உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

श्री महागुरुभ्यो नमः ॥ अविघ्नमस्तु ॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥

श्री प्रणतार्तिहरायपरस्मैब्रह्मणेनमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे

॥ दक्षकाण्ड प्रारम्भः ॥

मौर्वी मूर्ध्निरथश्शरासनशिरस्सञ्चारिचक्रद्वयञ्चक्रान्तर्निहितश्शरस्तदुदरे सूतस्तदास्येहयाः ।
तेषामेव शिरः पदेषु वसतिस्स्वस्येति यस्यश्रुतंदेवश्चित्रपरिच्छदस्सभगवान् कुर्यात्सदा मङ्गलम् ॥

॥ अथ दक्षकाण्डे प्रथमोऽध्यायः ॥

परशिव एव परं ब्रह्मेति निरूपणम् ॥

ऋषयः — दक्षाध्वरः पुरा प्रोक्तस्त्वया सूत तपोधन । जयन्तायेन्द्रपुत्राय समासेन बृहस्पतिः ॥ १

॥ ப்ரணதார்திஹராய பரஸ்மைப்ரும்மணே நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே

॥ தக்ஷகாண்ட ப்ராரம்ப: ॥

மௌர்வீ மூர்த்நிரதச்சராஸன சிரஸ்ஸஞ்சாரி சக்ரத்வயம்
சக்ராந்தர்நிஹிதச்சரஸ்ததுதரே ஸூதஸ்ததாஸ்யேஹயா: ।
தேஷாமேவ சிர: பதேஷு வஸதிஸ் ஸ்வஸ்யேதி யஸ்யச்ருதம்
தேவச்சித்ர பரிச்சதஸ்ஸ பகவான் குர்யாத்ஸதா மங்களம் ॥

॥ ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமசிவனையே பரப்ரும்மமென நிருபித்தல்

ரிஷய: — தக்ஷாத்வர: புரா ப்ரோக்தஸ்த்வயா ஸூத தபோதன ।
ஜயந்தாயேந்த்ரபுத்ராய ஸமாஸேன ப்ருஹஸ்பதி: ॥ 1

ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்யகண்டத்தில் தக்ஷகாண்டம்

மங்கள ச்லோகத்தின் உரை :—

நாண் கயிற்றின் தலைமீதிருக்கும் ரதத்தையும், வில்லினுடைய தலைமீது ஸஞ்சரிக்கின்ற இரண்டு சக்கரங்களையும், சக்கரத்திற்கு உள்ளே இருக்கும் பாணத்தையும், அந்த பாணத்தின் வயிற்றிலிருக்கும் ஸாரதியையும், அந்த ஸாரதியின் வாயிலிருக்கும் குதிரைகளையும், அக்குதிரைகளின் தலைகளில் குடியிருத்தலையும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட விசித்ரமான யுத்த ஸன்னாகத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீ பரமேச்வரன் எப்பொழுதும் மங்களத்தைச் செய்யட்டும்.

இதன் கருத்து :—

ஸ்ரீ சிவபெருமான் த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்யும்போது ஆதிசேஷனை நாண்கயிறாகவும், அந்த ஆதிசேஷன் தலைமீதிருக்கும் பூமியை ரதமாகவும், மஹாமேரு மலையை வில்லாகவும், அந்த மஹாமேரு மலையின் மீது ஸஞ்சரிக்கும் ஸூரிய சந்திரர்களைச் சக்கரங்களாகவும், அந்த ஸூரிய மண்டலத்தின் நடுவில் விளங்கும் ஸ்ரீ நாராயணனை பாணமாகவும், அவர் வயிற்றிலிருந்து உண்டான ப்ரும்மாவை ஸாரதியாகவும், அந்த ப்ரும்மாவினுடைய நாக்கில் விளங்கும் வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும் வைத்துக்கொண்டு த்ரிபுரர்களை ஸம்ஹரித்தார் என்பது கருத்து.

முதலாவது அத்தியாயம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் ஸூதரைப் பார்த்து கேட்கின்றதாவது :—

தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட ஓ ஸூத முனிவரே! முன் தாங்கள் ப்ருஹஸ்பதி பகவான் இந்திரனின் புத்ரனான ஜயந்தனுக்கு தக்ஷப்ரஜாபதியால் செய்யப்பட்ட யாகத்தின் வரலாற்றை எடுத்துக்

प्रोक्तवानिति तं भूयो विस्तराद्वक्तुमर्हसि । तदेतेषां वचः कर्णे कृत्वा प्राह मुनीश्वरः ॥ २
सूतः — शृण्वन्तु ब्राह्मणास्सर्वे भवन्तो ब्रह्मवित्तमाः । सत्यलोके पुराब्रह्मा सर्वैर्देवैस्तपोधनैः ॥ ३
ऋषिभिर्दशभिः पुत्रैः प्रजापतिभिरास्थितः । दक्षोऽयं प्रथमस्तस्य पुत्राणां ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४
प्रणम्य पितरं मूर्ध्ना पप्रच्छ जगतां प्रभुम् । भोः पितर्ज्ञातसर्वार्थ सर्ववेदार्थकोविद ॥ ५
कोवामध्ये त्रिमूर्तीनां वरिष्ठो जगतांप्रभुः । परिपूर्णः परंज्योतिः परमात्मा सनातनः ॥ ६
कर्ता सर्वस्य जगतः पालको हारकस्तथा । सर्वजीवेषु सर्वत्र साक्षित्वेन व्यवस्थितः ॥ ७
इति तस्य वचश्श्रुत्वा ब्रह्मा ध्यात्वा शिवं हृदि । आनन्दाश्रुपरीताक्षो हर्षगद्गदवाक्क्षणम् ॥ ८
आविर्बभूव यो वह्निज्वालामालावृतोन्तरे । ब्रह्मविष्ण्वोर्महामोहात्कलहं दधतोः क्रुधा ॥ ९
सर्वेश्वरस्स एवैकश्शम्भुराकाश मध्यगः । अयमेव जगत्कर्ता विशेषादावयोरपि ॥ १०

ப்ரோக்தவாநிதி தம் பூயோ விஸ்தராத்வக்துமர்ஹஸி ।
ததேதேஷாம் வச: கர்ணே க்ருத்வா ப்ராஹ முனீச்வர: ॥ 2

ஸூத: — ச்ருண்வந்து ப்ராம்மணாஸ்ஸர்வே பவந்தோ ப்ரும்மவித்தமா: ।
ஸத்யலோகே புராப்ரும்மா ஸர்வைர்தேவைஸ்தபோதனை: ॥ 3

ரிஷிபிர்தசபி: புத்ரை: ப்ரஜாபதிபிராஸ்தித: ।
தக்ஷோऽயம் ப்ரதமஸ்தஸ்ய புத்ராணாம் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 4

ப்ரணம்யபிதரம் மூர்த்னா பப்ரச்ச ஜகதாம் ப்ரபும் ।
போ: பிதர்ஞாத ஸர்வார்த்த ஸர்வ வேதார்த்த கோவித ॥ 5

கோவா மத்யே த்ரிமூர்த்தினாம் வரிஷ்டோ ஜகதாம் ப்ரபு: ।
பரிபூர்ண: பரஞ்ஜ்யோதி: பரமாத்மா ஸநாதன: ॥ 6

கர்தா ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலகோ ஹாரகஸ்ததா ।
ஸர்வஜீவேஷு ஸர்வத்ர ஸாக்ஷித்வேன வ்யவஸ்த்தித: ॥ 7

இதி தஸ்யவச: ச்ருத்வா ப்ரும்மா த்யாத்வா சிவம் ஹ்ருதி ।
ஆனந்தாச்ருபரீதாக்ஷோ ஹர்ஷகத்கதவாக் க்ஷணம் ॥ 8

ஆவிர்பபூவ யோ வன்ஹி ஜ்வாலாமாலா வ்ருதோந்தரே ।
ப்ரும்மவிஷ்ண்வோர்மஹாமோஹாத் கலஹம் தததோ: க்ருதா ॥ 9

ஸர்வேச்வரஸ்ஸ ஏவைக: சம்புராகாச மத்யக: ।
அயமேவ ஜகத் கர்த்தா விசேஷாதாவயோரபி ॥ 10

கூறினர் என்று சுருக்கமாய் கூறினீர்கள். அதை இப்பொழுது எங்களுக்கு விஸ்த்தாரமாக எடுத்துக் கூறுங்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸூதர் கூறினர். (1-2) ப்ரும்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் மிகச் சிறந்த ப்ராம்மணோத்தமர்களே! நீங்கள் யாவரும் கேளுங்கள். முன்னொரு காலத்தில் ப்ரும்மாவானவர் ஸத்ய லோகத்தில் எல்லா தேவர்களுடனும், புத்திரர்களான பத்து ப்ரஜாபதிகளுடனும், மஹரிஷிகளுடனும் அமர்ந்திருக்கையில், அவருடைய முதல் புத்திரனை தக்ஷன் (3-4) தன் தகப்பனரை சிரஸ்ஸால் நமஸ்க்கரித்து உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவான அந்த ப்ரும்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டான். எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் அறிந்தவரும், எல்லா வேதார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்தவருமான ஓ தந்தையே! (5) மும்மூர்த்திகளுக்குள் மிகச் சிறந்தவரும், உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவும், எங்கும் நிறைந்தவரும், பரஞ்ஜோதியும், பரமாத்மாவும், எப்பொழுதும் இருப்பவரும் (6) எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரம் இவைகளைச் செய்கிறவரும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்குள் எங்கும் ஸாக்ஷியாக இருப்பவரும் யார்? (7) இவ்விதம் தக்ஷனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரும்மாவானவர் ஸ்ரீ பரமசிவனை மனதில் த்யானம் செய்துகொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீரால் நிரம்பிய கண்களை உடையவராகவும், சிறிது நேரம் தழதழத்த வாக்கை உடையவருமாகி (8) ஓ மைந்தா! மிகுந்த மோகத்தால் ஒருவருக்கொருவர் கோபத்தினல் சண்டையிட்டுக்கொண்ட ப்ரும்மா விஷ்ணுவாகிய எங்கள் இருவருக்கும் நடுவில் மிகுந்த அக்னி ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு யார் தோன்றினரோ (9) தஹராகாச மத்தியில் விளங்குகின்ற அவர் ஒருவர்தான் சம்புவான ஸர்வேச்வரன். அவரே எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவர். விசேஷமாக ப்ரும்மா விஷ்ணுக்களாகிய எங்கள் இருவருக்கும் கர்த்தா எனக் கூறினர். (10) தக்ஷன்

दक्ष: — कृत्यद्वयं विधात्रोर्वां ब्रह्मविष्ण्वोरयं हर: । संहर्ता तातकर्तास्यात्कथंवा जगदीशयो: ॥ ११
ब्रह्मा — उत्पाद्यायं महादेवो ब्रह्माणं मां हरिं तथा । कल्पयित्वावयो: कृत्यं हृदये संव्यवस्थित: ॥ १२
प्रेरयत्यनिशं स्वेस्वे कृत्ये सर्वत्र विश्वप: । मोहितौ च समुद्वीक्ष्य निगृह्यावां स रक्षति ॥ १३
तथापि स महादेवो विभात्येक इवावयो: । अध्यापयत्ययं वेदान् पुराणानिच पूर्वत: ॥ १४
पुष्पेषु गन्धवत् ज्ञेयस्तिलेष्वपि च तैलवत् । घण्टायां ध्वनिवत्त्वग्नौ प्रभावत्परमेश्वर: ॥ १५
सर्वत्र सर्वदा देवस्सर्वेष्वपि च संस्थित: । एतादृशोऽयमेकस्स्यात्कथं पुत्रावयोर्विभु: ॥ १६
दक्ष: — सर्वस्य ब्रह्मतादात्म्यं सर्वं खल्विवतिहिश्रुति: । कथमत्यादरेणेयं तात वक्ति जगत्प्रभो ॥ १७
ब्रह्मा: — उपचारेण सर्वस्य ब्रह्मतामाहसाश्रुति: । भूलोके ब्राह्मणान्यद्वन्मया भेदं वदन्ति ते ॥ १८
तथा सर्वस्य जगतो ब्रह्मत्वमिति निश्चय: । सर्वव्यापित्वमीशस्य वीक्षयेयं श्रुतिरव्यया ॥ १९

தக்ஷ: — க்ருத்யத்வயம் விதாத்ரோர்வாம் ப்ரும்மவிஷ்ண்வோரயம் ஹர: ।
ஸம்ஹர்தா தாதகர்தாஸ்யாத் கதம்வா ஜகதீசயோ: ॥ 11

ப்ரும்மா — உத்பாத்யாயம் மஹாதேவோ ப்ரும்மாணம் மாம் ஹரிம் ததா ।
கல்பயித்வாவயோ: க்ருத்யம் ஹ்ருதயே ஸம்வ்யவஸ்த்தித: ॥ 12
ப்ரேரயத்யநிசம் ஸ்வேஸ்வே க்ருத்யே ஸர்வத்ரவிச்வப: ।
மோஹிதௌ ச ஸமுத்வீக்ஷ்ய நிக்ருஹ்யாவாம் ஸ ரக்ஷதி ॥ 13
ததாபி ஸ மஹாதேவோ விபாத்யேக இவாவயோ: ।
அத்யாபயத்யயம் வேதான் புராணநி ச பூர்வத: ॥ 14
புஷ்பேஷு கந்தவத் ஞேயஸ்திலேஷ்வபி ச தைலவத் ।
கண்டாயாம் த்வனிவத்வக்னௌ ப்ரபாவத் பரமேச்வர: ॥ 15
ஸர்வத்ர ஸர்வதா தேவஸ்ஸர்வேஷ்வபி ச ஸம்ஸ்தித: ।
ஏதாத்ருசோயமேக: ஸ்யாத் கதம் புத்ராவயோர் விபு: ॥ 16

தக்ஷ: — ஸர்வஸ்ய ப்ரும்மதாதாத்ம்யம் ஸர்வம் கல்விதிஹி ச்ருதி: ।
கதமத்யாதரேணேயம் தாதவக்தி ஜகத் ப்ரபோ ॥ 17

ப்ரும்மா — உபசாரேண ஸர்வஸ்ய ப்ரும்மதாமாஹஸா ச்ருதி: ।
பூலோகே ப்ராம்மணான்யத்வத்மயா பேதம் வதந்தி தே ॥ 18
ததா ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ப்ரும்மத்வமிதி நிச்சய: ।
ஸர்வ வ்யாபித்வமீசஸ்ய வீக்ஷ்யேயம் ச்ருதிரவ்யயா ॥ 19

வினவினர் :— ஓ தந்தையே! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஆகிய இரண்டு தொழில்களையும் நடத்துகின்ற ஜகதீசர்களான உங்கள் இருவர்களுக்கும் ஸம்ஹாரத் தொழிலைச் செய்கின்ற சிவபெருமான் எவ்விதம் கர்த்தாவாகின்றார் எனக் கேட்டார். (11) ப்ரும்மா :— கேளாய் தக்ஷா! இந்த மஹாதேவன் ப்ரும்மாவான என்னையும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும் ஸ்ருஷ்டி செய்து எங்களுக்குத் தொழிலையும் ஏற்படுத்தி எங்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் வஸித்துக்கொண்டு (12) எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றுகின்ற அந்த பகவான் எங்கள் இருவரையும் அவரவர் தொழிலை நடத்தும்படி செய்கிறார். எங்கள் இருவருக்கும் புத்தி மோஹம் ஏற்படும்போது எங்களை அடக்கிக் காப்பாற்றி வருகிறார். (13) அவ்விதமாயினும் முன் எங்களுக்கு வேத புராணங்களைக் கற்பித்த அந்த மஹாதேவன் எங்கள் இருவர்களுக்குள்ளும் ஒருவர்போலவே விளங்கி வருகிறார் (14) ஆனால் அந்த பரமேச்வரன் புஷ்பத்துக்குள் வாஸனைபோலும், எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போலும், மணிக்குள் நாதம்போலும், அக்னியில் காந்திபோலும் (15) எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் மஹாதேவன் இருந்து விளங்கி வருகிறார். ஓ புத்ரா! இப்படி இருக்கையில் அப்பிரபுவானவர் எங்கள் இருவர்களுக்குள் மட்டில் ஒருவர் என்பது எவ்வாறு தகும் எனக் கூறினார். (அதாவது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி இவ்விரண்டையும் செய்கின்ற என்னையும் விஷ்ணுவையும்போல் மூன்றுவதான ஸம்ஹாரத்தைச் செய்யும் ஸ்ரீ பரமசிவனை எங்களைப் போன்று ஒருவராய் எப்படிக் கூறுவது என்று கருத்து.) (16) தக்ஷன் வினவுகிறான்:—உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவான ஓ தந்தையே! ''ஸர்வம்கலு'' என்ற உபநிஷத் வாக்யமானது எல்லாம் ப்ரும்ம ஸ்வரூபம்தான் என்று மிகுந்த ஆதரவுடன் கூறுவது எவ்வாறு தகும் எனக் கேட்டான். (17) ப்ரும்மா கூறுகிறார் :— ஓ புத்ரா! வேதமானது எல்லாப் பொருளும் ப்ரும்மத் தன்மை உடையதென்று உபசாரார்த்தமாய் சொல்லியதே அன்றி வேறில்லை. எப்படி என்றால் பூலோகத்திலுள்ள ப்ராம்மணர்கள் எவ்விதம் என்னைக்காட்டிலும் வித்யாஸமுள்ளவரல்லர் என்று சொல்லப்படுகின்றார்களோ (18) அதே விதமாய் எல்லா உலகங்களும் ப்ரும்மத் தன்மை உள்ளன என்பது நிச்சயம்.

सर्वस्यापि महादेवतादात्म्यं वदति ध्रुवम् । स्वभावेन महादेवं मृत्युञ्जयमुमापतिम् ॥ २०
विश्वाधिकं महामीत्याऽभिधत्ते ब्रह्मशाश्वतम् । अन्तर्यामी स एवैषां जीवानां परमेश्वरः ॥ २१
एक एव जगत्कर्ता नान्यो रुद्रान्महेश्वरात् । अनेक गुणसंपन्नो निर्गुणोऽपि महेश्वरः ॥ २२
अरूपी बहुरूपी च सर्वरूपी परात्परः । त्रिपदार्थ स्वरूपीशस्सर्व कल्याण कारणः ॥ २३
परतत्वं परञ्ज्योतिस्तत्त्वातीतस्स एवहि । मोहितौ विष्णु धातारावावां रक्षितवान्पुरा ॥ २४
आवयोरस्थिनी देवो बिभर्तिज्ञापनायहि । चर्मवद्व्योममनुजावेष्टयिष्यन्ति चेद्भृशम् ॥ २५
शिवं तदाते विज्ञाय मुक्तिमेष्यन्त्यसंशयम् । तस्यास्य महिमावक्तुं शक्यते न मया सुत ॥ २६
यत्रापि वेदो वदति मांच विष्णुं क्वचित्स्थले । उपचारेण तत्रापि देवेशं परमार्थतः ॥ २७
एकभागेन कर्माणि देवान्विष्णु मुखानृषीन् । भागेनान्येन देवेशं भयाद्वदतिहि श्रुतिः ॥ २८

ஸர்வஸ்யாபி மஹாதேவ தாதாத்ம்யம் வததி த்ருவம் |
ஸ்வபாவேன மஹாதேவம் ம்ருத்யுஞ்ஜயமுமாபதிம் || 20
விச்வாதிகம் மஹாமீத்யாSபிதத்தே ப்ரும்ம சாச்வதம் |
அந்தர்யாமீ ஸ ஏவைஷாம் ஜீவானும் பரமேச்வர: || 21
ஏக ஏவ ஜகத்கர்த்தா நான்யோ ருத்ரான் மஹேச்வராத் |
அநேக குண ஸம்பன்னோ நிர்குணோபி மஹேச்வர: || 22
அருபி பஹுரூபீச ஸர்வரூபீ பராத்பர: | த்ரிபதார்த்த ஸ்வரூபீச: ஸர்வகல்யாண காரண: || 23
பரதத்வம் பரஞ்ஜ்யோதி: தத்வாதீதஸ்ஸ ஏவ ஹி |
மோஹிதௌ விஷ்ணு தாதாராவாவாம் ரக்ஷிதவான் புரா || 24
ஆவயோரஸ்தினீ தேவோ பிபர்த்திஞ்காபனுய ஹி |
சர்ம வத்வ்யோம மநுஜாவேஷ்டயிஷ்யந்திசேத் ப்ருசம் || 25
சிவம் ததாதே விஞ்ஞாயமுக்தி மேஷ்யந்த்யஸம்சயம் |
தஸ்யாஸ்ய மஹிமா வக்தும் சக்யதே ந மயா ஸுத || 26
யத்ராபி வேதோ வததி மாஞ்ச விஷ்ணும் க்வசித்ஸ்தலே |
உபசாரேண தத்ராபி தேவேசம் பரமார்த்தத: || 27
ஏகபாகேன கர்மாணி தேவான் விஷ்ணுமுகாந் ருஷீன் |
பாகேநாந்யேன தேவேசம் பயாத்வததிஹி ச்ருதி: || 28

மேலும் என்றும் அழிவில்லாத அந்த வேதமானது ஸ்ரீபரமேச்வரன் எங்கும் நிறைந்து விளங்கி இருப்பதைக் கண்டே (19) எல்லாம் ஸ்ரீ மஹாதேவ ஸ்வரூபமுள்ளதென்று சொல்லிருப்பதென்பது நிச்சயம். ஆனால் ஸ்வபாவத்தில் அந்த வேதமானது ம்ருத்யுவை ஜயித்தவரும், உமாபதியும் (20) எல்லா ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் மேற்பட்டவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவனையே சாச்வதமான பரப்ரும்மமென்று மிகுந்த பயத்தோடு கூறுகின்றது. இந்த ஸகல ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாய் விளங்கி நிற்பவரான அந்த பரமேச்வரன் (21) ஒருவர்தான் எல்லா ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் கர்த்தாவே அன்றி ஸ்ரீ பரமேச்வரனாகிய அந்த ருத்ரனைத் தவிர வேறு ஒருவருமில்லை. அந்தப் பரமேச்வரன் யாதொரு குணமும் அற்றவராயினும் அவர் ஸகல குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவர். (22) அவர் உருவமற்றவராயினும் அனேக வித உருவங்களைக் கொண்டவர்; ஸர்வ ஸ்வரூபி; எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவர்; பசு பதி பாசம் ஆகிய இம் மூன்று பொருள்களின் உருவாக இருப்பவரும், ஈசனும், எல்லாக் கல்யாணங்களுக்கும் காரணமாக இருப்பவரும் (23) சிறந்த தத்வமாயும், சிறந்த ஜோதிஸ்ஸாயும், தத்வங்களுக்கெல்லாம் எட்டாதவராயும், முன்பு மோகமடைந்த விஷ்ணு ப்ரும்மாவான எங்களைக் காத்தவரும் அவரே (24) அப்படிப்பட்ட அந்த மகாதேவன் அவற்றின் அடையாளத்திற்காக எங்களுடைய எலும்புகளை மாலையாகத் தரித்திருக்கின்றார். மனிதர்கள் தோல்போல் ஆகாசத்தை சுருட்டித் துணியாக உடுத்திக்கொள்வார்களேயாகில் (25) அப்பொழுதே அவர்கள் பரமேச்வரனை சந்தேகமின்றி நன்கு அறிந்து மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். அப்படிப்பட்ட பரமேச்வரனுடைய மகிமையைச் சொல்லுவதற்கு ஓ புத்ரா! என்னால் முடியாது. (இங்கு ஆகாசத்தைத் துணிபோல் சுருட்டினாலும் சுருட்டிக் கட்டிக்கொள்ளலாம்; ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய மகிமையை குருபதேசமின்றி உணர முடியாது என்று கருத்து) 26 வேதமானது எங்காகிலும் ஓரிடத்தில் என்னையும் விஷ்ணுவையும் பற்றிச் சொல்லுவதெல்லாம் உபசாரத்திற்கு மட்டுமேயன்றி அவ்விடத்தில் கூட உண்மையாக ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப்பற்றியேதான் கூறியதாகும் (27) மேலும் வேதமானது யாகம் முதலிய கர்மங்கள்

अस्मासु शम्भुबुध्यैव तत्रापि भणति श्रुतिः । यदिशवेन समानस्मान् मोहान्धीकृतचेतसा ॥ २९
वदत्येषमहापापो नरकं प्रविशेत्खलु । वदन्ति शिवदासान्ये तेषुप्रीतिर्हि नस्तराम् ॥ ३०
शत्रूनन्यान्प्रपश्यामो दुर्बुद्धीन्पापकर्मिणः । शिवएवपतिश्शंभुः पशवो वयमेवहि ॥ ३१
भूम्यां लिङ्गानि देवस्य शङ्करस्यास्मदादिभिः । प्रतिष्ठाप्यैव विधिना पूजितानि निदर्शनम् ॥ ३२
स एव भोगं मोक्षञ्च प्रददात्याश्रितस्य हि । तस्मात्त्वमपि तं देवं शरण्यं शरणं व्रज ॥ ३३
एवमेव मया प्रोक्तं पुरा पुत्र स्वभावतः । मोहेन त्वं महेशस्य न स्मरस्येतदीशितुः ॥ ३४
तदिदं सर्वमाकर्ण्य ब्रह्मणोक्तं प्रजापतिः । ऐश्वर्यमिच्छन्मनसा पप्रच्छ तपसस्स्थलम् ॥ ३५
ब्रह्मा — मन्मानसे समुत्पन्नं मानसाख्यं सरश्चयत् । तत्तीरे शोभने गत्वा तपसा परमेश्वरम् ॥ ३६
प्रीणयित्वा निजाभीष्टं लभस्व परमेश्वरात् । इत्युक्त्वा प्रैरयत्पुत्रं दक्षमब्जभवस्स्वकम् ॥ ३७

அஸ்மாஸு சம்பு புத்யைவ தத்ராபி பணதி ச்ருதி: ।
யஸ்சிவேந ஸமாநஸ்மான் மோஹாந்தீ க்ருத சேதஸா ॥ 29
வதத்யேஷ மஹாபாபோ நரகம் ப்ரவிசேத்கலு ।
வதந்தி சிவதாஸான் யே தேஷு ப்ரீதிர்ஹி நஸ்தராம் ॥ 30
சத்ரூனன்யான் ப்ரபச்யாமோ துர்புத்தீன் பாபகர்மிண: ।
சிவ ஏவபதிச்சம்பு: பசவோ வயமேவஹி ॥ 31
பூம்யாம் லிங்கானி தேவஸ்ய சங்கரஸ்யாஸ்மதாதிபி: ।
ப்ரதிஷ்டாப்யைவ விதிநா பூஜிதாநி நிதர்சனம் ॥ 32
ஸ ஏவபோகம் மோக்ஷஞ்ச ப்ரததாத்யாச்ரிதஸ்யஹி ।
தஸ்மாத் த்வமபிதம் தேவம் சரண்யம் சரணம் வ்ரஜ ॥ 33
ஏவமேவ மயா ப்ரோக்தம் புராபுத்ர ஸ்வபாவத: ।
மோஹேந த்வம் மஹேசஸ்ய நஸ்மர ஸ்யேததீசிது: ॥ 34
ததிதம் ஸர்வ மாகர்ண்ய ப்ரும்மணோக்தம் ப்ரஜாபதி: ।
ஐச்வர்யமிச்சன் மனஸா பப்ரச்ச தபஸஸ்ஸ்தலம் ॥ 35
ப்ரும்மா — மன்மானஸே ஸமுத்பன்னம் மானஸாக்யம் ஸரச்சயத் ।
தத்தீரே சோபனே கத்வா தபஸா பரமேச்வரம் ॥ 36
ப்ரீணயித்வா நிஜாபீஷ்டம் லபஸ்வ பரமேச்வராத் ।
இத்யுக்த்வா ப்ரைரயத் புத்ரம் தக்ஷமப்ஜபவஸ் ஸ்வகம் ॥ 37

விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், ரிஷிகள் இவர்களைப்பற்றி ஒரு பாகத்தில் கூறுகின்றது. ஆனால் மற்றொரு பாகத்தில் ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைப்பற்றியே மிகுந்த பயத்தோடு கூறுகின்றது (28) மேலும் அந்த வேதம் எங்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில் கூட அந்த ஸர்வேசனென்ற பாவனையோடு உரைப்பதைத் தவிர வேறில்லை. மோகத்தால் கெட்ட மனமுடையவன் விஷ்ணு முதலிய எங்களைச் சிவனுக்கு ஒப்பாகக் (29) கூறுவானேயாகில் அந்த மஹாபாபியானவன் நிச்சயம் நரகத்திற்குச் செல்வானல்லவா? எவர்கள் எங்களை சிவ பக்தர்கள் எனக் கூறுகின்றார்களோ, அவர்கள் (எங்களை சிவபக்தர்கள் எனக் கூறுகின்றார்களோ அவர்கள்) எங்களுக்கு மிகப் பிரியமானவர்கள் (30) இப்படிக் கூறாத துர்புத்திகளான பாபச் செயல்கள் உள்ளவர்களைச் சத்ருக்களாகவே கருதுவோம். ஸ்ரீ பரமசிவனே பதி; நாங்கள் பசுக்கள் (31) பூமியில் எங்களால் பரமசிவனின் லிங்கங்கள் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு முறைப்படி பூஜிக்கப்பட்டு வருவதே நிதர்சனமாகும் (32) அந்தப் பரமசிவன் தன்னை அண்டினவனுக்கு போகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் நன்கு அளிக்கிறார். ஆதலால் நீயும் தேவனும் அண்டினவர்களைக் காப்பவனுமான அந்தப் பரமசிவனை சரணமாக அடைவாயாக (33) ஓ புத்ரா! முன்பு ஸ்வபாவமாகவே இவ்வாறு உபதேசித்துள்ளேன். நீ ஸர்வேச்வரனுடைய இப் பெருமைகளை யெல்லாம் மோகத்தினால் மறந்துவிட்டாய். (34) ப்ரும்மாவினால் சொல்லப்பட்ட அந்த இந்த உபதேசம் யாவையும் கேட்டு தக்ஷப்ரஜாபதியானவர் ஐச்வர்யத்தை மனதினால் விரும்பி தவத்திற்குரிய இடம் எது என்று கேட்டார் (35) ப்ரும்மா கூறுகிறார் :— என் மனதினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மானஸமென்ற தடாகத்தின் மங்களமான கரைக்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனைத் தவத்தினால் (36) சந்தோஷிக்கச் செய்து அவரிடமிருந்து வேண்டிய வரனைப் பெறுவாயாக எனக் கூறி ப்ரும்மதேவன் தன் புத்ரனை தக்ஷனை அனுப்பினார் (37) அப்பொழுதே

तदानीमेव दक्षोऽसौ तत्स्थलं प्राप हृष्टधीः । तत्रस्थित्वाऽतपद्घोरं शिवे विन्यस्तमानसः ॥ ३८
वर्षाकाले जले स्थित्वा हेमन्ते हिममध्यगः । ग्रीष्मे पञ्चाग्निमध्यस्थो मूलाग्निं ज्वलयन्भृशम् ॥
एकादशसहस्राणि वर्षाणामयुतोपरि ॥ ३९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

दक्षेण श्रीमहेश्वराद्वरप्राप्तिः ॥

प्रादुरासीत्ततश्शम्भुर्दक्षाय ब्रह्मसूनवे । आरुह्य शाकरं दिव्यं नानालङ्कारमण्डितम् ॥ १
स्तूयमानो मुनिवरैर्गन्धर्वैः किन्नरैरपि । तं दृष्ट्वा परमेशानं दक्षः परमया मुदा ॥ २
स्तुत्वा स्तोत्रशतैर्दिव्यैः प्रणनाम पुनः पुनः । वीक्ष्य तं परमेशोऽसौ प्रसन्नेनान्तरात्मना । ३

ததாநிமேவ தக்ஷோஸௌ தத்ஸ்தலம் ப்ராபஹ்ருஷ்டதீ: ।
தத்ர ஸ்தித்வாऽதபத்கோரம் சிவே விந்யஸ்தமானஸ: ॥ 38
வர்ஷாகாலே ஜலேஸ்தித்வா ஹேமந்தே ஹிமமத்யக: ।
க்ரீஷ்மே பஞ்சாக்னிமத்யஸ்தோ மூலாக்னிம் ஜ்வலயன்ப்ருசம் ।
ஏகாதச ஸஹஸ்ராணி வர்ஷாணாமயுதோபரி ॥ 39

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்விதீயோத்யாய: ॥

தக்ஷன் ஸ்ரீமஹேச்வரனிடமிருந்து வரம் பெறுதல்.

ப்ராதுராஸீத் ததச்சம்புர் தக்ஷாய ப்ரம்மஸூனவே ।
ஆருஹ்ய சாக்வரம் திவ்யம் நாநாலங்காரமண்டிதம் ॥ 1
ஸ்தூயமானோ முனிவரைர் கந்தர்வை: கிந்நரைரபி ।
தம் த்ருஷ்ட்வா பரமேசானம் தக்ஷ: பரமயாமுதா ॥ 2
ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ர சதைர்திவ்யை: ப்ரணநாம புன:புன: ।
வீக்ஷ்ய தம் பரமேசோऽஸௌ ப்ரஸந்நேநாந்தராத்மனா ॥ 3

இந்த தக்ஷன் சந்தோஷத்துடன் அந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கிருந்துகொண்டு ஸ்ரீ பரமசிவனை மனதில் த்யானம் செய்துகொண்டு கடுந் தவத்தைச் செய்தான் (38) மழை காலத்தில் ஜலத்திலிருந்து கொண்டும், பனிகாலத்தில் பனியில் இருந்துகொண்டும், கோடைகாலத்தில் ஐந்து அக்னியின் நடுவில் இருந்துகொண்டும் மூலாதாரத்திலுள்ள அக்னியை ஜ்வலிக்கும்படி செய்து இருபத்தோராயிரம் வருஷம் கடும் தவம் செய்தான் (39).

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

பிறகு ப்ரும்மபுத்ரனை தக்ஷனுக்கு முன்பு ஸ்ரீபரமசிவன் பல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மிக அழகுவாய்ந்த விருஷபத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு முனிச்ரேஷ்டர்கள் கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள் இவர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவராய்த் தோன்றினர். அப்பொழுது அந்த தக்ஷனும், மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு அந்த பரமேச்வரனைப் பார்த்து (1-2) பல சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து அநேகம் தடவை நமஸ்கரித்தான். ஸ்ரீபகவானும் அவனைக் குளிர்ந்த மனதுடன் பார்த்து (3) ஓ தக்ஷா!

दक्ष ते सुप्रसन्नोऽहं वरं वरय वाञ्छितम् । इतिशंभोर्वचश्श्रुत्वा दक्षः प्राह मुदायुतः ॥ ४
देवदेव महादेव शरणागतवत्सल । सर्वैश्वर्येण संपन्न शम्भो भो व्योममध्यग ॥ ५
भूम्यन्तरिक्षस्वर्गाणां पाताळानां विशेषतः । ब्रह्मविष्ण्वादिलोकानामाधिपत्यं प्रयच्छमे ॥ ६
तत्रतत्रस्थितास्सर्वे भवन्त्वाज्ञानुगा मम । तव प्रसादात्सर्वेश सर्वत्रापि सुपूज्यता ॥ ७
भगवन्तं महादेवं मुक्त्वान्यं यञ्चकञ्चन । न भजेयं कृपासिन्धो भजन्त्वेते सुरास्तुमाम् ॥ ८
भूयासुस्तनयामह्यं बहवो वेदपारगाः । सुताश्च बह्व्यस्सर्वेश सर्वलोकपितामह ॥ ९
गौरीं मद्गर्भसंभूतां तवयच्छामि देवप । विवाह्यतां महादेव रक्षतां मां महेश्वर ॥ १०
एवमादीनि भूयांसि तस्येष्टानि महेश्वरः । दत्वातिष्ठसिचेन्न्यायत्ये वर्धन्त्वेते मदाज्ञया ॥ ११
इत्युक्त्वान्तर्धिमापायं त्वरया परमेश्वरः । ततोदक्षो लब्धवरस्तुष्टोऽत्यन्तं महेश्वरात् ॥ १२
सस्मार पितरं प्रीत्या ब्रह्माणं लोकनायकम् । ज्ञात्वा ब्रह्मैतदचिराच्चिन्तयामास मानसे ॥ १३

தக்ஷ தே ஸுப்ரஸன்னோயம் வரம் வரயவாஞ்சிதம் ।
இதி சம்போர்வசஸ் ச்ருத்வா தக்ஷ: ப்ராஹ முதாயுத: ॥ 4
தேவதேவ மஹாதேவ சரணாகத வத்ஸல ।
ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பன்ன சம்போ போ வ்யோம மத்யக ॥ 5
பூம்யந்தரிக்ஷ ஸ்வர்க்காணாம் பாதாளாநாம் விசேஷத: ।
ப்ரும்மவிஷ்ண்வாதி லோகாணாமாதிபத்யம் ப்ரயச்சமே ॥ 6
தத்ரதத்ரஸ்திதா ஸ்ஸர்வே பவந்த்வாக்ஞாநுகா மம ।
தவப்ரஸாதாத்ஸர்வேச ஸர்வத்ராபி ஸுபூஜ்யதா ॥ 7
பகவந்தம் மஹாதேவம் முக்த்வான்யம் யஞ்சகஞ்சன ।
ந பஜேயம் க்ருபாஸிந்தோ பஜந்த்வேதே ஸுராஸ்துமாம் ॥ 8
பூயாஸுஸ்தனயா மஹ்யம் பஹவோ வேதபாரகா: ।
ஸுதாஸ்ச பஹ்வ்யஸ்ஸர்வேச ஸர்வலோக பிதாமஹ ॥ 9
கௌரீம் மத்கர்ப்ப ஸம்பூதாம் தவயச்சாமிதேவப ।
விவாஹ்யதாம் மஹாதேவ ரக்ஷதாம் மாம் மஹேச்வர ॥ 10
ஏவமாதீநிபூயாம்ஸி தஸ்யேஷ்டாநி மஹேச்வர ।
தத்வாதிஷ்டஸி சேத்ந்யாய்யே வர்த்தந்த்வேதே மதாக்ஞயா ॥ 11
இத்யுக்த்வாந்தர்த்திமாபாயம் த்வரயா பரமேச்வர: ।
ததோ தக்ஷோ லப்தவரஸ்துஷ்டோத்யந்தம் மஹேச்வராத் ॥ 12
ஸஸ்மார பிதரம் ப்ரீத்யா ப்ரும்மாணம் லோகநாயகம் ।
ஞாத்வா ப்ரும்மைதத சிராத் சிந்தயாமாஸ மாநஸே ॥ 13

உனக்கு நான் மிகவும் ப்ரஸன்னனாகிவிட்டேன். உனக்கு வேண்டிய வரனைக் கேட்டுக்கொள் எனக் கூறினார். தக்ஷனும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கூறினான் (4) ஓ தேவாதிதேவா! மஹாதேவா! தன்னை அண்டினவர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரே! எல்லா ஐச்வர்யங்களும் நிறையப் பெற்றவரே! தஹராகாச மத்தியில் விளங்குகிறவரே! (5) பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்கம், பாதாளம் விசேஷமாய் ப்ரும்ம விஷ்ணு லோகங்களுக்கும் எனக்கு ஆதிபத்யத்தை அளியுங்கள் (6) அங்குள்ள எல்லோரும் என்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டு நடக்கவேண்டும். ஓ ஸர்வேச்வரா! தங்களுடைய அருளால் எனக்கு எல்லா இடத்திலும் நல்ல பூஜ்யதை உண்டாக வேண்டும் (7) ஸ்ரீ பகவானும் மஹாதேவனுமாகிய தங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் நான் ஸேவிப்பதில்லை. ஓ கருணைக் கடலே! ஆனால் அத்தேவர்களெல்லாம் என்னைப் பூஜிக்கவேண்டும் (8) எல்லா உலகங்களுக்கும் பாட்டனை ஓ ஸர்வேச்வரா! எனக்கு வேதத்தில் கரைகண்டவர்களான பல புத்ரர்களும், அநேகம் பெண்களும் உண்டாக வேண்டும் (9) தேவர்களைக் காக்கும் ஓ பரமசிவா! எனக்குப் பிறக்கும் கௌரியைத் தங்களுக்கு அளிக்கிறேன். தாங்கள் அவளை விவாஹம் செய்துகொண்டு என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும் எனக் கேட்டான் (10) ஸ்ரீ பரமேச்வரனும் அவனுக்கு இவ்விதமான பல வரங்களை அளித்து ஓ தக்ஷா! நீ நியாயமாக நடந்து வருவாயாகில் இவைகளெல்லாம் எனது ஆக்ஞையால் மேலுக்கு மேல் வளரட்டும் (11) எனக் கூறிவிட்டு ஸ்ரீபரமேச்வரன் சீக்கிரம் மறைந்தார். பிறகு தக்ஷன் ஸ்ரீபரமேச்வரனிடமிருந்து வரம் பெற்றதினால் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தவனாகி (12) லோகநாயகனும்

भोगायायंमहादेवे प्रसन्नेऽपि कुमारकः । वरंवत (वव्रे) तथामोक्षे नबुद्धिर्निरुपद्रवे ॥ १४
भविष्यत्येवतद्दुःखं यत्रकुत्रदुरत्ययम् । अनुग्रहंविनाशम्भोः कस्यमोक्षे भवेन्मतिः ॥ १५
इतिसञ्चिन्त्य शीघ्रेण विधिस्तत्रसमागतः । वन्दितस्तेनदक्षेण चाशिषायोजयच्च तम् ॥ १६
ततोदक्षः प्रहृष्टात्मा ब्रह्माणं जनकंमुदा । निर्मातव्यं पुरंरम्यं मम सर्वोत्तमं पितः ॥ १७
इतिप्राह वचश्शीघ्रात्तथेति विधिरप्यसौ । कृत्वातिरम्यं नगरं नानाश्चर्यसमन्वितम् ॥ १८
नाम्ना दक्षपुरीत्येवं प्रथितं भुवनत्रये । दक्षोविधिमुखादेतच्छ्रुत्वा हृष्टमनाभृशम् ॥ १९
स्वपुरीं प्राप्य तरसा स्वगृहं प्रविवेशहि । ततस्सिंहासने दिव्ये नानारत्नविचित्रिते ॥ २०
इन्द्रादिदेवैर्गुरुणा पूर्वदेवैस्सकाव्यकैः । ग्रहैस्सूर्यमुखैश्चापि दिक्पालैर्लोकपालकैः ॥ २१
एवमादिभिरन्यैश्च सेवितोऽतिष्ठदद्भुते । क्रमेण ब्रह्मणःपुत्रीं वेदवल्लीं मनोहराम् ॥ २२
उद्वाह्यायंप्रतापेन महताच समन्वितः । सहस्रसंख्यान्पुत्रांश्च जनयामास सात्विकान् ॥ २३

போகாயாயம் மஹாதேவே ப்ரஸன்னேபி குமாரக: ।
வரம்பத (வவ்ரே) ததா மோக்ஷே ந புத்திர் நிருபத்ரவே ॥ 14
பவிஷ்யத்யேவ தத்துக்கம் யத்ர குத்ர துரத்யயம் ।
அநுக்ரஹம் விநாசம்போ: கஸ்யமோக்ஷே பவேன்மதி: ॥ 15
இதி ஸஞ்சிந்த்ய சீக்ரேண விதிஸ்தத்ர ஸமாகத: ।
வந்திதஸ்தேன தக்ஷேண சாசிஷா யோஜயச்சதம் ॥ 16
ததோ தக்ஷ: ப்ரஹ்ருஷ்டாத்மா ப்ரும்மாணம் ஜநகம் முதா ।
நிர்மாதவ்யம் புரம் ரம்யம் மம ஸர்வோத்தமம் பித: ॥ 17
இதிப்ராஹவச: சீக்ராத் ததேதி விதிரப்யஸௌ ।
க்ருத்வாதிரம்யம் நகரம் நாநாஸ்சர்ய ஸமந்விதம் ॥ 18
நாம்நா தக்ஷபுரீ த்யேவம் ப்ரதிதம் புவனத்ரயே ।
தக்ஷோவிதிமுகா தேதச்ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்டமனாப்ருசம் ॥ 19
ஸ்வபுரீம் ப்ராப்யதரஸா ஸ்வக்ருஹம் ப்ரவிவேசஹி ।
ததஸ்ஸிம்ஹாஸனே திவ்யே நானாரத்ன விசித்ரிதே ॥ 20
இந்த்ராதிதேவைர் குருணா பூர்தேவைஸ்ஸகாவ்யகை: ।
க்ரஹைஸ்ஸௌர்யமுகைஸ்சாபி திக்பாலைர் லோகபாலகை: ॥ 21
ஏவமாதிபிரன்யைஸ்ச ஸேவிதோऽதிஷ்டதத்புதே ।
க்ரமேண ப்ரும்மண: புத்ரீம் வேதவல்லீம் மனோஹராம் ॥ 22
உத்வாஹ்யாயம் ப்ரதாபேன மஹதாச ஸமந்வித: ।
ஸஹஸ்ரஸங்க்யான் புத்ராம்ஸ்ச ஜநயாமாஸ ஸாத்விகான் ॥ 23

தன் தந்தையுமான ப்ரும்மாவை மிகுந்த அன்புடன் நினைத்தான். பிரும்மாவும் உடன் அறிந்து மனதில் எண்ணியதாவது (13) ஸ்ரீமஹாதேவன் ப்ரஸன்னராகியும் நமது புத்ரன் போகங்களை அடைவதற்காக வரன் கேட்டது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. பிறருக்குத் துன்பமளிக்காத மோக்ஷத்தில் அவன் புத்தி நாட வில்லையே (14) போகமானது எப்பொழுதும் தாண்டமுடியாத துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதே. ஸ்ரீபரமேச்வரனுடைய அருளின்றி யாருக்குத்தான் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுண்டாகும் (15) என்று ஆலோசித்து ப்ரும்மாவானவர் சீக்கிரமாக அங்கு வந்தார். அந்த தக்ஷனால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு அவனை ஆசிர்வதித்தார் (16) பிறகு தக்ஷனும் மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ள மனமுடையவனாகி தந்தையான ப்ரும்மாவைப் பார்த்து ஸந்தோஷத்தோடு ஓ தந்தையே! எனக்கு மிகப் பெருமை பொருந்தியதும், மிக அழகு வாய்ந்ததுமான ஒரு பட்டணத்தை அமைக்கவேண்டும் (17) எனக் கூறினான். ப்ரும்மாவும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று பல ஆச்சர்யங்களுடன் கூடியதும் மூன்று உலகத்திலும் தக்ஷபுரி எனப் பிரஸித்தி பெற்றதுமான மிக அழகிய ஓர் நகரத்தை சீக்கிரம் ஸ்ருஷ்டித்தார். தக்ஷனும் ப்ரும்மாவின் வாயிலாக இவ்விஷயத்தைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து (18-19) வேகமாய் தன் நகரமடைந்து தன் வீட்டிற்குள் ப்ரவேசித்தான். பிறகு பல ரத்னங்களால் விசித்திரமானதும், மிக அழகியதுமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் இந்திராதி தேவர்களாலும், ப்ருஹஸ்பதியாலும், சுக்ராசாரியுடன் கூடிய அசுரர்களாலும், ஸௌரியன் முதலிய க்ரஹங்களாலும், திக்பாலகர்களாலும், லோகபாலகர்களாலும் (20-21) இதுபோன்ற இன்னும் மற்றவர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவனாய் அமர்ந்திருந்தான். பிறகு அவன் ப்ரும்மாவின் புத்ரியும்,

तेषान्नामादिकर्माणि विधायविधिना विधिः । तोषयित्वाऽऽशुतपसा परमेशं परात्परम् ॥ २४
स्रष्टृत्वंसर्वलोकानां प्राप्यागच्छत शीघ्रतः । इतितान्प्रेषयामास तपसेस्वात्मजान् द्विजाः ॥ २५
ततोदक्षसुतास्सर्वे मानसाख्यं सरोवरम् । समागत्य कृतस्नानास्तेपुरन्यैस्सुदुश्चरम् ॥ २६
तपोमहद्विशुद्धान्तःकरणा नियता भृशम् । तदानीं नारदश्श्रीमान् प्राप्यतेषां तपःस्थलम् ॥ २७
तंदृष्ट्वामुनिशार्दूलं यथान्यायं तपोधनाः । प्रणम्य कुशलंपृष्ट्वा सर्वेतेप्रीतिमाययुः ॥ २८
किमर्थंन्तप्यतेघोरं तपोयुष्माभिरत्रहि । इतिपृष्टाः पुनस्तेन नारदेन महर्षिणा ॥ २९
सृष्टिसामर्थ्यमस्माकं जगतां संभवत्विति । तच्छ्रुत्वा तापसश्रेष्ठस्तानुवाच विधेस्सुतान् ॥ ३०
महादेवप्रसादेन सर्वेषामेवमूचिरे । अहोमोहमहोमोहं तपतामपिवो भृशम् ॥ ३१
प्रीणयित्वा महादेवं तपसा सृष्टिकर्तृता । प्रार्थ्यते दुःखरूपैषा युष्माभिर्वीतकिल्बिषैः ॥ ३२

தேஷாம் நாமாதிகர்மாணி விதாய விதிநாவிதி: ।
தோஷயித்வாசு தபஸா பரமேசம் பராத்பரம் ॥ 24
ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் ஸர்வலோகானாம் ப்ராப்யாகச்சத சீக்ரத: ।
இதிதான் ப்ரேஷயாமாஸ தபஸே ஸ்வாத்மஜான் த்விஜா: ॥ 25
ததோ தக்ஷ ஸுதாஸ்ஸர்வே மானஸாக்யம் ஸரோவரம் ।
ஸமாகத்யக்ருத ஸ்னாநாஸ்தேபுரன்யைஸ்ஸுதுஸ்சரம் ॥ 26
தபோ மஹத்விசுத்தாந்த: கரணா நியதாப்ருசம் ।
ததாநீம் நாரதஸ்ச்ரீமான் ப்ராப்யதேஷாம் தபஸ்ஸ்தலம் ॥ 27
தம் த்ருஷ்ட்வா முனிசார்தூலம் யதாந்யாயம் தபோதனா: ।
ப்ரணம்ய குசலம் ப்ருஷ்ட்வா ஸர்வேதே ப்ரீதிமாயயு: ॥ 28
கிமர்த்தம் தப்யதே கோரம் தபோயுஷ்மாபிரத்ரஹி ।
இதிப்ருஷ்டா: புனஸ்தேந நாரதேன மஹர்ஷிணா ॥ 29
ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்ய மஸ்மாகம் ஜகதாம் ஸம்பவத்விதி ।
மஹாதேவ ப்ரஸாதேன ஸர்வேஷா மேவமூசிரே ॥ 30
தச்ச்ருத்வா தாபஸச்ரேஷ்ட ஸ்தாநுவாச விதேஸ்ஸுதான் ।
அஹோமோஹ மஹோமோஹம் தபதாமபிவோப்ருசம் ॥ 31
ப்ரீணயித்வா மஹாதேவம் தபஸா ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருதா ।
ப்ரார்த்யதே து:க்கரூபைஷா யுஷ்மாபிர்வீதகில்பிஷை: ॥ 32

மிக அழகியவளுமான வேதவல்லி என்ற பெண்ணை (22) விவாஹம் செய்துகொண்டு மிகுந்த பிரதாபத்தோடு கூடினவனாய் ஸாத்விகர்களான ஆயிரம் புத்ரர்களை உண்டுபண்ணினான் (23) அவர்களுக்கு அந்த தக்ஷன் முறைப்படி நாமகரணம் முதலிய கர்மாக்களைச் செய்து, அப்புத்ரர்களைப் பார்த்து, ஓ புத்ரர்களே! நீங்கள் மாயைக்கு உட்படாதவரான ஸ்ரீபரமேச்வரனைத் தபஸ்ஸினால் சந்தோஷிக்கச் செய்து (24) எல்லா உலகங்களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்யும் தன்மையைப் பெற்று சீக்கிரம் வாருங்கள் என்று சொல்லித் தன் புத்ரர்களைத் தவத்தின் பொருட்டு அனுப்பினான் (25) பிறகு தக்ஷ புத்ரர்கள் யாவரும் மானஸமென்ற சிறந்த ஸரஸ்ஸை அடைந்து அதில் ஸ்நானம் செய்து பரிசுத்தமான மனதுடையவர்களாகி இந்திரியங்களை அடக்கி, மற்றவர்களால் செய்ய முடியாத கடும் தவத்தைச் செய்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீமானான நாரதர் அவர்கள் தவம் செய்யும் இடத்திற்கு வந்தார் (26-27) தவத்தையே தனமாகக் கொண்டவர்களான தக்ஷ புத்ரர்கள் முனிவர்களுக்குள் சிறந்தவரான ஸ்ரீநாரதரை விதிப்படி நமஸ்கரித்து, க்ஷேமம் விசாரித்து, எல்லோரும் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தார்கள் (28) அப்பொழுது ஸ்ரீநாரதர் ஓ தக்ஷபுத்ரர்களே! நீங்கள் எதற்காகக் கடும் தவம் செய்கிறீர்கள் எனக் கேட்டார் (29) அதற்கு அவர்கள் ஓ மஹர்ஷே! ஸ்ரீமஹாதேவனுடைய அருளால் எங்கள் எல்லோருக்கும் உலகங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் திறமை உண்டாக வேணுமென்று கருதி தவம் செய்கிறோம் எனக் கூறினார்கள் (30) அதைக் கேட்டு தபஸ்விகளுக்குள் சிறந்தவரான ஸ்ரீநாரதர் தக்ஷபுத்ரர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓஹோஹோ என்ன மோஹம்? கடும் தவம் செய்கின்ற உங்களுக்குக்கூட என்ன ப்ரமை? (31) தபஸ்ஸினால் ஸ்ரீமஹாதேவரை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து பாபலேசமற்ற உங்களால் மிகவும் துக்ககரமான ப்ரும்மாவின் ஸ்ருஷ்டித் தொழிலானது

ब्रह्मणस्सृष्टिरेतेषां वःपितुर्मोहगौरवात् । शिरश्छेदोऽभवत्पूर्वं परमेशगणेश्वरात् ॥ ३३
शप्तोयं बहुभिस्तद्वद्धंसरूपी चशङ्करम् । अदृष्ट्वा नितरां दुःखमाप्तवान्खलुगर्वितः ॥ ३४
तथा जन्मादिदुःखानि भजते नितरामयम् । राक्षसैरसुरैरन्यैः प्रत्यहं बाध्यते खलु ॥ ३५
एवं दुःखस्वरूपाहि स्रष्टृता सुखवर्जिता । तस्मात्तत्र निवृत्ताशास्सृष्टौ दुःखैकभाजने ॥ ३६
तपसा परमेशानं तोषयित्वा महेश्वरम् । भजध्वं मुक्तिमतुलां निरुपद्रवशालिनीम् ॥ ३७
एवं मुनिवरस्तेषां तत्वज्ञानं शिवाश्रयम् । उपदिश्य जगामैषस्स्वेच्छया व्योम्नि भूसुराः ॥ ३८
श्रुत्वा तदुक्तिं ते सर्वे तथैव कृतमानसाः । प्रसाद्य तपसा देवं मुक्तये परमेश्वरम् ॥
मोक्षमापुर्महात्मानः पुनरावृत्तिदुर्लभम ॥ ३९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः ॥

ப்ரம்மணஸ்ருஷ்டிரேதேஷாம் வ:பிதுர்மோஹ கௌரவாத் ।
சிரச்சேதோऽபவத் பூர்வம் பரமேச கணேச்வராத் ॥ 33
சப்தோயம் பஹுபிஸ்தத்வத் ஹம்ஸரூபீச சங்கரம் ।
அத்ருஷ்ட்வா நிதராம் துக்கமாப்தவான் கலு கர்வித: ॥ 34
ததா ஜன்மாதி துக்கானி பஜதே நிதராமயம் ।
ராக்ஷஸைரஸுரைரன்யை: ப்ரத்யஹம் பாத்யதே கலு ॥ 35
ஏவம் துக்க ஸ்வருபாஹி ஸ்ரஷ்ட்ருதா ஸுகவர்ஜிதா ।
தஸ்மாத்தத்ர நிவ்ருத்தாசாஸ்ஸ்ருஷ்டௌ துக்கைகபாஜனே ॥ 36
தபஸா பரமேசானம் தோஷயித்வா மஹேச்வரம் ।
பஜத்வம் முக்திமதுலாம் நிருபத்ரவசாலிநீம் ॥ 37
ஏவம் முனிவரஸ்தேஷாம் தத்வஜ்ஞானம் சிவாச்ரயம் ।
உபதிச்ய ஜகாமைஷஸ்ஸ்வேச்சயா வ்யோம்நி பூஸுரா: ॥ 38
ச்ருத்வா ததுக்திம் தேஸர்வே ததைவ க்ருதமானஸா: ।
ப்ரஸாத்ய தபஸா தேவம் முக்தயே பரமேச்வரம் ।
மோக்ஷமாபுர்மஹாத்மான: புனராவ்ருத்தி துர்லபம் ॥ 39

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்விதீயோऽத்யாய: ॥

ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறதே. உங்கள் பாட்டனுன ப்ரும்மாவுக்கு மிகுந்த புத்தி மோஹம் ஏற்பட்டதால் ஸ்ரீபரம சிவனுடைய கணத்தலைவரால் தலை வெட்டப்பட்டது (32-33) மேலும் அந்த ப்ரும்மாவானவர் பல பெரியோர்களால் சபிக்கப்பட்டுமிருக்கிருர். தவிரவும் அவர் ஓர் சமயம் மிகவும் கர்வமடைந்தபடியால் ஹம்ஸபக்ஷியின் உருவம்கொண்டு அந்த பரமசிவனுடைய முடியைப் பார்க்கமுடியாமல் மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தாரல்லவா! (34) இன்னும் அவர் பிறப்பு முதலிய மிகுந்த துக்கங்களை அடைந்து, ராக்ஷஸர்களாலும் அஸுரர்களாலும் மற்றவர்களாலும் தினந்தோறும் துன்புறுத்தப்படுகின்ருரல்லவா! (35) இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டித் தொழிலானது மிகவும் துக்க ரூபமானது; ஸுகமற்றது ஆகையால் நீங்கள் மிகவும் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமான இந்த ஸ்ருஷ்டித் தொழிலில் ஆசையை விட்டு (36) தவத்தினுல் பரமேச்வரனுன மஹேச்வரனை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து ஈடில்லாததும், சிறிதும் துக்கமற்றதுமான பேரின்பத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைவீர்களாக (37) இவ்விதம் ஸ்ரீநாரத முனிவர் அவர்களுக்கு சிவபரமான தத்வஞானத்தை உபதேசித்துவிட்டுத் தன்னிஷ்டப்படி ஆகாயத்தில் சென்ருர் (38) ஏ பிராம்மணேத்தமர்களே! அந்த நாரதருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு மஹாத்மாக்களான அவர்கள் எல்லோரும் அப்படியே மனதில் தீர்மானம் கொண்டவர்களாகி மோக்ஷத்தை விரும்பிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தவத்தினுல் அருள் புரியும்படிச் செய்து மறு பிறப்பற்ற மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தார்கள். (39)

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

चन्द्रशाप प्राप्ति परिहारौ ॥

अथदक्षस्तु विज्ञाय वृत्तान्तं खिन्नमानसः । पुनस्सहस्रसंख्याकान् पुत्रानुत्पाद्यपूर्ववत् ॥ १
समाप्य तेषां कर्माणि तपसे प्रीतिपूर्वकम् । सृष्ट्यर्थं प्रेषयामास सर्वलोकस्य बुद्धिमान् ॥ २
तथैव तेषु सर्वेषु प्रवृत्तेषु तमोमहत् । नारदस्सहसाऽऽगत्य विनिन्द्य सृष्टिकर्तृताम् ॥ ३
मोक्षेमतिं विधायैषां पूर्ववद्व्योमचाश्रितः । तेऽपिप्रसाद्य देवेशं तपसा परमेश्वरम् ॥ ४
अपवर्गं गतामातृगर्भस्मरणवर्जितम् । वृत्तान्तमेतद्विज्ञाय पुनर्दक्षः क्रुधान्वितः ॥ ५
पुंसृष्टिं प्रविहायासौ त्रयोविंशतिकन्यकाः । ससर्ज सुकुमाराङ्गीस्सर्वलक्षणसंयुताः ॥ ६
धर्मभृगुमरीचीनां पुलस्त्याङ्गिरसोरपि । पुलहस्य वसिष्ठात्रिप्रमुखानां तपस्विनाम् ॥ ७
दत्तवान्विधिना तेषां कृत्वाकल्याणमद्भुतम् । अजीजनद्बहून् ताश्च पुत्रान्कन्यास्सुशोभनान् ॥ ८

॥ அத த்ருதீயோத்யாய: ॥

சந்திரன் சாபத்தை அடைதலும், விடுபடுதலும்

அத தக்ஷஸ்து விக்ஞாய வ்ருத்தாந்தம் கின்னமானஸ: ।
புனஸ்ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாகான் புத்ராநுத்பாத்யபூர்வவத் ॥ 1
ஸமாப்ய தேஷாம் கர்மாணி தபஸே ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தம் ப்ரேஷயாமாஸ ஸர்வ லோகஸ்ய புத்திமான் ॥ 2
ததைவ தேஷு ஸர்வேஷு ப்ரவ்ருத்தேஷு தபோமஹத் ।
நாரதஸ்ஸஹஸாகத்ய விநிந்த்ய ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருதாம் ॥ 3
மோக்ஷேமதிம் விதாயைஷாம் பூர்வவத் வ்யோமசாச்ரித: ।
தேபிப்ரஸாத்ய தேவேசம் தபஸா பரமேச்வரம் ॥ 4
அபவர்க்கம் கதாமாத்ரு கர்ப்பஸ்மரண வர்ஜிதம் ।
வ்ருத்தாந்தமேதத் விக்ஞாய புனர்தக்ஷ: க்ருதாந்வித: ॥ 5
பும்ஸ்ருஷ்டிம் ப்ரவிஹாயாஸௌ த்ரயோவிம்சதி கன்யகா: ।
ஸஸர்ஜ்ஜ ஸுகுமாராங்கீஸ்ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுதா: ॥ 6
தர்மப்ருகுமரீசீனாம் புலஸ்த்யாங்கிரஸோரபி ।
புலஹஸ்ய வஸிஷ்டாத்ரி ப்ரமுகாணாம் தபஸ்விநாம் ॥ 7
தத்தவான் விதிநா தேஷாம் க்ருத்வா கல்யாணமத்புதம் ।
அஜீஜனத் பஹூன் தாஸ்ச புத்ரான் கன்யாஸ்ஸுசோபனான் ॥ 8

மூன்றாவது அத்தியாயம்

பிறகு தக்ஷன் அந்த விபரத்தை அறிந்து மனத்துயரம் கொண்டு மறுபடியும் ஆயிரம் புத்ரர்களை முன்போல் உண்டுபண்ணி (1) அவர்களுக்கு ஜாதகர்மா முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்துப் பிறகு புத்திமானான தக்ஷன் அன்புகொண்டு எல்லா உலகத்தையும் படைப்பதற்காகத் தவம் செய்யும்படி ஏவினான் (2) அவ்விதமே அவர்களனைவரும் சிறந்த தபஸ்ஸைச் செய்யத் தொடங்கிய பொழுது உடன் ஸ்ரீநாரதர் வந்து ஸ்ருஷ்டி செய்யும் தொழிலை நிந்தித்து (3) அவர்களுக்கு முன்போல் மோக்ஷத்தில் மனதைச் செலுத்தச் செய்து ஆகாசத்திற்குச் சென்றார். அவர்களும் தேவர்களுக்கு ஈசனான பரமேச்வரனைத் தவத்தினால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து (4) தாயின் கர்ப்பத்தை ஸ்மரிப்பதற்கும் இடமில்லாத மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள். இவ்விஷயத்தை மறுபடியும் தக்ஷன் அறிந்து மீண்டும் கோபம் கொண்டவனாய் (5) புருஷ ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டு அழகிய அவயவங்களை உடையவர்களும், எல்லா லக்ஷணங்களுடன் கூடியவர்களுமான இருபத்து மூன்று பெண்களை உண்டுபண்ணினான் (6) அவர்களைத் தர்மர், ப்ருகு, மரீசி, புலஸ்த்யர், அங்கிரஸ், புலஹர், வசிஸ்டர், அத்ரி முதலிய முனிவர்களுக்கு (7) முறைப்படி கன்னிகாதானம் செய்து மங்களமாய் அவர்களின் கல்யாணத்தை ஆச்சரியகரமாய்ச் செய்தான். அந்தப் பெண்களும் மிக அழகு வாய்ந்த பல புத்ரர்களையும் பெண்களையும் முறையே

पुत्रीश्च बह्वीश्शोभाढ्या दक्षपुत्र्यः क्रमेणच । एवं पौत्रैर्वृतो दक्षः पौत्रीभिश्च समन्ततः ॥ ९
ससर्ज सप्तविंशत्यः पुनःकन्या महौजसः । ताश्च सर्वा ददौ कन्याश्चन्द्रायाह्लादकारिणे ॥ १०
तासांमध्ये शशीसक्तिं कृत्तिकायामवापहि । ततस्तु कन्यादुःखेन परादक्षमबोधयन् ॥ ११
नास्मासु रमते चन्द्रः कृत्तिकायां यथा पितः । इतितासां वचश्श्रुत्वा दक्षः कोपसमाकुलः ॥ १२
शशाप चन्द्रञ्च वरं क्षयत्विति तदाद्विजाः । तथैव चन्द्रमाः पञ्चदशवारे क्षयं गतः ॥ १३
कलामात्रावशिष्टोऽयं देवेन्द्रं प्राप रक्षकम् । इन्द्रोऽपि चन्द्रमुद्वीक्ष्य प्रोक्तवान्वचनं तदा ॥ १४
पूर्वंविघ्नेशशापात्त्वं ब्रह्मविष्णुमुखैस्सुरैः । प्रसाद्य विघ्नराजं तं मोचितः किल चन्द्रमाः ॥ १५
प्रतिसंवत्सरं द्रष्टुमेकस्मिन्दिवसे मुखम् । नयुक्तमिति ते सर्वे नेक्षन्तेऽद्यापिते मुखम् ॥ १६
विद्यमानेऽपि दोषेऽस्मिन्निदमप्यभवत्खलु । तस्मात्त्वमाशु ब्रह्माणं विज्ञाप्य जगतां प्रभुम् ॥ १७
बोधयित्वाऽमुना दक्षशापान्मोक्षं भजेत्यमुम् । प्रेरयामास मतिमानिन्द्रश्चन्द्रमसं द्विजाः ॥ १८

புத்ரிஸ்ச பஹ்வீச்சோபாட்யா தக்ஷபுத்ர்ய: க்ரமேண ச ।
ஏவம் பௌத்ரைர்வ்ருதோ தக்ஷ: பௌத்ரீபிஸ்ச ஸமந்தத: ॥ 9
ஸஸர்ஜ ஸப்தவிம்சத்ய: புன: கன்யாமஹௌஜஸ: ।
தாஸ்ச ஸர்வாததௌ கன்யாஸ்சந்த்ராயாஹ்லாதகாரிணே ॥ 10
தாஸாம் மத்யே சசிஸக்திம் க்ருத்திகாயாமவாபஹி ।
ததஸ்து கன்யா துக்கேன பராதக்ஷமபோதயன் ॥ 11
நாஸ்மாஸு ரமதேசந்த்ர: க்ருத்திகாயாம் யதாபித: ।
இதி தாஸாம்வச: ச்ருத்வா தக்ஷ: கோபஸமாகுல: ॥ 12
சசாப சந்த்ரஞ்ச வரம் க்ஷயத்விதி ததா த்விஜா: ।
ததைவ சந்த்ரமா: பஞ்சதசவாரே க்ஷயம் கத: ॥ 13
கலாமாத்ராவசிஷ்டோऽயம் தேவேந்த்ரம் ப்ராபரக்ஷகம் ।
இந்த்ரோபி சந்த்ரமுத்வீக்ஷ்ய ப்ரோக்தவான் வசனம்ததா ॥ 14
பூர்வம் விக்னேசசாபாத் த்வம் ப்ரும்மவிஷ்ணுமுகைஸ்ஸுரை: ।
ப்ரஸாத்ய விக்னராஜம் தம் மோசித: கிலசந்த்ரமா: ॥ 15
ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் த்ரஷ்டுமேகஸ்மின் திவஸே முகம் ।
நயுக்தமிதிதே ஸர்வே நேக்ஷந்தேऽத்யாபி தேமுகம் ॥ 16
வித்யமானேபி தோஷேஸ்மின்னிதமப்யபவத்கலு ।
தஸ்மாத் த்வமாசு ப்ரும்மாணம் விஞ்ஞாப்ய ஜகதாம் ப்ரபும் ॥ 17
போதயித்வாऽமுனா தக்ஷசாபான் மோக்ஷம் பஜேத்யமும் ।
ப்ரேரயாமாஸமதிமானிந்த்ர ஸ்சந்த்ரமஸம் த்விஜா: ॥ 18

பெற்ருர்கள். இவ்விதம் தௌஹித்ரர்களோடும் தௌஹித்ரிகளோடும் கூடினவனாய் தக்ஷன் விளங்கிஞன் (8-9) மீண்டும் அந்த தக்ஷன் மிகுந்த தேஜஸ்ஸு வாய்ந்த இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்ருன். அந்தப் பெண்களையும் உலகிற்குக் களிப்பை அளிக்கும் சந்திரனுக்குக் கொடுத்தான் (10) சந்திரன் அப்பெண்களுடைய நடுவில் க்ருத்திகை என்பவளிடமே அன்பு வைத்திருந்தான். அதனுல் மற்ற பெண்கள் துக்கத்துடன் தக்ஷனிடம் கூறிஞர்கள் (11) ஓ தந்தையே! எங்கள் நாயகஞன சந்திரன் க்ருத்திகையினிடத்தில் ரமிப்பதுபோல் எங்களிடத்தில் ரமிப்பதில்லை என்று. இவ்வாறு அப்பெண்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு தக்ஷன் கோபத்தால் கலங்கி (12) சிறந்த சந்திரனை, "க்ஷய ரோகத்தால் இளைக்கக் கடவாய்" எனச் சபித்தான். ஓ ப்ராம்மணர்களே! அவ்விதமே சந்திரனும் பதினைந்து தினங்கள் இளைத்திருப்பதை அடைகிருன் (13) ஒரு கலையை மட்டிலும் மீதமாய்க் கொண்ட சந்திரன் தேவேந்திரனைக் காக்கவேண்டுமென சரணம் அடைந்தான். இந்திரனும் அப்பொழுது சந்திரனைக் கண்டு கூறிஞன் (14) ஓ சந்திரா! முன்பு விஞயகரின் சாபத்திஞல் துன்பமுற்ற நீ ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் ஸ்ரீ மஹாகணபதியை சந்தோஷமடையச் செய்து சாபத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டாய் (15) இப்பொழுதும்கூட ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் விஞயக சதுர்த்தியாகிய ஓர் தினத்தில் உன்னைப் பார்ப்பது சரியில்லை என்று உன் முகத்தை ஒருவரும் பார்ப்பதில்லை (16) இப்படிப்பட்ட தோஷமானது இருக்கும் பொழுது இதுவும் நேர்ந்துவிட்டதல்லவா? ஆகையால் உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவான ப்ரும்மனிடம் இதை அறிவித்து (17) அவரால் சாபத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொள்வாய் என ஓ ப்ராம்மஞேத்தமர்

स तथेति विनिर्गत्य प्राप्य धातारमञ्जसा । प्रणम्य परयाप्रीत्या स्तुत्वाच विविधैः स्तवैः ॥ १९
दक्षशापस्य मोक्षञ्च प्रार्थयामास चन्द्रमाः । तस्यतद्वचनंश्रुत्वा जगाद कमलासनः ॥ २०
दक्षोऽयं नशृणोत्यस्मदुक्तिं दुष्टमना भृशम् । करोति मय्यपिक्रोधं तस्मात्त्वं चन्द्र बुद्धिमान् ॥ २१
गत्वा महेशनिकटं विज्ञापय सदाशिवम् । कालकूटं पुरा पीत्वा देवान्सर्वान्ररक्ष सः ॥ २२
हत्वा यमं महाघोरं मार्कण्डेयं ररक्षहि । इतिधातृवचः श्रुत्वा चन्द्रः कैलासपर्वतम् ॥ २३
प्राप्य नन्दिमुखाद्देवं महादेवमवाप्यच । प्रणम्य परया प्रीत्या तुष्टाव विविधैस्स्तवैः ॥ २४
प्रसन्नेच महादेवे वृत्तान्तञ्च जगादहि । ततः प्रसन्नहृदयो भगवानंबिकापतिः ॥ २५
दत्वाऽभयं शशाङ्कस्य कलामात्रावशेषिणः । धृत्वा चूडतया मूर्ध्नि क्षणमात्रं महेश्वरः ॥ २६
शशाङ्कचन्द्रचूडस्य सर्वलोकेश्वरस्यच । ममाज्ञयाभवाशुत्वं वृद्धिभाक्पूर्ववन्मुदा ॥ २७
इतिदत्तवरेशम्भौ ब्रह्मविष्णुमुखास्सुराः । महिमानन्नजानाति तवलोको महेश्वर ॥ २८

ஸ ததேதி விநிர்கத்ய ப்ராப்ய தாதாரமஞ்ஜஸா |
ப்ரணம்ய பரயாப்ரீத்யா ஸ்துத்வாச விவிதைஸ்ஸ்தவை: || 19
தக்ஷசாபஸ்ய மோக்ஷஞ்ச ப்ரார்த்தயாமாஸ சந்த்ரமா: |
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ஜகாத கமலாஸன: || 20
தக்ஷோயம் ந ச்ருணோத்யஸ்மதுக்திம் துஷ்டமனுப்ருசம் |
கரோதி மய்யபி க்ரோதம் தஸ்மாத் த்வம் சந்த்ரபுத்திமான் || 21
கத்வா மஹேசநிகடம் விக்ஞாபய ஸதாசிவம் |
காளகூடம் புரா பீத்வா தேவான் ஸர்வான் ரரக்ஷஸ: || 22
ஹத்வா யமம் மஹாகோரம் மார்க்கண்டேயம் ரரக்ஷஹி |
இதி தாத்ருவசச் ச்ருத்வா சந்த்ர: கைலாஸ பர்வதம் || 23
ப்ராப்ய நந்திமுகாத் தேவம் மஹாதேவ மவாப்யச |
ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா துஷ்டாவ விவிதைஸ்ஸ்தவை: || 24
ப்ரஸன்னே ச மஹாதேவே வ்ருத்தாந்தஞ்ச ஜகாதஹி |
தத: ப்ரஸன்ன ஹ்ருதயோ பகவானம்பிகாபதி: || 25
தத்வாऽபயம் சசாங்கஸ்ய கலாமாத்ராவசேஷிண: |
த்ருத்வா சூடதயா மூர்த்நி க்ஷணமாத்ரம் மஹேச்வர: || 26
சசாங்க சந்த்ர சூடஸ்ய ஸர்வலோகேச்வரஸ்ய ச |
மமாக்ஞயா பவாசுத்வம் வ்ருத்திபாக் பூர்வவன்முதா || 27
இதிதத்தவரே சம்பௌ ப்ரும்மவிஷ்ணு முகாஸ்ஸுரா: |
மஹிமானம் நஜாநாதி தவலோகோ மஹேச்வர || 28

களே! மிக்க புத்திசாலியான இந்திரன் சந்திரனைக் கூறி அனுப்பினன் (18) சந்திரனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டு வேகமாய் ப்ரும்மதேவனை அடைந்து நமஸ்கரித்து மிக்க அன்புடன் பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து (19) தக்ஷனுடைய சாபத்திலிருந்து விடுதலையை வேண்டினன். ப்ரும்ம தேவனும் அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு பதில் கூறினர் (20) ஓ இந்திரா! மிகவும் கொடிய மனமுள்ள தக்ஷன் எங்களது வார்த்தையைக் கேட்பதில்லை. என்னையும் கோபித்துக்கொள்கிறன். ஆகையால் புத்திசாலியான ஓ சந்திரா! நீ (21) மஹேச்வரனை பரமசிவனிடம் சென்று இதைத் தெரிவித்துக்கொள். முன்பு அவர் காலகூட விஷத்தைச் சாப்பிட்டு எல்லா தேவர்களையும் ரக்ஷித்தார் (22) மிக்க க்ரூரனை யமனையும் ஹிம்ஸித்து மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷித்தார். இவ்விதம் ப்ரும்மதேவனின் வார்த்தையைக் கேட்டு சந்திரன் கைலாச மலைக்குச் (23) சென்று நந்தியின் வாயிலாக மஹாதேவனை அடைந்து நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியுடன் பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்தான் (24) மஹாதேவன் ப்ரஸன்னமானவுடன் வ்ருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்தான். பிறகு பார்வதீ பதியான ஸ்ரீபரமசிவன் மன மிரங்கியவராகி (25) ஒரு கலையை மட்டும் மீதமாயுள்ள சந்திரனுக்கு அபயமளித்து ஒரு நொடியில் அச் சந்திர கலையைத் தலையில் ஆபரணமாகத் தரித்துக்கொண்டார் (26) ஓ சந்திரா! எல்லா உலகிற்கும் ஈச்வரனும் சந்திர கலையைத் தரித்தவனுமான என்னுடைய ஆக்ஞையால் சீக்கிரம் சந்தோஷமாக முன் போல் நீ வளர்ச்சியடைவாயாக (27) எனப் பரமேச்வரன் வரமளித்ததும், ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய

तस्मात्त्वं लोकरक्षार्थं चन्द्रचूड दयानिधे । चन्द्रस्य कल्पयास्याशु क्षयवृद्धी उभे अपि ॥ २९
प्रतिमासं महादेव तदिष्टं लोकनायक । ज्ञात्वा लोकोभवद्भक्तो निजमिष्टमवाप्यतु ॥ ३०
इत्यूचुस्तद्वचः कर्णे कृत्वा तेषां महेश्वरः । तथैव चन्द्रं परया दयया भक्तवत्सलः ॥ ३१
प्रेरयामास विश्वात्मा विश्वसंरक्षणोद्यमः । चन्द्रोऽपि देवदेवेशं प्रणम्य प्राप्ततत्कृपः ॥
प्रययौ स्वपदं हृष्टो मुदा ब्राह्मणपुङ्गवाः ॥ ३२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

देवीगर्वापनोदाय शिवेन प्रपञ्चोपसंहारः ॥

तदिदं सर्वमाकर्ण्य दक्षोऽयं कोपविह्वलः । मया शप्तोऽपि चन्द्रोऽसौ मोचितश्शम्भुना कथम् ॥ १

தஸ்மாத் த்வம் லோகரக்ஷார்த்தம் சந்த்ரசூட தயாநிதே |
சந்த்ரஸ்ய கல்பயாஸ்யாசு க்ஷயவ்ருத்தி உபே அபி || 29
ப்ரதிமாஸம் மஹாதேவ ததிஷ்டம் லோகநாயக |
க்ஞாத்வா லோகோ பவத்பக்தோ நிஜமிஷ்டம வாப்யது || 30
இத்யூசு: தத்வச: கர்ணே க்ருத்வா தேஷாம் மஹேச்வர: |
ததைவ சந்த்ரம் பரயா தயயா பக்தவத்ஸல: || 31
ப்ரேரயாமாஸ விச்வாத்மா விச்வ ஸம்ரக்ஷணோத்யம: |
சந்த்ரோபி தேவ தேவேசம் ப்ரணம்ய ப்ராப்த தத்க்ருப: |
ப்ரயயௌ ஸ்வபதம் ஹ்ருஷ்டோ முதா ப்ராம்மண புங்கவா: || 32

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்ருதியோऽத்யாய: ||

|| அத சதுர்த்தோऽத்யாய: ||

தேவியின் கர்வத்தைப் போக்குவதற்காக பிரபஞ்சங்களை உபஸம்ஹரிப்பது

ததிதம் ஸர்வமாகர்ண்ய தக்ஷோऽயம் கோபவிஹ்வல: |
மயா சப்தோऽபி சந்த்ரோऽஸௌ மோசித: சம்புனாகதம் || 1

தேவர்கள் யாவரும் ஓ மஹேச்வர, இவ்வுலகம் தங்கள் மஹிமையை அறியவில்லை (28) ஆகவே கருணைக் கடலும் சந்திரசேகரனுமான தாங்கள் உலக க்ஷேமார்த்தமாய் இந்தச் சந்திரனுக்கு மாதந்தோறும் குறைதல், வளர்தல் இவ்விரண்டையும் அளிக்க வேண்டும் (29) உலகத்திற்கெல்லாம் நாயகனான ஓ மஹாதேவ, இந்த அடையாளத்தை உலகத்தோர் அறிந்து தங்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாகி வேண்டிய பொருளை அடையட்டும் (30) என்று கூறினார்கள். பக்தவத்ஸலனான மஹேச்வரனும் அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனையில் செவிசாய்த்து அவ்விதமே மிகுந்த தயை கொண்டு சந்திரனை (31) உலக ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பரமசிவன் உலகைக் காக்கவேண்டி அனுப்பினார். ஓ பிராம்மண ச்ரேஷ்டர்களே, அப்பரமேச்வரனுடைய கருணைக்குப் பாத்திரனான சந்திரனும் தேவர்களுக்கும் ஈச்வரனான ஸ்ரீ பரமசிவனை நமஸ்கரித்து மிக்க சந்தோஷங் கொண்டவனாகித் தன் இருப்பிடம் சென்றான் (32).

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்

பிறகு தக்ஷன் இவை யாவையும் கேட்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாகி என்னால் சபிக்கப்பட்ட சந்திரனைக் கூட மஹாதேவன் எவ்வாறு விடுவித்தான் (1) என்று ஸ்ரீ சங்கரரை மிகவும் கொடுமையாக

इत्थयं शंकरस्यास्य चक्रे दूषणमुत्कटम् । तच्छ्रुत्वा तपतांवर्यः पुलहो ऋषिरुत्तमः ॥ २
शिवस्य दूषणं दक्ष सर्वैश्वर्यविनाशकम् । भविष्यसि जनैस्सर्वैः दूष्यस्त्वञ्च दुरात्मवान् ॥ ३
भवच्छापस्य गतिरप्युक्ता तेन महात्मना । त्वत्सुतामपि देवोऽयं कालेनोद्वाहयिष्यति ॥ ४
इतितस्यवचः श्रुत्वा त्यक्तकोपो मुदावसत् । एवंस्थिते मुदा दक्षे ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ५
अस्मिन्गौर्यास्तु संभूतिं वक्ष्ये युष्माकमद्भुताम् । कैलासे ब्रह्मविष्णुभ्यां देवैरन्यैश्च सेवितौ ॥ ६
पार्वतीपरमेशानौ पुरा तस्थतुरुज्वलौ । तदोत्थाय भवान्येषा प्रणम्य परमेश्वरम् ॥ ७
भगवन्देवदेवेश सर्वज्ञ जगतां प्रभो । यथोत्पन्नञ्जगत्त्वत्तश्चराचरमयं तदा ॥ ८
वक्तुमर्हसि विश्वात्मन्विश्वसंरक्षणोद्यम । इतिदेव्या तदापृष्टश्शंकरो लोकशङ्करः ॥ ९
जगाद सृष्टिञ्जगतो यथार्थागममार्गतः । सर्वलोकस्ययात्राञ्च सर्वज्ञः परमेश्वरः ॥ १०
ततस्तु देवी देवेशं पुनःप्राह कुतूहलात् । भगवन् भवसर्वेश सत्यचिल्लक्षण प्रभो ॥ ११

இத்யயம் சங்கரஸ்யாஸ்ய சக்ரே தூஷணமுத்கடம் |
தச்ச்ருத்வா தபதாம் வர்ய: புலஹோ ரிஷிருத்தம: || 2
சிவஸ்யதூஷணம் தக்ஷ ஸர்வைச்வர்ய விநாசகம் |
பவிஷ்யஸி ஜநைஸ்ஸர்வை: தூஷ்யஸ்த்வஞ்ச துராத்மவான் || 3
பவச்சாபஸ்ய கதிரப்யுக்தா தேந மஹாத்மநா |
த்வத் ஸுதாமபி தேவோऽயம் காலேநோத்வாஹயிஷ்யதி || 4
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா த்யக்த கோபோ முதாவஸத் |
ஏவம் ஸ்திதேமுதா தக்ஷே ப்ராம்மணா நாமதீச்வரா: || 5
அஸ்மின் கௌர்யாஸ்து ஸம்பூதிம் வக்ஷ்யேயுஷ்மாகமத்புதாம் |
கைலாஸே ப்ரும்மவிஷ்ணுப்யாம் தேவைரன்யைச்ச ஸேவிதௌ || 6
பார்வதீ பரமேசாநௌ புரா தஸ்ததுருஜ்வலௌ |
ததோத்தாய பவாந்யேஷா ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் || 7
பகவன் தேவதேவேச ஸர்வக்ஞ ஜகதாம் ப்ரபோ |
யதோத்பன்னம் ஜகத் த்வத்த: சராசரமயம் ததா || 8
வக்துமர்ஹஸி விச்வாத்மன் விச்வஸம்ரக்ஷணோத்யம |
இதி தேவ்யா ததா ப்ருஷ்ட: சங்கரோ லோகசங்கர: || 9
ஜகாத ஸ்ருஷ்டிஞ்ஜகதோ யதார்த்தாகம மார்க்கத: |
ஸர்வலோகஸ்ய யாத்ராஞ்ச ஸர்வக்ஞ: பரமேச்வர: || 10
ததஸ்து தேவீ தேவேசம் புன:ப்ராஹ குதூஹலாத் |
பகவன் பவ ஸர்வேச ஸத்யசித்லக்ஷண ப்ரபோ || 11

நிந்தித்தான். தபஸ்விகளுக்குள் சிறந்தவரும் மிக உத்தமருமான புலஹ முனிவர் அதைக் கேட்டு (2) துராத்மாவான ஓ தக்ஷப்ரஜாபதியே! நீ ஸர்வேச்வரனை நிந்திப்பதால் எல்லா ஐச்வர்யங்களும் நாசமாகி விடும். மேலும் உலகில் யாவராலும் நிந்திக்கப்படுவாய் (3) அந்த மஹாத்மாவினால் உனது சாபத்திற்கு ஓர் வழி விடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சில காலத்தில் அந்த மஹாதேவனும் உனது பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறார் எனக் கூறினார் (4) இவ்வாறு அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட பிறகு கோபத்தை விட்டு தக்ஷன் சந்தோஷத்துடன் இருந்து வந்தான். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இப்படி தக்ஷன் சந்தோஷமாய் இருக்கும்பொழுது அவனிடத்தில் ஸ்ரீ கௌரி பெண்ணாக அவதரித்த விநோதமான வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்கிறேன். முன் ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீபார்வதி பரமேச்வரர்கள் கைலாஸ மலையில் பிரம்ம விஷ்ணுக்களாலும், மற்ற தேவர்களாலும் சூழப்பட்டு ஜாஜ்வல்யமாய் வீற்றிருந்தார்கள். அப்பொழுது இந்த பவானியானவள் எழுந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து (7) தேவதேவனும், பகவானும் ஸர்வக்ஞனும், ஜகதீசனும், பிரபஞ்ச ஸ்வரூபியும், உலகங்களைக் காப்பதில் முயற்சிகொண்டவருமான ஓ பரமசிவ, ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபியான இந்த பிரபஞ்சமானது தங்களிடமிருந்து அப்பொழுது உண்டான விதத்தை எனக்குக் கூறவேண்டும் என தேவியால் கேழ்க்கப்பட்டபோது உலகத்துக்கு மங்களத்தைச் செய்யும் சங்கரன் (8, 9) உலகத்தின் உற்பத்தியையும், அவற்றின் ரக்ஷணத்தையும் உண்மையாக ஏற்பட்ட முறைப்படி ஸர்வேச்வரன் எடுத்துக் கூறினார் (10) உடன் தேவியான பார்வதியானவள்

अहमेव तवेशान शरीरं रूपमद्भुतम् । न मां विना तवेशान शरीरं रूपमस्ति हि ॥ १२
मय्येवेदञ्जगत्सर्वं चेष्टते तत्स्वभावतः । इतिदेव्या वचः श्रुत्वा सावलेपं महेश्वरः ॥ १३
महिमा नहि कल्याणी त्वया नज्ञायते खलु । मुक्तलज्जा मदभ्याशे स्थित्वा त्वामेव चोन्नताम् ॥ १४
उक्तवत्यसि सोऽहंतु त्वयि सर्वत्र सर्वदा । परिपूर्णः परञ्ज्योतिः परमात्मा व्यवस्थितः ॥ १५
प्रेरयामि सृजाम्येतत् प्रतिमां सूत्रधारवत् । विनामत्प्रेरणां सर्वं जगच्च समनन्दिते ॥ १६
नचेष्टते तदाशुत्वं विलोकय पुरोमम । इति सर्वेश्वरश्शम्भुस्सच्चिदानन्दविग्रहः ॥ १७
उपसंहृत्य विश्वात्मा शक्तिं सर्वनियामिकाम् । स्वस्मिन् तस्थे स्वयञ्ज्योतिः पार्वत्याः पुरतो द्विजाः ॥ १८
तदा जगदिदं सर्वं नीरूपं निष्क्रियं भृशम् । नाहोरात्रो नवाभानुश्चन्द्रोवह्निस्सुरानच ॥
तमोभूतं जडाकारं भीषणं केवलं द्विजाः ॥ १९

அஹமேவ தவேசான சரீரம் ரூபமத்புதம் ।
ந மாம் விநா தவேசான சரீரம் ரூபமஸ்திஹி ॥ 12
மய்யேவேதம் ஜகத்ஸர்வம் சேஷ்டதே தத் ஸ்வபாவத: ।
இதி தேவ்யா வச: ச்ருத்வா ஸாவலேபம் மஹேச்வர: ॥ 13
மஹிமா மம கல்யாணி த்வயா நக்ஞாயதே கலு ।
முக்தலஜ்ஜா மதாப்யாசே ஸ்தித்வா த்வாமேவசோன்னதாம் ॥ 14
உக்தவத்யஸி ஸோஹம் து த்வயி ஸர்வத்ர ஸர்வதா ।
பரிபூர்ண: பரஞ்ஜ்யோதி: பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: ॥ 15
ப்ரேரயாமி ஸ்ருஜாம்யேதத் ப்ரதிமாம் ஸூத்ரதாரவத் ।
விநா மத் ப்ரேரணும் ஸர்வம் ஜகச்ச ஸமநிந்திதே ॥ 16
ந சேஷ்டதே ததாசு த்வம் விலோகயபுரோ மம ।
இதி ஸர்வேச்வரச்சம்பு: ஸச்சிதாநந்த விக்ரஹ: ॥ 17
உபஸம்ஹ்ருத்ய விச்வாத்மா சக்திம் ஸர்வநியாமிகாம் ।
ஸ்வஸ்மின் தஸ்தேஸ்வயஞ்ஜ்யோதி: பார்வத்யா: புரதோ த்விஜா: ॥ 18
ததா ஜகதிதம் ஸர்வம் நிரூபம் நிஷ்க்ரியம் ப்ருசம் ।
நாஹோராத்ரோ நவாபானுஸ்சந்த்ரோவன்ஹிஸ் ஸுராநச ॥
தமோபூதம் ஜடாகாரம் பீஷணம் கேவலம் த்விஜா: ॥ 19

பரமேச்வரனைப் பார்த்து குதூஹலத்துடன் கூறினுள். ஸத்ய ஞானனந்த ரூபியும், பகவானும், ப்ரபுவும், ஸர்வேசனுமான ஓ பரமேச்வரா! தங்களுடைய அற்புதமான சரீரமும், உருவமும் நானே. அஷ்டைச்வர்யங்களும் நிரம்பப் பெற்ற ஓ பரமேசா! தங்களுக்கு என்னைத் தவிர வேறு சரீரமும் உருவமும் இல்லையல்லவா? (12) என்னிடத்தில் இந்த உலகம் யாவும் இருந்துகொண்டு அதனதன் ஸ்வபாவத்திற்குத் தக்கவாறு ஆடி வருகின்றது என்று தேவியால் கர்வத்துடன் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் (13) ஓ கல்யாணி! எனது மஹிமையானது உன்னுல் அறியப்படவில்லையல்லவா? என் முன்னிலையிலேயே கொஞ்சமேனும் வெட்கமின்றி உன்னையே மேலானவளாகச் (14) சொல்லிக் கொண்டாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட நானேவெனில் உன்னிடத்திலும் மற்றும் எல்லாவிடத்திலும் எப்பொழுதும் எங்கும் நிரம்பியவராகவும், சிறந்த ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாகவும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவும் விளங்கி இருந்துகொண்டு (15) சூத்ரதாரன் பொம்மையை ஆட்டிவைப்பது போல் ஸ்ருஷ்டித்து ஆட்டிவைக்கிறேன். ஓ குற்றமற்றவளே! எனது ப்ரேரணையின்றி எல்லா உலகங்களும் (16) அசைவதில்லை. அதை சீக்கிரம் நீ என் முன்னிலையில் பார் எனக் கூறிவிட்டு ஸத்யஞானனந்தமூர்த்தியும் ஸர்வேச்வரனும் ஸகல ப்ரபஞ்சரூபியுமான சம்புவானவர் (17) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! எல்லா உலகங்களையும் நடத்திவைக்கும் தனது சக்தியைத் தனக்குள்ளே அடக்கிவைத்துக்கொண்டு பார்வதீ தேவியின் முன்னிலையில் ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாய் விளங்கினுர் (18) அப்பொழுது இந்த உலகம் யாவும் உருவமற்றதாயும் சிறிதும் அசைவற்றதாயும் ஆயிற்று பகல் இரவு இல்லை, சூரியனில்லை, சந்திரனில்லை, அக்னியில்லை, தேவர்களில்லை. எங்கும் கும்பிருட்டால் நிறைந்து மிக பயங்கரமாயும் உணர்வற்றதாயும் ஆயிற்று.

दृष्ट्वैतदद्भुतमसौ गिरिराजपुत्री भीताभृशं भवमशेषगुरुं प्रणम्य ।
तुष्टाव वाग्भिरतुलाभिरनन्यभावा कृत्वाञ्जलिं करयुगं शिरसि द्विजेन्द्राः ॥ २०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

एकादशकोटिरुद्रैः मध्यार्जुनक्षेत्रे श्रीशिवाराधनं दाक्षायण्युत्पत्तिश्च ॥

अथ देवं समीक्ष्यैषा प्रार्थयामास शङ्करी । जयदेव महादेव भक्तवत्सल शंकर ॥ १
मया न ज्ञायते स्वामिन् महिमा तव विश्वप । सोढ्वाऽपराधं देवाद्य मदीयं रक्षरक्ष माम् ॥ २
यथा पूर्वमिमान्सर्वानुज्जीवय महेश्वर । किमशक्यं महादेव तव सर्वेश्वरेश्वर ॥ ३
एवं संप्रार्थ्यमानोऽयं गौर्या गौरीमनोहरः । प्रसन्नहृदयः पूर्वमेकादशककोटिकान् ॥ ४

த்ருஷ்ட்வைததத்புதமஸௌ கிரிராஜபுத்ரீ பீதாப்ருசம் பவமசேஷகுரும் ப்ரணம்ய |
துஷ்டாவ வாக்பிரதுலாபிரனன்யபாவா க்ருத்வாஞ்ஜலிம் கரயுகம் சிரஸி த்விஜேந்த்ரா: || 20

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே சதுர்த்தோऽத்யாய: ||

॥ அத பஞ்சமோத்யாய: ॥

பதினொரு கோடி ருத்ரர்கள் மத்யார்ஜுன க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஆராதித்தலும்,
ஸ்ரீ தாக்ஷாயணியின் உத்பத்தியும்

அத தேவம் ஸமீக்ஷ்யைஷா ப்ரார்த்தயாமாஸ சங்கரீ |
ஜயதேவ மஹாதேவ, பக்தவத்ஸல சங்கர || 1
மயா ந க்ஞாயதே ஸ்வாமின் மஹிமா தவ விச்வப |
ஸோட்வாऽபராதம் தேவாத்ய மதீயம் ரக்ஷ ரக்ஷ மாம் || 2
யதாபூர்வமிமான் ஸர்வானுஜ்ஜீவய மஹேச்வர |
கிமசக்யம் மஹாதேவ தவ ஸர்வேச்வரேச்வர || 3
ஏவம் ஸம்ப்ரார்த்யமானோऽயம் கௌர்யா கௌரீமனோஹர: |
ப்ரஸன்னஹ்ருதய: பூர்வமேகாதசக கோடிகான் || 4

ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! (19) ஹிமவானுடைய புத்திரியான பார்வதியானவள் இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு மிகவும் பயந்தவளாகி எல்லா உலகத்திற்கும் குருவாகிய ஸ்ரீபரமசிவனை நமஸ்கரித்து இரண்டு கைகளையும் தலையில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு மற்றெங்கும் மனதைச் செலுத்தாமல் நிகரற்ற வாக்குக்களால் துதித்தாள். (20)

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

பிறகு பார்வதியானவள் மஹாதேவனைப் பார்த்து ப்ரார்த்தித்தாள். ஓ தேவாதி தேவ! மஹாதேவ! பக்தர்களிடத்தில் அன்புகொண்டவரே! பக்தர்களுக்கு மங்களத்தை அளிப்பவரே! ஜய விஜயீபவ (1) எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிப்பவரான ஓ மஹேச்வர! தங்களுடைய மஹிமையானது என்னால் அறியப்படவில்லை. எனது குற்றத்தைப் பொறுத்து என்னைக் காத்தருள வேண்டும் (2) ஓ மஹேச்வர! முன்போல் இவர்கள் யாவரையும் பிழைக்கச் செய்யுங்கள். ஓ ஸர்வேச்வர! ஓ ஈச்வர! தங்களுக்கு எதுதான் முடியாது (3) இவ்விதம் பார்வதியால் வேண்டப்பட்ட பார்வதியின் மனதைக்

रुद्रानबोधयच्छम्भुः स्वापादिव महीसुराः । ततस्ससंभ्रमं रुद्रास्समुत्थाय शिवं हृदि ॥ ५
ध्यात्वा ज्ञात्वैतदखिलं शिवलीलेति ते द्विजाः । उद्बोधाय मनःकृत्वा सर्वेषां प्राणिनाममी ॥ ६
मध्यार्जुनं महत्क्षेत्रं जगत्यस्मिंस्तमोमये । संप्राप्य शिवपूजाञ्च यामेष्वेते चतुर्ष्वपि ॥ ७
चक्रुः प्रसन्नहृदयाश्शिवरात्री मनीषया । ततः प्रादुरभूद्देवस्तेषामग्रे महेश्वरः ॥ ८
तं दृष्ट्वा परमेशानमस्तुवन् बद्धपाणयः । प्रणिपत्य महीपृष्ठे दण्डाकारतया द्विजाः ॥ ९
नमस्ते विश्वरूपाय विश्वस्रष्ट्रे परात्मने । संहर्त्रेऽस्य स्वतन्त्राय महाग्रासाय शूलिने ॥ १०
क्षयद्वीराय शूराय नमोऽस्तु स्थिरधन्विने । भवत्प्रसादाद्देवेश जगदेतच्चराचरम् ॥ ११
उत्तिष्ठतु यथापूर्वमवाप्तज्ञानमीश्वर । तेषां तद्वचनं श्रुत्वा महादेवस्तथेत्यमून् ॥ १२
उक्त्वान्तर्धिमगाच्छीघ्रं प्रसन्नहृदयेन च । अथविष्णुविधात्रादि देवाः प्राप्तात्मबुद्धयः ॥ १३

ருத்ராநபோதயச்சம்பு: ஸ்வாபாதிவ மஹீஸுரா: ।
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமம் ருத்ராஸ்ஸமுத்தாய சிவம் ஹ்ருதி ॥ 5
த்யாத்வா க்ஞாத்வைததகிலம் சிவலீலேதி தே த்விஜா: ।
உத்போதாய மன: க்ருத்வா ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாமமீ ॥ 6
மத்யார்ஜுநம் மஹத்க்ஷேத்ரம் ஜகத்யஸ்மிந்தமோ மயே ।
ஸம்ப்ராப்ய சிவபூஜாஞ்ச யாமேஷ்வேதே சதுர்ஷ்வபி ॥ 7
சக்ரு: ப்ரஸன்ன ஹ்ருதயாச்சிவராத்ரீ மநீஷயா ।
தத: ப்ராதுரபூத்தேவஸ்தேஷாமக்ரே மஹேச்வர: ॥ 8
தம் த்ருஷ்ட்வா பரமேசானமஸ்துவன் பத்தபாணய: ।
ப்ரணிபத்ய மஹீ ப்ருஷ்டே தண்டாகாரதயா த்விஜா: ॥ 9
நமஸ்தே விச்வரூபாய விச்வஸ்ரஷ்ட்ரே பராத்மனே ।
ஸம்ஹர்த்ரேऽஸ்ய ஸ்வதந்த்ராய மஹாக்ராஸாய சூலினே ॥ 10
க்ஷயத்வீராய சூராய நமோஸ்து ஸ்திரதந்விநே ।
பவத்ப்ரஸாதாத் தேவேச ஜகதேதச் சராசரம் ॥ 11
உத்திஷ்டது யதாபூர்வ மவாப்த ஞானமீச்வர ।
தேஷாம் தத்வசனம் ச்ருத்வா மஹாதேவஸ்ததேத்யமூன் ॥ 12
உக்த்வாந்தர்த்தி மகாச்சீக்ரம் ப்ரஸன்ன ஹ்ருதயேந ச ।
அத விஷ்ணுவிதாத்ராதி தேவா: ப்ராப்தாத்ம புத்தய: ॥ 13

கவரும் பரமேச்வரன் ஸந்தோஷத்துடன் கூடிய மனமுள்ளவராகி முதலில் பதினேரு கோடி (4) ருத்ரர்களை தூக்கத்திலிருந்து எழுப்புவதுபோல் ஸ்ரீ சம்புவானவர் எழுப்பினுர். ஓ முனிவர்களே! பிறகு அந்த ருத்ரர்கள் யாவரும் பரபரப்புடன் எழுந்து பரமேச்வரனை மனதில் (5) தியானம் செய்துகொண்டு இவையெல்லாம் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய விளையாட்டென்றே நினைத்து அவர்கள் எல்லா ப்ராணிகளையும் எழுப்ப எண்ணங்கொண்டவர்களாகி (6) கும்மிருட்டாக இருந்த இவ்வுலகில் மிக்கப் பெருமை பொருந்திய க்ஷேத்திரமான மத்யார்ஜுன க்ஷேத்திரத்தை (திருவிடமருதூரை) அடைந்து தெளிந்த மனமுடையவர்களாய் சிவராத்திரி என்ற பாவனையுடன் நான்கு யாமங்களிலும் சிவபூஜை செய்தார்கள். பிறகு மஹேச்வரன் அவர்களுக்கு முன்னிலையில் ஆவிர்பவித்தார் (7-8) ஓ முனிவர்களே! அவரைக் கண்டவுடன் அவர்கள் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு பூமியில் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து துதித்தார்கள் (9) ப்ரபஞ்சரூபியான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ப்ரபஞ்சங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் தங்களுக்கும் நமஸ்காரம். பரமாத்மாவான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். இந்த ப்ரபஞ்சங்களை ஸம்ஹரிப்பவரும், ஸ்வாதீனரும், மஹாப்ரளயகாலத்தில் உலகங்கள் யாவையும் ஒரே கபளமாய் பக்ஷிப்பவரும், சூலபாணியும், அண்டினவர்களை வீரர்களாகச் செய்கிறவரும், மஹாவீரரும், உறுதியான வில்லைத் தரித்தவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஓ தேவேச, தங்கள் அருளால் ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான இவ்வுலகம் (10-11) முன்போல் அறிவுடன் எழுந்திருக்கட்டும் என ப்ரார்த்தித்தார்கள். அவர்களுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்ட மஹாதேவரும், அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவர்களிடம் கூறி (12) சீக்கிரமே சந்தோஷமுள்ள மனதுடன் மறைந்தார். பிறகு விஷ்ணு, பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் யாவரும் சூரிய சந்திரர்கள் முதலிய எல்லா ஜீவராசிகளுடன் ஸ்ரீபரம

उत्तस्थुस्सहसा सर्वे सर्वैर्जीवैश्शिवाज्ञया । आदित्यचन्द्रप्रमुखैरचिराद्देवभूसुराः ॥ १४
निवृत्ते तिमिरे गाढे प्रकाशो व्यानशे जगत् । ततस्सर्वेऽपि ते देवा देवदेवस्य शूलिनः ॥ १५
माहात्म्यमवबुध्यैते पूजां चक्रुश्च पावनीम् । यदान्तर्धिमगाद्देवस्तदा रुद्रान्विलोक्य च ॥ १६
अपेक्षितं किं युष्माकं तत्प्रयच्छामि शीघ्रतः । इति देवस्य वचनं निशम्य कृपयेरितम् ॥ १७
भवत्प्रसादाद्देवेश भगवन्तं महेश्वरम् । निशायामर्चयन्तीत्थं सर्वदा मनुजोत्तमाः ॥ १८
शिवरात्र्यर्चनफलं तेषामस्तु कृपानिधे । तथेत्यन्तर्हिते देवे रुद्रास्स्वपदमापिरे ॥ १९
ततो विष्णुमुखा देवाः कैलासं पर्वतोत्तमम् । अधिगम्य महादेवं तत्र दृष्ट्वा पिनाकिनम् ॥ २०
प्रणम्य परया भक्त्या प्रोचुश्च वचनं तदा । एतावत्कालपर्यन्तं भगवन् भूतभावन ॥ २१
अन्धकारावृतास्सर्वे परित्यक्तक्रिया वयम् । प्रायश्चित्तं वदैतेषां सर्वपापहरं वरम् ॥ २२
इत्येषां वचनं श्रुत्वा स्मयमानमुखश्शिवः । युष्माकं न हि दोषोऽस्ति सुरास्सर्वे मदाज्ञया ॥ २३

உத்தஸ்துஸ்ஸஹஸா ஸர்வே ஸர்வைர்ஜீவை ச்சிவாக்ஞயா |
ஆதித்ய சந்த்ர ப்ரமுகைரசிராதேவ பூஸுரா: || 14
நிவ்ருத்தே திமிரேகாடே ப்ரகாசோவ்யாநசே ஜகத் |
ததஸ்ஸர்வேடபி தே தேவா தேவதேவஸ்ய சூலிந: || 15
மாஹாத்ம்ய மவபுத்யைதே பூஜாம் சக்ருச்ச பாவநீம் |
யதாந்தர்த்தி மகாத்தேவ ஸ்ததா ருத்ரான் விலோக்ய ச || 16
அபேக்ஷிதம் கிம் யுஷ்மாகம் தத்ப்ரயச்சாமி சீக்ரத: |
இதி தேவஸ்ய வசனம் நிசம்ய க்ருபயேரிதம் || 17
பவத் ப்ரஸாதாத் தேவேச பகவந்தம் மஹேச்வரம் |
நிசாயாமர்ச்சயந்தீத்தம் ஸர்வதா மநுஜோத்தமா: || 18
சிவராத்ர்யர்ச்சனபலம் தேஷாமஸ்து க்ருபாநிதே |
ததேத்யந்தர்ஹிதே தேவே ருத்ராஸ்ஸ்வபதமாபிரே || 19
ததோ விஷ்ணுமுகா தேவா: கைலாசம் பர்வதோத்தமம் |
அதிகம்ய மஹாதேவம் தத்ர த்ருஷ்ட்வா பிநாகினம் || 20
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ப்ரோசுச்ச வசனம் ததா |
ஏதாவத் காலபர்யந்தம் பகவன் பூதபாவன || 21
அந்தகாராவ்ருதாஸ் ஸர்வே பரித்யக்தக்ரியா வயம் |
ப்ராயச்சித்தம் வதைதேஷாம் ஸர்வபாபஹரம் வரம் || 22
இத்யேஷாம் வசனம் ச்ருத்வா ஸ்மயமானமுகச்சிவ: |
யுஷ்மாகம் நஹிதோஷோஸ்தி ஸுராஸ்ஸர்வே மதாக்ஞயா || 23

சிவனின் கட்டளைப்படி தன் அறிவு கொண்டு சீக்கிரம் எழுந்தார்கள் (13-14) காடமான இருட்டு விலகியதும், உலகம் முழுவதும் ஒளி பரவிற்று. பிறகு அந்த எல்லா தேவர்களும் தேவாதிதேவனுன பரமேச்வரனுடைய (15) மாஹாத்மியத்தை நன்கு அறிந்து மிக பரிசுத்தமான சிவ பூஜையைச் செய்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீ தேவேசன் அந்தர்தானமாகும்போது அந்த ருத்ரர்களைப் பார்த்து (16) உங்களுக்கு வேண்டியது எது ? அதைச் சீக்கிரம் தருகின்றேன் என்று க்ருபையுடன் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு (17) ஓ தேவேசா ! இரவில் ஒவ்வொரு யாமத்திலும் இம்மாதிரியாக பகவானுகிய மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்கின்ற மானிட ச்ரேஷ்டர்களுக்குத் தங்களுடைய அருளால் (18) ஓ கருணைக் கடலே ! மஹாசிவராத்திரி புண்ய காலத்தில் பூஜை செய்த பலன் கிட்டவேண்டும் என வேண்டினர்கள். ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனும் அப்படியே ஆகட்டுமெனக் கூறி மறைந்தவுடன் ருத்ரர்கள் யாவரும் தன்னிருப்பிடத்தை அடைந்தார்கள் (19) பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் மலைகளுக்குள் சிறந்ததான கைலாஸ மலைக்குச் சென்று அங்கு பினுகமென்ற வில்லைத் தரிக்கும் மஹாதேவனைத் தரிசித்து (20) நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியுடன் ஒரு வார்த்தையைக் கூறினுர்கள். உலகைப் படைக்கும் ஓ பகவானே ! இவ்வளவு காலம் வரை (21) நாங்கள் யாவரும் அந்தகாரத்தினுல் சூழப்பெற்றவர்களாயும் கர்மாக்களை விட்டவர்களாயும் இருந்தோமல்லவா ? அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு எல்லா பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய சிறந்த ப்ராயச்சித்தத்தைக் கூற வேண்டும் என (22) இவ்விதம் அந்த தேவர்களுடைய வார்த்தையைக்

गौर्याकृतमिदं सर्वंमनयाह्यवलेपत: । अद्यप्रभृति युष्माभिर्नित्यकर्माणि नाकिन: ॥ २४
कर्तव्यानीति तानुक्त्वा प्रेरयामास शंकर: । तथैव देवा निर्गत्य स्वस्थानं प्राप्यते मुदा ॥ २५
तस्थुः कर्माणि कृत्वैव शिवाज्ञावर्तिनोऽनिशम् । ततस्ससंभ्रमं गौरी समुत्थाय कृताञ्जलि: ॥ २६
प्रणिपत्य महादेवं प्रश्रयेण नतानना । भगवन् देवदेवेश सर्वज्ञ जगतांप्रभो ॥ २७
कथमागो ममैवैतद्वद सर्वदयानिधे । इति पृष्टोमहादेवो देव्या चित्रचरित्रया ॥ २८
प्राह मन्दस्मितमुख स्फुरद्गम्भीरवाग्घर: । स्थित्वा मन्निकटे त्वं त्वामुन्नतामुक्तवत्यसि ॥ २९
तेनदोषेण लोकोऽयं तिमिरेणावृत: खलु । त्वमेव कुरुकल्याणि प्रायश्चित्तं तदेनस: ॥ ३०
त्वन्तुसर्वस्य जगतो जननी कृपयान्विता । इति देवस्यवचनं निशम्य गिरिजा तत: ॥ ३१
तथेति तपसस्स्थानं पप्रच्छ परमेश्वरम् । (शिव:)- पुण्यायमस्वसालोके प्रसिद्धायानदीशुभा ॥ ३२

கௌர்யாக்ருதமிதம் ஸர்வமனயா ஹ்யவலேபத: |
அத்யப்ரப்ருதி யுஷ்மாபிர் நித்யகர்மாணி நாகிந: || 24

கர்த்தவ்யாநிதி தாநுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ சங்கர: |
ததைவ தேவா நிர்கத்ய ஸ்வஸ்தானம் ப்ராப்யதே முதா || 25

தஸ்து: கர்மாணி க்ருத்வைவ சிவாக்ஞாவர்த்திநோ நிசம் |
ததஸ் ஸஸம்ப்ரமம் கௌரி ஸமுத்தாய க்ருதாஞ்ஜலி: || 26

ப்ரணிபத்ய மஹாதேவம் ப்ரச்ரயேண நதாநநா |
பகவன் தேவதேவேச ஸர்வக்ஞ ஜகதாம் ப்ரபோ || 27

கதமாகோ மமைவைதத்வத ஸர்வ தயாநிதே |
இதிப்ருஷ்டோ மஹாதேவோ தேவ்யா சித்ரசரித்ரயா || 28

ப்ராஹ மந்தஸ்மிதமுக ஸ்புரத் கம்பீரவாக் ஹர: |
ஸ்தித்வா மந்நிகடே த்வம் த்வாமுன்னதாமுக்தவத்யஸி || 29

தேந தோஷேண லோகோऽயம் திமிரேணாவ்ருத: கலு |
த்வமேவ குரு கல்யாணி ப்ராயச்சித்தம் ததேநஸ: || 30

த்வம் து ஸர்வஸ்ய ஜகதோ ஜனனி க்ருபயான்விதா |
இதி தேவஸ்ய வசனம் நிசம்ய கிரிஜா தத: || 31

ததேதி தபஸஸ் ஸ்தானம் பப்ரச்ச பரமேச்வரம் |
சிவ: — புண்யா யமஸ்வஸா லோகே ப்ரசித்தா யா நதிசுபா || 32

கேட்டு ஸ்ரீ பரமசிவன் புன்சிரிப்புடன் கூடியவராய் ஓ தேவர்களே! எனது ஆக்ஞையால் உங்களுக்கு யாதொரு தோஷமுமில்லை (23) இவை யாவும் இந்த பார்வதி தேவியின் கர்வத்தால் செய்யப்பட்டது. ஓ தேவர்களே! நீங்கள் இது முதற்கொண்டு நித்ய கர்மங்களைச் (24) செய்து வாருங்கள் என்று ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அவர்களைக் கூறி அனுப்பினார். அவ்விதமே அந்த தேவர்களும் புறப்பட்டுத் தன்னிருப்பிடம் சென்றார்கள் (25) ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் ஆக்ஞைப் பிரகாரம் நித்ய கர்மங்களைச் செய்துவந்தார்கள். பிறகு பார்வதியானவள் மிக்க பரபரப்புடன் எழுந்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு (26) மஹாதேவனை நமஸ்கரித்து மிக்க வணக்கத்துடன் தலை பணிந்தவளாய் ஓ பகவானே! தேவாதி தேவனே! ஈசனே! ஸர்வக்ஞனே! உலகிற்கெல்லாம் ஈச்வரனே! (27) எல்லா ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் கருணைக் கடலாய் விளங்கும் ஓ பரமேச்வரனே! எனக்குத்தான் இந்த குற்றமென்பது எவ்விதமாகும் என்று விசித்திரமான சரித்திரங்களை உடைய தேவியால் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் கேட்கப்பட்டவுடனே (28) புன்னகையுடன் கூடிய முகமுள்ளவராயும் கம்பீரமான வாக்கை உடையவருமாகிக் கூறினார். ஓ பார்வதி! நீ என் முன்னிருந்து கொண்டு உன்னை உயர்த்திச் சொல்லிக்கொண்டாய் (29) அந்த தோஷத்தினால் இந்த உலகமானது இருட்டினால் சூழப்பட்டதல்லவோ? ஓ கல்யாணி! அப்பாவத்திற்கு ப்ராயச்சித்தம் நீயே செய்து கொள்ள வேண்டும் (30) நீ எல்லா உலகத்திற்கும் தயவுடன் கூடிய தாயல்லவோ? இவ்விதம் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பிறகு பார்வதியானவள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஸர்வேச்வரனைத் தபஸ்ஸிற்குத் தகுந்த இடத்தைப் பற்றிக் கேட்டாள் (31) சிவன் கூறுகிறார் :— ஓ மங்களமுள்ளவளே! யமனுக்கு ஸஹோதரியான யமுனை என்னும் ப்ரஸித்தி பெற்ற மங்களமான ஓர் புண்ய நதி

तस्याः पद्मवने शुभ्रपत्रे शङ्खाकृतिश्शिवे । तपःकुरु तदा दक्षप्रजापतिस्तदन्तिकम् ॥ ३३
समागत्याभिवीक्ष्यैनं शंखं दिव्याकृतिं परम् । ग्रहीष्यति तदानीं त्वं कन्याकारं प्रदर्शय ॥ ३४
दक्षोऽपि त्वां तदालब्ध्वा सर्वावयवसुन्दरीम् । परितुष्टेन मनसा कन्यां संपोषयिष्यति ॥ ३५
क्रमेण द्वादशाब्दान्ते कल्याणं भाविचावयोः । इत्युक्त्वा प्रेरयामास भवानीं परमेश्वरः ॥ ३६
तथेति प्रस्थिता गौरी कालिन्दीमागता द्रुतम् । तत्रपत्रच्छदे रम्ये शंखरूपं तदद्भुतम् ॥ ३७
गृहीत्वा परमेशानं ध्यात्वा मनसि सुस्थिता । तपस्यति महत्येषा सुनिश्चितमतिस्तदा ॥ ३८
एतस्मिन्नन्तरे दक्षो रवौ मकरसंस्थिते । मखाह्वये च नक्षत्रे स्वपत्न्यासह सुव्रतः ॥ ३९
स्वपुत्रीभिश्च सर्वाभिर्देवैरपि तपोधनैः । स्नात्वाऽयं नियमेनाग्रे शङ्खं पद्मे ददर्शह ॥ ४०
दृष्ट्वा तदद्भुतं शङ्खं जग्राह सहसाऽऽदरात् । गृहीतमात्रे दक्षेण नदृष्टं शंखमद्भुतम् ॥ ४१
किन्तुकन्या विशालाक्षी सर्वावयवसुन्दरी । शिवरूपामिमांगौरीं ज्ञात्वा विस्मितलोचनः ॥ ४२

தஸ்யா: பத்மவனே சுப்ரபத்ரே சங்கா க்ருதிச்சிவே |
தப: குரு ததா தக்ஷப்ரஜாபதி ஸ்ததந்திகம் || 33
ஸமாகத்யாபிவீக்ஷ்யைநம் சங்கம் திவ்யாக்ருதிம் பரம் |
க்ரஹீஷ்யதி ததாநீம் த்வம் கன்யாகாரம் ப்ரதர்சய || 34
தக்ஷோऽபித்வாம் ததாலப்த்வா ஸர்வாவயவஸுந்தரீம் |
பரிதுஷ்டேன மனஸா கன்யாம் ஸம்போஷயிஷ்யதி || 35
க்ரமேண த்வாதசாப்தாந்தே கல்யாணம் பாவிசாவயோ: |
இத்யுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ பவாநீம் பரமேச்வர: || 36
ததேதி ப்ரஸ்திதா கௌரீ காளிந்திமாகதா த்ருதம் |
தத்ர பத்மச்சதே ரம்யே சங்கரூபம் தததப்புதம் || 37
க்ரஹீத்வா பரமேசானம் த்யாத்வா மனஸி ஸுஸ்திதா |
தபஸ்யதி மஹத்யேஷா ஸுநிச்சிதமதிஸ்ததா || 38
ஏதஸ்மின்னந்தரே தக்ஷா ரவௌ மகர ஸம்ஸ்திதே |
மகாஹ்வயேச நக்ஷத்ரே ஸ்வபத்ன்யா ஸஹஸுவ்ரத: || 39
ஸ்வபுத்ரீபிச்ச ஸர்வாபிர் தேவைரபி தபோதனை: |
ஸ்னாத்வாயம் நியமேனாக்ரே சங்கம் பத்மே ததர்சஹ || 40
த்ருஷ்ட்வா தததப்புதம் சங்கம் ஜக்ராஹ ஸஹஸாதராத் |
க்ரஹீதமாத்ரே தக்ஷேண நத்ருஷ்டம் சங்கமத்புதம் || 41
கிந்துகன்யா விசாலாக்ஷீ ஸர்வாவயவ ஸுந்தரீ |
சிசுரூபாமிமாம் கௌரீம் க்ஞாத்வா விஸ்மிதலோசன: || 42

யில் (32) உள்ள வெளுப்பான இதழ்களை உடைய தாமரை வனத்தில் நீ ஓர் சங்கத்தின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு தவம் செய்துகொண்டிரு. அப்பொழுது தக்ஷப்ரஜாபதியானவர் அதற்கு அருகில் (33) வந்து சிறந்த அழகோடு கூடிய அந்த சங்கைப் பார்த்து அதை எடுப்பான். அப்பொழுது நீ கன்னிகையாக ஆகிவிடு (34) பிறகு தக்ஷனும் எல்லா அவயவங்களும் அழகால் அமையப் பெற்ற உன்னை அடைந்து மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு பெண்ணாகக் கருதி வளர்த்து வருவான் (35) கிரமமாகப் பன்னிரண்டு வயது முடிந்தவுடன் நம் இருவருக்கும் கல்யாணம் நடக்கும் எனக் கூறி பரமசிவன் பவானியை அனுப்பினார் (56) கௌரியும் அப்படியே ஆகட்டுமெனக் கூறிப் புறப்பட்டு வேகமாய் யமுனைக்கு வந்து அத்புதமான சங்கத்தின் உருவத்தை எடுத்து அழகிய தாமரை இதழில் இருந்துகொண்டு மனதில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைத் தியானம் செய்துகொண்டு உறுதியான புத்தியுடன் கொடிய தவம் செய்துவந்தாள். (37-38) இப்படி இருக்கையில் சூரியன் மகர ராசியில் இருக்கும்போது மகா நக்ஷத்ரத்தில் தக்ஷன் தன் மனைவியோடு வ்ரதத்துடன் (39) தனது எல்லாப் பெண்களுடனும் தேவர்களுடனும் ரிஷிகளுடனும் அங்கு வந்து நியமத்துடன் ஸ்நானம் செய்கையில் முன்னிலையில் ஓர் தாமரை புஷ்பத்தின் மீது சங்கத்தைக் கண்டான் (40) அத்புதமான அந்த சங்கத்தைப் பார்த்து ஆதரவுடன் அதைச் சிக்கிரம் எடுத்தான். தக்ஷனால் எடுக்கப்பட்டவுடன் அத்புதமான அந்த சங்கமானது காணப்படவில்லை (41) ஆனால் அகன்ற கண்களை உடையவளும், எல்லா அவயவங்களும் அழகாய் அமையப் பெற்றவளுமாக ஓர் பெண் உருவம்

समादायाशु भार्यायास्स्नातायाः करयोर्ददौ । वेदवल्याह्वया सैषा सन्तोषेण समन्विता ॥ ४३
आघ्राय नेत्रयोः कृत्वा ददौ स्तन्यं सुधामयम् । ततस्सखीभिस्सर्वाभिः परितस्संवृता सती ॥
स्वपुत्रीभिश्च सहसा स्वगृहं प्राप भूसुराः ॥ ४४

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

तपश्चरन्त्याः गौर्याः पुरतः ब्राह्मणाकारेण श्री ईश्वरस्य प्रादुर्भावः ॥

अथ दक्षोऽपि नियमान् समाप्य सहनाकिभिः । तपोधनैर्वृतस्तोषाद् गृहमभ्यागतो द्रुतम् ॥ १
कालेन ववृधे गौरी पित्रोः प्रीतिं प्रकुर्वती । व्यतीते पञ्चवर्षेऽस्यास्तपस्यतुं मनोऽभवत् ॥ २
शिवस्य पाणिसंग्राहमिच्छन्त्याः परमेशितुः । सुनिश्चितमतिः पश्चात्तपो गृहमयाचत ॥ ३

ஸமாதாயாசு பார்யாயா: ஸ்நாதாயா: கரயோர்ததௌ |
வேதவல்யாஹ்வயா ஸைஷா ஸந்தோஷேண ஸமந்விதா || 43
ஆக்ராய நேத்ரயோ: க்ருத்வா ததௌ ஸ்தன்யம் ஸுதாமயம் |
ததஸ்ஸகீபிஸ்ஸர்வாபி: பரித: ஸம்வ்ருதா ஸதீ ||
ஸ்வபுத்ரீபிச்ச ஸஹஸா ஸ்வக்ருஹம் ப்ராபபூஸுரா: || 44

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே பஞ்சமோऽத்யாய: ||

|| அத ஷஷ்டோऽத்யாய: ||

தவம் செய்யும் கௌரியின் முன்பு பிராம்மண வேஷத்தோடு ஸ்ரீ பரமசிவன் தோன்றியது.

அத தக்ஷோऽபி நியமான் ஸமாப்ய ஸஹநாகிபி: |
தபோதநைர்வ்ருத ஸ்தோஷாத் க்ருஹமப்யாகதோ த்ருதம் || 1
காலேன வவ்ருதே கௌரீ பித்ரோ: ப்ரீதிம் ப்ரகுர்வதீ |
வ்யதீதே பஞ்சவர்ஷேऽஸ்யாஸ்தபஸ்தப்தும் மநோऽபவத் || 2
சிவஸ்யபாணி ஸங்க்ராஹ மிச்சந்த்யா: பரமேசிது: |
ஸுநிச்சிதமதி: பச்சாத்தபோ க்ருஹமயாசத || 3

காணப்பட்டது. சிறு குழந்தையின் உருவமுள்ள அப்பெண்ணை கௌரி என்று எண்ணி ஆனந்தமடைந்த கண்களை உடையவனாகி (42) அக் குழந்தையை எடுத்து ஸ்நானம் செய்து நிற்கின்ற தன் மனைவியின் கைகளில் சீக்கிரமாய்க் கொடுத்தான். வேதவல்லி என்னும் அவன் மனைவி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவளாகி (43) அக்குழந்தையைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு உச்சி முகர்ந்து அம்ருத மயமான முலைப்பாலைக் கொடுத்தாள். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! பிறகு அந்த பதிவ்ரதையான வேதவல்லியானவள் சுற்றிலும் எல்லா தோழிகளாலும் தன் பெண்களாலும் சூழப்பட்டு சீக்கிரம் தன் வீடு சேர்ந்தாள். (44)

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆருவது அத்தியாயம்.

பிறகு தக்ஷனும் அக்குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் முதலியவைகளைச் செய்து தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் சூழப்பட்டவனாகி வேகமாய் மிக ஸந்தோஷத்துடன் வீடு சேர்ந்தான் (1) பார்வதியும் தாய் தந்தைகளுக்கு மிக ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவந்தாள். அவளுக்கு ஐந்து வயது சென்றவுடன் தவம் செய்வதில் மனம் சென்றது (2) ஸ்ரீ பரமசிவனைப் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ள விரும்பிய மங்களரூபியான அப்பார்வதியானவள் தவம் செய்யத் தீர்மானமான எண்ண

पितरौ स्वानुकूलौ सा प्रीतियुक्तौ सुमङ्गळा । तथैव तस्याः पितरौ तपोगृहमनुत्तमम् ॥ ४
विधाय बह्वीर्वृद्धाश्च सखीश्च परिरक्षकाः । कल्पयित्वा ततोदेवीं स्थापयामासतुर्मुदा ॥ ५
साऽपि गौरी कृतानुज्ञा मुनिभिस्तपतांवरैः । तपश्चचार सुमहत्तत्रस्थित्वा स्थिरंतराम् ॥ ६
तदानीं वेदवल्याख्या दक्षस्य सहधर्मिणी । कथमस्यास्समुत्पन्ना तपोबुद्धिस्सुपावनी ॥ ७
पप्रच्छैवं तदादक्षस्तामुवाच शुचिस्मिताम् । इयं भगवती गौरी साक्षाच्छङ्करवल्लभा ॥ ८
तपोमहिम्ना सञ्जाता पुत्री नौ जगदंबिका । धन्योऽस्मि नितरामद्य त्वञ्च धन्यास्यनिन्दिते ॥ ९
इति तस्यवचःश्रुत्वा दक्षस्यास्य कुटुंबिनी । प्रसन्नहृदया तस्थे कृतार्थास्मीति निश्चिता ॥ १०
तपश्चरन्तीं तां गौरीं शिवैकमनसा द्विजाः । स्वद्वादशाब्दपर्यन्तं ध्यानस्तोत्ररतां तदा ॥ ११
परमात्मा शिवो ज्ञात्वा ब्राह्मणाकारमास्थितः । गौर्यास्तपोगृहद्वारमवाप्यावेदयच्छिवाम् ॥ १२

பிதரௌ ஸ்வாநுகூலௌ ஸா ப்ரீதியுக்தௌ ஸுமங்களா ।
ததைவ தஸ்யா: பிதரௌ தபோக்ருஹ மநுத்தமம் ॥ 4

விதாய பஹ்வீர் வ்ருத்தாச்ச சகீச்ச பரிரக்ஷகா: ।
கல்பயித்வா ததோ தேவீம் ஸ்தாபயாமாஸதுர் முதா ॥ 5

ஸாபி கௌரீ க்ருதாநுக்ஞா முனிபிஸ்தபதாம் வரை: ।
தபச்சசார ஸுமஹத் தத்ர ஸ்தித்வா ஸ்திரம் தராம் ॥ 6

ததானீம் வேதவல்யாக்யா தக்ஷஸ்ய ஸஹதர்மிணீ ।
கதமஸ்யாஸ் ஸமுத்பன்னா தபோபுத்திஸ் ஸுபாவநீ ॥ 7

பப்ரச்சைவம் ததா தக்ஷஸ்தாமுவாச சுசிஸ்மிதாம் ।
இயம் பகவதீ கௌரீ ஸாக்ஷாச் சங்கர வல்லபா ॥ 8

தபோமஹிம்னா ஸஞ்ஜாதா புத்ரீநௌ ஜகதம்பிகா ।
தன்யோஸ்மி நிதராமத்ய த்வஞ்ச தன்யாஸ்யநிந்திதே ॥ 9

இதி தஸ்யவச: ச்ருத்வா தக்ஷஸ்யாஸ்ய குடும்பினீ ।
ப்ரஸன்னஹ்ருதயா தஸ்தே க்ருதார்தாஸ்மீதி நிச்சிதா ॥ 10

தபச்சரந்தீம் தாம் கௌரீம் சிவைகமனஸா த்விஜா: ।
ஸ்வ த்வாதசாப்தபர்யந்தம் த்யான ஸ்தோத்ரரதாம் ததா ॥ 11

பரமாத்மா சிவோ க்ஞாத்வா ப்ராம்மணாகாரமாஸ்தித: ।
கௌர்யா ஸ்தபோ க்ருஹத்வார மவாப்யா வேதயச் சிவாம் ॥ 12

முடையவளாய்த் தனக்கு அனுகூலர்களும் தன்னிடம் மிக்க அன்பு கொண்டவர்களுமான தாய் தந்தைகளிடம் தவத்திற்குரிய சிறந்த இடத்தை வேண்டினாள். அவளுடைய தாய் தந்தையர்களும் அப்படியே மிகச் சிறந்த தவச்சாலையை நிர்மாணம் செய்து அனேக விருத்த ஸ்த்ரீகளையும் தோழிகளையும் வேலைக்காரிகளையும் ஏற்படுத்தி மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் பார்வதியை அங்கு இருக்கச் செய்தார்கள் (3-5) அந்த கௌரியும் தபஸ்விகளில் சிறந்த அநேகம் முனிவர்களிடம் அனுமதி பெற்று அங்கு நிலையாய் இருந்து கொண்டு மிகக் கொடிய தவம் செய்தாள் (6) அப்பொழுது தக்ஷனுடைய தர்மபத்னியான வேதவல்லி என்பவள் இந்த கௌரிக்கு மிகப் பரிசுத்தமான தவத்தில் புத்தியானது எவ்விதம் உண்டாயிற்று (7) எனக் கேட்டாள். அப்பொழுது தக்ஷன் அழகிய புன்னகையை உடைய அந்த வேதவல்லியைப் பார்த்துக் கூறினான். பகவதியும் ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனுக்கு நாயகியும் கௌரியும் (8) உலகத்திற்கெல்லாம் தாயுமான இவள் நமது தவத்தின் மகிமையால் நமக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருக்கிறாள். ஓ குற்றமற்றவளே! அதனால் நான் இப்பொழுது மிகவும் பாக்கியசாலியாகின்றேன். நீயும் மிகவும் பாக்கியசாலியாகின்றாய் (9) என்ற தக்ஷனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவன் மனைவியானவள் நான் பிறவிப் பயனை அடைந்தவளாகிவிட்டேன் என்று நிச்சயித்தவளாய் மனம் மகிழ்ந்திருந்தாள் (10) ஓ முனிவர்களே! சிவனிடத்திலேயே நாடிய மனதுடன் தனக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகும் வரை த்யானம் ஸ்தோத்ரம் இவைகளை இடைவிடாது செய்கின்றவளும் கடும் தவம் செய்கின்றவளுமான அந்த கௌரியை அப்பொழுது (11) பரமாத்மாவான பரமசிவன் அதை அறிந்து ப்ராம்மண உருவம் கொண்டு கௌரியினுடைய தவச்சாலையின் வாயிற்படியை அடைந்து கௌரிக்குத் தெரிவித்தார் (12) உடன் கௌரியும்

सातु गौरी समुत्थाय शिवभक्तः क्षितीश्वरः । समागत इतिज्ञात्वा निर्ययौ पुरतो गृहात् ॥ १३
दृष्ट्वैनं ब्राह्मणश्रेष्ठं दक्षकन्या महादरात् । प्रणम्य प्रापयित्वान्तर्गृहमस्य महात्मनः ॥ १४
आसनं सुमहद्दत्वा कृत्वार्घ्याद्युपचारकान् । सपर्ययातं संपूज्य महत्या भक्तिपूर्वकम् ॥ १५
अपेक्षितं किंभगवन् पप्रच्छैवं शुचिस्मिता । इतिब्रुवाणां तां गौरीमाहचैष द्विजोत्तमः ॥ १६
गृहीतुं ते करं मेऽद्य काङ्क्षा कल्याणि वर्तते । तत्पूरय कृतार्थोऽस्मि प्रसन्नायां त्वयि द्रुतम् ॥ १७
इति तस्य वचश्श्रुत्वा गौरी खिन्नमनास्तदा । हस्तौ श्रवणयोः कृत्वा प्राह चैनं रुषान्विता ॥ १८
शिवस्य धर्मपत्नीत्वमिच्छन्तीं मां परात्मनः । कथं मुक्त्वा भयं मूर्ख त्वमित्थमिह चोक्तवान् ॥ १९
नाहं परात्पराद्देवमन्यं कमपि कांक्षये । इति तस्या वचश्श्रुत्वा कोपयुक्तो द्विजोत्तमः ॥ २०
सुखेन लभ्यो देवोऽयं नभवत्येवमुक्तवान् । कृतेऽपि तीव्रे तपसि प्रसन्नो न भवेद्यदि ॥ २१

ஸாதுகௌரீ ஸமுத்தாய சிவபக்த: க்ஷிதீச்வர: |
ஸமாகத இதி க்ஞாத்வா நிர்யயௌ புரதோ க்ருஹாத் || 13

த்ருஷ்ட்வைநம் ப்ராம்மணச்ரேஷ்டம் தக்ஷகன்யாமஹாதராத் |
ப்ரணம்ய ப்ராபயித்வாந்தர் க்ருஹமஸ்ய மஹாத்மன: || 14

ஆஸனம் ஸுமஹத் தத்வா க்ருத்வார்க்யாத் யுபசாரகான் |
ஸபர்யயாதம் ஸம்பூஜ்ய மஹத்யா பக்தி பூர்வகம் || 15

அபேக்ஷிதம் கிம்பகவன் பப்ரச்சைவம் சுசிஸ்மிதா |
இதி ப்ருவாணும் தாம் கௌரீமாஹசைஷ த்விஜோத்தமா: || 16

க்ருஹீதும் தே கரம் மேத்ய காம்க்ஷா கல்யாணி வர்த்ததே |
தத்பூரய க்ருதார்த்தோஸ்மி ப்ரஸன்னுயாம் த்வயி த்ருதம் || 17

இதி தஸ்யவச: ச்ருத்வா கௌரீ கின்னமனஸ்ததா |
ஹஸ்தௌ ச்ரவணயோ: க்ருத்வா ப்ராஹைநம்ருஷாந்விதா || 18

சிவஸ்ய தர்மபத்நீ த்வமிச்சந்திம் மாம் பராத்மன: |
கதம் முக்த்வா பயம் மூர்க்க த்வமித்தமிஹ சோக்தவான் || 19

நாஹம்பராத்பராத் தேவமன்யம் கமபிகாம்க்ஷயே |
இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா கோபயுக்தோ த்விஜோத்தம: || 20

ஸுகேநலப்யோ தேவோயம் ந பவத்யேவ முக்தவான் |
க்ருதேபிதீவ்ரே தபஸி ப்ரஸன்னோ ந பவேத்யதி || 21

எழுந்து சிவபக்தரான ஓர் ப்ராம்மணர் வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்து தவச் சாலையிலிருந்து வெளி வந்தாள் (13) தக்ஷ புத்ரியானவள் சிறந்த ப்ராம்மணரைப் பார்த்து மிக ஆதரவுடன் அவரை நமஸ்கரித்து தவச்சாலைக்குள் அழைத்துவந்து மஹாத்மாவான அந்த ப்ராம்மணருக்கு (14) சிறந்த ஆஸனத்தைக் கொடுத்து அர்க்யம் முதலான உபசாரங்களால் மிகுந்த பக்தியோடு அவரைப் பூஜை செய்து (15) ஓ ஸ்வாமி! தங்களுக்கு என்ன வேண்டுமென்று அழகிய புன்சிரிப்புடன் கூடியவளாய்க் கேட்டாள். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! இவ்வாறு கூறுகின்ற அந்த கௌரியைப் பார்த்து இந்த ப்ராம்மணோத்தமர் கூறினார் (16) ஓ கல்யாணி! இப்பொழுது உனது கையைப் பிடிக்க எனக்கு ஆசை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீ சந்தோஷமாய் அதைச் சீக்கிரம் நிறைவேற்றி வைப்பாயாக. அதனால் நான் க்ருதார்த்தனாகிவிடுவேன் (17) என்ற அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கௌரியானவள் அப்பொழுது மிகவும் நொந்த மனமுடையவளாகி கைகளைக் காதுகளில் வைத்து மூடிக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் இந்த ப்ராம்மணரைப் பார்த்துக் கூறினாள் (18) ஓ மூடா! பரமாத்மாவாகிய பரமசிவனுக்கு தர்மபத்னியாக இருப்பதை விரும்பிய என்னைப் பார்த்து சிறிதும் பயமில்லாமல் இங்கு இவ்விதம் நீ எவ்வாறு கூறுவாய் (19) நான் மாயாதீதனாகிய மஹாதேவனைத் தவிர வேறு எந்த தேவனையும் விரும்பவில்லை என்ற அந்தப் பார்வதியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கோபங்கொண்டவனான ப்ராம்மணச் சிரேஷ்டன் (20) ஓ பெண்ணே! அந்த தேவன் சுலபமாய் அடைய முடியாதவன் என்று கூறினார். அந்த தேவி கொடிய தவத்தைச் செய்

प्राणानपि परित्यक्ष्ये त्वं गच्छाशु यथागतम् । इत्युक्त्वा सहसा देवी निवृत्ता स्वयमेव सा ॥ २२
तदाशु भगवानीशस्स्वरूपं परिगृह्य सः । दर्शयामास तत्तस्यास्सुमनोहरमद्भुतम् ॥ २३
दृष्ट्वैनं परमेशानं भक्त्या परमया शिवा । प्रणम्य सहसा तुष्टा भयाविष्टा कृताञ्जलिः ॥ २४
क्षन्तव्योऽयं महादेव देवदेव कृपानिधे । अपराधो मदीयोऽत्र रक्षरक्ष महाप्रभो ॥ २५
मास्तुभीतिर्वरारोहे तपसा महताऽमुना । तवसुन्दरि सन्तुष्टो नितरां दक्षकन्यके ॥ २६
इत्युक्तवन्तमीशानं नमस्कृत्य पुनश्च सा । आनन्दबाष्पनयना तस्थे तस्य पुरोऽम्बिका ॥ २७
ततस्तु दक्षमंबायाः परिचारजनो द्रुतम् । गत्वा निवेदयामास ब्राह्मणागमनं तदा । २८
दक्षोऽपि तं द्विजन्मानं जज्ञे शंभुरिति द्विजाः । निश्चित्य मनसा पश्चात्कल्याणाय महेशितुः ॥ २९
संभारानानयामास पदार्थादीननेकशः । देवर्षिसिद्धसाध्यादिगणानपि तदानयत् ॥ ३०
कल्याणाय गृहान्रम्यानकारयदसौ बहून् । संस्थाप्य रंभास्तंभांश्च तत्रतत्र सुपेशलान् ॥ ३१

ப்ராணாநபி பரித்யக்ஷ்யே த்வம் கச்சாசு யதாகதம் |
இத்யுக்த்வா ஸஹஸா தேவீ நிவ்ருத்தா ஸ்வயமேவ ஸா || 22
ததாசு பகவாநீசஸ் ஸ்வரூபம் பரிக்ருஹ்ய ஸ: |
தர்சயாமாஸ தத்தஸ்யாஸ் ஸுமனோஹர மத்புதம் || 23
த்ருஷ்ட்வைநம் பரமேசானம் பக்த்யா பரமயா சிவா |
ப்ரணம்ய ஸஹஸா துஷ்டா பயாவிஷ்டா க்ருதாஞ்ஜலி: || 24
க்ஷந்தவ்யோயம் மஹாதேவ தேவதேவ க்ருபாநிதே |
அபராதோ மதீயோத்ர ரக்ஷரக்ஷ மஹாப்ரபோ || 25
மாஸ்து பீதிர்வராரோஹே தபஸா மஹதாமுனா |
தவஸுந்தரி ஸந்துஷ்டோ நிதராம் தக்ஷகன்யகே || 26
இத்யுக்தவந்த மீசானம் நமஸ்க்ருத்ய புனச்ச ஸா |
ஆனந்த பாஷ்பநயநா தஸ்தே தஸ்ய புரோம்ऽபிகா || 27
ததஸ்து தக்ஷமம்பாயா: பரிசாரஜனோ த்ருதம் |
கத்வா நிவேதயாமாஸ ப்ராம்மணகமனந்ததா || 28
தக்ஷோऽபி தம் த்விஜன்மானம் ஜஜ்ஞே சம்புரிதி த்விஜா: |
நிச்சித்ய மனஸா பச்சாத் கல்யாணாய மஹேசிது: || 29
ஸம்பாராநானயாமாஸ பதார்த்தாதீனனேகச: |
தேவர்ஷிஸித்தஸாத்யாதி கணாநபி ததாநயத் || 30
கல்யாணாய க்ரஹான் ரம்யாநகாரய தஸௌ பஹூன் |
ஸம்ஸ்தாப்ய ரம்பாஸ்தம்பாம்ச்ச தத்ரதத்ர ஸுபேசலான் || 31

தும் அவர் ப்ரஸன்னமாகாவிடில் (21) நான் எனது உயிரையும்கூட விட்டுவிடுவேன். நீ சீக்கிரம் வந்த வழியே சென்றுவிடு எனக் கூறிவிட்டு தேவியானவள் தானே வேகமாய் திரும்பிச் சென்றாள் (22) அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவானும் மிக ஆச்சர்யமானதும் மனதைக் கவர்கின்றதுமான தனது நிஜ உருவத்தைச் சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு அதை அவளுக்குக் காண்பித்தார் (23) அப்பொழுது தேவியும், அந்தப் பரமேச்வரனைப் பார்த்து உடன் மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷங் கொண்டவளாயும், பயங் கொண்டவளுமாகி அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு (24) ஓ தேவாதிதேவ, மஹாதேவ, கருணைக் கடலே! என் அபராதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஓ மஹாப்ரபுவே, என்னை காப்பாற்றவேண்டும் (25) அழகு வாய்ந்த ஓ தக்ஷகுமாரியே, பயப்படவேண்டாம் உனது கொடிய இந்த தவத்தால் நான் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன் (26) என்று கூறிய அந்தப் பரமேச்வரனைப் பார்வதிதேவி மீண்டும் நமஸ்கரித்து ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகிய கண்களை உடையவளாய் அவர் முன்னிலையில் நின்றாள் (27) பிறகு அந்த தேவியின் ஓர் வேலைக்காரி வேகமாய்ச் சென்று தக்ஷனிடத்தில் அப்பொழுது அப்பிராம்மணர் வந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தாள் (28) ஓ முனிவர்களே! தக்ஷனும் அப்பிராம்மணரைப் பரமேச்வரனென்று அறிந்தான். பிறகு அப் பரமேச்வரனுடைய கல்யாணத்தையும் மனதில் நிச்சயித்து (29) கல்யாணத்திற்குத் தேவையான பலவித பதார்த்தங்களை மிகுதியாய் சேகரித்து தேவர்கள், ரிஷிகள், ஸித்தர்கள், ஸாத்யர்கள் முதலிய யாவரையும் வரவழைத்தான் (30) கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய அழகான பல

चूतपत्राणि भूरीणि बबन्ध किल रज्जुभिः । विनिर्गत्य ततो देव्या गृहं प्राप्य प्रजापतिः ॥ ३२
प्रणम्य ब्राह्मणाकारं शिवं दृष्ट्वा प्रसन्नधीः । दुहित्रासहितं विप्रं कल्याणायानयद्गृहे ॥ ३३
नानापुष्पावकीर्णेऽस्मिन्नानाध्वजविचित्रिते । नानामण्टपसंयुक्ते नानावेदिसमन्विते ॥ ३४
तत्र सिंहासने रम्ये सर्वरत्नविचित्रिते । शिवं निवेशयित्वान्तःपुरे दुहितरं च ताम् ॥
प्रेरयामास मतिमानलङ्काराय भूसुराः ॥ ३५
दक्षस्य कन्या जगतां जनित्री स्नात्वा तदाभ्यज्य जटां व्यपोह्य ।
धृताच्छवस्त्राभरणानि धृत्वा समाससादाशु शिवान्तिकं सा ॥ ३६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे षष्ठोऽध्यायः ॥

சூதபத்ராணி பூரீணி பபந்த கில ரஜ்ஜுபி: ।
விநிர்கத்ய ததோ தேவ்யா க்ருஹம் ப்ராப்ய ப்ரஜாபதி: ॥ 32
ப்ரணம்ய ப்ராம்மணாகாரம் சிவம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரஸன்னதீ: ।
துஹித்ரா ஸஹிதம் விப்ரம் கல்யாணாயாநயத் க்ருஹே ॥ 33
நாநாபுஷ்பாவகீர்ணேஸ்மின் நாநா த்வஜவிசித்ரிதே ।
நாநாமண்டபஸம்யுக்தே நாநாவேதிஸமன்விதே ॥ 34
தத்ர ஸிம்ஹாஸநே ரம்யே ஸர்வரத்னவிசித்ரிதே ।
சிவம் நிவேசயித்வாந்த:புரே துஹிதரஞ்சதாம் ।
ப்ரேரயாமாஸ மதிமாநலங்காராய பூஸுரா: ॥ 35
தக்ஷஸ்ய கன்யா ஜகதாம் ஜநித்ரீ ஸ்நாத்வா ததாப்யஜ்ய ஜடாம் வ்யபோஹ்ய ।
த்ருதாச்சவஸ்த்ராபரணாநி த்ருத்வா ஸமாஸஸாதாசு சிவாந்திகம் ஸா ॥ 36

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஷஷ்டோऽத்யாய: ॥

கட்டிடங்களை அமைத்தான். அவ்வீடுகளில் மிக அழகான பல வாழை மரங்களையும் (31) மாவிலைத் தோரணங்களையும் கயிறுகளால் கட்டுவித்தான். பிறகு அவன் தன் மனைவியோடு புறப்பட்டு வேகமாய் தவச் சாலையை அடைந்து (32) ப்ராம்மண வேஷத்துடன் கூடிய பரமேச்வரனைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷங் கொண்ட மனமுடையவனுகிப் பெண்ணுடன் கூட பிராம்மணனையும் கல்யாணத்திற்குத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்தார் (33) பல புஷ்பங்களால் நிரம்பியதும், பல த்வஜங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதும், பல மண்டபங்களோடு கூடியதும், பல திட்டாணிகளால் நிறைந்ததுமான (34) தனது அரண்மனையில் எல்லாவித ரத்னங்களாலும் சோபிக்கின்ற ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்ரீ பரமசிவனை இருக்கச் செய்து ஓ முனிவர்களே! மிக புத்திசாலியான தக்ஷன் தன் பெண்ணை அலங்கரிப்பதற்காக அந்தப்புரத் திற்கு அனுப்பினுன் (35) எல்லா உலகத்திற்கும் தாயும், தக்ஷனின் பெண்ணுமான கௌரியானவள் எண்ணெய் தேய்த்து, ஜடைகளைப் போக்கி, சிறந்த ஆடை ஆபரணங்களைத் தரித்து, சீக்கிரம் பரமசிவனிடம் வந்தாள். (இங்கு கௌரிக்கு தவம் செய்யும் காலத்தில் கேசங்கள் ஜடையாக ஆயிற்றென்பது கருத்து.)

ஆருவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

दाक्षायणी विवाहः ॥

ततो विष्णुमुखा देवाः प्रणम्य परमेश्वरम् । ववर्षुस्सुमनो वृष्टीस्स्तुवन्तो बद्धपाणयः ॥ १
लक्ष्मीसरस्वतीमुख्या देवीं दाक्षायणीं शुभाम् । प्रणम्य परया प्रीत्या विकीर्य सुमनोहरान् ॥ २
कृतस्तोत्रवरा स्तस्थुः परितो ब्राह्मणोत्तमाः । वाद्यानामारवोऽप्यासीत्प्रळयांबुदनिस्स्वनः ॥ ३
जगुः किन्नरवर्याश्च रक्तकण्ठा स्तदाभृशम् । ब्रह्मादयस्सुरास्सर्वे परमेशं तदाऽस्तुवन् ॥ ४
रम्भातिलोत्तमाद्याश्च ननृतुर्नृत्तकोविदाः । पुण्ये मुहूर्ते दक्षोऽपि देवदेवस्य शूलिनः ॥ ५
पादाब्जे क्षाळयामास भार्यादत्तैर्जलैर्विभोः । अर्चयित्वाशु विधिना नानापुष्पैर्महेश्वरम् ॥ ६
पाणिं संग्राहयामास धारां कृत्वा सुपावनीम् । दुहितुः पाणिकमलं परमेशेन भूसुराः ॥ ७
समस्तजगतां कर्ता विधाता हव्यवाहनम् । हविर्भिश्छन्दयामास महता विभवेन सः ॥ ८

॥ அத ஸப்தமோऽத்யாய: ॥

தாக்ஷாயணி விவாஹம்

ததோ விஷ்ணுமுகா தேவா: ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் ।
வவர்ஷுஸ்ஸுமனோவ்ருஷ்டீஸ்ஸ்துவந்தோ பத்தபாணய: ॥ 1
லக்ஷ்மீ ஸரஸ்வதீ முக்யா தேவீம் தாக்ஷாயணீம் சுபாம் ।
ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா விகீர்ய ஸுமனோஹரான் ॥ 2
க்ருத ஸ்தோத்ரவரா ஸ்தஸ்து: பரிதோ ப்ராம்மணோத்தமா: ।
வாத்யானு மாரவோப்யாஸீத் ப்ரளயாம்புதநிஸ்ஸ்வன: ॥ 3
ஜகு: கின்னரவர்யாச்ச ரக்தகண்டா ஸ்ததாப்ருசம் ।
ப்ரும்மாதய ஸ்ஸுரா ஸ்ஸர்வே பரமேசம் ததாஸ்துவன் ॥ 4
ரம்பா திலோத்தமாத்யாச்ச நந்ருதுர் ந்ருத்தகோவிதா: ।
புண்யே முகூர்த்தே தக்ஷோऽபி தேவதேவஸ்ய சூலின: ॥ 5
பாதாப்ஜே க்ஷாளயாமாஸ பார்யாதத்தைர் ஜலைர்விபோ: ।
அர்ச்சயித்வாசு விதிநா நாநுபுஷ்பைர் மஹேச்வரம் ॥ 6
பாணிம் ஸங்க்ராஹயாமாஸ தாராம் க்ருத்வா ஸுபாவநீம் ।
துஹிது: பாணிகமலம் பரமேசேன பூஸுரா: ॥ 7
ஸமஸ்தஜகதாம் கர்தா விதாதா ஹவ்யவாஹனம் ।
ஹவிர்பிச்சந்தயாமாஸ மஹதா விபவேன ஸ: ॥ 8

ஏழாவது அத்தியாயம்

பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு துதித்து புஷ்பமாரி பெய்தார்கள் (1) லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதி முதலியவர்களும் மங்கள ரூபியான தாக்ஷாயணியை மிக்க அன்புடன் நமஸ்கரித்து புஷ்பங்களை வாரி இறைத்தார்கள் (2) சிறந்த பிராம்மணர்கள் எல்லாம் சுற்றிலும் இருந்துகொண்டு சிறந்த துதிகளைச் செய்தார்கள். ப்ரளய காலத்தில் மேகத்தின் சத்தம் போன்ற வாத்ய முழக்கங்கள் உண்டாயிற்று (3) அப்பொழுது இனிமையான குரலை உடைய கின்னர ச்ரேஷ்டர்கள் மிகுதியாய்ப் பாடினார்கள். ப்ரும்மா முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் அப்பொழுது மஹாதேவனைத் துதித்தார்கள் (4) நர்த்தனத்தில் தேர்ச்சி அடைந்த ரம்பை, திலோத்தமை முதலியவர்கள் நாட்டியம் செய்தார்கள். அப்பொழுது தக்ஷன் தேவாதி தேவனும் சூலபாணியுமான (5) அப்பிரபுவினுடைய பாதகமலங்களை தன் மனைவியான வேதவல்லியால் விடப்பட்ட ஜலத்தினால் அலம்பினான். மஹேச்வரனைப் பல புஷ்பங்களால் விதிப்படி பூஜை செய்து (6) மிகப் பரிசுத்தமாய் தாரை வார்த்து (கன்னிகாதானம் செய்து) பாணியைக் கிரஹிக்கும்படி செய்தார். ஓ முனிவர்களே! பரமேச்வரனும் கௌரியினுடைய தாமரை போன்ற கையைப் பிடித்தார் (7) எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவரான ப்ரும்மாவானவர் மிக வைபவத்தோடு ஹவிஸ்ஸினால் அக்னியைத் திருப்தி செய்துவைத்தார் (8) நாரா

नारायणमुखादेवाः पेठु र्वेदान्सुमङ्गलान् । तदैव परमेशोऽयं क्षणादन्तर्धिमापहि ॥ ९
ततस्तु गौरी दुःखार्ता स्वात्मानं हृदयेन सा । विनिन्द्य पद्मामुख्याभिर्देवपत्नीभिरावृता ॥ १०
सबाष्पनयना मातुः प्रविश्य गृहमान्तरम् । रुरोद बहुवारं सा दुःखेन महतान्विता ॥ ११
वेदवल्लीरमावाण्यो गौरीमभ्येत्य दुःखिताम् । अस्मत्कृतापचारेण देवोन्तर्धिमगात् सुते ॥ १२
तदद्य तपसा भूयः प्रसाद्य परमेश्वरम् । भज दुःखं त्यजाशुत्वमितिदुःखाद्विमोच्यताम् ॥ १३
इति तासां वचश्श्रुत्वा कथञ्चित् परमेश्वरी । निगृह्य दुःखं मनसा विवेश तपसो गृहम् ॥ १४
तत्र गत्वा यथापूर्वं चचार सुमहत्तपः । ब्रह्मविष्णुमुखा देवा गतेऽन्तर्धि महेश्वरे ॥ १५
दुःखमापुस्तरां सर्वे मुनयश्च तपोधनाः । पापात्मा ननु दक्षोऽयं यतोऽस्माकं महेश्वरः ॥ १६
अनुग्रहमकृत्यैव प्रसन्नोऽपि द्रुतं ययौ । अथवाऽस्मासु दोषोऽस्ति यःकश्चित्तत एववा ॥ १७
इति नानाप्रकारेण स्वमनस्सु विचिन्त्य ते । तस्थुर्मौनतया सर्वे नतवक्त्रास्सुदुःखिताः ॥ १८

நாராயணமுகா தேவா: பேடுர்வேதான் ஸுமங்களான் |
ததைவ பரமேசோயம் க்ஷணாதந்தர்தி மாபஹி || 9
ததஸ்து கௌரீ துக்கார்தா ஸ்வாத்மானம் ஹ்ருதயேந ஸா |
விநிந்த்ய பத்மாமுக்யாபிர் தேவபத்னீபி ராவ்ருதா || 10
ஸபாஷ்பநயனா மாது: ப்ரவிச்ய க்ருஹமாந்தரம் |
ருரோத பஹுவாரம் ஸா துக்கேன மஹதான்விதா || 11
வேதவல்லீ ரமாவாண்யோ கௌரீ மப்யேத்ய துக்கிதாம் |
அஸ்மத் க்ருதாபசாரேண தேவோந்தர்தி மகாத்ஸுதே || 12
ததத்ய தபஸாபூய: ப்ரஸாத்ய பரமேச்வரம் |
பஜ துக்கம் த்யஜாசு த்வம் இதி துக்காத் விமோச்யதாம் || 13
இதி தாஸாம் வச: ச்ருத்வா கதஞ்சித் பரமேச்வரீ |
நிக்ருஹ்ய துக்கம் மனஸா விவேச தபஸோ க்ருஹம் || 14
தத்ர கத்வா யதாபூர்வம் சசார ஸுமஹத் தப: |
ப்ரும்ம விஷ்ணுமுகா தேவா கதேந்தர்திம் மஹேச்வரே || 15
துக்கமாபு ஸ்தராம் ஸர்வே முனயச்ச தபோதனா: |
பாபாத்மா நநு தக்ஷோயம் யதோஸ்மாகம் மஹேச்வர: || 16
அனுக்ரஹ மக்ருத்யைவ ப்ரஸன்னோபி த்ருதம் யயௌ |
அதவாऽஸ்மாஸு தோஷோऽஸ்தி ய: கச்சித்தத ஏவவா || 17
இதி நானாப்ரகாரேண ஸ்வமனஸ்ஸு விசிந்த்ய தே |
தஸ்துர் மௌனதயா ஸர்வே நதவக்த்ராஸ்ஸு துக்கிதா: || 18

யணன் முதலிய தேவர்கள் மங்களமான வேதங்களைப் பாராயணம் செய்தார்கள். அப்பொழுதே ஸ்ரீ பரமசிவன் நொடியில் அந்தர்தானமடைந்தார் (9) பிறகு கௌரியானவள் மிகத் துக்கமடைந்தவளாகி, தன்னைத்தானே மனதால் நிந்தித்துக்கொண்டு லக்ஷ்மீ முதலிய தேவ ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டவளாகி (10) கண்களில் நீர் ததும்ப தன் தாயின் அந்தப்புரம் சென்று மிகுந்த துக்கத்துடன் பலமுறை அழுதாள் (11) அப்பொழுது வேதவல்லீ, லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ இவர்கள் துக்கமுள்ள கௌரியிடம் சென்று ஓ குழந்தாய்! நம்மால் செய்யப்பட்ட குற்றத்தால் ஸ்ரீ பரமசிவன் அந்தர்தானமடைந்துள்ளார் (12) ஆகையால் நீ இப்பொழுது துக்கத்தை விட்டு சீக்கிரம் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை மீண்டும் தவத்தால் திருப்தியடையச் செய்வாய் என்று அவளைத் துக்கத்திலிருந்து விடுவிக்க (13) பிறகு பரமேச்வரியும் அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்டு மிக முயற்சியுடன் துக்கத்தை மனதினால் அடக்கி தவச்சாலையை அடைந்தாள் (14) அங்கு சென்று முன்போல் கொடிய தவம் செய்தாள். மஹேச்வரன் மறைந்தவுடன் ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் (15) தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட முனிவர்களும் மிகத் துக்கமடைந்தார்கள். ஓகோ! இந்த தக்ஷன் மஹா பாபியானதால்தான் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இங்கு ப்ரஸன்னராகியும் நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்யாமல் திடீரென்று மறைந்துவிட்டார். அல்லது நம்மிடத்தில்தான் ஏதேனும் தோஷமிருந்து அதனால்தான் சென்றுவிட்டாரோ! (16-17) என்று பலவிதமாய் தங்கள் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டு எல்லோரும் மிகத் துக்கமடைந்தவர்களாய்ப் பேசாமல் தலை குனிந்து நின்றார்கள் (18)

सुराणां सुमहद्दुःखं दुःखितां स्वात्मजामपि । व्यसनञ्च सुरस्त्रीणां वीक्ष्य दक्षोऽपि दुःखितः ॥ १९
कल्याणमण्टपे देवान्वीक्ष्य सर्वानुवाच तान् । दृष्टः कोवा मयि सुरा दोषो वदत शंकरः ॥ २०
कल्याणमध्ये कल्याण मुच्छिद्यैवं गतो ननु । कोवैनं प्रार्थयामास स्वयमेव पिनाकधृत् ॥ २१
अज्ञातपितृको नित्यं श्मशाननिलयोऽशुचिः । ब्रह्मणाकार मासाद्य मत्पुत्रीं कांक्षितस्स्वयम् ॥ २२
प्राप्य तन्निकटं तान्तु प्रार्थयामास वञ्चकः । तच्छ्रुत्वा तमिमं क्रूरं समानीयाहमेवहि ॥ २३
देवतानाञ्च युष्माकं सन्निधौ दुहितुर्मम । विधिना पाणिसंग्राहमकारयमहं सुराः ॥ २४
तथापि मध्ये कल्याण मपकीर्तिं विगर्हिताम् । संपाद्यायं सभामध्ये नर्तको धूर्तशेखरः ॥ २५
नहि मुञ्चति लोकेऽस्मिन् गुण स्सांसिद्धिको जनम् । यतो ब्राह्मणवेषोऽयमेवं चेष्टां चकारह ॥ २६
इत्यादि वचनं दक्ष स्सर्वेषां संन्निधौ तदा । उक्त्वा सुरा निमान् सर्वान् प्रेरयित्वा पदं प्रति ॥ २७

ஸுராணும் ஸுமஹத் துக்கம் துக்கிதாம் ஸ்வாத்மஜாமபி ।
வ்யஸனஞ்ச ஸுரஸ்த்ரீணும் வீக்ஷ்ய தக்ஷோபி துக்கித: ॥ 19

கல்யாண மண்டபே தேவான் வீக்ஷ்ய ஸர்வாநுவாசதான் ।
த்ருஷ்ட: கோவா மயி ஸுரா தோஷோ வதத சங்கர: ॥ 20

கல்யாணமத்யே கல்யாணமுச்சித்யைவம் கதோ நநு ।
கோவைநம் ப்ரார்த்தயாமாஸ ஸ்வயமேவ பிஞகத்ருத் ॥ 21

அக்ஞாத பித்ருகோ நித்யம் ச்மசான நிலயோऽசுசி: ।
ப்ராம்மணகார மாஸாத்ய மத்புத்ரீம் காம்க்ஷிதஸ் ஸ்வயம் ॥ 22

ப்ராப்ய தந்நிகடம் தாம்து ப்ரார்த்தயாமாஸ வஞ்சக: ।
தச் ச்ருத்வா தமிமம் க்ரூரம் ஸமாணீயாஹ மேவஹி ॥ 23

தேவதாநாஞ்ச யுஷ்மாகம் ஸந்நிதௌ துஹிதுர்மம ।
விதிநா பாணிஸங்க்ராஹமகாரயமஹம் ஸுரா: ॥ 24

ததாபி மத்யே கல்யாணமபகீர்த்திம் விகர்ஹிதாம் ।
ஸம்பாத்யாயம் ஸபாமத்யே நர்த்தகோ தூர்த்தசேகர: ॥ 25

நஹிமுஞ்சதி லோகேஸ்மின் குணஸ்ஸாம் ஸித்திகோஜனம் ।
யதோ ப்ராம்மண வேஷோऽயம் ஏவம் சேஷ்டாம் சகாரஹ ॥ 26

இத்யாதி வசனம் தக்ஷஸ்ஸர்வேஷாம் ஸன்னிதௌ ததா ।
உக்த்வாஸுராநிமான் ஸர்வான் ப்ரேரயித்வா பதம் ப்ரதி ॥ 27

தேவர்களுடைய மிகுந்த துக்கத்தையும், மிகுந்த துக்கமடைந்த தன் பெண்ணையும், தேவ ஸ்த்ரீகளின் வ்யஸனத்தையும் பார்த்து தக்ஷனும் துக்கமடைந்தவனுகி (19) கல்யாண மண்டபத்திலிருந்த அந்த எல்லாத் தேவர்களையும் பார்த்துச் சொன்னுன். ஓ தேவர்களே! என்மீது ஏதாவது குற்றத்தைக் கண்டீர்களா? சொல்லுங்கள். பரமசிவன் (20) கல்யாணத்தின் நடுவில் கல்யாணத்தைக் கெடுத்து விட்டு இவ்விதம் சென்றுரல்லவோ? இவரை யார் வேண்டினுர்? அஜகலத்தின் எலும்பால் செய்யப் பட்ட வில்லைத் தரித்தவனும் (21) தாய்தந்தையர்களை அறியாதவனும், எப்பொழுதும் மயானத்தில் குடியிருப்பவனும், மிக அசுத்தனுமான அச்சிவன் என் பெண்ணைத் தானுகவே விரும்பி பிராம்மண வேஷம் தரித்து (22) அவளிடம் வந்து வஞ்சகன் அவளைத் தானே வேண்டினுன். அதைக் கேட்டு நானே அக்கொடியவனை அழைத்துவந்து (23) தேவர்களான உங்கள் முன்னிலையில் எனது பெண்ணை விதிப் படி அவனுக்குப் பாணிக்ரஹணம் செய்து கொடுத்தேன். ஓ தேவர்களே! (24) அப்படியிருந்தும் போக்கிரிகளுக்குத் தலைவனுன இக்கூத்தாடியானவன் பாதி கல்யாணத்தில் சபையின் நடுவில் இழிவான அபகீர்த்தியை உண்டுபண்ணினுன் (25) இவ்வுலகில் அவரவருக்குள்ள இயற்கையான குணமானது அவரவரை விடுவதில்லையல்லவா? ஆகையால்தான் இவன் ப்ராம்மண வேஷம் தரித்து இப்படிப்பட்ட அகார்யத்தைச் செய்தான் (26) தக்ஷன் எல்லோருக்கும் முன்னிலையில் அப்பொழுது இது போன்ற பல வார்த்தைகளைக் கூறி எல்லாத் தேவர்களையும் அவர்கள் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பினுன் (27)

तदाप्रभृति देवेऽस्मिञ्छङ्करे लोकशंकरे । कोपोऽस्य दोषमाहात्म्यात्सञ्जातोननु भूसुराः ॥ २८

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखंडे
दक्षकाण्डे सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

तपस्यन्तीं देवीं परिगृह्य ईश्वरेण कैलासगमनम् ॥

एवं बहुतिथे काले गते दाक्षायणीं शिवाम् । तपश्चरन्तीं सुमहत्कृशाङ्गीं नियमेन ताम् ॥ १
अनुग्रहं तदा कर्तुमात्मारामः कुतूहलात् । जटी तापसरूपेण भूतिरुद्राक्षभूषणः ॥ २
कपालमालासञ्चूडो धृतशूलकपालवान् । शिञ्जन्नूपुरमञ्जीरनादनादितदिङ्मुखः ॥ ३
धृतकाषायवसनश्शंभुस्तत्र समाययौ । तं दृष्ट्वा तापसश्रेष्ठं समुत्थाय कृताञ्जलिः ॥ ४

ததாப்ரப்ருதி தேவேஸ்மின் சங்கரே லோக சங்கரே ।
கோபோஸ்ய தோஷமாகாத்ம்யாத் ஸஞ்ஜாதோ நநுபூஸுரா: ॥ 28

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஸப்தமோऽத்யாய:

॥ அத அஷ்டமோऽத்யாய: ॥

தபஸ் செய்யும் தேவியை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமசிவன் கைலாஸ மலைக்கு சென்றது

ஏவம் பகுதிதே காலே கதே தாக்ஷாயணீம் சிவாம் ।
தபச்சரந்தீம் ஸுமஹத் க்ருசாங்கீம் நியமேனதாம் ॥ 1
அநுக்ரஹம் ததா கர்த்துமாத்மாராம: குதூஹலாத் ।
ஜடீதாபஸரூபேண பூதிருத்ராக்ஷபூஷண: ॥ 2
கபால்மாலாஸஞ்சூடோ த்ருதசூலகபாலவான் ।
சிஞ்சந்நூபுர மஞ்ஜீரநாத நாதித திங்முக: ॥ 3
த்ருத காஷாயவஸனச்சம்புஸ்தத்ர ஸமாயயௌ ।
தம் த்ருஷ்ட்வா தாபஸச் ச்ரேஷ்டம் ஸமுத்தாய க்ருதாஞ்ஜலி: 4

ஓ முனிவர்களே! அது முதற்கொண்டு தக்ஷனுக்கு அவனுடைய பாதகத்தின் மிகுதியால் உலகிற்கெல்லாம் மங்களத்தைச் செய்யும் தேவனான இந்த சங்கரனிடத்தில் கோபம் ஏற்பட்டதல்லவா? (28)

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்

இவ்விதம் வெகு காலம் சென்ற பிறகு நியமத்தோடு கடினமான தவத்தைச் செய்கின்றவளும், இளைத்த சரீரத்தை உடையவளும், மங்களரூபியுமான அந்த தாக்ஷாயணியை (1) அப்பொழுது அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக ஸகல ஜீவாத்மர்களுக்குள்ளும் விளங்குகின்ற பரமசிவன் மிகுந்த உத்ஸாகத்துடன் ஓர் தபஸ்வியின் உருவங்கொண்டு சடையுடனும் விபூதி உருத்திராக்ஷங்களை அலங்காரமாகத் தரித்தும் (2) அநேகம் ப்ரும்ம கபாலங்களை சிரஸ்ஸில் தரித்தும், சூலம் கபாலம் இவைகளைக் கையில் தரித்தும் சப்திக்கின்ற தண்டை சலங்கைகளின் நாதத்தினால் முழக்கப்பட்ட திக்குக்களை உடையவரும் (3) காவி வஸ்திரத்தை உடுத்தியவருமான சம்புவானவர் அங்கு வந்தார். அப்பொழுது மங்களரூபியான தாக்ஷாயணி

अर्घ्यपाद्योपचारांश्च कृत्वा दाक्षायणी शिवा । विष्टरं परिकल्प्यास्य विनयेन स्थिता पुरः ॥ ५
तदैव स महादेवः प्रसन्नहृदयो द्विजाः । आरुह्य वृषभं दिव्यं कैलासशिखरोपमम् ॥ ६
क्वणत्किङ्कणिकादामविराजितबृहद्गलम् । आविरासीत्कृपासिन्धुराश्रितानां सुरद्रुमः ॥ ७
देवदुन्दुभयो नेदुर्जितमेघस्वनाश्शुभाः । पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र दिव्यगन्धैर्मनोहरा ॥ ८
सिद्धसाध्यमुखैर्देवैर्ब्रह्मविष्णुपुरस्सरैः । परीवृतः परात्मायं परितो ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ९
तं दृष्ट्वा सा महादेवं प्रणम्य परया मुदा । कृतप्रदक्षिणस्तोत्रा भक्तियुक्तान्तरेण च ॥ १०
क्षमस्व देवदेवेश मन्तुं त्वं करुणाकर । पुनः पुनरियं गौरी प्रणनाम शुचिस्मिता ॥ ११
गृहीत्वा तामिमां देवीं पाणिभ्यां परमेश्वरः । वृषोपरि व्यवस्थाप्य वामपार्श्वे मनोहरे ॥ १२
ययौ कैलासमतुलं सर्वैर्देवगणैः स्तुतः । तत्र गत्वाऽऽसनं सैंहमशिश्रयदयं द्विजाः ॥ १३

அர்க்ய பாத்யோபசாராம்ச்ச க்ருத்வா தாக்ஷாயணீ சிவா |
விஷ்டரம் பரிகல்ப்யாஸ்ய வினயேந ஸ்திதா புர: || 5
ததைவ ஸ மஹாதேவ: ப்ரஸன்ன ஹ்ருதயோ த்விஜா: |
ஆருஹ்ய வ்ருஷபம் திவ்யம் கைலாஸ சிகரோபமம் || 6
க்வணத் கிங்கணிகா தாமவிராஜித ப்ருஹத்களம் |
ஆவிராஸீத் க்ருபாஸிந்து ராச்ரிதானாம் ஸுரத்ரும: || 7
தேவ துந்துபயோநேதுர்ஜிதமேகஸ்வநாச்சுபா: |
புஷ்ப வ்ருஷ்டிரபூத் தத்ர திவ்யகந்தைர் மனோஹரா || 8
ஸித்த ஸாத்யமுகைர் தேவைர் ப்ரும்ம விஷ்ணுபுரஸ்ஸரை: |
பரீவ்ருத: பராத்மாயம் பரிதோ ப்ராம்மணோத்தமா: || 9
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸா மஹாதேவம் ப்ரணம்ய பரயாமுதா |
க்ருதப்ரதக்ஷிணஸ்தோத்ரா பக்தியுக்தாந்தரேண ச || 10
க்ஷமஸ்வ தேவதேவேச மந்தும் த்வம் கருணாகர |
புந: புநரியம் கௌரீ ப்ரணநாம சுசிஸ்மிதா || 11
க்ருஹீத்வா தாமிமாம் தேவீம் பாணிப்யாம் பரமேச்வர: |
வ்ருஷோபரி வ்யவஸ்தாப்ய வாமபார்ச்வே மனோஹரே || 12
யயௌ கைலாஸமதுலம் ஸர்வைர் தேவகணை: ஸ்துத: |
தத்ர கத்வாऽऽஸனம் ஸைம்ஹமசிச்ரயதயம் த்விஜா: || 13

யானவள் தபஸ்விகளுக்குள் சிறந்த அவரைப் பார்த்து எழுந்து அஞ்சலி செய்து (4) அர்க்யம் பாத்யம் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து அவருக்கு ஓர் ஆஸனத்தைக் கொடுத்து அவருக்கு முன்னிலையில் வணக்கத்துடன் நின்றாள் (5) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுதே கருணைக் கடலும், அண்டியவர்களுக்குக் கல்பக விருக்ஷம் போல் இருப்பவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவன் சந்தோஷமடைந்த மனமுள்ளவராகிக் கைலாஸ மலையின் சிகரத்திற்கு நிகரானதும், சப்திக்கின்ற கிங்கிணி மாலைகளால் ப்ரகாசிக்கின்ற பெரிய கழுத்தை உடையதுமான சிறந்த விருஷபத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு அங்குத் தோன்றினார் (6-7) அப்பொழுது மேக சப்தத்தை வெல்லுகின்ற மங்களகரமான தேவ துந்துபி வாத்யங்கள் முழங்கின. சிறந்த வாஸனையோடு கூடிய மனதைக் கவரும் புஷ்பமாரி பொழியலுற்றது (8) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! அப்பொழுது பரமாத்மாவான அந்த பரமேச்வரர் ஸித்தர், ஸாத்யர் முதலியவர்களோடு கூடிய ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் சுற்றிலும் சூழப்பட்டிருந்தார் (9) அப்பொழுது தாக்ஷாயணி அவரைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் கூடிய மனதோடு ப்ரதக்ஷிணம் ஸ்தோத்ரம் முதலியவைகளைச் செய்து (10) ஓ கருணைக்கு இருப்பிடமானவரே! ஓ தேவதேவேசனே! தாங்கள் என் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளவேண்டும் என தாக்ஷாயணியானவள் அழகிய மந்தஹாஸத்தோடு அடிக்கடி நமஸ்கரித்தாள் (11) பிறகு பரமேச்வரன் கைகளால் அந்த தேவியைத் தூக்கி, மனதைக் கவரும் ரிஷபத்தின்மீது தனது இடது பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு (12) எல்லா தேவகணங்களாலும் துதிக்கப்பட்டவராய் நிகரற்ற கைலாஸ மலைக்குச் சென்றார். ஓ முனிவர்களே! அங்குச் சென்று ஸ்வர்ண ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்திருந்தார் (13) பிறகு தேவியினுடைய வேலைக்காரிகள் தக்ஷனிடம் சென்று

ततः परिजना देव्या दक्षस्य निकटं गताः । वृत्तान्तमानुपूर्व्यात्तमूचुः प्राप्तभया द्विजाः ॥ १४
श्रुत्वा प्रजापतिर्देवान् समीक्ष्य निकटे स्थितान् । मध्ये कल्याणममरास्स्वयमेव पुरा गतः ॥ १५
इदानीमयमागत्य तस्कराणां पुरस्सरः । अस्मद्दुहितरं चौर्यात् गृहीत्वा गतवान् खलु ॥ १६
उल्लंघ्यायं ममाज्ञांच कृतवानयशोपि मे । विना पित्रोर्मतिं लोके कः कुर्यादीदृशीं क्रियाम् ॥ १७
अमुना यत्र कुत्रापि कल्याणं न कृतं श्रुतम् । न दृष्टं भिक्षुको यस्मादितः पूर्वं सुरा ननु ॥ १८
यदि दृष्टं कृतं वा स्याद्य इत्थं कुरुते सुधीः । इत्यादि वचनं दक्षस्तेषामग्रे तदा ब्रुवन् ॥ १९
प्रेरयित्वा सुरानेतान् स्वपदं प्रति भूसुराः । शिवे परात्मनि भृशं कोपी तस्थे दुरात्मवान् ॥ २०
शिवनिन्दां चकारैवं प्रतिक्षणमयं बत । तमेवं दक्षममरा ब्रह्मविष्णुमुखा स्तदा ॥ २१
निन्दया देवदेवस्य महादेवस्य शूलिनः । दक्षोऽयममरैस्सार्धमस्माभि र्नाशमेष्यति ॥ २२
त्यक्त्वैनं यत्र कुत्रापि गम्यते नहि पापिनम् । तस्मात्सर्वे वयमिह बुद्धिमुक्त्वास्य पापिनः ॥ २३

ததः பரிஜநா தேவ்யா தக்ஷஸ்ய நிகடம் கதா: ।
வ்ருத்தாந்தமாநுபூர்வ்யாத்தமூசு: ப்ராப்தபயாத்விஜா: ॥ 14
ச்ருத்வா ப்ரஜாபதிர் தேவான் ஸமீக்ஷ்ய நிகடே ஸ்திதான் ।
மத்யே கல்யாணமமராஸ் ஸ்வயமேவ புராகத: ॥ 15
இதானிமய மாகத்ய தஸ்கராணம் புரஸ்ஸர: ।
அஸ்மத்துஹிதரம் சௌர்யாத் க்ருஹீத்வா கதவான் கலு ॥ 16
உல்லங்க்யாயம் மமாக்ஞாஞ்ச க்ருதவாநயசோபி மே ।
விநா பித்ரோர்மதிம் லோகே க: குர்யாதீ த்ருசீம் க்ரியாம் ॥ 17
அமுநா யத்ர குத்ராபி கல்யாணம் ந க்ருதம் ச்ருதம் ।
ந த்ருஷ்டம் பிக்ஷுகோயஸ்மாதித: பூர்வம் ஸுரா நநு ॥ 18
யதி த்ருஷ்டம் க்ருதம் வா ஸ்யாத்ய இத்தம் குருதே ஸுதீ: ।
இத்யாதி வசனம் தக்ஷஸ்தேஷாமக்ரே ததாப்ருவன் ॥ 19
ப்ரேரயித்வா ஸுராநேதான் ஸ்வபதம் ப்ரதிபூஸுரா: ।
சிவே பராத்மனி ப்ருசம் கோபீதஸ்தே துராத்மவான் ॥ 20
சிவநிந்தாம் சகாரைவம் ப்ரதிக்ஷணமயம் பத ।
தமேவம் தக்ஷமமரா ப்ரும்ம விஷ்ணு முகாஸ்ததா ॥ 21
நிந்தயா தேவதேவஸ்ய மஹாதேவஸ்ய சூலிந: ।
தக்ஷோऽய மமரைஸ் ஸார்த்தமஸ்மாபிர் நாசமேஷ்யதி ॥ 22
த்யக்த்வைநம் யத்ர குத்ராபி கம்யதே நஹி பாபினம் ।
தஸ்மாத் ஸர்வே வயமிஹ புத்தி முக்த்வாஸ்ய பாபின: ॥ 23

பயத்துடன் எல்லா விஷயங்களையும் வரிசைக்ரமமாகக் கூறினார்கள் (14) அதைக் கேட்டு தக்ஷன் ஸமீபத்திலிருக்கின்ற தேவர்களைப் பார்த்து, ஓ தேவர்களே! முன் அவனாகவே பாதி கல்யாணத்தில் ஓடிவிட்டான் (15) இப்பொழுதும் திருடர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான அப்படிப்பட்ட சிவன் இங்கு வந்து எனது பெண்ணைத் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துச் சென்றுவிட்டானல்லவா? (16) அவன் நமது கட்டளையை மீறியதுமன்றி நமக்கு அபகீர்த்தியையும் உண்டாக்கிவிட்டான். தாய் தந்தையர்களுடைய அனுமதியின்றி எவன்தான் இப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்வான் (17) ஓ தேவர்களே! பிச்சைக்காரனான இவன் இதற்கு முன் எங்கேயாகிலும் கல்யாணத்தைச் செய்ததுமில்லை, கேட்டதுமில்லை, பார்த்ததுமில்லையன்றோ? (18) இவ்வாறு கல்யாணத்தைப் பார்த்தோ, செய்தோ இருந்தால் எந்த புத்திமான் தான் இவ்வாறு செய்வான்? இது முதலான வார்த்தையை அந்த தேவர்களுக்கு முன்பு தக்ஷன் கூறினான் (19) ஓ முனிவர்களே! பிறகு தேவர்களையெல்லாம் அவரவர்கள் இடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு அந்த துராத்மாவானவன் பரமாத்மாவாகிய சிவன்மீது மிகுந்த கோபத்தோடு இருந்து வந்தான் (20) அவன் இவ்விதம் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் சிவ நிந்தை செய்துகொண்டிருந்தான். அஹோ கஷ்டம்! அப்பொழுது ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் அந்த தக்ஷனை (21) தேவதேவனும், சூலபாணியுமான மஹாதேவனுடைய நிந்தையால் தக்ஷனுடன் தேவர்களான நாமும் நாசம் அடையப் போகின்றோம் (22) இந்தப் பாபியை விட்டு எங்கேயாகிலும் செல்லவும் நம்மால் முடியவில்லை. ஆகை

निन्दामपि निवर्त्यास्य करिष्यामो हितं ध्रुवम् । इति निश्चित्य ते सर्वे प्रोचुर्वाचं द्विजेश्वराः ॥ २४
दक्षस्सर्वासु विद्यासु दक्षत्वं जगतां प्रभुः । दत्ता शिवस्य देवस्य भवता दुहिता ननु ॥ २५
जामाता तव देवोऽयं सर्वलोकेषु विश्रुतः । तदस्य दूषणं मास्तु योवा कोवा भवत्वयम् ॥ २६
संबन्धेतु कृते पश्चान्नकुलादेः परीक्षणम् । तदद्यत्वं कृती शीघ्रं पुत्रीं जामातरं तव ॥ २७
कैलासपर्वतं गत्वा वीक्ष्यागच्छ यथापुरा । सन्धिं कृत्वाऽमुना भूयश्शंभुना जगतां प्रभो ॥ २८
इत्यादि वचनं तेषां श्रुत्वा शान्तात्ममन्युमान् । तथेति निरगाच्छीघ्रं कैलासं प्रति भूसुराः ॥ २९
तत्र गत्वाशु देवस्य शंकरस्य परात्मनः । भवनद्वारमासाद्य द्वारपालैर्निरोधितः ॥ ३०
आज्ञया दक्ष देवस्य गन्तुमर्हसि चान्तरम् । तत्तिष्ठ त्वमिहान्यत्र गच्छ वा यत्र कुत्र च ॥ ३१
इति तेषां वचः श्रुत्वा द्वारेशानां प्रजापतिः । कन्यां ममेक्षितुं शंभुं जामातरमिहागतम् ॥ ३२

நிந்தாமபி நிவர்த்யாஸ்ய கரிஷ்யாமோ ஹிதம் த்ருவம் ।
இதி நிச்சித்ய தே ஸர்வே ப்ரோசுர்வாசம் த்விஜேச்வரா: ॥ 24
தக்ஷஸ்ஸர்வாஸு வித்யாஸு தக்ஷத்வம் ஜகதாம் ப்ரபு: ।
தத்தா சிவஸ்ய தேவஸ்ய பவதா துஹிதா நநு ॥ 25
ஜாமாதா தவ தேவோயம் ஸர்வ லோகேஷு விச்ருத: ।
ததஸ்ய தூஷணம் மாஸ்து யோவா கோவா பவத்வயம் ॥ 26
ஸம்பந்தேது க்ருதே பச்சாந் நகுலாதே: பரீக்ஷணம் ।
ததத்ய த்வம் க்ருதீ சீக்ரம் புத்ரீம் ஜாமாதரம் தவ ॥ 27
கைலாஸ பர்வதம் கத்வா வீக்ஷ்யாகச்ச யதாபுரா ।
ஸந்திம் க்ருத்வாSமுனாபூயச் சம்புநா ஜகதாம் ப்ரபோ ॥ 28
இத்யாதி வசனம் தேஷாம் ச்ருத்வா சாந்தாத்ம மன்யுமான் ।
ததேதி நிரகாச் சீக்ரம் கைலாஸம் ப்ரதிபூஸுரா: ॥ 29
தத்ர கத்வாசு தேவஸ்ய சங்கரஸ்ய பராத்மன: ।
பவந த்வாரமாஸாத்ய த்வாரபாலைர் நிரோதித: ॥ 30
ஆக்ஞயா தக்ஷ தேவஸ்ய கந்துமர்ஹஸி சாந்தரம் ।
தத்திஷ்டத்வமிஹான் யத்ர கச்சவா யத்ரகுத்ர ச ॥ 31
இதி தேஷாம் வசச்ருத்வா த்வாரேசானாம் ப்ரஜாபதி: ।
கன்யாம் மமேக்ஷிதும் சம்பும் ஜாமாதரமிஹாகதம் ॥ 32

யால் நாம் யாவரும் இந்தப் பாபிக்குப் புத்திமதி கூறி (23) அவன் நிந்திப்பதை நிறுத்தும்படி செய்து நிச்சயமாய் நன்மையைச் செய்வோம் என அவர்கள் யாவரும் நிச்சயித்துக்கொண்டு வார்த்தையைக் கூறினார்கள் (24) ஓ தக்ஷப்ரஜாபதியே! எல்லா உலகங்களுக்கும் ப்ரபுவாகிய நீர் எல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் உம்மால் மகாதேவனுக்கு உமது பெண் கொடுக்கப்பட்டாளல்லவோ? (25) அதனால் அந்த தேவனும் உனது மாப்பிள்ளை என்று எல்லா உலகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிறார். ஆகையால் அவர் எவராகவோ, யாராகவோ இருக்கட்டும். அவரை நிந்திக்கவேண்டாம் (26) ஸம்பந்தம் செய்து ஆனபிறகு குலம் கோத்திரம் முதலியவைகளைப் பரீக்ஷிப்பது சரியல்ல. எல்லா உலகங்களுக்கும் ப்ரபுவும், மிக ஸமர்த்தருமான தாங்கள் சீக்கிரம் கைலாஸ மலைக்குச் சென்று, உமது பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் பார்த்து முன்போல் அந்த சம்புவிடம் ஸமாதானம் செய்துகொண்டு பிறகு திரும்பி வருவீர்களாக எனக் கூறினார்கள் (27-82) தக்ஷனும் அவர்களுடைய இது முதலிய வசனத்தைக் கேட்டுத் தான் அடைந்த கோபம் தெளிந்தவனாகி, ஓ முனிவர்களே! அப்படியே ஆகட்டுமென்று சீக்கிரம் கைலாஸத்திற்குப் புறப்பட்டான் (29) அங்கு சென்று பரமாத்மாவாகிய சங்கரனுடைய மாளிகையின் வாசற்படிக்குச் சென்றவுடன் வாசற்காப்பவர்களால் தடுக்கப்பட்டார் (30) ஓ தக்ஷா! மஹாதேவருடைய கட்டளையின்பேரில்தான் உள்ளே செல்ல வேண்டும். ஆகையால் இங்கேயே நில்லும், அல்லது வேறு எங்கேயாகிலும் செல்லும் (31) என்ற அந்த வாசற்காவலாளிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு தக்ஷப்ரஜாபதியானவன் எனது பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையான சம்புவையும் பார்ப்பதற்காக வந்த என்னை (32)

मया किमर्थं युष्माभिः क्रियते मेऽवरोधनम् । इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य प्रत्यूचुस्ते गणेश्वराः ॥ ३३
शृणु दक्ष वचोऽस्माकं मूढबुद्धे दुराशय । ऐश्वर्यं भवता प्राप्तमीश्वराच्छंकरान्ननु ॥ ३४
निष्कण्टकमिदं विश्वं भुज्यते सचराचरम् । तेन दृप्तस्त्वरां पापिन् कृतवान् दूषणं विभोः ॥ ३५
नास्ति ते बुद्धिरल्पापि दैत्यानामपि साऽस्तिहि । तदद्य वीक्षितुं युष्मन्मुख मेषामसांप्रतम् ॥ ३७
संभाषणे कथा कैव भवेद्दोषो महानिह । यद्यस्ति तव सेवायां शङ्करस्य परात्मनः ॥ ३८
मतिस्सुनिश्चिता तत्त्वं भक्त्या समयमीशितुः । ज्ञात्वाऽऽज्ञया ततो गन्तु मर्हस्यन्तःपुरं प्रति ॥ ३८
न चेद्गच्छ यथामार्गं तिष्ठ वात्र वृथामते । इतितेषां वचः श्रुत्वा दक्षः खिन्नमनास्तदा ॥ ३९
निवृत्तः प्राह कोपेन गणेशानां पुरो वचः । न वन्दे शंकरं युष्मत्स्वामिनं द्वारपालकाः ॥ ४०
ब्रह्मविष्णुमुखा देवा श्रुत्वोक्तिं मम सर्वदा । कृषिं कुर्वन्ति भीतास्ते मदाज्ञावर्तिनो ध्रुवम् ॥ ४१

மயா கிமர்த்தம் யுஷ்மாபி: க்ரியதே மேSவரோதனம் |
இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய ப்ரத்யூசுஸ்தே கணேச்வரா: || 33

ச்ருணு தக்ஷ வசோஸ்மாகம் மூடபுத்தே துராசய |
ஐச்வர்யம் பவதா ப்ராப்தமீச்வராச்சங்கராந்நநு || 34

நிஷ்கண்டகமிதம் விச்வம் புஜ்யதே ஸசராசரம் |
தேன த்ருப்தஸ்த்ராம் பாபின் க்ருதவான் தூஷணம் விபோ: || 35

நாஸ்திதே புத்திரல்பாபி தைத்யானாமபி ஸாSஸ்தி ஹி |
ததத்ய வீக்ஷிதும்யுஷ்மன்முக மேஷாமஸாம்ப்ரதம் || 36

ஸம்பாஷணே கதா கைவ பவேத் தோஷோ மஹாநிஹ |
யத்யஸ்தி தவ ஸேவாயாம் சங்கரஸ்ய பராத்மன: || 37

மதிஸ்ஸு நிச்சிதா தத்த்வம் பக்த்யா ஸமயமீசிது: |
ஞாத்வாக்ஞயா ததோ கந்துமர்ஹஸ்யந்த:புரம் ப்ரதி || 38

ந சேத் கச்ச யதாமார்கம் திஷ்டவாத்ர வ்ருதாமதே |
இதி தேஷாம் வசச் ச்ருத்வா தக்ஷ: கின்னமனஸ்ததா || 39

நிவ்ருத்த: ப்ராஹ கோபேந கணேசானாம் புரோ வச: |
ந வந்தே சங்கரம் யுஷ்மத் ஸ்வாமினம் த்வாரபாலகா: || 40

ப்ரும்ம விஷ்ணுமுகா தேவாச் ச்ருத்வோக்திம் மம ஸர்வதா |
க்ருஷிம் குர்வந்தி பீதாஸ்தே மதாஞ்ஞாவர்த்திநோ த்ருவம் || 41

எதற்காகத் தடை செய்கின்றீர்கள்? என்ற அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த ப்ரமத கணாதிபர்கள் பதில் கூறினார்கள் (33) கெட்ட எண்ணங் கொண்ட மூடனான ஓ தக்ஷ! எங்கள் வார்த்தையைக் கேள். உன்னால் இந்த ஐச்வர்யங்களெல்லாம் ஜகதீசனான ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடமிருந்து அடையப் பட்டனவல்லவோ! (34) ஓ பாபியே அசைபொருள், அசையாப் பொருள் இவைகளைக் கொண்ட இந்த எல்லா உலகமும் உன்னால் சத்துருவின்றி அனுபவிக்கப்படுகிறதன்றோ! அதனாலேயே நீ மிகவும் கொழுப் படைந்தவனாய் ஸ்ரீபரமேச்வரனை நிந்திக்கிறாய் (35) உனக்குச் சிறிதும் புத்தி இல்லை. அசுரர்களுக்குக் கூட நல்ல அறிவு இருக்கின்றது. ஆகையால் உன்னுடைய முகத்தைப் பார்ப்பதும் எங்களுக்குச் சரியில்லை (36) அப்படியிருக்கையில் உன்னுடன் பேசுவதில் மிகுந்த தோஷம் ஏற்படும் என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? பரமாத்மாவான ஸ்ரீசங்கரனை ஸேவிக்கவேண்டுமென்ற நிச்சய புத்தி உனக்கு இருக்குமானால் நீ அந்தப் பரமேச்வரனுடைய ஸமயத்தை பக்தியோடு எதிர்பார்த்து அறிந்து பிறகு அவருடைய அனுமதியின்பேரில் அந்தப்புரத்திற்குச் செல்வது தகும் (37-38) வீண் புத்தி கொண்ட ஓ தக்ஷா! இல்லையாகில் வந்த வழியே சென்றுவிடு, அல்லது இங்கேயே நின்றுகொண்டிரு என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தக்ஷன் அப்பொழுது மனம் நொந்தவனாகி (39) கோபத்துடன் திரும்பியவனாய் அந்த கணாதிபர்களைப் பார்த்து வார்த்தையைக் கூறினான். ஓ த்வாரபாலகர்களே! உங்கள் யஜமானனை ஸ்ரீசங்கரனை நமஸ்கரிப்பதில்லை (40) ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் எப்பொழுதும் எனது வார்த்தையைக் கேட்டு பயந்து எனது கட்டளையைப் பின்பற்றினவர்களாய் நிச்சயமாய் வேலை செய்து

सर्वेषामपि देवानामहमेवप्रवर्तकः । निवर्तकोऽपि संहर्ता धारकोऽपि जगत्प्रभुः ॥ ४२
तयोर्वचनमाकर्ण्य युष्माभिरवरोधनम् । कृतं दुहितृजामात्रोः कार्याकार्यमजानतोः ॥ ४३
तदिदानीं सुरान् सर्वान् रुद्रस्यास्य नमस्क्रियाम् । स्तुतिं ध्यानञ्च यत्किञ्चिदस्ति तद्विषयञ्च तत् ॥ ४४
इत ऊर्ध्वंनकर्तव्यमिति चाज्ञापयामि तान् । इत्यादिवचनं दक्षस्तेषामुक्त्वाशु सन्निधौ ॥
निवृत्य स्वपुरं प्राप नानालङ्कारमण्डितम् ॥ ४५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे अष्टमोध्यायः ॥

॥ अथ नवमोऽध्यायः ॥

ब्रह्मणो यज्ञे दक्षेण शिवनिन्दा ॥

तत्र ब्रह्ममुखैर्देवैः पूजितोऽग्रे समागतैः । स्थित्वा निवेदयामास वृत्तान्तममरेश्वरान् ॥ १
युष्मद्वाक्यं निशम्याहं ब्रह्मविष्णुमुखास्सुराः । गतोऽस्मि वीक्षितुं रुद्रं कैलासगिरिमात्मजाम् ॥ २

ஸர்வேஷாமபி தேவாநாமஹமேவ ப்ரவர்த்தக: ।
நிவர்த்தகோபி ஸம்ஹர்த்தா தாரகோபி ஜகத்ப்ரபு: ॥ 42
தயோர்வசனமாகர்ண்ய யுஷ்மாபிரவரோதனம் ।
க்ருதம் துஹித்ரு ஜாமாத்ரோ: கார்யா கார்யம ஜானதோ: ॥ 43
ததிதாநீம் ஸுரான் ஸர்வான் ருத்ரஸ்யாஸ்ய நமஸ்க்ரியாம் ।
ஸ்துதிம் த்யாநஞ்ச யத் கிஞ்சிதஸ்திதத் விஷயஞ்சதத் ॥ 44
இத ஊர்த்வம் ந கர்த்தவ்யமிதிசாக்ஞாபயாமிதான் ।
இத்யாதி வசனம் தக்ஷஸ்தேஷாமுக்த்வாசு ஸந்நிதௌ ॥
நிவ்ருத்ய ஸ்வபுரம் ப்ராப நாநாலங்கார மண்டிதம் ॥ 45

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே அஷ்டமோऽத்யாய:

॥ அத நவமோऽத்யாய: ॥

ப்ரம்மாவின் யாகத்தில் தக்ஷன் சிவனை நிந்தித்தது

தத்ர ப்ரும்மமுகைர் தேவை: பூஜிதோக்ரே ஸமாகதை: ।
ஸ்தித்வா நிவேதயாமாஸ வ்ருத்தாந்தமமரேச்வரான் ॥ 1
யுஷ்மத் வாக்யம் நிசம்யாஹம் ப்ரும்ம விஷ்ணுமுகாஸ்ஸுரா: ।
கதோऽஸ்மி வீக்ஷிதும் ருத்ரம் கைலாஸகிரிமாத்மஜாம் ॥ 2

வருகிறார்கள் (41) நானே எல்லா தேவர்களையும் ஏவுகிறவனாகவும், விலக்குகிறவனாகவும், தண்டிப்பவனாகவும், காக்கிறவனாகவும், எல்லா உலகிற்கும் நாயகனாகவும் இருக்கிறேன் (42) செய்யவேண்டியதையும் செய்ய வேண்டாததையும் அறியாதவர்களும், என் பெண் மாப்பிள்ளையுமான அந்த கௌரி பரமேச்வரன் இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நீங்கள் என்னைத் தடை செய்கின்றீர்கள் (43) ஆகையால் இப்பொழுதே நான் எல்லாத் தேவர்களாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அந்த ருத்திரனுக்குச் செய்துவரப்படும் நமஸ்காரம், ஸ்தோத்திரம், தியானம் முதலிய விஷயங்களைக் கூட (44) இனி நடத்தக்கூடாது என்று அவர்களுக்கு உத்திரவு இடுகின்றேன் என்ற இது முதலிய வார்த்தைகளை தக்ஷன் அவர்களின் முன்னிலையில் கூறிவிட்டு சீக்கிரம் திரும்பிப் பல அலங்காரங்களால் சிறந்த தன் பட்டணத்திற்கு வந்தான்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

அங்கு முன்னதாகவே வந்த தேவர்களால் தக்ஷன் பூஜிக்கப்பட்டவனாகி நின்றுகொண்டிருந்தபடியே தேவர்களைப் பார்த்து நடந்த விஷயங்களைக் கூறினான் (1) ஓ ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய

द्वारस्थैस्तत्र रुद्रस्य क्रूरैः किञ्चिद्विचेष्टितम् । न गन्तव्यं न द्रष्टव्यं त्वन्मुखं शंकराज्ञया ॥ ३
विनात्र गच्छ वा तिष्ठ इति निष्ठुरभाषिभिः । दूषणानि च भूरीणि कृतानि मम तैरहो ॥ ४
वाक्यं दुहितृजामात्रोस्समाकर्ण्य सुरेश्वराः । न तेषामपराधोऽत्र मयि दोषो न संशयः ॥ ५
मुक्त्वाऽभिमानं गतवान् तावहं वीक्षितुं यतः । बहुना किं सुरास्सर्वे शृणुध्वमवधानतः ॥ ६
इतः प्रभृति युष्माभिर्न कर्तव्या नमस्क्रिया । न स्तुतिर्न स्मृतिर्वापि रुद्रस्य क्रूरचेतसः ॥ ७
कृता चेदपराधोऽपि युष्माकं सुमहान् भवेत् । प्रयच्छेयं परेभ्योहं तावकानि पदान्यपि ॥ ८
उक्त्वा वृत्तान्तमेवं तान् प्रेरयित्वा स्वयं द्विजाः । न्यवसद् बहुकालं स स्वयं सन्दूषयञ्छिवम् ॥ ९
अथ कालेन महता विधाता विश्वसृड्विधिः । मखं कर्तुमनास्तस्य यानि द्रव्याणि भूसुराः ॥ १०
अपेक्षितानि संपाद्य तानि सर्वाणि शीघ्रतः । राजानमध्वरस्याहं महादेवं त्र्यंबकम् ॥ ११

த்வாரஸ்தை ஸ்தத்ர ருத்ரஸ்ய க்ரூரை: கிஞ்சித் விசேஷ்டிதம் ।
ந கந்தவ்யம் ந த்ருஷ்டவ்யம் த்வந்முகம் சங்கராக்ஞயா ॥ 3
விநாத்ர கச்சவாதிஷ்ட இதி நிஷ்டுரபாஷிபி: ।
தூஷணாநிச பூரீணி க்ருதாநி மமதைரஹோ ॥ 4
வாக்யம் துஹித்ரு ஜாமாத்ரோ ஸ்ஸமாகர்ண்ய ஸுரேச்வரா: ।
ந தேஷாமபராதோऽத்ர மயிதோஷோ ந ஸம்சய: ॥ 5
முக்த்வாபிமானம் கதவான் தாவஹம் வீக்ஷிதும் யத: ।
பஹுநா கிம் ஸுராஸ் ஸர்வே ச்ருணுத்வமவதானத: ॥ 6
இத: ப்ரப்ருதி யுஷ்மாபிர் ந கர்த்தவ்யா நமஸ்க்ரியா ।
ந ஸ்துதிர் ந ஸ்மிருதிர் வாபி ருத்ரஸ்ய க்ரூர சேதஸ: ॥ 7
க்ருதா சேதபராதோபி யுஷ்மாகம் ஸுமஹான் பவேத் ।
ப்ரயச்சேயம் பரேப்யோஹம் தாவகாநி பதான்யபி ॥ 8
உக்த்வா வ்ருத்தாந்தமேவம் தான் ப்ரேரயித்வா ஸ்வயம் த்விஜா:
ந்யவஸத் பகுகாலம் ஸ ஸ்வயம் ஸந்தூஷயன் சிவம் ॥ 9
அத காலேந மஹதா விதாதா விச்வஸ்ருட் விதி: ।
மகம் கர்துமனாஸ் தஸ்ய யாநி த்ரவ்யாணி பூஸுரா: ॥ 10
அபேக்ஷிதாநி ஸம்பாத்ய தாநி ஸர்வாணி சீக்ரத: ।
ராஜாநமத்வரஸ்யாஹம் மஹாதேவம் த்ரயம்பகம் ॥ 11

தேவர்களே! உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்டு நான் என் பெண்ணையும் ஸ்ரீருத்ரனையும் பார்ப்பதற்குக் கைலாஸமலையை நோக்கிச் சென்றேன் (2) அங்கு ருத்ரனுடைய கொடியவர்களான வாயிற்காவலரால் சிறிது அவமரியாதை செய்யப்பட்டது. "ஸ்ரீ சங்கரருடைய உத்திரவின்றி நீ உள்ளே போகக்கூடாது. நாங்கள் உன் முகத்தைப் பார்க்கவும் தகாது (3) எங்கேயாவது சென்றுவிடு அல்லது இங்கேயே நில்" என்று எனது பெண் மாப்பிள்ளைகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கொடூரமாய்ப் பேசுகின்ற அவர்களால் இன்னும் பல இகழ்வான வார்த்தைகள் என்னைப் பார்த்துக் கூறப்பட்டன. ஓ தேவர்களே! நான் அபிமானத்தை விட்டு அந்தப் பெண் மாப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கச் சென்றதால்தான் சந்தேகமின்றி நம்மீது குற்றமே அன்றி அவர்களிடத்தில் யாதொரு குற்றமுமில்லை. இன்னும் பல கூறுவானேன். எல்லா தேவர்களும் ஸாவதானமாய்க் கேளுங்கள் (4 6) இது முதற்கொண்டு நீங்கள் யாவரும் அந்த கொடூர மனம் உடைய ருத்ரனுக்கு நமஸ்காரமோ துதிகளோ செய்யக் கூடாது. அவனை நினைக்கவும் கூடாது (7) அப்படிச் செய்வீர்களேயாகில் உங்களுக்கு மிகுந்த குற்றம் ஏற்படும். நான் உங்களுடைய பதவிகளையும் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவேன் (8) இவ்விதம் அவர்களிடத்தில் விஷயத்தைக் கூறித் தானே அவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஓ முனிவர்களே! அவன் தான் பரமேச்வரனை நிந்தித்துக்கொண்டே பலகாலம் வஸித்துவந்தான் (9) ஓ முனிவர்களே! இப்படி வெகு காலம் சென்ற பிறகு ப்ரபஞ்சங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரும்மதேவனுக்கு யாகம் செய்ய மனமுண்டாயிற்று. அவர் அதற்கு வேண்டிய திரவ்யங்கள் யாவையும் சிக்கிரம் தயாரித்துக்கொண்டு முக்கண்ணரும், ப்ரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் மேலானவரும், பரஞ்ஜோதி ஸ்வரூபியும், பரப்ரும்ம ஸ்வரூபியும், யாகத்திற்கு ராஜாவுமாகிய அந்த மகாதேவனை அழைத்து வந்து

विश्वाधिकं परञ्ज्योतिस्स्वरूपं ब्रह्म केवलम् । आनयित्वा हविर्भिस्तं पूजयिष्यामि भक्तितः ॥ १२
दक्षोऽयं विमुखो मोहादभिवीक्ष्य यदीश्वरम् । तथापि तं महादेवं पूजयिष्याम्यसंशयम् ॥ १३
यत्किञ्चिदपि वा दक्षः करोतु मम दुर्मनाः । परित्यजेऽहं प्राणांश्च तदर्थं नात्रसंशयः १४
यस्य प्राणाभिमानोऽस्ति तस्य भीतिः क्वचिद्भवेत् । प्राणेश्वरो महादेवः कृत्तिवासाः पिनाकधृक् ॥ १५
रक्षेदित्थं मतिं कृत्वा ब्रह्मा लोकपितामहः । कैलासं पर्वतश्रेष्ठं गत्वा परमया मुदा ॥ १६
तत्र दृष्ट्वा महाकायं नन्दिनं द्वारपेश्वरम् । प्रणम्य तन्मुखाद्देवं बोधयित्वा तदाज्ञया ॥ १७
प्रविश्य भवनं रम्यं महादेवस्य भूसुराः । विनयेन महादेवं दृष्ट्वा हृष्टमना विधिः ॥ १८
पुनः पुनः प्रणम्यायं प्रार्थयामास भूरिशः । देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ॥ १९
रक्ष मां करुणामूर्ते यज्ञेश्वर महेश्वर । मया करिष्यमाणे त्वं प्रसन्नो भव चाध्वरे ॥ २०
अनुमन्यस्व देवेश प्रथमं हविरीश्वर । भविष्यामि कृतार्थोऽहं तेन सत्यञ्जगद्गुरो ॥ २१

விச்வாதிகம் பரஞ்ஜ்யோதி ஸ்வரூபம் ப்ரம்மகேவலம் |
ஆனயித்வா ஹவிர்பிஸ்தம் பூஜயிஷ்யாமி பக்தித: || 12
தக்ஷோऽயம் விமுகோ மோஹாத் அபிவீக்ஷ்ய யதீச்வரம் |
ததாபி தம் மஹாதேவம் பூஜயிஷ்யாம்யஸம்சயம் || 13
யத் கிஞ்சிதபிவா தக்ஷ: கரோது மம துர்மனா: |
பரித்யஜேஹம் ப்ராணாம்ஸ்ச ததர்த்தம் நாத்ர ஸம்சய: || 14
யஸ்ய ப்ராணாபிமானோஸ்தி தஸ்ய பீதி: க்வசித் பவேத் |
ப்ராணேச்வரோ மஹாதேவ: க்ருத்திவாஸா: பிநாகத்ருக் || 15
ரக்ஷேதித்தம் மதிம் க்ருத்வா ப்ரும்மா லோகபிதாமஹ: |
கைலாஸம் பர்வத ச்ரேஷ்டம் கத்வா பரமயா முதா || 16
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாகாயம் நந்தினம் த்வாரபேச்வரம் |
ப்ரணம்ய தந்முகாத்தேவம் போதயித்வா ததாக்ஞயா || 17
ப்ரவிச்ய பவனம் ரம்யம் மஹாதேவஸ்ய பூஸுரா: |
வினயேந மஹாதேவம் த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமனா விதி: || 18
புந: புந: ப்ரணம்யாயம் ப்ரார்த்தயாமாஸ பூரிச: |
தேவ தேவ மஹாதேவ சரணாகத வத்ஸல || 19
ரக்ஷமாம் கருணாமூர்த்தே யக்ஞேச்வர மஹேச்வர |
மயா கரிஷ்யமாணே த்வம் ப்ரஸந்நோ பவசாத்வரே || 20
அனுமன்யஸ்வ தேவேச ப்ரதமம் ஹவிரீச்வர |
பவிஷ்யாமி க்ருதார்த்தோஹம் தேந ஸத்யம் ஜகத்குரோ || 21

அவரை மிகுந்த பக்தியோடு ஹவிர்பாகங்களால் பூஜை செய்யப் போகிறேன் (10-12) இந்த தக்ஷனும் ஈச்வரனைப் பார்த்து புத்தி மோஹத்தால் பராமுகமாயிருந்தபோதிலும் நான் அந்த மஹாதேவனை சந்தேகமின்றி பூஜை செய்யப் போகிறேன் (13) கெட்ட எண்ணங்கொண்ட அந்த தக்ஷன் என்னை அதற்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும். நான் அதுவிஷயத்தில் சந்தேகமின்றி உயிரையும் விடுவேன் (14) எவனுக்கு உயிரில் அபிமானமிருக்கிறதோ அவனுக்கல்லவோ எங்காகிலும் பயமுண்டு. யானைத் தோலை உடுத்தவரும், பினாகமென்ற வில்லைத் தரித்தவரும், ப்ராணங்களுக்கு ஈசனுமான ஸ்ரீ மஹாதேவன் (15) எப்படியும் என்னைக் காப்பாற்றுவார் எனப் புத்தியைத் தீர்மானித்துக்கொண்டவரும், உலகிற்கெல்லாம் பாட்டனுமான அந்த ப்ரும்மாவானவர் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு சிறந்த கைலாஸமலைக்குச் சென்று (16) அங்கு வாயிற்காப்போர்களுக்குத் தலைவரும், பெருத்த சரீரத்தை உடையவருமான நந்திகேச்வரரைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து அவர் வாயிலாக ஸ்ரீ பரமேச்வரருக்கு அறிவித்து அவருடைய உத்திரவால் (17) அந்த மஹாதேவருடைய அழகிய மாளிகைக்குச் சென்று சந்தோஷமுள்ள மனதுடன் ப்ரும்மாவானவர் அவரைப் பார்த்து வணக்கத்துடன் (18) பல தடவை நமஸ்கரித்து ரொம்பவும் ப்ரார்த்தித்தார். ஓ தேவாதி தேவ! மஹாதேவ! சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அன்புகொண்டவரே! (19) ஓ கருணைக் கடலே! ஓ யக்ஞேச்வரரே! ஓ மஹேச்வரா! என்னைக் காத்து நான் செய்யப்போகின்ற யாகத்தில் தாங்கள் ப்ரஸன்னராகி (20) ஓ தேவேசா! ஓ ஈச்வரா! முதலாவதான ஹவிர்பாகத்தைத் தாங்கள்

इति ब्रह्मवचश्श्रुत्वा देवदेवोऽब्रवीद्वचः । प्रेरयामि विधे यज्ञे नन्दिनं तव मामकम् ॥ २२
इति शम्भुर्विधातारं मन्दस्मितमुखांबुजः । प्रेरयामास विश्वात्मा ब्रह्माणं परया मुदा ॥ २३
तथेति स विधाताशु प्रणम्य परमेश्वरम् । विनिर्गत्य पुनर्गत्वा दक्षस्यान्तिकमात्मवान् ॥ २४
विज्ञाप्य तञ्च लब्धाज्ञो गत्वा मेरुं महीभृतम् । समागत्यात्र शिखरे मनोवत्याह्वये शुभे ॥ २५
तत्र स्थित्वा शुचिर्भूत्वा यागारंभञ्चकार सः । विष्ण्वादि देवतास्सर्वा ब्रह्मपुत्रा महौजसः ॥ २६
समानीयागताश्शीघ्रं कैलासमचलं परम् । निर्गत्य तासां पुरतो ब्रह्मापि जगतां प्रभुः ॥ २७
उक्त्वोपचारानेतासां परिकल्प्यासनानिच । दक्षप्रजापतिं तद्वदागतं पुरतो विधिः ॥ २८
विनिर्गत्योपचारेण प्रेरयित्वा तरांतदा । विधायास्यासनं रम्यं स्वयं तस्थे तदाज्ञया ॥ २९
नन्दी समागतश्शीघ्रं तदानीं शङ्कराज्ञया । उत्थाय तं विनिर्गत्य पुरतोऽस्य महात्मनः ॥ ३०
नानोपचारैस्संपूज्य प्रणम्य परया मुदा । मध्ये महार्हे संस्थाप्य वरे सैंहे महासने ॥ ३१

இதி ப்ரும்ம வசச் ச்ருத்வா தேவதேவோऽப்ரவீத்வச: ।
ப்ரேரயாமி விதேயக்ஞே நந்திநம் தவ மாமகம் ॥ 22
இதி சம்புர் விதாதாரம் மந்தஸ்மித முகாம்புஜ: ।
ப்ரேரயாமாஸ விச்வாத்மா ப்ரும்மாணம் பரயா முதா ॥ 23
ததேதி ஸ விதாதாசு ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் ।
விநிர்கத்ய புநர் கத்வா தக்ஷஸ்யாந்திக மாத்மவாந் ॥ 24
விக்ஞாப்ய தஞ்ச லப்தாக்ஞோ கத்வா மேரும் மஹீப்ருதம் ।
ஸமாகத்யாத்ர சிகரே மநோவத்யாஹ்வயே சுபே ॥ 25
தத்ர ஸ்தித்வா சுசிர்பூத்வா யாகாரம்பம் சகார ஸ: ।
விஷ்ண்வாதி தேவதாஸ் ஸர்வா ப்ரும்மபுத்ரா மஹௌஜஸ: ॥ 26
ஸமாநீயாகதாச்சீக்ரம் கைலாஸமசலம் பரம் ।
நிர்கத்ய தாஸாம் புரதோ ப்ரும்மாபி ஜகதாம் ப்ரபு: ॥ 27
உக்த்வோபசாராநேதாஸாம் பரிகல்ப்யாஸநாநி ச ।
தக்ஷப்ரஜாபதிம் தத்வதாகதம் புரதோ விதி: ॥ 28
விநிர்கத்யோபசாரேண ப்ரேரயித்வா தராம் ததா ।
விதாயாஸ்யாஸநம் ரம்யம் ஸ்வயம் தஸ்தே ததாக்ஞயா ॥ 29
நந்தீ ஸமாகதச்சீக்ரம் ததாநீம் சங்கராக்ஞயா ।
உத்தாய தம் விநிர்கத்ய புரதோऽஸ்ய மஹாத்மந: ॥ 30
நாநோபசாரைஸ் ஸம்பூஜ்ய ப்ரணம்ய பரயாமுதா ।
மத்யே மஹார்ஹே ஸம்ஸ்தாப்யவரே ஸைம்ஹே மஹாஸநே ॥ 31

அங்கீகரிக்கவேண்டும். எல்லா உலகங்களுக்கும் குருவான ஓ பரமசிவா! அதனுல் நான் ஸத்யமாகவே க்ருதார்த்தனுகின்றேன் (21) இவ்வாருன ப்ரும்மாவின் வார்த்தையைக் கேட்டு தேவதேவன் பதில் கூறினுன். ஓ ப்ரும்மனே! உனது யாகத்திற்கு என்னுடைய நந்தியை அனுப்புகிறேன் (22) என்று ஸர்வ ப்ரபஞ்ச ரூபியான சம்புவானவர் மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகமுள்ளவராய் ப்ரும்மாவை மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு அனுப்பினுர் (23) ப்ரும்மாவும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று பரமேச்வரரை நமஸ் கரித்து வேகமாய் வெளியில் வந்து மறுபடியும் தக்ஷனிடம் சென்று தைர்யத்துடன் (24) அவனிடம் தான் செய்யப்போகும் யாகத்தை அறிவித்து அவனிடம் அனுமதி பெற்று மஹாமேரு மலைக்குச் சென்று அங்குள்ள மங்களமான மனேவதி என்ற சிகரத்திற்கு வந்து (25) அங்கு மிகப் பரிசுத்தராக இருந்து கொண்டு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் மிக பலசாலி களான ப்ரும்ம புத்ரர்களும் (26) சேர்ந்து சிறந்த கைலாஸ மலைக்குச் சீக்கிரம் வந்தார்கள். உலகங்க ளுக்கெல்லாம் ப்ரபுவான ப்ரும்மாவும் புறப்பட்டு அவர்களுக்கு எதிர்கொண்டு சென்று (27) உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி ஆஸனங்களை ஏற்படுத்தினுர். அப்பொழுது அதுபோலவே முன்பே அங்கு வந்த தக்ஷப்ரஜாபதியை ப்ரும்மாவானவர் (28) வெளியில் வந்து மிகுந்த உபசாரங்களைச் செய்து ஓர் சிறந்த அழகிய ஆஸனத்தைக் கொடுத்து அவன் உத்திரவின்பேரில் தானும் உட்கார்ந்தார் (29) நந்திகேச்வர ரும் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய உத்திரவால் அப்பொழுது அங்கு வந்தார். ப்ரும்மாவும் உடன் எழுந்து மஹாத்மா வாகிய நந்திகேச்வரருக்கு எதிர்கொண்டு சென்று (30) அவரைப் பல உபசாரங்களோடு பூஜித்து

समागतास्तमानीय शतकोटिमिता गणाः । आसनानि वराण्येषां परिकल्प्य स्वयंविधिः ॥ ३२
विवेश स महारम्भो यागंकर्तुं द्विजोत्तमाः । तदा दक्षस्तु तं दृष्ट्वा शैलादिं गणनायकैः ॥ ३३
विष्ण्वादि देवास्सर्वेऽपि तिष्ठन्ति परितोऽस्यहि । पद्मा सरस्वतीमुख्या देवानां पत्नयस्तथा ॥ ३४
विलक्षणोऽयं सर्वेषां वरासनगतो बत । द्वाः स्थोऽयं कस्यचित् क्रूरो गर्वाविष्टो महाखलः ॥ ३५
कैलासे वर्तते नित्यं रुद्रस्य क्रूरचेतसः । कोवैनमानयामास इति कोपाकुलान्तरः ॥ ३६
ब्रह्माणं वीक्ष्य चाहायं ज्ञात्वा सर्वं दुरात्मवान् । आनीतो भवता नूनं रुद्रस्य द्वारपालकः ॥ ३७
आसनञ्चास्य सुमहद्दत्तवानसि विश्वसृट् । पितेति त्वामहं ब्रह्मन् मुक्तवानस्मि सत्यतः ॥ ३८
अन्यथेत्तस्य शीघ्रेण शिरश्छेदं करोम्यहम् । तस्माद्रुद्रस्य यज्ञेऽस्मिन्नदातव्यं हविर्वरम् ॥ ३९
प्रीणनीयास्सुरास्सर्वे विष्णुपूर्वा स्त्वया मखे । यत्र कुत्रापि महिमा रुद्रस्य श्रूयते श्रुतौ ॥ ४०

ஸமாகதாஸ்தமாநீய சதகோடி மிதா கணா: ।
ஆஸநாநி வராண்யேஷாம் பரிகல்ப்ய ஸ்வயம் விதி: ॥ 32
விவேச ஸ மஹாரம்போ யாகம் கர்தும் த்விஜோத்தமா: ।
ததா தக்ஷஸ்து தம் த்ருஷ்ட்வா சைலாதிம் கணநாயகை: ॥ 33
விஷ்ண்வாதி தேவாஸ் ஸர்வேऽபி திஷ்டந்தி பரிதோஸ்யஹி ।
பத்மா ஸரஸ்வதீ முக்யா தேவாநாம் பத்நயஸ்ததா ॥ 34
விலக்ஷணோऽயம் ஸர்வேஷாம் வராஸநகதோ பத ।
த்வா:ஸ்தோऽயம் கஸ்யசித் க்ரூரோ கர்வாவிஷ்டோ மஹாகல: 35
கைலாஸே வர்த்ததே நித்யம் ருத்ரஸ்ய க்ரூரசேதஸ: ।
கோவைந மாநயாமாஸ இதி கோபாகுலாந்தர: ॥ 36
ப்ரும்மாணம் வீக்ஷ்யசாஹாயம் ஞாத்வா ஸர்வம் துராத்மவான் ।
ஆநீதோ பவதா நூநம் ருத்ரஸ்ய த்வாரபாலக: ॥. 37
ஆஸநஞ்சாஸ்ய ஸுமஹத் தத்தவாநஸி விச்வஸ்ருட் ।
பிதேதி த்வாமஹம் ப்ரும்மன் முக்தவாநஸ்மி ஸத்யத: ॥ 38
அன்யச்சேத் தஸ்ய சீக்ரேண சிரச்சேதம் கரோம்யஹம் ।
தஸ்மாத் ருத்ரஸ்ய யக்ஞேஸ்மின் ந தாதவ்யம் ஹவிர்வரம் ॥ 39
ப்ரீணநீயாஸ் ஸுராஸ்ஸர்வே விஷ்ணுபூர்வாஸ்த்வயா மகே ।
யத்ர குத்ராபி மஹிமா ருத்ரஸ்ய ச்ரூயதே ச்ருதௌ ॥ 40

மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நமஸ்கரித்து, நடுவில் மிகச் சிறந்ததும், மேன்மை பொருந்தியதுமான சிம்மாஸனத்தில் அவரை அமரச் செய்து (31) அவருடன் கூட வந்த நூறு கோடி பூதகணங்களுக்கும் சிறந்த ஆஸனங்களை அளித்து ப்ரும்மாவானவர் தானும் (32) ஓ முனிவர்களே! மிகுந்த முயற்சியுள்ள அந்த ப்ரும்மாவானவர் யாகம் செய்வதற்காக யாகசாலைக்குள் ப்ரவேசித்தார். அப்பொழுது தக்ஷனோவெனில், கணதிபர்களால் சூழப்பட்ட் நந்தியைப் பார்த்து (33) விஷ்ணு முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ முதலிய எல்லா தேவபத்னிகளும் இவனைச் சுற்றிலும் நின்று வருகிறார்கள் (34) மிக அவலக்ஷணமுள்ள இவன் எல்லோருக்கும் மேலாகச் சிறந்த ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருப்பது மிகக் கஷ்டம். கொடியவனும், மிகுந்த கர்வம் கொண்டவனும், மகா துஷ்டனுமாகிய இவன் யாரோ ஒரு அற்பனுடைய வாசற்காப்பவன் (35) கொடிய மனமுள்ள ருத்ரனுடைய கைலாஸ மலையில் எப்பொழுதும் இருப்பவன். இவனை யார் இங்கு அழைத்தார்? என்று கோபத்தினால் வியாகுலமான மனமுள்ளவனாகி (36) ப்ரும்மாவைப் பார்த்துக் கூறினான். நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்தும் ருத்ரனுடைய வாசற்காப்போனை இந்த துராத்மாவை அழைத்து வந்திருக்கிறீர். இது நிச்சயம் (37) எல்லா உலகங்களையும் சிருஷ்டி செய்கின்ற நீர் இப்படிப்பட்டவனுக்கு உயர்ந்த ஆஸனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறீர். ஸத்யமாய் நான் உம்மை தகப்பனென்றதால்தான் விட்டேன் (38) மற்றொருவனாகில் அவனுடைய தலையைச் சீக்கிரம் வெட்டிவிடுவேன். ஆகையால் இந்த யாகத்தில் ருத்ரனுக்குச் சிறந்த ஹவிஸ்ஸை கொடுக்கக் கூடாது (39) நீர் இந்த யாகத்தில் விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களை மட்டும் ஹவிர்பாகத்தினால் ஸந்தோஷமடையச் செய்யும். வேதத்தில் எங்கெல்லாம் அந்த ருத்ரனுடைய மகிமையானது புகழப்படு

अप्रमाणं हि सा सर्वा त्यक्ता त्यज मदाज्ञया । रुद्रस्स्वभावात्क्रूरात्मा तामसोऽस्थिधरोऽनिशम् ॥ ४१
तस्यास्य द्वारदेशस्थ स्तादृशः क्रूरचेतनः । इत्यादि वचनं दक्षे जल्पति ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४२
श्रुत्वैतदखिलं नन्दी श्रवसोः करयो र्युगम् । कृत्वा शिवशिवेत्युक्त्वा कोपाकुलितचेतनः ॥ ४३
ध्यात्वा शिवं महादेवं दक्षमेनं समीक्ष्यच । रे रे दक्ष महापापिन् शिवस्य परमात्मनः ॥ ४४
दूषणं क्रियते हन्त त्वयात्रासन्नमृत्युना । जिह्वाग्रखण्डनं तद्वत्तिर्यगास्यस्य भेदनम् ॥ ४५
शंभो र्दूषणकर्तॄणां सकृदेव वदन्ति हि । मुक्तवानसि पापिष्ठं शिवेच्छा कीदृशीत्यहम् ॥ ४६
त्वां विनिन्दकमीशस्य महादेवस्य शूलिनः । अत एव महापापिन् जीवसित्व ममुं क्षणम् ॥ ४७
इतऊर्ध्वं त्वया मूर्ख यत्किञ्चिज्जल्प्यते यदि । छिन्नं विद्धि शिरश्शीघ्र मिहैवास्मिन्नखायुधैः ॥ ४८
हविर्नास्तीति देवस्य यज्ञेचैवत्वमुक्तवान् । शंभो र्यज्ञेश्वरस्यात्र वारयित्वा प्रजापतिम् ॥ ४९

அப்ரமாணம் ஹி ஸா ஸர்வா த்யக்தா த்யஜ மதாக்ஞயா ।
ருத்ரஸ் ஸ்வபாவாத் க்ரூராத்மா தாமஸோऽஸ்திதரோऽநிசம் ॥ 41
தஸ்யாஸ்ய த்வார தேசஸ்தஸ்தாத்ருச: க்ரூரசேதன: ।
இத்யாதி வசனம் தக்ஷே ஜல்பதி ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 42
ச்ருத்வைததகிலம் நந்தீ ச்ரவஸோ: கரயோர்யுகம் ।
க்ருத்வா சிவசிவேத்யுக்த்வா கோபாகுலித சேதன: ॥ 43
த்யாத்வா சிவம் மஹாதேவம் தக்ஷமேனம் ஸமீக்ஷ்யச ।
ரே ரே தக்ஷ மஹாபாபின் சிவஸ்ய பரமாத்மன: ॥ 44
தூஷணம் க்ரியதே ஹந்த த்வயா த்ராஸன்னம்ருத்யுனா ।
ஜிஹ்வாக்ர கண்டநம் தத்வத் திர்யகாஸ்யஸ்ய பேதனம் ॥ 45
சம்போர் தூஷண கர்த்ரூணாம் ஸக்ருதேவ வதந்திஹி ।
முக்தவாநஸ்மி பாபிஷ்டம் சிவேச்சா கீத்ருசீத்யஹம் ॥ 46
த்வாம் விநிந்தக மீசஸ்ய மஹாதேவஸ்ய சூலின: ।
அத ஏவ மஹாபாபின் ஜீவஸித்வ மமும் க்ஷணம் ॥ 47
இத ஊர்த்வம் த்வயா மூர்க்க யத் கிஞ்சித் ஜல்ப்யதே யதி ।
சின்னம் வித்தி சிரச்சீக்ரமிஹைவாஸ்மிந் நகாயுதை: ॥ 48
ஹவிர் நாஸ்தீதி தேவஸ்ய யக்ஞே சைவ த்வமுக்தவான் ।
சம்போர் யக்ஞேச்வரஸ்யாத்ர வாரயித்வா ப்ரஜாபதிம் ॥ 49

கின்றதோ (40) அந்த இடமெல்லாம் ப்ரமாணமில்லாததால் விலக்கப்பட்டதாகையால் அவற்றை என் கட்டளையின்படி விட்டுவிடும். அந்த ருத்ரன் ஸ்வபாவமாக க்ரூரமான மனமுடையவன், தமோகுணமுள்ளவன், எப்பொழுதும் எலும்புகளைத் தரிப்பவன் (41) அப்படிப்பட்ட ருத்ரனுடைய வாயிற்காப்போனை கொடிய மனமுடைய இவனும் அப்படிப்பட்டவனே. இது முதலான பல நிந்தாவார்த்தைகளை தக்ஷன் பிதற்றும்பொழுது ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! (42) இவையெல்லாம் நந்திகேச்வரர் கேட்டு இரண்டு காதுகளிலும் கைகளை வைத்துப் பொற்றிக்கொண்டு சிவ சிவ எனக் கூறி கோபத்தினால் நடுங்கிய மனமுடையவனாகி (43) மஹாதேவனாகிய ஸ்ரீ பரமசிவனைத் தியானம் செய்துகொண்டு தக்ஷனைப் பார்த்து அடா! அடா!! மஹாபாவியான ஓ தக்ஷா! நெருங்கிய மரண காலத்தை உடைய உன்னால் பரமாத்மாவாகிய சிவனுடைய நிந்தையானது செய்யப்பட்டதல்லவோ? ஓகோ இது கஷ்டம். சர்வேச்வரனான சம்புவை ஒரு தடவை நிந்திப்பவர்களைக்கூட நுனி நாக்கை அறுத்து முகத்தையும் குறுக்காய்த் திருப்பி வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ? மகாதேவனும், சூலத்தைத் தரித்தவனுமான பரமசிவனை நிந்திக்கின்ற பாவியான உன்னை நான் சிவனுடைய விருப்பம் எவ்வாறு இருக்குமோவென எண்ணி உயிருடன் விட்டேன். அதனால் தான் ஓ மஹா பாபியே! நீ இந்த க்ஷணத்தில் உயிருடன் இருக்கிறாய் (44-47) ஓ மூடா! இதற்குமேல் நீ சிறிதாயினும் பிதற்றுவாயேயாகில் இந்த யாகசாலையிலேயே உன் தலையானது எனது நகங்களாகிற ஆயுதங்களால் சீக்கிரம் கிள்ளப்பட்டதென்றே அறிவாய் (48) யக்ஞங்களுக்கு அதிபரான ஸ்ரீ மஹாதேவருக்கு யாகத்தில் ஹவிர்பாகமில்லையென்று நீ ப்ரும்மாவைத்

अदत्त्वा ये महामोहाद्धविः प्रथममध्वरे । तेषां शिरांसि शीघ्रेण छिन्नानि स्युर्मदाज्ञया ॥ ५०
गच्छन्तु संपदो भ्रान्त तव सर्वाश्शिवेच्छया । शिवनिन्दाकरं दक्ष शिरस्ते पततु क्षितौ ॥ ५१
समुच्छिन्नमिदं भूयो भवत्वाजं विगर्हितम् । तिष्ठन्ति ये दुरात्मानो निकटे ते दुरात्मनः ॥ ५२
तदीयशिरसांछेदो भवत्वाशु तवाध्वरे (पराकरे) । पीड्यन्त्वेते खलास्सर्वे शूरपद्मेन सन्ततम् । ५३
शपित्वैवं क्षणादेष नन्दी शंकरवल्लभः । उत्थाय सकलै भूतगणैः कैलासमुत्तमम् ॥ ५४
आगत्य दृष्ट्वा देवेशं सोमं सोमार्धशेखरम् । प्रणिपत्यानुपूर्व्येण वृत्तान्तं देवसन्निधौ ॥ ५५
उक्त्वा प्रणम्य भूयोऽपि महादेवं महाबलम् । आज्ञया शंकरस्यायं स्वद्वारं प्राप भूसुराः ॥ ५६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे नवमोऽध्यायः

அதத்வா யே மஹாமோஹாத் ஹவி: ப்ரதம மத்வரே ।
தேஷாம் சிராம்ஸி சீக்ரேண சின்னானிஸ்யுர் மதாக்ஞயா ॥ 50
கச்சந்து ஸம்பதோ ப்ராந்த தவ ஸர்வாச்சிவேச்சயா ।
சிவநிந்தாகரம் தக்ஷ சிரஸ்தே பதது க்ஷிதௌ ॥ 51
ஸமுச்சின்ன மிதம் பூயோ பவத்வாஜம் விகர்ஹிதம் ।
திஷ்டந்தி யே துராத்மாநோ நிகடே தே துராத்மந: ॥ 52
ததீய சிரஸாஞ்சேதோ பவத்வாசு தவாத்வரே (பராகரே) ।
பீட்யந்த்வேதே கலாஸ்ஸர்வே சூரபத்மேன ஸந்ததம் ॥ 53
சபித்வைவம் க்ஷணாதேஷ நந்தி சங்கர வல்லப: ।
உத்தாய ஸகலைர் பூதகணை: கைலாஸமுத்தமம் ॥ 54
ஆகத்ய த்ருஷ்ட்வா தேவேசம் ஸோமம் ஸோமார்த்தசேகரம் ।
ப்ரணிபத்யாநு பூர்வ்யேண வ்ருத்தாந்தம் தேவஸந்நிதௌ ॥ 55
உக்த்வா ப்ரணம்ய பூயோऽபி மஹாதேவம் மஹாபலம் ।
ஆக்ஞயா சங்கரஸ்யாயம் ஸ்வத்வாரம் ப்ராப பூஸுரா: ॥ 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே நவமோऽத்யாய: ॥

தடை செய்கின்றாய் (49) எவர்கள் மோஹத்தினால் யாகத்தில் முதல் ஹவிஸ்ஸை பரமேச்வரனுக்குக் கொடுக்காமல் யாகத்தைச் செய்கின்றார்களோ அவர்களுடைய தலைகள் எனது ஆக்ஞையால் சீக்கிரம் வெட்டப்படும் (50) ஓ பித்தனான தக்ஷனே ! உனது எல்லா ஐச்வர்யங்களும் சிவனுடைய விருப்பத்தால் நாசமாகக் கடவன. சிவனை நிந்திக்கும் உனது தலையும் பூமியில் விழக் கடவது (51) மீண்டும் அறுக்கப்பட்ட அந்தத் தலையும் மட்டமான ஆட்டின் தலையாக ஆகட்டும். கெட்ட எண்ணமுள்ள உனது சமீபத்தில் எந்த துஷ்டர்கள் நிற்கின்றார்களோ (52) அவர்களுடைய தலைகளும் உனது யாகத்தில் சீக்கிரமே வெட்டப்படட்டும். மேலும் அந்த எல்லா துஷ்டர்களும் சூரபத்மனால் எப்பொழுதும் துன்பம் அடையட்டும் (53) இவ்விதம் சபித்துவிட்டு நொடியில் பரமேச்வரனை நாயகனாகக் கொண்ட அந்த நந்தி பகவான் எழுந்து எல்லாப் பூதகணங்களுடனும் சிறந்த கைலாஸ மலையை (54) அடைந்து, சந்திரகலையைத் தலையில் கொண்டவரும், தேவர்களுக்கு ஈச்வரனுமான ஸ்ரீ பரமசிவனை தர்சித்து நமஸ்கரித்து பரமசிவனுடைய ஸன்னிதியில் அந்த விஷயங்களை வரிசை க்ரமமாகத் (55) தெரிவித்து மிக்க பலம் வாய்ந்த அம்மஹாதேவனை மறுபடியும் நமஸ்கரித்தார். ஓ ப்ராம்மணர்களே! ஸ்ரீ சங்கரனுடைய ஆக்ஞையால் அந்த நந்திபகவான் தன் வாயிலை அடைந்தார் (56).

ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

दक्षयागारम्भे दधीच्यागमनम् ॥

ततो विष्णुमुखा देवाः शैलादौ निर्गते क्रुधा । भीता भृशं तयो र्नन्दि दक्षयोर्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १
तस्थु दुःखपरा नम्रवक्त्रा स्सर्वे गतप्रभाः । यज्ञमध्ये विधातापि यागं दक्षाद्भयं गतः ॥ २
यागादपि वरं तूष्णीं भावः कलहवर्जनात् । इति निश्चित्य मनसा तस्थे केवलमेव सः ॥ ३
ततो दक्षस्समुत्थाय कोपात् स्वपुरमाप्तवान् । यथायथं देवताश्च स्वपदानि गतास्तदा ॥ ४
नन्दिशापमनुस्मृत्य भीत्या मनसि भूसुराः । तदाप्रभृति कुत्रापि यागो नास्ति जगत्स्वहो ॥ ५
अनेककालपर्यन्तं भीत्यात्यन्तं तयोर्द्विजाः । स्वयमेव तदा दक्षो यागं कर्तुमनाः पुनः ॥ ६
सर्वान् देवान् समुद्वीक्ष्य प्रोवाच वचनंचतान् । नन्दिशापवशात्सर्वे देवा यूयं भयं गताः ॥ ७
विमुखाः स्थ मखे तस्मादहं यागं महाधनम् । करिष्यामि ततः पश्चात्परित्यक्तभयास्सुराः ॥ ८

॥ அத தஶமோऽத்யாய: ॥

தக்ஷன் யாகம் ஆரம்பிக்கும்கால் ததீசி வருதல்

ததோ விஷ்ணுமுகா தேவா: ஶைலாதௌ நிர்கதே க்ருதா ।
பீதா ப்ருஶம் தயோர் நந்திதக்ஷயோர் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 1
தஸ்துர் துக்கபரா நம்ரவக்த்ராஸ் ஸர்வே கதப்ரபா: ।
யக்ஞமத்யே விதாதாபி யாகம் தக்ஷாத் பயம் கத: ॥ 2
யாகாதபி வரம் தூஷ்ணீம் பாவ: கலஹவர்ஜனாத் ।
இதி நிச்சித்ய மனஸா தஸ்தே கேவலமேவ ஸ: ॥ 3
ததோ தக்ஷஸ்ஸமுத்தாய கோபாத் ஸ்வபுரமாப்தவான் ।
யதாயதம் தேவதாச்ச ஸ்வபதாநி கதாஸ்ததா ॥ 4
நந்திசாப மனுஸ்ம்ருத்ய பீத்யா மனஸி பூஸுரா: ।
ததா ப்ரப்ருதி குத்ராபி யாகோ நாஸ்தி ஜகத் ஸ்வஹோ ॥ 5
அநேக கால பர்யந்தம் பீத்யாத்யந்தம் தயோர் த்விஜா: ।
ஸ்வயமேவ ததா தக்ஷோ யாகம் கர்துமனா: புந: ॥ 6
ஸர்வான் தேவான் ஸமுத்வீக்ஷ்ய ப்ரோவாச வசனம் ச தான் ।
நந்திசாப வசாத் ஸர்வே தேவா யூயம்பயம் கதா: ॥ 7
விமுகா: ஸ்த மகே தஸ்மாதஹம் யாகம் மஹாதனம் ।
கரிஷ்யாமி தத: பச்சாத் பரித்யக்தபயாஸ்ஸுரா: ॥ 8

பத்தாவது அத்தியாயம்

பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் நந்திகேச்வரர் கோபத்துடன் வெளியே சென்றதும், நந்தி, தக்ஷன் இவ்விருவர்களிடமிருந்தும் மிகவும் பயமடைந்தவர்களாய் (1) எல்லோரும் துக்கமாகிய பாரத்தால் தலை வணங்கினவர்களாகவும், காந்தியற்றவர்களாகவும் ஆனார்கள். யாக மத்தியில் ப்ரம்மாவும் தக்ஷனிடமிருந்து பயங்கொண்டவராகி இந்த யாகத்தை முடிப்பதைக் காட்டிலும் கலஹமில்லாமல் சும்மா இருப்பது நல்லதே என்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு இந்த யாகத்தைப் பாதியில் நிறுத்திவிட்டுத் தனியாய் இருந்துவிட்டார் (2-3) பிறகு தக்ஷனும் கோபத்தோடு எழுந்து தன் நகரத்திற்குச் சென்று விட்டான். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது தேவர்கள் நந்திகேச்வரனுடைய சாபத்தை நினைத்து நினைத்து மனதில் பயங்கொண்டவர்களாகி அப்படி அப்படியே தன் தன் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றார்கள். அது முதற்கொண்டு வெகு காலம் வரை உலகில் அவ்விருவர்களிடத்திலும் மிகுந்த பயத்தால் எங்கும் யாகமே நடக்கவில்லை. ஓ முனிவர்களே! கஷ்டம் (4-5) பிறகு அப்பொழுது தக்ஷன் தானாகவே ஒரு யாகம் செய்ய எண்ணங் கொண்டவனாய் (6) எல்லாத் தேவர்களையும் பார்த்து ஓர் வார்த்தை கூறினான். ஓ தேவர்களே! நீங்கள் யாவரும் நந்திகேச்வரனுடைய சாபத்தால் மிகவும் பயமடைந்தவர்களாகி (7) யாகம் செய்வதில் பராமுகமாய் இருக்கிறீர்கள். ஆகையால் நான் முதலில் பெரும் பொருளால் செய்யக் கூடிய ஓர் யாகத்தைச் செய்யப் போகிறேன் ஓ தேவர்களே! பிறகு நீங்கள் பயமற்றவர்களாய் (8) ருத்ரனை விலக்கிவிட்டுத் தங்கள் பலத்தை அறிந்து பெரிய யாகங்களைச் செய்யுங்கள் எனக் கூறிவிட்டு

कुरुतात्मबलं ज्ञात्वा मुक्त्वा रुद्रं महाक्रतुम् । इत्युक्त्वा विश्वकर्माणं वीक्ष्य प्राह वचस्तदा ॥ ९
विशाला यागशाला मे कर्तव्येतिद्रुतं त्वया । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वर्धकिर्नाकिनां क्षणात् ॥ १०
गङ्गातीरे कनखलस्थाने रम्ये सुपावने । सहस्रयोजनायामप्राकारसुमनोहराम् ॥ ११
गोपुराट्टालवलभीहर्म्यादिभिरलङ्कृताम् । वापीकूपतटाकाद्यै वृक्षारामैश्च पेशलाम् ॥ १२
अन्नव्यञ्जनशालाभि विशालाभिरितस्ततः । दधिक्षीरघृतानांच शालाभिः परितो वृताम् ॥ १३
कस्तूरी चन्दनानाञ्च मालानामपि मण्डिताम् । सुवर्णरत्नरूप्याणां वस्त्राणामपि भूरिशः ॥ १४
यागोपकरणानाञ्च शालाभिः परितो वृताम् । शतयोजनविस्तीर्णकुण्डमण्डलवेदिकाम् ॥ १५
वल्लीभिश्चित्रशालाभिरभितः परिवेष्टिताम् । आसनानि च भूरीणि दैवतानामितस्ततः ॥ १६
एवमादिभि रम्यैश्च मण्डितामतिसुन्दराम् । निर्माय यागशालां तां दक्षायास्मै न्यवेदयत् ॥ १७
विलोक्य तामिमां शालां दक्षो लोकेषु विश्रुतः । सन्तोषेणच संयुक्तो महता ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १८

குருதாத்மபலம் ஞாத்வா முக்த்வா ருத்ரம் மஹாக்ரதும் ।
இத்யுக்த்வா விச்வகர்மாணம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ வசஸ்ததா ॥ 9
விசாலா யாகசாலா மே கர்தவ்யேதி த்ருதம் த்வயா ।
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா வர்தகிர் நாகினாம் க்ஷணாத் ॥ 10
கங்காதீரே கநகலஸ்தானே ரம்யே ஸுபாவநே ।
ஸஹஸ்ர யோஜனாயாம ப்ராகார ஸுமநோஹராம் ॥ 11
கோபுராட்டால வளபீ ஹர்ம்யாதிபி ரலங்க்ருதாம் ।
வாபீ கூப தடாகாத்யைர் வ்ருக்ஷாராமைச்ச பேசலாம் ॥ 12
அன்ன வ்யஞ்ஜன சாலாபிர் விசாலாபி ரிதஸ்தத: ।
ததிக்ஷீர க்ருதானாஞ்ச சாலாபி: பரிதோ வ்ருதாம் ॥ 13
கஸ்தூரீ சந்தநானாஞ்ச மாலானாமபி மண்டிதாம் ।
ஸுவர்ண ரத்ன ரூப்யாணாம் வஸ்த்ராணாமபி பூரிச: ॥ 14
யாகோப கரணானாஞ்ச சாலாபி: பரிதோவ்ருதாம் ।
சதயோஜன விஸ்தீர்ண குண்டமண்டல வேதிகாம் ॥ 15
பஹ்வீபிச் சித்ரசாலாபி ரபித: பரிவேஷ்டிதாம் ।
ஆஸநாநி ச பூரிணி தேவதாநா மிதஸ்தத: ॥ 16
ஏவமாதிபி ரந்யைச்ச மண்டிதா மதிஸுந்தராம் ।
நிர்மாய யாகசாலாம் தாம் தக்ஷாயாஸ்மை ந்யவேதயத் ॥ 17
விலோக்ய தாமிமாம் சாலாம் தக்ஷோ லோகேஷு விச்ருத: ।
ஸந்தோஷேண ச ஸம்யுக்தோ மஹதா ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 18

அப்பொழுது விச்வகர்மாவைப் பார்த்துக் கூறினன் (9) நீ எனக்காக சீக்கிரம் விசாலமான ஓர் யாக சாலையை அமைக்கவேண்டும் என்ற தக்ஷனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட தேவதச்சன் ஓர் க்ஷணத்தில் (10) கங்கைக் கரையிலுள்ள கனகலம் என்ற மிகப் பரிசுத்தமும் அழகியதுமான ஓரிடத்தில் ஆயிரம் யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள ப்ராகாரங்களால் மிக அழகானதும் (11) கோபுரங்கள் அட்டால மண்டபங்கள் கொடுங்கைகள், உப்பரிகைகள் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஓடைகள், கிணறுகள், குளங்கள் முதலியவைகளாலும், மரத் தோட்டங்களாலும் அழகுள்ளதும் (12) அன்னசாலைகள், காய்கறி முதலிய பதார்த்தங்களைப் பக்குவம் செய்யும் சாலைகள், தயிர், பால், நெய் முதலியவைகளின் சாலைகள் இவைகளால் சுற்றிலும் இங்குமங்கும் விசாலமாய் சூழப்பட்டதும் (13) கஸ்தூரீ, சந்தனம், மாலைகள், தங்கம், ரத்னங்கள், நாணயங்கள், வஸ்திரங்கள் முதலியவைகள் நிரம்பிய பல சாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் (14) யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களோடு கூடிய பல சாலைகளால் சுற்றிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள பல ஹோம குண்டங்கள், மேடைகள், வேதிகைகள் இவைகளோடு கூடியதும் (15) அனேகம் சித்ரசாலைகளால் நான்கு பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும், தேவர்களுக்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் பல ஆஸனங்களோடு கூடியதும் (16) இன்னும் இதுபோன்ற பலவற்றுல் மிக அழகாய் அலங்கரிக்கப்பெற்றதுமான யாகசாலையை அமைத்து அதை தக்ஷனுக்கு அறிவித்தான் (17) ஓ முனிவர்களே! உலகில் கியாதி பெற்ற அந்த யாகசாலையைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோ

स्रुक्स्रुवादीनि सर्वाणि यागोपकरणानिच । कल्पवृक्षं कामधेनुं निधिश्चिन्तामणिं तथा ॥ १९
आगतानां दापयितुं वस्त्राण्याभरणान्ययम् । मण्टपे मण्टपे सर्वान् स्थापयामास भूसुरः ॥ २०
त्रिंशत्सहस्रमन्नस्य दातारो ब्राह्मणाः परे । व्यञ्जनप्रमुखानाञ्च षष्टिसाहस्रसंख्यया ॥ २१
कल्पितास्तेन दक्षेण ब्राह्मणानामधीश्वराः । ततस्तुचोदिता दूता ब्रह्मविष्णुमुखान् सुरान् ॥ २२
बोधयित्वाऽऽगताश्शीघ्रं दक्षस्य निकटं द्विजाः । अथ विष्णुविधीन्द्राद्या देवाश्च मुनिसत्तमाः ॥ २३
सूर्याचन्द्रमसौ दैत्या स्सर्वेऽपि स्वबलैस्सह । सपत्नीभिश्च सन्तुष्टा वीक्षितुं सहसागताः ॥ २४
तेषांतु पुरतो गत्वा ब्रह्मविष्णू उभावपि । तोषयित्वा यथान्यायं स्थापयित्वा वरासने ॥ २५
नानोपचारैरमरानृषीनपि वरानयम् । आसनेषु तदा तेषु व्यवस्थाप्य स्वयं पुनः ॥ २६
देवतानां च सर्वेषां मध्ये तस्थे तदा द्विजाः । प्रसिद्धा बहवो विप्रास्तदानीं तेऽपि चाययुः । २७
लक्ष्मी सरस्वतीन्द्राण्यो याश्चान्या देवपत्नयः । ऋषीणां पत्नयश्चापि सर्वास्तास्सुमनोहराः ॥ २८

ஸ்ருக் ஸ்ருவாதீநி ஸர்வாணி யாகோப கரணாநி ச ।
கல்பவ்ருக்ஷம் காமதேனும் நிதிஞ்சிந்தாமணிம் ததா ॥ 19
ஆகதாநாம் தாபயிதும் வஸ்த்ராண் யாபரணாந்யயம் ।
மண்டபே மண்டபே ஸர்வான் ஸ்தாபயாமாஸ பூஸுரா: ॥ 20
த்ரும்சத் ஸஹஸ்ர மன்னஸ்ய தாதாரோ ப்ராம்மணா: பரே ।
வ்யஞ்ஜன ப்ரமுகாணாஞ்ச ஷஷ்டி ஸாஹஸ்ர ஸங்க்யயா ॥ 21
கல்பிதா ஸ்தேந தக்ஷேண ப்ராம்மணா நாமதீச்வரா: ।
ததஸ்து சோதிதா தூதா ப்ரும்மவிஷ்ணுமுகான் ஸுரான் ॥ 22
போதயித்வாऽऽகதாச்சீக்ரம் தக்ஷஸ்ய நிகடம் த்விஜா: ।
அத விஷ்ணு விதீந்த்ராத்யா தேவாஸ்ச முனிஸத்தமா: ॥ 23
ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ தைத்யாஸ் ஸர்வேऽபி ஸ்வபலைஸ்ஸஹ ।
ஸ பத்னீபிச்ச ஸந்துஷ்டா வீக்ஷிதும் ஸஹஸாऽऽகதா: ॥ 24
தேஷாம் து புரதோ கத்வா ப்ரும்மவிஷ்ணூ உபாவபி ।
தோஷயித்வா யதாந்யாயம் ஸ்தாபயித்வா வராஸநே ॥ 25
நாநோபசாரை ரமராந் ருஷீநபி வராநயம் ।
ஆஸநேஷு ததாதேஷு வ்யவஸ்தாப்ய ஸ்வயம் புந: ॥ 26
தேவதாநாஞ்ச ஸர்வேஷாம் மத்யே தஸ்தே ததா த்விஜா: ।
ப்ரஸித்தா பஹவோ விப்ரா ஸ்ததாநீம் தேऽபி சாயயு: ॥ 27
லக்ஷ்மீ ஸரஸ்வதீந்த்ராண்யோ யாஸ்சான்யா தேவபத்நய: ।
ருஷீணாம் பத்னயஸ்சாபி ஸர்வாஸ்தாஸ் ஸுமனோஹரா: ॥ 28

ஷம் கொண்டவனாய் (18) ஓ முனிவர்களே! யாகத்திற்கு வேண்டிய ஸ்ருக்கு ஸ்ருவம் முதலிய (அதாவது ஸ்ருக்கு என்பது ஹோமம் செய்வதற்குத் தகுதியான ஆப்பை போன்ற ஓர் மரப் பாத்திரம். ஸ்ருவம் என்பது ஹோமத்திற்குரிய முட்டை ஓர் சிறிய மரப் பாத்திரம்.) எல்லா ஸாதனங்களையும் வந்தவர்களுக்கு வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதற்காகக் கல்பக வ்ருக்ஷம், காமதேனு, சங்கம் நிதிகள், சிந்தாமணி இவைகளை ஒவ்வொரு மண்டபங்களிலும் ஏற்படுத்தினான் (19-20) ஓ முனிவர்களே! அந்த தக்ஷன் அன்னம் பறிமாறுவதற்கு முப்பதினாயிரம் ப்ராம்மணர்களையும், வ்யஞ்ஜனம் (காய்கறி) முதலியவற்றைப் பறிமாறுவதற்காக அறுபதினாயிரம் ப்ராம்மண பரிசாரகர்களையும் ஏற்படுத்தினான். பிறகு தக்ஷனால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு (21-22) அறிவித்து சிக்கிரம் தக்ஷன் ஸமீபம் திரும்பி வந்தார்கள். பிறகு விஷ்ணு, ப்ரும்மா, இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், முனிச்ரேஷ்டர்களும் (23) சந்திர சூர்யர்களும் எல்லா அசுரர்களும் இந்த யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக தங்கள் சைன்யங்களோடும், மனைவிகளோடும், மிகுந்த சந்தோஷத்தோடும் அங்கு வேகமாய் வந்தார்கள் (24) அப்பொழுது தக்ஷன் அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று, ப்ரும்மா விஷ்ணு இருவர்களையும் சந்தோஷிக்கச் செய்து அவர்களுக்கு உரிய சிறந்த ஆஸனத்தில் இருக்கச் செய்து (25) பிறகு மற்ற தேவர்களையும், ரிஷி ச்ரேஷ்டர்களையும் பற்பல உபசாரங்களோடு அவர்களை ஆஸனங்களில் இருக்கச் செய்து தானும் (26) எல்லாத் தேவர்களுக்கும் நடுவில் உட்கார்ந்தான். கியாதி பெற்ற அநேகம் ப்ராம்மணர்களும் அப்பொழுது அங்கு வந்தார்கள் (27) லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதி, இந்திராணி இன்னும் மற்ற

प्रविश्य वेदवल्यास्तु गृहं परमशोभनम् । कृतनानोपचारास्ता स्तस्थुस्तां परितो मुदा ॥ २९
दक्षस्तु प्रेषितान् दूतानागतान्वीक्ष्य संमुखः । कोवाऽत्र नागतो दूता देवद्विजऋषिष्वपि ॥ ३०
वदन्तु निकटेऽस्माकं भवन्तो निर्भया इह । इति तस्य वचश्श्रुत्वा तदा दूता वचोऽभयम् ॥ ३१
ऊचुस्सर्वेऽपि तं वीक्ष्य ब्राह्मणानामधीश्वराः । अगस्त्यस्तपतां श्रेष्ठो नारदोऽत्र प्रभो महान् ॥ ३२
सनकाद्याश्च मुनयो वेदवेदांगपारगाः । दधीच्यत्रिवसिष्ठाश्च पराशरभृगूअपि ॥ ३३
दुर्वासास्तपतां वर्यो दूषयित्वा जगत्प्रभुम् । भवत्क्रतुं भवन्तञ्च नाययुस्ते तपोधनाः ॥ ३४
इति तेषां वचः श्रुत्वा दक्षः पापी तदा हसन् । रुद्रभक्ता इमे सर्वे नागतास्तत एव ते ॥ ३५
मागच्छन्त्वित्ति तान् सर्वान् धिक्कृत्यच वचोऽब्रवीत् । तदा दधीचिश्शिष्यैश्च प्रशिष्यैश्च तपोधनाः ॥ ३६
समागतो महात्माऽयं सर्वेश्वरपरो द्विजाः । तं दृष्ट्वा रुद्रभक्तोऽयं न भवत्यत एव हि ॥ ३७

ப்ரவிச்ய வேதவல்யாஸ்து க்ருஹம் பரம சோபனம் |
க்ருத நானோபசாராஸ்தா ஸ்தஸ்துஸ்தாம் பரிதோ முதா || 29

தக்ஷஸ்து ப்ரேஷிதான் தூதாநாகதான் வீக்ஷ்ய ஸம்முக: |
கோவாத்ர நாகதோ தூதா தேவத்விஜ ரிஷிஷ்வபி || 30

வதந்து நிகடேऽஸ்மாகம் பவந்தோ நிர்பயா இஹ |
இதி தஸ்ய வசச் ச்ருத்வா ததா தூதா வசோऽபயம் || 31

ஊசுஸ் ஸர்வேऽபி தம் வீக்ஷ்ய ப்ராம்மணாநாமதீச்வரா: |
அகஸ்த்யஸ்தபதாம் ச்ரேஷ்டோ நாரதோऽத்ர ப்ரபோ மஹான் 32

ஸனகாத்யாஸ்ச முனயோ வேதவேதாங்கபாரகா: |
ததீச்யத்ரி வஸிஷ்டாச்ச பராசரப்ருகூ அபி || 33

தூர்வாஸா ஸ்தபதாம் வர்யோ தூஷயித்வா ஜகத் ப்ரபும் |
பவத்க்ரதும் பவந்தஞ்ச நாயயுஸ்தே தபோதனா: || 34

இதி தேஷாம் வசச் ச்ருத்வா தக்ஷ: பாபீ ததா ஹஸன் |
ருத்ரபக்தா இமே ஸர்வே நாகதாஸ்தத ஏவ தே || 35

மாகச்சந்த்விதி தான் ஸர்வான் திக்க்ருத்யச வசோऽப்ரவீத் |
ததா ததீசிச்சிஷ்யைச்ச ப்ரசிஷ்யைச்ச தபோதனா: || 36

ஸமாகதோ மஹாத்மாऽயம் ஸர்வேச்வரபரோ த்விஜா: |
தம் த்ருஷ்ட்வா ருத்ர பக்தோऽயம் ந பவத்யத ஏவ ஹி || 37

தேவபத்னிகள் ரிஷிபத்னிகள் யாவரும் மிக அழகுள்ளவர்களாய் அங்கு வந்து (28) வேதவல்லியினுடைய மிக மங்களகரமான மாளிகைக்குச் சென்று பல உபசாரங்கள் செய்யப் பெற்றவர்களாகி ஸந்தோஷத்தோடு அவளைச் சுற்றிலும் இருந்தார்கள் (29) தக்ஷனோவெனில் அங்கு வந்திருந்த தூது சென்ற காவலர்களை நேர்முகமாய் பார்த்து ஓ தூதர்களே! தேவர்கள், ரிஷிகள், ப்ராம்மணர்கள் இவர்களில் யார் இங்கு வரவில்லை (30) என்பதைக் கொஞ்சமேனும் பயப்படாமல் இங்கு நம் முன்பாகக் கூறுங்கள் என்ற தக்ஷனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஓ முனிவர்களே! எல்லாத் தூதர்களும் பயமற்றவர்களாகி தக்ஷனைப் பார்த்துக் கூறினர்கள். ஓ ஸ்வாமி! தபஸ்விகளில் சிறந்த அகஸ்தியரும், மஹானாகிய நாரதரும் (31-32) வேத வேதாங்கங்களில் கரை கடந்தவர்களான ஸனகர் முதலிய முனிவர்களும் ததீசி, அத்ரி, வஸிஷ்டர், பராசரர், ப்ருகு (33) தபஸ்விகளில் முதன்மையான துர்வாஸர் இவர்களெல்லாம் உலகிற்கெல்லாம் ப்ரபுவான தங்களையும் தங்கள் யாகத்தையும் தூஷித்து இங்கு வராமலிருந்துவிட்டார்கள் (34) என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பாபியான தக்ஷன் நகைத்துக்கொண்டு இவர்கள் யாவரும் ருத்ர பக்தர்கள். ஆகையால்தான் அவர்கள் இங்கு வரவில்லை (35) அவர்கள் இங்கு வரவே வேண்டாம் என்று எல்லோரையும் திரஸ்காரம் செய்து கூறினன். அப்பொழுது மஹாத்மாவும் ஸர்வேச்வரனிடத்தில் பக்தியுற்றவருமான ததீசி முனிவர் தனது சிஷ்யர்களோடும், சிஷ்யர்களின் சிஷ்யர்களோடும் அங்கு வந்தார். அவரைப் பார்த்து தக்ஷன் இவர் ருத்ரபக்தரல்ல. ஆகையால்தான் (36-37)

मद्भीत्या चागतोनूनमिति निश्चितमानसः । आसनं कल्पयामास शिष्याणामपि भूसुराः ॥ ३८
तदा दधीचिस्तं वीक्ष्य चाह्वानं भवता कृतम् । किमर्थमिति पप्रच्छ स्फुरद्गम्भीरवाग्यम् ॥ ३९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे दशमोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकादशोऽध्यायः ॥

दक्षेण शिवनिन्दनम् ॥

प्रत्युवाच ऋषिं दक्षो वीक्ष्य तं तपतां वरम् । मत्कन्यापाणिसंग्राहं कृत्वा पूर्वं त्रिलोचनः ॥ १
मध्ये कल्याणमुच्छिद्य गत्वातु कुटिलक्रियः । पुनरागत्य चौर्येण गृहीत्वा तामिमामयम् ॥ २
गतवान् क्रूरकर्मात्मा क्रूरदृग्वञ्चनोद्यमः । तथापि वीक्षितुं तस्य कैलासे तावुभावहम् ॥ ३
गतवानस्मि सहसा तत्प्रतीहारवर्तिभिः । अनुरोधः कृतोऽस्माकं श्रुततद्वचनैरहो ॥ ४

மத்பீத்யா சாகதோ நூனமிதி நிச்சித மானஸ: ।
ஆஸநம் கல்பயாமாஸ சிஷ்யாணமபி பூஸுரா: ॥ 38
ததா ததீசிஸ்தம் வீக்ஷ்ய சாஹ்வாநம் பவதா க்ருதம் ।
கிமர்த்தமிதி பப்ரச்ச ஸ்புரத் கம்பீர வாகயம் ॥ 39

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே தசமோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகாதமோऽத்யாய: ।

தக்ஷன் சிவனை நிந்தித்தல்

ப்ரத்யுவாச ருஷிம் தக்ஷோ வீக்ஷ்ய தம் தபதாம் வரம் ।
மத்கன்யாபாணி ஸங்க்ராஹம் க்ருத்வா பூர்வம் த்ரிலோசன: ॥ 1
மத்யே கல்யாணமுச்சித்ய கத்வாது குடிலக்ரிய: ।
புனராகத்ய சௌர்யேண க்ரஹித்வா தாமிமாமயம் ॥ 2
கதவான் க்ரூர கர்மாத்மா க்ரூர த்ருக் வஞ்சனோத்யம: ।
ததாபி வீக்ஷிதும் தஸ்ய கைலாஸே தாவுபாவஹம் ॥ 3
கதவானஸ்மி ஸஹஸா தத்ப்ரதிஹாரவர்திபி: ।
அநுரோத: க்ருதோऽஸ்மாகம் ச்ருத தத்வசனைரஹோ ॥ 4

இவர்கள் என்னிடத்தில் பயமடைந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு ஓ முனிவர்களே ! அவருக்கும் அவர் சிஷ்யர்களுக்கும ஆஸனம் கொடுத்தான் (38) அப்பொழுது ததிசி முனிவர் அவனைப் பார்த்து நீ எதற்காக என்னை இங்கு அழைத்தாய் என்று கம்பீரமான வாக்கோடு அவனைக் கேட்டார். (39)

பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்

தக்ஷனானவன் தபஸ்விகளில் சிறந்த ததிசி மஹரிஷியைப் பார்த்து பதில் கூறினான். முன்பு முக்கண்ணனான பரமேச்வரன் என் பெண்ணைப் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொண்டு (1) அந்தக் கல்யாணத்தைப் பாதியில் கெடுத்துவிட்டு கெட்ட நடத்தை உடையவனாய் ஓடிவிட்டான். பிறகு கொடிய நடத்தை, மனம் இவைகளை உடையவனும், கடுரமான கண்களை உடையவனும். வஞ்சிப்பதில் முயற்சி உடையவனுமான அந்தச் சிவன் மறுபடியும் இங்கு வந்து என் பெண்ணைத் திருட்டுத்தனமாய் எடுத்துப் போய்விட்டான். அப்படியிருந்தும் நான் அவ்விருவர்களையும் பார்ப்பதற்காக அவனுடைய கைலாஸ மலைக்கு (2-3) வேகமாய்ச் சென்றபோது அவனுடைய வாசற் காப்பவர்கள் அவன் வார்த்தையைக்

मायया मोहयित्वाऽयं मत्पुत्रीं मत्समीपगाम् । कृत्वातु विमुखीमत्र वर्तते परवञ्चकः ॥ ५
तत्कृते ब्रह्मयागेऽस्य निरुद्धंच हविर्मया । द्वाःस्थस्तस्य तदा नन्दी समुत्थाय शिवाय ये ॥ ६
अदत्वा प्रथमं यज्ञे हविरस्मै यजन्ति च । तेषां शिरांसि छिन्नानि विशीर्णानि भवन्तित्विति ॥ ७
उक्त्वा कोपाकुलश्शीघ्रं ययौ मद्भीतिसंयुतः । मद्दळाघातकवच इश्शुत्वा सर्वे इमे सुराः ॥ ८
न कुर्वन्ति तदारभ्य यागं भीता विना हरम् । अहमेव पुनस्तेषा मगणय्य वचोऽस्य च ॥ ९
करोमि रुद्रं मुक्त्वा तं यागं परमपावनम् । तदर्थममरास्सर्वे मया हूता स्तपोधन ॥ १०
आगतं भवताप्यत्र द्रष्टुं यागं महात्मना । तत्समाप्तमिमं मन्ये नात्र कार्या विचारणा ॥ ११
तदेतस्य वचश्शुत्वा दधीचिस्तपतां वरः । हासं कृत्वा तदा प्राह करावास्फाल्य कोपतः ॥ १२
त्वत्पुण्यमखिलं दक्ष पापायैवाभवत्किल । इत्युक्त्वा मौनमास्थाय तूर्ष्णी तस्थे तदा द्विजाः ॥ १३

மாயயா மோஹயித்வாऽயம் மத்புத்ரீம் மத்ஸமீபகாம் |
க்ருத்வா து விமுகீமத்ர வர்ததே பரவஞ்சக: || 5
தத்க்ருதே ப்ரம்மயாகேऽஸ்ய நிருத்தஞ்ச ஹவிர்மயா |
த்வா:ஸ்த ஸ்தஸ்ய ததா நந்தீ ஸமுத்தாய சிவாய யே || 6
அதத்வா ப்ரதமம் யக்ஞே ஹவிரஸ்மை யஜந்தி ச |
தேஷாம் சிராம்ஸி சின்னுநி விசீர்ணுநி பவந்த்விதி || 7
உக்த்வா கோபாகுல ச்சீக்ரம் யயௌ மத்பீதிஸம்யுத: |
மத்தளாகாதகவச ச்ருத்வா ஸர்வ இமேஸுரா: || 8
ந குர்வந்தி ததாரப்ய யாகம் பீதா விநா ஹரம் |
அஹமேவ புனஸ்தேஷா மகணய்ய வசோஸ்யச || 9
கரோமி ருத்ரம் முக்த்வா தம் யாகம் பரமபாவநம் |
ததர்த்த மமராஸ் ஸர்வே மயா ஹூதாஸ் தபோதன || 10
ஆகதம் பவதாப்யத்ர த்ரஷ்டும் யாகம் மஹாத்மனு |
தத் ஸமாப்த மிதம் மன்யே நாத்ர கார்யா விசாரணு || 11
ததேதஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ததீசி ஸ்தபதாம் வர: |
ஹாஸம் க்ருத்வா ததா ப்ராஹ கராவாஸ்பால்ய கோபத: || 12
த்வத்புண்ய மகிலம் தக்ஷ பாபாயைவா பவத்கில |
இத்யுக்த்வா மௌனமாஸ்தாய தூஷ்ணீம் தஸ்தே ததா த்விஜா: 13

கேட்டு என்னைத் தடுத்துவிட்டார்கள் (4) பிறரை ஏமாற்றுகிறவனுன அந்தச் சிவன் எனது சமீபத்தி லுள்ள எனது பெண்ணைக் கபடமாக மோஹிக்கச் செய்து அவளை என்னிடம் அன்பில்லாமலிருக்கும்படியும் செய்துகொண்டிருக்கிறுன் (5) ஆகவே ப்ரம்மா செய்த யாகத்தில் அவனுக்கு ஹவிர்பாகம் கொடுக்கா மல் தடுக்கப்பட்டது. அவனுடைய வாயிற்காப்போனுன நந்தி அப்பொழுது எழுந்து எவர்கள் சிவனுக்கு (6) யாகத்தில் முதலில் ஹவிஸ்ஸைக் கொடாமல் செய்கின்றுர்களோ அவர்களுடைய தலைகள் அறுபட்டும் சிதறியும் போகக் கடவன என்று (7) சொல்லி மிகுந்த கோபம் கொண்டவனும், என்னிடத்தில் பயம் கொண்டவனும் வேகமாய்ச் சென்றுவிட்டான். அப்பொழுது மத்தளமடித்தது போன்ற வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த தேவர்கள் எல்லோரும் (8) அது முதற்கொண்டு பரமசிவனல் லாது யாகம் செய்ய பயம் கொண்டவர்களாகி யாகம் செய்யவில்லை. பிறகு அவர்களுக்காக நானே அந் நந்தியின் வார்த்தையை மதிக்காமல் (9) அந்த ருத்ரனை விலக்கிவிட்டு மிக்க பரிசுத்தமான இந்த யாகத்தைச் செய்கிறேன் ஓ ததீசி முனிவரே! அதற்காக எல்லாத் தேவர்களையும் நான் அழைத்திருக் கிறேன் (10) மஹாத்மாவாகிய தாங்கள் இந்த யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக இங்கு வந்தபடியால் இது யாதொரு தடங்கலுமின்றி முடிந்துவிட்டதாக நினைக்கிறேன் என்ற (11) அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தபஸ்விகளில் சிறந்த ததீசி முனிவர் அப்பொழுது கோபத்தினுல் கைகளைக் கொட்டிச் சிரித்துக் கூறினர் (12) ஓ தக்ஷா! உனது புண்யங்கள் யாவும் பாபமாகவே முடிந்துவிட்டதல்லவோ? என்று கூறிவிட்டு ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது ததீசி முனிவர் மௌனமடைந்து பேசாமலிருந்துவிட்டார் (13) பிறகு தக்ஷன் கோபத்தினுல் கலங்கிய கண்களை உடையவனுய் கூறியதாவது : நீர் இந்த ருத்ரனிடத்தில்

ततः प्राह वचो दक्षः कोपाकुलितलोचनः । रुद्रस्य भक्तिमत्वात्त्वं विहस्यात्र विनिंद्य माम् ॥ १४
इत्युक्त्वा कोपकुटिलवक्त्रस्तस्थे तदा द्विजाः । उक्तवानसि यत्किञ्चिद्दधीचे पुरतो मम ॥ १५
दधीचिः — अध्वरेशं महादेवं मुक्त्वा दक्ष क्रतुं भवान् । कर्तुमिच्छति मोहेन महता सर्वशास्त्रवित् ॥ १६
ब्रह्मविष्णुमुखान्देवान् पशून् सृष्ट्वा महेश्वरः । कल्पयित्वा स्थितिं तेषां संहरिष्यति कालतः ॥ १७
सर्वेषाञ्जनकश्शम्भुः परमात्मेति विश्रुतः । हव्याशो हविराकारो जनको जातवेदसः ॥ १८
कर्ता यज्ञस्य देवोऽयं रक्षकोऽस्य जगत्प्रभुः । शिव एवेति वेदान्ता नान्योऽस्तीति वदन्तिहि ॥ १९
अस्तिचेदत्र यज्ञेश स्समुत्तिष्ठतु मत्पुरः । अनेन दत्तमैश्वर्यं विष्ण्वादीनां हि नाकिनाम् ॥ २०
सर्वकर्ता महादेवो नास्य कर्तास्ति कुत्रचित् । शिवोमहेश्वर श्शम्भु र्नीलग्रीवस्त्रिलोचनः ॥ २१
अन्तर्यामी परं ब्रह्म परात्परतरश्च सः । सर्वेष्वेतेषु देवेषु वरीयान् ब्राह्मणोह्यसौ ॥ २२
त्रिमूर्तिषु परा मूर्तिरस्यैव जगतां प्रभोः । ब्राह्मणोऽयं महादेवः क्षत्रियो विष्णुरित्यपि ॥ २३

ததஃ ப்ராஹ வசோ தக்ஷஃ கோபாகுலித லோசனஃ ।
ருத்ரஸ்ய பக்திமத்வாத் த்வம் விஹஸ்யாத்ர விநிந்த்ய மாம் ॥ 14
இத்யுக்த்வா கோபகுடில வக்த்ர ஸ்தஸ்தே ததா த்விஜாஃ ।
உக்தவானஸி யத்கிஞ்சித் ததீசே புரதோ மம ॥ 15
ததீசி:— அத்வரேசம் மஹாதேவம் முக்த்வா தக்ஷ க்ரதும் பவான் ।
கர்துமிச்சதி மோஹேன மஹதா ஸர்வ சாஸ்த்ரவித் ॥ 16
ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகான்தேவான் பசூன் ஸ்ருஷ்ட்வா மஹேச்வரஃ
கல்பயித்வா ஸ்திதிம் தேஷாம் ஸம்ஹரிஷ்யதி காலதஃ ॥ 17
ஸர்வேஷாம் ஜனகச் சம்புஃ பரமாத்மேதி விச்ருதஃ ।
ஹவ்யாசோ ஹவிராகாரோ ஜனகோ ஜாதவேதஸஃ ॥ 18
கர்தா யக்ஞஸ்ய தேவோऽயம் ரக்ஷகோऽஸ்ய ஜகத் ப்ரபுஃ ।
சிவ ஏவேதி வேதாந்தா நான்யோऽஸ்தீதி வதந்திஹி ॥ 19
அஸ்தி சேதத்ர யக்ஞேச ஸ்ஸமுத்திஷ்டது மத்புரஃ ।
அநேன தத்தமைச்வர்யம் விஷ்ண்வாதீனாம் ஹி நாகினாம் ॥ 20
ஸர்வகர்தா மஹாதேவோ நாஸ்ய கர்தாஸ்தி குத்ரசித் ।
சிவோ மஹேச்வர ச்சம்புர் நீலக்ரீவஸ் த்ரிலோசனஃ ॥ 21
அந்தர்யாமீ பரம் ப்ரம்ம பராத்பரதரச்ச ஸஃ ।
ஸர்வேஷ்வேதேஷு தேவேஷு வரீயான் ப்ராம்மணோஹ்யஸௌ
த்ரிமூர்திஷு பரா மூர்திரஸ்யைவ ஜகதாம் ப்ரபோஃ ।
ப்ராம்மணோऽயம் மஹாதேவஃ க்ஷத்ரியோ விஷ்ணுரித்யபி ॥ 23

பக்தி உடையவராகையாலல்லவோ நகைத்துக்கொண்டு என்னையும் நிந்தித்து என் முன்னிலையில் ஏதேதோ பேசலானீர் எனக் கூறி கோபத்தினால் திரும்பிய முகத்தை உடையவனாயிருந்தான் (14-15) ததீசி முனிவர் கூறுகிறார் :— ஓ தக்ஷா! எல்லா சாஸ்திரங்களையும் நன்கு அறிந்த நீ மோகத்தினால் யாகங்களுக்கு ஈசனான மஹாதேவனை விலக்கிவிட்டு யாகம் செய்ய விரும்புகிறாய் (16) ஸ்ரீ மஹேச்வரன் ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் மற்றப் பிராணிகளையும் படைத்து அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்து முடிவில் ஸம்ஹாரமும் செய்கின்றார் (17) எல்லோருக்கும் தந்தையான சம்புவே பரமாத்மா என்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறார். அந்த மஹாதேவரே ஹவிஸ்ஸுக்களைச் சாப்பிடுகிறவர். ஹவிஸ்ஸின் ஸ்வரூபமும் அவரே. அக்னிக்கும் தந்தை அவரே (18) ஜகதீசரான ஸ்ரீ பரமசிவனே யாகத்திற்குக் கர்த்தாவும் அதைக் காப்பவருமே அன்றி வேறு யாருமில்லை என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன (19) இப்பொழுது இந்த ஸபையில் யாகத்திற்கு ஈசன் யாராவது இருந்தால் அவர் நம் முன்னால் வந்து நிற்கட்டும். விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கும் அவரால்தான் ஐச்வர்யம் அளிக்கப்படுகின்றது (20) எல்லாவற்றையும் படைப்பவர் ஸ்ரீ மஹாதேவனே. அவரைப் படைப்பவர் எங்குமில்லை. சிவனும் மஹேச்வரனும் சம்புவும் கருத்த கழுத்தை உடையவனும் முக்கண்ணரும் (21) எல்லோருள்ளுமிருப்பவரும், பரப்ரும்மமூர்த்தியும் மாயைக்கு உட்படாதவரும் அவரே. அவர் இந்த எல்லாத் தேவர்களிலும் சிறந்த ப்ராம்மணரல்லவோ? (22) அப்படிப்பட்ட ஜகதீசனே மும்மூர்த்திகளிலும் மிக மேன்மையான மூர்த்தி.

आम्नाय एव भगवानभ्यासेन वदत्यमुम् । इममर्थं महामोहादस्मृत्वाऽऽम्नायचोदितम् ॥ २४
अध्वरेशं महादेवं होतारं रुद्रमव्ययम् । मुक्त्वान्यान्शल्मलीपुष्पतुल्यांस्तुच्छफलप्रदान् ॥ २५
मेळयित्वा वृथारंभो वर्तसेऽत्र कतून्मुखः । दासीपुत्रः स्वजनकमविज्ञाय यथापरम् ॥ २६
मन्यते पितरं तद्वत्सर्वंजातमिदंबत । पुण्यार्थंतु प्रवृत्तस्य पापमत्र फलंननु ॥ २७
वेदमार्गं परित्यक्त्वा वर्तते कुपथे भवान् । अतोऽस्य तव यागस्य महान्विघ्नो भविष्यति ॥ २८
आसन्नस्तु विनाशोऽपि भवतस्सत्यमुच्यते । भीषास्मात्सर्वदा वायु र्वात्युदेति च भास्करः ॥ २९
ऊर्ध्वं ज्वलति वह्निश्च नाकं रक्षति वृत्रहा । पञ्चमस्सोऽपि (स्तोपि) मृत्युस्तद्भक्तस्याशु विदूरतः ॥
भीषास्माद्याति देवेषु कोन बिभ्यति तं वद । कालकालस्य देवस्य सर्वदा चित्स्वरूपिणः ॥
तत्तस्मैभवता दक्ष दातव्यं प्रथमं हविः ॥ ३१

ஆம்னாய ஏவ பகவானப்யாஸேன வதத்யமும் |
இமமர்த்தம் மஹாமோஹா தஸ்ம்ருத்வா஽஽ம்னாய சோதிதம் || 24

அத்வரேசம் மஹாதேவம் ஹோதாரம் ருத்ரமவ்யயம் |
முக்த்வான்யான் சல்மலீ புஷ்ப துல்யான் துச்சபல ப்ரதான் || 25

மேளயித்வா வ்ருதாரம்போ வர்தஸே஽த்ர க்ருதூன்முக: |
தாஸீபுத்ர: ஸ்வஜனக மவிக்ஞாய யதா பரம் || 26

மன்யதே பிதரம் தத்வத் ஸர்வம் ஜாதமிதம் பத |
புண்யார்த்தம் து ப்ரவ்ருத்தஸ்ய பாபமத்ரபலம் நநு || 27

வேதமார்கம் பரித்யக்த்வா வர்ததே குபதே பவான் |
அதோ஽ஸ்ய தவ யாகஸ்ய மஹான் விக்னோ பவிஷ்யதி || 28

ஆஸன்னஸ்து விநாசோ஽பி பவதஸ் ஸத்யமுச்யதே |
பீஷாஸ்மாத் ஸர்வதா வாயுர் வாத்யுதேதிச பாஸ்கர: || 29

ஊர்த்வம் ஜ்வலதி வன்ஹிச்ச நாகம் ரக்ஷதி வ்ருத்ரஹா |
பஞ்சமஸ்ஸோ஽பி (ஸ்தோபி) ம்ருத்யுஸ்தத் பக்த ஸ்யாசு விதூரத:

பீஷாஸ்மாத்யாதி தேவேஷு கோ ந பிப்யதி தம்வத |
காலகாலஸ்ய தேவஸ்ய ஸர்வதா சித்ஸ்வரூபிண: |
தத் தஸ்மை பவதா தக்ஷ தாதவ்யம் ப்ரதமம் ஹவி: || 31

வேதத்தில் பகவானுகிய ஸ்ரீ மஹாதேவன் ப்ராம்மணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியர் என்றும் அடிக்கடி முறையிடுகின்றது. நீ மிகுந்த புத்தி ப்ரமையால் வேதத்தில் கூறப்பட்ட இப்பொருளை அறியாமல் (23-24) யாகங்களுக்கு அதிபரும், யாகங்களுக்கு கர்த்தாவும், துக்கத்தைப் போக்குகின்றவரும், என்றும் அழியாத வருமான அந்த மஹாதேவரை விட்டு இலவம் பூவிற்கு நிகரானவர்களும், மட்டமான பலத்தைக் கொடுக்கின்றவர்களுமான மற்றவர்களைக் (25) கூட்டி வைத்துக்கொண்டு யாகம் செய்ய வீணுக முயற்சிக்கிருய். எவ்விதம் வேசியின் மகன் தன் தந்தையை அறியாமல் மற்றவனைத் (26) தன் தந்தையாக எண்ணுகிருனே அதுபோல் இதெல்லாம் ஆயிற்று. கஷ்டம். புண்யத்தைக் குறித்துத் தொடங்கியவனுக்கு இங்கு பாபமல்லவா பலமாக ஆயிற்று (27) நீ வேத மார்க்கத்தை விட்டு கெட்ட மார்க்கத்தில் செல்லுகின்ருய். ஆகையால் உன்னுடைய இந்த யாகத்திற்குப் பெரிய இடையூருனது ஏற்படப்போகின்றது (28) உனக்கு விநாச காலமும் நெருங்கிவிட்டது என்று ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன். எப்பொழுதும் இந்தப் பரமசிவனிடத்தில் பயந்தே வாயுதேவன் வீசுகிருன். சூரியனும் உதயமாகிருன் (29) அக்னியும் மேல்நோக்கி ஜொலிக்கிருன். இந்திரனும் ஸ்வர்க்கத்தைக் காத்து வருகிருன். ஐந்தாவதான யமனும் எந்தப் பரமேச்வரனிடத்தில் பயத்தால் அவருடைய பக்தர்களைக் கண்டவுடனேயே வெகு தூரத்திற்கு ஓடுகிருனே? காலனுக்குக் காலனும், நித்யானந்த ஸ்வரூபியுமான அந்த மஹாதேவரிடத்தில் தேவர்களுள் யார்தான் அவரைக் கண்டு பயப்படவில்லை. அவரை நீ சொல். ஆகையால் நீ யாகத்தில் அவருக்கு முதன்மை

इति तस्य वचो निशम्य दक्षः कलुषाविष्टमना ऋषीश्वरस्य ।
निजगाद च वीक्ष्य तं दुरात्मा पुनरुद्भ्रान्तविलोचनो द्विजेन्द्राः ॥ ३२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकादशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

दधीचिमहर्षिणा शिव एव परं ब्रह्मेति निरूपणम् ॥

ऋषे नाहं प्रयच्छामि रुद्रस्यास्य हविर्वरम् । यक्ष्ये तद्धरये दत्वा विष्णवे प्रभविष्णवे ॥ १
पूज्यस्स एव यज्ञेऽस्मिन् मया सर्वजगन्मयः । इति तस्य वचः श्रुत्वा पुनः प्राह ऋषीश्वरः ॥ २
अपूज्यस्य त्वया पूजा क्रियते चेत्प्रजापते । सद्यो मृत्युर्भवेन्नूनमिति शास्त्रविदो विदुः ॥ ३
सर्वज्येष्ठो महादेव श्श्रिया चन्द्रार्धशेखरः । अध्वरेश इति ख्यातो महेशो लोकवेदयोः ॥ ४

இதி தஸ்ய வசோ நிசம்ய தக்ஷ: கலுஷாவிஷ்டமனு ரிஷீச்வரஸ்ய ।
நிஜகாத ச வீக்ஷ்ய தம் துராத்மா புனருத்ப்ராந்தவிலோசனே த்விஜேந்த்ரா: ॥ 32

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகாதசோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்வாதசோऽத்யாய: ॥

ததீசி மஹரிஷியால் "சிவனே பரப்ரும்மம்" என நிரூபித்தல்.

ருஷே நாஹம் ப்ரயச்சாமி ருத்ரஸ்யாஸ்ய ஹவிர்வரம் ।
யக்ஷ்யே தத்தரயே தத்வா விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே ॥ 1
பூஜ்ய ஸ்ஸஏவ யக்ஞேऽஸ்மின் மயா ஸர்வஜகன்மய: ।
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா புந: ப்ராஹ ருஷிச்வர: ॥ 2
அபூஜ்யஸ்ய த்வயா பூஜா க்ரியதே சேத் ப்ரஜாபதே ।
ஸத்யோ ம்ருத்யுர் பவேந்நூன மிதி சாஸ்த்ரவிதோவிது: ॥ 3
ஸர்வஜ்யேஷ்டோ மஹாதேவ ச்ச்ரியா சந்த்ரார்த்தசேகர: ।
அத்வரேச இதி க்யாதோ மஹேசோ லோகவேதயோ: ॥ 4

யாக ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கவேண்டும் (30-31) என்ற அந்த முனிவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஓ முனிவர்களே! துராத்மாவான தக்ஷன் பாபத்தினுல் ஆவேசம் கொண்ட மனமுடையவனுகவும், சுழலுகின்ற விழிகளை உடையவனுகவும் ஆகி அவரைப் பார்த்து மறுபடியும் சொன்னுன் (32)

பதினேராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரெண்டாவது அத்தியாயம்

பதினென்று, பன்னிரண்டு இவ்விரு அத்யாயங்களிலும் சில பாகத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானைப் பரப்ரும்மமாய் ததீசி முனிவர் கூறும்பொழுது உபநிஷத் வாக்யங்களே ச்லோகங்களாய் அமைந்திருப்பதை அறிய வேண்டும்.

ஓ முனிவரே! நான் அந்தப் பரமசிவனுக்குச் சிறந்ததான ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்க மாட்டேன். ஆனுல் அந்த ஹவிஸ்ஸை எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குகிறவரும், ஸகல ஜனங்களுக்கும் ப்ரபுவுமாண ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவிற்குக் கொடுத்து யாகம் செய்யப்போகிறேன் (1) இந்த யாகத்தில் எல்லா ப்ரபஞ்ச உருவமாய் விளங்கும் அந்த விஷ்ணுவே என்னுல் பூஜிக்கத் தகுந்தவர் என்ற அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு முனிச்ரேஷ்டர் மீண்டும் கூறினுர் (2) ஓ தக்ஷ ப்ரஜாபதியே! பூஜிக்கத் தகாதவனை நீ பூஜிப்பாயானுல் உடன் உனக்கு நிச்சயம் நாசம் ஏற்படும் என்று சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் கூறுகிருர்கள் (3) எல்லோருக்கும் பெரியவரும், மஹாதேவரும், ஸகல ஸ்ரீஸம்ருத்தியுடன் கூடியவரும், சந்திரக்கலையை சிரஸ்

प्रथमं तस्य पूजाहि कर्तव्या क्रतुषु प्रभोः । इति तस्य वचश्श्रुत्वा दक्षः प्राह पुनर्वचः ॥ ५
ईशानमेव यागेऽस्मिन् दिगीशं प्रथितं भुवि । रुद्रानेकादश तथा पूजयिष्याम्यसंशयम् ॥ ६
तेषु रुद्रेषु सोऽप्येकस्तत्ते पूज्या मया क्रतौ । दधीचिः— एते कथं महादेव तुल्या रुद्राः प्रजापते ॥ ७
ध्यायन्ति ये महात्मानश्शिवं परमकारणम् । सारूप्यभाजस्ते सर्वे रुद्राश्च प्रथिता ननु ॥ ८
न तावता क्रतौ पूज्यास्ते रुद्राः परमेशवत् । ब्रह्मादीनामपि वरा भवन्त्येते न संशयः ॥ ९
तथापि ते महादेवभक्ताः पूर्वं पदेच्छया । स्वपदानि च संप्राप्ता नार्हन्त्येते हविर्वरम् ॥ १०
आदातुं पारमेशं तदत्तुं वा तावकेऽध्वरे । एषां तपोभिर्देवेशः प्रसन्नः पूर्वमीश्वरः ॥ ११
ईशानं परिकल्प्याशु दिगीशं निजरूपिणम् । दिक्पालमध्ये रुद्रांस्तु व्यवस्थाप्य सुरेषु तान् ॥ १२
रक्षत्यनिशमाद्यन्तहीन स्सस्स्वयमीश्वरः । नाकं सुरास्त्रयस्त्रिंशत्कोटिकास्तैर्मिताः खलु ॥ १३

ப்ரதமம் தஸ்ய பூஜாஹி கர்தவ்யா க்ரதுஷு ப்ரபோ: |
இதி தஸ்ய வசச் ச்ருத்வா தக்ஷ: ப்ராஹ புநர்வச: || 5
ஈசானமேவ யாகே஽ஸ்மின் திகீசம் ப்ரதிதம் புவி |
ருத்ராநேகாதச ததா பூஜயிஷ்யாம்யஸம்சயம் || 6
தேஷு ருத்ரேஷு ஸோப்யேகஸ்தத்தே பூஜ்யா மயா க்ரதௌ
ததீசி: — ஏதேகதம் மஹாதேவ துல்யா ருத்ரா: ப்ரஜாபதே || 7
த்யாயந்தி யே மஹாத்மான ச்சிவம் பரமகாரணம் |
ஸாரூப்யபாஜஸ்தே ஸர்வே ருத்ராச்ச ப்ரதிதாநநு || 8
ந தாவதா க்ரதௌ பூஜ்யா ஸ்தே ருத்ரா: பரமேசவத் |
ப்ரும்மாதீநாமபி வரா பவந்த்யேதே ந ஸம்சய: || 9
ததாபி தே மஹாதேவபக்தா: பூர்வம் பதேச்சயா |
ஸ்வபதாநி ச ஸம்ப்ராப்தா நார்ஹந்த்யேதே ஹவிர்வரம் || 10
ஆதாதும் பாரமேசம் ததத்தும் வா தாவகே஽த்வரே |
ஏஷாம் தபோபிர் தேவேச: ப்ரஸன்ன: பூர்வமீச்வர: || 11
ஈசானம் பரிகல்ப்யாசு திகீசம் நிஜரூபிணம் |
திக்பாலமத்யே ருத்ராம்ஸ்து வ்யவஸ்தாப்ய ஸுரேஷு தான் || 12
ரக்ஷத்யனிச மாத்யந்தஹீன ஸ்ஸஸ்ஸ்வயமீச்வர: |
ஸாகம் ஸுரா ஸ்த்ரயஸ்த்ரிம்சத் கோடிகாஸ்தைர்மிதா: கலு || 13

ஸில் தரித்தவரும், யாகத்திற்கு ராஜாவுமான மஹேசர் உலகத்திலும் வேதத்திலும் ப்ரஸித்தமானவராய் விளங்குகிறார் (4) யாகங்களில் ப்ரபுவான பரமசிவனுக்கு முதல் பூஜை செய்யவேண்டியது என்ற ததீசி முனியின் வார்த்தையைக் கேட்டு தக்ஷன் மறுபடியும் கூறினான் (5) இந்த யாகத்தில் பூமியில் பிரஸித்தி பெற்ற ஈசானரென்ற திக்பாலகரையும் அதே விதமாகப் பதினொரு ருத்ரர்களை மட்டில்தான் நான் பூஜை செய்வேன். இதில் ஸந்தேகமில்லை (6) ஏனென்றால் அந்த ருத்ரர்களைப் போலவே அந்தச் சிவனும் ஒருவனாகையால் நான் அந்த யாகத்தில் ஏகாதச ருத்ரர்களையே பூஜிப்பேன் எனக் கூறினான். ததீசி கூறுகிறார் :— ஓ தக்ஷ ப்ரஜாபதியே ! இந்த ருத்ரர்களெல்லாம் மஹாதேவனுக்கு எப்படி ஸமமாக ஆவார்கள் ? (7) ஓ தக்ஷா ! உலகத்தில் எந்த மஹாத்மாக்கள் பரம காரணராகிய சிவனைத் தியானிக்கின்றார்களோ அவர்கள் ஸாரூப்ய பதவியை அடைந்ததாலல்லவோ அந்த எல்லோரும் ருத்ரர்கள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றனர் (8) ஆனால் ஸாரூப்யத்தை அடைந்ததால் மட்டிலும் யாகத்தில் பரம சிவனைப்போல் பூஜிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆகமாட்டார்கள். பின்னையோவெனில், அவர்கள் ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலியவர்களுக்கும் மேல்பட்டவர்கள்தான். ஸந்தேகமில்லை. (9) அப்படியிருந்தபோதிலும் இவர்கள் மஹாதேவ பக்தர்களாய் முன்பு பதவியை விரும்பித் தங்கள் பதவிகளை அடைந்தார்கள். ஆயினும் இவர்கள் பரமேச்வரனுக்குரியதான சிறந்த ஹவிஸ்ஸை உனது யாகத்தில் பெற்றுக்கொள்ளவோ சாப்பிடவோ தகுதி அற்றவர்கள். தேவேசனான ஈச்வரன் முந்தி இவர்களுடைய தவத்தினால் ப்ரஸன்னமடைந்து (10-11) தனது உருவத்தைக் கொண்ட ஈசானரை திக்பாலகர்களுக்குள் ஒரு திக்குக்கு அதிபதியாக ஏற்படுத்தி தேவர்களோடு அந்த ருத்ரர்களைச் சேர்த்து (12) ஆதி அந்தம் அற்ற அந்த ஈச்வரன் தானே எப்பொழுதும் காப்பாற்றி வருகிறார். அவர்களோடு சேர்ந்ததால்தான் தேவர்களின்

नास्त्येषामधिकारोऽपि गृहीतुं शाङ्करञ्च तत् । तस्माद्दक्ष महादेवं यज यज्ञेश्वरं परम् ॥ १४
स एव भगवानीश स्सर्वाभीष्टं प्रदास्यति । इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य पुनः प्राह दुरात्मवान् ॥ १५
ऋषे किमर्थं भवता महान्यत्नोऽनु भूयते । आवोराजानमन्त्रेण रुद्राय हविरीरितम् ॥ १६
तदत्र रुद्रं यागेमे पूजयिष्यामि कञ्चन । सर्वेषामपि रुद्राणां तारतम्यं न विद्यते ॥ १७
इच्छया मम तेष्वेको मत्पूजार्हो नचापरः । इत्युक्तिमस्य श्रुत्वाऽयं दधीचिः प्राह तत्त्ववित् ॥ १८
यज्ञेऽपि रुद्रनामेदं ख्यातं तद्वच्च षण्मुखे । ज्वरेऽपि सर्वसन्तापकारके प्रथितं ननु ॥ १९
स्वारूप्यभाक्षु भूतेषु गणेष्वपिच वर्तते । पाताळानामधोभागे कालाग्निरिति यच्छ्रुतः ॥ २०
तस्मिंश्च हाटकेशेऽपि कूश्माण्डेऽपि प्रवर्तते । द्रव्यं (हव्यं) गृहीत्वा देवानां यदा यावद्धि पावकः ॥
अनुद्रुत स्तदा तैस्तु भीतोऽरोदीद्भृशं सुरैः । रोदनाद्रुद्रनामाच वह्नावपिच वर्तते ॥ २२
परब्रह्मणि सर्वेशे महादेवे त्र्यंबके । नीलग्रीवे कृतानन्द बोधदुग्धांबुधौ शिवे ॥ २३

நாஸ்த்யேஷா மதிகாரோ஽பி க்ரஹீதும் சாங்கரஞ்ச தத் ।
தஸ்மாத் தக்ஷ மஹாதேவம் யஜ யக்ஞேச்வரம் பரம் ॥ 14
ஸ ஏவ பகவானீச ஸ்ஸர்வாபீஷ்டம் ப்ரதாஸ்யதி ।
இத்யுக்தி மஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய புந: ப்ராஹ துராத்மவான் ॥ 15
ரிஷே கிமர்த்தம் பவதா மஹான் யத்னோ஽நு பூயதே ।
ஆவோராஜானமந்த்ரேண ருத்ராய ஹவிரீரிதம் ॥ 16
ததத்ர ருத்ரம் யாகேமே பூஜயிஷ்யாமி கஞ்சந ।
ஸர்வேஷாமபி ருத்ராணாம் தாரதம்யம் ந வித்யதே ॥ 17
இச்சயா மம தேஷ்வேகோ மத்பூஜார்ஹோ நசாபர: ।
இத்யுக்தி மஸ்ய ச்ருத்வாயம் ததீசி: ப்ராஹ தத்வவித் ॥ 18
யக்ஞே஽பி ருத்ரநாமேதம் க்யாதம் தத்வச்ச ஷண்முகே ।
ஜ்வரே஽பி ஸர்வஸந்தாபகாரகே ப்ரதிதம் நநு ॥ 19
ஸாருப்யபாக்ஷு பூதேஷு கணேஷ்வபிச வர்ததே ।
பாதாளானு மதோபாகே காலாக்னி ரிதியச் ச்ருத: ॥ 20
தஸ்மிம்ச்ச ஹாடகேசே஽பி கூச்மாண்டே஽பி ப்ரவர்ததே ।
த்ரவ்யம் (ஹவ்யம்) க்ரஹீத்வா தேவானாம் யதா யாவத்தி பாவக: 21
அநுத்ருத ஸ்ததா தைஸ்து பீதோ஽ரோதீத் ப்ருசம் ஸுரை: ।
ரோதனாத் ருத்ரநாமாச வன்ஹாவபிச வர்த்ததே ॥ 22
பரப்ரும்மணி ஸர்வேசே மஹாதேவே த்ரியம்பகே ।
நீலக்ரீவே ருதானந்த போததுக்தாம்புதௌ சிவே ॥ 23

எண்ணிக்கை முப்பது முக்கோடி ஆகின்றது (13) அதனால் அவர்களுக்கு பரமேச்வரனுக்குரியதான ஹவிர்பாகத்தைப் பெறுவதற்கு அதிகாரமில்லை. ஆகையால் ஓ தக்ஷா! யாகத்திற்கு அதிபதியும், மிகச் சிறந்தவருமான மஹாதேவரையே பூஜிக்கலாவீர் (14) அந்த ஸர்வேச்வரனே பகவானே எல்லா விருப்பங்களையும் கொடுக்க வல்லவர் என்ற ததிசி முனிவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு துராத்மாவான தக்ஷன் மறுபடியும் கூறினன் (15) ஓ முனிவரே! தாங்கள் ஏன் வீண் ச்ரமத்தை அடைகிறீர்? ''ஆவோராஜாநம்'' என்ற வேதமந்திரத்தால் ருத்ரனுக்கு ஹவிர்பாகம் கொடுக்கவேணுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது (16) ஆகையால் எனது யாகத்தில் எந்த ருத்ரனையாவது பூஜிக்கிறேன். எல்லா ருத்ரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லை (17) ஆகையால் எனது விருப்பப்படி அவர்களில் ஏதாவது ஓர் ருத்ரன் என் பூஜைக்குரியவரே அன்றி வேறு யாருமல்ல என்ற தக்ஷன் வார்த்தையைக் கேட்டு தத்வார்த்தங்களை அறிந்த அந்த ததீசி முனிவர் கூறினர் (18) ஓ தக்ஷா! ருத்ரன் என்ற பெயரின் பொருளானது யாகத்திலும் அப்படியே முருகனிடத்திலும் எல்லோருக்கும் தாபத்தைச் செய்யும் ஜ்வரத்திலும் பொருந்தியிருப்பது ப்ரஸித்தமல்லவோ (19) மேலும் அப்பொருள் ஸாருப்ய பதவியை அடைந்திருக்கும் பூத கணங்கள் பாதாள லோகங்களுக்குக் கீழ் பாகத்திலுள்ள காலாக்னிருத்ரர் (20) ஹாடகேச்வரர் கூஷ்மாண்டருத்ரர் இவர்களுக்கும் பொருந்தி இருக்கிறது. எப்பொழுது அக்னிதேவன் தேவர்களுக்காக ஹவிர்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு எதற்குள் செல்லுகிறானே (21) அப்பொழுதே தேவர்களால் பின் தொடர்ந்து பிடிக்கப்பட்டபோது அவன் ரோதனம் (அழுதல்) செய்ததால் ருத்ரன்

रुजं द्रावयतीष्टानां भक्तानां दयया ह्यसौ । वर्तते योगरूढिभ्यां तन्नामेदं सुपावने ॥ २४
तस्माद्दक्ष वृथा मोहं मुक्त्वा त्वं परमेश्वरम् । यज यज्ञेश्वरं साक्षात्सर्वान्मुक्त्वा महेश्वरम् ॥ २५
दक्षः — त्रिषु मूर्तिषु रुद्रोऽयमेकस्संहारकारकः । क्रियेते ब्रह्मविष्णुभ्यां ताभ्यां सृष्टिस्थिती ननु ॥ २६
संहर्तुस्सर्वकर्तृत्वं कथमस्य भवेदिदम् । मोहात्त्वमेव तं सर्वकर्तारं वदसि ध्रुवम् ॥ २७
एवं वदन्तं विप्रेन्द्राः पापिष्ठं प्राहतापसः । शृणु दक्ष महामोहं मुक्त्वा त्वं प्राप्तचेतनः ॥ २८
ज्ञानमूर्तिर्महादेव स्सत्यानन्दगुणः स्मृतः । नास्ति तस्य शरीरञ्च मुक्त्वा चिच्छक्तिमव्ययाम् ॥ २९
स एव ब्रह्मविष्ण्वादीनुत्पाद्य जनकस्स्वयम् । सृष्टिस्थित्यादि कार्याणि कर्तॄनेतान्विधायच ॥ ३०
सीदमानेषु सर्वेषु ज्ञायते न हि तैरपि । प्रेरयत्यनिशं सर्वान् कालयन्त्रस्थितानमून् ॥ ३१
हत्वा कालेन तानेतान् ब्रह्मविष्णुमुखान् सुरान् । लीलयाच पुनस्सृष्ट्वा स्वकर्माणि विधायच ॥ ३२

ருஜம் த்ராவயதீஷ்டானும் பக்தானும் தயயா ஹ்யஸௌ ।
வர்ததே யோகரூடிப்யாம் தந்நாமேதம் ஸுபாவனே ॥ 24
தஸ்மாத் தக்ஷ வ்ருதா மோஹம் முக்த்வா த்வம் பரமேச்வரம் ।
யஜ யக்ஞேச்வரம் ஸாக்ஷாத் ஸர்வான் முக்த்வா மஹேச்வரம் ॥ 25
தக்ஷ: — த்ரிஷு மூர்திஷு ருத்ரோऽய மேகஸ்ஸம்ஹாரகாரக: ।
க்ரியேதே ப்ரும்மவிஷ்ணுப்யாம் தாப்யாம் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதீ நநு ॥ 26
ஸம்ஹர்துஸ் ஸர்வகர்த்ருத்வம் கதமஸ்ய பவேதிதம் ।
மோஹாத் த்வமேவ தம் ஸர்வகர்தாரம் வதஸி த்ருவம் ॥ 27
ஏவம் வதந்தம் விப்ரேந்த்ரா: பாபிஷ்டம் ப்ராஹதாபஸ: ।
ச்ருணு தக்ஷ மஹாமோஹம் முக்த்வா த்வம் ப்ராப்தசேதன: ॥ 28
ஞானமூர்திர் மஹாதேவ ஸ்ஸத்யானந்தகுண: ஸ்ம்ருத: ।
நாஸ்தி தஸ்ய சரீரஞ்ச முக்த்வா சிச்சக்திமவ்யயாம் ॥ 29
ஸ ஏவ ப்ரும்மவிஷ்ண்வாதீனுத்பாத்ய ஜனகஸ்ஸ்வயம் ।
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதி கார்யாணி கர்த்ரூநேதான் விதாயச ॥ 30
ஸீதமானேஷு ஸர்வேஷு க்ஞாயதே நஹி தைரபி ।
ப்ரேரயத்யநிசம் ஸர்வான் காலயந்த்ரஸ்திதாநமூன் ॥ 31
ஹத்வா காலேன தாநேதான் ப்ரும்மவிஷ்ணு முகான் ஸுரான்
லீலயாச புநஸ்ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வகர்மாணி விதாய ச ॥ 32

என்ற பெயர் அக்னி தேவனுக்கும் பொருந்துகிறது (22) தனக்கு இஷ்டர்களான பக்தர்களுக்கு தயவினால் அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதால் பரப்ரும்மமும், ஸர்வேசரும், மஹாதேவரும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், ஸத்யாநந்த ஞானபாற்கடலும், மிகப் பரிசுத்தருமாகிய அந்தப் பரமசிவனிடத்திலேயே (23) அந்த ருத்ரன் என்ற பெயரானது காரணப் பெயராகவும் ரூடியாகவும் பூர்ணமாய்ப் பொருந்தியிருக்கிறது (24) ஆகையால் ஓ தக்ஷா! நீ மோஹத்தை விட்டு எல்லாத் தேவர்களையும் தள்ளி யாகங்களுக்கு அதிபரும், மஹேச்வரனுமான ஸாக்ஷாத் பரமசிவனையே பூஜிக்க வேண்டும் எனக் கூறினார் (25) தக்ஷன் கூறுகிறான் :— ஓ முனிவரே! மும்மூர்த்திகளில் அந்த ருத்ரன் ஸம்ஹாரத் தொழிலை நடத்துகின்ற ஒருவன். ப்ரும்மா விஷ்ணு இவர்களால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி இவ்விரண்டும் நடத்தப் படுகிறதல்லவோ ? (26) அப்படியிருக்க ஸம்ஹாரத் தொழிலை மட்டும் நடத்தும் இந்தச் சிவனுக்கு எல்லாத் தொழிலையும் நடத்தும் தன்மை எவ்வாறு ஏற்படும்? நீர் நிச்சயமாய் புத்தி மோஹத்தால்தான் அவனை எல்லாத் தொழிலுக்கும் கர்த்தாவென்று கூறுகின்றீர் (27) ஓ ப்ராம்மணர்களே! இவ்வாறு கூறிய அந்தப் பாதகனைப் பார்த்து ததீசி கூறினார். ஓ தக்ஷா! நீ புத்தி மோஹத்தை விட்டு நல்ல புத்தி அடைந்தவனாய்க் கேள் (28) ஸ்ரீமஹாதேவன் ஞானமூர்த்தியும் ஸத்யானந்த குணமுள்ளவருமென்று சொல்லப்படுகிறார். அவருக்கு என்றும் அழிவற்றதான சேதன சக்தியைத் தவிர வேறு சரீரமில்லை (29) அவரே தகப்பனாக இருந்து ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலியவர்களை ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி முதலிய கார்யங்களை ஏற்படுத்துகிறார் (30) எல்லா ப்ரபஞ்சமும் நாசமடையும்போது அவர்களால் கூட அவர் அறியப்படுவதில்லை. காலமாகிய யந்திரத்தில் அகப்பட்ட இந்த எல்லோரையும் அவர் எப்பொழுதும் ஆட்டிவைக்கிறார் (31) பலகாலம் சென்றவுடன் ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய அந்த எல்லாத்

वेदानध्यापयामास सषडङ्गान्महेश्वरः । तथा विभूतिरुद्राक्षाण्यमून्धारयति प्रभुः ॥ ३३
पञ्चाक्षरं महामन्त्रं पञ्चब्रह्मस्वरूपकम् । उपदिश्य महादेवो रक्षत्यनिशमव्ययः ॥ ३४
मोहितांस्तु पुनर्दृष्ट्वा विनिगृह्णाति शंकरः । नशक्योन्यैस्सुरैर्यस्मात्संहारः कर्तुमीश्वरात् ॥ ३५
करोति तं ततश्शंभुरुद्ररूपी जगद्गुरुः । अतस्सृष्टिस्थितिध्वंसतिरोभावादयो विभोः ॥ ३६
परमेशान्महादेवात् सत्यज्ञानस्वरूपिणः । एवमेव पुरा केचिदृषयः प्राप्तसंशयाः ॥ ३७
मेरुं गत्वा विधातारं दृष्ट्वा तत्र प्रजापते । स्तुत्वा ते विविधैः स्तोत्रैः पप्रच्छुर्विनयानताः ॥ ३८
ब्रूह्येषां भगवन्धात स्संशयाविष्टचेतसाम् । परं ब्रह्म परञ्ज्योतिः कोवादेवो भवेदिति ॥ ३९
तेषां तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मा ध्यात्वा क्षणं तदा । हृत्पुण्डरीकमध्यस्थं नीलग्रीवं त्रिलोचनम् ॥ ४०
चन्द्रार्धभूषणं सौम्यं सच्चिदानन्द विग्रहम् । कृष्णपिङ्गळमीशानं ऋतं सत्यं परात्परम् ॥ ४१

வேதாநத்யாபயாமாஸ ஸ்ஷடங்கான் மஹேச்வர: ।
ததா விபூதிருத்ராக்ஷாண்யமூன் தாரயதி ப்ரபு: ॥ 33
பஞ்சாக்ஷரம் மஹாமந்த்ரம் பஞ்சப்ரும்ம ஸ்வரூபகம் ।
உபதிஷ்ட்வா மஹாதேவோ ரக்ஷத்யனிச மவ்யய: ॥ 34
மோஹிதாம்ஸ்து புனர்த்ருஷ்ட்வா விநிக்ருண்ஹாதி சங்கர: ।
ந சக்யோன்யைஸ்ஸுரைர் யஸ்மாத் ஸம்ஹார: கர்துமீச்வராத் 35
கரோதி தம் ததச் சம்பூ ருத்ரரூபீ ஜகத் குரு: ।
அதஸ் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி த்வம்ஸ திரோபாஸாதயோ விபோ: ॥ 36
பரமேசான் மஹாதேவாத் ஸத்ய க்ஞான ஸ்வரூபிண: ।
ஏவமேவ புரா கேசித்ருஷய: ப்ராப்தஸம்சயா: ॥ 37
மேரும் கத்வா விதாதாரம் த்ருஷ்ட்வா தத்ர ப்ரஜாபதே ।
ஸ்துத்வா தே விவிதை: ஸ்தோத்ரை: பப்ரச்சுர் வினயாநதா: ॥ 38
ப்ருஹ்யேஷாம் பகவன் தாத ஸ்ஸம்சயாவிஷ்டசேதஸாம் ।
பரம் ப்ரும்ம பரஞ்ஜ்யோதி: கோவா தேவோ பவேதிதி ॥ 39
தேஷாம் தத்வசனம் ச்ருத்வா ப்ரும்மா த்யாத்வா க்ஷணம் ததா
ஹ்ருத்புண்டரீக மத்யஸ்தம் நீலக்ரீவம் த்ரிலோசனம் ॥ 40
சந்த்ரார்தபூஷணம் ஸெளம்யம் ஸச்சிதானந்தவிக்ரஹம் ।
க்ருஷ்ணபிங்கள மீசானம் ருதம் ஸத்யம் பராத்பரம் ॥ 41

தேவர்களேயும் அவர் நாசம் செய்து பிறகு விளையாட்டாக எல்லோரையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுக்குத் தொழிலேயும் ஏற்படுத்திப் (32) பிறகு அவர்களுக்கு அந்த மஹேச்வரன் வேதங்களே ஆறு அங்கங்களோடு கற்பித்து அவர்களே விபூதி ருத்திராக்ஷங்களே தரிக்கும்படி செய்தார் (33) ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தத்புருஷம், ஈசானம் ஆகிய ஐந்து ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்தைக்கொண்ட ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரத்தையும் உபதேசித்து அழிவில்லாத அந்த மஹாதேவன் அவர்களே எப்பொழுதும் ரக்ஷித்து வருகிறர் (34) அவர்கள் மறுபடியும் புத்தி மோஹம் அடைவதைப் பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரன் அவர்களே அடக்குகிறர். ஈச்வரஞன பரமசிவனைத் தவிர மற்ற தேவர்களால் ஸம்ஹாரமானது செய்ய முடிகிறதில்லே (35) ஆதலால் உலகிற்கு குருவான ஸ்ரீ பரமசிவன் ருத்ர ரூபியாய் இருந்துகொண்டு அந்த ஸம்ஹாரத் தொழிலேச் செய்கிறர். ஆகவே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் திரோபாவம் (மறைதல்) முதலியவைகள் ப்ரபுவும் (36) பரமேச்வரரும் ஸத்ய ஞான ஸ்வரூபியுமான ஸ்ரீ மஹாதேவனுலேயே செய்யப்படுகின்றன. முன் சில ரிஷிகள் இம்மாதிரி ஸந்தேஹம் கொண்டவர்களாகி (37) மஹாமேரு மலேக்குச் சென்று ஓ தக்ஷா! அவர்கள் அங்கு ப்ரும்மாவைக் கண்டு பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து விநயத்தோடு வணங்கிக் கேட்டார்கள். (38) ஓ பகவானுன ப்ரும்ம தேவா! ஸந்தேகத்தால் சூழப்பட்ட மனமுடைய எங்களுக்குப் பரப் ப்ரும்மமும் பரஞ்ஜோதியுமான தேவன் யார் என்பதைக் கூறவேண்டும் (39) ப்ரும்மாவும் அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ஹ்ருதய கமல மத்தியில் இருப்பவரும் நீலகண்டரும் முக்கண்ணரும் சந்திரக் கலேயை அலங்காரமாக தரித்தவரும் சாந்த மூர்த்தியும் ஸச்சிதாநந்த மூர்த்தியும் ஓர் பக்கத்தில் கருப்பும் மற்றோர் பக்கத்தில் சிவப்புமான நிறத்தைக் கொண்டவரும் மானஸிக ஸத்ய ஸ்வரூபியும் வாசிக ஸத்ய ஸ்வரூபியும் ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறனவருமான ஸ்ரீ பரமேச்

आनन्दाश्रुकणान् सिञ्चन् हर्षगद्गदवागयम् । ईशानस्सर्वविद्यानामीश्वरो जगतां प्रभुः ॥ ४२
ब्रह्मणोऽधिपति श्शंभु र्ब्रह्माधिपतिरव्ययः । सदाशिवः परञ्ज्योतिरोङ्कारनिलयो महान् ॥ ४३
स एव शंकरश्शंभुः परं ब्रह्म न चेतरः । सत्यं सत्यं पुनस्सत्य मुद्धृत्यकरमुच्यते ॥ ४४
ऋतं सत्यं ब्रह्मपरं पुमांसं कृष्णपिङ्गळम् । ऊर्ध्वज्वलनरेतस्कं विश्वाकारं महेश्वरम् ॥ ४५
नमस्कृत्वैव ते वेदा वदन्तीशं महाभयात् । स एव तस्मात्सर्वेश श्शतवारं मयोच्यते ॥ ४६
तत्समो नास्ति लोकेषु न वरो नापरः क्वचित् । सर्वज्यायानणीयांश्च स्तब्धो वृक्ष इवाचलः ॥ ४७
दिवि तिष्ठति सर्वात्मा तेन पूर्णमिदञ्जगत् । यस्माद्वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ॥ ४८
आनन्दमस्य यो वेत्ति न भयं तस्य कुत्रचित् । अद्यापि ब्रह्मविष्णुभ्यां न दृष्टोऽयं महेश्वरः ॥ ४९
पशूनां पतिरीशोऽयं ब्रह्माद्याः पशवः स्मृताः । करुणामूर्तिरतुलो भक्तानामभयङ्करः ॥ ५०

ஆனந்தாச்ருகணான் ஸிஞ்சன் ஹர்ஷகத்கதவாகயம் |
ஈசான ஸ்ஸர்வவித்யானா மீச்வரோ ஜகதாம்ப்ரபு: || 42
ப்ரும்மணோதிபதி ச்சம்புர் ப்ரும்மாதிபதி ரவ்யய: |
ஸதாசிவ: பரஞ்ஜ்யோதி ரோங்காரநிலயோ மஹான் || 43
ஸ ஏவ சங்கரச் சம்பு: பரம் ப்ரும்ம ந சேதர: |
ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்ய முத்ருத்ய கரமுச்யதே || 44
ருதம் ஸத்யம் ப்ரும்ஹ பரம் புமாம்ஸம் க்ருஷ்ணபிங்களம் |
ஊர்த்வஜ்வலனரேதஸ்கம் விச்வாகாரம் மஹேச்வரம் || 45
நமஸ்க்ருத்வைவ தே வேதா வதந்தீசம் மஹாபயாத் |
ஸ ஏவ தஸ்மாத் ஸர்வேச ச்சதவாரம் மயோச்யதே || 46
தத்ஸமோ நாஸ்தி லோகேஷு ந வரோ நாபர: க்வசித் |
ஸர்வஜ்யாயா நணீயாம்ச்ச ஸ்தப்தோ வ்ருக்ஷ இவாசல: || 47
திவி திஷ்டதி ஸர்வாத்மா தேந பூர்ண மிதம்ஜகத் |
யஸ்மாத் வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ || 48
ஆனந்தமஸ்ய யோ வேத்தி ந பயம் தஸ்ய குத்ரசித் |
அத்யாபி ப்ரும்ஹவிஷ்ணுப்யாம் ந த்ருஷ்டோऽயம் மஹேச்வர: 49
பசூநாம் பதிரீசோऽயம் ப்ரும்ஹாத்யா: பசவ: ஸ்ம்ருதா: |
கருணாமூர்தி ரதுலோ பக்தானா மபயங்கர: || 50

வரனைச் சிறிது நேரம் த்யானம் செய்து (40-41) ஆனந்தக் கண்ணீர்த் திவலைகளால் நனைந்தவரும், சந்தோஷத்தால் தழதழத்த வார்த்தையை உடையவருமாகி எல்லா வித்தைகளுக்கும் ஈச்வரனும், எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசனும், ப்ரபுவும் (42) ப்ரும்மாவுக்கு அதிபரும், பக்தர்களுக்கு க்ஷேமத்தை அளிப்பவரும், வேதங்களுக்கு அதிபரும், என்றும் அழியாதவரும், பரஞ்ஜோதியும், ப்ரணவத்தில் குடியிருப்பவரும், மஹானுமான (43) ஸ்ரீ சங்கரன்தான் பரப்ரும்மமேயன்றி மற்றவரல்லர் எனக் கைகளை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன். இது ஸத்யம்! இது ஸத்யம்!! (44) எங்கும் நிறைந்திருப்பவரும், ஸத்ய ரூபியும், பரப்ரும்ம மூர்த்தியும், ஓர் பக்கத்தில் கருப்பும் மற்றோர்பக்கத்தில் சிவப்புமான நிறத்தை உடைய புருஷரும், மேலே நோக்கி ஜ்வலிக்கும் ரேதஸ்ஸை உடையவரும், உலக உருவாய் இருப்பவருமான அந்த மஹேச்வரனை (45) வேதங்கள் நமஸ்கரித்து மிகுந்த பயத்துடன் அவரையே ஸர்வேச்வரனாகக் கூறுகின்றன. ஆதலால் அவரே ஸர்வேச்வரனென்று நான் நூறு முறை கூறுகின்றேன். (46) உலகில் அவருக்கு ஒப்பானவரோ மேல்பட்டவரோ கிடையாது. பெரிய வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பெரிதாக உள்ளவர், சிறிய வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் சிறியதாக இருப்பவர், கட்டைபோல் ஆகாசத்தில் ஓங்கி விளங்கி நிற்கின்றார். (47) யாவருக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் அவரால் இந்த உலகம் முழுவதும் நிரம்பியிருக்கிறது. வேதங்கள் மனதினால் கூட அவரை எட்டமுடியாமல் திரும்புகின்றன. (48) இவருடைய ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை எவன் உணருவானோ அவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பயமில்லை. இன்றும்கூட ப்ரும்மாவான என்னாலும் விஷ்ணுவாலும் கூட இந்தப் பரமேச்வரன் காணப்படவில்லை. (49) இந்த ஈச்வரன் ப்ராணிகளாகிற பசுக்களுக்குப் பதி. ப்ரும்மாவாகிய யான்முதற்கொண்டு யாவரும் பசுக்களே. கருணை

सर्वैश्वर्येण संपन्न श्शम्भुराकाशमध्यगः । बहुना किं परं ब्रह्म स एव ऋषिसत्तमाः ॥ ५१
इति धातृवचः श्रुत्वा ते सर्वे मुनिसत्तमाः । त्यक्तमोहा महादेवं परं ब्रह्म सनातनम् ॥ ५२
ज्ञात्वा प्रणम्य धातारं स्तुत्वाच विविधैः स्तवैः । धृतत्रिपुण्ड्ररुद्राक्षमालाभरणभूषिताः ॥ ५३
वरपञ्चाक्षरीमन्त्रजपतत्परमानसाः । कैवल्यमाययुस्सर्वे शिवभक्ताः प्रजापते ॥ ५४
ततस्सभगवानीशः परमात्मा शिवः स्वयम् । नान्योऽतोऽस्ति महादेवाद्द्रष्टाश्रोता परात्परः ॥ ५५
इति वेदान्तवाक्यानां निष्ठा काष्ठा महेश्वरे । पतिस्सएव भगवांस्तदन्ये पशवः स्मृताः ॥ ५६
निश्चितं ब्रह्मणा पूर्वमेवं वेदानुसारतः । त्वञ्च पूर्वं वचः श्रुत्वा ब्रह्मणस्स्रष्टुरीदृशम् ॥ ५७
अवाप्य भक्तिं देवेशे तपस्तप्त्वा सुदुश्चरम् । आप्तवानीश्वराद्दक्ष परमैश्वर्यमीदृशम् ॥ ५८
ब्रह्मणस्सृष्टिकर्तृत्वं विष्णोर्दानवमर्दनम् । स्वर्गाधिपत्य मिन्द्रस्य शिवपूजाफलं खलु ॥ ५९

ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பன்ன ச்சம்புராகாசமத்யக: |
பஹுநா கிம் பரம் ப்ரும்ஹ ஸ ஏவ ரிஷிஸத்தமா: || 51

இதி தாத்ரு வச: ச்ருத்வா தே ஸர்வே முனிஸத்தமா: |
த்யக்த மோஹா மஹாதேவம் பரம் ப்ரும்ஹ ஸநாதனம் || 52

ஞாத்வா ப்ரணம்ய தாதாரம் ஸ்துத்வாச விவிதை: ஸ்தவை: |
த்ருத த்ருபுண்ட்ர ருத்ராக்ஷ மாலா பரணபூஷிதா: || 53

வரபஞ்சாக்ஷரிமந்த்ரஜபதத்பரமானஸா: | கைவல்ய மாயயு ஸ்ஸர்வே சிவபக்தா: ப்ரஜாபதே || 54

தத ஸ்ஸ பகவாநீச: பரமாத்மா சிவ: ஸ்வயம் |
நாந்யோSதோSஸ்தி மஹாதேவாத் த்ரஷ்டா ச்ரோதா பராத்பர: 55

இதி வேதாந்தவாக்யாநும் நிஷ்டா காஷ்டா மஹேச்வரே |
பதி ஸ்ஸஏவபகவான் ததன்யே பசவ: ஸ்ம்ருதா: || 56

நிச்சிதம் ப்ரும்ஹணா பூர்வமேவம் வேதாநுஸாரத: |
த்வஞ்ச பூர்வம் வச: ச்ருத்வா ப்ரும்ஹணை ஸ்ஸ்ரஷ்டுரீத்ருசம் || 57

அவாப்ய பக்திம் தேவேசே தபஸ்தப்த்வா ஸுதுஸ்சரம் |
ஆப்தவாநீச்வராத் தக்ஷ பரமைச்வர்ய மீத்ருசம் || 58

ப்ரும்ஹணா ஸ்ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் விஷ்ணோர் தானவமர்தனம் |
ஸ்வர்காதிபத்ய மிந்த்ரஸ்ய சிவ பூஜா பலம் நநு || 59

மூர்த்தியும், ஒப்பற்றவரும், பக்தர்களுக்கு அபயமளிப்பவரும் (50) எல்லா ஐச்வர்யங்களுடனும் கூடியிருப்பவரும், ஹ்ருதயாகாசத்தில் விளங்கியிருப்பவரான சம்புவானவர் ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! வளர்த்துச் சொல்லுவதில் யாது பயன்? பரப்ரும்மமென்பது அவர்தான். (51) இவ்வாறான ப்ரும்ம தேவனின் வார்த்தையைக் கேட்ட முனிச்வரர்கள் மோஹத்தை விட்டவர்களாகி மஹாதேவனையே ஸனாதனமான பரம்பொருளாக (52) உணர்ந்து ப்ரும்மதேவனை நமஸ்கரித்து பலவாறாகத் துதித்து விபூதியையும் ருத்ராக்ஷ மாலைகளையும் ஆபரணமாகத் தரித்தவர்களாயும், சிறந்த பஞ்சாக்ஷரி மஹா மந்திரத்தை ஜபிப்பதில் மனம்கொண்டவர்களாயும் ஆகி சிவபக்தர்களான அந்த யாவரும் ஓ தக்ஷப்ரஜாபதியே! மோக்ஷத்தை அடைந்தனர். (53–54) ஆதலால் ஸகல குணங்களும் நிரம்பிய அந்த ஜகதீசனை பரமசிவனே பரமாத்மா. அந்த மஹாதேவரைத் தவிரப் பார்ப்பவரோ கேட்பவரோ பரம்பொருளோ வேறில்லை (55) என்ற வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு இந்த மஹேச்வரனிடத்திலேயே முக்கியமான பற்றுதல். அந்த பகவானே பதி என்றும் மற்றவர்கள் பசுக்களென்றும் (56) முன் ப்ரும்ம தேவரால் வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டது. நீயும் முன்பு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரும்ம தேவனின் வார்த்தையைக் கேட்டு அந்தப் பரமசிவனிடத்தில் பக்திகொண்டு கடினமான தவத்தைச் செய்து ஓ தக்ஷா! இவ்வாறான சிறந்த ஐச்வர்யத்தை அடைந்தாய் (57-58) ப்ரும்ம தேவனுக்குப் படைத்தல் பதவி கிடைத்ததும், மஹாவிஷ்ணுவிற்கு அசுரர்களை நிக்ரஹம் செய்யும் சக்தியும், இந்திரனுக்கு ஸ்வர்கத்தை ஆளும் சக்தியும் சிவ பூஜையின் பயனல்லவா? (59) உனக்கு மரண காலம்

मायया मोहितो नूनं त्वमासन्नमृतिर्यतः । ब्रह्मणा विष्णुना वापि तस्य माया दुरत्यया ॥ ६०
मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम् । न बाधते तान् साघोरा महात्मानश्शिवप्रियान् ॥ ६१
अत एव भवानद्य किञ्चिद्वा न स्मरत्यहो । महामोहवशादेते ब्रह्मविष्ण्वादयस्सुराः ॥ ६२
आसते तेऽन्तिकं प्राप्य सर्वेऽपि हविराशया । बहुना किं दुराचार यदीच्छसि परं हितम् ॥ ६३
अध्वरेशं महादेवं हविर्भिः प्रीणयाधुना । सर्वात्मा स महादेवः परं ब्रह्म न चेतरः ॥ ६४
हितमिच्छन्नहं दक्ष तवेत्थमवदं ध्रुवम् । एवमुक्त्वा ऋषिवरो मौनमाश्रित्य तिष्ठति ॥ ६५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे द्वादशोऽध्यायः

மாயயா மோஹிதோ நூனம் த்வமாஸன்னம்ருதிர்யத: ।
ப்ரம்ஹணா விஷ்ணுனா வாபி தஸ்ய மாயா துரத்யயா ॥ 60

மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயினம் து மஹேச்வரம் ।
ந பாததே தான் ஸாகோரா மஹாத்மானச்சிவப்ரியான் ॥ 61

அத ஏவ பவானத்ய கிஞ்சித்வா ந ஸ்மரத்யஹோ ।
மஹாமோஹவசாதேதே ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதயஸ்ஸுரா: ॥ 62

ஆஸதே தேऽந்திகம் ப்ராப்ய ஸர்வேऽபி ஹவிராசயா ।
பஹுனா கிம் துராசார யதீச்சஸி பரம் ஹிதம் ॥ 63

அத்வரேசம் மஹாதேவம் ஹவிர்பி: ப்ரீணயாதுனா ।
ஸர்வாத்மா ஸ மஹாதேவ: பரம் ப்ரம்ஹ ந சேதர: ॥ 64

ஹிதமிச்சன்னஹம் தக்ஷ தவேத்தமவதம் த்ருவம் ।
ஏவ முக்த்வா ரிஷிவரோ மௌனமாச்ரித்ய திஷ்டதி ॥ 65

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்வாதசோऽத்யாய: ॥

நெருங்கிவிட்டபடியால்தான் புத்திப் பிரமம் அடைந்திருக்கிறாய். அவரது மாயையை ப்ரும்மாவோ விஷ்ணுவோ கடக்க முடியாது. (60) ப்ரக்ருதி என்பதே மாயை எனப்படும் அந்த மாயையை அடக்கி வைத்திருப்பவரே பரமேச்வரர். அந்த க்ரூரமான மாயை சிவபக்தர்களைப் பாதிப்பதில்லை. (61) அந்த மாயையால்தான் நீர் பரமசிவனைச் சிறிதளவுகூட நினைக்கவில்லை. இந்த ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் மஹாமோஹத்திற்கு வசமானவர்களாகி ஹவிர்பாகத்தில் ஆசைகொண்டு உனது சமீபத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஓ கெட்ட நடையுள்ள தக்ஷனே! வளர்த்துவதால் என்ன? நீ சிறந்த நன்மையை விரும்புவாயேயாகில் (62-63) யாகத்திற்குத் தலைவனான ஸ்ரீ மஹாதேவனை ஹவிஸ்ஸுக்களால் இப்பொழுது திருப்தி செய்து வைப்பாயாக. அந்த மஹாதேவனே ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபியான பரப்ரும்மம். வேறு ஒருவருமில்லை. (64) ஓ தக்ஷா! உனக்கு நன்மையை விரும்பியே நான் இவ்வாறாக நிச்சயம் உரைத்தேன் என்று இவ்வாறாகச் சொல்லிவிட்டு அச்சிறந்த ததீசி முனிவர் மௌனங்கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். (65)

பன்னிரெண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

श्री शिवेन दारुकावनप्रवेशः ॥

विहस्य दक्षः पापिष्ठः पुनः प्राह वचो द्विजाः । परमात्मा कथं रुद्रः परं ब्रह्म कथं मुने ॥ १
यदि वायं परं ब्रह्म कथमेव दिगम्बरः । कथं बिभर्ति शूलं वा कपालं वातिगर्हितम् ॥ २
मुक्तलज्जः कथं वीथ्यां भिक्षामटति निर्भयः । कर्कशं व्याघ्रचर्मापि कथं धत्ते पिनाकधृक् ॥ ३
मृगं वा परशुं घोरं पाणिभ्यां वहते खलु । आशीविषै र्महाघोरै स्सर्पै र्वेष्टित विग्रहः ॥ ४
भूतसेनाभि रनिशं भीताभिः परितो वृतः । मूर्ध्ना बिभर्ति सततं शिरोमुण्डं शुचिस्मितम् ॥ ५
धत्ते डमरुकञ्चापि महारावविभीषणम् । अपस्मारमधः कृत्वा पादस्याद्यापि वर्तते ॥ ६
धृत्वा करतले वह्निं नृत्यते खलु भीषणम् । निष्ठुरं गजचर्मापि ध्रियते किं परात्मना ॥ ७
वाराहं दन्तमुत्पाट्य कथं ब्रह्म बिभर्ति तम् । ध्रियतेऽनेन घोरेण कमठास्थि सुनिन्दितम् ॥ ८
अपिबत्कालकूटंच विषन्तु (विषज्ञ) श्चेष्टयापुरा । भिक्षामटति लोकेषु सर्वेष्वपि दुराशया ॥ ९

॥ அத த்ரயோதசோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ சிவன் தாருகவனத்தில் பிரவேசித்தல்

விஹஸ்ய தக்ஷ: பாபிஷ்ட: புன: ப்ராஹ வசோ த்விஜா: ।
பரமாத்மா கதம் ருத்ர: பரம் ப்ரம்ம கதம் முனே ॥ 1
யதி வாயம் பரம் ப்ரம்ஹ கதமேஷ திகம்பர: ।
கதம் பிபர்தி சூலம் வா கபாலம் வாதிகர்ஹிதம் ॥ 2
முக்தலஜ்ஜ: கதம் வித்யாம் பிக்ஷாமடதி நிர்பய: । கர்கசம் வ்யாக்ர சர்மாபி கதம் தத்தே பிநாகத்ருக் ॥ 3
ம்ருகம் வா பரசும் கோரம் பாணிப்யாம் வஹதே கலு ।
ஆசீவிஷைர் மஹாகோரைஸ் ஸர்பைர் வேஷ்டிதவிக்ரஹ: ॥ 4
பூதஸேனாபி ரனிசம் பீதாபி: பரிதோ வ்ருத: । மூர்த்னா பிபர்தி ஸததம் சிரோமுண்டம் சுசிஸ்மிதம் ॥ 5
தத்தே டமருகஞ்சாபி மஹாராவ விபீஷணம் । அபஸ்மாரமத: க்ருத்வா பாதஸ்யாத்யாபி வர்ததே ॥ 6
த்ருத்வா கரதலே வன்ஹிம் ந்ருத்யதே கலு பீஷணம் । நிஷ்டுரம் கஜசர்மாபி த்ரியதே கிம் பராத்மனா ॥ 7
வாராஹம் தந்தமுத்பாட்ய கதம் ப்ரும்ஹ பிபர்திதம் । த்ரியதேऽநேந கோரேண கமடாஸ்தி ஸுநிந்திதம் 8
அபிபத் காலகூடஞ்ச விஷம் து (விஷஞ்ஞ) ச்சேஷ்டயாபுரா ।
பிக்ஷாமடதி லோகேஷு ஸர்வேஷ்வபி துராசயா ॥ 9

பதின்மூன்ருவது அத்தியாயம்.

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, பிறகு மஹா பாபியான தக்ஷன் சிரித்துக்கொண்டு மறுபடியும் கூறினுன். ஓ முனிவரே, அந்த ருத்ரன், பரமாத்மாவாகவும், பரப்ரும்மமாகவும் எவ்விதம் ஆவான்? (1) அவன் பரப்ரும்மமாயிருப்பானேயாகில் எப்படி வஸ்திரமில்லாதவனுக ஆவான்? ஏன் அவன் சூலத்தையும், மிக இழிவான மண்டை ஓட்டையும் வைத்திருக்கிருன்? (2) ஏன் அவன் கொஞ்சமேனும் வெட்கமில்லாமல் பயமின்றித் தெருவில் பிச்சை எடுக்கிருன்? ஏன் அவன் கடினமான புலித்தோலையும், அஜகவத்தினுலான பினுகமென்ற வில்லேயும் தழிக்கிருன்? (3) மானேயும், கடூரமான கோடரியையும் கைகளால் வஹிக்கிருன் அல்லவா? மிக்க கோரங்களும், பற்களில் விஷங்கொண்டவைகளுமான பாம்புகளே உடம்பில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிருன். (4) மிக்க பயங்கரமான பூதஸேனேகளால் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டிருக்கிருன். சிரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஓர் முண்டமான தலேயை எப்பொழுதும் தலேயில் தரிக்கிருன். (5) மிகுந்த சப்தத்தால் பயங்கரமான உடுக்கையைக் கையில் தரிக்கிருன். இப்பொழுதும் கூட தனது காலின்கீழ் அபஸ்மாரரோக தேவதையை வைத்து மிதித்துக் கொண்டிருக்கிருன். (6) கையில் நெருப்பைத் தரித்துக்கொண்டு பயங்கரமாய்க் கூத்தாடுகிருன் அல்லவா? மிகவும் கடினமான யானேத்தோலே அந்த பரமாத்மா ஏன் போர்த்திக் கொண்டிருக்கிருன்? (7) ப்ரும்மமாகிய அவன் பன்றியின் பல்லேப் பிடுங்கி ஏன் தரிக்கிருன்? இந்தக் கொடியனுல் ஏன் மிகவும் இழிவான ஆமையின் எலும்பு தரிக்கப்படுகிறது? (8) முன்பு அவன் கெட்ட நடத்தையால் காலகூட விஷத்தைக் குடித்திருக்

तुन्दिलं वृषभं वृद्धमारोहति विगर्हितम् । मुण्डमालाभिरन्याभिस्सर्वदा परिवेष्टितः ॥ १०
अशुचीनि सदास्थीनि धत्तेऽङ्गे कुसुमं यथा । यज्ञोपवीतमद्यापि शिरोरुहमयं किल ॥ ११
शूलाग्रे प्रेतमनिशं प्रोतं कृत्वा विभीषणम् । श्मशानभस्मभिर्गात्र मुद्धूल्य सततोद्यमः ॥ १२
ननृते स महाटोपं कृत्वा कृत्वा मदेन सः । संहर्त्ता सर्वभूतानां निष्ठुरो बहुरूपवान् ॥ १३
कामान्धीकृत चक्षुस्सञ्छिरसा वहते स्त्रियम् । एकां परामपि सदा पार्श्वे लोकेषु विश्रुतः ॥ १४
सकुटुम्बी गृहस्थोऽयं पुत्रवान्धनवर्जितः । तमोमयगुणो घोरे स्सर्वेषामपकारकः ॥ १५
कथमेतादृशो रुद्रः परं ब्रह्म ऋषीश्वर । इत्युक्तवन्तं तं कोपा द्दधीचि र्वीक्ष्य तापसः ॥ १६
न हि संभाषणं युक्तं दक्षेणानेन पापिना । अवलोकयितुञ्चास्य न युक्तं मुखमीदृशम् ॥ १७
महामोहवशात्पापी सभायामेवमुक्तवान् । अनुक्त्वोत्तरमेतस्य न युक्तं गन्तुमत्रहि ॥ १८
इति निश्चित्य मनसा प्राहैनं तापसेश्वरः । महामोहवशाद्दक्ष शिवस्य परमात्मनः ॥ १९

துந்திலம் வ்ருஷபம் வ்ருத்தமாரோஹதி விகர்ஹிதம் । முண்டமாலாபி ரன்யாபி ஸ்ஸர்வதா பரிவேஷ்டித:
அசுசீநி ஸதாஸ்தீனி தத்தேऽங்கே குஸுமம் யதா । யக்ஞோபவீதமத்யாபி சிரோருஹமயம் கில ॥ 11

சூலாக்ரே ப்ரேதமனிசம் ப்ரோதம் க்ருத்வா விபீஷணம் ।
ச்மசானபஸ்மபிர்காத்ர முத்தூள்ய ஸததோத்யம: ॥ 12

நந்ருதே ஸ மஹாடோபம் க்ருத்வா க்ருத்வா மதேன ஸ: ।
ஸம்ஹர்தா ஸர்வபூதானும் நிஷ்டுரோ பஹுரூபவான் ॥ 13

காமாந்தீக்ருத சக்ஷுஸ்ஸந் சிரஸா வஹதே ஸ்த்ரியம் ।
ஏகாம் பராமபி ஸதா பார்ச்வே லோகேஷு விச்ருத: ॥ 14

ஸகுடும்பீ க்ருஹஸ்தோऽயம் புத்ரவான் தனவர்ஜித: । தமோமயகுணோ கோரஸ்ஸர்வேஷாமபகாரக: 15
கதமேதாத்ருசோ ருத்ர: பரம் ப்ரும்ஹ ரிஷிச்வர । இத்யுக்த்வந்தம் தம் கோபாத் ததிசிர்வீக்ஷ்ய தாபஸ: 16
ந ஹி ஸம்பாஷணம் யுக்தம் தக்ஷேணநேந பாபினு । அவலோகயிதுஞ்சாஸ்ய ந யுக்தம் முகமீத்ருசம் 17

மஹாமோஹவசாத் பாபீ ஸபாயாமேவ . முக்தவான் ।
அனுக்த்வோத்தர மே தஸ்ய ந யுக்தம் கந்துமத்ரஹி ॥ 18

இதி நிச்சித்ய மனஸா ப்ராஹைனம் தாபஸேச்வர: ।
மஹாமோஹவசாத் தக்ஷ சிவஸ்ய பரமாத்மன: ॥ 19

கிறான்? அவன் துராசையால் உலகங்கள் தோறும் பிச்சை எடுக்கிறான். (9) மட்டமான பெருத்த வயிற்றை உடைய கிழக்காளையின் மீது ஏறுகிறான். அவன் எப்பொழுதும் வேறான முண்ட மாலைகளை அணிந்துகொண்டிருக்கிறான். (10) மிகவும் அசுத்தமான எலும்புகளை எப்பொழுதும் புஷ்பத்தைப் போல் சரீரத்தில் தரிக்கிறான். இன்னும் அவன் தலைமயிர்களை யக்ஞோபவீதமாகத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானல்லவோ? (11) அவன் எப்பொழுதும் சூலத்தின் நுனியில் மிக பயங்கரமான பிணத்தைக் கோத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சுடுகாட்டுச் சாம்பலை உடம்பில் பூசிக்கொண்டு எப்பொழுதும் மிக முயற்சியுடன் (12) மதத்தால் மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டு கூத்தாடுகிறான். மேலும் அவன் எல்லா ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பவன். மிகக் கொடியவன். பல உருவங்களைத் தரிப்பவன். (13) அவன் காமவிகாரத்தால் கண் தெரியாதவனாகி ஓர் பெண்ணைத் (கங்கையை) தலையிலும் மற்றொருவளைப் (அம்பிகையை) பக்கத்திலும் தரிக்கிறான் என்பது உலகில் ப்ரஸித்தமானது. (14) மனைவி, குழந்தைகளோடு ஓர் குடும்பியாயிருந்தும் தரித்திரனாயிருக்கிறான். அவன் தமோகுணம் உடையவன். மிகக் கொடியவன். எல்லோருக்கும் அபகாரம் செய்கிறவன். (15) ஓ ரிஷிச்ரேஷ்டரே, இப்படிப்பட்ட அந்த ருத்திரன் எவ்விதம் பரப்ரும்மமாவான்? எனக்கூறிய அந்த தக்ஷனைத் ததிசி முனிவர் கோபத்துடன் பார்த்து (16) பாபியான இந்த தக்ஷனோடு பேசுவதும் சரியில்லை. அவனுடைய இவ்விதமான முகத்தைப் பார்ப்பதும் சரியில்லை. (17) இந்தப் பாபி மிகுந்த புத்தி மோஹத்தால் ஸபையில் இவ்வாறு கூறினான். இவனுக்கு இங்கு பதில் கூறாமல் செல்வதும் சரியில்லை. (18) இவ்விதம் மனதால் நிச்சயித்து, சிறந்த முனிவர் இந்த தக்ஷனைக் கூறினார். ஓ தக்ஷனே! மிகுந்த புத்தி மயக்கத்தால் பரமாத்மாவான

अमूनि सुचरित्राणि दूषणत्वेन जल्पसि । एतानि किन्न जानासि चरितानि महेशितुः ॥ २०
अन्तर्यामी स सर्वेषां सर्वात्मा च महेश्वरः । न शक्यतेऽस्य केनापि स्वरूपं द्रष्टुमद्भुतम् ॥ २१
सर्वलोकोपकाराय श्रीमत्कैलासपर्वते । तथा विराजते शंभुर्ज्ञानमूर्तिर्वराकृतिः ॥ २२
स्थित्वाऽत्र सकलान्देवाननुगृह्णाति देवपः । दिगंबरादि चरितं कारणादस्य नान्यथा ॥ २३
शृणु दक्ष दुराचार संप्राप्तज्ञानलोचनः । पुरा केचिन्महाभागा ऋषयो दारुकावने ॥ २४
भक्तिहीना महादेवे कर्मठा दुष्टचेतसः । न तपोव्यतिरेकेण देवता काचिदस्ति हि ॥ २५
न यागेन विना देवः फलं कश्चिद्ददाति हि । फलं ददाति सर्वेषां तत्तत्कर्माणि सत्यतः ॥ २६
न कर्मणा विना देवो नास्त्यन्यः फलदायकः । भोगोऽपि कर्मणा जन्तो रपवर्गोऽपि तेनहि ॥ २७
इत्यादिकुकथाः कृत्वा तस्थुस्तप्त्वा चिरादमी । तानेतान्पापिनो ब्रह्म विष्णुपूर्वाः स्सुरोत्तमाः ॥ २८
ज्ञात्वैषां शङ्करे भक्तिर्न भविष्यत्ययत्नतः । पापोपहतचित्तानां शिवे भक्तिर्न जायते ॥ २९

அமூனி ஸுசரித்ராணி தூஷணத்வேன ஜல்பஸி। ஏதானி கிம் ந ஜாநாஸி சரிதானி மஹேசிது: ॥ 20
அந்தர்யாமீ ஸ ஸர்வேஷாம் ஸர்வாத்மாச மஹேச்வர: ।
ந சக்யதேऽஸ்ய கேனாபி ஸ்வரூபம் த்ரஷ்டுமத்புதம் ॥ 21
ஸர்வலோகோபகாராய ஸ்ரீமத்கைலாஸ பர்வதே । ததா விராஜதே சம்புர் ஞானமூர்த்திர் வராக்ருதி: ॥ 22
ஸ்தித்வாऽத்ர ஸகலான் தேவானனுக்ருண்ஹாதி தேவப: । திகம்பராதி சரிதம் காரணாதஸ்ய நான்யதா 23
ச்ருணு தக்ஷ துராசார ஸம்ப்ராப்த ஞானலோசன: । புரா கேசின் மஹாபாகா ருஷயோ தாருகா வனே 24
பக்திஹீனா மஹாதேவே கர்மடா துஷ்டசேதஸ: । ந தபோவ்யதிரேகேண தேவதா காசிதஸ்தி ஹி ॥ 25
ந யாகேன வினா தேவ: பலம் கச்சித் ததாதி ஹி । பலம் ததாதி ஸர்வேஷாம் தத்தத்கர்மாணி ஸத்யத: 26
ந கர்மணா வினா தேவோ நாஸ்த்யன்ய: பலதாயக: ।
போகோऽபி கர்மணா ஜந்தோரபவர்கோऽபி தேன ஹி ॥ 27
இத்யாதி குகதா: க்ருத்வா தஸ்து ஸ்தப்த்வா சிராதமீ ।
தானேதான் பாபினோ ப்ரும்ஹவிஷ்ணுபூர்வாஸ்ஸுரோத்தமா: 28
ஞாத்வைஷாம் சங்கரே பக்திர் ந பவிஷ்யத்யயத்னத: ।
பாபோப்ஹததசித்தானாம் சிவே பக்திர் ந ஜாயதே ॥ 29

சிவனுடைய (19) இந்த நல்ல நடத்தைகளை எல்லாம் தோஷமுள்ளதாகச் சொல்கிறாய். பரமேச்வரனுடைய இந்த சரித்திரங்களை எல்லாம் ஏன் அறியவில்லை? (20) எல்லா ஸ்வரூபமாய் இருக்கும் அந்த மஹேச்வரன் எல்லா ப்ரபஞ்சங்களின் உள்ளிலும் இருக்கிறான். அவருடைய அத்புதமான உருவத்தைப் பார்க்க யாவராலும் முடியாது. (21) ஞானஸ்வரூபியான அந்தப் பரமசிவன் எல்லா உலகங்களின் நன்மையைக் கோரி, ஐச்வர்யம் பொருந்திய கைலாஸ மலையில் சிறந்த சரீரம் கொண்டு விளங்குகிறார். (22) தேவர்களைக் காக்கும் அந்தச் சிவன் அங்கிருந்தபடியே எல்லாத் தேவர்களையும் அனுக்ரஹித்து வருகிறார். திகம்பரன் முதலிய செய்கை எல்லாம் ஓர் காரணத்தினாலேயே தவிர வேறில்லை. (23) கெட்ட நடை உள்ள ஓ தக்ஷனே! நீ ஞானமாகிற கண்களைக்கொண்டு கேள். முன்பு தாருகா வனத்தில் மிக்க பாக்ய சாலிகளான சில முனிவர்கள் (24) கெட்ட மனமுள்ளவர்களாயும் ஸ்ரீ பரமசிவனிடத்தில் பக்தி அற்றவர்களாயும், ஜபம், தவம் முதலிய கர்மாவிலேயே ஈடுபட்டவர்களாயுமிருந்துகொண்டு தவத்தைக் காட்டிலும் வேறான தேவதையே இல்லை. (25) யாகத்தைத் தவிர வேறு எந்த தெய்வமும் பலனைக் கொடுக்கவில்லை. யாவருக்கும் அவரவர்களுடைய கர்மங்களே உண்மையில் பலனைக் கொடுக்கிறது. (26) கர்மாவைத் தவிர பலனை அளிக்கும் தெய்வம் வேறில்லை. ஜீவனுக்கு போகமும், மோக்ஷமும் அந்தக் கர்மாவினாலேயே தான் கிடைக்கிறது. (26A) இவ்வாறெல்லாம் வீண்வாதங்கள் செய்துகொண்டு அவர்கள் பலகாலம் தவம் செய்து வந்தார்கள். பிறகு விஷ்ணு, ப்ரும்மா முதலிய தேவ ச்ரேஷ்டர்கள் பாபிகளான அந்த ரிஷிகளைப் பார்த்து (27) பாபத்தினால் கெட்டுப்போன மனமுடையவர்களுக்குச் சிவனிடத்தில் பக்தி ஏற்படாது ஆகையால் அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய்தாலன்றி இவர்களுக்கு ஸ்ரீபரமேச்வரனிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் போவதில்லை எனக் கருதி (28) ஓ தக்ஷா! அவர்கள் சபித்து விடுவார்களே என்ற பயத்தினால் அவர்களைச் சிக்ஷிப்பதற்கும் சக்தி அற்றவர்களாகி அந்தத் தேவர்கள் மஹா தேவனிடம்

शिक्षितुञ्चासमर्थास्ते शापभीत्या प्रजापते । व्यजिज्ञिपन्महादेव मिदं सर्वं तदा सुराः ॥ ३०
श्रुत्वैतदखिलं शंभुः प्रेषयामास तांस्तदा । पुनः कालेन महता शङ्करो लोकशंकरः । ३१
सस्मार विष्णुं तान्त्सर्वान्व्यामोहयितुमीश्वरः । तदाज्ञया हरिस्तूर्णमाससाद शिवान्तिकम् ॥ ३२
तत्पाणिमवलंब्यायं शिवस्सिंहासनात्स्वकात् । अवरुह्याशुकैलासं मुक्त्वा परमपावनम् ॥ ३३
विष्णो त्वयाऽत्र मोहिन्या रूपमास्थाय शीघ्रतः । मोहनीया वृथाचारा मदाज्ञावर्तिनाऽधुना ॥ ३४
इत्युक्त्वा स महादेवो दिगंबरतया तदा । इच्छाज्ञानक्रियाशक्ति स्वरूपं शूलमद्भुतम् ॥ ३५
पराशक्तिस्वरूपञ्च कपालं परमेश्वरः । पादुकेच तिरोधानशक्तिरूपे विचित्रिते ॥ ३६
परिकल्प्याविवेशाशु दारुकावनमीश्वरः । तदानीं मोहिनी शम्भुं वीक्ष्य मोहमवाप्यसा ॥ ३७
अयाचतामुना भोगं शिवेन परमात्मना । ऊर्ध्वरेतास्तदा शंभु लीलापाङ्गेक्षणामिमाम् ॥ ३८
चारुहार मनोहारि दन्तपङ्क्तिशुचिस्मिताम् । नवविद्रुमसंकाश प्रकाशाधरपल्लवाम् ॥ ३९

சிக்ஷிதும் சாஸமர்தாஸ்தே சாபபீத்யா ப்ரஜாபதே |
வ்யஜிஞ்ஞிபன் மஹாதேவ மிதம் ஸர்வம் ததா ஸுரா: || 30
ச்ருத்வைததகிலம் சம்பு: ப்ரேஷயாமாஸ தாம்ஸ்ததா |
புன: காலேன மஹதா சங்கரோ லோகசங்கர: || 31
ஸஸ்மார விஷ்ணும் தான் த்ஸர்வான் வ்யாமோஹயிதுமீச்வர: |
ததாக்ஞயா ஹரிஸ்தூர்ண மாஸஸாத சிவாந்திகம் || 32
தத்பாணிமவலம்ப்யாயம் சிவஸ்ஸிம்ஹாஸனாத் ஸ்வகாத் |
அவருஹ்யாசு கைலாஸம் முக்த்வா பரமபாவனம் || 33
விஷ்ணோத்வயாத்ர மோஹின்யா ரூபமாஸ்தாய சீக்ரத: |
மோஹனியா வ்ருதாசாரா மதாக்ஞாவர்திநாऽதுனா || 34
இத்யுக்த்வா ஸ மஹாதேவோ திகம்பரதயா ததா |
இச்சாஞானக்ரியாசக்திஸ்வரூபம் சூலமத்புதம் || 35.
பராசக்திஸ்வரூபஞ்ச கபாலம் பரமேச்வர: | பாதுகே ச திரோதான சக்திரூபே விசித்ரிதே || 36
பரிகல்ப்யா விவேசாசு தாருகாவனமீச்வர: | ததானீம் மோஹினி சம்பும் வீக்ஷ்ய மோஹமவாப்யஸா || 37
அயாசதாமுனா போகம் சிவேன பரமாத்மனா |
ஊர்த்வரேதாஸ்ததா சம்புர் லோலாபாங்கேக்ஷணாமிமாம் || 38
சாருஹார மேனோஹாரி தந்த பங்க்தி சுசிஸ்மிதாம் | நவவித்ரும ஸங்காச ப்ரகாசாதர பல்லவாம் || 39

சென்று இவையாவற்றையும் அறிவித்தார்கள். (29) ஸ்ரீமஹாதேவன் அவையாவற்றையும் கேட்டு அப்பொழுது அந்த தேவர்களை அனுப்பினார். வெகு காலம் சென்றபின் உலகத்திற்கெல்லாம் மங்களத்தைச் செய்யும் ஸ்ரீசங்கரன் (30) அந்த ரிஷிகளை எல்லாம் மோஹிக்கச் செய்வதற்காக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை மனதில் நினைத்தார். அவருடையை உத்திரவால் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ஸ்ரீபரமசிவன் ஸன்னதிக்குச் சீக்கிரம் வந்தார். (31) ஸ்ரீ மஹேச்வரன் தனது ஸிம்மாஸனத்திலிருந்தபடியே அவருடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு இறங்கி மிகப் பரிசுத்தமான கைலாஸ மலையைவிட்டுப் (32) புறப்பட்டு ஓ விஷ்ணுவே! இப்பொழுது என்னுடைய உத்திரவின் பேரில் தாங்கள் மோஹினியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வீணை ஆசாரத்தைச் செய்துவரும் முனிவர்களை மோஹிக்கச் செய்வீராக. (33) இவ்வாறு கூறிவிட்டு ஸ்ரீ மஹாதேவன் ஓர் அவதூதராக ஆகி இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, க்ரியாசக்தியின் உருவான த்ரிசூலத்தை யும் (34) பராசக்தியின் உருவாகிய கப்பரையையும் திரோதான சக்தியின் உருவாகிய பாதுகைகளை யும் (35) அமைத்துக்கொண்டு வேகமாய் அந்தத் தாருகவனத்திற்குச் சென்றார். அப்பொழுது மோஹினி உருவமெடுத்த விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீசம்புவைப் பார்த்து மோஹத்தை அடைந்து (36) பரமாத்மாவான சிவனுடன் போகத்தை வேண்டினாள். அப்பொழுது மேல் நோக்கும் வீர்யமுள்ள ஸ்ரீசம்பு வானவர் சுழலுகின்ற பார்வையுடன் கூடிய கண்களை உடையவளும் (37) அழகான ஹாரங்களையும், பிறர் மனதை அபகரிக்கும் பல் வரிசைகளால் சுத்தமான புன்சிரிப்பை உடையவளும், புதிதான பவழம் போல் பிரகாசிக்கின்ற தளிர் போன்ற உதடுகளை உடையவளும் (38) சந்திரக்கலை போன்ற புருவங்களைச் சிமிட்டுகிறவளும், நீலோத்பலம் போன்ற கண்களை உடையவளும், நன்கு வட்டமாய் பருத்த குசபாரத்தி

अर्धेन्दु वक्र भ्रूक्षेपक्रियां नीलाब्जलोचनाम् । सुवृत्ताभ्यां स्तनाभ्याञ्च स्तोकनम्रां कृशोदरीम् ॥ ४०
नीलोत्पलसमच्छायरोमराजिविराजिताम् । चाटुवाक्यैकवचनां वीक्ष्य मन्दस्मितानन: ॥ ४१
कालान्तरे त्वया मेऽस्तु संभोगस्सर्वमोहिनि । अधुना दारुकारण्ये गत्वा त्वं विमुखान्मयि ॥ ४२
तापसान्मोहयित्वाऽऽशु पुनरागच्छ शीघ्रत: । इत्युक्त्वा प्रेरयामास तां तदा परमेश्वर: ॥ ४३
साधु शंभोर्वचश्श्रुत्वा तपोवनमनुत्तमम् । विवेश निरवद्याङ्गी वर्तन्ते यत्र तापसा: ॥ ४४
दृष्ट्वैनां तापसास्सर्वे लीलामन्थरगामिनीम् । इतस्ततश्च परितो वीक्ष्य मुग्धस्मिताननाम् ॥ ४५
हरिणीमिव वित्रस्तनयनां वनमध्यगाम् । कन्दर्पकळमावापवरकेदाररूपिणीम् ॥ ४६
नितम्बप्रस्खलत्पाणिपल्लवां लीलया मुहु: । पादाङ्गदकळारावैर्बोधयन्तीं मनोभवम् ॥ ४७
पीडिता: कामबाणेन ऋषयस्ते प्रजापते । नियमान् संपरित्यज्य सर्वेऽपि गळितेन्द्रिया: ॥ ४८
परिवृत्य विकारेण तामेतां स्रस्तवासस: । उत्प्रेक्ष्योत्प्रेक्ष्य बहुधा वर्णयित्वा वराङ्गनाम् ॥ ४९

அர்தேந்துவக்ர ப்ருக்ஷேபக்ரியாம் நீலாப்ஜலோசனும் |
ஸுவ்ருத்தாப்யாம் ஸ்தனுப்யாம்ச ஸ்தோகநம்ராம் க்ருசோதரீம்

நீலோத்பல ஸமச்சாய ரோமராஜிவிராஜிதாம் | சாருவாக்யைகவசனும் வீக்ஷ்யமந்தஸ்மிதானன: || 41

காலாந்தரே த்வயா மேSஸ்து ஸம்போகஸ்ஸர்வ மோஹினி |
அதுனு தாருகாரண்யே கத்வா த்வம் விமுகான்மயி || 42

தாபஸான் மோஹயித்வாSசு புனராகச்சசீக்ரத: | இத்யுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ தாம் ததா பரமேச்வர: 43

ஸாது சம்போர்வச ச்ச்ருத்வா தபோவன மனுத்தமம் | விவேச நிரவத்யாங்கி வர்தந்தே யத்ர தாபஸா: 44

த்ருஷ்ட்வைனும் தாபஸாஸ்ஸர்வே லீலாமந்தரகாமினீம் |
இதஸ்ததச்ச பரிதோ வீக்ஷ்ய முக்தஸ்மிதானனும் || 45

ஹரிணீமிவ வித்ரஸ்தநயனும் வனமத்யகாம் | கந்தர்ப களமாவாப வரகேதார ரூபிணீம் || 46

நிதம்ப ப்ரஸ்கலத்பாணிபல்லவாம் லீலயா முஹு: | பாதாங்கதகளாராவைர்போதயந்தீம் மனேபவம் || 47

பீடிதா: காமபாணேன ருஷயஸ்தே ப்ரஜாபதே | நியமான் ஸம்பரித்யஜ்ய ஸர்வேSபி களிதேந்த்ரியா: 48

பரிவ்ருத்ய விகாரேண தாமேதாம் ஸ்ரஸ்தவாஸஸ: |
உத்ப்ரேக்ஷ்யோத்ப்ரேக்ஷ்ய பஹுதா வர்ணயித்வா வராங்கனும்

ணல் சிறிது வணங்கியவளும், குறுகிய இடுப்பை உடையவளும் (39) நீலோத்பல காந்திபோன்ற ரோம வரிசையை உடையவளும், ச்ருங்கார ரஸத்தையே முக்கியமாய்க் கொண்ட சொற்களை உடையவளுமான அந்த மோஹினியைக் கண்டு ஸ்ரீ பகவான் மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகமுள்ளவராகி, (40) யாவரையும் மோஹிக்கச் செய்யும் ஓ மோஹினி! மற்றொரு சமயத்தில் உன்னுடன் சேர்க்கை ஏற்படும். இப்பொழுது தாருகாவனத்தில் என்னிடத்தில் பக்தியில்லாத (41) தபஸ்விகளை மோஹிக்கச் செய்து சீக்கிரமாய் வருவாயாக. இவ்வாறு சொல்லி அப்பொழுது பரமேச்வரன் மோஹினியை அனுப்பினுன். (42) பரமசிவனின் அழகிய வார்த்தையைக் கேட்ட குற்றமற்ற அழகுடைய மோஹினியானவள் எந்த வனத்தில் தபஸ்விகள் இருக்கின்றுர்களோ அந்த வனத்திற்குள் சென்றுள் (43) விளையாட்டாய் ஒய்யாரமாக நடப்பவளும், நான்கு பக்கங்களிலும் இங்குமங்கும் பார்த்துக்கொண்டு செல்லுகின்றவளும், புன்சிரிப்புடன் கூடிய அழகிய முகமுள்ளவளும் (44) காட்டின் நடுவிலிருக்கும் பயந்த கண்களை உடைய பெண் மான் போன்றவளும் மன்மதனுகிற செம்பா விதையை விதைப்பதற்குச் சிறந்த நாத்தங்கால் போன்றவளும் (45) ஒய்யாரத்தினுல் அடிக்கடி பின்தட்டிலிருந்து நழுவிய தளிர் போன்ற கையை உடையவளும் பாத சரங்களின் இனிமையான சப்தங்களால் மன்மதனுக்கு அறிவிக்கின்றவளுமான அந்த மோஹினியைப் பார்த்து எல்லா மஹரிஷிகளும் (46) ஓ தக்ஷா! காமபாணத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகித் தங்கள் நியமங்களை விட்டு இடுப்பு வஸ்திரங்கள் அவிழ்ந்து காம விகாரத்தால் அவளைச் சுற்றிக்கொண்டு இந்திரியங்களை நழுவ விட்டுக்கொண்டும், அவளை உற்று உற்றுப் பார்த்தும், பலவிதமாய் அவளை வர்ணித்தும் (47-48) அவர்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் மோஹத்தால் ஸல்லாபம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாதேவனும் கோடி மன்மதர்களுக்குத் துல்யமான உருவத்தைக் கொண்ட ஓர் பிச்சைக்காரனுகி

तस्थुर्मोहवशात्सर्वे कृत्वालापं यथेच्छया । तदानीं स महादेवो तद्वीथ्यामागतो युवा ॥ ५०
कन्दर्पकोटिसंकाश शरीरोभिक्षुकाकृतिः । अटतिस्म तदा भिक्षां पठन्वेदवचः कचित् ॥ ५१
वीणातन्त्रीं समुत्पीड्य कचिद्गायतिसुस्वरम् । शिवागमान् पठित्वापि भैक्षं गृह्णाति कुत्रचित् ॥
शिवसंकीर्तनं कृत्वा कुत्रचिल्लीलया शिवः ॥ ५२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे त्रयोदशोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

ईश्वरेण दारुकावने भिक्षाटनादिकम् ॥

एवं विलासमार्गेण भिक्षामटति शङ्करे । तदान्नपूर्णदर्वीका ऋषिपत्न्यो महेश्वरम् ॥ १
युवानं सुन्दराकारं वीक्ष्य कामवशं गताः । स्रस्ताभरणनिचयाः प्रोच्छ्वसन्नीविबन्धकाः ॥ २
द्रवद्भगाः कण्टकित शरीरावयवा भृशम् । श्लथधम्मिल्लनिचया श्चाटुवाक्यपरायणाः ॥ ३
भिक्षाप्रदानव्याजेन भिक्षुकं तमुपाययुः । तदानीं धृतगर्भास्ताः पुत्रांश्चाजीजनन् क्षणात् ॥ ४

தஸ்துர்மோஹவசாத் ஸர்வே க்ருத்வா லாபம் யதேச்சயா ।
ததானீம் ஸ மஹாதேவோ தத்வீத்யாமாகதோ யுவா ॥ 50
கந்தர்ப்பகோடி ஸங்காச சரீரோ பிக்ஷுகாக்ருதி: । அடதிஸ்ம ததா பிக்ஷாம் படன்வேதவச: க்வசித் ॥ 51
வீணாதந்த்ரீம் ஸமுத்பீட்ய க்வசித்காயதி ஸுஸ்வரம் ।
சிவாகமான் படித்வாபி பைக்ஷம் க்ருன்ஹாதி குத்ரசித் ।
சிவஸங்கீர்கனம் க்ருத்வா குத்ரசித் லீலயா சிவ: ॥ 52

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்ரயோதசோऽத்யாய:

॥ அத சதுர்தசோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமசிவனால் தாருக வனத்தில் பிக்ஷை எடுத்தல் முதலியன

ஏவம் விலாஸமார்கேண பிக்ஷாமடதி சங்கரே । ததான்ன பூர்ணதர்விகா ருஷிபத்ன்யோ மஹேச்வரம் ॥ 1
யுவானம் ஸுந்தராகாரம் விக்ஷ்ய காமவசம் கதா: । ஸ்ரஸ்தாபரணநிசயா: ப்ரோச்வஸன்னிவிபந்தகா: 2
த்ரவத்பகா: கண்டகித சரீராவயவாப்ருசம் । ச்லததம்மில்லநிசயா ச்சாடுவாக்ய பராயணா: ॥ 3
பிக்ஷாப்ரதானவ்யாஜேன பிக்ஷுகம் தமுபாயயு: । ததானிம் த்ருதகர்பாஸ்தா: புத்ராம்சச்ரா ஜீஜனன்க்ஷணாத்

அதே தெருவில் வந்து சில இடங்களில் வேத வாக்யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே பிக்ஷை வாங்கியும் (49-50) சில இடத்தில் வீணையை மீட்டி அழகிய ஸ்வரத்தோடு பாடிக்கொண்டும், சில இடங்களில் சிவாகமங்களைப் படித்துக்கொண்டும், சில இடங்களில் சிவ நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டும் விளையாட்டாகப் பிச்சை வாங்கி வந்தார். (51)

பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்

இவ்வாறாக ஜகதீசன் உல்லாசமாய் பிக்ஷை எடுத்து ஸஞ்சரிக்கும் காலத்தில் முனிவர்களின் மனைவிகள் கரண்டியில் அன்னம் போட எடுத்துவரும் வியாஜத்தால் இந்த யௌவனமுள்ள அழகுவாய்ந்த இந்த பரமசிவனைக்கண்டு மன்மதனுக்கு வசமாகி நழுவிய ஆபரணங்களை உடையவர்களாயும், முடிச்சு அவிழ்ந்த புடவைகளை உடையவர்களாயும் (1-2) ரோமாஞ்சமடைந்தவர்களாயும், அவிழ்ந்த கூந்தலை உடையவர்களாயும், ஸரஸ உல்லாஸ வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றவர்களாயும் ஆகி (3) அந்த பிச்சைக்

शिवाज्ञया शिवं सर्वे प्रणम्य विनयेन ते । तस्थुस्तानात्मजान्वीक्ष्य सन्तोषेणाहभिक्षुकः ॥ ५
ध्यात्वा मामत्र सर्वेऽपि यूयं पुत्र मदाज्ञया । तपः कुरुत सुमहत् प्रेरयित्वैवमात्मवान् ॥ ६
चचाल ऋषिपत्नीभि रनुयान्तीभिरीश्वरः । मोहिन्यपि तदा तत्र ऋषिभिः परितो वृता ॥ ७
समाययौ शिवभ्याशे सर्वावयवपेशला । ऋषय स्स्वस्त्रियो दृष्ट्वा तत्र कामवशङ्गताः ॥ ८
भिक्षुकश्शिवएवायं समागत्यात्र मत्प्रियाः । मायया मोहयामास मन्त्री मन्त्रौषधैरिव ॥ ९
यैषाऽस्मान्मोहयामास मोहिनी वरवर्णिनी । स तु नारायणो नूनं तदा त्वित्थं चकारहि ॥ १०
ज्ञात्वैवं ज्ञानदृष्ट्या ते ऋषयः कोपविह्वलाः । अस्माकं व्रतभंगेन यत्किञ्चिज्जायते यदि ॥ ११
प्रायश्चित्तेन तत्पापं प्रणश्यति न संशयः । पतिव्रतात्वमेतासां स्त्रीणां भग्नं हि दुर्लभम् ॥ १२
सर्वलोकेषु विख्यातमयशस्संबभूव हि । इत्यालोच्यान्तरेवैते ऋषयः स्वकुटुम्बिनीः ॥ १३
बहुधापि समाहूय यूयं गच्छत मद्गृहान् । इत्यूचुर्बहुवारं ते तदा दक्ष तपोघनाः ॥ १४

சிவாஞ்ஞயா சிவம் ஸர்வே ப்ரணம்ய வினயேன தே ।
தஸ்து ஸ்தாநாத்மஜான்வீக்ஷ்ய ஸந்தோஷேணஹபிக்ஷுக: 5
த்யாத்வா மாமத்ர ஸர்வேऽபி யூயம் புத்ரா மதாஞ்ஞயா ।
தப: குருத ஸுமஹத் ப்ரேரயித்வைவ மாத்மவான் ॥ 6
சசால ருஷிபத்னிபி ரனுயாந்திபிரீச்வர: । மோஹின்யபி ததா தத்ர ருஷிபி: பரிதோவ்ருதா ॥ 7
ஸமாயயௌ சிவாப்யாசே ஸர்வாவயவபேசலா ।
ருஷயஸ்ஸ்வஸ்த்ரியோ த்ருஷ்ட்வா தத்ர காமவசங்கதா: ॥ 8
பிக்ஷுகச்சிவ ஏவாயம் ஸமாகத்யாத்ர மத்ப்ரியா: ।
மாயயா மோஹயாமாஸ மந்த்ரி மந்த்ரௌஷதைரிவ ॥ 9
யைஷாऽஸ்மான் மோஹயாமாஸ மோஹினீ வரவர்ணினீ ।
ஸ து நாராயணோ நூனம் ததா த்வித்தும் சகார ஹி ॥ 10
ஞாத்வைவம் ஞானத்ருஷ்ட்யா தே ருஷய: கோபவிஹ்வலா: ।
அஸ்மாகம் வ்ருதபங்கேன யத்கிஞ்சிஜ்ஜாயதே யதி ॥ 11
ப்ராயச்சித்தேன தத்பாபம் ப்ரணச்யதி ந ஸம்சய: ।
பதிவ்ரதாத்வமேதாஸாம் ஸ்த்ரீணாம் பக்னம் ஹி துர்லபம் ॥ 12
ஸர்வலோகேஷு விக்யாதமயச ஸ்ஸம்பபூவ ஹி ।
இத்யாலோச்யாந்தரே வைதே ருஷய: ஸ்வகுடும்பினீ: ॥ 13
பஹுதாபி ஸமாஹூய யூயம் கச்சத மத்க்ருஹான் ।
இத்யூசுர் பஹுவாரம் தே ததா தக்ஷ தபோதனா: ॥ 14

காரனிடம் வந்தனர். அப்பொழுது அந்தப் பெண்கள் கர்ப்பமடைந்தவர்களாகி சிவனுடைய ஆக்ஞையால் ஓர் கணத்தில் புத்திரர்களையும் பெற்றனர். (4) உடன் அப்பிள்ளைகளும் எழுந்து பரமசிவனை வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து நின்றார்கள். பிக்ஷுகரும் தனது பிள்ளைகளைப் பார்த்து ஸந்தோஷத்தோடு கூறினார். (5) ஓ புத்திரர்களே! நீங்கள் யாவரும் எனது ஆக்ஞையின்படி இங்கு என்னைத் தியானம் செய்துகொண்டு கடும் தவத்தைச் செய்வீர்களாக என்று ஞானமூர்த்தியான ஜகதீசன் அவர்களை அனுப்பி விட்டு (6) அந்த ரிஷி பத்னிகளால் பின் தொடரப்பட்டு அங்கு உலாவினார். எல்லா அவயவங்களும் அழகாய் அமையப்பெற்ற மோஹினியும் சுற்றிலும் ரிஷிகளால் சூழப்பட்டவளாகி அந்த பரமேச்வரன் சமீபத்திற்கு வந்தாள். முனிவர்கள், அப்பொழுது தன் மனைவிகள் காமத்திற்கு வசமாயிருப்பதைப் பார்த்து (7–8) இப்பிச்சைக்காரன் சிவனே. இவன் இங்கு வந்து மந்திரவாதியானவன் மந்திரத்தினாலும் மருந்தினாலும் செய்வதுபோல் நமது மனைவிகளை மாயையால் மயக்கி விட்டான். (9) நம்மை மயக்கிய சிறந்த பெண்ணான இம்மோஹினி விஷ்ணுவே. அவனே இவ்வாறு செய்திருப்பது நிச்சயம். (10) என்று இவ்விதமாய் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்த அம்முனிவர்கள் கோபாவேசம் கொண்டவர்களாகி நமது நியமத்திற்கு ஏதாகிலும் சிறிது குறைவு ஏற்படுமேயாகில் (11) அதைத் தக்க பிராயச்சித்தத்தினால் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்த ஸ்திரீகளின் பாதிவ்ரத்ய பங்கத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள இடமில்லை (12) எல்லா உலகங்களிலும் பிரஸித்தமான அபகீர்த்திக்கு இடமாயிற்றே என்று அந்த ரிஷிகள் மனதிற்குள் ஆலோசித்து தன் மனைவிகளைப் (13) பலவிதமாய் கூப்பிட்டு நீங்கள்

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा स्त्रियस्सर्वा दिगंबराः । शिवानुधावनं मुक्त्वा विविशुः स्वगृहानमूः ॥ १५
शिवाज्ञयैव परमा दक्ष नार्यः क्षणादहो । निजरूपं समादाय विष्णुश्शंभुं प्रणम्य च ॥ १६
तस्थे स्तुतिवरैः स्तुत्वा बद्धाञ्जलिपुटो भयात् । तदा ब्रह्मादयो देवा स्समागत्य महेश्वरम् ॥ १७
प्रणम्य तुष्टुवुर्भक्त्या गृहीतनिजविग्रहम् । शिवं परमकल्याणं नीलग्रीवं परात्परम् ॥ १८
तदा तं देवमतुलं दृष्ट्वा ते ऋषयः क्रुधा । यस्मादेवञ्चकारायमस्माकमयशो महत् ॥ १९
तपोमहिम्ना वध्योऽयमस्माभिरिह दुष्क्रियः । इति निश्चित्य ते सर्वे चक्रुः कर्माभिचारकम् ॥ २०
तदा व्याघ्रो बभूवात्र घोरः परशुरेव च । मृगसर्पौ च भूतानि भीषणानि बहून्यपि ॥ २१
शुचिस्मितं शिरोमुण्डमपस्मारश्च भीषणः । महारावैरट्टहासैः परुषैर्वचनैरपि ॥ २२
चकंपिरे जनास्सर्वे सर्वलोकस्थिता अपि । तदा ब्रह्मादयो देवाश्शिवस्य परमात्मनः ॥ २३
पृष्ठभागं गतास्सर्वे भीतभीता भृशं बत । शिवस्तदैषामाटोपयुताराव विभीषणान् ॥ २४

தேஷாம் தத்வசனம் ச்ருத்வா ஸ்த்ரியஸ்ஸர்வா திகம்பரா: ।
சிவானுதாவனம் முக்த்வா விவிசு: ஸ்வக்ருஹானமூ: ॥ 15

சிவாக்ஞயைவ பரமா தக்ஷ நார்ய: க்ஷணாதஹோ ।
நிஜ ரூபம் ஸமாதாய விஷ்ணுச்சம்பும் ப்ரணம்ய ச ॥ 16

தஸ்தே ஸ்துதிவரைஸ் ஸ்துத்வா பத்தாஞ்ஜலி புடோபயாத் ।
ததா ப்ரம்ஹாதயோ தேவா ஸ்ஸமாகத்ய மஹேச்வரம் ॥ 17

ப்ரணம்ய துஷ்டுவுர் பக்த்யா க்ருஹீத நிஜவிக்ரஹம் ।
சிவம் பரம கல்யாணம் நீலக்ரீவம் பராத்பரம் ॥ 18

ததா தம் தேவமதுலம் த்ருஷ்ட்வா தே ருஷய: க்ருதா ।
யஸ்மா தேவம் சகாராய மஸ்மாக மயசோ மஹத் ॥ 19

தபோமஹிம்ஞ வத்யோऽயமஸ்மாபிரிஹ துஷ்க்ரிய: ।
இதி நிச்சித்ய தே ஸர்வே சக்ரு: கர்மாபிசாரகம் ॥ 20

ததா வ்யாக்ரோ பபூவாத்ர கோர: பரசுரேவ ச । ம்ருகஸர்பௌ ச பூதானி பீஷணானி பஹூன்யபி ॥ 21
சுசிஸ்மிதம் சிரோமுண்டமபஸ்மாரச்ச பீஷண: । மஹாராவைரட்டஹாஸை: பருஷைர்வசனைரபி ॥ 22

சகம்பிரே ஜனாஸ்ஸர்வே ஸர்வலோக ஸ்திதா அபி ।
ததா ப்ரம்ஹாதயோ தேவாச்சிவஸ்ய பரமாத்மன: ॥ 23

ப்ருஷ்டபாகம் கதாஸ்ஸர்வே பீதபீதாப்ருசம் பத । சிவஸ்ததைஷாமாடோபயுதாராவ விபீஷணான் ॥ 24

நமது வீட்டிற்குப் போங்கள் என்று பல தடவை அம்மஹரிஷிகள் கூறினார்கள். ஓ தக்ஷா! (14) அப்பொழுது வஸ்திரமில்லாமலிருந்த சிறந்த அந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் பரமேச்வரனைப் பின் தொடராமல் சிவனின் உத்திரவின்படியே ஓர் க்ஷணத்தில் தன் வீடு சேர்ந்தார்கள் இது ஆச்சரியம்! பிறகு விஷ்ணு வானவர் தன் சுய உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு மஹாதேவனை நமஸ்கரித்து (15–16) சிறந்த துதிகளால் துதித்து பயத்தோடு அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றார். அப்பொழுது ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் அங்கு வந்து ஸ்ரீ பரமசிவனை (17) நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியோடு துதித்தார்கள். பிறகு நிஜ உருவத்தைத் தரித்தவரும் பரம கல்யாண சிலரும், கருத்த கழுத்தை உடையவரும், ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறானவரும் (18) ஒப்பற்றவருமான ஸ்ரீ பரமாத்மாவை அப்பொழுது முனிவர்கள் கண்டு கோபமடைந்து இவன் நமக்கு மிகுந்த அபகீர்த்தியை உண்டாக்கியபடியால் கெட்ட நடத்தை உடைய இவனை நாம் தவத்தின் மகிமையால் கொன்றுவிடவேண்டும் என்று நிச்சயித்து அவர்கள் யாவரும் ஆபிசார ப்ரயோகத்தை (ஏவல் வைத்தல்) செய்தார்கள். (19–20) அப்பொழுது அங்கிருந்து கொடூரமான புலி, கோடரி, மான், ஸர்பம், பயங்கரமான பல பூதங்கள் (21) பல்லைக் காட்டும் முண்டமான தலை, பயங்கரமான அபஸ்மாரம் இவைகளெல்லாம் மிகுந்த சப்தத்துடன் கூடிய நாகங்களும், கடூரமான வசனங்களுடனும் வரும்பொழுது (22) எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள ஸமஸ்த ஜனங்களும் பயந்து நடுங்கினார்கள். அப்பொழுது பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் மிகவும் நடுங்கி பரமாத்மாவான சிவனுடைய பின்பக்கத்தில்

श्रुत्वा गमनमेतेषां तस्थे ज्ञात्वा निजान्तरे । तदन्तरे शिवं व्याघ्रो भर्त्सयन् कुटिलाननः ॥ २५
हन्तुकामोऽन्तिकं प्राप वितत्योर्ध्वं करं क्रुधा । गृहीत्वा वालमेतस्य करेणास्फाल्य निष्ठुरम् ॥ २६
हत्वा त्वचं समादाय वस्त्रवद्विदधे शिवः । ततः परशुमायान्तमायुधं परिकल्प्य सः ॥ २७
महाघोरं महानादं गृहीत्वा पाणिना मृगम् । तिष्ठ मत्कर्णसविधे शब्दं कृत्वा सदेति तम् ॥ २८
स्थापयामास विश्वात्मा स्वतन्त्रस्तं प्रजापते । समायान्तं पुनस्सर्पं महानादेन भीषणम् ॥ २९
कल्पयामास चाकल्पं सर्वाभरणभूषितः । ततो भूतानि सर्वाणि महाघोराणि शङ्करः ॥ ३०
साट्टहासानि बलवान् स्वसेनाः परिकल्प्यच । शिरोमुण्डं दधौ मूर्ध्नि शुचिस्मितमुखश्शिवः ॥ ३१
अपस्मारमपि क्रूरं पादस्याधश्चकार हि । एवं व्यर्थतया तेषु गतेषु ऋषयः क्रुधा ॥ ३२
अग्निं संप्रेषयामासुर्हन्तुं तं परमेश्वरम् । बभार पाणावायान्तं कालानलसमप्रभम् ॥ ३३
ततो मन्त्रान्महाघोरान् हन्तुं तं प्रैरयञ्छिवम् । बृहड्डमरुकाकारं परिकल्प्य तपोबलात् ॥ ३४

ச்ருத்வா கமனமேதேஷாம் தஸ்தே ஞாத்வா நிஜாந்தரே ।
ததந்தரே சிவம் வ்யாக்ரோ பர்த்ஸயன் குடிலானன: ॥ 25
ஹந்துகாமோऽந்திகம் ப்ராப விதத்யோர்த்வம் கரம் க்ருதா ।
க்ருஹீத்வா வாலமேதஸ்ய கரேணாஸ்பால்ய நிஷ்டுரம் ॥ 26
ஹத்வா த்வசம் ஸமாதாய வஸ்த்ரவத் விததே சிவ: ।
தத: பரசுமாயாந்த மாயுதம் பரிகல்ப்ய ஸ: ॥ 27
மஹாகோரம் மஹாநாதம் க்ருஹீத்வா பாணிநா ம்ருகம் ।
திஷ்ட மத்கர்ணஸவிதே சப்தம் க்ருத்வா ஸதேதி தம் ॥ 28
ஸ்தாபயாமாஸ விச்வாத்மா ஸ்வதந்த்ரஸ்தம் ப்ரஜாபதே ।
ஸமாயாந்தம் புனஸ்ஸர்பம் மஹாநாதேன பீஷணம் ॥ 29
கல்பயாமாஸ சாகல்பம் ஸர்வாபரண பூஷித: । ததோ பூதானி ஸர்வாணி மஹாகோராணி சங்கர: ॥ 30
ஸாட்டஹாஸானி பலவான் ஸ்வஸேனா: பரிகல்ப்யச ।
சிரோமுண்டம் ததௌ மூர்த்னி சுசிஸ்மிதமுகச்சிவ: ॥ 31
அபஸ்மாரமபி க்ரூரம் பாதஸ்யாத ச்சகார ஹி । ஏவம் வ்யர்த்தயா தேஷு கதேஷு ருஷய: க்ருதா ॥ 32
அக்னிம் ஸம்ப்ரேஷயாமாஸுர் ஹந்தும் தம் பரமேச்வரம் ।
பபார பாணாவாயாந்தம் காலானல ஸமப்ரபம் ॥ 33
ததோ மந்த்ரான் மஹாகோரான் ஹந்தும் தம் ப்ரைரயன் சிவம் ।
ப்ருஹட்டமருகாகாரம் பரிகல்ப்ய தபோபலாத் ॥ 34

பதுங்கினார்கள். பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அவைகளுடைய கர்வத்தோடு கூடிய மிக பயங்கரமான சப்தத்தைக் (23-24) கேட்டுத் தன் மனதில் அவைகள் வருவதை அறிந்து நிற்கும்பொழுது அதற்குள் கொடிய முகத்தை உடைய புலியானது சிவனை பயமுறுத்திக்கொண்டு (25) அவரைக் கொல்ல எண்ணிக் கையை உயரே தூக்கிக்கொண்டு சமீபத்திற்கு வந்தது. அதனுடைய கடினமான வாலைக் கையால் பிடித்து அடித்து அதனைக் கொன்றார். (26) ஸ்ரீ பரமசிவன் அதன் தோலை எடுத்து வஸ்திரம் போல் உடுத்திக் கொண்டார். அதன் பிறகு வந்ததான கோடாரியை ஆயுதமாகச் செய்து கொண்டார். (27) பிறகு மிகுந்த சப்தத்தோடு மிகக் கோரமாய் வந்த மானைக் கையினால் பிடித்து நீ எப்பொழுதும் சப்தம் செய்து கொண்டு எனது காதின் சமீபத்திலிருந்து வா. என்று அந்த மானை (28) தரித்துக்கொண்டார். ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபியும், ஸ்வாதந்திரியம் உள்ளவருமான அப்பரமசிவன் ஓ ப்ரஜாபதியே! மீண்டும் மிகுந்த சப்தத்துடன் பயங்கரமாய் வருகின்ற ஸர்பத்தையும் (29) எல்லா ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராயிருந்த போதிலும் அதையும் ஆபரணமாய் சூட்டிக் கொண்டார். பிறகு மிக பயங்கரமாய் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு வரும் எல்லாப் பூதகணங்களையும் மிக பலம் வாய்ந்த ஸ்ரீ சங்கரர் தனது சைன்யங்களாகச் செய்து கொண்டும், மூண்டமான சிரஸ்ஸைத் தலையிலும், க்ரூரமான அபஸ்மார தேவதையை காலுக்கு அடியிலும் சுத்தமான புன்சிரிப்புள்ள பரமசிவன் செய்துகொண்டார். இவ்வாறு அவைகள் யாவும் வீணானதும், முனிவர்கள் கோபம் கொண்டு (30-32) கொல்லுவதற்காக அக்னியை ஏவினார்கள். பிரளயகால அக்னிக்கு ஒப்பானவரும் அந்தத் தீயைக் கையில் தரித்தார். (33) பிறகு மிகக் க்ரூரமான மஹா மந்திரங்களைப் பெரும் டமருக வாத்யமாகத்

तंच घोरं महानादं दधौ हस्ते पिनाकधृक् । विफलेष्वेवमेतेषु ऋषयः क्रोधविह्वलाः ॥ ३५
शेपुस्तं परमेशानं सर्वे दक्ष प्रजापते । शापाश्च तेषां देवेशे व्यर्थतामगमं स्तदा ॥ ३६
ज्वलद्वह्निमुखे यद्वत्तूलराशिर्महानपि । तदेतत्सर्वमालोक्य भीतभीतास्तपोधनाः ॥ ३७
व्यर्थानि नस्तपांस्यासन् क्रियास्सर्वास्समन्त्रकाः । अस्मिन् पुरुषधौरेये युवायमतिमानुषः ॥ ३८
इति चिन्तामवाप्यैते, तस्थु र्व्रीळानताननाः । तदानीं स महादेवः स्मयमानमुखांबुजः ॥ ३९
महिमानं न जानन्ति ममैवमिति तापसाः । इति स्मृत्वा ननर्तायं ताण्डवं नटनं भृशम् ॥ ४०
तस्य तं नटनं दृष्ट्वा सर्वे ते भयकंपिताः । बभ्रमुश्च महाभीता निपेतुर्नमिताननाः ॥ ४१
शिवस्तदा कृपां चक्रे सर्वेषु करुणाकरः । समुत्थाय ततस्सर्वे प्राप्य ज्ञानं प्रणम्य तम् ॥ ४२
जय देव महादेव क्षमस्व करुणाकर । अपराधं शिवास्माकं रक्ष रक्षान्तकान्तक ॥ ४३
इति स्तुत्वा स्थितानेतान् बद्धपाणीन्महेश्वरः । प्रोवाच करुणामूर्तिं वीक्ष्यैतान्वचनं तदा ॥ ४४

தம்ச கோரம் மஹாநாதம் ததௌ ஹஸ்தே பிநாகத்ருக் ।
விபலேஷ்வேவ மேதேஷு ருஷய: க்ரோதவிஹ்வலா: ॥ 35

சேபுஸ்தம் பரமேசானம் ஸர்வே தக்ஷப்ரஜாபதே ।
சாபாச்ச தேஷாம் தேவேசே வ்யர்த்ததாமகமம் ஸ்ததா ॥ 36

ஜ்வலத்வன்ஹிமுகே யத்வத்தூலராசிர் மஹானபி ।
ததேதத் ஸர்வ மாலோக்ய பீதபீதாஸ்தபோதனா: ॥ 37

வ்யர்த்தானி நஸ்தபாம்ஸ்யாஸன் க்ரியாஸ்ஸர்வாஸ்ஸமந்த்ரகா:
அஸ்மின் புருஷதௌரேயே யுவாய மதிமானுஷ: ॥ 38

இதி சிந்தாமவாப்யைதே தஸ்துர் வ்ரீளா நதானனா: । ததானீம் ஸ மஹாதேவ: ஸ்மயமான முகாம்புஜ: 39

மஹிமானம் ந ஜானந்தி மமைவமிதி தாபஸா: । இதி ஸ்ம்ருத்வா நநர்தாயம் தாண்டவம் நடனம் ப்ருசம் 40

தஸ்ய தம் நடனம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே தே பயகம்பிதா: । பப்ரமுச்ச மஹாபீதா நிபேதுர் நமிதானனா: 41

சிவஸ்ததா க்ருபாம் சக்ரே ஸர்வேஷு கருணாகர: ।
ஸமுத்தாய ததஸ்ஸர்வே ப்ராப்ய க்ஞானம் ப்ரணம்ய தம் ॥ 42

ஜய தேவ மஹாதேவ க்ஷமஸ்வ கருணாகர । அபராதம் சிவாஸ்மாகம் ரக்ஷ ரக்ஷாந்தகாந்தக ॥ 43

இதி ஸ்துத்வா ஸ்திதானேதான் பத்தபாணீன் மஹேச்வர: ।
ப்ரோவாச கருணாமூர்திர் வீக்ஷ்யைதான் வசனம் ததா ॥ 44

தங்கள் தவத்தின் மகிமையால் செய்து பரமசிவனைக் கொல்லுவதற்காக ஏவினார்கள். (34) பெரும் ஒலியுடன் கூடின அந்த கோரமான டமருக வாத்தியத்தைப் பினாகியான பரமசிவன் கையில் தரித்தார். ஓ தக்ஷனே! இவையாவும் பயனற்றதாக ஆனதும் முனிவர்கள் கோபம் கொண்டு (35) ஸ்ரீ பரமசிவனை அவர்கள் யாவரும் சபித்தனர். அப்பொழுது அந்த சாபங்களும் ஸ்ரீ தேவேசனிடத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி ஜ்வாலையில் மிகுந்த பஞ்சுக் கூட்டம் போல் வீணாயின. இவை யாவையும் பார்த்து தபோதனர்கள் ரொம்பவும் பயந்து (36-37) இந்தப் புருஷ ச்ரேஷ்டரிடத்தில் நமது தவங்களும், ஸகல மந்திர தந்திரங்களும் வீணாகிவிட்டனவே. யுவாவான இவன் மானிடர்களை அதிக்ரமித்தவன் (38) இவ்வாறு கவலை கொண்டு இந்த முனிவர்கள் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாதேவன் புன்சிரிப்புடன் கூடிய முகமுள்ளவராயிருந்துகொண்டு (39) இந்தத் தபஸ்விகள் நமது மஹிமையை அறியவில்லை என்று நினைத்து இந்த மஹாதேவன் மஹா தாண்டவத்தைச் செய்தார் (40) அந்தத் தாண்டவத்தைப் பார்த்து அவர்கள் யாவரும் பயத்தால் நடுங்கி, ப்ரமித்து, திகைத்துத் தலை கவிழ்ந்து கீழே விழுந்தார்கள். (41) அப்பொழுது கருணைக்கடலான ஸ்ரீ பரமசிவன் அவர்கள் எல்லோரிடத்திலும் கருணையைச் செய்தார். உடன் அவர்கள் நல்லறிவு பெற்று எழுந்து அவரை நமஸ்கரித்து (42) தேவாதி தேவனும், கருணைக்கடலுமான ஓ மஹாதேவா! தாங்கள் ஜயத்துடன் விளங்கவேண்டும். ரக்ஷிக்க வேண்டும். ரக்ஷிக்க வேண்டும். (43) என்று ஸ்தோத்திரம் செய்து கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கின்ற அந்த மஹரிஷிகளைக் கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ பரமசிவன் பார்த்து வார்த்தையைக் கூறினார். (44)

एतावत्कालपर्यन्तमृषयो यूयमीश्वरम् । मामविज्ञाय दुर्मार्गमवष्टभ्यातिमोहिताः ॥ ४५
अतिष्ठन् किल युष्माभिरित ऊर्ध्वं मदाज्ञया । स्थातव्यं वैदिके मार्गे भस्मरुद्राक्षधारिभिः ॥ ४६
यजध्वं यूयमनिशं मामेवानन्यभावनाः । प्रेषयित्वा कृपांबोधिरेवमेतानृषीश्वरान् ॥ ४७
कैलासं प्राप तरसा नानाश्चर्यसमन्वितम् । तत्र विष्णुमुखान् देवान् प्रेषयित्वा स्वयं शिवः ॥
शिवया सहितो देव्या क्रीडंस्तस्थे प्रजापते ॥ ४८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखंडे
दक्षकाण्डे चतुर्दशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

गजासुरवधः ॥

दिगंबरादिचरितं नृत्तपर्यन्तमद्भुतम् । शिवस्यानन्यतुल्यस्य ऋषीन्रक्षितुमिच्छतः ॥ १
मयोक्तं सावधानेन दक्षान्यच्च ब्रवीमिते । शृणुष्वावहितो ज्ञात्वा विगतैना भविष्यसि ॥ २

ஏதாவத்கால பர்யந்தம் ருஷயோ யூய மீச்வரம் ।
மாமவிக்ஞாய துர்மார்கமவஷ்டப்யாதி மோஹிதா: ॥ 45
அதிஷ்டன் கில யுஷ்மாபிரித ஊர்த்வம் மதாக்ஞயா ।
ஸ்தாதவ்யம் வைதிகே மார்கே பஸ்மருத்ராக்ஷ தாரிபி: ॥ 46
யஜத்வம் யூயமனிசம் மாமேவானன்ய பாவனா: ।
ப்ரேஷயித்வா க்ருபாம்போதி ரேவமேதான் ருஷிச்வரான் ॥ 47
கைலாஸம் ப்ராப தரஸா நாஞச்சர்ய ஸமன்விதம் ।
தத்ர விஷ்ணுமுகான் தேவான் ப்ரேஷயித்வா ஸ்வயம் சிவ: ॥
சிவயா ஸஹிதோ தேவ்யா க்ரீடம்ஸ்தஸ்தே ப்ரஜாபதே ॥ 48

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே சதுர்தசோऽத்யாய: ॥

॥ அத பஞ்சதசோऽத்யாய: ॥

கஜாசுரனை வதைத்தல்

திகம்பராதி சரிதம் ந்ருத்தபர்யந்தமத்புதம் । சிவஸ்யானன்ய துல்யஸ்ய ருஷீன்ரக்ஷிதுமிச்சத: ॥ 1
மயோக்தம் ஸாவதானேன தக்ஷான்யச்ச ப்ரவிமிதே ।
ச்ருணுஷ்வா வஹிதோ ஞாத்வா விகதைனு பவிஷ்யஸி ॥ 2

ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் இதுவரை ஜகதீசனுன என்னை அறியாமல் புத்தி மோஹம் கொண்டு கெட்ட வழியில் சென்று (45) இருந்து விட்டீர்களல்லவா? இனிமேலாவது நமது கட்டளையின்படி வைதிகமான மார்க்கத்திலிருந்து விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு (46) மற்றெங்கும் மனதைச் செலுத்தாமல் எப்பொழுதும் என்னையே பூஜை செய்துவரவேண்டும் என்று சொல்லி அந்த மஹரிஷிகளை இவ்விதமாய் அனுப்பிவிட்டுப் பிறகு தயாநிதியான பரமசிவன் (47) பல விசித்திரங்களோடு கூடிய கைலாஸ மலைக்கு வேகமாகச் சென்று அங்கிருந்து விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் அனுப்பிவிட்டு தான் பார்வதீ தேவியுடன் உல்லாசமாயிருந்தார். (48)

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

ஓ தக்ஷனே! மஹரிஷிகளை ரக்ஷிக்க மனம் கொண்டவரும், ஒப்பற்றவருமான பரமசிவனுடைய திகம்பரனுக இருந்தது முதல் நர்த்தனம் செய்தது வரையிலுள்ள ஆச்சரியமான சரித்திரங்களை (1) நான்

पुरा गजासुरो घोरस्तपस्तप्त्वाऽपि निष्ठुरः । प्रीणयित्वा विधातारं वरं वव्रे प्रजापते ॥ ३
अवध्यत्वं सुरैरन्यैः क्षयद्वीरं शिवं विना । सुबहूनि तथायूंषि बलं वीर्यं पराक्रमम् ॥ ४
एवमादीनि चान्यानि प्रदत्तानि स्वयंभुवा । ततो लब्धवरो दैत्यो बबाधे सकलं जगत् ॥ ५
जित्वा ब्रह्मादि देवांश्च रणमध्य गतानयम् । हत्वा ऋषीन् सुरांश्चापि सुबहूनवलेपतः ॥ ६
इत्थं प्रतिदिनं तस्थे बाधयन् सकलञ्जगत् । ततः कदाचिदमरनायकं बलभेदकम् ॥ ७
जित्वा रणे द्रावयित्वा गजमभ्रमुवल्लभम् । गृहीत्वा पाणिना वालं भ्रामयित्वा समन्ततः ॥ ८
क्षेपयामास दुष्टात्मा सुदूरं मूर्छितं गजम् । दिशामधीशानन्यांश्च द्रावयामास पीडयन् ॥ ९
यक्षानपि तदा हत्वा भूलोकनिलयान् परान् । हन्तुमद्रावयद्घोरः पुनः कांश्चिदृषीश्वरान् ॥ १०
भीतास्ते तापसाः काशीं समागत्यात्र संभवैः । ऋषिभिर्मिलिता गत्वा मणिकर्ण्यां ततः पुनः ॥ ११
प्रविश्य विश्वनाथस्य परमंधाम चाद्भुतम् । तत्रस्थैरपि देवस्य परिचर्यारतै र्जनैः ॥ १२

புரா கஜாஸுரோ கோரஸ்தபஸ்தப்த்வாபி நிஷ்டுர: ।
ப்ரீணயித்வா விதாதாரம் வரம் வவ்ரே ப்ரஜாபதே ॥ 3
அவத்யத்வம் ஸுரைரன்யை: க்ஷயத்வீரம் சிவம் விநா ।
ஸுபஹூனி ததாயூம்ஷி பலம் வீர்யம் பராக்ரமம் ॥ 4
ஏமவாதீனி சான்யானி ப்ரதத்தானி ஸ்வயம்புவா ।
ததோ லப்தவரோ தைத்யோ பபாதே ஸகலம் ஜகத் ॥ 5
ஜித்வா ப்ரும்ஹாதிதேவாம்ச்ச ரணமத்யகதானயம் ।
ஹத்வா ருஷீன் ஸுராம்ச்சாபி ஸுபஹூனவலேபத: ॥ 6
இத்தம் ப்ரதிதினம் தஸ்தே பாதயன் ஸகலம் ஜகத் । தத: கதாசிதமரநாயகம் வலபேதகம் ॥ 7
ஜித்வாரணே த்ராவயித்வா கஜமப்ரமு வல்லபம் । க்ருஹீத்வா பாணினா வாலம் ப்ராமயித்வா ஸமந்தத: 8
க்ஷேபயாமாஸ துஷ்டாத்மா ஸுதூரம் மூர்ச்சிதம் கஜம் ।
திசாமதீசானன்யாம்ச்ச த்ராவயாமாஸ பீடயன் ॥ 9
யக்ஷானபி ததா ஹத்வா பூலோகநிலயான் பரான் ।
ஹந்துமத்ராவயத் கோர: புன: காம்ச்சித்ருஷீச்வரான் ॥ 10
பீதாஸ்தே தாபஸா: காசீம் ஸமாகத்யாத்ர ஸம்பவை: ।
ருஷிபிர்மிளிதா கத்வா மணிகர்ண்யாம் தத: புன: ॥ 11
ப்ரவிச்ய விச்வநாதஸ்ய பரமம் தாம சாத்புதம் । தத்ரத்யைரபி தேவஸ்ய பரிசர்யாரதைர்ஜனை: ॥ 12

இப்பொழுது கூறினேன். மற்றுமுள்ள சரித்திரங்களையும் நான் உனக்குக் கூறுகிறேன். ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் கேட்கவேண்டும். அதனால் நீ பாபமற்றவனாக ஆவாய். (2) ஓ தக்ஷா! முன்னொரு காலத்தில் மிகக் கொடியவனும், துஷ்டனுமான கஜாஸுரனென்பவன் தவத்தினால் ப்ரும்மாவை சந்தோஷிக்கச் செய்து வரத்தைக் கேட்டான். (3) எல்லா வீரர்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் ஸ்ரீ பரமசிவனைத் தவிர மற்ற தேவர்களால் கொல்லப்படாதிருத்தலையும், நீண்ட ஆயுஸ், பலம், சௌரியம், பராக்கிரமம் (4) இவை முதலிய இன்னும் மற்ற வரன்களும் அந்த ப்ரும்மாவினால் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. பிறகு வரன்களைப் பெற்ற கஜாசூரன் எல்லா உலகங்களையும் துன்புறுத்தி வந்தான். (1) ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைப் போர் முனையில் ஜயித்தும், இன்னும் மற்ற தேவர்களையும், அனேகம் ரிஷிகளையும், கர்வத்தோடு கொன்றும், பாதித்து வந்தான். (6) இவ்விதமாய் எல்லா உலகங்களையும் தினந்தோறும் பிடித்து வந்தான். பிறகு ஓர் சமயம் வலாசுரனைக் கொன்ற தேவராஜனை (7) யுத்தத்தில் ஜயித்து அப்ரமு என்ற பெண் யானைக்குக் கணவனான ஐராவதத்தைத் துரத்தி அதன் வாலைக் கையால் பிடித்து நான்கு பக்கத்திலும் சுழற்றி (8) அதனால் மூர்ச்சையடைந்த அந்த கஜத்தை அந்த துராத்மா வெகு தூரத்தில் எறிந்து விட்டான். மற்ற திக் பாலகர்களையும் பலவிதமாய் ஹிம்ஸை செய்து விரட்டி விட்டான். (9) அக்கொடியவன் யக்ஷர்களையும், பூலோகத்தில் வசிக்கும் மற்றவர்களையும், சில மகரிஷிகளையும் கொல்லுவதற்காக விரட்டும் பொழுது (10) அந்த மகஹரிஷிகள் யாவரும் பயமடைந்து காசிக்குச் சென்று அங்குள்ள மஹரிஷிகளோடு சேர்ந்து மணிகர்ணிகாகட்டமடைந்து விச்வனாதருடைய மிகச் சிறந்த அத்புதமான கோவிலுக்குள் சென்று அங்கு பக்தர்களான ஜனங்களுடன் (11-12)

विश्वनाथं प्रणम्यैते तस्थुस्तत्र भयान्विताः । तदानीमागतस्तत्र त्वरया स गजासुरः ॥ १३
द्वारि स्थित्वा महारावं चकारातिविभीषणम् । तच्छ्रुत्वा तपतां वर्या भीतभीता महेश्वरम् । १४
समालिङ्ग्यच सर्वेऽपि मुमुहुर्गतचेतनाः । तत्क्षणेन पुनः पापी तीर्त्वा द्वारं शिवान्तिकम् ॥ १५
हन्तुकामस्तदा सर्वानाप दक्ष प्रजापते । ततस्स भगवानीश स्सर्वेषामार्तिहा स्वयम् ॥ १६
आविरासीदनेकार्क प्रभमास्थाय विग्रहम् । तर्जयंस्तं महारावैः घोरमेनं महेश्वरः ॥ १७
अनेककालमखिलै श्श्रुताश्शब्दा महेशितुः । स तु पापी शिवं ज्ञात्वा क्षयद्वीरमपि स्थिरम् ॥ १८
युयुधे तं महामोहात्परमेशं गजासुरः । ताडयामास पादेन शिरस्यस्य दुरात्मनः ॥ १९
महाबलो महासारो महेषुस्स महेश्वरः । स पपात महीपृष्ठे तत्र दैत्याधमो द्रुतम् ॥ २०
रुरोद स महारावो रुधिराप्लुतविग्रहः । त्वचञ्जग्राह देवोऽस्य तदानीं निष्ठुरां शिवाम् ॥ २१
श्रुत्वाऽस्य रोदनारावं भयमाप शिवाप्यहो । तदद्भुतं महेशस्य विग्रहं वीक्षितुं तदा ॥ २२

விச்வநாதம் ப்ரணம்யைதே தஸ்துஸ்தத்ர பயான்விதா: | ததானீமாகதஸ்தத்ர த்வரயா ஸ கஜாஸுர: 13
த்வாரி ஸ்தித்வா மஹாராவம் சகாராதி விபீஷணம் | தச்ச்ருத்வா தபதாம் வர்யா பீதபீதாமஹேச்வரம் 14

ஸமாலிங்க்யச ஸர்வேSபி முமுஹுர் கதசேதனா: |
தத்க்ஷணேன புன: பாபீ தீர்த்வா த்வாரம் சிவாந்திகம் || 15

ஹந்துகாமஸ்ததா ஸர்வா நாப தக்ஷப்ரஜாபதே | ததஸ்ஸ பகவானீசஸ்ஸர்வேஷா மார்திஹாஸ்வயம் 16

ஆவிராஸீ தனேகார்கப்ரப மாஸ்தாய விக்ரஹம் |
தர்ஜயம் ஸ்தம் மஹாராவை: கோரமேனம் மஹேச்வர: || 17

அனேககால மகிலைச்ச்ருதாச்சப்தா மஹேசிது: |
ஸ து பாபீ சிவம் ஞாத்வா க்ஷயத்வீர மபிஸ்திரம் || 18

யுயுதே தம் மஹாமோஹாத் பரமேசம் கஜாஸுர: | தாடயாமாஸ பாதேன சிரஸ்யாஸ்ய துராத்மன: 19

மஹாபலோ மஹாஸாரோ மஹேஷுஸ்ஸமஹேச்வர: |
ஸ பபாத மஹீப்ருஷ்டே தத்ர தைத்யாதமோ த்ருதம் || 20

ருரோத ஸ மஹாராவோ ருதிராப்லுத விக்ரஹ: |
த்வசம் ஜக்ராஹ தேவோSஸ்ய ததானீம் நிஷ்டுராம் சிவாம் || 21

ச்ருத்வாSஸ்ய ரோதனாராவம் பயமாப சிவாப்யஹோ |
ததத்புதம் மஹேசஸ்ய விக்ரஹம் வீக்ஷிதும் ததா || 22

விச்வநாதரை நமஸ்கரித்து பயத்துடன் அங்கு வஸித்தார்கள். அப்பொழுது அந்த கஜாசுரன் வெகு வேகமாய் அங்கு வந்து (13) வாசற்படியிலிருந்துகொண்டு மிக பயங்கரமாய் அட்டஹாஸம் செய்தான். அது கேட்டு தவம் செய்பவர்களில் சிறந்தவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி ஶ்ரீ விச்வநாதரைக் (14) கட்டிக்கொண்டு அறிவு இழந்து மூர்ச்சையானார்கள். ஓ தக்ஷா! பிறகு அதே க்ஷணத்தில் பாபியான கஜாசுரன் வாசற்படியைக் கடந்து (15) அந்த எல்லோரையும் கொல்லுவதற்காக ஸ்வாமியின் சமீபம் வந்தான். எல்லோருடைய பாபங்களையும் நாசம் செய்யும் அந்த ஶ்ரீ பகவான் தானே (16) அனேக கோடி சூரிய பிரகாசம் பொருந்திய சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பினார். அந்த மஹேச்வரர் உரத்த குரலில் அக்கொடியனை அதட்ட (17) ஶ்ரீ ஜகதீசனுடைய அந்த சப்தமானது எல்லோராலும் வெகு காலம் கேட்கப்பட்டது. அப்பாவியோவெனில் பக்தர்களுக்கு விரோதிகளான எல்லா வீரர்களையும் ஸம்ஹரிப்பவரான அம்மஹேச்வரனை சாச்வதரென்று அறிந்தும் (18) அந்த கஜாசுரன் மிகுந்த புத்தி மோஹத்தால் அந்த பரமேச்வரனோடு யுத்தம் செய்தான். மிக வலிமையும், மஹாஸாரமும் பெரிய தனுசும் கொண்டவருமான அந்த மஹேச்வரன் அந்த துராத்மாவினுடைய தலையில் பாதத்தால் உதைத்தார். உடன் அந்த அசுராதமன் பூமியில் விழுந்தான். (19–20) ரத்தம் பெருகிய சரீரத்தை உடையவனாகி மிகுந்த சப்தத்தோடு அழுதான். அப்பொழுது தேவரும் உடன் அவனுடைய முரட்டுத் தோலை எடுத்துக்கொண்டார். (21) அவன் கதறிய சப்தத்தைக் கேட்டு பார்வதியும் பயமடைந்தாள். அப்பொழுது ஶ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கோடி சூரியனுக்கு ஒப்பான காந்தி பொருந்திய அத்புத

सर्वेषामपि देवानां लोचनानि प्रजापते । कुण्ठीभावं गतान्याशु सूर्यकोटि समप्रभम् ॥ २३
त्वचावकुण्ठिते देवे गजस्यास्य दुरात्मनः । लोचनानि च सर्वेषां तदा शक्यानि वीक्षितुम् ॥ २४
परित्यक्तभया स्सर्वे ददृशुस्तं महेश्वरम् । प्रणेमुश्च महाभक्त्या कृत्तिवाससमीश्वरम् ॥ २५
तपोधनाश्च ते सर्वे गतमोहा महेश्वरम् । ददृशुः परमस्थीनि चास्य दैत्यस्य केवलम् ॥ २६
हतोऽयममरेशेन शङ्करेणार्तिहारिणा । इति निश्चित्य सर्वे ते तुष्टुवुः परमेश्वरम् ॥ २७
ब्रह्मविष्णुमुखैस्सार्धं परित्यक्तभया मुदा । जय शम्भो महादेव प्रणतार्तिप्रभञ्जन ॥ २८
समस्तजगतां नाथ सच्चिदानन्दविग्रह । गजचर्माम्बरं त्वां ये वर्णयन्ति बुधोत्तमाः ॥ २९
मा भवन्तु भयं तेषां यस्मात्कस्मादितः परम् । भवन्तु पूज्यास्सर्वत्र सर्वलोकैर्नमस्कृताः ॥ ३०
तथेत्यन्तर्हिते देवे दत्वा वरमनुत्तमम् । ब्रह्मविष्ण्वादयस्तुष्टिमवापुः परमां तदा ॥ ३१
गजासुरं महाघोरं सदा देवर्षिबाधकम् । हत्वा ररक्ष सकलांस्त्वचं चास्यातिकर्कशाम् ॥ ३२

ஸர்வேஷாமபி தேவானும் லோசனுனி ப்ரஜாபதே ।
குண்டீ பாவம் கதான்யாசு ஸூர்யகோடி ஸமப்ரபம் ॥ 23
த்வசாவகுண்டிதே தேவே கஜஸ்யாஸ்ய துராத்மன: ।
லோசனுனி ச ஸர்வேஷாம் ததா சக்யானி வீக்ஷிதும் ॥ 24
பரித்யக்தபயாஸ்ஸர்வே தத்ருசுஸ்தம் மஹேச்வரம் ।
ப்ரணேமுச்ச மஹாபக்த்யா க்ருத்திவாஸஸமீச்வரம் ॥ 25
தபோதனுச்ச தே ஸர்வே கதமோஹா மஹேச்வரம் । தத்ருசு: பரமஸ்தீனி சாஸ்ய தைத்யஸ்யகேவலம் 26
ஹதோऽயமமரேசேன சங்கரேணுர்திஹாரிணு । இதி நிச்சித்ய ஸர்வே தே துஷ்டுவு: பரமேச்வரம் ॥ 27
ப்ரம்மவிஷ்ணு முகைஸ்ஸார்தம் பரித்யக்தபயா முதா ।
ஜய சம்போ மஹாதேவ ப்ரணதார்திப்ரபஞ்ஜன ॥ 28
ஸமஸ்தஜகதாம் நாத ஸச்சிதானந்தவிக்ரஹ ।
கஜசர்மாம்பரம் த்வாம் யே வர்ணயந்தி புதோத்தமா: ॥ 29
மா பவந்து பயம் தேஷாம் யஸ்மாத்கஸ்மாதித: பரம் ।
பவந்து பூஜ்யாஸ்ஸர்வத்ர ஸர்வலோகைர் நமஸ்க்ருதா: ॥ 30
ததேத்யந்தர்ஹிதே தேவே தத்வா வரமநுத்தமம் ।
ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாதயஸ்துஷ்டிமவாபு: பரமாம் ததா ॥ 31
கஜாஸுரம் மஹாகோரம் ஸதா தேவர்ஷிபாதகம் ।
ஹத்வா ரரக்ஷ ஸகலாம்ஸ்த்வசம் சாஸ்யாதிகர்கசாம் ॥ 32

விக்ரஹத்தைப் பார்ப்பதற்கு ஓ தக்ஷா! தேவர்களுடைய கண்களும்கூட மங்கிப்போயின. (22-23) பிறகு தேவன் துராத்மாவான அந்த கஜாசுரனுடைய தோலைப் போர்த்திக் கொண்டவுடன் எல்லாத் தேவர்களுடைய கண்களும் பார்க்கத் திறமையுள்ளதாயின. (24) பிறகு எல்லோரும் பயமற்றவர்களாகி யானைத்தோலைத் தரித்த அந்த மகேச்வரனைப் பார்த்து மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்தார்கள். (25) பிறகு மஹரிஷிகளும் மூர்ச்சை தெளிந்து அந்த மஹேச்வரனையும், அந்த கஜாசுரனுடைய எலும்புகளை மட்டிலுமே கண்டார்கள். (26) துக்கத்தைப் போக்குகின்றவரும், சுகத்தைக் கொடுக்கின்றவருமான தேவாதிதேவனுல் இந்தக் கஜாசுரன் கொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து அவர்கள் எல்லோரும் பயமற்றவர்களாகி, ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய எல்லாத் தேவர்களுடனும் சேர்ந்து மிகச் சந்தோஷமாய் பரமேச்வரனைத் துதித்தார்கள். ஓ சம்புவே! ஓ மஹாதேவா! நமஸ்கரித்தவர்களின் துக்கங்களைப் போக்குகிறவரே! தாங்கள் ஜயத்துடன் விளங்கவேண்டும். (27-28) எல்லா உலகங்களுக்கும் நாயகனே! ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியே! கஜாசுரன் தோலைப் போர்த்திக்கொண்ட தங்களை எந்த வித்வான்கள் வர்ணிக்கின்றுர்களோ (29) அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் யாரிடத்திலும் பயமேற்படவேண்டாம். எங்கும் எல்லா ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களாக ஆகட்டும் என வேண்டினுர்கள். (30) மஹேச்வரனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சிறந்த வரன்களை அளித்துவிட்டு மறைந்தார். அப்பொழுது ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய எல்லோரும் மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். (31) ஓ தக்ஷா! எல்லா உலகங்களுக்கும் மேற்பட்டவரான பரமசிவன் ஸகல தேவர்

प्रख्यापनाय सर्वेषां दधौ विश्वाधिकश्शिवः । न च तद्दूषणायास्य भूषणायैव केवलम् ॥ ३३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे पञ्चदशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षोडशोऽध्यायः ॥

अमृतमथनं कालकूट विषोद्भवश्च ॥

बिभर्ति देवो दंष्ट्रां तामित्युक्तं यत्त्वयापुरा । ब्रवीम्येनां कथां तुभ्यं शृणु दक्षावधानतः ॥ १
हिरण्याक्षोऽसुरो घोरो गृहीत्वा पृथिवीमिमाम् । स जगामाशु पातालं दानवो घोरकर्मकृत् ॥ २
नासिकाया तदा विष्णु र्ब्रह्मणो निरगात्क्रुधा । वाराहं वपुरास्थाय हन्तुकामोऽसुराधमम् ॥ ३
तत्र गत्वा हिरण्याक्षं हत्वा पातालमध्यगम् । स्थापयामास पृथिवीं पूर्ववद्दानवान्तकः ॥ ४

ப்ரக்யாபனாய ஸர்வேஷாம் ததௌ விச்வாதிகச்சிவ: ।
ந ச தத்தூஷணாயாஸ்ய பூஷணாயைவ கேவலம் ॥ 33

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே பஞ்சதசோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஷோடசோऽத்யாய: ॥

அமிருத மதனமும் காலகூட விஷம் உண்டாவதும்

பிபர்தி தேவோ தம்ஷ்ட்ராம் தாமித்யுக்தம் யத்த்வயாபுரா ।
ப்ரவீம்யேனாம் கதாம் துப்யம் ச்ருணு தக்ஷாவதாநத: ॥ 1

ஹிரண்யாக்ஷோऽஸுரோ கோரோ க்ருஹீத்வா ப்ருதிவீமிமாம் ।
ஸ ஜகாமாசு பாதாளம் தானவோ கோரகர்மக்ருத் ॥ 2

நாஸிகாயா ததா விஷ்ணுர் ப்ருஹ்மணோ நிரகாத்க்ருதா ।
வாராஹம் வபுராஸ்தாய ஹந்துகாமோऽஸுராதமம் ॥ 3

தத்ர கத்வா ஹிரண்யாக்ஷம் ஹத்வா பாதாளமத்யகம் ।
ஸ்தாபயாமாஸ ப்ருதிவீம் பூர்வவத்தானவாந்தக: ॥ 4

களுக்கும், மஹரிஷிகளுக்கும் இடையூறு செய்துவந்த மிகக் கொடியவனுகிய கஜாசுரனைக் கொன்று எல்லோரையும் காப்பாற்றி யாவரும் அறியும்படி அவனுடைய மிகக்கடினமான தோலை அவர் தரித்துக் கொண்டது அவருக்கு அலங்காரமே அல்லாது தூஷிக்கத் தக்கதல்ல. (32–33)

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

ஓ தக்ஷா! ஸ்ரீ மஹாதேவன் பன்றியின் பல்லைத் தரிக்கிறான் என்று நீ முன் கூறினையே. அந்தக் கதையை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஸாவதானமாய்க் கேள். (1) கொடிய காரியங்களைச் செய்கின்ற ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற அசுரன் இந்தப் பூமியைச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்திற்குச் சென்றான். (2) அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் அந்த அசுராதமனைக் கொல்ல எண்ணி பன்றியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ப்ரும்மதேவனின் மூக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டு மிகுந்த கோபத்தோடு (3) அங்கு சென்று பாதாள லோகத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஹிரண்யாக்ஷனைக்கொன்று அசுரர்

ततस्तु तस्य पापस्य रक्तपानेन माधवः । दृप्तो बबाधे नितरां सर्वान् लोकांस्ततोऽधिकम् ॥ ५
ततो देवा महादेवं शरण्यं शरणं गताः । रक्ष देवानिदानीं त्वं विष्णुना दंष्ट्रिरूपिणा । ६
बाध्यमानानहोरात्रं सर्वेषामार्तिहन् प्रभो । इति तेषां वचः श्रुत्वा कृपया चन्द्रशेखरः ॥ ७
हत्वा वराहं तं घोरं दंष्ट्रामुत्पाट्य तस्य च । अरक्षदमरान् सर्वानापन्नापत्प्रणाशकः ॥ ८
तदा तुष्टाव देवेशं गतमोहो हरिश्शिवम् । नमस्तुभ्यं महेशाय भक्तानामिष्टदायिने ॥ ९
संहर्त्रे कालरूपाय लोकोपद्रवकारिणाम् । शङ्कराय नमस्तुभ्यं मंगळाय नमोनमः ॥ १०
दंष्ट्रामिमां महादेव मदीयां सर्वरक्षक । वोढुमर्हसि देवेश मद्रक्षाज्ञापनाय भो ॥ ११
दृष्टेनामपि मे भूयो नाज्ञानं भवतीश्वर । इति संप्रार्थितस्तेन विष्णुना परमेश्वरः ॥ १२
तथेति तां बभारासौ सर्वज्ञः करुणाकरः । कूर्मरूपी पुरा विष्णुर्मन्दरञ्चारुकन्दरम् ॥ १३
धृत्वा पयोधिममरैर्मन्थामृतकांक्षया । उत्पन्नममृतं तस्मात्तदांबोधेर्महत्तरम् ॥ १४

ததஸ்து * தஸ்ய பாபஸ்ய ரக்தபானேன மாதவ: ।
த்ருப்தோ பபாதே நிதராம் ஸர்வான் லோகாம்ஸ்ததோऽதிகம் ॥ 5
ததோ தேவா மஹாதேவம் சரண்யம் சரணம் கதா: ।
ரக்ஷ தேவாநிதாநீம் த்வம் விஷ்ணுநா தம்ஷ்ட்ரிரூபிணா ॥ 6
பாத்யமாநாநஹோராத்ரம் ஸர்வேஷாமார்திஹன் ப்ரபோ ।
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா க்ருபயா சந்த்ரசேகர: ॥ 7
ஹத்வா வராஹம் தம் கோரம் தம்ஷ்ட்ராமுத்பாட்ய தஸ்யச ।
அரக்ஷதமரான் ஸர்வாநாபன்னாபத்ப்ரணாசக: ॥ 8
ததா துஷ்டாவ தேவேசம் கதமோஹோ ஹரிச்சிவம் ।
நமஸ்துப்யம் மஹேசாய பக்தாநாமிஷ்டதாயினே ॥ 9
ஸம்ஹர்த்ரே காலரூபாய லோகோபத்ரவகாரிணாம் । சங்கராய நமஸ்துப்யம் மங்களாய நமோநம: ॥ 10
தம்ஷ்ட்ராமிமாம் மஹாதேவ மதீயாம் ஸர்வரக்ஷக। வோடுமர்ஹஸி தேவேச மத்ரக்ஷாக்ஞாபனாய போ 11
த்ருஷ்ட்வைனாமபி மே பூயோ நாக்ஞானம் பவதீச்வர ।
இதி ஸம்ப்ரார்திதஸ்தேன விஷ்ணுநா பரமேச்வர: ॥ 12
ததேதி தாம் பபாராஸௌ ஸர்வக்ஞ: கருணாகர: ।
கூர்மரூபீ புராவிஷ்ணுர் மந்தரம் சாருகந்தரம் ॥ 13
த்ருத்வா பயோதிமமரைர் மமந்தாம்ருத காங்க்ஷயா ।
உத்பன்ன மம்ருதம் தஸ்மாத் ததாம்போதேர் மஹத்தரம் ॥ 14

களுக்கு யமனான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு முன்போல் பூமியை நிலைநிறுத்தினார். (4) பிறகு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும் அந்தப் பாபியினுடைய ரத்தத்தைப் பானம் செய்ததால் வெறி கொண்டவராகி எல்லா உலகங்களையும் அந்த ஹிரண்யாக்ஷனைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துன்புறுத்தினார். (5) பிறகு தேவர்கள் சரணமடையத் தகுந்த மஹாதேவனைச் சரணமடைந்து எல்லோருடைய துக்கத்தையும் போக்கும் ப்ரபுவே! பன்றி உருவமெடுத்த விஷ்ணுவால் இரவும், பகலும் துன்புறுத்தப்படுகின்ற இந்த தேவர்களை இப்பொழுது காப்பாற்றவேண்டும் என்ற தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சந்திரசேகரன் கருணையோடு (6-7) அக்கொடிய பன்றியைக் கொன்று அதன் பல்லைப் பிடுங்கி சரணமடைந்தவர்களின் ஆபத்தைப் போக்கும் அந்த ஜகதீசன் எல்லாத் தேவர்களையும் காப்பாற்றினார். (8) அப்பொழுது விஷ்ணுவும் மோஹம் தெளிந்து தேவாதிதேவரான அந்தப் பரமசிவனை நமஸ்கரித்து துதித்தார். பக்தர்களின் கோரிக்கையை அளிக்கும் ஓ மஹேச்வரா! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (9) உலகத்திற்குத் தீங்கைச் செய்பவர்களுக்குக் காலரூபியாயிருந்து ஸம்ஹரிப்பவரே தங்களுக்கு நமஸ்காரம். சங்கரனை தங்களுக்கு நமஸ்காரம். மங்களரூபியான தங்களுக்குப் பல நமஸ்காரம். (10) என்னுடைய இந்த தித்திப் பல்லை, யாவரையும் காப்பவரான ஓ மஹாதேவா! என்னைத் தாங்கள் ரக்ஷித்தது ஞாபகத்திலிருக்கும்படியாய் தாங்கள் தரித்துக் கொள்ளவேண்டும். (11) ஓ ஈச்வர! இதைப் பார்த்த மாத்திரத்தால் எனக்கும் அக்ஞானம் ஏற்படாது என்று அந்த விஷ்ணுவினால் நன்கு வேண்டப்பட்ட ஸ்ரீ பரமசிவனும், ஸர்வக்ஞனும், கருணைக்கடலுமான இந்த சிவன் அவ்வாறே ஆகட்டுமென அதைத் தரித்துக்கொண்டார். முன்பு விஷ்ணுவானவர் கூர்ம உருவம் தரித்து அழகான குகைகளுடன் கூடிய மந்தரமலையைச் (12-13) சுமந்துகொண்டு அமிருதத்தை

तदाऽन्योन्य मभूद्युद्धं देवानामसुरैस्सह । अस्माभिर्मथ्यमानेऽब्धौ संबभूवामृतं ध्रुवम् ॥ १५
तदा कूर्मोऽपि संदृप्तो डोळयामास वारिधिम् । मयैव मथितोंभोधिर्महाबलवता ननु ॥ १६
बभूव बाधा लोकानां क्षुब्धे दुग्धांबुधौ तदा । अशक्नुवन्तस्तां बाधां पुरस्कृत्वा विधिं सुराः ॥ १७
गत्वा कैलासमतुलं महादेवं व्यजिज्ञिपन् । तदा तमपि देवोऽयं हत्वा कूर्मं महाबलम् ॥ १८
जग्राह तस्य पृष्ठास्थि महाघोरस्य शंकरः । देवैस्संप्रार्थितो देवो बभारैतत्प्रजापते ॥ १९
रक्षायै सर्वलोकानां काळकूटं पपौ शिवः । पुरा सुरासुरैस्सर्वैः कृते युद्धेऽपि दारुणे ॥ २०
केनोपायेन मरण मस्माकं न भवेदिति । सञ्चिन्त्यैवं विधात्रा ते विष्णोरभ्याशमाययुः ॥ २१
श्रुत्वा विष्णु र्वचस्तेषां ज्ञात्वोपायं हृदाव्ययम् । पीतेऽमृते न मरणमित्युक्त्वा तान् सुरान् हरिः ॥ २२
क्षीरांभोधिं ममन्थायं मन्थने मन्दरे स्थिते । कृत्वा तु वासुकिं योक्त्रं सर्पराजं सुरैस्सह ॥ २३

ததாऽந்யோன்ய மபூத்யுத்தம் தேவானு மஸுரைஸ்ஸஹ ।
அஸ்மாபிர் மத்யமானேப்தௌ ஸம்பபூவாம்ருதம் த்ருவம் ॥ 15
ததா கூர்மோऽபி ஸம்த்ருப்தோ டோலயாமாஸ வாரிதிம் ।
மயைவ மதிதோऽம்போதிர் மஹாபலவதா நநு ॥ 16
பபூவ பாதா லோகானும் க்ஷுப்தே துக்தாம்புதௌ ததா ।
அசக்னுவந்தஸ்தாம் பாதாம் புரஸ்க்ருத்வா விதிம் ஸுரா: ॥ 17
கத்வா கைலாஸ மதுலம் மஹாதேவம் வ்யஜிக்ஞிபன் ।
ததா தமபி தேவோऽயம் ஹத்வா கூர்மம் மஹாபலம் ॥ 18
ஜக்ராஹ தஸ்ய ப்ருஷ்டாஸ்தி மஹாகோரஸ்ய சங்கர: ।
தேவைஸ்ஸம்ப்ரார்த்திதோ தேவோ பபாரை தத்ப்ரஜாபதே ॥ 19
ரக்ஷாயை ஸர்வலோகானும் காலகூடம் பபௌ சிவ: ।
புரா ஸுராஸுரைஸ் ஸர்வைர் க்ருதே யுத்தேऽபி தாருணே ॥ 20
கேனுபாயேன மரணமஸ்மாகம் ந பவேதிதி ।
ஸஞ்சிந்த்யைவம் விதாத்ரா தே விஷ்ணோரப்யாசமாயயு: ॥ 21
ச்ருத்வா விஷ்ணுர்வசஸ்தேஷாம் ஞாத்வோபாயம் ஹ்ருதாப்யயம்
பீதேऽம்ருதே ந மரணமித்யுக்த்வா தான் ஸுரான் ஹரி: ॥ 22
க்ஷீராம்போதிம் மமந்தாயம் மந்தனே மந்தரே ஸ்திதே ।
க்ருத்வா து வாஸுகிம் யோக்த்ரம் ஸர்பராஜம் ஸுரைஸ்ஸஹ ॥ 23

வேண்டி தேவர்களுடன் பாற்கடலைக் கடைந்தார். அப்பொழுது அக்கடலிலிருந்து மிகச் சிறந்த அமிருதம் உண்டானபொழுது, தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் நாம் பாற்கடலைக் கடைந்ததால்தான் அமிருதம் நிச்சயமாய் உண்டாகியது என யுத்தம் உண்டாயிற்று. (14–15) அப்பொழுது அந்த ஆமையும் வெறிகொண்டு மஹா பலவானுன என்னுலல்லவா கடல் கடையப் பட்டது என்று அந்தக் கடலைக் கலங்கச் செய்தது. (16) அப்பொழுது பால்கடல் கலங்கியதும் உலகத்திற்குப் பீடை ஏற்பட்டது. இந்தப் பீடையை ஸஹிக்க முடியாமல் தேவர்கள் ப்ரும்மதேவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு (17) கைலாஸம் சென்று ஸ்ரீ மஹாதேவனிடம் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அப்பொழுது அந்த மஹாதேவன் மிகுந்த பலமுள்ள அந்த ஆமையைக் கொன்று (18) மஹா கோரமாகிய அந்த ஆமையின் முதுகெலும்பைப் பிடுங்கினுர். அப்பொழுது தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு இந்த மஹாதேவனும் அதைத் தரித்துக் கொண்டார். (19) ஓ தக்ஷா! முன்பு பரமசிவன் எல்லா உலகங்களையும் காப்பதற்காகக் காலகூட விஷத்தைச் சாப்பிட்டார். முன்பு எல்லா தேவாஸுரர்களும் பயங்கரமாண யுத்தத்தைச் செய்யும்போது எந்த உபாயத்தால் நமக்கும் மரணம் ஏற்படாமலிருக்கும் என்று அவர்கள் ப்ரும்மதேவனுடன் ஆலோசித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவின் ஸமீபம் சென்றனர். (20–21) பிறகு, விஷ்ணுவும் அவர்களது வார்த்தையைக்கேட்டு மனதினுல் தக்க உபாயத்தை ஆலோசித்து அமிருத பானம் செய்தால் மரணம் உண்டாகாது என்று தேவர்களிடம் கூறி, பிறகு நாராயணன் (22) மந்திர மலையை மத்தாகவும், ஸர்பராஜாவான வாஸுகியைக் கயிருகவும் செய்து தேவர்களோடு பாற்கடலைக் கடைந்தார். (23)

तदा कलकलारावो महानासीद्भयंकरः । सर्पस्योच्छ्वास निश्श्वाससमरुद्भिः क्षुभितोऽम्बुधिः ॥ २४
ततस्सर्पमुखाद्घोरं विषमब्धौ पपात हि । अनेककोटिबडबानलवेगं तमोमयम् ॥ २५
क्षणेनासीदिदं सिन्धुं व्यानशे सर्वतो मुखम् । दुद्रुवुश्च ततो देवा योक्त्रं मुक्त्वाशु वासुकिम् ॥ २६
पलायनपरो विष्णुः पश्चाद्दग्धोऽमुना भृशम् । शक्त्या मुकुन्दो मन्दोऽभूदासीच्छतधृतिस्तथा ॥ २७
अधृतिर्वायुरप्यासीद्वसुराशाव्यपोहितः । निर्व्यापारः कुबेरोऽभूद्देवमन्येऽपि नाकिनः ॥ २८
विषाग्निदग्धा स्सर्वेऽपि हाहेति सुमहारवाः । अरक्ष्यमाणास्सर्वे ते शरण्यं शरणं शिवम् ॥ २९
मत्वा कैलासमचलं सर्वे दुःखनिवारकम् । आपुः किलिकिलारावैराशु दक्षप्रजापते ॥ ३०
विषाग्निदग्धसर्वाङ्गो विष्णुः कृष्णोऽभवत्तदा । तत्र दृष्ट्वाऽऽलयद्वारि शैलादिं गणनायकम् ॥ ३१
प्रणम्य तस्मै वृत्तान्त मूचुस्सर्वेऽति दुःखिताः । कृपया तेषु शैलादिश्श्रुत्वा सर्वं सुरानिमान् ॥ ३२

ததா களகளாராவோ மஹாநாஸீத் பயங்கர: ।
ஸர்பஸ்யோச்வாஸநிச்வாஸமருத்பி: க்ஷுபிதோSம்புதி: ॥ 24
ததஸ்ஸர்பமுகாத் கோரம் விஷமப்தௌ பபாத ஹி ।
அநேக கோடிபடபானலவேகம் தமோமயம் ॥ 25
க்ஷணேநாஸீதிதம் ஸிந்தும் வ்யானசே ஸர்வதோ முகம் ।
துத்ருவுச்ச ததோ தேவா யோக்த்ரம் முக்த்வாசு வாஸுகிம் ॥ 26
பலாயனபரோ விஷ்ணு: பச்சாத்தக்தோSமுனா ப்ருசம் ।
சக்த்யா முகுந்தோ மந்தோSபூதாஸீச்சத த்ருதிஸ்ததா ॥ 27
அத்ருதிர் வாயுரப்யாஸீத் வஸுராசா வ்யபோஹித: ।
நிர்வ்யாபார: குபேரோSபூத் தேவமன்யேSபி நாகின: ॥ 28
விஷாக்னிதக்தாஸ் ஸர்வேSபி ஹாஹேதி ஸுமஹாரவா: ।
அரக்ஷ்யமாணாஸ் ஸர்வே தே சரண்யம் சரணம் சிவம் ॥ 29
மத்வா கைலாஸ மசலம் ஸர்வே து:கநிவாரகம் ।
ஆபு: கிலிகிலாராவைராசு தக்ஷ ப்ரஜாபதே ॥ 30
விஷாக்னிதக்த ஸர்வாங்கோ விஷ்ணு: க்ருஷ்ணோSபவத்ததா ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வாSSலயத்வாரி சைலாதிம் கண நாயகம் ॥ 31
ப்ரணம்ய தஸ்மை வ்ருத்தாந்த மூசுஸ் ஸர்வேSபி து:கிதா: ।
க்ருபயா தேஷு சைலாதிச்ச்ருத்வா ஸர்வம் ஸுரானிமான் ॥ 32

அப்பொழுது மிகுந்த பயங்கரமான சப்தம் உண்டாயிற்று. வாஸுகியின் உள் மூச்சு, வெளி மூச்சுக் காற்றுகளால் ஸமுத்ரமானது கலக்கப்பட்டது. (24) பிறகு, அநேக கோடி வடவாக்னியின் வேகம் உள்ளதும், இருளுருவத்தைக் கொண்டதும், மிக கோரமுமான விஷமானது வாசுகியின் முகத்திலிருந்து ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தது. (25) பிறகு, ஓர் க்ஷணத்தில் அந்த விஷமானது ஸமுத்திரமெங்கும் பரவிற்று. பிறகு, தேவர்கள் கயிருன வாசுகியை விட்டு வேகமாய் ஓடினுர்கள் (26) பிறகு, விஷ்ணுவும் விஷாக்னியினுல் தஹிக்கப்பட்டவராய் பின்னுடி ஓடினுர். விஷ்ணுவானவர் பலம் குறைந்த வராகவும், ப்ரும்மாவும் அதேவிதமாய் பலம் குறைந்தவராகவும் ஆனுர். (27) வாயுபகவான் தைர்யம் இழந்தவராகவும், அக்னி தேவன் ஆசையற்றவராகவும், குபேரன் முயற்சி அற்றவராகவும், மற்ற தேவர் களும் இவ்விதமே ஆனுர்கள். (28) அந்த யாவரும் விஷாக்னியினுல் மிகவும் பொசுக்கப்பட்டவர்களாகிக் காப்பவரில்லாமல் ஹா, ஹா என்று கதறிக்கொண்டு ஓடும்பொழுது எல்லா ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் சரண்யரான ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனேயே சரணமென்று (29) எண்ணி எல்லாத் துக்கங்களேயும் போக்குகின்ற கைலாஸ மலேக்கு மிகுந்த கூக்குரல் சப்தத்துடன் வேகமாய் ஓடினுர்கள். ஓ தக்ஷா! (30) அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் தேகம் முழுவதும் பொசுக்கப்பட்டு கறுத்து விட்டார். பிறகு, தேவர்கள் கைலாஸத்தின் வாசற்படியிலிருக்கும் கணங்களுக்கு அதிபரான நந்தியைப் பார்த்து (31) நமஸ்கரித்து யாவரும் மிகவும் துக்கம் கொண்டவர்களாகி அவரிடத்தில் நடந்தவைகளேச் சொன்னுர்கள். அது கேட்டு நந்தியும் கருணேயோடு எல்லாத் தேவர்களேயும் (32) அங்கு நிறுத்திவிட்டு ப்ரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய

निरुध्य तत्र स पुनर्ब्रह्मणा विष्णुनापि च । इन्द्राद्यैरपि दिक्पालैः प्रविश्यान्तःपुरं द्रुतम् ॥ ३३
पञ्चमावरणे तत्र व्यवस्थाप्य दिशां पतीन् । पुनरावरणे षष्ठे ब्रह्मविष्णू उभावपि ॥ ३४
सन्निरुध्य विवेशायं स्वयमन्तःपुरं तदा । गत्वा शिवाय प्रोवाच सुराणामागमं तदा ॥ ३५
शिवाज्ञया पुनर्नन्दी ब्रह्माणं विष्णुमेव च । प्रवेशयामास तदा शंभोरन्तःपुरं मुदा ॥ ३६
प्रविष्टौ ब्रह्मविष्णू तौ प्रणम्य परमेश्वरम् । तदा तुष्टुवतुर्भक्त्या स्तोत्रैर्वेदान्तगुंभितैः ॥ ३७
तुष्टस्तदा विलोक्यैतौ ब्रह्मविष्णू महेश्वरः । किमेतदधुना विष्णो शुद्धस्फटिकसन्निभः ॥ ३८
दवाग्निदग्धतरुवत्कृष्णोऽसि नितरामहो । पुण्डरीकेक्षणोऽपि त्वं रक्तनेत्रो विराजसे ॥ ३९
शरीरं तावकं विष्णो रुग्णं सन्दृश्यते तराम् । तप्तकाञ्चनसंकाशो वैवर्ण्यं भजते विधिः ॥ ४०
इति शंभोर्वचः श्रुत्वा विष्णुः प्राह महेश्वरम् । अविज्ञाप्य महादेव भवन्तममृतेच्छया ॥ ४१
अमन्थि सर्वैरमरैः क्षीरांभोधिं महेश्वर । तदा समभवद्घोरं विषं कालानलोपमम् ॥ ४२

நிருத்ய தத்ர ஸ புனர் ப்ரம்ஹணா விஷ்ணுநாபி ச |
இந்த்ராத்யைரபி திக்பாலை: ப்ரவிச்யாந்த:புரம் த்ருதம் || 33
பஞ்சமாவரணே தத்ர வ்யவஸ்தாப்ய திசாம்பதீன் |
புனராவரணே ஷஷ்டே ப்ரஹ்மவிஷ்ணூ உபாவபி || 34
ஸந்நிருத்ய விவேசாயம் ஸ்வயமந்த:புரம் ததா |
கத்வா சிவாய ப்ரோவாச ஸுராணாமாகமம் ததா || 35
சிவாக்ஞயா புனர்நந்தி ப்ரம்ஹாணம் விஷ்ணுமேவ ச |
ப்ரவேசயாமாஸ ததா சம்போரந்த:புரம் முதா || 36
ப்ரவிஷ்டௌ ப்ரம்ஹவிஷ்ணூ தௌ ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் |
ததா துஷ்டுவதுர் பக்த்யா ஸ்தோத்ரைர் வேதாந்த கும்பிதை: || 37
துஷ்டஸ்ததா விலோக்யைதௌ ப்ரம்மவிஷ்ணூ மஹேச்வர: |
கிமேததது விஷ்ணோ சுத்தஸ்படிக ஸன்னிப: || 38
தவாக்னி தக்ததருவத் க்ருஷ்ணோஸி நிதராமஹோ |
புண்டரீகே க்ஷணோபி த்வம் ரக்தநேத்ரோ விராஜஸே || 39
சரீரம் தாவகம் விஷ்ணோருக்ணம் ஸந்த்ருச்யதே தராம் |
தப்தகாஞ்சன ஸங்காசோ வைவர்ண்யம் பஜதே விதி: || 40
இதி சம்போர்வச: ச்ருத்வா விஷ்ணு: ப்ராஹ மஹேச்வரம் |
அவிக்ஞாப்ய மஹாதேவ பவந்த மம்ருதேச்சயா || 41
அமந்தி ஸர்வைரமரை: க்ஷீராம்போதிர் மஹேச்வர |
ததா ஸமபவத் கோரம் விஷம் காலானலோபமம் || 42

திக் பாலகர்கள் இவர்களோடு வேகமாய் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று (33) அங்கு ஐந்தாவது ப்ராகாரத்தில் திக் பாலகர்களை நிறுத்திவிட்டுப் பிறகு, ஆறுவது ப்ராகாரத்தில் ப்ரும்மா, விஷ்ணு இருவர்களையும் (34) இருக்கச் செய்து, தான் உள்ளே சென்று பகவானிடத்தில் தேவர்களின் வரவை அறிவித்தார். (35) பிறகு, நந்திகேச்வரர் சிவனுடைய உத்திரவின் பேரில் ப்ரும்மாவையும், விஷ்ணுவையும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய அந்தப்புரத்திற்குச் சந்தோஷமாய் அனுப்பினர். (36) பிறகு, ப்ரும்மா, விஷ்ணு இருவரும் அந்தப் புரத்திற்குச் சென்று பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து உபநிஷத்துக்களால் இசைக்கப்பட்ட துதிகளால் துதித்தார்கள் (37) அப்பொழுது மஹேச்வரனும் ப்ரும்மா விஷ்ணுக்களைப் பார்த்து சந்தோஷமடைந்து ஒ விஷ்ணுவே! சுத்தமான ஸ்படிகத்திற்கு ஒப்பான சரீரத்தை உடைய நீர் இப்பொழுது எக்காரணத்தினல் (38) காட்டுத் தீயினல் எரிந்து போன மரம் போல் மிகவும் கறுத்து விட்டீர். அஹோ கஷ்டம்! வெண் தாமரை மலருக்கு நிகரான உமது கண்கள் ரத்தம் குழம்பலாயின. (39) ஓ விஷ்ணுவே! உமது சரீரம் மிகவும் வியாதி உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. உருக்கிய தங்கத்திற்கு ஒப்பான ப்ரும்மதேவனின் சரீரமும் நிறம் மாறியதாகக் காணப்படுகிறதே (40) என்ற ஸ்ரீ மஹேச்வரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு விஷ்ணுவானவர் அவரைப் பார்த்துக் கூறினர். ஓ மஹாதேவ! தங்களிடம் தெரிவிக்காமல் அமிருதத்தில் விருப்பத்தால் எல்லாத் தேவர்களாலும் பாற்கடல் கடையப்பட்டது. அப்பொழுது ப்ரளய காலாக்னிக்கு ஒப்பானதும், கோரமுமான விஷமுண்டாயிற்று. (41—42)

तच्छिखाप्लुष्टसर्वाङ्गास्सर्वे देवास्त्र्यंबक । अरक्ष्यमाणाश्शरणं प्रपन्नास्त्वां सदाशिवम् ॥ ४३
पुरतो धावतो देवाननुयातोऽह मग्रणीः । मच्छरीरमतस्स्वामिन् दग्धं शंभो विशेषतः ॥ ४४
घोरेणानेन देवेश विश्वमीशातिबाध्यते । कृष्णोऽहं मधुना शंभो बाध्यमानः क्षणे क्षणे ॥ ४५
अनन्यशरणान्देवान् भव विश्वाधिक प्रभो । रक्ष रक्ष कृपांभोधे माविळंबितुमर्हसि ॥ ४६
सर्वेषामन्तरात्मा त्वं सर्वव्यापी सनातनः । गृहीत्वैवं विधं रूपं कल्याणगुणमण्डितम् ॥ ४७
रक्षितुं सर्वलोकांस्त्वं सर्वज्ञात्र विराजसे । इत्युक्त्वा माधवश्शीघ्रं प्रणनाम पुनः पुनः ॥ ४८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे षोडशोऽध्यायः ॥

தச்சிகாப்லுஷ்ட ஸர்வாங்காஸ் ஸர்வே தேவாஸ் த்ரயம்பக |
அரக்ஷ்யமாணாச்சரணம் ப்ரபன்னாஸ் த்வாம் ஸதாசிவம் || 43
புரதோ தாவதோ தேவாநனுயாதோ஽ஹ மக்ரணீ: |
மச்சரீரமதஸ் ஸ்வாமின் தக்தம் சம்போ விசேஷத: || 44
கோரேணாநேன தேவேச விச்வமீசாதிபாத்யதே |
க்ருஷ்ணோ஽ஹ மதுனா சம்போ பாத்யமான: க்ஷணே க்ஷணே || 45
அனன்யசரணான் தேவான் பவ விச்வாதிக ப்ரபோ |
ரக்ஷ ரக்ஷ க்ருபாம்போதே மாவிளம்பிது மர்ஹஸி || 46
ஸர்வேஷா மந்த்ராத்மா த்வம் ஸர்வ வ்யாபீ ஸனாதன: |
க்ருஹீத்வைவம் விதம் ரூபம் கல்யாணகுண மண்டிதம் || 47
ரக்ஷிதும் ஸர்வலோகாம் ஸ்த்வம் ஸர்வக்ஞாத்ர விராஜஸே |
இத்யுக்த்வா மாதவச்சீக்ரம் ப்ரணநாம புன: புன: || 48

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஷோடசோ஽த்யாய:

ஓ முக்கண்ணரே! அந்த விஷ ஜ்வாலையால் கருகிய எல்லா அவயவங்களையும் உடைய எல்லா தேவர்களும் காப்பவரில்லாமல் ஸதாசிவனாகிய தங்களைச் சரணமடைந்திருக்கிறார்கள், (43) அவர்களில் முதல்வனாகயிருந்த நான் அந்த தேவர்களுக்குப் பின்னால் ஓடிவந்தபடியால் ஓ ஸ்வாமி! எனது சரீரம் அதிகமாய்ப் பொசுங்கலாயிற்று. (44) - ஓ தேவாதிதேவ! மஹா கோரமான இந்த விஷத்தினால் உலகம் முழுவதும் மிகவும் பாதிக்கப்படுகின்றன. ஓ சம்புவே! நானும் மிகுதியாய் பாதிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் கறுத்துப் போகிறேன். (45) எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலான ஓ பிரபுவே! வேறு கதியற்ற இந்த தேவர்களைக் காத்தருள வேண்டும். ரக்ஷிக்க வேண்டும். ஓ கருணைக்கடலே! தாமதிக்கக் கூடாது. (46) ஓ ஸர்வக்ஞரான பரமசிவ! எல்லா பிராணிகளின் அந்தராத்மாவாகவும் எங்கும் வியாபித்தவராகவும், சாச்வதராகவும் விளங்குகின்ற பரப்ரும்மமாகிய தாங்கள் எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காகவே ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட இப்பேர்க்கொத்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு விளங்குகிறீர் என்று ஸ்ரீ மாதவன் கூறிவிட்டு வேகமாய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். (47)

பதினாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

हालाहल भक्षणम् ॥

बहिः स्थितास्तदा देवा स्सर्वे युगपदेव ते । रक्ष रक्ष महादेव शरणागतवत्सल ॥ १
दह्यमानान्सुरान्सर्वान्विषरूपमहाग्निना । अनन्य शरणान्शंभो त्वामेव शरणं गतान् ।।२
बहुना किं महादेव रक्ष रक्षेति चुक्रुशुः । तेषां तानारवाञ्छ्रुत्वा शङ्करः करुणाकरः ॥ ३
किमेतदिति पप्रच्छ ब्रह्माणं वीक्ष्य पावनः । रक्षास्मान् पार्वतीनाथ देवान् दैत्यतपोधनैः ॥ ४
विषाग्निना दह्यमानानतिघोरेण विश्वप । सर्वे सुरासुराश्शंभो बहिरेत्य तपोधनैः ॥ ५
महाघोरं विषं सोढु मशक्ता भृशमीश्वर । क्रोशन्ति नितरां खिन्ना स्त्वामेव शरणं गताः ॥ ६
रक्षा तदाशु कर्तव्या भवता परमेश्वर । इति ब्रह्मवच श्श्रुत्वा नन्दिनं वीक्ष्य शंकरः ॥ ७
भ्रूविक्षेपञ्चकारासौ कृपया देवनायकः । ज्ञात्वा तदिङ्गितं नन्दी पुनर्गत्वा सुरासुरान् ॥ ८
ऋषीन्प्यानयित्वाऽय मन्तिकं प्राप शांकरम् । तदा सर्वे महादेवं वीक्ष्य सोमार्धशेखरम् ॥ ९

॥ அத ஸப்ததசோऽத்யாய: ॥

ஹாலாஹலத்தை விழுங்குதல்

பஹி: ஸ்திதா ஸ்ததா தேவாஸ் ஸர்வே யுகப தேவதே ।
ரக்ஷ ரக்ஷ மஹாதேவ சரணாகதவத்ஸல ॥ 1
தஹ்யமானான் ஸுரான் ஸர்வான் விஷச்சத்ம மஹாக்னினா ।
அனன்ய சரணான் சம்போ த்வா மேவ சரணம் கதான் ॥ 2
பஹுனா கிம் மஹாதேவ ரக்ஷ ரக்ஷேதி சுக்ருசு: । தேஷாம் தாநாரவான் ச்ருத்வா சங்கர: கருணாகர: ॥ 3
கிமேதகிதி பப்ரச்ச ப்ரும்ஹாணம் வீக்ஷ்ய பாவன: ।
ரக்ஷாஸ்மான் பார்வதிநாத தேவான் தைத்ய தபோதனை: ॥ 4
விஷாக்னினா தஹ்யமானானதிகோரேண விச்வப ।
ஸர்வே ஸுராஸுரா ச்சம்போ பஹிரேத்ய தபோதனை: ॥ 5
மஹாகோரம் விஷம் ஸோடுமசக்தா ப்ருசமீச்வர । க்ரோசந்தி நிதராம் கிந்நா ஸ்த்வாமேவ சரணம் கதா: 6
ரக்ஷா ததாசு கர்தவ்யா பவதா பரமேச்வர । இதி ப்ரும்ஹ வசச்ச்ருத்வா நந்தினம் வீக்ஷ்ய சங்கர: ॥ 7
ப்ருவிக்ஷேபம் சகாராஸௌ க்ருபயா தேவநாயக: । க்ஞாத்வா ததிங்கிதம் நந்தி புனர்கத்வா ஸுராஸுரான் 8
ருஷீனப்யானயித்வாऽயமந்திகம் ப்ராப சாங்கரம் । ததா ஸர்வே மஹாதேவம் வீக்ஷ்ய ஸோமார்தசேகரம் 9

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

அப்பொழுது வெளியிலிருந்த எல்லாத் தேவர்களும் ஒரே சமயத்தில் சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அன்புகொண்ட ஓ மஹாதேவா! விஷமென்னும் வியாஜமான மஹாக்னியால் தஹிக்கப்படுகின்றவர்களும், வேறு கதியற்றவர்களும், தங்களையே சரணமடைந்தவர்களுமான இந்தத் தேவர்கள் யாவரையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும், ரக்ஷிக்கவேண்டும். (1-2) ஓ மஹாதேவ! அதிகம் கூறுவதில் என்ன பயன். காக்கவேண்டும், காக்கவேண்டும் எனக் கூறினார்கள். கருணைக்கடலும், பரிசுத்தருமான சங்கரர் அவர்களுடைய பலவிதக் கூச்சலைக்கேட்டு, இது என்னவென்று ப்ரும்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டார். ப்ரும்மாவும், ஓ பார்வதீநாதா! அதிகோரமான விஷாக்னியால் தஹிக்கப்படுகின்ற தேவர்கள், அசுரர்கள், ரிஷிகள் முதலிய எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். உலகங்களைக் காப்பாற்றும் ஓ பரமசிவ! தேவாசுரர்கள் எல்லோரும், ரிஷிகளோடுகூட மிகக்கொடுரமான விஷத்தை ஸஹிக்க மிகவும் அசக்தர்களாகி ரொம்பவும் துக்கமடைந்து தங்களையே சரணமாய் நாடி வெளியில் வந்து கதறுகிறார்கள். (3-6) ஓ பரமேச்வர! தாங்கள் சீக்கிரம் ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற ப்ரும்மனின் வார்த்தையைக்கேட்டு ஸ்ரீ சங்கரன் நந்தியைப் பார்த்து (7) கருணையினால் இந்த தேவநாயகன் புருவத்தை அசைத்தார். அந்த இங்கிதத்தை அறிந்து நந்திகேச்வரரும் மறுபடியும் சென்று தேவர்கள், அசுரர்கள், முனிவர்கள் இவர்களைப் பரமசிவனது ஸமீபத்திற்கு அழைத்து வந்தார். அப்பொழுது யாவரும் அர்த்தச் சந்திரனை சிரஸ்ஸில் தரித்த மஹாதேவனைப் பார்த்து (8-9) அனேகம்

प्रणेमुर्दण्डवद्भूमौ स्तुत्वा स्तोत्रै रनेककैः । तदानीममरानन्यान्वीक्ष्य गौरी दयावती ॥ १०
कृपाञ्चकाररक्षैतानिति शंभुं निरीक्ष्य सा । तदा शिवस्समीपस्थं सुन्दरं वीक्ष्य सुन्दरम् ॥ ११
गृहीत्वा विषमेतत्त्वं पुनरागच्छ शीघ्रतः । इत्युक्त्वा प्रेषयामास गणनाथवरं शिवः ॥ १२
शिवाज्ञयाऽयं निर्गत्य करे जग्राह तद्विषम् । रराज तत्कराब्जेऽस्य कोमळे भृङ्गवत्तदा ॥ १३
सुन्दरस्तद्विषं शंभोर्ददौ हस्ते तदाज्ञया । पाणावस्य महेशस्य कस्तूरी बिन्दुवद्विषम् ॥ १४
संबभूव क्षणादेव तदा दक्ष प्रजापते । ततो देवान्निरीक्ष्यायं भीतभीतान्महेश्वरः ॥ १५
लेह्यं किममरादूरात् क्षेप्तव्यं वा मयाऽथवा । परित्यक्तभया यूयं वदतात्र मदाज्ञया ॥ १६
इत्युवाच महादेवो महाग्रासो जितान्तकः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मविष्णुपुरोगमाः ॥ १७
भगवन् दूरतः क्षिप्तं पुनरायास्यति क्षणात् । इति नो भीतिरधुना महती परिवर्तते ॥ १८
क्षणेनानेन घोरेण दग्धास्सर्वे जितान्तक । दृष्ट्वैतच्छ्रीकरे स्वामिन् भवतो भीतिरद्य नः ॥ १९
सर्वज्ञस्त्वं दयासिन्धुस्सर्वरक्षापरायणः । मृत्युञ्जयः क्षयद्वीरः कालकालो महेश्वरः ॥ २०

ப்ரணேமுர் தண்டவத் பூமௌ ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரை ரனேககை:
ததானீ மமரானன்யான் வீக்ஷ்ய கௌரீ தயாவதீ ॥ 10
க்ருபாம் சகார ரக்ஷைதானிதி சம்பும் நிரீக்ஷ்ய ஸா ।
ததா சிவஸ் ஸமீபஸ்தம் ஸுந்தரம் வீக்ஷ்ய ஸுந்தரம் ॥ 11
க்ருஹீத்வா விஷமேதத் த்வம் புனராகச்ச சீக்ரத: । இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ கணநாதவரம் சிவ: ॥ 12
சிவாக்ஞயாயம் நிர்கத்ய கரே ஜக்ராஹ தத்விஷம் । ரராஜ தத்கராப்ஜேऽஸ்ய கோமளே ப்ருங்கவத்ததா 13
ஸுந்தரஸ் தத்விஷம் சம்போர் ததௌ ஹஸ்தே ததாக்ஞயா ।
பாணாவஸ்ய மஹேசஸ்ய கஸ்தூரீ பிந்துவத்விஷம் ॥ 14
ஸம்பபூவ க்ஷணாதேவ ததா தக்ஷ ப்ரஜாபதே । ததோ தேவான் நிரீக்ஷ்யாயம் பீதபீதான்மஹேச்வர: ॥ 15
லேஹ்யம் கிமமரா தூராத் க்ஷேப்தவ்யம்வா மயாऽதவா । பரித்யக்தபயா யூயம் வததாத்ர மதாக்ஞயா ॥ 16
இத்யுவாச மஹாதேவோ மஹாக்ராஸோ ஜிதாந்தக: ।
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ப்ரும்ஹவிஷ்ணு புரோகமா: ॥ 17
பகவன் தூரத: க்ஷிப்தம் புனராயாஸ்யதி க்ஷணாத் । இதி நோ பீதிரதுனா மஹதீ பரிவர்ததே ॥ 18
க்ஷணேநானேன கோரேண தக்தாஸ் ஸர்வே ஜிதாந்தக ।
த்ருஷ்ட்வைதச் ஸ்ரீகரே ஸ்வாமின் பவதோ பீதிரத்ய ந: ॥ 19
ஸர்வக்ஞஸ் த்வம் தயாஸிந்துஸ் ஸர்வரக்ஷா பராயண: ।
ம்ருத்யுஞ்ஜய: க்ஷயத்வீர: காலகாலோ மஹேச்வர: ॥ 20

ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து பூமியில் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்தனர். அப்பொழுது தேவர்களையும் மற்றவர்களையும் தயைகொண்ட பார்வதியானவள் பார்த்து (10) இவர்களைக் காக்கவேண்டுமென பரமசிவனைப் பார்த்து க்ருபை செய்தாள். அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமசிவன் தனது சமீபத்திலிருப்பவனும், அழகுவாய்ந்தவனுமான சுந்தரன் என்றவனைப் பார்த்து (11) நீ போய் விஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் திரும்பி வா எனக்கூறி சிறந்த கணங்களுக்கு தலைவனை அனுப்பினார். (12) இந்த சுந்தரனும் சிவனது கட்டளையின் பேரில் அங்குச் சென்று அந்த விஷத்தைக் கையில் எடுத்தான். அப்பொழுது அந்த விஷமும் அவரது அழகிய கரபத்மத்தில் கருவண்டுபோல் விளங்கிற்று. (13) சுந்தரனும் அவரது ஆக்ஞையினால் அந்த விஷத்தைப் பரமசிவனுடைய கையில் கொடுத்தான். ஓ தக்ஷ ப்ரஜாபதியே! இந்தப் பரமசிவனுடைய கையில் கஸ்தூரிப் பொட்டுபோல் ஓர் க்ஷணத்தில் ஆயிற்று. பின்பு பரமேச்வரர் அந்த தேவர்கள் நடுநடுங்கி நிற்பதைப் பார்த்து (14-15) ஓ தேவர்களே! நான் இதை நக்கிச் சாப்பிடட்டுமா? வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் எறிந்துவிடட்டுமா? என்பதை நீங்கள் நமது கட்டளையின்படி பயமின்றிக் கூறுங்கள். (16) ப்ரளய காலத்தில் உலகம் முழுவதையும் ஓர் கபலமாகச் சாப்பிடுகிறவரும், யமனை ஜயித்தவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவன் இவ்விதம் கூறினார். ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலியவர்கள் அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, (17) ஓ பகவானே! தூரத்தில் எறிந்தால் ஓர் க்ஷணத்தில் திரும்பி வந்துவிடுமென்று மிகுந்த பயம் எங்கள் மனதிலிருக்கிறது. (18) ஏனென்றால் ஓர் க்ஷணத்தில் நாங்கள் யாவரும் கொடிய விஷத்தால் பொசுக்கப் பட்டோம். ஓ ஸ்வாமி! அழகிய உங்கள் கையிலிருக்கும் இந்த விஷத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே எங்களுக்குப் பயமேற்படுகிறது. (19) ஆதலால் ஸர்வக்ஞரும்,

यथोचितं समुद्वीक्ष्य रक्षदेवान् परात्पर । नमो नमस्ते रुद्राय सर्वभूतहितैषिणे ॥ २१
कालकालाय भवते सर्वरक्षाय (भक्षाय) शूलिने । इति स्तुत्वा प्रणेमुस्ते दण्डवत्परमेश्वरम् ॥ २२
शिवस्तदा शिवां वीक्ष्य स्मितवक्त्रांबुजप्रभाम् । पपावेतत्कृपांभोधि रखण्डानन्द विग्रहः ॥ २३
विषमेतन्महाघोर मानीलाभं यदा गळम् । द्रुतमाप तदा देवास्सर्वेप्यञ्जलिपाणयः ॥ २४
देवदेव दयासिन्धो भक्तवत्सल विश्वप । अनन्तमहिमाधार स्वतन्त्रानन्द विग्रह ॥ २५
ब्रह्मक्षत्रञ्च यस्याहुरोदनं ब्रह्मवादिनः । नारङ्गव्यञ्जनं मृत्युं महाग्रासस्य शूलिनः ॥ २६
स्वतन्त्रशक्ते स्तत्कण्ठे शुद्धस्फटिक सन्निभे । स्तंभयाशु विषं घोर मलंकारस्तवाद्भुतः ॥ २७
अलञ्चकार भगवन्स्तव कण्ठं यदा विषम् । अलङ्कुर्वन्ति देवस्त्रीकण्ठं मंगळ्यतन्तवः ॥ २८
देवानां विषदग्धानामस्माकं भवता प्रभो । विषं पीत्वा कृता रक्षा न च विस्मर्यते ततः ॥ २९
इत्यादिवचनान्येते तदा प्राहुः प्रजापते । तथेति तद्गळे शंभुः स्तंभयामास लीलया ॥ ३०

யதோசிதம் ஸமுத்விக்ஷ்ய ரக்ஷ தேவான் பராத்பர । நமோ நமஸ்தே ருத்ராய ஸர்வபூதஹிதைக்ஷிணே 21
காலகாலாய பவதே ஸர்வரக்ஷாய (பக்ஷாய) சூலினே ।
இதி ஸ்துத்வா ப்ரணேமுஸ்தே தண்டவத் பரமேச்வரம் ॥ 22
சிவஸ் ததா சிவாம் விக்ஷ்ய ஸ்மித வக்த்ராம்புஜ ப்ரபாம் ।
பபாவேதத் க்ருபாம்போதிர கண்டானந்த விக்ரஹ: ॥ 23
விஷமேதன் மஹாகோர மானீலாபம் யதா களம் । த்ருதமாப ததா தேவாஸ் ஸர்வேப்யஞ்ஜலி பாணய: 24
தேவதேவ தயாஸிந்தோ பக்தவத்ஸல விச்வப । அனந்த மஹிமாதார ஸ்வதந்த்ரானந்த விக்ரஹ ॥ 25
ப்ரும்ஹக்ஷத்ரஞ்ச யஸ்யாஹு ரோதனம் ப்ரும்ஹவாதின: ।
நாரங்கவ்யஞ்ஜனம் ம்ருத்யும் மஹாக்ராஸஸ்ய சூலின: ॥ 26
ஸ்வதந்த்ர சக்தே ஸ்தத்கண்டே சுத்தஸ்படிக ஸன்னிபே ।
ஸ்தம்பயாசு விஷம் கோர மலங்காரஸ்தவாத்புத: ॥ 27
அலஞ்சகார பகவன் தவ கண்டம் யதா விஷம் । அலங்குர்வந்தி தேவஸ்த்ரீகண்டம் மங்கள்ய தந்தவ: 28
தேவானும் விஷதக்தானு மஸ்மாகம் பவதாப்ரபோ । விஷம் பீத்வா க்ருதா ரக்ஷா ந ச விஸ்மர்யதே தத: 29
இத்யாதி வசனுன்யேதே ததா ப்ராஹு: ப்ரஜாபதே । ததேதி தத்களே சம்பு: ஸ்தம்பயாமாஸ லீலயா 30

கருணைக்கடலும், எல்லா உலகங்களையும் காப்பதில் முயற்சி கொண்டவரும், யமனை ஜயித்தவரும், பக்தர்களுக்கு விரோதிகளான வீரர்களை நாசம் செய்கிறவரும், காலனுக்குக் காலனும், மஹேச்வரனுமாகிய தாங்கள் (20) உசிதம்போல் யோஜித்து பரம புருஷனை தாங்கள் தேவர்களைக் காக்கவேண்டும். ருத்திரனை தங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் நன்மையைச் செய்கிறவருக்கு நமஸ்காரம். (21) கால காலனை தங்களுக்கு நமஸ்காரம். எல்லோரையும் காப்பவரான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். சூலாயுதத்தைத் தரித்தவரான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். இவ்வாறு துதித்து அவர்கள் பரமேச்வரனைத் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். (22) அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் மந்தஹாஸத்தை உடைய முகாரவிந்தத்தைக் கொண்டவளான ஸ்ரீ பார்வதியைப் பார்த்துக்கொண்டே கருணைக்கடலும், பரிபூர்ணனந்தமூர்த்தியுமான அந்த மஹாதேவர் அந்த விஷத்தைப் பானம் செய்தார். (23) உடன் மஹா கோரமும், மிகக் கறுப்பு நிறமுள்ளதுமான அந்தக் காலகூட விஷமானது பரமேச்வரனுடைய தொண்டைக்குள் துரிதமாய் வந்தபோது எல்லாத் தேவர்களும் கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு (24) ஒ தேவாதிதேவ! கருணைக்கடலே! பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரே! ப்ரபஞ்சங்களைக் காப்பவரே! அளவற்ற மகிமைகளுக்கு ஆதாரமானவரே! ஸ்வாதீனமுள்ளவரே! ஆனந்த மூர்த்தியே! (25) வேதமறிந்தவர்கள் "மஹாப்ரளய காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் ஒரே கபளமாய் விழுங்குகிறவரும், சூலபாணியுமான தங்களுக்கு ப்ராம்மண க்ஷத்திரியர்கள் முதலிய ஜாதிகள் அன்னமென்றும், ம்ருத்யுவான வன் நார்த்தங்காய் ஊறுகாயென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (26) ஸ்வாதீனமான சக்தியுள்ளவரே! சுத்தமான ஸ்படிகத்திற்கு ஒப்பான தங்களது நெஞ்சில் கோரமான விஷத்தை நிறுத்திவிடும். அது தங்களுக்கு அற்புதமான அலங்காரமாக விளங்கும். (27) ஒ பகவானே! இந்த விஷமானது தங்களுடைய கழுத்தை அலங்கரித்தால்தான் தேவஸ்த்ரீகளுடைய கழுத்தைத் திருமங்கல்ய சூத்திரங்கள் அலங்கரிக்க லாகும் (28) விஷாக்னியினுல் தஹிக்கப்பட்ட தேவர்களாகிய எங்களுக்கு ப்ரபுவான தாங்கள் அந்த விஷத்தைப் பானம் செய்து காப்பாற்றியது எப்பொழுதும் மறவாமலிருக்கும். (29) ஒ தக்ஷ ப்ரஜாபதியே!

स्वतन्त्रशक्तेरीशस्य महिमा केन वर्ण्यते (गण्यते) । ततो देवास्सुसंतुष्टा स्तुष्टुवुः परमेश्वरम् ॥ ३१
नमो नमस्ते देवेश नीलग्रीवाय शंभवे । पशूनां पतये तुभ्यं देवानां प्राणदायिने ॥ ३२
प्राणेश्वराय रुद्राय नमस्ते कृत्तिवाससे । अद्यप्रभृति लोकोयं भगवन्तं महेश्वरम् ॥ ३३
त्वां विजानातु सततं नीलकण्ठं दयानिधे । स्तोत्रेणानेन सन्तुष्टो भगवान् परमेश्वरः ॥ ३४
मथित्वा यूयममराः क्षीरांबोधिं मदाज्ञया । पीयूषं मथनोद्भूतं पिबत त्यक्तशंकया ॥ ३५
भविष्यति न संदेहः पीयूषमतुलं क्षणात् । इत्युवाच सुरान्वीक्ष्य दयया परमेश्वरः ॥ ३६
ततो देवास्तु सन्तुष्टाः प्रणम्य गिरिजापतिम् । गत्वा ममन्थुः क्षीराब्धिं लब्ध्वाऽमृतमनुत्तमम् ॥
पपुस्सर्वेऽमृतत्वाय शिवाज्ञापरिचोदिताः ॥ ३७
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे सप्तदशोऽध्यायः ॥

ஸ்வதந்த்ர சக்தே ரீசஸ்ய மஹிமா கேன் வர்ண்யதே (கண்யதே)
ததோ தேவாஸ்ஸுஸந்துஷ்டாஸ்துஷ்டுவு பரமேச்வரம் ‖ 31
நமோ நமஸ்தே தேவேச நீலக்ரீவாய சம்பவே । பசூனும் பதயே துப்யம் தேவானும் ப்ராண தாயினே ‖ 32
ப்ராணேச்வராய ருத்ராய நமஸ்தே க்ருத்தி வாஸஸே ।
அத்ய ப்ரப்ருதி லோகோயம் பகவந்தம் மஹேச்வரம் ‖ 33
த்வாம் விஜானாது ஸததம் நீலகண்டம் தயாநிதே ।
ஸ்தோத்ரேணுனேன ஸந்துஷ்டோ பகவான் பரமேச்வர: ‖ 34
மதித்வா யூயமமரா: க்ஷீராம்போதிம் மதாக்ஞயா । பீயூஷம் மதனோத்பூதம் பிபதத்யக்தசங்க்யா ‖ 35
பவிஷ்யதி ந ஸந்தேஹ: பீயூஷ மதுலம் க்ஷணாத் । இத்யுவாச ஸுரான் வீக்ஷ்ய தயயா பரமேச்வர: ‖ 36
ததோ தேவாஸ்ஸு ஸந்துஷ்டா: ப்ரணம்ய கிரிஜாபதிம் ।
கத்வா மமந்து: க்ஷீராப்திம் லப்த்வாSம்ருதமனுத்தமம் ‖
பபுஸ்ஸர்வேSம்ருதத்வாய சிவாக்ஞாபரிசோதிதா: ‖ 37

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஸப்ததசோSத்யாய: ‖

அப்பொழுது அந்தத் தேவர்கள் இது முதலிய வசனங்களால் வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஸ்ரீ பகவானும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்த விஷத்தைத் தன் கழுத்துக்குள் விளையாட்டாக நிறுத்திக் கொண்டார். (30) ஸ்வாதீன சக்தியை உடையவரான பரமசிவனுடைய மஹிமையானது யாரால்தான் வர்ணிக்க முடியும். பிறகு தேவர்களெல்லாம் மிக சந்தோஷம் கொண்டவர்களாகி ஸ்ரீ பரமேச்வரனைத் துதித்தார்கள். (31) தேவாதி தேவனுன தங்களுக்கு நமஸ்காரம். கறுத்த கழுத்தை உடையவரும், மங்களத்தைக் கொடுப்பவரும், பசுக்களான எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் பதியும், தேவர்களுக்கு உயிரை அளித்தவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (32) உயிர்களுக்கு ஈசரும் யானைத்தோலைப் போற்றியவருமாகிய ருத்ரனுக்கு நமஸ்காரம். ஓ தயாநிதியே! இந்த உலகமானது இது முதற்கொண்டு மஹேச்வரராகிய தங்களை நீலகண்டரென்று எப்பொழுதும் அறியத்தக்கது. இந்த ஸ்தோத்திரத்தினுல் ஸந்தோஷமடைந்த பகவானுகிய பரமேச்வரன் ஓ தேவர்களே! என்னுடைய ஆக்ஞையின் பேரில் நீங்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து அதிலிருந்து உண்டான அமிருதத்தைக் கவலையின்றிப் பானம் செய்யுங்கள். (33-35) சீக்கிரம் நிகரற்ற அமிருதமானது உண்டாகப் போகிறது. அதில் ஸந்தேஹமில்லை. என்று தேவர்களைப் பார்த்து பரமேச்வரன் கருணையுடன் கூறினுர். 36 பிறகு தேவர்கள் மிக்க சந்தோஷம் கொண்டவர்களாய் ஸ்ரீ பார்வதிகாந்தனை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பாற்கடலை அடைந்து கடைந்தார்கள். மிகச் சிறந்ததான அமிருதத்தை அடைந்து யாவரும் மரணமில்லாமலிருப்பதற்காகப் பரமேச்வரனுடைய ஆக்ஞையால் ஏவப்பட்டவர்களாய் பானம் செய்தார்கள். (37)

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

ब्रह्मविष्ण्वोः पुरतः शिवाविर्भावः ॥

आख्यानमेतद्भवते दक्षात्राभिहितं मया । सर्वदेवपरित्राणं विषं पीत्वाऽकरोच्छिवः ॥ १
भिक्षाटनचरित्रञ्च प्रतिग्रामं प्रजापते । मत्तश्शृणु वृथा मोहं परित्यक्त्वाऽवधानतः ॥ २
पुरा हरिविधातारौ मेरुपार्श्वस्थितावुभौ । तदा देवाश्च ऋषयः सन्देहाविष्टमानसाः ॥ ३
प्रणम्य तौ समभ्येत्य पप्रच्छुश्च कुतूहलात् । कोदेवस्सर्वदेवानां वरिष्ठो व्यापकः प्रभुः ॥ ४
अन्तर्यामी परञ्ज्योतिः परमात्मा परात्परः । स्रष्टा च सर्वभूतानां पालको हारकस्तथा ॥ ५
इति तेषां वचश्श्रुत्वा ब्रह्मा प्राह वचस्तदा । अहमेव जगत्कर्ता मत्तस्सर्वं विचेष्टते ॥ ६
लयमेष्यति मय्येव जगदन्ते मदाज्ञया । इति ब्रुवाणं ब्रह्माणं वीक्ष्य प्राह वचो हरिः ॥ ७
निर्माय त्वामहं पूर्वं सृजामि विसृजाम्यदः । नान्यतोऽस्ति जगत्कर्ता मत्तस्सर्वंहि जायते ॥ ८

॥ அத அஷ்டாதஶோऽத்யாய: ॥

ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களுக்கு முன்பு பரமசிவன் தோன்றுதல்

ஆக்யானமேதத்பவதே தக்ஷாத்ராபிஹிதம் மயா ।
ஸர்வதேவ பரித்ராணம் விஷம் பீத்வாऽகரோச்சிவ: ॥ 1

பிக்ஷாடனசரித்ரஞ்ச ப்ரதிக்ராமம் ப்ரஜாபதே । மத்தச்ச்ருணு வ்ருதா மோஹம் பரித்யக்த்வாऽவதானத: 2

புரா ஹரிவிதாதாரௌ மேருபார்ச்வ ஸ்திதாவுபௌ । ததா தேவாச்ச ருஷய: ஸந்தேஹாவிஷ்ட மானஸா: 3

ப்ரணம்யதௌ ஸமப்யேத்ய பப்ரச்சுச்ச குதூஹலாத் ।
கோ தேவஸ்ஸர்வ தேவானும் வரிஷ்டோ வ்யாபக: ப்ரபு: ॥ 4

அந்தர்யாமீ பரஞ்ஜோதி: பரமாத்மா பராத்பர: । ஸ்ரஷ்டாச ஸர்வபூதானும் பாலகோ ஹாரகஸ்ததா ॥ 5

இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ப்ரும்ஹா ப்ராஹ வசஸ்ததா ।
அஹமேவ ஜகத்கர்தா மத்தஸ்ஸர்வம் விசேஷ்டதே ॥ 6

லயமேஷ்யதி மய்யேவ ஜகதந்தே மதாக்ஞயா ।
இதி ப்ருவாணம் ப்ரம்ஹாணம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ வசோ ஹரி: ॥ 7

நிர்மாய த்வாமஹம் பூர்வம் ஸ்ரஜாமி விஸ்ருஜாம்யத: ।
நான்யதோऽஸ்தி ஜகத்கர்தா மத்தஸ்ஸர்வம் ஹி ஜாயதே ॥ 8

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

ஓ தக்ஷா! இப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் விஷத்தைச் சாப்பிட்டு தேவர்களைக் காத்தார் என்ற சரித்திரமானது உனக்கு என்னுல் கூறப்பட்டது. (1) ஓ தக்ஷப்ராஜாபதியே! பரமசிவன் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பிக்ஷை எடுத்த சரித்திரத்தை என்னிடமிருந்து வீண் மயக்கத்தை விட்டு விட்டு ஸாவதானமாய்க் கேள். (2) முன்பு விஷ்ணு, ப்ரும்மா இவ்விருவர்களும் மேரு மலையின் ஓர் பக்கத்திலிருந்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்களும், முனிவர்களும் ஸந்தேஹங்கொண்ட மனமுள்ளவர்களாய் (3) அவர்களிடம் சென்று நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷத்துடன் கேட்டார்கள். எல்லாத் தேவர்களுக்கும் சிறந்தவனும், வ்யாபகரும், ப்ரபுவும் (4) எல்லா ஜீவன்களுக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவரும், பரஞ்ஜோதியும், பரமாத்மாவும், பராபரரும், எல்லா பூதங்களையும் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் செய்பவருமான தேவன் யார்? (5) என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பொழுது ப்ரும்மதேவன் ஓர் வார்த்தையைக் கூறினுர். நானே எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவன். என்னுலேயே எல்லாம் நடைபெறுகின்றது. (6) முடிவில் எனதாக்ஞையாலேயே உலகம் என்னிடமே அடங்கப்போகிறது. என்று கூறும் ப்ரும்மதேவனைப் பார்த்து விஷ்ணுவானவர் ஓர் வார்த்தையைக் கூறினுர். (7) நானே முன்பு உன்னை ஸ்ருஷ்டித்து இந்த உலகையும் ஸ்ருஷ்டித்து விடுகிறேன். என்னைத் தவிர வேறு ஒருவரும் உலகை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதில்லை. என்னிடமிருந்து எல்லாம் உண்டாகிறது. (8) ஸகல ஜகத்தும் விஷ்ணு

जगन्मूलमहं यस्मात्सर्वं विष्णुमयञ्जगत् । अन्योन्यमेवममरौ महामोहवशंगतौ ॥ ९
अहमेव परं ब्रह्म न त्वमित्यूचतुस्तदा । पुनःपुनरमूदेवौ बहुकालं प्रजापते ॥ १०
तदा सर्वेऽपि तत्रस्था भीता जग्मुर्निजालयान् । पुनर्बहुतिथे काले गते प्रणवपूर्वकः ॥ ११
समागत्याह भगवान्वेदस्तत्त्वार्थबोधकः । हरे विधे वृथा किंवा युवाभ्यां क्रियते कलिः ॥ १२
शिव एव जगत्कर्ता परमात्मा महेश्वरः । विश्वाधिको विश्वमयो रुद्र एव महानृषिः ॥ १३
सर्वैश्वर्येण संपन्नश्शंभुराकाशमध्यगः । अणोरणीयानीशानो महतोऽपि महानयम् ॥ १४
मतीनाञ्जनिता सोऽयमुमया सहितः प्रभुः । दिवश्च जनिता मह्याश्शक्रविष्णोरपि स्वयम् ॥ १५
एवं वेदवचश्श्रुत्वाऽप्येतौ मोहपरायणौ । अगणय्य यथापूर्वञ्चक्रतुः कलहं पुनः ॥ १६
ततः प्रादुरभूद्देवः परमात्मा महेश्वरः । अहङ्कारवशादेतौ खिन्नौ नूनं भविष्यतः ॥ १७
गर्वो मयाऽपनेतव्य स्सुरयोरेतयोरिह । इति कोट्यर्कसंकाशं ज्योतीरूपं शिवस्तदा ॥ १८

ஜகன்மூலமஹம் யஸ்மாத் ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத் ।
அன்யோன்ய மேவமமரௌ மஹாமோஹ வசம் கதௌ ॥ 9
அஹமேவ பரம் ப்ரும்ஹ ந த்வமித்யூசது ஸ்ததா । புன:புனரமூதேவௌ பஹுகாலம் ப்ரஜாபதே ॥ 10
ததா ஸர்வேSபி தத்ரஸ்தா பீதா ஜக்முர் நிஜாலயான் ।
புனர்பஹுதிதே காலே கதே ப்ரணவ பூர்வக: ॥ 11
ஸமாகத்யாஹ பகவான் வேதஸ்தத்வார்தபோதக: ।
ஹரே விதே வ்ருதா கிம் வா யுவாப்யாம் க்ரியதே கலி: ॥ 12
சிவ ஏவ ஜகத்கர்தா பரமாத்மா மஹேச்வர: । விச்வாதிகோ விச்வமயோ ருத்ர ஏவ மஹான்ருஷி: ॥ 13
ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பன்னச்சம்புராகாசமத்யக: ।
அணோரணீயானீசானோ மஹதோSபி மஹானயம் ॥ 14
மதீனாம் ஜனிதா ஸோSய முமயாஸஹித: ப்ரபு: ।
திவச்ச ஜனிதா மஹ்யாச்சக்ரவிஷ்ணோரபிஸ்வயம் ॥ 15
ஏவம் வேத வச: ச்ருத்வாSப்யேதௌ மோஹபராயணௌ ।
அகணய்ய யதாபூர்வஞ்சக்ரது: கலஹம் புன: ॥ 16
தத: ப்ராதுரபூத் தேவ: பரமாத்மா மஹேச்வர: ।
அஹங்காரவசாதேதௌ கின்னௌ நூனம் பவிஷ்யத: ॥ 17
கர்வோ மயாSபனேதவ்யஸ் ஸுரயோரேதயோரிஹ ।
இதி கோட்யர்க ஸங்காசம் ஜ்யோதீ ரூபம் சிவஸ்ததா ॥ 18

ஸ்வரூபமாதலால் உலகங்களுக்கு முதற்காரணம் நான் தான் என்று அந்த இரு தேவர்களும் மிகுந்த மோகத்திற்கு வசமாகி ஒருவருக்கொருவர் (9) நான் தான் பரப்ரும்மம், நீ இல்லை என்று அடிக்கடி அவ்விருவர்களும் வெகுகாலம் வாதாடினார்கள். ஓ தக்ஷ ப்ரஜாபதியே! (10) அப்பொழுது அங்கிருந்த யாவரும் பயமடைந்து தன் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். வெகுகாலம் சென்ற பிறகு வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தைப் போதிக்கும் பகவானான வேதமானது ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அங்கு வந்து கூறியதாவது:— "ஓ விஷ்ணுவே! ஓ ப்ரும்மாவே! நீங்கள் இருவரும் ஏன் வீண் கலகம் செய்கின்றீர்கள். (11–12) ஸ்ரீ பரமேச்வரனே உலகங்களுக்குக் கர்தாவும், பரமாத்மாவும், மஹேச்வரனும், ப்ரபஞ்சங்களுக்கு மேற்பட்டவரும், ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபியும் ஆனவர். அந்த ருத்ரனே மிகப் பெருமை பொருந்திய மஹரிஷி. (13) ஆகாச மத்தியில் விளங்கும் சம்புவே எல்லா ஐச்வர்யங்களுடனும் கூடியவர். அணுப் பொருள்களைக் காட்டிலும் அணுவானவர். பெரிய வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பெரிதானவர். (14) பார்வதியோடு கூடிய ப்ரபுவோடு எல்லா புத்திகளுக்குள்ளிருந்து ஏவுகிறவர். ஸ்வர்கம், பூமி, இந்திரன், விஷ்ணு ஆகிய எல்லாவற்றையும் தானே உண்டுபண்ணினவர். (15) அவ்விருவர்களும் இவ்வாறு வேதவசனத்தைக் கேட்டும் மோஹத்திற்கு வசமாகி அதைப் பொருட்படுத்தாமல் முன்போலவே மறுபடியும் கலகத்தைச் செய்தார்கள். (16) பிறகு, பரமாத்மாவும், தேவனுமான பரமேச்வரன் இவ்விருவர்களும் அகங்காரத்திற்கு வசமாகி நிச்சயம் வருத்தமடையப் போகிறார்கள். (17) நாம் இவ்விருவர்களுடைய கர்வத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று கோடி சூரியப்ரகாசமுள்ள ஓர் ஜோதி ரூபமாய்

दृष्ट्वैतौ तत्परंज्योति र्व्योम्नि सर्वाक्षिवारकम् । किमेतदिति भीतौ तौ विचारञ्चापतुर्भृशम् ॥ १९
तदानीमंबया साकं शिवः स्वं रूपमद्भुतम् । दर्शनं प्रददौ शीघ्रं ब्रह्मविष्ण्वोर्महेश्वरः ॥ २०
अथ दृष्ट्वा महादेवमंबिकापतिमव्ययम् । हरिरुत्थाय वेगेन नमस्कृत्वा पुनः पुनः ॥
स्तुत्वा स्तोत्रशतैर्देवं क्षीराब्धिमगमत्स्वयम् ॥ २१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे अष्टादशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

भैरवेण ब्रह्मशिरः खण्डनम् ॥

गते विष्णौ प्रणम्येशं क्षीराब्धिं तरसा भयात् । महामोहवशाद्ब्रह्मा त्वप्रणम्य महेश्वरम् ॥ १
ऊर्ध्वं वक्त्रेण देवेशं निन्दयामास मूढधीः । तदा सस्मार देवेशो भैरवं कोपविह्वलः ॥ २

த்ருஷ்ட்வைதௌ தத்பரஞ்ஜ்யோதிர் வ்யோம்னி ஸர்வாக்ஷிவாரகம்
கிமேதததி பீதௌ தௌ விசாரஞ்சாபதுர் ப்ருசம் ।। 19
ததானீமம்பயா ஸாகம் சிவ: ஸ்வம் ரூபமத்புதம் ।
தர்சனம் ப்ரததௌ சீக்ரம் ப்ரும்ஹ விஷ்ண்வோர் மஹேச்வர: ।। 20
அதத்ருஷ்ட்வா மஹாதேவமம்பிகாபதிமவ்யயம் ।
ஹரி ருத்தாய வேகேன நமஸ்க்ருத்வா புன: புன: ।।
ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரசதைர் தேவம் க்ஷீராப்திமகமத் ஸ்வயம் ।। 21

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே அஷ்டாதசோऽத்யாய: ।।

।। அத ஏகோநவிம்சோऽத்யாய: ।।

பைரவர் ப்ரம்மாவின் தலையை கிள்ளுதல்

கதே விஷ்ணௌ ப்ரணம்யேசம் க்ஷீராப்திம் தரஸா பயாத் ।
மஹாமோஹவசாத் ப்ரம்ஹா த்வப்ரணம்ய மஹேச்வரம் ।। 1
ஊர்த்வ வக்த்ரேண தேவேசம் நிந்தயாமாஸ மூடதீ: ।
ததா ஸஸ்மார தேவேச: பைரவம் கோபவிஹ்வல: ।। 2

அப்பொழுது அங்கு ஆவிர்பவித்தார். (18) பிறகு, பார்ப்பவர்களின் கண்களையெல்லாம் மறைக்கும் பரஞ்ஜோதி ஸ்வரூபியான பரமசிவனைப் பார்த்து அவ்விருவர்களும் இது என்னவென்று பயந்து மிகுந்த கவலை அடைந்தார்கள். (19) அப்பொழுது பரமசிவன், ப்ரும்ம விஷ்ணுக்களான அவ்விருவர்களுக்கும் பார்வதியோடுகூடத் தனது அத்புதமான ரூபத்தைச் சீக்கிரம் காட்டினார். (20) பிறகு, விஷ்ணுவானவர் அம்பிகாபதியும் அழிவற்றவருமான அந்த மஹாதேவரைப் பார்த்து, வேகமாய் எழுந்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்து அந்தத் தேவரைப் பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து தான் பாற்கடலை அடைந்தார். (21)

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் ஜகதீசனை நமஸ்கரித்துவிட்டு, மிகுந்த பயத்தோடு பாற்கடலுக்குச் சென்றவுடன் ப்ரும்மன் மிகுந்த மதி மயக்கத்தால் மஹேச்வரனை நமஸ்கரிக்காமல் (1) புத்தி கெட்டவராகித் தமது ஐந்து முகங்களில் மேல் நோக்கிய முகத்தால் தேவேசனை நிந்தித்தார். அப்பொழுது தேவேசன்

आविरासीत्तदा शीघ्रं भैरवश्शंकराज्ञया । भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गो भुजंगकटिसूत्रवान् ॥ ३
शिञ्जन्मञ्जीरनिनदः कपालावलिभूषितः । बिभ्राणः परमं शूलं पाशं डमरुकं तथा ॥ ४
वृत्तघोरस्फुरन्नेत्रो महाघोरकपालवान् । रक्ताभिर्विकृताभिश्च जटाभिरतिभीषणः ॥ ५
अतिप्रकाशसर्वाङ्गो मन्दस्मितमनोहरः । ब्रह्माण्डान्यखिलान्याशु भक्षितुञ्च परीवृढः ॥ ६
तादृशोऽयं महादेवं प्रणम्य प्रश्रयानतः । कर्तव्यं किं मया स्वामिन्नाज्ञापय जगत्प्रभो ॥ ७
कृपां कुरु मयीश त्वं किङ्करे तव शंकर । इत्युक्तवन्तं तं वीक्ष्य प्राह वाचं महेश्वरः ॥ ८
मन्मायामोहितस्यास्य ब्रह्मणो मद्विनिन्दकम् । छित्वाशिरस्त्वं देवानां विष्ण्वादीनाञ्च गर्विणाम् ॥ ९
ऋषीणामपि रक्तानि भिक्षाव्याजेन शीघ्रतः । गृहीत्वा पुनरुज्जीव्य मृतानप्यथ भैरव ॥ १०
गत्वा स्वभवने तिष्ठ ब्रह्माण्डोर्ध्वे मदाज्ञया । देवताना मृषीणाञ्च रक्षां कुर्वन्नतन्द्रितः ॥ ११
इति संप्रेषयित्वैन मन्तर्धिमगमच्छिवः । वृत्तान्तमेतद्विज्ञाय विचारेण स्थितो हरिः ॥ १२

ஆவிராஸீத் ததா சீக்ரம் பைரவ: சங்கராக்ஞயா ।
பஸ்மோத்துளித ஸர்வாங்கோ புஜங்ககடி ஸூத்ரவான் ॥ 3
சிஞ்சன் மஞ்சீரநினத: கபாலாவலி பூஷித: । பிப்ராண: பரமம் சூலம் பாசம் டமருகம் ததா ॥ 4
விருத்த கோரஸ்புரன்நேத்ரோ மஹாகோரகபாலவான் । ரக்தாபிர் விக்ருதாபிச்ச ஜடாபிரதிபீஷண: ॥ 5
அதிப்ரகாசஸர்வாங்க: மந்தஸ்மிதமனோஹர: । பிரம்மாண்டான்யகிலான்யாசு பக்ஷிதுஞ்ச பரீப்ருட: ॥ 6
தாத்ருசோயம் மஹாதேவம் ப்ரணம்ய ப்ரச்ரயானத: ।
கர்தவ்யம் கிம் மயா ஸ்வாமீன் ஆக்ஞாபய ஜகத் ப்ரபோ ॥ 7
க்ருபாம் குருமயீசத்வம் கிங்கரே தவ சங்கர । இத்யுக்தவந்தம் தம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ வாசம் மஹேச்வர: ॥ 8
மன்மாயாமோஹிதஸ்யாஸ்ய பிரம்மணோ மத்விநிந்தகம் ।
சித்வா சிரஸ்த்வம் தேவானாம் விஷ்ண்வாதீநாஞ்ச கர்விணாம் ॥ 9
ரிஷீணாமபி ரக்தானி பிக்ஷாவ்யாஜேந சீக்ரத: । க்ருஹீத்வா புனருஜ்ஜீவ்ய ம்ருதானப்யத பைரவ ॥ 10
கத்வா ஸ்வபவனே திஷ்ட ப்ரம்மாண்டோர்த்வம் மதாக்ஞயா ।
தேவதானாம் ருஷீணாஞ்ச ரக்ஷாம் குர்வன்னதந்திரித: ॥ 11
இதி ஸம்ப்ரேஷயித்வைனம் அந்தர்திமகமச்சிவ: ।
வ்ருத்தாந்தமேதத்விக்ஞாய விசாரேண ஸ்திதோ ஹரி: ॥ 12

கோபத்தால் கலங்கியவராகி பைரவரை நினைத்தார். (2) அப்பொழுது பைரவமூர்த்தியும் உடல் முழுவதும் தரித்த விபூதியை உடையவராகவும், ஸர்பத்தைக் கடி சூத்திரமாகத் தரித்தவராகவும், சப்திக்கின்ற பாத சலங்கைகளோடு கூடியவராகவும், மண்டை ஓட்டு மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராகவும் சிறந்த சூலம், பாசம், உடுக்கு இவைகளைத் தரித்தவராகவும், வட்டமாயும், பயங்கரமாயும் ப்ரகாசிக்கின்ற கண்களை உடையவரும், அதிகோரமான மண்டை ஓட்டைத் தரித்தவரும், சிவந்தனவும், விகாரமானவைகளுமான சடைகளால் மிக பயங்கரரும், மிக ப்ரகாசமான அவயவங்களை உடையவரும், மந்தஹாஸத்தினுல் மனஸ்ஸை அபகரிக்கின்றவரும், எல்லா ப்ரும்மாண்டங்களையும் ஓர் க்ஷணத்தில் பக்ஷிப்பதற்குத் திறமையுள்ளவருமான அந்த பைரவர் சிவனின் கட்டளைப்படி வேகமாய் அங்கு தோன்றினுர். (3-6) அப்படிப்பட்ட பைரவமூர்த்தியானவர் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து ஓ ஸ்வாமியே! ஓ ஜகதீச! நான் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்று கட்டளையிடவேண்டும். (7) ஓ சங்கர! வேலைக்காரனுகிய என்னிடம் தாங்கள் கருணை செய்யவேண்டும். இவ்விதம் கூறிய பைரவரைப் பார்த்து ஸ்ரீ மஹேசன் சொன்னுர். (8) ஓ பைரவ! நமது மாயையால் மோஹமடைந்த இந்த ப்ரும்மாவினுடைய என்னை நிந்தனை செய்யும் தலையைத் துண்டித்து, மேலும் மிகுந்த கர்வம் கொண்ட விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், ரிஷிகள் இவர்களுடைய ரத்தங்களை யெல்லாம் பிக்ஷையென்ற வியாஜமாக வாங்கி அவர்கள் இறந்தபொழுதிலும் மறுபடி அவர்களை சீக்கிரம் உயிர்ப்பித்துப் (9-10) பிறகு, நமது கட்டளையின்படி ப்ரும்மாண்டத்திற்கு மேலுள்ள உனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்தபடியே தேவர்களையும், ரிஷிகளையும் சோம்பலின்றி காப்பாற்றி வருவாய். (11) என்று அவரை அனுப்பிவிட்டு சிவன் மறைந்தார். இந்த விஷயத்தை அறிந்த விஷ்ணு மிகுந்த கவலையுடனிருந்து வந்தார். (12) பிறகு,

ततस्तु भैरवः कोपाद्ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः । चिच्छेद सुमहाटोपः करजाग्रेण भीषणः ॥ १३
स पपात महीपृष्ठे ब्रह्मा रक्तस्रवाप्लुतः । मुमोह च क्षणेनायं रुधिरौघे प्रजापतिः ॥ १४
शोषयित्वाऽस्य रक्तानि भैरवो निटिलेक्षणः । पुनरुज्जीवयामास भैरवस्तं कृपादृशा ॥ १५
समुत्थाय ततश्शीघ्रं ब्रह्मा ज्ञात्वाऽस्य वैभवम् । गतमोहः प्रणम्यैनं तुष्टाव भयकंपितः ॥ १६
क्षमस्व मन्तुं देवेश महामूढस्य मे विभो । पुनर्माभवतु स्वामिन्ममाज्ञानं तवाज्ञया ॥ १७
तदर्थं मच्छिरोमुण्डं पात्रीकुरु दयानिधे । करस्थं मत्कपालं ते भिक्षापात्रं भवत्वलम् ॥ १८
अनेनैव कपालेन रक्तभिक्षां गृहाण भो । इत्युक्त्वा प्रणनामायं पुनः पुनरमुं विधिः ॥ १९
तथेति तद्गृहीत्वायं निर्ययौ मेरुपर्वतात् । ततस्ससर्ज भूतानि स्वेच्छया भैरवः क्षणात् ॥ २०
हालाहलं कालवेगं तथाग्निमुखसोमकौ । अन्यानतिबलानीशो भूतसेनापतीनपि ॥ २१
भूतै रनेकैस्सेनेशै र्युतोऽयं कालभैरवः । रक्तभिक्षाच्छलेनायं भूलोकं सञ्चरंस्तथा ॥ २२

ததஸ்து பைரவ: கோபாத் ப்ரம்ஹண: பஞ்சமம் சிர: ।
சிச்சேத ஸுமஹாடோப: கரஜாக்ரேண பீஷண: ॥ 13
ஸ பபாத மஹீப்ருஷ்டே ப்ரம்ஹா ரக்தஸ்ரவாப்லுத: ।
முமோஹ ச க்ஷணேனாயம் ருதிரௌகே ப்ரஜாபதி: ॥ 14
சோஷயித்வாஸ்ய ரக்தானி பைரவோ நிடிலேக்ஷண: ।
புனருஜ்ஜீவயாமாஸ பைரவஸ்தம் க்ருபாத்ருசா ॥ 15
ஸமுத்தாய தத:சீக்ரம் ப்ரம்ஹா க்ஞாத்வாஸ்ய வைபவம் ।
கதமோஹ: ப்ரணம்யைனம் துஷ்டாவ பயகம்பித: ॥ 16
க்ஷமஸ்வ மந்தும் தேவேச மஹாமூடஸ்ய மே விபோ ।
புனர்மா பவது ஸ்வாமின் மமாக்ஞானம் தவாக்ஞயா ॥ 17
ததர்தம் மச்சிரோமுண்டம் பாத்ரீகுரு தயாநிதே ।
கரஸ்தம் மத்கபாலந்தே பிக்ஷாபாத்ரம் பவத்வலம் ॥ 18
அனேனைவ கபாலேன ரக்தபிக்ஷாம் க்ருஹாண போ ।
இத்யுக்த்வா ப்ரணனாமாயம் புன: புனரமும் விதி: ॥ 19
ததேதி தத்க்ருஹீத்வாயம் நிர்யயௌ மேருபர்வதாத் ।
தத: ஸஸர்ஜ பூதானி ஸ்வேச்சயா பைரவ: க்ஷணாத் ॥ 20
ஹாலாஹலம் காலவேகம் ததாக்னிமுக ஸோமகௌ । அன்யானதிபலானீசோ பூதஸேனாபதீனபி ॥ 21
பூதை ரனேகைஸ்ஸேனேசை: யுதோயம் காலபைரவ: ।
ரக்தபிக்ஷாச்சலேனாயம் பூலோகம் ஸஞ்சரம்ஸ்ததா ॥ 22

பைரவர் கோபத்தினால் மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு மிகபயங்கரராகி, அந்த ப்ரும்மாவினுடைய ஐந்தாவது தலையைத் தனது நுனி நகத்தினால் கிள்ளினார். (13) ப்ரும்மாவானவர் ரத்தவெள்ளத்தினால் நனைந்தவராகி பூமியில் விழுந்தார். அந்த ப்ரும்மாவானவர் ஓர் க்ஷணத்தில் ரத்த வெள்த்தில் விழுந்து மூர்ச்சையானார். (14) நெற்றிக் கண்ணை உடைய பைரவர் ப்ரும்மாவினுடைய ரத்தங்களை வற்றச்செய்து மறுபடி தனது க்ருபா த்ருஷ்டியால் அவரைப் பிழைக்கச் செய்தார். (15) ப்ரும்மாவானவர் பிறகு, சீக்கிரம் எழுந்து பைரவருடைய மஹிமையை அறிந்து மோஹம் விலகி பயத்தினால் நடுக்கமுற்று அவரை நமஸ்கரித்து துதித்தார். (16) ஓ தேவேச! ஓ ப்ரபுவே! தாங்கள் மஹா மூடனான எனது குற்றத்தை மன்னித்துத் தங்களது ஆக்ஞையால் மறுபடி எனக்கு அக்ஞானம் உண்டாகாமலிருக்கும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். (17) ஓ தயாநிதியே! அதற்காகத் தாங்கள் எனது முண்டமான தலையைப் பாத்திரமாகச் செய்துகொள்ளும். கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் எனது மண்டையோடானது தங்களுக்கு சிறந்த பிக்ஷாபாத்திரமாக ஆகட்டும். (18) ஓ ஸ்வாமி! அந்தக் கப்பரையாலேயே ரத்த பிக்ஷை எடுங்கள். எனக்கூறி அடிக்கடி ப்ரும்மாவானவர் பைரவரை நமஸ்கரித்தார். (19) பிறகு பைரவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அதை எடுத்துக்கொண்டு மேருமலையைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஓர் க்ஷணத்தில் அனேக பூதகணங்கள் (20) மிகுந்த பலசாலிகளான ஹாலாஹலன், காலவேகன், அக்னிமுகன், ஸோமகன் முதலிய மற்றும் அனேக பூதஸேனைத் தலைவர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு (21) ஸ்ரீ கால பைரவ மூர்த்தியானவர் அனேகம் பூத ஸேனைகளுடனும், சேனாதிபதிகளுடனும் கூடியவராகி ரத்த பிக்ஷை என்ற

काननेषुच सर्वेषु पर्वतेषु महत्स्वपि । पाताळे नागलोकेच देवलोके तथैवच ॥ २३
तत्र स्थितानां देवाना मृषीणां गर्विणामथम् । जग्राह तेषां रक्तानि कपालेनैव भैरवः ॥ २४
मृतानपि तदा कांश्चि जीवयामास लीलया । अटित्वा सर्वतो भिक्षां विष्णुलोकं समाययौ ॥ २५
तरसा भूतसैन्यानि सारावाणि तदा भृशम् । आपुर्विष्णोर्गृहद्वारं विश्वक्सेनगणास्थितम् ॥ २६
रुरोध तानि गणपो विश्वक्सेनोऽतिनिष्ठुरः । तमेनं भैरवश्शीघ्रं सन्ताड्य च कपोलयोः ॥ २७
प्रोतयित्वा स्वशूलाग्रे विष्णोरभ्याशमाययौ । तदा ससंभ्रमं विष्णु र्भोगशायी महाभयात् ॥ २८
समुत्थाय प्रणम्यैनं श्रीभूमिभ्यां सह स्तुवन् । ततः प्रोवाच तं विष्णु र्भैरवं वीक्ष्य भीषणम् ॥ २९
किमर्थमागतोऽसित्वं भक्तानामभयप्रद । त्वद्दर्शनेनदेवाहं कृतार्थोऽस्मि जगद्गुरो ॥ ३०
रक्षमां करुणामूर्ते भवदेकसमाश्रयम् । इत्युक्तवन्तं तं प्राह भैरवो मधुसूदनम् ॥ ३१
कांक्षित्वा तव रक्तानि शिरसोऽहं समागतः । भिक्षाव्याजेन तद्देहि शीघ्रमेव हरेऽधुना ॥ ३२

கானனேஷுச ஸர்வேஷு பர்வதேஷு மஹத்ஸ்வபி |
பாதாளே நாகலோகேச தேவலோகே ததைவச || 23
தத்ர ஸ்திதானும் தேவானும் ரிஷீணும் கர்விணுமயம் |
ஜக்ராஹ தேஷாம் ரக்தானி கபாலேனைவ பைரவ: || 24
ம்ருதானபி ததா காம்ச்சித் ஜீவயாமாஸ லீலயா |
அடித்வா ஸர்வதோ பிக்ஷாம் விஷ்ணு லோகம் ஸமாயயௌ || 25
தரஸா பூதஸைன்யானி ஸாராவாணி ததா ப்ருசம் |
ஆபுர்விஷ்ணோர்க்ருஹத்வாரம் விஷ்வக்ஸேனகணுஸ்திதம் || 26
ருரோத தானி கணபோ விஷ்வக்ஸேனோதிநிஷ்டுர: |
தமேனம் பைரவ: சீக்ரம் ஸந்தாட்யச கபோலயோ: || 27
ப்ரோதயித்வா ஸ்வசூலாக்ரே விஷ்ணோரப்யாசமாயயௌ |
ததா ஸஸம்ப்ரமம் விஷ்ணு: போகசாயி மஹாபயாத் || 28
ஸமுத்தாய ப்ரணம்யைனம் ஸ்ரீபூமிப்யாம் ஸஹ ஸ்துவன் |
தத: ப்ரோவாச தம் விஷ்ணு: பைரவம் வீக்ஷ்ய பீஷணம் || 29
கிமர்த்தமாகதோஸித்வம் பக்தானுமபயப்ரத |
த்வத்தர்சனேன தேவாஹம் க்ருதார்த்தோஸ்மி ஜகத்குரோ || 30
ரக்ஷமாம் கருணுமூர்தே பவதேக ஸமாச்ரயம் | இத்யுக்தவந்தம் தம்ப்ராஹ பைரவோ மதுஸூதனம் || 31
காங்க்ஷித்வா தவ ரக்தானி சிரஸோஹம் ஸமாகத: | பிக்ஷாவ்யாஜேன தத்தேஹி சீக்ரமேவ ஹரேதுனு 32

வ்யாஜமாய் பூலோகத்தில் ஸஞ்சரித்தார் (22) எல்லாக் காடுகளிலும், பெரிய மலைகளிலும், பாதாளம், நாகலோகம், தேவலோகம் இவைகளிலும் சென்று (23) அங்குள்ள கர்வமடைந்த அந்த தேவர்கள், ரிஷிகள் இவர்களுடைய ரத்தங்களை அந்த பைரவர் தனது கப்பரையில் வாங்கிக்கொண்டார். (24) அப்பொழுது மரணமடைந்த சிலரை விளையாட்டாகப் பிழைப்பித்தார். இவ்விதம் எங்கும் பிக்ஷை வாங்கிக்கொண்டு விஷ்ணு லோகம் சென்றார். (25) அப்பொழுது பூத சைன்யங்கள் மிகுந்த கோலாகலத்தோடு விஷ்வக்ஸேனருடைய கணங்களால் காக்கப்படும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் வீட்டு வாசலுக்கு சீக்கிரம் வந்தார்கள். (26) மிகக் கொடூரரும், கணதிபருமான விஷ்வக்ஸேனர் அந்த பூத சைன்யங்களைத் தடுத்தார். ஸ்ரீ பைரவர் அந்த விஷ்வக்ஸேனரைச் சீக்கிரம் கன்னங்களில் அறைந்து (27) தனது சூலத்தின் நுனியில் கோர்த்து விஷ்ணுவின் ஸமீபம் வந்தார். அப்பொழுது ஆதிசேஷன் உடல்மீது படுத்திருந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு மிகுந்த பயத்தினுல் பரபரப்புடன் (28) எழுந்து, ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி களுடன் அவரை நமஸ்கரித்து, துதித்து மிக பயங்கரராகிய அந்த பைரவரைப் பார்த்து பிறகு விஷ்ணு வானவர் சொன்னுர். (29) பக்தர்களுக்கு அபயமளிப்பவரும், ஜகத்குருவுமான ஓ தேவ! தாங்கள் எதற்காக இங்கு வந்தீர்கள் தங்களைத் தரிசித்ததால் நான் க்ருதார்த்தனுகிவிட்டேன் (30) ஓ கருணு மூர்த்தியே! தங்களையே முக்கியமாய் அண்டிய என்னைக் காக்கவேண்டும் எனக்கூறிய அந்த விஷ்ணுவைப் பார்த்து பைரவர் சொன்னுர். (31) ஓ விஷ்ணுவே! நான் பிக்ஷை என்னும் வியாஜமாக உமது தலையின் ரத்தத்தை விரும்பி வந்திருக்கிறேன். அதை நீர் சீக்கிரம் இப்பொழுது கொடும். (32) என்ற

इति तस्य वचः श्रुत्वा कृतार्थोऽस्मीति माधवः । भित्वा नखेन निटिलं रुधिराणि मुमोच ह ॥ ३३
जग्राह तानि सर्वाणि कपालेनैव भैरवः । महत्या धारयाऽब्दानां निजसाहस्र संख्यया ॥ ३४
पपात पश्चान्नीरक्तो माधवो मोहविह्वलः । परिपूर्णं तथाप्येतत्कपालं नार्धमात्रतः ॥ ३५
पतितंतु महाविष्णुं महामोहेन वीक्ष्य तम् । श्रीभूमी दुःखदुःखार्ते देव्यावभ्येत्य शीघ्रतः ॥ ३६
आलंब्य पादौ पाणिभ्यां भैरवस्य महात्मनः । रक्षरक्ष दयांभोधे विष्णुं त्वं भैरवेश्वर ॥ ३७
माङ्गल्यभिक्षां भगवन्नावयोर्देहि शीघ्रतः । इति तुष्टुवतुर्देव्यौ तदात्यन्तं महेश्वरम् ॥ ३८
ततः प्रसन्नो भगवान् भैरवो वीक्ष्य माधवम् । कृपयोज्जीवयामास करुणामृतसागरः ॥ ३९
समुत्थित स्ततो विष्णु र्लब्धज्ञानोऽस्तवीत्प्रभुम् । स्तुवन्तं तं समीक्ष्यायं कृपया भैरवो हरिम् ॥ ४०
पुनः स्वभुवनायायं निर्ययौ कालभैरवः । महता वाद्यघोषेण गणानामारवेण च ॥ ४१
यान्तं तं भैरवं विष्णुरन्वयाद्दूरमागतः । प्रणम्य भैरवं स्तुत्वा शूलप्रोतं स्वकं गणम् ॥ ४२

இதிதஸ்ய வச:ச்ருத்வா க்ருதார்தோஸ்மீதி மாதவ: | பித்வா நகேன நிடிலம் ருதிராணி முமோசஹ || 33
ஜக்ராஹ தானிஸர்வாணிகபாலேனைவ பைரவ: | மஹத்யா தாரயாப்தானும் நிஜஸாஹஸ்ரஸங்க்யயா 34
பபாதபச்சாத்நீரக்தோ மாதவோ மோஹவிஹ்வல: | பரிபூர்ணம் ததாப்யேதத் கபாலம் நார்தமாத்ரத: 35
பதிதந்துமஹாவிஷ்ணும் மஹாமோஹேன வீக்ஷ்யதம் | ஸ்ரீபூமீது:கது:கார்தே தேவ்யாவப்யேத்ய சீக்ரத: 36

ஆலம்ப்ய பாதௌ பாணிப்யாம் பைரவஸ்ய மஹாத்மன: |
ரக்ஷ ரக்ஷ தயாம்போதே விஷ்ணும் த்வம் பைரவேச்வர || 37

மாங்கள்யபிக்ஷாம் பகவன் ஆவயோர்தேஹி சீக்ரத: |
இதி துஷ்டுவுதுர்தேவ்யௌ ததாத்யந்தம் மஹேச்வரம் || 38

தத: ப்ரஸன்னோபகவான் பைரவோ வீக்ஷ்ய மாதவம் |
க்ருபயோஜ்ஜீவயாமாஸ கருணாம்ருதஸாகர: || 39

ஸமுத்திதஸ்ததோ விஷ்ணு: லப்தக்ஞானோஸ்தவீத் ப்ரபும் |
ஸ்துவந்தம் தம் ஸமீக்ஷ்யாயம் க்ருபயா பைரவோ ஹரிம் || 40

புன: ஸ்வபுவனாயாயம் நிர்யயௌ காலபைரவ: | மஹதா வாத்யகோஷேண கணாநாமாரவேண ச || 41

யாந்தம் தம்பைரவம் விஷ்ணு: அன்வயாத்தூரமார்கத: |
ப்ரணம்ய பைரவஸ்துத்வா சூலப்ரோதம் ஸ்வகம் கணம் || 42

அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் நான் க்ருதார்த்தனுனேன் எனக்கூறி தனது நகத்தினுல் நெற்றியைப் பிளந்து ரத்தத்தைப் பெருக விட்டார். (33) அந்த பைரவர் அந்த ரத்தங்களைக் கபாலத்திலேயே ஏந்திக்கொண்டார். இவ்விதம் விஷ்ணு வர்ஷத்தில் ஆயிரம் வருஷம் பெரும் தாரையாய் விழுந்தது. (34) பிறகு விஷ்ணு ரத்தமில்லாமல் மூர்ச்சையாய்க் கீழே விழுந்தார். அப்படியிருந்தும் அந்தக் கபாலம் பாதிகூட நிரம்பவில்லை. (35) மிக்க மூர்ச்சையோடு விழுந்த அந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பார்த்து ஸ்ரீ தேவி, பூமி தேவி இவர்கள் மிகுந்த துக்கம் கொண்டவர்களாய் சீக்கிரம் ஸமீபம் வந்து (36) மஹாத்மாவான பைரவருடைய பாதங்களைக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு ஒ பைரவேச்வர! ஒ கருணைக் கடலே! தாங்கள் விஷ்ணுவைக் காக்கவேண்டும். (37) ஒ பகவானே! எங்களிருவர்களுக்கும் சீக்கிரமாய் மாங்கல்ய பிக்ஷையை அளிக்கவேண்டும் என்று அந்த தேவிகள் அப்பொழுது மஹேச்வரனை மிகுதியாய் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். (38) பிறகு கருணையாகிற அமிருதக் கடலாயிருப்பவரும், பகவானுமான ஸ்ரீ பைரவர் களிப்புற்றவராய் ஸ்ரீ விஷ்ணுவைப் பார்த்து கருணையால் பிழைக்கச் செய்தார். (39) பிறகு, விஷ்ணுவானவர் அறிவுபெற்றவராய் எழுந்து அந்த ப்ரபுவான பைரவரைத் துதித்தார். பிறகு, அந்த பைரவர் ஸ்தோத்திரம் செய்யும் அந்த விஷ்ணுவைக் கருணையுடன் நன்கு பார்த்துவிட்டு (40) மீண்டும் அந்தக் காலபைரவர் மிக்க வாத்ய கோஷங்களுடனும் பூத கணங்களின் கூக்குரலுடனும் தன்னுடைய லோகத்திற்குப் புறப்பட்டார். (41) அவ்விதம் செல்லும் பைரவரை விஷ்ணு வெகுதூரம் பின் தொடர்ந்தார். பிறகு பைரவரை நமஸ்கரித்து, ஸ்தோத்திரம் செய்து சூலத்தில்

विष्वक्सेनं मोचयित्वा स्वावासं प्राप माधवः । भैरवोऽपि स्वभवनं गणैः प्राप महारवैः ॥ ४३
शिवाज्ञयायं संहृत्य ब्रह्मविष्णुमुखान्सुरान् । कल्पान्तरे जगत्सर्वं महाकोलाहलारवः ॥ ४४
स्वेच्छयैषां शिरोमुण्डमालालंकृतविग्रहः । दग्ध्वा ललाटनयनवह्निलेशेन तानिमान् ॥ ४५
तद्भस्मलेपितांगोऽयं भैरवः पितृकानने । वेदान् सर्वान् सारमेयान् परिकल्प्य स्वतन्त्रतः ॥ ४६
आरुह्य तानयं भीमनिनदं स्ताद्दशैर्गणैः । परीवृतः परं ध्यात्वा परमानन्दनिर्भरः ॥ ४७
विचरत्यतुलाकारो भैरवस्तत्रतत्रच । स ग्रामभिक्षां कृत्वैतत्कथितं ते प्रजापते ॥
अन्यच्चरित्र मधुना ब्रवीमि तव शाङ्करम् ॥ ४८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकोनविंशोऽध्यायः ॥

விஷ்வக்ஸேனம் மோசயித்வா ஸ்வாவாஸம் ப்ராப மாதவ: |
பைரவோபி ஸ்வபவனம் கணை: ப்ராப மஹாரவை: || 43
சிவாக்ஞயாயம் ஸம்ஹ்ருத்ய ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகான் ஸுரான் |
கல்பாந்தரே ஜகத்ஸர்வம் மஹாகோலாஹலாரவ: || 44
ஸ்வேச்சயைஷாம் சிரோமுண்ட மாலாலங்க்ருத விக்ரஹ: |
தக்த்வா லலாடநயன வன்ஹிலேசேன தானிமான் || 45
தத்பஸ்மலேபிதாங்கோயம் பைரவ: பித்ருகானனே |
வேதான்ஸர்வான் ஸாரமேயான் பரிகல்ப்ய ஸ்வதந்த்ரத: || 46
ஆருஹ்ய தானயம்பீம நினதைஸ்தாத்ருசைர்கணை: | பரீவ்ருத: பரம் த்யாத்வா பரமானந்த நிர்பர: || 47
விசரத்யதுலாகார: பைரவஸ்தத்ர தத்ரச |
ஸக்ராம பிக்ஷாம் க்ருத்வைதத் கதிதம்தே ப்ரஜாபதே ||
அன்யச்சரித்ரமதுனா ப்ரவீமி தவ சாங்கரம் || 48

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகோனவிம்சோऽத்யாய: ||

கோக்கப்பட்ட தன் கணத்தலைவரான (42) விஷ்வக்ஸேனரை விடுவித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணு தனது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். பைரவரும் மிகவும் கூக்குரல் செய்யும் பூதகணங்களுடன் தனது வீட்டிற்குச் சென்றார். (43) இந்த பைரவர் ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும், எல்லா உலகையும் கல்பத்தின் முடிவில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் ஆக்ஞையால் கோலாகல சப்தம் செய்துகொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறார். (44) பிறகு, தனது இஷ்டப்படி பிணங்களின் தலை, முண்டங்களின் மாலையால் அலங்கரித்த சரீரம் கொண்டவராயிருந்துகொண்டு தனது நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்புப் பொரியால் எல்லாப் பிணங்களையும் எரித்து (45) அந்தச் சுடுகாட்டிலேயே அந்த சாம்பலைச் சரீரம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு எல்லா வேதங்களையும் நாய்களாகத் தனது ஸ்வாதந்திரியத்தால் செய்துகொண்டார். (46) அவைகளின்மீது ஏறிக்கொண்டும், பயங்கரமான சப்தம் செய்கிறவராயும் அவ்விதமான பூதகணங்களால் சூழப்பட்டவராயும், ஸ்ரீ பராபரமூர்த்தியைத் தியானம் செய்துகொண்டு சுமக்கமுடியாத பேரானந்தம் கொண்டார். (47) இவ்விதம் நிகரற்ற சரீரம் கொண்ட பைரவர் ஆங்காங்கு சஞ்சரிக்கிறார். ஓ தக்ஷ ப்ரஜாபதியே! அவர் ஒவ்வொரு கிராமமும் பிக்ஷை எடுத்த அந்த சரித்திரமானது கூறப்பட்டது. இப்பொழுது பரமேச்வரனைச் சார்ந்த வேறு சரித்திரத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன். (48)

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ विंशोऽध्यायः ॥

॥ धर्मविष्ण्वोः ईश्वरवृषभ वाहनत्वप्राप्तिः ॥

चतुर्युगसहस्राणि ब्रह्मणो दिनमुच्यते । तावत्येव निशा प्रोक्ता तदहोरात्रसंख्यया ॥ १
शतत्रयं षष्ट्यधिकं वर्षमेकं सुनिश्चितम् । शतसंवत्सरान्तेऽयं वधमेति तदा विधिः ॥ २
दिनमेकं तदा विष्णोस्तावती रात्रिरस्य वै । षष्ठ्युत्तराणि त्रिशतं दिनान्यस्यैकहायनम् ॥ ३
ततो वर्षशतस्यान्ते वधमेति हरिस्तदा । एवं बहूनां संहारे विष्णूनां प्रळयो महान् ॥ ४
समायाति तमुद्वीक्ष्य धर्मोऽत्यन्तं भयान्वितः । प्रणम्य वृषभाकारस्तुष्टाव परमेश्वरम् ॥ ५
जय शम्भो महादेव रक्षमां शरणागतम् । महासंहारकालोयमागमिष्यति शीघ्रतः ॥ ६
मुक्त्वा मां संहरेशान तदा सर्वं जगत्प्रभो । इति स्तोत्रशतैः स्तुत्वा प्रार्थयामास शंकरं ॥ ७
ततः प्रसन्नो भगवान् दत्वा तस्य वरं पुनः । वाहनं परिकल्प्यैनं बलं दत्वाऽस्य तादृशम् ॥ ८

॥ அத விம்ஶோऽத்யாய: ॥

" தர்மமும் விஷ்ணுவும் ஸ்ரீ ஈச்வானுக்கு விருஷபவாஹனமாகுதல் "

சதுர்யுக ஸஹஸ்ராணி ப்ரம்மணோ தினமுச்யதே ।
தாவத்யேவ நிசா ப்ரோக்தா ததஹோராத்ரஸங்க்யயா ॥ 1
சதத்ரயம் ஷஷ்டியதிகம் வர்ஷமேகம் ஸுநிச்சிதம் । சதஸம்வத்ஸராந்தேயம் வதமேதி ததா விதி: ॥ 2
தினமேகம் ததா விஷ்ணோ: தாவதீராத்ரிரஸ்யவை ।
ஷஷ்டியுத்தராணி த்ரிசதம் திநான்யஸ்யைகஹாயநம் ॥ 3
ததோ வர்ஷசதஸ்யாந்தே வதமேதி ஹரிஸ்ததா ।
ஏவம் பஹூநாம் ஸம்ஹாரே விஷ்ணூநாம் ப்ரளயோமஹான் ॥ 4
ஸமாயாதி தமுத்வீக்ஷ்ய தர்மோத்யந்தம் பயாந்வித: । ப்ரணம்ய விருஷபாகார: துஷ்டாவபரமேச்வரம் ॥
ஜய சம்போ மஹாதேவ ரக்ஷமாம் சரணுகதம் । மஹாஸம்ஹாரகாலோயம் ஆகமிஷ்யதி சீக்ரத: ॥ 6
முக்த்வா மாம் ஸம்ஹரேசாந ததா ஸர்வம் ஜகத்ப்ரபோ ।
இதி ஸ்தோத்ரசதைஸ்துத்வா ப்ரார்தயாமாஸ சங்கரம் ॥ 7
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் தத்வா தஸ்ய வரம் புந: ।
வாஹநம் பரிகல்ப்யைநம் பலம் தத்வாஸ்ய தாத்ருசம் ॥ 8

இருபதாவது அத்தியாயம்.

ஓ தக்ஷ! க்ருதயுகம் த்ரேதாயுகம் த்வாபரயுகம் கலியுகம் ஆகியஇன்னுன்கு யுகங்களின் ஆயிரம் கொண்டது ப்ரும்மாவிற்கு ஓர் பகலென சொல்லப்படுகிறது. அவ்வளவு காலம் கொண்டதே ஓர் இரவாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமான இரவு பகல் கொண்ட (1) முன்னூற்றறுபது தினங்கள் கொண்டது ஓர் வருஷம் என நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமான நூருவது வருஷத்தின் முடிவில் ப்ரும்மாவிற்கு ஆயுஸ் முடிகிறது. (2) இவ்விதமான் ப்ரும்மதேவனின் ஆயுஸ்ஸாகிற நூறு வருஷம் விஷ்ணுவிற்கு ஓர் பகல். அவ்வளவாகிற வருஷமே ஓர் இரவாகும். இப்படி இரவும் பகலும் கொண்ட முன்னூற்றறுபது நாட்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுவிற்கு ஓர் வருஷ மெனப்படும். (3) இவ்விதமாய் நூறு வருஷங்கள் முடிந்தபோது விஷ்ணுவின் ஆயுள் முடிகிறது. இவ்வாறு அனேகம் விஷ்ணுக்களின் ஆயுள் முடிந்த பிறகு மஹா பிரளயமானது (4) ஏற்படுகிறது. அந்த பிரளயத்தைப் பார்த்து தர்மதேவதையானது மிகுந்த பயங்கொண்டதாகிக் காளையின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து துதித்தார். (5) ஓ சம்புவே! ஓ மஹாதேவ! தாங்கள் ஜயத்துடன் விளங்கவேண்டும். சரணமடைந்த என்னைக் காக்கவேண்டும். மஹா பிரளய காலமானது சீக்கிரம் வரப்போகிறது. (6) ஓ உலகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவே! என்னை விலக்கி மற்ற எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கவேண்டும். என்று பல துதிகளால் துதித்து ஸ்ரீ சங்கரனை ப்ரார்த்தித்தார். (7) பிறகு ஸ்ரீ பகவான் பிரஸன்னராகி அவருக்கு வரனை அளித்து அதைத் தனக்கு வாகனமாகச் செய்துகொண்டு அதற்குத் தக்க பலத்தையும்

नित्यत्वमपि दत्वाऽस्य कृतादिषु युगेषु च । परिकल्प्यच पादोन संचारं तं चतुष्पदम् ॥ ९
प्रीत्या परमया सोऽहं न्यवसामि त्वदात्मनि । सन्निधौ मम सर्वत्र निवस त्वं सुपावन ॥ १०
मामनाराध्य ये मर्त्याः पुण्यानि सुमहान्त्यपि । समाचरन्ति तान्याशु महापापफलाय वै ॥ ११
मद्भक्तानांच पापानि महापुण्यफलानि वै । भवन्तु धर्म त्वत्राहं यस्य भक्तस्य हृष्टधीः ॥ १२
यदानुग्रह मिच्छामि तदा त्वं वृषरूपभाक् । समागच्छ महासत्व ममाज्ञां शिरसा वहन् ॥ १३
इत्याद्युक्त्वा महादेवो वाहनं तं विधाय सः । प्रेरयामास तच्छ्रुत्वा विष्णु स्सर्वजगन्मयः ॥ १४
वृषरूपी महादेवमुवाह त्रिपुरान्तकम् । यदा त्रिपुरसंहारं कृतवान्परमेश्वरः ॥
अत एव महादेवो वृषवाहः प्रजापते ॥ १५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखंडे
दक्षकाण्डे विंशोऽध्यायः ॥

நித்யத்வமபி தத்வாஸ்ய க்ருதாதிஷு யுகேஷு ச । பரிகல்ப்யச பாதோநஸஞ்சாரம் தஞ்சதுஷ்பதம் ॥ 9
ப்ரீத்யா பரமயா ஸோஹம் ந்யவஸாமி த்வதாத்மநி । ஸந்நிதௌ மம ஸர்வத்ர நிவஸத்வம் ஸுபாவந ॥
மாமநாராத்ய யே மர்த்யா: புண்யாநி ஸுமஹாந்த்யபி । ஸமாசரந்தி தான்யாசு மஹா பாப பலாய வை 11
மத்பக்தாநாஞ்ச பாபாநி மஹாபுண்யபலானிவை ।
பவந்து தர்ம த்வத்ராஹம் யஸ்ய பக்தஸ்ய ஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 12
யதாநுக்ரஹமிச்சாமி ததா த்வம் விருஷ ரூப பாக் । ஸமாகச்ச மஹாஸத்வ மமாக்ஞாம் சிரஸா வஹன் 13
இத்யாத்யுக்த்வா மஹாதேவோ வாஹநம் தம் விதாயஸ: ।
ப்ரேரயாமாஸ தச்ருத்வா விஷ்ணுஸ்ஸர்வஜகன்மய: ॥ 14
வ்ருஷரூபிமஹாதேவம் உவாஹத்ரிபுராந்தகம் । யதா த்ரிபுரஸம்ஹாரம் க்ருதவான் பரமேச்வர: ॥
அதஏவ மஹாதேவோ வ்ருஷவாஹ: ப்ரஜாபதே ॥ 15

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே விம்சோऽத்யாய:

கொடுத்து (8) என்றும் அழிவில்லாதிருக்கும் தன்மையையும் அளித்து நான்கு கால்களை உடைய அந்த விருஷபத்தை க்ருதயுகம் முதலிய நான்கு யுகங்களிலும் முறையே ஒவ்வொரு கால் குறைந்ததாகி ஸஞ்சரித்து வரும்படியும் (9) ஓ பரிசுத்தமான தர்ம தேவதையே! நான் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு உன் ஹிருதயத்திற்குள்ளிருந்து வஸித்து வருகிறேன். நீ எனது ஸன்னதியில் இருந்து வருவாய் (10) மனிதர்கள் என்னைப் பூஜை செய்யாமல் எப்படிப்பட்ட பெரிய புண்யங்களைச் செய்தாலும் அவைகள் மஹா பாபத்தின் பயனை அளிப்பதாக ஆகிவிடும். (11) என் பக்தர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் மிகுந்த புண்யத்தின் பயனை அளிப்பதாக ஆகட்டும். ஓ மிக்க பயங்கொண்ட தர்மமே! நான் எந்த பக்தனுக்கு சந்தோஷம் கொண்டு (12) அனுக்ரஹம் செய்ய விரும்புகிறேனே அப்பொழுது நீ நமது உத்திரவைச் சிரஸால் வஹித்து ரிஷப உருவத்தோடு இங்கு வரலாவாய் (13) என்றது முதலிய வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டு ஸ்ரீ மஹாதேவன் அதைத் தனக்கு வாகனமாகச் செய்துகொண்டு அதை அனுப்பினர். அதைக் கேட்டு ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் பரமேச்வரன் திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்யும் காலத்தில் விருஷபரூபமெடுத்துத் திரிபுராந்தகனாகிய அந்த மஹாதேவனைச் சுமந்தார். ஓ தக்ஷா! ஆகையால் தான் ஸ்ரீ மஹாதேவர் விருஷபவாஹனர் என்று சொல்லப்படுகிறார். (14-15)

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकविंशोऽध्यायः ॥

॥ शिवेन महासंहारकाले भस्मास्थ्यादि धारणम् ॥

अन्यच्चरित्रमतुलं महादेवस्य पावनम् । ब्रवीमि शृणु दक्ष त्वमवधानेन केवलम् ॥ १
कालाग्निरुद्रो भगवान् सरुद्रो भैरवोऽपिच । सर्वं सञ्जह्रतुश्शंभो राज्ञया तौ महाबलौ ॥ २
अवान्तराख्यसंहार स्सतुज्ञेयः प्रजापते । सर्वग्रासो महादेव स्सर्वाण्डान्यखिलं जगत् ॥ ३
सर्वान् जीवान्वीक्षणेन हासेन च परान् क्रुधा । अट्टहासेन नृत्तेन ललाटनयनाग्निना ॥ ४
हुङ्कारेण च हस्तेन पादाघातेन लीलया । नानारुद्र गणैस्साकं संहारं यं चकार सः ॥ ५
स महाप्रळयो नाम सर्वेषां नाशकारकः । संहर्ता स महादेव स्तदानन्तान् हरीन् विधीन् ॥ ६
इन्द्रादीनपरान् देवांस्तत्तदण्डेषु संस्थितान् । दग्ध्वाकांश्चित्तदा तेषां भस्मानि परमेश्वरः ॥ ७
अवालेपयदात्मांगमुद्धूळनविधानतः । बभार मुण्डमालाश्च परेषां स्वेच्छया विभुः ॥ ८
अस्थीनितेषामाकल्पं विततान महेश्वरः । यज्ञोपवीतमन्येषां मूर्धजानि चकारहि ॥ ९

॥ அத ஏகவிம்சோத்யாய: ॥

சிவனல் மஹாஸம்ஹார காலத்தில் சாம்பல் எலும்பு முதலியவற்றை **தரித்தல்.**

அன்யச்சரித்ரமதுலம் மஹாதேவஸ்ய பாவநம்। ப்ரவிமி ச்ருணு தக்ஷத்வம் அவதானேந கேவலம் ॥ 1

காலாக்நிருத்ரோ பகவான் ஸருத்ரோ பைரவோபிச ।
ஸர்வம் ஸஞ்ஜஹ்ரது: சம்போராக்ஞயா தௌ மஹாபலௌ ॥ 2

அவாந்தராக்யஸம்ஹார: ஸதுக்ஞேய: ப்ரஜாபதே ।
ஸர்வக்ராஸோ மஹாதேவ: ஸர்வாண்டான்யகிலம்ஜகத் ॥ 3

ஸர்வான் ஜிவான் விக்ஷணேந ஹாஸேநச பரான் க்ருதா ॥
அட்டஹாஸேந ந்ருத்தேந லலாடநயநாக்நிநா ॥ 4

ஹுங்காரேணச ஹஸ்தேந பாதாகாதேந லீலயா । நாநாருத்ரகணை:ஸாகம் ஸம்ஹாரம் யம்சகாரஸ: ॥ 5

ஸமஹாப்ரளயோநாம ஸர்வேஷாம் நாசகாரக: ।
ஸம்ஹர்தா ஸமஹாதேவ:ததாநந்தான் ஹரீன் விதீன் ॥ 6

இந்த்ராதீநபரான்தேவான் தத்த தண்டேஷு ஸம்ஸ்திதான் ।
தக்த்வா காம்ச்சித் ததா தேஷாம் பஸ்மானி பரமேச்வர: ॥ 7

அவாலேபயதாத்மாங்கம் உத்தூளந விதானத: । பபார முண்ட மாலாச்ச பரேஷாம் ஸ்வேச்சயா விபு: ॥ 8
அஸ்தீனி தேஷாமாகல்பம் விததாந மஹேச்வர: । யக்ஞோபவீதமன்யேஷாம் மூர்தஜாநி சகாரஹி: ॥ 9

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்

ஓ தக்ஷா! ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய நிகரற்றதும் மிகப் பரிசுத்தமானதுமான மற்றொரு திவ்ய சரித்திரத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன். நீ அதை மிகவும் ஸாவதானமாய் கேட்கவேண்டும். (1) மஹா பலிஷ்டர்களாகிய ருத்ரரான காலாக்னிருத்ரரும் பகவானான பைரவரும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஆக்ஞை யால் எல்லாப் பிரபஞ்சங்களையும் ஸம்ஹரித்தார்கள். (2) ஓ தக்ஷா! அது அவாந்திர பிரளயமென உணரவேண்டும். ஸகலத்தையும் ஒரே கபலமாய் விழுங்குகின்ற ஸ்ரீ மஹாதேவன் ஸகல அண்டங்களை யும் ஸகல உலகங்களையும் (3) ஸகல ஜீவராசிகளையும் சிலரைப் பார்வையாலும் சிலரைப் புன்னகை யாலும் சிலரைக் கோபம் அட்டஹாஸம் நர்த்தனம், நேத்ராக்னி, (4) ஹூம்காரம், கை கால்களால் அடித்தல், இவைகளால் அனேக ருத்ரகணங்களோடு கூடியவராகி விளையாட்டாகச் செய்த ஸம்ஹார மானது (5) எல்லோரையும் நாசம் செய்யும் மஹா பிரளயமெனப்படும். அப்பொழுது ஸம்ஹாரம் செய்யும் ஸ்ரீ மஹாதேவன் அனேகம் அண்டங்களிலுள்ள அளவற்ற விஷ்ணு ப்ரும்மா (6) இந்திரன் முதலிய சில தேவர்களை எரித்து அந்தச் சாம்பலை விபூதியாகத் தரித்துக்கொண்டும் (7) அந்தப் பிரபு வானவர் மற்றவர்களான சிலரின் தலை முண்டங்களைத் தனது இஷ்டப்படி மாலைகளாகத் தரித்துக்கொண் டும் (8) அவர்களின் அஸ்திகளை ஆபரணங்களாகத் தரித்துக் கொண்டும் மற்றவர்களுடைய தலை மயிர்

तथा विष्णून् पराञ्शूले संविधाय विधीनपि । साट्टहासपरो नृत्तमानन्देन चकारहि ॥ १०
सर्वभूतैकदमन स्साक्षाच्चिन्मूर्तिरव्ययः । भक्तिहीना महादेवे ये तदा प्रळये हताः ॥ ११
तदुद्भूतैः पिशाचैश्च परितोऽयं परीवृतः । गाढान्धकारमध्यस्थः केवलो हृष्टमानसः ॥ १२
महाश्मशानदहनमध्ये नृत्यति कुत्रचित् । लीलया तान् पिशाचांश्च हत्वा केवलएव सः ॥ १३
पुनश्च तं व्यतीत्यैनं महाप्रळयमीश्वरः । परानन्दवशेनायं देव्याः पुरतएव सः ॥ १४
विधायच महानृत्तं पश्यन्त्याः केवलं शिवः । ततस्ससर्ज भूतानि सिसृक्षा शक्तिसंयुतः ॥ १५
ब्रह्माण्डानिच सर्वाणि तत्तल्लोकान्यथा पुरा । तेषु सर्वेषु चाण्डेषु विष्णूनपि विधीन् बहून् ॥ १६
आत्मनोऽपि तथा सर्वानसुरान्राक्षसानपि । अधिकारञ्च सर्वेषामानुगुण्यतया शिवः ॥ १७
दत्वा तदर्हविद्यानामुपदेशञ्चकार सः । अत एव महाग्रासः प्रथितः परमेश्वरः ॥ १८
अस्थिभूषणमाहात्म्यमपि ते वक्ष्यहं श्रृणु । पुरा विष्णुमुखा देवाः प्रणम्य गिरिजापतिम् ॥ १९
तपसाऽऽराध्य देवेशं प्रार्थयामासुरीश्वरम् । हरशम्भो महादेव विश्वेशामरनायक ॥ २०

ததா விஷ்ணூன் பரான் சூலே ஸம்விதாய விதீநபி ।
ஸாட்டஹாஸ பரோ ந்ருத்த மாநந்தேந சகாரஹி ॥ 10
ஸர்வபூதைகதமன: ஸாக்ஷாச்சின்மூர்திரவ்யய: । பக்திஹீநா மஹாதேவே யே ததா ப்ரளயே ஹதா: ॥ 11
ததுத்பூதை: பிசாசை:ச பரிதோயம் பரீவ்ருத: । காடாந்தகாரமத்யஸ்த: கேவலோ ஹ்ருஷ்டமானஸ: 12
மஹாச்மசாநதஹநமத்யே ந்ருத்யதி குத்ரசித் ।
லீலயா தான் பிசாசாம்ச்ச ஹத்வா கேவலஏவ ஸ: ॥ 13
புந:ச தம் வ்யதீத்யைநம் மஹாப்ரளயமீச்வர: । பராநந்தவசேநாயம் தேவ்யா: புரதஏவ ஸ: ॥ 14
விதாயச மஹாந்ருத்தம் பச்யந்த்யா: கேவலம் சிவ: । தத:ஸஸர்ஜ பூதாநி ஸிஸ்ருக்ஷா சக்திஸம்யுத: ॥ 15
ப்ரம்மாண்டாநிச ஸர்வாணி தத்தத்லோகான் யதாபுரா ।
தேஷு ஸர்வேஷு சாண்டேஷு விஷ்ணூநபி விதீன்பஹூன் ॥ 16
ஆத்மனோபி ததா ஸர்வான் அஸுரான் ராக்ஷஸாநபி ।
அதிகாரஞ்ச ஸர்வேஷாம் ஆநுகுண்யதயா சிவ: ॥ 17
தத்வா ததர்ஹவித்யாநாம் உபதேசஞ்சகாரஸ: । அதஏவ மஹாக்ரஸ: ப்ரதித: பரமேச்வர: ॥ 18
அஸ்திபூஷணமாஹாத்மியம் அபிதே வச்மியஹம் ச்ருணு ।
புரா விஷ்ணுமுகாதேவா: ப்ரணம்ய கிரிஜா பதிம் ॥ 19
தபஸாராத்ய தேவேசம் ப்ரார்தயாமாஸுரீச்வரம் । ஹரசம்போ மஹாதேவ விச்வேசாமரநாயக ॥ 20

களைப் பூணூலாகவும் தரிக்கிறார். (9) அவ்விதம் மற்ற விஷ்ணுக்களையும், ப்ரும்மாக்களையும் சூலத்தில் கோர்த்துக் கொண்டு அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு களிப்புடன் கூத்தாடுகிறார் (10) எல்லாப் பூதங்களையும் ஸம்ஹரிக்கின்றவரும், ஸாக்ஷாத்தான க்ஞானஸ்வரூபியும், அழிவற்றவருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரன், சிவபக்தியற்றவர்களாய் எவர்கள் ப்ரளய காலத்தில் மடிந்தார்களோ (11) அவர்களிடமிருந்து உண்டான பிசாசுக்களால் சுற்றிலும் சூழப்பட்டவராகவும், காடாந்தகாரத்தின் நடுவில் இருந்து கொண்டிருப்பவராகவும், மனக்களிப்புற்றவராகவும், இருந்து கொண்டு (12) மஹாச்மசானத்தின் நடுவில் ஓரிடத்தில் தனியாய் நர்த்தனம் செய்தார். விளையாட்டாய் அந்த பிசாசுக்களையும் ஸம்ஹரித்து ஒருவராய்த் தனித்து இருந்தார். (13) பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அந்த மஹாப்ரளயத்தை முடித்துக் கொண்டு, பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பார்வதியின் முன்னிலையில் பரமானந்தம் கொண்டவராய் மிகவும் நர்த்தனம் செய்தார். பிறகு ஸ்ருஷ்டி சக்தியுடன் கூடினவராய், பூதங்களையும் (14-15) எல்லா ப்ரும்மாண்டங்களையும், அந்தந்த லோகங்களையும், முன்பு இருந்தது போலவே ஸ்ருஷ்டித்தார். அந்த எல்லா ப்ரும்மாண்டங்களிலும், பல விஷ்ணுக்களையும், ப்ரும்மாக்களையும், (16) ஜீவன்களையும், அவ்விதம் எல்லா அசுரர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுக்குத் தகுந்த அதிகாரத்தை, (17) அளித்து ஸ்ரீ பரமேச்வரன் உரிய உபதேசங்களையும் செய்தார் ஆகையால் தான், ஸ்ரீ பரமேச்வரன் மஹாக்ராஸர் (விஷ்ணு முதலியவர்களையும் ஒரே கபளமாக விழுங்குகிறவர்) எனப் பிரஸித்தி அடைந்திருக்கிறார். (18) அவருடைய அஸ்திகளை ஆபரணமாகக் கொண்ட மகிமையைப்பற்றி உனக்குக் கூறுகிறேன். முன்னொரு காலத்தில் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ பார்வதீபதியை நமஸ்கரித்து (19) தவத்தினால் ஆராதித்து தேவேச

महाप्रळयकालोऽयमागमिष्यति विश्वप । व्यतीतानि च जन्मानि बहून्यस्माकमीश्वर ॥ २१
नपुनर्जनने शक्तिः खिन्नानां संसृतौ प्रभो । तव पादाम्बुजध्यानान्मोक्षो भवतु संसृतेः ॥ २२
अस्मिन्महति संसारे हृत्वाऽस्मान् करुणाकर । संगृह्य तेषामस्थीनि चाकल्पं परिकल्पय ॥ २३
समादाय तथान्येषां भस्मान्युद्धूळय प्रभो । तथा कृतश्चेन्मोक्षोऽपि सुलभोनः कृपानिधे ॥ २४
या धृता भवता जह्नुकन्या लोके सुपावनी । तस्यां यदीयान्यस्थीनि प्रक्षिप्तानि महीतले ॥ २५
तेषामपि महादेव मुक्तिर्भवतिहि प्रभो । तस्मादस्मान् कृपासिन्धो रक्ष संसृतिमध्यगान् ॥ २६
तैरेवं प्रार्थितो देवस्तथैव कृपयाऽकरोत् । अतस्सुराणां रक्षायै भस्मास्थीनि दधौ विभुः ॥ २७
कालकालः स्वयञ्ज्योतिः परमात्मा महेश्वरः । जरामरणनिर्मुक्त स्सर्वज्ञानमयश्शिवः ॥ २८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकविंशोऽध्यायः ॥

மஹாப்ரளயகாலோயமாகமிஷ்யதி விச்வப। வ்யதீதாநிச ஜன்மாநி பஹூன்யஸ்மாகமீச்வர ॥ 21
நபுனர்ஜனனே சக்தி: கின்னாநாம் ஸம்ஸ்ருதௌ ப்ரபோ ।
தவ பாதாம்புஜத்யாநாத் மோக்ஷோ பவது ஸம்ஸ்ருதே: ॥ 22
அஸ்மின் மஹதி ஸம்ஸாரே ஹத்வாஸ்மான் கருணாகர ।
ஸங்கிருஹ்ய தேஷாமஸ்தீனி சாகல்பம் பரிகல்பய ॥ 23
ஸமாதாய ததான்யேஷாம் பஸ்மான்யுத்தூளயப்ரபோ ।
ததா கிருதஞ்சேன் மோக்ஷோபி ஸுலபோந: க்ருபா நிதே ॥ 24
யா த்ருதா பவதா ஜன்ஹு கன்யா லோகே ஸுபாவனீ ।
தஸ்யாம் யதீயான்யஸ்தீனி ப்ரக்ஷிப்தானி மஹீதலே ॥ 25
தேஷாமபி மஹாதேவ முக்திர்பவதிஹி ப்ரபோ ।
தஸ்மாதஸ்மான் கிருபாஸிந்தோ ரக்ஷ ஸம்ஸ்ருதிமத்யகான் ॥ 26
தைரேவம் ப்ரார்திதோதேவ: ததைவ கிருபயா கரோத் ।
அத:ஸுராணாம் ரக்ஷாயை பஸ்மாஸ்தீனி ததௌ விபு: ॥ 27
காலகால: ஸ்வயஞ்ஜோதி: பரமாத்மா மஹேச்வர: । ஜராமரண நிர்முக்த: ஸர்வஜ்ஞானமய: சிவ: ॥ 28

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகவிம்சோத்யாய:

ஞனை ஸ்ரீ பரமசிவனை ப்ரார்த்தித்தனர். ஓ ஹர! ஓ சம்புவே! ஓ மஹாதேவ! ஓ விச்வநாத! ஓ தேவ ஞயக! (20) உலகங்களைக் காக்கின்ற ஓ ஈச்வர! மஹாபிரளய காலமானது வரப்போகிறது. ஓ ஜகதீச! எங்களுக்கு அனேக ஜன்மங்கள் கழிந்துவிட்டன. (21) ஓ பிரபுவே! ஸம்ஸாரத்தில் மிகுந்த கிலேச மடைந்த எங்களுக்கு மறுபடி பிறக்க சக்தியில்லை. தங்களுடைய பாதகமலத்தைத் தியானிப்பதால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை ஏற்படவேண்டும். (22) ஓ கருணைக்கடலே! இந்தப் பெரிய ஸம்ஸாரத்தில் எங்களை ஸம்ஹரித்து எங்களுடைய எலும்புகளை ஆபரணமாகச் செய்துகொள்ளும். (23) ஓ பிரபுவே! அப்படியே மற்றவர்களின் சாம்பலை எடுத்து பூசிக்கொள்ளும் ஓ தயாநிதியே! அவ்விதம் செய்தால் எங்களுக்கு சுலபமாக மோக்ஷமும் கிடைக்கும். (24) தங்களால் தரிக்கப்படுகின்ற உலகில் மிகப் பரிசுத்தமான கங்கா நதியில் உலகிலுள்ள எவருடைய எலும்புகள் போடப்படுகின்றதோ (25) ஓ மஹாதேவ! அவர்களுக்கும் கூட மோக்ஷமானது கிடைக்கிறது. ஓ கருணைக்கடலே! ஆகையால் ஸம்ஸாரத்திற்குள் அகப்பட்ட எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். (26) இவ்வாறு அவர்களால் வேண்டப்பட்ட ஸ்ரீ பகவான் அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று கருணை செய்தார். ஆகையால் தேவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் காலகாலனும் ஜ்யோதிஸ்வரூபியும் பரமாத்மாவும் மஹேச்வரனும் கிழத்தன்மை, மரணமற்றவரும் ஸர்வஞான ஸ்வரூபியும் மஹாபிரபுவுமான ஸ்ரீ பரமசிவன் அவர்களுடைய சாம்பல் எலும்பு இவைகளைத் தரித்தார். (27-28)

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥

जलन्धरासुर वधः ॥

चरितं देवदेवस्य संहारादि प्रजापते । मयात्राभिहितं पुण्यं शृणु चान्यद्ब्रवीम्यहम् ॥ १
पुरा मरुत्वान् कैलासे शिवसेवार्थमागतः । सावलेपस्तदा द्वारि शंभुः प्रमथरूपभाक् ॥ २
तस्थे तत्र स्वयं तं तु वीक्ष्य द्वाःस्थं पुरन्दरः । कोवा महेशसमयः पप्रच्छैवमहंकृतः ॥ ३
अनुक्त्वोत्तरमस्यायं क्रुधा समवलोकयत् । तं वीक्ष्य वज्री कोपेन मुमोच कुलिशं पुनः ॥ ४
तस्योरसि पतित्वैत च्छिलातलसुनिष्ठुरे । रेणुतामगमच्छीघ्रात्वमद्वह्निकणान् बहून् ॥ ५
स्वरूपमाशु जग्राह रौद्रं पश्चान्महेश्वरः । ज्ञात्वाऽमुं वृत्रहा शंभुं प्रणम्य भयकंपितः ॥ ६
क्षमस्व मन्तुं देवेश सर्वभूतदयापर । इति स्तोत्रशतैः स्तुत्वा प्रसादयदसौ शिवम् ॥ ७
ततः प्रसन्नो भगवान्वृत्रारिं प्रेक्ष्य शंकरः । मास्तु भीतिस्तवेन्द्राद्य प्रसन्नं विद्धि मामिह ॥ ८

॥ அத த்வாவிம்சோத்யாய: ॥

ஜலந்தராசுரனை வதைத்தல்

சரிதம் தேவதேவஸ்ய ஸம்ஹாராதி ப்ரஜாபதே ।
மயாத்ராபிஹிதம் புண்யம் ச்ருணு சான்யத் ப்ரவீம்யஹம் ॥ 1
புரா மருத்வான் கைலாஸே சிவஸேவார்த மாகத: । ஸாவலேப ஸ்ததா த்வாரி சம்பு: ப்ரமதரூபபாக் ॥ 2
தஸ்தே தத்ர ஸ்வயம் தந்து வீக்ஷ்ய த்வா:ஸ்தம் புரந்தர: ।
கோவா மஹேசஸமய: பப்ரச்சைவ மஹங்க்ருத: ॥ 3
அநுக்த்வோத்தர மஸ்யாயம் க்ருதா ஸமவலோகயத் । தம்வீக்ஷ்ய வஜ்ரீ கோபேந முமோச குலிசம் புந: ॥
தஸ்யோரஸி பதித்வைதச்சிலாதலஸு நிஷ்டுரே ।
ரேணுதா மகமச்சீக்ராத்வமத் வன்ஹிகணான் பஹூன் ॥ 5
ஸ்வரூபமாசு ஜக்ராஹ ரௌத்ரம் பச்சான்மஹேச்வர: ।
ஞாத்வாமும் வ்ருத்ரஹா சம்பும் ப்ரணம்ய பயகம்பித: ॥ 6
க்ஷமஸ்வ மந்தும் தேவேச ஸர்வபூத தயாபர । இதி ஸ்தோத்ரசதை: ஸ்துத்வா ப்ரஸாதயதஸௌ சிவம் 7
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் வ்ருத்ராரிம் ப்ரேக்ஷ்ய சங்கர: ।
மாஸ்து பீதிஸ்தவேந்த்ராத்ய ப்ரஸன்னம் வித்தி மாமிஹ ॥ 8

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ஓ தக்ஷப்ரஜாபதியே தேவதேவனுன ஸ்ரீ பரமேச்வரன் செய்த ஸம்ஹாரம் முதலிய சரித்திரங்கள் என்னுல் இப்பொழுது கூறப்பட்டது. மீண்டும் புண்யமான ஓர் சரித்திரத்தை நான் கூறுகிறேன். கேளீர். (1) முன்பு தேவேந்திரன் கர்வங்கொண்டவனுய் கைலாஸத்திற்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக வந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தானே ப்ரமதகண உருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டு வாசற்படியில் நின்ருர். (2) அது ஸமயம் இந்திரன் வாசற்படியில் நிற்கின்ற அவரைப் பார்த்து ஸ்ரீ பரமசிவனைப் பார்க்க எது ஸமயம்? என்று அஹங்காரத்துடன் கேட்டான். (3) அந்த சிவன் அவனுக்குப் பதில் கூருமல் கோபத்துடன் நோக்கினுர். பிறகு இந்திரனும், ப்ரமதகண உருவத்தைக் கொண்டு நிற்கும் அந்த சிவனைப் பார்த்து கோபத்துடன் வஜ்ராயுதத்தைப் போட்டான். (4) அந்த வஜ்ராயுதமும் கற்பாறைபோன்ற கெட்டியான அவருடைய மார்பில் விழுந்து நெருப்புப் பொரிகளை மிகுதியாய் கக்கிக்கொண்டு சீக்கிரமே தூளாக ஆயிற்று. (5) பிறகு மஹேச்வரன் ருத்ரரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டார். இந்திரனும் அவரைப் பரமேச்வரரென அறிந்து பயத்தால் நடுங்கியவனுய் நமஸ்கரித்தான். (6) எல்லாப் பூதங்களிடத்திலும் தயைகொண்டுள்ள ஓ தேவேசனே! என் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டும் என்று நூற்றுக்கணக்கான ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனை இந்திரன் சந்தோஷமுறச் செய்தான். (7) பிறகு பகவானுன ஸ்ரீ பரமசிவன் ப்ரஸன்னராகி இந்திரனைப் பார்த்து ஓ இந்திரா! நீ இப்போது பயப்படவேண்டாம் இங்கு நானே ப்ரஸன்னராகியிருக்கிறேன் என அறி

इत्यनुग्राह्य देवेन्द्रं प्रेरयित्वा पुरं प्रति । निजकोपानलं सिन्धौ क्षिप्त्वा करुणया शिवः ॥ ९
आविवेशालयं शीघ्रात्तदैव परमेश्वरः । स तु कोपानल श्शंभो श्शिशुर्भूत्वा रुरोद ह ॥ १०
सर्वैश्श्रावि शब्दोऽयं देवैरन्यैस्तपोधनैः । तच्छ्रुत्वा वरुणोऽभ्येत्य गृहीत्वाऽमुमपोषयत् ॥ ११
दिनेदिने शिशुस्तस्य ववृधे मन्दिरेऽप्पतेः । धाता समागतः कालाद्वरुणस्य गृहं स्वयम् ॥ १२
तदा तं वरुणस्तस्य हस्ते धातु र्ददौ शिशुम् । गृहीत्वा द्रुहिणो बालं स्वाङ्कमारोपयद्विभुः ॥ १३
बालोऽयं पाणिना धातुः श्मश्रूणि परिगृह्य च । कर्षयामास बलवान्रोदनेन समन्वितः ॥ १४
ब्रह्मा – समरे ब्रह्मविष्ण्वादीन्विजयिष्यत्यसंशयम् । नास्य शापात् भयं यत्र कुत्रवा महतामपि ॥ १५
ख्यातिं जलंधर इति त्रिषु लोकेषु चैष्यति । धैर्यशौर्यगुणोपेतो महासत्वो महाबलः ॥ १६
जित्वाऽमरपुरीमुग्रो दैत्येभ्यश्च प्रयच्छति । एवमुक्त्वा विधिरगान्निजागारं मनोहरम् ॥ १७
जलन्धरः पुनः कालं कियन्तं वरुणान्तिके । स्थित्वा ततोऽसुरान् घोरान्मेळयित्वा महीमगात् ॥ १८

இத்யநுக்ராஹ்ய தேவேந்த்ரம் ப்ரேரயித்வா புரம் ப்ரதி ।
நிஜகோபாநலம் ஸிந்தௌ க்ஷிப்த்வா கருணயா சிவ: ॥ 9
ஆவிவேசாலயம் சீக்ராத் ததைவ பரமேச்வர: । ஸது கோபாநல ச்சம்போ ச்சிசுர்பூத்வா ருரோதஹ ॥ 10
ஸர்வைரச்ராவி சப்தோऽயம் தேவைரன்யை ஸ்தபோதநை: ।
தச்ச்ருத்வா வருணோப்யேத்ய க்ருஹீத்வாऽமுமபோஷயத் ॥ 11
திநேதிநே சிசுஸ்தஸ்ய வவ்ருதே மந்திரேऽப்பதே: ।
தாதா ஸமாகத: காலாத் வருணஸ்ய க்ருஹம் ஸ்வயம் ॥ 12
ததா தம் வருணஸ்தஸ்ய ஹஸ்தே தாதுர் ததௌ சிசும் ।
க்ருஹீத்வா த்ருஹிணோ பாலம் ஸ்வாங்க மாரோபயத் விபு: ॥ 13
பாலோऽயம் பாணிநா தாது: ச்மச்ரூணி பரிக்ருஹ்யச ।
கர்ஷயாமாஸ பலவான் ரோதனேன ஸமன்வித: ॥ 14
ப்ரும்ஹா — ஸமரே ப்ரும்ஹ விஷ்ண்வாதின் விஜயிஷ்யத்யஸம்சயம் ।
நாஸ்ய சாபாத் பயம் யத்ர குத்ரவா மஹதாமபி ॥ 15
க்யாதிம் ஜலந்தர இதி த்ரிஷு லோகேஷு சைஷ்யதி ।
தைர்ய சௌர்யகுணோபேதோ மஹாஸத்வோ மஹாபல: ॥ 16
ஜித்வாऽமரபுரீ முக்ரோ தைத்யேப்ச்ச ப்ரயச்சதி । ஏவமுக்த்வா விதிரகாந்நிஜாகாரம் மனோஹரம் ॥ 17
ஜலந்தர: புந: காலம் கியந்தம் வருணாந்திகே ।
ஸ்தித்வா ததோऽஸுரான் கோரான் மேளயித்வா மஹீமகாத் ॥ 18

வாய். (8) என்று அனுக்ரஹித்துவிட்டு தேவேந்திரனை அவனது நகரத்திற்குச் செல்லும்படி அனுப்பினார். ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தனது கோபத்திலிருந்து உண்டான அக்னியைக் கருணையால் ஸமுத்திரத்தில் போட்டுவிட்டு (9) அப்பொழுதே வேகமாய் தனதிருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். அந்தப் பரமேச்வரனுடைய கோபாக்னியும் குழந்தையாக ஆகி அழுதது. (10) அந்த சப்தமானது எல்லாத் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் மற்றவர்களாலும் கேட்கப்பட்டது. அந்த சப்தத்தைக் கேட்ட வருணன் சமீபம் வந்து அக்குழந்தையை எடுத்து வளர்த்தான். (11) அக்குழந்தையானது வருணன் வீட்டில் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. சில காலத்திற்குப்பின் ப்ரும்மதேவன் தானாகவே வருணனுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். (12) அது சமயம் வருணன் அந்தக் குழந்தையை ப்ரும்மதேவனுடைய கையில் கொடுத்தார். ப்ரும்மதேவனும் அக்குழந்தையை வாங்கித் தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டார். (13) பலமுள்ள அக்குழந்தையும் அழுதுகொண்டே ப்ரும்மதேவனுடைய மீசை தாடி மயிர்களைக் கையால் பிடித்து இழுத்தது. (14) ப்ரும்மா கூறுகிறார் :— இக்குழந்தை ப்ரும்மவிஷ்ணுக்கள் முதலியவர்களைக் கூட யுத்தத்தில் ஸந்தேகமின்றி ஜயிக்கப்போகிறான். இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் எப்பேர்க்கொத்த பெரியோர்களுடைய சாபத்திலிருந்தும் பயமிருக்காது. (15) இவன் மூன்று உலகங்களிலும் ஜலந்தரனென்று பிரஸித்தியடையப் போகிறான். தைர்யம் பராக்கிரமம் முதலிய குணங்களோடு கூடியவனும் மஹாபலிஷ்டனும் மஹா துஷ்டனும் (16) கொடூரனுமான இச்சிறுவன் தேவர்களுடைய நகரத்தை ஜயித்து அசுரர்களுக்கு கொடுக்கப் போகிறான் என்று சொல்லிவிட்டு ப்ரும்மதேவன் தனது அழகிய வீட்டிற்குச் சென்றார். (17) பிறகு ஜலந்தரன் பின்னும் சிலகாலம் அந்த வருணனிடமிருந்து விட்டுக் கொடிய அசுரர்களைச் சேர்த்துக்

जित्वा दिशांपतीन् सर्वानसुराणां सुरालयम् । दत्वा जालंधरं नाम नगरं मयनिर्मितम् ॥ १९
अधिष्ठाय महावीर्यो जिताशेषसपत्नवान् । कालेन कालनेम्याख्यदैत्यस्यच सुतामयम् ॥ २०
वृन्दां विवाह्य सन्तोष मवाप्य परमं ततः । पुनः कालेन महता देवान्मेरुसमाश्रितान् ॥ २१
ज्ञात्वा गत्वाऽत्र तान्सर्वान्युद्धे जित्वा हरिं पुनः । देवतानां सहायं च कुर्वाणं युद्धमध्यगम् ॥ २२
युयोध विंशतिसमा स्सहस्राणामरिंदमः । श्रमिणं तं मुमोचायं स्वकीर्तनरतं बली ॥ २३
ततो देवा भयत्रस्ता स्सेन्द्राः कैलाससमाश्रिताः । गत्वा स्वनगरं दैत्यस्तत्र स्थित्वा चिरंपुनः ॥ २४
स्वसेनाभि र्ययौ क्रूरः कैलासं पर्वतोत्तमम् । वृन्दाया वचनं पत्न्या निरुन्धत्या महासुरः ॥ २५
अगणय्यातिसंरंभाद्यत्र देवा भयद्रुताः । तदागमं ततो देवा ज्ञात्वात्यन्तं भयान्विताः ॥ २६
प्रणम्य नन्दिनं द्वाःस्थं महादेवस्य पावनम् । विविशुर्मन्दिरं देवदेवस्यैते तदाज्ञया ॥ २७
तत्र दृष्ट्वा महादेवं सर्वसंसारमोचकम् । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या तुष्टुवुः स्तुतिभिस्तराम् ॥ २८

ஜித்வா திசாம்பதீன் ஸர்வாநஸுராணாம் ஸுராலயம் |
தத்வா ஜாலந்தரம் நாம நகரம் மயநிர்மிதம் || 19
அதிஷ்டாய மஹாவீர்யோ ஜிதாசேஷஸபத்னவான் |
காலேந காலநேம்யாக்ய தைத்யஸ்யச ஸுதாமயம் || 20
ப்ருந்தாம் விவாஹ்ய ஸந்தோஷமவாப்ய பரமம் தத: |
புந: காலேந மஹதா தேவான் மேருஸமாச்ரிதான் || 21
ஞாத்வா கத்வா5த்ர தான் ஸர்வான் யுத்தே ஜித்வா ஹரிம் புந: |
தேவதாநாம் ஸஹாயம் ச குர்வாணம் யுத்த மத்யகம் || 22
யுயோத விம்சதிஸமா ஸ்ஸஹஸ்ராணாமரிந்தம: | ச்ரமிணம் தம் முமோசாயம் ஸ்வகீர்தந ரதம் பலீ || 23
ததோ தேவா பயத்ரஸ்தா ஸ்ஸேந்த்ரா: கைலாஸமாச்ரிதா: |
கத்வா ஸ்வநகரம் தைத்ய ஸ்தத்ர ஸ்தித்வா சிரம்புந: || 24
ஸ்வ ஸேநாபிர் யயௌ க்ரூர: கைலாஸம் பர்வதோத்தமம் |
ப்ருந்தாயா வசனம் பத்ன்யா நிருந்தத்யா மஹாஸுர: || 25
அகணய்யாதிஸம்ரம்பாத் யத்ர தேவா பயத்ருதா: |
ததாகமம் ததோ தேவா ஞாத்வாத்யந்தம் பயான்விதா: || 26
ப்ரணம்ய நந்தினம் த்வா:ஸ்தம் மஹாதேவஸ்ய பாவனம் |
விவிசுர் மந்திரம் தேவதேவஸ்யைதே ததாக்ஞயா || 27
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் ஸர்வஸம்ஸாரமோசகம் |
ப்ரணம்ய தண்டவத்பக்த்யா துஷ்டுவு: ஸ்துதிபிஸ்தராம் || 28

கொண்டு பூலோகத்திற்கு வந்தான். (18) எல்லா திக்பாலர்களையும் ஜயித்து தேவர்களுடைய வீடுகளை யெல்லாம் அசுரர்களுக்குக் கொடுத்து மயனென்ற அசுரத்தச்சனால் அமைக்கப்பட்ட ஜாலந்தரமென்னும் நகரத்தில் (19) இருந்து கொண்டு எல்லா சத்ருக்களையும் ஜயித்து மிக பராக்கிரமசாலியாயிருந்து வந்தான். சில காலம் சென்ற பிறகு காலநேமியென்ற அசுரன் பெண்ணாகிய (20) ப்ருந்தை என்பவளை மணந்துகொண்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்திருந்து வந்தான். பல காலத்திற்குப் பிறகு மேருவில் தேவர்கள் இருப்பதை (21) அறிந்து அங்கு சென்று அவர்கள் யாவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து பிறகு தேவர்களுக்கு ஸஹாயம் செய்ய வந்த யுத்தத்தின் நடுவிலுள்ள விஷ்ணுவோடு இருபதினாயிரம் வருஷம் போர் புரிந்தான். பிறகு சத்துருக்களை அடக்குகிறவனும், மிக்க பலசாலியுமான அவ்வசுரன் களைப்படைந்த வரும், தன்னைத் துதிப்பவருமான அவ்விஷ்ணுவை விட்டு விட்டான். (22-23) பிறகு இந்திரனோடு கூடிய தேவர்கள் பயத்தால் நடுக்கமுற்றவர்களாய் கைலாஸ மலைக்குச் சென்றார்கள். க்ரூரனான ஜலந்தராசுரன் தனது நகரத்திற்குச் சென்று வெகுநாட்கள் அங்கு தங்கி மறுபடி (24) பர்வதங்களுள் சிறந்ததான கைலாஸ மலைக்குத் தன் ஸேனைகளுடன் சென்றான். தடை செய்கின்ற மனைவியான ப்ருந்தையின் வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தாமல் அந்த ஜலந்திரன் எங்கு தேவர்கள் பயத்தால் நடுக்கமுற்று ஓடினார்களோ அந்த கைலை கிரிக்குச் சென்றான். பிறகு தேவர்கள் அவன் வந்ததை அறிந்து மிகவும் பயந்தவர்களாய் (25-26) வாசற்படியிலிருக்கும் நந்திகேச்வரரை நமஸ்கரித்து அவர் உத்திரவின் பேரில் தேவதேவனான பரமசிவனுடைய மிகப் பரிசுத்தமான ஆலயத்திற்குள் சென்றார்கள். (27) அங்கு யாவருக்கும் ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்குகிறவரான ஸ்ரீ மஹாதேவரைத் தரிசித்து தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து பக்தி

वृत्तान्तमखिलं प्रोचुः पृच्छते शंकराय ते । तदा देवोऽभयं दत्वा देवानां परमेश्वरः ॥ २९
स्वयं द्विजाकृतिर्भूत्वा निर्ययौ पुरतोऽस्य सः । दण्डी कमण्डलुकरो धृतच्छत्रो ऋषिर्यथा ॥ ३०
अनुयातस्सुरैस्सर्वैरिन्द्राद्यैश्छन्नवेषिभिः । जलन्धरस्य निकटमापायं द्विजसत्तमः ॥ ३१
दृष्ट्वा जलन्धरं देवः को भवान् कुत आगतः । कुत्रवा गम्यते सर्वं पप्रच्छैवं महेश्वरः ॥ ३२
जलंधराख्योऽहं जित्वा देवान्सर्वान्रणांकणे । गच्छामि शंकरं जेतुं कैलासमधुनाऽचलम् ॥ ३३
इत्युवाच ततश्शंभु र्विहस्यामुं वचोऽब्रवीत् । कोवा योद्धुमलं शंभुं क्षयद्वीरं पिनाकिनम् ॥ ३४
मनसा स्मर्यते येन योद्धुं सोऽपि पराभवम् । प्राप्नोति नात्र सन्देहस्तं सञ्जेतुं कथं प्रभुः ॥ ३५
निवसामि महेशस्य निकटेऽहं जलंधर । पुनर्गच्छ यथामार्गं यदि जीवनमिच्छसि ॥ ३६
समाकर्ण्य वचस्तस्य विप्रस्यायं जलन्धरः । न जानासि बलं विप्र मदीयं त्वं दुरासदम् ॥ ३७
प्रदर्शयामि तद्विप्र क्षणमात्रेण भूसुराः । इति संरम्भवचनं क्रुद्धस्य द्विजसत्तमः ॥ ३८

வ்ருத்தாந்தமகிலம் ப்ரோசு: ப்ருச்சதே சங்கராய தே |
ததா தேவோSபயம் தத்வா தேவாநாம் பரமேச்வர: || 29
ஸ்வயம் த்விஜாக்ருதிர் பூத்வா நிர்யயௌ புரதோஸ்ய ஸ: |
தண்டீ கமண்டலுகரோ த்ருதச்சத்ரோ ருஷிர்யதா || 30
அநுயாதஸ்ஸுரைஸ்ஸர்வைரிந்த்ராத்யைச்சன்னவேஷிபி: | ஜலந்தரஸ்ய நிகடமாபாயம் த்விஜஸத்தம:
த்ருஷ்ட்வா ஜலந்தரம் தேவ: கோ பவான் குத ஆகத: |
குத்ரவா கம்யதே ஸர்வம் பப்ரச்சைவம் மஹேச்வர: || 32
ஜலந்தராக்யோSஹம் ஜித்வா தேவான் ஸர்வான்ரணாங்கணே |
கச்சாமி சங்கரம் ஜேதும் கைலாஸமதுநாSசலம் || 33
இத்யுவாச ததச்சம்புர் விஹஸ்யாமும் வசோப்ரவீத் |
கோவா யோத்துமலம் சம்பும் க்ஷயத்வீரம் பினாகினம் || 34
மனஸா ஸ்மர்யதே யேந யோத்தும் ஸோSபி பராபவம் |
ப்ராப்னோதி நாத்ர ஸந்தேஹஸ்தம் ஸஞ்ஜேதும் கதம் ப்ரபு: || 35
நிவஸாமி மஹேசஸ்ய நிகடேSஹம் ஜலந்தர | புநர்கச்ச யதாமார்கம் யதி ஜீவனமிச்சஸி || 36
ஸமாகர்ண்ய வசஸ்தஸ்ய விப்ரஸ்யாயம் ஜலந்தர: | ந ஜானாஸி பலம் விப்ர மதீயம் த்வம் துராஸதம் 37
ப்ரதர்சயாமி தத்விப்ர க்ஷணமாத்ரேண பூஸுரா: | இதி ஸம்ரம்பவசனம் க்ருத்தஸ்ய த்விஜஸத்தம: || 38

யுடன் ஸ்தோத்திரங்களால் மிகவும் துதித்தார்கள். (28) விவரமென்னவென்று கேட்கும் ஸ்ரீ பரமசிவனிடம் அந்த தேவர்கள் எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் தெரிவித்தார்கள். அப்பொழுது தேவனான பரமசிவன் தேவர்களுக்கு அபயமளித்துவிட்டு (29) அப்பரமேச்வரன் ப்ராம்மண உருவம் கொண்டு தண்டம் கமண்டலு இவைகளைக் கையில் கொண்டும் கொடையைப் பிடித்துக்கொண்டும் முனிவர் போல் அவ்வசுரனை நோக்கிப் புறப்பட்டார். (30) அந்த ப்ராம்மணோத்தமர் மாறுவேஷம் பூண்ட இந்திரன் முதலிய எல்லா தேவர்களாலும் பின் தொடரப்பட்டவராய் ஜலந்தரனுடைய சமீபம் சென்றார். (31) ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஜலந்தரனைப் பார்த்து நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? எங்கு செல்லுகிறாய் என்று இவ்விதம் எல்லாவற்றையும் கேட்டார் (32) ‘‘நான் ஜலந்தரன் என்று பெயருள்ள அசுரன். யுத்த களத்தில் எல்லாத் தேவர்களையும் ஜயித்து இப்பொழுது பரமேச்வரனை ஜயிப்பதற்காக கைலாஸ மலையை நோக்கிச் செல்லுகிறேன்’’ (33) என்று பதில் கூறினான். பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் சிரித்து அவ்வசுரனை நோக்கி ஓர் வார்த்தை கூறினார். பக்தர்களின் விரோதிகளை அழிப்பவரும் பினாகமென்ற வில்லைக்கொண்டவருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடன் யார்தான் யுத்தம் செய்யமுடியும்? (34) எவன் அப்பரமேச்வரனுடன் யுத்தம் செய்ய மனதால் நினைக்கிறானோ அவன் அவமானத்தையே அடைகிறான். இதில் சந்தேகமில்லை. அப்பரமேச்வரனை ஜயிப்பதற்கு எவ்விதம் ஸமர்த்தனாவான். (35) ஓ ஜலந்தரா! நான் பரமேச்வரனின் சமீபத்தில் வஸித்து வருகிறேன். நீ பிழைத்திருக்க விரும்புவாயானால் வந்த வழியே திரும்பிப் போ. (36) ப்ராம்மண வேஷம் தரித்த அப்பரமேச்வரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த ஜலந்தராசுரன் ஓ ப்ராம்மணரே! நீர் எனது தகைய முடியாத பலத்தை அறியவில்லை. (37) ஓ பிராமணரே, ஓர் நொடியிலேயே, அந்த பலத்தைக் காட்டுகிறேன் என்றான். ஓ பிராமணோத்தமர்களே, கேளீர், கோபம் கொண்ட பாபியான அந்த ஜலந்தராஸுரனுடைய பரபரப்புடன் கூடிய வார்த்தையை பிராமண வேஷம்

जलन्धरस्य पापस्य विप्ररूपो निशम्य सः । बलं तत्कीदृशं दैत्य तावकं वीक्षितुं मम ॥ ३९
कुतूहलमतस्त्वंतु चक्रमेतत्स्वमूर्धनि । उद्धृत्य पाणियुग्मेन समारोपय मत्पुरः ॥ ४०
इत्युक्त्वा विलिलेखायं पादाङ्गुष्ठेन तत्क्षितौ । दृष्ट्वा तच्चक्रमसुरो भूगतंप्राह चद्विजम् ॥ ४१
मया विद्राविता देवा ब्रह्मविष्ण्वादयो रणे । पुरा करेणाशमयं बाडवं क्षणमात्रतः ॥ ४२
शोषितास्सागरास्सर्वे गिरयः कन्दुकीकृताः । कोऽतिभारोऽस्य मे चक्रमुद्धर्तुं तदिदं द्विज ॥ ४३
इत्युक्त्वोद्धृत्य पाणिभ्यां स तदारोप्य वक्षसि । यत्नेन महता मूर्ध्नि पुनरारोपयत् क्षणात् ॥ ४४
द्विधाकृत्वा पपातैनं तच्चक्रं भूतले जवात् । रक्तस्रावो महानासीत्तदानीं तत्रवेगवान् ॥ ४५
जलंधरः पपाताशु क्षितौ पर्वतवत् द्विधा । ममारच पुनश्शीघ्रं विलुठन् भूतलेऽसुरः । ४६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे द्वाविंशोऽध्यायः ॥

ஜலந்தரஸ்ய பாபஸ்ய விப்ரரூபோ நிசம்ய ஸ:। பலம் தத்கித்ருசம் தைத்ய தாவகம் வீக்ஷிதும் மம ॥ 39
குதூஹலமதஸ்த்வம்து சக்ரமேதத் ஸ்வமூர்தனி। உத்ருத்ய பாணியுக்மேந ஸமாரோபய மத்புர: ॥ 40
இத்யுக்த்வா விலிலேகாயம் பாதாங்குஷ்டேன தத்க்ஷிதௌ ।
த்ருஷ்ட்வா தச்சக்ரமஸுரோ பூகதம் ப்ராஹசத்விஜம் ॥ 41
மயா வித்ராவிதா தேவா ப்ரும்ஹவிஷ்ண்வாதயோ ரணே ।
புராகரேணசமயம் பாடபம் க்ஷணமாத்ரத: ॥ 42
சோஷிதாஸ் ஸாகராஸ்ஸர்வே கிரய: கந்துகீக்ருதா: ।
கோऽதிபாரோऽஸ்யமே சக்ரமுத்தர்தும் ததிதம் த்விஜ ॥ 43
இத்யுக்த்வோத்ருத்ய பாணிப்யாம் ஸ ததாரோப்ய வக்ஷஸி ।
யத்நேன மஹதா மூர்த்னி புநராரோபயத் க்ஷணாத் ॥ 44
த்விதா க்ருத்வா பபாதைனம் தச்சக்ரம் பூதலே ஜவாத் ।
ரக்தஸ்ராவோ மஹாநாஸீத்ததாநீம் தத்ரவேகவான் ॥ 45
ஜலந்தர: பபாதாசு க்ஷிதௌ பர்வதவத் த்விதா। மமாரச புநச்சிக்ரம் விலுடன் பூதலேऽஸுர: ॥ 46

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்வாவிம்சோऽத்யாய: ॥

பூண்ட அப்பரமேச்வரன் கேட்டு, ஓ அஸுரனே, அந்த பலம் எவ்விதமானது, அந்த பலத்தைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு (38-39) ஆவலாய் இருக்கிறது, அப்படியானால், நீ இந்த சக்ரத்தை இரு கைகளாலும் தூக்கி உன் தலைமேல் என் முன்னிலையில் வைத்துக்கொள். (40) எனக்கூறிய அப்பரமேச்வரன் கால் கட்டை விரலால் பூமியில் எழுதினார். பூமியில் எழுதப்பட்ட அந்த சக்கிரத்தை ஜலந்தரன் பார்த்து ப்ராம்மணரை நோக்கிக் கூறினான். (41) நான் முன்பு ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையெல்லாம் யுத்தத்தில் விரட்டி அடித்திருக்கிறேன். கையால் ஓர் நொடியில் வடவாக்னியை அணைத்திருக்கிறேன். (42) எல்லா ஸமுத்திரங்களையும் வற்றச்செய்திருக்கிறேன். மலைகளை எடுத்துப் பந்து விளையாடியிருக்கிறேன். ஓ பிராம்மணரே! இந்த சக்கிரத்தைத் தூக்குவதற்கு எனக்கு என்ன பிரயாசை? (43) எனக்கூறி அதைக் கைகளால் எடுத்து மார்பில் வைத்துக்கொண்டு மறுபடி மிகுந்த முயற்சியோடு அதைத் தூக்கித் தலைமீது வைத்துக் கொண்டான் (44) உடன் ஓர் நொடியில் அச்சக்கிரமானது அவனை இரு துண்டுகளாக்கி வேகமாய் பூமியில் விழுந்தது. அப்பொழுது வேகமுடைய பெரிய ரத்தவெள்ளம் உண்டாயிற்று (45) உடன் ஜலந்தரன் மலைபோல் பூமியில் இரு துண்டுகளாய் விழுந்து புரண்டு சீக்கிரம் மடிந்தான். (46)

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

वृन्दाभस्मनि तुळस्युत्पत्तिः ॥

मृते तस्मिन्महाघोरे सेनास्तस्य महेश्वरः । ददाह वीक्ष्य निटिलवह्निना त्रिपुरान्तकः ॥ १
भस्ममात्रावशेषाः स्युस्सेनास्तस्य दुरात्मनः । पुनः स्वरूपमतुलं जग्राह स्वेच्छयाविभुः ॥ २
तदा ब्रह्मादयो देवास्सेन्द्रा दृष्ट्वा महेश्वरम् । प्रणेमुर्दण्डवद्भूमौ स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकधा ॥ ३
वीक्ष्य तान् कृपया शंभुः प्रेषयित्वा पदं प्रति । अन्तःपुरं ययौ तूर्णमखण्डानन्दविग्रहः ॥ ४
मृते जलन्धरे घोरे पुनःकालेन माधवः । बृन्दां सस्मार वशगः स्मरस्यासुरगेहिनीम् ॥ ५
गृहारामं विवेशायं विष्णुस्तस्याः स्मरातुरः । तपोव्याजेन तस्थेऽत्र ऋषिरूपी जनार्दनः ॥ ६
वृन्दा वृत्तान्तमज्ञात्वा भर्तुर्विरहकर्शिता । कालक्षेपं तदा कर्तुं गृहारामं समागता ॥ ७
ततो विष्णुगणौ तत्र सिंहरूपौ महाबलौ । द्रावयामासतुस्तां तौ विष्णुना परिचोदितौ ॥ ८

॥ அத த்ரயோவிம்சோத்யாய: ॥

பிருந்தையின் சாம்பலில் துளஸியின் உற்பத்தி

ம்ருதே தஸ்மின் மஹாகோரே ஸேனஸ்தஸ்ய மஹேச்வர: ।
ததாஹ வீக்ஷ்ய நிடிலவன்ஹிநா த்ரிபுராந்தக: ॥ 1
பஸ்மமாத்ராவசேஷா:ஸ்யுஸ்ஸேனஸ்தஸ்ய துராத்மன: ।
புந: ஸ்வரூபமதுலம் ஜக்ராஹ ஸ்வேச்சயா விபு: ॥ 2
ததாப்ரும்ஹா தயோ தேவாஸ்ஸேந்த்ரா த்ருஷ்ட்வா மஹேச்வரம் ।
ப்ரணேமுர் தண்டவத் பூமௌ ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரை ரநேகதா ॥ 3
வீக்ஷ்ய தான் க்ருபயா சம்பு: ப்ரேஷயித்வா பதம்ப்ரதி ।
அந்த:புரம் யயௌ தூர்ண மகண்டானந்த விக்ரஹ: ॥ 4
ம்ருதே ஜலந்தரே கோரே புந: காலேன மாதவ: ।
ப்ருந்தாம் ஸஸ்மார வசக: ஸ்மரஸ்யாஸுரகேஹிநீம் । 5
க்ருஹாராமம் விவேசாயம் விஷ்ணுஸ்தஸ்யா: ஸ்மராதுர: ।
தபோவ்யாஜேன தஸ்தேऽத்ர ருஷிரூபீ ஜனார்தன: ॥ 6
ப்ருந்தா வ்ருத்தாந்த மக்ஞாத்வா பர்துர் விரஹகர்சிதா ।
காலக்ஷேபம் ததா கர்தும் க்ருஹாராமம் ஸமா கதா ॥ 7
ததோ விஷ்ணுகணௌ தத்ர ஸிம்ஹரூபௌ மஹா பலௌ ।
த்ராவயாமாஸதுஸ்தாம் தௌ விஷ்ணுநா பரிசோதிதௌ ॥ 8

இருபத்திமூன்றுவது அத்தியாயம்

மிகக் கொடியவனான அந்த ஜலந்தராசுரன் இறந்தவுடன் திரிபுரர்களை எரித்த மஹேச்வரன் அவனது சேனைகளை யெல்லாம் நெற்றிக் கண்ணால் பார்த்து எரித்தார். (1) துராத்மாவான அந்த ஜலந்தரனுடைய சேனைகளெல்லாம் சாம்பல் மாத்திரம் மீதமுள்ளதாக ஆயிற்று. பிறகு பிரபுவானவர் தனதிஷ்டப்படி நிகரற்ற தனது உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டார். (2) அப்பொழுது ப்ரும்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் அந்த மஹேச்வரனைத் தரிசித்து அனேகம் துதிகளால் பலவிதமாய் ஸ்தோத்திரம் செய்து தண்டம் போல் பூமியில் நமஸ்கரித்தார்கள். (3) பூர்ணாநந்தமூர்த்தியான சம்புவானவர் அவர்களைக் கருணையோடு பார்த்து அவர்களுடைய இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பித்தார். உடன் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றார். (4) கொடியவனான ஜலந்தராசுரன் இறந்து வெகு காலத்திற்குப் பின் மஹாவிஷ்ணு மன்மதனுக்கு வசமாகி ஜலந்தரன் மனைவியான ப்ருந்தையை நினைத்தார். (5) காமாதுரரான விஷ்ணுவானவர் தவம் செய்யும் வியாஜமாய் ரிஷியின் உருவம்கொண்டு அவளுடைய உத்யானத்திற்குள் நுழைந்து வஸித்து வந்தார். (6) ப்ருந்தையானவள் தன் கணவன் இறந்த விஷயத்தை அறியாமல் கணவனின் பிரிவால் இளைத்தவளாய்ப் பொழுது போக்குவதற்காகத் தன் வீட்டுத் தோட்டத்திற்கு வந்தாள். (7) அப்பொழுது அங்கு மிக பலசாலிகளான இரண்டு விஷ்ணு கணங்கள்

सा तु वीक्ष्य तदा घोरौ ऋषेरभ्याशमागता । तां दृष्ट्वा भयवित्रस्तां सिंहाभ्यां विद्रुतामृषिः ॥ ९
मास्तु भीतिर्वरारोहे रक्षकं विद्धि मामिह । इत्युक्त्वा माधव सिंहौ तौ न्यवारयदञ्जसा ॥ १०
ऋषिमेनं त्रिकालज्ञं ज्ञात्वा वृन्दा तदैव सा । मद्भर्ता शंकरं योद्धुं ययौ कैलासपर्वतम् ॥ ११
जीवत्ययं किं नाशं वा प्राप्तवान् ज्ञायते न हि । तद्वृत्तान्तं मम ब्रूहि सर्वज्ञो हि तपोधन ॥ १२
इत्युक्तवत्यामेतस्यां माधवो वीक्ष्य किंकरौ । प्रेषयामास गणपावानेतुं तं मृतंऋषिः ॥ १३
तौ तदा गणपौ सिंहरूपौ मर्कटरूपिणौ । भूत्वा जलंधरं घोरं द्विधाभूतं मृतं क्षितौ ॥ १४
गृहीत्वा पुरतस्तस्या स्सन्न्यवेशयतामुभौ । सा तु वीक्ष्य पतिं वृन्दा गतप्राणं द्विधाकृतम् ॥ १५
पतित्वा स्वपतौ दुःखाद्विललाप प्रजापते । तां तदा वीक्ष्य मधुभित् पुनराश्वास्य दुःखिताम् ॥ १६
मृतोऽपि तव भर्ताऽयं पुनर्जीवनमेष्यति । इत्युक्त्वा तां स्वयं छन्नस्तद्देहं प्रविवेशह ॥ १७

ஸாது வீக்ஷ்ய ததா கோரௌ ருஷே ரப்யாசமாகதா ।
தாம் த்ருஷ்ட்வா பயவித்ரஸ்தாம் ஸிம்ஹாப்யாம் வித்ருதாம்ருஷி: ॥ 9
மாஸ்து பீதிர்வராரோஹே ரக்ஷகம் வித்தி மாமிஹ ।
இத்யுக்த்வா மாதவஸ்ஸிம்ஹௌ தௌ ந்யவாரயதஞ்ஜஸா ॥ 10
ருஷிமேநம் த்ரிகாலக்ஞம் ஞாத்வா ப்ருந்தா ததைவ ஸா ।
மத்பர்தா சங்கரம் யோத்தும் யயௌ கைலாஸபர்வதம் ॥ 11
ஜீவத்யயம் கிம் நாசம் வா ப்ராப்தவான் க்ஞாயதே நஹி ।
தத் வ்ருத்தாந்தம் மம ப்ரூஹி ஸர்வக்ஞோஹி தபோதன ॥ 12
இத்யுக்தவத்யாமேதஸ்யாம் மாதவோ வீக்ஷ்ய கிங்கரௌ ।
ப்ரேஷயாமாஸ கணபா வாநேதும் தம் ம்ருதம் ருஷி: ॥ 13
தௌ ததா கணபௌ ஸிம்ஹரூபௌ மர்கடரூபிணௌ ।
பூத்வா ஜலந்தரம் கோரம் த்விதாபூதம் ம்ருதம் க்ஷிதௌ ॥ 14
க்ருஹீத்வா புரதஸ் தஸ்யாஸ்ஸந்யவேசயதாமுபௌ ।
ஸாது வீக்ஷ்ய பதிம் ப்ருந்தா கதப்ராணம் த்விதாக்ருதம் ॥ 15
பதித்வா ஸ்வபதௌ து:காத்விலலாப ப்ரஜாபதே ।
தாம் ததா வீக்ஷ்ய மதுபித் புநராச்வாஸ்ய து:கிதாம் ॥ 16
ம்ருதோऽபி தவ பர்தாऽயம் புநர் ஜீவனமேஷ்யதி ।
இத்யுக்த்வா தாம் ஸ்வயம் சன்ன ஸ்தத்தேஹம் ப்ரவிவேசஹ ॥ 17

விஷ்ணுவால் ஏவப்பட்டு சிங்க உருவம் கொண்டு அவனைத் துரத்தினார்கள். (8) அப்பொழுது அவள் கொடிய சிங்கங்களைக் கண்டு பயந்து ரிஷியின் சமீபம் வந்தாள். பிறகு அந்த முனிவரும் சிங்கத்தினால் துரத்தப்பட்டு மிக பயமடைந்த ப்ருந்தையைப் பார்த்து (9) ஓ சிறந்த பெண்ணே! நீ பயப்படாதே. நான் உன்னை ரக்ஷிப்பவனாக அறிவாய். எனக்கூறி விஷ்ணுவானவர் சீக்கிரம் அந்த சிங்கங்களை விரட்டினார். (10) அப்பொழுது ப்ருந்தையானவள் அந்த ரிஷியை முக்காலமும் அறிந்தவர் என அறிந்து "ஓ சுவாமி! என் கணவன் சங்கரனோடு யுத்தம் செய்ய கைலாஸ மலைக்குப் போனார். (11) அவர் உயிருடனிருக்கிறாரா? அல்லது நாசமடைந்து விட்டாரா? எனத் தெரியவில்லை. ஓ முனிவரே! தாங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரல்லவா? ஆகவே தாங்கள் அந்த எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் எனக்குக் கூறவேண்டும்". (12) என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் கணங்களுக்குத் தலைவர்களான இரு தூதர்களைப் பார்த்து அந்த இறந்த ஜலந்தரனைக் கொண்டுவரும்படி அனுப்பினார். (13) அப்பொழுது சிங்க உருவம் கொண்டிருந்த அவ்விரு தூதர்களும் குரங்கு உருவத்தைத் தரித்துக் கொண்டு பூமியில் கோரமாய் இறந்து இரண்டு துண்டுகளாகக் கிடந்த அந்த ஜலந்தராசுரனை (14) எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவ்விருவர்களும் அந்த பிருந்தையின் முன்னிலையில் வைத்தார்கள். அந்த பிருந்தையானவள் தன் கணவன் உயிரற்று இரண்டு துண்டங்களாய்க் கிடந்ததைப் பார்த்து (15) தனது கணவன் மீது விழுந்து ஓ தக்ஷபிரஜாபதியே! என்று துக்கத்தால் மிகவும் புலம்பினாள். அப்பொழுது துக்கமுற்ற அந்த பிருந்தையைப் பார்த்து ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸமாதானம் செய்து (16) உனது கணவன் இறந்தபோதிலும் மறுபடி பிழைத்து விடுவான் என அவளிடத்தில் கூறித் தான் மறைந்து

उत्तस्थे सहसा विष्णुर्जलन्धरसमाह्वयः । सा तु भर्तारमेवैनं ज्ञात्वा शोकं विसृज्य तम् ॥ १८
समालिंग्यातिमोहेन निर्वृतिञ्च परां ययौ । न ददर्श पुनः क्षिप्रात्तापसं मर्कटावपि ॥ १९
रेमे तया हरिरयं बहुकालमतन्द्रितः । जालन्धरं शरीरं तदनुविष्टो यथेच्छया ॥ २०
गते बहुतिथे काले विष्णुर्मायां प्रमादतः । अस्मृत्वा स्वस्वभावेन तदाऽस्वपदरिन्दमः ॥ २१
तदानीमेव सा वृन्दा तं विज्ञाय हरिं स्वयम् । परकायं प्रविश्य त्वं मायया मां पतिव्रताम् ॥ २२
परदारान् गतव्रीळो भुक्तवान्मदनातुरः । ततस्त्वद्गेहिनीं विष्णो रिपुर्गृह्णातु वञ्चयन् ॥ २३
मर्कटाभ्यां यतः स्नेहो बभूव सह माधव । मर्कटैस्सह सञ्चारस्तव भूयात्ततोऽपि वा ॥ २४
शपित्वैवं हरिं वृन्दा विवेशाग्निं महत्क्रुधा । तद्भस्मदिग्धसर्वाङ्ग स्तदालोकनतत्परः ॥ २५
स्मरातुर स्तदाऽत्यन्तं तत्रतस्थे श्मशानके । लोकयात्राञ्च विस्मृत्य भ्रान्तवन्मधुसूदनः ॥ २६

உத்தஸ்தே ஸஹஸா விஷ்ணுர் ஜலந்தர ஸமாஹ்வய: ।
ஸாது பர்தாரமேவைநம் ஞாத்வா சோகம் விஸ்ருஜ்யதம் ॥ 18

ஸமாலிங்க்யாதிமோஹேந நிர்வ்ருதிஞ்ச பராம் யயௌ ।
ந ததர்ச புந: க்ஷிப்ராத்தாபஸம் மர்கடாவபி ॥ 19

ரேமே தயா ஹரிரயம் பஹுகால மதந்த்ரித: । ஜாலந்தரம் சரீரம் ததநுவிஷ்டோ யதேச்சயா ॥ 20

கதேபஹுதிதே காலே விஷ்ணுர்மாயாம் ப்ரமாதத: ।
அஸ்ம்ருத்வா ஸ்வ ஸ்வபாவேன ததாऽஸ்வபதரிந்தம: ॥ 21

ததாநீமேவ ஸாப்ருந்தா தம் விஞ்ஞாய ஹரிம் ஸ்வயம் ।
பரகாயம் ப்ரவிச்ய த்வம் மாயயா மாம் பதிவ்ரதாம் ॥ 22

பரதாரான் கதவ்ரீளோ புக்தவான் மதனாதுர: ।
ததஸ் த்வத்கேஹிநீம் விஷ்ணோ ரிபுர்க்ருண்ஹாது வஞ்சயன் ॥ 23

மர்கடாப்யாம் யத: ஸ்நேஹோ பபூவ ஸஹ மாதவ ।
மர்கடைஸ்ஸஹ ஸஞ்சார ஸ்தவ பூயாத் ததோऽபிவா ॥ 24

சபித்வைவம் ஹரிம் ப்ருந்தா விவேசாக்னிம் மஹத் க்ருதா ।
தத்பஸ்மதிக்த ஸர்வாங்கஸ்ததாலோகனதத்பர: ॥ 25

ஸ்மராதுரஸ்ததாऽத்யந்தம் தத்ர தஸ்தே ச்மசாநகே ।
லோகயாத்ராஞ்ச விஸ்ம்ருத்ய ப்ராந்தவந் மதுஸூதன: ॥ 26

கொண்டு அந்த அசுரனுடைய சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தார். (17) ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் ஜலந்தரனென்ற பெயரைக் கொண்டவராகி உடன் எழுந்தார் அந்த ப்ருந்தையானவள் துக்கத்தை விட்டு அவரைத் தன் கணவரென்று கருதி (18) மிகுந்த ஆசையுடன் நன்கு ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு பரமசுகத்தை அடைந்தாள். பிறகு அவள் அங்கு அந்த ரிஷியையும் குரங்குகளையும் உடன் பார்க்கவில்லை. (19) பிறகு விஷ்ணுவானவர் ஜலந்தரனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து வெகுகாலம் சோம்பலின்றித் தன் விஷ்டப்படி அவளுடன் ரமித்தார். (20) இப்படி வெகுகாலம் சென்ற பிறகு சத்துருக்களை நாசம் செய்கின்ற விஷ்ணுவானவர் அறியாமையால் தனது செய்கையை மறந்து தன் ஸ்வபாவத்தின்படி யோக நித்திரை செய்தார். (21) அப்பொழுதே அந்த ப்ருந்தையானவள் அவரை ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவென்றே அறிந்து ஓ விஷ்ணுவே! நீர் மாயையால் பிறருடைய சரீரத்தில் புகுந்து மிகவும் காமாதுரராய் வெட்கமின்றி பதிவிருதையான பிறர் மனைவியான என்னோடு சுகத்தை அனுபவித்தீரல்லவா? ஆகையால் ஓ விஷ்ணுவே! உமது மனைவியைச் சத்ருவானவன் வஞ்சித்து எடுத்துச் செல்லட்டும். (12-23) ஓ மாதவ! உமக்குக் குரங்குகளோடு சிநேகம் ஏற்பட்டதால் அக்குரங்குகளோடு உமக்கு சஞ்சாரம் இருக்கட்டும். (24) இவ்விதம் விஷ்ணுவைச் சபித்துவிட்டு ப்ருந்தையானவள் மிகுந்த கோபத்தோடு அக்னியில் பிரவேசித்தாள். பிறகு விஷ்ணுவான்வர் அவளைக் காண்பதில் விருப்பமுள்ளவராய் அந்தச் சாம்பலால் பூசப்பட்ட எல்லா அவயவங்களையும் உடையவராகி அந்த மயானத்தில் காமவெறிகொண்டு

तदाब्रह्मादयो देवाश्चरित्रं माधवस्य ते । विज्ञाय विश्वनेतारं महादेवं व्यजिज्ञिपन् ॥ २७
श्रीमत्कैलासनिलयं सच्चिदानन्दरूपिणम् । पुनश्च प्रार्थयामासु विश्वेशममरा अमी ॥ २८
प्रसीद परमेशान प्रसीदानन्द विग्रह । रक्षरक्षहरिं शंभो वृन्दायां मदनातुरम् ॥ २९
इति संप्रार्थित शम्भुस्तैर्देवैः करुणाकरः । तथेति गौरीं पार्श्वस्थामवालोकयदीश्वरः ॥ ३०
सा तु बीजं कनिष्ठायां वामपाणेः किमप्यहो । निर्माय ब्रह्मणो हस्ते दत्वा तद्बीजमद्भुतम् ॥ ३१
नीत्वैतद्बीजं वृन्दायाः श्मशाने तत्र शीघ्रतः । उप्त्वा पोषय पीयूषधारयानुदिनं विधे ॥ ३२
भविष्यत्यत्र तुळसी मनोज्ञा विष्णुवल्लभा । तां दृष्ट्वा माधवस्तस्यामासक्तहृदयस्सदा ॥ ३३
भविष्यति हरिं तस्याः पाणिं ग्राह्य पद्मज । स तयाऽनुदिनं भोगान् भुक्त्वा स्वेच्छमतन्द्रितः ॥ ३४
भविष्यति परित्यक्तमोहोऽयं नूनमात्मभूः । बिभर्ति मालामतुलां शिरसा मधुसूदनः ॥ ३५
इत्थं मालाञ्च पत्नीञ्च कल्पयिष्यत्यसंशयम् । स्वकृत्यंच हरिः पश्चात्करिष्यति विधे इह । ३६

ததா ப்ரும்ஹாதயோ தேவாச்சரித்ரம் மாதவஸ்ய தே |
விஞ்ஞாய விச்வநேதாரம் மஹாதேவம் வ்யஜிஞ்ஞிபன் || 27
ச்ரீமத்கைலாஸநிலயம் ஸச்சிதானந்தரூபிணம் | புநச்ச ப்ரார்தயாமாஸுர் விச்வேசமமரா அமீ || 28
ப்ரஸீத பரமேசான ப்ரஸீதானந்தவிக்ரஹ | ரக்ஷ ரக்ஷ ஹரிம் சம்போ ப்ருந்தாயாம் மதனாதுரம் || 29
இதி ஸம்ப்ரார்திதச்சம்புஸ்தைர் தேவை: கருணாகர: |
ததேதி கௌரீம் பார்ச்வஸ்தாமவாலோகயதீச்வர: || 30
ஸாது பீஜம் கநிஷ்டாயாம் வாமபாணே: கிமப்யஹோ |
நிர்மாய ப்ரும்ஹணோ ஹஸ்தே தத்வா தத்பீஜமத்புதம் || 31
நீத்வைதத்பீஜம் ப்ருந்தாயா: ச்மசாநே தத்ரசீக்ரத: | உப்த்வா போஷய பீயூஷதாரயாநுதினம்விதே|| 32
பவிஷ்யத்யத்ர துளஸீ மனோஞ்ஞா விஷ்ணுவல்லபா |
தாம் த்ருஷ்ட்வா மாதவஸ்தஸ்யாமாஸக்த ஹ்ருதயஸ்ஸதா || 33
பவிஷ்யதிஹரிம் தஸ்யா: பாணிம்க்ராஹய பத்மஜ |
ஸ தயாऽநுதினம் போகான் புக்த்வா ஸ்வேச்ச மதந்த்ரித: || 34
பவிஷ்யதி பரித்யக்தமோஹோऽயம் நூனமாத்மபூ: | பிபர்திமாலாமதுலாம் சிரஸாமதுஸூதன: || 35
இத்தம் மாலாஞ்ச பத்னீஞ்ச கல்பயிஷ்யத்யஸம்சயம் | ஸ்வக்ருத்யஞ்ச ஹரி:பச்சாத்கரிஷ்யதிவிதேஇஹ 36

தனது உலக காரியங்களை மறந்து பைத்தியம் போலிருந்து வந்தார். (25–26) அப்பொழுது ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் விஷ்ணுவினுடைய நடத்தைகளை அறிந்து உலகத்தை நடத்துகின்ற ஸ்ரீ மஹாதேவரிடம் தெரிவித்தார்கள். (27) அந்த தேவர்கள் கைலாஸத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவரும் ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியுமான ஸ்ரீ பரமசிவனை மறுபடி வேண்டிக்கொண்டார்கள். (28) ஓ பரமேச்வர! அருள் புரிய வேண்டும். ஓ ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியே! அருள் செய்ய வேண்டும். ஓ சம்புவே! ப்ருந்தையினிடம் மோஹம் கொண்ட விஷ்ணுவைக் காக்கவேண்டும். (29) என்று அந்த தேவர்களால் வேண்டப்பட்ட கருணையுள்ள ஸ்ரீ பரமசிவன், அப்படியே ஆகட்டுமென்று தன் சமீபத்திலிருக்கும் பார்வதியைப் பார்த்தார். (30) ஸ்ரீ கௌரியும் தனது இடது கை சுண்டு விரலினால் ஓர் விதையை உண்டு பண்ணி அத்புதமான அந்த விதையை ப்ரும்மாவின் கையில் கொடுத்து (31) ஓ ப்ரும்மனே! இந்த விதையைச் சீக்கிரம் கொண்டு போய் ப்ருந்தையின் சுடுகாட்டில் விதைத்து அதைத் தினந்தோறும் அமிருதத்தின் தாரையால் வளர்த்து வா. (32) அதில் விஷ்ணுவினிடம் அன்புள்ளவளும் மனதைக் கவருகின்றவளுமான துளஸி என்பவள் உண்டாகப் போகிறாள். அவளைப் பார்த்து விஷ்ணு அவளிடத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுள்ள மனமுடையவராக ஆவார். (33) ஓ ப்ரும்மனே! பிறகு விஷ்ணுவிற்குத் துளஸியைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்துவையும். அவர் அவளோடு தினந்தோறும் சோம்பலின்றி தன்னிஷ்டப்படி சுகத்தை அநுபவித்து (34) ஓ ப்ரும்மனே! நிச்சயம் மோஹம் தெளிந்தவராவார். மேலும் இந்த விஷ்ணுவானவர் நிகரற்ற அந்தத் துளஸியைத் தலையில் தரிக்கப் போகிறார். (35) அவர் இவ்விதம் அந்தத் துளஸியை மாலையாகவும் மனைவியாகவும் செய்து கொண்டு பிறகு தனது தொழிலை நிச்சயம் செய்யப்போகிறார். (36)

इत्युक्त्वा प्रेषयामास पद्मजं परमेश्वरी । ततो ब्रह्मादयो गौरीं महादेवं प्रणम्य ते ॥ ३७
स्वपदानि ययु स्सर्वे प्रसन्नहृदया द्रुतम् । ब्रह्मा चत्वरया तत्र गत्वा बीजं तदद्भुतम् ॥ ३८
स्थापयामास गौर्याज्ञां शिरसा संवहन्विभुः । तदानीमभवत्तत्र तुळसी सुमनोहरा ॥ ३९
तद्दर्शनेन विष्णोस्तु तद्दुःखं सहसा गतम् । विवाह्य तां हरिरपि पश्चात्तु तुळसीमिमाम् ॥ ४०
नित्यं संक्रीडयामास स्वेच्छया हृष्टमानसः । बभार तन्मयीं मालां शिरसा सुमनोहराम् ॥ ४१
गतमोहस्ततो गत्वा वैकुण्ठं स्वालयं हरिः । तत्र स्थित्वा स्वकृत्यंच कृत्वा कालेन माधवः ॥
तोषयित्वा महादेवं निजाक्षकमलार्चनैः ॥ ४२

चक्रं जलन्धरवधाय शिवेन पूर्वं यन्निर्मितं सवितृकोटिसमानकान्ति ।
लब्ध्वा तदद्भुतमयं हरिराप तुष्टिमित्थं विभोर्विविधरूपकथामयोक्ता ॥ ४३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ பத்மஜம் பரமேச்வரீ !
ததோ ப்ரும்ஹாதயோகௌரீம் மஹாதேவம் ப்ரணம்யதே || 37
ஸ்வபதாநியயுஸ் ஸர்வே ப்ரஸன்னஹ்ருதயா த்ருதம் |
ப்ரம்ஹாச த்வரயா தத்ர கத்வா பீஜம் ததத்புதம் || 38
ஸ்தாபயாமாஸ கௌர்யாக்ஞாம் சிரஸா ஸம்வஹன்விபு: ! ததாநிமபவத் தத்ர துளஸீ ஸுமனோஹரா 39
தத்தர்சனேன விஷ்ணோஸ்து தத்து:கம் ஸஹஸா கதம் |
விவாஹ்ய தாம் ஹரிரபி பச்சாத்து துளஸீமிமாம் || 40
நித்யம் ஸங்க்ரீடயாமாஸ ஸ்வேச்சயா ஹ்ருஷ்டமானஸ: |
பபார தந்மயீம் மாலாம் சிரஸா ஸுமநோஹராம் || 41
கதமோஹஸ்ததோ கத்வா வைகுண்டம் ஸ்வாலயம் ஹரி: |
தத்ர ஸ்தித்வா ஸ்வக்ருத்யஞ்ச க்ருத்வா காலேந மாதவ: |
தோஷயித்வா மஹாதேவம் நிஜாக்ஷகமலார்சநை: || 42
சக்ரம் ஜலந்தரவதாய சிவேன பூர்வம் யந்நிர்மிதம் ஸவித்ருகோடிஸமானகாந்தி |
லப்த்வா ததத்புதமயம் ஹரிராபதுஷ்டி மித்தம் விபோர்விவிதரூபகதாமயோக்தா || 43

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்ரயோவிம்சோऽத்யாய: ||

இவ்வாறு கூறி பரமேச்வரியானவள் ப்ரும்மனை அனுப்பினாள். பிறகு ப்ரும்மா முதலியவர்கள் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து (37) தெளிந்த மனமுள்ளவர்களாய் சிக்கிரம் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றனர். பிறகு பிரும்மாவும் சிக்கிரம் அங்கு சென்று ஸ்ரீ கௌரியினுடைய ஆக்ஞையை சிரஸ்ஸால் வஹித்து அத்புதமான அந்த விதையை விதைத்தார். அப்பொழுது அதிலிருந்து மிக அழகான துளஸி உண்டாயிற்று. (துளஸிச்செடி) (38–39) அந்தத் துளஸியைக் கண்டதால் விஷ்ணுவிற்குத் துக்கமானது சிக்கிரம் விலகிற்று. [இதனால் துளசியின் தர்சனமே துக்கத்தைப் போக்குமென வெளியாகிறது] பிறகு அந்தத் துளஸியை விஷ்ணுவானவர் விவாஹம் செய்துகொண்டு (40) சந்தோஷமடைந்த மனமுள்ளவராகித் தனதிஷ்டப்படி நாள்தோறும் கிரீடித்து வந்தார். மனோகரமான அந்தத் துளஸி மாலையைச் சிரஸ்ஸில் வஹித்தார். (41) பிறகு விஷ்ணுவானவர் மோஹம் நீங்கியவராகித் தனது இருப்பிடமான வைகுண்டத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து கொண்டு தனது கார்யங்களைச் செய்து வந்தார். சில காலத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் தனது கண்களாகிற தாமரைகளின் அர்ச்சனத்தால் ஸ்ரீ மஹாதேவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்து (42) முன்பு அப்பரமேச்வரரால் ஜலந்தராசுரனை ஸம்ஹரிப்பதற்காக உண்டு பண்ணப்பட்ட கோடி சூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய மிக அற்புதமான சக்கிரத்தை அவரிடமிருந்து அடைந்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார். ஓ தக்ஷா! இவ்விதமாக ஸ்ரீ பிரபுவினுடைய பலவித கதைகள் உனக்கு என்னால் கூறப்பட்டது. (43)

இருபத்திமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

॥ शिवेन शिरसि गङ्गावहनम् ॥

पार्श्वे शिरसि भार्ये द्वे वहतीति महेश्वरः । यदुक्तं निन्दया पूर्वमुत्तरं शृणु तत्र च ॥ १
पुरा कैलासशिखरे पार्वती परमेश्वरे । छादयामास नयने पाणिभ्यां प्रणयक्रुधा ॥ २
तदा जगदिदं सर्वं तिमिरेण परिवृतम् । दृष्ट्वैतदद्भुतं गौरी भीतभीता तदा भृशम् ॥ ३
मुमोच पाणी तौ देवनयनाच्छादकावुभौ । स्वेदोद्भवस्तदा तत्र महानासीत्कराब्जयोः ॥ ४
स्रोतोभिर्दशभिर्गौर्याः क्षिप्तं तत् स्वेदजं जलम् । तदिदं क्षणमात्रेण व्यानशे सकलं जगत् ॥ ५
तदा विष्णुमुखा देवास्सर्वेऽपि भयकंपिताः । अकाण्डे प्रळयः कोऽयमिति चिन्तापरायणाः ॥ ६
महादेवं समाराध्य दृष्ट्वाच परया मुदा । रक्ष रक्ष महादेव जगदेतच्चराचरम् ॥ ७
अकाण्डप्रळयग्रस्यमानं शम्भो दयानिधे । इति स्तुतस्सुरैस्सर्वैर्लोकसंरक्षणोद्यमः ॥ ८
शंभुस्तेषु दयां कृत्वा तदादाय जलं महत् । जटायां रोम्णि चैकस्मिन् बभार जलबिन्दुवत् ॥ ९

॥ அத சதுர்விம்ஶோऽத்யாய: ॥

சிவனால் சிரஸ்ஸில் கங்கையை தரித்தல்

பார்ச்வே சிரஸி பார்யே த்வே வஹதீதி மஹேச்வர: | யதுக்தம் நிந்தயா பூர்வமுத்தரம் ச்ருணுதத்ர ச || 1
புரா கைலாஸசிகரே பார்வதீ பரமேச்வரே | சாதயாமாஸ நயனே பாணிப்யாம் ப்ரணயக்ருதா || 2
ததா ஜகதிதம் ஸர்வம் திமிரேண பரிவ்ருதம் | த்ருஷ்ட்வைததத்புதம் கௌரீ பீதபீதா ததா ப்ருசம் || 3
முமோச பாணீ தௌ தேவநயனாச்சாதகாவுபௌ |
ஸ்வேதோத்பவ ஸ்ததா தத்ர மஹாநாஸீத் கராப்ஜயோ: || 4
ஸ்ரோதோபிர் தசபிர் கௌர்யா: க்ஷிப்தம் தத் ஸ்வேதஜம் ஜலம் |
ததிதம் க்ஷணமாத்ரேண வ்யானசே ஸகலம் ஜகத் || 5
ததா விஷ்ணுமுகாதேவா ஸ்ஸர்வேऽபி பயகம்பிதா: |
அகாண்டே ப்ரளய: கோऽயமிதி சிந்தாபராயணா: || 6
மஹாதேவம் ஸமாராத்ய த்ருஷ்ட்வாச பரயாமுதா | ரக்ஷ ரக்ஷ மஹாதேவ ஜகதேதச்சராசரம் || 7
அகாண்ட ப்ரளயக்ரஸ்யமானம் சம்போ தயாநிதே |
இதி ஸ்துத ஸ்ஸுரைஸ்ஸர்வைர் லோகஸம்ரக்ஷணோத்யம: || 8
சம்புஸ்தேஷு தயாம் க்ருத்வா ததாதாய ஜலம் மஹத் |
ஜடாயாம் ரோம்ணி சைகஸ்மின் பபார ஜலபிந்துவத் || 9

இருபத்திநான்காவது அத்தியாயம்

ஓ தக்ஷ! முன் நீ ஸ்ரீ மஹேச்வரன் தனது பக்கத்திலும் தலையிலும் இரண்டு மனைவிகளை வஹிக்கிறார் என்று நிந்தித்துக் கூறினையல்லவா? அதற்குப் பதில் கூறுகிறேன் கேள் (1) முன்பு கைலாஸ மலையின் கொடுமுடியில் பார்வதியானவள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய இரு கண்களையும் பிரணய கோபத்தோடு தனது இரண்டு கைககளாலும் பொத்தினாள். (2) அப்பொழுது இந்த உலகம் முழுவதும் இருட்டினால் நன்கு சூழப்பட்டது. பார்வதியானவள் இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு மிகவும் பயமடைந்து (3) ஸ்ரீ பரமசிவனது கண்ணைப் பொத்திய இரண்டு கைகளையும் எடுத்தாள். அப்பொழுது அம்பாளுடைய இரண்டு கைகளிலிருந்தும் மிகுந்த வேர்வையானது உண்டாயிற்று. (4) அந்த கௌரியால் விடப்பட்ட அந்த வேர்வை ஜலமானது வெவ்வேறாகப் பத்துப் பிரவாகமாக ஆகி உலகம் முழுவதும் வியாபித்தது. (5) அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் யாவரும் பயத்தினால் நடுங்கியவர்களாகி இதென்ன? அகாலத்தில் பிரளயம் ஏற்பட்டுள்ளதே என்று மிகக் கவலை கொண்டவர்களாகி (6) மஹாதேவரை தர்சித்து மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு பூஜித்து ஓ கருணைக்கடலே! ஓ மஹாதேவ! அகாலப் பிரளயத்தால் விழுங்கப்படுகின்ற ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான இந்த உலகத்தைக் காக்கவேண்டும், காக்கவேண்டும் என்று எல்லா தேவர்களாலும் பிரார்த்திக்கப்பட்டவுடன் உலகங்களை ரக்ஷிப்பதில் முயற்சியுள்ள (7-8) சம்புவானவர் அவர்களிடத்

दृष्ट्वैतदद्भुतं विष्णुब्रह्मेन्द्राद्या स्सुरास्तदा । प्रणम्य दण्डवच्छंभुं स्तुत्वा बहुविधैः स्तवैः ॥ १०
भगवन् पावनी सेयं नदी गौरीकरोद्भवा । विधृता भवता यस्माज्जटायां परमेश्वर ॥ ११
दर्शनात् स्पर्शनात्तद्वत् प्राशनान्मज्जनादपि । सर्वेषामपि जन्तूनां सदा पापप्रणाशिनी ॥ १२
अस्माकमस्या देवेश जलं किञ्चित्प्रयच्छ भो । इति ते ब्रह्मविष्ण्विन्द्राः पृथक् शंभोर्जलं मुदा ॥ १३
गृहीत्वा स्वेषु लोकेषु कल्पयामासुरञ्जसा । वैष्णवी प्रथिता लोके विष्णोस्सेयं सरिद्वरा ॥ १४
कमण्डलौ पुरा तद्वद्ब्रह्मा स्वीयां दधौ सदा । आकाशगङ्गा विख्याता स्वर्लोके या व्यवस्थिता ॥ १५
ततः कालेन महता ब्रह्मलोकेस्थितां नदीम् । भगीरथः प्रयत्नेन नयतिस्म क्षितौ यदा ॥ १६
तदा बभार तां शंभु कल्लोलावलि भीषणाम् । शोषयामास तां दृप्तां जटायामेव शंकरः ॥ १७
पुनस्तां प्रार्थितस्तेन तत्यजेशस्सुरापगाम् । निर्ययौ सा महावेगान्महदूर्मिसमाकुला ॥ १८
भागीरथी महीमाप मुक्तमात्रेण शंभुना । सागरांस्तारयामास संसृत्यब्धेरपारगात् ॥ १९

த்ருஷ்ட்வைதததப்புதம் விஷ்ணு ப்ரம்மேந்த்ராத்யாஸ்ஸுராஸ்ததா
ப்ரணம்ய தண்டவச் சம்பும் ஸ்துத்வா பஹுவிதை: ஸ்தவை: ॥ 10

பகவன் பாவநீ ஸேயம் நதீ கௌரீகரோத்பவா । வித்ருதா பவதாயஸ்மாஜ்ஜடாயாம் பரமேஸ்வர ॥ 11

தர்சனாத் ஸ்பர்சனாத் தத்வத் ப்ராசனாத்மஜ்ஜனாதபி । ஸர்வேஷாமபி ஜந்தூநாம் ஸதா பாபப்ரணாசிநீ 12

அஸ்மாக மஸ்யா தேவேச ஜலம் கிஞ்சித்ப்ரயச்ச போ ।
இதி தே ப்ரும்ஹ விஷ்ண்விந்த்ரா: ப்ருதக் சம்போர் ஜலம் முதா ॥ 13

க்ருஹித்வா ஸ்வேஷு லோகேஷு கல்பயாமாஸுரஞ்ஜஸா ।
வைஷ்ணவீ ப்ரதிதா லோகே விஷ்ணோஸ்ஸேயம் ஸரித்வரா ॥ 14

கமண்டலௌ புரா தத்வத் ப்ரும்ஹா ஸ்வீயாம் ததௌ ஸதா ।
ஆகாசகங்கா விக்யாதா ஸ்வர்லோகேயா வ்யவஸ்திதா ॥ 15

தத: காலேன மஹதா ப்ரும்ஹலோகேஸ்திதாம் நதீம் । பகீரத: ப்ரயத்னேன நயதிஸ்மக்ஷிதௌ யதா 16

ததா பபார தாம் சம்புகல்லோலாவலி பீஷணாம் । சோஷயாமாஸ தாம் த்ருப்தாம் ஜடாயாமேவ சங்கர: 17

புநஸ்தாம் ப்ரார்த்திதஸ்தேன தத்யஜேசஸ்ஸுராபகாம் ।
நிர்யயௌ ஸா மஹாவேகாத் மஹதூர்மி ஸமாகுலா ॥ 18

பாகீரதீ மஹீமாப முக்த மாத்ரேண சம்புநா । ஸாகராம் ஸ்தாரயாமாஸ ஸம்ஸ்ருத்யப்தேரபாரகாத் ॥ 19

தில் கருணைகொண்டு மிகுந்த ஜலப்பிரவாஹத்தை எடுத்துத் தனது ஜடையில் ஓர் மயிர்க்காலில் சிறிய ஜலத்திவலைபோல் தரித்தார். (9) அப்பொழுது விஷ்ணு பிரும்மா இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ சம்புவைத் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து பலவித ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து (10) ஓ பகவானே! ஓ பரமசிவ! ஸ்ரீ கௌரியின் கையிலிருந்து உண்டான மிகப் பரிசுத்தமான இந்த நதியானது தங்களால் ஜடையில் தரிக்கப்பட்டதால் (11) அதைப் பார்ப்பதாலும், தொடுவதாலும், பானம் செய்வதாலும், ஸ்நானம் செய்வதாலும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் பாபங்களை நாசம் செய்வதாக ஆகட்டும். (12) ஓ தேவேச! எங்களுக்கு அந்த நதியினுடைய ஜலத்தில் சிறிதளவு தரவேண்டுமென்று ப்ரும்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ப்ரார்த்தித்து சம்புவினிடமிருந்து அந்த ஜலத்தை வெவ்வேறுகப் (13) பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் உலகத்தில் சீக்கிரம் வைத்துக் கொண்டார்கள். விஷ்ணுவின் உலகத்தில் அந்த சிறந்த நதியானது வைஷ்ணவீ எனப் பிரஸித்தி கொண்டது. (14) அவ்விதமே ப்ரும்மாவும் அந்த ஜலத்தை எப்பொழுதும் தனது கமண்டலுவில் தரித்தார். இந்திரன் தனது உலகத்தில் கொண்டு வைத்த ஜலமானது ஆகாச கங்கையென சொல்லப்படுகிறது. (15) பிறகு வெகுகாலம் சென்றபின் பகீரதன் ப்ரும்மலோகத்தில் ப்ரும்மாவினுல் கொண்டு போகப்பட்ட அந்த நதியை மிகுந்த முயற்சியோடு பூமிக்குக் கொண்டு வந்தபோது (16) மிகுந்த அலைகளால் பயங்கரமானவளும் கர்வம் கொண்டவளுமான அந்த நதியை ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தன் ஜடையில் தரித்து வற்றச் செய்தார். (17) பிறகு பகீரதனுல் பிரார்த்திக்கப்பட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அந்த கங்கையை விட்டார். சம்புவால் விடப்பட்டவுடனே அந்த கங்கையானது மிக வேகத்துடனும் பெரிய அலைகளோடு கூடியதுமாகிப் புறப்பட்டு பூமியை அடைந்து கரையற்ற ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து ஸகர புத்ரர்களைக் கரையேற்றியது. (18–19)

स्नान्ति तस्यामिदानीं ये गंगायां शंकरस्रजि । ते मुक्तकिल्बिषा मोक्षमाप्नुवन्ति प्रजापते ॥ २०
इति गङ्गाधरस्यैतत्पत्नीधारणमीरितम् । अन्यच्चरित्रमधुना शृणु दक्ष प्रजापते ॥ २१
पुरा ससर्ज सनकप्रमुखांश्चतुरो विधिः । ज्ञानिनस्ते तपोनिष्ठा विमुखास्सृष्टिकर्मणि ॥ २२
बभूवुस्तान् समुद्वीक्ष्य ब्रह्मा साकं मधुद्विषा । कैलासे देवमीशानं विज्ञापयितुमागतः ॥ २३
ऋषयस्सनकाद्याश्च तदा तत्र समागताः । संव्यज्ञापयतां वृत्तं तौ देवौ परमेश्वरम् ॥ २४
स्रष्टुं जगद्बलं नास्तीत्येवं तावूचतुस्तदा । तावुभौ शंकरः कोपाद्ददाह निटिलाक्षिणा ॥ २५
वामभागे ततो गौरीं विससर्ज महेश्वरः । तावपीशः पुनस्सृष्ट्वा लीलया विधिमाधवौ ॥ २६
इतः प्रभृति ते भूयाज्जगत्सृष्टौ बलं विधे । शक्त्याऽनयाऽहं संयुक्तो विहरामि यतस्सदा ॥ २७
तद्गच्छ विष्णुना ब्रह्मन् सृज सर्वं यथा पुरा । इत्युक्त्वा प्रेषयामास तावुभौ परमेश्वरः ॥ २८
ततः प्रणम्य तौ देवं शिवां तां ज्ञानरूपिणीम् । ययतुः स्वपदं प्रीत्या तदाज्ञापरिचोदितौ ॥ २९.

ஸ்நாந்தி தஸ்யா மிதாநீம் யே கங்காயாம் சங்கரஸ்ரஜி ।
தே முக்தகில்பிஷா மோக்ஷமாப்நுவந்தி ப்ரஜாபதே ॥ 20

இதி கங்காதரஸ்யைதத் பத்னீதாரண மீரிதம் । அன்யச்சரித்ர மதுநா ச்ருணு தக்ஷப்ரஜாபதே ॥ 21

புரா ஸஸர்ஜ ஸனகப்ரமுகாம் ச்சதுரோ விதி: ।
ஞானினஸ்தே தபோநிஷ்டா விமுகாஸ் ஸ்ருஷ்டிகர்மணி ॥ 22

பபூவுஸ்தான் ஸமுத் வீக்ஷ்ய ப்ரும்ஹா ஸாகம் மதுத்விஷா ।
கைலாஸே தேவமீசானம் விக்ஞாபயிது மாகத: ॥ 23

ருஷயஸ் ஸனகாத்யாச்ச ததா தத்ர ஸமாகதா: ।
ஸம்வ்யக்ஞாபயதாம் வ்ருத்தம் தௌ தேவௌ பரமேச்வரம் ॥ 24

ஸ்ருஷ்டும் ஜகத்பலம் நாஸ்தீ த்யேவம் தாவூசதுஸ்ததா ।
தாவுபௌ சங்கர: கோபாத் த தாஹ நிடிலாக்ஷிணா ॥ 25

வாமபாகே ததோ கௌரீம் விஸஸர்ஜ மஹேச்வர: ।
தாவபீச: புநஸ்ஸ்ருஷ்ட்வா லீலயா விதிமாதவௌ ॥ 26

இத: ப்ரப்ருதி தே பூயாஜ் ஜகத்ஸ்ருஷ்டௌ பலம் விதே ।
சக்த்யாऽநயாऽஹம் ஸம்யுக்தோ விஹராமி யதஸ்ஸதா ॥ 27

தத்கச்ச விஷ்ணுநா ப்ரும்ஹன் ஸ்ருஜ ஸர்வம் யதா புரா ।
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ தாவுபௌ பரமேச்வர: ॥ 28

தத: ப்ரணம்ய தௌ தேவம் சிவாம் தாம் ஞானரூபிணீம் ।
யயது: ஸ்வபதம் ப்ரீத்யா ததாக்ஞாபரிசோதிதௌ ॥ 29

ஆகையால் ஓ தக்ஷ! ஸ்ரீ சங்கரருடைய தலைக்கு மாலையான அந்த கங்கையில் இப்பொழுது எவர்கள் ஸ்நானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் பாபம் விலகி மோக்ஷமடைகிறார்கள். (20) ஓ தக்ஷ! ஸ்ரீ கங்காதரர் பத்னியைத் தரிக்கிறார் என்பது இவ்வாறு கூறப்பட்டது. மேலும் இப்பொழுது மற்றோர் சரித்திரம் சொல்லுகிறேன் கேள் (21) முன்பு ப்ரும்மாவானவர் ஸனகர் முதலிய நால்வரை ஸ்ருஷ்டித்தார். அவர்கள் ஸ்ருஷ்டித் தொழிலில் விமுகர்களாகி தவத்தில் நிலை பெற்றவர்களாகவும் (22) ஞானிகளாகவும் ஆனார்கள். அதைப் பார்த்து ப்ரும்மாவானவர் விஷ்ணுவோடுகூட ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் அதைத் தெரிவித்துக் கொள்வதற்காகக் கைலாஸ மலைக்கு வந்தார். (23) அப்பொழுது ஸனகர் முதலியவர்களும் அங்கு வந்தார்கள். ப்ரும்மவிஷ்ணுக்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பார்த்து உலகங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்வதற்கு எங்களுக்குச் சக்தியில்லை எனத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீ பரமேச்வரன் கோபத்தோடு அவ்விருவரையும் தனது நெற்றிக் கண்ணால் எரித்தார். (24-25) தனது இடது பாகத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரன் கௌரியை ஸ்ருஷ்டித்து வைத்துக்கொண்டு பிறகு விளையாட்டாக ப்ரும்மவிஷ்ணுக்களையும் உயிர்ப்பித்தார். (26) ஓ ப்ரும்மாவே! நான் இந்த பராசக்தியோடு கூடி விளையாடுவதால் இனி மறுபடி உங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டித் தொழில் செய்ய மிகுந்த சக்தி உண்டாகும். ஆகையால் நீர் விஷ்ணுவுடன் சென்று முன்போல் எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்துவாரும் எனக்கூறி ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அவ்விருவர்களையும் அனுப்பினார். (27-28) பிறகு அவ்விருவர்களும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனையும் ஞானரூபிணியான ஸ்ரீ கௌரியையும் நமஸ்கரித்து அவர்களுடைய கட்டளையின்படி சந்தோஷத்தோடு தங்களிருப்பிடம் சென்றனர். (29)

ससर्ज बहुधा ब्रह्मा जगत्सर्वमतन्द्रितः । जगत्सृष्ट्यर्थमीशोऽतश्शिवया दक्ष संयुतः ॥ ३०
साऽपि तस्य प्रभा सत्य (गौरी) ज्ञानानन्दस्वरूपिणः ।
न तयोर्विद्यते भेद श्चन्द्रचन्द्रिकयोरिव ॥ ३१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

मागधमुनेः गजमुखासुरोत्पत्तिः ॥

अजीजनच्छिवः पुत्राविद्युक्तं दक्ष यत्त्वया । तत्कथां वर्णयाम्यद्य शृणु त्वमवधानतः ॥ १
असुरेन्द्रः पुरा युद्धे द्रावितो बलविद्विषा । मृतसेनस्स्वयं दुःखादेकोऽप्यागाद् ययौ गुरोः ॥ २
आलोच्य शुक्रस्सहसा ज्ञानदृष्ट्या तदागमम् । असुरेन्द्र त्वयाकार्यो न शोकोऽत्र मयिस्थिते ॥ ३

ஸஸர்ஜ பஹுதா ப்ரும்ஹா ஜகத்ஸர்வமதந்த்ரித: |
ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யர்த மீசோऽதச்சிவயா தக்ஷ ஸம்யுத: || 30
ஸாऽபி தஸ்ய ப்ரபா ஸத்ய(கௌரீ)ஞானநந்த ஸ்வரூபிண: |
நதயோர் வித்யதே பேதச் சந்த்ர சந்த்ரிகயோரிவ || 31

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே சதுர்விம்சோத்யாய:

॥ அத பஞ்சவிம்சோऽத்யாய: ॥

மாகதமுனியிடமிருந்து கஜமுகாசுரன் பிறத்தல்.

அஜீ ஜனச்சிவ: புத்ராவித்யுக்தம்தக்ஷ யத் த்வயா | தத்கதாம் வர்ணயாம்யத்ய ச்ருணு த்வ மவதானத: 1
அஸுரேந்த்ர: புரா யுத்தே த்ராவிதோ வலவித்விஷா |
ம்ருதஸேனஸ் ஸ்வயம் து:காதேகோப்யாசம் யயௌ குரோ: || 2
ஆலோச்ய சுக்ரஸ் ஸஹஸா ஞானத்ருஷ்ட்யா ததாகமம் |
அஸுரேந்த்ர த்வயாகார்யோ ந சோகோऽத்ரமயிஸ்திதே || 3

பிறகு பிரும்மதேவன் சோம்பலின்றி பலவாறாக உலகத்தைப் படைத்து வந்தார். ஓ தக்ஷ! ஆகையால் தான் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காகவே பார்வதியோடு சேர்ந்திருக்கிறார். (30) அந்தப் பார்வதியும் ஸத்ய ஞானநந்த ஸ்வரூபியாகிய அந்தப் பரமேச்வரரின் ஒளியேதான். சந்திரனையும் சந்திரிகையையும் போல் அவ்விருவர்களுக்கும் பேதமே இல்லை. (31)

இருபத்திநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

ஓ தக்ஷ! ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இரண்டு பிள்ளைகளை உண்டுபண்ணினார் என்று நீ கூறினாயல்லவா? அந்தக் கதையை இப்பொழுது சொல்லுகிறேன் நீ அதைக் கவனமாய்க் கேள். (1) முன்பு அசுரேந்திர னென்ற அசுரன் இந்திரனால் யுத்தத்தில் துரத்தப்பட்டு சேனைகள் அழிந்து ஒருவனாய் மிகுந்த துக்கத்தோடு குருவான சுக்கிராசாரியாரிடம் சென்றான். (2) சுக்கிரரும் அவன் வந்த காரியத்தை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து ஓ அசுரேந்திர! நான் இருக்கும் பொழுது நீ ஒன்றுக்கும் துக்கப்படவேண்டாம். (3)

मागधाख्यो महायोगी वसिष्ठस्य कुलोद्भवः । तपत्ययं महाघोरं तपोनिश्चितमानसः ॥ ४
तमासुरी यदा काचिन्नारीसंगमवाप्यते । तदा तत्रासुरो घोरो महान् गजमुखाह्वयः ॥ ५
भविष्यति महासत्वश्शिवात्प्राप्तवरः स्वयम् । हत्वा शत्रून् स्वयं राज्यं परिपालयति ध्रुवम् ॥ ६
इत्युक्त्वा प्रेरयामास शुक्रस्तमसुरेश्वरम् । ततोऽसुरेन्द्रो मतिमान् स्वगृहं प्राप्य शीघ्रतः ॥ ७
विभूत्याख्यां स्त्रियं वीक्ष्य प्रोवाच वचनं मुदा । विभूते सुकुमाराङ्गि मागधस्तपतां वरः ॥ ८
मेरोर्दक्षिणपार्श्वेऽयं घोरे तपसि वर्तते । तं प्राप्य तापसश्रेष्ठमुत्पादय वरं सुतम् ॥ ९
त्वद्गर्भशुक्तिनिर्भिण्णसुतरत्नेन मत्कुलम् । जितासुर (वृत्र) द्विषानेन भविष्यति निराकुलम् ॥ १०
सुखिनश्च वयं सर्वे तदानीं जितशत्रवः । इत्युक्त्वा प्रेषयामास सुरारिः कार्यगौरवात् ॥ ११
सा तथैवेति निर्गत्य मागधस्तपतां वरः । वर्तते यत्र महती तपस्यात्मैकमानसः ॥ १२
तत्र गत्वा समीक्ष्यास्य तपोनिष्ठां सुनिर्मलाम् । चिन्तयामास हृदये महदाश्चर्यसंयुता ॥ १३
न मया शक्यते चित्तं दृढचित्तस्य भेदितुम् । मागधस्यास्य महतो यत्नेन बहुनापि वा ॥ १४

மாகதாக்யோ மஹாயோகீ வஸிஷ்டஸ்ய குலோத்பவ:। தபத்யயம் மஹாகோரம் தபோநிச்சிதமானஸ: 4
தமாஸுரீ யதா காசிந்நாரீஸங்கமவாப்யதே। ததா தத்ராஸுரோ கோரோ மஹான் கஜமுகாஹ்வய: ॥ 5
பவிஷ்யதி மஹாஸத்வச்சிவாத் ப்ராப்த வர: ஸ்வயம் ।
ஹத்வா சத்ரூன் ஸ்வயம் ராஜ்யம் பரிபாலயதித்ருவம் ॥ 6
இத்யுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ சுக்ரஸ்தமஸுரேச்வரம் ।
ததோऽஸுரேந்த்ரோ மதிமான் ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்யசீக்ரத: ॥ 7
விபூத்யாக்யாம் ஸ்த்ரியம் வீக்ஷ்ய ப்ரோவா ச வ்சனம் முதா ।
விபூதே ஸுகுமாராங்கி மாகதஸ் தபதாம் வர: ॥ 8
மேரோர் தக்ஷிணபார்ச்வேऽயம் கோரே தபஸி வர்ததே ।
தம் ப்ராப்ய தாபஸச் ச்ரேஷ்டமுத்பாதய வரம் ஸுதம் ॥ 9
த்வத் கர்ப சுக்தி நிர்பிண்ண ஸுதரத்னேன மத்குலம் ।
ஜிதாஸுர(வ்ருத்ர)த்விஷாநேன பவிஷ்யதி நிராகுலம் ॥ 10
ஸுகினச்ச வயம் ஸர்வே ததாநீம் ஜிதசத்ரவ: ।
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ ஸுராரி: கார்ய கௌரவாத் ॥ 11
ஸா ததைவேதி நிர்கத்ய மாகதஸ் தபதாம் வர:। வர்ததே யத்ர மஹதீ தபஸ்யாத்மைக மானஸ: ॥ 12
தத்ர கத்வா ஸமீக்ஷ்யாஸ்ய தபோநிஷ்டாம் ஸுநிர்மலாம் ।
சிந்தயாமாஸ ஹ்ருதயே மஹதாச்சர்ய ஸம்யுதா ॥ 13
ந மயா சக்யதே சித்தம் த்ருடசித்தஸ்ய பேதிதும் ।
மாகதஸ்யாஸ்ய மஹதோ யத்நேன பஹுநாபி வா ॥ 14

வஸிஷ்டருடைய குலத்திலுண்டான மாகதரென்ற மஹாயோகியானவர் தவத்தில் உறுதியுள்ள மனமுள்ளவராய்க் கடும் தவம் செய்து வருகிறுர். (4) அவருடன் எப்பொழுது ஓர் அசுர ஸ்திரீ சேருகிருளோ அப்பொழுது அங்கு கஜமுகனென்ற ஓர் கொடிய மஹாசுரன் (5) உண்டாகப் போகிறுன். மிகுந்த பலமுள்ள அந்த அசுரன் சிவனிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்று சத்ருக்களை ஜயித்துத் தானே நிச்சயம் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவரப் போகிறுன் (6) எனக்கூறி அந்த அசுரேந்திரனை அனுப்பினுர். பிறகு புத்திசாலியாகிய அசுரேந்திரன் சீக்கிரம் தன் வீடு சேர்ந்து (7) விபூதி யென்னும் பெயருள்ள பெண்ணைப் பார்த்து சந்தோஷமுடன் கூறினுன். மிகுந்த அழகுள்ள அவயவங்களை உடையவளே! தபஸ்விகளில் சிறந்த மாகதரென்பவர் (8) மேரு மலையின் தென்பாகத்தில் கொடிய தவம் செய்துகொண்டிருக்கிறுர். நீ தவச்ரேஷ்டரான அவரை அடைந்து சிறந்த பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. (9) உனது கர்பமாகிய முத்துச் சிப்பியிலிருந்து உண்டாகிய புத்ர ரத்னத்தால் என் குலமானது சத்ருக்களற்று வியாகுலமில்லாமல் ஆகப்போகிறது. (10) அப்பொழுது நாம் யாவரும் சத்ருக்களற்று சுகமாயிருப்போம், எனக் கூறி அசுரன் முக்ய காரியத்தை வேண்டி அவளை அனுப்பினுன். (11) அவளும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டு தபஸ்விகளில் சிறந்த மாகத முனிவர் எங்கு ஸ்ரீ பரமாத்மாவினிடம் ஏகாக்ரசித்தராய் மிகுந்த தவம் செய்து கொண்டிருக்கிருரோ (12) அங்குச் சென்று அவருடைய மிகப் பரிசுத்தமான தவத்தின் நிலையைக் கண்டு மிக ஆச்சரியம் கொண்டவளாய் மனதில் நினைத்தாள். "அசைக்க முடியாத

पुनर्निवृत्ता निकटमसुरेन्द्रस्य यद्यहम् । गमिष्यामि तदा सोऽयमतिदुःखी भवेदिति ॥ १५
तस्मादत्र तपस्तप्त्वा साधयिष्यामि तं वशम् । इत्यालोच्य चचारैषा पुरतोऽस्य तपोमहत् ॥ १६
ततः कालेन महता करिणं करिणीं सुखम् । विलोक्य तापसश्रेष्ठस्समुत्थाय मुमोह च ॥ १७
तदानीं तत्र सा प्राप्य प्रणम्य तपतां वरम् । कदा मुने त्वया संगो भविष्यति ममेत्यहम् ॥ १८
तपः कृत्वा तवाभ्याशे स्थित्वास्मि बहुकालतः । तत्त्वमंगीकुरु स्वामिन्मामिहाशु स्मरातुराम् ॥ १९
इत्युक्तिमस्याश्श्रुत्वाऽयं तापसः प्रीतिसंयुतः । तथेतिकरिणीरूपं ग्राहयित्वाऽऽसुरीमिमाम् ॥ २०
स्वयं मतङ्गजो भूत्वा रेमे तां मागधस्तदा । तदा गजमुखो घोरो दैत्यस्तस्यामजायत ॥ २१
रोमकूपेषु बहवो दैत्यास्तस्याश्च जज्ञिरे । तैरयं दानवैर्दैत्यैश्चचारानुवनं महान् ॥ २२
खड्गखेटधरः क्रूरः कृतकोलाहलारवः । विक्षिपन् पर्वतान् वृक्षान् पर्वतेषु द्रुमेष्वपि ॥ २३

புனர் நிவ்ருத்தா நிகடமஸுரேந்த்ரஸ்ய யத்யஹம் । கமிஷ்யாமி ததா ஸோऽயமதி து:கீ பவேதிதி ॥ 15

தஸ்மாதத்ர தபஸ்தப்த்வா ஸாதயிஷ்யாமி தம் வசம் ।
இத்யாலோச்ய சசாரைஷா புரதோऽஸ்ய தபோ மஹத் ॥ 16

தத: காலேன மஹதா கரிணம் கரிணீ ஸுகம் ।
விலோக்ய தாபஸச் ச்ரேஷ்டஸ் ஸமுத்தாய முமோஹச ॥ 17

ததாநீம் தத்ர ஸா ப்ராப்ய ப்ரணம்ய தபதாம் வரம் ।
கதா முனே த்வயா ஸங்கோ பவிஷ்யதி மமேத்யஹம் ॥ 18

தப: க்ருத்வா தவாப்யாசே ஸ்தித்வாऽஸ்மி பஹுகாலத: ।
தத் த்வமங்கீகுரு ஸ்வாமின் மாமிஹாசு ஸ்மராதுராம் ॥ 19

இத்யுக்தி மஸ்யாச் ச்ருத்வாயம் தாபஸ: ப்ரீதிஸம்யுத: ।
ததேதி கரிணீரூபம் க்ராஹயித்வாऽऽஸுரீமிமாம் ॥ 20

ஸ்வயம் மதங்கஜோ பூத்வா ரேமே தாம் மாகதஸ்ததா ।
ததா கஜமுகோ கோரோ தைத்யஸ்தஸ்யாமஜாயத ॥ 21

ரோமகூபேஷு பஹவோ தைத்யாஸ் தஸ்யாச்ச ஜக்ஞிரே ।
தைரயம் தானவைர் தைத்யைச் சசாரானுவநம் மஹான் ॥ 22

கட்ககேடதர: க்ரூர: க்ருதகோலாஹலாரவ: ।
விக்ஷிபன் பர்வதான் வ்ருக்ஷான் பர்வதேஷு த்ருமேஷ்வபி ॥ 23

மனமுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமான இந்த மாகத முனிவருடைய மனமானது என்றால் பலவித முயற்சியாலும் கலைக்க முடியாது. (14) ஆனால் நான் அசுரேந்திரனிடம் திரும்பிச் சென்றால் அவன் மிகவும் வருத்தமடைந்தவனாக ஆவான். (15) ஆகையால் இங்கிருந்து தவம் செய்து கொண்டு அவரை வசப் படுத்தப் போகிறேன்" என்று எண்ணி அவள் அவருக்கு முன்னிலையில் கொடிய தவத்தைச் செய்தாள். (16) பிறகு வெகு காலத்திற்குப்பின் அந்த முனிச்ரேஷ்டர் ஓர் ஆண் யானையும் பெண் யானையும் சுகித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து எழுந்து மோஹமடைந்தார் (17) அப்பொழுது அந்த அசுர ஸ்திரீயானவள் அந்த மஹரிஷியை அடைந்து நமஸ்கரித்து ஓ முனிவரே! தங்களுடன் எனக்கு எப்பொழுது சேர்க்கை ஏற்படப்போகிறது என்று நான் (18) வெகு காலமாய்த் தங்கள் சமீபத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் ஓ ஸ்வாமி! ரொம்பவும் காமத்தால் பிடிக்கப்பட்ட என்னை அங்கீகரிக்க வேண்டும். (19) என்ற அவளுடைய வார்த்தையை முனிவர் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமுடையவராய் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்த அசுர ஸ்திரீயைப் பெண் யானை உருவம் எடுக்கச் செய்து (20) தானும் ஓர் ஆண் யானையாகி அந்த மாகதமஹரிஷி அப்பொழுது அவளோடு ரமித்தார். அப்பொழுது அவளிடத்தில் மஹா கோரனான கஜமுகாசுரன் உண்டானான். (21) மேலும் அப்பொழுது அவளுடைய மயிர்க் கால்களிலிருந்து அநேகம் அசுரர்கள் உண்டானார்கள். பலிஷ்டனான அவன் அந்த தானவர்கள் தைத்யர்கள் இவர்களுடன் கத்தி கேடயம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டும், கடூரனாக இருந்து கொண்டும் கோலாகல சப்தத்தைச் செய்து கொண்டும் மலைகள் மீது மலைகளையும் மரங்கள் மீது

तमेतौ पितरौ सोढु मक्षमौ भयकंपितौ । मुक्त्वा वनं दुद्रुवतु र्दूरमाश्चर्यसंयुतौ ॥ २४
कुत्रचित् गह्वरे स्थित्वा ऋषिस्तां वीक्ष्य चासुरीम् । किमेतदिति पप्रच्छ वृत्तान्तं तापसोत्तमः ॥ २५
सा जगाद यथावृत्तं तस्मै सर्वं महात्मने । तदाकर्ण्य वचस्तस्या मागधो दुःखविह्वलः ॥ २६
लोकानां देवतानां च मया पीडा समार्जिता । इत्युक्त्वा तापसश्रेष्ठो ययौ भूयस्तपोवनम् ॥ २७
सा प्रणम्य ऋषिं शीघ्रात्सिद्धकार्या ययौ मुदा । वृत्तान्तमेतदखिल मसुरेन्द्र मबोधयत् ॥ २८
असुरेन्द्रोऽपि निर्गत्य सहसा तेन संयुतः । बबाधे नितरां लोकान् देवेन्द्रप्रमुखानपि ॥ २९
तदा दैत्यगुरु श्शुक्रस्समागत्यात्र रंहसा । प्रसाद्य देवमीशानं तपसा परमेश्वरम् ॥ ३०
वरं लब्ध्वा ततो देवाद्यथेच्छं सञ्चराभयात् । भविष्यति भयंनोचेद्यत्र कुत्रापि ते ध्रुवम् ॥ ३१
इत्युक्त्वा तं ययौ शुक्रो गजवक्त्रं महासुरम् । स तु शुक्रवचश्श्रुत्वा मेरुपार्श्वे मनोहरे ॥ ३२
तपश्चचार सुमहत्सहस्राब्दं तृणाशनः । तावत्कालंच पर्णाशी तावत्पीत्वा जलान्यपि ॥ ३३

தமேதௌ பிதரௌ ஸோடு மக்ஷமௌபய்கம்பிதௌ ।
முக்த்வா வனம் துத்ருவதுர் தூரமாச்சர்யஸம்யுதௌ ॥ 24
குத்ரசித் கஹ்வரே ஸ்தித்வா ருஷிஸ்தாம் வீக்ஷ்ய சாஸுரீம் ।
கிமேததிதி பப்ரச்ச வ்ருத்தாந்தம் தாபஸோத்தம: ॥ 25
ஸா ஜகாத யதாவ்ருத்தம் தஸ்மை ஸர்வம் மஹாத்மனே ।
ததாகர்ண்ய வசஸ்தஸ்யா மாகதோ து:க விஹ்வல: ॥ 26
லோகானும் தேவதாநாஞ்ச மயா பீடா ஸமார்ஜிதா ।
இத்யுக்த்வா தாபஸ ச்ரேஷ்டோ யயௌ பூயஸ்தபோவனம் ॥ 27
ஸா ப்ரணம்ய ருஷிம் சீக்ராத் ஸித்தகார்ய யயௌ முதா ।
வ்ருத்தாந்தமேததகில மஸுரேந்த்ர மபோதயத் ॥ 28
அஸுரேந்த்ரோऽபி நிர்கத்ய ஸஹஸாதேந ஸம்யுத: ।
பபாதே நிதராம் லோகான் தேவேந்த்ரப்ரமுகாநபி ॥ 29
ததா தைத்யகுரு ச்சுக்ரஸ் ஸமாகத்யாத்ர ரம்ஹஸா । ப்ரஸாத்ய தேவமீசானம் தபஸா பரமேச்வரம் ॥ 30
வரம் லப்த்வா ததோ தேவாத்யதேச்சம் ஸஞ்சராபயாத் ।
பவிஷ்யதி பயம் நோசேத்யத்ர குத்ராபிதே த்ருவம் ॥ 31
இத்யுக்த்வா தம் யயௌ சுக்ரோ கஜவக்த்ரம் மஹாஸுரம் ।
ஸது சுக்ரவசச் ச்ருத்வா மேரு பார்ச்வே மனோஹரே ॥ 32
தபச்சசார ஸுமஹத் ஸஹஸ்ராப்தம் த்ருணாசன: । தாவத்காலம்ச பர்ணாசீ தாவத்பீத்வா ஜலான்யபி 33

மரங்களையும் எறிந்து கொண்டும் அந்த கஜமுகாசுரன் சஞ்சரித்தான். (22–23) அந்த இவனைத் தாய் தந்தைகள் ஸஹிக்க முடியாமல் மிகுந்த பயமுள்ளவர்களாயும் ஆச்சரியமுள்ளவர்களாயுமிருந்து கொண்டு அவ்வனத்தை விட்டு வெகுதூரம் ஓடினார்கள். (24) ஓர் குகையிலிருந்து கொண்டு அந்த அசுர ஸ்திரியைத் தாபஸோத்தமரான முனிவர் இது என்ன வரலாறு எனக் கேட்டார். (25) அந்த மஹாத்மாவினிடத்தில் அவளும் எப்படி நடந்ததோ அவ்வாறு யாவற்றையும் கூறினாள். அவளது அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மரகதமுனி துக்கத்தினால் கலக்கமுற்று (26) உலகத்திற்கும் தேவர்களுக்கும் என்னால் தீங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது எனச் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் தபோவனத்திற்குச் சென்றார். (27) அவள் ரிஷியை நமஸ்கரித்து காரியசித்தியை அடைந்தவளாய் சந்தோஷம் கொண்டு சென்றாள். இந்த முழு வரலாற்றையும் அவள் அசுரேந்திரனிடம் தெரிவித்தாள். (28) உடன் அசுரேந்திரனும் வேகமாய் அந்த கஜமுகாசுரனோடு சேர்ந்து புறப்பட்டு எல்லா உலகங்களையும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் துன்புறுத்தினான். (29) அப்பொழுது அசுரகுருவாகிய சுக்கிரரும் சீக்கிரம் வந்து "ஓ கஜமுகாசுரனே! அஷ்டைச்வர்ய ஸம்பன்னராகிய ஸ்ரீ பரமசிவனைத் தவத்தினால் சந்தோஷிக்கச் செய்து (30) அந்தத் தேவரிடமிருந்து வரனைப் பெற்று பிறகு பயமின்றி இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பாய். இல்லையாகில் உனக்கு நிச்சயம் எங்கிருந்தாகிலும் பயம் நேரிடும்" (31) என சுக்கிரர் கஜமுகாசுரனிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றார். அந்த கஜமுகாசுரனும் சுக்கிராசாரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு மனோகரமான மேரு மலையின் பக்கத்தில் (32) ஆயிரம் வருஷம் புல்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டும் அவ்வளவு காலம் சருகுகளைப் புசித்துக்

वायुभक्षस्तथा पञ्चवह्निमध्ये दुरासदे । मूलानलं समुद्दीप्य सुषुम्नानाडिमार्गतः ॥ ३४
पीत्वाऽमृतं शिरोमध्यस्थितमेकांघ्रिणास्थितः । चचार दशसाहस्रवर्षान्तं तप उत्तमम् ॥ ३५
तद्दृष्ट्वा दैत्यवर्यस्य तपश्शक्रादयस्सुराः । दुद्रुवु नितरां भीतिं स्वमनस्सु तदाप्नुवन् ॥ ३६
तदा शिवस्य मनसि कृपामूर्तेः कृपाऽभवत् । संबभूवास्य देहोऽपि वज्रवच्छंकराज्ञया ॥ ३७
तदाऽस्य मूर्ध्नि दैत्याश्च ववर्षुः पुष्पसन्ततिम् । तदन्तरे वृषारूढः प्रादुरासीत् महेश्वरः ॥ ३८
तं दृष्ट्वा देवमीशानं प्रणम्य प्रणयान्वितः । तुष्टाव वाग्भिरिष्टाभि र्महादेवमयं तदा ॥ ३९
वरं वरय भद्राशु यत्ते मनसि वर्तते । प्रसन्नोऽहं प्रदास्यामीत्येवमाह शिवोऽसुरम् ॥ ४०
तच्छ्रुत्वा देवदेवस्य वचनं सुरघातकः । यदि प्रसन्नो भगवन्यदि दास्यसि मे वरम् ॥ ४१
हरीन्द्र प्रमुखा देवास्समरं प्राप्य मामकम् । पराजिता भवन्त्वीश सिंहं गोमायुवण्डवत् ॥ ४२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे पंचविंशोऽध्यायः ॥

வாயுபக்ஷஸ்ததா பஞ்சவன்ஹிமத்யே துராஸதே | மூலாநலம் ஸமுத்திப்ய ஸுஷும்ந நாடிமார்கத: || 34
பீத்வாऽம்ருதம் சிரோமத்ய ஸ்திதமேகாங்க்ரிணாஸ்தித: |
சசார தச ஸாஹஸ்ர வர்ஷாந்தம் தபஉத்தமம் || 35
தத் த்ருஷ்ட்வா தைத்யவர்யஸ்ய தபச்சக்ராதயஸ் ஸுரா: |
துத்ருவுர் நிதராம் பீதிம் ஸ்வமனஸ்ஸு ததாப்னுவன் || 36
ததா சிவஸ்ய மனஸி க்ருபாமூர்தே: க்ருபாऽபவத் |
ஸம்பபூவாஸ்ய தேஹோऽபி வஜ்ரவச் சங்கராஜ்ஞயா || 37
ததாऽஸ்ய மூர்த்னி தைத்யாச்ச வவர்ஷு: புஷ்பஸந்ததிம் |
ததந்தரே வ்ருஷாரூட: ப்ராதுராஸீன் மஹேச்வர: || 38
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவமீசானம் ப்ரணம்ய ப்ரணயாந்வித: |
துஷ்டாவ வாக்பி ரிஷ்டாபிர் மஹாதேவமயம் ததா || 39
வரம் வரய பத்ராசு யத்தே மனஸி வர்ததே |
ப்ரஸன்னோऽஹம் ப்ரதாஸ்யாமீத்யேவமாஹ சிவோऽஸுரம் || 40
தச் ச்ருத்வா தேவதேவஸ்ய வசனம் ஸுரகாதக: | யதி ப்ரஸன்னோ பகவன்யதி தாஸ்யஸி மே வரம் || 41
ஹரீந்த்ரப்ரமுகா தேவாஸ் ஸமரம் ப்ராப்ய மாமகம் |
பராஜிதா பவந்த்வீச ஸிம்ஹம் கோமாயுஷண்டவத் || 42

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே பஞ்சவிம்சோऽத்யாய:

கொண்டும் அவ்வளவு காலம் ஜலத்தைக் குடித்துக் கொண்டும் (33) அதே விதமாய் காற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டும் ஸஹிக்கமுடியாத பஞ்சாக்னி மத்தியிலிருந்து கொண்டும், மூலாதாரத்திலுள்ள அக்னியை சுஷும்னை என்னும் நாடி வழியாக எரியும்படி செய்து (34) சிரஸ்ஸின் நடுவிலிருக்கும் அமிருதத்தைப் பானம் செய்து ஒரே காலால் நின்று கொண்டும் பதினாயிரம் வருஷம் கடும் தவம் செய்தான். (35) அந்த அசுரனுடைய சிறந்த தவத்தைப் பார்த்து இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் மனதில் மிகுந்த பயம் கொண்டவர்களாகி ஓடினார்கள். (36) அப்பொழுது கருணாமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மனதில் தயவுண்டாகி அவரது ஆக்ஞையின்படி அந்த அசுரனுடைய தேகமானது வஜ்ஜிரம் போல் கெட்டியாக ஆயிற்று. (37) அப்பொழுது அசுரர்கள் அவன் தலை மீது புஷ்பங்களைச் சொரிந்தார்கள் இதன் நடுவில் ஸ்ரீ மஹேச்வரன் விருஷபத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு ஆவிர்பவித்தார் (38) அந்தப் பரமேச்வரனைப் பார்த்து அசுரன் மிகுந்த அன்போடு நமஸ்கரித்து அவருக்கு திருப்திகரமான வார்த்தைகளால் அவரைத் துதித்தான். (39) அப்பொழுது பகவானும் அசுரனைப் பார்த்து ஓ மங்கள முள்ளவனே! உன் மனதிலுள்ள வரனை சிக்கிரம் கேள். கேட்டதைத் தருகிறேன் எனக் கூறினார். (40) தேவ தேவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அசுரன் ஓ பகவானே! தாங்கள் எனக்குப் பிரஸன்னராகி வரமளிப்பதானால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் என்னிடம் யுத்தத்தில் சிங்கத்தின் முன் நரிக் கூட்டங்கள் போல் தோல்வியடைய வேண்டும். (42)

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षड्विंशोऽध्यायः ॥

गजमुखासुर राज्यपालनम् ॥

आयुधान्यपि भूरीणि मम नानाविधान्यपि । माभून्मृतिर्महेशान मम सन्ताडनायुधैः ॥ १
तथा परेषां बहुभिश्छेदनकृंतनायुधैः । विक्षेपणायुधैरन्यैरेवं नानाविधैरपि ॥ २
देवतानां मनुष्याणा मसुराणांच रक्षसाम् । मृगपक्षिभुजङ्गानामन्येषां बलिनामपि ॥ ३
समरे मे भयं माभूद्यत्र कुत्रापि दुर्जये । मदाज्ञया जगत्सर्वं वर्ततां परमेश्वर ॥ ४
मायया मरणं यत्र कुत्रचिद्वाऽमरेश्वर । समागतश्चेदुत्पत्तिः पुनर्मा भवतु प्रभो ॥ ५
तथैतत्सर्वमाकर्ण्य तथेत्युक्त्वा महेश्वरः । अन्तर्हितोऽभवच्छीघ्रात्तस्यैवपुरतश्शिवः ॥ ६
ततो गजमुखः पापी सर्वमेतन्महेश्वरात् । लब्ध्वाऽसुरैर्महाघोरै रनेकैर्नितरां मुदा ॥ ७
हरीन्द्रप्रमुखान् देवान् जित्वा तत्तत्पदान्यपि । असुरेभ्यः प्रदत्वाशु भूलोकं प्राप्य हृष्टधीः ॥ ८
तत्र स्थित्वा पुरे रम्ये मतङ्गाख्ये मनोरमे । दशैकयोजनायाम विशालबहुवीथिके ॥ ९

॥ அத ஷட்விம்ஶோऽத்யாய: ॥

கஜமுகாசுரன் ராஜ்யத்தை காத்தல்.

ஆயுதான்யபி பூரீணி மமநாநாவிதான்யபி। மாபூன்ம்ருதிர் மஹேசான மமஸந்தாடனாயுதை: ॥ 1
ததாபரேஷாம் பஹுபிச்சேதன க்ருந்தநாயுதை:। விக்ஷேபணாயுதைரன்யைரேவம் நாநாவிதைரபி ॥ 2
தேவதாநாம் மநுஷ்யாணா மஸுராணாஞ்ச ரக்ஷஸாம்। ம்ருகபக்ஷி புஜங்காநா மன்யேஷாம் பலிநாமபி ॥ 3
ஸமரே மே பயம் மாபூத்யத்ர குத்ராபிதுர்ஜயே। மதாக்ஞயா ஜகத்ஸர்வம் வர்த்ததாம் பரமேச்வர ॥ 4
மாயயா மரணம் யத்ர குத்ரசித்வாऽமரேச்வர। ஸமாகதச்சேதுத்பத்தி: புனர்மாபவது ப்ரபோ ॥ 5
ததைதத் ஸர்வமாகர்ண்ய ததேத்யுக்த்வா மஹேச்வர:।
அந்தர்ஹிதோऽபவச்சீக்ராத்தஸ்யைவ புரதச்சிவ: ॥ 6
ததோ கஜமுக: பாபீ ஸர்வமேதந் மஹேச்வராத்।
லப்த்வாऽஸுரைர் மஹாகோரைரநேகைர் நிதராம் முதா ॥ 7
ஹரீந்த்ர ப்ரமுகாந்தேவான் ஜித்வா தத்தத் பதான்யபி।
அஸுரேப்ய: ப்ரதத்வாசு பூலோகம் ப்ராப்யஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 8
தத்ர ஸ்தித்வா புரே ரம்யே மதங்காக்யே மனோரமே। தசைகயோஜநாயாம விசாலபஹுவீதிகே ॥ 9

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஓ மஹேச்வர! எனக்குப் பலவித அநேக ஆயுதங்களைத் தந்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். எனக்கு சத்ருக்களுடைய அடிக்கும் ஆயுதங்கள் வெட்டும் ஆயுதங்கள் அறுக்கும் ஆயுதங்கள் மற்றும் எறியப்படும் ஆயுதங்கள் இப்படிப்பட்ட பல ஆயுதங்களாலும் மரணம் நேரிடாமலிருக்க வேண்டும். (1–2) ஜயிக்க முடியாத தேவர்கள் மனிதர்கள் அசுரர்கள் ராக்ஷஸர்கள் மற்றும் பலமுள்ள மிருகங்கள் பக்ஷிகள் ஸர்பங்கள் இவர்களோடு யுத்தம் செய்யும் போது எனக்கு எவ்விடத்திலும் பயமுண்டாகாமலிருக்க வேண்டும். இந்த உலகம் யாவும் எனது கட்டளைக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டும். (3-4) ஓ தேவாதி தேவ! ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் தங்களது மாயையால் எனக்கு மரணமேற்பட்டால் ஓ பிரபுவே! மறு பிறப்பு உண்டாகாமலிருக்க வேண்டும் என வரங்களை வேண்டினான். (5) ஸ்ரீ மஹேச்வரன் இவை யாவையும் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டுமென்று கூறிவிட்டு அவன் முன்னிலையிலேயே சீக்கிரம் மறைந்தார் (6) பாபியான கஜமுகாசுரன் ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடமிருந்து எல்லா வரங்களையும் அடைந்து மஹாகோரர்களான பல அசுரர்களுடன் கூடி மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு (7) விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் ஜயித்து அவரவர்களுடைய பதவிகளை அசுரர்களுக்குக் கொடுத்து சீக்கிரம் பூலோகம் சென்று மனக் களிப்பு உள்ளவனாய் (8) அங்கிருந்து கொண்டு மிக அழகானதும் பத்து யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் விசாலமான பல வீதிகளைக் கொண்டதுமான மதங்கமென்னும் நகரத்தில் அசுரர்கள் ராக்ஷஸர்கள்

तत्र वेश्मानि रम्याणि दैत्यानां रक्षसामपि । भ्रातॄणांच तथाऽन्येषां दत्वाऽत्यन्तं कुतूहलात् ॥ १०
स्वयं विवेश तन्मध्यस्थितं वेश्म मनोहरम् । ततोऽसुरेन्द्रतनयां कालेनायं महासुरः ॥ ११
विचित्रकामिकां रम्यां विवाह्यात्यन्तसुन्दराम् । सुराणामसुराणांच राक्षसानां तथैवच ॥ १२
विद्याधराणामन्येषां विवाह्य तनयाः पराः । विनियोज्य स्वकृत्ये च सुरेन्द्रप्रमुखानपि ॥ १३
कल्पवृक्षं कामधेनुं निधिं चिन्तामणिं तथा । शुक्रेण साकमसुरै रमात्यैर्बहुभिस्तथा ॥ १४
महताच प्रतापेन शशास निखिलं जगत् । तदा कदाचिदिन्द्राद्या देवास्तत्र समागताः ॥ १५
प्रणम्य दण्डवद्बद्धपाणयस्तत्पुरः स्थिताः । तान्वीक्ष्य देवानसुरः प्रोवाचायं वचस्तदा ॥ १६
अद्य प्रभृति ये देवा यूयं सर्वेऽप्यतन्द्रिताः । प्रणम्य त्रिप्रकारं मां कृत्वा च करकुट्टनम् ॥ १७
करौ श्रवणयोः कृत्वा व्यत्यासेन पुनः पुनः । नमनोन्नमनं कृत्वा चाज्ञया मम गच्छत ॥ १८
इत्युक्त्वा प्रेषयामास सुरान् गजमुखासुरः । तदाज्ञया सुरास्सर्वे तथा तं ते सिषेविरे ॥ १९

தத்ர வேச்மாநி ரம்யாணி தைத்யாநாம் ரக்ஷஸாமபி |
ப்ராத்ரூணாஞ்ச ததான்யேஷாம் தத்வாऽத்யந்தம் குதூஹலாத் || 10
ஸ்வயம் விவேச தன்மத்யஸ்திதம் வேச்ம மநோஹரம் |
ததோऽஸுரேந்த்ரதநயாம் காலேநாயம் மஹாஸுர: || 11
விசித்ரகாமிகாம் ரம்யாம் விவாஹ்யாத்யந்தஸுந்தராம் |
ஸுராணாமஸுராணாஞ்ச ராக்ஷஸாநாம் ததைவச || 12
வித்யாதராணாமன்யேஷாம் விவாஹ்யதநயா: பரா: |
விநியோஜ்ய ஸ்வக்ருத்யேச ஸுரேந்த்ரப்ரமுகாநபி || 13
கல்பவ்ருக்ஷம் காமதேனும் நிதிம் சிந்தாமணிம் ததா |
சுக்ரேண ஸாகமஸுரை ரமாத்யைர்பஹுபிஸ்ததா || 14
மஹதாச ப்ரதாபேந சசாஸ நிகிலம்ஜகத் | ததா கதாசிதிந்த்ராத்யா தேவாஸ்தத்ர ஸமாகதா: || 15
ப்ரணம்ய தண்டவத்பத்தபாணயஸ்தத்புர: ஸ்திதா: |
தான் வீக்ஷ்ய தேவாநஸுர: ப்ரோவாசாயம் வசஸ்ததா || 16
அத்ய ப்ரப்ருதி யே தேவா யூயம்ஸர்வேऽப்யதந்த்ரிதா: |
ப்ரணம்ய த்ரிப்ரகாரம் மாம் க்ருத்வாச கரகுட்டனம் || 17
கரௌ ச்ரவணயோ: க்ருத்வா வ்யத்யாஸேன புந: புந: | நமனோன்னமநம் க்ருத்வா சாக்ஞயா மம கச்சத 18
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ ஸுரான் கஜமுகாஸுர: |
ததாக்ஞயா ஸுராஸ்ஸர்வே ததா தம் தே ஸிஷேவிரே || 19

சஹோதரர்கள் இவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ளவர்களுக்கும் பற்பல மாளிகைகளைக் கொடுத்துத் தானும் மிகுந்த குதூகலத்தோடு அந்த நகரத்தின் நடுவிலுள்ள அழகான அரண்மனைக்குச் சென்றான். பிறகு சில காலம் சென்றபின் அந்த மஹாசுரன் அசுரேந்திரன் பெண்ணாகிய (9-11) மிக அழகிய விசித்திர காமிகை என்பவளை மணந்து மேலும் தேவர்கள் அசுரர்கள் ராக்ஷஸர்கள் (12) வித்யாதரர்கள் இவர்களுடையவும் மற்றும் பலருடைய சிறந்த பெண்களையும் விவாஹம் செய்துகொண்டு இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் கல்பக விருக்ஷம் காமதேனு நவநிதிகள் சிந்தாமணி இவைகளையும் தனக்கு ஊழியர்களாகச் செய்துகொண்டும் சுக்கிரருடனும் மற்றும் அநேகம் அசுரர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் கூடி (13-14) மிகுந்த பராக்கிரமத்தோடு எல்லா உலகத்தையும் ஆண்டு வந்தான். இப்படி இருக்கையில் ஒரு ஸமயம் இந்திராதி தேவர்கள் அங்கு வந்து (15) தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து கைகட்டி அவன் முன் நின்றார்கள். அப்பொழுது அந்த அசுரன் அந்த தேவர்களைப் பார்த்துக் கூறினான். (16) ஓ தேவர்களே! இன்று முதல் நீங்கள் யாவரும் சோம்பலின்றி மூன்று ப்ரகாரங்களால் [அதாவது அஷ்டாங்கம் பஞ்சாங்கம் த்ரியங்கம்] நமஸ்கரித்து கைகளால் நெற்றியில் குட்டிக்கொண்டு (17) இரு கைகளாலும் மாறுதலாய் காதுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து எழுந்து. [அதாவது தோப்புக்கரணம் போட்டு] பிறகு எனது உத்திரவின்பேரில் போகவேண்டும். (18) எனக்கூறி கஜமுகாசுரன் தேவர்களை அனுப்பினான். தேவர்கள் யாவரும் அவன் கட்டளையின்படியே அவனை வெகுகாலம் சோம்பலின்றி மிகுந்த துக்கத்தோடு

महता दुःखभारेण बहुकालमतन्त्रिताः । ततः कदाचिदमरा स्साच्युतद्रुहिणा इमे ॥ २०
कैलासं पर्वतश्रेष्ठं प्राप्य नन्दीश्वराज्ञया । तत्र दृष्ट्वा महादेवं संसारामयभेषजम् ॥ २१
प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या तुष्टुवुर्विविधैः स्तवैः । प्रसन्नः परमेशानः पप्रच्छागमनं हरिम ॥ २२
वृत्तान्तमखिलं विष्णुरुक्त्वाऽप्रार्थयदीश्वरम् । शंभो सर्वज्ञ विश्वेश भक्तानां भयभञ्जन ॥ २३
सुरान् गजमुखेनैतानसुरेण दिवानिशम् । बाध्यमानान्महादेव शिवोत्पाद्यात्मजं परम् ॥ २४
पाहि सर्वामरेशान शरणागतवत्सल । इति तस्य वचश्श्रुत्वा तथेति परमेश्वरः ॥ २५
प्रेषयामास तान्छंभुः प्रणतार्तिप्रभञ्जनः । ततो देवाश्च सन्तुष्टाः प्रणम्य स्वास्पदं ययुः ॥ २६
इत्थं सुरेषु सकलेषु निजास्पदानि यातेषु तेषु शिवया सह शंकरोऽपि ।
अभ्यासलाद हरिचन्दनपारिजातमुख्यैर्द्रुमैस्तदनु केळिवनं विचित्रम ॥ २७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे षड्विंशोऽध्यायः ॥

மஹதா து:கபாரேண பஹுகாலமதந்த்ரிதா: | தத: கதாசிதமரா ஸ்ஸாச்யுதத்ருஹிணாஇமே || 20
கைலாஸம் பர்வதச்ரேஷ்டம் ப்ராப்ய நந்தீச்வராஜ்ஞயா |
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் ஸம்ஸாராமயபேஷஜம் || 21
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா துஷ்டுவுர் விவிதை: ஸ்தவை: |
ப்ரஸன்ன: பரமேசான: பப்ரச்சாகமனம் ஹரிம் || 22
வ்ருத்தாந்தமகிலம் விஷ்ணுருக்த்வாऽப்ரார்தயதீச்வரம் |
சம்போ ஸர்வக்ஞ விச்வேச பக்தானாம் பயபஞ்ஜன || 23
ஸுரான் கஜமுகேனைதானஸுரேண திவாநிசம் |
பாத்யமானான் மஹாதேவ சிவோத்பாத்யாத்மஜம் பரம் || 24
பாஹி ஸர்வாமரேசான சரணாகதவத்ஸல | இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ததேதி பரமேச்வர: || 25
ப்ரேஷயாமாஸ தான் சம்பு: ப்ரணதார்தி ப்ரபஞ்ஜன: |
ததோ தேவாச்ச ஸந்துஷ்டா: ப்ரணம்ய ஸ்வாஸ்பதம் யயு: || 26
இத்தம் ஸுரேஷு ஸகலேஷு நிஜாஸ்பதானி யாதேஷு தேஷு சிவயா ஸஹ சங்கரோऽபி |
அப்யாஸஸாத ஹரிசந்தனபாரிஜாதமுக்யைர்த்ருமைஸ்ததநு கேளிவனம் விசித்ரம் || 27

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஷட்விம்சோऽத்யாய: ||

ஸேவித்து வந்தார்கள். பிறகு ஒரு சமயம் தேவர்கள் யாவரும் விஷ்ணு ப்ரும்மர்களோடு கூட (19-20) பர்வத ச்ரேஷ்டமாகிய கைலாஸ மலைக்குச் சென்று நந்திகேச்வரரின் உத்திரவால் ஸம்ஸாரமாகிற வியாதிக்கு மருந்தான ஸ்ரீ மஹாதேவரை தரிசித்து (21) மிகுந்த பக்தியோடு தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்தார்கள். ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பிரஸன்னராகி விஷ்ணுவினிடம் வந்த காரணத்தைக் கேட்டார். (22) ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் சொல்லி ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பிரார்த்தித்தார். ஓ சம்புவே! எல்லாமறிந்தவரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசரே! பக்தர்களுடைய பயத்தை நாசம் செய்கிறவரே! (23) கஜமுகாசுரனால் இராப்பகலாய் துன்புறுத்தப்படும் இந்த தேவர்களை ஓர் சிறந்த புத்ரனை உண்டு பண்ணிக் காப்பாற்ற வேண்டும் என வேண்டினார். இவ்வாறு விஷ்ணுவினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று (24-25) நமஸ்கரிப்பவர்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் சம்புவானவர் அந்த தேவர்களை அனுப்பினார். பிறகு தேவர்களும் சந்தோஷமடைந்தவர்களாகி நமஸ்கரித்து விட்டுத் தன்னிருப்பிடம் சென்றார்கள். (26) இவ்வாறு தேவர்களெல்லாம் தன்னிருப்பிடம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ சங்கரரும் பார்வதியோடு கூட சிகப்புச் சந்தனம் பாரிஜாதம் முதலிய விருக்ஷங்களால் அடர்ந்த விசித்திரமான உத்யான வனத்திற்குச் சென்றார். (27)

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तविंशोऽध्यायः ॥

श्रीमहागणपति जननम् ॥

अथ तत्र महादेवो विचित्रं वीक्ष्य कानने । चित्रमण्डपमाप्यायं तत्रत्यं गिरिजासखः ॥ १
रत्नसिंहासनारूढो देव्या सह महेश्वरः । चित्रभित्तिस्थितान्यत्र चित्राणि परया मुदा ॥ २
विलोक्य प्रणवं चात्र क्रमात्तमवलोकयत् । शम्भुना वीक्षणात्तस्मात् प्रणवाद्गजदंपती ॥ ३
समुत्पन्नौ तदान्योन्यं रेमाते तौ मुदान्विते । वीक्ष्य तौ परया प्रीत्या गौरी चाश्चर्यसंयुता ॥ ४
पप्रच्छ सा महादेवं किमेतदिति शंकरी ।
श्रीशिवः — कल्याणि तावकीं विद्धि कृपां लोकोपकारिणीम् ॥ ५
इत्युक्त्वा प्रणयात्तौ ताववालोकयतामुभौ । तदा गजमुखस्तत्र प्रादुरासीद्गणेश्वरः ॥ ६
चण्डार्ककोटिसङ्काशः क्रीडतोर्गजयुग्मयोः । सोऽयं विनायको देवं देवीमपि मुदा तदा ॥ ७
प्रणनाम महासत्त्वो दण्डवत्प्रश्रयान्वितः । तं समालिङ्ग्य चाघ्राय मूर्ध्नि गौरीमहेश्वरौ ॥ ८

॥ அத ஸப்த விம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ மஹாகணபதியின் பிறப்பு.

அத தத்ர மஹாதேவோ விசித்ரம் வீக்ஷ்ய கானனே । சித்ர மண்டபமாப்யாயம் தத்ரத்யம் கிரிஜாஸக: ॥ 1
ரத்னஸிம்ஹாஸநாரூடோ தேவ்யா ஸஹ மஹேச்வர: । சித்ரபித்திஸ்திதான்யத்ர சித்ராணி பரயா முதா 2
விலோக்ய ப்ரணவம் சாத்ர க்ரமாத்தமவலோகயத் ।
சம்புநா வீக்ஷணாத் தஸ்மாத் ப்ரணவாத் கஜதம்பதி ॥ 3
ஸமுத்பன்னௌ ததான்யோன்யம் ரேமாதே தௌ முதான்விதே ।
வீக்ஷ்ய தௌ பரயா ப்ரீத்யா கௌரீ சாச்சர்ய ஸம்யுதா ॥ 4
பப்ரச்ச ஸா மஹாதேவம் கிமேததிதி சங்கரீ ।
ஸ்ரீ சிவ:— கல்யாணி தாவகீம் வித்தி க்ருபாம் லோகோபகாரிணீம் ॥ 5
இத்யுக்த்வா ப்ரணயாத் தௌ தாவவாலோகயதாமுபௌ ।
ததா கஜமுகஸ் தத்ர ப்ராதுராஸீத் கணேச்வர: ॥ 6
சண்டார்க்க கோடி ஸங்காச: க்ரீடதோர் கஜயுக்மயோ: ।
ஸோऽயம் விநாயகோ தேவம் தேவீமபி முதா ததா ॥ 7
ப்ரணநாம மஹாஸத்வோ தண்டவத் ப்ரச்ரயாந்வித: ।
தம் ஸமாலிங்க்ய சாக்ராய மூர்த்நி கௌரீமஹேச்வரௌ ॥ 8

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்

பிறகு ஸ்ரீ மஹாதேவர் அந்த உத்யானவனத்திலுள்ள விநோதங்களை ஸ்ரீ பார்வதியுடன் பார்த்துக் கொண்டே அங்குள்ள சித்திர மண்டபத்திற்கு வந்தார். (1) ஸ்ரீ மஹேச்வரன் தேவியோடு ரத்ன ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்து சித்திரச் சுவர் மீதுள்ள சித்ரங்களை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு (2) வரிசையாகப் பார்த்து வரும்போது அங்குள்ள ஓர் பிரணவத்தைப் பார்த்தார். அவர் பார்த்தவுடன் அந்த பிரணவத்திலிருந்து கஜதம்பதிகள் (3) உண்டானார்கள். அவ்விரு கஜங்களும் அப்பொழுது சந்தோஷத்தோடு ஒன்றுக்கொன்று விளையாடின. அதைப் பார்வதி பரமேச்வரர்கள் அன்புடன் பார்த்தார்கள். மங்களத்தை அளிப்பவளான பார்வதியானவள் ஆச்சரியத்துடன் கூடியவளாகி (4) ஸ்ரீ மஹாதேவரை இதென்னவென்று கேட்டாள். ஸ்ரீ சிவன் கூறுகிறார்:— ஓ கல்யாணி! இது லோகோபகாரத்திற்காக ஏற்பட்ட உனது கருணையென்றே இதை அறிவாயாக. (5) எனக் கூறிவிட்டு அவ்விருவர்களும் அன்போடு அந்த கஜதம்பதிகளைப் பார்த்தார்கள். அப்பொழுது அவ்விரு யானைகளும் சேரும் போது அங்குக் கோடி ஸூர்ய பிரகாசமுள்ளவரும் யானைமுகமுள்ளவருமான ஸ்ரீ விநாயகமூர்த்தி ஆவிர்பவித்தார். அப்பொழுது மிகுந்த பலமுள்ள விநாயகர் உடன் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேச்வரர்களை மிகுந்த வணக்கத்தோடு தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார். அவ்விருவர்களும் அவரை அணைத்து உச்சி முகர்ந்து (6-8) அந்த

स्वमङ्कमारोपयतां तौ तदा तं गणेश्वरम् । ततः प्राह वचः शंभुर्गणेशं कृपया सुतम् ॥ ९
त्वां ये नमन्ति पुरुषा मदनन्यं ममात्मजम् । तेषां भवन्त्वभीष्टानि शीघ्रं निर्विघ्नभावतः ॥ १०
त्वं गणानामशेषाणां पतिराद्यो मदाज्ञया । स्वकार्यादौ समभ्यर्च्य स्वाभीष्टं प्राप्नुयाज्जनः ॥ ११
हत्वा गजमुखं घोरं दैत्यश्रेष्ठं सुरद्रुहम् । सुरान्विष्णुमुखान्पुत्र पालय त्वमतन्द्रितः ॥ १२
इत्युक्त्वा तं समाहूय परमेशो गणेश्वरम् । कैलासगोपुरद्वारि स्थापयित्वा स्वयं शिवः ॥ १३
गौर्या सह विवेशाशु शुद्धान्तं हृष्टमानसः । ततो नन्दिमुखास्सर्वे गणा विष्णुमुखास्सुराः ॥ १४
प्रणम्य तं गणेशानं स्तुत्वा नानाविधैः स्तवैः । तदाज्ञया स्वकृत्यानि चक्रिरे पूर्ववत्तदा ॥ १५
शिवस्तदा शिवां वीक्ष्य प्राहवाचं कुतूहलात् । अक्षद्यूतेन कल्याणि विहर त्वं मया सह ॥ १६
पराभवमिता चेत्त्वं भूषणानि प्रयच्छमे । दास्याम्यहं मदीयानि भूषणानि पराजितः ॥ १७
एवं पणोक्तिसमये विष्णुस्तत्र समागतः । पार्वतीपरमेशानौ नत्वा तस्थे भयान्वितः ॥ १८

ஸ்வமங்கமாரோபயதாம் தௌ ததா தம் கணேச்வரம் |
தத: ப்ராஹ வச: சம்புர் கணேசம் க்ருபயா ஸுதம் || 9
த்வாம் யே நமந்தி புருஷா மதனன்யம் மமாத்மஜம் |
தேஷாம் பவந்த்வபீஷ்டாநி சீக்ரம் நிர்விக்னபாவத: || 10
த்வம் கணாநாமசேஷாணாம் பதிராத்யோ மதாக்ஞயா |
ஸ்வகார்யாதௌ ஸமப்யர்ச்ய ஸ்வாபீஷ்டம் ப்ராப்நுயாஜ்ஜன: || 11
ஹத்வா கஜமுகம் கோரம் தைத்யச்ரேஷ்டம் ஸுரத்ருஹம் |
ஸுரான் விஷ்ணுமுகான் புத்ர பாலய த்வமதந்த்ரித: || 12
இத்யுக்த்வா தம் ஸமாஹூய பரமேசோ கணேச்வரம் |
கைலாஸகோபுரத்வாரி ஸ்தாபயித்வா ஸ்வயம் சிவ: || 13
கௌர்யா ஸஹ விவேசாசு சுத்தாந்தம் ஹ்ருஷ்டமானஸ: |
ததோ நந்திமுகாஸ் ஸர்வே கணா விஷ்ணுமுகாஸ்ஸுரா: || 14
ப்ரணம்ய தம் கணேசானம் ஸ்துத்வா நாநாவிதை: ஸ்தவை: |
ததாக்ஞயா ஸ்வக்ருத்யாநி சக்ரிரே பூர்வவத்ததா || 15
சிவஸ் ததா சிவாம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ வாசம் குதூஹலாத் |
அக்ஷத்யூதேன கல்யாணி விஹரத்வம் மயா ஸஹா || 16
பராபவமிதா சேத் த்வம் பூஷணாநி ப்ரயச்சமே | தாஸ்யாம்யஹம் மதீயானி பூஷணாநி பராஜித: || 17
ஏவம் பணோக்திஸமயே விஷ்ணுஸ்தத்ர ஸமாகத: | பார்வதீபரமேசானௌ நத்வா தஸ்தே பயாந்வித: 18

கணேச்வரரை மடியில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ மஹேச்வரன் கருணையோடு புத்ரரான கணேச்வரரைப் பார்த்துச் சொன்னார். (9) என்னைக் காட்டிலும் வேறில்லாத எனது புத்ரனான உன்னை யார் நமஸ்கரிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு இடையூறின்றி சீக்கிரம் எல்லா அபீஷ்டங்களும் உண்டாகட்டும். (10) எனது கட்டளையின்படி எல்லாக் கணங்களுக்கும் நீ முதல் தலைவனாக இருப்பாய். ஜனங்கள் தான் ஆரம்பிக்கும் கார்யங்களின் ஆரம்பத்தில் உன்னை அர்ச்சித்து தன்னிஷ்டங்களை அடைவார்கள். (11) ஓ புத்ர! நீ அசுரச்ரேஷ்டனும் தேவர்களுக்கு இடையூறைச் செய்கின்றவனுமான கஜமுகாசுரனைக் கொன்று விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைச் சோம்பலின்றி காப்பாற்றுவாயாக (12) எனச் சொல்லி ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அந்த கணேச்வரரைக் கூப்பிட்டு கைலாஸத்தின் கோபுர வாசலில் இருக்கச் செய்து (13) ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தான் பார்வதியோடு சந்தோஷமுள்ள மனமுடையவராய்ச் சீக்கிரம் அந்தப்புரத்திற்குள் சென்றார். பிறகு நந்திகேச்வரர் முதலிய எல்லா கணங்களும் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் (14) அந்த கணபதியை நமஸ்கரித்து பற்பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து அவருடைய உத்திரவால் முன் போல் தனது காரியங்களை நடத்தி வந்தார்கள். (15) அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமசிவன் பார்வதியைப் பார்த்து குதூகலத்தோடு வார்த்தையைக் கூறினார். ஓ கல்யாணி நீ என்னோடு சூதாட வருவாயாக (16) அதில் நீ தோல்வியுற்றால் உனது ஆபரணங்களை எனக்குத் தருவாயாக, நான் தோல்வியுற்றால் எனது ஆபரணங்களை உன்னிடம் தந்து விடுவேன். (17) இவ்விதம் பந்தயம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது விஷ்ணுவானவர் அங்கு வந்து பார்வதீ பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து நின்றார். (18) அப்பொழுது

अकल्पयत्तदा विष्णुं साक्षिणं परमेश्वरी । सुन्दराद्याः परिजना निन्युस्ते द्यूतसाधनम् ॥ १९
तत्तत्स्थाने हरिश्चायं विधायैतत् हराज्ञया । अक्षद्यूतविहारं स शिवयोरवलोकयत् ॥ २०
पराजितस्त्वया शंभुश्शिवया तुल्यकृत्यया । तथाऽपि शंकरस्सोऽहं जितवांस्त्वां मनोरमे ॥ २१
प्रयच्छ मह्यं शीघ्रेण कल्याणि तव भूषणम् । इत्युवाचोक्तिकुशलः परमेशः परामुमाम् ॥ २२
विहस्य सा भगवती भवताऽत्र किमुच्यते । मुक्तलज्जेन देवेश पराभवमितेन च ॥ २३
देहिदेहि त्वदीयानि भूषणानि ममाधुना । साक्षिणं माधवं पृष्ट्वा मुक्त्वा मिथ्यावचश्शिव ॥ २४
इत्युवाच तदा विष्णुश्शिवेन परिचोदितः । भ्रूक्षेपेण वचः प्राह कूटसाक्षी नताननः ॥ २५
जितमद्य महादेवि सर्वज्ञेन शिवेन हि । इति विष्णुवचः श्रुत्वा गौरी कोपाकुलानना ॥ २६
पश्यता भवता विष्णो मध्यस्थेनापि यन्मृषा । प्रोक्तं तत्त्वं भव क्षिप्रादन्धाजगररूपवान् ॥ २७
शशापैवं शिवा विष्णुं कूटसाक्षिणमानतम् । ततो विष्णुश्शिवाशापात् भीतभीतो महेश्वरम् ॥ २८

அகல்பயத் ததா விஷ்ணும் ஸாக்ஷிணம் பரமேச்வரி ।
ஸுந்தராத்யா: பரிஜநா நிந்யுஸ்தே த்யூதஸாதனம் ॥ 19
தத்தத் ஸ்தாநே ஹரிச்சாயம் விதாயைதத் ஹராக்ஞயா ।
அக்ஷத்யூதவிஹாரம் ஸ சிவயோரவலோகயத் ॥ 20
பராஜித ஸ்தயா சம்பு ச்சிவயா துல்ய க்ருத்யயா ।
ததாபி சங்கர ஸ்ஸோऽஹம் ஜிதவாம் ஸ்த்வாம் மனோரமே ॥ 21
ப்ரயச்ச மஹ்யம் சீக்ரேண கல்யாணி தவ பூஷணம் । இத்யுவாசோக்திகுசல: பரமேச: பராமுமாம் ॥ 22
விஹஸ்ய ஸா பகவதி பவதாऽத்ர கிமுச்யதே । முக்தலஜ்ஜேந தேவேச பராபவமிதேந ச ॥ 23
தேஹி தேஹி த்வதீயாநி பூஷணாநி மமாதுநா ।
ஸாக்ஷிணம் மாதவம் ப்ருஷ்ட்வா முக்த்வா மித்யாவசச்சிவ ॥ 24
இத்யுவாச ததா விஷ்ணுச்சிவேந பரிசோதித: । ப்ரூக்ஷேபேண வச: ப்ராஹ கூடஸாக்ஷி நதாநந: ॥ 25
ஜிதமத்ய மஹாதேவி ஸர்வக்ஞேந சிவேந ஹி । இதி விஷ்ணுவச: ச்ருத்வா கௌரி கோபாகுலானனா ॥ 26
பச்யதா பவதா விஷ்ணோ மத்யஸ்தேநாபி யந்ம்ருஷா ।
ப்ரோக்தம் தத் த்வம் பவ க்ஷிப்ராதந்தாஜகரரூபவான் ॥ 27
சசாபைவம் சிவா விஷ்ணும் கூடஸாக்ஷிணமாநதம் ।
ததோ விஷ்ணுச் சிவாசாபாத் பீதபீதோ மஹேச்வரம் ॥ 28

பார்வதியானவள் விஷ்ணுவை ஸாக்ஷியாக இருக்கச் செய்தாள். அப்பொழுது சுந்தரர் முதலிய பரிஜனங்கள் சொக்கட்டான் ஆடுவதற்கு வேண்டிய பாச்சக்காய் முதலியவைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். (19) ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் ஆக்ஞையால் அந்த அந்த இடத்தில் காய்களை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் பாச்சக்காய் ஆடுவதைப் பார்த்து வந்தார். (20) நிகரற்ற செய்கையை உடைய அந்தப் பார்வதியால் சம்புவானவர் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டார். அப்படியிருந்தும் ஸ்ரீ பகவான் ஓ மாதரசே! நான் உன்னை ஜயித்து விட்டேன். (21) ஆகையால் ஓ கல்யாணி! நீ சீக்கிரம் உனது ஆபரணங்களை எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பேசுவதில் திறமை வாய்ந்த பரமசிவன் பராசக்தியைப் பார்த்துக் கூறினார். (22) அந்த தேவியானவள் நகைத்துக் கொண்டு ஓ தேவேச! தோல்வியுற்ற நீர் வெட்கத்தை விட்டு என்ன சொன்னீர். (23) ஓ பரமசிவ! பொய் வார்த்தையை விட்டு விட்டு சாக்ஷியான விஷ்ணுவைக் கேட்டுக்கொண்டு இப்பொழுது உம்முடைய ஆபரணங்களை எனக்கு கொடும் கொடும் எனக் கூறினாள் (24) அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ மஹேச்வரனால் புருவ நெரிப்பின் ஜாடையால் ஏவப்பட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டு பொய் சாக்ஷி சொன்னார். (25) ஓ மஹாதேவி! ஸர்வக்ஞரான ஸ்ரீ பரமேச்வரராலல்லவா இப்பொழுது ஜயிக்கப்பட்டது என்ற விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு கௌரியானவள் கோபாவேசங் கொண்டவளாகி (26) ஓ விஷ்ணுவே! நீர் மத்யஸ்தராய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் பொய் சொன்னபடியால் நீர் சிக்கிரம் குருட்டு மலைப்பாம்பின் உருவத்தை அடைவீர். (27) என்று இவ்விதம் தலை குனிந்து கொண்டு பொய் சாக்ஷி சொல்லிய அந்த விஷ்ணுவைச் சபித்தாள். ஓ தக்ஷ! பிறகு விஷ்ணுவானவர் தேவியின் சாபத்திலிருந்து மிக பயமடைந்து ஸ்ரீ மஹேச்வரனை நமஸ்

प्रणम्य प्रार्थयामास शापमोक्षं प्रजापते ।
शिवः — वटद्वीपे तपः कृत्वा दुश्चरं तिष्ठ माधव ॥ २९
विनायकस्तदा कालाद्धत्वा गजमुखासुरम् । समायास्यति तं दृष्ट्वा शापमोक्षं समेष्यसि ॥ ३०
इत्युक्त्वा प्रेरयामास विष्णुं तं परमेश्वरः । ततोऽन्धोऽजगरो विष्णुश्शिवानुज्ञामवाप्य सः ॥ ३१
वटद्वीपं समासाद्य वटवृक्षस्य कोटरे । सप्तयोजनमानेन विशाले भीषणे भृशम् ॥ ३२
प्रविश्य तस्थे शिवमद्वितीयं ध्यात्वा हृदब्जे गणनायकञ्च ।
विष्णुस्तदैकाग्रमनाश्शिवाया श्शापप्रभावात्तज्जुगुप्सिताङ्गः ॥ ३३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे सप्तविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टाविंशोऽध्यायः ॥
गजमुखासुरवधः ॥

ततो देवास्सुराधीशप्रमुखा देवता भृशम् । गजावक्त्रेण तेनैते कैलासं पर्वतोत्तमम् ॥ १

ப்ரணம்ய ப்ரார்தயாமாஸ சாபமோக்ஷம் ப்ரஜாபதே ।
சிவ:— வடத்வீபே தப: க்ருத்வா துச்சரம் திஷ்ட மாதவ ॥ 29
விநாயகஸ்ததா காலாத் தத்வா கஜமுகாஸுரம் ।
ஸமாயாஸ்யதி தம் த்ருஷ்ட்வா சாபமோக்ஷம் ஸமேஷ்யஸி ॥ 30
இத்யுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ விஷ்ணும் தம் பரமேச்வர: ।
ததோऽந்தோऽஜகரோ விஷ்ணுச்சிவாநுக்ஞாமவாப்யஸ: ॥ 31
வடத்வீபம் ஸமாஸாத்ய வடவ்ருக்ஷஸ்ய கோடரே। ஸப்த யோஜனமானேந விசாலே பீஷணே ப்ருசம் 32
ப்ரவிச்ய தஸ்தே சிவமத்விதீயம் த்யாத்வா ஹ்ருதப்ஜே கணநாயகஞ்ச ।
விஷ்ணுஸ்ததைகாக்ரமனாச்சிவாயாச்சாப ப்ரபாவாத்த ஜுகுப்ஸிதாங்க: ॥ 33

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஸப்தவிம்சோऽத்யாய:

॥ அத அஷ்டாவிம்சோऽத்யாய: ॥
கஜமுகாசுரனை வதம் செய்தல்.

ததோ தேவா ஸ்ஸுராதீச ப்ரமுகா தேவதா ப்ருசம் ।
கஜ வக்த்ரேண தேநைதே கைலாஸம் பர்வதோத்தமம் ॥ 1

கரித்து சாபத்திலிருந்து விடுபடும் வழியை வேண்டினார். சிவன் கூறுகிறார் :— ஓ மாதவ! நீர் வடத்வீபம் சென்று அங்கு கொடிய கடும் தவம் செய்துகொண்டிரும். சில காலம் சென்ற பின் ஸ்ரீ விநாயகர் கஜமுகாசுரனைக் கொன்றுவிட்டு வரப்போகிறார். அவரைத் தர்சித்ததும் சாபத்திலிருந்து விடுபடுவீர் (28–30) இவ்வாறு சொல்லி பரமேச்வரன் அந்த விஷ்ணுவை அனுப்பினார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் சிவாக்ஞையால் கண்ணில்லாத மலைப்பாம்பின் உருவத்தை அடைந்து (31) வடத்வீபம் சென்று ஏழு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள மிக பயங்கரமான ஆலமரப் பொந்தில் (32) பிரவேசித்து பார்வதியின் சாப மகிமையால் மிகவும் இகழத்தக்க தேஹமுள்ளவராய் விஷ்ணுவானவர் நிகரற்ற பரமசிவனையும் மஹா கணபதியையும் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் உள்ளத்தில் தியானம் செய்துகொண்டிருந்தார். (33)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் கஜமுகாசுரனால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு மலைகளில் சிறந்த கைலாஸ மலையை (1) அடைந்து அங்கு பரம் பொருளாகிய ஸ்ரீ மஹாகணபதியைப் பலவித புஷ்பங்

प्राप्य तत्र गणाधीशं पूजयित्वा परात्परम् । नानाविधैश्च नैवेद्यैः पुष्पैर्नानाविधैरपि ॥ २
तुष्टुवुर्नितरां स्तुत्यं स्तोत्रैर्वेदान्तगुम्फितैः । ततः प्रसन्नो भगवान्विघ्नाधीशश्शिवात्मजः ॥ ३
युष्मदिष्टं विधास्यामि सुरास्सर्वे महौजसः । किं कर्तव्यं मयाद्यात्र यूयं वदत निर्भयाः ॥ ४
इत्युवाच ततो देवा निर्भया वाचमूचिरे । गणनाथ महासत्त्व भक्तानामिष्टदायक ॥ ५
गणानां त्वां गणपतिं शरण्यं शरणं गताः । रक्षरक्षसुरान्सर्वान् हत्वा गजमुखासुरम् ॥ ६
दुरात्मना गणाधीश बाध्यमानानहर्निशम् । इति तेषां वचश्श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा गणाग्रणीः ॥ ७
अवरुह्यासनात्सैंहान्निर्गत्य द्वारि शीघ्रतः । अचलाख्यमहाभूतस्कन्धमारुह्य चोन्नतम् ॥ ८
भूतसेनाभिरतुलं महारावाभिरावृतः । छत्रचामरसंघैश्च ध्वजव्यजनकैरपि ॥ ९
वाद्यानामारवैस्तद्वज्जिताम्भोधिस्वनैरपि । वर्षद्भिः पुष्पनिकरान् देवैरपि परिवृतः ॥ १०
मतङ्गनगराभ्याशं प्राप विघ्नेश्वरो जवात् । तदागमं समाकर्ण्य गजवक्त्रो महासुरः ॥ ११
रथमारुह्य वेगेन चतुरङ्गबलैस्सह । चामरैर्व्यजनैश्छत्रैर्ध्वजैर्वाद्यैरनेककैः ॥ १२

ப்ராப்ய தத்ர கணேசம் பூஜயித்வா பராத்பரம் |
நாநாவிதைச்ச நைவேத்யை: புஷ்பைர் நாநாவிதைரபி || 2
துஷ்டுவுர் நிதராம் ஸ்துத்யம் ஸ்தோத்ரைர் வேதாந்தகும்பிதை: |
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் விக்னேசச்சிவாத்மஜ: || 3
யுஷ்மதிஷ்டம் விதாஸ்யாமி ஸுராஸ் ஸர்வே மஹௌஜஸ: |
கிம்கர்தவ்யம் மயாத்யாத்ர யூயம் வதத நிர்பயா: || 4
இத்யுவாச ததோ தேவா நிர்பயா வாசமூசிரே | கணநாத மஹா ஸத்வ பக்தாநாமிஷ்ட தாயக || 5
கணாநாம் த்வாம் கணபதிம் சரண்யம் சரணம் கதா: |
ரக்ஷ ரக்ஷ ஸுரான் ஸர்வான் ஹத்வா கஜமுகாஸுரம் || 6
துராத்மநா கணேச பாத்யமாநாநஹர்நிசம் | இதிதேஷாம் வசச் ச்ருத்வா ததேத்யுக்த்வா கணாக்ரணீ: 7
அவருஹ்யாஸனாத் ஸைம்ஹாந்நிர்கத்ய த்வாரி சீக்ரத: |
அசலாக்யமஹாபூதஸ்கந்தமாருஹ்ய சோன்னதம் || 8
பூதஸேநாபி ரதுலம் மஹாராவாபிராவ்ருத: | சத்ர சாமர ஸங்கைச்ச த்வஜவ்யஜனகைரபி || 9
வாத்யாநாமாரவை ஸ்தத்வஜ் ஜிதாம்போதிஸ்வனைரபி |
வர்ஷத்பி: புஷ்பநிகரான் தேவைரபி பரிவ்ருத: || 10
மதங்கநகராப்யாசம் ப்ராப விக்னேச்வரோ ஜவாத் | ததாகமம் ஸமாகர்ண்ய கஜவக்த்ரோ மஹாஸுர: 11
ரதமாருஹ்ய வேகேந சதுரங்க பலைஸ்ஸஹ |
சாமரைர் வ்யஜனைச் சத்ரைர் த்வஜைர்வாத்யை ரநேககை: || 12

களாலும் நைவேத்யங்களாலும் பூஜித்து (2) உபனிஷத்துக்களால் தொடுக்கப்பட்ட சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் மிகுதியாய் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். பிறகு பகவானும் சிவபுத்ரனுமான ஸ்ரீ கணபதி (3) பராக்கிரமசாலிகளான ஓ தேவர்களே! உங்களது விருப்பத்தைச் செய்கிறேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை நீங்கள் பயமின்றி கூறுங்கள். (4) எனச் சொன்னார். பிறகு தேவர்கள் பயமற்றவர்களாகி வார்த்தையைக் கூறினார்கள். ஓ கணங்களுக்குத் தலைவ! மிகுந்த பலம் கொண்டவரே! பக்தர்களுக்கு வேண்டியதை அளிப்பவரே! (5) கணங்களுக்கெல்லாம் கணபதியும் சரணமடையத் தக்கவருமான தங்களைச் சரணமடைந்தோம். ஓ கணேச! கஜமுகாசுரனைக் கொன்று (6) அந்த துராத்மாவினால் இரவு பகலாய் துன்புறுத்தப்படுகின்ற இந்த தேவர்களை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கவேண்டும். என்று அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஸ்ரீ மஹா கணபதியானவர் (7) சிங்காஸனத்திலிருந்து இறங்கி வெளிவந்து வாசலிலிருக்கும் அசலமென்னும் மகா பூதத்தின் மிக உன்னதமும் ஒப்பற்றதுமான தோளில் ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த கோலாகுல சப்தத்தோடு கூடிய பூத சேனைகளால் சூழப்பட்டவராயும் குடைகள் சாமரங்கள் த்வஜங்கள் விசிறிகள் இவைகளாலும் (8-9) கடலோசையை அதிகரித்த வாத்ய கோஷங்களாலும் புஷ்பமாரிப் பொழிகின்ற தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராகி (10) ஸ்ரீ விக்னேச்வரர் மதங்க நகரத்திற்குச் சமீபம் வந்தார். கஜமுகாசுரன் அவரது வரவைக் கேட்டு (11) ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு சதுரங்க சைன்யங்கள் சாமரங்கள் விசிறிகள் குடைகள் த்வஜங்கள் அநேகம்

सहस्रवाहिनीसंख्यामितसेनासमायुतः । निरगान्नगराद्बाह्ये महता संभ्रमेण सः ॥ १३
तदाऽभवद्रणं घोरं सेनयोरुभयोस्तयोः । सेना पराभवमिता तदा दैत्यस्य तत्क्षणात् ॥ १४
वीक्ष्यैतद्गजवक्त्रोऽसौ महाकोपाकुलाननः । चापमाकृष्य शस्त्राणि सहस्राणि ववर्ष सः ॥ १५
द्रावयामास भूतानि सहस्रैर्निशितैश्शरैः । पुनः कोपेन विघ्नेशे प्रेरयित्वा रथं जवात् ॥ १६
निजगाद ततो वाचं समुद्वीक्ष्यासुराधमः । न जानाति भवान्वीर्यं मम शंभुवरं तथा ॥ १७
गच्छ तूष्णीं यथामार्गं यदि जिवितुमिच्छसि । न शक्तस्त्वं मया योद्धुं बालोऽसि नितरामिह ॥ १८
पराजिताः पुरा केचिद्रिपवो रणमागताः । आयुधैर्न हतिस्सर्वैर्मम शम्भुवरादिह ॥ १९
देवतानां सहायार्थमागतस्त्वं वृथाग्रहात् । यदि योद्धुं मनस्तेऽद्य कुरु युद्धं मया सह ॥ २०
जित्वा भवन्तं पश्चात्तान् संहरिष्यामि नाकिनः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दानवस्य गणेश्वरः ॥ २१
शिवाज्ञयाऽहं त्वां हत्वा देवान्रक्षितुमागतः । इन्द्रादीनां यथापूर्वं पदानि परिकल्पय ॥ २२

ஸஹஸ்ரவாஹிநீ ஸங்க்யாமிதஸேநா ஸமாயுத: । நிரகாந்நகராத்பாஹ்யே மஹதா ஸம்ப்ரமேண ஸ: ॥ 13
ததாऽபவத் ரணம் கோரம் ஸேநயோருபயோஸ்தயோ: ।
ஸேநா பராபவமிதா ததா தைத்யஸ்ய தத்க்ஷணாத் ॥ 14
வீக்ஷ்யைதத் கஜவக்த்ரோऽஸௌ மஹாகோபாகுலாநந: ।
சாபமாக்ருஷ்ய சஸ்த்ராணி ஸஹஸ்ராணி வவர்ஷ ஸ: ॥ 15
த்ராவயாமாஸ பூதாநி ஸஹஸ்ரைர் நிசிதைச்சரை: ।
புந: கோபேந விக்நேசே ப்ரேரயித்வா ரதம் ஜவாத் ॥ 16
நிஜகாத ததோ வாசம் ஸமுத்வீக்ஷ்யாஸுராதம: । ந ஜாநாதி பவான்வீர்யம் மம சம்புவரம் ததா ॥ 17
கச்ச தூஷ்ணீம் யதாமார்கம் யதி ஜிவிதுமிச்சஸி । ந சக்தஸ்த்வம் மயா யோத்தும் பாலோऽஸி நிதராமிஹ 18
பராஜிதா: புரா கேசித்ரிபவோ ரணமாகதா: । ஆயுதைர் ந ஹதிஸ்ஸர்வைர் மம சம்புவராதிஹ ॥ 19
தேவதாநாம் ஸஹாயார்த மாகதஸ்த்வம் வ்ருதாக்ரஹாத் ।
யதி யோத்தும் மனஸ்தேऽத்ய குரு யுத்தம் மயா ஸஹ ॥ 20
ஜித்வா பவந்தம் பச்சாத் தான் ஸம்ஹரிஷ்யாமி நாகிந: ।
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா தானவஸ்ய கணேச்வர: ॥ 21
சிவாக்ஞயாऽஹம் த்வாம் ஹத்வா தேவான் ரக்ஷிதுமாகத: ।
இந்த்ராதீநாம் யதாபூர்வம் பதாநி பரிகல்பய ॥ 22

வாத்யங்கள் இவைகளோடும் (12) ஆயிரம் வாஹினி ஸங்க்யை கொண்ட சேனைகளோடும் கூடியவனாய் சீக்கிரம் மிகுந்த ஆடம்பரத்துடன் பட்டணத்தை விட்டு வெளிப்பட்டு வந்தான். (13) அப்பொழுது அவ்விரு தரப்பிலுள்ள சேனைகளுக்கும் கோரமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது அதே க்ஷணத்தில் அசுர ஸேனையானது தோல்வியடைந்தது. (14) அதைப் பார்த்து கஜமுகாசுரன் மிகுந்த கோபத்தால் கலங்கிய முகமுடையவனாக வில்லை வளைத்து ஆயிரம் சஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். (15) ஆயிரம் கூரான அம்புகளால் பூதங்களை ஓடச் செய்தான். பிறகு பின்னும் கோபத்தோடு விநாயகரிடம் சீக்கிரம் ரதத்தைச் செலுத்தி (16) அசுராதமன் அவரைப் பார்த்து வார்த்தையைக் கூறினான். நீ எனது பலத்தையும் நான் பரமேச்வரரிடமிருந்து அடைந்த வரத்தையும் அறியவில்லை. (17) நீ பிழைத்திருக்க விரும்புவாயாகில் வந்த வழியோடு பேசாமல் சென்றுவிடு. நீ மிகவும் சிறியவனாகையால் என்னோடு யுத்தம் செய்யச் சக்தியில்லாதவன். (18) முன்பு பல சத்ருக்கள் என்னோடு யுத்தத்திற்கு வந்து தோல்வியடைந்து விட்டார்கள். எனக்கு சம்புவின் வரத்தால் ஸகல ஆயுதங்களாலும் நாசமுண்டாகாது. (19) நீ தேவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக வீண் ஆக்ரஹத்தோடு இங்கு வந்திருக்கிறாய். உனக்கு யுத்தம் செய்ய மனமிருந்தால் இப்பொழுது என்னோடு கூட யுத்தம் செய். (20) முன்பு உன்னை ஜயித்துவிட்டுப் பிறகு தேவர்களைக் கொல்லுகிறேன் எனக் கூறினான். அந்த கஜமுகாஸுரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ கணேச்வரர் (21) ஓ அசுர; நான் சிவனுடைய கட்டளையின் பேரில் உன்னைக் கொன்று விட்டு தேவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக வந்துள்ளேன். இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய ஸ்தானங்களை முன்போல்

न चेदिदानीमाज्ञा ते भविष्यति न संशयः । त्वमद्य भूमिं संरक्ष्य तिष्ठ त्यक्तप्रमादवान् ॥ २३
इति विघ्नेशवचनं श्रुत्वाऽयं दानवेश्वरः । ववर्ष तस्मिञ्छस्त्राणि बहून्यात्तमहारवः ॥ २४
तान्ययोमुसलेनायं क्षणाद्धूलीचकार ह । कार्मुकञ्च महाघोरं चिच्छेदास्य दुरात्मनः ॥ २५
चापान्तरं समादाय चापायं निकटं तदा । चिच्छेद तच्च विघ्नेशस्तेनैवास्य महाबलः ॥ २६
पुनर्दण्डं समादाय साट्टहासेन सोऽसुरः । अभ्यागतो जवेनायमभ्याशं तस्य भीषणः ॥ २७
धूळीकृत्य तमप्याशु दण्डं विघ्नेश्वरस्तदा । अताडयदुरोमध्ये मुसलेन दुरात्मनः ॥ २८
दुःखमाप तदाऽत्यन्तं ताडितोऽयं महासुरः । अत्रान्तरे गणाधीशस्तदीयानि बलान्ययम् ॥ २९
युगपन्मारयामास क्षणात्परशुना बत । ततः कोपानलप्लुष्टो गजवक्त्रो महासुरः । ३०
ववर्ष तस्मिन् महति दैवतास्त्राणि भूरिशः । तानि सर्वाणि विघ्नेशं प्रदक्षिणविधानतः ॥ ३१
प्रणम्य तस्थिरे भीत्या तदा दक्ष प्रजापते । दृष्ट्वैतदसुरः कोपाद्ववर्षास्मिञ्छरान् बहून् ॥ ३२

ந சேதிதாநீ மாக்ஞா தே பவிஷ்யதி ந ஸம்ச॥
த்வமத்ய பூமிம் ஸம்ரக்ஷ்ய திஷ்ட த்யக்தப்ரமாதவா
இதி விக்னேசவசநம் ச்ருத்வாऽயம் தானவேச்வர: ।
வவர்ஷ தஸ்மின் சஸ்த்ராணி பஹூன்யாத்த மஹாரவ: ॥ 24
தாந்யயோமுஸலேநாயம் க்ஷணாத் தூளீசகாரஹ । கார்முகஞ்ச மஹாகோரம் சிச்சேதாஸ்ய துராத்மன: 25
சாபாந்தரம் ஸமாதய சாபாயம் நிகடம் ததா । சிச்சேத தஞ்ச விக்னேச ஸ்தேநைவாஸ்ய மஹாபல: ॥ 26
புநர்தண்டம் ஸமாதாய ஸாட்டஹாஸேந ஸோऽஸுர: ।
அப்யாகதோ ஜவேநாய மப்யாசம் தஸ்யபீஷண: ॥ 27
தூளீக்ருத்ய தமப்யாசு தண்டம் விக்னேச்வரஸ் ததா । அதாடயதுரோமத்யே முஸலேன துராத்மந: ॥ 28
து:கமாப ததாऽத்யந்தம் தாடிதோऽயம் மஹாஸுர: । அத்ராந்தரே கணாதீச ஸ்ததீயாநி பலாந்யயம் ॥ 29
யுகபன் மாரயாமாஸ க்ஷணாத் பரசுனா பத । தத: கோபாநலப்லுஷ்டோ கஜவக்த்ரோ மஹாஸுர: ॥ 30
வவர்ஷ தஸ்மின் மஹதி தேவதாஸ்த்ராணி பூரிச: ।
தாநி ஸர்வாணி விக்னேசம் ப்ரதக்ஷிணவிதாநத: ॥ 31
ப்ரணம்ய தஸ்திரே பீத்யா ததா தக்ஷ ப்ரஜாபதே ।
த்ருஷ்ட்வைததஸுர: கோபாத் வவர்ஷாஸ்மின் சரான் பஹூன் ॥ 32

கொடுத்து விடு. (22) இல்லாவிடில் உன்னைச் சந்தேகமின்றி சிக்ஷித்து விடுவோம். ஆகையால் நீ தப்புக்களை விட்டு பூமியை ரக்ஷித்து வருவாயாக. (23) என்ற விக்னேச்வரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த அசுரேச்வரன் மிகுந்த சப்தத்தோடு அந்த கணபதியின் மீது அனேகம் அஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். (24) கணநாதரும் க்ஷணத்தில் இரும்பு உலக்கையால் அந்த அஸ்திரங்களைத் தூளாகச் செய்தார். அந்த துராத்மாவினுடைய மஹாகோரமான தனுஸ்ஸையும் துண்டாக்கி விட்டார். (25) பிறகு அசுரன் மற்ரேர் தனுஸ்ஸை எடுத்துக் கொண்டு அவர் சமீபத்தில் வந்தான். மஹாபலிஷ்டராகிய விக்னேச்வரரும் அந்த வில்லையும் அதே உலக்கையால் முறித்து விட்டார். (26) பிறகு அசுரன் தண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு அட்டஹாஸத்துடன் மிகுந்த வேகத்தோடு மிக பயங்கரனாகி அவர் சமீபம் வந்தான். (27) அப்பொழுது விக்னேச்வரரும் அந்த தண்டத்தையும் பொடியாகச் செய்து அந்த துராத்மாவினுடைய நடு மார்பில் உலக்கையால் அடித்தார். (28) அப்பொழுது அசுரன் அடிபட்டு மிகவும் கிலேசமடைந்தான். இதன் நடுவில் ஸ்ரீ கணநாதர் கோடரியால் ஓர் நொடியில் அவனது சைன்யங்களை யெல்லாம் ஒரே சமயத்தில் கொன்று விட்டார் இது ஆச்சரியம். பிறகு கஜமுகாசுரன் கோபாக்னியால் ஜ்வலிக்கப்பெற்றவனாகி (29-30) மஹாத்மாவாகிய அந்த கணபதியின் பேரில் மிகுந்த தேவாஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். ஓ தக்ஷ! அந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் அவரை விதிப்படி பிரதக்ஷிணம் செய்து (31) நமஸ்கரித்து மிகுந்த பயத்தோடு நின்றன. அதைப் பார்த்து அசுரன் கோபத்தோடு அந்த கணபதியின் பேரில் பல பாணங்களை பிரளய காலமேகங்கள் மிக கர்வத்துடன் பெரும் மழை பெய்வது போல் வர்ஷித்தான். பிறகு மிக பலிஷ்டனாகிய ஸ்ரீ கணேசர் அவன் அஸ்திர சஸ்திரங்களால்

कल्पकाल भृशाटोपमेघो वृष्टीर्यथातथा । गणाध्यक्षस्ततो ज्ञात्वा तमशास्त्रवधं तथा ॥ ३३
नुनोद दन्तमेतस्मिन् अग्रे छित्वा महाबलः । स समभ्येत्य वेगेन भित्वोरस्तस्य निष्ठुरम् ॥ ३४
क्षणात् स्वादूदकांभोधौ स्नात्वा तस्य करं ययौ । उत्सृज्य देहमसुरस्तदा तं रुधिराप्लुतम् ॥ ३५
जग्राह देहमतुलं मूषिकस्य महोन्नतम् । सुवृत्तरक्तपृथुलघोरनेत्रद्वयान्वितम् ॥ ३६
स्थूलदीर्घातिकठिनवक्त्रवालेन संयुतम् । पादैश्चतुर्भिः परितश्चलद्भिः पर्वतान् द्रुमान् ॥ ३७
नयन्तं पांसुतामुग्रमण्डान्यत्तुं परीवृढम् । महारावं महाघोरं तर्जयन्तं जगत्त्रयम् ॥ ३८
तादृशोऽयं महावेगाद्धेरंबनिकटं ययौ । आरुह्यास्मिन् गणाध्यक्षो कल्पयत्तं स्ववाहनम् ॥ ३९
बभार स तु विघ्नेशमवाप्तज्ञानवानहो । ततो ब्रह्ममुखादेवाः प्रीतिमापुस्तरां तदा ॥ ४०
ववर्षुस्सुमनोजालं ननृतुश्च समन्ततः । पेटुर्गुणगणानस्य नितरां मागधा इव ॥ ४१
ततस्तेषु कृपां चक्रे विघ्नेशः करुणाकरः । यानि भूतानि दैत्येन मारितानि दुरात्मना ॥ ४२

கல்பகாலப்ருசாடோபமோகோ வ்ருஷ்டீர்யதா ததா ।
கணாத்யக்ஷஸ்ததோ ஞாத்வா தமசஸ்த்ரவதம் ததா ॥ 33
நுனோத தந்தமேதஸ்மின் அக்ரே சித்வா மஹாபல: ।
ஸ ஸமப்யேத்ய வேகேன பித்வோரஸ்தஸ்ய நிஷ்டுரம் ॥ 34
க்ஷணாத் ஸ்வாதூதகாம்போதௌ ஸ்னாத்வா தஸ்ய கரம் யயௌ ।
உத்ஸ்ருஜ்ய தேஹமஸுர ஸ்ததா தம் ருதிராப்லுதம் ॥ 35
ஜக்ராஹ தேஹமதுலம் மூஷிகஸ்ய மஹோன்னதம் ।
ஸுவ்ருத்தரக்தப்ருதுளகோரநேத்ரத்வயான்விதம் ॥ 36
ஸ்தூலதீர்காதிகடினவக்த்ரவாலேன ஸம்யுதம் ।
பாதைச்சதுர்பி: பரித: சலத்பி: பர்வதான் த்ருமான் ॥ 37
நயந்தம் பாம்ஸுதாமுக்ர மண்டான்யத்தும் பரீப்ருடம் ।
மஹாராவம் மஹாகோரம் தர்ஜயந்தம் ஜகத்ரயம் ॥ 38
தாத்ருசோऽயம் மஹாவேகாத் ஹேரம்ப நிகடம் யயௌ ।
ஆருஹ்யாஸ்மின் கணாத்யக்ஷா கல்பயத் தம் ஸ்வவாஹனம் ॥ 39
பபார ஸ து விக்னேச மவாப்தக்ஞானவானஹோ ।
ததோ ப்ரம்ஹமுகா தேவா: ப்ரீதிமாபுஸ்தராம் ததா ॥ 40
வவர்ஷுஸ் ஸுமனோஜாலம் நந்ருதுச்ச ஸமந்தத: ।
பேடுர்குணகணானஸ்ய நிதராம் மாகதா இவ ॥ 41
ததஸ்தேஷு க்ருபாம் சக்ரே விக்னேச: கருணாகர: ।
யானி பூதானி தைத்யேன மாரிதானி துராத்மனா ॥ 42

கொல்லத்தகாதவன் என்பதை அறிந்து (32-33) தனது ஓர் கொம்பின் நுனியை முறித்து அவன் மீது எறிந்தார். அது மிகுந்த வேகத்தோடு வந்து அவனுடைய கடினமான மார்பைப் பிளந்து ஓர் நொடியில் சுத்த ஜல ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம் செய்து விட்டு அவருடைய கையை அடைந்தது. அப்பொழுது அந்த அசுரன் ரத்தங்களால் நனைக்கப்பட்ட அந்த சரீரத்தை விட்டு (34-35) உவமையற்றதும் மிக உன்னதமுமான மூஞ்ஜூரின் தேகத்தை எடுத்துக் கொண்டான். நன்கு வட்டமாயும் சிவந்ததாயும் பெரியதாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள இரண்டு கண்களை உடையதும், (36) பருத்து நீண்ட மிக கெட்டியான முகத்தோடும், வாலோடும் கூடியதும், சுற்றிலும் அசைகின்ற நான்கு கால்களால் மலைகளையும், மரங்களையும் (37) தூளாகச் செய்கின்றதும், கொடூரமாயுள்ளதும், எல்லா அண்டங்களையும் விழுங்கத் திறமையுள்ளதும், மிகுந்த சப்தமுடையதும், மிக கோரமானதும், மூன்று உலகங்களையும் நடுங்கச் செய்வதுமான (38) அப்படிப்பட்ட மூஞ்ஜூரானது மிகுந்த வேகத்தோடு விநாயகரின் சமீபத்திற்கு வந்தது. ஸ்ரீ கணபதியானவர் அதன் மேலேறிக்கொண்டு அதைத் தனக்கு வாகனமாக்கிக்கொண்டார். (39) அந்த மூஞ்ஜூரும் திவ்ய ஞானத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ விக்னேச்வரரை சுமந்தது. ஆச்சரியம். பிறகு, ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைந்து, (40) மலர்மாரி பொழிந்து சுற்றிலும் நர்த்தனம் செய்துகொண்டு, கட்டியக்காரர்கள்போல் அந்தக் கணபதியினுடைய குணாதிசயங்களைப் பாடினார்கள். (41) பிறகு, தயாநிதியாகிய ஸ்ரீ விக்னேச்வரர், அவர்கள்மீது கிருபை செய்தார். துராத்மாவாகிய கஜமுகா

उत्तस्थुस्तानि सर्वाणि विघ्नेश्वर कृपावशात् । असाध्यं किं गणेशस्य रक्षकस्य सतां सदा ॥ ४३
ततः कोलाहलं चक्रुर्भूतानि निखिलान्यपि । असुरेन्द्रस्तदा भीतो भूतेभ्यश्च पुरन्दरात् ॥ ४४
पक्षिणोरूपमादाय मेरोः प्राप गुहां तदा । शुक्रोऽपि पक्षिरूपेण भीत्या प्रापपदं स्वकम् ॥ ४५
मृतो यत्रासुरो घोरो स्रवद्रक्तो दुरात्मवान् । पुरं बभूव तत्रैव महद्रक्तवनाह्वयम् ॥ ४६
तत्र विघ्नेश्वरश्शंभुं प्रतिष्ठाप्य विधानतः । स्वनाम्ना पूजयामास भक्त्या गणपतीश्वरम् ॥ ४७
पुनश्च मूषिकारूढो भूतैर्देवैश्च सेवितः । छत्रचामरवृन्दैश्च निर्जगाम मुदान्वितः ॥ ४८
तत्र मार्गवशात्प्राप वटद्वीपं मनोहरम् । ततो विनिर्ययौ विष्णुर्ज्ञात्वास्यात्र समागमम् ॥ ४९
अन्धाजगररूपोऽसौ विघ्नेशस्य महात्मनः । तत्र दृष्ट्वा गणेशानं प्रणम्य परया मुदा ॥ ५०
तुष्टाव मुक्ततद्रूपो नैजं रूपमवाप्य च । नमस्तेऽस्तु गणेशान भक्तानामिष्टसिद्धिद ॥ ५१
अनायकाय महते सर्वलोकैकनायक । भवद्दर्शन मात्रेण मम घोरमिदं वपुः ॥ ५२

உத்தஸ்து ஸ்தானி ஸர்வாணி விக்னேச்வர க்ருபாவசாத் ।
அஸாத்யம் கிம் கணேசஸ்ய ரக்ஷகஸ்ய ஸதாம் ஸதா ॥ 43

தத: கோலாஹலம் சக்ருர்பூதானி நிகிலான்யபி । அஸுரேந்த்ரஸ்ததா பீதோ பூதேப்யச்ச புரந்தராத் 44

பக்ஷிணோருபமாதாய மேரோ: ப்ராப குஹாம் ததா । சுக்ரோऽபி பக்ஷிரூபேண பீத்யா ப்ராப பதம் ஸ்வகம்

ம்ருதோ யத்ராஸுரோ கோரோ ஸ்ரவத்ரக்தோ துராத்மவான் ।
புரம் பபூவ தத்ரைவ மஹத்ரக்தவனாஹ்வயம் ॥ 46

தத்ர விக்னேச்வரச்சம்பும் ப்ரதிஷ்டாப்ய விதானத: ।
ஸ்வநாம்னா பூஜயாமாஸ பக்த்யா கணபதீச்வரம் ॥ 47

புனச்ச மூஷிகாரூடோ பூதைர்தேவைச்ச ஸேவித: । சத்ரசாமரஸங்கைச்ச நிர்ஜகாம முதான்வித: ॥ 48

தத்ர மார்கவசாத்ப்ராப வடத்விபம் மனோஹரம் ।
ததோ வினிர்யயௌ விஷ்ணுர் ஞாத்வாऽஸ்யாத்ர ஸமாகமம் ॥ 49

அந்தாஜகரரூபோऽஸௌ விக்னேசஸ்ய மஹாத்மன: ।
தத்ர த்ருட்ஷ்வா கணேசானம் ப்ரணம்ய பரயா முதா ॥ 50

துஷ்டாவ முக்ததத்ரூபோ நைஜம் ரூபமவாப்யச । நமஸ்தேஸ்து கணேசான பக்தானுமிஷ்ட ஸித்தித 51

அனாயகாய மஹதே ஸர்வலோகைகநாயக । பவத்தர்சனமாத்ரேண மம கோரமிதம் வபு: ॥ 52

சுரனால் கொல்லப்பட்ட (42) பூதர்களெல்லாம் விக்னேச்வரருடைய கிருபா பலத்தால் எழுந்தார்கள். எப்பொழுதும் ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீ கணேசருக்கு எதுதான் முடியாது? (43) பிறகு, பூதர்களெல்லாம் மிகுந்த கோலாகலம் செய்தார்கள். அப்பொழுது அசுரேந்திரன் பூதர்களிடத்திலும், இந்திரனிடத்திலும் மிகுந்த பயமடைந்து (44) பக்ஷியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு மேரு குகையை அடைந்தான். சுக்கிராசாரியாரும் பயத்தால் பக்ஷியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம் சென்றார். (45) துராத்மாவும், க்ரூரனுமான கஜமுகாசுரன் எந்த இடத்தில் ரத்தத்தை ஒழுகவிட்டுக்கொண்டு மரித்தானோ அந்த இடமானது ரத்த வனமென்னும் பெயருள்ள பெரிய பட்டணமாக ஆயிற்று. (46) அங்கு விக்னேச்வரர் விதிப்படி ஓர் சிவலிங்கத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்து, கணபதீச்வரரென தன் பெயரை வைத்து பக்தியுடன் பூஜை செய்தார். (47) ஸ்ரீ விநாயகர் மறுபடியும் மூஷிகத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு பூதர்களாலும், தேவர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டு, குடைகள், சாமரங்கள் இவைகளின் கூட்டங்களோடு சந்தோஷமாய்ப் புறப்பட்டார் (48) செல்லும் வழியில் மனோகரமான வடத்வீபத்தை அடைந்தார். பிறகு, கண்ணில்லாத மலைப்பாம்பின் உருவத்தைக்கொண்ட விஷ்ணுவானவர் மஹாத்மாவான ஸ்ரீ விக்னேச்வரருடைய வருகையைத் தெரிந்துகொண்டு மரப்பொந்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி அங்கு அவரைத் தரிசித்து, நமஸ்கரித்து (49-50) அந்த மலைப்பாம்பின் உருவத்தை விட்டு, தன் உருவத்தை அடைந்து துதித்தார். பக்தர்களுக்கு இஷ்டத்தை அளிக்கும் ஓ கணேச! உமக்கு நமஸ்காரம். (51) மேற்பட்ட எஜமானரில்லாதவரே! எல்லோருக்கும் பெரியவரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் முக்ய நாயகரே! தேவர்களைக் காக்கும் கணேச! தங்களைத் தரிசித்தவுடன் கௌரியின் சாபத்தால் ஏற்பட்ட எனது

गौरीशापवशात्प्राप्तं विनष्टं खलु देवप । इत्युक्त्वा पूजयामास भक्त्या तं परया हरिः ॥ ५३
पूजाद्रव्याणि संपाद्य भक्ष्यैर्भोज्यैरनेककैः । ततः प्रसन्ने विघ्नेशे प्रोवाच वचनं हरिः ॥ ५४
अर्चयन्ति धनुर्मासे षष्ठ्यामस्यां नरोत्तमाः । सर्वाभीष्टप्रदं त्वां ये तेषां सर्वेश वाञ्छितम् ॥ ५५
दातुमर्हसि विघ्नेश मद्रक्षाज्ञापनाय भो । इति तस्य वचश्श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा गणैस्सह ॥ ५६
गणेश्वरो ययावाशु कैलासं पर्वतोत्तमम् । प्रणम्य तत्र पितरौ पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ ५७
तदाज्ञया निजद्वारवेदिमाश्रयतिस्म सः । ततो विष्णुमुखा देवाः प्रणम्यात्र विनायकम् ॥ ५८
स्तुत्वा वव्रुर्वरञ्चान्यं बद्धाञ्जलिकरा इमे । विघ्नेशास्माभिरमरैरसुरस्य दुरात्मनः ॥ ५९
पुरतो गजवक्त्रस्य यत्कृतं कुट्टनादिकम् । तत् स्वामिन् पुरतस्तेऽद्यप्रभृत्यस्तु महात्मनः ॥ ६०
न विस्मृतिर्भवेत्तेन मद्रक्षाकारणस्य भो । एवं त्वत्पुरतो मर्त्या ये कुर्वन्ति क्रियामिमाम् ॥ ६१
तेषामभीष्टदो नित्यं भवदेव भवात्मज । ततो लब्धवरास्सर्वे नत्वा कुट्टनपूर्वकम् ॥
स्वपदानि ययुः प्रीत्या देवा विघ्नेश्वराज्ञया ॥ ६२

கௌரீசாபவசாத் ப்ராப்தம் விநஷ்டம் கலு தேவப ! இத்யுக்த்வா பூஜயாமாஸ பக்த்யா தம் பரயா ஹரி: 53
பூஜாத்ரவ்யாணி ஸம்பாத்ய பக்ஷ்யைர் போஜ்யைரநேககை: |
தத: ப்ரஸன்னே விக்னேசே ப்ரோவாச வசனம் ஹரி: || 54
அர்சயந்தி தனுர்மாஸே ஷஷ்ட்யாமஸ்யாம் நரோத்தமா: |
ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதம் த்வாம் யே தேஷாம் ஸர்வேச வாஞ்சிதம் || 55
தாதுமர்ஹஸி விக்னேச மத்ரக்ஷாக்ஞாபனாய போ | இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ததேத்யுக்த்வா கணைஸ்ஸஹ
கணேச்வரோ யயாவாசு கைலாசம் பர்வதோத்தமம் |
ப்ரணம்ய தத்ர பிதரௌ பார்வதீபரமேச்வரௌ || 57
ததாக்ஞயா நிஜத்வார வேதிமாச்ரயதிஸ்ம ஸ: | ததோ விஷ்ணுமுகாதேவா: ப்ரணம்யாத்ர விநாயகம் 58
ஸ்துத்வா வவ்ருர்வரஞ்சான்யம் பத்தாஞ்ஜலிகரா இமே | விக்னேசாஸ்மாபிரமரைரஸுரஸ்ய துராத்மன: 59
புரதோ கஜவக்த்ரஸ்ய யத்க்ருதம் குட்டனாதிகம் |
தத் ஸ்வாமின் புரதஸ்தேSத்ய ப்ரப்ருத்யஸ்து மஹாத்மன: || 60
ந விஸ்ம்ருதிர் பவேத்தேன மத்ரக்ஷா காரணஸ்ய போ |
ஏவம் த்வத்புரதோ மர்த்யா யே குர்வந்தி க்ரியாமிமாம் || 61
தேஷாமபீஷ்டதோ நித்யம் பவ தேவ பவாத்மஜ |
ததோ லப்தவராஸ் ஸர்வே நத்வா குட்டனபூர்வகம் ||
ஸ்வபதானி யயு: ப்ரீத்யா தேவா விக்னேச்வராக்ஞயா || 62

அதிகோரமான இந்த மலைப்பாம்பின் உருவமானது நாசமாயிற்றல்லவோ எனக்கூறி விஷ்ணுவானவர் மிகுந்த பக்ஷ்ய போஜ்யங்கள் முதலிய அனேகம் பூஜா திரவ்யங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு மிகுந்த பக்தியோடு அவரைப் பூஜை செய்தார். பிறகு ஸ்ரீ விக்னேச்வரர் பிரஸன்னரானவுடன் விஷ்ணு கூறியதாவது: (52–54) "ஸர்வேசனும், விச்வேசனுமான ஓ விநாயக! யாவற்றையும் அளிக்கும் தங்களை இந்த மார்கழி மாதத்தில் சுக்ல ஷஷ்டியன்று எந்த மனித ச்ரேஷ்டர்கள் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் கோரிய பொருளை, என்னை ரக்ஷித்த ஞாபகார்த்தமாய் கொடுத்தருள வேண்டுகிறேன்" என்று இவ்வாறான அந்த விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வாறே ஆகட்டுமென விநாயகர் கூறி கணங்களுடன் சிறந்த கைலாய மலைக்குச் சென்றார். அங்கு கைலாய மலையில் மாதா பிதாக்களான பார்வதீ பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து (55–57) அவருடைய கட்டளையால் தனது மண்டபத்தின் வாசலில் அந்த விநாயகர் அமர்ந்தார். பிறகு, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அங்கு விநாயகரை நமஸ்கரித்து, (58) துதித்து, அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு மற்றோர் வரனையும் வேண்டினார்கள். ஓ விக்னேச்வர! துராத்மாவாகிய கஜமுகாசுரனுக்கு முன்னிலையில் தேவர்களான எங்களால் செய்யப்பட்டு வந்த நெற்றியில் குட்டிக் கொள்ளுதல், தோப்புக்கரணம் போடுதல் முதலியவைகளை இன்று முதல் மஹாத்மாவாகிய தங்கள் முன்னிலையில் "தாங்கள் எங்களை ரக்ஷித்தது மறக்காமலிருப்பதற்காக" நாங்கள் செய்வதற்கு அனுமதிக்கவேண்டும். இவ்விதம் தங்களுக்கு முன்னிலையில் எந்த மனிதர்கள் செய்கின்றார்களோ (59-61) ஓ பரமேச்வர புத்ர! ஓ தேவாதிதேவ! அவர்களுக்கு எப்பொழுதும்

आख्यानमेतद्भवतो मयाऽत्र प्रजापते वर्णितमानुपूर्व्यात् ।
गणेश्वरस्यामितवैभवस्य किं तावता दूषणमीश्वरस्य ॥ ६३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री परमेश्वरस्य निर्गुणत्व निरूपणम् ॥

तामसश्शिव इत्युक्तं त्वया दक्ष प्रजापते । शृणु तच्च ब्रवीम्यद्य चरित्र मवधानतः ॥ १
गुणातीतो महादेवः कल्याण गुणभूषणः । अनन्तमहिमाधारः परञ्ज्योतिः परात्परः ॥ २
सत्वं रजस्तमश्चेति गुणान् सृष्ट्वा पुरा शिवः । रजसा योज्यधातारं स्रष्टुं लोकान्मतिं ददौ ॥ ३
सत्वेन विष्णुं संयोज्य पालनाय मतिं ददौ । अन्यैः कर्तुमशक्यत्वात् संहारस्य सुरोत्तमः ॥ ४
अधिष्ठाय तदा शंभुरन्तस्सत्वोऽपि केवलः । प्रतिकल्पं महादेवस्सर्वं संहरति प्रभुः ॥ ५

ஆக்யான மேதத் பவதோ மயாSத்ர ப்ரஜாபதே வர்ணி மானுபூர்வ்யாத் ।
கணேச்வரஸ்யாமிதவைபவஸ்ய கிம் தாவதா தூஷணமீச்வரஸ்ய ॥ 63

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே அஷ்டாவிம்சோத்யாய:

॥ அத ஏகோனத்ரிம்சோSத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமேச்வரர் குணமற்றவர் என்பதை நிரூபித்தல்

தாமஸச்சிவ இத்யுக்தம் த்வயா தக்ஷப்ரஜாபதே । ச்ருணு தச்ச ப்ரவீம்யத்ய சரித்ரமவதானத: ॥ 1
குணாதீதோ மஹாதேவ: கல்யாணகுண பூஷண: । அனந்தமஹிமாதார: பரஞ்ஜ்யோதி: பராத்பர: ॥ 2
ஸத்வம் ரஜஸ்தமச்சேதி குணான் ஸ்ருஷ்ட்வா புரா சிவ: ।
ரஜஸா யோஜ்ய தாதாரம் ஸ்ரஷ்டும் லோகான் மதிம் ததௌ ॥ 3
ஸத்வேன விஷ்ணும் ஸம்யோஜ்ய பாலனாய மதிம் ததௌ ।
அன்யை: கர்துமசக்யத்வாத் ஸம்ஹாரஸ்ய ஸுரோத்தம: ॥ 4
அதிஷ்டாய ததா சம்புரந்தஸ்ஸத்வோபி கேவல: । ப்ரதிகல்பம் மஹாதேவஸ்ஸர்வம் ஸம்ஹரதி ப்ரபு: ॥ 5

அபீஷ்டங்களை அளிப்பவராக ஆகவேண்டும். பிறகு, அவர்கள் யாவரும் வரனைப் பெற்றுக்கொண்டு நெற்றியில் குட்டிக்கொண்டு, நமஸ்கரித்து அவரது ஆக்ஞையின் பேரில் சந்தோஷத்துடன் தனது இருப்பிடம் சென்றார்கள்.(62) ஓ தக்ஷ! அளவற்ற மஹிமையுள்ள விக்னேச்வரருடைய இந்த சரித்திரத்தை ஆதியோடந்தமாய் உனக்கு நான் வர்ணித்துக் கூறினேன். இதனால் ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்கு என்ன தோஷம் கூற முடியும்? (63)

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ தக்ஷ! ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தாமஸ குணமுடையவரென்று உன்னால் கூறப்பட்டதல்லவா! நான் இப்பொழுது அந்தச் சரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஸாவதானமாகக் கேள். (1) ஸ்ரீ மஹாதேவன் முக்குணங்களையும் தாண்டியவர் கல்யாண குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர். அளவற்ற மகிமைகளுக்கு இருப்பிடமானவர், பரஞ்ஜோதி ஸ்வரூபி, பரம்பொருள். (1) முன்பு அவர் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து ப்ரும்மனை ரஜோ குணத்தோடு சேர்த்து அவருக்கு உலகங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் புத்தியைக் கொடுத்தார். (3) விஷ்ணுவை ஸத்வ குணத்தோடு சேர்த்து உலகங்களை ரக்ஷிக்கும் புத்தியைக் கொடுத்தார். மற்ற தேவ ச்ரேஷ்டர்களால் ஸம்ஹாரத் தொழிலை செய்ய முடியாதாகையால் (4) அப்பொழுது ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீ சம்புவானவர் உள்ளத்தில் கேவலம் ஸத்வகுண

अन्यथा सर्व विद्यानामुपदेष्टा कथं शिवः । सनकादि ऋषीणांच ब्रह्मविष्ण्वादि नाकिनाम् ॥ ६
स्वच्छाकृतिः कथं वाऽयं तामसश्चेद्भवेच्छिवः । सत्यं ज्ञानमनन्तं च ब्रह्मप्राह शिवं श्रुतिः ॥ ७
एवमादि महेशस्य तामसत्वेन संभवेत् । निरञ्जनं महादेवं निर्गुणं निरुपप्लवम् ॥ ८
अनन्तमहिमाधार मपरिच्छिन्नवैभवम् । अप्राकृतशरीरञ्च लक्ष्यलक्षणवर्जितम् ॥ ९
अत्यन्तपरिशुद्धत्वाच्छिव इत्याहहि श्रुतिः । ब्रह्मविष्णुमुखा देवा गुणत्रयसमन्विताः ॥ १०
निद्रालस्यवशत्वाच्च कृष्णत्वात्तामसो हरिः । अहंकारादियुक्तत्वाद्राजसः परिपठ्यते ॥ ११
शिवज्ञानार्चनध्याननिष्ठत्वात्सात्विकश्च सः । एवं गुणत्रययुतो ब्रह्मात्र चतुराननः ॥ १२
दुःखाज्ञानादियुक्तत्वात्तामसात्मा विधिस्स्मृतः । सुवर्णसदृशाकारो राजसोऽहंकृतीयुतः ॥ १३
शिवज्ञानादियुक्तत्वात्सात्विकोऽपि प्रजापते । एवमेव जगत्सर्वं गुणत्रयमयं किल ॥ १४
शिवस्तु निर्गुणश्शान्तः केवलं ज्ञानरूपवान् । चराचराणां सर्वेषामन्तरात्मा महेश्वरः ॥ १५

அன்யதா ஸர்வவித்யானாமுபதேஷ்டா கதம் சிவ: । ஸனகாதிருஷீணாஞ்ச ப்ரும்ஹவிஷ்ண்வாதிநாகினாம் 6
ஸ்வச்சாக்ருதி: கதம் வாऽயம் தாமஸச்சேத்பவேச்சிவ: ।
ஸத்யம் ஞானமனந்தம்ச ப்ரஹ்மப்ராஹ சிவம் ச்ருதி: ॥ 7
எவமாதி மஹேசஸ்ய தாமஸத்வேன ஸம்பவேத் ।
நிரஞ்ஜனம் மஹாதேவம் நிர்குணம் நிருபப்லவம் ॥ 8
அனந்தமஹிமாதாரமபரிச்சின்ன வைபவம் । அப்ராக்ருதசரீரஞ்ச லக்ஷ்யலக்ஷணவர்ஜிதம் ॥ 9
அத்யந்த பரிசுத்தத்வாத் சிவ இத்யாஹஹிச்ருதி: । ப்ரும்ஹ விஷ்ணுமுகா தேவா குணத்ரய ஸமன்விதா: 10
நித்ராலஸ்யவசத்வாச்ச க்ருஷ்ணத்வாத்தாமஸோ ஹரி: ।
அஹங்காராதியுக்தத்வாத்ராஜஸ: பரிபட்யதே ॥ 11
சிவஞானார்ச்சனத்யான நிஷ்டத்வாத்ஸாத்விகச்ச ஸ: । ஏவம் குணத்ரயயுதோ ப்ரும்ஹாச சதுரானன: 12
து:காக்ஞானாதியுக்தத்வாத் தாமஸாத்மா விதி: ஸ்ம்ருத: ।
ஸுவர்ணஸத்ருசாகாரோ ராஜஸோऽஹங்க்ருதீயுத: ॥ 13
சிவஞானாதியுக்தத்வாத் ஸாத்விகோऽபி ப்ரஜாபதே । ஏவமேவ ஜகத் ஸர்வம் குணத்ரய மயம் கில ॥ 14
சிவஸ்து நிர்குணச்சாந்த: கேவலம் ஞானரூபவான் । சராசராணாம் ஸர்வேஷாமந்தராத்மா மஹேச்வர: 15

மூர்த்தியாக இருந்தும் அவரே தமோகுணத்தோடு கூடிய ருத்ரமூர்த்தியாக இருந்துகொண்டு ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹரித்து வருகிறார். (5) இல்லாவிடில் ஸனகர் முதலிய ரிஷிகளுக்கும், ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கும் அந்தப் பரமசிவன் எவ்வாறு எல்லா வித்யைகளையும் உபதேசிக்கின்றவராக ஆவார்? (6) மேலும் அவர் எவ்வாறு சுத்த நிர்மலமான சரீரத்தை உடையவராக ஆவார்? வேதமானது அந்தப் பரமேச்வரரை ஸத்ய ஞானானந்த பரப்ரும்மமென்று சொல்லுகின்றதே (7) இது முதலானவைகளெல்லாம் அவர் தாமஸ குணமுள்ளவராயில் அவருக்கு ஏற்படாதே. நிர்மலரும், நிர்குணரும், விகாரமற்றவரும் (8) அளவற்ற மகிமைகளுக்கு இருப்பிடமானவரும், குறைவில்லாத வைபவங்களை உடையவரும், மாயா ஸம்மந்தமில்லாத சரீரமுடையவரும், லக்ஷ்ய லக்ஷணமற்றவரும், (அஸாதாரண தர்மத்தால் குறிப்பிட முடியாதவர்) இப்படிப்பட்ட மஹாதேவரை, (9) அவர் மிகவும் பரிசுத்தமுள்ளவராதலால் வேதமானது சிவா என்று கூறுகிறது ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் எல்லாம் மூன்று குணங்களோடு கூடியவர்கள். (10) விஷ்ணுவானவர் தூக்கத்திற்கும், சோம்பலுக்கும் வசப்பட்டிருப்பதாலும், கருத்திருப்பதாலும் தமோகுணமுடையவர். அஹங்காரம் முதலியவற்றோடு கூடியிருப்பதால் ரஜோ குணமுள்ளவரென்றும் சொல்லப்படுகிறது, (11) சிவனைப்பற்றிய ஞானம், சிவார்ச்சனம், சிவத்யானம் இவைகளை எப்பொழுதும் செய்பவராக இருப்பதால் ஸத்வ குணமுடையவராக ஆவார். இவ்விதமே நான்கு முகரான ப்ரும்மாவும் முக்குணங்களை உடையவர். (12) அவர் துக்கம், அக்ஞானம் முதலியவைகளோடு கூடியிருப்பதால் ப்ரும்மாவானவர் தமோ குணமுடையவரென்று சொல்லப்படுகிறார். தங்க நிறமுள்ள சரீரத்தையும், அஹங்காரத்தோடும் கூடியவராகையால் ரஜோ குணமுள்ளவர் என்றும் சொல்லப்படுகிறார் (13) ஓ தக்ஷ! அவர் சிவ ஞானம் முதலியவைகளோடு கூடியவராகையால் ஸாத்விகர் என்றும் கூறப்படுகிறார், இவ்விதமே உலகம் யாவும் முக்குணமாக இருக்கின்றதல்லவா! (14) ஸ்ரீ பரமசிவனோவெனில் குணங்களற்றவர். சாந்தமுடையவர். கேவலம் ஞானஸ்வரூபத்தைக் கொண்டவர். ஸ்ரீ மஹேச்வரன் எல்லா ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக விளங்குகிறவர். (15)

कृत्यभेदोपचारेण तामसो भाति नान्यथा । निर्वाणादि मयात्रोक्तं तामसान्तं चरित्रकम् ॥ १६
शिवस्य दारुकारण्यनिलयानां महर्षिणाम् । द्विसहस्रोनपञ्चाशत्सहस्राणांच रक्षितुम् ॥ १७
तत्तद्रक्षाविधौ स्यायच्चरितं तत्तदीरितम् । तस्मात्त्वमपि यज्ञेऽस्मिन्यज यज्ञेश्वरं शिवम् ॥ १८
स एव भगवांस्त्वाञ्च दक्ष रक्षति सत्यतः । एवमुक्ते ऋषिवरे दधीचे पुनरेव सः ॥ १९
योवा कोवा भवत्वेष न तस्मै दीयते हविः । यत्किञ्चिदपि वक्तव्यं त्वया नैवात्र तापस ॥ २०
गच्छ गच्छ यथामार्गं मुक्त्वा वाचालतामिह । इत्युक्तवति दक्षेऽस्मिन् पुनः कोपाकुलो ऋषिः ॥ २१
निगृह्य कोपं यत्नेन स्वान्तरेव वचोऽब्रवीत् । अध्वरे ये महादेवं न यजन्ति द्विजाधमाः ॥ २२
न तेषां तत्फलं किन्तु विपरीतफलं भवेत् । तस्मात् त्वदीय यज्ञस्य विच्छेदो भवति ध्रुवम् ॥ २३
छिन्नं तव शिरस्सद्यो भविष्यति न संशयः । एतैश्च सकलैर्देवैः भोक्तुमभ्यागतै र्हविः ॥ २४
इत्युक्त्वाऽथ द्विजान्वीक्ष्य यज्ञवाटमुपागतान् । यूयं विप्राधमास्सर्वे कुशास्त्रासक्तमानसाः ॥ २५

க்ருத்யபேதோபசாரேண தாமஸோ பாதி நான்யதா ।
நிர்வாணாதி மயாऽத்ரோக்தம் தாமஸாந்தம் சரித்ரகம் ॥ 16
சிவஸ்யதாருகாரண்யநிலயானாம் மஹர்ஷிணாம் ।
த்விஸஹஸ்ரோனபஞ்சாசத் ஸஹஸ்ராணாஞ்ச ரக்ஷிதும் ॥ 17
தத்தத்ரக்ஷாவிதௌ ஸ்யாத்யச்சரிதம் தத்ததீரிதம் ।
தஸ்மாத்த்வமபி யக்ஞேஸ்மின் யஜ யக்ஞேச்வரம் சிவம் ॥ 18
ஸ ஏவ பகவான் த்வாஞ்ச தக்ஷ ரக்ஷதி ஸத்யத: । ஏவ முக்தே ருஷிவரே ததீசே புனரேவ ஸ: ॥ 19
யோவா கோவா பவத்வேஷ ந தஸ்மை தீயதே ஹவி: ।
யத்கிஞ்சிதபி வக்தவ்யம் த்வயா நைவாத்ர தாபஸ ॥ 20
கச்ச கச்ச யதாமார்கம் முக்த்வா வாசாலதாமிஹ ।
இத்யுக்த்வதி தக்ஷேऽஸ்மின் புன: கோபாகுலோ ருஷி: ॥ 21
நிக்ருஹ்ய கோபம் யத்னேன ஸ்வாந்தரேவ வசோப்ரவீத் ।
அத்வரே யே மஹாதேவம் ந யஜந்தி த்விஜாதமா: ॥ 22
ந தேஷாம் தத்பலம் கிம் து விபரீதபலம் பவேத் ।
தஸ்மாத் த்வதீயயக்ஞஸ்ய விச்சேதோ பவதி த்ருவம் ॥ 23
சின்னம் தவ சிரஸ்ஸத்யோ பவிஷ்யதி ந ஸம்சய: ।
ஏதைச்ச ஸகலைர் தேவைர் போக்துமப்யாகதைர் ஹவி: ॥ 24
இத்யுக்த்வாத த்விஜான்வீக்ஷ்ய யக்ஞவாடமுபாகதான் ।
யூயம் விப்ராதமாஸ்ஸர்வே குசாஸ்த்ராஸக்த மானஸா: ॥ 25

ஸம்ஹாரமாகிய பேதமான தொழிலைச் செய்கின்றபடியால் பெயருக்கு மட்டில் தமோகுணமுடையவர்போல் விளங்குகிறாரேயன்றி வேறில்லை. ஓ தக்ஷ! ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய வஸ்திரமில்லாதிருத்தல் முதற்கொண்டு தமோ குணமுள்ளவர் வரையிலுள்ள சரித்திரம் என்னால் உனக்குக் கூறப்பட்டது. (16) தாருகாவன வாஸிகளான நாற்பத்தெட்டாயிரம் ரிஷிகளையும், மற்றவர்களையும் அவ்வப்பொழுது ரக்ஷித்த அந்தப் பரமேச்வரனுடைய சரித்திரங்களையெல்லாம் உனக்குக் கூறினேன். ஆகையால் நீயும் இந்த யாகத்தில் யக்ஞேச்வரரான ஸ்ரீ பரமசிவனைப் பூஜிக்கலாவாய். (17-18) ஓ தக்ஷ! ஸத்யமாய் அந்த பகவானே உன்னையும் ரக்ஷிக்கிறார் என்று முனிச்ரேஷ்டரான ததிசி முனிவர் சொன்னவுடன் மறுபடியும் அந்த தக்ஷன் (19) அவன் எப்பேர்ப்பட்டவனாயினும், நான் அவனுக்கு ஹவிர்பாகம் கொடுக்கப்போவதில்லை நீ இங்கு எனக்கு ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம். ஓ மஹாரிஷியே! உமது அதிகப் பேச்சைவிட்டு வந்த வழியே சென்றுவிடு என்று இவ்வாறாக தக்ஷன் கூறியதும், ததிசி முனிவர் மிகவும் கோபாவேசங்கொண்டவராகி (20–21) அந்தக் கோபத்தை முயற்சியோடு தன்னுள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டு வார்த்தையைச் சொன்னார். எந்த பிராம்மணாதமர்கள் யாகத்தில் ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜிக்காமலிருக்கின்றார்களோ (22) அவர்கள் அந்த யாகத்தின் பயனை அடையாமல் போவதுமின்றி விபரீதமான பயனையும் அடைவார்கள். ஆகையால் ஓ தக்ஷ! உனது யக்ஞத்திற்கு நிச்சயம் தடை ஏற்படும். (23) உனது யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸைச் சாப்பிடுவதற்காகவே வந்த இந்த எல்லா தேவர்களுடைய தலைகளோடு உனது தலையும் நிச்சயம் அறுபடும் (24) என்று கூறிவிட்டு யக்ஞசாலைக்கு வந்துள்ள பிராம்மணர்களைப் பார்த்து,

शिवद्रोहपरा नित्यं शिवार्चनपराङ्मुखाः । वेदमार्गैकविमुखा शिवप्रियविनिन्दकाः ॥ २६
नरकेषुच सर्वेषु पतनतात्यन्तदुःखिताः । शपित्वैवं ऋषिवरः सशिष्यैस्साकमीश्वरम् ॥
ध्यात्वा हृत्पद्मनिलये स्वाश्रमं प्रययौ द्विजाः ॥ २७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रिंशोऽध्यायः ॥

दक्षेण दाक्षायण्याः तिरस्कारः ॥

गते ऋषिवरे तस्मिन्दक्षस्यास्य दुरात्मनः । बलं वीर्यं धृतिः कीर्तिस्संपदाद्याश्च निर्ययुः ॥ १
ततो दक्षस्य भूपृष्ठे ध्वजदण्डो द्विधाऽपतत् । मंगळ्यतन्तुर्भार्यायाः कण्ठाच्छिन्नः पपातह ॥ २
तस्थिरे काककङ्काद्या यूपस्तंभे ततोन्नते । एवमादीनि वीक्ष्यापि दुर्निमित्तानि दुर्मनाः ॥ ३
परित्यक्तभयो विष्णुं पूजयित्वाऽथ पद्मजम् । देवतानामृषीणाञ्च कृतनानोपचारवान् ॥ ४

சிவத்ரோஹபரா நித்யம் சிவார்ச்சனபராங்முகா: | வேதமார்கைகவிமுகாச் சிவப்ரியவினிந்தகா: || 26
நரகேஷுச ஸர்வேஷு பததாத்யந்த துஃகிதா: |
சபித்வைவம் ருஷிவர: ஸசிஷ்யைஸ்ஸாகமீச்வரம் ||
த்யாத்வா ஹ்ருத்பத்மநிலயே ஸ்வாச்ரமம் ப்ரயயௌ த்விஜா: || 27

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகோனத்ரிம்சோத்யாய:

|| அத த்ரிம்சோऽத்யாய: ||

தக்ஷன் தாக்ஷாயணியை அவமதித்தல்

கதே ருஷிவரே தஸ்மின் தக்ஷஸ்யாஸ்ய துராத்மன: |
பலம் வீர்யம் த்ருதி: கீர்திஸ்ஸம்பதாத்யாச்ச நிர்யயு: || 1
ததோ தக்ஷஸ்ய பூப்ருஷ்டே த்வஜதண்டோ த்விதாऽபதத் |
மங்கள்யதந்தூர் பார்யாயா: கண்டாச்சின்ன: பபாதஹ || 2
தஸ்திரே காககங்காத்யா யூபஸ்தம்பே ததோன்னதே | ஏவமாதீனி வீக்ஷ்யாபி துர்நிமித்தானி துர்மனா: 3
பரித்யக்தபயோ விஷ்ணும் பூஜயித்வாऽத பத்மஜம் | தேவதானும்ருஷீணுஞ்ச க்ருதநானோபசாரவான் || 4

ஓ பிராம்மணுத்தமர்களே! நீங்கள் யாவரும் கெட்ட சாஸ்திரங்களில் பற்றுள்ள மனமுடையவர்களாகவும் (25) சிவனுக்குத் துரோகம் செய்வதில் பற்றுள்ளவர்களாகவும், சிவனைப் பூஜை செய்வதில் வெறுப்புள்ளவர்களாகவும் வேத மந்திரங்களில் ரொம்பவும் பராமுகர்களாகவும், சிவபக்தர்களை நிந்திப்பவர்களாகவும், (26) மிகுந்த துக்கமுடையவர்களாகவுமாகி எல்லா நரகங்களிலும் விழுவீர்கள் என்று அம்முனிவர் அவர்களைச் சபித்துவிட்டு, ஹ்ருதய கமலத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை த்யானம் செய்துகொண்டு சிஷ்யர்களோடுகூட தனது ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றார். (27)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது அத்தியாயம்

ததீசி முனிவர் சென்றவுடன் துராத்மாவாகிய அந்த தக்ஷனுடைய பலம், வீர்யம், தைர்யம், கீர்த்தி, ஐச்வர்யம் முதலியவைகளெல்லாம் போய் விட்டன. (1) பிறகு, தக்ஷனுடைய கொடி மரம் இரண்டு துண்டாகி பூமியில் விழுந்தது. அவன் மனைவியின் திருமாங்கல்யச் சரடானது கழுத்திலிருந்து அறுந்து விழுந்தது. (2) மிக உன்னதமான யூபஸ்தம்பத்தின்மேல் (அதாவது யாகத்திற்குரிய பசுக்களைக் கட்டுவதற்கான ஓர் ஸ்தம்பம்) காக்கைகளும், கழுகுகளும் உட்கார்ந்தன. துர்புத்தியுள்ள அந்த தக்ஷன் இவ்வாறு பல அபசகுனங்களைப் பார்த்தும், பயமின்றி முதலில் விஷ்ணுவையும், பிறகு ப்ரும்மாவையும்

तथा दुहितृतद्भर्तॄन् भूषणैर्वसनैरपि । मानयन् ब्राह्मणान् सर्वान् कामधेनुसमर्पितैः ॥ ५
भोजयन्नशनै र्वस्त्रैः कल्पवृक्षविनिर्मितैः । भूषणैर्मणिभि र्दिव्यै श्चिन्तामणिसमुद्भवैः ॥ ६
तोषयामास बहुभिस्तत्र तान् समुपागतान् । एतान्सर्वाणि तत्रैव राशीचक्रुर्द्विजाः परे ॥ ७
गृहीत्वा केचिदन्यत्र स्थाप्याशु पुनरागता । रथानां तुरगाणां च गजानां च महारवाः ॥ ८
बभूवुस्तत्र शालायां विशालायां समुद्रवत् । बहून्यपि विमानानि संबाधेनात्र तस्थिरे ॥ ९
रम्भाद्यप्सरसस्तत्र ननृतुस्सुमनोहरम् । जगुर्विद्याधराः केचित् कलकण्ठाश्श्रुतिप्रियम् ॥ १०
सवधूकास्सुरास्तत्र सन्तुष्टास्तस्थिरे मुदा । दत्वा दानानि दक्षोऽपि ब्राह्मणेभ्यो यथेप्सितम् ॥ ११
अग्निं प्रज्वाल्य तरसा देवानुद्दिश्य मन्त्रतः । आहुतीः प्रददौ तेषामानुपूर्व्याद्धविर्भुजाम् ॥ १२
तत् ज्ञात्वा नारदः श्रीमान् कैलासमचलाधिपम् । गत्वा तत्र महादेवं सांबं भक्त्या प्रणम्य तम् ॥ १३
वृत्तान्तमेतत् प्रोवाच बद्धाञ्जलिकरो ऋषिः । अध्वरेशाय भवते दक्षो धातृसुतोऽप्ययम् ॥ १४

ததா துஹித்ருதத்பர்த்ருன் பூஷணைர்வஸனைரபி ।
மானயன் ப்ராம்ஹணன் ஸர்வான் காமதேனு ஸமர்பிதை: ॥ 5
போஜயன்னசனைர் வஸ்த்ரை: கல்பவ்ருக்ஷ விநிர்மிதை: ।
பூஷணைர் மணிபிர் திவ்யைச்சிந்தாமணிஸமுத்பவை: ॥ 6
தோஷயாமாஸ பஹுபிஸ்தத்ர தான் ஸமுபாகதான் ।
ஏதான் ஸர்வாணி தத்ரைவ ராசிசக்ருர் த்விஜா: பரே ॥ 7
க்ருஹீத்வா கேசிதன்யத்ர ஸ்தாப்யாசு புனராகதா: । ரதானும் துரகாணுஞ்ச கஜானுஞ்ச மஹாரவா: ॥ 8
பபூவுஸ்தத்ர சாலாயாம் விசாலாயாம் ஸமுத்ரவத் । பஹூன்யபி விமானனி ஸம்பாதேனத்ர தஸ்திரே ॥ 9
ரம்பாத்யப்ஸரஸஸ்தத்ர நந்ருதுஸ்ஸுமனோஹரம் । ஜகுர் வித்யாதரா: கேசித் களகண்டாச்ச்ருதிப்ரியம்
ஸவதூகாஸ்ஸுராஸ்தத்ர ஸந்துஷ்டாஸ்தஸ்திரே முதா ।
தத்வா தானனி தக்ஷோSபி ப்ராஹ்மணேப்யோ யதேப்ஸிதம் ॥ 11
அக்னிம் ப்ரஜ்வால்ய தரஸா தேவானுத்திஸ்ய மந்த்ரத: ।
ஆஹுதி: ப்ரததௌ தேஷாமானுபூர்வ்யாத்தவிர் புஜாம் ॥ 12
தத்ஞாத்வா நாரதச் ஸ்ரீமான் கைலாஸமசலாதிபம் ।
கத்வா தத்ர மஹாதேவம் ஸாம்பம் பக்த்யா ப்ரணம்ய தம் ॥ 13
வ்ருத்தாந்தமேதத் ப்ரோவாச பத்தாஞ்ஜலிகரோ ருஷி: ।
அத்வரேசாய பவதே தக்ஷோ தாத்ருஸுதோSப்யயம் ॥ 14

பூஜித்து, தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் பல உபசாரங்களைச் செய்தான். (3-4) அவ்விதமே **தனது** பெண்களையும், மாப்பிள்ளைகளையும் பல வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் வெகும**தித்து,** காமதேனுவால் கொடுக்கப்பட்ட ஆகாரங்களால் அங்குள்ள பிராம்மணர்களைப் பூஜிக்கச்செய்**து, (5)** கல்பக விருக்ஷத்தால் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களாலும், சிந்தாமணியிலிருந்து **உண்டான திவ்ய** ஆபரணங்களாலும், ரத்னங்களாலும் அங்கு வந்துள்ள பிராம்மணர்களை சந்தோஷிக்கச் செய்தான் **சில** பிராம்மணர்கள் இந்த எல்லா திரவ்யங்களையும் அங்கேயே குவியல், குவியலாகச் செய்து வைத்**தனர். (6-7)** சிலர் அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு வேறிடத்தில் வைத்துவிட்டு சீக்கிரம் திரும்பி வந்தார்கள். அங்கு விசாலமான யக்ஞசாலையில் தேர்கள், குதிரைகள், யானைகள் இவைகளின் சப்தங்கள் ஸமுத்திரம் போல் உண்டாயின. அங்கு பல விமானங்கள் மிகவும் நெருக்கமாயிருந்தன. (8-9) அங்கு ரம்பை முதலிய அப்ஸர ஸ்த்ரீகள் மிக மனோகரமாய் நாட்யமாடினார்கள். இனிமையான குரலை உடைய சில வித்யாதரர்**கள்** காதுக்கு இனிமையாகப் பாடினார்கள். (10) தேவர்களெல்லாம் அவரவர்கள் மனைவிகளுட**ன் கூட** அங்கு வெகு சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். தக்ஷனும் பிராம்மணர்களுக்கு இஷ்டப்படி **தானங்களைக்** கொடுத்து (11) பிறகு சீக்கிரம் அக்னியை மூட்டி ஹவிஸ்ஸை புஜிக்கும் தேவர்களுக்கு வரிசையாக மந்திரங்களைச் சொல்லி ஆஹுதிகளைக் கொடுத்தான். (12) அப்பொழுது ஸ்ரீமானான நாரதர் **அதை** அறிந்து, மலைகளுக்குத் தலைவனான கைலாசத்திற்குச் சென்று அங்கு பார்வதியோடு கூடிய **ஸ்ரீ மஹா** தேவரை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து (13) கைகளை அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு **அவருக்கு இந்த** விருத்தாந்தங்களைச் சொன்னார். ஓ பரமேச்வர! தக்ஷனானவன் பிரும்மாவுக்குப் புத்ரனாக **இருந்தும்,**

अदत्वाद्य हविर्भागमन्यान्देवान्यजत्यलम् । यज्ञेश्वरे त्वयि शिव विमुखो दुर्मना इति ॥ १५
तदा तद्वचनं गौरी श्रुत्वा विस्मितमानसा । दक्षस्य तस्य तं यागं द्रष्टुं निश्चितमानसा ॥ १६
प्रणम्य देवमीशानं प्रोवाच परमेश्वरम् । दृष्ट्वाऽत्र यागं देवेश पुनरायामि शीघ्रतः ॥ १७
अनुज्ञां कुरु यात्रायै मम सर्वेश्वराधुना । इति भार्यावचश्श्रुत्वा स्मयमानमुखाम्बुजः ॥ १८
कथं गच्छसि कल्याणि त्वामनाहूय मोहतः । दक्षोऽयमस्मान्मुक्त्वान्यान् देवान्सर्वान्यजत्यलम् ॥ १९
तत्तत्र तव यात्राद्य निषिद्धा खलु भामिनि । इति शंभोस्समाकर्ण्य दक्षकन्या शिवावरा ॥ २०
पुनः प्राह पितृस्नेहाल्लोकयात्रा विधित्सया । क्षमस्वमन्तुं दक्षस्य किञ्चिज्ज्ञस्य शिवाधुना ॥ २१
वीक्ष्य यागमहं तस्य समायास्यामि शीघ्रतः । आज्ञया तव देवेश सोत्सुकैवमुमा तदा ॥ २२
प्रणनाम महादेवं दण्डवद्विनयेन सा । तथेति स महादेवः प्रेषयामास तां शिवाम् ॥ २३
शिवाज्ञया गणास्तस्य विमानं निन्यिरे महत् । अनेककोटिसूर्याभं नानारत्नविचित्रितम् ॥ २४

அதத்வாத்ய ஹவிர்பாகமன்யான் தேவான் யஜத்யலம் ।
யக்ஞேச்வரே த்வயி சிவ விமுகோ துர்மனு இதி ॥ 15
ததா தத்வசனம் கௌரி ச்ருத்வா விஸ்மிதமானஸா ।
தக்ஷஸ்ய தஸ்ய தம் யாகம் த்ரஷ்டும் நிச்சிதமானஸா ॥ 16
ப்ரணம்ய தேவமீசானம் ப்ரோவாச பரமேச்வரம் । த்ருஷ்ட்வாऽத்ர யாகம் தேவேச புனராயாமி சீக்ரத: ॥ 17
அனுக்ஞாம் குரு யாத்ராயை மம ஸர்வேச்வராதுனு ।
இதி பார்யாவசச் ச்ருத்வா ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: ॥ 18
கதம் கச்சஸி கல்யாணி த்வாமனுஹூய மோஹத: ।
தக்ஷோऽயமஸ்மான் முக்த்வான்யான் தேவான் ஸர்வான் யஜத்யலம்
தத்தத்ர தவ யாத்ராத்ய நிஷித்தா கலு பாமினி । இதி சம்போஸ்ஸமாகர்ண்ய தக்ஷகன்யா சிவாவரா 20
புன: ப்ராஹ பித்ருஸ்னேஹாத் லோகயாத்ரா விதித்ஸயா ।
க்ஷமஸ்வ மந்தும் தக்ஷஸ்ய கிஞ்சித்ஞஸ்ய சிவாதுனு ॥ 21
வீக்ஷ்ய யாகமஹம் தஸ்ய ஸமாயாஸ்யாமி சீக்ரத: ।
ஆக்ஞயா தவ தேவேச ஸோத்ஸுகைவ முமா ததா ॥ 22
ப்ரணநாம மஹாதேவம் தண்டவத் வினயேன ஸா ।
ததேதி ஸ மஹாதேவ: ப்ரேஷயாமாஸ தாம் சிவாம் ॥ 23
சிவாக்ஞயா கணஸ்தஸ்ய விமானம் நிந்யிரே மஹத் ।
அனேக கோடிஸூர்யாபம் நானுரத்ன விசித்ரிதம் ॥ 24

யக்ஞங்களுக்குப் பதியான தங்களுக்கு (14) ஹவிர்பாகத்தைக் கொடாமல் துர்புத்திகொண்டவனுகி, யக்ஞேச்வரரான தங்களிடம் பராமுகமாயிருந்துகொண்டு மற்ற தேவர்களையெல்லாம் நன்ருகப் பூஜை செய்கிருன். (15) அப்பொழுது அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, கௌரியானவள் சந்தோஷமுள்ள மனமுடையவளாகி அந்த தக்ஷனுடைய யாகத்தைப் பார்க்க மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு (16) ஸ்ரீ மஹேச்வரரை நமஸ்கரித்துக் கூறினுள். ஓ தேவேச! நான் யாகத்தைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி இங்கு வந்து விடுகிறேன். (17) ஓ ஸர்வேச்வர! அங்கு செல்லுவதற்கு இப்பொழுது எனக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் என்ற மனைவியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, புன்னகையுடன் கூடிய முகாம்புஜத்தை உடையவராய் (18) ஓ கல்யாணி! நீ அங்கு எப்படிப் போவது தகும்? அந்த தக்ஷன் உன்னைக் கூப்பிடாமல் புத்தி மோகத்தால் என்னையும் விட்டு மற்ற எல்லாத் தேவர்களையும் பூஜை செய்கிருன். (19) ஆகையால் ஓ பெண்ணே! நீ இப்பொழுது அங்கு செல்வது தகுதியல்ல என்ற ஸ்ரீ சம்புவினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, தக்ஷன் பெண்ணுகிய கௌரியானவள் (20) தன் தந்தையினிடத்தில் அன்பினுல் உலக வழக்கத்தை அனுசரிக்க எண்ணி மறுபடியும் கூறினுள். ஓ மஹேச்வர! அல்ப ஞானமுள்ள தக்ஷனுடைய அபராதத்தை இப்பொழுது மன்னிக்கவேண்டும். (21) ஓ தேவேச! தங்களின் உத்திரவின் பேரில் நான் அவனுடைய யாகத்தைப் பார்த்துவிட்டு சீக்கிரம் வந்து விடுகிறேன் என்று உமாதேவியானவள் அப்பொழுது மிக விருப்பத்தோடு இவ்விதம் கூறி (22) வணக்கத்தோடு ஸ்ரீ மஹாதேவரைத் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தாள். அவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவளை அனுப்பினுர். (23) உடன் அவரது கணங்கள் சிவாக்ஞையின்படி பெரிய விமானத்தைக்கொண்டு

सर्वालङ्कारसंयुक्तमारुह्यैतच्छिवा तदा । सुमालिनीमालिनीभ्यां धृतदिव्यातपत्रका ॥ २५
मंगळासुमनोभ्यां च वीज्यमाना च चामरैः । भार्यया नन्दिकेशस्य सुकेश्या शोभनांगया ॥ २६
धृतनानामणिप्रोतपादुका सुमनोहरा । अनिन्दिता कमलिनी विकीर्यत्पुष्पसन्ततिः ॥ २७
तालवृन्ताकराभिश्च दिव्यस्त्रीभिः परिवृता । वीटिकापेटिकाभिश्च तथा दर्पणपाणिभिः ॥ २८
स्रग्गन्धवस्त्राभरणपेटिकाकोटिभिस्तथा । नृत्यद्भिरप्सरस्संघैस्सुकुमारांगयष्टिभिः ॥ २९
आश्रयद्भिर्विमानानि बहून्यपि सखीजनैः । शुकहस्ताभिरन्याभिः पिकहंसात्मपाणिभिः ॥ ३०
शारिकादिकराभिश्च सुन्दरीभिः परिवृता । एवमादिभिरन्याभिर्दिव्यस्त्रीभिरियं क्षणात् ॥ ३१
प्रतस्थे वाद्यघोषेण महता परमेश्वरी । धृतच्छत्राणि भूतानि वृषभध्वजपूर्वकम् ॥ ३२
धृतायुधानि चान्यानि तदा द्वादशकोटयः । निर्ययुस्तानि सर्वाणि महाकोलाहलारवैः ॥ ३३
सोमनन्दाख्यगणपः प्रणम्यैनां पदे पदे । महता संभ्रमेणैव यागशालामियं ययौ ॥ ३४
अवरुह्य विमानात् स्वादाप दक्षान्तिकं शिवा । तदा दक्षस्सुतामेनामवमत्य दुरात्मवान् ॥ ३५
अमङ्गळस्तव पतिरविज्ञातकुलोद्भवः । अनाचाररतो नित्यमनाहूतस्ततो मया ॥ ३६

ஸர்வாலங்கார ஸம்யுக்த மாருஹ்யைதச்சிவா ததா । ஸுமாலினீமாலினீப்யாம் த்ருததிவ்யாத பத்ரகா 25
மங்களாஸுமனோப்யாஞ்ச வீஜ்யமானுச சாமரை: । பார்யயா நந்திகேசஸ்ய ஸுகேச்யா சோபனுங்கயா 26
த்ருதநானுமணிப்ரோதபாதுகா ஸுமனோஹரா । அனிந்திதா கமலினி விகீர்யத் புஷ்பஸந்ததி: ॥ 27
தாலவ்ருந்தாகராபிச்ச திவ்யஸ்த்ரீபி: பரிவ்ருதா । வீடிகாபேடிகாபிச்ச ததா தர்பணபாணிபி: ॥ 28
ஸ்ரக்கந்த வஸ்த்ராபரண பேடிகாகோடிபி ஸ்ததா ।
ந்ருத்யத்பிரப்ஸரஸ்ஸங்கைஸ் ஸுகுமாராங்கயஷ்டிபி: ॥ 29
ஆச்ரயத்பிர்விமானுனி பஹூன்யபி ஸகீஜனை: । சுகஹஸ்தாபிரன்யாபி: பிகஹம்ஸாத்மபாணிபி: ॥ 30
சாரிகாதிகராபிச்ச ஸுந்தரீபி: பரிவ்ருதா । ஏவமாதிபிரன்யாபிர் திவ்யஸ்த்ரீபிரியம் க்ஷணுத் ॥ 31
ப்ரதஸ்தே வாத்யகோஷேண மஹதா பரமேச்வரீ । த்ருதச்சத்ராணி பூதானி வ்ருஷபத்வஜ பூர்வகம் 32
த்ருதாயுதானி சான்யானி ததா த்வாதசகோடய: । நிர்யயுஸ்தானி ஸர்வாணி மஹாகோலாஹலாரவை: 33
ஸோமநந்தாக்ய கணப: ப்ரணம்யைனும் பதே பதே । மஹதா ஸம்ப்ரமேணைவ யாகசாலாமியம் யயௌ ॥ 34
அவருஹ்ய விமானுத் ஸ்வாதாப தக்ஷாந்திகம் சிவா । ததா தக்ஷஸ்ஸுதாமேனுமவமத்ய துராத்மவான் 35
அமங்களஸ்தவ பதிரவிக்ஞாதகுலோத்பவ: । அனுசாரரதோ நித்யமனுஹூதஸ்ததோ மயா ॥ 36

வந்தார்கள். அனேக கோடி சூர்ய பிரகாசமுள்ளதும், பல ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் (24) எல்லா அலங்காரங்களோடு கூடியதுமான அந்த விமானத்தில் கௌரியானவள் ஏறிக்கொண்டு சுமாலினி, மாலினி என்றவர்களால் பிடிக்கப்பட்ட திவ்யமான குடையை உடையவளாயும், (25) மங்களா, ஸுமனஸ் இவர்களால் சாமரங்கள் வீசப்பெற்றவளாயும், நந்திகேச்வரன் மனைவியும், சுந்தரமேனியை உடையவளுமான ஸுகேசி என்பவளால் (26) பல ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்ட பாதுகைகளைத் தரிக்கப்பெற்றவளும், மிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவளும், அநிந்திதை, கமலினி என்பவர்களால் புஷ்பமாரி சொரியப்பெற்றவளும் (27) விசிறிகள், வெற்றிலைப் பெட்டிகள், கண்ணாடிகள், வஸ்திரம், ஆபரணம் இவைகளால் நிறைந்த கோடிக் கணக்கான பெட்டிகள், புஷ்பமாலைகள், சந்தனம் இவைகளைக் கையில் தரிக்கின்ற தேவ ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டவளும், அழகிய அவயவங்களை உடைய நர்த்தனம் செய்யும் அப்ஸர ஸ்த்ரீகளாலும், (28-29) பல விமானங்களில் அமர்ந்த ஸகி ஜனங்களாலும், கிளியைக் கையில் கொண்ட மற்ற தோழிகளாலும், குயில், ஹம்ஸம் இவைகளைக் கையில் தரித்தவர்களாலும், (30) நாணத்தங் குருவிகளைக் கையில் தரித்த பல அழகிய ஸ்த்ரீகளாலும், இவ்வாறு இன்னும் மற்ற தேவ ஸ்த்ரீகளாலும் சூழப்பட்டவளாகி, மிகுந்த வாத்ய கோஷங்களுடனும் புறப்பட்டாள் (31) அப்பொழுது பன்னிரண்டு கோடி பூதர்கள் ரிஷபத்வஜத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிலர் குடைகளையும், சிலர் ஆயுதங்களையும்,கையில் தரித்தவர்களாகி, அந்த எல்லோரும் மிகுந்த கோலாகல சப்தத்தோடு புறப்பட்டார்கள். (32-33) ஸோமநந்தன் என்ற கணத் தலைவன் அடிக்கடி கௌரியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டே சென்றான். ஸ்ரீ பரமேச்வரியானவள் இவ்விதம் மிகுந்த ஸம்ப்ரமங்களோடு யாகசாலையைஅடைந்து. (34) தன் விமானத்திலிருந்து இறங்கி, மங்களகரையான தாக்ஷாயணி தக்ஷனுடைய சமீபத்தை அடைந்தாள். அப்பொழுது துராத்மாவான தக்ஷன் பெண்ணை அவமதித்து (35) உனது பதியானவன் அமங்களன். அறியப்படாத குலகோத்திரத்

तद्भार्यात्वं मया नैवाहूता किल मखे परे । तथापि त्वं वृथाशायावशं प्राप्तागता ननु ॥ ३७
गच्छ तत्सहसा पत्युर्गेहमेव श्मशानकम् । इत्युक्तवति दक्षेऽस्मिन् दुराचारे शिवाऽवदत् ॥ ३८
सोदर्यो मम सर्वास्तास्त्वया संमानिताः खलु । तासाञ्च पतयस्तात तथा सर्वेऽपि मानिताः ॥ ३९
अन्येऽपि बान्धवास्सर्वे पूजितास्तारतम्यतः । मत्पतिं मांच यागेऽस्मिंस्त्वं नैव गणयस्यहो ॥ ४०
आगतायां मयि तथाप्यहो कोपाकुलो भवान् । पुनर्गच्छेति वदसि त्वं मामत्र समागताम् ॥ ४१
अपराधं मया किं वा वदैतच्छ्रेयसे न ते । इति गौर्या वचश्श्रुत्वा पुनर्दक्षप्रजापतिः ॥ ४२
तद्भार्या त्वंच नैवास्मद्यागं द्रष्टुमिहार्हसि ॥ ४३
सर्वास्ता अपि मे पुत्र्यस्समाहूता मयाऽत्र ताः । तासाञ्च पतयस्सर्वे मम जामातरस्तु ते ॥ ४४
न जामाता तव पतिर्न पुत्री त्वंच सत्यतः । तासामेव प्रयच्छामि वाञ्छितानि मदिच्छया ॥ ४५
सर्वदा मां विचार्यैता स्तिष्ठन्ति त्वं न तादृशी । तस्मात्तव पतेर्यागे न दास्यामि हविर्वरम् ॥ ४६

தத்பார்யா த்வம் மயா நைவாஹூதா கில மகே பரே ।
ததாபி த்வம் வ்ருதாசாயாவசம் ப்ராப்தா கதா நனு ॥ 37
கச்ச தத்ஸஹஸா பத்யுர்கேஹமேவ ச்மசானகம் । இத்யுக்தவதி தக்ஷேऽஸ்மின் துராசாரே சிவா வதத் 38
ஸோதர்யோ மம ஸர்வாஸ்தா ஸ்த்வயா ஸம்மானிதா: கலு ।
தாஸாஞ்ச பதயஸ்தாத ததா ஸர்வேऽபி மானிதா: ॥ 39
அன்யேऽபி பாந்தவாஸ்ஸர்வே பூஜிதாஸ்தாரதம்யத: ।
மத்பதிம் மாஞ்ச யாகேऽஸ்மின் த்வம் நைவ கணயஸ்யஹோ ॥ 40
ஆகதாயாம் மயி ததா ப்யஹோ கோபாகுலோ பவான் ।
புனர்கச்சேதி வதஸி த்வம் மாமத்ர ஸமாகதாம் ॥ 41
அபராதம் மயா கிம்வா வதைதச்ச்ரேயஸே ந தே ।
இதி கௌர்யா வசச்ச்ருத்வா புனர்தக்ஷ ப்ரஜாபதி: ॥ 42
தத்பார்யா த்வஞ்ச நைவாஸ்மத்யாகம் த்ரஷ்டுமிஹார்ஹஸி ॥ 43
ஸர்வாஸ்தா அபி மே புத்ர்ய: ஸமாஹூதா மயாऽத்ர தா: ।
தாஸாஞ்ச பதயஸ்ஸர்வே மம ஜாமாதரஸ்து தே ॥ 44
ந ஜாமாதா தவ பதிர்ன புத்ரீ த்வஞ்ச ஸத்யத: । தாஸாமேவ ப்ரயச்சாமி வாஞ்சிதானி மதிச்சயா ॥ 45
ஸர்வதா மாம் விசார்யைதாஸ்திஷ்டந்தி த்வம் ந தாத்ருசீ ।
தஸ்மாத்தவ பதேர்யாகே ந தாஸ்யாமி ஹவிர்வரம் ॥ 46

தில் பிறந்தவன். நித்யம் கெட்ட ஆசாரத்தில் பற்றுள்ளவன். அதனால் உன்னை நான் அழைக்கவில்லை. (36) நீ அவன் மனைவி ஆகையால் சிறந்த இந்த யாகத்தில் உன்னை நான் அழைக்கவே இல்லை. அப்படி இருந்தும் நீ வீண் ஆசையால் இங்கு வந்தாயல்லவா! (37) ஆதலால் நீ சீக்கிரமாக உன் கணவனுடைய வீடான சுடுகாட்டுக்குச் செல்வாயாக. கெட்ட ஆசாரமுள்ள தக்ஷன் இவ்வாறு கூறியதும், தாக்ஷாயணி கூறியதாவது :— 38) எனது ஸஹோதரிகள் யாவரும் உம்மால் நன்கு கௌரவிக்கப்பட்டார்களல்லவா! அவ்வாறே அவர்களின் கணவர்களும், மற்றவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். (39) மற்ற பந்துக்களும், அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு பூஜிக்கப்பட்டார்கள். அப்படியிருக்க என்னையும், என் கணவனையும் மட்டும் தான் இந்த யாகத்தில் நீர் மதிக்கவில்லை. இது கஷ்டம் (40) அப்படியிருந்தும் நானாக வந்த என்னிடத்தில் கோபத்தால் கலக்கமுற்றிருக்கிறீர். இங்கு வந்த என்னை நீர் ''திரும்பிச் செல்'' எனக் கூறுகிறீர். (41) நான் என்ன தவறு செய்தேன்? அதை நீர் சொல்லும். வீட்டில் பிறந்த பெண்ணான என்னை அவமதிப்பது உமக்கு நன்மையை அளிக்காது. இவ்வாறான கௌரியின் வார்த்தையைக் கேட்ட தக்ஷபிரஜாபதி மறுபடியும் கூறியதாவது :— அவனது பார்யையான நீ எனது யாகத்தைப் பார்க்கக் கூடத் தகுதியல்லாதவள். எல்லாப் பெண்களும் இங்கு என்னால் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களது கணவர்களான மாப்பிள்ளைகளும் என்னால் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர். உனது பதி எனக்கு மாப்பிள்ளையல்ல. நீயும் எனக்கு பெண்ணல்ல. இது ஸத்யம். அவர்களுக்குத்தான் கோரிய பொருளை என் இஷ்டப்படி கொடுக்கிறேன். (45) இவர்கள் எல்லாப் பிரகாரத்தாலும் இதை அறிந்து என்னையே அண்டியுள்ளனர். நீயோ அவ்வாறல்ல. ஆதலால் யாகத்தில் உனது கணவனுக்குச் சிறந்த ஹவிஸ்ஸைக்

वेदवाक्येन तस्यापि हविः प्रोक्तं तथाप्यहम् । अगणय्यैनमधुना बलादद्य कृतोद्यमः ॥ ४७
क्रियासमभिहारेण न वक्तव्यं त्वया वचः । तद्गच्छ तूर्णीं पुरतो मम लज्जां विहाय च ॥ ४८
इति तस्य वचः श्रुत्वा तस्थौ गौरी क्रुधान्विता । तदा सर्वेऽपि तत्रत्या बिभ्युर्देवीं समीक्ष्य ते ॥ ४९
विमलाख्या सखी गौर्यास्तदा तां संप्रणम्य सा । कोपं संहर देवेशि माता त्वं जगतोऽस्य भो ॥ ५०
त्वत्कोपेन जगत्सर्वं संबाधं भवति ध्रुवम् । उपसंहर कल्याणि कोपमेतद्दुरासदम् ॥ ५१
इत्युक्त्वा सा पुनर्भूमौ दण्डवत्प्रणनाम च । तदा दक्षसुता गौरी कोपं मुक्त्वा समीक्ष्य तम् ॥ ५२
दक्षमेनं दुरात्मानं प्रोवाच वचनं पुनः । दूषणं देवदेवस्य यत्कृतं दक्ष सांप्रतम् ॥ ५३
सव्यथं तेन मच्चित्तं नितरामत्र वर्तते । मद्दूषणेन न तथा सदा मे त्वत्कृतेन हि ॥ ५४
निरञ्जनं निराधारं निर्गुणं निरुपप्लवम् । सर्वज्ञं सर्वविद्यानामादिकर्तारमव्ययम् ॥ ५५
तत्त्वातीतं शिवं शान्तं शङ्करं प्रणतार्तिहम् । तामसं प्रोक्तवान्मोहादहो पापं तवेदृशम् ॥ ५६

வேதவாக்யேன தஸ்யாபி ஹவி: ப்ரோக்தம் ததாப்யஹம் |
அகணய்யைன மதுனு பலாதத்ய க்ருதோத்யம: || 47
க்ரியாஸமபிஹாரேண ந வக்தவ்யம் த்வயா வச: | தத்கச்ச தூஷ்ணீம் புரதோ மம லஜ்ஜாம் விஹாயச 48
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா தஸ்தே கௌரீ க்ருதான்விதா |
ததா ஸர்வேSபி தத்ரத்யா பிப்யுர் தேவீம் ஸமீக்ஷ்யதே || 49
விமலாக்யா ஸகி கௌர்யாஸ்ததா தாம் ஸம்ப்ரணம்ய ஸா |
கோபம் ஸம்ஹர தேவேசி மாதா த்வம் ஜகதோSஸ்ய போ || 50
த்வத்கோபேன ஜகத்ஸர்வம் ஸம்பாதம் பவதி த்ருவம் | உபஸம்ஹர கல்யாணி கோபமேதத்துராஸதம் 51
இத்யுக்த்வா ஸா புனர்பூமௌ தண்டவத்ப்ரணநாம ச |
ததா தக்ஷ ஸுதா கௌரீ கோபம் முக்த்வா ஸமீக்ஷ்ய தம் || 52
தக்ஷமேனம் துராத்மானம் ப்ரோவாச வசனம் புன: |
தூஷணம் தேவதேவஸ்ய யத்க்ருதம் தக்ஷ ஸாம்ப்ரதம் || 53
ஸவ்யதம் தேன மச்சித்தம் நிதராமத்ர வர்ததே | மத்தூஷணேன ந ததா ஸதா மே த்வத்க்ருதேன ஹி 54
நிரஞ்ஜனம் நிராதாரம் நிர்குணம் நிருபப்லவம் | ஸர்வக்ஞம் ஸர்வவித்யானுமாதிகர்தாரமவ்யயம் || 55
தத்வாதீதம் சிவம் சாந்தம் சங்கரம் ப்ரணதார்திஹம் |
தாமஸம் ப்ரோக்தவான் மோஹாதஹோ பாபம் தவேத்ருசம் || 56

கொடுக்கமாட்டேன். (46) வேத வாக்யத்தால் அவனுக்கு ஹவிஸ் கொடுக்கும்படி சொல்லியிருந்த போதிலும் எனது வலிமையால் அச்சொல்லை மதிக்காமல் இப்பொழுது எனது கார்யத்தைச் செய்ய முயன்றுள்ளேன். (47) ஆகையால் நீ அடிக்கடி வீண் வார்த்தை பேசாமல் வெட்கத்தைவிட்டு எனது முன்னிலையிலிருந்து போய்விடு. (48) இவ்வாறுன தக்ஷனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கோபத்தோடு நின்றாள். அங்குள்ள யாவரும் தேவியைக்கண்டு பயந்தனர் (49) அப்பொழுது கௌரியின் தோழியான விமலையென்றவள் ஸ்ரீ அம்பாளை நமஸ்கரித்து, ஓ தேவேசி! கோபத்தை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும். தாங்கள் உலகத்திற்குத் தாயல்லவா? (50) தங்களுடைய கோபத்தினுல் உலகம் யாவும் நிச்சயம் நாசமடைந்து விடும். ஓ கல்யாணி! கிட்ட அண்டமுடியாத இந்தக் கோபத்தை விட்டுவிடவேண்டும். (51) இவ்வாறு சொல்லி அந்த விமலை யென்ற தோழியானவள் பூமியில் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தாள். அப்பொழுது தக்ஷனுடைய பெண்ணுன கௌரியானவள் கோபத்தை விட்டுவிட்டு தக்ஷனைப் பார்த்து (52) மறுபடியும் அந்த துராத்மாவான அவனை நோக்கிக் கூறினுள். துர்மதியான ஓ தக்ஷ! தேவாதிதேவனுன ஸ்ரீ பரம சிவனைக் குறித்து உம்மால் செய்யப்பட்ட நிந்தையானது என் மனதை மிகவும் துன்புறுத்திவிட்டது. என்னைக் குறித்து எப்பொழுதும் உம்மால் செய்யப்பட்ட நிந்தையினுல் என் மனம் அவ்வாறு துயரமடைய வில்லை. (53-54) ஆனு பந்தங்களங்கமற்றவரும், ஆதாரமற்றவரும், முக்குணமற்றவரும், திங்கற்றவரும், ஸர்வக்ஞரும், எல்லா வித்தைகளுக்கும் மூல கர்த்தாவும், நாசமற்றவரும், (55) தத்வங்களுக்கு எட்டாதவரும், சுகத்தைச் செய்கிறவரும், சாந்தரும், நமஸ்கரிப்பவர்களின் துக்கத்தைப் போக்குகிற வருமான அந்தப் பரமசிவனை நீ மோஹத்தினுல் தமோகுணமுடையவரென்று கூறினுய். இது பாபமாகும்.

सर्वसंहारकर्तृत्वात्सतामस इवाभवत् । तस्मै देयो हविर्भागस्साहिपूज्यो नचेतरः ॥ ५७
यन्नाम परमं योवा शिव इत्यक्षरद्वयम् । सकृज्जपति यत्पापी जनोमोक्षं स विन्दति ॥ ५८
यो विनिन्दति सर्वेशं संसारान्मोक्षकारकम् । तस्य पापस्य सहसा समायाति महद्भयम् ॥ ५९
एवं शिवस्य महिमा श्रूयते हि श्रुतौ तराम् । तस्मात्त्वमपि पापात्मा शिवनिन्दापरायणः ॥ ६०
विनश्यसि न सन्देहः क्षिप्रेणात्र शिवाज्ञया । इत्युक्त्वा सा महादेवी विमानं दिव्यमास्थिता ॥ ६१
निवृत्य सहसा प्राप कैलासं पर्वतोत्तमम् । तत्र दृष्ट्वा महादेवं प्रणम्य परया मुदा ॥ ६२
वृत्तान्तमुक्त्वा देवेशी प्रार्थयामास तद्वधम् । अशृण्वन्निव तस्थेऽयं तदा शंभुरुमावचः ॥ ६३
पुनश्च शांकरी देवं प्रणम्य भुविदण्डवत् । शम्भो सर्वज्ञ विश्वेश विश्वरक्षापरायण ॥ ६४
प्रशान्तरागद्वेषस्त्वं करुणामृतसागर । उच्छिद्य यज्ञमेतस्य तंच संहर शीघ्रतः ॥ ६५

ஸர்வஸம்ஹாரகர்த்ருத்வாத் ஸதாமஸ இவாபவத் |
தஸ்மை தேயோ ஹவிர்பாகஸ்ஸஹி பூஜ்யோ ந சேதர: || 57

யந்நாம பரமம் யோவா சிவ இத்யக்ஷரத்வயம் |
ஸக்ருஜ்ஜபதி யத்பாபீ ஜனோ மோக்ஷம் ஸ விந்ததி || 58

யோ வினிந்ததி ஸர்வேசம் ஸம்ஹாராத் மோக்ஷகாரகம் |
தஸ்ய பாபஸ்ய ஸஹஸா ஸமாயாதி மஹத்பயம் || 59

ஏவம் சிவஸ்ய மஹிமா ச்ரூயதே ஹி ச்ருதௌ தராம் |
தஸ்மாத் த்வமபி பாபாத்மா சிவநிந்தாபராயண: || 60

வினச்யஸி ந ஸந்தேஹ: க்ஷிப்ரேணாத்ர சிவாக்ஞயா |
இத்யுக்த்வா ஸா மஹாதேவீ விமானம் திவ்யமாஸ்திதா || 61

நிவ்ருத்ய ஸஹஸா ப்ராப கைலாஸம் பர்வதோத்தமம் |
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் ப்ரணம்ய பரயாமுதா || 62

வ்ருத்தாந்தமுக்த்வா தேவேசீ ப்ரார்தயாமாஸ தத்வதம் |
அச்ருண்வன்னிவ தஸ்தேऽயம் ததா சம்புருமாவச: || 63

புனச்ச சங்கரீ தேவம் ப்ரணம்ய புவி தண்டவத் |
சம்போ ஸர்வக்ஞ விச்வேச விச்வரக்ஷாபராயண || 64

ப்ரசாந்தராகத்வேஷஸ்த்வம் கருணாம்ருதஸாகர |
உச்சித்ய யக்ஞமேதஸ்ய தஞ்ச ஸம்ஹர சீக்ரத: || 65

அஹோ கஷ்டம். (56) யாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பதால் அவர் தமோகுணமுள்ளவர் போலாகிருர். அவருக்கு ஹவிர்பாகம் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அவர் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்தான். அவ்வாறு மற்றவரில்லை. (57) சிவ என்ற இரண்டு எழுத்துள்ள எவரது சிறந்த நாமாவை ஒரு முறை எப்படிப்பட்ட பாபியும் ஜபித்த மாத்திரத்தில் அவன் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைவான். (58) ஜனன மரணத்திலிருந்து மோக்ஷத்தை அளிக்கும் ஸர்வேசனை எவன் நிந்திக்கிருனே அப்பாவிக்குச் சீக்கிரம் மிகுந்த பயம் ஏற்படும். (59) இவ்வாறு சிவனுடைய மஹிமையானது வேதத்தில் மிகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஓ தக்ஷ! ஸ்ரீ பரமேச்வரனை நிந்திப்பதில் முயன்ற மஹாபாதகனுகிய நீயும், (60) சிவனின் கட்டளைப்படி சந்தேகமின்றி சீக்கிரம் நாசமடையப் போகிருய் என்று கூறிவிட்டு, அந்த மஹாதேவியானவள் திவ்ய விமானத்திலேறிக்கொண்டு (61) திரும்பி பர்வதச்ரேஷ்டமான கைலாச மலைக்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ மஹாதேவரைக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நமஸ்கரித்து (62) எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லி, தேவேசியானவள் அந்த தக்ஷனை வதம் செய்யும்படி வேண்டினுள். அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பார்வதியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்காதவர் போலிருந்தார். (63) மறுபடியும் ஸ்ரீ சங்கரியானவள் பூமியில் தண்டம்போல் ஸ்ரீ மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து, ஓ சம்புவே! ஸர்வக்ஞரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசரே! பிரபஞ்சங்களைக் காப்பதில் முயற்சி கொண்டவரே! (64) கருணைக் கடலே! ராகத்வேஷமற்றவரே! தாங்கள் தக்ஷனுடைய யக்ஞத்தைக் கெடுத்து, அவனையும் சீக்கிரம் ஸம்ஹரிக்கவேண்டும் (65) அந்தப் பாபியோவெனில் மிகவும் கெட்ட நடத்தை உள்ளவனுயும்

स तु पापी दुराचारः शिवनिन्दापरायणः । सर्वलोकहितं तस्मान्ममेष्टापूरणं तदा ॥ ६६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ शिवेन दक्षयाग ध्वंसनाय वीरभद्रप्रेषणम् ॥

इति गौर्याः स्तुतिं श्रुत्वा महादेवोऽखिलाशनः । ससार मनसा वीरं वीराणां भक्तभद्रदम् ॥ १
वीरभद्रं महाकायं सर्वलोकैकनायकम् । तदा जयजयेत्युच्चैः प्रादुरासीद्वदन्नयम् ॥ २
ललाटचण्डनयनवह्निकुण्डान्महेशितुः । महाद्रिशिखरप्रख्य शिरस्साहस्रकैर्युतः ॥ ३
द्विसहस्रभुजैः स्थूलैरायतैरतिसुन्दरैः । खड्गखेटगदाचक्र वज्रशूलधनुश्शरान् ॥ ४
मुसलप्रासनाराचमुखायुधततिं वहन् । विष्ण्वादिदेवनिकरमुण्डमालोज्ज्वलाकृतिः ॥ ५
करस्थितमहाघण्टाविजयारावभीषणः । स्फुरद्रक्तप्रभाभास्वज्जटामकुटमण्डितः ॥ ६

ஸது பாபி துராசார: சிவநிந்தாபராயண: । ஸர்வலோகஹிதம் தஸ்மாத்மமேஷ்டாபூரணம் ததா ॥ 66

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகத்ரிம்ஸோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமசிவன் தக்ஷனுடைய யாகத்தை நாசம் செய்வதற்காக வீரபத்திரரை அனுப்புதல்

இதி கௌர்யா: ஸ்துதிம் ச்ருத்வா மஹாதேவோऽகிலாசன: ।
ஸஸ்மார மனஸா விரம் விராணாம் பக்தபத்ரதம் ॥ 1
விரபத்ரம் மஹாகாயம் ஸர்வலோகைக நாயகம் । ததா ஜய ஜயேத்யுச்சை: ப்ராதுராஸீத்வதன்னயம் ॥ 2
லலாடசண்டநயன வன்னிகுண்டான் மஹேசிது: । மஹாத்ரிசிகர ப்ரக்ய சிரஸ்ஸாஹஸ்ரகைர்யுத: ॥ 3
த்விஸஹஸ்ரபுஜை: ஸ்தூலைராயதைரதி ஸுந்தரை: । கட்ககேடக கதாசக்ர வஜ்ரசூலதனுச்சரான் ॥ 4
முஸலப்ராஸ நாராச முகாயுத ததிம் வஹன் । விஷ்ண்வாதி தேவநிகர முண்டமாலோஜ்வலாக்ருதி: ॥ 5
கரஸ்தித மஹா கண்டா விஜயாராவ பீஷண: । ஸ்புரத்ரக்த ப்ரபா பாஸ்வஜ்ஜடா மகுடமண்டித: ॥ 6

சிவ நிந்தையில் முயன்றவனாயும் இருக்கிறான். அவனை ஸம்ஹரிப்பதுதான் எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்வதாகும், எனது கோரிக்கையை நிவைவேற்றுவதாகவும் ஆகும் எனக் கூறினாள். (66)

முப்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ கௌரியினுடைய இவ்வாறான துதியைக்கேட்டு, மஹா பிரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிற ஸ்ரீ மஹாதேவர் வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரரும், பக்தர்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்கின்றவரும், பெரிய சரீரமுடையவரும், எல்லா உலகங்களுக்கும் முக்ய நாயகருமான ஸ்ரீ வீரபத்ரரை மனதால் நினைத்தார். அப்பொழுது அவர் ஜயிக்கவேண்டும், ஜயிக்கவேண்டுமென்று உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு, (1-2) ஸ்ரீ மஹேச்வரருடைய பயங்கரமான நெற்றிக் கண்ணாகிய அக்னி குண்டத்திலிருந்து மேரு மலையின் கொடுமுடிக்கு நிகரான ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்டவரும், (3) மிகவும் பருத்து நீண்டு அழகுவாய்ந்த இரண்டாயிரம் கைகளாலும், கத்தி, கேடயம், கதை, சக்கிரம், வஜ்ராயுதம், சூலம், தனுஸ் பாணங்கள் (4) முஸலம், ப்ராஸம், நாராசம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டவரும், விஷ்ணு முதலிய தேவக் கூட்டங்களின் முண்டமாலைகளால் ஜ்வலிக்கின்ற உருவத்தைக் கொண்டவரும், (5) கையிலிருக்கும் பெரிய மணியின் விஜய சப்தத்தால் மிக பயங்கர முள்ளவரும், சிவந்த காந்தியால் பிரகாசிக்கின்ற

आरक्तपृथुलाकारो घोरदंष्ट्रो महाहनुः । नानारत्नौघ खचितशिञ्जन्मञ्जीरपादवान् ॥ ७
वमद्वह्निचयात्युग्रलोचन त्रिसहस्रकः । भीषणं शृङ्गमादाय नादयन् लीलया तराम् ॥ ८
वमन्नासापुटैर्वह्निमट्टहासमहारवः । वाराहं दन्तमादाय कच्छपाङ्गं तथा महत् ॥ ९
विष्णुब्रह्मादिदेवानामस्थिमालामनोहरः । संभ्राम्य खड्गं हस्तेन धून्वन् खेटमितस्ततः ॥ १०
वोढुमण्डानि सर्वाणि करेणच परीवृढः । धावन्नितस्ततस्तूर्णं कृत्वा कोलाहलारवम् ॥ ११
भोगिभोगसमप्रख्यभुजभूषणसर्पवान् । अनेकरत्नखचितभूषणैरपि भूषितः ॥ १२
भूतिभूषितसर्वाङ्गो रुद्राक्षकृतभूषणः । हरिचन्दनसंलिप्तललाटोरःप्रदेशवान् ॥ १३
दाक्षायण्यास्तदा कोपाद्भद्रकाळी भयंकरी । तादृशी निरगाच्चण्डा कृत्वा कोलाहलारवम् ॥ १४
भद्रकाळीवीरभद्रौ पार्वतीपरमेश्वरौ । कृतप्रदक्षिणौ नत्वा तस्थाते पुरतस्तयोः ॥ १५
वीरभद्रस्तदा देवं वीक्ष्य प्राह भयान्वितः । जय शम्भो महादेव क्षयद्वीर पिनाकधृक् ॥ १६

ஆரக்தப்ருதுலாகாரோ கோரதம்ஷ்ட்ரோ மஹாஹனு: ।
நானாரத்னௌககசிதசிஞ்ஜன் மஞ்ஜீரபாதவான் ।। 7
வமத்வன்ஹிசயாத்யுக்ரலோசன த்ரிஸஹஸ்ரக: । பீஷணம் கட்கமாதாய நாதயன் லீலயா தராம் ।। 8
வமன்னுஸாபுடைர்வன்ஹி மட்டஹாஸ மஹாரவ: । வாராஹம் தந்தமாதாய கச்சபாங்கம் ததா மஹத் 9
விஷ்ணுப்ரும்ஹாதிதேவானுமஸ்திமாலாமனோஹர: ।
ஸம்ப்ராம்ய கட்கம் ஹஸ்தேன தூன்வன் கேடமிதஸ்தத: ।। 10
வோடுமண்டானி ஸர்வாணி கரேணச பரீப்ருட: ।
தாவன்னிதஸ்ததஸ் தூர்ணம் க்ருத்வா கோலாஹலாரவம் ।। 11
போகிபோகஸமப்ரக்ய புஜபூஷண ஸர்பவான் । அனேகரத்னகசித பூஷணைரபி பூஷித: ।। 12
பூதிபூஷித ஸர்வாங்கோ ருத்ராக்ஷ க்ருதபூஷண: । ஹரிசந்தன ஸம்லிப்த லலாடோர:ப்ரதேசவான் ।। 13
தாக்ஷாயண்யாஸ்ததா கோபாத் பத்ரகாளீ பயங்கரீ ।
தாத்ருசீ நிரகாச்சண்டா க்ருத்வா கோலாஹலாரவம் ।। 14
பத்ரகாளீ வீரபத்ரௌ பார்வதீ பரமேச்வரௌ । க்ருதப்ரதக்ஷிணௌ நத்வா தஸ்தாதே புரதஸ்தயோ:15
வீரபத்ரஸ்ததா தேவம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ பயான்வித: । ஜய சம்போ மஹாதேவ க்ஷயத்வீர பிநாகத்ருக் ।। 16

ஜடையாகிற கிரீடத்தால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், (6) மிகவும் சிவந்த பெரிய உருவத்தை உடையவரும், கோரமான சிங்கப் பற்களை உடையவரும், பெரிய தாடைகளை உடையவரும், பல ரத்ன வரிசைகளால் இழைக்கப்பட்டதும், சப்திக்கின்றதுமான தண்டைகளால் விளங்கும் பாதங்களை உடையவரும், (7) நெருப்பு தணல்களைக் கக்குகின்ற மிக உக்கிரங்களான மூன்றுயிரம் கண்களை உடையவரும், பயங்கரமான கொம்பு வாத்யத்தை வைத்துக்கொண்டு விளையாட்டாய் ஊதுகின்றவரும், (8) மூக்கிலிருந்து நெருப்பைக் கக்குகிறவரும், மிகுந்த அட்டஹாஸத்தோடு பெரும் சப்தம் செய்கின்றவரும், வராஹ மூர்த்தியின் சிங்கப் பல்லையும், கூர்ம மூர்த்தியின் பெரிய முதுகெலும்பையும் தரிக்கின்றவரும், (9) விஷ்ணு, ப்ரும்மா முதலிய தேவர்களின் எலும்பு மாலைகளால் விளங்குகின்றவரும், கையினுல் கத்தியைச் சுற்றிக்கொண்டும், கேடயத்தை இங்குமங்கும் ஆட்டுகிறவரும், (10) ஒரே கையினுல் எல்லா அண்டங்களையும் தூக்கத் திறமையுள்ளவரும், கோலாகல சப்தத்தைச் செய்துகொண்டு இங்குமங்கும் ஓடுகின்றவரும், (11) பாம்பின் உடல் போன்ற கைகளில் ஸர்பங்களை ஆபரணமாய்த் தரித்தவரும், பல ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், (12) உடல் முழுவதும் விபூதியால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவரும், ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணங்களாய்த் தரித்தவரும், சிவப்பு சந்தனத்தை நெற்றியிலும், மார்பிலும், தரித்தவருமாய் அங்கு ஆவிர்பவித்தார். (13) அப்பொழுது தாக்ஷாயணியினுடைய கோபத்திலிருந்து மிக பயங்கரமுள்ள பத்ரகாளியானவள் அதேவிதமான பயங்கர உருவத்தோடு மிகுந்த கோலாகல சப்தம் செய்துகொண்டு வெளிப்பட்டாள். (14) பிறகு அந்த வீரபத்ரரும், பத்ரகாளியும் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து அவர்களுக்கு முன்னிலையில் நின்ருர்கள். அப்பொழுது வீரபத்ரர் பகவானைப் பார்த்து பயத்துடன், (15) ஓ சம்புவே! ஓ மஹாதேவ! பக்தர்களின் சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்றவரே! பிநாகத்தைக் கையில் தரிக்கின்றவரே! ஓ சங்கர! தாங்கள் ஜயத்துடன் விளங்க

आज्ञापय भवद्दासं यत्रकुत्रापि शंकर । बध्वा हरिः किं नेतव्यो ब्रह्मा वा भवदन्तिकम् ॥ १७
तवाज्ञया जगत्सर्वं सुरानिन्द्रमुखानुत । राक्षसान् किन्नरान् मत्तांस्तत्तल्लोकान् परानपि ॥ १८
अद्रीन्वापि विलेह्यद्य पेषयामि करेरुत । किं करोम्यहमीशान तव स्मृतिपथं गतः ॥ १९
इत्युक्त्वा विनयेनायं तस्थौ बद्धाञ्जलिः पुरः । ततः प्रभुस्समुद्वीक्ष्य वीरभद्रं महाबलम् ॥ २०
भद्र वीर महासत्व मदाज्ञापरिपालक । मुक्त्वा मामधुना दक्षस्सर्वान् देवान्यजत्यलम् ॥ २१
तत्र गत्वा हविर्भागं पृष्ट्वा त्वं मामकं वरम् । दत्तञ्चेत्तद्गृहीत्वाशु समागच्छ मदन्तिकम् ॥ २२
न प्रयच्छति चेद्दक्षस्तदा तममरैस्सह । हत्वा शिरस्समुच्छिद्य यागमध्ये दुराशयम् ॥ २३
तिष्ठ तत्र तदाऽहञ्च समायास्यामि शीघ्रतः । इत्युक्त्वा प्रेषयामास वीरभद्रं महेश्वरः ॥ २४
अथ देवं प्रणम्यायं प्रतस्थे सहसा बली । कृत्वा कोलाहलारावं परमानन्दनिर्भरः ॥ २५
ससर्ज वीरानतुलान्निश्वासोच्छ्वासयोस्तथा । रोमकूपेषु सर्वेषु नासाकर्णपुटेष्वपि ॥ २६
स्वेदबिन्दुषु नेत्रेषु जटादोर्द्वन्द्वकेष्वपि । वक्षोबाहु गलेष्वन्यान् जानुजंघांघ्रिकेष्वपि ॥ २७

ஆக்ஞாபய பவத்தாஸம் யத்ர குத்ராபி சங்கர। பத்வா ஹரி: கிம் நேதவ்யோ ப்ரும்ஹா வா பவதந்திகம் 17
தவாக்ஞயா ஜகத்ஸர்வம் ஸுராநிந்த்ரமுகாநுத ।
ராக்ஷஸான் கின்னரான் மத்தான் தத்தல்லோகான் பரானபி ।। 18
அத்ரீன்வாபி விலேஹ்யத்ய பேஷயாமி கரைருத। கிம் கரோம்யஹமீசான தவ ஸ்ம்ருதிபதம்கத: ।। 19
இத்யுக்த்வா வினயேனாயம் தஸ்தௌ பத்தாஞ்ஜலி: புர:। தத: ப்ரபுஸ்ஸமுத்வீக்ஷ்ய விரபத்ரம் மஹாபலம்
பத்ரவிர மஹாஸத்வ மதாக்ஞா பரிபாலக। முக்த்வா மாமதுனா தக்ஷஸ்ஸர்வான் தேவான்யஜத்யலம் ।। 21
தத்ர கத்வா ஹவிர்பாகம் ப்ருஷ்ட்வா த்வம் மாமகம் வரம் ।
தத்தஞ்சேத் தத்க்ருஹித்வாசு ஸமாகச்ச மதந்திகம் ।। 22
ந ப்ரயச்சதி சேத்தக்ஷஸ்ததா தமமரைஸ்ஸஹ। ஹத்வா சிரஸ்ஸமுச்சித்ய யாகமத்யே துராசயம் ।। 23
திஷ்ட தத்ர ததா஽ஹஞ்ச ஸமாயாஸ்யாமி சீக்ரத:। இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ வீரபத்ரம் மஹேச்வர: 24
அத தேவம் ப்ரணம்யாயம் ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா பலி। க்ருத்வா கோலாஹலாராவம் பரமானந்த நிர்பர: 25
ஸஸர்ஜ விரானதுலான் நிச்வாஸோச்வாஸயோ ஸ்ததா ।
ரோமகூபேஷு ஸர்வேஷு நாஸாகர்ண புடேஷ்வபி ।। 26
ஸ்வேதபிந்துஷு நேத்ரேஷு ஜடாதோர்த்வந்த்வகேஷ்வபி ।
வக்ஷோபாஹுகளேஷ்வன்யான் ஜானுஜங்காங்க்ரிகேஷ்வபி ।। 27

வேண்டும். தங்களது தாஸனை என்னை எந்த வேலையிலும் உத்திரவிடவேண்டும். (16) விஷ்ணுவைக் கட்டி இழுத்து வரவேண்டுமா? அல்லது ப்ரும்மாவை உமது சமீபத்திற்குக் கட்டிக்கொண்டு வரவேண்டுமா? தங்களுடைய ஆக்ஞையால் எல்லா உலகங்களையும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் (17) ராக்ஷஸர்களையும், கின்னரர்களையும், அந்த லோகத்திலிருக்கும் மதம் பிடித்த மற்றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வர வேண்டுமா? மலைகளை நக்கி விழுங்கி விடட்டுமா? அல்லது கைகளால் நொறுக்கி விடட்டுமா? (18) ஓ ஜகதீச! தங்கள் மனதில் நினைக்கப்பட்ட நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கூறிவிட்டு பிரபுவின் முன்னிலையில் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வணக்கத்துடன் நின்றார். (19) பிறகு, பகவான் மிக பலசாலியான வீரபத்ரரைப் பார்த்து மஹா பலம் பொருந்தியவரும், நமது கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்றவனும், மஹா வீரனுமான ஓ வீரபத்ர! (20) இப்பொழுது தக்ஷன் என்னை விலக்கிவிட்டு எல்லாத்தேவர்களையும் நன்கு பூஜிக்கிறான். நீ அங்குசென்று நமக்குரியதான சிறந்த ஹவிர்பாகத்தைக் கேட்டு, (21) அதை அவன் கொடுப்பானேயாகில் வாங்கிக்கொண்டு சீக்கிரம் என்னிடம் வா. அவன் கொடுக்காவிடில் கெட்ட எண்ணம் கொண்ட அந்த தக்ஷனை எல்லாத் தேவர்களோடும்கூட யாகத்தின் நடுவில் தலையை கிள்ளிக் கொன்றுவிட்டு, நீ அங்கேயே இரு. நானும் அப்பொழுது அங்கு சீக்கிரம் வருகிறேன் (22-23) என்று சொல்லி, ஸ்ரீ மஹேச்வரர் வீரபத்ரரை அனுப்பினார். உடன் மிக பலசாலியான வீரபத்ரரும் பகவானை நமஸ்கரித்து, மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு கூடியவராய் கோலாகல சப்தம் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார். அந்த வீரபத்ரரும் தனது மூச்சுக் காற்றை விடுவதிலிருந்தும், இழுப்பதிலிருந்தும் இணையற்ற பல வீரர்களை உண்டுபண்ணினார். (24-25) மேலும் அவர் தனது எல்லா மயிர்க்கால்களிலிருந்தும், மூக்குகள், காதுகளிலிருந்தும், வியர்வைத் திவலைகள், கண்கள் இவைகளிலிருந்தும், ஜடைகள், இரண்டு கைகள் இவைகளிலிருந்தும், (26) மார்பு, கை, கழுத்து, முழங்கால், கணுக்கால், பாதங்கள், நாபி, இடுப்பு முதலிய

नाभीकटीमुखेष्वेवमङ्गेष्वात्मसमान्बहून् । गणान् भूतानिभूरीणि क्षणमात्रेण लीलया ॥ २८
तदानीं प्रस्थिता साऽपि भद्रकाळी शिवाज्ञया । काळीस्वसदृशा बह्वयो नानावर्णास्ससर्जह ॥ २९
नीलरक्तवळक्षाभाः पीतकर्बुरवर्णकाः । शार्दूलसिंहशरभगजाश्ववृषभाननाः ॥ ३०
भल्लूकयाळिवक्त्राश्च गवयादिमुखास्तथा । नानायुधकरास्सर्वास्सर्वे नानाविधायुधाः ॥ ३१
नानावर्णास्तथा सर्वे नानाविधमुखा गणाः । नानाभूषणदीप्तांगाश्चण्डवह्निविलोचनाः ॥ ३२
महासत्वा महावेगा ब्रह्मविष्ण्वस्थिमालिकाः । ब्रह्माण्डानामशेषाणां पिण्डीकरणपण्डिताः ॥ ३३
अत्तुमण्डानि सर्वाणि वाडवश्च क्षुदन्विताः । एवं विधानि भूतानि वीराः काळ्यो विभीषणाः ॥ ३४
मोहिन्यश्चैव शाकिन्यो डाकिन्यो योगिनीगणाः । भैरव्यः काळरात्र्यश्च कृतकोलाहलारवाः ॥ ३५
सर्वे सर्वाश्च सर्वाणि निर्जग्मुरनुसृत्य तौ । भानुकंपादयस्सर्वे गणा वाद्यान्यताडयन् ॥ ३६
छत्रचामरकेत्वादिधारिणो निर्गता द्रुतम् । नानोपचारनिरताः परे सर्वेऽपि निर्ययुः ॥ ३७
पिनाकिदण्डिप्रमुखा धृतछत्रा विनिर्ययुः । क्षणेन सर्वे दक्षस्य रुरुधुर्यागवेश्म तत् ॥ ३८

நாபீகடீமுகேஷ்வேவமங்கேஷ்வாத்மஸமான் பஹூன் | கணான் பூதானி பூரீணி க்ஷணமாத்ரேண லீலயா
ததானீம் ப்ரஸ்திதா ஸாऽபி பத்ரகாளீ சிவாக்ஞயா |
காளீ ஸ்வ ஸத்ருசா பஹ்வ்யோ நாணவர்ணாஸ்ஸஸர்ஜஹ || 29
நீலரக்தவளக்ஷாபா: பீதகர்பரவர்ணகா: | சார்தூல ஸிம்ஹ சரபகஜாச்வவ்ருஷபானநா: || 30
பல்லூகயாளிவக்த்ராச்ச கவயாதிமுகாஸ்ததா | நாணயுதகராஸ்ஸர்வாஸ்ஸர்வே நாணவிதாயுதா: || 31
நாணவர்ணாஸ்ததா ஸர்வே நாணவிதமுகா கணா: | நாணபூஷண தீப்தாங்காச்சண்டவன்ஹி விலோசநா:
மஹாஸத்வா மஹாவேகா ப்ரும்ஹவிஷ்ண்வஸ்தி மாலிகா: |
ப்ரும்ஹாண்டாநாமசேஷாணாம் பிண்டீகரணபண்டிதா: || 33
அத்துமண்டானி ஸர்வாணி பாடபஞ்சக்ஷுதந்விதா: | ஏவம் விதானி பூதானி வீரா: காள்யோ விபீஷணா:
மோஹின்யச்சைவ சாகின்யோ டாகின்யோ யோகினி கணா: |
பைரவ்ய: காளராத்ரியச்ச க்ருதகோலாஹலாரவா: || 35
ஸர்வே ஸர்வாச்ச ஸர்வாணி நிர்ஜக்முரனுஸ்ருத்ய தௌ |
பானுகம்பாதயஸ்ஸர்வே கணா வாத்யான்யதாடயன் || 36
சத்ரசாமரகேத்வாதிதாரிணோ நிர்கதா த்ருதம் | நாநோபசாரநிரதா: பரே ஸர்வேऽபி நிர்யயு: || 37
பிநாகிதண்டிப்ரமுகா த்ருதச்சத்ரா விநிர்யயு: | க்ஷணேன ஸர்வே தக்ஷஸ்ய ருருதுர் யாகவேச்ம தத் || 38

மற்ற அங்கங்களிலிருந்தும் தனக்கு ஸமமான அநேகம் (27) கணங்களையும், ஏராளமான பூதர்களையும் ஓர் க்ஷணத்தில் விளையாட்டாக ஸ்ருஷ்டித்தார். அப்பொழுது பத்ரகாளியும் சிவனின் கட்டளைப்படி புறப்பட்டு, (28) கருப்பு, சிவப்பு, வெளுப்பு, மஞ்சள், சித்ரவர்ணம் முதலிய பல வர்ணங்களோடு கூடிய தனக்கு ஸமானமான பல பத்ரகாளிகளை ச்ருஷ்டித்தாள் (29) மேலும் பல புலி, சிங்கம், சரபம், யானை, குதிரை, விருஷபம், கரடி, யாளி, கவயம் முதலிய துஷ்ட மிருகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தாள். (30) பிறகு, எல்லோரும் பல ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்தவர்களாகவும், பல நிறமுடையவர்களாகவும், பலவித முகங்களைக் கொண்டவர்களாகவும், (31) பலவித ஆபரணங்களால் விளங்கும் சரீரமுடையவர்களாகவும், அதிபயங்கரமான நெருப்புக் கண்களை உடையவர்களாகவும், மிகுந்த பலமுள்ளவர்களாகவும், மிகுந்த வேகமுள்ளவர்களாகவும், ப்ரும்ம விஷ்ணுக்களுடைய எலும்பு மாலைகளைத் தரித்தவர்களாகவும், (32) அனேகம் கோடி ப்ரும்மாண்டங்களையும், பிண்டமாய்ச் செய்யத் திறமை கொண்டவர்களாகவும், எல்லா ப்ரும்மாண்டங்களையும், வடவாக்னியையும் சாப்பிடுவதற்குத் தகுதியான பசி உள்ளவர்களாகவும் (33) இப்படிப்பட்ட பயங்கரர்களான பூதர்கள், வீரர்கள், காளிகள், மோகினிகள், சாகினிகள், டாகினிகள், யோகினிகள், (34) பைரவிகள், காளராத்ரிகள் முதலிய பெண் கணங்களும், இவர்களெல்லாம் மிகுந்த கோலாகல சப்தம் செய்துகொண்டு அவ்விருவரையும் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். (35) மேலும் பானுகம்பன் முதலிய கணங்களெல்லாம் வாத்யங்களை முழங்கினார்கள். குடைகள், சாமரங்கள், த்வஜங்கள் இவைகளைப் பிடிப்பவர்களும், பல உபசாரங்களைச் செய்கின்றவர்களும், சீக்கிரம் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். பிநாகி, தண்டி முதலியவர்களும் குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். (36-37) இவர்கள் யாவரும் சென்று ஓர் க்ஷணத்தில் தக்ஷனுடைய யாகசாலையை முற்றுகையிட்டார்கள்.

चकंपिरे तदा सर्वे जना लोकाश्चतुर्दश । तदानीं वीरभद्रस्तु वीरान्वीक्ष्य परानपि ॥ ३९
आवृत्य शालां महतीं यूयं तिष्ठत हे गणाः । ये तिष्ठन्त्यत्र शालायां भोक्तुमभ्यागतास्सुराः ॥ ४०
अन्येच तेऽन्यथा सर्वे निर्गमिष्यन्ति वञ्चकाः । स्थातव्यमवधानेन युष्माभिस्तदिहाधुना ॥ ४१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

दक्षनिकटे वीरभद्रेण शिवाय हविर्भागदान चोदना ॥

इत्युक्त्वा वीरभद्रस्तु भद्रकाली सहायवान् । विवेश यागसदनं सर्वदेवगणाकुलम् ॥ १
प्रविष्टे वीरभद्रेऽस्मिन्यागशालां मनोरमाम् । तदा गणा इमे यागशालामावृत्य पापिनः ॥ २
तत्पालकान् भटान्सर्वान् हत्वा कृत्वा महारवम् । तस्थुस्ते सावधानेन वीरभद्रस्य शासनात् ॥ ३
वीरभद्रं तदा वीक्ष्य विष्णुब्रह्ममुखास्सुराः । सहायान्तं भद्रकाल्या भीताः प्रोचुः परस्परम् ॥ ४

சகம்பிரே ததா ஸர்வே ஜனா லோகாச்சதுர்தச। ததானீம் வீரபத்ரஸ்து வீரான்வீக்ஷ்ய பரானபி ॥ 39
ஆவ்ருத்ய சாலாம் மஹதீம் யூயம் திஷ்டத ஹே கணா:।
யே திஷ்டந்த்யத்ர சாலாயாம் போக்து மப்யாகதாஸ்ஸுரா: ॥ 40
அன்யேச தேऽன்யதா ஸர்வே நிர்கமிஷ்யந்தி வஞ்சகா:। ஸ்தாதவ்யமவதானேன யுஷ்மாபிஸ்ததிஹாதுனா

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகத்ரிம்சோऽத்யாய:

॥ அத த்வாத்ரிம்சோத்யாய: ॥

தக்ஷனிடம், ஸ்ரீ வீரபத்திரர் சிவனுக்கு ஹவிர்பாகம் கொடுக்கும்படி தூண்டுதல்

இத்யுக்த்வா வீரபத்ரஸ்து பத்ரகாளீ ஸஹாயவான்। விவேச யாகஸதனம் ஸர்வதேவகணாகுலம் ॥ 1
ப்ரவிஷ்டே வீரபத்ரேऽஸ்மின் யாகசாலாம் மனோரமாம்। ததா கணா இமே யாகசாலாமாவ்ருத்ய பாபின: 2
தத்பாலகான் படான் ஸர்வான் ஹத்வா க்ருத்வா மஹாரவம் ।
தஸ்துஸ்தே ஸாவதானேன வீரபத்ரஸ்ய சாஸனாத் ॥ 3
வீரபத்ரம் ததா வீக்ஷ்ய விஷ்ணுப்ரும்ஹமுகாஸ்ஸுரா:।
ஸஹாயாந்தம் பத்ரகாள்யா பீதா: ப்ரோசு: பரஸ்பரம் ॥ 4

அப்பொழுது பதிநான்கு லோகங்களும், அதிலுள்ள ஜனங்களும் நடுங்கினார்கள். (38) அப்பொழுது வீரபத்திரர் வீரர்களையும், மற்றவர்களையும் பார்த்து, ஓ கணங்களே! நீங்கள் இந்தப் பெரிய யாகசாலையைச் சூழ்ந்து நில்லுங்கள். (39) இல்லாவிடில் இங்கு ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பதற்காக வீணாசை கொண்டுவந்த வஞ்சகர்களான தேவர்களும், மற்றவர்களும் வெளியில் சென்றுவிடுவார்கள். ஆகையால் நீங்கள் இப்பொழுது வெகு ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும் என்றார். (40)

முப்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ வீரபத்திரர் இவ்வாறு கூறிப் பிறகு பத்ரகாளியுடன் எல்லா தேவக் கூட்டங்களாலும் நிரம்பிய யாகசாலைக்குச் சென்றார். வீரபத்திரர் மிக அழகிய யாக சாலையில் பிரவேசித்தவுடன் கணங்களெல்லாம் அந்தப் பாபியினுடைய யாகசாலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு (1-2) அதன் ரக்ஷகர்களான எல்லா சைன்யங்களையும் நாசம் செய்துவிட்டு மிகுந்த கோலாகலம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ வீரபத்ரரின் கட்டளைப்படி மிக ஸாவதானமாய் இருந்தார்கள். (3) அப்பொழுது விஷ்ணு, ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் பத்ரகாளியுடன்

काचेतावतुलाकारौ भ्रुकुटीकुटिलेक्षणौ । पार्वतीपरमेशानकोपोद्भूताविमौ ध्रुवम् ॥ ५
अन्ययो रीदृशः कोपः कथं वा स्याद्भयंकरः । इति केचित्सुरा वाचमथ प्रोचुस्तदानताः ॥ ६
विनाशकालस्संप्राप्तस्सर्वेषां नाकिनामिह । इत्येवं केचिदमरा व्यक्तमूचुः परस्परम् ॥ ७
शिवस्य शिवभक्तस्य निन्दका येच पापिनः । तेषामाज्ञा भवेद्दैवी वाक्यमेतत् ध्रुवं श्रुतेः ॥ ८
दृष्टमेतद्धि दक्षेऽस्मिन्निदानीमिति चोचिरे । शिवनिन्दापराणांच गोष्ठ्यां ये निवसन्ति ते ॥ ९
विनश्यन्तीति वचनं वेदस्यास्मासु तत् ध्रुवम् । किमर्थं मतिरुत्पन्ना यागे दक्षस्य पापिनः ॥ १०
अनयाहि सुराणांच युगपन्मृतिरागता । अस्मानपि सुरान्सर्वान् स्वप्रयोजनकारिणः ॥ ११
मत्वा सर्वात्मना सत्वविहीनान् बल्बजादिवत् । प्रवृत्तोऽयं महादेवं मुक्त्वा यागे सुनिश्चितः ॥ १२
तस्मादेवागतो मृत्युस्सर्वेषामीश्वराज्ञया । इत्यूचुः केचिदमरा महाभयसमन्विताः ॥ १३
दाक्षायण्यवमानेन सर्वलोकजनन्यसौ । विनिर्गता ततश्शीघ्रं तत्फलं समुपस्थितम् ॥ १४

காவேதாவதுலாகாரௌ ப்ருகுடீகுடிலேக்ஷிணௌ ।
பார்வதீபரமேசானகோபோத்பூதாவிமௌ த்ருவம் ॥ 5
அன்யயோரீத்ருச: கோப: கதம் வா ஸ்யாத் பயங்கர: ।
இதி கேசித் ஸுராவாசமதப்ரோசு ஸ்ததானதா: ॥ 6
விநாசகாலஸ்ஸம்ப்ராப்தஸ்ஸர்வேஷாம் நாகிநாமிஹ । இத்யேவம் கேசிதமரா வ்யக்தமூசு: பரஸ்பரம் ॥ 7
சிவஸ்ய சிவபக்தஸ்ய நிந்தகா யேச பாபின: । தேஷாமாக்ஞா பவேத்தைவீ வாக்யமேதத் த்ருவம் ச்ருதே:
த்ருஷ்டமேதத்தி தக்ஷேஸ்மின்னிதானீமிதி சோசிரே ।
சிவநிந்தாபராணாஞ்ச கோஷ்ட்யாம் யே நிவஸந்தி தே ॥ 9
விநச்யந்தீதி வசனம் வேதஸ்யாஸ்மாஸு தத் த்ருவம் । கிமர்த்தம் மதிருத்பன்னா யாகே தக்ஷஸ்ய பாபின:
அனயாஹி ஸுராணாஞ்ச யுகபன்ம்ருதிராகதா ।
அஸ்மானபி ஸுரான் ஸர்வான் ஸ்வப்ரயோஜன காரிண: ॥ 11
மத்வா ஸர்வாத்மனா ஸத்வவிஹீனான் பல்பஜாதிவத் ।
ப்ரவ்ருத்தோऽயம் மஹாதேவம் முக்த்வா யாகே ஸுநிச்சிதம் ॥ 12
தஸ்மாதேவாகதோ ம்ருத்யுஸ்ஸர்வேஷாமீச்வராக்ஞயா ।
இத்யூசு: கேசிதமரா மஹாபயஸமன்விதா: ॥ 13
தாக்ஷாயண்யவமானேன ஸர்வலோக ஜனன்யஸௌ ।
விநிர்கதா ததச்சீக்ரம் தத்பலம் ஸமுபஸ்திதம் ॥ 14

வந்த வீரபத்ரரைப் பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். (4) புருவ நெறிப்பால் வக்கிரமான கண்களை உடையவர்களும், நிகரற்ற சரீரத்தை உடையவர்களுமான இவ்விருவர்களும் யாவர். இவர்கள் ஸ்ரீ பார்வதீ, பரமேச்வரர்களுடைய கோபத்திலிருந்து உண்டானவர்களே என்பது நிச்சயம். (5) மற்றவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட மிக பயங்கரமான கோபம் எவ்வாறு உண்டாகும் என்று சில தேவர்கள் அப்பொழுது தலையைக் குனிந்துகொண்டு சொல்லிக்கொண்டார்கள். (6) மற்றும் சிலர் இங்குள்ள எல்லாத்தேவர்களுக்கும் விநாசகாலம் நெருங்கி விட்டதென்று ஒருவருக்கொருவர் வ்யக்தமாய் சொல்லிக் கொண்டார்கள். (7) சிலர் ஸ்ரீ பரமசிவனையும், சிவபக்தர்களையும் நிந்திப்பவர்களான மஹாபாபிகளுக்கு எல்லாம் தெய்வீகமான தண்டனை ஏற்படுமென்ற வேதவாக்கியம் நிச்சயமே! (8) அது இப்பொழுது ப்ரத்யக்ஷமாய் இந்த தக்ஷனிடத்தில் காணப்படலாயிற்றே என்று பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் சிவ நிந்தை செய்கின்ற கூட்டத்திலிருப்பவர்களும் (9) நாசமடைவார்கள் என்ற வேதவாக்கியமானது நிச்சயமாய் நமக்கே பலித்துவிட்டது. இந்தப் பாவியான தக்ஷனுக்கு யாகம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் எதற்காக ஏற்பட்டது. (10) இதனாலல்லவோ எல்லா தேவர்களுக்கும் ஒரே சமயத்தில் நாசம் ஏற்படலாயிற்று. இந்தப் பாபியானவன் தேவர்களாகிய நம் யாவரையும் தனது பிரயோஜனத்தையே நாடியவர்கள் என்றும், (11) சிறிதும் பலமற்றவர்களென்றும், துரும்புக்கு ஒப்பானவர்களென எண்ணிக் கொண்டு தன்னிஷ்டப்படி மஹாதேவரை விலக்கி யாகம் செய்ய நிச்சயித்தான். (12) ஆகையால்தான் ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் கட்டளைப்படி எல்லோருக்கும் விநாசம் ஏற்படலாயிற்று என்று மிகுந்த பயத்துடன் சில தேவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். (13) எல்லா உலகங்களுக்கும் தாயாகிய ஸ்ரீ தாக்ஷாயணியை அவமதித்ததால் அவள் வெளிச் சென்றாள். அதன் பயன் உடன் ஏற்பட்டுவிட்டது. (14) இவ்வாறு

इति नानाप्रकारेण वदत्स्वेतेषु नाकिषु । वीरभद्रस्तदा काल्याऽऽगत्य दक्षान्तिकं क्रुधा ॥ १५
कृत्वा कोलाहलारावं नादयञ्छृङ्गमद्भुतम् । विहस्य तस्थे पुरतो वीक्षितस्सुरपुङ्गवैः ॥ १६
शृङ्गध्वनिं समाकर्ण्य सुराः केचन दुद्रुवुः । अस्फुटच्च तदा मेरुर्धरित्र्या सह शीघ्रतः ॥ १७
मुमुहुः सर्वलोकस्थाः प्राणिनस्सकला अपि । भीतास्सुराश्च तत्रस्था मुमुहुः पतिता भुवि ॥ १८
शालायाश्च बहिर्देशं प्राप्य केचित्सुरास्ततः । वीरैरुच्चाटिताः खिन्नाः पुनश्शालामवापिरे ॥ १९
एवमेतेषु सर्वेषु भयं प्राप्तेषु नाकिषु । मुमोह दक्षः पापिष्ठस्तदानीं बहुविह्वलः ॥ २०
पुनस्सञ्जातविज्ञानस्तदाऽत्यन्तं भयान्वितः । वीरभद्रं समीक्ष्यायं निजगाद वचस्तदा ॥ २१
कस्त्वं किमर्थं संप्राप्तः कुतो देशान्महाबल । इत्युक्तवति दक्षेऽस्मिन्वीरः प्राह गभीरवाक् ॥ २२
विद्धि मां देवदेवस्य महादेवस्य शूलिनः । आत्मजं तस्य यज्ञे ते हविरादातुमागतम् ॥ २३
तत् त्वं दक्ष हविश्शंभोर्देहि शीघ्रमिहाध्वरे । इत्युक्तो वीरभद्रेण दक्षः प्राह पुनर्वचः ॥ २४

இதி நாநாப்ரகாரேண வதத்ஸ்வேதேஷு நாகிஷு ।
வீரபத்ரஸ்ததா காள்யாSSகத்ய தக்ஷாந்திகம் க்ருதா ॥ 15
க்ருத்வா கோலாஹலாராவம் நாதயன் ச்ருங்கமத்புதம் ।
விஹஸ்ய தஸ்தே புரதோ வீக்ஷிதஸ்ஸுரபுங்கவை: ॥ 16
ச்ருங்கத்வநிம் ஸமாகர்ண்ய ஸுரா: கேசன துத்ருவு: ।
அஸ்புடச்ச ததா மேருர் தரித்ரியாஸஹ சீக்ரத: ॥ 17
முமுஹு: ஸர்வலோகஸ்தா: ப்ராணினஸ் ஸகலா அபி ।
பீதாஸ்ஸுராச்ச தத்ரஸ்தா முமுஹு: பதிதா புவி ॥ 18
சாலாயாச்ச பஹிர்தேசம் ப்ராப்ய கேசித் ஸுராஸ்தத: ।
வீரைருச்சாடிதா: கின்னு: புனச்சாலாமவாபிரே ॥ 19
ஏவமேதேஷு ஸர்வேஷு பயம் ப்ராப்தேஷு நாகிஷு ।
முமோஹ தக்ஷ: பாபிஷ்டஸ்ததானீம் பஹுவிஹ்வல: ॥ 20
புனஸ்ஸஞ்ஜாதவிஜ்ஞான ஸ்ததாSத்யந்தம் பயான்வித: ।
வீரபத்ரம் ஸமீக்ஷ்யாயம் நிஜகாத வசஸ்ததா ॥ 21
கஸ்த்வம் கிமர்தம் ஸம்ப்ராப்த: குதோ தேசான் மஹாபல ।
இத்யுக்தவதி தக்ஷேஸ்மின் வீர: ப்ராஹ கபீரவாக் ॥ 22
வித்திமாம் தேவதேவஸ்ய மஹாதேவஸ்ய சூலின: । ஆத்மஜம் தஸ்ய யக்ஞே தே ஹவிராதாது மாகதம் 23
தத் த்வம் தக்ஷ ஹவிச்சம்போர் தேஹி சீக்ரமிஹாத்வரே ।
இத்யுக்தோ வீரபத்ரேண தக்ஷ: ப்ராஹ புனர்வச: ॥ 24

பலவிதமாய் தேவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஸ்ரீ வீரபத்திரர் பத்ரகாளியோடுகூட மிகுந்த கோபத்தோடு தக்ஷன் சமீபம் வந்து (15) கோலாகல சப்தம் செய்து அத்புதமான கொம்பு வாத்யத்தை வாசித்து எல்லா தேவச்ரேஷ்டர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தக்ஷனுக்கு முன்னிலையில் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு நின்றார். (16) கொம்பு வாத்யத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் சில தேவர்கள் ஓடினார்கள். அப்பொழுது பூமியுடன்கூட மேரு மலையும் சீக்கிரம் வெடித்தது. (17) எல்லா உலகங்களிலுமுள்ள எல்லா பிராணிகளும் மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். அங்குள்ள தேவர்களெல்லாம் பயந்து மூர்ச்சைகொண்டு பூமியில் விழுந்தனர். (18) யாகசாலைக்கு வெளியில் ஓடிய சில தேவர்கள் அங்குள்ள வீரர்களால் துரத்தப்பட்டவர்களாகி வருத்தமடைந்து மறுபடியும் யாகசாலைக்குத் திரும்பினார்கள். (19) அப்பொழுது இவ்வாறு அந்த தேவர்களெல்லாம் பயமடைந்தபோது மஹா பாபியான தக்ஷன் மிகக் கலங்கினவனாய் மோகமடைந்தான். (20) மறுபடி மூர்ச்சை தெளிந்த தக்ஷன் அப்பொழுது மிக பயங்கொண்டவனாகி வீரபத்ரரைப் பார்த்துக் கூறினான். (21) ஓ மஹா பலவானே! தாங்கள் யார்? எந்த தேசத்திலிருந்து எதற்காக இங்கு வந்தீர். என்று தக்ஷன் கேட்டவுடன், வீரபத்திரர் கம்பீர வாக்குடன் கூறினார் (22) ஓ தக்ஷ! தேவாதிதேவனும், சூலபாணியுமான ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய புத்ரனாக என்னை அறிவாய். உன்னுடைய யக்ஞத்தில் அவருக்காக உள்ள ஹவிஸ்ஸைப் பெற்றுப் போவதற்காக வந்திருக்கிறேன். (23) ஆகையால் நீ இந்த யாகத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஹவிர்பாகத்தைச் சீக்கிரம் கொடு

न दीयते हविर्भागो यागेऽस्मिञ्छङ्करस्य वै । मुक्त्वा तं तामसं देवान् हविर्भिः प्रीणयाम्यहम् ॥ २५
एवं वादिनि दक्षेऽस्मिन्नाम्नायो भयकंपितः । प्रणवेन समुत्थाय प्राह वाक्यं तदा द्विजाः ॥ २६
अध्वरेशं महादेवं हविर्भिः प्रीणयाधुना । तस्याज्ञया जगत्सर्वं समर्यादं हि वर्तते ॥ २७
स एवार्हति देवेशो हविषः प्रथमस्य हि । सत्यं सत्यं ब्रवीम्यद्य तव दक्ष प्रजापते ॥ २८
इति वेदवचश्श्रुत्वाऽप्ययं दक्षप्रजापतिः । न दातुमैच्छद्देवस्य हविर्वरमहो द्विजाः ॥ २९
तदानीमेव वेदोऽसौ स्तुत्वा सांबं महेश्वरम् । वीरभद्रं प्रणम्याशु प्रणवेन तदाज्ञया ॥ ३०
स्वपदं प्राप तरसा ब्राह्मणानामधीश्वराः । एवमुक्त्वा गते वेदे वीरभद्रः पुनः क्रुधा ॥ ३१
दक्षं वीक्ष्य दुराचारं देह्यस्मद्भागमध्वरे । उवाचैनं महासत्त्वश्शिवाज्ञां मनसा स्मरन् ॥ ३२
दक्षः — न मया दीयते भागो रुद्रस्यक्रूरकर्मणः । भूतैः प्रेतैः पिशाचैश्च सर्वदा संचरत्ययम् ॥ ३३

ந தீயதே ஹவிர்பாகோயாகேऽஸ்மின் சங்கரஸ்ய வை ।
முக்த்வா தம் தாமஸம் தேவான் ஹவிர்பி: ப்ரீணயாம்யஹம் ॥ 25

ஏவம் வாதினி தக்ஷேஸ்மின்னாம்நாயோ பயகம்பித: ।
ப்ரணவேன ஸமுத்தாய ப்ராஹ வாக்யம் ததா த்விஜா: ॥ 26

அத்வரேசம் மஹாதேவம் ஹவிர்பி: ப்ரீணயாதுனா ।
தஸ்யாக்ஞயா ஜகத் ஸர்வம் ஸமர்யாதம் ஹி வர்ததே ॥ 27

ஸ ஏவார்ஹதி தேவேசோ ஹவிஷ: ப்ரதமஸ்ய ஹி ।
ஸத்யம் ஸத்யம் ப்ரவீம்யத்ய தவ தக்ஷ ப்ரஜாபதே ॥ 28

இதி வேதவசச்ச்ருத்வாऽப்யயம் தக்ஷப்ரஜாபதி: । ந தாதுமைச்சத்தேவஸ்ய ஹவிர்வரமஹோ த்விஜா: 29

ததானீமேவ வேதோऽஸௌ ஸ்துத்வா ஸாம்பம் மஹேச்வரம் ।
வீரபத்ரம் ப்ரணம்யாசு ப்ரணவேன ததாக்ஞயா ॥ 30

ஸ்வபதம் ப்ராப தரஸா ப்ராம்ஹணானமதீச்வரா: । ஏவமுக்த்வா கதே வேதே வீரபத்ர: புன: க்ருதா ॥ 31

தக்ஷம் வீக்ஷ்ய துராசாரம் தேஹ்யஸ்மத் பாகமத்வரே ।
உவாசைனம் மஹாஸத்வச்சிவாக்ஞாம் மனஸாஸ்மரன் ॥ 32

தக்ஷ: — ந மயா தீயதே பாகோ ருத்ரஸ்ய க்ரூரகர்மண: ।
பூதை: ப்ரேதை: பிசாசைச்ச ஸர்வதா ஸஞ்சரத்யயம் ॥ 33

என்று வீரபத்திரரால் சொல்லப்பட்ட தக்ஷன் மறுபடி சொன்னான். (24) இந்த யாகத்தில் ஸ்ரீ சங்கரருக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கொடுக்கப்படமாட்டாது. தமோ குணமுடைய அந்த சங்கரனை விலக்கிவிட்டு மற்ற தேவர்களை மட்டிலும்தான் நான் ஹவிஸ்ஸினால் திருப்தி செய்விக்கப் போகிறேன். (25) இவ்விதம் தக்ஷன் சொல்லும்போது ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது வேதமானது பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டு பிரணவத்துடன் எழுந்துவந்து கூறியதாவது :–(26) ஓ தக்ஷா! நீ இப்பொழுது யக்ஞேச்வரரான ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஹவிஸ்ஸினால் திருப்தி செய்து வை. அவருடைய கட்டளையின்படியே எல்லா உலகங்களும் ஓர் எல்லைக்குட்பட்டிருக்கிறது. (27) ஓ தக்ஷப்ரஜாபதியே! முதன்மையான ஹவிர்பாகத்திற்கு அவரே தகுதியுள்ளவரென்று நான் உனக்குப் பலமுறை ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன். (28) என்று வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டும் ஓ முனிவர்களே! அந்த தக்ஷப்ரஜாபதியானவன் ஸ்ரீ மஹாதேவருக்கு சிறந்த ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்க விருப்பப்படவில்லை. (29) அப்பொழுதே வேதமானது பிரணவத்துடன் பார்வதியுடன் கூடிய பரமேச்வரரைத் துதித்து, வீரபத்ரரையும் நமஸ்கரித்து சீக்கிரம் அவருடைய கட்டளையின்படி (30) சீக்கிரம் தனதிருப்பிடம் சென்றது. ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்வாறு வேதம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றவுடன், ஸ்ரீ வீரபத்திரர் மறுபடியும் கோபம்கொண்டு (31) துராசாரமுள்ள அந்த தக்ஷனைப் பார்த்து, சிவனுடைய கட்டளையை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு மிகுந்த பலமுள்ள வீரபத்திரர், ஓ தக்ஷ! யாகத்தில் எங்களுக்குரிய ஹவிர்பாகத்தைக் கொடுத்துவிடு எனக் கூறினார். (32) தக்ஷன் கூறுகிறார் :– ஓ வீர! கொடிய தொழிலை உடைய அந்த ருத்ரனுக்கு நான் ஹவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுக்கமாட்டேன். அவன் எப்பொழுதும் பூத, பிரேத, பிசாசங்களோடு அலைந்து

तस्माद्यज्ञे मदीयेऽसौ हविर्भोक्तुमसांप्रतम् । इत्युवाच दुराचारश्श्रुत्योर्नाराचवद्वचः ॥ ३४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वीरभद्रः प्रतापवान् । युष्माकममरास्सर्वे संमतं किं वचोऽस्यवै ॥ ३५
इति पप्रच्छ तत्रस्थान् ब्रह्मविष्णुमुखान्सुरान् । वीरभद्रस्य वचनमशृण्वन्त इवामराः ॥
तस्थुर्नताननास्सर्वे मोहविष्टनिजान्तराः ॥ ३६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री वीरभद्रेण सपरिवारस्य दक्षस्य देवानाञ्च वधादि शिक्षणम् ॥

तदैतदखिलं दृष्ट्वा वीरभद्रो महाबलः । कृत्वा कोलाहलारावं ब्रह्माण्डं स्फोटयन्निव ॥ १
दण्डेनाताडयद्विष्णोरुरोमध्येऽतिवीर्यवान् । तदानीं कौस्तुभं रत्नं पद्मा च तदुरोगता ॥ २

தஸ்மாத் யக்ஞே மதியேஸௌ ஹவிர்போக்துமஸாம்ப்ரதம் ।
இத்யுவாச துராசாரச்ச்ருத்யோர் நாராசவத்வச: ॥ 34
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா வீரபத்ர: ப்ரதாபவான் ।
யுஷ்மாகமமராஸ்ஸர்வே ஸம்மதம் கிம் வசோSஸ்ய வை ॥ 35
இதி பப்ரச்ச தத்ரஸ்தான் ப்ரும்ஹவிஷ்ணுமுகான் ஸுரான் ।
வீரபத்ரஸ்ய வசனமச்ருண்வந்த இவாமரா: ॥
தஸ்துர் நதானனாஸ்ஸர்வே மோஹாவிஷ்ட நிஜாந்தரா: ॥ 36

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்வாத்ரிம்சோத்யாய:

॥ அத த்ரயஸ்த்ரிம்சோSத்யாய: ॥

ஸ்ரீ வீரபத்திரர் பரிவாரத்துடன் கூடிய தக்ஷனுக்கும், தேவர்களுக்கும் வதம் முதலிய சிக்ஷையைச் செய்தல்

ததைததகிலம் த்ருஷ்ட்வா வீரபத்ரோ மஹாபல: ।
க்ருத்வா கோலாஹலாராவம் ப்ரும்ஹாண்டம் ஸ்போடயன்னிவ ॥ 1
தண்டேனாதாடயத்விஷ்ணோரு ரோமத்யேSதி வீர்யவான் ।
ததானீம் கௌஸ்துபம் ரத்னம் பத்மாச ததுரோகதா ॥ 2

வருகிறான். (33) ஆகையால் நமது யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸைப் புஜிக்கத் தகுதியில்லை என்று கெட்ட நடத்தையுள்ள தக்ஷன் காதுகளுக்கு நாராசம் போன்ற வார்த்தையைக் கூறினான். (34) அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மிகுந்த பராக்கிரமசாலியான வீரபத்ரர் ஓ ஸகல தேவர்களே! இவனுடைய வார்த்தை உங்களுக்கு ஸம்மதம் தானா? (35) என்று அங்குள்ள ப்ரும்ம, விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார். தேவர்கள், வீரபத்ரருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்காதவர்கள் போலிருந்துகொண்டு எல்லோரும் தலைகுனிந்து மோஹத்தை அடைந்த மனமுடையவர்களாய் இருந்தார்கள். (36)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

அப்பொழுது அவை யாவற்றையும் பார்த்து, மஹா பலவானான வீரபத்திரர் ப்ரும்மாண்டத்தை வெடிக்கச் செய்கிறவர்போல் கோலாகல சப்தத்தைச் செய்து, (1) மிகுந்த பராக்கிரமசாலியான வீரபத்ரர் விஷ்ணுவின் மார்பின் நடுவில் தடியால் அடித்தார். அப்பொழுது கௌஸ்துப ரத்னமும், அவருடைய

भिन्ना पपात शतशो भूमिपृष्ठे द्विजोत्तमाः । पतित्वा तरसा विष्णुर्मुमोह गतविक्रमः ॥ ३
विधातारं ततो मूर्ध्नि मुष्टिनाकुट्टयद्विभुः । पपात सोऽपि मोहेन यावत्तूर्णं प्रजापतिः ॥ ४
गायत्रीमपि सावित्रीं ब्रह्माणीमपि निर्गताम् । छिन्ननासाकुचाश्चक्रे करवालेन वीरपः ॥ ५
ततो देवाः परा भीता दुद्रुवुस्सर्वतो बहिः । बहिर्भूतैश्च वीरैश्च द्राविताः पुनरन्तरम् ॥ ६
ततस्तु चन्द्रं धावन्तं पादेनाताड्य सत्ववान् । पेषयित्वा यमस्यापि शिरश्चिच्छेद निष्ठुरम् ॥ ७
कपोले ताडयामास सूर्यस्याद्भुतविक्रमः । भग्ना दन्तास्तदा तस्य निपेतुः पृथिवीतले ॥ ८
भगस्योत्पाटयामास लोचने द्वे दुरात्मनः । इन्द्रं कोकिलरूपेण निर्यान्तमपि सोऽच्छिनत् ॥ ९
अग्नेर्हस्तांश्च रसनां हविर्भोक्तुरखण्डयत् । नासिकामग्निभार्यायाः खड्गेनाच्छिनदद्भुताम् ॥ १०
दण्डेन निर्ऋतिन्ताड्य जघानामित्रहा तथा । मुसलेनायसेनापां पतिं हत्वा महाबलः ॥ ११
अमारयत्ततो वायुं यान्तं परशुना द्विजाः । कुबेरं निजशूलाग्रे प्रोतयित्वा ननर्त ह ॥ १२
रुद्रास्त्वेकादश तदा सेशाना भयकंपिताः । वीरभद्रं प्रणेमुस्ते प्रणतार्तिप्रभञ्जनम् ॥ १३

பின்னா பபாத சதசோ பூமிப்ருஷ்டே த்விஜோத்தமா: |
பதித்வா தரஸா விஷ்ணுர் முமோஹ கதவிக்ரம: || 3
விதாதாரம் ததோ மூர்த்னி முஷ்டினா குட்டயத்விபு: |
பபாதஸோऽபி மோஹேன யாவத்தூர்ணம் ப்ரஜாபதி: || 4
காயத்ரீமபி ஸாவித்ரீம் ப்ரும்ஹாணீமபி நிர்கதாம் | சின்னநாஸாகுசாச்சக்ரே கரவாளேன வீரப: || 5
ததோ தேவா: பரா பீதா துத்ருவுஸ்ஸர்வதோ பஹி: | பஹிர்பூதைச்ச வீரைச்ச த்ராவிதா: புனரந்தரம் 6
ததஸ்து சந்த்ரம் தாவந்தம் பாதேநாதாட்ய ஸத்வவான் |
பேஷயித்வா யமஸ்யாபி சிரச்சிச்சேத நிஷ்டுரம் || 7
கபோலே தாடயாமாஸ ஸூர்யஸ்யாத்புத விக்ரம: | பக்னா தந்தாஸ்ததா தஸ்ய நிபேது: ப்ருதிவீதலே || 8
பகஸ்யோத்பாடயாமாஸ லோசனே த்வே துராத்மன: |
இந்த்ரம் கோகிலரூபேண நிர்யாந்தமபி ஸோऽச்சினத் || 9
அக்னேர்ஹஸ்தாம்ச்ச ரஸனாம் ஹவிர்போக்துரகண்டயத் |
நாஸிகாமக்னி பார்யாயா: கட்கேனாச்சினதத்புதாம் || 10
தண்டேன நிருருதிம் தாட்ய ஜகானாமித்ரஹா ததா | முஸலேநாய ஸேனாபாம் பதிம் ஹத்வா மஹாபல: 11
அமாரயத்ததோ வாயும் யாந்தம் பரசுனா த்விஜா: | குபேரம் நிஜசூலாக்ரே ப்ரோதயித்வா நனர்தஹ || 12
ருத்ராஸ்த்வேகாதச ததா ஸேசானா பயகம்பிதா: | வீரபத்ரம் ப்ரணேமுஸ்தே ப்ரணதார்தி ப்ரபஞ்ஜனம் 13

மார்பிலுள்ள ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும், (2) பிராம்மணோத்தமர்களே! நூற்றுக்கணக்காக பூமியில் சிதறி விழுந்தன. உடன் விஷ்ணுவும் பலமிழந்தவராகி பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார். (3) பிறகு பிரபுவான வீரபத்ரர் பிரும்மாவைத் தலையில் முஷ்டியால் குட்டினார். அதனால் அவர் மூர்ச்சை அடைந்து விழுவதற்குள்ளாக, (4) வீரபத்திரர் வெளிக்கிளம்பிய காயத்ரி, ஸாவித்ரி, ஸரஸ்வதி இவர்களின் மூக்குகளையும், ஸ்தனங்களையும் கத்தியால் அறுத்து விட்டார். (5) பிறகு தேவர்கள் மிகவும் பயமடைந்தவர்களாகி, நான்கு பக்கங்களிலும் வெளியில் ஓடினார்கள். வெளியிலிருந்த பூதர்களாலும் துரத்தப்பட்டு, மறுபடி உள்ளேயே துரத்தப்பட்டார்கள். (6) பிறகு பலிஷ்டரான வீரபத்திரர் ஓடுகின்ற சந்திரனைக் காலால் உதைத்து, துகைத்து யமனுடைய கடினமான தலையையும் வெட்டினார். (7) அத்புதமான பராக்கிரமத்தை உடைய வீரபத்ரர் சூரியனுடைய கன்னத்தில் அடித்தார். அவருடைய பற்களெல்லாம் உடைந்து பூமியில் விழுந்தன. (8) துராத்மாவான பகனுடைய இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கினார். குயிலின் உருவத்தோடு வெளியில் சென்றபோதிலும் இந்திரனை வெட்டினார். (9) ஹவிஸ்ஸைச் சாப்பிட விரும்பிய அக்னியினுடைய கையையும், நாக்கையும் அறுத்தார். அக்னியின் மனைவியினுடைய அழகான மூக்கைக் கத்தியால் அறுத்தார். (10) சத்ருக்களைக் கொல்லும் அந்த வீரபத்ரர் அப்பொழுது நிருருதியைத் தடியால் அடித்துக் கொன்றார். மஹா பலிஷ்டரான வீரபத்ரர் வருணனை உலக்கையால் அடித்தார். (11) ஓ பிராம்மணர்களே! ஓடுகின்ற வாயுவைக் கோடரியால் கொன்றார். குபேரனைத் தனது சூலத்தின் நுனியில் கோர்த்துக்கொண்டு நடனம் செய்தார். (12) ஈசானருடன் கூடிய பதினொரு ருத்ரர்களும்

तानेनान्वीरभद्रोऽसौ भर्त्सयित्वा मुमोच ह । असुरेन्द्रं शरेणायं निरसुं कृतवांस्तदा ॥ १४
मृगरूपेण धावन्तं यज्ञं यागगृहान्तरे । निरुध्य पुरतो गत्वा चिच्छेदास्त्रेण मन्युना ॥ १५
तदेतत्सर्वमालोक्य दक्षश्चिन्तामवाप्तवान् । मयि पश्यति वीरोऽयं यज्ञं देवानमारयत् ॥ १६
उक्तोहि शंकरस्यास्य महिमा ब्रह्मणा पुरा । ज्ञात्वा तं देवमीशानं तपः कृत्वा सुदारुणम् ॥ १७
ऐश्वर्यं प्राप्तवानस्मि कृपयाऽस्य महेशितुः । क्षात्रबुध्यातु देवोऽयं मयाऽज्ञेन विनिन्दितः ॥ १८
क्रियमाणे पुरा यागे ब्रह्मणा जनकेन मे । न दातव्यं हविश्शंभोरिति कुण्ठीकृतं खलु ॥ १९
मयाऽपि देवं तं मुक्त्वा समारब्धः क्रतुस्सुरैः । दधीचिना वचः प्रोक्तं न श्रुतं हितमिच्छता ॥ २०
दाक्षायण्या वचः पुत्र्या न श्रुतं सुतरां वचः । वीरोऽयं पाक्चविः पृच्छन्मयाऽत्र विमुखीकृतः ॥ २१
प्रणवेन समुत्थाय वेदेनोक्तञ्च न श्रुतम् । अनर्थ एव देवानां विष्ण्वादीनां मयाऽऽर्जितः ॥ २२
कुपितं वीरभद्रञ्च दृष्ट्वा काळीञ्च तादृशीम् । आवृतानि च भूतानि ज्ञात्वा गन्तुमशक्नुवन् ॥ २३

தாநேநான் வீரபத்ரோSஸௌ பர்த்ஸயித்வா முமோசஹ ।
அஸுரேந்த்ரம் சரேணாயம் நிரஸும் க்ருதவாம் ஸ்ததா ॥ 14
ம்ருகரூபேண தாவந்தம் யக்ஞம் யாகக்ருஹாந்தரே । நிருத்ய புரதோ கத்வா சிச்சேதாஸ்த்ரேண மன்யுனா
ததேதத் ஸர்வமாலோக்ய தக்ஷச்சிந்தாமவாப்தவான் । மயிபச்யதி வீரோSயம் யக்ஞம் தேவானமாரயத் 16
உக்தோஹி சங்கரஸ்யாஸ்ய மஹிமா ப்ரும்ஹணா புரா ।
ஞாத்வா தம் தேவமசானம் தப: க்ருத்வா ஸுதாருணம் ॥ 17
ஐச்வர்யம் ப்ராப்தவானஸ்மி க்ருபயாSஸ்ய மஹேசிது: ।
க்ஷாத்ரபுத்யாது தேவோSயம் மயாSக்ஞேன வினிந்தித: ॥ 18
க்ரியமாணே புரா யாகே ப்ரும்ஹணா ஜனகேன மே ।
ந தாதவ்யம் ஹவிச்சம்போரிதி குண்டீக்ருதம் கலு ॥ 19
மயாSபி தேவம் தம் முக்த்வா ஸமாரப்த: க்ரதுஸ்ஸுரை: ।
ததீசினா வச: ப்ரோக்தம் ந ச்ருதம் ஹிதமிச்சதா ॥ 20
தாக்ஷாயண்யா வச: புத்ர்யா ந ச்ருதம் ஸுதராம் வச: ।
வீரோSயம் பாக்கவி: ப்ருச்சன்மயாSத்ர விமுகீக்ருத: ॥ 21
ப்ரணவேன ஸமுத்தாய வேதேனோக்தஞ்ச ந ச்ருதம் ।
அனர்த்த ஏவ தேவானாம் விஷ்ண்வாதீனாம் மயார்ஜித: ॥ 22
குபிதம் வீரபத்ரஞ்ச த்ருஷ்ட்வா காளீஞ்ச தாத்ருசீம் । ஆவ்ருதானிச பூதானி ஞாத்வா கந்துமசக்னுவன் 23

பயத்தினால் நடுக்கமுற்று, நமஸ்கரித்தவர்களின் துக்கத்தைப் போக்குகின்ற அந்த வீரபத்ரரை நமஸ்கரித்தனர். (13) அந்த ருத்ரர்களை வீரபத்ரர் அதட்டிவிட்டு விடுவித்தார். அசுரேந்திரனை இந்த வீரபத்ரர் அப்பொழுது அம்பினால் கொன்றார். (14) மான் உருவத்தோடு ஓடுகின்ற யக்ஞ புருஷனை யாகசாலையின் நடுவில் தடுத்துக்கொண்டு அவன் முன் சென்று மிகுந்த கோபத்தோடு அஸ்திரத்தால் சேதித்தார். (15) அப்பொழுது தக்ஷனும் இவை யாவற்றையும் பார்த்து மனதில் கவலையடைந்தான். இந்த வீரன் நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே யக்ஞ புருஷனையும் தேவர்களையும் கொன்றுவிட்டான். (16) முந்தியே அந்தப் பரமேச்வரருடைய மஹிமையானது ப்ரும்மாவினால் கூறப்பட்டதல்லவோ! நான் அந்த தேவரான சிவபிரானை அறிந்து கொடிய தவத்தைச் செய்து (17) அந்த மஹேச்வரருடைய கிருபையால் மிகுந்த ஐச்வர்யத்தை அடைந்தேன். த்வேஷ புத்தி கொண்டு அறிவற்ற நான் அவரை நிந்தித்தேன். (18) முன்பு எனது தகப்பனாரான ப்ரும்மாவினால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில் பரமேச்வரனுக்கு ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கக்கூடாதென்று தடுத்தேனல்லவா! (19) நானும் அந்தப் பரமசிவனை விட்டுவிட்டு தேவர்களுடன் யாகத்தை ஆரம்பித்தேன். நன்மையைக் கோரிய ததீசி முனிவரின் வார்த்தையையும் நான் கேட்கவில்லை. (20) பெண்ணான தாக்ஷாயணியின் சிறந்த வார்த்தையையும் நான் கேட்கவில்லை. வீரபத்ரனும் முன்னமேயே ஹவிஸ்ஸைக் கேட்டார். நான் அவரை மதிக்கவில்லை. (21) பிரணவத்துடன் வந்த வேதத்தின் வார்த்தையையும் கேட்கவில்லை. விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கெல்லாம் தீங்கே என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. (22) கோபம் கொண்ட வீரபத்ரரையும் அப்படிப்பட்ட காளியையும் பார்த்தும் சூழப்பட்ட பூதங்களை அறிந்தும் வெளியில் செல்ல முடியாதவனாக ஆகி (23)

अभीरिव तदा भीतो मौनं तस्थे द्विजोत्तमाः । वीरभद्रस्समुद्रुत्य खड्गमादाय वेगतः ॥ २४
चिच्छेद तस्य मूर्धानं दक्षस्यास्य दुरात्मनः । निष्कृतिश्शिवनिन्दाया वीरेणात्रोपपादिता ॥ २५
अग्नौ प्रक्षेपयामास शिरश्छिन्नं दुरात्मनः । तदानीमभवद्भस्म केवलं तत् द्विजोत्तमाः ॥ २६
हतं दक्षं ततो दृष्ट्वा तत्पत्नी वेदवल्लिका । तत्पुत्र्यो बान्धवाश्चान्ये परिवव्रुस्समंततः ॥ २७
वेदवल्यास्तदा कर्णावच्छिनत्परवीरहा । वीरभद्रस्तदान्यासां भद्रकाळी बलोत्कटा । २८
छित्वा शिरांसि सहसा कन्दुकांश्च चकारह । देवर्षीणां मनुष्याणां भार्यांश्चान्या मनोरमाः ॥ २९
अदृश्येतामिमौ हत्वा वीरकाळ्योप्यनेककाः । तदानुज्ञामवाप्याशु वीरकाळ्योस्तयोर्महत् ॥ ३०
यागशालाबहिर्देशे स्थितं सैन्यं दुरासदम् । भित्वा प्राकारमतुलं प्रविष्टा यागवेश्मनि ॥ ३१
कृत्वा कोलाहलारावं सुरानन्यान् द्विजाधमान् । ऋषीनस्त्रैश्शितैः खड्गैः मुसलैस्तोमरैः परैः ॥ ३२
पादाघातेन हस्तैश्च जघ्नुश्च बहुधा द्विजाः । केषां शिरांसि भूतानि भिन्तन्त्यत्र दुरात्मनाम् ॥ ३३

அபீரிவ ததா பீதோ மௌனம் தஸ்தே த்விஜோத்தமா: । வீரபத்ரஸ்ஸமுத்ருத்ய கட்கமாதாய வேகத: 24
சிச்சேத தஸ்ய மூர்தானம் தக்ஷஸ்யாஸ்ய துராத்மன: ।
நிஷ்க்ருதிச்சிவநிந்தாயா வீரேணாத்ரோபபாதிதா: ॥ 25
அக்னௌ ப்ரக்ஷேபயாமாஸ சிரச்சின்னம் துராத்மன: ।
ததானீமபவத்பஸ்ம கேவலம் தத் த்விஜோத்தமா: ॥ 26
ஹதம் தக்ஷம் ததோ த்ருஷ்ட்வா தத்பத்னி வேதவல்லிகா ।
தத்புத்ர்யோ பாந்தவாச்சான்யே பரிவவ்ருஸ்ஸமந்தத: ॥ 27
வேதவல்யாஸ்ததா கர்ணாவச்சினத் பரவீரஹா ।
வீரபத்ரஸ்ததான்யாஸாம் பத்ரகாளீ பலோத்கடா ॥ 28
சித்வா சிராம்ஸி ஸஹஸா கந்துகாம்ச சகாரஹ ।
தேவர்ஷீணாம் மனுஷ்யாணாம் பார்யாச்சான்யா மனோரமா: ॥ 29
அத்ருச்யேதாமிமௌ ஹத்வா வீரகாள்யோப்யனேககா: ।
ததானுக்ஞாமவாப்யாசு வீரகாள்யோஸ்தயோர்மஹத் ॥ 30
யாகசாலாபஹிர்தேசே ஸ்திதம் ஸைன்யம் துராஸதம் ॥ ।
பித்வா ப்ராகாரமதுலம் ப்ரவிஷ்டா யாகவேச்மனி ॥ 31
க்ருத்வா கோலாஹலாராவம் ஸுராநன்யான் த்விஜாதமான் ।
ருஷீனஸ்த்ரைச்சிதை: கட்கை: முஸலைஸ்தோமரை: பரை: ॥ 32
பாதாகாதேன ஹஸ்தைச்ச ஜக்னுச்ச பஹுதா த்விஜா: ।
கேஷாம் சிராம்ஸி பூதானி பிந்தந்த்யத்ர துராத்மனும் ॥ 33

பயத்தை அடைந்திருந்தபோதிலும் பயமில்லாதவன்போல் மௌனமாக (வாய் பேசாதவனாக) இருந்தான். அப்பொழுது வீரபத்ரர் துள்ளிக் குதித்து வேகத்துடன் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு (24) துராத்மாவான அந்த தக்ஷனுடைய தலையை வெட்டினார். சிவ நிந்தைக்கு தக்க பிராயச்சித்தமாக வீரபத்ரரால் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. (25) வெட்டப்பட்ட அந்த துராத்மாவின் தலையை அக்னியில் போட்டார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த தலையின் சாம்பல்தான் மீதமாயிற்று. (26) பிறகு தக்ஷன் மரித்ததைக் கண்டு அவன் மனைவியான வேதவல்லியும் அவனது பெண்களும் உறவினர்களும் மற்றவர்களும் நான்கு பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (27) சத்ருக்களை அழிக்கும் வீரபத்ரர் அப்பொழுது வேதவல்லியின் காதுகளை அறுத்தார். மஹா பலமுள்ள காளியானவள் (28) அப்பொழுது மற்ற ஸ்திரீகளுடையவும், தேவர்கள் முனிவர்கள் மனிதர்கள் இவர்களுடைய அழகு வாய்ந்த மனைவிகளுடைய தலைகளையும் துண்டித்துப் பந்தாடினாள். (29) அப்பொழுது இவ்விருவர்களும் அவ்வாறு எல்லோரையும் வதம் செய்ததைக் கண்டவுடன் மற்றுமுள்ள வீரர்களும் காளிகளும் அவர்களுடைய உத்திரவின்பேரில் யாகசாலையின் வெளிப் பக்கத்திலுள்ள ஜயிக்க முடியாத பெரும் சேனைகளை நாசம் செய்து நிகரற்ற மதில்களையும் உடைத்து யாகசாலைக்குள் பிரவேசித்து (30-31) அட்டஹாஸம் செய்து அங்கு பாக்கியுள்ள தேவர்கள் பிராம்மணாதமர்கள் ரிஷிகள் இவர்களைக் கூர்மையான அம்புகளாலும் கத்திகளாலும் உலக்கைகளாலும் எரி வல்லயங்களாலும் மற்றும் பல ஆயுதங்களாலும் (32) கால் உதைகளாலும் கைகளாலும்

गळान्दोंषिच केषांचिद्बभञ्जस्थीनि कोपतः । चिखिदुश्च शरीराणि जिह्वाः केषां तदाच्छिदन् ॥ ३४
नेत्राण्युत्पाटयामासु श्शरीराण्यप्यपाटयन् । भित्वाऽऽयुधैश्शरीराणि केषां रक्तानि चापिबन् ॥ ३५
आज्यस्थालीषु केषांचिच्छरीराणि दुरात्मनाम् । निक्षिप्य क्वथयित्वाऽग्नौ बुभुजुस्सुमनोहरम् ॥ ३६
दधुरान्त्राणि केषांचिन्माला इव विनिर्मिताः । शङ्खानामारवं चक्रुश्शिवसंकीर्तनं तथा ॥ ३७
पलायनपरानन्यान् सुरान्पादैरपेषयन् । मधुक्षीराज्यदध्यादि हवींषि लिलिहुस्तदा ॥ ३८
यागार्थमागतान्मेषान्निष्पीड्य चिखिदुस्तदा । मूत्रैरशमयन्वह्नीन् कुण्डस्थान् कोपवैभवात् ॥ ३९
ददहुर्यागशालां तां कानि भूतानि कुत्रचित् । बिभिदुः कलशान् सर्वान् गङ्गायां गास्त्वपातयन् । ४०
बिभिदुश्श्येनवेदीश्च कृत्वा कोलाहलारवम् । विमानानि रथानश्वान्वाहनानिच नाकिनाम् ॥ ४१
आयुधानिच भूषाश्च वह्नौ चिक्षिपुरुत्कुधा । एवं दक्षस्य कन्याश्च जामातॄन् बान्धवान् द्विजाः ॥ ४२
वाचामगोचरतया बाधन्तेस्मातिपापिनः । काकाश्श्येनाश्च गृध्राश्च तदा सर्वत्र तस्थिरे ॥ ४३

களாந்தோம்ஷிச கேஷாம்சித்பபஞ்ஜாஸ்தீனி கோபத: ।
சிகிதுச்ச சரீராணி ஜிஹ்வா: கேஷாம் ததாச்சிதன் || || 34
நேத்ரான்யுத்பாடயாமாஸுச்சரீராண்யப்யபாடயன் ।
பித்வாSSயுதைச்சரீராணி கேஷாம் ரக்தானி சாபிபன் || 35
ஆஜ்யஸ்தாலீஷு: கேஷாம்சித் சரீராணி துராத்மனாம் ।
நிக்ஷிப்ய க்வதயித்வாSக்னௌ புபுஜுஸ்ஸுமனோஹரம் || 36
ததுராந்த்ராணி கேஷாஞ்சின் மாலா இவ வினிர்மிதா: ।
சங்கானுமாரவம் சக்ருச்சிவஸங்கீர்த்தனம் ததா || 37
பலாயனபரானன்யான் ஸுரான்பாதைரபேஷயன் । மதுக்ஷீராஜ்யதத்யாதி ஹவீம்ஷி லிலிஹுஸ்ததா 38
யாகார்த்தமாகதான் மேஷான் நிஷ்பீட்ய சிகிதுஸ்ததா ।
மூத்ரைரசமயன் வன்ஹீன் குண்டஸ்தான்கோபவைபவாத் || 39
ததஹுர் யாகசாலாம் தாம் கானி பூதானி குத்ரசித் ।
பிபிது: கலசான் ஸர்வான் கங்காயாம் காஸ்த்வபாதயன் || 40
விபிதுச்ச்யேனவேதீச்ச க்ருத்வா கோலாஹலாரவம் । விமானானி ரதானச்வான் வாஹனானி ச நாகினாம் 41
ஆயுதானி ச பூஷாச்ச வன்ஹௌ சிக்ஷிபுருத்க்ருதா ।
ஏவம் தக்ஷஸ்ய கன்யாச்ச ஜாமாத்ரூன் பாந்தவான் த்விஜா: || 42
வாசாமகோசரதயா பாதந்தேஸ்மாதிபாபின: ।
காகாச் ச்யேனாச்ச க்ருத்ராச்ச ததா ஸர்வத்ர தஸ்திரே || 43

பலவிதமாய் அடித்துக் கொன்றார்கள். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது பூதர்களெல்லாம் சில துராத்மாக்களுடைய தலைகளை வெட்டியும் (33) சிலருடைய கழுத்து, கைகளை அறுத்தும் மிகுந்த கோபத்தோடு எலும்புகளை நொறுக்கியும், சரீரங்களைக் கசக்கியும், சிலருடைய நாக்குகளை அறுத்தும் (34) கண்களைப் பிடுங்கியும், உடல்களைக் கிழித்தும் எறிந்தார்கள். சிலருடைய சரீரங்களை ஆயுதங்களால் பிளந்து ரத்தங்களைக் குடித்தார்கள். (35) சில துராத்மாக்களின் சரீரங்களை நெய்ப் பாத்திரத்தில் போட்டுக் கொதிக்க வைத்து மிக அழகாய்ப் பக்குவம் செய்து சாப்பிட்டார்கள். (36) சிலருடைய நரம்புகளை மாலைகள்போல் கட்டித் தரித்துக்கொண்டார்கள். சங்குகளை ஊதி சிவநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்தார்கள். (37) ஓடுகின்ற மற்ற தேவர்களைக் கால்களால் துவைத்தார்கள். அப்பொழுது தேன், பால், நெய், தயிர் முதலிய ஹவிஸ்ஸுக்களைக் குடித்தார்கள். (38) யாகத்திற்காக வந்த ஆடுகளைக் கசக்கிச் சாப்பிட்டார்கள். மிகுந்த கோபத்தோடு குண்டங்களிலுள்ள அக்னிகளைச் சிறுநீர்களால் அணைத்தார்கள். (39) சில பூதர்கள் சில இடங்களில் அந்த யாகசாலையைக் கொளுத்தினார்கள். எல்லாக் குடங்களையும் உடைத்தார்கள். பசுக்களைக் கங்கையில் எறிந்தார்கள். (40) மிகுந்த கோலாஹல சப்தம் செய்துகொண்டு பருந்தின் உருவமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த யாகவேதிகளை இடித்தார்கள், தேவர்களின் விமானங்கள் ரதங்கள், குதிரை முதலிய வாஹனங்கள் (41) ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள் இவைகளையெல்லாம் மிகுந்த கோபத்தோடு அக்னியில் எறிந்தார்கள். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்விதமே மஹா பாபியான் அந்த தக்ஷனுடைய பெண்களையும் மாப்பிள்ளைகளையும், மற்ற பந்துக்களையும் வாக்கினால் கூற முடியாதபடி ஹிம்ஸித்தார்கள். அப்பொழுது அங்கு காக்கைகளும், கழுகுகளும் நிரம்பியிருந்தன. (42-43)

एवं नानाप्रकारेण हतेष्वेषु दुरात्मसु । गतमोहस्तदा विष्णुरुत्थितः कोपविह्वलः ॥ ४४
मृतास्स्वसेनास्संवीक्ष्य यागे विघ्नमुपस्थितम् । शिवनिन्दाफलमिदं नैव जज्ञे द्विजोत्तमाः ॥ ४५
योद्धुं वीरेण तस्यासीन्मतिरात्म विनाशनी । हतं गरुडमज्ञात्वा सस्मारागमनाय तम् ॥ ४६
तस्मिन्ननागते विष्णुः कोपशोकसमन्वितः । पुनः स्वमाययोत्पाद्य तार्क्ष्यमन्यं महाबलम् ॥ ४७
आरुह्य पाञ्चजन्यञ्च शङ्खं दध्मौ जनार्दनः । तदा भूतेषु काळीषु ववर्ष निशिताञ्छरान् ॥ ४८
प्रतिजघ्निरे विष्णुं काळ्यो भूतानि चायुधैः । युध्यन्तं वीक्ष्य तं विष्णुं वीरभद्रः प्रतापवान् ॥ ४९
योद्धुं तेन मतिं चक्रे विहस्यैनं महत्क्रुधा । तदा शिवाज्ञया तत्र रथः कश्चित्समागतः ॥ ५०
सहस्रवेदतुरगयुतश्चित्रध्वजावृतः । अनेकैरायुधैः पूर्णो दिव्यमालापरिष्कृतः ॥ ५१
गतमोहस्तदा धाता विष्णुं वीक्ष्य युधि स्थितम् । मखध्वंसं सुराणाञ्च मरणं भयकंपितः ॥ ५२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

ஏவம் நானாப்ரகாரேண ஹதேஷ்வேஷு துராத்மஸு । கதமோஹஸ்ததா விஷ்ணுருத்தித: கோபவிஹ்வல:
மிருதாஸ்ஸ்வஸேனாஸ்ஸம்வீக்ஷ்ய யாகே விக்னமுபஸ்திதம் ।
சிவநிந்தாபலமிதம் நைவ ஜக்ஞே த்விஜோத்தமா: ॥ 45
யோத்தும் வீரேண தஸ்யாஸீன் மதிராத்மவிநாசனீ । ஹதம் கருடமக்ஞாத்வா ஸஸ்மாராகமனாய தம் ॥ 46
தஸ்மின்னனாகதே விஷ்ணு: கோபசோக ஸமன்வித: ।
புன: ஸ்வமாயயோத்பாத்ய தார்க்ஷ்யமன்யம் மஹாபலம் ॥ 47
ஆருஹ்ய பாஞ்சஜன்யஞ்ச சங்கம் தத்மௌ ஜனார்தன: ।
ததா பூதேஷு காளீஷு வவர்ஷ நிசிதான் சரான் ॥ 48
ப்ரதிஜக்ரஹிரே விஷ்ணும் காள்யோ பூதானி சாயுதை: ।
யுத்யந்தம் வீக்ஷ்ய தம் விஷ்ணும் வீரபத்ர: ப்ரதாபவான் ॥ 49
யோத்தும் தேன மதிம் சக்ரே விஹஸ்யைனம் மஹத்க்ருதா ।
ததா சிவாக்ஞயா தத்ர ரத: கச்சித் ஸமாகத: ॥ 50
ஸஹஸ்ரவேத துரகயுதச்சித்ரத்வஜாவ்ருத: । அனேகைராயுதை: பூர்ணோ திவ்யமாலாபரிஷ்க்ருத: ॥ 51
கதமோஹ ஸ்ததா தாதா விஷ்ணும் வீக்ஷ்ய யுதி ஸ்திதம் ।
மகத்வம்ஸம் ஸுராணாஞ்ச மரணம் பயகம்பித: ॥ 52

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

இவ்விதம் பலவிதமாய் அந்த துராத்மாக்கள் யாவரும் கொல்லப்பட்டபோது விஷ்ணுவானவர் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டவராகித் (44) தனது சைன்யங்கள் நாசமடைந்ததையும், யாகத்திற்கு இடையூறு ஏற்பட்டதையும் பார்த்து, கேளீர் ஓ முனிவர்களே! இவை யாவும் சிவனை நிந்தித்ததால் ஏற்பட்ட பயனென்று அறியவில்லை. (45) வீரபத்ரரோடு யுத்தம் செய்வதற்கான தனக்கு நாசத்தைச் செய்யும் புத்தியானது அவருக்கு உண்டாயிற்று. அவர் கருடன் நாசமடைந்ததை அறியாமல் அதை வருவதற்காக நினைத்தார். (46) அந்த கருடன் வராதபொழுது கோபமும் சோகமும் அடைந்து, தனது மாயையால் மிக வலிமையுள்ள மற்றோர் கருடனை உண்டுபண்ணி (47) ஜனார்த்தனர் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தையும் வாசித்தார். அப்பொழுது பூதர்கள்மேலும் காளிகள் மேலும் கூர்மையான பாணங்களை வர்ஷித்தார். (48) காளிகளும் பூதர்களும் விஷ்ணுவை ஆயுதங்களால் எதிர்த்தார்கள். மிக பராக்கிரமசாலியான வீரபத்ரர் யுத்தம் செய்கிற அந்த விஷ்ணுவைப் பார்த்து (49) மிகுந்த கோபத்தோடு சிரித்துக்கொண்டு அவரோடு யுத்தம் செய்ய எண்ணினார். அப்பொழுது பரமசிவனின் ஆக்ஞையால் அங்கு ஓர் ரதம் வந்தது. (50) அந்த ரதம் ஆயிரம் வேதங்களாகிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், விசித்ரமான த்வஜத்தோடு கூடியதும், அநேகம் ஆயுதங்களால் நிறைந்ததும், மிக நேர்த்தியான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாய் விளங்கிற்று (51) அப்பொழுது ப்ரும்மாவானவர் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து யுத்தத்தில் முனைந்திருக்கும் விஷ்ணுவையும் யாகம் நாசமடைந்ததையும், தேவர்கள் மரணமடைந்ததையும் பார்த்து மிகவும் பயத்தினால் நடுங்கினார். (52)

முப்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ विष्णुना श्रीवीरभद्र प्रसादकरणम ॥

समयो मम रक्षाया स्संप्राप्त इति निश्चितः । स्वयं तु सारथि र्भूत्वा रथमारुह्य शीघ्रतः ॥ १
वीरभद्रस्य निकटमानयत्तं रथं वरम् । अवरुह्य रथात्तस्मात् वीरभद्रं प्रणम्य सः ॥ २
शिवाज्ञया रथश्रेष्ठो भवते समुपस्थितः । अलंकुरु महासत्व स्थिते मयि तु सारथौ ॥ ३
भद्रकाळ्याऽनया वीरक्षमस्वागच्छ मे प्रभो । इत्युक्त्वा प्रणनामायं दण्डवत्पृथिवीतले ॥ ४
वीरभद्रस्ततस्तस्मिन् मुक्त्वा कोपं महाबलः । आरुह्य भद्रकाळ्या तं रथं सर्वायुधावृतम् ॥ ५
ब्रह्मणा कृतसारथ्यो विष्णो रुपरि निर्ययौ । तदानीं माधवो वीरं निजगाद वचो द्विजाः ॥ ६
शिवनिन्दारतस्याज्ञा युक्ता दक्षस्य तावकी । न हि वध्यास्सुरास्तत्र सर्व निकटवर्तिनः ॥ ७
इति विष्णोर्वचः श्रुत्वा वीरभद्रो महाबलः । ये विनिन्दन्ति देवेशं महापापा महेश्वरम् ॥ ८
तद्गोष्ठ्यां निवसन्त्यन्ये ये च ते पापिनः स्मृताः । आज्ञाममीषां सर्वेषां विधत्ते वैदिकी श्रुतिः ॥ ९

॥ அத சதுஸ்த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

விஷ்ணு ஸ்ரீ வீரபத்ரரை கோபம் தெளியச் செய்தல்

ஸமயோ மம ரக்ஷாயாஸ்ஸம்ப்ராப்த இதி நிச்சித: । ஸ்வயம் து ஸாரதிர்பூத்வா ரதமாருஹ்ய சீக்ரத: ॥ 1
வீரபத்ரஸ்ய நிகட மானயத்தம் ரதம் வரம் । அவருஹ்ய ரதாதஸ்மாத் வீரபத்ரம் ப்ரணம்ய ஸ: ॥ 2
சிவாக்ஞயா ரதச்ரேஷ்டோ பவதே ஸமுபஸ்தித: । அலங்குரு மஹாஸத்வ ஸ்திதே மயிது ஸாரதௌ ॥ 3

பத்ரகாள்யாऽனயா வீரக்ஷமஸ்வாகச்ச மே ப்ரபோ ।
இத்யுக்த்வா ப்ரணநாமாயம் தண்டவத் ப்ருதிவீதலே ॥ 4
வீரபத்ரஸ்ததஸ்தஸ்மின் முக்த்வா கோபம் மஹாபல: ।
ஆருஹ்ய பத்ரகாள்யா தம் ரதம் ஸர்வாயுதாவ்ருதம் ॥ 5
ப்ரம்ஹணா க்ருதஸாரத்யோ விஷ்ணோருபரி நிர்யயௌ ।
ததானீம் மாதவோ வீரம் நிஜகாதவசோ த்விஜா: ॥ 6
சிவநிந்தாரதஸ்யாக்ஞா யுக்தா தக்ஷஸ்ய தாவகீ ।
ந ஹி வத்யாஸ்ஸுராஸ்தத்ர ஸர்வே நிகடவர்தின: ॥ 7
இதி விஷ்ணோர் வசச்ருத்வா வீரபத்ரோ மஹாபல: ।
யே விநிந்தந்தி தேவேசம் மஹாபாபா மஹேச்வரம் ॥ 8
தத்கோஷ்ட்யாம் நிவஸந்த்யன்யே யேச தே பாபின: ஸ்ம்ருதா:
ஆக்ஞாமமீஷாம் ஸர்வேஷாம் விதத்தே வைதிகீ ச்ருதி: ॥ 9

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்

பிரும்மா கூறுகிறார் :— என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதற்கு இப்பொழுது நல்ல சமயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நிச்சயித்து தான் அந்த ரதத்தில் ஸாரதியாய் ஆகி சிக்கிரம் ஏறிக்கொண்டு (1) அந்த சிறந்த ரதத்தை வீரபத்ரருக்குச் சமீபம் கொண்டுவந்தார். தான் ரதத்தை விட்டிறங்கி வீரபத்ரரை நமஸ்கரித்து (2) ஓ மஹாபலவானே! தங்களுக்காக சிவாக்ஞையால் ச்ரேஷ்டமான இந்த ரதம் வந்திருக்கிறது. நான் ஸாரத்யம் செய்யும் இந்த ரதத்தில் தாங்கள் அமர்ந்து அலங்கரிக்க வேண்டும். (3) ஓ பிரபுவே! தாங்கள் என்னை மன்னித்து, பத்ரகாளியோடு கூட இந்த ரதத்தில் வந்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று கூறித் தண்டம்போல் பூமியில் நமஸ்கரித்தார். (4) பிறகு மகா பலவானுகிய வீரபத்ரர் அவர்மீதுள்ள கோபத்தை விட்டு ஸகல ஆயுதங்களாலும் நிரம்பிய அந்த ரதத்தில் பத்ரகாளியுடன் ஏறிக்கொண்டு (5) ப்ரும்மாவினுல் ஸாரத்யம் செய்யப்பட்டவராகி விஷ்ணுவை எதிர்த்துப் புறப்பட்டார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் வீரபத்ரரைப் பார்த்துச் சொன்னார். (6) சிவநிந்தை செய்த இந்த தக்ஷனுக்கு தாங்கள் செய்த தண்டனை யோக்யம்தான். ஆனல் இங்கு சமீபத்திலிருந்த தேவர்களெல்லாம் கொல்லத் தக்கவர்களல்ல என (7) இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு மஹா பலிஷ்டரான வீரபத்ரர் கூறினர். எந்தப் பாபிகள் தேவேசனுன மஹேச்வரனை நிந்திக்கின்றனரோ, அல்லது அந்த கோஷ்டியில் இருக்கின்றனரோ அவர்களும் பாபிகள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளனர். வேத

तथैव कृतवानस्मि त्वां न मुञ्चामि माधव । इत्युक्तो माधवः कोपाद्भूतेषु निशितान् शरान् ॥ १०
ववर्ष ज्यामहारावो युगपद्धर्ममेघवत् । तं दृष्ट्वा वीरभद्रोऽपि धनुरादाय निष्ठुरम् ॥ ११
ज्यया संयोज्य सहसा ववर्षास्त्राणि माधवे । पुनस्सहस्रं बाणानां निशितानां हरिः क्रुधा ॥ १२
मुमोच वीरभद्रेऽस्मिन् सर्वशत्रुविमर्दके । तान्बाणान्वीरभद्रोऽसौ छित्वात्यन्तपराक्रमः ॥ १३
बाणमेकं पुनर्विष्णोर् निटिले योजयच्छितम् । स्रवद्रुधिरवाहेन परिप्लुष्टो हरिस्तदा ॥ १४
पतित्वा भूतले क्षिप्रं मुमोह गतचेतनः । ससंभ्रमं समुत्थाय पुनर्नारायणो बली ॥ १५
ववर्ष सायकानुग्रान्वीरभद्रं प्रति क्रुधा । तांश्च सर्वानयं छित्वा कृत्वा किलिकिलारवम् ॥ १६
आग्नेयं सर्वशत्रुघ्नं सन्दधे मधुसूदने । अस्त्रेणानेन मधुभिन्मुमोह भृशमातुरः ॥ १७
समुत्थितं पुनर्मोहात् क्षणेन मधुसूदनम् । कुरु युद्धं मयेत्याह वीरभद्रो महाबलः ॥ १८
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा विष्णुः कोपाकुलान्तरः । ववर्ष दैवतास्त्राणि शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १९

தைதவ க்ருதவானஸ்மி த்வாம் ந முஞ்சாமி மாதவ |
இத்யுக்தோ மாதவ: கோபாத்பூதேஷு நிசிதான் சரான் || 10
வவர்ஷ ஜ்யா மஹாராவோ யுகபத்கர்மமேகவத் |
தம் த்ருஷ்ட்வா வீரபத்ரோऽபி தனுராதாய நிஷ்டுரம் || 11
ஜ்யயா ஸம்யோஜ்ய ஸஹஸா வவர்ஷாஸ்த்ராணி மாதவே |
புனஸ்ஸஹஸ்ரம் பாணாநாம் நிசிதாநாம் ஹரி: க்ருதா || 12
முமோச வீரபத்ரேऽஸ்மின் ஸர்வசத்ருவிமர்தகே |
தான் பாணான் வீரபத்ரோऽஸௌ சித்வாத்யந்தபராக்ரம: || 13
பாணமேகம் புனர்விஷ்ணோர் நிடிலே யோஜயச்சிதம் |
ஸ்ரவத் ருதிரவாஹேன பரிப்லுஷ்டோ ஹரிஸ்ததா || 14
பதித்வா பூதலே க்ஷிப்ரம் முமோஹ கதசேதன: | ஸஸம்ப்ரமம் ஸமுத்தாய புனர்நாராயணோ பலீ || 15
வவர்ஷ ஸாயகானுக்ரான் வீரபத்ரம் ப்ரதி க்ருதா | தாம்ச்ச ஸர்வானயம் சித்வா க்ருத்வா கிலிகிலாரவம் 16
ஆக்னேயம் ஸர்வசத்ருக்னம் ஸந்ததே மதுஸூதனே | அஸ்த்ரேணானேன மதுபின்முமோஹ ப்ருசமாதுர:
ஸமுத்திதம் புனர்மோஹாத் க்ஷணேன மதுஸூதனம் | குரு யுத்தம் மயேத்யாஹ வீரபத்ரோ மஹாபல: 18
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா விஷ்ணு: கோபாகுலாந்தர: |
வவர்ஷ தேவதாஸ்த்ராணி சதசோऽத ஸஹஸ்ரச: || 19

மானது இந்த எல்லோருக்குமே தண்டனை விதித்துள்ளது (8-9) ஆகையால்தான் நான் அப்படிச் செய்தேன். ஓ மாதவ! நான் உன்னை விடப்போவதில்லை என்று சொன்னவுடன் மாதவர் கோபத்தோடு மிகுந்த நாணோசை செய்து பூதர்கள்மீது கோடைகால மேகம்போல் ஒரே சமயத்தில் கூர்மையான பாணங்களை வர்ஷித்தார்.' அதைப் பார்த்து வீரபத்ரரும் கெட்டியான வில்லை எடுத்து (10-11) நாணேற்றிச் சீக்கிரம் விஷ்ணுவின்மேல் அஸ்திரங்களைச் சொரிந்தார் மறுபடி விஷ்ணுவும் மிகக் கோபம் கொண்டு கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களை (12) எல்லா சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் அந்த வீரபத்ரர்மீது பிரயோகித்தார். மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள வீரபத்ரரும் அந்த பாணங்களையெல்லாம் சேதித்து (13) மிகக் கூர்மையான ஓர் அம்பை விஷ்ணுவின் நெற்றியின்மீது எறிந்தார். விஷ்ணுவான வர் பெருகுகின்ற ரத்தப் பிரவாகத்தால் நனைந்தவராகி (14) பூமியில் விழுந்து நினைவின்றி மோஹத்தை அடைந்தார். மறுபடியும் பலசாலியான ஸ்ரீ நாராயணன் பரபரப்புடன் எழுந்து (15) மிகுந்த கோபத்தோடு வீரபத்ரரைக் குறித்து மிக உக்கிரமான பாணங்களை வர்ஷித்தார். உடனே வீரபத்ரரும் கிலிகிலா சப்தம் செய்து அந்த பாணங்களையெல்லாம் துண்டித்து (16) எல்லா சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் ஆக்னேயாஸ்திரத்தை விஷ்ணுவின்மீது விடுத்தார். அந்த அஸ்திரத்தினால் அவர் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டவராகி மோஹமடைந்தார். (17) பிறகு ஓர் க்ஷணத்திற்குள் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தவுடன் மஹா பலிஷ்டரான வீரபத்ரர் ஓ விஷ்ணுவே! நீர் மறுபடியும் என்னுடன் யுத்தம் செய்யும் எனச் சொன்னார். (18) அவருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு விஷ்ணுவானவர் கோபத்தினால் கலங்கிய மனமுள்ளவராகி அவ்வீரபத்ரர் மீது நூற்றுக் கணக்குகளாயும் ஆயிரக் கணக்குகளாயும் தேவதாஸ்திரங்களை

तान्यच्छिनत्तदा वीरः प्रगल्भामरसायकैः । ततस्तु सन्दधे विष्णुर्ब्राह्ममस्त्रमरिन्दमम् ॥ २०
तदप्यच्छिनदेकेन वीरभद्रः प्रतापवान् । पुनश्च सायकान् घोरान्माधवः प्राहिणोत् क्रुधा ॥ २१
तानेकेन शरेणायं छित्वा शार्ङ्गं धनुर्वरम् । चिच्छेद वीरभद्रोऽयं लीलयैव द्विजोत्तमाः ॥ २२
आविध्यद्गरुडं द्वाभ्यां सायकाभ्यां पुनर्बली । ततस्तु माधवः कोपात्तार्क्ष्यं पञ्चत्वमागतम् ॥ २३
समीक्ष्यानेकरूपाणि स्वानि जग्राह शीघ्रतः । स तदा तानि रूपाणि माधवस्यातिमायिनः ॥ २४
ददाह चण्डनिटिलवह्निना क्षणमात्रतः । एक एव तदा विष्णु रेतस्मिंश्चक्रमुज्ज्वलम् ॥ २५
तत्याज सर्वशत्रुघ्नमुत्प्लुत्योपरि वेगतः । जवेन महताभ्याशमागतं तन्महाप्रभम् ॥ २६
अग्रहीत्पाणिना शीघ्रं लीलयाऽमितविक्रमः । ततो दण्डं समादाय कालदण्डमिवस्थितम् । २७
संभ्राम्य महते तस्मिन् प्रयत्नेनाक्षिपद्धरिः । धूळीचकार तं वीरं स्वदण्डेनाभिताड्य च ॥ २८
पुनः किलिकिलारावं कृत्वा कोपाकुलाननः । खड्गमादाय वेगेन महान्तं भ्रामयन् हरिः ॥ २९
धावन्नितस्ततस्तूर्णं पादविक्षेपलाघवात् । वीरस्याभ्याशमगमत्सिंहस्येव मदद्विपः ॥ ३०

தான்யச்சினத்ததா வீர: ப்ரகல்பாமரஸாயகை: |
ததஸ்து ஸந்ததே விஷ்ணுர் ப்ராம்ஹமஸ்த்ரமரிந்தமம் || 20
ததப்யச்சினதேகேன வீரபத்ர: ப்ரதாபவான் |
புனச்ச ஸாயகான் கோரான் மாதவ: ப்ராஹிணோத் க்ருதா || 21
தானேகேன சரேணாயம் சித்வா சார்ங்கம் தனுர்வரம் |
சிச்சேத வீரபத்ரோऽயம் லீலயைவ த்விஜோத்தமா: || 22
ஆவித்யத்கருடம் த்வாப்யாம் ஸாயகாப்யாம் புனர்பலீ |
ததஸ்து மாதவ: கோபாத்தார்க்ஷ்யம் பஞ்சத்வமாகதம் || 23
ஸமீக்ஷ்யானேகரூபாணி ஸ்வானி ஜக்ராஹ சீக்ரத:| ஸ ததா தானிரூபாணி மாதவஸ்யாதிமாயின: || 24
ததாஹ சண்டநிடிலவன்ஹினா க்ஷணமாத்ரத:| ஏக எவ ததா விஷ்ணு ரேதஸ்மின் சக்ரமுஜ்வலம் || 25
தத்யாஜ ஸர்வசத்ருக்னமுத்ப்லுத்யோபரிவேகத:| ஜவேன மஹதாப்யாச மாகதம் தந்மஹாப்ரபம் || 26
அக்ரஹீத் பாணினா சீக்ரம் லீலயாऽமிதவிக்ரம:| ததோ தண்டம் ஸமாதாய காலதண்டமிவஸ்திதம் || 27
ஸம்ப்ராம்ய மஹதே தஸ்மின் ப்ரயத்னேனாக்ஷிபத்தரி:| தூளீசகார தம் வீரம் ஸ்வதண்டேனாபிதாட்யச 28
புன: கிலிகிலாராவம் க்ருத்வா கோபாகுலானன:| கட்கமாதாய வேகேன மஹாந்தம் ப்ராமயன் ஹரி: 29
தாவந்நித ஸ்தத ஸ்தூர்ணம் பாதவிக்ஷேபலாகவாத்| வீரஸ்யாப்யாச மகமத் ஸிம்ஹஸ்யேவ மதத்விப:

வர்ஷித்தார். (19) அப்பொழுது வீரபத்ரர் அவைகளையெல்லாம் சிறந்த தேவதாஸ்திரங்களால் துண்டித்தார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் சத்ருக்களை நாசம் செய்யும் ப்ரும்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். (20) பராக்கிரமசாலியான வீரபத்ரர் அந்த பிரும்மாஸ்திரத்தையும் மற்றொரு ப்ரும்மாஸ்திரத்தினால் துண்டித்தார். மறுபடியும் மாதவர் மிகுந்த கோபத்தோடு கொடூரமான பல பாணங்களை வர்ஷித்தார். (21) ஓ முனிவர்களே! வீரபத்ரர் விளையாட்டாகவே ஒரே பாணத்தால் அவைகளைத் துண்டித்து அவரது சிறந்த சார்ங்கமென்னும் வில்லையும் துண்டித்தார். (22) பின்னும் அந்த பலவான் இரண்டு பாணங்களால் கருடனை அடித்தார். அதனால் கருடன் மரணமடைந்ததைக் கண்டு மிகுந்த கோபமடைந்து, உடனே அனேகம் உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டார். அப்பொழுது வீரபத்ரர் மஹா மாயாவியான விஷ்ணுவினுடைய உருவங்களையெல்லாம் (25–24) ஓர் க்ஷணத்தில் பயங்கரமான தனது நேத்ராக்னியால் எரித்தார். அப்பொழுது ஒண்டியாய் மிஞ்சிய விஷ்ணுவானவர் வீரபத்ரர் மீது ஜ்வலிக்கின்ற தனது சக்கிரத்தைப் (25) பிரயோகித்தார். எல்லா சத்ருக்களையும் நாசம் செய்கின்றதும், மிகுந்த காந்தியுள்ளதுமான அந்த சக்கிரமானது மிக்க வேகத்துடன் உயரக் கிளம்பி வெகு வேகமாய் அவர் சமீபம் வந்தது (26) எல்லையற்ற பராக்கிரமத்தை உடைய வீரபத்ரரும் விளையாட்டாக அந்த சக்கிரத்தைக் கையால் பிடித்தார். பிறகு விஷ்ணுவும் காலதண்டம் போன்ற தனது தண்டத்தை எடுத்து (27) சுழற்றி மிக மகிமை பொருந்திய அந்த வீரபத்ரர் மீது மிக முயற்சியோடு எறிந்தார். வீரபத்ரரும் தனது தண்டத்தால் அதை அடித்துத் தூளாகச் செய்தார். (28) பிறகு விஷ்ணுவானவர் மிகுந்த கோபத்தினால் கலங்கிய முகமுடையவராகிக் கலகலவென்று சப்தித்து, பெரிய கத்தியை எடுத்து வேகமாய்ச் சுழற்றி (29) அங்குமிங்கும் வெகு லாகவமாய் ஓடிக்கொண்டே மதயானை சிங்கத்தை எதிர்த்து வருவது

समायान्तं महावेगाद्वीरभद्रोऽरिघातकः । स्तंभयामास हुंकृत्य ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ३१
स्तब्धस्तस्थौ हरिस्तूर्णं चित्रार्पित इवाचलः । वीरभद्रस्ततः किंवा कर्तुमेनमचिन्तयत् ॥ ३२
पेष्टुंवा ताडितुं वापि न च विज्ञायते द्विजाः । तदाऽशरीरिणी वाणी श्रुता तत्र शिवाज्ञया ॥ ३३
कोपं संहर वीराद्य सर्वसंहारकारक । तां निशम्य शिवाज्ञैषेत्येवं निश्चित्य वीर्यवान् ॥ ३४
उपसंहृतवान्मन्युं स्वात्मन्येवामरेश्वराः । ततो धाता रथात्तस्मादवरुह्यातिशीघ्रतः ॥ ३५
प्रणनामाञ्जलिकरो दण्डवत्प्रणयेन तम् । ममापराधं देवेश क्षमस्व करुणाकर ॥ ३६
इति स्तुत्वा तदा वीरं प्रसन्नमकरोत् द्विजाः । एतस्मिन्नेव समये विष्णुस्तममरेश्वरम् ॥ ३७
प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या स्तुत्वा स्तोत्रशतैरपि । स्वागसो विनिवृत्त्यर्थं प्रार्थयामास भक्तिमान् ॥ ३८
वीरभद्र महासत्त्व शिवाज्ञापरिपालक । संसर्गादस्य पापस्य शिवनिन्दारतस्य हि ॥ ३९
स्वोचितं फलमस्माभिः प्राप्तं मूढात्मभिः प्रभो । चराचराणि भूतानि भुवनानि शिवाखि च ॥ ४०

தமாயாந்தம் மஹாவேகாத் வீரபத்ரோऽரிகாதக: |
ஸ்தம்பயாமாஸ ஹூம்க்ருத்ய ப்ராம்ஹணநாமதீச்வரா: || 31
ஸ்தப்தஸ்தஸ்தௌ ஹரிஸ்தூர்ணம் சித்ரார்பித இவாசல: |
வீரபத்ரஸ்தத: கிம்வா கர்துமேநமசிந்தயத் || 32
பேஷ்டும் வா தாடிதும் வாபி ந ச விக்ஞாயதே த்விஜா: | ததாऽசரீரிணீ வாணீ ச்ருதா தத்ர சிவாக்ஞயா 33
கோபம் ஸம்ஹர வீராத்ய ஸர்வஸம்ஹாரகாரக |
தாம் நிசம்ய சிவாக்ஞைஷேத்யேவம் நிச்சித்ய வீர்யவான் || 34
உபஸம்ஹ்ருதவான்மன்யும் ஸ்வாத்மன்யேவாமரேச்வரா: |
ததோ தாதா ரதாத்தஸ்மாதவருஹ்யாதி சீக்ரத: ||.35
ப்ரணநாமாஞ்ஜலிகரோ தண்டவத்ப்ரணயேனதம் | மமாபராதம் தேவேச க்ஷமஸ்வ கருணாகர || 36
இதி ஸ்துத்வா ததா வீரம் ப்ரஸன்னமகரோத் த்விஜா: |
ஏதஸ்மின்னேவ ஸமயே விஷ்ணுஸ்தமமரேச்வரம் || 37
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரசதைரபி |
ஸ்வாகஸோ விநிவ்ருத்யர்தம் ப்ரார்தயாமாஸ பக்திமான் || 38
வீரபத்ர மஹாஸத்வ சிவாக்ஞாபரிபாலக | ஸம்ஸர்காதஸ்ய பாபஸ்ய சிவநிந்தாரதஸ்ய ஹி || 39
ஸ்வோசிதம் பலமஸ்மாபி: ப்ராப்தம் மூடாத்மபி: ப்ரபோ: | சராசராணி பூதானி புவனானி சிவானிச || 40

போல் வீரபத்ரரின் சமீபம் வந்தார். (30) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்ற வீரபத்ரர் மிக வேகமாய் வருகின்ற விஷ்ணுவை ஹூம்காரம் செய்து ஸ்தம்பிக்கச் செய்தார். (31) விஷ்ணுவும் உடனே சித்ரத்தில் எழுதப்பட்ட பொம்மைபோல் அசைவற்று ஸ்தம்பித்து நின்றார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது வீரபத்ரர் இவரைப் பிசைந்துவிடலாமா? அல்லது அடித்துவிடலாமா? அல்லது வேறென்ன செய்யலாம்? ஒன்றும் தோன்றவில்லையே என்று ஆலோசித்தார் அப்பொழுது சிவனின் கட்டளையின்படி சகல பிரபஞ்சங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் ஓ வீரபத்ர! கோபத்தை விட்டுவிடு என்று அசரீரி வாக்கானது ஏற்பட்டது. பராக்கிரமசாலியான வீரபத்ரர் அதைக் கேட்டு இது சிவாக்ஞை என்று நிச்சயித்து (32-34) தேவர்களுக்கு ஈசரான வீரபத்ரர் கோபத்தை தனக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டார் பிறகு ப்ரும்மதேவன் அந்தத் தேரிலிருந்து வெகு சீக்கிரமாய் இறங்கி (35) அஞ்சலி செய்துகொண்டு அன்புடன் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார். கருணாகரரான ஓ தேவேச! எனது தவறைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் (36) என்று துதித்து வீரபத்ரரை ஓ முனிவர்களே! மனமிரங்கச் செய்துகொண்டார். இதே சமயத்தில் விஷ்ணுவானவர் தேவேசரான வீரபத்ரரைத் (37) தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் நூற்றுக் கணக்கான துதிகளால் துதித்துத் தனது குற்றங்களை நீக்கிவிடும்படி பக்தியுடன் பிரார்த்தித்தார். (38) ஓ வீரபத்ர! மிகுந்த பலமுள்ளவரே! சிவனின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறவரே! சிவ நிந்தை செய்வதில் ஈடுபட்ட பாபியின் சேர்க்கையால் (39) எங்களுக்குத் தகுதியான பயனை மூடபுத்தியுள்ள நாங்கள் அடைந்துவிட்டோம். ஓ பிரபுவே! ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள், பூதங்கள், புவனங்கள், அகில பிரும்மாண்டங்கள் இவைகளெல்லாம் தங்களது பார்வை, மந்த

ब्रह्माण्डान्यप्य शेषाणि भस्मानि तव वीक्षणात् । स्मितेन वाट्टहासेन निश्वासोश्वासकैरपि ॥ ४१
तदस्मात्तु सुरेश्वीश तूलकल्पेषु देवप । लीलामात्रं विलसितं नात्र कार्या विचारणा ॥ ४२
क्वासि त्वं सर्वसंहर्त्ता क्वैते मशकास्सुराः । किं सेनया तव विभोरायुधैर्वा स्मितायुध ॥ ४३
त्वदधीनानिमान्रक्ष बहुना किं महाबल । शक्तिरस्मि शिवस्याहं प्रकृत्याख्या जगत्प्रभोः ॥ ४४
प्राप्तं तस्मात्पुरा चक्रं वरमन्यच्च शंकरात् । शिवपूजामहिम्नैव विष्णुत्वं प्राप्तवानहम् ॥ ४५
महाबल महासत्व क्षमस्वागो ममाधुना । इत्युक्त्वा प्रणनामायं वीरभद्रं पुनः पुनः ॥ ४६
कृपाञ्चक्रे तदा वीरः प्रसन्नो माधवाय सः । तदन्तरे महादेवः प्रादुरासीद्वृषोपरि ॥
अंबया सह कल्याण्या नन्द्याद्यैश्च गणैस्सह ॥ ४७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

ப்ரம்ஹாண்டான்யப்யசேஷாணி பஸ்மானி தவ வீக்ஷணாத் ।
ஸ்மிதேன வாட்டஹாஸேன நிச்வாஸோச்வாஸகைரபி ॥ 41
ததஸ்மாஸு ஸுரேஷ்வீச தூலகல்பேஷு தேவப । லீலாமாத்ரம் விலஸிதம் நாத்ர கார்யா விசாரணா ॥ 42
க்வாஸி த்வம் ஸர்வஸம்ஹர்தா க்வ வைதே மசகாஸ்ஸுரா: ।
கிம் ஸேனயா தவ விபோராயுதைர்வா ஸ்மிதாயுத ॥ 43
த்வததீனாநிமான்ரக்ஷ பஹுனா கிம் மஹாபல ।
சக்திரஸ்மி சிவஸ்யாஹம் ப்ரக்ருத்யாக்யா ஜகத்ப்ரபோ: ॥ 44
ப்ராப்தம் தஸ்மாத் புரா சக்ரம் வரமன்யச்ச சங்கராத் ।
சிவபூஜாமஹிம்னைவ விஷ்ணுத்வம் ப்ராப்தவானஹம் ॥ 45
மஹாபல மஹாஸத்வ க்ஷமஸ்வாகோ மமாதுனா । இத்யுக்த்வா ப்ரணநாமாயம் வீரபத்ரம் புன: புன: 46
க்ருபாம் சக்ரே ததா வீர: ப்ரஸன்னோ மாதவாய ஸ: ।
ததந்தரே மஹாதேவ: ப்ராதுராஸீத்வ்ருஷோபரி ॥
அம்பயாஸஹ கல்யாண்யா நந்த்யாத்யைச்ச கணைஸ்ஸஹ ॥ 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம சிவாரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்சோத்யாய:

ஹாஸம், அட்டஹாஸம், உள்மூச்சு, வெளிமூச்சு இவைகளால் க்ஷேமமுள்ளவைகளாகவும் சாம்பலாகவும் ஆகின்றன. (40-41) ஓ தேவரக்ஷக! ஓ ஈசனே! ஆகையால் கேவலம் பஞ்சுக்கு ஒப்பாகிய தேவர்களான எங்களிடத்தில் தாங்கள் விளையாட்டாகத்தான் செய்தீர்களென்பதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. (42) ஸகல பிரபஞ்சங்களையும் ஸம்ஹரிக்க வல்லமையுள்ள தாங்களெங்கே, கொசுக்களை ஒத்த தேவர்களான நாங்களெங்கே? புன்சிரிப்பை ஆயுதமாகக் கொண்ட ஓ பிரபுவே! தங்களுக்குச் சேனையாலும், ஆயுதங்களாலும் ஆகவேண்டியது என்ன? (43) ஓ மஹா பலிஷ்டரே! அதிகமாகச் சொல்லுவதில் என்ன பயன்? தங்களுக்கு அதீனர்களான இந்த தேவர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். நானே ஜகதீசராகிய பரம சிவனுடைய ப்ரக்ருதி எனப் பெயருள்ள சக்தியாக இருக்கிறேன். (44) முன்பு அந்த சங்கரரிடமிருந்து சிவபூஜையின் பயனாக சிறந்த சக்கிரத்தையும் விஷ்ணுத் தன்மையையும் மற்றும் பலவற்றையும் அடைந்தேன். (45) ஓ மஹாபலிஷ்டரே! மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவரே! இப்பொழுது எனது குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். இவ்வாறு சொல்லி வீரபத்ரரைத் திரும்பத் திரும்ப இந்த விஷ்ணுவானவர் நமஸ்கரித்தார். (46) அப்பொழுது வீரபத்ரர் மாதவனின் பொருட்டு இரக்கமுள்ளவரானார். இதற்குள் ஸ்ரீ மஹாதேவர் விருஷபத்தில் கல்யாணியான பார்வதியுடனும், நந்தி முதலிய கணங்களுடனும் ஆவிர்பவித்தார். (47)

முப்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

दक्षादीनां उज्जीवनं तैः कृत स्तुतिश्च ॥

तं दृष्ट्वा वीरभद्रोऽसौ महादेवं जगद्गुरुम् । प्रणम्य परया भक्त्या स्तुत्वा स्तोत्रशतैरपि ॥ १
तस्थौ बद्धाञ्जलिपुटः पुरतोऽस्य महेशितुः । तस्थतुश्च तदा विष्णुब्रह्माणौ भयकंपितौ ॥ २
प्रणम्य सांबमीशानं सगणं परमेश्वरम् । दाक्षायणी तदा गौरी दृष्ट्वा देवान्मृतिं गतान् ॥ ३
एतौ बद्धाञ्जलिकरौ विधिनारायणावपि । यागस्यापि तथा ध्वंसं मृतं दक्षमपि द्विजाः ॥ ४
कृपामूर्तिं कृपायुक्ता देवं वीक्ष्य वचोऽब्रवीत् । स्वामिन्नज्ञानतो देवं त्वामविज्ञाय शङ्करम् ॥ ५
इमां दशामनुप्राप्ता स्सर्वेऽप्यत्यन्तगर्विताः । मन्निमित्ताद्यतस्तस्मात्सर्वानुज्जीवय प्रभो ॥ ६
इत्युक्त्वा सा महादेवी प्रणनाम महेश्वरम् । कृपामूर्तिर्वचस्तस्या हृदि कृत्वा महेश्वरः ॥ ७
वीरभद्रं समीक्ष्यैनं बद्धाञ्जलिपुटं पुरः । पुनस्सञ्जीवयाश्वेनान् वीरभद्र मदाज्ञया ॥ ८
इत्युवाच दयासिन्धुस्तदानीं ब्राह्मणोत्तमाः । ततश्शिवाज्ञां शिरसा वहन्वीरस्सुरानिमान् ॥ ९

॥ அத பஞ்சத்ரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

தக்ஷன் முதலியவர்களைப் பிழைப்பித்தலும், அவர்கள் செய்த துதியும்

தம் த்ருஷ்ட்வா வீரபத்ரோऽஸௌ மஹாதேவம் ஜகத்குரும் ।
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரசதைரபி ॥ 1
தஸ்தௌ பத்தாஞ்ஜலிபுட: புரதோऽஸ்ய மஹேசிது: ।
தஸ்ததுச்ச ததா விஷ்ணுப்ரம்ஹாணௌ பயகம்பிதௌ ॥ 2
ப்ரணம்ய ஸாம்பமீசானம் ஸகணம் பரமேச்வரம் ।
தாக்ஷாயணீ ததா கௌரீ த்ருஷ்ட்வா தேவான் ம்ருதிம் கதான் ॥ 3
ஏதௌ பத்தாஞ்ஜலிகரௌ விதிநாராயணாவபி । யாகஸ்யாபி ததா த்வம் ஸம் ம்ருதம் தக்ஷமபி த்விஜா: ॥ 4
க்ருபா மூர்த்திம் க்ருபாயுக்தா தேவம் வீக்ஷ்ய வசோப்ரவீத் ।
ஸ்வாமின்னக்ஞானதோ தேவம் த்வாமவிக்ஞாய சங்கரம் ॥ 5
இமாம் தசா மனுப்ராப்தாஸ் ஸர்வேப்யத்யந்தகர்விதா: ।
மன்னிமித்தாத்யதஸ்மாத் ஸர்வானுஜ்ஜீவய ப்ரபோ ॥ 6
இத்யுக்த்வா ஸா மஹாதேவீ ப்ரணநாம மஹேச்வரம் ।
க்ருபாமூர்திர் வசஸ்தஸ்யா ஹ்ருதி க்ருத்வா மஹேச்வர: ॥ 7
வீரபத்ரம் ஸமீக்ஷ்யைனம் பத்தாஞ்ஜலிபுடம் புர: । புனஸ்ஸஞ்ஜீவயாச்வேனான் வீரபத்ர மதாக்ஞயா ॥ 8
இத்யுவாச தயாஸிந்து ஸ்ததானீம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
ததச்சிவாக்ஞாம் சிரஸா வஹன் வீரஸ்ஸுரானிமான் ॥ 9

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

பிறகு வீரபத்ரர் ஜகத் குருவாகிய ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து பல துதிகளால் பக்தியுடன் துதித்து (1) அந்த மஹேச்வரருடைய முன்னிலையில் நின்றார். அப்பொழுது ப்ரும்மாவும் விஷ்ணுவும் மிக பயமடைந்தவர்களாகி (2) ப்ரமத கணங்களுடன் கூடிய பார்வதி பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து நின்றார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது தக்ஷன் பெண்ணாகிய கௌரியானவள் மரணமடைந்த தேவர்களையும் (3) அஞ்சலி செய்துகொண்டு நிற்கின்ற அந்த விஷ்ணு ப்ரும்மர்களையும், யாகம் நாசம் செய்யப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்து (4) கருணையுடன் கருணாமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். ஓ ஸ்வாமியே! அறிவின்மையால் சங்கரரும் தேவருமான தங்களை அறியாமல் (5) இவர்கள் யாவரும் மிகுந்த கர்வம் கொண்டு இந்த நிலையை அடைந்தார்கள். ஓ பிரபுவே! இவையெல்லாம் என் நிமித்தமாகவே ஏற்பட்டனவாகையால் இவர்கள் யாவரையும் பிழைக்கச் செய்யவேண்டும். (6) இவ்வாறு சொல்லி அந்த மஹாதேவியானவள் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை நமஸ்கரித்தாள். கிருபாமூர்த்தியான பரமேச்வரன் அம்பாளின் அந்த வார்த்தையை மனதில் வாங்கிக்கொண்டு (7) கை கூப்பிக்கொண்டு முன்னிலையிலிருக்கும் ஸ்ரீ வீரபத்ரரைப் பார்த்து, ஓ வீரபத்ர! எனது கட்டளையின்படி இவர்களைச் சீக்கிரம் பிழைக்கச் செய்வாயாக. (8) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! கருணைக் கடலான ஸ்ரீ பரமேச்வரர்

समीक्ष्योज्जीवयामास कृपादृष्ट्या महाबलः । स्वापादिव ततोत्तस्थुस्सर्वे विनिहतास्सुराः ॥ १०
दक्षगोष्ठीनिवासोऽपि स्वप्ने दृष्ट इव स्मृतः । अथैते देवमीशान मंबिकासखमव्ययम् ॥ ११
प्रणम्य दण्डवद्भीता भक्त्या च परया युताः । स्तुत्वा स्तोत्रै र्महादेवं वाचमूचुश्च ते द्विजाः ॥ १२
दयासिन्धो महादेव परार्थैकप्रयोजन । महापापात्सुरास्सर्वे बहुकालफलप्रदात् ॥ १३
शिव दक्षस्य संसर्गसंभवादतिपापिनः । मोचिताश्शीघ्रकालेन वयं युगपदेव भो ॥ १४
कस्त्वां विना महादेव सुराणां मूढचेतसाम् । शरण्यश्शरणं लोकेश्वापन्नार्तिप्रभञ्जन ॥ १५
पुरा भागीरथीं पुण्यां शिरसा धृतवानसि । सर्वेषामेव देवानां रक्षायै पाणिपल्लवे ॥ १६
वह्निमप्यवहश्शंभो विषमप्यपिबः खलु । एवमादिभयेभ्यस्त्वमस्मान्रक्षितवानसि ॥ १७
तस्मात्त्वमेव नस्त्राता भीतानां परमेश्वर । नमस्तेऽस्तु महादेव नमो मीढुष्टमाय ते ॥ १८
मुण्डिने जटिने तुभ्यं सर्वरक्षापरायण । एवमुक्त्वा तदा देवाः प्रणेमुर्भक्तवत्सलम् ॥ १९

ஸமீக்ஷ்யோஜ்ஜீவயாமாஸ க்ருபாத்ருஷ்ட்யா மஹாபல: ।
ஸ்வாபாதிவ ததோத்தஸ்துஸ்ஸர்வே விநிஹதாஸ்ஸுரா: ॥ 10
தக்ஷகோஷ்டீநிவாஸோऽபி ஸ்வப்னே த்ருஷ்ட இவஸ்ம்ருத: ।
அதைதே தேவமீசானமம்பிகாஸகமவ்யயம் ॥ 11
ப்ரணம்ய தண்டவத்பீதா பக்த்யாச பரயா யுதா: ।
ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரைர் மஹாதேவம் வாசமூசுச்ச தே த்விஜா: ॥ 12
தயாஸிந்தோ மஹாதேவ பரார்த்தைக ப்ரயோஜன । மஹாபாபாத் ஸுராஸ்ஸர்வே பஹுகாலபலப்ரதாத்
சிவ தக்ஷஸ்ய ஸம்ஸர்கஸம்பவாததி பாபின: । மோசிதாச்சீக்ரகாலேன வயம் யுகபதேவ போ ॥ 14
கஸ்த்வாம் வினா மஹாதேவ ஸுராணாம் மூடசேதஸாம் ।
சரண்யச்சரணம் லோகேஷ்வாபன்னார்தி ப்ரபஞ்ஜன ॥ 15
புரா பாகீரதீம் புண்யாம் சிரஸா த்ருதவானஸி । ஸர்வேஷாமேவ தேவானாம் ரக்ஷாயை பாணிபல்லவே 16
வன்னிமப்யவஹச்சம்போ விஷமப்யபிப: கலு । ஏவமாதி பயேப்யஸ்த்வமஸ்மான் ரக்ஷிதவானஸி ॥ 17
தஸ்மாத் த்வமேவ நஸ்த்ராதா பீதானாம் பரமேச்வர ।
நமஸ்தேஸ்ऽது மஹாதேவ நமோ மீடுஷ்டமாய தே ॥ 18
முண்டினே ஜடினே துப்யம் ஸர்வரக்ஷாபராயண ।
ஏவமுக்த்வா ததா தேவா: ப்ரணேமுர் பக்தவத்ஸலம் ॥ 19

இவ்வாறு சொன்னார். பிறகு ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளையைச் சிரஸ்ஸில் வஹித்து, இந்த தேவர்களை (9) கருணைக் கண்களால் மஹா பலிஷ்டரான வீரர் மறுபடி பிழைக்கச் செய்தார். மடிந்து கிடந்த தேவர்களெல்லாம் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதுபோல் உடன் எழுந்தனர். (10) தக்ஷன் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருந்ததெல்லாம் அந்த தேவர்களுக்கு ஸ்வப்னத்தில் கண்டதுபோலிருந்தது. பிறகு இந்த தேவர்கள் தேவரும், ஈசானரும், அழிவற்றவருமான பார்வதீ பதியைத் (11) தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து பயத்துடனும் மிகுந்த பக்தியுடனும் அவர்கள் நூற்றுக் கணக்கான ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து ஸ்ரீமஹாதேவனைப் பார்த்துக் கூறினர். (12) ஓ கருணைக் கடலே! ஓ மஹாதேவரே! பக்தர்களின் க்ஷேமத்தையே பயனாகக் கொண்டவரே! இந்த தேவர்களாகிய நாங்கள் யாவரும் மஹா பாபியான இந்த தக்ஷனின் சேர்க்கையினால் ஏற்பட்டதும், வெகுகாலம் அனுபவிக்கவேண்டியதான மஹா பாபத்திலிருந்து சிறிது காலத்திலேயே ஒரே சமயத்தில் விடுபடலானோம். (13–14) சரணமடைந்தவர்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் ஓ பரமசிவ! மூட புத்தியுள்ள தேவர்களுக்கு இந்த உலகத்தில் தங்களைத் தவிர யார்தான் கதி? தாங்கள் தான் சரணம் (15) முன்பு புண்யமான கங்கையைத் தலையினால் தரித்தீரல்லவா! தேவர்களையெல்லாம் காப்பாற்றுவதற்காகத் துளிர் போன்ற கையில் (16) . அக்னியையும் தரித்தீரல்லவா! ஓ சம்புவே! விஷத்தையும் சாப்பிட்டீரல்லவா! இது போன்ற பல அபாயங்களிலிருந்தும் எங்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறீர். (17) ஓ பரமேச்வர! ஆகையால் மிக பயமடைந்த எங்களுக்குத் தாங்களே ரக்ஷகர். ஓ மஹாதேவ! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். பக்தர்களின் அபீஷ்டங்களை அளிக்கும் தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (18) மொட்டைத் தலையரான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஜடை தரித்த தங்களுக்கு நமஸ்காரம். யாவரையும் ரக்ஷிப்பதில் முயன்றவரே தங்களுக்கு நமஸ்காரம் என்று தேவர்கள் கூறிவிட்டு அப்பொழுது பக்தர்களிடத்தில் அன்புகொண்ட அப்பிரபுவை நமஸ்கரித்தார்கள். (19) அப்பொழுது

तानेतानमरान् सर्वान् विष्णुब्रह्ममुखाञ्छिवः । निरीक्ष्य करुणादृष्ट्या मन्दस्मितमुखांबुजः ॥ २०
पदेभ्यः प्रेषयामास रक्षार्थं ब्राह्मणोत्तमाः । प्रेषितास्तु ततो देवा महादेवं त्रियंबकम् ॥ २१
प्रणेमुर्दण्डवद्भक्त्या प्रीत्याच परया सह । स्रष्टा तदा महादेवं प्रणम्य प्रणतार्तिहम् ॥ २२
उज्जीवय महादेव दक्षमप्याश्रितार्तिहन् । स्वतन्त्रशक्ते सर्वज्ञ सर्वभूतहितोद्यम ॥ २३
एवमप्रार्थयद्देवं भक्तवश्यं कृपानिधिम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा महादेवः पिनाकधृक् ॥ २४
वीरभद्रं समीपस्थमवलोकयदीश्वरः । विज्ञायेङ्गितमीशस्य वीरभद्रश्शिवाज्ञया ॥ २५
भानुकंपं गणेशानं तद्देहानयनाय तम् । प्रेषयामास बलवांस्तदानीं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ २६
शीघ्रमेव तमानीय भानुकंपस्समागतः । आजं शिरश्च दक्षस्य कबन्धे तस्य पापिनः ॥ २७
प्राणेन योजयामास शिवाज्ञापरिपालकः । ततो दक्षस्समुत्थाय स्वापादिव भयान्वितः ॥ २८
प्रणम्य वीरभद्रं तं स्मरन् पापमपि स्वकम् । तस्थे महत्या भीत्याऽयं बद्धाञ्जलिकरः पुरः ॥ २९
क्षिप्रेण च पुनश्शंभुं दृष्ट्वा सांबं वृषोपरि । प्रणनाम भयाविष्टः प्राञ्जलिः पुरुषर्षभाः ॥ ३०

தானேதானமரான் ஸர்வான் விஷ்ணுப்ரும்ஹமுகாஞ்சிவ: ।
நிரீக்ஷ்ய கருணாத்ருஷ்ட்யா மந்தஸ்மிதமுகாம்புஜ: ॥ 20
பதேப்ய: ப்ரேஷயாமாஸ ரக்ஷாயை ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
ப்ரேஷிதாஸ்து ததோ தேவா மஹாதேவம் த்ரியம்பகம் ॥ 21
ப்ரணேமுர்தண்டவத் பக்த்யா ப்ரீத்யாச பரயா ஸஹ ।
ஸ்ரஷ்டா ததா மஹாதேவம் ப்ரணம்ய ப்ரணதார்திஹம் ॥ 22
உஜ்ஜீவய மஹாதேவ தக்ஷமப்யாச்ரிதார்திஹன் । ஸ்வதந்த்ரசக்தே ஸர்வக்ஞ ஸர்வபூதஹிதோத்யம 23
ஏவமப்ரார்தயத்தேவம் பக்தவச்யம் க்ருபாநிதிம் । தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா மஹாதேவ: பிநாகத்ருக் 24
வீரபத்ரம் ஸமீபஸ்த மவலோகயதீச்வர: । விக்ஞாயேங்கிதமீசஸ்ய .. வீரபத்ரச்சிவாக்ஞயா ॥ 25
பானுகம்பம் கணேசானம் தத்தேஹானயனாயதம் ।
ப்ரேஷயாமாஸ பலவான் ததானீம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 26
சீக்ரமேவ தமானிய பானுகம்பஸ்ஸமாகத: । ஆஜம் சிரச்ச தக்ஷஸ்ய கபந்தே தஸ்ய பாபின: ॥ 27
ப்ராணேன யோஜயாமாஸ சிவாக்ஞாபரிபாலக: । ததோ தக்ஷஸ்ஸமுத்தாய ஸ்வாபாதிவ பயான்வித: 28
ப்ரணம்ய வீரபத்ரம் தம் ஸ்மரன் பாபமபி ஸ்வகம் । தஸ்தே மஹத்யா பீத்யாऽயம் பத்தாஞ்ஜலிகர: புர: 29
க்ஷிப்ரேணச புனச்சம்பும் த்ருஷ்ட்வா ஸாம்பம் வ்ருஷோபரி ।
ப்ரணநாம பயாவிஷ்ட: ப்ராஞ்ஜலி: புருஷர்ஷபா: ॥ 30

அவர் மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகாரவிந்தத்தைக் கொண்டவராகி, விஷ்ணு, ப்ரும்மா முதலிய எல்லா தேவர்களையும் கருணைக் கண்ணோடு பார்த்து, (20) ஓ முனிவர்களே! உலகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக அவரவர்களுடைய ஸ்தானங்களுக்கு அனுப்பினார். அவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட தேவர்கள் முக்கண்ணனாகிய மஹாதேவரை, (21) பக்தியுடனும், அன்புடனும் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு, பிரும்மா வானவர், நமஸ்கரித்தவர்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து, (22) அண்டினவர்களின் துக்கத்தைப் போக்கும் ஓ மஹாதேவ! ஸ்வாதீன சக்தியுடையவரே! ஸர்வக்ஞரே! ஸகல பிராணிகளுக்கும் நன்மையைச் செய்ய முயன்றவரே! இந்த தக்ஷனையும் உயிர்ப்பிக்கவேண்டும். (23) என்று பக்தர்களுக்கு வசமானவரும், கருணைக்கடலுமான ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பிரார்த்தித்தார். அவரது வார்த்தையைக் கேட்டு பினாகபாணியான ஸ்ரீ பரமசிவன் (24) சமீபத்திலிருக்கும் வீரபத்ரரைப் பார்த்தார். ஈசனுடைய இங்கிதத்தை அறிந்துகொண்டு வீரபத்ரர், ஈசனது கட்டளையின்படி (25) கணங்களுக்கு அதிபதியான பானுகம்பனை அந்த தக்ஷனின் தேஹத்தைக் கொண்டுவருவதற்காக அனுப்பினார். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! பலவானான பானுகம்பன் அப்பொழுது (26) அதைக் கொண்டுவந்தான். சிவாக்ஞையின்படி நடக்கின்ற வீரபத்ரர் பாபியான தக்ஷனுடைய கபந்தத்தில் ஆட்டினுடைய தலையை வைத்து உயிரை உண்டுபண்ணினார். பிறகு, தக்ஷன் தூக்கத்திலிருந்ததுபோல் எழுந்து மிக பயங்கொண்டவனாகி, (27-28) அந்த வீரபத்ரரை நமஸ்கரித்து, தனது பாபத்தை நினைத்து மிக்க பயத்துடன் அவர் முன்னிலையில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றான் (29) மறுபடியும், உடன் விருஷபத்தின்மேல் ஸ்ரீ அம்பாளுடன் கூடிய ஸ்ரீ பரமேச்வரரைப் பார்த்து, மிக பயங்கொண்டவனாகி,

वेपमानशरीरं तं वीक्ष्य शम्भुः कृपाकरः । माभीर्भवतु ते दक्ष प्रसन्नं विद्धि मामिह ॥ ३१
इति शंभोर्वचश्श्रुत्वा दक्षश्श्रोत्रसुखावहम् । प्रणनाम पुनर्भक्त्या प्राञ्जलिर्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ३२
कृतार्थोऽस्मि महादेव दर्शनेन तव प्रभो । मुक्त्वा त्वां देवदेवेशमवलंब्य सुरानिमान् ॥ ३३
फलञ्च भुक्तवानस्मि शीघ्रमेव तवाज्ञया । क्षमस्व मे महादेव मन्तुमेनं कृपानिधे ॥ ३४
नमो नमस्ते देवेश पुनर्भूयो नमो नमः । त्वदधीनमिदं शंभो जगदेतच्चराचरम् ॥ ३५
अतस्त्वद्विहितामाज्ञां क्षमते कोऽतिवर्तितुम् । आज्ञाभंगात्तव स्वामिन्मया प्राप्तमिदं फलम् ॥ ३६
इति ब्रुवति दक्षेऽस्मिन् बद्धाञ्जलिकरो द्विजाः । वीरभद्रं तदा गौरी वीक्ष्य प्रेमरसानना ॥ ३७
पस्पर्श पाणिना पृष्ठे तुष्ट्या परमया युता । ददावस्य वरान्भूयो बहून् दाक्षायणीमुदा ॥ ३८
तदा विष्णुमुखान् देवान्वीक्ष्य प्राह महेश्वरः । स्वकृतस्यास्य पापस्य फलं दत्तं मया सुराः ॥ ३९
इति देववचश्श्रुत्वा तदानीं ते तु नाकिनः । प्रणम्य शम्भुं गौरीञ्च वीरभद्रं महाबलम् ॥ ४०

வேபமானசரீரம் தம் வீக்ஷ்ய சம்பு: க்ருபாகர:। மாபீர்பவதுதே தக்ஷ ப்ரஸன்னம் வித்திமாமிஹ ॥ 31
இதி சம்போர்வசச் ச்ருத்வா தக்ஷச்ச்ரோத்ரஸுகாவஹம் ।
ப்ரணநாம புனர்பக்த்யா ப்ராஞ்ஜலிர் ப்ராஹ்மணோத்தமா ॥ 32
க்ருதார்த்தோऽஸ்மி மஹாதேவ தர்சனேன தவ ப்ரபோ: ।
முக்த்வா த்வாம் தேவதேவேச மவலம்ப்ய ஸுரானிமான் ॥ 33
பலஞ்ச புக்தவானஸ்மி சீக்ரமேவ தவாக்ஞயா । க்ஷமஸ்வ மே மஹாதேவ மந்துமேனம் க்ருபாநிதே ॥ 34
நமோ நமஸ்தே தேவேச புனர்பூயோ நமோ நம: । த்வததீநமிதம் சம்போ ஜகதேதச்சராசரம் ॥ 35
அதஸ்த்வத்விஹிதாமாக்ஞாம் க்ஷமதே கோऽதிவர்திதும் ।
ஆக்ஞாபங்காத்தவஸ்வாமின் மயா ப்ராப்தமிதம் பலம் ॥ 36
இதி ப்ருவதி தக்ஷேऽஸ்மின் பத்தாஞ்ஜலிகரோ த்விஜா: ।
வீரபத்ரம் ததா கௌரீ வீக்ஷ்ய ப்ரேமரஸானனா ॥ 37
பஸ்பர்ச பாணினா ப்ருஷ்டே துஷ்ட்யா பரமயாயுதா ।
ததாவஸ்ய வரான்பூயோ பஹூன் தாக்ஷாயணீ முதா ॥ 38
ததா விஷ்ணுமுகான் தேவான் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ மஹேச்வர: ।
ஸ்வக்ருதஸ்யாஸ்ய பாபஸ்ய பலம் தத்தம் மயா ஸுரா: ॥ 39
இதி தேவ வச: ச்ருத்வா ததானீம் தேது நாகின: । ப்ரணம்ய சம்பும் கௌரீஞ்ச வீரபத்ரம் மஹாபலம் ॥ 40

அஞ்சலி செய்து நமஸ்கரித்தான். ஓ முனிவர்களே! (30) கருணைக்கடலான அந்த பகவான் நடுங்குகின்ற சரீரத்தை உடைய அந்த தக்ஷனைப் பார்த்து ஓ தக்ஷ! நீ பயப்படவேண்டாம். நான் உனக்குப் பிரஸன்னராகிவிட்டேன் எனச் சொன்னார். (31) என்ற சம்புவின், காதுக்கினிமையான வார்த்தையைக் கேட்டு தக்ஷன், ஓ முனிவர்களே! மறுபடியும் அஞ்சலி செய்துகொண்டு பக்தியுடன் அந்த பரமேச்வரரை நமஸ்கரித்தான். (32) ஓ பிரபுவான மஹாதேவ! தங்களைத் தரிசித்ததால் நான் கிருதார்த்தனாகிவிட்டேன் ஓ தேவாதிதேவ! தங்களை விலக்கி, இந்த தேவர்களை அண்டியதற்கு (33) தங்களது ஆக்ஞையால் அதிசீக்கிரத்தில் தக்க பயனை அடைந்தேன். ஓ கருணைக்கடலான ஓ மஹாதேவ! என் குற்றங்களை மன்னிக்கவேண்டும். (34) ஓ தேவேச! தங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், மறுபடி நமஸ்காரம்! மறுபடி நமஸ்காரம். ஓ சம்புவே! ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான இந்த உலகம் யாவும் தங்களுக்குட்பட்டதே. (35) ஆகையால் தங்களிட்ட கட்டளையை மீறுவதற்கு யாரால்தான் முடியும். ஓ ஸ்வாமியே! தங்களுடைய கட்டளையை மீறியதால் எனக்கு இப்படிப்பட்ட பயன் ஏற்பட்டது. (36) ஓ த்விஜர்களே! இவ்வாறு தக்ஷன் கைகூப்பிக்கொண்டு கூறும்போது, அன்பினால் நனைந்த முகத்தை உடைய கௌரியானவள் வீரபத்ரனைப் பார்த்து (37) பரம சந்தோஷத்தோடு முதுகில் தடவிக் கொடுத்து, தாக்ஷாயணியானவள் சந்தோஷத்துடன் பின்னும் பல வரன்களைக் கொடுத்தாள். (38) அப்பொழுது மஹேச்வரர் விஷ்ணு, முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, ஓ தேவர்களே உங்களால் செய்யப்பட்ட பாவத்திற்குத் தக்க பயனை நான் கொடுத்தேன் (39) என்ற பரமேச்வரருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அப்பொழுது அந்த தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ சம்புவையும், கௌரியையும், மஹா பலிஷ்டரான வீரபத்ரரையும்

तस्थुः प्राञ्जलयस्सर्वे जयशब्दाभिभाषिणः । स्थानान्तरं महासत्रशालायां ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४१
ततः प्रतस्थे भगवान् गौर्या सह महेश्वरः । वीरभद्रेण काल्या च गणैस्सर्वैः परीवृतः ॥ ४२
नानावादित्रनिनदपूरिताखिलदिङ्मुखाः । प्राप कैलासमचलं पर्वतानामधीश्वरम् ॥ ४३
तत्र सिंहासने स्थित्वा गौर्या साकं महेश्वरः । वीरभद्रं ससैन्यं तं भद्रकाल्या पदंप्रति ॥ ४४
प्रेषयामास भगवान्विश्वात्मा लोकपूजितः । शिवस्याज्ञामयं धृत्वा शिरसा बलिनांवरः ॥ ४५
प्रणम्य सोममीशानं भद्रकाल्या रथे स्थितः । प्रतस्थे सहसा वीरैः स्सर्वैरपि परीवृतः ॥ ४६
भानुकंपाख्यगणपकृतसारथ्यकर्मवान् । तुष्ट्या परमया युक्तस्स्वां पुरीं प्राप भूसुराः ॥ ४७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

தஸ்து: ப்ராஞ்ஜலயஸ்ஸர்வே ஜயசப்தாபிபாஷிண: ।
ஸ்தானந்தரம் மஹாஸத்ரசாலாயாம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 41
தத: ப்ரதஸ்தே பகவான் கௌர்யாஸஹ மஹேச்வர: । வீரபத்ரேண காள்யாச கணைஸ்ஸர்வை: பரீவ்ருத:
நானாவாதித்ர நினதபூரிதாகிலதிங்முக: । ப்ராப கைலாஸமசலம் பர்வதானாமதீச்வரம் ॥ 43
தத்ர ஸிம்ஹாஸனே ஸ்தித்வா கௌர்யா ஸாகம் மஹேச்வர: ।
வீரபத்ரம் ஸஸைன்யம் தம் பத்ரகாள்யாபதம் ப்ரதி ॥ 44
ப்ரேஷயாமாஸ பகவான் விச்வாத்மா லோகபூஜித: । சிவஸ்யாக்ஞாமயம் த்ருத்வா சிரஸா பலினும்வர: 45
ப்ரணம்ய ஸோமமீசானம் பத்ரகாள்யா ரதே ஸ்தித: । ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா வீரைஸ்ஸர்வைரபி பரீவ்ருத:
பானுகம்பாக்யகணபக்ருதஸாரத்யகர்மவான் ।
துஷ்ட்யா பரமயாயுக்தஸ் ஸ்வாம்புரீம் ப்ராப பூஸுரா: ॥ 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே பஞ்சத்ரிம்சோத்யாய:

நமஸ்கரித்து, (40) எல்லோரும் அஞ்சலி செய்துகொண்டு, ஜய சப்தத்தைக் கூறிக்கொண்டு பெரிய அந்த யாகசாலையில் மற்றோரிடத்தில் நின்றார்கள். (41) பிறகு, பகவானை ஸ்ரீ பரமேச்வரர் பார்வதியுடன் புறப்பட்டு வீரபத்ரனாலும், காளியாலும், ஸகல பிரதம கணங்களாலும் சூழப்பட்டவராகி, (42) பலவாத்ய கோஷங்களால் நிரம்பிய திங்முகங்களை உடையவராகி, மலைகளில் சிறந்த கைலாஸ மலையை அடைந்தார். (43) அங்கு ஸர்வ பிரபஞ்ச ஸ்வரூபியும், எல்லா உலகங்களாலும், பூஜிக்கப்படுகின்றவருமான ஸ்ரீ பகவான் கௌரியோடுகூட சிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து பத்ரகாளியுடன் கூடிய வீரபத்ரரை சைன்யங்களோடு அவரது இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பினார். பிறகு, பலவான்களில் சிறந்த வீரபத்ரரும் ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் ஆக்ஞையை சிரஸ்ஸால் வஹித்து, (44-45) பார்வதீ, பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து, பத்ரகாளியுடன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு எல்லா வீரர்களாலும் சூழப்பட்டு, (45) பானுகம்பனென்ற கணத்தலைவனால் ஸாரத்யம் செய்யப்பட்டவராகிப் புறப்பட்டு, ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு தன் நகரம் சேர்ந்தார். (47)

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

महाशिवरात्रौ ज्योतिर्लिङ्ग रूपेण आविर्भावः ॥

ततो दक्षं विधिः प्राह पुत्रं दुःखभरान्वितम् । महामोहेन दक्ष त्वं किं कार्यं कृतवानसि ॥ १
देवतानामृषीणांच ब्राह्मणानां महात्मनाम् । केवलं मृत्युरेवात्र त्वया संपादितः खलु ॥ २
तथापि नाशिता कीर्तिः श्रीरप्यन्ये त्वदाश्रिताः । विनिन्द्य सांबमीशानमिदं प्राप्तं फलं त्वया ॥ ३
न केवलं महामोहो बभूवात्मज ते शिवे । मायया पूर्वमीशस्य महामोहो ममाप्यभूत् ॥ ४
समागत्य तदा शंभुर्मां ररक्ष शिवस्स्वयम् । तत्त्वं पूजय देवेशं सर्वश्रेयोविधायिनम् ॥ ५
दक्षः — मोहः कदा बभूवास्मिंस्तव शम्भौ कृपानिधौ । कथं ररक्ष भगवांस्तात त्वामेत्य मोहितम् ॥ ६
एतन्मे ब्रूहि वृत्तान्तं यथावृत्तं क्रमात् प्रभो । इति दक्षस्य वचनं समाकर्ण्य तदा विधिः ॥ ७
प्रोक्तमेव पुनर्वक्ष्ये पुत्र शृण्ववधानतः । इत्युक्त्वाऽयं महादेवं साक्षात्संसारभेषजम् ॥ ८

॥ அத ஷட்த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

மஹா சிவராத்திரியில் ஸ்ரீ பரமேச்வரர் ஜ்யோதிர்லிங்க ரூபமாய் ஆவிர்ப்பவித்தல்

ததோ தக்ஷம் விதி: ப்ராஹ புத்ரம் துக்கபரான்விதம் ।
மஹா மோஹேன தக்ஷ த்வம் கிம் கார்யம்க்ருதவானஸி ॥ 1
தேவதானும் ருஷிணுஞ்ச ப்ராம்ஹணுனும் மஹாத்மனும் ।
கேவலம் ம்ருத்யுரேவாத்ர த்வயா ஸம்பாதித: கலு ॥ 2
ததாபி நாசிதா கீர்திர் ச்ரீரப்யன்யே த்வதாச்ரிதா: ।
வினிந்த்ய ஸாம்பமீசானமிதம் ப்ராப்தம் பலம் த்வயா ॥ 3
ந கேவலம் மஹாமோஹோ பபூவாத்மஜ தே சிவே । மாயயா பூர்வமீசஸ்ய மஹாமோஹோ மமாப்யபூத் 4
ஸமாகத்ய ததா சம்புர் மாம் ரரக்ஷ சிவஸ்ஸ்வயம் । தத்த்வம் பூஜய தேவேசம் ஸர்வச்ரேயோவிதாயினம் 5
தக்ஷ: — மோஹ: கதா பபூவாஸ்மின் தவ சம்பௌ க்ருபாநிதௌ ।
கதம் ரரக்ஷ பகவாம்ஸ்ததா த்வாமேத்ய மோஹிதம் ॥ 6
ஏதன்மே ப்ரூஹி வ்ருத்தாந்தம் யதாவ்ருத்தம் க்ரமாத் ப்ரபோ ।
இதி தக்ஷஸ்ய வசனம் ஸமாகர்ண்ய ததா விதி: ॥ 7
ப்ரோக்தமேவ புனர்வக்ஷ்யே புத்ர ச்ருண்வவதானத: ।
இத்யுக்த்வாऽயம் மஹாதேவம் ஸாக்ஷாத் ஸம்ஸாரபேஷஜம் ॥ 8

முப்பத்தாறுவது அத்தியாயம்

பிறகு, பிரும்மாவானவர் மிகவும் துக்கத்தோடு கூடிய தனது புத்ரனை தக்ஷனைப் பார்த்துக் கூறினர். ஓ தக்ஷ! நீ மிகுந்த மோஹத்தினல் என்ன காரியம் செய்யலானுய் (1) தேவர்களுக்கும், மஹாத்மாக்களாகிய மஹரிஷிகளுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும் உன்னுல் கேவலம் நாசமேற்படுத்தப்பட்டது அல்லவோ! (2) மேலும், நீ அடைந்திருந்த கீர்த்தியும், ஐச்வர்யமும், மற்றும் உன்னை அண்டினவர்களும் உன்னுல் நாசமடைந்தார்கள். அம்பாளோடு கூடிய ஸ்ரீ பரமேச்வரரை நிந்தித்ததால் நீ இப்பயனை அனுபவிக்கலானுய். (3) ஓ தக்ஷ! உனக்கு மாத்திரம் ஸ்ரீ மஹேச்வரரிடமிருந்து மிகுந்த மோஹம் உண்டாயிற்றென்பதில்லை. ஸ்ரீ ஜகதீசருடைய மாயையால் முன்பு ஒரு சமயம் எனக்குக்கூட புத்தி மோஹம் ஏற்பட்டது. (4) அப்பொழுது அந்த பகவானே வந்து என்னைக் காப்பாற்றினர். ஆகையால் ஸகல க்ஷேமங்களையும் அளிக்கும் ஸ்ரீ தேவேசரைப் பூஜை செய்வாயாக எனக்கூறினர். (5) தக்ஷன் வினவினன் :— ஓ தந்தாய்! தயாநிதியாகிய அந்த பரமேச்வரரிடத்தில் தங்களுக்கு எப்பொழுது புத்தி மோஹமுண்டாயிற்று. மோஹமடைந்த தங்களை ஸ்ரீ பகவான் எவ்வாறு வந்து காப்பாற்றினர் ஓ பிரபுவே! இந்த விருத்தாந்தத்தை எனக்கு நடந்தபடி வரிசையாகக் கூறுங்கள் (6–7) தக்ஷனுடைய இவ்வாறான வசனத்தைக்கேட்டு ப்ரும்மாவானவர் கூறினர். ஓ புத்திர! நான் உனக்கு இதை முன்னமேயே சொல்லி இருக்கிறேன். ஆயினும், மறுபடியும் சொல்லுகிறேன் நீ ஸாவதானமாய் கேள். (8) எனச்சொல்லிவிட்டு

ध्यात्वा हृदब्जनिलये बद्धाञ्जलिकरोऽवदत् । चतुर्युगसहस्रान्तमहः प्रोक्तं ममात्मज ॥ ९
रात्रिश्च तावती ज्ञेया निद्रा तस्यां सदा भवेत् । नार्कस्तदा न चन्द्रादिग्रह नक्षत्रमण्डलम् ॥ १०
सत्यलोकावधि तदा जगदेतज्जलावृतम् । यत्र पुर्यां भवानी सा द्वात्रिंशद्धर्मचारिणी ॥ ११
कामाक्षीति जगत्ख्याता सा काञ्ची वाञ्छितार्थदा । विनिक्षिप्ते घटे यद्वद्विपरीततयांबुधौ ॥ १२
बहिरेव जलं नान्तस्तद्वदेषा बहिर्जला । तदानीं ववृधेऽत्यन्तं कैलासः पर्वतेश्वरः ॥ १३
न्यग्रोधात्पतितं पर्णमेकं तस्याज्जलाशये । तस्योपरि हरिस्त्वेकश्शयित्वा विचचारह ॥ १४
शिशुरूपेण रात्र्यन्तं जलमध्ये भयंकरे । व्यतीत्य तां तदा विष्णुर्निशां सर्वविनाशिनीम् ॥ १५
वाराहं रूपमास्थाय जलमध्यगतां क्षितिम् । उत्थाप्य पूर्ववच्छीघ्रमास्थापयदयं सुत ॥ १६
यथापूर्वं प्रजास्सर्वा मयाप्युत्पादितास्तदा । शिवाज्ञया तदा पुत्र मम मोहोऽभवद्बत ॥ १७
अहमेव जगत्कर्ता नान्यः कश्चन विद्यते । सुप्ते मयि जगत्सुप्तं प्रबुद्धे च प्रबुध्यते ॥ १८

த்யாத்வா ஹ்ருதப்ஜநிலயே பத்தாஞ்ஜலிகரோऽவதத் । சதுர்யுகஸஹஸ்ராந்தமஹ: ப்ரோக்தம் மமாத்மஜ 9
ராத்ரிச்ச தாவதீ க்ஞேயா நித்ரா தஸ்யாம் ஸதா பவேத் ।
நார்கஸ்ததா ந சந்த்ராதிக்ரஹ நக்ஷத்ரமண்டலம் ॥ 10
ஸத்யலோகாவதி ததா ஜகதேதஜ்ஜலாவ்ருதம் ।
யத்ர புர்யாம் பவானீ ஸா த்வாம்ரும்சத்தர்மசாரிணீ ॥ 11
காமாக்ஷீதி ஜகத்க்யாதா ஸா காஞ்சி வாஞ்சிதார்ததா ।
விநிக்ஷிப்தே கடே யத்வத்விபரீததயாம்புதௌ ॥ 12
பஹிரேவ ஜலம் நாந்தஸ்தத்வதேஷா பஹிர் ஜலா ।
ததானீம் வவ்ருதேऽத்யந்தம் கைலாஸ: பர்வதேச்வர: ॥ 13
ந்யக்ரோதாத் பதிதம் பர்ணமேகம் தத்ஸ்தாஜ்ஜலாசயே ।
தஸ்யோபரி ஹரிஸ்த்வேகச்சயித்வா விசசாரஹ ॥ 14
சிசுரூபேண ராத்ரியந்தம் ஜலமத்யே பயங்கரே ।
வ்யதீத்ய தாம் ததா விஷ்ணுர்நிசாம் ஸர்வவிநாசினீம் ॥ 15
வாராஹம் ரூபமாஸ்தாய ஜலமத்யகதாம் க்ஷிதிம் । உத்தாப்ய பூர்வவச்சீக்ரமாஸ்தாபயதயம் ஸுத ॥ 16
யதாபூர்வம் ப்ரஜாஸ்ஸர்வா மயாப்யுத்பாதிதாஸ்ததா ।
சிவாக்ஞயா ததா புத்ர மம மோஹோऽபவத்பத ॥ 17
அஹமேவ ஜகத்கர்தா நான்ய: கச்ச ந வித்யதே । ஸுப்தே மயி ஜகத்ஸுப்தம் ப்ரபுத்தே ச ப்ரபுத்யதே 18

அந்த ப்ரும்மாவானவர் ஸம்ஸாரத்திற்கு மருந்தாகிய ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஸாக்ஷாத்தாக ஹ்ருதய கமலத்தில் தியானித்து கைகூப்பிக் கூறினர். (9) ஓ புத்ரனே! ஆயிரம் சதுர்யுகம் கொண்டது எனக்கு ஓர் பகலாகும். ராத்ரியும் அதே அளவுள்ளதென அறியவேணும். அந்த இரவில் எப்பொழுதும் எனக்குத் தூக்கம்தான். (10) அப்பொழுது சூரியனில்லை, சந்திரனில்லை. கிரஹ நக்ஷத்திர மண்டலங்களுமில்லை. ப்ரும்ம லோகம் வரையிலுள்ள எல்லா உலகங்களும் ஜலத்தால் மூழுகப்பட்டிருக்கும். (11) எந்த நகரத்தில் முப்பத்திரண்டு தர்மங்களை நடத்துகிறவளும், பக்தர்கள் வேண்டியதை அளிப்பவளும், உலகில் காமாக்ஷி என்று மிகப் பிரஸித்தி பெற்றவளுமான ஸ்ரீ பவானியானவள் விளங்குகிருளோ அப்படிப்பட்ட காஞ்சீபுரம் மாத்திரம் (12) ஓர் குடமானது ஸமுத்திரத்தில் கவிழ்க்கப்பட்டிருக்கும்போது ஜலம் அதன் உட்புறத்தில் செல்லாமல் வெளியில் மாத்திரமிருப்பதுபோல் அந்த நகரமானது ஜலம் கொள்ளப்படாமல் இருக்கும். (13) அப்பொழுது பர்வதங்களுக்கு ஈச்வரனை கைலாஸமலை மிகப் பெரிதாக வளர்ந்து விடும். அந்த மலையிலுள்ள ஆலமரத்திலிருந்து ஓர் இலை அந்தப் பிரளய ஜலத்தில் விழும். (14) இந்த ராத்திரி முடியும் வரையில் பயங்கரமான இந்த ஜலத்தின் நடுவில் ஆலிலையின் மீது ஹரியானவர் ஒருவராக குழந்தை உருவத்தோடு படுத்துக்கொண்டு சஞ்சரிப்பார். (15) புத்ரனே ஓ தக்ஷ! அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் யாவற்றையும் நாசம் செய்யும் ராத்திரியின் முடிவில் வராஹ (பன்றி) உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஜலத்தின் நடுவில் மூழ்கிய பூமியை (16) எடுத்துவந்து முன்போல் நிலைநிறுத்தி வைத்தார். அப்பொழுது சிவனின் கட்டளையின்பேரில் முன்போல் எல்லா பிரஜைகளையும் நான் ஸ்ருஷ்டித்தேன். (17) அப்பொழுது எனக்கு புத்தி மோஹமானது ஏற்பட்டது. இது கஷ்டம். பிறகு நானே ஜனங்களுக்கு

देवाश्च दानवा यक्षाः स्थावरं जङ्गमं तथा । मदधीनं न मे कश्चित्कर्ता जगति विद्यते ॥ १९
अहमेव परं ब्रह्म योगिध्येयं सनातनम् । दृप्तस्त्वेवं विनिष्क्रम्य सत्यलोकान्ममास्पदात् ॥ २०
मेरुमन्दरकैलासचक्रवाळमुखादिषु । द्वीपेषु च समुद्रेषु नानालोकेषु गर्वितः ॥ २१
सञ्चरन्वीक्ष्य तत्रत्यान्यद्भुतानि क्रमादहम् । क्षीराब्धिं प्राप्तवानस्मि यत्र शेते हरिस्स्वयम् ॥ २२
तत्र दृष्ट्वा हरिं दृप्तं मया भूमिर्यदुद्धृता । स्थापिता पूर्ववत्तस्मादहमेव जगत्पतिः ॥ २३
इति सञ्चिन्त्य मनसा शयानं भोगितल्पके । आस्फाल्य वक्षोमध्ये तमबोधयमहं सुत ॥ २४
ततस्ससंभ्रमं विष्णुस्समुत्थायावदत्क्रुधा । कस्त्वं ब्रूहीति तं वीक्ष्य प्रोक्तवानस्म्यहंकृतः ॥ २५
सोऽपि मद्वचनं श्रुत्वा विद्धि मां जनकं तव । कर्तारमपि सर्वस्य प्रोवाचैवं क्रुधान्वितः ॥ २६
इदानीमपि किं निद्रा ब्रूहि यद्विपरीततः । सर्वलोकस्य धातारं माञ्च ब्रूषे तवात्मजम् ॥ २७
मोहं त्यज परं तत्वं मां ज्ञात्वाशु सुखीभव । इति ब्रुवाणं मां वीक्ष्य प्रोवाचायं पुनः क्रुधा ॥ २८

தேவாச்ச தானவா யக்ஷா: ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் ததா । மததீனம் ந மே கச்சித் கர்தா ஜகதிவித்யதே 19
அஹமேவ பரம் ப்ரும்ஹ யோகித்யேயம் ஸனாதனம் ।
த்ருப்த ஸ்த்வேவம் விநிஷ்க்ரம்ய ஸத்யலோகான்மமாஸ்பதாத் ॥ 20
மேருமந்தரகைலாஸ சக்ரவாள முகாதிஷு । த்வீபேஷு ச ஸமுத்ரேஷு நானாலோகேஷு கர்வித: ॥ 21
ஸஞ்சரன் வீக்ஷ்ய தத்ரத்யான்யத்புதானி க்ரமாதஹம் ।
க்ஷீராப்திம் ப்ராப்தவானஸ்மி யத்ர சேதே ஹரிஸ்ஸ்வயம் ॥ 22
தத்ர த்ருஷ்ட்வா ஹரிம் த்ருப்தம் மயா பூமிர்யதுத்ருதா ।
ஸ்தாபிதா பூர்வவத் தஸ்மாதஹமேவ ஜகத்பதி: ॥ 23
இதி ஸஞ்சிந்த்ய மனஸா சயானம் போகிதல்பகே ।
ஆஸ்பால்ய வக்ஷோமத்யே தமபோதய மஹம் ஸுத ॥ 24
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமம் விஷ்ணுஸ்ஸமுத்தாயாவதத் க்ருதா ।
கஸ்த்வம் ப்ரூஹீதிதம் வீக்ஷ்ய ப்ரோக்தவானஸ்ம்யஹங்க்ருத: ॥ 25
ஸோऽபி மத்வசனம் ச்ருத்வா வித்திமாம் ஜனகம் தவ ।
கர்த்தாரமபி ஸர்வஸ்ய ப்ரோவாசைவம் க்ருதான்வித: ॥ 26
இதானீமபி கிம் நித்ரா ப்ரூஹி யத்விபரீதத: ।
ஸர்வலோகஸ்ய தாதாரம் மாஞ்ச ப்ரூஷே தவாத்மஜம் ॥ 27
மோஹம் த்யஜ பரம் தத்வம் மாம் ஞாத்வாசு ஸுகீபவ ।
இதி ப்ருவாணம் மாம் வீக்ஷ்ய ப்ரோவாசாயம் புன: க்ருதா ॥ 28

கர்த்தா. வேறொருவருமில்லை. (18) நான் தூங்கினால் உலகமெல்லாம் தூங்குகிறது. விழித்தால் விழிக்கின்றது. தேவர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களும், ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் (19) நமது வசத்தில் உள்ளவர்கள். இந்த உலகத்தில் நமக்குக் கர்தா ஒருவருமில்லை, நானே யோகீந்திரர்களால் தியானம் செய்யத் தகுந்த நித்யமான ப்ரும்மம் என்று (20) இவ்விதமெல்லாம் நான் மதம் பிடித்தவனாகி எனது லோகமாகிய பிரும்மலோகத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேரு, மந்தரம், கைலாஸம், சக்கிரவாளம் முதலிய பர்வதங்கள், (21) தீவுகள், ஸமுத்திரங்கள், பல உலகங்கள் இவைகளில் மிகுந்த கர்வத்தோடு அலைந்துகொண்டு அங்குள்ள ஆச்சரியங்களையெல்லாம் வரிசையாகப் பார்த்துக்கொண்டு நான் (22) விஷ்ணு, யோக நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் பாற்கடலை அடைந்தேன். ஓ புத்திரனே! அங்கு இந்த பூமியை நான் உயரத் தூக்கி முன்போல் ஸ்தாபித்தேன். (23) ஆகையால் நானே உலகங்களுக்குப் பதி என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு ஆதிசேஷ சயனத்தில் படுத்து மிகுந்த கர்வங்கொண்டிருந்த விஷ்ணுவைப் பார்த்து (24) ஓ புத்திர! அவரது நடு மார்பில் கையால் தட்டி எழுப்பினேன். பிறகு விஷ்ணுவானவர் பரபரப்புடன் எழுந்து கோபத்துடன் கூறினார். (52) நான் அஹங்காரத்துடன் அவரைப் பார்த்து நீர் யார் எனக் கேட்டேன். அவரும் எனது வார்த்தையைக் கேட்டு நான் உனக்குத் தகப்பனென்றும், எல்லா உலகங்களுக்கும் கர்த்தாவென்றும், அறிவாய். இவ்விதம் மிகுந்த கோபத்தோடு கூறினார். அதற்கு நான் இப்பொழுதுகூட என்ன தூக்கம் சொல்லும். (27) எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி

मन्नाभिकमलाद्ब्रह्मन् समुत्पन्नः पुराऽऽत्मज । विस्मृत्य तद्भवानद्य विपरीतं वदत्यहो ॥ २९
मां विना मत्सुतस्यात्र तवकाजनिरीशता (स्रष्टृतावद) । इति विष्णोर्वचश्श्रुत्वा पुनश्च प्रोक्तवानहम् ॥ ३०
समुत्पन्नोऽरणौ वह्निर्न तस्यात्मज उच्यते । तथा त्वत्तो मम पुरा प्रादुर्भावो मदिच्छया ॥ ३१
तादृश्यपि समुत्पत्तिस्स्तंभे तवच विद्यते । स्तंभपुत्रमतस्त्वंच ब्रवीम्यद्य निरंकुशम् ॥ ३२
शप्तस्य पूर्वमृषिणा भृगुणा तव दुर्मते । मयाहि दशजन्मानि सृष्टानि च हृतान्यहो ॥ ३३
स्रष्टुर्मम करोप्यद्य रक्ततां भजते तराम् । वदन्तमेवं मां वीक्ष्य पुनः प्राह जनार्दनः ॥ ३४
ममापि त्वं यदि भवान् स्रष्टा तर्हि शिवेन तत् । पञ्चमं यच्छिरच्छिन्नं सृजत्वेतत्पुरो मम ॥ ३५
तस्मादहं जगत्कर्ता तव कर्ता विशेषतः । महामोहेन यत्किंचिदुक्तवानसि मत्पुरः ॥ ३६
ब्रुवत्येवं हरौ तस्मिन्मयाप्येवं तदेरितम् । प्रवृत्तः कलहस्त्वेवमावयो र्वाङ्मयस्तदा ॥ ३७
अहंपूर्वमहंपूर्वं ब्रुवतोर्मोहगौरवात् । पुनश्च समयं कृत्वा यो जयेदपरं युधि ॥ ३८

மந்நாபிகமலாத் ப்ரும்ஹன் ஸமுத்பன்ன: புராத்மஜ ।
விஸ்ம்ருத்ய தத்பவானத்ய விபரீதம் வதத்ய்ஹோ ॥ 29
மாம் விநு மத்ஸு தஸ்யாத்ரதவகாஜனிரீசதா (ஸ்ருஷ்ட்ருதாவத)
இதி விஷ்ணோர் வசச்ச்ருத்வா புனச்ச ப்ரோக்தவானஹம் ॥ 30
ஸமுத்பன்னோऽரணௌ வன்ஹிர் ந தஸ்யாத்ம உச்யதே ।
ததா த்வத்தோ மம புரா ப்ராதுர்பாவோமதிச்சயா ॥ 31
தாத்ருச்யபி ஸமுத்பத்திஸ் ஸ்தம்பே தவச வித்யதே ।
ஸ்தம்பபுத்ரமதஸ்த்வஞ்ச ப்ரவீம்யத்ய நிரங்குசம் ॥ 32
சப்தஸ்ய பூர்வம் ருஷிணு ப்ருகுணு தவ துர்மதே । மயாஹி தசஜன்மானி ஸ்ருஷ்டானிச ஹ்ருதான்யஹோ
ஸ்ருஷ்டுர்மம கரோப்யத்ய ரக்ததாம் பஜதேதராம் । வதந்தமேவம் மாம் வீக்ஷ்ய புன: ப்ராஹ ஜனார்தன: 34
மமாபி த்வம் யதி பவான் ஸ்ரஷ்டா தர்ஹி சிவேன தத் ।
பஞ்சமம் யச்சிரச்சின்னம் ஸ்ருஜத்வேதத் புரோ மம ॥ 35
தஸ்மாதஹம் ஜகத்கர்தா தவகர்தா விசேஷத: । மஹாமோஹேன யத்கிஞ்சிதுக்தவானஸி மத்புர: ॥ 36
ப்ருவத்யேவம் ஹரௌ தஸ்மின் மயாப்யேவம் ததேரிதம் ।
ப்ரவ்ருத்த: கலஹஸ்த்வேவமாவயோர்வாங்மயஸ்ததா ॥ 37
அஹம் பூர்வமஹம்பூர்வம் ப்ருவதோர் மோஹகௌரவாத் ।
புனச்ச ஸமயம் க்ருத்வா யோ ஜயேதபரம்யுதி ॥ 38

கர்த்தாவான என்னையும் விபரீதமாய் பிள்ளையெனக் கூறுகிறீர். அக்ஞானத்தைவிட்டு என்னையே பரதத்வம் என உணர்ந்து சுகமாக இரும். (28) எனக் கூறிய என்னைப் பார்த்து மறுபடி கோபத்துடன் இந்த விஷ்ணுவானவர் கூறினார்: ஓ பிரும்மாவான புத்ரனே! முன்பு என் நாபிகமலத்திலிருந்து நீ உண்டானாய். (29) அதை நீர் இப்பொழுது மறந்து விபரீதமாய்ப் பேசுகிறீர். இது ஆச்சரியம். என் பிள்ளையான உனக்கு இங்கு நானின்றி ஏது பிறப்பு? ஈச்வரத்தன்மைதான் ஏது? (30) இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு, மறுபடி நான் கூறினேன். அரணி (யாகத்தில் நெருப்பு கடைந்து எடுப்பதற்காக வைத்துக்கொள்ளும் அரசு அல்லது வன்னி மரக்கட்டை) யிலிருந்து அக்னி உண்டாவதால் இந்த அக்னி அந்த கட்டைக்குப் பிள்ளையாக ஆகாது. (31) அதுபோல் எனது இச்சையினால் முன்பு எனக்கு உம்மிடமிருந்து பிறப்பேற்பட்டது. உமக்கும் அவ்வாறே நரஸிம்மாவதாரத்தில் தூணிலிருந்து பிறப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. (32) அதனால் உம்மைத் தூணின் பிள்ளையென்று நான் தடையின்றி கூறுகிறேன். ஓ துர்புத்தி பிடித்தவரே! முன்பு ப்ருகு முனியால் சபிக்கப்பட்ட உமக்கு (33) என்னால் பத்து ஜன்மங்கள் ஸ்ருஷ்டித்து மறுபடி அழித்து, ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான என் கை இப்பொழுதுகூட மிகவும் சிவந்திருக்கிறது. (34) இப்படிச் சொல்லுகின்ற என்னைப் பார்த்து, விஷ்ணு மறுபடியும் கூறினார். என்னையும், நீர் படைத்தவனாக இருக்கும் பட்சத்தில் சிவனால் (35) கிள்ளப்பட்ட உமது தலையை எனக்கு முன்பாக இப்பொழுது ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளும். ஆதலால் நானே உலகங்களுக்கு கர்த்தா. விசேஷமாய் உமக்கும் கர்த்தா. (36) இப்படியிருக்கையில் நீர் மிக்க மோஹத்தால் எனக்கு முன்னால் ஏதேதோ கூறினையல்லவா! என்று இவ்விதம் விஷ்ணு சொல்லும்பொழுது நானும் அதேவிதமாய்ச் சொன்னேன். (37) மிகுந்த புத்தி மோகத்தால் நான் முன்னே, நான் முன்னேயென்று சொல்லும்

स कर्तेति मदाविष्टावन्योन्यजयकांक्षिणौ । आयुधै र्विविधै र्युद्धं तुमुलं शीघ्रमाश्रितौ ॥ ३
ततो नारायणः क्रुद्धो बाणं नारायणाभिधम् । मुमोच मय्ययं घोरं जेतुकामनया तदा ॥ ४
जित्वा तं तेनबाणेन पुनर्ब्राह्मं हरौ क्रुधा । अप्रेषयमहं तेन चिच्छेदैतदरिन्दमः ॥ ४
इति प्रत्यस्त्रकुशलौ छित्वा छित्वा पुनःपुनः । विधिनारायणावावां मदोन्मत्तौ गजाविव ॥ ४
अयुधाव महाघोरौ महावेगौ महाबलौ । पुनश्च नितरां क्रुद्धौ शिवास्त्रं सर्वघस्मरम् ॥ ४
अमुचाव महाघोरं परनाशजयैषिणौ । आवाभ्यां प्रेषितं घोरं तदस्त्रं निस्सृतं यदा ॥ ४
समुद्राश्शोषितास्तेन पर्वतारेणुतां गताः । अस्फुटच्च तदा भूमिश्चकम्पे सर्पमूर्धनि ॥ ४
देवाश्च ऋषयो मर्त्या भीतास्सर्वेऽपि दुद्रुवुः । मृताश्च बहवः खिन्नाः केचिच्छिन्नांघ्रिपाणयः ॥ ४६
अशिश्रयन् परे शीघ्रं कैलासमचलेश्वरम् । एवं दहति शैवास्त्रे लोकान्सर्वांस्तदा सुत ॥ ४

ஸ கர்தேதிமதாவிஷ்டாவன்யோன்யஜயகாம்க்ஷிணௌ ।
ஆயுதைர்விவிதைர் யுத்தம் துமுலம் சீக்ரமாச்ரிதௌ ॥ 39
ததோ நாராயண: க்ருத்தோ பாணம் நாராயணாபிதம் ।
முமோச மய்யயம் கோரம் ஜேதுகாமநயா ததா ॥ 40
ஜித்வா தம் தேன பாணேன புனர்ப்ராம்ஹம் ஹரௌ க்ருதா ।
அப்ரேஷயமஹம்தேன சிச்சேதைததரிந்தம: ॥ 41
இதி ப்ரத்யஸ்த்ரகுசலௌ சித்வா சித்வா புன: புன: ।
விதிநாராயணாவாவாம் மதோந்மத்தௌ கஜாவிவ ॥ 42
அயுதாவ மஹாகோரௌ மஹாவேகௌ மஹாபலௌ ।
புனச்ச நிதராம் க்ருத்தௌ சிவாஸ்த்ரம் ஸர்வகஸ்மரம் ॥ 43
அமுசாவ மஹாகோரம் பரநாச ஜயைஷிணௌ ।
ஆவாப்யாம் ப்ரேஷிதம் கோரம் ததஸ்த்ரம் நிஸ்ஸ்ருதம் யதா ॥ 44
ஸமுத்ராச்சோஷிதாஸ்தேன பர்வதா ரேணுதாம் கதா: । அஸ்புடச்ச ததா பூமிச்சகம்பே ஸர்பமூர்தனி ॥ 45
தேவாச்ச ருஷயோ மர்த்யா பீதாஸ்ஸர்வேऽபி துத்ருவு: ।
ம்ருதாச்ச பஹவ: கின்னா: கேசிச்சின்னாங்க்ரிபாணய: ॥ 46
அசிச்ரயன் பரே சீக்ரம் கைலாஸமசலேச்வரம் ।
ஏவம் தஹதி சைவாஸ்த்ரே லோகான்த்ஸர்வாம்ஸ்ததா ஸுத ॥ 47

எங்கள் இருவருக்கும் அப்பொழுது மிகுந்த வாக்கினால் கலகமுண்டாயிற்று. (38) மறுபடியும் யுத்தத்தில் ஜயத்தை அடைபவரே உலகிற்கு கர்த்தா என்று சபதம் செய்துகொண்டு, நாங்கள் இருவரும் மதம் கொண்டவர்களாகி ஒருவருக்கொருவர் ஜயத்தை விரும்பி (39) பல ஆயுதங்களால் சீக்கிரம் இருவரும் மிக பயங்கரமான யுத்தம் செய்தோம். பிறகு விஷ்ணுவானவர் மிகுந்த கோபம் கொண்டவராகி, ஜயத்தில் விருப்பம் கொண்டு, என்மீது மிக பயங்கரமான நாராயணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். பிறகு நான் அதை அதே நாராயணாஸ்திரத்தால் ஜயித்து, மறுபடியும் கோபத்தோடு விஷ்ணுமீது ப்ரும்மாஸ்திரத்தைப் (40-41) பிரயோகித்தேன். சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்ற விஷ்ணுவும் அதே அஸ்திரத்தினால் அதைத் துண்டித்துவிட்டார். இவ்விதம் ஒருவருக்கொருவர் அஸ்திரத்திற்குப் பதிலஸ்திரம் போடுவதில் ஸமர்த்தர்களாகி, அடிக்கடி முறித்து, முறித்து (42) ப்ரும்ம, விஷ்ணுக்களாகிய நாங்களிருவரும் மதம் பிடித்த யானைகள்போல் மிக கோரர்களாகவும், மிக வேகமுள்ளவர்களாகவும், பலமுள்ளவர்களாகவும் ஆகி யுத்தம் செய்தோம். (43) மறுபடி ஒருவருக்கொருவர் மிகக் கோபம்கொண்டவர்களாகி சத்ருவை நாசம் செய்து தான் ஜயமடைய எண்ணமுள்ளவர்களாய், எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்கக்கூடிய மிக கோரமான சிவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக்கொண்டோம். (44) எங்கள் இருவர்களாலும் ஏவப்பட்ட அதிகோரமான அந்த அஸ்திரமானது எப்பொழுது வெளிக்கிளம்பிற்றோ அப்பொழுது அதனால் ஸமுத்திரங்களெல்லாம் வற்றிப்போயின. பர்வதங்களெல்லாம் பொடியாயின. (45) அப்பொழுது பூமியானது வெடித்து ஆதிசேஷன் தலையில் ஆடிற்று. தேவர்களும், ரிஷிகளும், மனிதர்களும் இந்த எல்லோரும் பயந்து ஓடினார்கள். (46) பலர் மிக வருந்தி இறந்தார்கள். சிலர் கை, கால்கள் முறிந்தவர்களானார்கள். மற்றவர்கள் மலைகளுக்கு ஈசனான கைலாஸ மலையை சீக்கிரம் அண்டினார்கள். (47) ஓ புத்ர! இவ்விதம்

नारदोऽभ्यागमत्तत्र तदानीमात्मजो मम । प्रोवाच वचनं वीक्ष्य विधिनारायणावुभौ ॥ ४८
कर्तारमीशमज्ञात्वा युवयोः प्राणदायिनम् । किं युध्येथे वृथा मूढौ महामोहपरायणौ ॥ ४९
मास्तु युद्धमिदानीं वां ज्योतिर्लिङ्गी महेश्वरः । प्रादुर्भविष्यत्यचिराद्बलसंशोधनाय हि ॥ ५०
इत्युक्त्वा निरगात्सोऽयं यथामार्गं तपोनिधिः । गतेऽप्यस्मिन्सुरर्षौ सहस्राब्दान्तमावयोः ॥ ५१
अभवत्तुमुलं घोरं युद्धदुर्मदयोर्मृधम् । तदन्ते भगवाञ्छम्भुराविरासीज्जगद्गुरुः ॥ ५२
लोकोपद्रवमाकर्ण्य ज्योतिर्लिङ्गतया शिवः । माघकृष्णचतुर्दश्यां मध्येरात्रमतुल्यभाः ॥ ५३
तस्मिञ्ज्योतिषि लिल्ये तदस्त्रं शैवं तदात्मज । तदद्भुतमुभावावामपश्याव परस्परम् ॥ ५४
ऊर्ध्वदृष्टी तदा काचिद्वाग्विजृम्भे नभोऽन्तरे । रे रे देवौ हीनबलौ महामोहपरायणौ ॥ ५५
किं बलं युवयोर्मुक्त्वा महादेवबलं परम् । नास्ति नास्ति बलं सत्यमुच्यतेऽत्र मयाऽधुना ॥ ५६
यः प्रपश्यति लिङ्गस्य युवयोर्भास्वरूपिणः । ऊर्ध्वभागमधोभागं स वै बलवतां वरः ॥ ५७

நாரதோऽப்யாகமத்தத்ர ததானீமாத்மஜோ மம । ப்ரோவாச வசனம் வீக்ஷ்ய விதிநாராயணாவுபௌ ॥ 48
கர்தாரமீசமக்ஞாத்வா யுவயோ: ப்ராணதாயினம் ।
கிம் யுத்யேதே வ்ருதா மூடௌ மஹாமோஹபராயணௌ ॥ 49
மாஸ்து யுத்தமிதானீம் வாம் ஜ்யோதிர்லிங்கீ மஹேச்வர: ।
ப்ராதுர்பவிஷ்யத்யசிராத் பலஸம்சோதனாயஹி ॥ 50
இத்யுக்த்வா நிரகாத் ஸோऽயம் யதாமார்கம் தபோநிதி: ।
கதேऽப்யஸ்மின் த்ஸுரருஷௌ ஸஹஸ்ராப்தாந்தமாவயோ: ॥ 51
அபவத்துமுலம் கோரம் யுத்ததுர்மதயோர் ம்ருதம் । ததந்தே பகவாஞ்சம்புராவிராஸீஜ்ஜகத்குரு: ॥ 52
லோகோபத்ரவமாகர்ண்ய ஜ்யோதிர்லிங்கதயா சிவ: ।
மாகக்ருஷ்ண சதுர்தச்யாம் மத்யேராத்ரமதுல்யபா: ॥ 53
தஸ்மின் ஜ்யோதிஷி லில்யே ததஸ்த்ரம் சைவம் ததாத்மஜ ।
ததத்புதமுபாவாவாமபச்யாவ பரஸ்பரம் ॥ 54
ஊர்த்வத்ருஷ்டீ ததா காசித் வாக்ஜிஜ்ரும்பே நபோऽந்தரே ।
ரே ரே தேவௌ ஹீநபலௌ மஹாமோஹபராயணௌ ॥ 55
கிம் பலம் யுவயோர் முக்த்வா மஹாதேவபலம் பரம் ।
நாஸ்தி நாஸ்தி பலம் ஸத்யமுச்யதேऽத்ர மயாऽதுனா ॥ 56
ய: ப்ரபச்யதி லிங்கஸ்ய யுவயோர்பாஸ்வரூபிண: । ஊர்த்வபாக மதோபாகம் ஸ வை பலவதாம் வர: ॥ 57

அந்த இரு சைவாஸ்திரங்களும், எல்லா உலகங்களையும் கொளுத்தும்போது எனது புத்ரனான நாரதர் அப்பொழுது அங்கு வந்து, (48) ப்ரும்ம, விஷ்ணுக்களாகிய எங்களிருவரையும் பார்த்துச் சொன்னார்:— உங்களுக்கு உயிரைக் கொடுத்தவர் எல்லா உலகங்களுக்கும் கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரரென்றே அறியாமல் (49) மூடர்களாய் மிகுந்த மோஹம் மேலிட்டு ஏன் வீணாய் சண்டை செய்துகொள்ளுகிறீர்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு இச்சண்டை வேண்டாம். ஸ்ரீ பரமேச்வரர் இப்பொழுது அதிசீக்கிரத்தில் உங்கள் பலத்தைப் பரிசோதிப்பதற்காக ஜ்யோதிர்லிங்க ரூபியாய் ஆவிர்பவிக்கப் போகிறார். எனக்கூறிவிட்டு, தபோநிதியான நாரதர் வந்த வழியே சென்றுவிட்டார். (50-51) அந்த தேவரிஷியானவர் சென்ற பிறகும், யுத்தம் செய்வதில் கெட்ட மதங்கொண்ட எங்களிருவருக்கும் ஆயிரம் வருஷம் முடியும் வரை பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. (52) பிறகு அதன் முடிவில் ஜகத் குருவும், பகவானுமாகிய ஸ்ரீ சம்பு வானவர் உலகிற்கு ஏற்பட்ட தொந்திரவைக் கேட்டு, மாசி மாதம், கிருஷ்ண பட்சம் சதுர்தசி திதியில் (அதாவது மஹா சிவராத்ரியன்று) பாதி ராத்திரியில் நிகரற்ற காந்தியைக் கொண்டவராகி, ஜ்யோதிர்லிங்க ரூபியாய் ஆவிர்பவித்தார். ஓ புத்ர! அப்பொழுது அந்த சைவாஸ்திரமானது அந்த ஜ்யோதியில் மறைந்தது. (53-54) அந்த அத்புதத்தை நாங்கள் இருவரும் நிமிர்ந்து, பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தோம். அப்பொழுது ஆகாசத்தின் நடுவிலிருந்து ஓர் சொல்லானது உண்டாயிற்று. (55) அடா, அடா மகா மோகத்தை அடைந்த பலமற்றவர்களான ஓ ப்ரும்ம, விஷ்ணுக்களே! ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய சிறந்த பலத்தைக் காட்டிலும் உங்கள் பலம் என்ன பலம்? (56) உங்களுக்கு பலமே இல்லை, இல்லையென்று நான் இப்பொழுது ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் விளங்கும் இந்த லிங்கத்தினுடைய

वाचमेनां निशम्यैता मावामित्थं तदात्मज । मुक्त्वा कोपं पुनर्गर्वयुक्तावत्यन्तमात्मनि ॥ ५८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

ज्योतिर्लिङ्गस्य अरुणाचलरूपेणाविर्भावः ॥

ततो विचिन्त्य तां वाणीमावामात्तकुतूहलौ । पुरस्ताद्भास्वरज्ज्योतिस्तदप्यालोक्य गर्वितौ ॥ १
अगणय्याग्निबुध्या तदूर्ध्वाधोभागवीक्षया । कृतप्रतिज्ञावन्योन्यं हंसक्रोडस्वरूपिणौ ॥ २
सहस्रयोजनोच्छ्रायौ महावेगबलान्वितौ । ऊर्ध्वं द्रष्टुमहं विष्णुरधोभागं गतावुभौ ॥ ३
बहुदूरं ततो गत्वा विष्णुर्भग्नमनोरथः । अत्यन्तक्षुण्णदेहोऽयं तदात्यन्तशुगन्वितः ॥ ४
पुनरागमनेऽशक्तः पदं गन्तुं तथैव च । असमर्थस्तदा देहं तंच त्यक्तुमयं सुत ॥ ५

வாசமேனும் நிசம்யைதா மாவாமித்தம் ததாத்மஜ ।
முக்த்வா கோபம் புனர்கர்வயுக்தாவத்யந்தமாத்மனி ॥ 58

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஷட்த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தத்ரிம்ஸோऽத்யாய: ॥

ஜ்யோதிர்லிங்கம் அண்ணாமலையாக ஆனது

ததோ விசிந்த்ய தாம் வாணீ மாவாமாத்தகுதூஹலௌ ।
புரஸ்தாத்பாஸ்வரஞ்ஜ்யோதிஸ்ததப்யாலோக்ய கர்விதௌ ॥ 1
அகணய்யாக்னிபுத்யா ததூர்த்வாதோபாகவீக்ஷயா ।
க்ருதப்ரதிக்ஞாவன்யோன்யம் ஹம்ஸக்ரோடஸ்வரூபிணௌ ॥ 2
ஸஹஸ்ரயோஜனோச்ராயௌ மஹாவேகபலாந்விதௌ ।
ஊர்த்வம் த்ரஷ்டுமஹம் விஷ்ணு ரதோபாகம் கதாவுபௌ ॥ 3
பஹுதூரம் ததோ கத்வா விஷ்ணுர்பக்னமனோரத: ।
அத்யந்த ருக்ணதேஹோऽயம் ததாத்யந்தசுகன்வித: ॥ 4
புனராகமனேऽசக்த: பதம் கந்தும் ததைவச । அஸமர்தஸ்ததா தேஹம் தஞ்ச த்யக்துமயம் ஸுத ॥ 5

சிரஸ்ஸையும், அடியையும் உங்களிருவர்களில் யார் காண்கிறீர்களோ அவரே பலவான்களுள் சிறந்தவர் என அசரீரி வாக்கு கூறிற்று. இந்த வார்த்தையை நாங்கள் இருவரும் கேட்டு ஓ புத்ர! நாங்கள் கோபத்தைவிட்டு மறுபடியும் தன்னிடத்தில் மிகுந்த கர்வமுடையவர்களாக ஆனோம். (57-58)

முப்பத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

பிறகு, நாங்களிருவர்களும் அந்த ஆகாசவாணியைக்கேட்டு, ஆலோசித்து மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டவர்களாய் எதிரில் பிரகாசிக்கும் ஜ்யோதியைக்கண்டும்கூட கர்வமடைந்து, (1) அதை அக்னி என்று கருதிப் பொருட்படுத்தாமல் அதன் மேல் பாகத்தையும், கீழ் பாகத்தையும் காண இச்சைகொண்டு ஒருவருக்கொருவர் பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டு ஆயிரம் யோஜனை உயரமுள்ளவைகளும், மிகுந்த வேகத்தையும், பலத்தையும் உடையதுகளுமான ஹம்ஸ பக்ஷியின் உருவத்தையும், பன்றியின் உருவத்தையும் கொண்டவர்களாகி, நான் மேல் பாகத்தையும், விஷ்ணு கீழ் பாகத்தையும் பார்ப்பதற்காகச் சென்றோம். (2-3) பிறகு, விஷ்ணுவானவர் பன்றி உருவத்தோடு வெகு தூரம் சென்று எண்ணம் நிறைவேறாமல் உடல் முழுதும் மிகவும் தளர்ச்சியுற்றவராய் மிகுந்த துக்கமுள்ளவரானார். (4) மேலுமவர்

सस्मार केवलं शम्भुं तदानीं रक्षकं परम् । ततश्शिवाज्ञया तस्य बलं किञ्चिद्बभूवह ॥ ६
निवृत्तस्सहसा सोऽयं भूतलं प्राप्य माधवः । अधोभागमदृष्ट्वाऽस्य ज्योतिषः परमस्य सः ॥ ७
वेपमानशरीरोऽयं तस्थे नत्वा पुरस्सुत । सहस्राब्दावधि तदा सोऽहं हंसस्वरूपवान् ॥ ८
उपर्युपरि गत्वाऽथ रुग्णपक्षोऽतिदुःखितः । गन्तुमूर्ध्वमशक्तत्वाददृष्ट्वा ज्योतिषश्शिरः ॥ ९
भ्रमन्वितस्ततस्तूर्णं क्षणं तत्रावसं सुत । तदानीं ज्योतिषस्तस्य वामभागात्प्रतस्थिरे ॥ १०
सिद्धाः केचन योगीन्द्रा रुद्राक्षकृतभूषणाः । हंसोऽयमधुनात्यन्तमज्ञानेन परीवृतः ॥ ११
इत ऊर्ध्वं पदं वा चेद्गमिष्यति मरिष्यति (न संशयः) । विष्णुरप्येतदज्ञात्वा ज्योतिश्शैवं परात्परम् ॥ १२
अदृष्ट्वैतस्य महसो मूलभागं शुगन्वितः । निवृत्तो नितरां खिन्नः प्रणम्यास्ते भयान्वितः ॥ १३
शिवस्यानुग्रहेणास्य महामूढस्य पक्षिणः । प्राणास्तिष्ठन्त्यसन्देहो न चेन्मरणमेवहि ॥ १४
इति ब्रुवाणास्तेऽन्योन्यं निर्ययुर्मत्पुरस्सुत । समाकर्ण्य वचस्तेषा महमप्यात्तचेतनः ॥ १५

ஸஸ்மார கேவலம் சம்பும் ததானீம் ரக்ஷகம் பரம் | ததச்சிவாக்ஞயா தஸ்ய பலம் கிஞ்சித்பபூவஹ || 6
நிவ்ருத்தஸ்ஸஹஸா ஸோऽயம் பூதலம் ப்ராப்ய மாதவ: |
அதோபாகமத்ருஷ்ட்வாऽஸ்ய ஜ்யோதிஷ: பரமஸ்ய ஸ: || 7
வேபமானசரீரோऽயம் தஸ்தே நத்வா புரஸ்ஸுத |
ஸஹஸ்ராப்தாவதி ததா ஸோऽஹம் ஹம்ஸஸ்வரூபவான் || 8
உபர்யுபரிகத்வாऽத ருக்ணபக்ஷோऽதிது:கித: | கந்துமூர்த்வமசக்தத்வாதத்ருஷ்ட்வா ஜ்யோதிஷச்சிர: || 9
ப்ரமன்விதஸ்ததஸ்தூர்ணம் க்ஷணம் தத்ராவஸம் ஸுத |
ததானீம் ஜ்யோதிஷஸ்தஸ்ய வாமபாகாத்ப்ரதஸ்திரே || 10
ஸித்தா: கேசந யோகீந்த்ரா ருத்ராக்ஷக்ருதபூஷணா: |
ஹம்ஸோऽயமதுநாऽத்யந்தமக்ஞானேன பரீவ்ருத: || 11
இத ஊர்த்வம் பதம் வா சேத்கமிஷ்யதி மரிஷ்யதி (ந ஸம்சய:). |
விஷ்ணுரப்யேததக்ஞாத்வா ஜ்யோதிச்சைவம் பராத்பரம் || 12
அத்ருஷ்ட்வைதஸ்ய மஹஸோ மூலபாகம் சுகன்வித: |
நிவ்ருத்தோ நிதராம் கின்ன: ப்ரணம்யாஸ்தே பயான்வித: || 13
சிவஸ்யானுக்ரஹேணாஸ்ய மஹாமூடஸ்ய பக்ஷிண: |
ப்ராணாஸ்திஷ்டந்த்யஸந்தேஹோ ந சேன்மரணமேவஹி || 14
இதி ப்ருவாணாஸ்தேऽன்யோன்யம் நிர்யயுர்மத்புரஸ்ஸுத |
ஸமாகர்ண்ய வசஸ்தேஷாமஹமப்யாத்தசேதன: || 15

திரும்பி வருவதற்கு ஓர் அடிகூட நடப்பதற்கும் சக்தியற்றவரானார். ஓ புத்ரனான தக்ஷ! அப்பொழுது அவர் அப்பன்றி உருவத்தை விடுவதற்குக்கூட சக்தியற்றவரானார். (5) அப்பொழுது ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேச்வரனையே மேன்மை பொருந்திய ரக்ஷகரென்று நினைத்தார். அதன்மேல் அவருக்கு சிவாக்ஞையால் சிறிது பலமுண்டாயிற்று. (6) உடன் ஜ்யோதிர்லிங்க ரூபியான அந்த பரமேச்வரனுடைய கீழ் பாகத்தைப் பார்க்காமலேயே ஸ்ரீ மாதவன் சீக்கிரம் பூமிக்கு வந்து (7) ஓ தக்ஷ! அந்த ஸ்ரீ பரமேச்வரரை நமஸ்கரித்து, நடுங்கும் சரீரத்தை உடையவராகி அவருக்கு முன்னால் நின்றார். அப்பொழுது நானோவெனில் ஹம்ஸ பக்ஷியின் உருவமெடுத்துக்கொண்டு ஆயிரம் வருஷம் முடியும் வரை (8) மேல், மேலே பறந்து சென்று தளர்ச்சியுற்ற இறக்கைகளை உடையவனாகி, மிகவும் துக்கமடைந்தவனாய் மேலே பறந்து செல்ல சக்தியற்றவனாகி ஜ்யோதிர்லிங்கத்தின் சிரஸ்ஸைக் காணாமல் அங்கு மிங்கும் தத்தளித்துக் கொண்டு ஓர் க்ஷணநேரம் அங்கேயே இருந்துவிட்டேன். ஓ தக்ஷ! (9) அப்பொழுது சில சித்தர்களும் யோகீச்வரர்களும் ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணங்களாய்த் தரித்துக்கொண்டு அந்த ஜ்யோதிர்லிங்கத்தினுடைய இடது பக்கத்திலிருந்து புறப்பட்டார்கள். (10) இப்பொழுது அக்ஞானத்தால் சூழப்பட்ட இந்த ஹம்ஸமானது இனி ஓரடியாவது உயரப் பறந்தால் மரித்தேவிடும். (11) விஷ்ணுவும் பராத்பரமான இந்த சிவ ஜ்யோதி ஸ்வரூபத்தின் மஹிமையை அறியாமலே அந்த ஜ்யோதியின் அடிபாகத்தைக் காணாமல் வருத்தப் பட்டு (12) திரும்பிச் சென்று மிகவும் களைத்துப்போய் நமஸ்கரித்து மிகவும் பயங்கொண்டு நிற்கின்றார். மிகுந்த மோகங்கொண்ட இந்த ஹம்ஸ பக்ஷிக்கு ஸ்ரீ பரமேஸ்வரருடைய அனுக்ரஹத்தால்தான் உயிரிருக்கிறது. இல்லாவிடில் இது சந்தேகமின்றி இறந்தேவிடும் என்று அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் என் முன்னிலையில் பேசிக்கொண்டு சென்றார்கள். ஓ புத்ர! (13-14) பிறகு அவர்களுடைய வார்த்தையைக்

गतमोहतया शीघ्रं निवृत्तस्तन्महीतलम् । प्राप्य भीत्या महादेवं स्तुत्वा स्तोत्रै रनेकधा ॥ १६
अदर्शयं ततो विष्णुं तत्र बद्धाञ्जलिं भयात् । तदानीमावयोः काचिदुत्पन्ना शङ्कराज्ञया ॥ १७
पूजा कार्या महेशस्य ज्योतिष्यत्रेति शेमुषी । वृथैव भ्रान्तमावाभ्यां विष्णो मोहवशादिह ॥ १८
इत्युक्त्वाऽऽवां तदाऽन्योन्यं पूजायां कृतनिश्चयौ । अपूजयाव देवेशं भक्त्या परमया सुत ॥ १९
आविरासीत्ततश्शंभुर्ज्योतिर्मध्यादुमासखः । अप्राकृततनुश्श्रीमान् चन्द्रार्धकृतशेखरः ॥ २०
शुद्धस्फटिकसंकाशस्त्रिणेत्रो नीलकन्धरः । वराभयकरश्श्रीमान् परश्वेण लसत्करः ॥ २१
तं दृष्ट्वा देवमीशानं शंकरं लोकशङ्करम् । प्रणम्य परया भक्त्या स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकधा ॥ २२
आवयोरपराधोऽयं क्षन्तव्यश्शङ्कर त्वया । त्वं हि सर्वगुरुश्शंभु स्सर्वलोकहितोद्यमः ॥ २३
एवमप्रार्थयावावां महादेवं त्रिशूलिनम् । स हि प्रसन्नो भगवान् चन्द्रचूडस्सुमङ्गळः ॥ २४
प्रकल्प्य पूर्ववत्स्थान मावयोस्स्वेच्छया सुत । प्रेषयामास विश्वात्मा ततोभावपि नौ शिवः ॥ २५

கதமோஹதயா சீக்ரம் நிவ்ருத்தஸ்தன்மஹீதலம் ।
ப்ராப்ய பீத்யா மஹாதேவம் ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரைரநேகதா ॥ 16
அதர்சயம் ததோ விஷ்ணும் தத்ர பத்தாஞ்சலிம் பயாத் ।
ததானீமாவயோ: காசிதுத்பன்ன சங்கராக்ஞயா ॥ 17
பூஜா கார்யா மஹேசஸ்ய ஜ்யோதிஷ்யத்ரேதி சேமுஷீ ।
வ்ருதைவ ப்ராந்தமாவாப்யாம் விஷ்ணோ மோஹவசாதிஹ ॥ 18
இத்யுக்த்வா வாம் ததான்யோன்யம் பூஜாயாம் க்ருதநிச்சயௌ ।
அபூஜயாவ தேவேசம் பக்த்யா பரமயா ஸுத ॥ 19
ஆவிராஸீத்ததச்சம்புர்ஜ்யோதிர்மத்யாதுமாஸக: । அப்ராக்ருத தனுச்ச்ரீமான் சந்த்ரார்தக்ருதசேகர: ॥ 20
சுத்தஸ்படிகஸங்காசஸ்த்ரிணேத்ரோ நீலகந்தர: । வராபயகரச்ச்ரீமான் பரச்வேண லஸத்கர: ॥ 21
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவமீசானம் சங்கரம் லோகசங்கரம் ।
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யாஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரைரநேகதா ॥ 22
ஆவயோரபராதோऽயம் க்ஷந்தவ்யச்சங்கர த்வயா ।
த்வம்ஹி ஸர்வகுருச்சம்புஸ்ஸர்வலோகஹிதோத்யம: ॥ 23
ஏவமப்ரார்த்தயாவாவாம் மஹாதேவம் த்ரிசூலினம் ।
ஸஹிப்ரஸன்னோ பகவான் சந்த்ரசூடஸ்ஸுமங்கள: ॥ 24
ப்ரகல்ப்ய பூர்வவத்ஸ்தானமாவயோஸ்ஸ்வேச்சயா ஸுத ।
ப்ரேஷயாமாஸ விச்வாத்மா ததோபாவபி நௌ சிவ: ॥ 25

கேட்டு நானும் அறிவை அடைந்தவனுய் மோஹம் நீங்கி சீக்கிரம் அந்த பூமிக்குத் திரும்பி (15) வந்து மிகுந்த பயத்தோடு ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பல ஸ்தோத்திரங்களால் அநேகவிதமாய்த் துதித்து அங்கு மிகுந்த பயத்தோடு அஞ்சலி செய்து கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவைப் பார்த்தேன். (16) அப்பொழுது எங்களிருவருக்கும் சிவாக்ஞையால் ஜ்யோதி ரூபமான இந்த மஹேச்வரருக்கு பூஜை செய்ய வேண்டுமென்ற புத்தி உண்டாயிற்று (17) ஓ விஷ்ணுவே! வீண் மோஹத்தால் நாம் புத்தி கெட்டுப்போனோம் என்று நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு பூஜை செய்யத் தீர்மானித்தவர்களாகி (18) ஸ்ரீ மஹாதேவரை மிகுந்த பக்தியோடு பூஜை செய்தோம். ஓ புத்ர! பிறகு பகவான் பார்வதியோடு அந்த ஜ்யோதிர்லிங்கத்தின் நடுவிலிருந்து ஆவிர்பவித்தார். (19) மாயா சம்பந்தமற்ற சரீரமுடையவரும், லக்ஷ்மீ விலாஸமுள்ளவரும், சந்திரகலையைத் தலையில் அலங்காரமாய் தரித்தவரும், சுத்தமான ஸ்படிகத்திற்கு நிகரானவரும், மூன்று கண்களை உடையவரும், கருத்த கழுத்தை உடையவரும், (20) வரம், அபயம் இந்த முத்திரைகளைக் கையில் தரித்தவரும், மிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவரும், கோடரி, மான் இவைகளால் விளங்குகின்ற கைகளை உடையவருமாய் ஆவிர்பவித்து உலகங்களுக்கு மங்களத்தை அளிப்பவரும், மங்கள மூர்த்தியும், தேவருமான அந்த ஸ்ரீ பரமசிவனைப் பார்த்து (21) நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியுடன் பலவிதமாய் ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து ஓ சங்கர! எங்களிருவர்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். (22) தாங்களேயொழிய யாவருக்கும் குரு. சுகத்திற்கு இருப்பிடமானவர். ஸர்வ லோகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்வதில் முயற்சியுள்ளவர் என்று சூலபாணியான மஹாதேவரை நாங்கள் வேண்டிக்கொண்டோம். (23) ஓ புத்ர! சந்திரசேகரரும் திவ்ய மங்கள மூர்த்தியுமான அந்த பகவான் முன்போல் எங்களுக்கு அவரவர்களுடைய பதவியை அளித்து அப்பொழுது ஸர்வ ஸ்வரூபியான

ततोऽन्तर्धिमगात्तस्मिन्महति ज्योतिषि स्वयम् । तदेतदचलश्श्रीमाननलाख्यो महानभूत् ॥ २६

तं प्रणम्यानलगिरिं ज्योतिर्लिङ्गस्वरूपिणम् । परित्यक्त महामोहावावामस्य कृपाबलात् ॥ २७

अवसावपदं प्राप्य सुखेनात्मज पूर्ववत् । माघकृष्णचतुर्दश्यामनलाचलमद्भुतम् ॥ २८

ज्योतिर्लिङ्गाकृतिं प्राप्य बहवो दग्धकिल्बिषाः । संपूज्याभीप्सितं प्राप्य कृपया तस्य शूलिनः ॥ २९

कृपया तस्य देवस्य ज्ञानं वेदागमोत्थितम् । लभन्ते पक्वचित्ता ये तस्मिन्विन्यस्तमानसाः ॥ ३०

शंभोः कृपा तवाप्यस्ति दग्धाघौघो भवानिह । यतो बभूव विज्ञानं तव शांकरमात्मज ॥ ३१

शरणं प्राप्य देवेशं सुखीभव निरङ्कुशम् । एवमुक्त्वा विधिस्तूर्णं देवैस्सर्वैः परीवृतः ॥ ३२

पूजयित्वा पुरारातिं स्वपदं प्राप्तवान् द्विजाः । ततस्तु दक्षस्तरसा ब्रह्मणा प्रेरितस्स्वयम् ॥ ३३

काशीमवाप नगरीं सर्वपापप्रणाशिनीम् । लिङ्गं तत्र प्रतिष्ठाप्य स्वनाम्ना पुरविद्विषः ॥ ३४

आगमोक्तेन मार्गेण दक्षेश्वरसमाह्वयम् । अपूजयदयं भक्त्या सहस्राब्दान्तमात्मवान् ॥ ३५

ததோऽந்தர்திமகாத் தஸ்மின் மஹதி ஜ்யோதிஷி ஸ்வயம் | ததேதத சலச்ச்ரீமா நனலாக்யோ மஹானபூத்

தம் ப்ரணம்யானலகிரிம் ஜ்யோதிர்லிங்கஸ்வரூபிணம் |
பரித்யக்தமஹாமோஹாவாவாமஸ்ய க்ருபாபலாத் || 27

அவஸாவ பதம் ப்ராப்ய ஸுகேநாத்மஜ பூர்வவத் | மாகக்ருஷ்ணசதுர்தச்யாமனலாசலமத்புதம் || 28

ஜ்யோதிர்லிங்காக்ருதிம் ப்ராப்ய பஹவோ தக்தகில்பிஷா: |
ஸம்பூஜ்யாபீப்ஸிதம் ப்ராப்ய க்ருபயா தஸ்ய சூலின: || 29

க்ருபயா தஸ்ய தேவஸ்ய ஞானம் வேதாகமோத்திதம் |
லபந்தே பக்வசித்தா யே தஸ்மின் வின்யஸ்தமானஸா: || 30

சம்போ: க்ருபா தவாப்யஸ்தி தக்த்ாகௌகோ பவானிஹ | யதோ பபூவ விக்ஞானம் தவசாங்கரமாத்மஜ 31

சரணம் ப்ராப்ய தேவேசம் ஸுகீ பவ நிரங்குசம் |
ஏவமுக்த்வா விதிஸ்தூர்ணம் தேவைஸ்ஸர்வை: பரீவ்ருத: || 32

பூஜயித்வா புராராதிம் ஸ்வபதம் ப்ராப்தவான் த்விஜா: |
ததஸ்து தக்ஷஸ்தரஸா ப்ரம்ஹணா ப்ரேரிதஸ்ஸ்வயம் || 33

காசீமவாப நகரீம் ஸர்வபாபப்ராணசினீம் | லிங்கம் தத்ர ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்வ நாம்னாபுரவித்விஷ: || 34

ஆகமோக்தேன மார்கேண தக்ஷேச்வர ஸமாஹ்வயம் | அபூஜயதயம் பக்த்யா ஸஹஸ்ராப்தாந்தமாத்மவான்

ஸ்ரீ பரமேச்வரர் எங்களிருவரையும் தன்னிஷ்டப்படி அனுப்பினார். பிறகு அவர் அந்த பெரிய ஜ்யோதிக்துள் மறைந்தார். (24–25) உடன் அப்படிப்பட்ட அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸானது மிக மகிமை பொருந்தியதும் லக்ஷ்மீ விலாஸம் பொருந்தியதுமான அனலகிரி (திருவண்ணாமலை) என்ற மலையாக ஆகிற்று. நாங்கள் ஜ்யோதிர்லிங்கரூபியான இப்பேர்க்கொத்த அனலகிரியை நமஸ்கரித்து (26) ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய கருணையின் பலத்தால் மஹா மோஹம் விலகியவர்களாகி எங்களிருப்பிடம் சென்று முன்போல் சுகமாயிருந்தோம். (27) பலர் மாசிமாத கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்தசியில் (அதாவது மஹா சிவராத்திரியில் ஜ்யோதிர்லிங்கரூபியும் அத்புதமுமான அந்த அனலகிரி (திருவண்ணாமலை) க்குச் சென்று பாவம் விலகியவர்களாகி (28) நன்கு பூஜித்து அந்த சூலபாணியினுடைய கருணையால் விருப்பத்தை அடைந்து; மேலும் வேதங்களாலும் ஆகமங்களாலும் உண்டாகும் சிவஞானத்தை அடைந்து (29) தெளிந்த மனமுடையவர்களாகி அவரிடம் நிலைத்த மனமுடையவராகின்றார்கள். ஓ புத்ர! உனக்கு இப்பொழுது ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய க்ருபையானது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் உனது பாபங்கள் விலகி ஸ்ரீ பரமசிவனிடமிருந்து சைவாகம ஞானம் ஏற்படுவதற்காக அவரைச் சரணமடைந்து தடையின்றி சுகம் பெறுவாயாக (30-31) எனக் கூறிவிட்டு பிரும்மாவானவர் த்ரிபுராரியான ஸ்ரீ பரமேச்வரரைப் பூஜித்து தேவர்களால் சூழப்பட்டவராய் சீக்கிரம் தனதிருப்பிடம் சேர்ந்தார். ஓ முனிவர்களே! (32) அப்பொழுது தக்ஷனும் பிரும்மாவினால் ஏவப்பட்டு தான் எல்லா பாபங்களைப் போக்கும் காசி நகரத்தைச் சீக்கிரம் அடைந்தான். (33) அங்குத் தன் பெயரால் விளங்குகின்ற தக்ஷேச்வரர் என்ற சிவலிங்கத்தை ஆகம முறைப்படி பிரதிஷ்டை
டக்கி மி ந் பக் யோ யிரம் வருஷமளவும் பூஜை செய்தான். பிறகு

प्रसन्ने च महादेवे प्रणम्य परया मुदा । तुष्टाव पुरतः स्थित्वा दक्षश्शंभोर्महेशितुः ॥ ३६
वांछितं किं वदाद्य त्वं दक्ष दास्याम्यहं तव । प्रसन्नं विद्धि मामत्र तव पूजाप्रभावतः ॥ ३७
इति शंभोर्वचः श्रुत्वा दक्षः प्राह महेश्वरम् । न वाञ्छा वैष्णवे ब्राह्मे मम देव दयानिधे ॥ ३८
नाग्नेरिन्द्रस्य चान्यस्य पदे कालेन नश्वरे । गाणपत्यं तव स्वामिन् कैलासे पर्वतोत्तमे ॥ ३९
भवनद्वारि देवेश ममास्तु सततं शिव । इति पृष्ट्वा महादेवं तस्थे बद्धाञ्जलिः पुरः ॥ ४०
तथेत्युक्त्वा महादेवः तत्रैवान्तरधीयत । दक्षस्ततः प्राप्तवरः कैलासं पर्वतोत्तमम् ॥ ४१
गत्वा तत्रातिशुद्धात्मा गाणापत्यमवाप्य हि । तुष्ट्या परमया युक्तस्तस्थे तत्र द्विजोत्तमाः ॥ ४२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

ப்ரஸன்னே ச மஹாதேவே ப்ரணம்ய பரயா முதா | துஷ்டாவ புரத: ஸ்தித்வா தக்ஷச்சம்போர்மஹேசிது:
வாஞ்சிதம் கிம் வதாத்ய த்வம் தக்ஷ தாஸ்யாம்யஹம் தவ |
ப்ரஸன்னம் வித்திமாமத்ர தவ பூஜாப்ரபாவத: || 37
இதி சம்போர்வச: ச்ருத்வா தக்ஷ: ப்ராஹ மஹேச்வரம் |
ந வாஞ்சா வைஷ்ணவே ப்ராம்ஹே மம தேவ தயாநிதே || 38
நாக்னேரிந்த்ரஸ்ய சான்யஸ்ய பதே காலேன நச்வரே |
காணபத்யம் தவ ஸ்வாமின் கைலாஸே பர்வதோத்தமே || 39
பவனத்வாரி தேவேச மமாஸ்து ஸததம் சிவ | இதி ப்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் தஸ்தே பத்தாஞ்ஜலி: புர: 40
ததேத்யுக்த்வா மஹாதேவ: தத்ரைவாந்தரதீயத | தக்ஷஸ்தத: ப்ராப்தவர: கைலாஸம் பர்வதோத்தமம் 41
கத்வா தத்ராதிசுத்தாத்மா காணபத்யமவாப்யஹி |
துஷ்ட்யா பரமயா யுக்தஸ்தஸ்தே தத்ர த்விஜோத்தமா: || 42

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஸப்தத்ரிம்சோத்யாய:

முன்னிலையிலிருந்து கொண்டு துதித்தான். ஓ தக்ஷ! உனது பூஜையின் மஹிமையால் நான் பிரஸன்னனானேன் என அறிவாய். ஆகையால் உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல் நான் அதை உனக்குக் கொடுக்கிறேன் எனச் சொன்னார். இவ்வாறான பரமேச்வரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தக்ஷன் பரமசிவனைப் பார்த்துக் கூறினான். (36-37) கருணைக்கடலான ஓ தேவேச! எனக்குக் காலத்தினால் அழிந்து போகக் கூடிய விஷ்ணு பிரும்மா இந்திரன் அக்னி இவர்களுடைய ஸ்தானத்திலாவது அல்லது மற்றவர்களின் பதவியிலாவது விருப்பமில்லை. (38) ஆனால் ஓ தேவேச! ஓ ஸ்வாமியே! பர்வதங்களில் சிறந்த கைலாஸ மலையில் தங்கள் மாளிகையின் வாசலில் எப்பொழுதும் கணங்குகளுக்குத் தலைவனாக யிருக்கும் தன்மையை எனக்கு அருளவேண்டும். (39) என்று ஸ்ரீ மஹாதேவரை வரன் கேட்டு அஞ்சலி செய்து கொண்டு அவர் முன்னிலையில் நின்றான். ஸ்ரீ மஹா தேவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு அங்கேயே மறைந்தார். (40) பிறகு தக்ஷனும் வரன்களை அடைந்து பர்வதங்களில் சிறந்த கைலாஸத்திற்குச் சென்று ஓ முனிவர்களே! அங்கு கணங்களுக்குத் தலைவனாயிருப்பதை அடைந்து மிகுந்த சந்தோஷங் கொண்டு சுத்தமான சித்தத்துடன் இருந்து வந்தான். (41).

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री कालाग्नि रुद्रस्थान निरूपणम् ॥

दक्षस्य यागे ये देवाः स्थिताः पूर्वं द्विजोत्तमाः । ते भृशं कर्मशेषेण शूरपद्मेन बाधिताः ॥ १
ऋषयः — यदुक्तं भवता पूर्वं शूरपद्मो महासुरः । अष्टोत्तरसहस्राणामण्डानामधिपो महान् ॥ २
श्रुतवानण्डविस्तारं शुक्रेणोक्तं महाऋषे । विस्तरेण पुनस्तत्त्वं वक्तुमर्हसि तापस ॥ ३
इति तेषां वचश्श्रुत्वा तापसानामधीश्वरः । प्राह तान्वीक्ष्य सकलान् ब्राह्मणान्वेदपारगान् ॥ ४
शृणुध्वं ब्राह्मणा यूयं सर्वे विगतकल्मषाः । अण्डमेतन्महीतत्वे कल्पितं परमेष्ठिना ॥ ५
शतकोटिप्रमाणेन योजनानां समुन्नतम् । संपुटद्वितयाकारं मध्ये सुषिरसंयुतम् ॥ ६
अतीवाश्चर्यनिलयं वर्तते व्योम्नि केवलम् । स्थौल्यं भित्तेर्मितं कोटियोजनैरस्य वै द्विजाः ॥ ७
अधोभागे स्थिता भित्तिस्स्थूलाया कोटियोजनैः । उपर्यस्यां महानास्ते रुद्रः कालाग्निसंज्ञितः ॥ ८

॥ அத அஷ்டத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ காலாக்னி ருத்ரஸ்தான நிருபணம்

தக்ஷஸ்ய யாகே யே தேவா: ஸ்திதா: பூர்வம் த்விஜோத்தமா: ।
தே ப்ருசம் கர்மசேஷேண சூரபத்மேன பாதிதா: ॥ 1
ருஷய:— யதுக்தம் பவதாபூர்வம் சூரபத்மோ மஹாஸுர: ।
அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ராணாமண்டாநா மதிபோ மஹான் ॥ 2
ச்ருதவானண்டவிஸ்தாரம் சுக்ரேணோக்தம் மஹாருஷே ।
விஸ்தரேண புனஸ்தத்வம் வக்துமர்ஹஸி தாபஸ ॥ 3
இதி தேஷாம் வசச்ருத்வா தாபஸாநாமதீச்வர: ।
ப்ராஹதான் வீக்ஷ்ய ஸகலான் ப்ராம்ஹணான் வேதபாரகான் ॥ 4
ச்ருணுத்வம் ப்ராம்ஹணா யூயம் ஸர்வே விகதகல்மஷா: ।
அண்டமேதன்மஹீதத்வே கல்பிதம் பரமேஷ்டிநா ॥ 5
சதகோடிப்ரமாணேன யோஜனானாம் ஸமுன்னதம் । ஸம்புடத்விதயாகாரம் மத்யே ஸுஷிரஸம்யுதம் ॥ 6
அதீவாச்சர்யநிலயம் வர்ததே வ்யோம்னி கேவலம் ।
ஸ்தௌல்யம் பித்தேர்மிதம் கோடியோஜனைரஸ்ய வை த்விஜா: ॥ 7
அதோபாகே ஸ்திதா பித்திஸ்ஸ்தூலாயா கோடியோஜனை: ।
உபர்யஸ்யா மஹானாஸ்தே ருத்ர: காலாக்னி ஸம்க்ஞித: ॥ 8

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

ஓ த்விஜோத்தமர்களே! முன்பு தக்ஷன் யாகத்திலிருந்த தேவர்கள் கர்மசேஷத்தினால் சூரபத்மனால் நன்கு துன்புறுத்தப்பட்டனர். (1) ரிஷிகள் கேட்கின்றனர். ஓ தபஸ்வியான சூதமுனிவரே! முன்பு நீர் மிகப் பெரியவனான சூரபத்மனென்ற மஹாசுரன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாக இருந்துகொண்டு சுக்கிராசாரியரிடமிருந்து அண்டங்களின் விஸ்தாரத்தைக் கேட்டறிந்தான் என முன்பு தாங்கள் கூறினீர். அதை மறுபடி விஸ்தாரமாய் எங்களுக்கு நீர் கூறவேண்டும். (2–3) இவ்வாறு அவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு தபஸ்விகளுக்கு ஈசனான சூதமுனிவர் வேதங்களின் கரையைக் கண்டறிந்த அந்த எல்லா பிராம்மணர்களையும் பார்த்துக் கூறினார். (4) குற்றமற்ற ஓ பிராம்மணர்களே! நீங்கள் யாவரும் கேளுங்கள். பிரும்மதேவனால் இந்த பிரும்மாண்டமானது பூமிதத்வத்தில் அமைக்கப் பட்டது. அது நூறு கோடி யோஜனை உயரமுள்ளதும் மூடப்பட்ட இரண்டு சம்புடங்களின் உருவத்தைக் கொண்டதும் நடுவில் ஓட்டையுள்ளதும் (5-6) மிகுந்த ஆச்சரியத்திற்கு இருப்பிடமாயும் கேவலம் ஆகாசத்தில் நிலைகொண்டிருக்கிறது (இங்கு ஜலத்தில் நிலை கொண்டிருக்கிறது எனப் பழைய உரை அதற்குக் காரணம் ஜலத்திலிருந்து பூமி உண்டானதேயாகும் மூலத்தில் ‘‘வ்யோம்னி’’ என்றிருப்பதால் ஆகாசத்திலென நம்மாலுரை எழுதப்பட்டது) ஓ பிராம்மணர்களே! அந்த பிரும்மாண்டச்சுவரின் கனமானது கோடியோஜனை அளவு கொண்டது. (7) அதன் கீழ் பாகச் சுவரின் கனமும் கோடியோஜனை கனம் அளவு கொண்டது. இந்த பிரும்மாண்டத்திற்குமேல் மஹானாகிய ஸ்ரீ காலாக்னிருத்ரரிருக்கிறார். (8)

कोटियोजनमानेन दिव्ये गेहे समुन्नते । सिंहासनं महद्दिव्यं योजनानां सहस्रकैः ॥ ९
उन्नतं द्विसहस्रैश्च विशालं रत्नशोभितम् । तस्मिन्नास्ते सदा रुद्रैर्दशभिस्स्वसमानकैः ॥ १०
तेषां परिजनै रन्यै र्दशकोटिमितैरपि । परितस्सेव्यमानोऽयं खड्गखेटधनुश्शरान् ॥ ११
बिभर्ति सततं चास्य ज्वाला रुद्रस्य भीषणा । दशकोटिप्रमाणेन योजनानां समुन्नता ॥ १२
ज्वालाया ऊर्ध्वगो धूमो योजनैः पञ्चकोटिभिः । शरीरं दशसाहस्रैर्योजनैरुन्नतं प्रभोः ॥ १३
आदिकूर्मेणदेवोऽयं स्तूयमानोऽत्र राजते । अनन्तमहिमाधारः परमानन्द निर्भरः ॥ १४
ध्यायमानो महादेवं शिवं परमकारणम् । अधोभित्तिं समारभ्य ब्रह्माण्डस्य द्विजोत्तमाः ॥ १५
धूमान्तो योजनैस्सप्तदशकोटिप्रमाणकैः । उपर्यस्यच धूमस्य नरकाणि वसन्ति हि ॥ १६
बाध्यन्ते पापिनो यत्र नितरां यमकिङ्करैः । तानि कोटिभिरेकोनत्रिंशद्भिर्योजनैस्तथा ॥ १७
लक्षैर्द्वादशभिश्चैव कल्पितानि शिवेन हि । एतेषामूर्ध्वभागेच कूश्माण्डाख्यो विराजते ॥ १८
अनेककोटिगणपैस्तथा परिजनैरपि । सेव्यमानो महानीशो मुदा परमया युतः ॥ १९

கோடியோஜனமானேன திவ்யே கேஹே ஸமுன்னதே |
ஸிம்ஹாஸனம் மஹத்திவ்யம் யோஜனானாம் ஸஹஸ்ரகை: || 9
உன்னதம் த்விஸஹஸ்ரைச்ச விசாலம் ரத்னசோபிதம் |
தஸ்மின்னாஸ்தே ஸதாருத்ரைர் தசபிஸ்ஸ்வ ஸமானகை: || 10
தேஷாம் பரிஜனைரன்யைர் தசகோடிமிதைரபி | பரிதஸ்ஸேவ்யமானோऽயம் கட்ககேட தனுச்சரான் || 11
பிபர்தி ஸததம் சாஸ்ய ஜ்வாலா ருத்ரஸ்ய பீஷணா | தசகோடி ப்ரமாணேன யோஜனானாம் ஸமுன்னதா 12
ஜ்வாலயா ஊர்த்வகோ தூமோ யோஜனை: பஞ்சகோடிபி: |
சரீரம் தச ஸாஹஸ்ரைர்யோஜனைருன்னதம் ப்ரபோ: || 13
ஆதிகூர்மேண தேவோऽயம் ஸ்தூயமானோऽத்ரராஜதே | அனந்த மஹிமாதார: பரமானந்தநிர்பர: 14
த்யாயமானோ மஹாதேவம் சிவம் பரமகாரணம் |
அதோபித்திம் ஸமாரப்ய ப்ருமஹாண்டஸ்ய த்விஜோத்தமா: || 15
தூமாந்தோ யோஜனைஸ்ஸப்ததசகோடி ப்ரமாணகை: |
உபர்யஸ்யச தூமஸ்ய நரகாணி வஸந்திஹி || 16
பாத்யந்தே பாபினோயத்ர நிதராம்யம கிங்கரை: | தானிகோடிபிரேகோனத்ரிம் சத்பிர்யோஜனைஸ்ததா 17
லக்ஷைர்த்வாதசபிச்சைவ கல்பிதானி சிவே ந ஹி | ஏதேஷாமூர்த்வபாகேச கூச்மாண்டாக்யோ விராஜதே
அனேககோடி கணபைஸ்ததாபரிஜனைரபி | ஸேவ்யமானோ மஹாநீசோமுதா பரமயா யுத: || 19

அங்கு கோடி யோஜனை உயரமுள்ள அழகிய மாளிகையில் ஆயிரம் யோஜனை உயரமும் இரண்டாயிரம் யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் அனேகம் ரத்னங்களால் சோபிக்கின்றதுமான திவ்ய ஸிம்மாஸனத்தில் அந்த காலாக்னி ருத்ரபகவான் தனக்கு ஸமானமான பத்து ருத்ரர்களாலும் அவர்களுக்குப் பரிவாரங்களாகிய மற்றும் பத்துக்கோடி ருத்ரர்களாலும் சுற்றிலும் சேவிக்கப்பட்டவராகி கத்தி கேடயம் வில் அம்பு இவைகளை எப்பொழுதும் தரித்துக் கொண்டு விளங்குகிறார். (9-11) அந்த காலாக்னி ருத்ரருடைய பயங்கரமான அந்த ஜ்வாலையானது எப்பொழுதும் பத்துகோடி யோஜனை உயரமுள்ளதாகயிருக்கிறது. (12) அந்த ஜ்வாலைக்கு மேல் செல்லும் புகையானது ஐந்து கோடி யோஜனை அளவுள்ளது. அந்தப் பிரபுவினுடைய சரீரமானது பதினாயிரம் யோஜனை உயரமுள்ளது. (13) அளவு கடந்த மஹிமைக்கு இருப்பிடமானவரும் பிரும்மானந்தத்தால் நிரம்பியவரும் ஆதி கூர்மத்தால் துதிக்கப்படுகிறவருமான இந்த காலாக்னி ருத்ரர் பரமகாரணரான ஸ்ரீ மஹாதேவரான ஸ்ரீ பரமசிவனைத் தியானம் செய்து கொண்டு விளங்குகிறார். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! மேற் கூறிய புகையின் முடிவானது பிர்ம்மாண்டத்தின் கீழ் சுவற்றிலிருந்து பதினேழு கோடி யோஜனை உயரத்திலுள்ளது. இப்புகைக்கு மேல் பாகத்தில் பாபிகளின் பாபத்திற்குத் தக்கவாறு யமதூதர்களால் சிக்ஷிக்கப்படும் நரகங்களிருக்கின்றன. அவைகள் இருபத்தொன்பது கோடியே பனிரெண்டு லக்ஷம் யோஜனை உள்ளதாய் இருக்கும்படி ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனால் உத்தரவு இடப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளின் மேற்பாகத்தில் அநேக கோடி கணாதிபர்களால் அதே விதமான பரிவாரங்களாலும் சேவிக்கப்பட்டவரான ஸ்ரீ கூஷ்மாண்ட ருத்திரராகிய ஸ்ரீ மஹேஸ்வரர் மிகுந்த

कोटियोजनमेतस्य लक्षोनं भुवनं द्विजाः । एतदूर्ध्वं नभोज्ञेयं योजनैर्नवलक्षकैः ॥ २०
केवलं तस्य चाप्यूर्ध्वं पाताळानि वसन्तिहि । सप्तैव तानि सहितै स्त्रिलक्षैष्षष्टिलक्षकैः ॥ २१
एतेषामुपरि ज्ञेयमष्टलक्षप्रमाणकम् । कनिष्ठाख्यञ्च पाताळमष्टमं वेदवित्तमाः ॥ २२
एतस्मिन्नसुरा नागा राक्षसानि वसन्ति हि । नवलक्षैरितोऽप्यूर्ध्वं योजनैर्भुवनं महत् ॥ २३
हाटकेशाख्यदेवस्य वसतिर्ब्राह्मणोत्तमाः । तस्मिन्निवसतीशोऽयं नानारुद्रगणैस्सह ॥ २४
परिचर्यारतैरन्यैः परितः परिसेवितः । पाताळानामयं कर्ता पठितानां महान्विभुः ॥ २५
अस्यापि भुवनस्योर्ध्वमाकाशः केवलस्तथा । कोटियोजनमानेन विंशल्लक्षाधिकेन च ॥ २६
तदूर्ध्वं भूमिरष्टाभिर्दिग्गजैश्च महाहिभिः । शेषेण विधृताऽशीतिलक्षयोजनमानतः ॥ २७
अब्धिद्वीपाचलैर्युक्ता वर्तते शंकराज्ञया । अण्डाधो भित्तिमारभ्य भूम्यन्तं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ २८
पञ्चाशत्कोटि संख्यानि योजनानीति निश्चितम् । भूमेरुपरि विप्रेन्द्रा गणाः केचन गुह्यकाः ॥ २९
वायवो दशसंख्याका मेघाः किंपुरुषास्तथा । गरुडास्सिद्धदेवाश्च तथा विद्याधराह्वयाः ॥ ३०

கோடியோஜனமேதஸ்ய லக்ஷோனம் புவனம் த்விஜா: |
ஏததூர்த்வம் நபோ க்ஞேயம் யோஜனைர்நவலக்ஷகை: || 20
கேவலம் தஸ்ய சாப்யூர்த்வம் பாதாளானி வஸந்திஹி |
ஸப்தைவ தானி ஸஹிதைஸ்த்ரிலக்ஷைஷ்ஷஷ்டி லக்ஷகை: || 21
ஏதேஷாமுபரிக்ஞேயமஷ்டலக்ஷ ப்ரமாணகம் | கனிஷ்டாக்யஞ்ச பாதாளமஷ்டமம் வேதவித்தமா: || 22
ஏதஸ்மின்னஸுரா நாகா ராக்ஷஸானி வஸந்திஹி |
நவலக்ஷைரிதோப்யூர்த்வம் யோஜனைர் புவனம் மஹத் || 23
ஹாடகேசாக்ய தேவஸ்ய வஸதிர் ப்ராம்ஹணோத்தமா: |
தஸ்மின்நிவஸதீசோऽயம் நானருத்ர கணைஸ்ஸஹ || 24
பரிசர்யாரதைரன்யை: பரித: பரிஸேவித: | பாதாளானமயம் கர்தா படிதானும் மஹான்விபு: || 25
அஸ்யாபி புவனஸ்யோர்த்வமாகாச: கேவலஸ்ததா | கோடியோஜனமானேன விம்சல்லக்ஷாதிகேன ச 26
ததூர்த்வம் பூமிரஷ்டாபிர்திக்கஜைச்ச மஹாஹிபி: | சேஷேண வித்ருதாசீதி லக்ஷயோஜன மானத: || 27
அப்தித்வீபாசலைர்யுக்தா வர்ததே சங்கராக்ஞயா |
அண்டாதோபித்திமாரப்ய பூம்யந்தம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 28
பஞ்சாசத்கோடி ஸங்க்யானி யோஜனனீதி நிச்சிதம் | பூமேருபரிவிப்ரேந்த்ராகணா: கேசன குஹ்யகா: 29
வாயவோ தசஸங்க்யாகா மேகா: கிம்புருஷாஸ்ததா |
கருடாஸ்ஸித்ததேவாச்ச ததா வித்யாதராஹ்வயா: || 30

சந்தோஷத்தோடு விளங்குகிருர். (19) ஓ முனிவர்களே இவருடைய உலகமானது கோடி யோஜனைக்கு ஓர் லக்ஷம் குறைந்ததாகும். இதற்கு மேல் ஒன்பது லக்ஷம் யோஜனைக்கு மேல் ஆகாயம் என்று அறியவும் (20) இதற்கும் மேலாக அறுபத்து மூன்று லக்ஷம் யோஜனை வரைக்கும் ஏழு பாதாளங்கள் உள்ளன. ஓ வேதம் அறிந்தவர்களே இவைகளுக்கு மேல் எட்டு லக்ஷம் யோஜனை அளவுள்ள கனிஷ்டம் என்று பெயருடைய எட்டாவது பாதாளம் இருக்கின்றது. (22) இதில் அசுரர்கள் சர்ப்பங்கள், ராக்ஷசர்களும் வசிக்கின்ருர்கள். ஓ பிரம்மணேத்தமர்களே இதற்கும் ஒன்பது லக்ஷம் யோஜனைக்கு மேல் ஹாடகேஸ்வரர் என்ற தேவருடைய வாசஸ்தானமாகிய பெரிய உலகம் இருக்கின்றது. அந்த ஹாடகேஸ்வரரும் பணிவிடை செய்வதில் முயற்சியுள்ள பல ருத்திரர்களாலும், ருத்திர கணங்களாலும் சுற்றிலும் சேவிக்கப்பட்டு அங்கு விளங்கி வருகிருர். இவரே பாதாளங்களுக்கெல்லாம் அதிபர் ஆவார். மேலே சொல்லிய யாவர்க்கும் பிரபுவாக ஆவார் (25) இந்த உலகத்திற்கும் மேல் ஒரு கோடியே இருபது லக்ஷம் யோஜனை அளவு வெறும் ஆகாயமே (26) அதற்கும் மேல் எட்டு திக்கஜங்கள், மஹாநாகங்கள் இவைகளாலும் ஆதிசேஷனுலும் தரிக்கப்பட்டதும், எண்பது லக்ஷம் யோஜனை அளவுள்ளதும், சமுத்திரங்கள், தீவுகள், மலைகள் இவைகளோடு கூடிய பூமியானது சிவனின் கட்டளையால் இருந்து வருகிறது. ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே இவ்விதம் அண்டத்தின் கீழ்ச்சுவர் முதல் பூமி வரைக்கும் (28) ஐம்பதுகோடி யோஜனை அளவுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே இந்த பூமிக்கும் மேலாக குஹ்யகர்கள், வாயுக்கள், மேகங்கள், கிம்புருஷர்கள், கருடர்கள், சித்தர்கள், தேவர்கள், வித்யாதரர்கள்,

यक्षा गगनगङ्गा च क्रमादुपरि संस्थिताः । एतेषामूर्ध्वगो भानुः पृथिव्या लक्षयोजनात् ॥ ३१
परिभ्रमति लोकांश्च भासयन्नात्मतेजसा । अत्र देवास्त्रयस्त्रिंशत्कोटयो निवसन्ति हि ॥ ३२
इत ऊर्ध्वं शशीलक्षयोजनेन चरत्ययम् । चन्द्रस्योपरि ऋक्षाणि लक्षादेषामपि द्विजाः ॥ ३३
बुधशुक्रारदेवेड्यसूर्यपुत्रा यथोत्तमम् । सञ्चरन्ति द्विलक्षैश्च प्रत्येकं योजनैः क्रमात् ॥ ३४
ऋषयस्सप्तसंख्याकास्तेषामुपरि लक्षतः । इतोऽपि लक्षाद्विप्रेन्द्रा ध्रुवतारं व्यवस्थितम् ॥ ३५
भुवर्लोकोऽयमाख्यातो भूमेरूर्ध्वं ध्रुवावधि । निवसन्त्यत्र मरुतस्तथा सप्तविधा अपि ॥ ३६
ऊर्ध्वं पञ्चाधिकाशीतिलक्षयोजनमस्य च । स्वर्लोकोऽत्र सुराधीशस्सुरैस्सर्वैर्विराजते ॥ ३७
अस्य चोर्ध्वं महर्लोको यावत्कोटिद्वयावधि । निवसन्त्यत्र मार्कण्ड प्रमुखा ऋषयो द्विजाः ॥ ३८
एतस्याप्युपरि ज्ञेयो जनो (जन) लोकोऽष्टकोटिभिः । योजनैरत्र पितरो निवसन्ति शिवाज्ञया ॥ ३९
उपर्यस्य तपोलोको ज्ञेयो द्वादशकोटिभिः । वसन्ति यत्र ब्रह्मिष्ठास्सनकाद्या महर्षयः ॥ ४०

யக்ஷா ககனகங்காச க்ரமாதுபரிஸம்ஸ்திதா:। ஏதேஷாமூர்த்வகோ பாநு: ப்ருதிவ்யா லக்ஷயோஜநாத் 31
பரிப்ரமதிலோகாம்ச பாஸயந்நாத்மதேஜஸா ।
அத்ர தேவாஸ்த்ரய ஸ்த்ரிர்சத்கோடயோ நிவஸந்தி ஹி ॥ 32
இத ஊர்த்வம் சசீ லக்ஷயோஜனேன சரத்யயம் ।
சந்த்ரஸ்யோபரி ருக்ஷாணி லக்ஷாதேஷாமபி த்விஜா: ॥ 33
புதசுக்ராரதேவேட்யஸூர்யபுத்ரா யதோத்தரம் ।
ஸஞ்சரந்தி த்விலக்ஷைச்ச ப்ரத்யேகம் யோஜனை: க்ரமாத் ॥ 34
ருஷயஸ்ஸப்தஸங்க்யாகாஸ்தேஷாமுபரி லக்ஷத: ।
இதோऽபி லக்ஷாத்விப்ரேந்த்ரா த்ருவதாரம் வ்யவஸ்திதம் ॥ 35
புவர்லோகோऽயமாக்யாதோ பூமேரூர்த்வம் த்ருவாவதி। நிவஸந்த்யத்ர மருதஸ்ததா ஸப்தவிதா அபி 36
ஊர்த்வம் பஞ்சாதிகாசீதி லக்ஷயோஜனமஸ்ய ச ।
ஸ்வர்லோகோऽத்ர ஸுராதீசஸ்ஸுரைஸ்ஸர்வைர்விராஜதே ॥ 37
அஸ்யசோர்த்வம் மஹர்லோகோ யாவத்கோடித்வயாவதி ।
நிவஸந்த்யத்ர மார்கண்ட ப்ரமுகா ருஷயோ த்விஜா: ॥ 38
ஏதஸ்யாப்யுபரிக்ஞேயோ ஜனோ(ஜன) லோகோऽஷ்டகோடிபி: ।
யோஜனைரத்ரபிதரோ நிவஸந்தி சிவாக்ஞயா ॥ 39
உபர்யஸ்ய தபோலோகோ க்ஞேயோ த்வாதசகோடிபி: ।
வஸந்தி யத்ர ப்ரம்ஹிஷ்டாஸ்ஸனகாத்யா மஹர்ஷய: ॥ 40

யக்ஷர்கள், ஆகாய கங்கை, ஆகிய இந்த பத்து கணங்களும் முறையே ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக இருக்கின்றன. (31) இவைகளுக்கெல்லாம் மேல் பாகத்தில் பூமியிலிருந்து லக்ஷம் யோஜனை தூரத்தில் சூரியன் தனது காந்தியால் உலகங்களை பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு சுற்றி வருகிறார். இந்த இடத்தில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் வாசம் செய்கிறார்கள். (32) இதற்குமேல் லக்ஷம் யோஜனை தூரத்தில் சந்திரன் சஞ்சரிக்கிறான். சந்திரனுக்கும் லக்ஷம் யோஜனை தூரத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் இருக்கின்றன. ஓ வேதியர்களே இவைகளுக்கும் (33) மேலாக புதன், சுக்கிரன், செவ்வாய், குரு, சனி இவர்கள் ஒருவருக்கு மேல் ஒருவர் முறையே இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை தூரங்களில் சஞ்சரிக்கிறார்கள். (34) இவைகளுக்கு மேல் லக்ஷம் யோஜனை தூரத்தில் சப்த ரிஷிகள் இருக்கின்றார்கள். ஓ முனிவர்களே இதற்கும் லக்ஷம் யோஜனை தூரத்தில் துருவ நக்ஷத்திரம் இருக்கின்றது. (35) பூமிக்கு மேற்பட்டு த்ருவ நக்ஷத்திரம் வரைக்கும் உள்ளது புவர் லோகம் எனப்படும் இதில் ஏழுவித மருத்துக்கள் வசிக்கின்றார்கள். (36) இதற்கு எண்பத்து ஐந்து லக்ஷம் யோஜனை தூரத்திற்கு மேல் ஸுவர் லோகம். இங்கு தேவேந்திரன் ஸகல தேவர்களுடனும் விளங்குகிறான். (37) ஓ முனிவர்களே இதற்கு இரண்டு கோடி யோஜனை தூரத்தில் மஹர் லோகம் இருக்கின்றது. இங்கு மார்கண்டேயன் முதலிய ரிஷிகள் வசிக்கின்றார்கள். (38) இதற்கு எட்டு கோடி யோஜனை தூரத்திற்கு மேல் ஜனோ லோகம் என்று அறியவும். இங்கு ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளையின் படி பித்ருக்கள் வசிக்கின்றார்கள். (39) இதற்கு மேல் பன்னிரெண்டு கோடி யோஜனை தூரத்தில் தபோ லோகம் எனப்படும். அங்கு ப்ரும்ம நிஷ்டர்களான ஸனகர் முதலிய மஹரிஷிகள் வஸிக்கின்றார்கள். (40)

ऊर्ध्वमस्यापि विप्रेन्द्रा स्सत्याख्यो लोक ईरितः । योजनानां षोडशभिः कोटिभिर्वर्ततेऽत्र च ॥ ४१
कुर्वाणस्सृष्टिमनिशं स्रष्टा निवसति स्वयम् । अस्योर्ध्वं ब्रह्मणोलोकस्त्रिभिर्योजनकोटिभिः ॥ ४२
यत्रास्ते पद्मभूर्नित्यं चतुरास्यो मुदान्वितः । अस्योर्ध्वं विष्णुलोकोऽपि त्रिभिर्योजन कोटिभिः ॥ ४३
विराजते हरिर्यत्र रममाणश्श्रियाऽनिशम् । एतेषामपि सर्वेषामूर्ध्वं लोकश्शिवस्य हि ॥ ४४
चतुर्भिः कोटिभिः ख्यातो योजनानां द्विजोत्तमाः । अत्र सर्वेश्वरश्शम्भुर्गौर्या प्रमथपैस्सह ॥ ४५
प्रकाशते स्वयञ्ज्योतिः परमात्मा परात्परः । उपर्यस्याण्डभित्तेश्च प्रमाणं कोटियोजनम् ॥ ४६
योजनानि च पञ्चाशत्कोटिसंख्यान्यमूनि हि । भूमेरुपरि मित्यन्तं ब्रह्माण्डस्य द्विजोत्तमाः ॥ ४७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

ஊர்த்வமஸ்யாபி விப்ரேந்த்ராஸ் ஸத்யாக்யோ லோக ஈரித: ।
யோஜனானாம் ஷோடசபி: கோடிபிர்வர்ததேऽத்ர ச ॥ 41
குர்வாணஸ்ஸ்ருஷ்டிமனிசம் ஸ்ரஷ்டா நிவஸதி ஸ்வயம் ।
அஸ்யோர்த்வம் ப்ரம்ஹணோ லோகஸ்த்ரிபிர் யோஜன கோடிபி: 42
யத்ராஸ்தே பத்மபூர் நித்யம் சதுராஸ்யோ முதான்வித: ।
அஸ்யோர்த்வம் விஷ்ணு லோகோऽபி த்ரிபிர் யோஜன கோடிபி: 43
விராஜதே ஹரிர்யத்ர ரமமாணச்ரியாऽநிசம் । ஏதேஷாமபி ஸர்வேஷாமூர்த்வம் லோகச்சிவஸ்ய ஹி ॥ 44
சதுர்பி: கோடிபி: க்யாதோ யோஜநானாம் த்விஜோத்தமா: ।
அத்ர ஸர்வேச்வரச்சம்புர் கௌர்யா ப்ரமதபைஸ்ஸஹ ॥ 45
ப்ரகாசதே ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி: பரமாத்மா பராத்பர: ।
உபர்யஸ்யாண்டபித்தேச்ச ப்ரமாணம் கோடி யோஜனம் ॥ 46
யோஜனானி ச பஞ்சாசத்கோடி ஸங்க்யான்யமூனி ஹி ।
பூமேருபரிபித்யந்தம் ப்ரம்ஹாண்டஸ்ய த்விஜோத்தமா: ॥ 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே அஷ்டத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஓ முனிவர்களே இதற்கும் மேலாக பதினாறு கோடி யோஜனை தூரத்தில் ஸத்ய லோகம் எனக் கூறப்படுகிறது. (41) இதில் சிருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரும்மா எப்பொழுதும் படைத்தலை செய்து கொண்டு வசித்து வருகிறார். இதற்கும் மூன்று கோடி யோஜனை தூரத்திற்கு மேலாக ப்ரும்மலோகம் எனப்படும் (42) இவ்விடத்தில் நான்கு முகங்களைக் கொண்ட ப்ரும்ம தேவன் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாய் வசிக்கிறார். இதற்கு மூன்று கோடி யோஜனை தூரத்தில் விஷ்ணு லோகம் இருக்கிறது. (43) அங்கு ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவானவர் எப்பொழுதும் லக்ஷ்மி தேவியோடு ரமித்துக் கொண்டு விளங்குகிறார். ஓ முனிவர்களே இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நான்கு கோடி யோஜனை தூரத்தில் சிவனுடைய லோகம் இருக்கின்றது. (44) இந்த இடத்தில் ஸர்வேச்வரனும் பரமாத்மாவும் பராபரருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸ்ரீ கௌரி தேவியோடும் பிரதம கணாதிபதிகளோடும் கூட ஸ்வயம் ஜோதியாய் பிரகாசித்துக் கொண்டு விளங்குகிறார். இதற்கு மேல் அண்டச்சுவர் வரைக்கும் உள்ள அளவு கோடி யோஜனை தூரமாகும். (46) ஓ முனிவர்களே இவ்வாறாக பூமிக்கு மேல் அண்டச்சுவர் வரைக்கும் உள்ள விஸ்தீரணம் ஐம்பது கோடி யோஜனை தூரம் அளவுள்ளதாய் இருக்கின்றது. (47)

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

महामेरोः वर्णनम् ॥

शृणुध्वं ब्राह्मणश्रेष्ठा स्सर्वे यूयमतन्द्रिताः । द्वीपानि सागरानद्रीन् कथयामि परानपि ॥ १
जम्बूद्वीपमिदं मध्ये पृथिव्या लक्षयोजनम् । अस्यापि मध्ये पृथुलः कनकाद्रिर्मनोरमः ॥ २
भूमौ षोडशसाहस्रैः प्रविष्टो योजनैरयम् । समुन्नतस्तथैवोर्ध्वं सचतुर्भिरशीतिभिः ॥ ३
अथ षोडशसाहस्रं विशालो योजनैरयम् । द्वात्रिंशद्भिस्तथैवोर्ध्वं ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ४
तिसृभिर्मेखलाभिश्च राजते गिरिराडयम् । ऊर्ध्वं या मेखला तस्यां शिखराणि वसन्ति हि ॥ ५
बहूनि तेषां मध्यस्थे शिखरे सुमनोहरे । पुरं विधातुः परमं गोपुराट्टालशोभितम् ॥ ६
मनोवतीति प्रथितं राजते काञ्चनध्वजम् । एवं विष्णोः पुरं रम्यं शिखरे पूर्वदिग्गते ॥ ७
वैकुण्ठाख्यं विचित्राढ्यं शोभते ब्राह्मणोत्तमाः । पुरमुत्तरपूर्वेऽस्मिञ्छिखरे सुमनोहरम् ॥ ८
अजोवतीति प्रथितं शंकरस्य परात्मनः । गोपुराट्टालवलभिप्राकारपरिमण्डितम् ॥ ९

॥ அத ஏகோனசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

மஹாமேருவின் வர்ணனே

ச்ருணுத்வம் ப்ராம்ஹணச்ரேஷ்டாஸ் ஸர்வே யூயமதந்த்ரிதா: ।
த்வீபானி ஸாகரானத்ரீன் கதயாமி பரானபி ॥ 1
ஜம்பூத்வீபமிதம் மத்யே ப்ருதிவ்யா லக்ஷயோஜனம் । அஸ்யாபி மத்யே ப்ருதுல: கனகாத்ரிர்மனோரம: ॥ 2
பூமௌ ஷோடச ஸாஹஸ்ரை: ப்ரவிஷ்டோ யோஜனைரயம் ।
ஸமுன்னதஸ்ததைவோர்த்வம் ஸசதுர்பிரசீதிபி: ॥ 3
அதஷோடசஸாஹஸ்ரைர்விசாலோ யோஜனைரயம் ।
த்வாத்ரும்சத்பிஸ்ததைவோர் த்வம் ப்ராம்ஹணானாமதீச்வர: ॥ 4
திஸ்ருபிர்மேகலாபிச்ச ராஜதே கிரிராடயம் । ஊர்த்வம் யா மேகலா தஸ்யாம் சிகராணி வஸந்தி ஹி ॥ 5
பஹூனி தேஷாம் மத்யஸ்தே சிகரே ஸுமனோஹரே । புரம் விதாது: பரமம் கோபுராட்டாலசோபிதம் 6
மனோவதீதி ப்ரதிதம் ராஜதே காஞ்சனத்வஜம் । ஏவம் விஷ்ணோ: புரம் ரம்யம் சிகரே பூர்வதிக்கதே ॥ 7
வைகுண்டாக்யம் விசித்ராட்யம் சோபதே ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
புரமுத்தரபூர்வேऽஸ்மின் சிகரே ஸுமனோஹரம் ॥ 8
அஜோவதீதி ப்ரதிதம் சங்கரஸ்ய பராத்மன: । கோபுராட்டாலவலபிப்ராகார பரிமண்டிதம் ॥ 9

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே இப்பொழுது தீவுகள், ஸமுத்திரங்கள், மலைகள் இன்னும் மற்றவைகளையும் பற்றி கூறுகிறேன், நீங்கள் யாவரும் சோம்பலின்றி கேளுங்கள். (1) பூமிக்கு நடுவில் லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தீரணம் கொண்ட இந்த பாகம் ஜம்பூத்வீபம் எனப்படும், இதற்கு நடுவில் மிகப் பெரியதும் மிக அழகியதுமான மஹா மேரு மலையானது (2) பூமிக்குள் பதினாயிரம் யோஜனை ஆழ்ந்தும் முன்னூற்றிரு பதினாயிரம் தூரம் உயர்ந்தும் இருக்கிறது. (3) ஓ முனிவர்களே மேலும் அந்த மலையரசனானது பதினாறாயிரம் யோஜனை விஸ்தீரணம் உள்ளதாகவும் முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனை உயரத்திலுள்ள மூன்று தாழ்வரைகளைக் கொண்டதுமாய் விளங்குகிறது. இவற்றுள் மேல் பாகத்திலுள்ள தாழ்வரையில் அநேகம் கொடுமுடிகள் உள்ளன (5) அவைகளில் மிகவும் அழகிய நடுக்கொடு முடியில் மிகச் சிறந்ததும் அநேகம் கோபுரங்களாலும் அட்டாலங்களாலும் சோபிக்கின்றதும் (6) தங்கமயமான த்வஜத்தை உடையதுமான மனோவதி என்று பிரசித்திபெற்ற ப்ரும்மதேவனுடைய நகரம் இருக்கின்றது ஓ முனிவர்களே இவ்வாறுகவே இதன் கிழக்கு திக்கிலுள்ள கொடுமுடியில் அநேகம் விசித்திரங்களால் நிறைந்த வைகுண்டம் என்னும் விஷ்ணுவினுடைய அழகிய பட்டணம் இருக்கின்றது. மேலும் அதற்கு வட கிழக்கிலுள்ள கொடுமுடி மீது அநேகம் கோபுரங்கள், அட்டாலங்கள், கொடுங்கைகள், பிராகரங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அஜோவதி என்னும் பிரசித்தமான பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய

एतेषाममितोऽन्येषु शिखरेष्वष्टसु द्विजाः । दिगीशानां विचित्राणि पुराणि निवसन्ति हि ॥ १०
मन्दराद्रिर्वसत्वस्य पूर्वदिग्भागतः स्थितः । सहस्रयोजनोच्छ्रायः कदंबोऽत्रविराजते ॥ ११
अरुणाख्यं सरो मेरोः पूर्वभागे महत्खलु । अत्रास्त्युद्यानमतुलं नाम्ना चैत्ररथाभिधम् ॥ १२
प्राग्भागे मन्दराद्रेश्च माल्यवानचलोत्तमः । विगाह्यायमुदग्वार्धिं मेरोर्विप्रा विराजते ॥ १३
मेरोर्दक्षिणभागेतु गन्धमादनसंज्ञकः । महान् हिरण्यवर्णोऽयमचलः पृथिवीसुराः ॥ १४
योजनैर्द्विसहस्रैश्च जंबुरत्रसमन्वितः । विराजते यतस्तस्माज्जंबूद्वीपमिदं स्मृतम् ॥ १५
मानसाख्यं सरो मेरोर्दक्षिणस्यां दिशि द्विजाः । उद्यानमत्र महितं महावनसमाह्वयम् ॥ १६
एतस्य याम्यभागेत्र निषधाख्यो महाऽचलः । रक्तवर्णोऽयमस्यापि याम्ये स्वर्णप्रभोऽचलः ॥ १७
हेमकूटाह्वयोऽस्यापि याम्ये विप्रा हिमाचलः । विगाह्यांभोनिधिं पूर्वं तिष्ठन्त्येते त्रयोऽचलाः ॥ १८
निषधो हेमकूटश्च हिमवानपि भूसुराः । विपुलाख्योऽचलो मेरोः प्रत्यग्दिशितु संस्थितः ॥ १९
सहस्रयोजनोऽश्वत्थस्तिष्ठत्यतिसमुन्नतः । असितोदं सरो मेरोः प्रत्यग्भागे महत् द्विजाः ॥ २०

ஏதேஷாமபிதோன்஽யேஷு சிகரேஷ்வஷ்டஸு த்விஜா:। திகீசாநும் விசித்ராணி புராணிநிவஸந்தி ஹி 10
மந்தராத்ரிர்வஸத்வஸ்ய பூர்வதிக்பாகத: ஸ்தித:। ஸஹஸ்ரயோஜநோச்ராய: கதம்போ஽த்ர விராஜதே 11
அருணாக்யம் ஸரோ மேரோ: பூர்வபாகே மஹத் கலு ।
அத்ராஸ்த்யுத்யானமதுலம் நாம்நா சைத்ரரதாபிதம் ॥ 12
ப்ராக்பாகே மந்தராத்ரேச்ச மால்யவானசலோத்தம: ।
விகாஹ்யாய முதக்வார்திம் மேரோர் விப்ரா விராஜதே ॥ 13
மேரோர்தக்ஷிணபாகேது கந்தமாதனஸம்ஜ்ஞக:। மஹான்ஹிரண்யவர்ணோ஽யமசல: ப்ருதிவீஸுரா: ॥ 14
யோஜனைர்த்விஸஹஸ்ரைச்ச ஜம்புரத்ர ஸமன்வித:। விராஜதே யதஸ்தஸ்மாஜ்ஜம்பூத்வீபமிதம் ஸ்ம்ருதம்
மானஸாக்யம் ஸரோ மேரோர் தக்ஷிணஸ்யாம் திசி த்விஜா: ।.
உத்யானமத்ர மஹிதம் மஹாவனஸமாஹ்வயம் ॥ 16
ஏதஸ்ய யாம்யபாகேச நிஷதாக்யோ மஹாசல: ।
ரக்தவர்ணோ஽யமஸ்யாபி யாம்யே ஸ்வர்ணப்ரபோ஽சல: ॥ 17
ஹேமகூடாஹ்வயோ஽ஸ்யாபி யாம்யே விப்ரா ஹிமாசல: ।
விகாஹ்யாம்போநிதிம் பூர்வம் திஷ்டந்த்யேதே த்ரயோ஽சலா: ॥ 18
நிஷதோ ஹேமகூடச்ச ஹிமவானபி பூஸுரா: । விபுலாக்யோ஽சலோ மேரோ: ப்ரத்யக்திசிது ஸம்ஸ்தித:
ஸஹஸ்ரயோஜனோ஽ச்வத்தஸ்திஷ்டத்யதிஸமுன்னத: ।
அஸிதோதம் ஸரோமேரோ: ப்ரத்யக்பாகே மஹத்விஜா: ॥ 20

அழகிய பட்டணம் இருக்கின்றது. (9) ஓ முனிவர்களே இவைகளுக்கு சுற்றிலும் உள்ள எட்டு கொடுமுடிகளில் திக்பாலகர்களுடைய விசித்திரங்களான பட்டணங்கள் இருக்கின்றன. (10) இந்த மஹாமேருவின் கிழக்கு திசையில் மந்தரகிரி இருக்கின்றது. இதில் ஆயிரம் யோஜனை உயரமுள்ள ஓர் கதம்ப மரம் விளங்குகின்றது (11) மேலும் மேரு மலையில் கீழ் பாகத்தில் அருணம் என்ற ஓர் பெரிய தடாகமும் 'சைத்ர-ரதம்' என்ற ஓர் உத்யான வனமும் இருக்கின்றது. (12) அந்த மந்தரகிரிக்கும் கீழ் பாகத்தில் 'மால்யவான்' என்ற ஓர் சிறந்த மலையானது மேருவிலிருந்து வடக்கு சமுத்திரத்திற்குள் பிரவேசித்து விளங்குகிறது (13) ஓ பூமி தேவர்களே மேருவின் தெற்கு பாகத்தில் மிகப் பெரியதும் தங்க நிறமுள்ளதுமான 'கந்தமாதனம்' என்று ஓர் மலை விளங்குகிறது (14) இதில் இரண்டாயிரம் யோஜனை அளவுள்ள ஓர் நாவல் மரம் (ஜம்புவிருட்சம்) இருக்கின்றது. ஆகையால் தான் இதற்கு 'ஜம்பூத்விபம்' என்று பெயர் உண்டாயிற்று. (15) ஓ முனிவர்களே மேரு மலையில் தெற்குப் பக்கத்தில் 'மானஸம்' என்ற ஓர் தடாகம் இருக்கின்றது. அதில் 'மஹாவனம்' என்று பிரசித்தி பெற்ற ஓர் சிங்காரவனம் (உத்யானவனம்) இருக்கின்றது. (16) இதற்குத் தெற்கில் சிவப்பு நிறமுடைய 'நிஷதம்' என்ற ஓர் பெரிய மலையும் அதற்கும் தெற்கு பாகத்தில் தங்க நிறமுடைய 'ஹேமகூடம்' என்ற மலையும், அதற்கும் தெற்கில் இமய மலையும் உள்ளது. ஓ முனிவர்களே 'நிஷத மலை', 'ஹேமகூட மலை', 'இமயமலை' இம் மூன்று மலைகளும் கீழ் சமுத்திரத்திற்குள் பிரவேசித்திருக்கின்றன. மேரு மலைக்கு மேல் பாகத்தில் 'விபுலம்' என்ற மலை இருக்கிறது. (19) அதில் ஆயிரம் யோஜனை அளவு கொண்ட மிக உயர்ந்த ஓர் அரசமரம் இருக்

उद्यानं राजतेऽत्रान्यन्महद्वप्रसमाह्वयम् । एतस्याद्रेर्महानन्यो गंधमादनपर्वतः ॥ २१
तप्तकाञ्चनसङ्काशः प्रत्यग्भागे विराजते । दक्षिणांभोनिधिं सम्यगयमद्रिर्विगाहते ॥ २२
शुभाशुभाख्योऽप्यन्योऽद्रिर्मेरोरुत्तरभागतः । फुल्लडिमपुष्पाभो राजते ब्राह्मणोत्तमाः ॥ २३
सहस्रयोजनोच्छ्रायो वटोऽप्यत्र महीरुहः । मेरोरुत्तरभागेतु दिव्यमन्यन्महत्सरः ॥ २४
कृत्यासमाह्वयश्चान्यदुद्यानं राजतेऽत्रच । शुभाशुभाचलस्योदग्भागे नीलाभिधो गिरिः ॥ २५
एतस्योत्तरभागेच श्वेताख्यो गिरिरुत्तमः । अस्याप्युत्तरभागेच शृङ्गाद्रिश्चन्द्रकान्तिमान् । २६
पश्चिमाम्भोनिधिं सम्यक्त्रयोऽपि व्याप्नुवन्तिहि । अभितः पर्वतैरेवं मेरुरास्ते समावृतः ॥ २७
मध्ये मेरोर्महासूक्ष्मं रन्ध्रमुत्तरयाम्यगम् । मन्दराद्यास्तु चत्वारो मेरोरर्धं प्रमाणतः ॥ २८
विज्ञेया माल्यवान् स्थूलो दशसाहस्रयोजनैः । निषधाद्यास्त्रयो मेरोर्दक्षिणे द्विसहस्रकैः ॥ २९
स्थूलाः प्रत्यक्प्रदेशेऽपि गन्धमादनपर्वतः । योजनैर्दशसाहस्रैः स्थूलो ज्ञेयो द्विजोत्तमाः ॥ ३०

உத்யானம் ராஜதேऽத்ரான்யத் மஹத்வப்ர ஸமாஹ்வயம் ।
ஏதஸ்யாத்ரேர் மஹாநன்யோ கந்தமாதனபர்வத: ॥ 21
தப்தகாஞ்சனஸங்காச: ப்ரத்யக்பாகே விராஜதே ।
தக்ஷிணாம்போநிதிம் ஸம்யகயமத்ரிர் விகாஹதே ॥ 22
சுபாசுபாக்யோऽப்யன்யோத்ரிர் மேரோருத்தரபாகத:। புல்லடாடிமபுஷ்பாபோ ராஜதேப்ராம்ஹணோத்தமா:
ஸஹஸ்ரயோஜனோச்ராயோ வடோऽப்யத்ர மஹீருஹ:। மேரோருத்தரபாகேது திவ்யமன்யன்மஹத்ஸர: 24
க்ருத்யாஸமாஹ்வயஞ்சான்யதுத்யானம் ராஜதேऽத்ரச ।
சுபாசுபாசலஸ்யோதக்பாகே நீலாபிதோ கிரி: ॥ 25
ஏதஸ்யோத்தரபாகேச ச்வேதாக்யோ கிரிருத்தம: ।
அஸ்யாப்யுத்தரபாகேச ச்ருங்காத்ரிச்சந்த்ரகாந்திமான் ॥ 26
பச்சிமாம்போநிதிம் ஸம்யக் த்ரயோऽபி வ்யாப்னுவந்திஹி ।
அபித: பர்வதைரேவம் மேருராஸ்தே ஸமாவ்ருத: ॥ 27
மத்யே மேரோர் மஹாஸூக்ஷ்மம் ரந்த்ரமுத்தரயாம்யகம் ।
மந்தராத்யாஸ்து சத்வாரோ மேரோரர்த்தம் ப்ரமாணத: ॥ 28
விக்ஞேயா மால்யவான் ஸ்தூலோ தசஸாஹஸ்ர யோஜனை: ।
நிஷதாத்யாஸ்த்ரயோ மேரோர் தக்ஷிணே த்விஸஹஸ்ரகை: ॥ 29
ஸ்தூலா: ப்ரத்யக்ப்ரதேசேऽபி கந்தமாதன பர்வத: ।
யோஜனைர்தசஸாஹஸ்ரை: ஸ்தூலோ க்ஞேயோ த்விஜோத்தமா: 30

கின்றது. ஓ! முனிவர்களே! அந்த மேருவின் மேற்குப் பக்கத்தில் ‘அஸிதோதம்’ (கருத்த ஜலத்தை உடையது) என்ற ஓர் பெரிய தடாகம் உள்ளது. (20) மேலும் அங்கு ‘மஹத்வப்ரம்’ என்ற ஓர் சிறந்த உத்யானவனம் இருக்கிறது. அந்த மலைக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் உருக்கிவிட்ட தங்கத்திற்கு ஒப்பான மற்றொரு பெரிய ‘கந்தமாதனம்’ என்ற மலை விளங்குகின்றது. இந்த மலை தெற்கு ஸமுத்திரத்திற்குள் நன்றாய் பிரவேசித்திருக்கிறது. (22) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! மேரு மலைக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் நன்கு மலர்ந்த மாதுளை புஷ்பத்திற்கு ஒப்பான ‘சுபாசுபம்’ என்ற மற்றோர் மலை விளங்குகிறது. (23) இதில் ஆயிரம் யோஜனை உயரம் உடைய ஓர் ஆலமரம் இருக்கிறது. மேலும் மேருவின் வடக்கிலும் மற்றோர் சிறந்த பெரிய தடாகம் உள்ளது. (24) அங்கு ‘கிருத்யை’ என்ற பெயருடைய உத்யான வனமும் விளங்குகிறது. மேற் கூறிய ‘சுபாசுப’ மலைக்கு வடக்கில் ‘நீலகிரி’ யும் (25) அதற்கு வடக்கில் சிறந்த ‘சுவேதகிரி’ (வெள்ளமலை) யும் அதற்கும் வடக்கில் சந்திரன் ஒளி போன்ற ‘சிருங்ககிரி’ யும் (26) ஆகிய இம்மூன்று மலைகளும் மேற்கு ஸமுத்திரத்திற்குள் நன்றாக வியாபித்திருக்கின்றன. மஹாமேரு மலையானது இவ்வாறு சுற்றிலும் பல மலைகளால் சூழப்பட்டு விளங்குகிறது (27) மேருவிற்கு நடுவில் தெற்கு வடக்காக மிகவும் சிறிய ஓர் வெடிப்பு இருக்கின்றது. ‘மந்தரகிரி’ முதலான நான்கு மலைகளும் மேரு மலைக்கு பாதி அளவுள்ளதென்றும் (28) ‘மால்யவான்’ என்ற மலை பதினாயிரம் யோஜனை கனம் உள்ளதென்றும் அறிய வேண்டும். மேருவிற்கு தெற்கு பாகத்திலுள்ள ‘நிஷதகிரி’ முதலிய மூன்று மலைகளும் இரண்டாயிரம் யோஜனை பருமன் உள்ளதென்றும் மேற்கிலுள்ள ‘கந்தமாதன கிரி’ பதினாயிரம் யோஜனை பருமன் உள்ளதென்றும் அறியவேண்டும் ஓ! முனிவர்களே! (30) வடக்கி

नीलाद्या गिरयस्सौम्ये (स्थौल्ये) प्रत्येकं द्विसहस्रकैः । शृङ्गाचलाब्ध्योर्मध्यंतु कुरुवर्षं प्रकीर्तितम् ॥ ३१
हिरण्यवर्षं विज्ञेयं शृङ्गश्वेताद्रिमध्यतः । श्वेतनीलान्तरं रम्यं वर्षं विप्राः प्रकीर्तितम् ॥ ३२
मध्यं माल्यवदंभोध्यो र्भद्राश्वाख्यं प्रसिद्धिमत् । मध्यं हिमाचलाब्ध्यो र्यद्वर्षं तद्भारताभिधम् ॥ ३३
मध्यं किंपुरुषाख्यं तद्धिमवद्धेमकूटयोः । हेमकूटाचलस्यापि निषधस्यान्तरं द्विजाः ॥ ३४
हरिवर्षमितिख्यातं प्रत्यग्भागे तु भूसुराः । गन्धमादनवार्ध्योर्यदन्तरं केतुमालकम् ॥ ३५
इळावृताख्यं वर्षं तु मेरोरेवावृतं स्मृतम् । वासिनः कुरुवर्षे ये नीलवर्णा गतव्यथाः ॥ ३६
सर्वे कल्पतरोद्भूतफलाद्याहारजीविनः । विवाह्य सहजास्सर्वे वर्तन्ते ते कुटुंबिनः ॥ ३७
त्रयोदशसहस्राब्दजीविनस्ते द्विजोत्तमाः । अत्र केचिन्महाभागास्सिद्धास्स्फटिकसन्निभाः ॥ ३८
तावद्वर्षाणि जीवन्तस्सुखेन निवसन्ति ते । हिरण्यवर्षे न्यग्रोधफलाहारास्सुवर्चसः ॥ ३९

நீலாத்யா கிரயஸ்ஸௌம்யே (ஸ்தௌல்யே) ப்ரத்யேகம் த்விஸஹஸ்ரகை: |
ச்ருங்காசலாப்த்யோர் மத்யந்து குருவர்ஷம் ப்ரகீர்த்திதம் || 31

ஹிரண்யவர்ஷம் விக்ஞேயம் ச்ருங்கச்வேதாத்ரி மத்யத: |
ச்வேதநீலாந்தரம் ரம்யம் வர்ஷம் விப்ரா: ப்ரகீர்திதம் || 32

மத்யம் மால்யவதம்போத்யோர் பத்ராச்வாக்யம் ப்ரஸித்திமத் |
மத்யம் ஹிமாசலாப்த்யோர்யத்வர்ஷம் தத்பாரதாபிதம் || 33

மத்யம் கிம் புருஷாக்யம் தத்திமவத்ஹேமகூடயோ: |
ஹேமகூடாசலஸ்யாபி நிஷதஸ்யாந்தரம் த்விஜா: || 34

ஹரிவர்ஷமிதிக்யாதம் ப்ரத்யக்பாகேது பூஸுரா: |
கந்தமாதன வார்த்யோர் யதந்தரம் கேதுமாலகம் || 35

இளாவ்ருதாக்யம் வர்ஷம்து மேரோரேவாவ்ருதம் ஸ்ம்ருதம் |
வாஸின: குருவர்ஷேயே நீலவர்ணா கதவ்யதா: || 36

ஸர்வே கல்பதரோத்பூதபலாத்யாஹாரஜீவின: |
விவாஹ்ய ஸஹஜாஸ்ஸர்வே வர்தந்தே தே குடும்பின: || 37

த்ரயோதசஸஹஸ்ராப்தஜீவினஸ்தே த்விஜோத்தமா: |
அத்ர கேசின் மஹாபாகா ஸ்ஸித்தாஸ் ஸ்படிக ஸந்நிபா: || 38

தாவத்வர்ஷாணி ஜீவந்தஸ்ஸுகேன நிவஸந்திதே |
ஹிரண்யவர்ஷே ந்யக்ரோதபலாஹாராஸ் ஸுவர்சஸ: || 39

லுள்ள நீலகிரி முதலிய ஒவ்வொரு மலையும் இரண்டாயிரம் யோஜனை பருமன் உள்ளதாகும். 'சிருங்ககிரி'க்கும் ஸமுத்திரத்திற்கும் நடுவில் உள்ள பாகமானது 'குருவருஷம்' எனப்படும். (31) 'சிருங்ககிரி'க்கும் 'சுவேத' கிரிக்கும் நடுவில் உள்ள பாகம் 'ஹிரண்ய வருஷம்' என்றும், 'சுவேத கிரி'க்கும், 'நீலகிரி'க்கும் நடுவில் உள்ளது 'ரம்யக வருஷம்' என்றும், (32) 'மால்யவான்' என்ற மலைக்கும் ஸமுத்திரத்திற்கும் நடுவில் உள்ளது 'பத்ராச்வ வருஷம்' என்றும், இமயமலைக்கும் கடலுக்கும் நடுவில் உள்ளது 'பாரத வருஷம்' என்றும், (33) இமய மலைக்கும் ஹேமகூட மலைக்கும் நடுவில் உள்ளது 'கிம்புருஷ வருஷம்' என்றும், ஹேமகூட மலைக்கும் நிஷத மலைக்கும் இடையில் உள்ளது (34) 'ஹரி வருஷம்' என்றும் கூறப்படுகிறது. ஓ முனிவர்களே! மேற்கிலுள்ள 'கந்தமாதன' மலைக்கும் கடலுக்கும் நடுவில் உள்ளது 'கேதுமாலக வருஷம்' எனவும், (35) மேருமலையைச் சுற்றிலுமுள்ள பாகமானது 'இளாவிருத வருஷம்' எனவும் கூறப்படும். ஓ முனிவர்களே! குரு வருஷத்தில் வசிப்பவர்கள் கருத்த நிறமுடையவர்களாகவும், துக்கமற்றவர்களாகவும் (36) யாவரும் 'கல்பக விருக்ஷ'த்திலிருந்து உண்டான பழம் முதலியவைகளை சாப்பிட்டு ஜீவிப்பவர்களாகவும், கூடப் பிறந்தவர்கள் யாவரும் மணம் புரிந்து கொண்டு குடும்பிகளாக இருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் பதிமூவாயிரம் வருஷமளவும் ஜீவித்திருப்பார்கள். அங்கு மிக மகிமை பொருந்திய ஸ்படிகத்திற்கு ஒப்பானவர்களான சில சித்தர்கள் (38) அவ்வளவு வருஷகாலமே ஜீவித்துக் கொண்டு மிகவும் சுகமாய் வசித்து வருகிறார்கள். ஹிரண்யக வருஷத்தில் வசிப்பவர்கள் ஆலங்கனிகளை ஆகாரமாய் சாப்பிட்டுக் கொண்டு மிக்க காந்தியுடன் (39) 'செங்கழு நீர்' புஷ்பத்தை ஒத்த

सर्वे द्वादशसाहस्रवर्षाः कल्हारभास्वराः । रम्यवर्षे जनास्सर्वे चन्द्रकान्तसमप्रभाः ॥ ४०
एकादशसहस्राब्दजीविनः खलु ते द्विजाः । त्रयोदशसहस्राब्दं भद्राश्वे जीविनो जनाः ॥ ४१
रक्तवर्णाश्च ते सर्वे सुकुमारांगयष्टयः । वर्षेऽस्मिन् भारते नानाक्रिया नानाविधाशनाः ॥ ४२
युगानुकूलज्ञानाश्च तथैव नियतायुषः । वर्षे किंपुरुषाख्ये च सर्वे स्वादुफलाशिनः ॥ ४३
तप्तकाञ्चनसंकाशा दशसाहस्रवर्षकाः । हरिवर्षे फलाहारा श्चन्द्रकान्तसमप्रभाः ॥ ४४
सहस्राणां दश तथा वर्षाणां जीविनो जनाः । केतुमालाख्यवर्षेतु कल्हारकुसुमप्रभाः ॥ ४५
सहस्राणां दश तथा वर्षाणां जीविनो जनाः । कैतकानि फलान्येते भुञ्जन्ते ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४६
इलावृताख्यवर्षेतु शुद्धस्फटिकसन्निभाः । सर्वेऽपीक्षुरसाहारा द्वादशाब्द सहस्रकाः ॥ ४७
जीवन्ति गतशोकास्ते ब्राह्मणानामधीश्वराः । निर्जरा निर्गदा स्सर्वे वर्षेष्वष्टसु भूसुराः ॥ ४८
भारताख्येतु वर्षेऽस्मिन् जराव्याधिसमन्विताः । शुभाशुभानि कर्माणि येऽस्मिन् (यस्मिन्) भारतवर्षके ॥

ஸர்வே த்வாதச ஸாஹஸ்ர வர்ஷா: கல்ஹாரபாஸ்வரா: |
ரம்யவர்ஷே ஜனாஸ்ஸர்வே சந்த்ரகாந்த ஸமப்ரபா: || 40
ஏகாதச ஸஹஸ்ராப்தஜீவின: கலு தே த்விஜா: |
த்ரயோதச ஸஹஸ்ராப்தம் பத்ராச்வே ஜீவினோ ஜனா: || 41
ரக்தவர்ணாச்ச தே ஸர்வே ஸுகுமாராங்கயஷ்டய: |
வர்ஷேऽஸ்மின் பாரதே நானாக்ரியா நானாவிதாசனா: || 42
யுகானுகூலஞானாச்ச ததைவ நியதாயுஷ: | வர்ஷே கிம்புருஷாக்யேச ஸர்வே ஸ்வாதுபலாசின: || 43
தப்தகாஞ்சனஸங்காசா தசஸாஹஸ்ர வர்ஷகா: | ஹரிவர்ஷே பலாஹாராச்சந்த்ரகாந்த ஸமப்ரபா: || 44
ஸஹஸ்ராணாம் தச ததா வர்ஷாணாம் ஜீவினோ ஜனா: | கேதுமாலாக்ய வர்ஷேது கல்ஹாரகுஸுமப்ரபா: 45
ஸஹஸ்ராணாம் தச ததா வர்ஷாணாம் ஜீவினோ ஜனா: |
கைதகானி பலான்யேதே புஞ்ஜந்தே ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 46
இளாவ்ருதாக்யவர்ஷேது சுத்தஸ்படிக ஸன்னிபா: |
ஸர்வேऽபீக்ஷுரஸாஹாரா த்வாதசாப்தஸஹஸ்ரகா: || 47
ஜீவந்தி கதசோகாஸ்தே ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: |
நிர்ஜரா நிர்கதாஸ்ஸர்வே வர்ஷேஷ்வஷ்டஸு பூஸுரா: || 48
பாரதாக்யே து வர்ஷேऽஸ்மின் ஜராவ்யாதி ஸமன்விதா: |
சுபாசுபானி கர்மாணி யேऽஸ்மின் (யஸ்மின்) பாரதவர்ஷகே || 49

காந்தி உள்ளவர்களாய் பன்னிரெண்டாயிரம் வருஷமளவும் ஜீவித்திருக்கிறார்கள். 'ரம்யக வருஷத்'திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் சந்திர காந்தக் கல்லுக்கு நிகரான காந்தியை உடையவர்களாய் (40) பதினோராயிரம் வருஷமளவும் ஜீவித்திருக்கிறார்கள். பத்ராச்வ வருஷத்தில் உள்ள ஜனங்களெல்லாம் பதிமூவாயிரம் வருஷமளவும் ஜீவித்திருப்பவர்களாகவும் (41) சிவப்பு நிறமுடையவர்களாகவும் மிக அழகிய சரீரத்தை உடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள். இந்த பாரத வருஷத்தில் உள்ள ஜனங்களெல்லாம் பல தொழில்களை உடையவர்களாகவும், பல ஆகாரங்களை சாப்பிடுபவர்களாகவும் (42) யுகத்திற்குத் தக்க அறிவை உடையவர்களாகவும், அவ்விதமே யுகத்திற்குத் தக்க ஆயுளை உடையவர்களுமாய் இருப்பார்கள். (43) கிம்புருஷ வருஷத்தில் உள்ளவர்கள் இனிப்பான பழங்களை புசிப்பவர்களாகவும், உருக்கிய தங்கத்திற்கு ஒப்பானவர்களாகவும், பதினாயிரம் வருஷமளவும் ஜீவிக்கின்றவர்களாகவும் இருப்பார்கள். ஹரி வருஷத்தில் உள்ளவர்கள் பழவர்க்கங்களை சாப்பிடுபவர்களாகவும் சந்திர காந்தக் கல்லிற்கு நிகரான காந்தி உடையவர்களாகவும் பதினாயிரம் வருஷமளவும் ஜீவித்திருப்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். கேதுமால வருஷத்தில் உள்ளவர்கள் செங்கழு நீர் புஷ்பத்திற்கு நிகரான காந்தியை உடையவர்களாகவும் (45) பதினாயிரம் வருஷம் ஜீவித்திருப்பவர்களாகவும், தாழங் கனிகளை சாப்பிடுகின்றவர்களாகவும் இருப்பார்கள்; ஓ முனிவர்களே (46) இளாவிருத வருஷத்தில் உள்ளவர்கள் சுத்தமான ஸ்படிகத்திற்கு ஒப்பானவர்களாகவும் கரும்பு ரஸத்தை ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களாகவும், துக்கமற்றவர்களாகவும் பனிரெண்டாயிரம் வருஷமளவும் ஜீவித்திருப்பார்கள். ஓ முனிவர்களே மற்ற எட்டு வருஷங்களில் உள்ள யாவரும் கிழத்தன்மையற்றவர்களாகவும், வியாதியற்றவர்களாகவும் இருப்பார்கள். (48) இந்த பாரத வருஷத்திலுள்ள ஜனங்கள் கிழத்தன்மையையும், வியாதிகளையும்

कुर्वन्त्येतेऽन्यवर्षेषु नरकेषु न (च) यान्ति हि । कर्मभूमिरियं तस्मात्फलभूमिरितः परा ॥ ५०
हिमवद्धेमकूटाद्र्योर्मध्ये कैलासपर्वतः । राजते राजतैश्शृङ्गैर्नानारत्नविचित्रितैः ॥ ५१
अत्र देव्या महादेव स्साकंदेवैस्तपोधनैः । विराजते स्तूयमानः परमानन्दनिर्भरः ॥ ५२
संहारे सर्वभूतानां विष्ण्वादीनां च सोऽद्रिराट् । ब्रह्माण्डमाशु निर्भिद्य वर्तते शंकराज्ञया ॥
ऋषयः — द्वीपस्यास्याधिपः कोवा सूत तं वर्णयाद्य नः ॥ ५३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

जम्ब्वादि षड् द्वीपानां निरूपणम् ॥

सूतः — इति तेषां वचश्श्रुत्वा प्राहैतांस्तापसेश्वरान् । स्वायंभुवाख्यो यो धातुः पुत्रः प्रियव्रताह्वयम् ॥ १
लेभे तनूजं परमं सर्वलक्षण संयुतम् । सप्तद्वीपां वसुमतीमशासीदयमीश्वरः ॥ २

குர்வந்த்யேதேSந்யவர்ஷேஷு நரகேஷு ந (ச) யாந்தி ஹி । கர்மபூமிரியம் தஸ்மாத்பலபூமிரித: பரா 50
ஹிமவத்தேமகூடாத்ரியோர் மத்யே கைலாஸ பர்வத: ।
ராஜதே ராஜதைச்ச்ருங்கைர் நானாரத்னவிசித்ரிதை: ॥ 51
அத்ர தேவ்யா மஹாதேவஸ்ஸாகம் தேவைஸ்தபோதனை: । விராஜதே ஸ்தூயமான: பரமானந்தநிர்பர: 52
ஸம்ஹாரே ஸர்வபூதானாம் விஷ்ண்வாதீனாஞ்ச ஸோSத்ரிராட் ।
ப்ரும்ஹாண்டமாசு நிர்பித்ய வர்ததே சங்கராக்ஞயா ॥
ருஷய: — த்வீபஸ்யாஸ்யாதிப: கோவா ஸூத தம் வர்ணயாத்ய ந: ॥ 53

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகோனசத்வாரிம்சோSத்யாய: ॥

॥ அத சத்வாரிம்ஸோSத்யாய: ॥

ஜம்பு முதலிய ஆறு தீவுகளின் வர்ணனை

ஸூத: — இதி தேஷாம் வசச்ச்ருத்வா ப்ராஹைதாம்ஸ்தாபஸேச்வரான் ।
ஸ்வாயம்புவாக்யோ யோ தாது: புத்ர: ப்ரியவ்ருதாஹ்வயம் ॥ 1
லேபே தனூஜம் பரமம் ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுதம் । ஸப்தத்வீபாம் வஸுமதீமசாஸீதயமீச்வர: ॥ 2

உடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள். இந்த பாரத வருஷத்தில் புண்ணியம், பாபம் இவைகளைச் செய்பவர்கள் முறையே புண்ணியம் செய்பவர்கள் மற்ற எட்டு வருஷங்களையும், பாபம் செய்பவர்கள் நரகங்களையும் அடைவார்கள். ஆகையால் இது 'கர்மபூமி' எனவும் மற்றவையெல்லாம் 'போகபூமி' எனவும் சொல்லப்படும். (50) இமய மலைக்கும் ஹேமகூட மலைக்கும் நடுவில் 'கைலாச மலை' யானது பல ரத்னங்களால் விநோதமான வெள்ளிக் கொடுமுடிகளுடன் விளங்குகின்றது. (51) அதில் ஸ்ரீ மஹாதேவர் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் துதி செய்யப்பட்டவராயும், பரமானந்தத்தால் நிரம்பியவராயும், ஸ்ரீ பார்வதி தேவியோடு விளங்குகிறார். (52) அந்த மலையரசனேவெனில் விஷ்ணு முதலிய எல்லா பிராணிகளுடையவும் பிரளய காலத்திலும் ஸ்ரீ சிவனின் ஆக்ஞையால் வளர்ந்து பிரம்மாண்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு இருக்கிறது. ரிஷிகள் கேட்கிறார்கள். ஓ முனிவரே! இந்த ஜம்பூத்வீபத்திற்கு யார் அதிபர் என்பதை எங்களுக்குக் கூறவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். (53)

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது அத்தியாயம்

ஸூத முனிவர் இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த தவசிரேஷ்டர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! பிரம்மாவின் புத்திரரான ஸ்வாயம்புவமனு என்பவர்

तस्यात्मजास्समभवन् सप्तलोकेषु विश्रुताः । आग्नीध्राख्यस्य पुत्रस्य जंबूद्वीपमिदं ददौ ॥ ३
अन्येषामात्मजानांतु द्वीपान्यन्यानि दत्तवान् । एतस्याप्यभवन् पुत्रा नव सर्वत्र विश्रुताः ॥ ४
तेषां विभज्य नवधा द्वीपमेतत् द्विजोत्तमाः । प्रदत्तानि हि वर्षाणि तत्तन्नामान्यनुक्रमात् ॥ ५
कुरुर्हिरण्यको रम्यो भद्राश्वो भरतस्तथा । तथा किंपुरुषश्चान्यो हरिरप्यतुलः परः ॥ ६
केतुमाल इळश्चैवं विख्यातास्ते नवात्मजाः । वर्षमेतच्च विज्ञेयं भारतं भरतस्य हि ॥ ७
भरतस्य सुताश्चाष्टौ बभूवुः कन्यया सह । विभज्य नवधा वर्षं भारतं भरतोऽप्ययम् ॥ ८
अपत्येभ्यो ददौ धीमान्यथान्यायमरिन्दमः । तत्पुत्राणाञ्च ये देशास्ते वै म्लेच्छभुवःस्मृताः ॥ ९
तत्कुमार्यास्तु देशोऽयं कुमारीखण्डसंज्ञकः । सहस्रयोजनायामो निवसन्त्यत्र कर्मठाः ॥ १०
अत्र भागीरथी पुण्या गौतमी यमुना तथा । सरस्वती कौशिकीच कावेरी नर्मदा तथा ॥ ११
कम्पापम्पा तुङ्गभद्रा कुशाच क्षीरनद्यपि । पाञ्चाली गोमती शूरी शिखी पापविनाशिनी ॥ १२

தஸ்யாத்மஜாஸ்ஸமபவன் ஸப்தலோகேஷு விச்ருதா: ।
ஆக்னீத்ராக்யபுத்ரஸ்ய ஜம்பூத்வீபமிதம் ததௌ ॥ 3
அன்யேஷாமாத்மஜானாம் து த்வீபான்யன்யானி தத்தவான் ।
ஏதஸ்யாப்யபவன்புத்ரா நவ ஸர்வத்ர விச்ருதா: ॥ 4
தேஷாம் விபஜ்ய நவதா த்வீபமேதத் த்விஜோத்தமா: ।
ப்ரதத்தானி ஹி வர்ஷாணி தத்தந்நாமான்யநுக்ரமாத் ॥ 5
குருர்ஹிரண்யகோ ரம்யோ பத்ராச்வோ பரதஸ்ததா ।
ததா கிம்புருஷச்சான்யோ ஹரிரப்யதுல: பர: ॥ 6
கேதுமால இளச்சைவம் விக்யாதாஸ்தே நவாத்மஜா: ।
வர்ஷமேதச்ச விக்ஞேயம் பாரதம் பரதஸ்ய ஹி ॥ 7
பரதஸ்ய ஸுதாச்சாஷ்டௌ பபூவு: கன்யயா ஸஹ ।
விபஜ்ய நவதா வர்ஷம் பாரதம் பரதோऽப்யயம் ॥ 8
அபத்யேப்யோ ததௌ தீமான் யதாந்யாயமரிந்தம: ।
தத்புத்ராணாஞ்ச யே தேசாஸ்தே வை ம்லேச்சபுவ: ஸ்ம்ருதா: ॥ 9
தத்குமார்யாஸ்து தேசோऽயம் குமாரீகண்டஸம்க்ஞக: ।
ஸஹஸ்ரயோஜனயாமோ நிவஸந்த்யத்ர கர்மடா: ॥ 10
அத்ர பாகீரதீபுண்யா கௌதமீ யமுனா ததா । ஸரஸ்வதீ கௌசிகீச காவேரீ நர்மதா ததா ॥ 11
கம்பா பம்பா துங்கபத்ரா குசாச க்ஷீரநத்யபி । பாஞ்சாலீ கோமதீ சூரீ சிகீ பாபவினாசினீ ॥ 12

ஸகல லக்ஷணங்களோடு கூடியவரும் மிகச் சிறந்தவருமான பிரியவிருதன் என்ற ஓர் புத்திரரை அடைந்தார். அந்த பிரியவிருதர் ஏழு தீவங்களோடு கூடிய பூமியை ஆண்டு வந்தார். (2) அவருக்கு ஏழு உலகங்களிலும் பிரசித்தி அடைந்தவர்களான ஏழு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஆக்னீத்ரர் என்ற பிள்ளைக்கு இந்த ஜம்பூத்வீபத்தையும் (3) மற்ற பிள்ளைகளுக்கு மற்ற த்விபங்களையும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார். அந்த ஆக்னீத்ரருக்கு எங்கும் பிரசித்தி பெற்ற ஒன்பது பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். (4) ஓ முனிவர்களே! இந்த ஜம்பூத்விபமானது ஒன்பது பங்காய் பிரிக்கப்பட்டு அந்த ஒன்பது பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டன. அந்த ஒன்பது பாகங்களும் முறையே அவரவர்களின் பெயரைக் கொண்ட வருஷங்களாக விளங்குகின்றன. (5) அப்பிள்ளைகளாவெனில் குரு, ஹிரண்யகன், ரம்யன், பத்ராச்வன், பரதன், கிம்புருஷன், நிகரற்ற ஹரி (6) கேதுமாலன், இளன் ஆகிய ஒன்பது பெயர்கள். இந்த பாகமானது பரதனுடையதாகையால் பாரத வருஷம் என அறியப்படுகிறது. (7) பரதனுக்கு எட்டுப் பிள்ளைகளும் ஓர் பெண்ணும் பிறந்தார்கள். சத்ருக்களை நாசம் செய்பவனும் மிகபுத்திசாலியுமான இந்த பரதன் தனது பாரத வருஷத்தை ஒன்பது பங்குகளாய் பிரித்து முறைப்படி தன் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தார். அப்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தேசங்களெல்லாம் மிலேச்சர்கள் வசிக்கும் பூமியாகும். (9) ஆனால் அவன் குமாரிக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஆயிரம் யோஜனை விஸ்தீரணம் உள்ள தேசத்திற்கு 'குமாரி கண்டம்' எனப் பெயர். இதில் நல்ல கர்மாக்களை செய்துவரும் பெரியோர்கள் வசிக்கிறார்கள். (10) மேலும் அதில் மிகப் பரிசுத்தமான கங்கை, கௌதமி, யமுனை, சரஸ்வதி, கௌசிகி, காவேரி, நர்மதை (11) கம்பை, பம்பை, துங்கபத்திரை, குசை, பாலாறு (க்ஷீரநதி), பாஞ்சாலி, கோமதி, சூரி, சிகி, பாபவிநாசினி, (12)

धूतपापा शंखवाही भारद्वाजी शिखा तथा । शार्वरी चन्द्रभागा च सरयूर्वेणुपिङ्गळा ॥ १३
सुवर्णमुखरीचान्या ताम्रपर्णीच कुण्डला । पिनाकिनी वेगवती तथा स्कन्दनदी शुभा ॥ १४
एवमाद्याः पुण्यनद्यः प्रवहन्त्यत्र भूसुराः । गिरयस्सप्त विख्याता महेन्द्रमलयौ तथा ॥ १५
मानुषः पारियात्रश्च शक्तिर्विन्ध्यश्च सह्यकः । काशी काञ्चीमुखान्यत्र सप्तैतानि स्थलान्यपि ॥ १६
अष्टोत्तरसहस्राणि शिवस्थानान्यपि द्विजाः । अग्रहाराश्च बहवो वैदिकब्राह्मणालयाः ॥ १७
वैदिकेनोक्तमार्गेण स्वाचारानाचरन्ति ते । जंबूद्वीपमिदं प्रोक्तं लक्षयोजनमानतः ॥ १८
आवृत्य लवणाम्भोधिरेतल्लक्षप्रमाणतः । लवणांभोधिमावृत्य शाकद्वीपं स्मृतं द्विजाः ॥ १९
द्विलक्षयोजनायाममनेकाश्चर्यसंयुतम् । प्रियव्रतात्मजोऽत्रेशो नाम्ना गोमेदकः स्मृतः ॥ २०
उत्पाद्य तनयान् सप्त सप्तधैतद्विभज्य च । तेभ्यः प्रादाद्गिरिश्रेष्ठास्सप्तचात्र वसन्ति हि ॥ २१
सोमकस्सुमनाश्चन्द्रो दुन्दुभिश्च महागिरिः । वप्राजिनो नारदीयो गोमेदाख्यश्च भूधराः ॥ २२
नद्यश्च सप्तसंख्याकाः प्रवहन्ति सुपावनाः । शिवा विपापा अमृता सुकृता मनुदत्तका ॥ २३

தூதபாபா சங்கவாஹீ பாரத்வாஜீ சிகா ததா | சார்வரீ சந்த்ரபாகாச ஸரயூர் வேணுபிங்களா || 13
ஸுவர்ணமுகரீ சான்யா தாம்ரபர்ணீச குண்டலா | பிநாகினீ வேகவதீ ததா ஸ்கந்தநதீ சுபா || 14
ஏவமாத்யா: புண்யநத்ய: ப்ரவஹந்த்யத்ர பூஸுரா: | கிரயஸ்ஸப்தவிக்யாதா மஹேந்த்ரமலயௌ ததா 15
மானுஷ: பாரியாத்ரச்ச சக்திர் விந்த்யச்ச ஸஹ்யக: | காசீ காஞ்சீ முகான்யத்ர ஸப்தைதானிஸ்தலான்யபி

அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ராணி சிவஸ்தானான்யபி த்விஜா: |
அக்ரஹாராச்ச பஹவோ வைதிகப்ராம்ஹணாலயா: || 17

வைதிகேனோக்தமார்கேண ஸ்வாசாரானாசரந்தி தே | ஜம்பூத்விபமிதம் ப்ரோக்தம் லக்ஷயோஜனமானத:

ஆவ்ருத்ய லவணாம்போதிரேதல்லக்ஷப்ரமாணத: |
லவணாம்போதிமாவ்ருத்ய சாகத்வீபம் ஸ்ம்ருதம் த்விஜா: || 19

த்விலக்ஷயோஜனாயாமமநேகாச்சர்யஸம்யுகம் |
ப்ரியவ்ரதாத்மஜோऽத்ரேசோ நாம்னா கோமேதக: ஸ்ம்ருத: || 20

உத்பாத்ய தநயான்ஸப்த ஸப்ததைதத்விபஜ்யச |
தேப்ய: ப்ராதாத்கிரிச்ரேஷ்டாஸ்ஸப்தசாத்ர வஸந்தி ஹி || 21

ஸோமகஸ்ஸுமநாச்சந்த்ரோ துந்துபிச்ச மஹாகிரி: |
வப்ராஜினோ நாரதீயோ கோமேதாக்யச்ச பூதரா: || 22

நத்யச்ச ஸப்தஸங்க்யாகா: ப்ரவஹந்தி ஸுபாவநா: | சிவா விபாபா அம்ருதா ஸுக்ருதா மநுதத்தகா|| 23

பாபங்களைப் போக்கும் சங்கவாகி, பாரத்வாஜீ, சிகை, சார்வரி, சந்திரபாகை, சரயு, வேணுபிங்களை (13) சுவர்ண முகரி, தாம்பரபரணி, குண்டலை, பிநாகி (பெண்ணை), வேகவதி (வைகை), மங்களத்தைச் செய்யும் ஸ்கந்த நதி (14) இவை முதலிய புண்ணிய நதிகள் கூடுகின்றன. ஓ முனிவர்களே மேலும் இதில் மஹேந்திரம், மலையம், மானுஷம், பாரியாத்ரம், சக்தி, விந்தியம், சஹ்யகம் ஆகிய பிரசித்தமான ஏழு மலைகள் உள்ளன. மேலும் காசி, காஞ்சி முதலிய ஏழு புண்ணிய ஸ்தலங்களும் (16) ஆயிரத்தெட்டு சிவஸ்தலங்களும் உள்ளன. ஓ முனிவர்களே அநேகம் அக்ரஹாரங்களும் வேத முறைப்படி நடக்கும் பிராம்மணர்களின் வீடுகளும் அங்கு இருக்கின்றன. (17) அவர்கள் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட முறைப் படி தனது அனுஷ்டானங்களை செய்து வருகிறார்கள். இந்த ஜம்பூத்வீபமானது லக்ஷ யோஜனை அளவுள்ள தென கூறப்படும். (18) லக்ஷ யோஜனை அளவுள்ள உப்புக்கடலானது இதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இந்த உப்புக் கடலுக்குச் சுற்றிலும் இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தீரணம் உள்ளதும் பல ஆச்சரியங்களோடு கூடியதுமான 'சாகத்வீபம்' எனப்படும். பிரிய விரதனுடைய புத்திரனான 'கோமேதகன்' இதற்கு அரசன். (20) அவன் ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்கு சாகத்வீபத்தை ஏழு பங்காய் பிரித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். இதில் ஸோமகம் ஸுமனஸ், சந்திரம், துந்துபி, மஹாகிரி, வப்ராஜினம் நாரதீயம், கோமேதம் ஆகிய ஏழு மலைகள் உள்ளன. (22) மேலும் அங்கு எல்லா விருப்பங்களையும் கொடுக்கக்கூடியவைகளும், மிகப் பரிசுத்தங்களுமான சிவை, விபாபை, அமிர்தை, ஸுகிர்தை,

सिद्धिः क्रमाभिधाचान्या सर्वकामफलप्रदाः । आवृत्य चैतत्क्षीराब्धिर्द्विलक्षेण विराजते ॥ २४
क्षीरांभोधिं समावृत्य कुशद्वीपं स्मृतं द्विजाः । चतुर्लक्षप्रमाणेन योजनानाञ्चवै स्मृतम् ॥ २५
प्रियव्रतात्मजोऽत्रान्यो वपुष्मानधिपः खलु । उत्पाद्य तनयान्सप्त सप्तधैतद्विभज्य च ॥ २६
प्रादात्तेभ्यो यथान्यायं सर्वशास्त्रार्थवित्तमः । जोनारूप्या मतिर्धूम्रा नेत्रा पापविमोचना ॥ २७
वृत्तिरित्यत्र परमा नद्यस्सप्त सुपावनाः । उन्नतः कुमुदश्चैव कुमारो मेघशंखकौ ॥ २८
महिमा द्रोणकस्सप्त गिर्योऽप्यत्र भूसुराः । दध्यब्धिरेतदावृत्य चतुर्लक्षप्रमाणकः ॥ २९
एतस्याप्यभितः क्रौञ्चद्वीपं प्रियव्रतात्मजः । ज्योतिष्मानस्य तनुजास्सप्त संख्यास्तुजज्ञिरे ॥ ३०
तेषां प्रादाद्विभज्यैतत्सप्तधास सरिन्नगम् । कुशेशयो हरिश्चैव पुष्पावर्तश्च विद्रुमः ॥ ३१
हिमाद्रिर्द्युतिमांश्चैव मन्दरस्सप्ततेऽचलाः । शिवा विधूतपापाच हिमा पूर्णा विनीतका ॥ ३२
तथान्या खिलपापाचस्तंभा सप्तसरिद्वराः । अष्टलक्षप्रमाणेन योजनानामिदं द्विजाः ॥ ३३
घृताब्धिरेतदावृत्य साष्टलक्षप्रमाणकः । आवृत्य शाल्मलीद्वीपमेतत्षोडशलक्षकम् ॥ ३४

ஸித்தி: க்ரமாபிதாசான்யா ஸர்வகாம பலப்ரதா: |
ஆவ்ருத்ய சைதத்க்ஷீராப்திர் த்விலக்ஷேணவிராஜதே || 24
க்ஷீராம்போதிம் ஸமாவ்ருத்ய குசத்வீபம் ஸ்ம்ருதம் த்விஜா: |
சதுர்லக்ஷப்ரமாணேநயோஜநாஞ்ஞ்ச வைஸ்ம்ருதம் || 25
ப்ரியவ்ரதாத்மஜோऽத்ரான்யோ வபுஷ்மாநதிப: கலு |
உத்பாத்ய தநயான்த்ஸப்த ஸப்ததைதத்விபஜ்யச || 26
ப்ராதாத் தேப்யோ யதாந்யாயம் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவித்தம: |
ஜோநா ரூப்யா மதிர் தூம்ரா நேத்ரா பாபவிமோசனு || 27
வ்ருத்திரித்யத்ர பரமா நத்யஸ்ஸப்த ஸுபாவனு: | உன்னத: குமுதச்சைவ குமாரோ மேகசங்ககௌ || 28
மஹிமா த்ரோணகஸ்ஸப்த கிரயோऽப்யத்ர பூஸுரா: | தத்யப்திரேத தாவ்ருத்ய சதுர்லக்ஷப்ரமாணக: 29
ஏதஸ்யாப்யபித: க்ரௌஞ்சத்வீபம் ப்ரியவ்ரதாத்மஜ: |
ஜ்யோதிஷ்மாநஸ்ய தநுஜாஸ்ஸப்தஸங்க்யாஸ்துஜஜ்ஞிரே || 30
தேஷாம் ப்ராதாத்விபஜ்யைதத் ஸப்ததா ஸஸரிந்நகம் |
குசேசயோ ஹரிச்சைவ புஷ்பாவர்தச்ச வித்ரும: || 31
ஹிமாத்ரிர் த்யுதிமாம்ச்சைவ மந்தரஸ்ஸப்த தேऽசலா: | சிவா விதூதபாபாச ஹிமா பூர்ணு விநீதகா || 32
ததான்யா கிலபாபாச ஸ்தம்பா ஸப்தஸரித்வரா: | அஷ்டலக்ஷப்ரமாணேந யோஜநுநாமிதம் த்விஜா: 33
க்ருதாப்திரேததாவ்ருத்ய ஸாஷ்டலக்ஷப்ரமாணக: | ஆவ்ருத்ய சால்மலித்வீப மேதத்ஷோடசலக்ஷகம் 34

மனுதத்தை, ஸித்திக்ரமை ஆகிய ஏழு நதிகள் ஓடுகின்றன. இந்த த்வீபத்தை இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை விஸ்திரணமுள்ள பாற்கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஓ முனிவர்களே அக்கடலை சூழ்ந்திருக்கும் பூமியானது குசத்வீபம் எனப்படும். அது நான்கு லக்ஷம் யோஜனை விஸ்திரணம் உள்ளது. (25) இத்தீவில் பிரியவிரத புத்திரனை 'வபுஷ்மான்' (நல்ல மேனியைக் கொண்டவன்) என்றவன் அரசாண்டு வந்தான். எல்லா சாஸ்த்திரார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்த அவன் ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்கு அத்தீவை முறைப்படி ஏழு பங்குகளாக பகிர்ந்து கொடுத்தான். அங்கு 'ஜோனை', 'ரூப்யை', 'மதி' 'தூம்ரை', 'நேத்ரை', 'பாபவிமோசனி', (27) 'விருத்தி' ஆகிய மிக பரிசுத்தமுள்ள சிரேஷ்டமான ஏழு ஆறுகளும் 'உன்னதம்', 'குமுதம்', 'மேகம்', 'சங்கம்', குமாரம்' (28) 'மஹிமை', 'துரோணகம்' ஆகிய ஏழு மலைகளும் உள்ளன. ஓ முனிவர்களே! இத்தீவை நான்கு லக்ஷம் யோஜனை விஸ்திரணமுடைய தயிர் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. (29) இதைச் சுற்றிலும் உள்ளது 'க்ரௌஞ்சத்வீபம்' எனப்படும் அத்தீவிற்கு பிரியவிரத புத்திரனை 'ஜ்யோதிஷ்மான்' என்பவன் அரசன். அவனுக்கு ஏழு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். (30) அவன் நதிகளோடும், மலைகளோடும் கூடிய அத்தீவை அவர்களுக்கு ஏழு பங்காய் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அத்தீவில் 'குசேசயம்', 'ஹரி', 'புஷ்பாவிருத்தம்', 'வித்ருமம்' (31) 'ஹிமாத்ரி', 'த்யுதிமான்', 'மந்தரம்' ஆகிய ஏழு மலைகளும் 'சிவை', 'விதூதபாபை', 'ஹிமை', 'பூர்ணை', 'புனிதகை' (32) 'கில பாபை', 'ஸ்தம்பை' ஆகிய சிறந்த ஏழு நதிகளும் உள்ளன. ஓ முனிவர்களே எட்டு லக்ஷம் யோஜனை விஸ்திரணமுள்ள இத்தீவை (33) எட்டு லக்ஷம் விஸ்திரணமே

द्युतिः प्रियव्रतसुतस्सप्तैतत्संविभज्यच । सप्तपुत्रान्समुत्पाद्य तेभ्यः प्रादाद्यथाक्रमम् ॥ ३५
तिमिरस्सुरभिश्चैव वामनश्च विरुद्धकः । सम्यक्तटोदुन्दुभिश्च पुण्डरीकोऽत्र सप्तते ॥ ३६
कुमुदा कबरी धात्री यामा पौण्डरिका तथा । मनोपमाच सन्ध्याह्वा नद्यस्सप्त सुपावनाः ॥ ३७
आवृत्य षोडशेनैतदिक्षवब्धिर्लक्षकेणहि । द्वीपं गोमेदकं विप्रा द्वात्रिंशल्लक्षयोजनम् ॥ ३८
हव्यः (भव्यः) प्रियव्रतसुतश्शास्त्येतद्धर्ममार्गतः । उत्पाद्य तनयान् त्सप्ततेषामेतद्विभज्यच ॥
दत्तवानत्र गिरयस्सप्तसंख्यावसन्तिहि ॥ ३९
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एक चत्वारिंशोऽध्यायः ॥
पुष्करद्वीप वर्णनम् ॥

सिंहकः क्रौञ्चकश्चैव चलकोऽस्तोदयाचलौ । अांबिकेयाभिधान्योऽपि रम्यकश्च महागिरिः ॥ १

த்யுதி: ப்ரியவ்ருதஸுத ஸ்ஸப்தைதத் ஸம்விபஜ்யச ।
ஸப்தபுத்ரான் ஸமுத்பாத்ய தேப்ய: ப்ராதாத்யதாக்ரமம் ॥ 35
திமிரஸ்ஸுரபிச்சைவ வாமனச்ச விருத்தக: । ஸம்யக்தடோ துந்துபிச்ச புண்டரீகோऽத்ர ஸப்ததே ॥ 36
குமுதா கபரீ தாத்ரீ யாமா பௌண்டரிகா ததா ।
மனோபமாச ஸந்த்யாஹ்வா நத்யஸ்ஸப்த ஸுபாவனா: ॥ 37
ஆவ்ருதய ஷோடசேநைததிக்ஷவப்திர்லக்ஷகேணஹி ।
த்வீபம் கோமேதகம் விப்ரா த்வாத்ரிம்சல்லக்ஷயோஜனம் ॥ 38
ஹவ்ய: (பவ்ய:) ப்ரியவ்ருதஸுதச்சாஸ்த்யேதத்தர்ம மார்கத: ।
உத்பாத்ய தநயான் த்ஸப்த தேஷாமேதத்விபஜ்யச ॥
தத்தவானத்ர கிரயஸ்ஸப்தஸங்க்யா வஸந்திஹி ॥ 39
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே சத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥
புஷ்கரத்தீவின் வர்ணனை

ஸிம்ஹக: க்ரௌஞ்சகச்சைவசலகோऽஸ்தோதயாசலௌ ।
ஆம்பிகேயாபிதான்யோऽபி ரம்யகச்ச மஹாகிரி: ॥ 1

கொண்ட நெய் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. இக்கடலை சுற்றிலும் பதினாறு லக்ஷம் யோஜனை கொண்ட 'சால்மலி' தீபம் இருக்கிறது. பிரியவிருத புத்திரனை த்யுதி என்பவன் ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்கு முறைப்படி ஏழு பங்குகளாக பிரித்துக் கொடுத்தான். (35) இதில் 'திமிரம்', 'சுரபி', 'வாமனம்', 'விருத்தகம்', 'ஸம்யக்தடம்', 'துந்துபி', 'புண்டரீகம்' ஆகிய ஏழு மலைகளும் (36) 'குமுதை', 'கபரி', 'தாத்ரீ', 'யாமா', 'பௌண்டரிகா', 'மனோபமை', 'சந்த்யை' ஆகிய மிக பரிசுத்தமான ஏழு நதிகளும் இருக்கின்றன. (37) இத்தீவை பதினாறு லக்ஷம் யோஜனை அளவுகொண்ட கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஓ முனிவர்களே இக்கடலுக்கு சுற்றிலுமுள்ள 'கோமேதக' தீபமானது முப்பத்து இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை அளவு கொண்டது. (38) இதை பிரியவிருத புத்திரனை ஹவ்யன் என்பவன் நீதி முறைப்படி ஆண்டு வந்தான். அவன் ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்கு அத்தீவை ஏழு பங்குகளாக பிரித்துக் கொடுத்தான். இதிலும் ஏழு மலைகள் உள்ளன. (39)

நாற்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தியோருவது அத்தியாயம்.

அந்த கோமேதகத் தீவில் 'சிம்ஹகம்', 'க்ரௌஞ்சம்', 'சலகம்', அஸ்தகிரி', 'உதயகிரி' 'ஆம்பிகேயம்', பெரிய மலையான 'ரம்யகம்' ஆகிய ஏழு மலைகளும் (1) 'அயாதி', 'தேனுகை,

अयाती धेनुका पुण्या कपर्दी सुकुमारका । कुमारप्रळयाचेक्षुरसा सप्त सरिद्वराः ॥ २
मध्वब्धिरेतदावृत्य द्वात्रिंशल्लक्षयोजनः । पुष्करद्वीपमावृत्य चैतत्तोयं द्विजोत्तमाः ॥ ३
योजनानाञ्चतुष्षष्टिर्लक्षमानेन विस्तृतम् । प्रियव्रतात्मजस्तत्र च्यवनोऽधिपतिः खलु ॥ ४
संबभूवतुरस्यापि तनयौ द्वौ महाबलौ । तयोर्विभज्य तद्द्वीपं दत्तवानयमात्मवित् ॥ ५
वृषभश्च महेन्द्रश्च वरुणो नीलपर्वतः । वराहेन्द्रौच माहेन्द्रस्सप्तैवमचलेश्वराः ॥ ६
कुटिलाच शिवोमेन्द्रे धरणी सुमनास्तथा । सिंहिकाच कुमार्यन्या सप्तनद्यस्सुपावनाः ॥ ७
द्वीपेऽस्मिन्नचलोऽन्योऽपि पञ्चाशल्लक्षयोजनः । निवसन्त्यत्र दिक्पालाइन्द्राद्यालोकविश्रुताः ॥ ८
योजनानाञ्चतुष्षष्टिर्लक्षेणावृत्यवारिधिः (तिष्ठति) । एतद्द्वीपं समावृत्य स्वादूदो राजते खलु ॥ ९
द्वीपेष्वेतेषु गिरयस्सप्त सप्तसुचापरे । प्राकारवद्विराजन्ते समावृत्य पयोनिधीन् ॥ १०
आरभ्य मेरुं द्वीपानि ससमुद्राणि सप्त च । सहस्राणाञ्च पञ्चाशत्पञ्चाशाऽधिकं तथा ॥ ११
शतद्वयंच लक्षाणां मानमेतद्धि निश्चितम् । दशकोटिप्रमाणेन स्वर्णभूमिस्ततो द्विजाः ॥ १२

அயாதீ தேனுகா புண்யா கபர்தீ ஸுகுமாரகா | குமாரப்ரளயாசேக்ஷுரஸா ஸப்த ஸரித்வரா: || 2
மத்வப்திரேததாவ்ருத்ய த்வாத்ரிம்சல்லக்ஷயோஜன: |
புஷ்கரத்வீபமாவ்ருத்ய சைதத்தோயம் த்விஜோத்தமா: || 3
யோஜனாநாஞ்சதுஷ்ஷஷ்டிர் லக்ஷமானேன விஸ்த்ருதம் |
ப்ரியவ்ரதாத்மஜஸ்தத்ர ச்யவனோऽதிபதி: கலு || 4
ஸம்பபூவதுரஸ்யாபி தனயௌ த்வௌ மஹாபலௌ | தயோர்விபஜ்ய தத்த்வீபம் தத்தவானயமாத்மவித் ||
வ்ருஷபச்ச மஹேந்த்ரச்ச வருணோ நீலபர்வத: | வராஹேந்த்ரௌச மாஹேந்த்ரஸ்ஸப்தைவமசலேச்வரா:
குடிலாச சிவோமேந்த்ரே தரணீ ஸுமனாஸ்ததா | ஸிம்ஹிகாச குமார்யன்யா ஸப்தநத்யஸ்ஸுபாவனா: ||
த்வீபேऽஸ்மின்னசலோऽன்யோऽபி பஞ்சாசல்லக்ஷயோஜன: |
நிவஸந்த்யத்ர திக்பாலா இந்த்ராத்யா லோகவிச்ருதா: || 8
யோஜனாநாஞ்சதுஷ்ஷஷ்டிர் லக்ஷேணாவ்ருத்யவாரிதி: (திஷ்டதி)
ஏதத்த்வீபம் ஸமாவ்ருத்ய ஸ்வாதூதோ ராஜதே கலு || 9
த்வீபேஷ்வேதேஷு கிரயஸ்ஸப்த ஸப்தஸுசாபரே |
ப்ராகாரவத் விராஜந்தே ஸமாவ்ருத்ய பயோநிதீன் || 10
ஆரப்ய மேரும் த்வீபானி ஸஸமுத்ராணி ஸப்த ச |
ஸஹஸ்ராணாஞ்ச பஞ்சாசத்பஞ்சாசத் திகம் ததா || 11
சதத்வயஞ்ச லக்ஷாணாம் மானமேதத்தி நிச்சிதம் |
தசகோடி ப்ரமாணேன ஸ்வர்ண பூமிஸ்ததோ த்விஜா: || 12

'புண்யை', 'கபர்தி', 'ஸுகுமாரகை', 'குமாரப் ப்ரளயை', 'இக்ஷுரஸை' ஆகிய ஏழு சிறந்த நதிகளும் உள்ளன. (2) இத்தீவைச் சுற்றிலும் முப்பத்து இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை அளவு கொண்ட கள் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஓ முனிவர்களே இதற்குச் சுற்றிலும் உள்ளது புஷ்கர த்வீபம் என அறியவும். (3) இது அறுபத்து நான்கு லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தீரணம் உள்ளது. ப்ரியவ்ரத புத்திரனான ச்யவனன் என்பவன் அதற்கு அரசன். (4) இவனுக்கு மிக பலசாலிகளான இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பிரம்மத்தை அறிந்தவனான அவன் அத்தீவை இரண்டு பங்காய்ப் பிரித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். (5) அத்தீவில் 'விருஷபம்' 'மஹேந்திரம்' 'வருணம்' 'நீல பர்வதம்' 'வராஹம்' 'இந்திரம்' 'மாஹேந்திரம்' ஆகிய சிறந்த ஏழு மலைகளும் (6) 'குடிலை', 'சிவை', 'உமை', 'தரணி' 'ஸுமனஸ்' 'ஸிம்ஹிகை' 'குமாரி' ஆகிய மிகப் பரிசுத்தமான ஏழு நதிகளும் உள்ளன. (7) அத்தீவில் ஐம்பது லக்ஷம் யோஜனை அளவு கொண்ட மற்றோர் மலை உண்டு. இங்கேயே ப்ரசித்தி பெற்றவர்களான இந்திரன் முதலிய திக்பாலகர்கள் வசிக்கிறார்கள். (8) இத்தீவானது அறுபத்து நான்கு லக்ஷம் யோஜனை அளவு கொண்ட சுத்தநீர்க் கடலால் சூழப்பட்டுள்ளது. (9) இந்த ஏழு தீவுகளிலும் வேறு ஏழு மலைகள் ஸமுத்திரங்களுக்குச் சுற்றிலும் மதில் சுவர் போல் வளைத்துக் கொண்டு விளங்குகின்றன. (10) மஹாமேருவின் நடு மையத்திலிருந்து மேற்கூறிய ஏழு தீவுகளும் ஏழு கடல்களுமாக இரண்டு கோடியே ஐம்பத்து மூன்று லக்ஷத்து ஐம்பதினாயிரம் யோஜனை அளவு கொண்டதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ முனிவர்களே! இவைகளுக்கு அப்பால் பத்து கோடி யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ள தங்கமயமான பூமி

चक्रवाळगिरिस्तांतु समावृत्य विराजते । स्थूलोऽयं दशसाहस्रैर्योजनानां प्रसिद्धिमत् ॥ १३
ततो महासमुद्रोऽपि सप्तविंशोत्तरं शतम् । योजनानाञ्च लक्षाणि मेखलाकारवत् स्थितः ॥ १४
एकोनविंशल्लक्षञ्च चत्वारिंशत्सहस्रकम् । पञ्चत्रिंशच्च कोटीनां तमोलोकस्ततो द्विजाः ॥ १५
अण्डस्य भित्तिः पूर्वोक्ता ज्ञेया सा कोटियोजना । पञ्चाशत्कोटि विस्तारो मेरोर्दक्षिण पार्श्वतः ॥ १६
पार्श्वेष्वन्येषु विज्ञेयं मानमेवं द्विजोत्तमाः । मेरोरुत्तरभागेऽन्यो महान् कैलास पर्वतः ॥ १७
ब्रह्माण्डभित्तिनिकटे श्रीमानत्र विराजते । तत्र शम्भुर्गणैर्भक्तैः स्तूयमानपदांबुजः ॥ १८
विराजते महादेव्या नित्यं मुदितमानसः । अण्डस्यास्य बहिर्भागे रुद्रास्तिष्ठन्ति रक्षकाः ॥ १९
यल्लक्षणं यत्प्रमाणमिदमण्डं मयोदितम् । तल्लक्षणप्रमाणैश्च बहून्यण्डानि भूसुराः ॥ २०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
दक्षकाण्डे एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥
दक्षकाण्डस्समाप्तः ।

சக்ரவாளகிரிஸ்தாம்து ஸமாவ்ருத்ய விராஜதே ।
ஸ்தூலோऽயம் தசஸாஹஸ்ரைர் யோஜனானாம் ப்ரஸித்திமத் ॥ 13
ததோ மஹா ஸமுத்ரோऽபி ஸப்தவிம்சோத்தரம் சதம் ।
யோஜனானாஞ்சலக்ஷாணி மேகலாகாரவத் ஸ்தித: ॥ 14
ஏகோனவிம்சல்லக்ஷஞ்ச சத்வாரிம்சத்ஸஹஸ்ரகம் ।
பஞ்சத்ரிம்சச்ச கோடீனாம் தமோலோகஸ்ததோ த்விஜா: ॥ 15
அண்டஸ்யபித்தி: பூர்வோக்தா ஞேயா ஸா கோடியோஜனா ।
பஞ்சாசத்கோடிவிஸ்தாரோ மேரோர் தக்ஷிண பார்ச்வத: ॥ 16
பார்ச்வேஷ்வன்யேஷு விக்ஞேயம் மானமேவம் த்விஜோத்தமா: ।
மேரோருத்தரபாகேऽன்யோ மஹான் கைலாஸ பர்வத: ॥ 17
ப்ரும்ஹாண்டபித்திநிகடே ஸ்ரீமானத்ர விராஜதே ।
தத்ர சம்புர்கணைர்பக்தை: ஸ்தூயமானபதாம்புஜ: ॥ 18
விராஜதே மஹாதேவ்யா நித்யம் முதிதமானஸ: ।
அண்டஸ்யாஸ்ய பஹிர்பாகே ருத்ராஸ்திஷ்டந்தி ரக்ஷகா: ॥ 19
யல்லக்ஷணம் யத்ப்ரமாணமிதமண்டம் மயோதிதம் ।
தல்லக்ஷணப்ரமாணைச்ச பஹூன்யண்டானி பூஸுரா: ॥ 20

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தக்ஷகாண்டே ஏகசத்வாரிம்சோऽத்யாய:

இருக்கின்றது. (12) அதைச் சுற்றிலும் சக்கிரவாள கிரியானது சூழ்ந்திருக்கிறது மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற அந்த மலையானது பதினாயிரம் யோஜனை கனம் உள்ளது. (13) அதற்கும் அப்பால் நூற்றிருபத்தேழு லக்ஷம் யோஜனை அளவுள்ள மஹா சமுத்திரமானது ஒட்டியானம் போல் சூழ்ந்து விளங்குகிறது (14) அதற்கு பிறகு முப்பத்தைந்து கோடியே பத்தொன்பது லக்ஷத்து நாற்பதினாயிரம் யோஜனை கொண்ட இருட்டினால் நிரம்பிய உலகம் இருக்கிறது. (15) அண்டச்சுவற்றின் கனம் கோடி யோஜனை அளவுள்ளதென்று முன் கூறப்பட்டது. ஓ முனிவர்களே மஹாமேருவின் நடுமையத்திலிருந்து அதன் தெற்குப் புறமாய் அண்டச்சுவர் வரையிலுள்ள விஸ்தீரணம் ஐம்பது கோடி யோஜனை ஆகிறது. அந்த மலையின் மற்ற பக்கங்களும் அதே அளவுள்ளதென்று அறிய வேண்டும் மேருவிற்கு வடக்கு பாகத்தில் அண்டச் சுவற்றிற்கு சமீபத்தில் லக்ஷ்மி விலாசம் பொருந்திய மற்றொரு மஹா கைலாச பர்வதம் விளங்குகிறது. அங்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பக்தர்களான கணங்களால் துதிக்கப்பட்ட பாதகமலங்களை உடையவராயும் (18) எப்பொழுதும் சந்தோஷமுள்ள மனமுடையவராயும் ஸ்ரீ பார்வதி தேவியோடும் விளங்குகிறார். அண்டத்தின் வெளிப்புறத்தில் இதைக் காப்பவர்களான உருத்திரர்கள் இருக்கிறார்கள். (19) ஓ முனிவர்களே இந்த அண்டத்திற்கு கூறப்பட்ட லக்ஷணங்களும் அளவுகளும் கொண்ட இன்னும் பல அண்டங்கள் உள்ளன. (20)

நாற்பத்தியோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

தக்ஷகாண்டம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

श्री महागुरुभ्यो नमः ॥ अविघ्नमस्तु ॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥

श्री प्रणतार्तिहरायपरस्मैब्रह्मणेनमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे

॥ उपदेशकाण्ड प्रारम्भः ॥

शिवम् ॥

परशिवो विजयते ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजं । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥
विघ्नेश्वरं विश्ववन्द्यं विमलज्ञानबोधकम् । उपदेशकाण्डपूर्त्यर्थमुमापुत्रं नमाम्यहम् ॥
सृष्टिस्थित्यन्तहेतूनां त्रिमूर्तीनां च हेतवे । श्रीमत्पञ्चापगेशाय परस्मैब्रह्मणे नमः ॥

॥ अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

श्रीमहाकैलास निरूपणम् ॥

ऋषयः — अस्ति मेरोरुदग्भागे महान् कैलासपर्वतः । समीपतोऽण्डभित्तेश्च भवतेति समीरितम् ॥ १

॥ ப்ரணதார்திஹராய பரஸ்மைப்ரும்மணே நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே

॥ உபதேசகாண்ட ப்ராரம்ப: ॥

சிவம்

பரச்சிவோ விஜயதே

சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம் । ப்ரஸன்னவதனம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்னோப சாந்தயே
விக்னேச்வரம் விச்வவந்த்யம் விமலக்ஞானபோதகம் । உபதேசகாண்டபூர்த்யர்தமுமாபுத்ரம் நமாம்யஹம்
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தஹேதூனாம் த்ரிமூர்தீனாஞ்ச ஹேதவே । ஸ்ரீமத்பஞ்சாபகேசாய பரஸ்மைப்ரும்ஹணே நம:

॥ அத ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ மஹா கைலாஸத்தை விரித்துக் கூறல்

ருஷய: — அஸ்தி மேரோருதக்பாகே மஹான் கைலாஸ பர்வத: ।
ஸமீபதோऽண்டபித்தேச்ச பவதேதி ஸமீரிதம் ॥ 1

ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராண சங்கரஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்யகண்டத்தில் உபதேச காண்டம்

முதலாவது அத்தியாயம்

வெள்ளையான வஸ்திரத்தை தரித்தவரும், எல்லா உலகங்களிலும் வியாபித்தவரும், சந்திரனுக்கு நிகரான நிறத்தைக் கொண்டவரும், நான்கு கைகளை உடையவரும், யானை முகத்தைக் கொண்டவருமான ஸ்ரீ விநாயகரை நான் தொடங்கும் காரியத்தில் தடை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக த்யானம் செய்கிறேன். (1) எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவரும், நிர்மலமான ஞானத்தை கொடுப்பவரும் பார்வதியின் புத்திரருமான ஸ்ரீ விக்னேஸ்வரரை இந்த உபதேச காண்டம் விக்னமில்லாமல் முடிவு பெருவதற்காக நமஸ்கரிக்கிறேன். (2) சிருஷ்டி ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் முதலிய தொழில்களுக்கு காரண பூதர்களாகிய பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களான மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலகாரணமாய் இருப்பவரும், பரப்பிரும்மஸ்வரூபியுமான திருவையாற்றில் விளங்கும் பஞ்சநதேஸ்வரர் என்ற ஸ்ரீ ப்ரணதார்த்திஹரரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சௌனகாதி முனிவர்கள் சூத முனிவரைப் பார்த்து கேட்கிறார்கள். ஓ சூத முனிவரே மேருவின் வடக்குப் பக்கத்தில் அண்டச் சுவற்றிற்குச் சமீபத்தில் மஹா கைலாச பர்வதம்

किं रूपोऽयमृषिश्रेष्ठ किं प्रमाणः किमुच्छ्रयः । एतत्सर्वं विशेषेण वक्तुमर्हसि तापस ॥ २
सूतः — शृणुध्वं ब्राह्मणास्सर्वे गुह्याद्गुह्यतरं परम् । अस्तिमेरोरुदग्भागे महान् कैलासपर्वतः ॥ ३
सांबस्य सगणस्यायं सभक्तस्येन्दुमौलिनः । संवासो योजनानाञ्च विंशत्कोटिभिरायतम् ॥ ४
औन्नत्यमेतद्द्विगुणमस्य ज्ञेयं द्विजोत्तमः । नवरत्नमयं तस्य मध्ये शिखरमुत्तमम् ॥ ५
तत्रालयं महेशस्य नानारत्नविचित्रितम् । प्राकारगोपुराट्टालवलभीभिर्विराजते ॥ ६
रत्नसिंहासने तत्र महाञ्छम्भुस्सदाशिवः । प्रफुल्लकमलोल्लासपञ्चविंशन्मुखोज्ज्वलः ॥ ७
धृतनानायुधो भास्वत्पञ्चाशत्करमण्डितः । फुल्लरक्तांबुजान्तश्रीहार्यंघ्रियुगळोज्ज्वलः ॥ ८
विचित्ररत्नखचितभूषणैरपि भूषितः । अनेककोटिसूर्याभः परमानन्दविग्रहः ॥ ९
अप्राकृततनुश्श्रीमान् लक्ष्यलक्षणवर्जितः । यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ॥ १०
महासदाशिवस्सोऽयं राजते तत्र पर्वते । शक्तयः पञ्चविख्याता रुद्राश्च बहवस्तथा ॥ ११

கிம் ரூபோSயம் ருஷிச்ரேஷ்ட கிம் ப்ரமாண: கிமுச்ரய: |
ஏதத் ஸர்வம் விசேஷேண வக்துமர்ஹஸி தாபஸ || 2
ஸூத: ச்ருணுத்வம் ப்ராம்ஹணாஸ்ஸர்வே குஹ்யாத்குஹ்யதரம்பரம் |
அஸ்திமேரோருதக்பாகே மஹான் கைலாஸபர்வத: || 3
ஸாம்பஸ்ய ஸகணஸ்யாம் ஸபக்தஸ்யேந்துமௌளின: |
ஸம்வாஸோ யோஜநாநாஞ்ச விம்சத்கோடிபிராயதம் || 4
ஔன்னத்யமேதத் த்விகுணமஸ்யக்ஞேயம் த்விஜோத்தமா: |
நவரத்னமயம் தஸ்ய மத்யே சிகரமுத்தமம் || 5
தத்ராலயம் மஹேசஸ்ய நானாரத்ன விசித்ரிதம் | ப்ராகார கோபுராட்டால வளபீபிர்விராஜதே || 6
ரத்ன ஸிம்ஹாஸனே தத்ர மஹான் சம்புஸ்ஸதாசிவ: |
ப்ரபுல்லகமலோல்லாஸ பஞ்சவிம்சன் முகோஜ்வல: || 7
த்ருதநானாயுதோ பாஸ்வத்பஞ்சாசத்கரமண்டித: |
புல்லரக்தாம்புஜாந்தச்ரீ ஹார்யங்க்ரியுகளோஜ்வல: || 8
விசித்ரரத்னகசிதபூஷணைரபி பூஷித: | அநேககோடி ஸூர்யாப: பரமானந்த விக்ரஹ: || 9
அப்ராக்ருததநுச்ச்ரீமான் லக்ஷ்யலக்ஷண வர்ஜித: | யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ
மஹாஸதாசிவஸ்ஸோSயம் ராஜதே தத்ர பர்வதே | சக்தய: பஞ்சவிக்யாதா ருத்ராச்ச பஹவஸ்ததா || 11

இருக்கிறதென்று தங்களால் கூறப்பட்டதல்லவா. (1) அதன் உருவம், அளவு, உயரம் இவைகளை யெல்லாம் எங்களுக்கு விபரமாய் எடுத்துக் கூறவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். (2) சூதர் பதில் உரைக்கிறார். ஓ முனிவர்களே! ரகஸ்யத்திற்கெல்லாம் பரம ரகஸ்யமான அந்த விபரங்களை எடுத்துச் சொல்கிறேன். நீங்கள் கவனமாய் கேளுங்கள். மஹா கைலாச பர்வதமானது மேரு மலைக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. (3) அது ப்ரதம கணங்களோடும், பக்தர்களோடும் கூடிய சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்திக்கு வாசஸ்தலமாகும். ஓ முனிவர்களே! அது இருபது கோடி யோஜனை நீளமும் அதன் இரு மடங்கு அளவுள்ள உயரமும் உள்ளதென்று அறியவேண்டும். அதன் நடுவில் மிகச் சிறந்ததும், நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டதுமான ஓர் சிகரம் இருக்கின்றது. அங்கு பல ரத்தினங்களால் விசித்ரமானதும், பிரகாரங்கள், கோபுரங்கள், அட்டாளங்கள், கொடுங்கைகள் இவைகளோடு கூடிய ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய திரு மாளிகையானது விளங்குகிறது. (6) அங்குள்ள சிறந்த ரத்தின சிம்ஹாசனத்தில் சம்புவாகிய ஸ்ரீ சதாசிவன் விளங்குகிறார். மலர்ந்த செந்தாமரை புஷ்பம் போன்ற உல்லாசமான இருபத்தைந்து முகங்களோடு விளங்குகிறவரும் (7) பல ஆயுதங்களை தரிக்கின்றவரும் பிரகாசிக்கின்ற ஐம்பது கைகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், மலர்ந்த செந்தாமரை புஷ்பத்தின் நுனியிலுள்ள சோபையை வெல்லுகின்ற இரண்டு திருவடிகளால் விளங்குகின்றவரும் (8) விசித்திரங்களான ரத்தினங்கள் இழைத்த பல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசம் உடையவரும் பரமானந்த மூர்த்தியும் (9) மாயை சம்பந்தமில்லாத சரீரமுடையவரும், லக்ஷ்மீ விலாசம் உள்ளவரும், லக்ஷியம், லக்ஷணம் இவைகள் அற்றவரும், வாக்குக்கும், மனதுக்கும் எட்டாதவருமான (10) ஸ்ரீ மஹாசதாசிவ மூர்த்தியானவர் இந்த மஹா கைலாச பர்வதத்தில் ஐந்து சக்திகள், அநேகம் ருத்திரர்

सिद्धाश्च ऋषयस्सर्वे परितस्तमुपासते । सर्वैश्वर्येण संपन्नस्सर्वव्यापी सनातनः ॥ १२
सेवितः परिवारैश्च स्वस्वकार्यसमुद्यतैः । आवृत्य रत्नशिखर मेतदन्यानपि द्विजाः ॥ १३
एकादशातिरम्याणि सूर्यकान्तमयान्यहो । मूर्तयः पञ्चचैश्वन्या श्शंभोष्षडपि मूर्तयः ॥ १४
निवसन्ति क्रमेणैता शिखरेषु द्विजोत्तमाः । एतान्यपि परीवृत्य चन्द्रकान्तानि भूसुराः ॥ १५
एकोत्तरशतं तानि शिखराणि शिवस्य हि । अत्र विद्येश्वराश्चाष्टौ मूर्तयोऽष्ट महेशितुः ॥ १६
शक्तयो नव संख्याका श्शम्भोरेव विभूतयः । एताश्च पञ्चविंशत्या मूर्तयोऽतिमनोहराः ॥ १७
मातृकाश्चैकपञ्चाशत्संख्याका निवसन्ति हि । एकोत्तरसहस्रञ्च शिखराण्यभितो द्विजाः ॥ १८
अग्निकान्तानि सर्वाणि तान्येतानि महेशितुः । अष्टोत्तरशतञ्चात्र ताण्डवेशस्य मूर्तयः ॥ १९
सप्तकोटिमहामन्त्राः प्राप्ताश्चेशस्वरूपताम् । निवसन्ति महादेवं ध्यायन्तोहृदयांबुजे ॥ २०
एतेषामभितो विप्रा दशसाहस्रसंख्यया । तथैव चैकोत्तरया शिखराणि महान्ति हि ॥ २१
एतानि स्फटिकाभानि राजन्ते शङ्कराज्ञया । अत्र विघ्नेश्वरस्कन्दौ महाशास्ता च भैरवः ॥ २२
वसन्ति देवदेवस्य कुमाराः परया मुदा । नन्दिभृङ्गिमहाकाळ प्रमुखाश्च गणाधिपाः ॥ २३

ஸித்தாச்ச ருஷயஸ்ஸர்வே பரிதஸ்தமுபாஸதே। ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பன்னஸ்ஸர்வவ்யாபீ ஸனுதன:
ஸேவித: பரிவாரைச்ச ஸ்வஸ்வகார்ய ஸமுத்யதை:। ஆவ்ருத்ய ரத்னசிகர மேததன்யானபி த்விஜா: ॥ 13
ஏகாதசாதிரம்யாணி ஸூர்யகாந்தமயான்யஹோ। மூர்தய: பஞ்சசைஷ்வன்யாச்சம்போஷ்ஷடபிமூர்தய:
நிவஸந்தி க்ரமேணைதாச்சிகரேஷு த்விஜோத்தமா:। ஏதான்யபி பரீவ்ருத்ய சந்த்ரகாந்தானி பூஸுரா: 15
ஏகோத்தரசதம் தானி சிகராணி சிவஸ்ய ஹி। அத்ர வித்யேச்வராச்சாஷ்டௌ மூர்தயோऽஷ்ட மஹேசிது:
சக்தயோ நவஸங்க்யாகாச்சம்போரேவ விபூதய:। ஏதாச்ச பஞ்சவிம்சத்யா மூர்தயோऽதி மனோஹரா: 17
மாத்ருகாச்சைகபஞ்சாசத்ஸங்க்யாகா நிவஸந்தி ஹி। ஏகோத்தரஸஹஸ்ரஞ்ச சிகராண்யபிதோ த்விஜா:

அக்னி காந்தானி ஸர்வாணி தான்யேதாணி மஹேசிது:।
அஷ்டோத்தரசதஞ்சாத்ர தாண்டவேசஸ்ய மூர்தய: ॥ 19
ஸப்தகோடிமஹாமந்த்ரா: ப்ராப்தாச்சேசஸ்ஸ்வரூபதாம்।
நிவஸந்தி மஹாதேவம் த்யாயந்தோ ஹ்ருதயாம்புஜே ॥ 20

ஏதேஷாமபிதோ விப்ரா தசஸாஹஸ்ர ஸங்க்யயா। ததைவ சைகோத்தரயா சிகராணி மஹாந்தி ஹி ॥ 21
ஏதானி ஸ்படிகாபானி ராஜந்தே சங்கராக்ஞயா। அத்ர விக்னேச்வரஸ்கந்தௌ மஹாசாஸ்தாச பைரவ:
வஸந்தி தேவ தேவஸ்ய குமாரா: பரயா முதா। நந்திப்ருங்கி மஹாகாளப்ரமுகாச்ச கணுதிபா: ॥ 23

கள் (11) சித்தர்கள், ஸகல ரிஷீச்வரர்கள் இவர்களால் சுற்றிலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராய், ஸகல ஐச்வரியங்களோடும் கூடியவராயும் எங்கும் நிறைந்தவராயும் ஆதி, அந்தம் அற்றவராயும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களில் முயற்சி உள்ள பரிவார கணங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவருமாயும் விளங்குகிறுர். ஓ முனிவர்களே! அந்த ரத்தின சிகரத்தைச் சுற்றிலும் சூர்ய காந்தக் கற்களால் நிறைந்த மிக அழகான பதினுேறு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. அச் சிகரங்களில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பதினுேறு மூர்த்திகளும் முறையே வசிக்கின்றுர்கள். ஓ முனிவர்களே இச்சிகரங்களைச் சுற்றிலும் சந்திர காந்தக்கல் மயமான (15) நூற்றி ஓர் சிகரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் எட்டு வித்தயேச்வர மூர்த்திகள் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய எட்டு மூர்த்திகள் (16) ஒன்பது சக்திகள் ஸ்ரீ சம்புவின் அம்சங்களான, மிக நேர்த்தியான இருபத்தைந்து மூர்த்திகள் ஐம்பத்தொன்று மாத்ருகா கணங்கள் இவர்கள் வசிக்கின்றுர்கள். ஓ முனிவர்களே! இவைகளைச் சுற்றிலும் அக்னிகாந்தக் கல் மயமான ஆயிரத்தெட்டு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய நூற்றெட்டு மூர்த்திகள் (19) ஈஸ்வரரூபங்களைக் கொண்ட எழு கோடி மஹா மந்திரங்கள் இவைகளெல்லாம் ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஹ்ருதய கமலத்தில் த்யானம் செய்து கொண்டு வசிக்கின்றுர்கள். ஓ முனிவர்களே இவைகளைச் சுற்றிலும் ஆயிரத்தொன்று பெரிய சிகரங்கள் ஸ்ரீ சிவாக்ஞையால் ஸ்படிக காந்தியைக் கொண்டவைகளாய் விளங்குகின்றன. இவைகளில் ஸ்ரீ விக்னேஸ்வரர், ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யர், ஸ்ரீ மஹா சாஸ்தா, ஸ்ரீ பைரவர் (22) ஆகிய தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனுடைய குமாரர்களும், நந்தி, ப்ருங்கி, மஹாகாளர் முதலிய கணுதிபர்களும் (23) தர்மாத்மாவாகிய

वृषेश्वरोऽपि धर्मात्मा कामधेनुरभीष्टदा । दुर्गाद्याश्शक्तयश्चान्या भक्ताश्चण्डेश्वरादयः ॥ २४
तथाऽत्र मूर्तयः पञ्च नित्यं शिवपरायणाः । एतेषामभितो ज्ञेयं लक्षमेकोत्तरं द्विजाः ॥ २५
शिखराणि मनोज्ञानि रत्नकान्तीनि सन्ततम् । प्रत्यग्भागे स्थितेष्वत्र विष्णवः परमेश्वरम् ॥ २६
उपासते परं तत्वं ज्योतिर्लिङ्गाकृतिं शिवम् । निवृत्तेच्छाः पदप्राप्तौ मोक्षमेवाभिकांक्षिणः ॥ २७
अथोदक् शिखरेष्वेवं विधातारो महेश्वरम् । भजन्तो मोक्षमिच्छन्तो निवृत्ताः पदवाञ्छया ॥ २८
प्राच्याः स्थितेषु शिखरेष्विन्द्राद्या लोकपालकाः । वृषारूढं महादेवं ध्यायन्तो निवसन्त्यमी ॥ २९
दक्षिणाशामुखं देवं दक्षिणामूर्तिमव्ययम् । शिखरेषुच याम्येषु ऋषयस्संशितव्रताः ॥ ३०
ध्यायन्त्येकाग्रमनसा तत्वज्ञानाभिकांक्षिणः । दशलक्षं तथैकाग्रं शिखराणि महीसुराः ॥ ३१
राजन्ते परितश्चैषां स्वर्णकान्तीनि तानिहि । शिखरेष्वेषु विप्रेन्द्रा भूतानामधिपाः स्मृताः ॥ ३२
दशायुतानि (दशायुधानि) रुद्राश्च सिद्धविद्याधरास्तथा । तथा गरुडगन्धर्वा स्सुरभिश्च पयस्विनी ॥ ३३
चिन्तामणिः कल्पवृक्षश्शङ्खपद्मनिधी उभे । सुन्दर्यो रुद्रगणिका नानाश्चर्याण्यपि द्विजाः ॥ ३४

வ்ருஷேச்வரோऽபி தர்மாத்மா காமதேனுரபீஷ்டதா |
துர்காத்யாச்சக்தயச்சான்யா பக்தாச்சண்டேச்வராதய: || 24
ததாத்ர மூர்தய: பஞ்ச நித்யம் சிவபராயணா: | ஏதேஷாமபிதோ க்ஞேயம் லக்ஷமேகோத்தரம் த்விஜா: || 25
சிகராணி மனோக்ஞானி ரத்னகாந்தினி ஸந்ததம் | ப்ரத்யக்பாகே ஸ்திதேஷ்வத்ர விஷ்ணவ: பரமேச்வரம்
உபாஸதே பரம் தத்வம் ஜ்யோதிர்லிங்காக்ருதிம் சிவம் |
நிவ்ருத்தேச்சா: பதப்ராப்தௌ மோக்ஷமேவாபி காங்க்ஷிண: || 27
அதோதக் சிகரேஷ்வேவம் விதாதாரோ மஹேச்வரம் |
பஜந்தோ மோக்ஷமிச்சந்தோ நிவ்ருத்தா: பதவாஞ்சயா || 28
ப்ராச்யா: ஸ்திதேஷு சிகரேஷ்விந்த்ராத்யா லோகபாலகா: |
வ்ருஷாரூடம் மஹாதேவம் த்யாயந்தோ நிவஸந்த்யமீ || 29
தக்ஷிணாசாமுகம் தேவம் தக்ஷிணாமூர்திமவ்யயம் | சிகரேஷுச யாம்யேஷு ருஷயஸ்ஸம்சிதவ்ரதா: || 30
த்யாயந்த்யேகாக்ரமனஸா தத்வக்ஞானாபி காங்க்ஷிண: | தசலக்ஷம் ததைகாக்ரம் சிகராணி மஹீஸுரா:
ராஜந்தே பரிதச்சைஷாம் ஸ்வர்ணகாந்தினி தானிஹி |
சிகரேஷ்வேஷு விப்ரேந்த்ரா பூதானாமதிபா: ஸ்ம்ருதா: || 32
தசாயுதானி (தசாயுதானி) ருத்ராச்ச ஸித்தவித்யாதராஸ்ததா |
ததா கருடகந்தர்வாஸ்ஸுரபிச்ச பயஸ்வினீ || 33
சிந்தாமணி: கல்பவ்ருக்ஷச்சங்கபத்மநிதீ உபே | ஸுந்தர்யோ ருத்ரகணிகா நானாச்சர்யாண்யபி த்விஜா:

விருஷபேஸ்வரர் எல்லா விருப்பங்களையும் அளிக்கும் காமதேனு துர்கை முதலிய மற்ற சக்திகள் சண்டேஸ்வரர் முதலிய பக்தர்கள் (24) எப்பொழுதும் சிவநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் ஐந்து அஸ்திர தேவ மூர்த்திகள் இவர்கள் யாவரும் மிக சந்தோஷமாய் வசிக்கின்றார்கள். ஓ முனிவர்களே இச்சிகரங்களைச் சுற்றிலும் எப்பொழுதும் ரத்தின காந்திகளை உடைய அழகிய லக்ஷத்தோர் சிகரங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் மேற்குப் பக்கத்திலுள்ள சிகரங்களில் அநேகம் விஷ்ணுக்கள் தங்கள் பதவிகளில் விருப்பமில்லாமல் மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களாகி ஜ்யோதிர்லிங்க ஸ்வரூபியும் பரதத்துவமுமான ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனை உபாசித்து வருகிறார்கள். (27) வடக்குப் பக்கத்திலுள்ள சிகரங்களில் அநேகம் பிரும்மதேவர்கள் இவ்விதமாக பதவியில் விருப்பமற்றவர்களாய் மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸ்ரீ மஹேஸ்வரனை உபாசித்து வருகிறார்கள். (28) கீழ் பாகத்தில் உள்ள சிகரங்களில் இந்திரன் முதலிய லோக பாலர்கள், விருஷபாருடரான ஸ்ரீ மஹாதேவரை த்யானம் செய்துகொண்டு வசிக்கின்றார்கள். தென் பக்கத்திலுள்ள சிகரங்களில் கொடிய தவத்தைச் செய்யும் ரிஷிகள் தத்துவஞானத்தைப் பெற விருப்பமுள்ளவர்களாய் தெற்கு திக்கை நோக்கி அமர்ந்திருப்பவரும் என்றும் அழிவற்றவருமான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியை ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் த்யானம் செய்கின்றார்கள். ஓ முனிவர்களே! இந்த சிகரங்களைச் சுற்றிலும் தங்க காந்தியுள்ள பத்து லக்ஷத்தோர் சிகரங்கள் விளங்குகின்றன. இச்சிகரங்களில் லக்ஷம் பூத சேனாதிபர்கள், ருத்திரர்கள், சித்தர்கள். வித்யாதரர்கள், கருடர்கள், கந்தர்வர்கள், காமதேனு (33) சிந்தாமணி, கல்ப விருக்ஷம், சங்கநிதி, பத்ம நிதி, மிக அழகு வாய்ந்த ருத்ரதாசிகள் இவர்கள் யாவரும் இருப்பதோடு மற்றும் பல

सामीप्यरूपां मुक्तिंच प्राप्तास्त्वत्र वसन्तिहि । एतेषामभितोऽन्यानि शिखराणि द्विजोत्तमाः ॥ ३५
राजतान्येषु संख्याच कोटिरेकाधिका मता । एतेषु शिव सृष्टाहि द्विसहस्रमिता गजाः ॥ ३६
वळक्षा प्रणवात्मानो निवसन्ति शिवाज्ञया । अश्वास्तथा वेदमया विमानानि रथास्तथा ॥ ३७
एकपादो द्विपादश्च त्रिपादो बहुपादकाः । अपादाश्चैकवदना द्वित्र्यादिवदनाः परे ॥ ३८
तथा ह्यवदनाः केचिदेकद्वित्रिकरा द्विजाः । अकराश्चैकनयना द्वित्र्यादिनयनाः परे ॥ ३९
अनेकनयनाश्चान्ये तथा विनयनाः परे । मनुष्यवदनाः केचित्पक्षिवक्त्राः परेद्विजाः ॥ ४०
गजाश्वसिंहशार्दूलगोमायुवदनाः परे । ऋक्षवानरभल्लूकतरक्षुवदनाः परे ॥ ४१
एते भूतगणास्सर्वे नानारूपाश्शिवाज्ञया । निवसन्ति समुत्सृष्टाश्शिवेनात्र द्विजोत्तमाः ॥ ४२
दिव्यारामसहस्राणि दिव्यतीर्थान्यनेकशः । काननानि च भूरीणि नानाश्चर्याणि सर्वतः ॥ ४३
ऋषयो नाकिनः केचिन्निवसन्ति द्विजोत्तमाः । सालोक्यरूपां मुक्तिं ये प्राप्ताश्शंकरपूजया ॥ ४४
भुक्त्वा तेऽपि महाभोगान्वसन्ति परया मुदा । अष्टादशोत्तरदशमेकादशसहस्रकम् ॥ ४५

ஸாமீப்ய ரூபாம் முக்திஞ்ச ப்ராப்தாஸ்த்வத்ர வஸந்திஹி ।
ஏதேஷாமபிதோऽன்யானி சிகராணி த்விஜோத்தமா: ॥ 35
ராஜதான்யேஷு ஸங்க்யாச கோடிரேகாதிகாமதா । ஏதேஷு சிவஸ்ருஷ்டாஹி த்விஸஹஸ்ரமிதா கஜா: 36
வளக்ஷா ப்ரணவாத்மானோ நிவஸந்தி சிவாக்ஞயா । அச்வாஸ்ததா வேதமயா விமானானி ரதாஸ்ததா ॥ 37
ஏகபாதோ த்விபாதஸ்ச த்ரிபாதோ பஹுபாதகா: । அபாதாச்சைகவதனா த்வித்ரியாதிவதனா: பரே ॥ 38
ததாஹ்யவதனா: கேசிதேகத்வித்ரிகரா த்விஜா: । அகராச்சைகநயனா த்வித்ரியாதிநயனா: பரே ॥ 39
அநேகநயனாச்சான்யே ததா விநயனா: பரே । மனுஷ்ய வதனா: கேசித்பக்ஷிவக்த்ரா: பரே த்விஜா: ॥ 40
கஜாச்வ ஸிம்ஹசார்தூல கோமாயுவதனா: பரே । ருக்ஷவானரபல்லூகதரக்ஷுவதனா: பரே ॥ 41
ஏதே பூதகணாஸ்ஸர்வே நானாரூபாச்சிவாக்ஞயா । நிவஸந்தி ஸமுத்ஸ்ருஷ்டாச்சிவேநாத்ர த்விஜோத்தமா:
திவ்யா ராம ஸஹஸ்ராணி திவ்யதீர்த்தான்யநேகச: । கானனானிச பூரீணி நானாச்சர்யாணி ஸர்வத: ॥ 43
ருஷயோ நாகின: கேசிந்நிவஸந்தி த்விஜோத்தமா: ।
ஸாலோக்ய ரூபாம் முக்திம் யே ப்ராப்தாச்சங்கர பூஜயா ॥ 44
புக்த்வாதேऽபி மஹாபோகான் வஸந்தி பரயாமுதா । அஷ்டாதசோத்தரசதமேகாதச ஸஹஸ்ரகம் ॥ 45

ஆச்சரியங்களும் இருக்கின்றன. (34) மேலும் அங்கு சாமீப்பியம் என்ற மோக்ஷ பதவியை அடைந்தவர்களெல்லாம் வசிக்கிறார்கள். இவைகளைச் சுற்றிலும் வெள்ளிமயமான பல சிகரங்கள் உள்ளன. அவைகளின் கணக்கு கோடியே ஒன்று. அச்சிகரங்களில் ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரணவ ஸ்வரூபங்களாகிய இரண்டாயிரம் வெள்ளை யானைகள் அவ்விதமே வேதஸ்வரூபிகளாகிய குதிரைகள், விமானங்கள், ரதங்கள் இவை யாவும் சிவன் கட்டளைப்படி வசித்து வருகின்றன. (37) மேலும் அச்சிகரங்களில் ஒற்றைக் கால், இரண்டு கால், மூன்று கால்களை உடையவர்களும் பல கால்களை உடையவர்களும், கால் அற்றவர்களும், ஒரு முகம், இரண்டு முகம், மூன்று முகங்கள் உடையவர்களும் (38) முகம் அற்றவர்களும் ஓர் கை, இரண்டு கை, மூன்று கைகள் உள்ளவர்களும், கை அற்றவர்களும், ஓர் கண், இரண்டு கண், மூன்று கண்களை உடையவர்களும், (39) பல கண்களை உடையவர்களும், கண்ணற்றவர்களும், சிலர் மனித முகங்களை உடையவர்களும், சிலர் பக்ஷி முகமுள்ளவர்களும் (40) சிலர் யானை, குதிரை, சிங்கம், புலி, நரி, குரங்கு, கரடி, சிவிங்கி இவைகளின் முகங்களைக் கொண்டவர்களும் (41) மற்றும் பல உருவங்களைக் கொண்ட பூத கணங்களெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனின் கட்டளைப்படி அவரால் அனுப்பப்பட்டு அங்கு வசித்து வருகிறார்கள். (42) மேலும் அநேகமாயிரம் சிறந்த உத்யான வனங்கள் பல திவ்ய தீர்த்தங்கள் பல காடுகள் மற்றும் பல ஆச்சரியங்களும், பல முனிவர்களும், பல தேவர்களும் இங்கு வசிக்கிறார்கள். சிவ பூஜையின் மஹிமையால் சாலோக்கியம் என்ற மோக்ஷ பதவியை அடைந்திருக்கிறவர்களெல்லாம் (44) மிகுந்த போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அங்கு வசித்து வருகிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ மஹா கைலாசத்திலுள்ள இந்த எல்லா சிகரங்களும் சேர்ந்து ஒரு கோடியே பதினாறு லக்ஷத்து பதினாறாயிரத்து நூற்றுப் பதினெட்டு கணக்கு கொண்டதென்று

तथैकादशलक्षञ्च कोटिरेका द्विजोत्तमाः । शिखराणामिमास्संख्या स्सर्वेषामिति निश्चिताः ।
एवं विराजते शंभोर्महाकैलास पर्वतः ॥ ४६
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्री महाकैलासे नन्दीश्वरादीनां स्थाननिरूपणम् ॥

स्वर्णभूमिरधोभागे तस्यैतस्य द्विजोत्तमाः । कोटियोजनमानेन परिवृत्य विराजते ॥ १
अत्र रुद्रास्सहस्राणि ऋषयश्च तपोधनाः । सुबहूनि च भूतानि भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितन् ॥ २
वर्तन्ते शिवभक्तास्ते शिवध्यानपरायणाः । प्राकारः स्वर्णभूमिं तां काञ्चनो राजतेऽमितः ॥ ३
कोटियोजनमानेन विशालोऽस्य समुन्नतिः । द्विकोटिका समुद्दिष्टा द्वाराण्यष्टात्र भूसुराः ॥ ४

தைதகாதசலக்ஷஞ்ச கோடிரேகா த்விஜோத்தமா: ।
சிகராணுமிமாஸ்ஸங்க்யாஸ்ஸர்வேஷாமிதி நிச்சிதா: ॥
ஏவம் விராஜதே சம்போர்மஹா கைலாஸ பர்வத: ॥ 46

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்விதீயோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ மஹா கைலாஸ மலையில் நந்தி முதலியவர்களின் ஸ்தானத்தைக் கூறுதல்

ஸ்வர்ணபூமிரதோபாகே தஸ்யைதஸ்ய த்விஜோத்தமா: । கோடியோஜனமானேன பரிவ்ருத்ய விராஜதே 1
அத்ரருத்ராஸ்ஸஹஸ்ராணி ருஷயச்ச தபோதனு: ।
ஸுபஹூநிச பூதானி புக்த்வா போகான்யதேப்ஸிதன் ॥ 2
வர்தந்தே சிவபக்தாஸ்தே சிவத்யான பராயணு: ।
ப்ராகார: ஸ்வர்ணபூமிம் தாம் காஞ்சனோ ராஜதேऽமித: ॥ 3
கோடியோஜனமானேன விசாலோऽஸ்ய ஸமுன்னதி: ।
த்விகோடிகாஸமுத்திஷ்டா த்வாராண்யஷ்டாத்ர பூஸுரா: ॥ 4

நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனுடைய மஹா கைலாச பர்வதமானது இவ்வாறு விளங்குகிறது.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! அந்த மஹா கைலாசத்தின் அடிவாரத்தில் கோடி யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ள தங்கமயமான பூமியானது அதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. அங்கு அநேகமாயிரம் ருத்திரர்களும், தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட முனிவர்களும் அநேகம் பூதர்களும் தன் இஷ்டப்படி போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு (2) சிவனிடத்தில் பக்தி கொண்டவர்களாயும் எப்பொழுதும் சிவனை த்யானம் செய்வதில் முயன்றவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். அந்த தங்க பூமியைச் சுற்றிலும் தங்கமயமான ஓர் மதில் சுவர் விளங்குகிறது. (3) அது கோடி யோஜனை விஸ்தீரணமும் இரண்டு கோடி யோஜனை உயரமும் உள்ளது.

गोपुराण्यष्टसंख्यानि तेषु द्वारेषु चासते । कोटिभौमानि दिव्यानि नानारत्नमयानि हि ॥ ५
तत्र प्राचि हरिद्भागे गोपुरं यद्विराजते । तद्द्वारि स्वगणैस्सार्धं विघ्नेशस्तिष्ठति द्विजाः ॥ ६
अग्निदिग्गोपुरद्वारि वीरभद्रो गणैस्सह । वर्ततेऽयं महासत्वो ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ७
याम्यदिग्गोपुरद्वारि नन्दिकेशो गणाग्रणीः । गणैः स्वकीयैस्तत्रास्ते वेत्रपाणिरयं द्विजाः ॥ ८
नैर्ऋत्यां गोपुरद्वारि भैरवः स्वगणैस्सह । विराजते महासत्व श्शंकराज्ञाविधायकः ॥ ९
प्रत्यग्दिग्गोपुरद्वारि सुब्रह्मण्यश्शिवात्मजः । स्वसेनाभिरयं तत्र तिष्ठत्यंबां हृदिस्मरन् ॥ १०
वायुदिग्गोपुरद्वारि दुर्गादेवी गणैस्सह । तिष्ठत्येषा महासत्वा शिवं ध्यात्वा द्विजोत्तमाः ॥ ११
उदग्दिग्गोपुरद्वारि महाकाळो विराजते । देवं देवीं हृदि ध्यात्वा गणैस्साकमसौ महान् ॥ १२
ईशानगोपुरद्वारि महाशास्ता हरात्मजः । शास्त्यत्रानिशमीशाज्ञां शिरसा संवहन् द्विजाः (जगत्)
एवमेते महाभागाः पालयन्त्यखिलं जगत् । अनेकशिखरैरेवं महाकैलास पर्वतः ॥ १४

கோபுராண்யஷ்ட ஸங்க்யானி தேஷு த்வாரேஷு சாஸதே ।
கோடிபௌமானி திவ்யானி நானாரத்னமயானி ஹி ॥ 5
தத்ர ப்ராசி ஹரித்பாகே கோபுரம் யத்விராஜதே ।
தத்வாரி ஸ்வ கணைஸ்ஸார்தம் விக்னேசஸ்திஷ்டதித்விஜா: ॥ 6
அக்னிதிக்கோபுரத்வாரி வீரபத்ரோ கணைஸ்ஸஹ । வர்ததேऽயம் மஹாஸத்வோ ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: 7
யாம்யதிக்கோபுரத்வாரி நந்திகேசோ கணாக்ரணீ: ।
கணை: ஸ்வகீயைஸ்தத்ராஸ்தே வேத்ரபாணிரயம் த்விஜா: ॥ 8
நைர்ருத்யாம் கோபுரத்வாரி பைரவ: ஸ்வகணைஸ்ஸஹ ।
விராஜதே மஹாஸத்வ ச்சங்கராக்ஞாவிதாயக: ॥ 9
ப்ரத்யக்திக்கோபுரத்வாரி ஸுப்ரம்ஹண்ய ச்சிவாத்மஜ: ।
ஸ்வஸேனாபிரயம் தத்ர திஷ்டத்யம்பாம் ஹ்ருதிஸ்மரன் ॥ 10
வாயுதிக்கோபுரத்வாரி துர்கா தேவீ கணைஸ்ஸஹ ।
திஷ்டத்யேஷா மஹாஸத்வா சிவம் த்யாத்வா த்விஜோத்தமா: ॥ 11
உதக்திக்கோபுரத்வாரி மஹாகாளோ விராஜதே ।
தேவம் தேவீம் ஹ்ருதி த்யாத்வா கணைஸ்ஸாகமஸௌ மஹான் ॥ 12
ஈசானகோபுரத்வாரி மஹாசாஸ்தா ஹராத்மஜ: ।
சாஸ்த்யத்ராநிசமீசாக்ஞாம் சிரஸா ஸம்வஹன் த்விஜா: (ஜகத்) 13
ஏவமேதே மஹாபாகா: பாலயந்த்யகிலம் ஜகத் । அனேகசிகரைரேவம் மஹாகைலாஸ பர்வத: ॥ 14

அதற்கு எட்டு வாசற்படிகள் உண்டு. (4) அந்த வாசற்படிகளுக்கு மேல் பல ரத்தினங்களால் ஆன கோடி உப்பரிகைகளைக் கொண்ட சிறந்த எட்டு கோபுரங்கள் விளங்குகின்றன. (5) முனிவர்களே! அதன் கிழ்ப் பக்கத்தில் விளங்கும் கோபுர வாசலில் ஸ்ரீ கணபதி தனது கணங்களோடு இருந்து வருகிறார் (6) தென் கிழக்கிலுள்ள கோபுர வாசலில் மிகுந்த பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீ வீரபத்திரர் தமது கணங்களோடு கூட இருந்து வருகிறார். (7), தெற்கு கோபுர வாசலில் கணாதிபரான ஸ்ரீ நந்திகேச்வரர் கையில் பிரம்பை பிடித்துக் கொண்டு தனது கணங்களுடன் இருந்து வருகிறார். (8) தென் மேற்கு கோபுர வாசலில் ஸ்ரீ பரமசிவனின் ஆக்ஞையின்படி நடக்கிறவரும் மஹா பராக்கிரமசாலியுமான ஸ்ரீ பைரவ மூர்த்தியானவர் தனது கணங்களுடன் இருந்து வருகிறார். (9) மேல் கோபுர வாசலில் ஸ்ரீ பரமேச்வர புத்திரரான ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யர் ஸ்ரீ ஜகதம்பிகையான பார்வதியை மனதில் த்யானம் செய்து கொண்டு தனது சைன்யங்களுடன் விளங்கி வருகிறார். ஓ முனிவர்களே! வடமேற்கு கோபுர வாசலில் மிகுந்த பலம் கொண்ட துர்கா தேவியானவள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை மனதில் த்யானம் செய்து கொண்டு தனது கணங்களோடு இருந்து வருகிறாள் (11) வடக்கு கோபுர வாசலில் மிக மகிமை பொருந்திய மஹாகாளர் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேச்வரர்களை மனதில் த்யானம் செய்து கொண்டு தனது கணங்களுடன் இருந்து வருகிறார். (12) ஓ வேதியர்களே! வடகிழக்கு கோபுர வாசலில் ஸ்ரீ மஹா தேவரின் புத்திரரான மஹா சாஸ்தாவானவர் ஸ்ரீ பரமசிவனின் கட்டளையை தலையால் வஹித்துக் கொண்டு எப்பொழுதும் காத்து வருகிறார். (13) மிக மஹிமை பொருந்தியவர்களான இவர்கள் யாவரும் இவ்வாறு இருந்து கொண்டு எல்லா உலகங்களையும் காத்து வருகிறார்கள். ஸ்ரீ மஹா கைலாச பர்வதமானது பல ரத்தினங்களோடு கூடிய அநேகம் சிறந்த சிகரங்

नानारत्नमयैर्दिव्यैः प्राकारेणापि संवृतः । नैनं पश्यति पापिष्ठा राक्षसा दानवाः परे ॥ १५
अवान्तरेषु प्रळयेष्वेधतेऽण्डोपरि द्विजाः । कैलासेऽस्मिन्महादेवः सर्वानुग्रह कारकः ॥ १६
अनुग्रहं करोत्येष सर्वेषामात्मनां द्विजाः । जम्बूद्वीपस्य कैलासे निग्रहानुग्रहावुभौ ॥ १७
विदधाति सदा शंभुः स्वेच्छया परमेश्वरः । ज्ञानस्वरूपौ कैलासावुभावपि महीसुराः ॥ १८
स्मरणादेतयोः पापं स्मर्तॄणाञ्च विनश्यति । शिवाज्ञया धृतावेतौ न मह्यां वर्तते द्विजाः ॥ १९
ज्योतिर्मयौ विजानन्ति पुराणार्थविशारदाः । महासदाशिवश्शंभुर्महाकैलासपर्वते ॥ २०
रुद्रैरनन्तैर्देवैश्च विष्णुपूर्वैर्गणैरपि । महात्मभिस्तपोनिष्ठैर्भक्तैर्नित्यं प्रपूजितः ॥ २१
सर्वैश्वर्येणसंपन्नो राजतेऽत्र महीसुराः । श्रीकण्ठाख्यो महादेवस्सर्वैर्देवैः परैरपि ॥ २२
जंबूद्वीपस्थकैलासे निग्रहानुग्रहावुभौ । करोति सर्वजीवानां स्वेच्छया ब्राह्मणोत्तमाः ॥ २३
अतीतवाङ्मनःपन्था महादेवो महेश्वरः । एनयोरुभयोर्यस्माद्वर्तते लोकरक्षकः ॥ २४

நாநாரத்னமயைர் திவ்யை: ப்ராகாரேணாபி ஸம்வ்ருத: |
நைனம் பச்யதி பாபிஷ்டா ராக்ஷஸா தானவா: பரே || 15
அவாந்தரேஷு ப்ரளயேஷ்வேததேऽண்டோபரி த்விஜா: |
கைலாஸேऽஸ்மின் மஹாதேவ: ஸர்வாநுக்ரஹ காரக: || 16
அனுக்ரஹம் கரோத்யேஷ ஸர்வேஷாமாத்மனாம் த்விஜா: |
ஜம்பூத்வீபஸ்த கைலாஸே நிக்ரஹாநுக்ரஹாவுபௌ || 17
விததாதி ஸதா சம்பு: ஸ்வேச்சயா பரமேச்வர: | ஞானஸ்வரூபௌ கைலாஸாவுபாவபி மஹீஸுரா: || 18
ஸ்மரணாதேதயோ: பாபம் ஸ்மர்த்ரூணாஞ்ச வினச்யதி |
சிவாக்ஞயா த்ருதாவேதௌ ந மஹ்யாம் வர்ததே த்விஜா: || 19
ஜ்யோதிர்மயௌ விஜானந்தி புராணார்த்த விசாரதா: | மஹாஸதாசிவச்சம்புர் மஹாகைலாஸ பர்வதே 20
ருத்ரைரநந்தைர் தேவைச்ச விஷ்ணுபூர்வைர் கணைரபி |
மஹாத்மபிஸ்த்போநிஷ்டைர் பக்தைர் நித்யம் ப்ரபூஜித: || 21
ஸர்வைச்வர்யேணஸம்பன்னோ ராஜதேऽத்ர மஹீஸுரா: |
ஸ்ரீகண்டாக்யோ மஹாதேவஸ்ஸர்வைர் தேவை: பரைரபி || 22
ஜம்பூத்வீபஸ்த்தகைலாஸே நிக்ரஹானுக்ரஹாவுபௌ |
கரோதி ஸர்வஜீவானாம் ஸ்வேச்சயா ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 23
அதீதவாங்மன: பந்தா மஹாதேவோ மஹேச்வர: | ஏனயோருபயோர் யஸ்மாத் வர்ததே லோகரக்ஷக: 24

களோடும் இவ்வாறுய் சிறந்த ரத்தினங்களாலான மதில் சுவற்றுலும் சூழப்பட்டிருக்கிறது. பாவிகளான ராட்சசர்களும் அசுரர்களும் மற்றவர்களும் அதைப் பார்க்க முடியாது. (15) ஓ முனிவர்களே! இந்த மஹா கைலாசமானது அவாந்தர பிரளயங்களில் (மஹாப் பிரளயத்திற்கு உட்பட்டவைகள் அவாந்தரப் பிரளயங்கள் எனப்படும்.) அண்டத்திற்கு மேல் வளர்ந்து விடுகிறது. எல்லோருக்கும் அநுக்கிரகம் செய்யும் ஸ்ரீ மஹாதேவர் இந்த கைலாசத்தில் இருந்துகொண்டு (16) எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அருள்செய்து வருகிறார். ஆனால் ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள கைலாசத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இருந்துகொண்டு தனது இஷ்டப்படி எப்பொழுதும் நிக்ரகம், அனுக்கிரகம் இவை இரண்டையும் செய்து வருகிறார். ஓ பூமி தேவர்களே! இவ்விரு கைலாசங்களும் கேவலம் ஞானஸ்வருபங்களே. (18) இவ்விரு கைலாசங்களையும் நினைப்பவர்களின் பாபங்கள் நினைத்த மாத்திரத்தில் நாசமாகின்றன. இவ்விரண்டும் ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளையால் தாங்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளுக்கு பூமியின் சம்பந்தமில்லை. (19) புராணங்களுடைய பொருளை நன்கு அறிந்த பெரியோர்கள் இவ்விரண்டையும் ஜ்யோதி ரூபமானவைகள் என்று அறிகிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! எல்லா உலகங்களுக்கும் சுகத்தைக் கொடுப்பவரான ஸ்ரீ மஹா ஸதாசிவ மூர்த்தியானவர் கணக்கற்ற ருத்திரர்கள், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், பிரமத கணங்கள், தவத்தில் நிலைபெற்ற மஹாத்மாக்களான பக்தர்கள் ஆகிய இவர்களால் தினந்தோறும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸகல ஐச்வரியங்களோடும் கூடியவராய் அந்த கைலாஸ பர்வதத்தில் விளங்கி வருகிறார். ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள கைலாசத்தில் ஸ்ரீ கண்டர் (கழுத்தில் விஷத்தை உடையவர்) என்ற ஸ்ரீ மஹாதேவர் தனது இஷ்டப்படி எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நிக்ரகம், அனுக்கிரகம் இவ்விரண்டையும் செய்துகொண்டு அங்கு விளங்கி வருகிறார் (23) வாக்கிற்கும், மனதிற்கும் எட்டாத மஹேச்வரரான ஸ்ரீ மஹாதேவர் எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிப்பவராய் அவ்விரு மலைகளிலும் விளங்கிக்

तदाज्ञया मरुद्वाति पूषोदेति भयान्वितः । ऊर्ध्वं ज्वलति वह्निश्च स्वर्गं रक्षति वृत्रहा ॥ २५
पृथिव्यादीनि भूतानि समर्यादानि भूसुराः । य इमं पठतेऽध्यायं शृणोति च समाहितः ॥ २६
श्रावयेच्छिवभक्तान्वा तेषामीशः प्रसीदति । आयुरारोग्यमैश्वर्यमसौ विन्दति मानवः ॥ २७
शिष्याय भक्तियुक्ताय कुशलाय प्रदर्शयेत् । यस्मै कस्मै न दातव्यं दर्शयेदेममुत्तमम् ॥ २८
किमत्र बहुनोक्तेन गुह्याद्गुह्यतमं द्विजाः । उपमन्युरिमं श्रुत्वा व्याघ्रपादादृषीश्वरात् ॥ २९
प्राप कैलासमतुलं भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् । उपमन्योरिमं श्रुत्वा कृष्णः कैलासमाप्तवान् ॥ ३०
कृष्णात्पृथासुतश्श्रुत्वा शत्रून्हत्वा युधि स्थितान् । कैलासमगमद्धीमान् ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ३१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः ॥

ததாக்ஞயா மருத்வாதி பூஷோதேதி பயான்வித: ।
ஊர்த்வம் ஜ்வலதி வன்ஹிச்ச ஸ்வர்கம் ரக்ஷதி வ்ருத்ரஹா ॥ 25

ப்ருதிவ்யாதீனி பூதானி ஸமர்யாதானி பூஸுரா: । ய இமம் படதேऽத்யாயம் ச்ருணோதிச ஸமாஹித: ॥ 26
ச்ராவயேச்சிவ பக்தான்வா தேஷாமீச: ப்ரஸீததி । ஆயுராரோக்யமைச்வர்யமஸௌ விந்ததி மானவ: 27
சிஷ்யாய பக்தியுக்தாய குசலாய ப்ரதர்சயேத் । யஸ்மை கஸ்மை ந தாதவ்யம் தர்சயே தேனமுத்தமம் 28

கிமத்ர பஹுனோக்தேன குஹ்யாத்குஹ்யதமம் த்விஜா: ।
உபமன்யுரிமம் ச்ருத்வா வ்யாக்ரபாதா த்ருஷீச்வராத் ॥ 29

ப்ராப கைலாஸ மதுலம் புக்த்வா போகான் யதேப்ஸிதான் ।
உபமன்யோரிமம் ச்ருத்வா க்ருஷ்ண: கைலாஸமாப்தவான் ॥ 30

க்ருஷ்ணாத்ப்ருதாஸுதச்ச்ருத்வா சத்ரூன் ஹத்வாயுதிஸ்திதான்
கைலாஸமகமத்தீமான் ப்ராம்ஹணானாமதீச்வரா: ॥ 31

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்விதீயோऽத்யாய: ॥

கொண்டிருப்பதால் தான் (24) அவரது கட்டளையின்படி வாயுதேவன் வீசுகிறார். சூரியன் பயத்துடன் உதயமாகிறார். அக்னிதேவன் உயரக் கிளம்பி ஜொலிக்கிறார். இந்திரன் ஸ்வர்க்கத்தை காத்து வருகிறான். (25) பூமி முதலிய ஐந்து பூதங்களும் ஓர் நிபந்தனையில் இருந்து வருகின்றன. ஓ பூசுரர்களே! யார் இந்த அத்தியாயத்தை படிக்கிறார்களோ, கவனமாய் கேட்கிறார்களோ (26) சிவ பக்தர்களைக் கேட்கும்படி சொல்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அருள் செய்கிறார். அந்த மனிதன் ஆயுள், ஆரோக்கியம், ஐச்வர்யம் இவைகளை அடைகிறான். (27) மிகச் சிறந்த இந்த அத்தியாயத்தை மிகத் திறமையும், பக்தியுமுடைய சிஷ்யனுக்கு காட்டவேண்டும். பக்தியில்லாத எவருக்கும் இதைச் சொல்லக் கூடாது. (28) அதிகம் கூறுவதில் பயனென்ன? இது ரகஸ்யங்களுக்கெல்லாம் பரம ரகஸ்யமாகும். உபமன்யு முனிவர் வியாக்கிரபாத முனிவரிடமிருந்து இதைக் கேட்டதினால் (29) வேண்டிய போகங்களை அனுபவித்துவிட்டு, நிகரற்ற கைலாசத்தை அடைந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் இந்த அத்தியாயத்தை உபமன்யு முனிவரிடமிருந்து கேட்டு கைலாசமடைந்தார். (30) குந்தியின் புத்திரரும், மிக புத்திசாலியுமான ஸ்ரீ அர்ச்சுனன் இந்த அத்தியாயத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடமிருந்து கேட்டு யுத்தத்தில் எதிர்த்த சத்துருக்களைக் கொன்றுவிட்டு பிறகு கைலாசமடைந்தான். (31)

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्द वाहन मयूर कुक्कुट चरितम् ॥

ऋषयः — शूरपद्मो महाघोरः पुरा जातो हि सानुजः । सिंहाननस्तारकोऽस्य कनिष्ठौ बलशालिनौ ॥ १
न विद्मः क गतावेताविति सूत महामते । बर्हिकुक्कुटयोर्देहौ शूरस्संगृह्य निर्गतः ॥ २
इत्युक्तं भवता सूत हेतुना केन तद्वद । सूतः — शृणुध्वमृषयस्सर्वे यूयमत्रावधानतः ॥ ३
कल्पे कस्मिन् पुरा स्वामी मयूरञ्चारुभूषणम् । अधिष्ठाय विनिर्गत्य लीलयासञ्चरञ्जगत् ॥ ४
प्राप्य कैलासमतुलं पर्वतानामधीश्वरम् । अवरुह्य मयूरात्स्वाद्वाहनानामधीश्वरात् ॥ ५
गिरेरधो मयूरं तं कुक्कुटं केतुरूपिणम् । संस्थाप्य पित्रोर्निकटमापायं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ६
अवालोकयतामस्य तदा वृत्तिमुभावपि । ब्रह्मविष्णुमुखा देवाः सेवितुं परमेश्वरम् ॥ ७
समागता व्यवस्थाप्य वाहनान्यत्र ते तदा । परमेशान्तिकं पश्चाद्ययुस्सर्वे द्विजोत्तमाः ॥ ८

॥ அத த்ருதீயோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ குஹனின் வாஹனங்களான மயில், கோழி இவற்றின் வரலாறு

ருஷய: — ஶூரபத்மோ மஹாகோர: புரா ஜாதோ ஹி ஸாநுஜ: |
ஸிம்ஹாநநஸ்தாரகோऽஸ்ய கனிஷ்டௌ பலசாலிநௌ || 1
ந வித்ம: க்வ கதாவேதாவிதி ஸூத மஹாமதே |
பர்ஹி குக்குடயோர்தேஹௌ ஶூரஸ்ஸங்க்ருஹ்ய நிர்கத: || 2
இத்யுக்தம் பவதா ஸூத ஹேதுநாகேன தத்வத |
ஸூத: — ச்ருணுத்வ ம்ருஷயஸ்ஸர்வே யூயமத்ராவதாநத: || 3
கல்பே கஸ்மின் புரா ஸ்வாமீ மயூரஞ்சாருபூஷணம் | அதிஷ்டாய விநிர்கத்ய லீலயா ஸஞ்சரன் ஜகத் || 4
ப்ராப்ய கைலாஸமதுலம் பர்வதாநாமதீச்வரம் | அவருஹ்ய மயூராத் ஸ்வாத் வாஹநாநாமதீச்வராத் || 5
கிரேரதோ மயூரம் தம் குக்குடம் கேது ரூபிணம் |
ஸம்ஸ்தாப்ய பித்ரோர்நிகடமாபாயாம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 6
அவாலோகயதாமஸ்ய ததா வ்ருத்திமுபாவபி |
ப்ரும்ஹவிஷ்ணுமுகாதேவா: ஸேவிதும் பரமேச்வரம் || 7
ஸமாகதா வ்யவஸ்தாப்ய வாஹநான்யத்ர தே ததா |
பரமேசாந்திகம் பச்சாத்யயுஸ்ஸர்வே த்விஜோத்தமா: || 8

மூன்றுவது அத்தியாயம்

சௌனகாதி முனிவர்கள் ஸூத முனிவரைப் பார்த்து கேட்கிறதாவது :— மிகுந்த புத்திசாலியான ஸூத முனிவரே! மிகக் கொடியவனாகிய சூரபத்மன் இரு தம்பிகளுடன் முன்பு உண்டாயிருந்தான் அல்லவா? மிக பலசாலிகளான அவனது தம்பிகளாகிய சிங்கமுகன், தாரகன் இவ்விருவர்களும் எங்கு சென்றார்களோ? அதை நாங்கள் அறியவில்லை. மேலும் அந்த சூரபத்மன் மயிலின் உருவத்தையும், கோழியின் உருவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டான் (2) என்று தங்களால் கூறப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்பதைச் சொல்லவேண்டும் என கேட்டார்கள். ஸூதர் சொல்லுகிறார் :— ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் யாவரும் மிக கவனமாய்க் கேளுங்கள். (3) முன்பு ஓர் கல்பத்தில் ஸ்ரீஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் மிக அழகிய ஆபரணங்களைத் தரித்த மயிலின்மீது ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டு உல்லாசமாய் உலகங்களில் உலாவி வரும்பொழுது (4) பர்வதங்களுக்கு அரசனான நிகரற்ற கைலாசமலைக்குச் சென்று தனது சிறந்த வாகனமான மயிலை விட்டு இறங்கி, (5) அந்த மலையின் அடிவாரத்தில் அந்த மயிலையும், த்வஜத்தின் உருவமாய் இருந்த கோழியையும் நிறுத்திவிட்டு, தன் பெற்றோரிடம் சென்றார். (6) அப்பொழுது அந்த மயிலும், கோழியும் அந்த கைலாச மலையின் நிலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பிறகு, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக (7) அங்கு வந்தார்கள். அவர்களும் தனது வாஹனங்களை அங்கு நிறுத்திவிட்டு, ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடம் சென்றார்கள்.

वाहनानि तदा तेषां मयूरं कुक्कुटं परम् । अप्रणम्य स्थितानीह गर्वयुक्तान्तरात्मभिः ॥ ९
ज्ञात्वाऽवलेपं चत्वारि भूतान्येषां तदा द्विजाः । बोधयित्वा मयूरस्य कुक्कुटस्य महौजसः ॥ १०
तदा मिळित्वा तेऽन्योन्यं मन्युना च समन्विताः । अद्रावयन् महावेगात्सर्वलोकेषु तान्यहो ॥ ११
लुण्ठयित्वा विधेर्लोकं विष्णोर्लोकं सुरेशितुः । वाहनानि च सर्वाणि मारयामासु रुक्कुधा ॥ १२
तत्र तत्र स्थितान् देवानन्यानपिपथिस्थितान् । हाहाकारोऽभवद्भीमस्तदा सर्वत्र भूसुराः ॥ १३
दग्ध्वैवं तानि भूतानि तत्तल्लोकान् क्षणात्पुनः । निवृत्य मिळितानीह पूर्ववत्तानि शीघ्रतः ॥ १४
ततो विनिर्गतः स्कन्दः प्रेरितश्शंभुना पुनः । अनन्तकोटिभूतानि वर्तन्ते यत्र लीलया ॥ १५
ताम्रचूडशिखण्डिभ्यां साकं तत्प्राप्तवान् स्थलम् । ततो विष्णुमुखा देवा नत्वाऽऽशु परमेश्वरम् ॥ १६
प्राप्तानुज्ञा निवृत्तास्ते वाहनारोहणेच्छया । अदृष्ट्वा वाहनान्येते किमेतदिति विस्मिताः ॥ १७
समागतैरत्र जनैः स्वस्वलोकनिवासिभिः । बोधिता भूतचेष्टां ते वाहनानां मृतिं तथा ॥ १८

வாஹநானி ததா தேஷாம் மயூரம் குக்குடம் பரம் । அப்ரணம்ய ஸ்திதானீஹ கர்வயுக்தாந்தராத்மபி: ॥ 9
ஞாத்வாऽவலேபம் சத்வாரி பூதான்யேஷாம் ததா த்விஜா: ।
போதயித்வா மயூரஸ்ய குக்குடஸ்ய மஹௌஜஸ: ॥ 10
ததா மிளித்வா தேऽன்யோன்யம் மன்யுநாச ஸமன்விதா: ।
அத்ராவயன் மஹாவேகாத் ஸர்வலோகேஷு தான்யஹோ ॥ 11
லுண்டயித்வா விதேர்லோகம் விஷ்ணோர்லோகம் ஸுரேசிது: ।
வாஹநானி ச ஸர்வாணி மாரயாமாஸுருத்க்ருதா ॥ 12
தத்ர தத்ர ஸ்திதான் தேவான் அன்யானபிபதிஸ்த்திதான் ।
ஹாஹாகாரோऽபவத்பீமஸ்ததா ஸர்வத்ர பூஸுரா: ॥ 13
தக்த்வைம் தானி பூதானி தத்தல்லோகான் க்ஷணாத்புன: ।
நிவ்ருத்ய மிளிதானீஹ பூர்வவத்தானி சீக்ரத: ॥ 14
ததோ விநிர்கத: ஸ்கந்த: ப்ரேரிதச்சம்புநா புன: । அனந்தகோடி பூதானி வர்தந்தே யத்ர லீலயா ॥ 15
தாம்ரசூட சிகண்டிப்யாம் ஸாகம் தத்ப்ராப்தவான் ஸ்தலம் ।
ததோ விஷ்ணுமுகா தேவா நத்வாசு பரமேச்வரம் ॥ 16
ப்ராப்தானுக்ஞா நிவ்ருத்தாஸ்தே வாஹநாரோஹணேச்சயா ।
அத்ருஷ்ட்வா வாஹநான்யேதே கிமேததிதி விஸ்மிதா: ॥ 17
ஸமாகதைரத்ர ஜனை: ஸ்வஸ்வ லோகநிவாஸிபி: ।
போதிதா பூதசேஷ்டாம் தே வாஹநானாம் ம்ருதிம் ததா ॥ 18

அப்பொழுது அவர்களுடைய வாகனங்களெல்லாம் அங்குள்ள சிறந்த மயிலையும், கோழியையும் நமஸ்காரம் செய்யாமல் மனதில் கர்வம் கொண்டவைகளாய் இருந்தன. (9) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது நான்கு பூதங்கள் அந்த வாகனங்களின் கர்வத்தை அறிந்து, அதை மிகுந்த பராக்கிரமம் உள்ள மயிலுக்கும், கோழிக்கும் தெரிவித்து விட்டு (10) அந்த பூதங்கள் ஒன்று சேர்ந்து மிகுந்த கோபம் கொண்டவைகளாகி அந்த வாகனங்களை எல்லா உலகங்களிலும் துரத்திச சென்றன. விஷ்ணுலோகம், பிரம்மலோகம், இந்திர லோகங்களை இடித்து நாசம் செய்து மிகுந்த கர்வத்தோடு எல்லா வாகனங்களையும் கொன்று, அங்குள்ள தேவர்களையும் மற்றும் வழியில் இருந்த மற்றவர்களையும் கொன்றன. ஓ பூமி தேவர்களே! அப்பொழுது எங்கும் பயங்கரமான ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. (13) இவ்வாறுக அந்த நான்கு பூதங்களும் எல்லா உலகங்களையும் ஓர் நொடியில் கொளுத்தி நாசம் செய்து விட்டு பிறகு ஒன்று கூடி வேகமாய் முன்போல் அங்கு வந்திருந்தன. (14) பிறகு ஸ்ரீ ஸ்கந்தனும் ஸ்ரீ சம்புவால் அனுப்பப்பட்டு திரும்பி வெளியில் வந்து அளவற்ற கோடி பூதங்களும், மயில் கோழிகளும் உல்லாசமாய் இருந்து கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் ஸ்ரீ பரமேச்வரரை நமஸ்கரித்து விட்டு வேகமாய் (16) விடை பெற்றுக் கொண்டு அவரவர் வாகனத்தின் மீது ஏற விருப்பங்கொண்டு திரும்பி வருகையில் அங்கு தங்களது வாகனங்களைக் காணமல் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். (17) அப்பொழுது அங்குள்ள அவரவர்களின் உலகத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களால் பூதங்களுடைய சேஷ்டை

लोकानां लुंठनं चापि महादुःखसमन्विताः । समागत्य गुहं शीघ्रं प्रणम्य विनयानताः ॥ १९
ऊचिरे तद्विशेषेण वृतान्तमनुपूर्वशः । कैस्समाचरितं चेत्थं दौष्ट्यं वदत हे सुराः ॥ २०
त्यक्तशंका मम पुरा यूयमत्र मदाज्ञया । इति पृष्टा गुहेनैते विष्णुपूर्वास्सुरोत्तमाः ॥ २१
मयूरकुक्कुटाभ्यां ते साकं भूतानि देवप । शूराख्यमेकं प्रथमं पद्मसंज्ञमतः परम् ॥ २२
तारकं सिंहवक्त्रंच तानि चत्वारि मन्युना । वाहनान्यस्मदीयानि हत्वा भूतेषु पूर्ववत् ॥ २३
वाहनस्य मयूरस्य कुक्कुटस्य शिखण्डिनः । वर्तन्ते देवसेनेश रक्ष रक्ष दयानिधे ॥ २४
इति तेषां वचश्श्रुत्वा तानि भूतानि षण्मुखः । समाहूय सुरेशानामपकारो यतः कृतः ॥ २५
तद्यूयमासुरे वंशे भवताद्य मदाज्ञया । शशापैतानि भूतानि चत्वार्येवं गुहस्तदा ॥ २६
ततो भीतानि भूतानि प्रणम्य स्कन्दमव्ययम् । आगसो विनिवृत्त्यर्थं मस्माकं सुरनायक ॥ २७
कृत्वा तदुचितामाज्ञामत्र रक्ष दयानिधे । लब्धश्चेदासुरं जन्म नास्माभिः स्मर्यते भवान् ॥ २८
इत्युक्त्वा ते प्रणेमुस्तं भक्तवत्सलमव्ययम् । तानि भूतानि देवेशस्ततः प्राह कृपाबलात् ॥ २९

லோகாநும் லுண்டனஞ்சாபி மஹா துக்கஸமன்விதா: |
ஸமாகத்ய குஹம் சீக்ரம் ப்ரணம்ய வினயாநதா: || 19
ஊசிரே தத்விசேஷேண வ்ருத்தாந்தமனுபூர்வச: |
கைஸ்ஸமாசரிதம் சேத்தம் தௌஷ்ட்யம் வதத ஹே ஸுரா: || 20
த்யக்தசங்கா மம புரா யூயமத்ர மதாக்ஞயா |
இதி ப்ருஷ்டா குஹேனைதே விஷ்ணுபூர்வாஸ்ஸுரோத்தமா: || 21
மயூரகுக்குடாப்யாம் தே ஸாகம் பூதானி தேவப | சூராக்யமேகம் ப்ரதமம் பத்மஸம்ஞமத: பரம் || 22
தாரகம் ஸிம்ஹவக்த்ரஞ்ச தானி சத்வாரி மன்யுனு | வாஹநான்யஸ்மதீயானி ஹத்வா பூதேஷு பூர்வவத்
வாஹனஸ்ய மயூரஸ்ய குக்குடஸ்ய சிகண்டின:| வர்தந்தே தேவஸேனேச ரக்ஷ ரக்ஷ தயாநிதே || 24
இதி தேஷாம் வசச்ச்ருத்வா தானி பூதானி ஷண்முக: |
ஸமாஹூய ஸுரேசாநுமபகாரோ யத: க்ருத: || 25
தத்யூயமாஸுரேவம்சே பவதாத்ய மதாக்ஞயா | சசாபைதானி பூதானி சத்வார்யேவம் குஹஸ்ததா || 26
ததோ பீதானி பூதானி ப்ரணம்ய ஸ்கந்தமவ்யயம் | ஆகஸோ விநிவ்ருத்யர்த்தமஸ்மாகம் ஸுரநாயக 27
க்ருத்வா ததுசிதாமாக்ஞாமத்ர ரக்ஷ தயாநிதே | லப்தம் சேதாஸுரம் ஜன்ம நாஸ்மாபி: ஸ்மர்யதே பவான்
இத்யுக்த்வா தே ப்ரணேமுஸ்தம் பக்தவத்ஸல மவ்யயம் |
தானி பூதானி தேவேசஸ்தத: ப்ராஹ க்ருபாபலாத் || 29

களையும், வாகனங்கள் நாசமானதையும் (18) அவரவர்களுடைய உலகங்களெல்லாம் இழந்து நாசம் ஆனதையும் அறிந்து மிகுந்த வருத்தமடைந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் உடன் முருகனிடம் வந்து வணக்கத்தோடு நமஸ்கரித்து (19) அவரிடத்தில் நடந்தவைகளை ஆதியோடந்தமாய் தெளிய அறிவித்தார்கள். ஓ தேவர்களே! யார் இப்படிப்பட்ட கொடிய காரியத்தைச் செய்தது. அதை நீங்கள் என் உத்திரவின்படி எனக்கு முன்பு பயமின்றி கூறுங்கள் என்று ஸ்ரீ முருகனால் கூறப்பட்டவுடன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் (21) ஓ தேவ ரக்ஷகா! சூரன், பத்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் ஆகிய நான்கு பூதங்களும் தங்களுடைய மயில் கோழிகளோடு கூடி மிகுந்த கோபமடைந்தவைகளாகி, எங்களுடைய வாகனங்களையெல்லாம் நாசம் செய்து விட்டு முன்போல் (23) தங்களுடைய வாகனமாகிய மயில் கோழி இவைகளின் சமீபத்தில் பூதங்களும் சேர்ந்து இருக்கின்றன. ஓ கருணைக்கடலே! ஓ தேவ சேனுபதியே! தாங்கள் எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும், காக்கக் வேண்டும். (24) இவ்வாறுன அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஷண்முகர் அந்த பூதங்களை அழைத்து, ஓ பூதங்களே! நீங்கள் தேவர்களுக்கு கெடுதி செய்தபடியால் (25) எனது உத்தரவின்படி இப்பொழுது நீங்கள் அசுர வமிசத்தில் பிறப்பை அடைவீர்கள் என்று ஸ்ரீ குகன் அந்த நான்கு பூதங்களையும் சபித்தார். (26) பிறகு அந்த பூதங்கள் பயமடைந்தவைகளாகி அழிவற்றவரான ஸ்ரீ ஸ்கந்தனை நமஸ்கரித்து, ஓ தேவேசா! எங்களுடைய பாபம் தொலைவதற்காக (27) ஓ கருணைக்கடலே! அப்பாவத்திற்குத் தகுதியான கட்டளையை தாங்கள் செய்ய வேண்டும். எங்களுக்கு அசுர ஜன்மம் வந்து விட்டால் நாங்கள் தங்களை நினைக்க மாட்டோமே (28) என்று அந்த பூதங்கள் கூறிவிட்டு அழிவற்றவரும் பக்தர்களிடத்தில் அன்பு

युष्माकमासुरजन्म भवत्वद्य मदाज्ञया । तत्र जन्मन्यहं युष्मानाज्ञां हत्वा कृपावशात् ॥ ३०
पुनः प्राचीनरूपञ्च प्रदास्यामि न संशयः । इत्युक्तमात्रे देवेन शूरपद्माख्यके तदा ॥ ३१
उभे भूते महाभीते प्रणम्य स्कन्दमव्ययम् । देवदेव दयासिंधो रक्षावां परयामुदा ॥ ३२
अकुर्वाव तपो घोरं बर्हिकुक्कुटरूपतः । कृपापात्रे भविष्यावः कदावेति सुरेश्वर ॥ ३३
तत्प्रसन्नेन भवता त्वासुरं जन्म भीषणम् । दत्तमस्मात्कदा मोक्षो भावि सर्वाधिपावयोः ॥ ३४
समाकर्ण्य तयोश्शूरपद्मयोर्वचनं गुहः । मन्दस्मितमुखोवाच मुक्तवान्व्यक्तमव्ययम् ॥ ३५
युवां प्रसिद्धो जगति शूरपद्माख्ययैकधा । महासुरो महाघोरो भवतं देवघातकः ॥ ३६
तत्र जन्मनि दैत्यत्वात् मोचितोऽयं यदा तदा । बर्हिकुक्कुटरूपं वां तदा भूयान्मदाज्ञया ॥ ३७
इत्युक्त्वा तानि भूतानि प्रेषयित्वाऽमरेश्वरः । अवलोक्य सुरान्सर्वानात्मपार्श्वस्थितान् भयात् ॥ ३८
एतैर्या मारितास्सेना वाहनानि च हे सुराः । यथापूर्ववदेतानि भवन्त्वद्य मदाज्ञया ॥ ३९
एवमेतान् कृपां कृत्वा प्रेषयित्वा स्वकं पुरम् । आरुह्य बर्हिणं रम्यं नानालङ्कारमण्डितम् ॥ ४०

யுஷ்மாகமாஸுரம் ஜன்ம பவத்வத்ய மதாக்ஞயா ।
தத்ர ஜன்மன்யஹம் யுஷ்மாஞக்ஞாம் க்ருத்வா க்ருபாவசாத் ।। 30
புன: ப்ராசீன ரூபஞ்ச ப்ரதாஸ்யாமி ந ஸம்சய: । இத்யுக்தமாத்ரே தேவேன சூரபத்மாக்யகே ததா ।। 31
உபே பூதே மஹாபீதே ப்ரணம்ய ஸ்கந்தமவ்யயம் । தேவதேவ தயாஸிந்தோ ரக்ஷாவாம் பரயாமுதா 32
அகுர்வாவ தபோ கோரம் பர்ஹிகுக்குடரூபத: । க்ருபா பாத்ரே பவிஷ்யாவ: கதாவேதி ஸுரேச்வர ।। 33
தத்ப்ரஸன்னேன பவதா த்வாஸுரம் ஜன்மபீஷணம் ।
தத்தமஸ்மாத் கதா மோக்ஷ: பாவி ஸர்வாதிபாவயோ: ।। 34
ஸமாகர்ண்ய தயோச்சூரபத்மயோர்வசனம் குஹ: । மந்தஸ்மித முகோவாச முக்தவான் வ்யக்த மவ்யயம் ।।
யுவாம் ப்ரஸித்தோ ஜகதி சூரபத்மாக்யயைகதா । மஹாஸுரோ மஹாகோரோ பவதம் தேவகாதக: ।। 36
தத்ர ஜன்மனி தைத்யத்வாத் மோசிதோऽயம் யதா ததா ।
பர்ஹிகுக்குடரூபம் வாம் ததா பூயான்மதாஞ்ஞயா ।। 37
இத்யுக்த்வா தாநி பூதாநி ப்ரேஷயித்வாऽமரேச்வர: ।
அவலோக்ய ஸுரான்த்ஸர்வானுத்மபார்ச்வஸ்த்திதான் பயாத் ।। 38
ஏதைர்யா மாரிதாஸ்ஸேனா வாஹநானி ச ஹே ஸுரா: । யதாபூர்வவதேதானி பவந்த்வத்ய மதாஞ்ஞயா 39
ஏவமேதான் க்ருபாம் க்ருத்வா ப்ரேஷயித்வா ஸ்வகம் புரம் ।
ஆருஹ்ய பர்ஹிணம் ரம்யம் நானாலங்காரமண்டிதம் ।। 40

கொண்டவருமான அந்த முருகனை நன்கு நமஸ்கரித்தார்கள். (29) பிறகு தேவேசன் மிகுந்த கருணையோடு அந்த பூதங்களைப் பார்த்து கூறினார்: ஓ பூதங்களே! இப்பொழுது உங்களுக்கு எனது கட்டளையின்படி அசுரப் பிறவி உண்டாகட்டும் (30) நான் கருணையால் அந்த ஜன்மத்தில் உங்களை வதம் செய்து பிறகு உங்களுக்கு முந்திய உருவத்தை சந்தேகமின்றி கொடுக்கிறேன் (31) என்று தேவேசனுன முருகரால் கூறப்பட்டவுடன் சூரன், பத்மன் என்ற இரு பூதங்களும் ஸ்கந்தனை நமஸ்கரித்து விட்டு (32) கருணைக்கடலான தேவாதி 'தேவா மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு எங்கள் இருவரையும் காப்பாற்ற வேண்டும். நாங்கள் இருவரும் மயில் கோழி உருவங்களோடு மிகுந்த கொடிய தவத்தைச் செய்தோமே! (33) ஓ தேவேச்வரா! நாங்கள் எப்பொழுது தங்கள் கருணைக்கு பாத்திரர்களாவோம்? எங்களிடத்தில் மிக்க அன்பு கொண்ட தாங்கள் எங்களுக்கு பயங்கரமான அசுர ஜன்மத்தை (34) கொடுத்தீர்களே, எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிபரே! எங்களுக்கு அந்த அசுர ஜன்மத்திலிருந்து எப்பொழுது விடுதலை ஏற்படும் என வேண்டினார்கள். சூரன், பத்மன் இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, என்றும் அழிவற்ற ஸ்ரீ முருகன் புன்னகையோடு கூடிய முகத்தைக் கொண்டவராகி தெளிவாகக் கூறினார்: நீங்கள் இருவரும் தேவர்களை கொல்லுகின்ற சூரபத்மன் என்று உலகில் பிரசித்தி பெற்ற ஒரே அசுரனாக ஆகக் கடவீர்கள். அந்த ஜன்மத்தில் அசுரத் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டவுடன் (37) உங்களுக்கு எனது கட்டளையால் மயில், கோழி இவைகளுடைய உருவம் கிடைக்கும் எனக் கூறி அந்த பூதங்களை அனுப்பிவிட்டு, பிறகு தேவேசன் (38) பயத்தோடு தனது ஸமீபத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கும் எல்லா தேவர்களையும் பார்த்து ஓ தேவர்களே! இந்த பூதங்களால் கொல்லப்பட்ட சேனைகளும், வாஹனங்களும் (39) இப்பொழுது எனது கட்டளையின்படி முன் போலவே ஆகக்கடவன என்று அவர்களுக்கு

स्वपुरं प्राप देवेशः क्षणादेव महीसुराः । भूतान्यमूनि चत्वारि काश्यपस्य महात्मनः ॥ ४१
संबभूवुस्त्रयः पुत्रास्तदानीं ब्राह्मणोत्तमाः । तारकं सिंहवक्त्रंच यदा स्कन्दो जघान तौ ॥ ४२
भूताकारेण कैलासं ययतुः पूर्ववद्द्विजाः । शूरपद्मस्तु देवेन हतमात्रेण शीघ्रतः ॥ ४३
गृहीत्वा परमं रूपं बर्हिकुक्कुटयोर्द्विजाः । मुदं चकार देवस्य तदात्यन्तं सुरेशितुः ॥ ४४
इति सम्यङ्मयाऽऽख्यात श्शूरादीनां समुद्भवः । पुनरन्यद्द्विजश्रेष्ठाः श्रोतव्यं यद्ब्रवीमितत् ॥ ४५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

शूरपद्मस्य स्कन्द वाहनत्व प्राप्ति ॥

ऋषयः — सहजा शूरपद्मस्य प्रथिताऽजामुखीति या । माया वा जननी तस्य क्व गते ते उभे मुने ॥ १

ஸ்வபுரம் ப்ராப தேவேச: க்ஷணாதேவ மஹீஸுரா: | பூதான்யமூனி சத்வாரி காச்யபஸ்ய மஹாத்மன: || 41
ஸம்பபூவுஸ்த்ரய: புத்ராஸ்ததானீம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: |
தாரகம் ஸிம்ஹவக்த்ரஞ்ச யதா ஸ்கந்தோ ஜகாந தௌ || 42
பூதாகாரேண கைலாஸம் யயுது: பூர்வவத் த்விஜா: | சூரபத்மஸ்து தேவேந ஹதமாத்ரேண சீக்ரத: || 43
க்ருஹீத்வா பரமம் ரூபம் பர்ஹிகுக்குடயோர் த்விஜா: |
முதம் சகார தேவஸ்ய ததாத்யந்தம் ஸுரேசிது: || 44
இதி ஸம்யங்மயாऽऽக்யாத ச்சூராதீனாம் ஸமுத்பவ: |
புனரன்யத்த்விஜச்ரேஷ்டாச்ச்ரோதவ்யம் யத்ப்ரவீமிதத் || 45

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ருதீயோऽத்யாய:

॥ அத சதுர்த்தோऽத்யாய: ॥

சூரபத்மன் ஸ்ரீ ஸ்கந்தனின் வாஹனமாகுதல்.

ருஷய: — ஸஹஜா சூரபத்மஸ்ய ப்ரதிதாऽஜாமுகீதியா |
மாயா வா ஜனனி தஸ்ய க்வ கதே தே உபே முனே || 1

அருள் செய்துவிட்டு, அவர்களைத் தங்கள் தங்கள் பட்டணங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு, (40) தானும் மிக அழகியதும், பல பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான மயிலில் ஏறிக்கொண்டு அந்த தேவேசன் ஓர் க்ஷணத்தில் தனது நகரத்தை அடைந்தார். (41) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது நான்கு பூதங்களும், பரமாத்மாவாகிய காச்யப முனிவருக்கு மூன்று பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்தார்கள். (42) பிறகு தாரகனும், சிங்கமுகனும் ஸ்ரீ முருகனால் கொல்லப்பட்டவுடன் முன்போல் பூதர்களின் உருவம் கொண்டவர்களாகி கைலாசம் அடைந்தார்கள். ஓ முனிவர்களே! (43) சூர பத்மனோவெனில் ஸ்ரீ முருகனால் கொல்லப்பட்ட உடன் சீக்கிரமாக சிறந்த மயில், கோழி இவைகளின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு (44) அப்பொழுது அந்த தேவேசனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினான். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! சூரன் முதலியவர்களுடைய பிறப்பு இவ்விதம் என்பதை உங்களுக்கு நான் தெளிவாக எடுத்துக்கூறினேன். இன்னும் உங்களுக்கு என்ன கேட்கவேண்டுமோ அதைச் சொல்லுகிறேன்.

மூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்

சௌனகாதி முனிவர்கள் ஸூத முனிவரைப் பார்த்து கேட்கின்றதாவது:— தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட ஓ ஸூத முனிவரே! அஜாமுகி என்று பிரசித்தி பெற்ற சூரபத்மனுடைய தங்கையும்

तयोर्वृत्तान्तमस्माकं वद सूत तपोधन । सूतः — समागता यदा शूरं युद्धकाले जनन्यसौ ॥ २
उक्त्वा विनिर्ययौ माया भीता मन्दरपर्वतम् । तदैषाऽजामुखीं प्राप्य शूरादिषु मृतेष्वपि ॥ ३
श्रीपर्वतं गिरिश्रेष्ठ मागच्छाशु सुते वरे । इत्युक्त्वा प्रययौ माया सुतामजमुखीं तदा ॥ ४
ततः कालवशाद्दैत्याश्शूरपद्मादयो मृताः । असुरेन्द्रहिरण्यौ तौ पलायनमथाश्रितौ ॥ ५
श्रीपर्वतं गिरिवरमागत्याजामुखी तदा । दृष्ट्वा स्वमातरं मायामालिंग्य बहुधालपत् ॥ ६
अबोधयत्सुतां माया मास्तु ते दुःखमात्मजे । शूरपद्मस्तव भ्राता मयूरं कुक्कुटं वपुः ॥ ७
गृहीत्वा ब्रह्मविष्णुभ्यां वन्दितं पदमाश्रितः । गुहवाहनकेत्वर्थं मनन्य सदृशं वरे ॥ ८
भूताकारेण कैलासे तौ सिंहमुखतारकौ । वर्तेते तत्र सन्तोषान्महदैश्वर्य शालिनौ ॥ ९
इति माया वचश्श्रुत्वा पप्रच्छैनां तदात्मजा । मातरेते महापापाः कथमेषामियं गतिः ॥ १०
वदैतत्तत्वतोऽद्यत्वं पृच्छन्त्यै मह्यमादरात् । माया — कस्मिन् कल्पे पुरा कश्चिच्छाकद्वीपे नृपोत्तमः
प्रभाकराख्यो धर्मात्मा सत्यवागनसूयकः । बभूव तस्य नृपतेस्सुकुमारी सधर्मिणी ॥ १२

தயோர்வ்ருத்தாந்தமஸ்மாகம் வத ஸூத தபோதன ।
ஸூத: — ஸமாகதா யதா சூரம் யுத்தகாலே ஜனன்யஸௌ ॥ 2
உக்த்வா வினிர்யயௌ மாயா பீதா மந்தரபர்வதம் । ததைஷாऽஜாமுகீம் ப்ராப்ய சூராதிஷு ம்ருதேஷ்வபி 3
ஶ்ரீபர்வதம் கிரிச்ரேஷ்ட மாகச்சாசு ஸுதே வரே । இத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ மாயா ஸுதாமஜமுகீம் ததா ॥ 4
தத: காலவசாத்தைத்யா: சூரபத்மாதயோ ம்ருதா: ।
அஸுரேந்த்ர ஹிரண்யௌ தௌ பலாயனமதாச்ரிதௌ ॥ 5
ச்ரீபர்வதம் கிரிவரமாகத்யாஜாமுகீ ததா । த்ருஷ்ட்வா ஸ்வமாதரம் மாயாமாலிங்க்ய பஹுதாऽலபத் ॥ 6
அபோதயத்ஸுதாம் மாயா மாஸ்து தே துக்கமாத்மஜே । சூரபத்மஸ்தவ ப்ராதா மயூரம் குக்குடம் வபு: ॥ 7
க்ருஹீத்வா ப்ரும்ஹவிஷ்ணுப்யாம் வந்திதம் பதமாச்ரித: ।
குஹவாஹனகேத்வர்த்த மனன்ய ஸத்ருசம் வரே ॥ 8
பூதாகாரேண கைலாஸே தௌ ஸிம்ஹமுகதாரகௌ ।
வர்த்தேதே தத்ர ஸந்தோஷான் மஹதைச்வர்ய சாலினௌ ॥ 9
இதி மாயா வசச்ருத்வா பப்ரச்சைனாம் ததாத்மஜா । மாதரேதே மஹாபாபா: கதமேஷாமியம் கதி: ॥ 10
வதைதத்தத்வதோऽத்யத்வம் ப்ருச்சந்த்யை மஹ்யமாதராத் ।
மாயா — கஸ்மின் கல்பே புரா கச்சிச்சாகத்வீபே ந்ருபோத்தம: ॥ 11
ப்ரபாகராக்யோ தர்மாத்மா ஸத்யவாகனஸூயக: । பபூவ தஸ்ய ந்ருபதேஸ்ஸுகுமாரீ ஸதர்மிணீ ॥ 12

மாயை என்ற அவனது தாயும், பிறகு எங்கு சென்றார்கள்? (1) அவர்களுடைய வரலாற்றை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும், எனக்கேட்டார்கள். ஸூதர் கூறுகிறார்: ஓ முனிவர்களே! தாயாகிய மாயை என்பவள் யுத்த சமயத்தில் சூரனிடம் வந்து (2) அவனிடம் சொல்லிவிட்டு பயமடைந்தவளாய் மந்தர மலைக்குப் புறப்பட்டாள். அப்பொழுது அஜாமுகியிடம் சென்று ஓ சிறந்த பெண்ணே! சூரன் முதலியவர்கள் இறந்தவுடன் (3) நீ மலைகளில் சிறந்த இந்த மந்தர மலைக்கு சீக்கிரம் வந்துவிடு என்று தனது பெண்ணாகிய அஜாமுகியிடம் கூறிச் சென்றாள். (4) பிறகு சிலகாலம் சென்றதின்மேல் சூரபத்மன் முதலிய அசுரர்கள் இறந்து போனார்கள். அசுரேந்திரனும், ஹிரண்யனும் ஓடிப்போனார்கள் (5) அப்பொழுது அஜாமுகியானவள் மந்தர மலைக்கு வந்து தன் தாயாகிய மாயையைப் பார்த்து கட்டிக் கொண்டு பலவாறாய்ப் புலம்பினாள். (6) மாயையானவள் பெண்ணான அஜாமுகிக்கு அறிவித்தாள். ஓ பெண்ணே! நீ வருத்தப்படாதே. உனது சகோதரனான சூரபத்மன் ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யருக்கு வாகனமாயும், த்வஜமாயும் இருப்பதற்காகவே நிகரில்லாத மயில் உருவத்தையும், கோழி உருவத்தையும் கொண்டவனாய் பிரம்ம விஷ்ணுக்களால் நமஸ்கரிக்கத்தக்க பதவியை அடைந்திருக்கிறான். (8) சிங்கமுகனும், தாரகனும் பூத உருவத்தோடு மிகுந்த ஐச்வர்யம் உடையவர்களாகி கைலாஸ மலையில் சந்தோஷமாய் விளங்குகிறார்கள் எனக் கூறினாள். (9) இவ்வாறு தாயான மாயையின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவள் பெண்ணான அஜாமுகி கேட்டாள். ஓ தாயே! மஹா பாதகர்களான இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட நல்ல பதவி எவ்வாறு கிடைத்தது என்பதை (10) எனக்கு இப்பொழுது உள்ளபடி ஆதரவுடன் கூற வேண்டும் எனக் கேட்டாள். மாயை கூறுகிறாள்:— முன்பு ஓர் கல்பத்தில் சாகத்தீவில் மிகுந்த தர்மாத்மா

तस्यामुत्पादयामास यमळौ द्वौ सुतौ नृपः । पृथक्जातौ तथा चान्यौ चत्वारस्सुकुमारकाः ॥ १३
चकार च महीपालः पुत्राणाञ्च यथाक्रमम् । पितृमातृपितृभ्रातृनामानि प्रथितान्वयम् ॥ १४
शूरपद्माख्यकौ पूर्वौ यमळौ प्रथितौ भुवि । सिंहतारकनामानावन्यावपि सुतावतः ॥ १५
राज्ये पुत्रान्व्यवस्थाप्य प्रभाकरमहीपतिः । प्रतस्थे भार्यया तप्तुं तपोवनमनुत्तमम् ॥ १६
शूरादयो यथान्यायं राज्यं बभ्रुरतन्द्रिताः । तदा समागतोऽगस्त्यश्शूरपद्माख्ययोस्तयोः ॥ १७
अवदद्गुहमाहात्म्यं सर्वपापनिकृन्तनम् । सिंहतारकयोरेवं तृणबिन्दुस्तपोनिधिः ॥ १८
तथा वृषभयोगीच योगिनां प्रवरावुभौ । समागत्य क्रमेणैतौ सर्वलोकोपकारकौ ॥ १९
पुण्यं दुर्गामहाशास्त्रोर्माहात्म्यं तत्ववेदिनौ । तदा जगदतुस्सर्वं वत्से सम्यग्यथारुचि ॥ २०
त इमे भूभृतश्श्रुत्वा ऋषीणां वचनं महत् । केनापि पुण्यपाकेन बभूवुर्भक्तिसंयुताः ॥ २१
शूरपद्माख्ययोर्भक्तिरुभयोष्षण्मुखेऽभवत् । सिंह तारकयोर्दुर्गा महाशास्त्रोरजायत ॥ २२
मयूररूपमादाय शूरोवोढुमियेष तम् । पद्मस्तु कुक्कुटाकारं गृहीत्वा षण्मुखस्य सः ॥ २३

தஸ்யாமுத்பாதயாமாஸ யமளௌ த்வௌ ஸுதௌ ந்ருப: ।
ப்ருதக்ஜாதௌ ததா சான்யௌ சத்வாரஸ்ஸுகுமாரகா: ॥ 13
சகார ஸ மஹீபால: புத்ராணாஞ்ச யதாக்ரமம் । பித்ருமாத்ருபித்ருப்ராத்ருநாமானி ப்ரதிதான்வயம் ॥ 14
சூரபத்மாக்யகௌ பூர்வௌ யமளௌ ப்ரதிதௌ புவி । ஸிம்ஹதாரகனாமானுவன்யாவபி ஸுதாவத: ॥ 15
ராஜ்யே புத்ரான்வ்யவஸ்த்தாப்ய ப்ரபாகரமஹீபதி: । ப்ரதஸ்த்தே பார்யயா தப்தும் தபோவனமனுத்தமம்
சூராதயோ யதாந்யாயம் ராஜ்யம் பப்ருரதந்த்ரிதா: ।
ததா ஸமாகதோऽகஸ்த்ய: சூரபத்மாக்யயோஸ்தயோ: ॥ 17
அவதத்குஹமாஹாத்ம்யம் ஸர்வபாபனிக்ருந்தனம் । ஸிம்ஹதாரகயோரேவம் த்ருணபிந்துஸ்தபோனிதி:
ததா வ்ருஷபயோகீச யோகினும் ப்ரவராவுபௌ । ஸமாகத்ய க்ரமேணைதௌ ஸர்வலோகோபகாரகௌ 19
புண்யம் துர்காமஹாசாஸ்த்ரோர் மாஹாத்ம்யம் தத்வவேதினௌ
ததா ஜகததுஸ்ஸர்வம் வத்ஸே ஸம்யக் யதா ருசி ॥ 20
த இமே பூப்ருத: ச்ருத்வா ருஷீணும் வசனம் மஹத் । கேனுபி புண்யபாகேன பபூவுர்பக்திஸம்யுதா: ॥ 21
சூரபத்மாக்யயோர் பக்திருபயோஷ்ஷண்முகேऽபவத் । ஸிம்ஹதாரகயோர் துர்கா மஹாசாஸ்த்ரோரஜாயத
மயூரரூபமாதாய சூரோ வோடுமியேஷ தம் । பத்மஸ்து குக்குடாகாரம் க்ருஹீத்வா ஷண்முகஸ்ய ஸ: ॥ 23

வும், ஸத்ய வாக்கை உடையவரும் பொறுமை அற்றவரும் ஆன பிரபாகரர் என்ற ஓர் சிறந்த அரசன் இருந்தான். அந்த அரசனுக்கு மிக அழகிய ஓர் மனைவி இருந்தாள். (12) அந்த அரசன் அவளிடத்தில் இரட்டைப் பிள்ளைகளை உண்டுபண்ணினுன். மேலும், அவனுக்குத் தனித்தனியாய் இரண்டு பிள்ளைகளும் ஆக நான்கு பிள்ளைகள் உண்டானுர்கள். (13) அரசனும் அந்த பிள்ளைகளுக்கு முறையே தன் தந்தை, தாயின் தந்தை, சகோதரர்கள் இவர்களுடைய பிரசித்தமான பெயர்களை வைத்தான். (14) முன் பிறந்த இரட்டைப் பிள்ளைகள் சூரன் என்றும், பத்மன் என்றும் உலகில் பிரஸித்தி அடைந்தார்கள். பிந்திய இரு பிள்ளைகளும் சிங்கன் என்றும், தாரகன் என்றும் பெயரை அடைந்தார்கள். (15) பிறகு அந்த பிரபாகர ராஜன் ராஜ்யத்தில் பிள்ளைகளை இருக்கச் செய்துவிட்டு தான் தவம் செய்வதற்காக மனைவியோடு சிறந்த தபோவனத்திற்கு சென்றுன். (16) சூரன் முதலிய பிள்ளைகள் சோம்பலின்றி நீதி முறைப்படி ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தார்கள். அது சமயம், ஸ்ரீ அகஸ்திய முனிவர் சூரன், பத்மன் இவ்விருவரிடத்திற்கும் வந்து (17) எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் ஸ்ரீ முருகனுடைய மஹிமையை எடுத்துக் கூறினுர். இதே விதமாக சிங்கன் தாரகன் இவர்களிடத்தில் தவங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய திரணபந்து முனிவர் (18) யோகிகளில் சிறந்தவரான விருஷப யோகி முனிவர் எல்லா உலகங்களுக்கும் உபகாரம் செய்கின்றவர்களும் தத்துவங்களை அறிந்தவருமான ஆகிய இவ்விருவர்களும் வந்து முறையே மிகுந்த புண்ணியத்தை அளிக்கும் துர்க்கா தேவி, மஹா சாஸ்தா இவர்களுடைய மஹிமைகளை விருப்பத்திற்கு இசைந்தபடி நன்றாக எடுத்துக்கூறினுர்கள். ஓ குழந்தாய்! (20) இந்த இராஜ குமாரர்கள் எல்லாம் அந்த ரிஷிகளுடைய சிறந்த வசனத்தைக் கேட்டு முதிர்ந்த புண்ணிய வசத்தால் மிகுந்த பக்தியுடையவர்களானுர்கள். சூரன், பத்மன் இவ்விருவருக்கும் ஸ்ரீ முருகனிடத்திலும், சிங்கமுகன், தாரகன் இவ்விருவர்களுக்கும் துர்க்கா தேவியிடத்திலும், மஹா சாஸ்தாவினிடத்திலும் மிகுந்த பக்தி உண்டாயிற்று. சூரன் மயில் உருவங்கொண்டு

केतुरूपतया प्रीतिं कर्तुमैच्छन्महाबलः । सिंहतारकनामानौ सिंहदन्तिशरीरिणौ ॥ २४
तथा दुर्गामहाशास्त्रोर्वाहनत्वं समीषतुः । एवमेते महीपालास्तत्तद्वाहाभिकांक्षिणः ॥ २५
तेषां पदानि संवोढुं सर्वदा भक्तिसंयुताः । पुत्रेषु राज्यं निक्षिप्य तपस्तप्तुं प्रतस्थिरे ॥ २६
चत्वारिंशत्सहस्राणि तेपिरे ते तपो भृशम् । तदा देवा गिरिं सर्वे कैलासं परमेशितुः ॥ २७
सेवायै संगतास्स्वानि वाहनानि गिरेरधः । व्यवस्थाप्यस्वयं प्राप्ताः परमेशान्तिकं मुदा ॥ २८
तद्वाहनानि सर्वेषां ब्रह्मविष्णुमुखादिनाम् । मयूरं कुक्कुटं प्राप्य स्कन्दस्य परमेशितुः ॥ २९
दुर्गाया वाहनं सिंहं महाशास्तुर्गजं तथा । वीक्ष्य प्रोचुर्वचस्तानि गरुडादीनि बालिके ॥ ३०
भवत्पदाप्तये पुत्राः प्रभाकरमहीभृतः । तपश्चरन्ति सुमहत्पञ्चाग्न्यन्तरगा भृशम् ॥ ३१
इति तेषां वचः श्रुत्वा मयूरादीनि कोपतः । अस्मदीयपदप्राप्तिः कथमेषां भवेदिति ॥ ३२
समागत्य तपस्स्थानं निशाम्याग्नीन् बृहच्छिखान् । युष्माभिरेतत्सुमहत्किमर्थं तप्यते तपः ॥ ३३

கேதுருபதயா ப்ரீதிம் கர்துமைச்சன் மஹாபல: । ஸிம்ஹதாரகநாமானௌ ஸிம்ஹதந்திசரீரிணௌ ॥ 24
ததா துர்காமஹாசாஸ்த்ரோர் வாஹனத்வம் ஸ மீஷது: ।
ஏவ மே தே மஹீபாலாஸ்தத்தத்வாஹாபிகாம்க்ஷிண: ॥ 25
தேஷாம் பதானி ஸம்வோடும் ஸர்வதா பக்தி ஸம்யுதா: ।
புத்ரேஷு ராஜ்யம் நிக்ஷிப்ய தபஸ்தப்தும் ப்ரதஸ்த்திரே ॥ 26
சத்வாரிம்சத் ஸஹஸ்ராணி தே பிரே தே தபோ ப்ருசம் । ததா தேவா கிரிம் ஸர்வே கைலாஸம் பரமேசிது:
ஸேவாயை ஸங்கதாஸ்ஸ்வானி வாஹனானி கிரே ரத: ।
வ்யவஸ்த்தாப்ய ஸ்வயம் ப்ராப்தா: பரமேசாந்திகம் முதா ॥ 28
தத்வாஹநாநி ஸர்வேஷாம் ப்ரும்ஹவிஷ்ணு முகாதினும் ।
மயூரம் குக்குடம் ப்ராப்ய ஸ்கந்தஸ்ய பரமேசிது: ॥ 29
துர்காயா வாஹனம் ஸிம்ஹம் மஹாசாஸ்துர்கஜம் ததா ।
வீக்ஷ்ய ப்ரோசுர் வசஸ்தானி கருடாதீனி பாலிகே ॥ 30
பவத்பதாப்தயே புத்ரா: ப்ரபாகர மஹிப்ருத: । தபச்சரந்தி ஸுமஹம் பஞ்சாக்ன்யந்தரகா ப்ருசம் ॥ 31
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா மயூராதீனி கோபத: । அஸ்மதீயபதப்ராப்தி: கதமேஷாம் பவேதிதி ॥ 32
ஸமாகத்ய தபஸ்ஸ்த்தானம் நிசாம்யாக்னீன் ப்ருஹச்சிகான் ।
யுஷ்மாபிரேதத்ஸுமஹத் கிமர்தம் தப்யதே தப: ॥ 33

அந்த ஸுப்ரமண்யரை சுமப்பதற்கும், மஹாபலவானுன பத்மன் கோழி உருவங்கொண்டு த்வஜத்தின் உருவமாயிருந்து அந்த முருகனுக்கு சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணவும் இச்சை கொண்டார்கள். சிங்கமுகன் தாரகன் என்பவர்களும் அதேவிதமாய் சிங்கத்தின் உருவம், யானையின் உருவம் கொண்டவர்களாகி துர்க்கா தேவி, மஹா சாஸ்தா இவர்களுக்கு வாகனமாய் இருப்பதில் ஆசை கொண்டார்கள். இந்த அரசர்கள் இவ்விதமாய் அவரவர்களுக்கு வாகனமாகும் தன்மையை வேண்டிக்கொண்டு (21-25) அப்படிப்பட்ட வாகனமாயிருக்கும் பதவியை அடைவதற்காக எப்பொழுதும் பக்தி உடையவர்களாகி தன் பிள்ளைகளிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு தவம் செய்வதற்காகப் புறப்பட்டார்கள். (26) கைலாசமலையின் அடிவாரத்தில் நாற்பதினுயிரம் வருஷமளவும் மிகக் கடினமான தவத்தைச் செய்தார்கள். அது சமயத்தில் தேவர்கள் கைலாச மலைக்குச் சென்று தங்கள் வாகனங்களை மலையடிவாரத்தில் நிறுத்திவிட்டு, ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக சந்தோஷமாய் அவர் சமீபம் சென்றுர்கள். (28) அப்பொழுது பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களுடைய வாகனங்களும், ஸ்ரீ முருகனுடைய வாகனமாகிய மயில், கோழி துர்கையின் வாகனமாகிய சிங்கம், மஹா சாஸ்தாவின் வாகனமாகிய யானை இவைகளின் ஸமீபம் வந்து ஓ குழந்தாய்! கருடன் முதலிய அந்த வாகனங்களெல்லாம் அவ்வகைளப் பார்த்துக் கூறியதாவது: (30) ஓ! மயில் முதலியவைகளே! பிரபாகர அரசனுடைய புத்திரர்கள் உங்கள் பதவிகளை அடைவதற்காக ஐந்து அக்னிகளின் நடுவில் இருந்துகொண்டு அதிகோரமான மிகுந்த தவத்தைச் செய்கிருர்கள் எனச் சொன்னுர்கள். (31) இவ்வாறு அந்த கருடன் முதலியவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, மயில் முதலியவைகள் மிகுந்த கோபம்கொண்டவைகளாகி நமது பதவி இவர்களுக்கு எவ்வாறு கிடைக்கத் தகும் என்று, (32) அவர்கள் தவம் செய்யும் இடத்துக்குச் சென்று மிகுந்த ஜ்வாலைகளோடு எரிந்துகொண்டிருந்த அக்கினிகளை அணைத்து நீங்கள் எதற்காக இவ்விதம் உக்கிரமான தவம் செய்

इति पृष्टा महीपालश्चत्वारो बर्हिपूर्वकैः । जगदुर्वाञ्छितं तेषां वेपमानशरीरिणः ॥ ३४
यस्माद्यूयं पदान्येषामस्माकं बर्हिपूर्विणाम् । इयेषास्मन्मुखानाशु भूतानि भवताऽधुना ॥ ३५
शपित्वैवं ययुः स्थानं बर्हिपूर्वाणि शीघ्रतः । अनुसृत्य महीपालास्तत्स्थानं प्रापिरे तदा ॥ ३६
तत्तन्मुखा महादुःखात् स्तुत्वा बर्हिमुखानि ते । भूतान्यमूनि चत्वारि वीक्ष्य बर्हिमुखान्यतः ॥ ३७
प्रसन्नानि गिरं प्रोचु रत्रैव वसताधुना । युष्मादिष्टं भवत्वग्रे चिरकालेन सत्यतः ॥ ३८
इति तेषां वचश्श्रुत्वा भूतान्येतानि बालिके । अण्डावरण (भरण) भूतेषु मिळित्वान्यवसन्मुदा ॥ ३९
ततस्सुरा महादेवं प्रणम्य परमेश्वरम् । निवृत्ताः स्वानि वाहानि समारुह्य मुदान्विताः ॥
ययुः पदानिस्वान्याशु विष्णुब्रह्ममुखास्सुते ॥ ४०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः ॥

இதி ப்ருஷ்டாமஹீபாலாச்சத்வாரோ பர்ஹிபூர்வகை: ।
ஜகதுர்வாஞ்சிதம் தேஷாம் வேபமான சரீரிண: ॥ 34

யஸ்மாத்யூயம் பதான்யேஷாம் அஸ்மாகம் பர்ஹிபூர்விணாம் ।
இயேஷாஸ்மன்முகாநாசு பூதானி பவதாऽதுனா ॥ 35

சபித்வைவம் யயு: ஸ்த்தானம் பர்ஹிபூர்வாணி சீக்ரத: ।
அனுஸ்ருத்ய மஹீபாலாஸ்தத்ஸ்தானம் ப்ராபிரேதகா ॥ 36

தத்தன்முகா மஹாதுக்காத் ஸ்துத்வா பர்ஹிமுகானி தே ।
பூதான்யமூனி சத்வாரி வீக்ஷ்ய பர்ஹிமுகான்யத: ॥ 37

ப்ரஸன்னானி கிரம் ப்ரோசுரத்ரைவ வஸதாதுனா । யுஷ்மாதிஷ்ட்டம் பவத்வக்ரே சிரகாலேன ஸத்யத: 38

இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா பூகான்யேதானி பாலிகே ।
அண்டாவரண (பரண) பூதேஷு மிளித்வா ந்யவஸன் முதா ॥ 39

ததஸ்ஸுரா மஹாதேவம் ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் ।
நிவ்ருத்தா: ஸ்வானி வாஹானி ஸமாருஹ்ய முதான்விதா: ॥
யயு: பதாநிஸ்வான்யாசு விஷ்ணுப்ரும்ஹமுகாஸ்ஸுதே ॥ 40

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுர்த்தோऽத்யாய:

கிறீர்கள் (33) என்று அவ்வரசர்களை வினவ, உடன் அந்த நான்கு அரசர்களும் உள் நடுக்கம் கொண்டவர்களாகி, தங்களுடைய விருப்பத்தை மயில் முதலியவைகளுக்குச் சொன்னார்கள். (34) அப்பொழுது மயில் முதலிய வாகனங்கள் ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் எங்களுடைய மயில் முதலிய பதவிகளை விரும்பியபடியால் இப்பொழுதே எங்கள் முகங்களைக் கொண்ட பூதர்களாக ஆகுங்கள் (35) என்று இவ்வாறாக சபித்துவிட்டு மயில் முதலியவைகள் சீக்கிரம் தங்கள் இருப்பிடம் சேர்ந்தன. அப்பொழுது அந்த அரசர்களும் அந்தந்த முகங்களை அடைந்தவர்களாகி மிகுந்த துக்கத்தோடு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தே அவர்கள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று மயில் முதலியவைகளை துதித்தார்கள். அப்பொழுது மயில் முதலியவைகள் அந்த நான்கு பூதங்களைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டவைகளாகி வசனம் உரைத்தன. ஓ பூதங்களே! நீங்கள் இப்பொழுது இங்கேயே வசியுங்கள். சில காலம் சென்றபின் உங்களது இச்சை ஸத்தியமாய் நிறைவேறும் (38) என்று கூறின. ஓ பெண்ணே! இவ்வாறு அந்த மயில் முதலியவைகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அந்த பூதங்கள் அண்டத்தின் ஆவரணத்திலுள்ள பூதங்களோடு சேர்ந்து ஸந்தோஷமாய் வசித்து வந்தன. (39) ஓ பெண்ணே! பிறகு பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து வெகு ஸந்தோஷமாய் திரும்பி வந்து தங்கள் வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு தன் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றார்கள். (40)

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

शापाद्भूतानां शूरपद्माद्यसुरत्व प्राप्तिः ॥

तिष्ठत्स्वेतेषु भूतेषु चतुर्षु बलशालिषु । अण्डावरण भूतेषु मिळित्वानेककोटिषु ॥ १
तदानीमसुरैर्देवा द्राविता युद्धमध्यगैः । कैलासगिरिमासेदुस्सर्व भूतकृतास्पदम् ॥ २
तत्र भूतानि सर्वाणि प्रार्थयामासुरात्मनाम् । शरणं नाकिनस्सर्वे रुदन्तो नितरां तदा ॥ ३
श्रुत्वा चत्वारि भूतानि रुदतां नाकिनां गिरः । निर्गत्य तानि भूलोकं भूतैस्साहाय्यतां गतैः ॥ ४
अमारयन्बहून्दैत्या नायुधैर्दारुलोष्टकैः । पराजितेषु दैत्येषु भूतान्येतानि बालिके ॥ ५
भूलोकस्थानि भूतानि प्रेरयित्वा निजालयान् । अण्डावरण भूतानि प्राप्याशु न्यवसन्मुदा ॥ ६
ततो देवास्सुसंतुष्टाः प्रापुः स्वानि पदान्यमी । असुरेन्द्रस्तदा गूढः कुत्रचिद्दनुजोत्तमः ॥ ७
अण्डावरणमभ्याशु गणानामधिपं तदा । प्रणम्य विनयेनायं भूतचेष्टां न्यवेदयत् ॥ ८
तच्छ्रुत्वा स गणाधीशो भूतान्येतानि कोपतः । मदनुज्ञां विहायैव देवानां शरणार्थिनाम् ॥ ९

॥ அத பஞ்சமோऽத்யாய: ॥

சாபத்தால் பூதங்கள் சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்களாதல்

திஷ்டத்ஸ்வேதேஷு பூதேஷு சதுர்ஷு பலசாலிஷு ।
அண்டாவரணபூதேஷு மிளித்வானேககோடிஷு ॥ 1
ததானீமஸுரைர்தேவா த்ராவிதா யுத்தமத்யகை: । கைலாஸகிரிமாஸேதுஸ்ஸர்வ பூதக்ருதாஸ்பதம் ॥ 2
தத்ர பூதானி ஸர்வாணி ப்ரார்த்தயாமாஸுராத்மனும் ।
சரணம் நாகினஸ்ஸர்வே ருதந்தோ நிதராம் ததா ॥ 3
ச்ருத்வா சத்வாரி பூதானி ருததாம் நாகினும் கிர: ।
நிர்கத்ய தானி பூலோகம் பூதைஸ்ஸாஹாய்யதாம் கதை: ॥ 4
அமாரயன்பஹூன்தைத்யா நாயுதைர்தாருலோஷ்டகை: ।
பராஜிதேஷு தைத்யேஷு பூதான்யேதானி பாலிகே ॥ 5
பூலோகஸ்த்தானி பூதானி ப்ரேரயித்வா நிஜாலயான் । அண்டாவரணபூதானி ப்ராப்யாசுன்யவஸன்முதா
ததோ தேவாஸ்ஸுஸந்துஷ்டா: ப்ராபு: ஸ்வானி பதான்யமீ ।
அஸுரேந்த்ரஸ்ததா கூட: குத்ரசித்தனுஜோத்தம: ॥ 7
அண்டாவரணமப்யாசு கணநாமதிபம் ததா । ப்ரணம்ய வினயேனயம் பூதசேஷ்டாம்ன்யவேதயத் ॥ 8
தச்ச்ருத்வா ஸ கணதீசோ பூதான்யேதானி கோபத: ।
மதனுஞ்ஞாம் விஹாயைவ தேவானும் சரணர்த்தினும் ॥ 9

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

இவ்விதமாக மிக பலசாலிகளான அந்த நான்கு பூதங்களும், அனேகம் கோடி அண்டத்திலுள்ள ஆவரண பூதங்களோடு சேர்ந்திருக்கும் பொழுது (1) தேவர்களெல்லாம் யுத்த முனையில் அசுரர்களால் விரட்டப்பட்டு ஸகல பூதங்களும் வசிக்கும் கைலாச மலைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் யாவரும் அழுதுகொண்டு அந்த பூதங்களை சரணமடைந்து தங்களை ரக்ஷிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு அழுகின்ற தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அந்த நான்கு பூதங்களும் துணையாய் சில பூதங்களோடு சேர்ந்து பூலோகத்திற்கு வந்து (4) கட்டைகள், மண் கட்டிகள், ஆயுதங்கள் முதலியவைகளால் அநேகம் அசுரர்களை அடித்துக் கொன்ருர்கள். ஓ குழந்தாய்! அசுரர்கள் தோல்வி அடைந்தவுடன் அந்த பூதங்கள் (5) பூலோகத்திலுள்ள பூதங்களை அவைகளின் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு சீக்கிரம் அண்டாவரண பூதங்களிடம் சென்று அங்கு ஸந்தோஷமாய் வசித்து வந்தன (6) பிறகு தேவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷம் கொண்டவர்களாகி தங்கள் இருப்பிடம் சென்ருர்கள். அப்பொழுது அசுரர்களுக்குத் தலைவனுன அசுரேந்திரன் என்பவன் ஓர் இடத்தில் மறைவாய் இருந்து கொண்டு பூதங்களுக்குத் தலைவனுன அண்டாவரணனை நமஸ்கரித்து, பூதங்களால் செய்யப்பட்ட தீங்குகளை வணக்கத்தோடு தெரிவித்தான். (8) அதைக் கேட்டு கணதிபன் கோபம் கொண்டு அந்த பூதங்களைப் பார்த்து, ஓ பூதங்களே! நீங்கள் நமது உத்திரவின்றி சரணத்தை வேண்டிய தேவர்களுக்கு (9)

उपकारः कृतो यस्माद्धत्वा दैत्यान् बहून्रणे । तद्भूयमासुरंभावं प्राप्यातः परमुत्कटम् ॥ १०
कुरुतापकृतिं नित्यं देवानां मद्वचो बलात् । एवं शशाप भूतानि गणाधीशोऽतिमन्युना ॥ ११
असुरेन्द्रं सु सन्तोषाद प्रेरयदसौ पुरम् । ततः प्रभृति भूतानि शत्रुभूतानि नाकिनाम् ॥ १२
चक्रिरेऽपकृतिं घोरं निर्दयान्यभितो बलात् । ततः कुक्कुटबर्हिभ्यां साकं स्कन्दस्य बालिके ॥ १३
कदाचित्तानि भूतानि देवांस्तद्वाहनान्यपि । जघ्नुः कोपवशात्पूर्ववैरं स्मृत्वा यथेच्छया ॥ १४
तच्छ्रुत्वा षण्मुखः कोपात्तानि भूतानि देवपः । शशाप दैत्यजन्माशु लभध्वमतिभीषणम् ॥ १५
ततो भूतानि चत्वारि दानवत्वं प्रपेदिरे । शूरपद्माख्यके भूते शूरपद्माख्यकोऽसुरः ॥ १६
महानभवतां घोरे घोररूपेण बालिके । निहतष्षण्मुखेनायं शूरपद्मो ममात्मजः ॥ १७
बर्हिकुक्कुटरूपेण स्कन्दस्य परमात्मनः । ब्रह्मविष्णुमुखैर्देवैर्वन्दितो वर्ततेऽधुना ॥ १८
गुहस्य देवदेवस्य प्राचीनौ बर्हिकुक्कुटौ । तपोविघातादेतेषां भूतानां पूर्वजन्मनि ॥ १९
तथा भूतवचश्श्रुत्वा नाकिनां गरुडादिनाम् । वाहनानाञ्च संहारान्मन्तुमाशंसय तावुभौ ॥ २०

உபகார: க்ருதோ யஸ்மாத்ஹத்வா தைத்யான் பஹூன்ரணே ।
தத்பூயமாஸுரம் பாவம் ப்ராப்யாத: பரமுத்கடம் ॥ 10
குருதாபக்ருதிம் நித்யம் தேவானாம் மத்வசோ பலாத் । ஏவம் சசாப பூதானி கணாதீசோऽதிமன்யுனா ॥ 11
அஸுரேந்த்ரம் ஸு ஸந்தோஷாத ப்ரேரயதஸௌ புரம் । தத: ப்ரப்ருதி பூதானி சத்ருபூதானி நாகினாம் 12
சக்ரிரேऽபக்ருதிம் கோரம் நிர்தயான்யபிதோ பலாத் ।
தத: குக்குடபர்ஹிப்யாம் ஸாகம் ஸ்கந்தஸ்ய பாலிகே ॥ 13
கதாசித்தானி பூதானி தேவாம்ஸ்தத்வாஹனான்யபி ।
ஜக்னு: கோபவசாத் பூர்வவைரம் ஸ்ம்ருத்வாயதேச்சயா ॥ 14
தச்ச்ருத்வா ஷண்முக: கோபாத்தானி பூதானி தேவப: । சசாப தைத்யஜன்மாசு லபத்வமதிபீஷணம் 15
ததோ பூதானி சத்வாரி தானவத்வம் ப்ரபேதிரே । சூரபத்மாக்யகே பூதே சூரபத்மாக்யகோऽஸுர: ॥ 16
மஹானபவதாம் கோரே கோரரூபேண பாலிகே । நிஹதஷ்ஷண்முகேனயம் சூரபத்மோ மமாத்மஜ: ॥ 17
பர்ஹிகுக்குடரூபேண ஸ்கந்தஸ்ய பரமாத்மன: ।
ப்ரும்ஹவிஷ்ணுமுகைர்தேவைர் வந்திதோ வர்ததேऽதுனா ॥ 18
குஹஸ்ய தேவதேவஸ்ய ப்ராசீநௌ பர்ஹிகுக்குடௌ ।
தபோவிகாதாதேதேஷாம் பூதானாம் பூர்வஜன்மனி ॥ 19
ததா பூதவச: ச்ருத்வா நாகினாம் கருடாதினாம் । வாஸனானஞ்ச ஸம்ஹாரான்மந்துமாசங்க்ய தாவுபௌ 20

உதவி செய்வதற்காக யுத்தத்தில் அனேகம் அசுரர்களைக் கொன்றபடியால், நீங்கள் எனது கட்டளையின் வலிமையால் மிகக் கொடூரமான அசுரத்தன்மையடைந்து நாள்தோறும் தேவர்களுக்கு கெடுதி செய்து கொண்டிருக்கக் கடவீர்கள் என்று இவ்வாருக அந்த பூதத் தலைவன் மிகுந்த கோபத்தோடு சபித்தான். (11) பிறகு அசுரேந்திரனை மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு அவன் பட்டணத்திற்கு அனுப்பினுன். அதுமுதற்கொண்டு பூதங்கள் தேவர்களிடத்தில் சத்ருத்தன்மையை அடைந்து (12) இரக்கமற்றவைகளாகி நான்கு பக்கங்களிலும் தேவர்களுக்கு பலத்தோடு கொடிய துன்பங்களைச் செய்து வந்தன. ஓ குழந்தாய்! பிறகு ஒரு சமயத்தில் அந்த பூதங்கள் ஸ்ரீ முருகனுடைய மயில், கோழிகளோடு சேர்ந்து முந்திய த்வேஷத்தை நினைத்து மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டவைகளாகி, தேவர்களையும், அவர்களது வாகனங்களையும் தங்களது இஷ்டப்படி அடித்துக்கொன்றன. (14) அதைக் கேட்டு தேவர்களைக் காக்கும் ஸ்ரீஷண்முகர் மிகுந்த கோபம்கொண்டு நீங்கள் சீக்கிரம் மிக பயங்கரமான அசுர ஜன்மத்தை அடையுங்கள் என்று அந்த பூதங்களை சபித்தார். (15) பிறகு நான்கு பூதங்களும் உடன் அசுரத் தன்மையை அடைந்தன. ஓ பெண்ணே! கொடியவைகளான சூரன், பத்மன் இவ்விரண்டு பூதங்களும் மிகக் கொடிய உருவத்தோடு சூரபத்மன் என்ற ஓர் மஹாசுரனுகி விட்டன. அப்படிப்பட்ட எனது புத்திரனுகிய சூரபத்மன் முருகனுல் கொல்லப்பட்டு (17) அந்த பரமாத்மாவாகிய ஸ்கந்தனுக்கு மயில், கோழி உருவங்களோடு பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் வந்தனம் செய்யத் தகுந்தவனுகி விளங்குகிறன். (18) தேவாதி தேவனுன ஸ்ரீ முருகனுடைய முந்திய மயிலும், கோழியும் முன் ஜன்மத்தில் பூதங்களின் தவத்திற்கு கெடுதி செய்ததாலும், அவ்விதமே பூதங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, தேவர்களுடைய கருடன் முதலிய வாகனங்களைக் கொல்ல உடந்தையாக இருந்ததுமான குற்றத்தை அவ்விரண்

काञ्चीमवाप्य परमौ बर्हिकुक्कुटरूपिणौ । वासं कृत्वा चिरं कालं गुहासक्तनिजान्तरौ ॥ २१

गुहाज्ञया शरीरान्ते सायुज्यं प्रापतुस्सुते । भ्रातरौ यौतु विख्यातौ द्वौ सिंहमुखतारकौ ॥ २२

गुहेन निहतौ तावप्याश्रितौ पर्वतोत्तमम् । भूताकारेण कैलासं वर्तेते नन्दिनन्दितौ ॥ २३

कल्पे त्वनागते दुर्गामहाशास्त्रोः क्रमेण तौ । सिंहद्विरदरूपेण वाहनौ तौ भविष्यतः ॥ २४

एतत्कल्पावसाने च प्राचीनौ सिंहदन्तिनौ । सारूप्यं वृषभस्यैतावेष्यतो नूनमेकदा ॥ २५

अजामुखी — कथं सिंहेभयोर्दुर्गामहाशास्तृसुवाहयोः । सारूप्यं वृषभस्योक्तं वदैतन्मातरद्य मे ॥ २६

माया — महादेवः पुरा दुर्गाशास्तारौ तावुभौ सुते । गौरीमाधवयोस्सृष्ट्वा क्रमेण परमेश्वरः ॥ २७

वाहनानामधीशानं वृषभं प्रेक्ष्य सुन्दरम् । एतयोर्वाहने शीघ्रादानीयेतां त्वयाऽधुना ॥ २८

इत्याह भगवाञ्छम्भुस्तदा धर्मस्वरूपिणम् । निशम्य तद्वचश्श्रीमान्वृषभश्चिन्तयन्हृदि ॥ २९

காஞ்சீமவாப்யபரமௌ பர்ஹிகுக்குட ரூபிணௌ ।
வாஸம் க்ருத்வா சிரம் காலம் குஹாஸக்தநிஜாந்தரௌ ॥ 21

குஹாக்ஞயா சரீராந்தே ஸாயுஜ்யம் ப்ராபதுஸ்ஸுதே ।
ப்ராதரௌ யௌது விக்யாதௌ த்வௌ ஸிம்ஹமுக தாரகௌ ॥ 22

குஹேன நிஹதௌ தாவப்யாச்ரிதௌ பர்வதோத்தமம் ।
பூதாகாரேண கைலாஸம் வர்தேதே நந்திநந்திதௌ ॥ 23

கல்பேத்வநாகதே துர்காமஹாசாஸ்த்ரோ: க்ரமேண தௌ ।
ஸிம்ஹத்விரத ரூபேண வாஹனௌ தௌ பவிஷ்யத: ॥ 24

ஏதத்கல்பாவஸானேச ப்ராசீனௌ ஸிம்ஹதந்தினௌ ।
ஸாரூப்யம் வ்ருஷபஸ்யைதாவேஷ்யதோ நூனமேகதா ॥ 25

அஜாமுகீ — கதம் ஸிம்ஹேபயோர்துர்கா மஹாசாஸ்த்ரு ஸுவாஹயோ: ।
ஸாரூப்யம் வ்ருஷபஸ்யோக்தம் வதைதன்மாதரத்யமே ॥ 26

மாயா — மஹாதேவ: புரா துர்காசாஸ்தாரௌ தாவுபௌ ஸுதே ।
கௌரீமாதவயோஸ் ஸ்ருஷ்ட்வா க்ரமேண பரமேச்வர: ॥ 27

வாஹநாநாமதீசானம் வ்ருஷபம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸுந்தரம் ।
ஏதயோர் வாஹனே சீக்ராதானீயேதாம் த்வயாऽதுனா ॥ 28

இத்யாஹ பகவாஞ்சம்புஸ்ததா தர்மஸ்வரூபிணம் । நிசம்ய தத்வச: ஸ்ரீமான் வ்ருஷபச்சிந்தயன் ஹ்ருதி 29

டும் மனதில் ஆலோசித்து (20) காஞ்சீபுரம் சென்று அங்கு மயில், கோழி உருவங்களுடன் முருகனையே மனதில் தியானம் செய்துகொண்டு, வெகுகாலம் வசித்து, (21) ஓ பெண்ணே! முடிவில் ஸ்ரீ முருகரின் கட்டளையின்படி அவரது ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தன. மேலும், சிங்கமுகன், தாரகன் என்ற பிரசித்தி பெற்ற இரு சகோதரர்களும் (22) ஸ்ரீ முருகனால் கொல்லப்பட்டு சிறந்ததான கைலாச மலையை அடைந்து, அங்கு பூதங்களின் உருவத்தோடு இருந்துகொண்டு, நந்திகேச்வரரால் கொண்டாடப் பட்டவர்களாகி வசித்து வருகிறார்கள். (23) மேலும் அவ்விருவரும் இந்த கல்பத்தின் முடிவில் துர்க்கா தேவிக்கும், மஹா சாஸ்தாவுக்கும் முறையே சிங்க வாகனமாகவும், யானை வாகனமாகவும் ஆகப் போகிறார்கள். (24) ஆனால் இந்த கல்பத்தின் முடிவில் முந்திய சிங்கமும், யானையும் ஒரே சமயத்தில் விருஷப ராஜனுடைய ஸாரூப்ய பதவியை அடையப் போகிறார்கள் எனச் சொன்னாள். (25) அஜாமுகி கேட்கிறாள்: ஓ தாயே! துர்க்கா தேவிக்கும், மஹா சாஸ்தாவுக்கும் சிறந்த வாஹனங்களான சிங்கம், யானை இரண்டிற்கும் ஸ்ரீ விருஷப ராஜனுடைய ஸாரூப்ய பதவி எவ்வாறு கிடைத்தது? என்பதை எனக்குக் கூறவேண்டும் என வினவினாள். (26) மாயை பதில் கூறுகிறாள்: ஓ மகளே! முன்பு ஸ்ரீ மஹாதேவர் துர்க்கை, சாஸ்தா இவ்விருவர்களையும் முறையே கௌரியிடத்திலும், விஷ்ணுவினிடத்திலும் உண்டுபண்ணி வாகனங்களுக் கெல்லாம் தலைவனும், அழகு வாய்ந்தவனுமான விருஷப ராஜனைப் பார்த்து, நீ இப்பொழுது இவ்விருவர்களுக்கும் சீக்கிரம் தகுதியுள்ள வாகனங்களைக் கொண்டுவரவேண்டும் (28) என்று தர்மஸ்வரூபியான அந்த வ்ருஷபராஜனை ஸ்ரீபரமேச்வரன் அப்பொழுது கட்டளையிட்டார். அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மி விலாஸமுள்ள அந்த

विद्यमानेषु कैलासे मृगेषु च मृगाधिपम् । गजमेकं महासत्वं समानीय वचोऽब्रवीत् ॥ ३०
प्राप्या वाहनता श्रेष्ठा युवाभ्यामेतयोरिति । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तौ सिंहकरिणौ परौ ॥ ३१
सारूप्यं भवतस्स्वामिन् लोलबुध्योरिहावयोः । कृत्यमेतत्त्वयादेव व्यवस्थापितमद्य किम् ॥ ३२
उक्तवन्तौ तु तौ वीक्ष्य पुनः प्राह वृषेश्वरः । एतद्वाहनतां प्राप्य वसतं मदनुज्ञया ॥ ३३
मां ध्यात्वा दीर्घकालेन मत्सारूप्यमवाप्स्यथ । इति व्यवस्थितिं चक्रे वृषभो वाहनेश्वरः ॥ ३४
तथैव तौ सिंहगजौ वाहनत्वमवापतुः । पुनः कालेन महता ध्यात्वा वृषभमव्ययम् ॥ ३५
अवापतुस्स्वरूपं तन्निकटं प्राप्य तस्य तौ । त्यक्त्वा दुर्गां च शास्तारं मोदेतेऽतिसुखान्वितौ ॥ ३६
तदा तु दुर्गाशास्तारौ नन्दिकेशं गणेश्वरम् । विवाहौ वाहने रम्ये ययाचतुरमुं सुते ॥ ३७
तदा विचार्य शैलादिर्सिंहवक्त्रंच तारकम् । उभे भूते महासत्वे वाहनत्वे युयोज ते ॥ ३८

வித்யாமானேஷு கைலாஸே ம்ருகேஷு ஸ ம்ருகாதிபம் ।
கஜமேகம் மஹாஸத்வம் ஸமாநீய வசோऽப்ரவீத் ॥ 30
ப்ராப்யா வாஹநதா ச்ரேஷ்டா யுவாப்யாமேதயோரிதி ।
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா தௌ ஸிம்ஹகரிணௌ பரௌ ॥ 31
ஸாரூப்யம் பவதஸ்ஸ்வாமின் லோலபுத்யோரிஹாவயோ: ।
க்ருத்யமேதத் த்வயா தேவ வ்யவஸ்தாபிதமத்ய கிம் ॥ 32
உக்தவந்தௌ து தௌ வீக்ஷ்ய புன: ப்ராஹ வ்ருஷேச்வர: ।
ஏதத்வாஹனதாம் ப்ராப்ய வஸதம் மதனுக்ஞயா ॥ 33
மாம் த்யாத்வா தீர்ககாலேன மத்ஸாரூப்யமவாப்ஸ்யத ।
இதி வ்யவஸ்திதிம் சக்ரே வ்ருஷபோ வாஹனேச்வர: ॥ 34
ததைவ தௌ ஸிம்ஹகஜௌ வாஹனத்வமவாபது: ।
புன: காலேன மஹதா த்யாத்வா வ்ருஷபமவ்யயம் ॥ 35
அவாபதுஸ்ஸ்வரூபம் தன்னிகடம் ப்ராப்ய தஸ்ய தௌ ।
த்யக்த்வா துர்காம்ச சாஸ்தாரம் மோதேதேऽதி ஸுகான்விதௌ 36
ததாது துர்காசாஸ்தாரௌ நந்திகேசம் கணேச்வரம் ।
விவாஹௌ வாஹநே ரம்யே யயாசதுரமும் ஸுதே ॥ 37
ததா விசார்ய சைலாதிஸ்ஸிம்ஹவக்த்ரம்ச தாரகம் ।
உபே பூதே மஹாஸத்வே வாஹனத்வே யுயோஜதே ॥ 38

விருஷப ராஜன் மனதில் ஆலோசித்து, (29) கைலாஸத்தில் இருக்கும் மிருகங்களில் மிகுந்த பலமுள்ளவைகளான ஓர் சிங்கத்தையும்,, யானையையும் அழைத்து வந்து கூறினர். (30) ஓ வாகனங்களே! நீங்கள் இருவரும் துர்க்கா தேவிக்கும், சாஸ்தாவுக்கும் சிறந்த வாகனமாய் இருத்தலை அடையுங்கள் எனச் சொன்னர். இவ்வாறு விருஷபத்தின் வார்த்தையைக் கேட்டு, சிறந்த அச்சிங்கமும், யானையும், (31) ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் இருவரும் தங்களுடைய ஸாருப்யத்தை அடைவதற்கு விருப்பங்கொண்டு இருக்கையில் இப்பொழுது எங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட காரியத்தை செய்யும்படி ஏற்படுத்தப் படலாயிற்றே என்று (32) சொன்னவைகளான அவைகளைப் பார்த்து ஸ்ரீ விருஷபேச்வரர் மறுபடியும் கூறினர். நீங்கள் எனது கட்டளையின்படி இப்பொழுது என்னைத் த்யானம் செய்துகொண்டு இவர்களுக்கு வாகனமாயிருந்து வெகு காலம் சென்ற பிறகு, எனது ஸாருப்யத்தை அடைவீர்கள் என்று வாகனங்களுக்கெல்லாம் தலைவனை வ்ருஷப ராஜன் ஓர் ஏற்பாடு செய்தார். (34) பிறகு சிங்கமும், யானையும் அவ்விதமே அவர்களுக்கு வாகனங்களாக ஆகி, என்றும் அழிவற்ற விருஷப ராஜனையே வெகுகாலம் த்யானித்து வந்து, பிறகு (35) துர்க்கா தேவியையும், சாஸ்தாவையும் விட்டு விருஷப ராஜனுடைய சமீபம் சென்று அதன் உருவத்தை அடைந்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு சுகமாய் இருந்தன. (36) ஓ பெண்ணே! அப்பொழுது துர்கையும், சாஸ்தாவும் வாகனமற்றவர்களாகி கணாதிபரான நந்திகேச்வரரிடம் சென்று சிறந்த வாகனங்களை வேண்டினர். (37) அப்பொழுது நந்திகேச்வரர் மனதில் ஆலோசித்து ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளையின்படி மிக பலசாலிகளான சிங்கமுகன், தாரகன் என்ற இரு பூதங்களையும் துர்க்கைக்கும், மஹா சாஸ்தாவுக்கும்

शिवाज्ञया तयोर्दुर्गा महाशास्त्रोर्वरानने । इत्युक्तं वृषसारूप्यमात्मजे ते मयाऽधुना ॥
वाहयोः सिंहगजयोः पूर्वयोरुभयोरपि ॥ ३९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

अजामुख्या पूर्वजन्मचरितम् ॥

ततो मायात्मजा मायामपृच्छत्सातिविस्मिता । स्ववृत्तान्तं भयाविष्टा ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ १
माया — गोमेदाख्ये महाद्वीपे विशिष्टाह्वो द्विजोत्तमः । शुभदाह्वाऽभवत्तस्य भार्या धर्मपतिस्त्वराम् ॥ २
तस्यामजीजनद्बालां त्वां विशिष्टोऽतिसुन्दराम् । चित्ररेखेति विख्याता तदा त्वं पृथिवीतले ॥ ३
भूचक्राख्यपुरे कश्चिद्धरिजन्माभिधो द्विजः । बभूव तस्य मतिमान् पुण्डरीकोङ्गजो वरः ॥ ४

சிவாக்ஞயா தயோர்துர்கா மஹாசாஸ்த்ரோர் வரானனே ।
இத்யுக்தம் வ்ருஷஸாரூப்யமாத்மஜே தே மயாऽதுனா ॥
வாஹயோ: ஸிம்ஹகஜயோ: பூர்வயோ ருபயோரபி ॥ 39

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சமோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஷஷ்டோऽத்யாய: ॥

அஜாமுகியின் முன்பிறப்பின் வரலாறு.

ததோ மாயாத்மஜா மாயாமப்ருச்சத்ஸாதிவிஸ்மிதா ।
ஸ்வவ்ருத்தாந்தம் பயாவிஷ்டா ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: ॥ 1

மாயா — கோமேதாக்யே மஹாத்வீபே விசிஷ்டாஹ்வோ த்விஜோத்தம: ।
சுபதாஹ்வாऽபவத்தஸ்ய பார்யா தர்மமதிஸ்தராம் ॥ 2

தஸ்யாமஜீஜநத்பாலாம் த்வாம் விசிஷ்டோऽதிஸுந்தராம் ।
சித்ரரேகேதி விக்யாதா ததா த்வம் ப்ருதிவீதலே ॥ 3

பூசக்ராக்யபுரே கச்சித்ஹரிஜன்மாபிதோ த்விஜ: । பபூவ தஸ்ய மதிமான் புண்டரீகோங்கஜோ வர: ॥ 4

வாகனங்களாய் இருக்கச் செய்தார். அழகிய முகமுள்ள பெண்ணே! முன் வாகனங்களாய் இருந்த சிங்கம், யானை இரண்டிற்கும் சாரூப்யம் கிடைத்த விவரத்தை நான் உனக்கு இப்பொழுது கூறினேன் என்றாள். (39)

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! பிறகு அஜாமுகியானவள் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தவளாகி தன் தாயான மாயையைப் பார்த்து தனது வரலாற்றைப்பற்றி கூறும்படி பயத்தோடு கேட்டாள். (1) மாயை பதில் கூறுகிறாள்: ஓ பெண்ணே! கோமேதகம் என்ற ஓர் பெரிய தீவில் 'விசிஷ்டர்' என்ற சிறந்த பிராம்மணர் இருந்தார். அவருக்கு 'சுபதை' என்ற மிகுந்த தர்மபுத்தியுள்ள ஓர் மனைவி இருந்தாள். (2) அந்த விசிஷ்டர் என்பவர் அவளிடத்தில் மிக அழகு வாய்ந்த உன்னை பெண்ணாகப் பெற்றார். நீ அப்பொழுது பூமியில் 'சித்திரரேகை' என பெயர் கொண்டிருந்தாய். (3) 'பூசக்கிரம்' என்ற பட்டிணத்தில் 'ஹரிஜன்மா' என்ற ஓர் அந்தணன் இருந்தான். அவனுக்கு புண்டரீகன் என்ற மிக

विवाह्य विधिना बालां द्विजन्मा सुमनोहराम् । नीत्वा त्वां स्वपुरे रम्ये न्यवसद्विष्णुभक्तिमान् ॥ ५
ततः कालेन विप्रस्य प्रसन्नोऽभूद्धरिस्स्वयम् । प्रसन्ने तु हरौ विप्रो गृहीत्वा रत्नमुत्तमम् ॥ ६
दिने दीनारशतकप्रसूदिव्यप्रभावृतम् (प्रभावतः) । अनेकशिष्यैश्शास्त्रज्ञैरावृतो वेदपारगः ॥ ७
नित्याध्यायी जितक्रोधो नित्यं धर्मपरायणः । अन्नदानैकनिरतस्स्वर्णदानपरोऽनिशम् ॥ ८
तस्य विप्रस्य पत्नीत्वं रूपयौवन गर्विता । बभूविथ महापापा वशगा मन्मथस्य हि ॥ ९
तदाऽन्यपुरुषासक्ता दृष्ट्वा दृष्ट्वा क्वचित् क्वचित् । क्रमेण वीतलज्जा त्वं तच्छिष्यान् ब्राह्मणोत्तमान् ॥ १०
पुनरभ्यागतान् बन्धून्यतीनपि तपस्विनः । दानार्थमागतानन्यान्दैवात् स्थातुं समागतान् ॥ ११
मोहयित्वा स्ववशगान् बलादरमयः खलु । बहुना किं नरं यं वा कं वा मदनमोहिता ॥ १२
धवस्तवायं विप्रेन्द्रस्त्वयि स्नेहवशात् भृशम् । न परित्यक्तवान्रूपलावण्य परिशेवधिम् ॥ १३
जानन्नपि स्थितस्तूष्णीमजानान इवात्मजे । तदा समागतच्छिष्यैर्दुर्वासास्तपतां वरः ॥ १४

விவாஹ்ய விதினா பாலாம் த்விஜன்மா ஸுமனோஹராம் ।
நீத்வா த்வாம் ஸ்வபுரே ரம்யே ன்யவஸத்விஷ்ணு பக்திமான் ॥ 5
தத: காலேன விப்ரஸ்ய ப்ரஸன்னோऽபூத்தரிஸ்ஸ்வயம் ।
ப்ரஸன்னேது ஹரௌ விப்ரோ க்ருஹீத்வா ரத்னமுத்தமம் ॥ 6
தினே தீனாரசதகப்ரஸூதிவ்யப்ரபாவ்ருதம் (ப்ரபாவத:) ।
அனேகசிஷ்யைச்சாஸ்த்ரஞ்ஞைராவ்ருதோ வேதபாரக: ॥ 7
நித்யாத்யாயீ ஜிதக்ரோதோ நித்யம் தர்மபராயண: । அன்னதானைகநிரதஸ்ஸ்வர்ணதான பரோऽனிசம் 8
தஸ்ய விப்ரஸ்ய பத்னீத்வம் ரூபயௌவனகர்விதா । பபூவித மஹாபாபா வசகா மன்மதஸ்யஹி ॥ 9
ததாऽன்யபுருஷாஸக்தா த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்ட்வா க்வசித் க்வசித் ।
க்ரமேண வீதலஜ்ஜா த்வம் தச்சிஷ்யான் ப்ராம்ஹணோத்தமான் ॥ 10
புனரப்யாகதான் பந்தூன் யதீனபி தபஸ்வின: ।
தானார்தமாகதானன்யான் தைவாத் ஸ்தாதும் ஸமாகதான் ॥ 11
மோஹயித்வா ஸ்வவசகான் பலாதரமய: கலு । பஹுனா கிம் நரம் யம் வா கம்வா மதனமோஹிதா ॥ 12
தவஸ்தவாயம் விப்ரேந்த்ர ஸ்த்வயி ஸ்னேஹவசாத் ப்ருசம் । ந பரித்யக்தவான்ரூபலாவண்யபரிசேவதிம் ॥
ஜானன்னபி ஸ்திதஸ்தூஷ்ணீ மஜானன இவாத்மஜே ।
ததா ஸமாகதச்சிஷ்யைர் துர்வாஸாஸ்தபதாம் வர: ॥ 14

புத்திசாலியான ஓர் சிறந்த பிள்ளை பிறந்தான். (4) அந்த புண்டரீகன் மிக அழகு வாய்ந்த சிறு பெண்ணாகிய உன்னை விதிப்படி மணம் புரிந்து நேர்த்தியான தனது பட்டணத்தில் விஷ்ணுவினிடம் பக்தி உள்ளவனாய் வசித்து வந்தான். (5) சில காலம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் அந்த புண்டரீகனுக்கு பிரத்தியக்ஷமானார். விஷ்ணு பிரத்தியக்ஷமானவுடன் நாளொன்றுக்கு நூறு மோகராக்களைக் கொடுப்பதும், மிக அழகு வாய்ந்ததும், காந்தியுள்ளதுமான சிறந்த ரத்தினத்தை வரமாகப் பெற்றுக்கொண்டான். அவன் அதன் மஹிமையால் சாஸ்திரம் கற்ற பல சிஷ்யர்களால் சூழப் பெற்றவனாயும், வேதங்களின் கரையைக் கண்டவனாயும் (7) தினந்தோறும் வேதம் ஓதுகிறவனாயும், கோபமற்றவனாயும், என்றும் தர்மத்தையே நாடியவனாயும் அன்னதானத்தில் எப்பொழுதும் சிரத்தை உள்ளவனாயும், சொர்ண தானத்தை எப்பொழுதும் செய்கிறவனாயும் இருந்து வந்தான் (8) அந்த பிராம்மணருக்கு மனைவியாகிய நீயோ வெனில் மிகுந்த ரூபத்தாலும், யௌவனத்தாலும் கர்வம் கொண்டவளாய் காமத்திற்கு வசப்பட்டவளாகி, மிகுந்த பாபச் செய்கைகளை உடையவளானாய். (9) நீ அங்கங்கு பார்த்துப் பார்த்து பர புருஷர்களிடத்தில் காதல் கொண்டு நாளடைவில் வெட்கமிழந்து, உன் புருஷனுக்குச் சீடர்களான சிறந்த பிராம்மணர்கள் (10) மற்றும் வந்த பந்துக்கள், அதிதிகள், தபஸ்விகள், தானம் வாங்க வந்தவர்கள், தெய்வாதீனமாக அங்கு தங்க வந்தவர்கள் (11) இவர்களை உனக்கு வசமாகும்படி மோஹிக்கச் செய்து, பலவந்தமாக சுகித்திருந்தாய். அதிகம் கூறுவானேன். நீ மிகவும் காமவிகாரம் கொண்டவளாய், கண்டவர், கேட்டவர்களை யெல்லாம் பலாத்காரமாய் போகம் செய்யத் துடங்கினாய். (12) உன் கணவனான அச்சிறந்த அந்தணன் உன்னிடமுள்ள மிகுந்த நேசத்தால் ரூபம், லாவண்யம் இவைகளுக்கு இருப்பிடமான உன்னை கைவிடவில்லை. (13) ஓ பெண்ணே! அவன் உனது செய்கைகளை அறிந்தும் தெரியாதவன்போல் சும்மாயிருந்து விட்டான். இப்படி இருக்கையில் தவசிகளில் சிறந்தவரான துர்வாஸ முனிவர் தனது சிஷ்யர்

प्रत्युद्गृहीत्समायान्तं तव भर्ता द्विजोत्तमः । स्वशिष्यैस्स्वगृहं रम्यं निनाय बहुमानतः ॥ १५
निवासं कल्पयित्वाऽस्य कुत्रचिन्मण्टपे स्वयम् । अन्तःपुरं प्रविश्यास्य ऋषेर्भिक्षान्नमुज्ज्वलम् ॥ १६
त्वमेव दत्वा शीघ्रेण समागच्छान्तिकं मम । इत्युक्त्वा प्रेरयामास त्वामेव द्विजसत्तमः ॥ १७
तथेति त्वं गृहीत्वाशु भिक्षां परमशोभनाम् । गत्वा तपोधनाभ्याशं भिक्षा नीतेत्यबोधयः ॥ १८
नाङ्गीचकार तां भिक्षां कृता भिक्षाऽमुना यतः । तदैनं तापसश्रेष्ठं दृष्ट्वा त्वं काममोहिता ॥ १९
निवृत्तेव कचित्कोणे स्थित्वा सुप्तमृषीश्वरम् । ज्ञात्वा गत्वा तदाभ्याशमालिङ्गितवती तदा ॥ २०
प्रबुद्धे तु ऋषौ तस्मिन् पलायनमभिश्रिता । वीथ्यां रथ्यास्थले कश्चिद्वटवृक्षो महोन्नतः ॥ २१
वर्तते बहुपात्तस्य मूले मेषाश्च शिश्यिरे । तेषां मध्यं भयाविष्टा प्रविष्टा ननु बालिशे ॥ २२
उत्थितस्तापसश्शिष्यं धर्मगुप्ताह्वयं निजम् । वृत्तान्तमुक्त्वा तां पापां गृहीत्वाऽऽगच्छ मेऽन्तिकम् ॥
इति तं प्रेषयामास दुर्वासास्तापसां निधिः । धर्मगुप्तो विनिष्क्रम्य विलोक्य सदनाद्बहिः ॥ २४

ப்ரத்யக்ரஹீத்தமாயாந்தம் தவ பர்தா த்விஜோத்தம: ।
ஸ்வசிஷ்யை: ஸ்வக்ருஹம் ரம்யம் நிநாய பகுமானத: ॥ 15
நிவாஸம் கல்பயித்வாऽஸ்ய குத்ரசின்மண்டபே ஸ்வயம் ।
அந்த:புரம் ப்ரவிச்யாஸ்ய ருஷேர்பிக்ஷான்னமுஜ்வலம் ॥ 16
த்வமேவ தத்வா சீக்ரேண ஸமாகச்சாந்திகம் மம । இத்யுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ த்வாமேவ த்விஜஸத்தம: ॥
ததேதி த்வம் க்ருஹீத்வாசு பிக்ஷாம் பரமசோபனம் ।
கத்வா தபோதனுப்யாசம் பிக்ஷானீதேத்யபோதய: ॥ 18
நாங்கீசகார தாம் பிக்ஷாம் க்ருதா பிக்ஷாऽமுனயத: ।
ததைனம் தாபஸச்ரேஷ்டம் த்ருஷ்ட்வா த்வம் காமமோஹிதா ॥ 19
நிவ்ருத்தேவ க்வசித்கோணே ஸ்தித்வா ஸுப்தம்ருஷீச்வரம் ।
ஞாத்வா கத்வா ததாப்யாசமாலிங்கிதவதீ ததா ॥ 20
ப்ரபுத்தே து ருஷௌ தஸ்மின் பலாயனமபிச்ரிதா ।
வீத்யாம் ரத்யாஸ்தலே கச்சித் வடவ்ருக்ஷோ மஹோன்னத: ॥ 21
வர்ததே பகுபாத்தஸ்ய மூலே மேஷாச்ச சிச்யிரே ।
தேஷாம் மத்யம் பயாவிஷ்டா ப்ரவிஷ்டா நநு பாலிசே ॥ 22
உத்தித ஸ்தாபஸச்சிஷ்யம் தர்ம குப்தாஹ்வயம் நிஜம் ।
வ்ருத்தாந்தமுக்த்வா தாம் பாபாம் க்ருஹீத்வாऽऽகச்ச மேऽந்திகம் 23
இதி தம் ப்ரேஷயாமாஸ துர்வாஸாஸ்தாபஸாம் நிதி: ।
தர்மகுப்தோ விநிஷ்க்ரம்ய விலோக்ய ஸதனுத்பஹி: ॥ 24

களோடு அங்கு வந்தார். (14) உன் கணவன் அவ்வாறு வந்த துர்வாஸ முனிவரை தன் சிஷ்யர்களோடும் வெகுமானங்களோடும் கொண்டு சென்று அழகிய தன் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான் (15) அங்கு ஓர் மண்டபத்தில் அவரை இருக்கச் செய்து பிறகு, அந்தப்புரத்திற்கு வந்து, ஓ பெண்ணே! சிறந்த பிக்ஷான்னத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அந்த முனிவருக்கு கொடுத்துவிட்டு சீக்கிரம் என்னிடம் வா என்று கூறி உன்னையே அந்த சிறந்த பிராம்மணர் அனுப்பினர். (17) நீயும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மிக நேர்த்தியான பிக்ஷையை எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் அம்முனிவரிடம் சென்று, ஓ ஸ்வாமி! பிக்ஷை கொண்டுவந்திருக்கிறேன் என்று அறிவித்தாய். அவர் முன்னமேயே பிக்ஷை செய்துவிட்டபடியால் அதை அங்கீகரிக்கவில்லை. (19) அப்பொழுது நீ அத்தவச்ரேஷ்டரைக் கண்டு காம விகாரம் கொண்டவளாகி திரும்பிச்செல்லுகிறவள்போல் ஓர் மூலையில் இருந்துகொண்டு, பிறகு அம்முனிவர் தூங்கியதைக் கண்டு அறிந்து, (20) அவரருகில் சென்று அவரை அணைத்துக்கொண்டாய். அந்த ரிஷி விழித்துக்கொண்டவுடன் நீ ஓடினாய். (21) அங்கு தெருவில் மிக உயர்ந்ததும், பல விழுதுகளைக் கொண்டதுமான ஓர் ஆலமரம் இருந்தது. அதன் அடியில் அனேகம் ஆடுகள் படுத்திருந்தன. (22) நீ மிகுந்த பயம் கொண்டவளாய் அந்த ஆடுகளின் நடுவில் பதுங்கிக்கொண்டாய். பிறகு, துர்வாச முனிவர் எழுந்து தனது சிஷ்யனான தர்மகுப்தன் என்பவனை அழைத்து (23) அவனிடத்தில் விஷயங்களைக் கூறி, நீ சீக்கிரம் அந்த பாதகியை பிடித்துக்கொண்டு என்னிடம் வா என்று உத்தரவிட்டு, தவங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட

अदृष्ट्वा त्वामृषिं प्राप्य न दृष्टेत्यवदन्मया । ऋषिरेव ततो ज्ञात्वा दृष्ट्या ज्ञानाख्यया सुते ॥ २५
रथ्यायां वटवृक्षस्य मूले मेषसमूहगाम् । तत्र गत्वा भवाञ्छीघ्रं त्वं गुप्ता वर्तसेऽत्र किम् ॥ २६
वृक्षाग्रे व्योम्नि तिष्ठाशु दुराचारे मदाज्ञया । शपित्वाऽऽगच्छतु जवात् धर्मगुप्तैवमीदृशीम् ॥ २७
इत्युक्त्वा प्रेरयामास धर्मगुप्तं तपोधनः । स तथेति विनिर्गत्य दृष्ट्वा त्वामजमध्यगाम् ॥ २८
शशाप तत्क्षणेनायं वटवृक्षोपरि स्थिताम् । तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां प्रातःकाले तपोधनः ॥ २९
समाप्य नियमान्सर्वान् ददर्शैनां वटेस्थिताम् । ददृशुश्च जनास्सर्वे विस्मयोत्फुल्लमानसाः ॥ ३०
पुण्डरीकस्य पत्न्यैषा वटवृक्षोपरि स्थिता । किमेतदिति साशंकं वदन्तोऽन्योन्यमद्भुतम् ॥ ३१
पुण्डरीकस्ततश्शिष्यैस्समभ्येत्य तपोनिधिम् । प्रणम्य विनयानम्रः प्रोवाच वचनं द्विजाः ॥ ३२
प्रेरितैषा मया स्वामिन् भिक्षां दातुं कुटुंबिनी । भवते तापसश्रेष्ठ नागता पुनरेव सा ॥ ३३
वर्तते वटवृक्षाग्रे सर्वेषां विस्मयावहा । फलं पापस्य कस्यैतद्वदैतदृषिपुङ्गव ॥ ३४

அத்ருஷ்ட்வா த்வாம்ருஷிம் ப்ராப்ய ந த்ருஷ்டேத்யவதன்மயா ।
ருஷிரேவ ததோ ஞாத்வா த்ருஷ்ட்யா ஞானாக்யயா ஸுதே ॥ 25
ரத்யாயாம் வடவ்ருக்ஷஸ்ய மூலே மேஷஸமூஹகாம் ।
தத்ர கத்வா பவான் சீக்ரம் த்வம் குப்தா வர்தஸேऽத்ர கிம் ॥ 26
வ்ருக்ஷாக்ரே வ்யோம்நி திஷ்டாசு துராசாரே மதாக்ஞயா ।
சபித்வாऽऽகச்சது ஜவாத் தர்மகுப்தைவமீத்ருசீம் ॥ 27
இத்யுக்த்வா ப்ரேரயாமாஸ தர்மகுப்தம் தபோதன: ।
ஸ ததேதி விநிர்கத்ய த்ருஷ்ட்வா த்வாமஜமத்யகாம் ॥ 28
சசாப தத்க்ஷணேநாயம் வடவ்ருக்ஷோபரி ஸ்திதாம் ।
தஸ்யாம் ராத்ரியாம் வ்யதீதாயாம் ப்ராத:காலே தபோதன: ॥ 29
ஸமாப்ய நியமான் த்ஸர்வான் ததர்சைனாம் வடேஸ்திதாம் ।
தத்ருசுச்ச ஜனாஸ்ஸர்வே விஸ்மயோத்புல்ல மானஸா: ॥ 30
புண்டரீகஸ்ய பத்னியைஷா வடவ்ருக்ஷோபரி ஸ்திதா ।
கிமேததிதி ஸாசங்கம் வதந்தோऽந்யோந்ய மத்புதம் ॥ 31
புண்டரீகஸ்ததச்சிஷ்யைஸ்ஸமப்யேத்ய தபோநிதிம் ।
ப்ரணம்ய விநயாநம்ர: ப்ரோவாச வசனம் த்விஜா: ॥ 32
ப்ரேரிதைஷா மயா ஸ்வாமின் பிக்ஷாம் தாதும் குடும்பினி ।
பவதே தாபஸச்ரேஷ்ட நாகதா புனரேவ ஸா ॥ 33
வர்ததே வடவ்ருக்ஷாக்ரே ஸர்வேஷாம் விஸ்மயாவஹா ।
பலம் பாபஸ்ய கஸ்யைதத் வதைதத்ருஷிபுங்கவ ॥ 34

மான துர்வாஸ முனிவர் அவனை அனுப்பினார். (24) தர்மகுப்தனும் புறப்பட்டு வீட்டிற்கு வெளியே சென்று பார்த்ததில் அவளைக் காணாமல் அம்முனிவரிடம் வந்து, ஓ ஸ்வாமி! அவளை நான் காணவில்லை எனக் கூறினான். (25) ஓ பெண்ணே! பிறகு, அம்முனிவரே ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து ஓ தர்மகுப்தா! நீ சீக்கிரம் போய் அங்கு வீதியில் ஆலமரத்தடியில் ஆட்டு மந்தைக்கு நடுவில் பதுங்கி இருக்கும் அப்படிப் பட்ட பாதகியைப் பார்த்து, எனது கட்டளையின்படி அடி கெட்ட நடத்தை உடையவளே! நீ இங்கு ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறாயா? நீ சீக்கிரம் இந்த மரத்தின் நுனியில் போய் இருக்கக் கடவாய் என்று சபித்துவிட்டு சீக்கிரம் இங்கு வா என்று தர்மகுப்தனை அனுப்பினார். (26-28) அவனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறி புறப்பட்டு ஆட்டு மந்தையின் நடுவில் இருந்த உன்னைப் பார்த்து, அதே க்ஷணத்தில் உன்னை அந்த ஆலமரத்தின் நுனியில் இருக்கும்படி சபித்தான். (29) அந்த இரவு கழிந்தவுடன் காலையில் முனிவர் எல்லா நியமங்களையும் முடித்துக்கொண்டு அங்கு வந்து ஆலமரத்தின் நுனியிலிருந்த உன்னைப் பார்த்தார். (30) மேலும், அப்பொழுது ஜனங்கள் யாவரும் புண்டரீகனுடைய மனைவியானவள் இதோ ஆலமரத்தின் உச்சியில் இருக்கிறாள். இது என்ன அற்புதம் என்று ஒருவரோடொருவர் ஸந்தேகத்தோடு சொல்லிக்கொண்டே ஆச்சரியத்துடன் அவளை பார்த்தார்கள். புண்டரீகனும் தனது சிஷ்யர்களோடு முனிவரிடம் வந்து நமஸ்கரித்து வினயத்தால் வணங்கினவனாய் வார்த்தையைக் கூறினான். ஓ ஸ்வாமி, தங்களுக்குப் பிக்ஷைப் போடுவதற்காக என் மனைவியான இவளை அனுப்பினேன். அவள் மறுபடி திரும்பி

इति तस्य वचश्श्रुत्वा ऋषिर्वृत्तान्तमीदृशम् । उक्त्वैषा स्तंभिता तत्र मया पापैवमाहृतम् ॥ ३५
पुण्डरीकस्ततः कोपादृषिणा भवताऽधुना । शक्यतेऽवेदृशं कर्तुं स्त्रीषु पापरतास्वपि ॥ ३६
पापप्रकटने पापं तत्कर्तुर्हि भवेदिदम् । ३७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

दुर्वासशापेन अजामुखीत्वप्राप्तिः ॥

निशम्यास्य वचः कोपात्तपस्वी प्रत्युवाच तम् । किं वृथा तेऽभिमानोऽयं पत्न्येषेति विमूढधीः ॥ १
अनया मारिताः केचिद्ब्राह्मणा दुष्टशीलया । बहूनां व्रतभङ्गञ्च चकारैषा दुरात्मिका ॥ २
अनया पापबुध्याऽन्ये बभूवुः पापिनो द्विजाः । तव पत्नी यदि भवेदियं पापा तदा भवान् ॥ ३

இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ருஷிர் வ்ருத்தாந்தமீத்ருசம் |
உக்த்வைஷா ஸ்தம்பிதா தத்ர- மயா பாபைவமாஹ்ருதம் || 35
புண்டரீகஸ்தத: கோபாத்ருஷிணு பவதாऽதுனு |
சக்யதே வேத்ருசம் கர்தும் ஸ்த்ரீஷு பாபரதாஸ்வபி || 36
பாப ப்ரகடனே பாபம் தத்கர்துர்ஹி பவேதிதம் || 37

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷஷ்டோऽத்யாய: ||

|| அத ஸப்தமோத்யாய: ||

துர்வாஸரின் சாபத்தால் அஜாமுகியாக ஆவது

நிசம்யாஸ்ய வச: கோபாத்தபஸ்வீ ப்ரத்யுவாச தம் |
கிம் வ்ருதா தேऽபி மானேऽயம் பத்ந்யேஷேதி விமூடதீ: || 1
அனயா மாரிதா: கேசித்ப்ராஹ்மணு துஷ்டசீலயா |
பஹூனும் வ்ரதபங்கஞ்ச சகாரைஷா துராத்மிகா || 2
அனயா பாபபுத்யாऽந்யே பபூவு: பாபினே த்விஜா: |
தவ பத்னி யதி பவேதியம் பாபா ததா பவான் || 3

வராமல் எல்லோருக்கும் ஆச்சரியத்திற்குக் காரணமாக இந்த ஆலமரத்திற்கு நுனியில் இருக்கிறுளே. (34) ஓ ரிஷி சிரேஷ்டரே! இது எந்த பாபத்தின் பயன் என்று சொல்லவேண்டும் எனக் கேட்டான். இவ்வாறு அவனது வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் துர்வாஸ முனிவர் அவனுக்கு இப்படிப்பட்ட விருத்தாந்தங்களை (35) கூறிவிட்டு, இப்பொழுது அப்பாதகி என்னுல் அங்கு ஸ்தம்பனம் (இருத்தப்பட்டு) செய்யப்பட்டு இருக்கிருள் என்று கூறினுர். பிறகு, புண்டரீகன் மிகுந்த கோபத்தோடு ஓ முனிவரே! ஸ்திரீகள் எவ்வித பாபச் செய்கைகளை உடையவர்களான போதிலும் அவர்களிடத்தில் தாங்கள் இப்பொழுது இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்திருப்பது தகுதியாகாது. மேலும், பிறர் பாவத்தை பகிரங்கப் படுத்துவதால் அப்பாவம் பகிரங்கப்படுத்துபவனையே அடையுமல்லவா? (37)

ஆருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்

அந்த புண்டரீகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, துர்வாஸமுனிவர் கோபம் கொண்டு பதில் சொன்னுர். ஓ, புத்தி கெட்டவனே! இவள் மனைவியென்று உனக்கு ஏன் இந்த வீண் அபிமானம் (1) கெட்ட நடத்தை உள்ள இவளால் அனேகம் பிராம்மணர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் துராத்மாவாகிய இவள் பலருடைய வ்ரதங்களுக்கு கெடுதி செய்திருக்கிருள். (2) பாபத்தில் புத்தியுள்ள இவளால் பல பிராம்மணர்கள் பாபிகளாக ஆனுர்கள். இப்பாவி உன் மனைவியாக இருப்பாளானுல் அப்பொழுது நீ (3)

आहूय गच्छतु श्रीमान् तारयित्वा महीरुहात् । इति तस्य वचश्श्रुत्वा तामाह्वयदसौ द्विजः ॥ ४
तदा वृक्षादियं किञ्चिदवरोहवती सुते । येचान्ये पुरुषा यूयमनया कृतमैथुनाः ॥ ५
अवतारयताश्वेना माहूयास्मान्महीरुहात् । इति प्राह ऋषिश्रेष्ठस्तत्रत्यान् वीक्ष्य भूसुरान् ॥ ६
पुण्डरीकोऽपि भूदेवस्तस्यां मोहवशादयम् । अनुमेने द्विजान्सर्वानाह्वाने मदनातुरः ॥ ७
तच्छिष्याश्च तथाचान्ये ये द्विजास्तत्रसङ्गताः । ते सर्वे तामिमां पापामाह्वयामासुरुन्मुखाः ॥ ८
तेषामाह्वानमात्रेण वृक्षमध्यमियं श्रिता । पुण्डरीकस्ततश्चण्डकोपानलसमावृतः ॥ ९
कथं तिष्ठति मध्येऽस्य समाहूता द्विजैरियम् । सर्वैरपि वदात्र त्वं कारणं तापसाधुना ॥ १०
इत्युक्तवन्तं तं वीक्ष्य पुनः प्राह तपोधनः । इतोऽपि बहवस्सन्ति त्वद्भार्यापतयो द्विजाः ॥ ११
नागतास्ते दुराचारास्तत्र तत्र निवासिनः । इत्युक्त्वा वीक्ष्य तां पापां वृक्षमध्यनिवासिनीम् ॥ १२
त्वयाभिसारिता येऽन्ये तानुक्त्वोच्चैर्वटादितः । अवरुह्य गृहं गच्छ त्वं पापे नामतो द्विजान् ॥ १३

ஆஹூய கச்சது ச்ரீமான் தாரயித்வா மஹீருஹாத் ।
இதி தஸ்ய வசச்ருத்வா தாமாஹ்வயதஸௌ த்விஜ: ॥ 4
ததா வ்ருக்ஷாதியம் கிஞ்சிதவரோஹவதீ ஸுதே ।
யேசான்யே புருஷா யூயமனயா க்ருதமைதுனா: ॥ 5
அவதாரயதாச்வேனா மாஹூயாஸ்மான்மஹீருஹாத் ।
இதி ப்ராஹ ருஷிச்ரேஷ்டஸ்தத்ரத்யான் வீக்ஷ்ய பூஸுரான் ॥ 6
புண்டரீகோऽபி பூதேவஸ்தஸ்யாம் மோஹவசாதயம் ।
அனுமேனே த்விஜான்த்ஸர்வானாஹ்வானே மதனாதுர: ॥ 7
தச்சிஷ்யாச்ச ததாசான்யே யே த்விஜாஸ்தத்ரஸங்கதா: ।
தே ஸர்வே தாமிமாம் பாபாமாஹ்வயாமாஸுருன்முகா: ॥ 8
தேஷாமாஹ்வான மாத்ரேண வ்ருக்ஷமத்யமியம்ச்ரிதா । புண்டரீகஸ்ததச்சண்டகோபானலஸமாவ்ருத: 9
கதம் திஷ்டதி மத்யேऽஸ்ய ஸமாஹூதா த்விஜைரியம் ।
ஸர்வைரபி வதாத்ர த்வம் காரணம் தாபஸாதுனா ॥ 10
இத்யுக்தவந்தம் தம் வீக்ஷ்ய புன: ப்ராஹ தபோதன: ।
இதோऽபி பஹவஸ்ஸந்தி த்வத்பார்யாபதயோ த்விஜா: ॥ 11
நாகதாஸ்தே துராசாராஸ்தத்ர தத்ர நிவாஸின: ।
இத்யுக்த்வா வீக்ஷ்ய தாம் பாபாம் வ்ருக்ஷமத்ய நிவாஸினீம் ॥ 12
த்வயாபிஸாரிதா யேऽன்யே தானுக்த்வோச்சைர்வடாதித: ।
அவருஹ்ய க்ருஹம் கச்ச த்வம் பாபே நாமதோ த்விஜான் ॥ 13

மரத்திலிருந்து இரங்கச்செய்து அவளை நீ அழைத்துச் செல் என்ற முனிவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, அந்த புண்டரீகர் அவளை அழைத்தார். (4) ஓ பெண்ணே! அப்பொழுது அவள் மரத்திலிருந்து சிறிது இறங்கினாள். அப்பொழுது இந்த துர்வாஸ முனிவர் அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்து ஓ பிராமணர்களே! அவளை புணர்ந்தவர்களான மற்றெல்லா புருஷர்களும் இவளை அழைத்து இந்த மரத்திலிருந்து சீக்கிரம் இறங்கச் செய்யுங்கள் என்று துர்வாஸ முனிவர் அங்குள்ள பிராமணர்களைப் பார்த்துக் கூறினார். (6) புண்டரீகனும், அப்பொழுது அவளிடத்தில் மிகுந்த காமாதுரனாய் மோகத்தால் அங்குள்ள பிராம்மணர்களை யெல்லாம் அவளைக் கூப்பிடும்படி அனுமதி கொடுத்தான். அங்கு கூடியிருந்த அவருடைய சிஷ்யர்கள், மற்ற பிராம்மணர்கள் யாவரும் தலையை நிமிர்த்திக்கொண்டு அப்பாதகியைக் கூப்பிட்டார்கள். (8) அவ்வாறு அவர்கள் கூப்பிட்டவுடன் அவள் நடு மரத்தில் வந்து தங்கலானாள். பிறகு புண்டரீகன் உக்கிர மான கோபத்தீயினால் சூழப்பட்டவனாகி, (9) ஓ தபஸ்வியே! இப்பிராம்மணர்கள் யாவராலும் கூப்பிடப்பட்டும் ஏன் இவள் இன்னும் பாதி மரத்தில் தங்கி இருக்கிறாள். அதன் காரணத்தை இப்பொழுது எனக்கு சொல்லும் என்றான். (10) இவ்வாறு உரைத்த அந்த புண்டரீகனைப் பார்த்து, துர்வாச முனிவர் மறுபடியும் உரைக்கலானார். உன் மனைவிக்கு கணவர்களான பிராம்மணர்கள் இன்னும் அனேகம் பெயர்கள் இருக்கிறார்கள். (11) அங்கங்கே வசிக்கும் அப்படிப்பட்ட கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்களெல்லாம் இங்கு வரவில்லை என்று கூறிவிட்டு மரத்தின் நடுவிலிருக்கும் அப்பாதகியைப் பார்த்து, (12) அடீ பாதகி! நீ மற்றும் எவரிடத்திலெல்லாம் வியபசாரம் செய்திருக்கிறாயோ அவர்களுடைய பெயர்களை உரக்கக்

तथेति तद्वचः श्रुत्वा त्यक्तभीः कुलटावधूः । नामान्युक्त्वा द्विजानां सा प्रधानस्कन्धमाश्रिता ॥ १४
विस्मृता बहवस्सन्ति मत्संयुक्ता महीसुराः । वर्णिनोऽन्ये गृहस्थाश्च यतयोऽपि तपोधनाः ॥ १५
बभूवुर्व्रतभङ्गोऽभूदिति ते त्यक्तजीविनः । बलाद्धर्षणमात्रेण बहवो ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १६
इत्युवाच पुनश्चैषा दुराचारा हि तापसम् । तच्छ्रुत्वा तापसश्रेष्ठः पुनश्च क्रोधविह्वलः ॥ १७
दुश्शीलां कुलटां पत्नीं पुण्डरीकोऽयमग्रजः । ज्ञात्वाऽपि नहि जग्राह भार्यामन्यां सुशीलिनीम् । १८
उपेक्ष्य तस्थे त्वामेनां न परित्यक्तवानयम् । त्वया कृतानि पापानि यानि क्रूराणि दुर्जने ॥ १९
फलप्रदानि तान्यस्य नात्र कार्या विचारणा । उवाचैवं सुते वीक्ष्य त्वामृषिः पूर्वजन्मनि ॥ २०
समाकर्ण्य वचश्शिष्यैः पुण्डरीकस्ततोऽब्रवीत् । शैवस्त्वं वैष्णवानस्मान् ज्ञात्वैवं कृतवानसि ॥ २१
आरोप्य पापं यत्किञ्चित् द्वेषमात्रेण तापस । इति ब्रुवन्तं तं वीक्ष्य तापसः क्रोधविह्वलः ॥ २२
भगार्थं पापरक्तायामेतस्यां रक्तवान्यतः । भगचिह्नो भवाशु त्वं शिष्यैरेतैर्दुरात्मभिः ॥ २३

ததேதி தத்வச: ச்ருத்வா த்யக்தபீ: குலடாவதூ: । நாமான்யுக்த்வா த்விஜானும் ஸா ப்ரதானஸ்கந்தமாச்ரிதா
விஸ்ம்ருதா பஹவஸ்ஸந்தி மத்ஸம்யுக்தா மஹீஸுரா: ।
வர்ணினோऽன்யே க்ருஹஸ்தாச்ச யதயோऽபி தபோதனு: ॥ 15
பபூவுர்வ்ரதபங்கோऽபூதிதிதே த்யக்தஜீவின: । பலாத்தர்ஷணமாத்ரேண பஹவோ ப்ராம்ஹணோத்தமா:
இத்யுவாச புனச்சைஷா துராசாரா ஹி தாபஸம் ।
தச்ச்ருத்வா தாபஸச்ரேஷ்ட: புனச்ச க்ரோத விஹ்வல: ॥ 17
துச்சீலாம் குலடாம் பத்னிம் புண்டரீகோऽயமக்ரஜ: ।
ஞாத்வாऽபி ந ஹி ஜக்ராஹ பார்யாமன்யாம் ஸுசீலினிம் ॥ 18
உபேக்ஷ்ய தஸ்தே த்வாமேனும் ந பரித்யக்தவானயம் ।
த்வயா க்ருதானி பாபானி யானி க்ரூராணி துர்ஜனே ॥ 19
பலப்ரதானி தான்யஸ்ய நாத்ர கார்யா விசாரணு ।
உவாசைவம் ஸுதே வீக்ஷ்ய த்வாம்ருஷி: பூர்வ ஜன்மனி ॥ 20
ஸமாகர்ண்ய வசச்சிஷ்யை: புண்டரீகஸ்ததோऽப்ரவீத் ।
சைவஸ்த்வம் வைஷ்ணவானஸ்மான் ஞாத்வைவம் க்ருதவானஸி ॥ 21
ஆரோப்ய பாபம் யத்கிஞ்சித் த்வேஷமாத்ரேண தாபஸ ।
இதி ப்ருவந்தம் தம் வீக்ஷ்ய தாபஸ: க்ரோதவிஹ்வல: ॥ 22
பகார்தம் பாபரக்தாயாமேதஸ்யாம் ரக்தவான்யத: ।
பகசின்ஹோ பவாசு த்வம் சிஷ்யைரேதைர்துராத்மபி: ॥ 23

கூறிவிட்டு, இம்மரத்திலிருந்து இறங்கி வீட்டிற்கு ஓடிப் போ என்றார். (13) பிறகு அவ்விபசாரியும், அவரது வார்த்தையைக் கேட்டு, அப்படியே ஆகட்டுமென்று பயமின்றி அப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களுடைய பெயர்களைச் சொல்லியவுடன் அவள் அம்மரத்தின் அடிக்கிளையில் வந்து தங்கினாள். (14) பிறகு அந்த கெட்ட நடத்தை உள்ளவள் மறுபடியும் முனிவரைப் பார்த்து, ஓ ஸ்வாமி! என்னோடு சேர்ந்தவர்களில் எனது நினைவில்லாதவர்கள் அனேகம் பெயர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றும் பல பிரம்மசாரிகள் கல்யாணம் செய்தவர்கள், ஸன்யாஸிகள், தபஸ்விகள் (15) இவர்களெல்லாம் தங்கள் விரதம் கெட்டு விட்டதே என்று உயிரை இழந்து விட்டார்கள். மேலும், பல சிறந்த பிராம்மணர்கள் நான் பலவந்தமாய் புணர்ந்ததால் மடித்து விட்டார்கள் என்று கூறினாள். இதைக் கேட்டவுடன் அத்தவ சிரேஷ்டர் மேலும் மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டவராகி, (17) பிராம்மணனாகிய இந்த புண்டரீகன் தன் மனைவி கெட்ட நடத்தை உள்ளவளாயும், விபசாரியாயும் இருப்பதை அறிந்தும், நல்ல நடத்தையுள்ள மற்றொரு மனைவியை கைக்கொள்ளாமலும், (18) உன்னை உபேக்ஷித்து கைவிடாமல் இருக்கிறபடியால் உன்னால் செய்யப்பட்ட எல்லா கொடிய பாபங்களும் (19) அவனுக்கே பயன் அளிப்பவைகளாக ஆகும் என்பதில் ஆட்க்ஷேபனை இல்லை என்று ஓ பெண்ணே! அந்த முனிவர் முன் ஜென்மத்தில் உன்னைப் பார்த்துக் கூறினார். (20) பிறகு அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை புண்டரிகன் சிஷ்யர்களோடு கேட்டு பதில் கூறினான். தாங்கள் சைவராகையால் எங்களை வைஷ்ணவர்கள் என்று நினைத்து துவேஷத்தினால் வீண் பாவத்தைக் கற்பித்து இவ்வாறு செய்திருக்கிறீர் என்றான். இப்படிக் கூறிய அந்த பிராம்மணரைப் பார்த்து முனிவர் மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டவராய் (22) ஓ மூடா! கேவலம் யோனியின் நிமித்தமாக மிகவும் பாவத்தில்

निन्द्यत्वं वैदिकं मार्गं कुशास्त्रासक्तमानसः । सहैभिर्ब्राह्मणैः पापैर्भवे भवपराङ्मुखः ॥ २४
आचार्यपत्नीगमनाद्दुरात्मानो द्विजाधमाः । भवन्तु पत्न्यो युष्माकं दुश्शीलास्त्वभिसारिकाः ॥ २५
शपित्वैवमृषिश्रेष्ठो वीक्ष्यैनां वटवृक्षगाम् । बलाद्रन्तुं यतोऽस्मांस्त्वं पस्पर्शिथ दुरात्मिके ॥ २६
आसुरीभव शीघ्रात्वं मद्वचोगौरवादिह । गूढासि मेषयूथे त्वं ततोऽप्यजमुखीभव ॥ २७
गच्छावरुह्य पापिष्ठे वृक्षादस्माद्यथेच्छया । शापमात्रे ऋषिवरे भीता त्वं वटवृक्षतः ॥ २८
अवरुह्य क्षणेनैव विनयेन तपोधनम् । प्रणम्योक्तवती वाचं वेपमानाङ्गयष्टिका ॥ २९
भर्तारंमम कोपेन तच्छिष्यान्मांश्च तापस । शपित्वैतादृशं कर्म कृतवानसि निष्ठुरात् ॥ ३०
तथापि मे त्वयि ऋषौ कोपगन्धो न विद्यते । वर्तते प्रीतिरतुला रक्षैनां त्वमृषीश्वर ॥ ३१
येन केन प्रकारेण शरणागतवत्सल । इत्युक्त्वा प्रणनामैषा बहुवारं स्तुते भयात् ॥ ३२
ततो ऋषिवरस्तुष्टः कृपया वीक्ष्य तामिमाम् । त्वत्कृतानि दुराचारपंकानि क्षालितानिहि ॥ ३३

நிந்த்ய த்வம் வைதிகம் மார்கம் குசாஸ்த்ரா ஸக்தமானஸ: ।
ஸஹைபிர்ப்ராம்ஹணை: பாபைர்பவே பவபராங்முக: ॥ 24
ஆசார்யபத்னீ கமனாத் துராத்மானோ த்விஜாதமா: ।
பவந்து பத்னியோ யுஷ்மாகம் துச்சீலாஸ்த்வபிஸாரிகா: ॥ 25
சபித்வைவம் ருஷிச்ரேஷ்டோ வீக்ஷ்யைனாம் வடவ்ருக்ஷகாம் ।
பலாத்ரந்தும் யதோऽஸ்மாம்ஸ்த்வம் பஸ்பர்சித துராத்மிகே ॥ 26
ஆஸுரீபவ சீக்ராத்வம் மத்வசோ கௌரவாதிஹ । கூடாஸிமேஷயூதே த்வம் ததோऽப்யஜமுகீபவ ॥ 27
கச்சாவருஹ்ய பாபிஷ்டே வ்ருக்ஷாதஸ்மாத் யதேச்சயா ।
சப்தமாத்ரே ருஷிவரே பீதா த்வம் வடவ்ருக்ஷத: ॥ 28
அவருஹ்ய க்ஷணேனைவ வினயேன தபோதனம் । ப்ரணம்யோக்தவதீ வாசம் வேபமானாங்கயஷ்டிகா 29
பர்தாரம் மம கோபேன தச்சிஷ்யான் மாம்ச தாபஸ ।
சபித்வைதாத்ருசம் கர்ம க்ருதவானஸி நிஷ்டுராத் ॥ 30
ததாபிமே த்வயிருஷௌ கோபகந்தோ ந வித்யதே । வர்ததே ப்ரீதிரதுலா ரக்ஷைனாம் த்வம் ருஷீச்வர 31
யேன கேனப்ரகாரேண சரணாகத வத்ஸல । இத்யுக்த்வா ப்ரணநாமைஷா பஹுவாரம் ஸுதே பயாத் 32
ததோ ருஷிவரஸ்துஷ்ட: க்ருபயா வீக்ஷ்யதாமிமாம் ।
த்வத்க்ருதானி துராசாரபங்கானி க்ஷாளிதானி ஹி ॥ 33

முயன்றவளான இவளிடத்தில் நீ மிகுந்த ஆசை கொண்டதால் துராத்மர்களான இந்த சிஷ்யர்களோடு கூடி சீக்கிரத்தில் யோனிக்குறியை உள்ளவளாக ஆவாய். (23) மஹா பாவிகளான இந்த பிராம்மணர்களுடன் வேத மார்க்கத்தை விட்டு கெட்ட சாஸ்திரங்களில் மனப்பற்றுள்ளவனாகி ஸ்ரீ பரமசிவனிடத்தில் பாராமுகனாய் இருக்கக் கடவாய். (24) துராத்மர்களான ஓ பிராமணக் கேடர்களே! நீங்கள் குருவின் மனைவியோடு புணர்ச்சி செய்ததால் உங்கள் மனைவிகளெல்லாம் கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்களாகவும், விபசாரிகளாகவும் ஆவார்கள் (25) என்று அவர்களைச் சபித்துவிட்டு அந்த ரிஷி சிரேஷ்டர் ஆலமரத்திலிருந்த அவளைப் பார்த்து, அடி துன்மார்க்கி! நீ என்னை போகம் செய்வதற்கு பலவந்தமாய் தொட்டபடியால் (26) எனது வார்த்தையின் (சாபத்தின்) கௌரவத்தால் சீக்கிரத்தில் ஓர் அசுரப் பெண்ணாக ஆகக்கடவாய். மேலும் நீ ஆட்டுமந்தைக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தபடியால் ஆட்டு முகமுடையவளாகவும் ஆகக்கடவாய். (27) அடி பாதகி! நீ இப்பொழுது இம்மரத்தை விட்டு இறங்கி உனதிஷ்டப்படி செல் என்று அம்முனிவர் சபித்தவுடன் நீ மிகவும் பயந்தவளாகி அந்த ஆலமரத்திலிருந்து (28) இறங்கி ஓர் க்ஷணத்தில் அம்முனிவரை வணக்கத்தோடு நமஸ்கரித்து உடல் நடுங்கப்பெற்றவளாகி வார்த்தையைக் கூறினாய். (29) ஓ தபஸ்வியே தாங்கள் மிகுந்த கோபத்துடன் எனது கணவரையும், அவருடைய சிஷ்யர்களையும், என்னையும் சபித்து கொடூரமாய் இப்படிப்பட்ட காரியங்களை செய்தீர்கள். (30) அப்படிச் செய்தபோதிலும் ரிஷீச்வரரான தங்களிடத்தில் எனக்கு கோபலேசம் கூட உண்டாகாததுமன்றி தங்களிடத்தில் அளவற்ற அன்பே ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அன்பு கொண்ட ஓ மாமுனிவரே! அப்படிப்பட்ட என்னை எவ்விதத்திலாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கூறிவிட்டு ஓ பெண்ணே! மிகுந்த பயத்தோடு பலமுறை நமஸ்கரித்தாய். (32) பிறகு முனிவர் சந்தோஷம் கொண்டவராகி தயவோடு அவளைப் பார்த்து உன்னால் செய்யப்பட்ட கெட்ட நடத்தையாகிற

प्रकटीकरणव्याजान्नान्यथा चेष्टितं मया । तच्छ्रुत्वा कर्मशेषेण दैत्यजन्मनि निन्दिते ॥ ३४
स्वेच्छया स्वैरिणी सर्वान् पुरुषानतिमोहिता । रमित्वा प्राप्य मां काले कस्मिंश्चिदतिमोहिता ॥ ३५
कृत्वा संभोगमतुलमुत्पाद्य तनयावुभौ । महाशास्तृगणस्पर्शाद्दग्ध्वा पापानि कृत्स्नशः ॥ ३६
श्रीपर्वतं नगश्रेष्ठं प्राप्य वैराग्यमुत्तमम् । ततः कालेन कैलासं गत्वा परमशोभनम् ॥ ३७
कृतगौरीसपर्यात्र मोक्षमेष्यस्यनुत्तमम् । इत्युवाच तपस्वी त्वां शिवभक्तवरस्सुते ॥ ३८
तथैव त्वं समुत्पन्ना दैत्यवंशे सुता मम । यथेच्छमीदृशं भोगं भुक्त्वा मदनमोहिता ॥ ३९
प्राप्तासि पर्वतश्रेष्ठं श्रीपर्वतमनुत्तमम् । तथैतत्कथितं तेऽद्य युष्मद्वृत्तं सुते मया ॥ ४०
इतः परं त्वं कैलासं प्राप्य गौरीसपर्यया । मोक्षमेष्यसि सन्देहो नास्त्यत्र त्वमिहात्मजे ॥ ४१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तमोऽध्यायः ॥

ப்ரகடீகரண வ்யாஜாந்நாந்யதா சேஷ்டிதம் மயா । தச்ச்ருத்வா கர்மசேஷேண தைத்ய ஜன்மனி நிந்திதே
ஸ்வேச்சயா ஸ்வைரிணீ ஸர்வான் புருஷானதிமோஹிதா ।
ரமித்வா ப்ராப்ய மாம் காலே கஸ்மிம்ச்சிததிமோஹிதா ॥ 35
க்ருத்வா ஸம்போகமதுலமுத்பாத்ய தனயாவுபௌ ।
மஹா சாஸ்த்ருகணஸ்பர்சாத் தக்த்வா பாபாநி க்ருத்ஸ்னச: ॥ 36
ஸ்ரீபர்வதம் நகச்ரேஷ்டம் ப்ராப்ய வைராக்ய முத்தமம் ।
தத: காலேன கைலாஸம் கத்வா பரம சோபனம் ॥ 37
க்ருதகௌரீஸபர்யாத்ர மோக்ஷமேஷ்யஸ்யனுத்தமம் । இத்யுவாச தபஸ்வீ த்வாம் சிவபக்தவரஸ்ஸுதே ॥
ததைவ த்வம் ஸமுத்பன்னு தைத்ய வம்சே ஸுதா மம ।
யதேச்சயேத்ருசம் போகம் புக்த்வா மதனமோஹிதா ॥ 39
ப்ராப்தாஸி பர்வதச்ரேஷ்டம் ஸ்ரீபர்வதமனுத்தமம் ।
ததைதத்கதிதம் தேத்ய யுஷ்மத்வ்ருத்தம் ஸுதே மயா ॥ 40
இத: பரம் த்வம் கைலாஸம் ப்ராப்ய கௌரீஸபர்யயா ।
மோக்ஷமேஷ்யஸி ஸந்தேஹோ நாஸ்த்யத்ர த்வமிஹாத்மஜே ॥ 41

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்தமோऽத்யாய:

சேறுகளெல்லாம் (பாபங்களெல்லாம்) அவைகளை பகிரங்கப்படுத்தும் வியாஜமாய் கழுவப்பட்டதேயன்றி நான் மற்றொன்றும் செய்யவில்லை. ஆகிலும் நீ உனது கர்ம சேஷத்தினால் இழிவான அஸுர ஜன்மத்தில் பிறந்து (34) மிகுந்த காம மோகம் கொண்டு விபசாரியாய் கண்ட புருஷர்களையெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படி புணர்ந்து வந்து பிறகு சிலநாள் கழித்து என்னையடைந்து மிகவும் மோகமடைந்து (35) ஒப்பற்ற ஸம்போகத்தைச் செய்து இரு பிள்ளைகளைப் பெற்று பிறகு மஹாசாஸ்தாவினுடைய கணாதிபரான மஹாகாளரால் தொடப்பட்டவுடன் ஸகல பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றவளாகி (36) பிறகு மலைகளில் சிறந்த ஸ்ரீ பர்வதத்திற்குச் சென்று வைராக்யத்தை அடைந்து நாளடைவில் மங்களமான கைலாஸ மலையை அடைந்து (37) அங்கு ஸ்ரீ கௌரீ தேவியைப் பூஜை செய்து உத்தமமான மோட்சத்தை அடைவாய், ஓ மகளே! இவ்வாறு சிவ பக்தர்களில் சிறந்த துர்வாஸ முனிவர் உன்னைப் பார்த்துக் கூறினார். (38) அவ்விதமே நீயும் அஸுரகுலத்தில் எனக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து மிகுந்த காமமோகம் கொண்டவளாகி வேண்டியபடியெல்லாம் இப்படிப்பட்ட போக சுகங்களை அனுபவித்துவிட்டு, (39) மலைகளில் சிறந்த உத்தமமான ஸ்ரீ பர்வதத்திற்கு வந்தாய். ஓ பெண்ணே! இவ்விதமாக உனது முந்திய ஜன்மத்தின் வரலாற்றை நான் உனக்கு எடுத்துக் கூறினேன். (40) இனி நீ கைலாசம் அடைந்து அங்கு ஸ்ரீ கௌரீ தேவியை பூஜை செய்து மோக்ஷத்தை அடையப்போகிறாய் என்பதில் கொஞ்சமும் ஸந்தேகமில்லை என்றார். (41)

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

अजामुखीमातुः मायाया पूर्वजन्म कथनम् ॥

अजामुखी :— श्रुतं मदीयं वृत्तान्तं भवत्या सम्यगीरितम् । तववृत्तं वदांबाद्य श्रोतुमिच्छा ममाधुना ॥ १
इति पुत्र्या वचश्श्रुत्वा माया प्राह गिरं पुनः । शृणु वत्से पुरा पत्नी दित्याख्याहं तपस्विनः ॥ २
काश्यपस्याभवन्पुत्रा भूयांसो मम दानवाः । तान्सर्वानमरा युद्धे मारयामासुरुल्बणम् ॥ ३
ततस्सञ्जातदुःखाहं पुत्रशोकेन कर्शिता । श्रीशैलं पर्वतश्रेष्ठममुमागत्य मन्युना ॥ ४
हनिष्ये तान्सुरान्सर्वानुत्पाद्य तनयान् परान् । कृतसंकल्पचित्तैवं पतित्वा पर्वतात् क्षितौ ॥ ५
प्राणांस्त्यक्त्वाऽसुरे वंशे जातास्मि ननु पुत्रिके । शूरपद्ममुखान्दैत्यान् काश्यपात्तपतां वरात् ॥ ६
जनयित्वाऽमरान् सर्वान् पीडितान्वीक्ष्य मत्सुतैः । कृतकृत्यातरां त्वां च पूर्वजन्मनि सुन्दरीम् ॥ ७
वीक्ष्य जातस्पृहा पुत्रीमजीजनमहो सुते । नगच्छामि पुनस्तस्य निकटं पुत्रवाञ्छया ॥ ८

॥ அத அஷ்டமோऽத்யாய: ॥

அஜாமுகியின் தாயான மாயையின் முன்பிறப்பின் வரலாறு

அஜாமுகீ — ச்ருதம் மதீயம் வ்ருத்தாந்தம் பவத்யா ஸம்யகீரிதம் ।
தவ வ்ருத்தம் வதாம்பாத்ய ச்ரோதுமிச்சா மமாதுநா ॥ 1
இதி புத்ரியா வச: ச்ருத்வா மாயா ப்ராஹ கிரம் புன: ।
ச்ருணு வத்ஸே புரா பத்னீ தித்யாக்யாஹம் தபஸ்வின: ॥ 2
காச்யபஸ்யாபவன் புத்ரா பூயாம்ஸோ மம தானவா: ।
தான் ஸர்வானமரா யுத்தே மாரயாமாஸு ருல்பணம் ॥ 3
ததஸ்ஸஞ்ஜாததுக்காஹம் புத்ரசோகேன கர்சிதா । ஸ்ரீசைலம் பர்வதச்ரேஷ்டமமுமாகத்ய மன்யுநா ॥ 4
ஹனிஷ்யேதான் ஸுரான் ஸர்வாநுத்பாத்ய தனயான்பரான் ।
க்ருதஸங்கல்ப சித்தைவம் பதித்வா பர்வதாத் க்ஷிதௌ ॥ 5
ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வாऽஸுரேவம்சே ஜாதாஸ்மி நநுபுத்ரிகே ।
சூரபத்மமுகான் தைத்யான் காச்யபாத்தபதாம் வராத் ॥ 6
ஜனயித்வாऽமரான் ஸர்வான் பீடிதான் வீக்ஷ்ய மத்ஸுதை: ।
க்ருதக்ருத்யாதராம் த்வாம்ச பூர்வஜன்மனி ஸுந்தரீம் ॥ 7
வீக்ஷ்ய ஜாதஸ்ப்ருஹா புத்ரீமஜீஜனமஹோ ஸுதே ।
ந கச்சாமி புனஸ்தஸ்ய நிகடம் புத்ரவாஞ்சயா ॥ 8

எட்டாவது அத்தியாயம்

அஜாமுகி வினவுகிறாள். ஓ தாயே! உன்னால் எனது விருத்தாந்தமானது தெளிவாகக் கூறப்பட்டதை நான் கேட்டேன். இப்பொழுது உனது விருத்தாந்தத்தை கேட்க எனக்கு விருப்பமிருக்கிறபடியால் அதைச் சொல்லவேண்டும் என்றாள். இவ்வாறு பெண்ணால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு மாயை பின்னும் சொன்னாள். ஓ குழந்தாய் நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்பாயாக! நான் முன்பு காச்யப முனிவருக்கு திதி என்ற பெயருடைய மனைவியாக இருந்தேன். (2) அப்பொழுது எனக்கு அநேகம் அஸுரர்கள் பிள்ளைகளாய் பிறந்தார்கள். அவர்கள் யாவரையும் தேவர்கள் யுத்தத்தில் மிகுதியாய் கொன்றார்கள். பிறகு நான் புத்திர சோகத்தால் அங்கம் மெலிந்தவளாகி மிகுந்த கோபத்தோடு மலைகளில் சிறந்த இந்த ஸ்ரீ பர்வதத்திற்கு வந்து நான் சிறந்த பிள்ளைகளைப் பெற்று இந்த எல்லா தேவர்களையும் கொல்லச்செய்கிறேன் என்று மனதில் நிச்சயித்து இந்த மலையிலிருந்து பூமியில் விழுந்து (5) உயிரை இழந்து அஸுர குலத்தில் பிறந்து, ஓ பெண்ணே! மறுபடியும் காச்யப முனிவரைக்கொண்டே சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்களை (6) பெற்று, அப்பிள்ளைகளால் தேவர்களெல்லாம் கொடிய துன்பம் அனுபவிக்கப் படுவதைப் பார்த்து எண்ணம் நிறைவேறியவளாய் முன் ஜன்மத்தில் மிக அழகு வாய்ந்தவளாயிருந்த உன்னைப் (7) பார்த்து ஆசைப்பட்டபடி ஓ பெண்ணே! உன்னையும் மகளாய்ப் பெற்றேன். இனி நான் பிள்ளைபெற விருப்பத்தோடு அந்த முனிவரிடம் செல்லப் போவதில்லை. (8) சிறந்ததான இந்த

श्रीशैलेऽस्मिन् गिरिश्रेष्ठे शिवकैङ्कर्यकारिणी । कैलासं पर्वतश्रेष्ठमन्ते प्राप्य मुदान्विता ॥ ९
गौर्याः परिचितिं कृत्वा मोक्षमेष्याम्यसंशयम् । श्रीशैलात्पर्वतश्रेष्ठात्पतित्वाहं यदा सुते ॥ १०
त्यक्तप्राणा तदाऽत्यन्तमृषिर्दुःखमवाप्तवान् । भवत्पिता काश्यपस्तु दितिमन्यां पुलस्त्यजाम् ॥ ११
विवाह्य त्यक्तमोहोऽयं वर्तते पुनरात्मजे । कालत्रयपरिज्ञानं शुक्रस्य कृपया मम ॥ १२
अस्ति तत्प्रोक्तमधुना यथावदनुपूर्वशः । तदेतदजवक्त्रेषा मातुर्वाक्यं यथाक्रमात् ॥ १३
समाकर्ण्याथ सन्तोषात्प्रणम्य जननीं तदा । श्रीपर्वते गिरिश्रेष्ठे स्वमात्रा परमेशितुः ॥ १४
परिचर्यां विधायान्ते कैलासं पर्वतोत्तमम् । अवाप्य तत्र श्रीगौर्याः परिचर्यां विधाय सा ॥
मोक्षमाप स्वमात्राशु पुनरावृत्तिदुर्लभम् ॥ १५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टमोऽध्यायः ॥

ஸ்ரீசைலேऽஸ்மின் கிரிச்ரேஷ்டே சிவகைங்கர்ய காரிணீ ।
கைலாஸம் பர்வதச்ரேஷ்டமந்தே ப்ராப்ய முதான்விதா ॥ 9
கௌர்யா: பரிசிதிம் க்ருத்வா மோக்ஷமேஷ்யாம்யஸம்ஸயம் ।
ஸ்ரீசைலாத் பர்வதச்ரேஷ்டாத் பதித்வாऽஹம் யதாஸுதே ॥ 10
த்யக்தப்ராணா ததாத்யந்தம் ருஷிர்துக்கமவாப்தவான் ।
பவத்பிதா காச்யபஸ்து திதிமன்யாம் புலஸ்த்யஜாம் ॥ 11
விவாஹ்ய த்யக்தமோஹோऽயம் வர்ததே புனராத்மஜே ।
காலத்ரய பரிக்ஞானம் சுக்ரஸ்ய க்ருபயா மம ॥ 12
அஸ்திதத்ப்ரோக்தமதுனா யதாவதனு பூர்வச: । ததேததஜவக்த்ரியேஷா மாதுர்வாக்யம் யதாக்ரமாத் 13
ஸமாகர்ண்யாத ஸந்தோஷாத் ப்ரணம்ய ஜனனீம் ததா ।
ஸ்ரீபர்வதே கிரிச்ரேஷ்டே ஸ்வமாத்ரா பரமேசிது: ॥ 14
பரிசர்யாம் விதாயாந்தே கைலாஸம் பர்வதோத்தமம் ।
அவாப்ய தத்ர ஸ்ரீகௌர்யா: பரிசர்யாம் விதாய ஸா ॥
மோக்ஷமாப ஸ்வமாத்ராசு புனராவ்ருத்தி துர்லபம் ॥ 15

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டமோऽத்யாய:

ஸ்ரீ சைலத்தில் சிவனுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்து முடிவில் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் உத்தமமான கைலாஸ பர்வதத்தை அடைந்து (9) ஸ்ரீ பார்வதி தேவிக்கு பணிவிடை செய்து மோக்ஷமடையப் போகிறேன். ஸந்தேஹமில்லை. ஓ பெண்ணே! நான் எப்பொழுது இந்த ஸ்ரீ சைலத்திலிருந்து விழுந்து உயிரை விட்டேனோ அப்பொழுது உன் தந்தையான காச்யபர் மிகுந்த துக்கமடைந்தவராய் புலஸ்த்திய முனிவரின் மகளான திதி என்னும் மற்றொரு பெண்ணை (11) மணந்துக்கொண்டு பிறகு மோஹம் தெளிந்தவராய் இருக்கின்றார். ஓ பெண்ணே! சுக்ராசாரியாரின் அனுக்ரஹத்தால் எனக்கு முக்காலத்தின் அறிவும் உண்டாயிற்று. (12) இப்பொழுது எனது வரலாற்றை உனக்கு முழுவதும் கூறினேன் என்றாள். அஜாமுகியானவள் தாயின் வார்த்தையை கிரமப்படி கேட்டு (13) மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தாயை வணங்கி அப்பொழுது சிறந்ததான அந்த ஸ்ரீ சைலத்தில் தன் தாயுடன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு (14) பணிவிடை செய்துவந்து முடிவில் மலைகளுக்கெல்லாம் சிறந்ததான கைலாஸத்தை அடைந்து அங்கு ஸ்ரீ பார்வதி தேவிக்கு பணிவிடை செய்து பிறகு தன் தாயோடு மறுபிறப்பற்ற மோக்ஷத்தை அடைந்தாள். (15)

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ नवमोऽध्यायः ॥

विभूति महिमा निरूपणम् ॥

ऋषयः — यदुक्तं भवता सूत पुराणार्थ विशारद । उपदेशमगस्त्याय कृतवानग्निभूरिति ॥ १
किमस्योपदिदेशायमुमापुत्रः कृपाबलात् । ब्रूह्येतत्तपतां श्रेष्ठ शृण्वतामद्य नो मुने ॥ २
सूतः — शृणुध्वमृषयस्सर्वे यूयं पुण्यवतां वराः । माहात्म्यं भस्मनः पुण्यं रुद्राक्षस्याघनाशकम् ॥ ३
शिवनामोच्चारणस्य तथा शिवव्रतस्य च । शिवपुण्यस्य माहात्म्यं द्रोहस्याकरणं प्रभोः ॥
(शिवद्रोहस्यपातकम्) ४
माहात्म्यं शिवपूजायास्सर्वश्रुति समीरितम् । शिवनाम्नां सहस्रं च शिवयोगस्य वैभवम् ॥ ५
शिवज्ञानस्य माहात्म्यमेतत् सर्वं द्विजोत्तमाः । उपदिष्टमगस्त्याय स्कन्देनामित तेजसा ॥ ६
कथयिष्यामि तद्वोऽद्य यथावत्तत्कृपाबलात् । कल्पानुकल्पोपकल्पभेदैर्भस्म त्रिधामतम् ॥ ७
भजनात्सर्वपापघ्नं (पापानां) स्मरणाच्चशिवंकरम् (शिवेशितुः) । भस्मचेति समाख्यातं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥

॥ அத நவமோऽத்யாய: ॥

விபூதியின் மஹிமையை விளக்குதல்

ருஷய: — யதுக்தம் பவதா ஸூத புராணார்த்த விசாரத । உபதேசமகஸ்த்யாய க்ருதவானக்னி பூரிதி ॥ 1
கிமஸ்யோபதிதேசாயமுமாபுத்ர: க்ருபா பலாத் ।
ப்ருஹ்யேதத்தபதாம் ச்ரேஷ்ட ச்ருண்வதாமத்ய நோ முனே ॥ 2
ஸூத: — ச்ருணுத்வம் ருஷயஸ்ஸர்வே யூயம் புண்யவதாம் வரா: ।
மாஹாத்ம்யம் பஸ்மன: புண்யம் ருத்ராக்ஷஸ்யாக நாசகம் ॥ 3
சிவநாமோச்சாரணஸ்ய ததா சிவவ்ரதஸ்ய ச ।
சிவ புண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் த்ரோஹஸ்யாகரணம் ப்ரபோ: ॥ (சிவத்ரோஹஸ்யபாதகம்)
மாஹாத்ம்யம் சிவபூஜாயாஸ்ஸர்வச்ருதி ஸமீரிதம் ।
சிவநாம்னும் ஸஹஸ்ரஞ்ச சிவயோகஸ்ய வைபவம் ॥ 5
சிவக்ஞானஸ்ய மாஹாத்ம்யமேதத் ஸர்வம் த்விஜோத்தமா: ।
உபதிஷ்டமகஸ்த்யாய ஸ்கந்தேனமித தேஜஸா ॥ 6
கதயிஷ்யாமி தத்வோऽத்ய யதாவத் தத்க்ருபாபலாத் । கல்பானுகல்போபகல்பபேதைர்பஸ்ம த்ரிதாமதம் ॥ 7
பஜனுத் ஸர்வபாபக்னம் (பாபானும்) ஸ்மரணுச்சசிவங்கரம் (சிவேசிது:) ।
பஸ்மசேதி ஸமாக்யாதம் புக்திமுக்தி பலப்ரதம் ॥ 8

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

சௌனகர் முதலிய முனிவர்கள் ஸூதரைப் பார்த்து கேட்கின்றனர் :— புராணங்களின் உட்பொருளை நன்கு அறிந்த ஓ ஸூத முனிவரே! தாங்கள் முன்பு ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யர் அகஸ்த்ய முனிவருக்கு உபதேசம் செய்தார் என்று கூறினீர்கள் அல்லவா. (1) ஓ தவச்ரேஷ்டரே! பார்வதியின் மைந்தன் மிக்க தயவுடன் அகஸ்த்யருக்கு என்ன உபதேசம் செய்தார் என்பதை கேட்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருப்பதால் அதைச்சொல்ல வேண்டும் எனக் கேட்டார்கள். (2) ஸூதர் பதில் கூறுகிறுர் :- புண்யவான்களுள் சிறந்த முனிவர்களே! நீங்கள் யாவரும் கேளுங்கள். புண்யமான விபூதியின் மஹிமை, பாபங்களைப் போக்கும் ருத்ராக்ஷங்களின் மஹிமை, (3) சிவனின் நாமாக்களை சொல்லுதல், சிவ விரதங்களை அனுஷ்டித்தல், சிவ புண்யங்களை செய்தல் இவற்றின் மஹிமை, சிவத்ரோஹத்தால் ஏற்படும் பாபம், (4) எல்லா வேதங்களாலும் கூறப்படுகின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஆயிரம் நாமாக்கள் சிவ பூஜை, சிவ யோகம், சிவ ஞானம் இவைகளின் பெருமையாவும் அளவற்ற தேஜஸை உடைய முருகனுல் அகஸ்தியருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. (6) ஸ்ரீ முருகனின் அருளால் நான் அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். விபூதியானது கல்பம், அனுகல்பம், உபகல்பம் என மூவகைப்படும். (7) (பஜனுத்) தரித்தமாத்திரத்தில் எல்லா பாபங்களையும் போக்கவல்லதும், ஸ்மரிப்பதால் எல்லா ஸுகங்களையும் அளிக்கவல்லதுமான இதற்கு பஸ்ம என பெயர் ஏற்பட்டது. அது போகம், மோக்ஷம் இரண்டு பலத்தையும் கொடுக்கவல்லது. (8)

य इदं धारयेद्भस्म मन्त्रितं विधिवन्नरः । कांक्षितान्यस्य सिध्यन्ति नश्यन्ति दुरितान्यपि ॥ ९
यथा देवस्य माहात्म्यं दुर्ज्ञेयं पार्वतीपतेः । तथैव भस्मनः प्रोक्तं वेदवेदाङ्गपारगैः ॥ १०
सत्यं ज्ञानं दया श्रद्धा वह्निर्वायुर्जलं स्थलम् । व्योमादीनिच सर्वाणि भस्मान्येतानिवै द्विजाः ॥ ११
ब्रह्मविष्णुमुखैर्देवैर्ऋषिभिश्च तपोधनैः । ब्राह्मणैर्क्षत्रियैर्वैश्यैश्शूद्रैरन्यैश्च संकरैः ॥ १२
स्त्रीभिश्च धार्यमेतद्वै भस्मात्यन्तं शिवप्रियम् । अष्टैश्वर्याणि सिध्यन्ति धारणादस्य मन्त्रतः ॥ १३
अष्टापि सिद्धयश्शंभौ भक्तिः परमकारणे । सर्ववश्यकरञ्चैतत्सर्वं सौभाग्यदं परम् ॥ १४
भूतप्रेतपिशाचाश्च राक्षसा दुर्जनाः परे । भस्मदर्शनमात्रेण त्रस्ता धावन्ति दूरतः ॥ १५
तथापस्मारकुष्ठाद्या नश्यन्ति व्याधयः क्षणात् । धार्यं भस्म सदा सद्भिस्त्रिपुण्ड्रोद्धूळनात्मना ॥ १६
उद्धूळनं त्रिपुण्ड्रंच मनसापि न लंघयेत् । श्रुत्या विधीयते यस्मात्तत्त्यागी पतितो भवेत् ॥ १७
उद्धूळने त्रिपुण्ड्रेच तन्माहात्म्य कथासु च । येषान्न जायते श्रद्धा ते महापाप संयुताः ॥ १८

ய இதம் தாரயேத் பஸ்ம மந்த்ரிதம் விதிவன் நர: । காங்க்ஷிதான்யஸ்ய ஸித்யந்தி நச்யந்தி துரிதான்யபி

யதா தேவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் துர்ஞேயம் பார்வதீ பதே: ।
ததைவ பஸ்மன: ப்ரோக்தம் வேதவேதாங்க பாரகை: ।। 10

ஸத்யம் ஞானம் தயாச்ரத்தா வன்ஹிர்வாயுர் ஜலம் ஸ்தலம் ।
வ்யோமாதீனிச ஸர்வாணி பஸ்மான்யேதானிவை த்விஜா: ।। 11

ப்ரும்ஹ விஷ்ணு முகைர்தேவைர் ருஷிபிச்ச தபோதனை: ।
ப்ராம்ஹணைர்க்ஷத்ரியைர் வைச்யைச்சூத்ரைரன்யைச்ச ஸங்கரை:12

ஸ்திரீபிச்ச தார்யமேதத்வை பஸ்மாத்யந்தம் சிவப்ரியம் ।
அஷ்டைச்வர்யாணி ஸித்யந்தி தாரணாதஸ்ய மந்த்ரத: ।। 13

அஷ்டாபி ஸித்தயச்சம்பௌ பக்தி: பரமகாரணே ।
ஸர்வவச்யகரஞ்சைதத் ஸர்வ ஸௌபக்யதம் பரம் ।। 14

பூதப்ரேதபிசாசாச்ச ராக்ஷஸா துர்ஜனா: பரே । பஸ்மதர்சனமாத்ரேண த்ரஸ்தா தாவந்தி தூரத: ।। 15

ததாபஸ்மார குஷ்டாத்யா நச்யந்தி வ்யாதய: க்ஷணாத் ।
தார்யம் பஸ்ம ஸதா ஸத்பிஸ்த்ரிபுண்ட்ரோத்தூளனாத்மனா ।। 16

உத்தூளனம் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச மனஸாபி ந லங்கயேத் ।
ச்ருத்யா விதியதே யஸ்மாத் தத்த்யாகீ பதிதோ பவேத் ।। 17

உத்தூளனே த்ரிபுண்ட்ரேச தன்மாஹாத்ம்ய கதாஸு ச ।
யேஷாம் ந ஜாயதே ச்ரத்தா தே மஹாபாப ஸம்யுதா: ।। 18

முறைப்படி மந்திரத்தோடு தயாரிக்கப்பட்ட அந்த பஸ்மத்தை எவனொருவன் தரிக்கிறானோ அவனுக்கு எல்லா பாபங்களும் விலகி எல்லா விருப்பங்களும் கைகூடலாகும். (9) ஸ்ரீ பார்வதிநாதனுடைய மஹிமையானது எவ்வாறு அறியமுடியாததோ அவ்விதமே பஸ்மத்தின் மஹிமையையும் அறியமுடியாதென வேத வேதாந்தங்களில் கரைகண்ட பெரியோர்களால் சொல்லப்படுகின்றது. (10) ஓ முனிவர்களே! ஸத்யம், ஞானம், தயை, சிரத்தை, அக்னி, வாயு, ஜலம், பூமி, ஆகாயம் முதலிய யாவும் பஸ்மத்தின் ஸ்வரூபங்களே யாகும். (11) ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு மிகப் பிரியமுள்ள இந்த பஸ்மமானது பிரம்ஹா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும், தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட ரிஷிகளாலும், பிராம்மணர்களாலும், க்ஷத்ரியர்களாலும், வைச்யர்களாலும், சூத்ரர்களாலும், மற்ற ஸங்கர ஜாதிகளாலும், ஸ்திரீகளாலும் தரிக்கத்தக்கதாகும். இதை மந்திரத்தோடு தரிப்பதால் அஷ்டைச்வர்யங்கள், அணிமாதி எட்டு ஸித்திகள், பரமகாரணரான ஸ்ரீ சம்புவினிடத்தில் பக்தி இவை யாவும் ஏற்படும். மிகச்சிறந்த இந்த பஸ்மமானது ஸகல வசியங்களையும் ஸௌபாக்யங்களையும் அளிக்கவல்லது. (14) பஸ்மத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பூதப்ரேத பிசாசங்களும், ராக்ஷஸர்களும், மற்ற துஷ்டர்களும் பயந்து தூரத்தில் ஓடிவிடுவார்கள். (15) அவ்விதமே அபஸ்மாரம், குஷ்டம் முதலிய வியாதிகள் யாவும் ஓர் நொடியில் நாசமடைகின்றன. பஸ்மமானது ஸாதுக்களால் எப்பொழுதும் (திரிபுண்ட்ரம்) முப்பட்டையாகவும், உத்தூளனமாகவும் (உதிராகப் பூசுதல்) தரிக்கத்தக்கது. (16) உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் மனதாலும் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. இவ்விரண்டும் வேதங்களால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதை விடுகின்றவன் பதிதனாவான். (17) உத்தூளனத்திலும் திரிபுண்ட்ரத்திலும் அவைகளின் மஹிமையைக்

भस्मना सजलेनैव धारयेच्च त्रिपुण्ड्रकम् । उत्तमांगे ललाटे च गळे वक्षसि नाभिके ॥ १९
उभयोः पार्श्वयोश्चैव भुजयोरुभयोस्तथा । बाहुमध्ये च करयोः पृष्टे ककुदि भूसुराः ॥ २०
धृतं पञ्चदशस्थाने त्रिपुण्ड्रं येनकेनवा । स शिवस्सहरिर्ब्रह्मा स वन्द्योवापि पातकी ॥ २१
वर्णानामाश्रमाणाञ्च मन्त्रतोऽमन्त्रतोपि वा । त्रिपुण्ड्रोद्धूळनं प्रोक्तं जाबालैरादरेण च ॥ २२
उद्धूळनं त्रिपुण्ड्रं च ज्ञानाङ्गत्वेन सादरम् । आमनन्ति मुनिश्रेष्ठा श्श्वेताश्वतरशाखिनः ॥ २३
उद्धूळनं त्रिपुण्ड्रं च सम्यगज्ञाननाशनम् । आमनन्ति मुनिश्रेष्ठा अथर्वशिरसि स्थिताः ॥ २४
तथाप्यज्ञान विच्छित्तिर्ज्ञानादेव तु केवलात् । अज्ञानस्य तु विज्ञानं बाधकं खलु नेतरात् ॥ २५
येन पाशुपतं सम्यग्धृतमाचरितं द्विजाः । तस्मात् ज्ञानं विजायेत घनाज्ञान निवारकम् ॥ २६
उद्धूळनं त्रिपुण्ड्रञ्च मुमुक्षुस्सम्यगाचरेत् । समागते पुरा कस्मिन् प्रळये माधवस्तदा ॥ २७
वटपत्रे स्वयं शिश्ये समुद्रजलमध्यगे । तदानीं भगवानीशस्तत्रासावाययौ स्वयम् ॥ २८

பஸ்மனா ஸ ஜலேனைவ தாரயேச்ச த்ரிபுண்ட்ரகம் । உத்தமாங்கே லலாடே ச களே வக்ஷஸி நாபிகே ॥ 19
உபயோ: பார்ச்வயோச்சைவ புஜயோருபயோஸ்ததா ।
பாஹு மத்யே ச கரயோ: ப்ருஷ்டே ககுதி பூஸுரா: ॥ 20
த்ருதம் பஞ்சதசஸ்தானே த்ரிபுண்ட்ரம் யேன கேனவா ।
ஸ சிவஸ்ஸஹரிர் ப்ரும்ஹா ஸ வந்த்யோவாபி பாதகீ ॥ 21
வர்ணநாமாச்ரமாணாஞ்ச மந்த்ரதோऽமந்த்ரதோऽபி வா ।
த்ரிபுண்ட்ரோத்தூளனம் ப்ரோக்தம் ஜாபாலைராதரேண ச ॥ 22
உத்தூளனம் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச ஞானாங்கத்வேன ஸாதரம் ।
ஆமனந்தி முனிச்ரேஷ்டா ச்வேதாச்வதரசாகின: ॥ 23
உத்தூளனம் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச ஸம்யகஞ்ஞான நாசனம் ।
ஆமனந்தி முனிச்ரேஷ்டா அதர்வசிரஸி ஸ்திதா: ॥ 24
ததாப்யஞ்ஞான விச்சித்திர்ஞானதேவது கேவலாத் ।
அஞ்ஞானஸ்ய து விஞ்ஞானம் பாதகம் கலு நேதராத் ॥ 25
யேனபாசுபதம் ஸம்யக்த்ருதமாசரிதம் த்விஜா: । தஸ்மாத் ஞானம் விஜாயேத கனாஞ்ஞானனிவாரகம் ॥ 26
உத்தூளனம் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச முமுக்ஷுஸ்ஸம்யகாசரேத் ।
ஸமாகதே புரா கஸ்மின் ப்ரளயே மாதவஸ்ததா ॥ 27
வடபத்ரே ஸ்வயம் சிச்யே ஸமுத்ரஜலமத்யகே । ததானீம் பகவானீச ஸ்தத்ராஸாவாயயௌ ஸ்வயம் ॥ 28

கூறும் கதைகளிலும் எவருக்கு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லையோ அவர்கள் மஹாபாபிகள் ஆவார்கள். (18) ஓ முனிவர்களே! ஜலத்துடன் சேர்ந்த பஸ்மாவை தலை, நெற்றி, கழுத்து, மார்பு, வயிறு இருபக்கங்கள், இரு கைகள், கைகளின் நடுவு, இரு மணிக்கட்டுகள், முதுகு, பிடரி (20) ஆகிய பதினைந்து இடங்களிலும். திரிபுண்ட்ரம் தரித்தவர் எப்படிப்பட்டவராயினும் அவரே சிவன், அவரே விஷ்ணு, அவரே பிரம்மா, அவர் எல்லோராலும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர் எல்லா ஜாதிகளுக்கும் நான்கு ஆச்ரமங்களுக்கும் உத்தூளனமும் த்ரிபுண்ட்ரமும் மந்த்ரத்துடனோ மந்திரமில்லாமலோ தரிக்கத்தக்கதென்று ஜாபாலரைப் பின்பற்றும் முனிவர்களால் ஆதரவுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. (22) உத்தூளனமும் த்ரிபுண்ட்ரமும் ஞானத்துக்கு முக்கிய ஆதாரமானது என்று ச்வேதாச்வதரமென்ற சாகையைச் சேர்ந்த தவச்சிரேஷ்டர்கள் மிக்க ஆதரவுடன் கூறுகிறார்கள். அதர்வ சிரோபநிஷத்தை நன்கறிந்த முனிவர்கள் உத்தூளனத்தையும் திரிபுண்ட்ரத்தையும் முற்றிலும் அக்ஞானத்தைப் போக்கவல்லது எனக் கூறுகிறார்கள். (23) உத்தூளனமும் த்ரிபுண்டரமும் அக்ஞானத்தை நன்கு போக்கவல்லது என்று அதர்வ வேதத்தை கற்றுணர்ந்த முனிசிரேஷ்டர்கள் கூறுகிறார்கள். (24) ஆயினும் ஞானத்தினால் மட்டுமே அக்ஞானம் விலகும் அக்ஞானமானது பிரம்மக்ஞானத்தினாலேயேதான் நிவர்த்தியாககூடியது. மற்ற உபாயத்தால் விலககூடியதன்று (25) ஓ முனிவர்களே! எவர்கள் பாசுபத வ்ரதத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கே அடர்ந்த அக்ஞானமானது நிவர்தியாகும் (26) மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் உத்தூளனத்தையும் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் நன்கு தரிக்கவேண்டும். முன்பு ஓர் பிரளயம் ஏற்பட்டபோது விஷ்ணுவானவர் (27) ஸமுத்ர ஜல மத்தியிலுள்ள ஆலிலைமீது பள்ளிகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பகவா

अङ्गुष्ठदघ्नो यस्यासीदम्भोधिस्सुमहानपि । तं दृष्ट्वा पुरुषश्रेष्ठं हरं तं माधवस्तदा ॥ २९
को भवानिति पप्रच्छ मोहाविष्ट निजान्तरः । तदा तस्मै ददौ भस्म पुरुषोऽयं महान् द्विजाः ॥ ३०
गृहीत्वा तद्धरिर्धृत्वा ललाटेऽभक्षयच्च ह । तदानीमाप्तविज्ञानस्स्वात्मानं स्मृतवानयम् ॥ ३१
ददर्श च महादेवं चन्द्रार्धकृतशेखरम् । युवानं पुरुषश्रेष्ठं त्रिणेत्रं काळकन्धरम् ॥ ३२
तं दृष्ट्वा देवमीशानं समुत्थायाशु माधवः । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या पप्रच्छागमनं प्रभोः ॥ ३३
शिवः — स्रष्टारं सर्वलोकानां स्रष्टुमभ्यागतोऽस्म्यहम् । तत्त्वं भार्या भवाश्वद्य जनार्दन मदाज्ञया ॥ ३४
ममैव शक्तिस्त्वं विष्णो त्वत्तस्स्याज्जनिरस्य च । एवमुक्त्वा विधायैनं पत्नीं सर्वेश्वरस्तदा ॥ ३५
रमयामास विश्वात्मा विश्वसंरक्षणोद्यमः । तदापतच्छिवस्याशु वीर्यं काञ्चनसन्निभम् ॥ ३६
तन्नाभिकमलाद्ब्रह्मा पञ्चास्योऽजनि भूसुराः । ससर्ज स प्रजास्सर्वास्सर्वेशस्याज्ञया प्रभुः ॥ ३७
सोऽहङ्कारवशात्पश्चाद्भैरवेणांबुजोद्भवः । निकृत्तैकशिरास्तस्माच्चतुर्मुख समाह्वयः ॥ ३८

அங்குஷ்டதக்னோ யஸ்யாஸீதம்போதிஸ்ஸுமஹானபி |
தம் த்ருஷ்ட்வா புருஷச்ரேஷ்டம் ஹரம் தம் மாதவஸ்ததா || 29
கோ பவானிதி பப்ரச்ச மோஹாவிஷ்ட நிஜாந்தர: |
ததா தஸ்மை ததௌ பஸ்ம புருஷோऽயம் மஹான் த்விஜா: || 30
க்ருஹீத்வா தத்தரிர்த்ருத்வா லலாடே பக்ஷயச்சஹ |
ததானீமாப்த விக்ஞான: ஸ்வாத்மானம் ஸ்ம்ருதவானயம் || 31
ததர்ச ச மஹாதேவம் சந்த்ரார்த்தக்ருதசேகரம்| யுவானம் புருஷச்ரேஷ்டம் த்ரிணேத்ரம் காளகந்தரம் 32
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவமீசானம் ஸமுத்தாயாசு மாதவ: |
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா பப்ரச்சாகமனம் ப்ரபோ: || 33
சிவ: — ஸ்ரஷ்டாரம் ஸர்வலோகானாம் ஸ்ரஷ்டுமப்யாகதோऽஸ்ம்யஹம் |
தத்த்வம் பார்யா பவாச்வத்ய ஜனார்தன மதாக்ஞயா || 34
மமைவ சக்திஸ்த்வம் விஷ்ணோ த்வத்தஸ்ஸ்யாஜ்ஜநிரஸ்ய ச |
எவமுக்த்வா விதாயைனம் பத்னீம் ஸர்வேச்வரஸ்ததா || 35
ரமயாமாஸ விச்வாத்மா விச்வஸம்ரக்ஷணோத்யம:| ததாபதச்சிவஸ்யாசு வீர்யம் காஞ்சன ஸன்னிபம் 36
தன்னாபிகமலாத் ப்ரும்ஹா பஞ்சாஸ்யோऽஜனி பூஸுரா: |
ஸஸர்ஜ ஸ ப்ரஜாஸ்ஸர்வா: ஸர்வக்ஞஸ்யாக்ஞயா ப்ரபு: || 37
ஸோऽஹங்காரவசாத் பச்சாத் பைரவேணாம்புஜோத் பவ: |
நிக்ருத்தைகசிராஸ்தஸ்மாத் சதுர்முக ஸமாஹ்வய: || 38

னாகிய ஸ்ரீ ஸதாசிவன் அங்கு வந்தார். (28) ஸமுத்ரமானது மிக்க பெரியதாக இருந்தபோதிலும் எந்த பரமேச்வரனுக்கு கால் பெருவிரல் முழுகும் அளவு ஜலமுள்ளதாய் இருந்ததோ அப்படிப்பட்ட புருஷ சிரேஷ்டரான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸ்ரீ விஷ்ணு பார்த்து (29) மோஹத்தால் சூழப்பட்ட மனமுடையவராகி நீ யார் என்று கேட்டார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு சிறிது பஸ்மத்தை கொடுத்தார். (30) ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் அதை வாங்கி நெற்றியில் இட்டுக்கொண்டு சிறிது உட்கொண்டார். அப்பொழுதே ஞானோதயம் உண்டாகி தன்னை உணர்ந்தார். (31) மஹாதேவரும், சந்திரகலையை தலையில் தரித்தவரும், யௌவனப் பருவமுள்ள புருஷச்ரேஷ்டரும், முக்கண்ணரும், கருத்த கழுத்தை உடையவரும், (32) அஷ்ட ஐச்வர்யங்களுடன் கூடியவருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பார்த்து சீக்கிரம் எழுந்து அந்த மாதவர் பக்தியுடன் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து அந்த பிரபு அங்கு வந்த காரணத்தைக் கேட்டார். (33) சிவன் பதில் சொல்லுகிறார். ஓ விஷ்ணுவே! எல்லா உலகங்களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறவரான பிரம்மாவை உண்டுபண்ணுவதற்காக நான் இங்கு வந்தேன். ஆகையால் நீர் நமது கட்டளையின்படி இப்பொழுது சீக்கிரம் எனக்கு மனைவியாகவேண்டும். (34) ஏனெனில் ஓ விஷ்ணுவே, நீரே எனது சக்தியாகியபடியால் உம்மிடமிருந்தே ப்ரம்மாவிற்கு பிறப்பு உண்டாக வேண்டும் என்று கூறி ஸகலப்ரபஞ்சஸ்வரூபியும் ஸகலப்ரபஞ்சங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் முயற்சி உள்ளவருமான அந்த ஸர்வேச்வரன் அப்பொழுது அவரை மனைவியாகச் செய்து கொண்டார். (35) அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய தங்கத்திற்கு ஒப்பான வீர்யம் வெளிப்பட்டது. (36) ஓ முனிவர்களே, அந்த விஷ்ணுவின் நாபிகமலத்தினின்று ஐந்து முகங்களை உடையப்ரம்மா உண்டானார். ப்ரபுவானப்ரம்ம தேவனும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் கட்டளைப்படி எல்லாப் பிரஜைகளையும் சிருஷ்டித்தார். (37) பின்பு ஒரு

29

भस्मधारणमात्रेण विष्णोरपि महीसुराः । विनष्टं हि घनाज्ञानं पुत्रोऽप्यासीच्चतुर्मुखः ॥ ३९
पुरा सर्वान् सुरान्विप्रान् वीरभद्रो महाबलः । सर्पासुरेण घोरेण पञ्चमेढ्रासुरेणच ॥ ४०
पापेनाग्न्यसुरेणापि मारितान् क्रूरकर्मभिः । भस्मनोज्जीवयामास वीरोऽयं प्राक्षिपत् द्विजाः ॥ ४१
भस्मावकुण्ठिततनोः वामदेवमहामुनेः । अङ्केन सङ्गमात्रेण यवनानामधीश्वरः ॥ ४२
अनेकजन्म संसिद्ध महापातककञ्चुकः । अत्यजद्ब्रह्मरक्षस्त्वं तथा मोक्षमवाप्तवान् ॥ ४३
द्राविडेषु द्विजः कश्चित् प्रथितः कुत्सिताशयः । सर्वस्त्रीनिरतः पापी सर्वत्राशी दुरात्मवान् ॥ ४४
मृतः कस्मिन् द्विजग्रामे कर्मणा स्वेन भूसुराः । आबध्य रज्जुं तत्पादे बहिर्निन्युर्जना इमम् ॥ ४५
तं पापं यमदूताश्च नरकं निन्युरञ्जसा । ललाटे तस्य दोर्द्वन्द्वे वक्षस्यप्यग्रजन्मनः ॥ ४६
सारमेयस्समागत्य भक्षितुं तं द्विजाधमम् । चचार भस्मलिप्तात्मपादोऽयं ब्राह्मणोत्तमाः ॥
तावताऽयंद्विजश्शीघ्रं सद्गतिं प्राप्तवान् खलु ॥ ४७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे नवमोऽध्यायः ॥

பஸ்மதாரணமாத்ரேண விஷ்ணோரபி மஹீஸுரா: । வினஷ்டம் ஹி கனாக்ஞானம் புத்ரோப்யாஸீச்சதுர்முக:
புரா ஸர்வான் ஸுரான் விப்ரான் வீரபத்ரோ மஹாபல: ।
ஸர்ப்பாஸுரேண கோரேண பஞ்சமேட்ரா ஸுரேணச ॥ 40
பாபேனாக்னியஸுரேணாபி மாரிதான் க்ரூரகர்மபி: ।
பஸ்மனோஜ்ஜீவயாமாஸ வீரோऽயம் ப்ராக்ஷிபத் த்விஜா: ॥ 41
பஸ்மாவகுண்டிததனோர் வாமதேவ மஹாமுனே: । அங்கேன ஸங்கமாத்ரேண யவனானமதீச்வர: ॥ 42
அனேக ஜன்ம ஸம்ஸித்த மஹாபாதககஞ்சுக: ।
அத்யஜத் ப்ரும்ஹரக்ஷஸ்த்வம் ததா மோக்ஷமவாப்தவான் ॥ 43
த்ராவிடேஷு த்விஜ: கச்சித் ப்ரதித: குத்ஸிதாசய: । ஸர்வ ஸ்த்ரீ நிரத: பாபீ ஸர்வத்ராசீ துராத்மவான்
ம்ருத: கஸ்மின் த்விஜக்ராமே கர்மணாஸ்வேந பூஸுரா: ।
ஆபத்ய ரஜ்ஜும் தத்பாதே பஹிர்நின்யுர்ஜனா இமம் ॥ 45
தம் பாபம் யமதூதாச்ச நரகம் நின்யுரஞ்ஜஸா । லலாடே தஸ்யதோர்த்வந்த்வே வக்ஷஸ்யப்யக்ர ஜன்மன:
ஸாரமேயஸ்ஸமாகத்ய பக்ஷிதும் தம் த்விஜாதமம் ।
சசார பஸ்மலிப்தாத்ம பாதோऽயம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥
தாவதாऽயம் த்விஜச்சீக்ரம் ஸத்கதிம் ப்ராப்தவான் கலு ॥ 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே நவமோऽத்யாய: ॥

ஸமயம் அந்தப்ரம்மாவிற்கு அஹங்காரமேற்பட்டதால் ஸ்ரீ பைரவ மூர்த்தியால் ஓர் தலை கிள்ளப்பட்டது ஆதலால் அவர் நான் முகன் என்ற பெயரை அடைந்தார். (38) ஓ முனிவர்களே பஸ்மாவை தரித்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கும் த்ருடமான அக்ஞானம் விலகியது. ப்ரம்மாவும் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். (39) ஓ முனிவர்களே, முன்பு மிக்கபலம் வாய்ந்த வீரபத்ரர் கொடியவர்களான ஸர்ப்பாஸுரன் பஞ்சமேட்ராஸுரன் பாபியான அக்ன்யஸுரன் இவர்களால் கொல்லப்பட்டவர்களான தேவர்களையும் பஸ்மாவைப்போட்டு பிழைக்கச்செய்தார். (41) வாமதேவரென்ற சிறந்த முனிவருடைய திருநீர் அணிந்த சரீரம்பட்டமாத்திரத்தில் அனேக ஜன்மங்களில் செய்த மஹாபாபங்களை எல்லாம் கவசமாய் அணிந்த ஓர் யவனராஜன் தான் அடைந்த ப்ரம்ம ராக்ஷஸஜன்மாவை விட்டு மோக்ஷத்தை அடைந்தான். (43) ஓ முனிவர்களே, தமிழ் நாட்டில் மிகுந்த கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனும் எல்லா ஸ்திரீகளிடத்திலும் புணர்கிறவனும் பாபியும் எங்கும் உண்பவனும் து ரா த் மா எ ன் று ம் புகழ்பெற்ற ஓர் அந்தணன் தனது வினைப்பயனால் அக்ரஹாரத்தில் இறந்துபோனான். அப்பொழுது ஜனங்கள் அவனுடைய கால்களில் கயிற்றைக்கட்டி ஊருக்கு வெளியில் இழுத்தெறிந்தார்கள். (45) யமதூதர்கள் அப்பாபியை சீக்கிரம் நரகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ஓ முனிவர்களே இப்படியிருக்கையில் பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட கால்களை உடைய நாயானது ப்ராம்மணாதமனின் பிணத்தைத் தின்பதற்காக வந்து அவனுடைய நெற்றியிலும் இருகைகளிலும் மார்பிலும் மிதித்தமாத்திரத்தில் அப்பிராம்மணன் நற்கதியை அடையந்து விட்டானல்லவா. (47)

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

भुजबलाख्यराज्ञः विभूत्युपेक्षया कष्टप्राप्तिः ॥

अथान्यद्भस्ममाहात्म्यं प्रवक्ष्यामि द्विजोत्तमाः । शृणुध्वं सावधानेन यूयं सर्वे समाहिताः ॥ १
अस्ति वङ्गाधिपः कश्चित् राजा भुजबलाह्वयः । दानशौण्डस्सज्जनेष्टः प्रजापालनतत्परः ॥ २
स कदाचित्संक्रमणेरवेः पुण्यतिथौ नृपः । दातुं दानानि भूरीणि विप्रेभ्यो मतिमान् ददौ ॥ ३
तदा समागता विप्रा नानादेशनिवासिनः । सुशीलाख्यो द्विजश्रेष्ठो वैदर्भविषयादयम् ॥ ४
समागतस्समाकर्ण्य तस्य दानानि भूसुराः । दृष्ट्वा तं ब्राह्मणश्रेष्ठं सर्वे विप्राः प्रणम्य ते ॥ ५
सुशीलोऽयं सदाचारस्स्वाध्यायनिरतस्तथा । सर्वशास्त्रार्थतत्वज्ञस्सर्वेश्वरमनास्सदा ॥ ६
अस्मै देयं द्विजेन्द्राय दानं प्रथमतो नृप । दत्वैतस्य धनं किञ्चिदक्षयं फलमश्नुते ॥ ७
इत्यूचुर्ब्राह्मणास्सर्वे राजानं वीक्ष्य ते तदा । स तेषां वचनं श्रुत्वा तथेत्येनं द्विजोत्तमम् ॥ ८

॥ அத தஶமோத்யாய: ॥

புஜபலன் என்ற அரசன் விபூதியைப் பழித்ததால் கஷ்டம் அடைந்தது

அதான்யத் பஸ்மமாஹாத்ம்யம் ப்ரவக்ஷ்யாமி த்விஜோத்தமா: |
ச்ருணுத்வம் ஸாவதானேன யூயம் ஸர்வே ஸமாஹிதா: || 1
அஸ்திவங்காதிப: கச்சித் ராஜா புஜபலாஹ்வய: |
தானசௌண்டஸ் ஸஜ்ஜநேஷ்ட: ப்ரஜாபாலன தத்பர: || 2
ஸ கதாசித் ஸங்க்ரமணேரவே: புண்யதிதௌ ந்ருப: |
தாதும் தானானி பூரீணி விப்ரேப்யோ மதிமான் ததௌ || 3
ததா ஸமாகதா விப்ரா நானாதேச நிவாஸின: | ஸுசீலாக்யோ த்விஜச்ரேஷ்டோ வைதர்பவிஷயாதயம் 4
ஸமாகதஸ்ஸமாகர்ண்ய தஸ்ய தானானி பூஸுர: |
த்ருஷ்ட்வா தம் ப்ராம்ஹணச்ரேஷ்டம் ஸர்வே விப்ரா: ப்ரணம்ய தே 5
ஸுசீலோऽயம் ஸதாசாரஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதஸ்ததா |
ஸர்வ சாஸ்த்ரார்த தத்வக்ஞ: ஸர்வேச்வரமனஸ்ஸதா || 6
அஸ்மை தேயம் த்விஜேந்த்ராய தானம் ப்ரதமதோ ந்ருப |
தத்வைதஸ்ய தனம் கிஞ்சிதக்ஷயம் பலமச்னுதே || 7
இத்யூசு: ப்ராம்ஹணாஸ்ஸர்வே ராஜானம் வீக்ஷ்ய தே ததா |
ஸ தேஷாம் வசனம் ச்ருத்வா ததேத்யேனம் த்விஜோத்தமம் || 8

பத்தாவது அத்தியாயம்

ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே, மற்றொரு பஸ்மத்தின் மஹிமையைப்பற்றிய கதையைச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் யாவரும் அதைக் கவனமாய்க்கேளுங்கள். (1) வங்கதேசத்துக்கு தலைவனான புஜபலன் எனப்பெயருள்ள அரசன் கொடை வள்ளலும் நல்லோரிடத்தில் அன்பு கொண்டவனும் பிரஜைகளைக்காப்பதில் முக்கிய நோக்கங் கொண்டவனுமாய் இருந்தான். (2) புத்திசாலியான அவ்வரசன் ஒருமாதப் பிறப்பன்று ப்ராமணர்களுக்கு நிறைய தானங்களை வழங்கினான். அப்பொழுது பலதேசங்களில் வஸிக்கும் பிராம்மணர்கள் அதற்காக அங்கு வந்தார்கள். விதர்ப்பதேசத்திலிருந்து ஸுசிலன் என்ற ஓர் சிறந்த அந்தணன் (4) அவ்வரசன் தானம் செய்வதைக்கேட்டு அங்கு வந்தான். அப்பொழுது எல்லா ப்ராம்மணர்களும் அந்த ப்ராம்மணச்ரேஷ்டரைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து (5) அரசனிடம் சென்று ஓ அரசனே ஸுசிலன் என்ற ப்ராமணன் நல்லொழுக்க முடையவன்; எப்பொழுதும் வேதமோதுவதில் முயற்சி உள்ளவன். எல்லா சாஸ்த்ரங்களின் தத்வங்களையும் நன்கறிந்தவன். எப்பொழுதும் ஸ்ரீ பரமசிவனிடத்தில் ஈடுபடுத்திய மனமுடையவன் (6) ஆகையால் இவருக்கு முதலில் தானத்தைத் தரவேண்டும். இவருக்கு சிறிது தனத்தைக் கொடுத்தபோதிலும் அது அளவற்ற பயனை அளிக்கும் (7) என்று எல்லா ப்ராம்மணர்களும் அந்த அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். அப்பொழுது பெருமைபடைத்த புஜபலன் என்ற அரசனும் அவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டும் என்று அச்சிறந்த

माजुहाव कृतोद्योगो राजा भुजबलो महान् । द्विजः — धार्यंभस्मत्वया राजं स्त्रिपुण्ड्रोद्धूळनात्मना ॥
अन्यथा तव दानानि निष्फलानि महान्त्यपि । अधृत्वा भस्म यत्किञ्चित्कृतं कर्म महीपते ॥ १०
निष्फलं तद्भवत्येव नात्र कार्या विचारणा । इति विप्रवचश्श्रुत्वा राजा द्रव्यमदेन सः ॥ ११
प्रोवाच सोऽवलेपेन ब्राह्मणं तं द्विजोत्तमाः । धार्यं भस्म मया विप्र त्वदर्थं केन हेतुना ॥ १२
अधृत्वा भस्म दानेषु किं शक्तिर्नास्तिवा मम । धृत्वा भस्म प्रदातव्यं नियमः कोऽयमीदृशः ॥ १३
इति ब्रुवन्तं भूपालं पुनः प्राह महीसुरः । यस्य भस्मनि भूपाल बुद्धिस्तद्धारणेऽपिवा ॥ १४
न जायतेऽस्य पापस्य लक्ष्मीर्नश्यति च क्षणात् । दारिद्र्यंच भवेत्तस्य जायते व्याधयस्तथा ॥ १५
न्यूनान्यङ्गानि पापस्य भवेयुर्नात्रसंशयः । पुत्रादयोऽस्य नश्यन्ति नारकी च भवेदपि ॥ १६
तस्माद्धार्यं नृपश्रेष्ठ कर्मादौ भस्म पावनम् । प्रतिग्रहीतुस्तद्द्रव्यं वर्धते नेतरन्नृप ॥ १७
इति तस्य वचः श्रुत्वा विप्रस्य स महीपतिः । विहस्य वाचं प्रोवाच परिहासेन भूसुराः ॥ १८

ஆஜுஹாவ க்ருதோத்யோகோ ராஜா புஜபலோ மஹான் |
த்விஜா: — தார்யம் பஸ்ம த்வயா ராஜன் த்ரிபுண்ட்ரோத்தூளனாத்மனா || 9
அன்யதா தவ தானானி நிஷ்பலானி மஹாந்த்யபி |
அத்ருத்வா பஸ்ம யத்கிஞ்சித் க்ருதம் கர்ம மஹீபதே || 10
நிஷ்பலம் தத்பவத்யேவ நாத்ர கார்யா விசாரணா | இதி விப்ர வசச்ச்ருத்வா ராஜாத்ரவ்யமதேன ஸ: || 11
ப்ரோவாச ஸோऽவலேபேன ப்ராம்ஹணம் தம் த்விஜோத்தமா: |
தார்யம் பஸ்ம மயா விப்ர த்வதர்தம் கேனஹேதுனா || 12
அத்ருத்வா பஸ்ம தானேஷு கிம் சக்திர் நாஸ்திவா மம |
த்ருத்வா பஸ்ம ப்ரதாதவ்யம் நியம: கோऽயமீத்ருச: || 13
இதி ப்ருவந்தம் பூபாலம் புன: ப்ராஹ மஹீ ஸுர: |
யஸ்ய பஸ்மனி பூபால புத்திஸ்தத்தாரணேऽபி வா || 14
ந ஜாயதேऽஸ்ய பாபஸ்ய லக்ஷ்மீர் நச்யதிச க்ஷணாத் |
தாரித்ரியம்ச பவேத் தஸ்ய ஜாயதேவ்யாதய ஸ்ததா || 15
ந்யூனான்யங்கானிபாபஸ்ய பவேயுர்நாத்ர ஸம்சய: | புத்ராதயோऽஸ்ய நச்யந்தி நாரகீசபதேவபி || 16
தஸ்மாத்தார்யம் ந்ருபச்ரேஷ்ட கர்மாதௌ பஸ்மபாவனம் |
ப்ரதிக்ரஹீதுஸ்தத் த்ரவ்யம் வர்ததே நேதரன் ந்ருப || 17
இதி தஸ்ய வச:ச்ருத்வா விப்ரஸ்ய ஸமஹீபதி: |
விஹஸ்ய வாசம் ப்ரோவாச பரிஹாஸேன பூஸுரா: || 18

ப்ராம்மணரைக் கூப்பிட்டு தானம் கொடுக்க முயற்சிக்கையில் அந்த பிராமணன் கூறியதாவது: ஓ அரசனே! தாங்கள் பஸ்மாவை த்ரிபுண்ட்ரமாகவும் உத்தூளனமாகவும் தரிக்க வேண்டும். (9) இல்லாவிடில் நீர் என்ன பெரிய தானங்கள் செய்தபோதிலும் அவை பயனற்றதாகும். பஸ்மாவை தரித்துக்கொள்ளாமல் எந்த கர்மாக்களைச் செய்தாலும் (10) அவை பயனற்றவைகளாகும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இவ்வாறு உரைத்த ப்ராம்மணனின் வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன் தன மதத்தால் (11) அந்த ஸுசீலனைப் பார்த்து கர்வத்துடன் கூறினான். ஓ ப்ராம்மணா! உனக்காக நான் ஏன் திருநீரை அணிய வேண்டும். (12) தானம் செய்யும்பொழுது பஸ்மத்தைத் தரித்துக்கொள்ளாமல் செய்வதால் எனக்கு என்ன சக்தி இல்லாமல் போயிற்று. திருநீறு இட்டுக்கொண்டுதான் தானம் செய்யவேண்டும் என்பது என்ன விதி? (13) என வினவிய அரசனைப்பார்த்து அந்தணன் மறுபடியும் கூறினான். ஓ அரசனே! இவனுக்கு பஸ்மத்திலோ அதைத் தரிப்பதிலோ (14) நம்பிக்கை இல்லையோ அப்படிப்பட்ட பாதகனுக்கு ஐச்வர்யமானது உடன் நசித்துவிடும். மேலும் அவனுக்கு ஏழ்மையும் வியாதிகளும் உண்டாகும். (15) அந்தபாபிக்கு அங்கங்களும் குறைந்துவிடும் என்பதில் ஸத்தேஹமில்லை. அவனுடைய புத்ரர் முதலியோரும் நாசமடைவார்கள். கொடிய நரகத்தையும் அடைவான். (16) ஆகையால் ஓ ராஜச்ரேஷ்ட! ஒவ்வொரு கர்மத்தின் ஆரம்பத்திலும் பரிசுத்தமான பஸ்மாவை தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஓ அரசனே! அவ்விதம் கொடுக்கும் த்ரவ்யம்தான் வாங்குகிறவனுக்கும் விருத்தியாகும். (17) ஓ பூஸுரர்களே! இவ்வாறு ஸுசீலனுடைய வார்தையைக்கேட்டு அரசன் பரிஹாஸத்துடன் சிரித்துக்

पुण्यात्मनोऽपि मे विप्र कथं दारिद्र्यसंभवः । कथं पुत्रादिनाशोऽपि कथं देहेषु हीनता ॥ १९
दूरतो व्याधयस्तस्मात् यत्किञ्चित्प्रोच्यते त्वया । भवेयुरेते यदिवा तदा त्वां प्राप्य भूसुर ॥ २०
भस्मादायच धृत्वैतद्दुरितानि निवर्तये । इदानीं त्वं गृहाणाशु दानं मद्धस्ततो द्विज ॥ २१
इति तस्य वचश्श्रुत्वा सापहासं महीसुरः । उत्थाय मास्तु मे दानं तावकं भूप संप्रति ॥ २२
इत्युक्त्वा प्रययौ विप्रस्स्वं देशं ब्राह्मणोत्तमः । क्षौतिस्म च तदा भूभृन्महिषीच्छद्मना बत ॥ २३
एवं कतिपये काले याते सोऽयं महीपतिः । व्याधिना महता क्रान्तस्तस्थौ वेश्मनि केवलम् ॥ २४
महामारीप्रकोपेन मृता सेना तदा बत । शत्रुणोच्चाटितस्तस्मान्नगरात्सदुरात्मवान् ॥ २५
भीतस्तदा वनं प्राप भार्यया सह भीषणम् । तत्र जग्राह तद्भार्यां व्याधः कश्चिन्महाखलः ॥ २६
भार्ययापि परित्यक्तस्तदाऽयं दीनमानसः । चचार केवलः पापी क्षुत्पिपासासमन्वितः ॥ २७
भिक्षाञ्च याचितुः कश्चिद्दत्तवान्नास्य पापिनः । यदा तदायंचौर्येण चकारोदरपोषणम् ॥ २८

புண்யாத்மனோSபி மே விப்ர கதம் தாரித்ரய ஸம்பவ: ।
கதம் புத்ராதி நாசோSபி கதம் தேஹேஷு ஹீனதா ॥ 19
தூரதோவ்யாதயஸ்தஸ்மாத் யத்கிஞ்சித் ப்ரோச்யதே த்வயா ।
பவேயுரேதே யதிவா ததா த்வாம் ப்ராப்ய பூஸுர ॥ 20
பஸ்மாதயாச த்ருத்வைதத் துரிதானி நிவர்தயே ।
இதானீம் த்வம் க்ருஹாணாசு தானம் மத்தஸ்ததோ த்விஜ ॥ 21
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஸாபஹாஸம் மஹீஸுர: ।
உத்தாய மாஸ்து மே தானம் தாவகம் பூப ஸம்ப்ரதி ॥ 22
இத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ விப்ரஸ்ஸ்வம்தேசம் ப்ராம்ஹணோத்தமா:
க்ஷௌதிஸ்ம ச ததா பூப்ருன்மஹிஷீச்சத்மனாபத ॥ 23
ஏவம் கதிபயே காலே யாதே ஸோSயம் மஹீபதி: ।
வ்யாதினாமஹதா க்ராந்தஸ் தஸ்தௌ வேச்மனி கேவலம் ॥ 24
மஹாமாரீப்ரகோபேன ம்ருதா ஸேனா ததா பத ।
சத்ருணோச்சாடிதஸ் தஸ்மாத் நகராத் ஸ துராத்மவான் ॥ 25
பீதஸ்ததா வனம் ப்ராப பார்யயா ஸஹ பீஷணம் ।
தத்ர ஜக்ராஹ தத்பார்யாம் வ்யாத: கச்சின் மஹாகல: ॥ 26
பார்யயாபி பரித்யக்த ஸ்ததாயம் தீனமானஸ: । சசார கேவல: பாபீ க்ஷுத்பிபாஸா ஸமன்வித: ॥ 27
பிக்ஷாஞ்ச யாசிது: கச்சித் தத்தவான் நாஸ்ய பாபின: ।
யதா ததாSயம் சௌர்யேண சகாரோ தரபோஷணம் ॥ 28

கொண்டு சொன்னான். புண்யாத்மாவாகிய எனக்குக் கூட எவ்வாறு ஏழ்மை உண்டாகும். பிள்ளை முதலானவர்கள் எவ்வாறு நாசமடைவார்கள்? அங்கங்களில் குறைவு எப்படி உண்டாகும்? (19) வியாதிகள் எல்லாம் தூரவிலகிவிடும். நீர் ஏதோவீணாய் பிதற்றுகிறீர். ஓ ப்ராம்மணரே! ஒருக்கால் எனக்கு வியாதி முதலானவை வந்து நேர்ந்திடில் அப்பொழுது உம்மிடம் வந்து (20) விபூதிவாங்கி இட்டுக் கொண்டு எனது கஷ்டங்களைப்போக்கிக் கொள்ளுகிறேன். நீர் இப்பொழுது சிக்கிரம் எனது கையால் தானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும். (21) என்று அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ராம்மணன் நகைத்தவாறு எழுந்து ஓ அரசனே! எனக்கு இப்பொழுது உமது தானம் வேண்டாமென்று (22) சொல்லிவிட்டு அப்பிராம்மணன் தன் நாட்டிற்குப் புறப்பட்டார். அப்பொது அரசனின் மனைவியானவள் பொய்யாகத்தும்பினாள், இது கஷ்டம் (23) இவ்விதம் சிலகாலம் சென்றபின் அவ்வரசன் மிகுந்த நோயினால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் வீட்டில் படுத்துக்கிடந்தான். (24) மேலும் மாரியம்மனின் கோபத்தால் அவனுடைய ஸைன்யங்கள் மடிந்தன. துராத்மாவாகிய அந்த அரசன் சத்ருவினால் நகரத்தை விட்டு விரட்டப்பட்டு. (25) பயமடைந்து தன் மனைவியுடன் காட்டிற்கு ஓடினான். அங்கு மிகக்கொடியோனான ஓர்வேடன் அவ்வரசனின் மனைவியை பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டான் (26) அப்பொழுது அப்பாபியானவன் மனைவியை இழந்து மனம் வருந்தி பசிதாகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அலைந்து கொண்டிருந்தான் (27) கேட்ட இடத்தில் அப்பாபிக்கு ஒருவரும் பிச்சை இடவில்லை. அப்போதைக்கப்போது திருட்டினால் வயிறு வளர்த்து வந்தான். (28) இவ்விதமாய் அவன் சிலகாலம் கழித்தபின்

एवं दिनेषु कतिषु नीतेष्वेतेन पापिना । कदाचिदेनं पापिष्ठं चोरयन्तं क्वचित् द्विजाः ॥ २९
दृष्ट्वा क्षणेन नगरपालकाऽऽबध्य रज्जुना । नीत्वा बहिः पुरस्यास्य पाणीपादौ च चिच्छिदुः ॥ ३०
क्षुत्पिपासाकुलोऽत्यन्तं पुनः कर्मवशेन सः । विदर्भाधिपतेः प्राप नगरं कुण्डिनं द्विजाः ॥ ३१
भिक्षावृत्त्यावसत्तत्र कृपणोऽत्यन्तमातुरः । एतस्मिन् समये विप्राः प्रिया याऽस्य दुरात्मनः ॥ ३२
गृहीता येन स व्याघ्रशार्दूलेन हतो मृतः । सापि प्राप महापापा पुरं तत्कर्मशेषतः ॥ ३३
छिन्ननासा चौर्यवशादियञ्च क्षुत्समाकुला । आधिव्याधिसमाक्रान्तौ क्रिमिक्लिन्नव्रणावुभौ ॥ ३४
क्रोशन्तौ देहि देहीति भिक्षां चेरतुरत्रतौ । परस्परानभिज्ञौच परस्परमहारुषौ ॥ ३५
सुशीलस्य गृहद्वारं कदाचित्प्रापतुर्द्विजाः । क्रोशन्तौ तौ सुशीलोऽयं दृष्ट्वा दीनमना भृशम् ॥ ३६
युवां कौ कस्य पापस्य भुञ्जेथे फलमीदृशम । इत्युवाच द्विजश्रेष्ठो महापापाविमौ द्विजाः ॥ ३७
राजा — वङ्गाधिपोऽहं प्रथितो नाम्ना भुजबलाह्वयः । केनापि घोरपापेन दशामेतामवाप्तवान् ॥ ३८

ஏவம் தினேஷு கதிஷு நீதேஷ்வேதன பாபிநா ।
கதாசிதேனம் பாபிஷ்டம் சோரயந்தம் க்வசித் த்விஜா: ॥ 29
த்ருஷ்ட்வா க்ஷணேன நகர பாலகாபத்ய ரஜ்ஜுநா ।
நீத்வா பஹி: புரஸ்யாஸ்ய பாணீ பாதௌ ச சிச்சிது: ॥ 30
க்ஷுத்பிபாஸா குலோSத்யந்தம் புன: கர்மவசேன ஸ: ।
விதர்பாதிபதே: ப்ராப நகரம் குண்டினம் த்விஜா: ॥ 31
பிக்ஷாவ்ருத்யாSவஸத்தத்ர க்ருபணோSத்யந்தமாதுர: ।
ஏதஸ்மின் ஸமயே விப்ரா ப்ரியா யாSஸ்ய துராத்மன: ॥ 32
க்ருஹீதா யேன ஸவ்யாதச்சார் தூலேந ஹதோம்ருத: ।
ஸாSபிப்ராப மஹாபாபா புரம் தத்கர்ம சேஷத: ॥ 33
சின்னநாஸாசௌர்யவசாதியஞ்ச க்ஷுத்ஸமாகுலா ।
ஆதிவ்யாதி ஸமாக்ராந்தௌ க்ரிமிக்லின்ன வ்ரணாவுபௌ ॥ 34
க்ரோசந்தௌ தேஹி தேஹீதி பிக்ஷாம் சேரது ரக்தரதௌ ।
பரஸ்பரானபிஞ்ஞௌச பரஸ்பர மஹாருஷௌ ॥ 35
ஸுசீலஸ்ய க்ருஹத்வாரம் கதாசித்ப்ராபதுர் த்விஜா: ।
க்ரோசந்தௌ தௌ ஸுசீலோSயம் த்ருஷ்ட்வா தீனமனாப்ருசம் ॥ 36
யுவாம் கௌ கஸ்ய பாபஸ்ய புஞ்சேதே பலமீத்ருசம் ।
இத்யுவாச த்விஜச்ரேஷ்டோ மஹாபாபாவிமௌ த்விஜா: ॥ 37
ராஜா — வங்காதிபோSஹம் ப்ரதிதோ நாம்னா புஜபலாஹ்வய: ।
கேனாபி கோரபாபேன தசாமேதாம வாப்தவான் ॥ 38

ஒரு ஸமயம் திருடும் பொழுது அப்பாபியை (29) அந்நகரைக்காப்பவர்கள் பார்த்து உடன் கயிற்றால் கட்டி அப்பட்டிணத்திற்கு வெளியில் கொண்டு போய் கை கால்களை வெட்டி விட்டார்கள். (30) ஓ முனிவர்களே! மிக்க பசிதாஹத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் ஏதோ கர்ம வசத்தால் விதர்ப்ப தேசத்தரசனுடைய குண்டினம் என்னும் நகரத்தை அடைந்து (31) மிகுந்த தீனனாயும் பரப்புள்ளவனாயும் பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்து வந்தான். இந்த ஸமயத்தில் அத்துராத்மாவினுடைய மனைவியோ வெனில் (32) அவளைப் பிடித்துச் சென்ற வேடன் புலியினால் அடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தான். அந்த பாபியும் திருடியதால் மூக்கறுபட்டவளாகி மிகுந்த பசியால் அவதிப்பட்டு ஏதோ நல்வினையால் அதே பட்டிணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். பிறகு புருஷன் மனைவி இருவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல் அஹங்காரப்பட்டுக்கொண்டு உள்ளும் மேலும் பல வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் கிருமிகளோடும் ஊந்தண்ணீரோடும் கூடிய புண்கள் உடையவர்களாயும் பிச்சைபோடுங்கள் என்று உறக்கக் கூவிக்கொண்டு திரிந்து வந்தார்கள். (35) ஓ முனிவர்களே! ஓர் ஸமயம் ஸுசீலர் என்ற அப்பிராம்மணருடைய வீட்டு வாயிலை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஸுசீலரும் அவ்வாறு கூவுகின்றவர்களைப் பார்த்து மிகவும் இரக்கங்கொண்டவராய் (36) நீங்களிருவரும் யார்? எந்த பாபத்தின் பலனாக இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறீர்கள்? என்று ப்ராமணோத்தமர் அப்பாபிகளைக் கேட்டார். (37) புஜபலன் என்னும் அரசன் நான் புஜபலன் எனப்பெயர் படைத்த வங்கதேசத்து ப்ரசித்திபெற்ற அரசன். ஏதோ கொடிய பாபத்தால்

इति तस्य वचः श्रुत्वा द्विजोऽप्याश्चर्य संयुतः । कृत्वाङ्गुलिं नासिकायां वीक्ष्य सम्यगमुं द्विजाः ॥ ३९
जानातिवा भवानद्य किं मांदृष्टस्त्वया पुरा । इत्युवाच सुशीलोऽयं ब्राह्मणानामधीश्वरः ॥ ४०
राजा — न मे स्फुरति यत्किञ्चिद्दृष्टपूर्वमपि द्विज । क्षणे क्षणे मतिभ्रान्तिस्स्वामिन्नुज्जृंभते मम ॥ ४१
द्विजः — धार्यं भस्म मया प्रोक्तं न श्रुतञ्च त्वया पुरा । दात्रा दानानि भूरीणि द्रव्ययौवनगर्विणा ॥ ४२
निमन्त्रितोऽप्यहं दानं मास्त्वित्युक्त्वाऽऽगमं पुनः । नूनं भस्मावमानेन प्राप्तेयं निष्ठुरादशा ॥ ४३
श्रुत्वा सुशीलवचनं वृत्तं स्वप्नवदस्मरत् । प्रणनाम ततो राजा दण्डवत्पृथिवीतले ॥ ४४
आबद्धपाणिः प्रोवाच वचनं पृथिवीपतिः । समागतोऽसि विप्रेन्द्र दानं नाङ्गीकृतं त्वया ॥ ४५
मया च न धृतं भस्म भवदाज्ञाच लङ्घिता । दोषेणानेन विप्रेन्द्र घोरा प्राप्ता दशा ध्रुवम् ॥ ४६
तदद्य भवता स्वामिन्रक्षणीयो महापदः । दत्वा भस्मेति तं विप्रं प्रणनाम महीपतिः ॥ ४७
ततस्सुशीलः पुण्यात्मा भस्मादायातिपावनम् । धृत्वैतत्सर्वपापेभ्यो मुच्यते नात्रसंशयः ॥ ४८

இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா த்விஜோऽப்யாச்சர்ய ஸம்யுத: |
க்ருத்வாங்குலிம் நாஸிகாயாம் வீக்ஷ்ய ஸம்யகமும் த்விஜா: || 39
ஜாநாதி வா பவாநத்ய கிம் மாம் த்ருஷ்டஸ்த்வயா புரா |
இத்யுவாச ஸுசீலோऽயம் ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: || 40
ராஜா — ந மே ஸ்புரதி யத்கிஞ்சித் த்ருஷ்டம் பூர்வமபி த்விஜ |
க்ஷணே க்ஷணே மதிப்ராந்திஸ் ஸ்வாமின் நுஜ்ஜ்ரும்பதே மம || 41
த்விஜ: — தார்யம் பஸ்ம மயா ப்ரோக்தம் நச்ருதஞ்ச த்வயா புரா |
தாத்ரா தாநாநி பூரீணி த்ரவ்ய யௌவன கர்விணா || 42
நிமந்த்ரிதோऽப்யஹம் தானம் மாஸ்த்வித்யுக்த்வாகமம் புன: |
நூனம் பஸ்மாவமானேன ப்ராப்தேயம் நிஷ்டுராதசா || 43
ச்ருத்வா ஸுசீலா வசனம் வ்ருத்தம் ஸ்வப்னவதஸ்மரத் |
ப்ரணநாம ததோ ராஜா தண்டவத்ப்ருதிவீதலே || 44
ஆபத்தபாணி: ப்ரோவாச வசனம் ப்ருதிவீபதி: |
ஸமாகதோऽஸி விப்ரேந்த்ர தானம் நாங்கீ க்ருதம் த்வயா || 45
மயாச ந த்ருதம் பஸ்ம பவதாக்ஞாச லங்கிதா |
தோஷேணானேன விப்ரேந்த்ர கோரா ப்ராப்தா தசாத்ருவம் || 46
ததத்ய பவதா ஸ்வாமின் ரக்ஷணீயோ மஹாபத: | தத்வா பஸ்மேதிதம் விப்ரம் ப்ரணநாம மஹீபதி: || 47
ததஸ்ஸுசீல: புண்யாத்மா பஸ்மாதாயாதி பாவனம் |
த்ருத்வைதத்ஸர்வ பாபேப்யோ முச்யதே நாத்ர ஸம்சய: || 48

இப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்தேன் என்றான். (38) இவ்வாறு அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஸுசீலனும் மிகுந்த ஆச்சரிய மடைந்தவராய் மூக்கில் விரலைவைத்து அவனை நன்கு பார்த்து (39) முன்பு நீ என்னை பார்த்திருக்கிற ஞாபகமிருக்கிறதா என்று ஸுசீலர் கேட்டார். அதற்கு அரசன் ஓ ஸ்வாமி முன்பு தங்களைப் பார்த்ததாக எனக்கு தோன்றவில்லை. ஏனென்றால் எனக்கு க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் புத்தி தடுமாற்றம் விருத்தியாகின்றது என்றான் (41) ப்ராம்மணன் சொன்னான். முன்பு நீ மிருதியாய் தானம் செய்யும்போது நான் விபூதி தரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதற்கு நீ பணம் யௌவனம் இவற்றின் கர்வத்தால் அதைக்கேட்க வில்லை (42) நீ என்னை தானத்திற்காக கூப்பிட்டும் நான் அதை வேண்டாமென்று திரும்பி வந்து விட்டேனல்லவா? நீ பஸ்மாவை அவமதித்தால்தான் இந்நிலை உனக்கு நேரிட்டது என்பது நிச்சயம் (43) என்று சொன்னார். இவ்வாறு ஸுசீலன் வார்த்தையைக் கேட்டதும் அவ்விஷயங்களை கனவு கண்டதுபோல் நினைத்தான். பிறகு அரசன் தண்டம்போல் பூமியில் நமஸ்கரித்து (44) கைகளை கட்டிக்கொண்டு சொன்னான். ஓ ப்ராம்மணச்ரேஷ்டனே நீர் வந்திருந்து உம்மால் தானம் ஏற்கப்படவில்லை (45) நானும் விபூதியைத் தரித்துக்கொள்ளாமல் உமது கட்டளையை மீறிவிட்டேன் அந்த தோஷத்தினால் இப்படிப்பட்ட கோரமான ஓர்நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. நிச்சயம் (45) ஆகையால் ஓ ஸ்வாமி இப்பொழுது எனக்கு பஸ்மாவைக் கொடுத்து இப்படிப்பட்ட பெரிய ஆபத்திலிருந்து என்னைக் காக்கவேண்டுமென்று அப்பிராமணனை அரசன் நமஸ்கரித்தான் (47) பிறகு புண்யாத்மாவாகிய ஸுசீலரும் மிகப்பரிசுத்தமான பஸ்மாவை எடுத்துக்

ऐश्वर्यं लभते शीघ्रं दारांश्चाप्यधिगच्छति । विपक्षविजयं तद्वद्व्याधिमोक्षं समाप्नुयात् ॥ ४९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे दशमोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकादशोऽध्यायः ॥

भुजबलराज्ञः विभूतिधारणात् कष्टनिवृत्तिः ॥

इत्युक्त्वा प्रददौ तस्मै सुशीलोऽयं द्विजोत्तमः । तदादायदधौ भस्म स्वशरीरे सुपावनम् ॥ १
तत्क्षणात्संबभूवुस्तच्छिन्नपाण्यंघ्रयो द्विजाः । विनष्टा व्याधयस्सर्वे पूर्वाकारो बभूव हि ॥ २
ततस्स्वं रूपमालोक्य राजाश्चर्य समन्वितः । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या तस्थौ बद्धाञ्जलिःपुरः ॥ ३
तं दृष्ट्वाऽस्य वधूश्छिन्ननासाचाश्चर्य संयुता । स्वभर्तारं विदित्वैनं भूपालं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४

ஐச்வர்யம் லபதே சீக்ரம் தாராம்ச்சாப்யதி கச்சதி | விபக்ஷ விஜயம் தத்வத் வ்யாதிமோக்ஷம் ஸமாப்னுயாத்

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே தசமோऽத்யாய: ||

॥ அத ஏகாதசோऽத்யாய: ॥

புஜபலன் என்ற அரசன் விபூதியை தரித்ததால் கஷ்டங்கள் விலகுதல்

இத்யுக்த்வா ப்ரததௌ தஸ்மை ஸுசீலோயம் த்விஜோத்தம: |
ததாதாய தத்தௌ பஸ்ம ஸ்வசரீரே ஸுபாவனம் || 1

தத் க்ஷணாத் ஸம்பபூவுஸ்தச்சின்ன பாண்யங்க்ரயோ த்விஜா: |
வினஷ்டா வ்யாதயஸ் ஸர்வே பூர்வாகாரோ பபூவ ஹி || 2

ததஸ்ஸ்வம் ரூபமாலோக்ய ராஜாச்சர்ய ஸமன்வித: |
ப்ரணம்ய தண்டவத்பக்த்யா தஸ்தௌ பத்தாஞ்ஜலி: புர: || 3

தம் த்ருஷ்ட்வாऽஸ்ய வதூச்சின்ன நாஸாசாச்சர்ய ஸம்யுதா |
ஸ்வபர்தாரம் விதித்வைனம் பூபாலம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 4

கொடுத்து இதை தரித்த மாத்திரத்தில் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு மேலும் எல்லா ஐச்வர்யங்களையும் சீக்கிரமடைந்து மனைவியுடன் சேர்ந்து வியாதிகள் நீங்கி சத்ருக்களை ஜயித்து ஸுகமாய் இருப்பாய் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை என ஆசிர்வதித்தார் (49)

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்த பிராமணச்ரேஷ்டரான ஸுசீலர் அவ்வரசனுக்கு பஸ்மாவைக் கொடுத்தார். அரசனும் பரிசுத்தமான அந்த பஸ்மாவை வாங்கி தன்னுடலில் பூசிக்கொண்டான் ஓ முனிவர்களே! அதேக்ஷணத்தில் அவனது வெட்டுண்ட கைகளும் கால்களும் உண்டாகி வ்யாதிகள் நீங்கப்பெற்று முன்போலவே ஆகிவிட்டான். (2) பிறகு அரசன் தன் உருவத்தைப் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சர்யம் கொண்டவனாய் அவரை பக்தியுடன் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து அவர் முன்னிலையில் அஞ்ஜலி செய்தவாறு நின்றான் (3) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! பிறகு மூக்கறுபட்ட அவன் மனைவி அவனைப்பார்த்து மிகுந்த ஆச்சர்யமடைந்தவளாய் அவனை தன் கணவனான அரசனென்றறிந்து ஓ

भार्याऽहं ते महीपाल व्याधिग्रस्तकळेबरा । समादाय महर्षेस्तद्भस्म देहि सुपावनम् ॥ ५
धृत्वैतद्वीतशोकाऽहं भवाम्यद्य न संशयः । इति तस्या वचश्श्रुत्वा प्रत्युवाच नृपस्तु ताम् ॥ ६
दोषेण केन नासा ते विच्छिन्ना ब्रूहि तं मम । पत्नी :— निर्जगाम यदा दानं मास्त्वित्युक्त्वाद्विजोत्तमः ॥ ७
तदाऽहमक्षुधं दौष्ट्याद्द्रव्य यौवन गर्विता । दुर्निमित्तमिदं विप्र तद् गृहीत्वा प्रतिग्रहम् ॥ ८
गच्छेत्यवोचं वचनं परिहासान्नृपोत्तम । दोषेण तेन नासा मे छिन्नेयं सत्यमीरितम् ॥ ९
इति तस्या वचश्श्रुत्वा राजा निश्चित्य तत्स्वयम् । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या ब्राह्मणानामधीश्वरम् ॥ १०
प्रियैषा मम विप्रेन्द्र तेन दोषेण सत्यतः । छिन्ननासा तदाश्वेनां रक्ष त्वं करुणानिधे ॥ ११
इति ब्रुवन्तं तं विप्रो मास्तु भीतिरिति ब्रुवन् । ददौ भस्म समादाय स्त्रियै देयमिति द्विजाः ॥ १२
गृहीत्वा तन्नृपश्रेष्ठः प्रादात्पत्न्यै सुपावनम् । सा समादाय भक्त्या तत् सर्वाङ्गेष्ववलेपयत् ॥ १३
तदानीं ववृधे नासा पूर्ववद्भस्म गौरवात् । व्याधयोऽपि गतास्सर्वे पूर्वरूपमगाद्द्रुतम् ॥ १४

பார்யாऽஹம் தே மஹீபால வ்யாதிக்ரஸ்த களேபரா |
ஸமாதாய மஹர்ஷேஸ்தத்பஸ்ம தேஹி ஸுபாவனம் || 5
த்ருத்வைதத் வீதசோகாऽஹம் பவாம்யத்ய நஸம்ஸய: |
இதி தஸ்யா வசச்ச்ருத்வா ப்ரத்யுவாச ந்ருபஸ்து தாம் || 6
தோஷேண கேன நாஸா தே விச்சின்னு ப்ரூஹி தம் மம |
பத்னீ — நிர்ஜகாம யதா தானம் மாஸ்த்வித்யுகத்வாத்விஜோத்தம: || 7
ததாऽஹமக்ஷுதம் தௌஷ்ட்யாத் த்ரவ்ய யௌவன கர்விதா |
துர்நிமித்தமிதம் விப்ர தத் க்ருஹீத்வா ப்ரதிக்ரஹம் || 8
கச்சேத்யவோசம் வசனம் பரிஹாஸான்ந்ருபோத்தம |
தோஷேண தேன நாஸா மே சின்னேயம் ஸத்யமீரிதம் || 9
இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா ராஜா நிச்சித்ய தத் ஸ்வயம் |
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா ப்ராம்ஹணுநாமதீச்வரம் || 10
ப்ரியைஷா மம விப்ரேந்த்ர தேன தோஷேண ஸத்யத. |
சின்னநாஸா ததாச்வேனும் ரக்ஷ த்வம் கருணுநிதே || 11
இதி ப்ருவந்தம் தம் விப்ரோ மாஸ்து பீதிரிதி ப்ருவன் |
ததௌ பஸ்ம ஸமாதாய ஸ்த்ரியை தேயமிதி த்விஜா: || 12
க்ருஹீத்வா தந்த்ருபச்ரேஷ்ட: ப்ராதாத் பத்ந்யை ஸுபாவனம் |
ஸா ஸமாதாய பக்த்யா தத் ஸர்வாங்கேஷ்வவலேபயத் || 13
ததானீம் வவ்ருதே நாஸா பூர்வவத் பஸ்ம கௌரவாத் |
வ்யாதயோऽபி கதாஸ்ஸர்வே பூர்வருபமகாத் த்ருதம் || 14

அரசனே! வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்ட சரீரத்தை உடைய நான் உமது மனைவியே ஆகையால் முனிவரிடமிருந்து மிகப்பரிசுத்தமான பஸ்மாவை வாங்கி எனக்கும் கொடுக்கவேண்டும் (5) அதை நான் தரித்துக்கொண்டு அதனுல் துக்க மற்றவளாவேன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. என்ற அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் பதில் உரைத்தான் எந்த தோஷத்தால் உனக்கு மூக்கறுப்பட்டது என்பதை எனக்குச்சொல் எனக் கேட்டான். மனைவி கூறுகின்ருள் ஓ அரசச்ரேஷ்டனே! ப்ராம்மணேத்தமர் தானம் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு புறப்படும்பொழுது நான் தனம் யௌவனம் இவற்ருல் கர்வமடைந்தவளாய் துஷ்டத்தனத்தால் தும்பிவிட்டு ஓ ப்ராம்மணரே! இது சகுனந்தடையாகின்றது ஆகையால் இத்தானத்தை பெற்றுக்கொண்டு செல்லும் (8) எனப் பரிஹாஸமாய்ச் சொன்னேன். அந்த தோஷத்தால் எனது மூக்கு அறுபடலாயிற்று என்று நான் ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன் என்ருள். (9) இவ்விதம் அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசனும் அதுஸரி என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு சிறந்த அந்த ப்ராம்மணரை தண்டம்போல் வணங்கி ஓ சிறந்த அந்தணரே எனது மனைவியாகிய இவளும் அதே தோஷத்தால் மூக்கறுபட்டிருக்கிருள். ஆகையால் ஓ கருணைக் கடலே இவளை சீக்கிரம் காப்பாற்ற வேண்டும். (11) என்று சொன்ன அவ்வரசனை ப்ராம்மணன் பயப்படவேண்டா மென்று சொல்லி பஸ்மாவை எடுத்து இதை உன் மனைவிக்குக்கொடு என்று கொடுத்தான். ஓ ப்ராம்மணர்களே! (12) சிறந்த அரசனுன புஜபலன் மிகப்பரிசுத்தமான அந்த பஸ்மாவை வாங்கி மனைவியிடம் கொடுத்தான். அவளும் அதை பக்தியுடன் வாங்கி உடல் முழுவதும் பூசிக்கொண்டாள் (13) உடன் அவள் மூக்கானது திருநீற்றின் பெருமையால்

ततः प्रहृष्टमनसौ दंपती तौ धृताञ्जली । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या स्तुत्वैनं तस्थतुर्द्विजाः ॥ १५
एतस्मिन् समये विप्रा विदर्भविषयाधिपः । विचित्ररथनामायं श्रुत्वैतद्धृष्टमानसः ॥ १६
समागत्य द्रुतं विप्रं प्रणम्य भुवि दण्डवत् । स्वामिन्मातुलपुत्रोऽयं रक्षितः पृथिवीपतिः ॥ १७
कुत्रवागत इत्येवं विचारोऽभून्महान्मम । भवत्कृपावशाद्दृष्ट इत्युक्त्वाऽयं महीपतिः ॥ १८
परिरभ्य ददौ तस्मै पटान् भूषणमुज्ज्वलम् । तद्भार्यायाश्च वसनं समीचीनमदात् द्विजाः ॥ १९
उपचारवचोऽप्युक्त्वा निनाय स्वगृहं पुनः । भोजयामास तौ तत्र दंपती भक्ष्यभोजनैः ॥ २०
संभाष्य बहुधान्योन्यं उपचार पुरस्सरम् । प्रेषयामास पश्चात्तन्नगरं प्रति भूमिप ॥ २१
तुरंगमान् बहून् भृत्यान् भटानपि विधाय सः । ततः प्रतस्थे नृपतिर्महत्या सेनया युतः ॥ २२
सुशीलस्य गृहं प्राप्य शिवैकमनसस्तदा । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या भार्यया सह भूमिपः ॥ २३
भगवन् भवता सम्यगावामत्र सुरक्षितौ । भवत्कृपावशादद्य स्वदेशं प्रास्थितोह्यहम् ॥ २४

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டமனஸௌ தம்பதீ தௌ த்ருதாஞ்ஜலீ |
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா ஸ்துத்வைனம் தஸ்ததுர் த்விஜா: || 15

ஏதஸ்மின் ஸமயே விப்ரா விதர்ப விஷயாதிப:| விசித்ரரதநாமாயம் ச்ருத்வைதத் ஹ்ருஷ்ட மானஸ: || 16

ஸமாகத்ய த்ருதம் விப்ரம் ப்ரணம்ய புவி தண்டவத் | ஸ்வாமின் மாதுலபுத்ரோSயம் ரக்ஷித: ப்ருதிவீபதி:

குத்ரவாகத இத்யேவம் விசாரோSபூன் மஹான் மம |
பவத் க்ருபா வசாத் த்ருஷ்ட இத்யுக்த்வாSயம் மஹீபதி: || 18

பரிரப்ய ததௌ தஸ்மை படான் பூஷணமுஜ்வலம் |
தத்பார்யாயாச்ச வஸனம் ஸமீசிநமதாத் த்விஜா: || 19

உபசாரவசோSப்யுக்த்வா நினய ஸ்வக்ருஹம் புன:| போஜயாமாஸ தௌ தத்ர தம்பதி பக்ஷ்யபோஜனை:

ஸம்பாஷ்ய பஹுதான்யோன்யம் உபசார புரஸ்ஸரம் | ப்ரேஷயாமாஸ பச்சாத்தன்னகரம் ப்ரதி பூமிப: 21

துரங்கமான் பஹூன் ப்ருத்யான் படானபி விதாய ஸ: |
தத: ப்ரதஸ்தே ந்ருபதிர் மஹத்யா ஸேனயாயுத: || 22

ஸுசீலஸ்ய க்ருஹம் ப்ராப்ய சிவைகமனஸ ஸ்ததா |
ப்ரணம்ய தண்டவத் பக்த்யா பார்யயா ஸஹ பூமிப: || 23

பகவன் பவதா ஸம்யகாவாமத்ர ஸுரக்ஷிதௌ | பவத் க்ருபாவசாதத்ய ஸ்வதேசம் ப்ரஸ்திதோஹ்யஹம்

முன்போல் வளர்ந்து விட்டது. வியாதிகள் யாவும் நீங்கி அவள் வெகு சீக்கிரத்தில் முன் வடிவத்தை அடைந்தாள். (14) ஓ முனிவர்களே! பிறகு அவ்விருவர்களும் (புருஷனும் மனைவியும்) மிக ஸந்தோஷமுடையவர்களாகி அஞ்சலி செய்து கொண்டு தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் அவரைத் துதித்து நின்றார்கள். (15) இந்த ஸமயத்தில் விதர்ப்ப தேசாதிபனை விசித்திர ரதன் என்ற அரசன் இதைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமுடையவனாய் (16) சீக்கிரம் அங்கு வந்து பிராம்மணரை தண்டம் போல் பூமியில் நமஸ்கரித்து, ஓ ஸ்வாமி! எனது அம்மான் மகனை இவ்வரசன் தங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டான். (17) இவர் எங்குபோய் விட்டாரோ என்று நான் மிகுந்த விசாரமுள்ளவனாய் இருந்தேன். தங்களது கருணையால் அவரை இப்பொழுது நான் பார்க்கலாயிற்று என்று சொல்லி அரசன் (18) புஜபலனை தழுவி அவனுக்கு மிக நேர்த்தியான ஆடையாபரணங்களை கொடுத்து அவன் மனைவிக்கும் நல்ல வஸ்திரங்களைக் கொடுத்தான் ஓ ப்ராம்மணர்களே! (19) அநேகம் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி தனது அரண்மனைக்கு அழைத்துச்சென்று அவ்விருவர்களுக்கும் பக்ஷிய போஜ்ஜியங்களுடன் ஆஹாரமளித்தான். (20) ஒருவரோடொருவர் உபசாரமாய் பலவாறு பேசிக்கொண்டிருந்து பிலகு அவ்வரசன் புஜபலனுக்கு அநேகம் குதிரைகள், ஸேவகர்கள், படைகள் இவைகளைக்கொடுத்து, அவனை அவனது பட்டணத்திற்கு அனுப்பினான். அப்பொழுது அரசன் ஒருமைப்பட்ட மனதுடையவனாய் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை மனதில் த்யானித்துக் கொண்டே மிகுந்த சைன்யங்களோடு புறப்பட்டு சுசீலர் வீட்டுக்கு வந்து, மனைவியுடன் கூடி மிகுந்த பக்தியோடு தண்டம்போல் அவரை நமஸ்கரித்து, (23) ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் தங்களால் அல்லவோ நன்கு சுகமாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டோம். இப்பொழுது நான் தங்களுடைய கருணைவசத்தால் என்

यथा शत्रूञ्जयिष्यामि देहि भस्म तथा मम । इत्युक्त्वा विनयानम्रं नृपं वीक्ष्य द्विजोत्तमाः ॥ २५
मास्तु भीतिर्नृप रिपोर्भस्मनोऽस्मान्महत्तरात् । इत्युक्त्वा भस्म संमन्त्र्य ददौ तस्मै द्विजोत्तमः ॥ २६
तदादाय स्वके फाले धृत्वा भस्म सुपावनम् । प्रणम्य तं द्विजश्रेष्ठं लब्धानुज्ञः कृताञ्जलिः ॥ २७
प्रतस्थे प्रीतिसंयुक्तः सेनया च समन्वितः । एतदागमनं श्रुत्वा पापी कश्चन राक्षसः ॥ २८
हत्वाऽस्य शत्रून् स्ववशे कृत्वा देशं तदीयकम् । बाधयन्नित्यमत्यर्थं प्रजास्सर्वा दुरात्मवान् ॥ २९
निर्ययौ नगरादेनं हन्तुकामः क्रुधायुतः । ततो दृष्ट्वा तु वदनं तस्य भस्मावकुण्ठितम् ॥ ३०
मुक्त्वा रक्षोवपुर्घोरं दिव्यं वपुरवाप्तवान् । भुजबलः — दृष्ट्वा तं देवमाश्चर्यात्कोभवानिति भूपतिः
वृत्तान्तं श्रोतुकामोऽयं पप्रच्छ द्विजपुङ्गवाः । प्रोच्यते नृपतिश्रेष्ठ वृत्तान्तमनुपूर्वशः ॥ ३२
इत्युक्त्वा तं समाहूय स्वयं नगरमुज्ज्वलम् । तत्र वेश्म महच्चारु नानारत्नविचित्रितम् ॥ ३३
प्रापयित्वैनमारोप्य सिंहासनमनुत्तमम् । सुमुहूर्ते सुलग्ने च पट्टबन्धं च भस्मना ॥ ३४

யதா சத்ரூஞ்ஜயிஷ்யாமி தேஹி பஸ்ம ததா மம ।
இத்யுக்த்வா வினயானம்ரம் ந்ருபம் வீக்ஷ்ய த்விஜோத்தமா: ॥ 25
மாஸ்து பீதிர் ந்ருப ரிபோர் பஸ்மனோऽஸ்மாத் மஹத்தராத் ।
இத்யுக்த்வா பஸ்ம ஸம்மந்த்ரிய ததௌ தஸ்மை த்விஜோத்தம: ॥ 26
ததாதாய ஸ்வகே பாலே த்ருத்வா பஸ்ம ஸுபாவனம் ।
ப்ரணம்ய தம் த்விஜச்ரேஷ்டம் லப்தானுக்ஞ: க்ருதாஞ்ஜலி: ॥ 27
ப்ரதஸ்தே ப்ரீதிஸம்யுக்த: ஸேனயா ச ஸமன்வித: । ஏததாகமனம் ச்ருத்வா பாபீ கச்சன ராக்ஷஸ: ॥ 28
ஹத்வாऽஸ்ய சத்ரூன் ஸ்வவசே க்ருத்வா தேசம் ததீயகம் ।
பாதயன் நித்யமத்யர்த்தம் ப்ரஜாஸ் ஸர்வா துராத்மவவான் ॥ 29
நிர்யயௌ நகராதேனம் ஹந்துகாம: க்ருதாயுத: ।
ததோ த்ருஷ்ட்வா து வதனம் தஸ்ய பஸ்மாவகுண்டிதம் ॥ 30
முக்த்வா ரக்ஷோவபுர் கோரம் திவ்யம் வபுரவாப்தவான் ।
புஜபல: — த்ருஷ்ட்வா தம் தேவமாச்சர்யாத் கோபவானிதி பூபதி: ॥ 31
வ்ருத்தாந்தம் ச்ரோதுகாமோऽயம் பப்ரச்ச த்விஜபுங்கவா: ।
ப்ரோச்யதே ந்ருபதிச்ரேஷ்ட வ்ருத்தாந்தமனு பூர்வச: ॥ 32
இத்யுக்த்வா தம் ஸமாஹூய ஸ்வயம் நகரமுஜ்வலம் ।
தத்ர வேச்ம மஹச்சாரு நானாரத்ன விசித்ரிதம் ॥ 33
ப்ராபயித்வைநமாரோப்ய ஸிம்ஹாஸனமனுத்தமம் ।
ஸுமுகூர்தே ஸுலக்னே ச பட்டபந்தஞ்ச பஸ்மனா ॥ 34

சொந்த தேசத்திற்கு புறப்படுகிறேன் (24) நான் சத்துருவை ஜெயம் பெறும்படியாய் எனக்கு திருநீறு கொடுத்து அருளவேண்டும். எனக்கூறி வணக்கத்தோடு நின்ற அவ்வரசனைப்பார்த்து, பிராம்மணோத்தமர் (25) ஓ அரசனே! மிக மஹிமை பொருந்திய இந்த பஸ்மத்தினால் உமக்கு சத்ருபயம் உட்டாக மாட்டாது என்று சொல்லி ப்ஸ்மாவை நன்கு மந்திரித்து அவனுக்குக்கொடுத்தார். (26) மிகபரிசுத்தமான அத்திருநீறை வாங்கி நெற்றியில் இட்டுக்கொண்டு அஞ்சலியுடன் அவரை நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்று (27) மிகுந்த ஸைன்யங்களோடு கூடியவனாய் மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டான். அப்பொழுது இந்த புஜபலனுடைய சத்துருக்களை வதம் செய்து அவனது தேசத்தையும் தன் கைவசப் படுத்திக்கொண்டு, எப்பொழுதும் குடிகளை மிகுதியாய் இம்சைசெய்து வரும் மெத்த துராத்மாவும், பாவியுமான ஓர் ராக்ஷஸன் புறப்பட்டு வருவதைக்கேட்டு (29) அவனைக் கொன்றுவிட விருப்பமுள்ளவனாகி, மிகுந்த கோபத்துடன் புறப்பட்டு வந்தான். திருநீறால் பூசப்பட்ட அந்த புஜபலனது முகத்தைப் பார்த்தவுடன் (30) அந்த ராக்ஷஸன் தனது கோரமான ராக்ஷஸ சரீரத்தைவிட்டு சிறந்த தேவ சரீரத்தை அடைந்தான். அப்பொழுது புஜபலன் அந்த தேவனைப்பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியத்தினால் அவனது வரலாற்றைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவனாய் நீர் யாரென்று வினவினான் ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! அதற்கு அத்தேவன் ஓ ராஜசிரேஷ்டரே! எனது வரலாறுகளை ஆதியோடந்தமாக பிறகு உமக்குச் சொல்லுகிறேன். (32) என்று சொல்லி அவனை மிக அழகான அவனது பட்டணத்திலுள்ள மிகச்சிறந்ததும் பல ரத்தினங்களால் விசித்திரமான அரண்மனைக்கு (33) அழைத்துவந்து அவனை மிகச் சிறந்த

विधाय गीतवादित्रैश्चारुमङ्गलनिस्वनैः । परीवृतः पौरजनैः परितः परया मुदा ॥ ३५
शृणुराजन् प्रवक्ष्यामि चरित्रमवधानतः । पश्चिमाशाधिपः पूर्वं वरुणोऽहं महीपते ॥ ३६
पीडितो राक्षसैः पापैरसुरैरब्धिमध्यगैः । पुरन्दरस्य निकटमगमं भयविह्वलः ॥ ३७
तत्र वृत्तान्तममुना पृष्टोऽहमवदं किल । बाधन्ते राक्षसाः पापा दैत्याश्च जगदब्धिगाः ॥ ३८
न शक्यते ममावासो गन्तुं तैरावृतो यतः । इत्युक्त्वेन्द्रस्य निकटमवसं तेन भूपते ॥ ३९
तदानीमागतस्तत्र कुम्भभूस्तपसांनिधिः । तं दृष्ट्वा देवराजासौ प्रणम्यार्घ्यादिपूजया ॥ ४०
पूजयित्वाऽऽसने स्थाप्य स्वयं तस्थौ तदाज्ञया । तस्मिन्नवसरे तत्र नारदोऽप्यागतः किल ॥ ४१
स्थित्वायमासने रम्ये पूजितस्तेन भूपते । युवां शृणुत मद्वाक्यं भूलोके किञ्चिदद्भुतम् । ४२
दृष्ट्वा समागतश्शीघ्रं युवयोरहमन्तिकम् । काश्मीरविषयाधीशो वज्रदेहीति विश्रुतः ॥ ४३
राजासौ जितसामन्तस्सुधर्माख्यं पुरोहितम् । विद्याहीनं समुद्वीक्ष्य जगाद वचनं तदा ॥ ४४

விதாய கீதவாதித்ரைச்சாருமங்கள நிஸ்வனை:। பரீவ்ருத: பௌரஜனை: பரித: பரயா முதா ॥ 35
ச்ருணுராஜன் ப்ரவக்ஷ்யாமி சரித்ரமவதானத:। பச்சிமாசாதிப: பூர்வம் வருணோ஽ஹம் மஹீபதே ॥ 36
பீடிதோ ராக்ஷஸை: பாபைரஸுரைரப்தி மத்யகை:। புரந்தரஸ்ய நிகடமகமம் பயவிஹ்வல: ॥ 37
தத்ர வ்ருத்தாந்தமமுனா ப்ருஷ்டோ஽ஹமவதம் கில ।
பாதந்தே ராக்ஷஸா: பாபா தைத்யாச்ச ஜகதப்திகா: ॥ 38
ந சக்யதே மமாவாஸோ கந்தும் தைராவ்ருதோ யத: ।
இத்யுக்த்வேந்த்ரஸ்ய நிகடமவஸம் தேன பூபதே ॥ 39
ததானீமாகதஸ்தத்ர கும்பபூஸ்தபஸாம்நிதி: ।
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவராஜா஽ஸௌ ப்ரணம்யார்க்யாதி பூஜயா ॥ 40
பூஜயித்வா஽஽ஸனே ஸ்தாப்ய ஸ்வயம் தஸ்தௌ ததாக்ஞயா ।
தஸ்மின்னவஸரே தத்ர நாரதோ஽ப்யாகத: கில ॥ 41
ஸ்தித்வாயமாஸனே ரம்யே பூஜிதஸ்தேன பூபதே ।
யுவாம் ச்ருணுத மத்வாக்யம் பூலோகே கிஞ்சிதத்புதம் ॥ 42
த்ருஷ்ட்வா ஸமாகதச்சீக்ரம் யுவயோரஹமந்திகம்। காச்மீர விஷயாதீசோ வஜ்ரதேஹீதி விச்ருத: ॥ 43
ராஜாஸௌ ஜிதஸாமந்த: ஸுதர்மாக்யம் புரோஹிதம் ।
வித்யாஹீனம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய ஜகாத வசனம் ததா ॥ 44

ஸிம்மாஸனத்தில் உட்கார்த்தி, நல்ல முகூர்த்தத்தில், நல்ல லக்னத்தில் மங்களகரமான நாதங்களைக் கொண்ட கீத வாத்யங்களோடும் சுற்றிலும் நகரத்திலுள்ள ஜனங்களால் சூழப்பட்டவனாகி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்த புஜபலனுக்கு திருநீற்றினால் பட்டங்கட்டி (35) ஓ அரசனே! எனது விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லுகிறேன். மிக ஜாக்கிரதையாய்க் கேளுங்கள் என்றார் ஓ அரசனே! முன்பு நான் மேற்கு திசைக்கு அதிபனான வருணனாய் இருந்தேன் (36) ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள பாபிகளான அஸுரர்களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு மிகுந்தபயம் கொண்டவனாகி தேவேந்திரனிடம் சென்றேன். (37) அப்பொழுது அவரால் என்ன விருத்தாந்தமென்று கேட்கப்பட்டவனாய் நான் பதிலுரைத்தேன். ஓ தேவேந்திரா! ஸமுத்திரத்திலுள்ள பாதகர்களான ராக்ஷஸர்களும், அஸுரர்களும் உலகத்தை துன்புறுத்துகிறார்கள். (38) மேலும் எனது இருப்பிடத்தை அவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறபடியால் நான் அங்கு செல்ல முடியவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு ஓ ராஜனே! அந்த இந்திரனோடு வஸித்து வந்தேன் (39) அப்பொழுது தவங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய அகஸ்திய முனிவர் அங்கு வந்தார். தேவராஜன் அவரைப்பார்த்து நமஸ்கரித்து, அர்க்கியம், பாத்தியம் முதலிய உபசாரங்களால் அவரைப் பூஜித்து (40) சிறந்த ஆஸனத்தில் இருக்கச்செய்து அவரது கட்டளையின்படி தானும் உட்கார்ந்தான். இது ஸமயத்தில் நாரதரும் அங்கு வந்தார். (41) . ஓ அரசனே! அவரும் இந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டு, அங்கு அழகான ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்து, ஓ அகஸ்திய முனிவரே! ஓ தேவராஜனே! நான் பூலோகத்தில் சில அற்புதங்களைப்பார்த்து விட்டு சீக்கிரம் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். அதை நீங்கள் கேட்க வேண்டும். காச்மீர தேசத்திற்கு அதிபனும், தன் அண்டைத்தேச அரசர்களை ஜெயித்தவனும் வஜ்ரதேஹி என்று பிரஸித்த பெற்ற (43) ஓர் அரசன் ஸுதர்மன் என்ற தனது புரோகிதன் கல்வி கற்கா

किं नाभ्यस्ता त्वया विद्या ब्राह्मणानामलंक्रिया । अनक्षरमुखं भाति श्मशानसदृशं तव ॥ ४५
इति भूपवचः श्रुत्वा पुनः प्राह पुरोहितः । अभ्यस्तापि मया विद्या केन दोषेण वा मम ॥ ४६
नायाति तस्माद्गोविन्दं समाराध्य जगत्प्रभुम् । प्राप्नुयानि ध्रुवं विद्यामित्युक्त्वा स महीसुरः ॥ ४७
आराधयामास हरिं वेदमन्त्रैरनेकधा । ततः प्रसन्नः प्रददौ विद्यां तस्मै हरिस्स्वयम् ॥ ४८
अन्तर्दधे पुनः क्षिप्राद्धरिर्दत्वा वरं मुदा । लब्धविद्यस्तदैवायं सुधर्मः प्रीतिसंयुतः ॥ ४९
जगाम भूपनिकटं सर्वविद्वज्जनालयम् । राज्ञे निवेदयामास स्ववरप्राप्तिमादरात् ॥ ५०
ततस्तुष्टिमवापायं वज्रदेही महीपतिः । ब्राह्मणान्मेळयित्वा च चक्रे यागं सुशोभनम् ॥ ५१
चक्रे दानानि भूरीणि विद्वद्भ्यः परयामुदा । तदा सुधर्मस्तर्कोक्त्या खंडयामास पण्डितान् ॥ ५२
नास्य कश्चित्पुरो विद्वानुत्तरं दातुमीश्वरः । यदा तदायं पारुष्यात्पण्डितानवमानयत् ॥ ५३
तदा चतुर्मुखस्तत्र सर्वलोकपितामहः । वृद्धब्राह्मणवेषेण समुत्थायाब्रवीद्वचः ॥ ५४
विद्या हि विनयोपेता त्रिषु लोकेषु शस्यते । सा चेदविनयोपेता गर्ह्यते सकलैर्जनैः ॥ ५५

கிம் நாப்யஸ்தா த்வயா வித்யா ப்ராம்ஹணநாமலங்க்ரியா । அனக்ஷர முகம்பாதி ச்மசான ஸத்ருசம் தவ 45
இதி பூபவச: ச்ருத்வா புன: ப்ராஹ புரோஹித:। அப்யஸ்தாபி மயா வித்யா கேன தோஷேண வா மம 46
நாயாதி தஸ்மாத்கோவிந்தம் ஸமாராத்ய ஜகத்ப்ரபும் ।
ப்ராப்னுயானி த்ருவம் வித்யாமித்யுக்த்வா ஸ மஹீஸுர: ॥ 47
ஆராதயாமாஸ ஹரிம் வேதமந்த்ரைரனேகதா । தத: ப்ரஸன்ன: ப்ரததௌவித்யாம் தஸ்மை ஹரி: ஸ்வயம்
அந்தர்ததே புன: க்ஷிப்ராத்தரிர் தத்வா வரம் முதா । லப்தவித்யஸ்ததைவாயம்ஸுதர்ம: ப்ரீதிஸம்யுத: 49
ஜகாம பூபநிகடம் ஸர்வவித்வஜ்ஜனாலயம் । ராக்ஞே நிவேதயாமாஸ ஸ்வ வரப்ராப்தி மாதராத் ॥ 50
ததஸ்துஷ்டிமவாபாயம் வஜ்ரதேஹீ மஹீபதி: ।
ப்ராம்ஹணான் மேளயித்வாச சக்ரே யாகம் ஸு சோபனம் ॥ 51
சக்ரே தானானி பூரீணி வித்வத்ப்ய: பரயாமுதா ।
ததா ஸுதர்மஸ்தர்க்கோக்த்யா கண்டயாமாஸ பண்டிதான் ॥ 52
நாஸ்ய கச்சித்புரோ வித்வானுத்தரம் தாதுமீச்வர: । யதா ததாயம் பாருஷ்யாத் பண்டிதானவமானயத் 53
ததா சதுர்முகஸ்தத்ர ஸர்வலோகபிதாமஹ: । வ்ருத்தப்ராம்ஹணவேஷேண ஸமுத்தாயா ப்ரவீத்வச: 54
வித்யா ஹி வினயோபேதா த்ரிஷு லோகேஷு சஸ்யதே ।
ஸா சேதவினயோபேதா கர்ஹ்யதே ஸகலைர் ஜனை: ॥ 55

மலிருப்பதைக்கண்டு அவனைப்பார்த்து கூறினான். (44) பிராம்மணர்களுக்கு அலங்காரமான வித்தையை நீர் ஏன் கற்கவில்லை. கல்வியற்ற உமது முகமானது சுடுகாடுபோல் இருக்கிறதே. (45) இவ்வாறு அரசன் வார்த்தையைக்கேட்டு புரோகிதன் கூறினான். ஓ அரசனே! என்ன தோஷத்தினாலோ நான் என்ன படித்தபோதிலும் எனக்கு வித்தையே (46) வருவதில்லை. ஆகையால் ஜகத்திற்கெல்லாம் பிரபுவான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ஆராதித்து நிச்சயம் வித்தையை பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லி அந்த பிராம்மணன் (47) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை வேத மந்திரங்களால் பலவாறாக ஆராதித்தான். அதன் மேல் விஷ்ணு பிரஸன்னமாகி அவனுக்கு வித்தைகளை ஸந்தோஷமாக கொடுத்துவிட்டு, சீக்கிரம் மறைந்தார். பிறகு ஸுதர்மன் கல்வியை அடைந்து மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தவனாய் (49) அப்பொழுதே எல்லா வித்வான்களுக்கும் இருப்பிடமான அரசன் ஸமீபம் சென்றுதான் விஷ்ணுவிடமிருந்து வரம் பெற்றதை அவ்வரசனுக்கு மிகுந்த ஆதரவுடன் கூறினான். (50) பிறகு வஜ்ரதேஹி என்ற அரசன் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து பிராம்மணர்களை கூட்டிவைத்து மங்களகரமான ஓர் யாகம் செய்தான். (51) அதில் அவன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு வித்வான்களுக்கு மிகுந்த தானங்களைச் செய்தான். அப்பொழுது ஸுதர்மனும் தர்க்கவாதத்தால் பண்டிதர்களை எல்லாம் கண்டனம் செய்தான் (52) அவன் முன்னிலையில் பதில் சொல்வதற்கு வல்லவனான வித்வான் ஒருவரும் இல்லை. ஆகையால் அவன் பண்டிதர்களை எல்லாம் கொடிய வார்த்தைகளால் அவமதித்துப் பேசினான். (53) அப்பொழுது எல்லா உலகங்களுக்கும் பாட்டனான நான்முகன் ஓர் கிழப் பிராம்மணன் உருவத்தோடு அங்கு தோன்றி எழுந்து நின்று கூறியதாவது. (54) கல்வியானது விநயத்தோடு கூடியதாகில் அது மூவுலகிலும் புகழப்படலாகும். அது விநயத்தோடு சேராவிடில் எல்லா ஜனங்களாலும் இகழப்படலாகும். (55)

तस्मात्त्वं पण्डितोऽप्येतान्नावमंस्था हि पण्डितान् । न सोऽस्ति कश्चित्पुरुषो विद्वानाजन्मतः क्षितौ ॥ ५६
इति तस्य वचश्श्रुत्वा कोपेनायं वचोऽब्रवीत् । तिष्ठतूष्णीं न कर्तव्यं पाण्डित्यं भवतात्रवै ॥ ५७
विद्यया परिहीना ये विप्रास्ते मूढबुद्धयः । सभ्या एते न सन्देहस्तस्मात्त्वं मूढचेतनः ॥ ५८
किं जानासि वृथा मानी स्थविरः खलु केवलम् । इति निन्दावचश्श्रुत्वा विप्रवेषमसौ त्यजन् ॥ ५९
चतुर्भिर्वदनैस्तत्र लक्षितः कोपविह्वलः । बुद्धिरुक्ता मया भ्रान्त तव पण्डित मानिनः ॥ ६०
न जानाति भवान्किञ्चिद्विद्यालेशमदेन हि । मांच गर्हयति क्षान्तिं मुक्त्वा मूढेन चेतसा ॥ ६१
तस्मात्तवाशु जिह्वेयं न स्पन्दयतु पापिनः । शपित्वैवमजः क्षिप्रात्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ६२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकादशोऽध्यायः ॥

தஸ்மாத் த்வம் பண்டிதோSப்யேதான் நாவமம்ஸ்தா ஹி பண்டிதான்
ந ஸோSஸ்தி கச்சித்புருஷோ வித்வாதாஜன் மந: க்ஷிதௌ || 56

இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா கோபேனயம் வசோSப்ரவீத் |
திஷ்டதூஷ்ணீம் ந கர்த்தவ்யம் பாண்டித்யம் பவதாத்ரவை || 57

வித்யயா பரிஹீனயே விப்ராஸ்தே மூடபுத்தய:| ஸப்யா ஏதே ந ஸந்தேஹஸ்தஸ்மாத் த்வம் மூடசேதன:

கிம் ஜானஸி வ்ருதா மானீ ஸ்தவிர: கலு கேவலம் |
இதி நிந்தா வச: ச்ருத்வா விப்ரவேஷமஸௌத்யஜன் || 59

சதுர்பிர்வதனைஸ்தத்ரலக்ஷித: கோபவிஹ்வல:| புத்திருக்தா மயா ப்ராந்த தவ பண்டிதமானின: || 60

ந ஜானதி பவான் கிஞ்சித்வித்யாலேசமதேந ஹி ! மாம்ச கர்ஹயதி க்ஷாந்திம் முக்த்வா மூடேன சேதஸா

தஸ்மாத் தவாசு ஜிஹ்வேயம் ந ஸ்பந்தயது பாபின:| சபித்வைவமஜ: க்ஷிப்ராத் தத்ரைவாந்தரதீயத 62

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகாதசோSத்யாய:

ஆகையால் பண்டிதராகிய நீர் இந்த பண்டிதர்களை எல்லாம் அவமதிக்கக்கூடாது. ஏனெனில் பிறப்பு முதற்கொண்டு வித்வானாய் இருக்கும் புருஷன் உலகில் ஒருவரும் இல்லை என்றார் (56) இவ்வாறு பிரம்மாவின் வார்த்தையைக்கேட்டு ஸுதர்மன் மிகுந்த கோபத்தோடு கூறினான் நீ உனது பண்டிதத் தன்மையை இங்கு காட்டவேண்டாம் சும்மாயிரு. (57) மேலும் இந்த ஸபையிலுள்ள யாவரும் கல்வி இல்லாதவர்கள். அவர்கள் புத்தியில்லாதவர்கள் ஆகையால் நீயும் ஓர் மூடப்புத்தியுள்ளவரென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (58) வீண் அகங்காரம் கொண்ட வெறும் கிழவனாகிய உனக்கு என்ன தெரியும் என்று இகழ்ச்சியான வசனங்களை கேட்டவுடன் அவர் பிராம்மண வேஷத்தை விட்டு (59) அங்கு நான்கு முகங்களோடு காணப்பட்டு கோபத்தினால் கலங்கியவராகி ஓ மூடா! தன்னைத்தானே பண்டிதனாக நினைத்து அகங்காரம் கொண்ட உனக்கு நான் புத்திகூறினேன் (60) நீ வீண் கொழுப்பினால் கொஞ்சமேனும் வித்தையின்லேசத்தைக் கூட அறியவில்லை மேலும் அடக்கத்தை விட்டு புத்திமோகத்தால் என்னைக்கூட நிந்திக்கிறாய் (61) ஆகையால் மஹா பாபியான உனது நாக்கானது அசைவற்றுப் போகக்கடவது. என்று இவ்விதமாக அவனை சபித்துவிட்டு பிரம்மாவானவர் அங்கேயே மறைந்தார். (62)

பதினொருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

श्री दधीचिदत्त भस्मना ब्राह्मणयोः कष्ट निवृत्तिः ॥

तदैव स्तंभिता जिह्वा न चचालास्य पापिनः । केवलं मूकवत्तस्थे तत्रैवास्थानमण्टपे ॥ १
दृष्ट्वैतदद्भुतं राजा किमेतदिति चिन्तयन् । विचारमाप नितरां तदानीं वृत्रहन्नृपे ॥ २
पुनर्विशुद्धमनुजं सुधर्मस्य महीपतिः । इतःपरं किं कर्तव्यं विशुद्ध मतिमान् खलु ॥ ३
इति राज वचश्श्रुत्वा जगादवचनं द्विजः । आराध्य देवमधुना पुण्डरीकाक्षमादरात् ॥ ४
प्रापयामि यथापूर्वं वाचमव्याहतं क्वचित् । इत्युक्त्वा पूजयामास भ्राता विष्णुमनन्यधीः ॥ ५
तदाऽऽविरासीत्तस्याशु पुण्डरीकेक्षणः प्रियात् । प्रसीद भगवन्विष्णो भक्तानामभयप्रद ॥ ६
शापात्समुद्धराश्वेनं भवद्भक्तमजस्य भो । विशुद्धस्य वचश्श्रुत्वा प्राह विष्णुर्जगन्मयः ॥ ७
मत्तो वरप्रसादेन लब्धा विद्याऽमुना पुरा । युक्तं किं विदुषश्शिष्टान् दूषितुं परुषोक्तिभिः ॥ ८
विनयेन समोपेता विद्या सर्वत्र पूज्यते । विदुषामवमानेन शशापाजः क्रुधा भृशम् ॥ ९

॥ அத த்வாதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ததீசிமுனிவர் கொடுத்த விபூதியால் ப்ராம்மணர்களின் கஷ்டம் நீங்குதல்

ததைவ ஸ்தம்பிதா ஜிஹ்வா ந சசாலாஸ்ய பாபின: |
கேவலம் மூகவத்தஸ்தே தத்ரைவாஸ்தானமண்டபே || 1

த்ருஷ்ட்வைதத்புதம் ராஜா கிமேததிதி சிந்தயன் |
விசாரமாப நிதராம் ததானீம் வ்ருத்ரஹன்ருஷே || 2

புனர்விசுத்தமனுஜம் ஸுதர்மஸ்ய மஹீபதி:[இத: பரம் கிம் கர்தவ்யம் விசுத்த மதிமான் கலு || 3
இதி ராஜ வச: ச்ருத்வா ஜகாத வசனம் த்விஜ:| ஆராத்ய தேவமதுனா புண்டரீகாக்ஷ மாதராத் || 4
ப்ராபயாமி யதாபூர்வம் வாசமவ்யாஹதம் க்வசித் | இத்யுக்த்வா பூஜயாமாஸ ப்ராதாவிஷ்ணுமனன்யதி: 5
ததாSSவிராஸீத்தஸ்யாசு புண்டரீகேக்ஷண: ப்ரியாத் | ப்ரஸீத பகவன்விஷ்ணோ பக்தாநாமபயப்ரத || 6

சாபாத் ஸமுத்தராச்வேனம் பவத்பக்தமஜஸ்ய போ |
விசுத்தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ப்ராஹ விஷ்ணுர்ஜகன்மய: || 7

மத்தோ வரப்ரஸாதேன லப்தா வித்யாSமுனா புரா |
யுக்தம் கிம் விதுஷச்சிஷ்டான் தூஷிதும் பருஷோக்திபி: || 8

வினயேன ஸமோபேதா வித்யா ஸர்வத்ரபூஜ்யதே | விதுஷாமவமானேன சசாபாஜ: க்ருதா ப்ருசம் || 9

அப்பொழுதே அப்பாவியின் நாக்கானது ஸ்தம்பித்து அசையாது நின்றுவிட்டது. அவன் அந்த ஸபாமண்டபத்தில் கேவலம் ஓர் ஊமையன்போல் இருந்து விட்டான். (1) பிறகு அரசன் இவ்வத்புதத்தைப்பார்த்து இது என்னவென்று ஆலோசித்து அப்பொழுது அவன் மிகக்கவலை அடைந்தான் (2) பிறகு அரசன் ஸுதர்மனின் தம்பியாகிய விசுத்தனைப்பார்த்து ஓ விசுத்தா நீ நல்லபுத்திசாலி அல்லவா? இனி என்ன செய்வது? என்று கேட்டான். (3) இவ்வாறு அரசன் வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த ப்ராம்மணன் சொன்னான். நான் இப்பொழுது தாமரைக் கண்ணனை ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை பக்தியுடன் ஆராதித்து (4) முன்போல் தடங்கலில்லாமல் பேசும்படி செய்கிறேன். என்று சொல்லிவிட்டு தம்பியான விசுத்தன் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் விஷ்ணுவை ஆராதித்தான் (5) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவானவர் அன்புகொண்டு சீக்கிரம் ஆவிர்ப்பவித்தார் அப்பொழுது அவன் பக்தர்களுக்கு அபயமளிக்கும் ஓ மஹா விஷ்ணுவே (6) தங்களிடத்தில் பக்திகொண்ட எனது அண்ணனை ப்ரம்மனின் சாபத்திலிருந்து சீக்கிரம் விடுவித்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். விசுத்தனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஜகத்ரூபியான விஷ்ணு கூறியதாவது முன்பு இவன் எனதுவரப்ரஸாதத்தால் வித்யையை அடைந்தான். நல்லோரான வித்வான்களை கொடிய வார்த்தைகளால் இகழ்ந்துபேசுவது ஸரியா? (8) வினயத்துடன் கூடிய வித்யையே எங்கும் கொண்டாடப்படுகிறது. அவன் வித்வான்களை அவமதித்ததால்

तस्मादेनं समुद्धर्तुं शापादस्मान्न शक्यते । इति विष्णोर्वचश्श्रुत्वा पुनर्वाचमुवाच सः ॥ १०
दासाः खलु वयं स्वामिंस्तव लोकगुरोस्ततः । क्षमस्व मन्तुमेनं त्वं शापादुद्धर शीघ्रतः ॥ ११
इति वाक्यं निशम्यास्य विष्णुस्सर्वजगन्मयः । पुनर्विद्या प्रदत्ता चेद्विदुषो दूषयिष्यति ॥ १२
आलोच्य मनसाचैवं जगाद वचनं तदा । किं वृथा क्रियते यत्नस्त्वयाऽशक्येऽत्र कर्मणि ॥ १३
शापान्मोचयितुं शक्तिर्नास्ति मे ब्रह्मणोऽधुना । इति ब्रुवन्तं गोविन्दं रुषा वीक्ष्याब्रवीद्वचः ॥ १४
त्रिशंकुमाश्रितं पूर्वं विश्वामित्रोऽपि तापसः । त्रिदिवं प्रेषयामास स्वतपोगौरवादयम् ॥ १५
न ते दयाऽस्ति तन्मात्रं स्वाश्रिते पुरुषोत्तम । इति तस्य वचः क्रूरं श्रुत्वा कोपाकुलो हरिः ॥ १६
विनिन्दयसि मां मोहाद्यस्मात् त्वं मासमात्रतः । परिक्षीणो भवेत्युक्त्वा तिरोधानमशिश्रियत् ॥ १७
विशुद्धं विष्णुना शप्तं विज्ञाय स महीपतिः । विचारमाप चात्यर्थं किमेतदिति चात्मनि ॥ १८
विशुद्धोऽपि क्रमेणायं क्षयमापाङ्घ्रिपाणिषु । शिरः प्रक्षीणकाले तु राजा केदारमीश्वरम् ॥ १९

தஸ்மாதேனம் ஸமுத்தர்தும் சாபாதஸ்மான் நசக்யதே ।
இதி விஷ்ணோர்வசச்ச்ருத்வா புனர்வாசமுவாச ஸ: ॥ 10
தாஸா: கலு வயம் ஸ்வாமின்தவ லோககுரோஸ்தத: ।
க்ஷமஸ்வ மந்துமேனம் த்வம் சாபாதுத்தரசீக்ரத: ॥ 11
இதி வாக்யம் நிசம்யாஸ்ய விஷ்ணுஸ்ஸர்வஜகன்மய: ।
புனர்வித்யா ப்ரதத்தா சேத் விதுஷோ தூஷயிஷ்யதி ॥ 12
ஆலோச்ய மனஸாசைவம் ஜகாத வசனம் ததா ।
கிம் வ்ருதா க்ரியதே யத்ன: த்வயாऽசக்யேऽத்ர கர்மணி ॥ 13
சாபான்மோசயிதும் சக்தி: நாஸ்தி மே ப்ரும்ஹணோऽதுனா ।
இதி ப்ருவந்தம் கோவிந்தம் ருஷா வீக்ஷ்யாப்ரவீத்வச: ॥ 14
த்ரிசங்குமாச்ரிதம் பூர்வம் விச்வாமித்ரோऽபிதாபஸ: ।
த்ரிதிவம் ப்ரேஷயாமாஸ ஸ்வதபோ கௌரவாதயம் ॥ 15
நதேதயாऽஸ்திதந்மாத்ரம் ஸ்வாச்ரிதே புருஷோத்தம ।
இதி தஸ்ய வச: க்ரூரம் ச்ருத்வா கோபாகுலோ ஹரி: ॥ 16
விநிந்தயஸி மாம் மோஹாத்யஸ்மாத் த்வம் மாஸமாத்ரத: ।
பரிக்ஷீணோ பவேத்யுக்த்வா திரோதானமசிச்ரயத் ॥ 17
விசுத்தம் விஷ்ணுநா சப்தம் விஞ்ஞாய ஸ மஹீபதி: ।
விசாரமாப சாத்யர்த்தம் கிமேதகிதிசாத்மநி ॥ 18
விசுத்தோऽபி க்ரமேணாயம் க்ஷயமாபாங்க்ரி பாணிஷு ।
சிர: ப்ரக்ஷீண காலேது ராஜா கேதார மீச்வரம் ॥ 19

ப்ரம்மாமிகுந்த கோபத்துடன் சபித்தார் (9) ஆகையால் இவனை இந்த சாபத்தினின்று விடுவிப்பதற்காக என்னால் முடியாது என்று சொன்னார். இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக்கேட்டு அவன் மறுபடியும் சொன்னான். (10) ஓ ஸ்வாமியே! ஜகத்குருவாகிய தங்களுக்கு நாங்கள் தாஸர்களல்லவா. ஆகையால் தாங்கள் குற்றத்தை மன்னித்து சிக்கிரம் இவனை சாபத்திலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும் (11) இவ்வாறு அவனது வார்த்தையைக்கேட்டு ஸர்வஜகத்ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மறுபடி இவனுக்கு வித்யையைக் கொடுத்தால் இவன் மறுபடியும் வித்வான்களை தூஷிப்பான் (12) என்று மனதினால் ஆலோசித்து அப்பொழுது கூறினார். முடியாத இக்காரியத்தில் ஏன் வீண்முயற்சி செய்கிறாய் (13) இப்பொழுது ப்ரம்மாவின் சாபத்தினின்று விடுவிப்பதற்கு எனக்கு சக்தியில்லை என்று இப்படிச் சொன்ன ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பார்த்து அவன் கோபத்துடன் கூறினான். ஓ புருஷோத்தம, முன்பு தபஸ்வியாகிய விச்வாமித்ரர் தன் தவத்தின் பெருமையால் தன்னை அடைந்த திரிசங்குவை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்பினார். அப்படியிருக்க தன்னை அண்டினவர்களிடத்தில் அவ்வளவு தயவுகூட தங்களுக்கு இல்லையே என்ற அவனுடைய கொடிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு கோபாவேசம்கொண்டு (16) நீ புத்தி மோஹத்தால் என்னைத் தூஷித்தபடியால் ஒரு மாத காலத்திற்குள் உனது உடல் குறையக் கடவது எனச் சபித்து மறைந்தார். (17) பிறகு விசுத்தனும் விஷ்ணுவினால் சபிக்கப்பட்டதை அரசன் அறிந்து இதென்னவென்று மனதில் மிகக் கவலை அடைந்தான் (18) அப்பொழுது விசுத்தனும் கைகால்களில்

महोत्सवे महासेनस्सेवितुं प्राप भक्तितः । सुधर्मं तं विशुद्धं च समाहूय महेश्वरम् ॥ २०
दृष्ट्वा प्रणम्य भक्त्याशु स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकशः । गोपुरद्वारमागत्य तस्थे ताभ्यां महीपतिः ॥ २१
तदानीमृषयः केचित्प्रणम्य परमेश्वरम् । केदारनाथं सन्तोषान्निवृत्ताः प्रापुरत्र ते ॥ २२
प्रणम्य तान्स भूपालः पापयुक्तौ प्रदर्शयन् । प्रार्थयामास युष्माभिर्मोचनीयाविति द्विजौ ॥ २३
ब्रह्मविष्ण्वोस्तु विज्ञाय शापं प्राप्ताविमौ द्विजौ । शापान्मोचयितुं चैतावशक्ताः पृथिवीपतिम् ॥ २४
आशीर्भिर्योजयित्वाशु स्वं स्वं स्थानमवापिरे । मोचकः कश्चिदस्तीति निवसन्पृथिवीपतिः ॥ २५
परिश्रान्तिमवाप्यायं यदा दुःखितमानसः । तदानीमागतस्तत्र दधीचिस्सह शिष्यकैः ॥ २६
केदारनाथं देवेशं संप्रणम्यात्र भक्तितः । तं दृष्ट्वा तपतां श्रेष्ठं राजा परमया मुदा ॥ २७
प्रणम्य प्रश्रयानम्रः प्रार्थयामास भक्तितः । रक्ष रक्ष द्विजावेतौ ब्रह्मविष्ण्वोर्महाऋषे ॥ २८
शापं प्राप्तौ स्वकीयेन दोषेणास्मत्पुरोहितौ । इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा ऋषिः परमया मुदा ॥ २९

மஹோத்ஸவே மஹாஸேனஸ்ஸேவிதும் ப்ராப பக்தித: |
ஸுதர்மம் தம் விசுத்தஞ்ச ஸமாஹூய மஹேச்வரம் || 20
த்ருஷ்ட்வா ப்ரணம்ய பக்த்யாசு ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரைரநேகச: |
கோபுரத்வாரமாகத்ய தஸ்தே தாப்யாம் மஹீபதி: || 21
ததானீம்ருஷய: கேசித் ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் | கேதாரநாதம் ஸந்தோஷான்னிவ்ருத்தா: ப்ராபுரத்ரதே
ப்ரணம்ய தான்த்ஸ பூபால: பாபயுக்தௌ ப்ரதர்சயன் |
ப்ரார்தயாமாஸ யுஷ்மாபிர்மோசனீயாவிதித்விஜௌ || 23
ப்ரும்ஹவிஷ்ண்வோஸ்து விக்ஞாய சாபம் ப்ராப்தாவிமௌத்விஜௌ
சாபான்மோசயிதும் சைதாவசக்தா: ப்ருதிவீபதிம் || 24
ஆசீர்பிர்யோஜயித்வாசு ஸ்வம் ஸ்வம் ஸ்தானமவாபிரே | மோசக: கச்சிதஸ்தீதி நிவஸன் ப்ருதிவீபதி: 25
பரிச்ராந்திமவாபாயம் யதா து:கிதமானஸ: | ததானிமாகதஸ்தத்ர ததீசிஸ்ஸஹசிஷ்யகை: || 26
கேதாரநாதம் தேவேசம் ஸம்ப்ரணம்யாத்ரபக்தித: |
தம் த்ருஷ்ட்வா தபதாம் ச்ரேஷ்டம் ராஜா பரமயாமுதா || 27
ப்ரணம்ய ப்ரச்ரயானம்ர: ப்ரார்த்தயாமாஸ பக்தித: |
ரக்ஷ ரக்ஷ த்விஜாவேதௌ ப்ரும்ஹ விஷ்ண்வோர் மஹாருஷே || 28
சாபம் ப்ராப்தௌ ஸ்வகீயேன தோஷேணாஸ்மத்புரோஹிதௌ |
இதி ராக்ஞோ வச: ச்ருத்வா ருஷி: பரமயாமுதா || 29

குறைவு ஏற்பட்டிருப்பதைக்கண்டு பிறகு நாளடைவில் தலையிலும் குறைவு ஏற்படும்போது அரசன் கேதாரேச்வரரை (19) மஹோத்ஸவ காலத்தில் ஸேவிப்பதற்காக மிகுந்த ஸைன்யங்களோடு விசுத்தனையும் ஸுதர்மனையும் கூட்டிக்கொண்டு மிகுந்த பக்தியுடன் சென்று மஹேச்வரனை (20) தரிசித்து நமஸ்கரித்து பலஸ்துதிகளால் துதித்து அவ்விரு ப்ராம்மணர்களுடனும் கோபுரவாசலில் வந்து தங்கியிருந்தான் (21) இப்பொழுது சிலரிஷிகள் கேதாரேச்வரரான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை வணங்கி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு திரும்பி அந்த கோபுரவாசலை அடைந்தார்கள் (22) அவ்வரசன் அவர்களை நமஸ்கரித்து அவ்விரு பாபிகளையும் அவர்களுக்குக்காட்டி ஓ முனிவர்களே! இவ்வந்தணர்களை சாபத்தினின்று விடுவிக்கவேண்டும் எனவேண்டினான் (23) அவர்கள் இந்த இருவரும் ப்ரம்மா விஷ்ணு இவர்களுடைய சாபத்தை அடைந்தவர்கள் என்பதையறிந்து அவர்களை சாபத்தினின்று விடுவிக்கத் திறமை அற்றவர்களாகி அரசனை (24) ஆசீர்வதித்துவிட்டு சீக்கிரம் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள். பிறகு அரசன் இவர்களை சாபத்தினின்று விடுவிக்கின்றவர் யாரேனுமிருப்பரா என்று அங்கிருந்து கொண்டே வருத்தமுற்று கவலை கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ததீசி முனிவர் சிஷ்யர்களுடன் கேதாரேச்வரரை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து திரும்பிவந்தார். அரசன் அந்த தவச்ரேஷ்டரைப்பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் (27) நமஸ்கரித்து வினயத்தால் வணங்கி பக்தியுடன் வேண்டிக்கொண்டான். ஓ மஹரிஷியே, தனது பாபத்தினால் ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களிடமிருந்து சாபமடைந்திருக்கின்ற எனது புரோஹிதர்களான இவ்விரு ப்ராம்மணர்களையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும், ரக்ஷிக்கவேண்டும். என்று வேண்டினான் இவ்வாறு அரசனின் வார்த்

भस्मादाय ददौ पूतं भञ्जकं पापसन्ततेः । तदादाय नृपश्रेष्ठो लेपयामास विप्रयोः ॥ ३०
तदानीं ववृधे तस्य विशुद्धस्य वपुस्तराम् । सुधर्मस्यापि रसना समजायत पूर्ववत् ॥ ३१
तदेतदद्भुतं दृष्ट्वा सर्वेऽप्याश्चर्यमाययुः । भस्मावलेपनाच्छापान्मुक्तावेतौ द्विजावुभौ ॥ ३२
ब्रह्मविष्ण्वोरतो भस्ममहिमा केन गण्यते । वज्रदेही महीपालस्तदाश्चर्यं समन्वितः ॥ ३३
दधीचिं तपतां श्रेष्ठं प्रणनाम महीतले । तावुभौ भ्रातरौ विप्रौ प्रणम्य ऋषिसत्तमम् ॥ ३४
भवता रक्षितावावां माहात्म्याद्भस्मनोमुने । ज्ञायते भवता भस्म महिमा शङ्करेण वा ॥ ३५
इत्युक्त्वा दण्डवद्भूमौ नमन्तौ तंच भूमिपम् । आशीर्भिर्योजयित्वाऽयं स्वाश्रमं प्रययौमुदा ॥ ३६
तदाप्रभृति तौ विप्रौ भस्मोध्दूळित विग्रहौ । अवापतुः परं श्रेयः कुंभोद्भवपुरन्दरौ ॥ ३७
नारदस्य वचश्श्रुत्वा तावुभौ ऋषिदेवपौ । आश्चर्याविष्टमनसौ भस्ममाहात्म्यमद्भुतम् ॥ ३८
भाषयन्तौ मिथस्तुष्टौ तस्थतुः परया मुदा । तदाऽहं तत्र विमना यत्किञ्चिन्मनसा स्मरन् ॥ ३९

பஸ்மாதாய ததெள பூதம் பஞ்ஜகம் பாபஸந்ததே: । ததாதாய ந்ருபச்ரேஷ்டோ லேபயாமாஸ விப்ரயோ:
ததானீம் வவ்ருதே தஸ்ய விசுத்தஸ்ய வபுஸ்தராம் । ஸுதர்மஸ்யாபிரஸனு ஸமஜாயத பூர்வவத் ॥ 31

ததேததத்புதம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வேऽப்யாச்சர்யமாயயு: ।
பஸ்மாவலேபனுச்சாபான் முக்தாவேதெள த்விஜாவுபெள ॥ 32

ப்ரும்ஹவிஷ்ண்வோரதோ பஸ்மமஹிமா கேன கண்யதே । வஜ்ரதேஹீ மஹீபாலஸ்ததாச்சர்ய ஸமன்வித:

ததீசிம் தபதாம் ச்ரேஷ்டம் ப்ரணநாம மஹீதலே ।
தாவுபெள ப்ராதரெள விப்ரெள ப்ரணம்ய ருஷிஸத்தமம் ॥ 34

பவதா ரக்ஷிதாவாவாம் மாஹாத்ம்யாத் பஸ்மனே முனே ।
க்ஞாயதே பவதா பஸ்ம மஹிமா சங்கரேணவா ॥ 35

இத்யுக்த்வா தண்டவத் பூமெள நமந்தெள தம் ச பூமிபம் ।
ஆசீர்பிர்யோஜயித்வாயம் ஸ்வாச்ரமம் ப்ரயயெள முதா ॥ 36

ததாப்ரப்ருதி தெள விப்ரெள பஸ்மோத்தூளித விக்ரஹெள ।
அவாபது: பரம் ச்ரேய: கும்போத்பவ புரந்தரெள ॥ 37

நாரதஸ்ய வசச்ச்ருத்வா தாவுபெள ருஷிதேவபெள ।
ஆச்சர்யாவிஷ்டமனஸெள பஸ்ம மாஹாத்ம்யமத்புதம் ॥ 38

பாஷயந்தெள மிதஸ்துஷ்டெள தஸ்தது: பரயா முதா ।
ததாஹம் தத்ர விமனு யத்கிஞ்சின்மனஸா ஸ்மரன் ॥ 39

தையைக்கேட்டு ததீசி முனிவர் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் (29) மிகபரிசுத்தமும் பாவக்கூட்டங்களே நாசம் செய்யக் கூடியதுமான பஸ்மாவை எடுத்துக்கொடுத்தார். ராஜச்ரேஷ்டனும் அதை வாங்கி அவ்விரு ப்ராம்மணர்களுக்கும் பூசினன். (30) அப்பொழுது விசுத்தனின் சரீரம் முன்போல் வளர்ந்தது ஸுதர்மனுடைய நாக்கும் முன்போல சரியாயிற்று. அப்படிப்பட்ட இவ்வத்புதத்தைக்கண்ட யாவரும் விபூதியை பூசிய மாத்திரத்தில் இவ்விருவர்களும் ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களின் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டார்களா கையால் விபூதியின் மஹிமையானது எவரால் கணக்கிடமுடியும்? எனப்பேசிக்கொண்டார்கள் அப்பொழுது வஜ்ரதேஹி என்ற அரசனும் ஆச்சரிய மடைந்தவனுகி (33) தபஸ்விகளில் சிறந்தவரான ததீசி முனிவரை பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். அவ்விரு ப்ராம்மண ஸகோதரர்களும் அந்த ரிஷிச்ரேஷ்டரை வணங்கி (34) ஓ ஸ்வாமி! நாங்களிருவரும் தங்களால் பஸ்மத்தின் மஹிமையைக் கொண்டு காப்பாற்றப்பட்டோம். பஸ்மத்தின் மஹிமை தங்களாலும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுலும் தான் அறிய முடியும். (35) என்று சொல்லி தண்டம்போல் நமஸ்கரித்த இரு ப்ராம்மணர்களேயும் அரசனேயும் ஆசீர்வதித்து அந்த ததீசி முனிவர் ஸந்தோஷமாக தனது ஆச்ரமத்திற்கு சென்றுர் (36) ஓ அகஸ்த்ய முனிவரே! ஓ தேவேந்த்ர, அதுமுதல் அந்த இரு ப்ராம்மணர்களும் பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட சரீரத்தை உடையவர்களாகி மிக்க மேன்மையை அடைந்தார்கள். (37) இவ்வாறு நாரதமுனிவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அகஸ்த்யரும் இந்திரனும் ஆச்சரியப்பட்ட மனதை உடையவர்களாய் அத்புதமான பஸ்மத்தின் மஹிமையைப்பற்றி (38) ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஓ புஜபல

तिष्ठत्वयं कथामार्गः पुरन्दर सुरेश्वर । बाधन्ते राक्षसा मध्यं समुद्रस्य समाश्रिताः ॥ ४०
दैत्यैरतो विनाशाय तेषां यत्नं कुरुष्व भो । जगादैवं तदाऽगस्त्यः कोपाकुलितमानसः ॥ ४१
किमुच्यते त्वया भ्रान्त प्रतिबध्यावयोर्वचः । माहात्म्ये वर्ण्यमानेतु भस्मनः पापहारिणः ॥ ४२
तिष्ठत्वयं कथामार्गं इत्यश्लाघ्यतया यतः । तस्माद्दुरात्मन् सहसा राक्षसो भवदोषतः ॥ ४३
शपित्वैवमगस्त्योऽयं समाहूय पुरन्दरम् । माहात्म्य श्रवणेनात्र भस्मनस्तर्जितेन सः ॥ ४४
प्रयासो राक्षसान्हन्तुं न कश्चिन्मघवन्निति । समुद्रतीरमासाद्य भस्मादायाभिमन्त्रितम् ॥ ४५
धृत्वा ललाटे करयोरालोड्य स महानृषिः । आजुहावांबुधिं पाणिं प्रसार्य स महाऋषिः ॥ ४६
तदानीमागतोऽम्भोधिः करे नीहारबिंदुवत् । प्राशयामास तं ध्यात्वा महादेवमृषीश्वरः ॥ ४७
संहरेन्द्रासुरान् पापान्राक्षसानपि दुर्जनान् । एवमुक्त्वा ददौ भस्म सुरेशाय घटोद्भवः ॥ ४८
तदादायामरेशोऽपि धृत्वा सर्वशरीरके । राक्षसानसुरान्सर्वान् जघानायं महीपते ॥ ४९

திஷ்டத்வயம் கதாமார்க: புரந்தர ஸுரேச்வர । பாதந்தே ராக்ஷஸா மத்யம் ஸமுத்ரஸ்ய ஸமாச்ரிதா: ॥ 40
தைத்யைரதோ விநாசாய தேஷாம் யத்னம் குருஷ்வபோ ।
ஜகாதைவம் ததாகஸ்த்ய: கோபாகுலிதமானஸ: ॥ 41
கிமுச்யதே த்வயா ப்ராந்த ப்ரதிபத்யாவயோர் வச: ।
மாஹாத்ம்யே வர்ண்யமானேது பஸ்மன: பாபஹாரிண: ॥ 42
திஷ்டத்வயம் கதாமார்க இத்யச்லாக்யதயா யத: ।
தஸ்மாத் துராத்மன் ஸஹஸா ராக்ஷஸோ பவ தோஷத: ॥ 43
சபித்வைவமகஸ்த்யோऽயம் ஸமாஹூய புரந்தரம் ।
மாஹாத்ம்யச்ரவணே நாத்ர பஸ்மனஸ்தர்ஜிதேன ஸ: ॥ 44
ப்ரயாஸோ ராக்ஷஸான் ஹந்தும் ந கச்சின் மகவன்னிதி ।
ஸமுத்ரதீரமாஸாத்ய பஸ்மாதாயாபி மந்த்ரிதம் ॥ 45
க்ருத்வா லலாடே கரயோராலோட்ய ஸமஹான் ருஷி: ।
ஆஜுஹாவாம்புதிம் பாணிம் ப்ரஸார்ய ஸமஹாருஷி: ॥ 46
ததானீமாகதோऽம்போதி: கரேநீஹார பிந்துவத் ।
ப்ராசயாமாஸ தம் த்யாத்வா மஹாதேவம் ருஷீச்வர: ॥ 47
ஸம்ஹரேந்த்ராஸுரான் பாபான் ராக்ஷஸானபி துர்ஜனான் ।
ஏவமுக்த்வா ததௌ பஸ்ம ஸுரேசாய கடோத்பவ: ॥ 48
ததாதாயாமரேசோऽபி த்ருத்வா ஸர்வ சரீரகே ।
ராக்ஷஸானஸுரான் ஸர்வான் ஜகாநாயம் மஹீபதே ॥ 49

அரசனே, அப்பொழுது நான் மனக்கவலையுடன் ஏதேதோ நினைத்துக்கொண்டு (39) ஓ தேவராஜனே இக்கதையின் ப்ரஸ்தாவம் இத்தோடு இருக்கட்டும். ராக்ஷஸர்களும் அஸுரர்களும் ஸமுத்ரத்தின் நடுவிலிருந்து கொண்டு துன்புறுத்துகிறார்கள். ஆகையால் நீ அவர்களை கொல்லுவதற்காக இப்பொழுது முயற்சிக்கவேண்டும். என்று நான் சொல்லும் பொழுது அகஸ்த்யர் மிக்க கோபத்தினால் கலக்கமுற்ற மனமுடையவராகி (41) ஓமூட எங்களுடைய வார்த்தையைத் தடுத்து நீ என்ன பேசுகிறாய்? பாபங்களைப்போக்கும் பஸ்மாவின் மஹிமையைப்பற்றி வர்ணித்துப்பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது. (42) இக்கதையின் ப்ரஸ்தாவம் இத்துடனிருக்கட்டும். என்று மட்டமாய்ச் சொன்னாயல்லவா? ஆகவே ஓ துராத்மாவே நீ அந்த தோஷத்தால் சீச்கிரம் ராக்ஷஸனாகக் கடவாய் என்று (43) சபித்து அகஸ்த்யர் இந்திரனை அழைத்து ஓ இந்த்ர பாபங்களை நசிக்கச்செய்யும் பஸ்மத்தின் மஹிமையை நீ இப்பொழுது இங்கு கேட்டபடியால் அஸுரர்களைக் கொல்லுவதில் யாதொரு ச்ரமமுமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு கடற்கரைக்குச் சென்று மந்த்ரிக்கப்பட்ட திருநீற்றை எடுத்து (45) கையில் குழைத்து நெற்றியிலிட்டுக் கொண்டு அந்த முனிவர் தனது கையை நீட்டி ஸமுத்ரத்தை அழைத்தார். (46) அப்பொழுது ஸமுத்ரமானது அவரது கையில் பனித்திவிலைபோல் வந்து சேர்ந்தது. ரிஷீச்வரரும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை த்யானித்துக்கொண்டு அதைச் சாப்பிட்டார். (47) ஓ இந்திரா பாபிகளும் துஷ்டர்களுமான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும் நீ இப்பொழுது கொன்றுவிடு என்று சொல்லி அகஸ்த்ய முனிவர் இந்த்ரனுக்கு பஸ்மாவைக் கொடுத்தார். (48) இந்த்ரனும் அதைப்பெற்று சரீரம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு ஓ புஜபல

ततः पयोधिं मुक्त्वाऽयं प्रतस्थे स्वाश्रमाय च । तदानीं मघवाञ्छीघ्रं मामाहूय महीपते ॥ ५०
ऋषेरभ्याशमासाद्य सान्त्वयन्नब्रवीद्वचः । न किञ्चिदपि जानाति मूढोऽयं तपतांवर ॥ ५१
रक्षैनं कृपया स्वामिन्नित्युक्त्वा प्रणनाम हि । प्रसन्नः प्राह वचनमगस्त्यो वीक्ष्य मामपि ॥ ५२
भविष्यति महीपालः कश्चिद्भुजबलाह्वयः । दृष्ट्वाऽस्य भस्मनिटिले रक्षोवपुरिदं द्रुतम् ॥ ५३
त्यक्ष्यत्ययं शरीरं स्वं समेष्यति यथा पुरा । पश्चिमाशामनुप्राप्य पालयिष्यति च ध्रुवम् ॥ ५४
इत्युक्त्वा प्रययौ शीघ्रं स्वाश्रमं प्रति तापसः । तथैवाहं समागत्य न्यवसं पत्तने स्वके ॥ ५५
रक्षोवपुरनुप्राप्य घोरमत्यन्त गर्हितम् । दृष्ट्वा त्वन्निटिले भस्म प्राप्तवान्मामकं वपुः ॥ ५६
इत्युक्त्वा स्वभटानाशु सस्मार वरुणस्तदा । तदानीमागतास्सर्वे भटास्तस्य महाबलाः ॥ ५७
तैरयं स्वदिशं प्राप पश्चिमां तुष्टमानसः । स्वपदं प्राप तरसा भस्मसन्दर्शनात् द्विजाः ॥ ५८
श्रुत्वा चरित्रमस्याशु राजा भुजबलस्तराम् । अत्यन्ताश्चर्यसंयुक्तो भस्मन्यासक्तमानसः ॥ ५९

தத: பயோதிம் முக்த்வாயம் ப்ரதஸ்தே ஸ்வாச்ரமாயச ।
ததானீம் மகவாஞ்சீக்ரம் மாமாஹூய மஹீபதே ॥ 50
ருஷேரப்யாசமாஸாத்ய ஸாந்த்வயன்னப்ரவீத் வச: । ந கிஞ்சிதபி ஜானாதி மூடோऽயம் தபதாம் வர 51
ரக்ஷைனம் க்ருபயா ஸ்வாமின்னித்யுக்த்வா ப்ரணநாமஹி ।
ப்ரஸன்ன: ப்ராஹ வசனமகஸ்த்யோ வீக்ஷ்யமாமபி ॥ 52
பவிஷ்யதி மஹீபால: கச்சித்புஜபலாஹ்வய: । த்ருஷ்ட்வாऽஸ்ய பஸ்மநிடிலே ரக்ஷோவபுரிதம்த்ருதம் ॥ 53
த்யக்ஷ்யத்யயம் சரீரம் ஸ்வம் ஸமேஷ்யதி யதா புரா । பச்சிமாசாமனுப்ராப்ய பாலயிஷ்யதிச த்ருவம் ॥ 54
இத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ சீக்ரம் ஸ்வாச்ரமம் ப்ரதி தாபஸ: ।
ததைவாஹம் ஸமாகத்ய ந்யவஸம் பத்தனே ஸ்வகே ॥ 55
ரக்ஷோவபுரனுப்ராப்ய கோரமத்யந்தகர்ஹிதம் ।
த்ருஷ்ட்வா த்வன் நிடிலே பஸ்ம ப்ராப்தவான்மாமகம் வபு: ॥ 56
இத்யுக்த்வா ஸ்வபடானாசு ஸஸ்மார வருணஸ்ததா । ததானீமாகதாஸ்ஸர்வே படாஸ்தஸ்ய மஹா பலா:
தைரயம் ஸ்வதிசம் ப்ராப பச்சிமாம் துஷ்டமானஸ: ।
ஸ்வபதம் ப்ராப தரஸா பஸ்ம ஸந்தர்சனாத் த்விஜா: ॥ 58
ச்ருத்வா சரித்ர மஸ்யாசு ராஜா புஜபலஸ்தராம் । அத்யந்தாச்சர்ய ஸம்யுக்தோ பஸ்மன்யாஸக்தமானஸ:

அரசனே ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும் கொன்றார். (49) பிறகு அகஸ்த்ய முனிவர் ஸமுத்ரத்தைவிட்டு தனது ஆச்ரமத்துக்குப் புறப்பட்டார் ஓ அரசனே! அப்பொழுது இந்த்ரன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு (50) அம்முனிவரிடம் சென்று அவரை ஸமாதானம் செய்து கூறினான். ஓ தவச்ரேஷ்டரே இவன் மூடனாகையால் ஒன்றும் அறியமாட்டான். (51) ஆகையால் தாங்கள் தயையுடன் இவனைக் காப்பாற்றவேண்டும். என்று சொல்லி அவரை நமஸ்கரித்தான் பிறகு அகஸ்த்யரும் ஸந்தோஷப்பட்டு என்னைப்பார்த்து கூறியதாவது (52) ஓ வருணா புஜபலன் என்ற ஓர் அரசன் உண்டாகப் போகிறான். நீ அவனுடைய நெற்றியிலிருக்கும் விபூதியைப் பார்த்ததும் இந்த ராக்ஷஸ சரீரத்தை விட்டு முன்போல் உனது சொந்த சரீரத்தை அடைந்து மேற்கு திசைக்குச்சென்று அதைக்காத்து வருவாய் இது நிச்சயம் (54) என்று சொல்லி அகஸ்த்ய முனிவர் சீக்ரம் தனது ஆச்ரமம் சேர்ந்தார். பிறகு நானும் அதன்படியே மிக இகழ்ச்சியானதும் கோரமுமான ராக்ஷஸ சரீரத்தை அடைந்து பட்டணத்தில் வஸித்து வந்தேன் பிறகு தங்கள் நெற்றியில் உள்ள விபூதியைக் கண்டவுடன் எனது சொந்த சரீரத்தை அடைந்தேன் (56) என்று சொல்லி வருணன் சீக்கிரம் தன் படைகளை நினைத்தான். அப்பொழுது மிகபலசாலிகளான அவனது ஸைன்யங்கள் எல்லாம் அங்கு வந்தார்கள். (57) வருணனும் மனமகிழ்ச்சி கொண்டவனாகி அவர்களுடன் மேற்கு திசைக்குச் சென்று பஸ்மத்தைப்பார்த்த மஹிமையால் தனது ஸ்தானத்தை அடைந்தான். (58) அப்பொழுது புஜபலராஜன் வருணனுடைய கதையைக் கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தவனாய் பஸ்மாவில் அதிகப்பற்றுள்ளவனாகி (59) எப்பொழுதும்

भस्मावलिप्तसर्वाङ्गो भस्मशय्यारतस्सदा । पुत्रमित्रकलत्रैश्च भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् ॥ ६०
कैलासं प्राप देहान्ते मुदा परमया द्विजाः । य एतद्भस्ममाहात्म्यं शृणुयात्सावधानतः ॥ ६१
श्रावयेद्वा पठेद्वापि स याति परमां गतिम् । पुत्रकामो लभेत्पुत्रं धनकामो लभेद्धनम् ॥ ६२
विद्याकामः परां विद्यां मोक्षार्थी मोक्षमाप्नुयात् । स्वर्णस्तेय सुरापान ब्रह्महत्यादि पातकैः ॥ ६३
मुच्यते नात्र सन्देहो नियमाच्छ्रवणात् द्विजाः । बहुनोक्तेन किं विप्रा शृणुध्वं भावितांतराः ॥ ६४
ब्रह्महत्यादिपापानां प्रायश्चित्तमिदं स्मृतम् । सर्वोपनिषदां सारं साक्षात्सर्वेश्वरात्मकम् ॥
कृतार्था यूयमधुना वेदवेदाङ्गकोविदाः ॥ ६५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्वादशोऽध्यायः ॥

பஸ்மாவலிப்த ஸர்வாங்கோ பஸ்மசய்யாரதஸ்ஸதா ।
புத்ரமித்ரகளத்ரைச்ச புக்த்வா போகான் யதேப்ஸிதான் ॥ 60
கைலாஸம் ப்ராப தேஹாந்தே முதாபரமயா த்விஜா: ।
ய ஏதத்பஸ்ம மாஹாத்மியம் ச்ருணுயாத் ஸாவதானத: ॥ 61
ச்ராவயேத்வா படேத்வாபி ஸ யாதி பரமாம் கதிம் ।
புத்ரகாமோ லபேத்புத்ரம் தனகாமோ லபேத் தனம் ॥ 62
வித்யாகாம: பராம் வித்யாம் மோக்ஷார்தீ மோக்ஷமாப்னுயாத் ।
ஸ்வர்ணஸ்தேய ஸுராபான ப்ரும்ஹ ஹத்யாதிபாதகை: ॥ 63
முச்யதே நாத்ர ஸந்தேஹோ நியமாச்ச்ரவணாத் த்விஜா: ।
பஹுநோக்தேன கிம் விப்ரா ச்ருணுத்வம் பாவிதாந்தரா: ॥ 64
ப்ரும்ஹ ஹத்யாதி பாபானாம் ப்ராயச்சித்தமிதம் ஸ்ம்ருதம் ।
ஸர்வோபநிஷதாம் ஸாரம் ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வராத்மகம் ॥
க்ருதார்தா யூயமதுனா வேதவேதாங்ககோவிதா: ॥ 65

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்வாதசோऽத்யாய: ॥

உடல் முழுவதும் விபூதியைப் பூசிக்கொள்ளுவதிலும் திருநீரையே படுக்கையாகக் கொள்ளுவதிலும் பற்றுள்ளவனாகி தனது மனைவி புத்ரன் பந்துக்களுடன் வேண்டியபடி ஸுகங்களை அனுபவித்து (60) ஓ முனிவர்களே, சரீரத்தின் முடிவில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு கைலாஸத்தை அடைந்தார். எவன் இந்த பஸ்ம மஹிமையை கவனமாய்க்கேட்கிறானோ (61) கேட்கும்படி செய்கிறானோ அவன் மேன்மையான பதவியை அடைவான். புத்ரனை விரும்பியவன் புத்ரனையும் தனத்தை விரும்பியவன் மிகுந்த தனத்தையும் (62) வித்யையை விரும்புகிறவன் நல்ல வித்யையையும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் மோக்ஷத்தையும் அடைவான். ஓ முனிவர்களே இதை நியமத்துடன் கேட்பதால் ஸ்வர்ணஸ்தேயம், ஸுராபானம் ப்ரம்மஹத்தி முதலிய ஸகல பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிறான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே, அதிகம் கூறுவானேன் மிகுந்தமனச் சுத்தியுடன் கேளுங்கள். (64) இது ப்ரம்மஹத்தி முதலிய பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாக சொல்லப்படுகின்றது. எல்லா உப நிஷத்துக்களின் ஸாரமாகவும் ஸாக்ஷாத்ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபமாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. வேதவேதாங்கங்களில் தேர்ந்தவர்களான நீங்கள் யாவரும் இப்பொழுது க்ருதார்த்தர்களாகி விட்டீர்கள். (65)

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

॥ अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

श्री रुद्राक्षधारणात् मर्कट कुक्कुटयोः राजमन्त्रिकुले जनिः ॥

अथ रुद्राक्षमाहात्म्यं वर्णयामि द्विजोत्तमाः । सर्वाघौघहरं पुण्यं पठतां शृण्वतामपि ॥ १
भक्तिहीनोऽथवा भक्तो मूर्खो मूर्खतरोऽपिवा । रुद्राक्षं धारयेद्यस्तु मुच्यते पातकैरयम् ॥ २
महाव्रतमिदं प्राहुर्मुनय स्तत्वदर्शिनः । रुद्राक्षधारणात्पुण्यं केनवा सदृशं भवेत् ॥ ३
सहस्रं धारयेद्यस्तु रुद्राक्षाणां धृतव्रतः । सुरास्सर्वे नमन्त्येनं यथारुद्रस्तथैवसः ॥ ४
अभावे तु सहस्रस्य बाह्वोष्षोडश षोडश । एकं शिखायां करयोर्द्वादश द्वादश द्वयोः ॥ ५
द्वात्रिंशत्कण्ठदेशेतु प्रत्येकं कर्णयोश्च षट् । धारयेद्यस्तु रुद्राक्षान्रुद्रवत्पूज्यते हि सः ॥ ६
मुक्ताप्रवाळस्फटिकरौप्यवैडूर्य काञ्चनैः । धारयेद्यस्तु रुद्राक्षान् स रुद्रो नात्र संशयः ॥ ७
केवलं वापि रुद्राक्षान्रुद्रमुद्रां बिभर्ति यः । तं न स्पृशन्ति पापानि तमांसीव विभावसुम् ॥ ८

॥ அத த்ரயோதஶோऽத்யாய: ॥

ருத்ராக்ஷத்தைத் தரித்ததால் குரங்குக்கு அரசகுலத்திலும் கோழிக்கு மந்திரிகுலத்திலும் பிறப்பு ஏற்படுதல்

அத ருத்ராக்ஷமாஹாத்ம்யம் வர்ணயாமி த்விஜோத்தமா: ।
ஸர்வாகௌகஹரம் புண்யம் படதாம் ச்ருண்வதாமபி ॥ 1
பக்திஹீனோऽதவா பக்தோ மூர்கோ மூர்கதரோऽபிவா ।
ருத்ராக்ஷம் தாரயேத்யஸ்து முச்யதே பாதகைரயம் ॥ 2
மஹாவ்ரதமிதம் ப்ராஹுர்முனய ஸ்தத்வதர்சின: ।
ருத்ராக்ஷதாரணாத் புண்யம் கேனவாஸத்ருசம் பவேத் ॥ 3
ஸஹஸ்ரம் தாரயேத்யஸ்து ருத்ராக்ஷாணாம் த்ருதவ்ரத: ।
ஸுராஸ்ஸர்வே நமந்த்யேநம் யதா ருத்ரஸ்ததைவஸ: ॥ 4
அபாவேது ஸஹஸ்ரஸ்ய பாஹ்வோஷ்ஷோடச ஷோடச ।
ஏகம் சிகாயாம் கரயோர்த்வாதச த்வாதச த்வயோ: ॥ 5
த்வாத்ரிம்சத்கண்டதேசேது ப்ரத்யேகம் கர்ணயோச்ச ஷட் ।
தாரயேத்யஸ்து ருத்ராக்ஷான் ருத்ரவத் பூஜ்யதே ஹி ஸ: ॥ 6
முக்தாப்ரவாளஸ்படிகரௌப்யவைடூர்ய காஞ்சனை: ।
தாரயேத்யஸ்து ருத்ராக்ஷான் ஸ ருத்ரோ நாத்ர ஸம்சய: ॥ 7
கேவலம் வாபி ருத்ராக்ஷான் ருத்ரமுத்ராம் பிபர்தி ய: ।
தம் ந ஸ்ப்ருசந்தி பாபானி தமாம்ஸீவ விபாவஸும் ॥ 8

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! படிப்பவர்கள் கேட்பவர்களின் எல்லாபாபங்களையும் போக்கவல்லதும் புண்யமானதுமான ருத்ராக்ஷ மஹிமையை சொல்லுகிறேன். (1) கேளுங்கள் பக்தியில்லாதவனாயினும் பக்தியுள்ளவனாயினும் மூடனாயினும் மஹாமூடனாயினும் எவன் ருத்ராக்ஷத்தைத் தரிக்கிறானோ அவன் எல்லா பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். (2) தத்துவத்தை அறிந்த முனிவர்கள் இதை மஹாவ்ரதமென்று சொல்லுகிர்கள், ருத்ராக்ஷத்தை தரிப்பதால் உண்டாகும் புண்யம் எந்த புண்யத்திற்குத்தான் ஈடாகும் (3) எவன் நியமத்தோடு ஆயிரம் ருத்ராக்ஷங்களை தரிக்கிறானோ அவனை எல்லா தேவர்களும் நமஸ்கரிக்கிறார்கள் அவன் ஸ்ரீ ருத்ரனுக்கு ஒப்பானவனே. (4) ஆயிரம் ருத்ராக்ஷம் கிடைக்காவிடில் இரண்டு கைகளிலும் பதினாறு பதினாறு, சிகையில் ஒன்று ஒவ்வொரு கையிலும் பன்னிரண்டு (5) கழுத்தில் முப்பத்திரண்டு ஒவ்வொரு காதிலும் ஆறு இவ்விதம் யார் ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்கின்றாரோ அவர் ருத்ரர்போல் பூஜிக்கப்படுகிறார். (6) எவர் ருத்ராக்ஷங்களை முத்து பவழம் ஸ்படிகம் வெள்ளி தங்கம், வைடூர்யம் இவைகளோடு சேர்த்து தரிக்கின்றாரோ அவர் ஸ்ரீ ருத்ரரே என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. (7) ருத்ரமுத்திரையான ருத்ராக்ஷங்களை மட்டிலாவது தரிப்பவரை ஸூரியனை

रुद्राक्षमालया जप्तो मन्त्रोऽनन्तफलप्रदः । अरुद्राक्षजपः पुंसां तावन्मात्रफलप्रदः ॥ ९
यस्याङ्गे नास्ति रुद्राक्ष एकोऽपि बहुपुण्यदः । तस्य जन्मनिरर्थं स्यात्त्रिपुण्ड्ररहितं यथा ॥ १०
मूर्ध्नि विन्यस्य रुद्राक्षं यः स्नाति मतिमान्नरः । गङ्गास्नानफलं तस्य जायते नात्र संशयः ॥ ११
केवलं वापि रुद्राक्षान्रुद्रमुद्रां बिभर्ति यः । तं न स्पृशन्ति पापानि बहुजन्मोद्भवानि च ॥ १२
पूजयेद्यस्तु रुद्राक्षं मुक्त्वा तोयाभिषेचनम् । यत्फलं लिङ्गपूजायां तदेवाप्नोति निश्चितम् ॥ १३
एकाननाः पञ्चमुखा स्तथैवैकादशाननाः । चतुर्दशमुखाः केचिद्रुद्राक्षा लोकपूजिताः ॥ १४
भक्त्यैतान्पूजयेन्मर्त्यो दरिद्रोऽपि श्रियं लभेत् । शृणुध्वमवधानेन पुण्याख्यानानि भूसुराः ॥ १५
नन्दिग्रामे पुरा काचिन्महानन्देति विश्रुता । बभूव वारवनिता सर्वावयवसुन्दरी ॥ १६
छत्रं पूर्णेन्दु संकाशं यानं स्वर्णविराजितम् । चामराणि सुदण्डानि पादुके च हिरण्मये ॥ १७
विचित्राण्यम्बराण्यस्याश्शय्याश्चन्द्रप्रभानिभाः । गावो महिष्यश्शतशोदासाश्च बहुसंख्यकाः ॥ १८

ருத்ராக்ஷமாலயா ஜப்தோ மந்த்ரோऽனந்த பலப்ரத: ।
அருத்ராக்ஷஜப: பும்ஸாம் தாவன்மாத்ர பலப்ரத: ॥ 9
யஸ்யாங்கே நாஸ்தி ருத்ராக்ஷ ஏகோऽபி பஹுபுண்யத: ।
தஸ்ய ஜன்மநிரர்தம் ஸ்யாத் த்ரிபுண்ட்ரரஹிதம் யதா ॥ 10
மூர்த்னி வின்யஸ்ய ருத்ராக்ஷம் ய: ஸ்னாதி மதிமான்னர: ।
கங்காஸ்னானபலம்தஸ்ய ஜாயதே நாத்ர ஸம்சய: ॥ 11
கேவலம் வாபி ருத்ராக்ஷான் ருத்ரமுத்ராம் பிபர்தி ய: ।
தம் ந ஸ்ப்ருசந்தி பாபானி பஹுஜன்மோத்பவானி ச ॥ 12
பூஜயேத்யஸ்து ருத்ராக்ஷம் முக்த்வா தோயாபிஷேசனம் ।
யத்பலம் லிங்கபூஜாயாம் தேதேவாப்னோதிநிச்சிதம் ॥ 13
ஏகானனா: பஞ்சமுகா ஸ்ததைவைகாதசானனா: । சதுர்தசமுகா: கேசித்ருத்ராக்ஷா லோகபூஜிதா: ॥ 14
பக்த்யைதான் பூஜயேன்மர்த்யோ தரித்ரோऽபி ச்ரியம் லபேத் ।
ச்ருணுத்வ மவதானேன புண்யாக்யாநானிபூஸுரா: ॥ 15
நந்திக்ராமே புரா காசின் மஹானந்தேதி விச்ருதா । பபூவ வாரவனிதா ஸர்வாவயவஸுந்தரீ ॥ 16
சத்ரம் பூர்ணேந்து ஸங்காசம் யானம் ஸ்வர்ணவிராஜிதம் ।
சாமராணி ஸுதண்டானி பாதுகே ச ஹிரண்மயே ॥ 17
விசித்ராண்யம்பராண்யஸ்யாச்சய்யாச்சந்த்ரப்ரபானிபா: ।
காவோ மஹிஷ்யச்சதசோதாஸாச்ச பஹு ஸங்க்யகா: ॥ 18

இருள் அணுகாததுபோல் அவனை பாபங்கள் அணுகுவதில்லை. (8) மனிதர்களுக்கு ருத்ராக்ஷ மாலையால் ஜபிக்கப்படுகின்ற ஜபமானது அளவற்ற பயனை அளிக்கும். ருத்ராக்ஷ மாலையின்றி செய்யப்படும் ஜபமானது செய்யும் அளவே பயன் அளிக்கவல்லது. (9) அனேக புண்யங்களைக்கொடுக்கும் ருத்ராக்ஷங்களில் ஒன்றையாவது யார் உடலில் தரிக்கவில்லையோ அவனது ஜன்மம் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்காதவனின் ஜன்மம்போல் பிரயோஜனமற்றதாகும். (10) புத்திமானான எந்த மனிதன் ருத்ராக்ஷத்தை தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்னானம் செய்கிறானோ அவனுக்கு கங்காஸ்னான பலன் கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (11) ருத்ரமுத்ரையாகிற ருத்ராக்ஷங்களில் ஒன்றையாகிலும் தரிப்பவரிடத்தில் அனேக ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்டபாபங்கள் விலகிவிடும் (12) ருத்ராக்ஷத்தில் ஜலத்தை அபிஷேகம் செய்து பூஜை செய்கின்றவன் சிவலிங்கத்தில் அபிஷேகம் செய்து பூஜை செய்தபயனை அடைவான் என்பது நிச்சயம். ஒன்று ஐந்து பதினான்கு இந்த முகங்களைக்கொண்ட ருத்ராக்ஷங்கள் எல்லா உலகங்களிலும் பூஜிக்கத் தக்கவைகள் ருத்ராக்ஷங்களை பூஜை செய்யும் மனிதன் தரித்ரனாயினும் ஸம்பத்தை அடைவான். ஓ பூஸுரர்களே! ருத்ராக்ஷத்தைப்பற்றிய சிலபுண்ய கதைகளைச்சொல்லுகிறேன். கவனமாய்க்கேளுங்கள் (15) முன்பு நந்திகிராமத்தில் எல்லா அவயவங்களிலும் அழகுவாய்ந்த மஹா நந்தி என்று பிரஸித்தி பெற்ற ஒருதாஸி இருந்தாள். அவளுக்கு பூர்ண சந்திரனுக்கு ஒப்பான குடையும் ஸ்வர்ணத்தால் விளங்கும் வாஹனம், சிறந்தபிடிகளை உடைய சாமரங்கள். தங்கமயமான பாதுகைகள், (17) விசித்ரங்களான வஸ்த்ரங்கள், சந்திரகாந்திக்கு ஒப்பான படுக்கைகள்; நூற்றுக்கணக்கான பசுக்கள் எருமைகள்,

गन्ध कुङ्कुम कर्पूर कस्तूरी लेपवत्यसौ । भूषणानि परार्घाणि कोटिसंख्याधिकं धनम् ॥ १९
शिवपूजारता नित्यं सत्यधर्म परायणा । सदाशिवकथासक्ता शिवनाम जपोत्सुका ॥ २०
शिवभक्तान् द्विजान् दृष्ट्वा प्रणमन्ती सदामुदा । विनोद हेतोस्सावेश्या नाट्यमण्डप मध्यगम् ॥ २१
रुद्राक्षभूषितं चैकं मर्कटं चैव कुक्कुटम् । करताळैश्च गीतैश्च सदा नर्तयति स्वयम् ॥ २२
पुनश्च विहसत्युच्चैस्सखीभिः परिवारिता । रुद्राक्षैः कृतकेयूर कर्णाभरण कुण्डलः ॥ २३
मर्कटशिक्षया तस्याः परं नृत्यति बालवत् । शिखाग्रे बद्धरुद्राक्षः कुक्कुटः कपिनासह ॥ २४
चिरं नृत्यति नृत्यज्ञः पश्यतां चित्रमावहन् । कालेन निधनं प्राप्ताविमौ मर्कट कुक्कुटौ ॥ २५
भद्र सेनाख्य नृपतेः काश्मीरविषयेशितुः । मर्कटस्तनयो नाम्ना सुधर्मस्संबभूवहि ॥ २६
कुक्कुटस्तदमात्यस्य तारकाख्यस्सुतोऽभवत् । तावुभौ परमस्निग्धौ कुमारौ रूपसुन्दरौ ॥ २७
विद्याभ्यासरतौ बालौ सहक्रीडां प्रचक्रतुः । तावुभौ सर्वगात्रेषु रुद्राक्षकृतभूषणौ ॥ २८
हारकेयूर मकुटकुण्डलादि विभूषणम । हेमरत्नमयं मुक्त्वा रुद्राक्षं दधतुश्चतौ ॥ २९

கந்தகுங்குமகர்பூர கஸ்தூரீ லேபவத்யஸௌ | பூஷணானிபரார்காணி கோடிஸங்க்யாதிகம் தனம் || 19
சிவபூஜாரதா நித்யம் ஸத்யதர்ம பராயணா | ஸதாசிவ கதாஸக்தா சிவநாம ஜபோத்ஸுகா || 20
சிவபக்தான் த்விஜான் த்ருஷ்ட்வா ப்ரணமந்தீ ஸதாமுதா |
வினோதஹேதோஸ்ஸாவேச்யா நாட்யமண்டப மத்யகம் || 21
ருத்ராக்ஷபூஷிதஞ்சைகம் மர்கடஞ்சைவ குக்குடம் | கரதாளைச்ச கீதைச்ச ஸதாநர்தயதிஸ்வயம் || 22
புனச்ச விஹஸத்யுச்சைஸ்ஸகீபி: பரிவாரிதா | ருத்ராக்ஷை: க்ருதகேயூர கர்ணாபரண குண்டல: || 23
மர்கடச்சிக்ஷயா தஸ்யா: பரம் ந்ருத்யதி பாலவத் | சிகாக்ரே பத்தருத்ராக்ஷ: குக்குட: கபிநாஸஹ || 24
சிரம் ந்ருத்யதி ந்ருத்யக்ஞ: பச்யதாம் சித்ரமாவஹன் |
காலேன நிதனம் ப்ராப்தாவிமௌ மர்கடகுக்குடௌ || 25
பத்ரஸேனாக்ய ந்ருபதே: காச்மீரவிஷயேசிது: | மர்கடஸ்தனயோ நாம்னா ஸுதர்மஸ்ஸம்பபூவ ஹி || 26
குக்குடஸ்ததமாத்யஸ்ய தாரகாக்யஸ் ஸுதோऽபவத் |
தாவுபௌ பரமஸ்னிக்தௌ குமாரௌ ரூபஸுந்தரௌ || 27
வித்யாப்யாஸரதௌ பாலௌ ஸஹக்ரீடாம் ப்ரசக்ரது: |
தாவுபௌ ஸர்வகாத்ரேஷு ருத்ராக்ஷக்ருத பூஷணௌ || 28
ஹாரகேயூரமகுடகுண்டலாதி விபூஷணம் | ஹேம ரத்னமயம் முக்த்வா ருத்ராக்ஷம் தததுச்சதௌ || 29

அநேகம் வேலைக்காரர்கள் (18) சந்தனம் குங்குமம் கற்பூரம், கஸ்தூரி முதலிய பூசிக்கொள்ளும் த்ரவ்யங்கள் மிகுந்த விலை உள்ள ஆபரணங்கள், கோடிக்கதிகமான செல்வம் இவையாவும் இருந்தது (19) மேலும் அவள் எப்பொழுதும் சிவபூஜையில் ஈடுபட்டும், ஸத்யம் தர்மம் இவற்றில் நோக்கம் உள்ளவளாகவும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கதைகளில் ஆவல் உள்ளவளாகவும் சிவ நாமங்களை ஜபிப்பதில் விருப்பமுள்ள வளாகவுமிருந்தாள்.(20) அவள் சிவபக்தர்களான ப்ராம்மணர்களைப் பார்த்தபோதெல்லாம் நமஸ்கரிப்பாள். அந்த தாஸியானவள் ஓர் குரங்குக்கும் கோழிக்கும் ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணமாகப்பூட்டி நாட்டிய மண்ட பத்தில் வேடிக்கைக்காக எப்பொழுதும் கைத்தாளங்களாலும் பாட்டுகளாலும் தானே நாட்டியமாடும்படி செய்வாள் (22) பிறகு தோழிகள் புடைசூழ உரக்கச்சிரிப்பாள். குரங்கானது ருத்ராக்ஷங்களால் செய்யப் பட்ட தோள்வளை காதுகளுக்கு ஆபரணமான குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களை உடையதாகி அவளுடைய சிக்ஷையால் குழந்தைபோல் அழகாய் நர்த்தனம் செய்யும் கொண்டையின் நுனியில் கட்டப்பட்ட ருத்ரா க்ஷங்களை உடைய கோழியானது குரங்குடன் நாட்டிய முறைப்படி பார்பதற்கு விநோதமாய் நர்த்தனம் செய்யும் இப்படி வெகுகாலம் சென்றபிறகு அங்குரங்கு கோழி இரண்டும் மரித்தன. (25) குரங்கானது காச்மீரதேசத்தரசனான பத்ரஸேனனுக்கு ஸுதர்மன் என்ற பிள்ளையாகபிறந்தது. (26) கோழியானது அவ்வரசனுடைய மந்திரிக்கு தாரகன் என்ற பிள்ளையாகப்பிறந்தது. இவ்விரு பிள்ளைகளும் மிகுந்த ஸ்னேஹமுள்ளவர்களாகவும் மிக அழகு வாய்ந்தவர்களாகவும் (27) வித்யையைக்கற்பதில் முயன்றவர் களாகவும் இருந்துகொண்டு சிறுவயதில் சேர்ந்து விளையாடினார்கள். அவ்விருவர்களும் எல்லா அவயவங் களிலும் ருத்ராக்ஷங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு (28) தங்கமயமானதுகளும் ரத்னமயமானதுகளு மான மாலை கைவளைகேயூரம் மகுடம் குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களை விலக்கி ருத்ராக்ஷங்களையே

रुद्राक्षमालिनौ नित्यं रुद्राक्ष वरकङ्कणौ । रुद्राक्षकण्ठाभरणौ सदा रुद्राक्षकुण्डलौ ॥ ३०
कुले महति सञ्जातौ तौ भुक्त्वा भोगमीप्सितम् । पूर्वाभ्यासेन रुद्राक्षे श्रद्धाभक्ति समन्वितौ ॥
कालेन शांभवं प्राप्तौ पदं परमशोभनम् ॥ ३१
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रयोदशोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥
चित्रादाविर्भूतेन विष्णुना रुद्राक्ष महिमानुवर्णनम् ॥

पुरा पुष्करदेशस्य राजासीत्सौम्यनामवान् । सदा दुर्मार्गे निरतो नित्यं वेश्यारतिप्रियः ॥ १
तस्य भार्या वसुमती रूपयौवनशालिनी । राज्ञो वेश्याभिगमनं स्वात्मन्यरतिमीक्ष्य सा ॥ २
दुःखाक्रान्तेन मनसा चिन्तामाप निरन्तरम् । भार्यां पुरोहितस्यैत्य ततस्सत्यव्रताह्वयाम् ॥ ३
विज्ञाप्य राज्ञो दुश्चेष्टां निजदुःखस्य कारणम् । स्वस्मिन्नभिरतिस्तस्य केनवा हेतुना भवेत् ॥ ४

ருத்ராக்ஷமாலினௌ நித்யம் ருத்ராக்ஷ வரகங்கணௌ ।
ருத்ராக்ஷகண்டாபரணௌ ஸதா ருத்ராக்ஷகுண்டலௌ ॥ 30
குலேமஹதி ஸஞ்ஜாதௌ தௌ புக்த்வா போகமீப்ஸிதம் ।
பூர்வாப்யாஸேன ருத்ராக்ஷே ச்ரத்தா பக்தி ஸமன்விதௌ ॥
காலேன சாம்பவம் ப்ராப்தௌ பதம் பரமசோபனம் ॥ 31
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ரயோதசோऽத்யாய: ॥

॥ அத சதுர்தஸோऽத்யாய: ॥
சித்ரத்திலிருந்து தோன்றிய விஷ்ணு ருத்ராக்ஷத்தின் மஹிமையைக் கூறுதல்.

புரா புஷ்கரதேசஸ்ய ராஜாऽऽஸீத் ஸௌம்யநாமவான் ।
ஸதா துர்மார்கே நிரதோ நித்யம் வேச்யாரதிப்ரியா: ॥ 1
தஸ்ய பார்யா வஸுமதீ ரூபயௌவன சாலினீ । ராக்ஞோ வேச்யாபி கமனம் ஸ்வாத்மன்யரதிமீக்ஷ்யஸா 2
து:காக்ராந்தேந மனஸா சிந்தாமாப நிரந்தரம் । பார்யாம் புரோஹிதஸ்யேத்ய ததஸ்ஸத்யவ்ரதாஹ்வயாம்
விக்ஞாப்யராக்ஞோ துச்சேஷ்டாம் நிஜது:கஸ்ய காரணம் ।
ஸ்வஸ்மிந்நபிரதிஸ்தஸ்ய கேனவா ஹேதுனா பவேத் ॥ 4

தரித்துக்கொண்டார்கள் (29) அவர்கள் ருத்ராக்ஷங்களையே மாலைகளாகவும் சிறந்த கங்கணங்களாகவும் கழுத்துக்கான ஆபரணங்களாகவும் குண்டலங்களாகவும் எப்பொழுதும் தரித்துவந்தார்கள். அவர்கள் இவ்விதமாய் பெருமை பொருந்திய வம்சத்தில் தோன்றி வேண்டிய ஸுகங்களை அனுபவித்து முன் ஜன்மத்தின் பழக்கத்தால் ருத்ராக்ஷத்தில் மிக்கபக்தி ச்ரத்தை கொண்டு வெகு காலத்திற்குப்பிறகு பரமசோபனமான சிவபதத்தை அடைந்தார்கள். (31)

பதிமூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்

முன்பு எப்பொழுதும் தீய நடையில் ஈடுபட்டவனும் தினந்தோறும் வேசிகளிடத்தில் பற்றுகொண்டவனும் புஷ்கர தேசத்திற்கு அதிபனுமான ஸௌம்யன் என்ற ஒரு அரசன் இருந்தான் (1) ரூபயௌவனங்களுடன் கூடிய அவனுடைய மனைவியான வஸுமதி என்பவள் அரசன் வேசியினிடம்பற்று கொண்டிருப்பதையும் தன்னிடம் பற்றில்லாதிருப்பதையும் கண்டு அவள் (2) மிகுந்த வருத்தம் கொண்டு மனதில் எப்பொழுதும் கவலையை அடைந்தாள். பிறகு புரோஹிதரின் மனைவியான ஸத்யவிரதை என்பவளிடத்தில் சென்று (3) தன் துக்கத்திற்கு காரணமான அரசனின் கெட்ட நடத்தை

इति पृष्टवतीमेनां सा पुनः प्रत्यभाषत । रुद्राक्षधारणं भद्रे सर्ववश्यकरं परम् ॥ ५
सर्वपापहरं नृणां सर्वव्याधिनिकृन्तनम् । भूतप्रेतपिशाचाद्या न च हिंसन्ति तं नरम् ॥ ६
न च दंशन्ति सर्पाश्च धार्यते यै न वा यथा । इत्युक्त्वैकं ददौ तस्या रुद्राक्षं सा सुपावनम् । ७
सा तदादाय विश्वासात्कण्ठदेशे बबन्ध हि । तस्यामासक्तहृदयस्तद्रात्रौ स महीपतिः ॥ ८
प्रविश्य भवनं तस्यास्तया रेमेऽति मोहितः । एवमेव दिवारात्रं क्रीडयामास तां नृपः ॥ ९
तदा विचारकाभावात्सेना तस्य महीपतेः । इतस्ततस्तु दुद्राव मुक्त्वैतं मदनातुरम् ॥ १०
स पत्नस्सहसा कश्चिद्रुरोधास्य पुरं नृपः । चतुरङ्गबलैस्साकं कृतकोलाहलारवः ॥ ११
श्रुत्वैतत्स महीपालस्सेनया चावशिष्टया । प्रत्यग्रहीत्तमायान्तं कृतकोलाहलारवः ॥ १२
राज्ञोऽस्य सेना सा शीघ्राद्दुद्रावेतस्ततस्तराम् । एकाकी प्राप नगरं राजासावतिधावनात् ॥ १३
प्राप्याशु भवनं स्वस्य पत्न्यै सर्वं विबोध्य च । तस्यावास्याविनिर्मुक्तः स्वराज्ये दुःखितान्तरः ॥ १४
तदाऽस्य महिषी प्राह राजानं वीक्ष्य दुःखितम् । जयो भविष्यति क्षिप्रं धृते रुद्राक्षभूषणे ॥ १५

இதி ப்ருஷ்டவதீமேனும் ஸா புன: ப்ரத்யபாஷத । ருத்ராக்ஷ தாரணம் பத்ரே ஸர்வவச்யகரம் பரம் ॥ 5
ஸர்வபாபஹரம் ந்ருணும் ஸர்வவ்யாதி நிக்ருந்தனம் । பூதப்ரேதபிசாசாத்யா ந ச ஹிம்ஸந்தி தம் நரம் ॥ 6
ந ச தம்சந்தி ஸர்பாச்ச தார்யதே யே ந வா யதா ।
இத்யுக்த்வைகம் ததௌ தஸ்யா ருத்ராக்ஷம் ஸா ஸுபாவனம் ॥ 7
ஸா ததாதாய விச்வாஸாத் கண்டதேசே பபந்தஹி । தஸ்யாமாஸக்த ஹ்ருதயஸ்தத்ராத்ரௌ ஸ மஹீபதி:
ப்ரவிச்ய பவனம் தஸ்யாஸ்தயா ரேமே஽தி மோஹித: । ஏவமேவ திவாராத்ரம் க்ரீடயாமாஸதாம் ந்ருப: ॥ 9
ததா விசாரகாபாவாத் ஸேனுதஸ்ய மஹீபதே: । இதஸ்ததஸ்து துத்ராவ முக்த்வைதம் மதனுதுரம் ॥ 10
ஸ பத்ன: ஸஹஸா கச்சித் ருரோதாஸ்ய புரம் ந்ருப: । சதுரங்கபலைஸ்ஸாகம் க்ருதகோலாஹலாரவ: ॥ 11
ச்ருத்வைதத் ஸ மஹீபாலஸ்ஸேனயா சாவசிஷ்டயா ।
ப்ரத்யக்ரஹீத் தமாயாந்தம் க்ருதகோலாஹலாரவ: ॥ 12
ராக்ஞோஸ்ய ஸேனு ஸா சீக்ராத் துத்ராவேதஸ்ததஸ்தராம் । ஏகாகீ ப்ராபநகரம் ராஜாஸாவதி தாவனுத்
ப்ராப்யாசு பவனம் ஸ்வஸ்ய பத்ன்யை ஸர்வம் விபோத்யச ।
தஸ்தாவாஸ்தாவிநிர்முக்த: ஸ்வராஜ்யே து:கிதாந்தர: ॥ 14
ததாऽஸ்ய மஹிஷீ ப்ராஹ ராஜானம் வீக்ஷ்ய து:கிதம் ।
ஜயோ பவிஷ்யதி க்ஷிப்ரம் த்ருதே ருத்ராக்ஷ பூஷணே ॥ 15

யைத் தெரிவித்து அவனுக்கு தன்னிடத்தில் ப்ரீதி எவ்வாறு உண்டாகும் (4) என்று வினவிய அரசியைப்பார்த்து ஸத்யவ்ரதை கூறினுள். ஓ கல்யாணி ருத்ராக்ஷத்தைத்தரிப்பது எல்லோரையும் வசீகரிக்கக் கூடிய ஓர் பெரிய ஸாதனம். (5) மனிதர்களின் எல்லா பாபங்களையும் போக்கவல்லது எல்லா வ்யாதிகளையும் வேரோடு நாசம் செய்யத்தக்கது. பூதம் ப்ரேதம் பிசாசம் இவை முதலியவை ருத்ராக்ஷம் தரித்திருப்போரை துன்புறுத்துவதில்லை. (6) அதை யார் எவ்விதம் தரித்தபோதிலும் அவர்களை ஸர்ப்பங்கள் தீண்டுவதில்லை என்று சொல்லி அவளுக்கு மிகப்பரிசுத்தமான ஓர் ருத்ராக்ஷத்தைக் கொடுத்தாள் (7) அவள் அதை நம்பிக்கையோடு வாங்கிக்கொண்டு கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டாள். அன்றிரவு அரசன் அவளிடம் விருப்பமுள்ளவனுகி (8) அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று மிகுந்த மோஹத்தோடு அவளுடன் ரமித்தான். இவ்விதமாகவே அந்த அரசன் ஸ்திரீலோலனுக இருந்து வருகையில் (9) அப்பொழுது கவனிப்பாரில்லாமல் அவனது ஸைன்யங்கள் எல்லாம் காமாதுரனுன அந்த அரசனைவிட்டு இங்குமங்கும் ஓடிவிட்டன. (10) இப்படி இருக்கையில் சத்ருராஜா தனது நால்வகைப்படைகளுடன் மிக்க ஆரவாரத்துடன் வந்து சீக்கிரம் அவன் நகரை முற்றுகையிட்டான். (11) அதுகேட்டு அரசன்மீதி இருந்த படைகளோடு அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு போருக்காக வருகின்ற அவனை எதிர்த்தான். (12) உடன் ஸைன்யமெல்லாம் இங்குமங்கும் சிதறி ஓட்டமெடுத்தன பிறகு அரசன் தனியாக மிகுந்த வேகத்தோடு நகரத்தை அடைந்தான். (13) ஓடிவந்து பிறகு தனது அரண்மனைக்குள் சென்று தன்மனைவியிடம் எல்லாவற்றையும் அறிவித்து ஆட்சிபுரிவதில் பற்றற்றவனுய் வருத்தமுள்ள மனதுடன் இருந்தான். (14) அப்பொழுது அவன் மனைவியானவள். மிகவும் துக்கமடைந்திருக்கும் அரசனைப் பார்த்துச்சொன்னுள் ஓ ப்ரபுவே! ருத்ராக்ஷாபரணங்களை தரித்துக்கொண்டால் உடன் ஜயமுண்டாகும். (15) இவ்விஷ

अस्मिन्नर्थे न सन्देहः कर्तव्यो भवता प्रभो । श्रोतव्यस्ते पुराणेषु कुशलोवः पुरोहितः ॥ १६
इति तस्या वचश्श्रुत्वा समाहूय पुरोहितम् । श्रुत्वा रुद्राक्षमाहात्म्यं सर्व दुःख निवारकम् ॥ १७
बभार स महीपालो रुद्राक्षाणां सहस्रकम् । वसुमत्यपि तद्भार्या दधौ तावत्सुपावनम् ॥ १८
ततः प्रतस्थे युद्धाय सन्नद्धोऽयं महीपतिः । नियोज्य पत्नीं सारथ्ये सेना स्वस्य यतोनहि ॥ १९
प्रविश्य तान् रिपून्हत्वा दध्मौ शङ्खं महारवम् । बध्वाऽस्य देशं स्ववशे कृत्वा प्राप पुरंस्वकम् ॥ २०
तत्र स्वभवनं प्राप्य भार्यया सह भूमिपः । माहात्म्यं नितरामस्य वर्णयन् परयामुदा ॥ २१
स्वदेशस्थान् जनान् सर्वान् चक्रे रुद्राक्षधारिणः । तस्यास्तां सुकुमारौ द्वौ कुमारौ सर्वलक्षणौ ॥ २२
तत्रैकोऽतिरथाख्योऽन्यः स्मृतस्त्वविरथाख्यया । बभूवतुस्तथा कन्ये सर्वलक्षण संयुते ॥ २३
आद्या सर्वकलाज्ञान्या स्मृता चित्राङ्गनाख्यया । एतयोरपि रुद्राक्षं बबन्धायं महीपतिः ॥ २४
ब्रह्मनाथस्य तनुजः कमलाक्षाह्वयो युवा । वसन् केरळदेशेऽस्यं विवाह्यास्य कुमारिकाम् । २५

அஸ்மின்னர்தே நஸந்தேஹ: கர்தவ்யோ பவதா ப்ரபோ ।
ச்ரோதவ்யஸ்தே புராணேஷு குசலோ வ: புரோஹித: ॥ 16

இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா ஸமாஹூய புரோஹிதம் । ச்ருத்வா ருத்ராக்ஷமாஹாத்ம்யம் ஸர்வது:கநிவாரகம்
பபார ஸ மஹீபாலோ ருத்ராக்ஷாணாம் ஸஹஸ்ரகம் । வஸுமத்யபி தத்பார்யா ததௌ தாவத் ஸுபாவனம்

தத: ப்ரதஸ்தே யுத்தாய ஸன்னத்தோऽயம் மஹீபதி: ।
நியோஜ்ய பத்னீம் ஸாரத்யே ஸேனா ஸ்வஸ்ய யதோ ந ஹி ॥ 19

ப்ரவிச்யதான் ரிபூன் ஹத்வா தத்மௌ சங்கம் மஹாரவம் ।
பத்வாऽஸ்ய தேசம் ஸ்வவசே க்ருத்வா ப்ராபபுரம் ஸ்வகம் ॥ 20

தத்ர ஸ்வபவனம் ப்ராப்ய பார்யயா ஸ ஹ பூமிப: । மாஹாத்ம்யம் நிதராமஸ்ய வர்ணயன் பரயாமுதா ॥ 21

ஸ்வதேசஸ்தான் ஜனான் ஸர்வான் சக்ரே ருத்ராக்ஷதாரிண: ।
தஸ்யாஸ்தாம் ஸுகுமாரௌ த்வௌ குமாரௌ ஸர்வலக்ஷணௌ 22

தத்ரைகோऽதிரதாக்யோऽந்ய: ஸ்ம்ருதஸ்த்வ விரதாக்யயா ।
பபூவதுஸ்ததா கன்யே ஸர்வலக்ஷணை ஸம்யுதே ॥ 23

ஆத்யா ஸர்வகலாக்ஞான்யா ஸ்ம்ருதா சித்ராங்கனாக்யயா ।
ஏதயோரபி ருத்ராக்ஷம் பபந்தாயம் மஹீபதி: ॥ 24

ப்ரும்ஹநாதஸ்ய தனுஜ: கமலாக்ஷாஹ்வயோ யுவா ।
வஸன் கேரளதேசேऽயம் விவாஹ்யாஸ்ய குமாரிகாம் ॥ 25

யத்தில் ஸந்தேஹமில்லை ஆகையால் தாங்கள் அதைத் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன் மஹிமையைப்பற்றி புராணங்கள் மூலம் நன்கு அறிந்த தங்களுடைய புரோஹிதரைக்கேட்டு தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னாள் (16) இவ்வாறு அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் புரோஹிதரை அழைத்து எல்லாதுக்கங்களையும் போக்கும் ருத்ராக்ஷ மஹிமையைக் கேட்டவுடன் (17) அரசன் ஆயிரம் ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டான். அவன் மனைவியான வஸுமதியும் மிகப்பரிசுத்தங்களான அத்தனை ருத்ராக்ஷங்களை தரித்துக்கொண்டாள். (18) பிறகு அரசன் தனக்கு ஸேனையில்லாததால் மனைவியை ஸாரதியாக வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டான். (19) யுத்தகளத்துக்குச் சென்று சத்ருக்களை நாசம் செய்து வெற்றிசங்கு ஊதினான். எதிரியைக்கட்டி அவனுடைய தேசத்தையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன் நகரை அடைந்தான். (20) மனைவியோடு அரசன் தன் அரண்மனைக்குச்சென்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு ருத்ராக்ஷ மஹிமையைக்கொண்டாடி(21) தன் தேசத்துஜனங்களையெல்லாம் ருத்ராக்ஷங்களை தரிக்கச்செய்தான். அவ்வரசனுக்கு ஸர்வலக்ஷங்களுடன் கூடிய அழகிய இரு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். (22) அவர்களில் ஒருவன் அதிரதன் என்றும் மற்றவன் அவிரதன் என்றும் பெயர் படைத்தவர்கள். மேலும் அவ்வரசனுக்கு எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்திய இருபெண்களும் இருந்தனர். (23) அவர்களுள் மூத்தவள் ஸர்வகலாங்ஞா (எல்லா வித்யைகளையும் அறிந்தவள்) என்றும் மற்றவள் சித்ராங்கனா எனவும் சொல்லப்படுவார்கள். அரசன் அவ்விரு பெண்களுக்கும் கூட ருத்ராக்ஷங்களைக் கட்டினான். (24) இப்படி இருக்கையில் கேரள தேசத்தில் வஸிப்பவனான ப்ரம்மநாதன்

ज्येष्ठां सर्वकलाज्ञां तां शास्त्रोक्तेनैव वर्त्मना । तद्रात्रौ भवनेकस्मिंस्तावुभौ दंपती युतौ ॥ २६
तदानीं कमलाक्षोऽयं भूषणानि स्त्रियःकरे । दत्वा स्वीयानि तस्याश्च पेटिकायां विधाय सः ॥ २७
संयोगायाह्वयामास तां भार्यां मदनातुरः । न धार्यते त्वया पूतं रुद्राक्षं वरभूषणम् ॥ २८
तन्मया सह सङ्गस्ते न युक्तः खलु सर्वदा । इति भार्यावचश्श्रुत्वा कमलाक्षो वचोऽब्रवीत् ॥ २९
धार्यते भूषणं दिव्यं नानारत्न विचित्रितम् । तस्मादस्य किमाधिक्यं रुद्राक्षस्य वरानने ॥ ३०
इति तस्य वचः श्रुत्वा भार्या वचनमब्रवीत् । नधार्यते महामोहाद्रुद्राक्षं वरभूषणम् ॥ ३१
महापातक शेषेण दष्टोऽयं न हि संशयः । न तेन सह वासोवा संयोगोपिहि युज्यते ॥ ३२
अस्मिन्नर्थे पुराणानि प्रमाणानि न संशयः । अथवा तव विश्वासः कस्मिन्वास्ति नरोत्तमे ॥ ३३
श्रोतव्यो मत्पुरस्सोऽयं सर्वशास्त्रार्थ कोविदः । इति भार्या वचश्श्रुत्वा राजा प्राह पुनर्वचः ॥ ३४
इममर्थं यदिब्रूयात्संमतो मम पण्डितः । भविष्यामि तदा भार्या तवाहं पुरुषोऽपि सन् ॥ ३५
भविष्यसि त्वं पुरुषस्सत्यमुक्तं वरानने । लीलयैवं वचः प्राह भार्यां वीक्ष्यायमग्रतः ॥ ३६

ஜ்யேஷ்டாம் ஸர்வ கலாக்ஞாம் தாம் சாஸ்த்ரோக்தேனைவ வர்த்மனு
தத்ராத்ரௌ பவனேகஸ்மிஸ்தாவுபௌ தம்பதீ யுதௌ ॥ 26
ததானீம் கமலாக்ஷோSயம் பூஷணுனி ஸ்த்ரிய: கரே ।
தத்வா ஸ்வீயானி தஸ்யாச்ச பேடிகாயாம் விதாய ஸ: ॥ 27
ஸம்யோகாயாஹ்யவாமாஸ தாம் பார்யாம் மதனுதுர: ।
ந தார்யதே த்வயா பூதம் ருத்ராக்ஷம் வரபூஷணம் ॥ 28
தன்மயா ஸஹ ஸங்கஸ்தே ந யுக்த: கலு ஸர்வதா । இதி பார்யா வசச்ச்ருத்வா கமலாக்ஷோ வசோSப்ரவீத்
தார்யதே பூஷணம் திவ்யம் நாளுரத்ன விசித்ரிதம் । தஸ்மாதஸ்ய கிமாதிக்யம் ருத்ராக்ஷஸ்ய வரானனே
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா பார்யா வசனமப்ரவீத் । ந தார்யதே மஹாமோஹாத் ருத்ராக்ஷம் வரபூஷணம் 31
மஹாபாதகசேஷேண தஷ்டோSயம் ந ஹி ஸம்சய: ।
ந தேன ஸஹ வாஸோவா ஸம்யோகோSபி ஹி யுஜ்யதே ॥ 32
அஸ்மின்னர்தே புராணுனி ப்ரமாணுனி ந ஸம்சய: । அதவா தவ விச்வாஸ: கஸ்மின் வாஸ்தி நரோத்தமே
ச்ரோதவ்யோ மத்புரஸ்ஸோSயம் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தகோவித: ।
இதி பார்யா வச: ச்ருத்வா ராஜா ப்ராஹ புனர்வச: ॥ 34
இமமர்தம் யதிப்ரூயாத் ஸம்மதோ மம பண்டித: । பவிஷ்யாமி ததா பார்யா தவாஹம் புருஷோSபிஸன் 35
பவிஷ்யஸி த்வம் புருஷஸ்ஸத்ய முக்தம் வரானனே । லீலயைவம் வச: ப்ராஹ பார்யாம் வீக்ஷ்யாயமக்ரத:

என்ற அரசனின் புத்ரனும் யுவாவுமான கமலாக்ஷன் என்ற ராஜகுமாரன் மூத்த பெண்ணுன ஸர்வ கலாக்ஞா என்றவளை சாஸ்திர முறைப்படி கல்யாணம் செய்துகொண்டு அன்றிரவு அவ்விருவர்களும் சேர்ந்திருந்தார்கள். (26) அப்பொழுது கமலாக்ஷன் அப்பெண்ணின் ஆபரணமான ருத்ராக்ஷங்களை எல்லாம் வாங்கி பெட்டியில் வைத்து தனது ஆபரணங்களை அவள் கையில் கொடுத்து (27) மிகுந்த காமாதுரனுய் அவளை ஸம்போகத்திற்கு அழைத்தான். ஓ ஸ்வாமி! சிறந்த ஆபரணமும் பரிசுத்தமுமான ருத்ராக்ஷத்தை தாங்கள் தரிக்காததால் (28) தாங்கள் என்னுடன் சேரத்தகுதியற்றவர் என்ருள். இவ்வாறு உரைத்த தன்மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டு கமலாக்ஷன் கூறினுன். (29) சிறந்த முகத்தை உடைய ஓ பெண்ணே! பலரத்னங்களால் விசித்ரமான சிறந்த ஆபரணங்களை நான் தரித்திருக்கையில் அதைக்காட்டிலும் ருத்ராக்ஷத்துக்கு என்ன அதிகப்பெருமை இருக்கிறது என்ருன். (30) இவ்வாறு கமலாக்ஷனின் வார்த்தையைக்கேட்டு அவன் மனைவி கூறினுள். தாங்கள் மிகுந்த மோஹத்தால் சிறந்த ஆபரணமான ருத்ராக்ஷத்தை தரிக்காதபடியால் (31) மஹாபாதகங்களாகிற ஆதிசேஷனுல் நீர் தீண்டப்பட்டிருக்கிறீர் இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் தங்களுடன் சேருவதோ ஸஹவாஸம் செய்வதோ உசிதமில்லை (32) இவ்விஷயத்தில் புராணங்கள் ஆதாரங்களாகும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை அல்லது தங்களுக்கு நம்பிக்கை உள்ள எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும் நன்கறிந்த சிறந்த மனிதரையாவது என் முன்னிலையில் கேட்க வேண்டுமென்ருள். இவ்வாறுரைத்த மனைவியின் வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் மறுபடியும் கூறினுன். (34) ஓ பெண்ணே! எனக்கு ஸம்மதமான பண்டிதன் இவ்விஷயத்தை சொல்லுவாராகில் அப்பொழுது நான் புருஷனுயிருந்தாலும் உனக்கு மனைவியாவேன். (35) நீயும் எனக்கு அப்பொழுது கணவனுகப்போகிருய் என்பதை ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன் என்று அரசன் தன்மனைவி

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्यङ्गीचकार सा । तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां दंपती तौ समुत्थितौ ॥ ३७
कल्याणमण्टपं प्राप्तौ सर्वाभरणभूषितौ । तदानीमागतास्तत्र ब्राह्मणः केचनोत्तमाः ॥ ३८
द्रष्टुं कल्याणमनयोर्भूपालाश्च समागताः । समागतानियं वीक्ष्य भर्तारमवदत्सुधीः ॥ ३९
संमतस्तव कोवास्या येषु विप्रेषु भूमिपः । रुद्राक्षस्य वरिष्ठत्वं प्रष्टुं तद्धर्तुरप्यहो ॥ ४०
इति तस्या वचश्श्रुत्वा स्मितपूर्वमभाषत । पतिः — कल्याणमण्टपे ह्यस्मिन् शेषशायी जनार्दनः ॥ ४१
चित्ररूपी चित्रकुड्ये यस्तिष्ठति वरानने । अनेनोक्तं यदि तदा त्वयोक्तं तत्तथा भवेत् ॥ ४२
उत्थाय तरसा स्थित्वा बद्धाञ्जलि पुटेन वै । इति भर्तुर्वचश्श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा पुनश्च सा ॥ ४३
बद्धाञ्जलिपुटा विष्णुं चित्ररूपिणमाह हि । अस्ति चेन्महिमा विष्णो रुद्राक्षस्याघहारिणः ॥ ४४
रुद्राक्षधारिणां पापं कृतं पुण्यफलप्रदम् । कृतं च पुण्यं पापाय येनारुद्राक्षधारिणा ॥ ४५
अयमर्थो यदि हरे सत्यो वेदान्त संमतः । सर्वा विरुद्धस्सर्वत्र विश्रुतस्तव संमतः ॥ ४६

தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ததேத்யங்கீசகார ஸா ।
தஸ்யாம் ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் தம்பதீ தௌ ஸமுத்திதௌ ॥ 37

கல்யாணமண்டபம் ப்ராப்தௌ ஸர்வாபரண பூஷிதௌ ।
ததானீமாகதாஸ்தத்ர ப்ராம்ஹணா: கேச நோத்தமா: ॥ 38

த்ரஷ்டும் கல்யாணமனயோர் பூபாலாச்ச ஸமாகதா: । ஸமாகதானியம் வீக்ஷ்ய பர்தாரமவதத்ஸுதீ: ॥ 39

ஸம்மதஸ்தவ கோவாஸ்யா தேஷு விப்ரேஷு பூமிப: ।
ருத்ராக்ஷஸ்ய வரிஷ்டத்வம் ப்ரஷ்டும் தத்தர்துரப்யஹோ ॥ 40

இதி தஸ்யா வசச்ச்ருத்வா ஸ்மிதபூர்வமபாஷத ।
பதி: — கல்யாணமண்டபே ஹ்யஸ்மின் சேஷசாயீ ஜனார்தன: ॥ 41

சித்ரரூபீ சித்ரகுட்யே யஸ்திஷ்டதி வரானனே । அனேனோக்தம் யதி ததா த்வயோக்தம் தத்ததா பவேத்
உத்தாய தரஸா ஸ்தித்வா பத்தாஞ்ஜலிபுடேன வை। இதி பர்துர்வச: ச்ருத்வா ததேத்யுக்த்வா புனச்ச ஸா

பத்தாஞ்ஜலிபுடா விஷ்ணும் சித்ரரூபிணமாஹ ஹி ।
அஸ்திசேன்மஹிமா விஷ்ணோ ருத்ராக்ஷஸ்யாகஹாரிண: ॥ 44

ருத்ராக்ஷதாரிணாம் பாபம் க்ருதம் புண்யபலப்ரதம்। க்ருதஞ்ச புண்யம் பாபாய யே நா ருத்ராக்ஷதாரிணா 45
அயமர்தோ யதி ஹரே ஸத்யோ வேதாந்த ஸம்மத: । ஸர்வாவிருத்தஸ் ஸர்வத்ர விச்ருதஸ்தவ ஸம்மத:

யின் முன்னிலையில் விளையாட்டாகச் சொன்னான். (36) அவளும் அரசனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படியே ஆகட்டும் என்று அங்கீகரித்தாள். அவ்விரவு கழிந்ததும் தம்பதிகள் எழுந்து (37) ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகி கல்யாண மண்டபத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களின் கல்யாணத்தைப்பார்க்க சில சிறந்த ப்ராம்மணர்களும் அரசர்களும் அங்கே வந்தார்கள். அதிபுத்திசாலியான அப்பெண்ணானவள் அங்கு வந்திருப்போரைக்கண்டு தன் புருஷனிடம் கூறியதாவது (39) ஓ அரசனே! இங்கு வந்திருப்போருள் யாரிடம் ருத்ராக்ஷத்தின் மேன்மையைப்பற்றியும் அதைத்தரிப்போரின் மேன்மையைப்பற்றியும் கேட்க உமக்கு ஸம்மதம்? (40) இவ்வாறுரைத்த அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட கணவன் புன்சிரிப்புடன் கூறினான். ஓ பெண்ணே! இக்கல்யாண மண்டபத்தில் உள்ள சித்ரங்கள் வரையப்பட்ட சுவற்றில் சித்ர உருவமாய் ஆதிசேஷன் மீது பள்ளிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் சீக்ரம் எழுந்து அஞ்சலிசெய்து கொண்டு சொல்லுவாராகில் அப்பொழுது நீ சொல்லுவதும் அவ்விதமே ஸரியாகும் என்ற கணவனின் வார்த்யையைக்கேட்டு அவளும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு (43) அஞ்சலி செய்துகொண்டு சித்திரத்தின் உருவமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப்பார்த்துச் சொன்னாள். ஓ விஷ்ணுவே! பாபங்களைப் போக்கும் ருத்ராக்ஷத்துக்கு மஹிமை இருப்பதானால் (44) ருத்திராக்ஷம் தரித்தவர்கள் பாபம் செய்தாலும் அது புண்ணியத்தின் பலனை கொடுக்குமென்பதையும் ருத்திராக்ஷம் தரிக்காதவர்கள் என்ன புண்ணியங்கள் செய்தாலும் அவைகள் பாவங்களின் பயனையே கொடுக்குமென்பதையும் (45) ஆகிய இந்த அர்த்தங்களெல்லாம் ஸத்தியமாயும் வேதாந்தத்திற்கு சம்மதமாயும் எல்லா சாஸ்திரங்களுக்கும் விரோதமற்றதாயும் எங்கும் பிரஸித்த

तथा वदाधुना शीघ्रमुत्थायास्माद्भुजङ्गत: । स्थित्वा सुखासनं स्वामिन् यथातथ्यं शिवाज्ञया । ४७
इत्युक्तमात्रेण हरि: चित्ररूपी भयान्वित: । सत्यं सत्यं त्वया प्रोक्तं सर्ववेदान्तसंमतम् ॥ ४८
माहात्म्यमस्य देवेश: केवलं वेद शङ्कर: । जातेन यत्र कुत्रापि जातौ मर्त्येन शोभने ॥ ४९
धार्यते पावनं स्वाङ्गे रुद्राक्षं वरभूषणम् । स एव धन्य: पूज्यश्च बिभ्येऽहं तस्य सत्यत: ॥ ५०
बहुनोक्तेन किं साध्वि सर्वैर्धार्यमिदं ध्रुवम् । इत्युक्त्वा वासुदेवोऽयं पुनश्शिश्ये यथा पुरा ॥ ५१
तदेतदद्भुतं दृष्ट्वा सर्वे तत्र जना: स्थिता: । आश्चर्यमापुरत्यर्थं तस्यां विश्वासमाययु: ॥ ५२
कमलाक्षोऽपि राजायमाश्चर्येण समन्वित: । विचारमाप चात्यर्थं स्मृत्वा स्ववचनं हृदि ॥ ५३
तदानीं तं समावृत्य तस्या भृत्यवधूजना: । राजंस्त्वमधुना शीघ्रं मुक्त्वा पुरुषलक्षणम् ॥ ५४
स्त्रीचिह्नैर्वस्त्रभूषाद्यैर्भव स्ववचनं स्मरन् । परिहासवच: श्रुत्वा नृपोऽयं व्रीळयानत: ॥ ५५

ததா வதாதுநா சீக்ரமுத்தாயாஸ்மாத் புஜங்கத: ।
ஸ்தித்வா ஸுகாஸனம் ஸ்வாமின் யதாதத்யம் சிவாக்ஞயா ॥ 47

இத்யுக்தமாத்ரேண ஹரி: சித்ரரூபீ பயான்வித: ।
ஸத்யம் ஸத்யம் த்வயா ப்ரோக்தம் ஸர்வ வேதாந்த ஸம்மதம் ॥ 48

மாஹாத்ம்யமஸ்ய தேவேச: கேவலம் வேத சங்கர: ।
ஜாதேன யத்ரகுத்ராபி ஜாதௌ மர்த்யேன சோபனே ॥ 49

தார்யதே பாவனம் ஸ்வாங்கே ருத்ராக்ஷம் வரபூஷணம் ।
ஸ ஏவ தன்ய: பூஜ்யச்ச பிப்யேऽஹம் தஸ்ய ஸத்யத: ॥ 50

பஹுநோக்தேன கிம் ஸாத்வீ ஸர்வைர்தார்யமிதம் த்ருவம் ।
இத்யுக்த்வா வாஸுதேவோऽயம் புனச்சிச்யே யதா புரா ॥ 51

ததேத தத்புதம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே தத்ர ஜநா: ஸ்திதா: ।
ஆச்சர்யமாபுரத்யர்தம் தஸ்யாம் விச்வாஸமாயயு: ॥ 52

கமலாக்ஷோऽபி ராஜாய மாச்சர்யேண ஸமன்வித: ।
விசாரமாப சாத்யர்தம் ஸ்ம்ருத்வா ஸ்வவசனம் ஹ்ருதி ॥ 53

ததானீம் தம் ஸமாவ்ருத்ய தஸ்யாப்ருத்ய வதூஜநா: ।
ராஜம்ஸ்த்வ மதுநா சீக்ரம் முக்த்வா புருஷலக்ஷணம் ॥ 54

ஸ்த்ரீசின்ஹைர் வஸ்த்ரபூஷாத்யைர்பவ ஸ்வ வசனம் ஸ்மரன் ।
பரிஹாஸவச: ச்ருத்வா ந்ருபோऽயம் வ்ரீளயாநத: ॥ 55

மாயும் இருப்பது தங்களுக்கு சம்மதமானால் (46) இப்பொழுது தாங்கள் சிக்கிரம் சுகாசனமாய் இருக்கும் இந்த ஆதிசேஷனைவிட்டு எழுந்து, ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளையின்படி அதை உண்மையாய் சொல்ல வேண்டும். (47) என்று சொன்னவுடன் சித்திரத்தின் உருவமாய் இருந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வானவர் எழுந்து பயத்துடன் கூடியவராய் நீ உரைத்தது எல்லா உபநிஷத்துக்களுக்கும் ஸர்வ வேதாந்தங்களுக்கும் சம்மதமென்பது ஸத்தியம் ஸத்தியம். (48) ருத்திராக்ஷத்தின் மஹிமையை தேவர்களுக்கு ஈசனான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் மட்டுமே அறிவார். ஓ மங்களமுள்ள பெண்ணே! எப்படிப்பட்ட ஜாதியில் பிறந்த மனிதராயினும் (49) மிகப் பரிசுத்தமும் சிறந்த ஆபரணமுமாகிய ருத்திராக்ஷங்களை தனது சரீரத்தில் தரிப்பானேயாகில் அவனே தனவான். அவனே எல்லோராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவன். ஸத்தியமாய் அவனுக்கு நானும் பயப்படுகிறேன். (50) ஓ பதிவிரதையே! அதிகம் கூறுவானேன். ருத்திராக்ஷமானது யாவராலும் தரிக்கத்தக்கது என்பது நிச்சயமே எனக் கூறிவிட்டு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வானவர் முன்போல் படுத்துவிட்டார். (51) அங்கிருந்த ஜனங்கள் யாவரும் இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு அவளிடத்தில் மிகுந்த விசுவாசமடைந்தார்கள். (52) கமலாக்ஷன் என்ற அந்த அரசனும் மிகுந்த ஆச்சரியம் கொண்டவனாய் தான் சொன்ன வார்த்தையை மனதில் நினைத்து மிகவும் கவலையை அடைந்தான். (53) அவளுடைய வேலைக்காரிகள் அவனைச் சூழ்ந்துக்கொண்டு, ஓ அரசனே! தாங்கள் சொன்ன வார்த்தையை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதே சீக்கிரம் புருஷ லக்ஷணங்களை விலக்கி விட்டு (54) பெண்களுக்குரிய ஆடையாபரணங்களை தரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

स्वयं भृत्यजनान् प्राह यद्येषा पुरुषो भवेत् । तदानीमहमेतस्या भवेयं वल्लभा वधूः ॥ ५६
इत्युक्तमात्रेण तदा पुरुषोऽभूदियं वधूः । कमलाक्षोऽपि सहसा स्त्रीत्वं प्राप शिवाज्ञया ॥ ५७
कमलाक्षीति विख्याता तदारभ्येयमङ्गना । सोऽयं सर्वकलावल्लभाख्यया प्रथितो भुवि ॥ ५८
कमलाक्षी प्रणम्यैनं भर्तारं वीक्ष्य चाब्रवीत् । प्रयच्छ मम रुद्राक्षं सर्वपापौघनाशनम् ॥ ५९
सर्ववेदान्तसंसिद्धं साक्षादीशात्मकं परम् । न ज्ञायतेऽस्य माहात्म्यं केनापि प्रियपावनम् ॥ ६०
दत्तं भक्त्या समादाय दधौ स्वाङ्गे मुदान्विता । तावुभौ दंपती सम्यग्भुक्त्वा भोगांश्च तस्थतुः ॥ ६१
कमलाक्षपिता योऽसौ ब्रह्मनाथाह्वयो नृपः । केरळी तं समुद्वीक्ष्य सौख्यवन्तं महीपतिम् ॥ ६२
मम पुत्रोऽगमत् स्त्रीत्वं कमलाक्षो महीपते । सुता तवापि संप्राप्ता पुरुषत्वं सुशोभनम् ॥ ६३
अत्याश्चर्यमिदं दृष्टमनयोश्चरितं नृप । अस्ति मे तनयोऽप्यन्यो विबुधाख्यो महामतिः ॥ ६४

ஸ்வயம் ப்ருத்யஜனான் ப்ராஹ யத்யேஷா புருஷோபவேத் ।
ததானிமஹமேதஸ்யா பவேயம் வல்லபா வதூ: ॥ 56

இத்யுக்தமாத்ரேண ததா புருஷோऽபூதியம் வதூ: ।
கமலாக்ஷோऽபி ஸஹஸா ஸ்த்ரீத்வம் ப்ராப சிவாக்ஞயா ॥ 57

கமலாக்ஷீதி விக்யாதா ததாரப்யேயமங்கனா । ஸோயம் ஸர்வ கலாவல்லபாக்யயா ப்ரதிதோ புவி ॥ 58

கமலாக்ஷீ ப்ரணம்யைனம் பர்தாரம் வீக்ஷ்ய சாப்ரவீத் ।
ப்ரயச்ச மம ருத்ராக்ஷம் ஸர்வபாபௌக நாசனம் ॥ 59

ஸர்வவேதாந்த ஸம்ஸித்தம் ஸாக்ஷாதீசாத்மகம் பரம் ।
ந க்ஞாயதேऽஸ்ய மாஹாத்ம்யம் கேனாऽபி ப்ரிய பாவனம் ॥ 60

தத்தம் பக்த்யா ஸமாதாய ததௌ ஸ்வாங்கே முதான்விதா ।
தாவுபௌ தம்பதி ஸம்யக் புக்த்வா போகாம்ச்ச தஸ்தது: ॥ 61

கமலாக்ஷபிதா யோऽஸௌ ப்ரும்ஹநாதாஹ்வயோ ந்ருப: ।
கேரளிதம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய ஸௌம்யவந்தம் மஹீபதிம் ॥ 62

மம புத்ரோऽகமத் ஸ்த்ரீத்வம் கமலாக்ஷோ மஹீபதே ।
ஸுதா தவாபி ஸம்ப்ராப்தா புருஷத்வம் ஸுசோபனம் ॥ 63

அத்யாச்சர்யமிதம் த்ருஷ்டமனயோச்சரிதம் ந்ருப ।
அஸ்தி மே தனயோऽப்யன்யோ விபுதாக்யோ மஹாமதி: ॥ 64

இவ்வாறு பரிகாஸ வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் தலை வணங்கியவனாய் (55) அந்த வேலைக்காரிகளைப் பார்த்து, ஓ பெண்களே! இவள் புருஷனாகிவிட்டால் அப்பொழுது நான் இவளுக்கு அன்புள்ள மனைவியாகிவிடுகிறேன். (56) என்று அவன் சொன்ன உடன் அப்பொழுதே அப்பெண்ணானவள் சிவனின் கட்டளைப்படி புருஷனாகிவிட்டாள். கமலாக்ஷனும் சீக்கிரம் பெண்ணாகிவிட்டான். (57) அதுமுதல் அப்பெண் கமலாக்ஷி என்றும், அப்புருஷன் ஸர்வகலாவல்லபன் என்றும் உலகில் பிரஸித்தி அடைந்தார்கள். கமலாக்ஷியானவள் தன் கணவனை நமஸ்கரித்து பார்த்துக் கூறியதாவது:- எல்லா பாபக் கூட்டங்களையும் நாசம் செய்யவல்லதும், எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் கொண்டாடப்பட்டதும், ஸ்ரீ பரமேச்வர ஸ்வரூபமும், மிகச் சிறந்ததுமான ருத்திராக்ஷத்தை எனக்கு தந்து அருள வேண்டும். ஓ அன்புள்ளவரே! மிக பரிசுத்தமான இந்த ருத்திராக்ஷத்தின் மஹிமை ஒருவராலும் அறியமுடியாது என்று சொன்னாள். அப்படியே அவன் கொடுத்த ருத்திராக்ஷத்தை அவள் பக்தியோடு வாங்கி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தனது சரீரத்தில் தரித்துக்கொண்டாள். தம்பதிகளான அவ்விருவர்களும் இவ்விதம் பலகாலம் நன்கு சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (61) இப்படி இருக்கையில் கமலாக்ஷனுக்குத் தந்தையாகிய கேரள தேசாதிபதியான பிரம்மநாதன் என்ற அரசன் சௌம்யவான் என்ற அரசனைப் பார்த்து (62) ஓ ராஜேந்திரா! என் பிள்ளையான கமலாக்ஷன் பெண் தன்மையை அடைந்து விட்டான். உமது குமாரியும் மங்களமான புருஷத்தன்மையை அடைந்துவிட்டாள். (63) ஓ அரசனே! இவ்விருவர்களுடைய சரித்திரமும் மிகுந்த ஆச்சரியமாய் காண்கின்றது. எனக்கு மிக புத்திசாலியான

तस्य ते कन्यकामन्यां ख्यातां चित्राङ्गनाख्यया । प्रयच्छ विधिना राजन् सर्वलक्षणसंयुताम् ॥ ६

ब्रह्मनाथवचः श्रुत्वा सौम्यवान् पृथिवीपतिः । तथेति च ददौ कन्यां विबुधस्यात्मजां पराम् ॥ ६६

विबुधोऽपि विवाह्येनां धृतरुद्राक्षभूषणाम् । आनयित्वा स्वकं देशं प्राप कल्याणवेषतः ॥ ६७

तत्र स्थित्वातु विपुलान् भोगांश्च बुभुजे तथा । सौम्यवान् ब्रह्मनाथोऽपि धृतरुद्राक्षभूषणौ ॥ ६८

कथयन्तौ च माहात्म्यं पुराणेषु प्रसिद्धिमत् । भुक्त्वा भोगांश्च विपुलान् दृष्ट्वा दृश्यञ्च शोभनम् ॥ ६९

अन्ते च परया प्रीत्या पुत्रपौत्रकलत्रकैः । श्रीमत्कैलासमतुलं प्रापतुर्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ७०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुर्दशोऽध्यायः ॥

தஸ்ய தே கன்யகாமன்யாம் க்யாதாம் சித்ராங்கநாக்யயா ।
ப்ரயச்ச விதிநா ராஜன் ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுதாம் ॥ 65

ப்ரும்ஹநாதவச: ச்ருத்வா ஸௌம்யவான் ப்ருதிவீபதி: ।
ததேதி ச ததௌ கன்யாம் விபுதஸ்யாத்மஜாம் பராம் ॥ 66

விபுதோऽபி விவாஹ்யேநாம் த்ருதருத்ராக்ஷபூஷணாம் ।
ஆனயித்வா ஸ்வகம் தேசம் ப்ராப கல்யாண வேஷத: ॥ 67

தத்ர ஸ்தித்வாது விபுலான் போகாம்ச்ச புபுஜே ததா ।
ஸௌம்யவான் ப்ரும்ஹநாதோऽபி த்ருதருத்ராக்ஷபூஷணௌ ॥ 68

கதயந்தௌ ச மாஹாத்ம்யம் புராணேஷு ப்ரஸித்திமத் ।
புக்த்வா போகாம்ச விபுலான் த்ருஷ்ட்வா த்ருச்யஞ்ச சோபனம் ॥ 69

அந்தேச பரயா ப்ரீத்யா புத்ரபௌத்ர களத்ரகை: ।
ஸ்ரீமத்கைலாஸமதுலம் ப்ராபதுர் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 70

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுர்தசோऽத்யாய:

விபுதன் என்ற மற்றோர் பிள்ளை இருக்கிறான் (64) அவனுக்கு ஸகல லக்ஷணங்களும் அமைந்த 'சித்திராங்கனை' என்ற உனது மற்றொரு கன்னிகையை விதிப்படி விவாஹம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் எனக் கேட்டான். பிரம்மநாதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சௌம்யவான் என்ற அரசனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சிறந்த தனது பெண்ணை விபுதனுக்கு கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்தான். (66) விபுதனும் ருத்திராக்ஷங்களை ஆபரணமாய் தரித்த அப்பெண்ணை மணந்து கொண்டு கல்யாண கோலத்தோடு தன் தேசத்திற்கு அழைத்து வந்தான். (67) அங்கு இருந்துகொண்டு அவன் அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்தான். மேலும் சௌம்யவான் பிரும்மநாதன் அவ்விருவர்களும் ருத்திராக்ஷங்களை ஆபரணங்களாகத் தரித்துக்கொண்டு, (68) புராணங்களில் பிரசித்தியடைந்த ருத்திராக்ஷ மஹிமையை சொல்லிக்கொண்டு, அளவற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்து, அநேகம் மங்களக் காட்சிகளைப் பார்த்து (69) முடிவில் ஓ முனிவர்களே! பிள்ளை, பேரன், மனைவி இவர்களோடும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் நிகரற்றதும் லக்ஷ்மி விலாசம் பொருந்தியதுமான கைலாச பதவியை அடைந்தார்கள்.

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

रुद्राक्षधारण महिम्नामार्जारेण स्वर्गात् कल्पवृक्षानयनम् ॥

अथान्यदपि रुद्राक्षमाहात्म्यं वर्णयाम्यहम् । सिन्धुदेशे पुरं किञ्चिद्भूचक्राख्यं सु शोभनम् ॥ १
तत्र कश्चिद्द्विजश्रेष्ठस्सुप्रदीपाह्वयो महान् । रुद्राक्षमालाभरणो रुद्रे विन्यस्तमानसः ॥ २
पुत्राः पौत्रास्तदीया ये सर्वे रुद्राक्षभूषणाः । एवं वसन् सुप्रदीपो नियमञ्च चकार वै ॥ ३
रुद्राक्षधारिणामन्नं दास्याम्यहमनुत्तमम् । नेतरेषां महापापकलुषीकृतचेतसाम् ॥ ४
श्रुत्वाऽस्य नियमं कश्चिद्योगाङ्काख्यो यतीश्वरः । योगमार्गैकनिरतस्सर्वशास्त्रार्थकोविदः ॥ ५
समागतः पुरं शीघ्रात्सर्वैर्बहुमतो जनैः । न धारयत्ययं पुण्यं रुद्राक्षं वरभूषणम् ॥ ६
तस्मादेनमसौ विप्रस्सुप्रदीपो महामतिः । नाङ्गीचकार भिक्षांच नोक्तवानस्य योगिनः ॥ ७
एवं दिनेषु कतिषु गतेष्वयमतिक्रुधा । गृहेषु भिक्षाव्याजेन तद्गृहद्वारमागतः ॥ ८

॥ அத பஞ்சதஶோऽத்யாய: ॥

ருத்ராக்ஷத்தை தரித்த மஹிமையால் பூனை ஸ்வர்கத்திலிருந்து கல்பவிருக்ஷத்தை கொண்டுவருதல்

அதான்யதபி ருத்ராக்ஷ மாஹாத்ம்யம் வர்ணயாம்யஹம் ।
ஸிந்துதேசே புரம் கிஞ்சித் பூசக்ராக்யம் ஸு சோபனம் ॥ 1
தத்ர கச்சித்த்விஜச்ரேஷ்டஸ் ஸுப்ரதீபாஹ்வயோ மஹான் ।
ருத்ராக்ஷமாலாபரணோ ருத்ரே வின்யஸ்தமானஸ: ॥ 2
புத்ரா: பௌத்ராஸ்ததீயாயே ஸர்வே ருத்ராக்ஷ பூஷணா: ।
ஏவம் வஸன் ஸுப்ரதீபோ நியமஞ்ச சகார வை ॥ 3
ருத்ராக்ஷதாரிணமன்னம் தாஸ்யாம்யஹ மனுத்தமம் ।
நேதரேஷாம் மஹாபாபகலுஷீக்ருதசேதஸாம் ॥ 4
ச்ருத்வாऽஸ்ய நியமம் கச்சித் யோகாங்காக்யோ யதீச்வர: ।
யோகமார்கைகநிரதஸ்ஸர்வசாஸ்த்ரார்தகோவித: ॥ 5
ஸமாகத: புரம் சீக்ராத் ஸர்வைர்பஹுமதோ ஜனை: ।
ந தாரயத்யயம் புண்யம் ருத்ராக்ஷம் வரபூஷணம் ॥ 6
தஸ்மாதேநமஸௌ விப்ரஸ்ஸுப்ரதீபோ மஹாமதி: ।
நாங்கீசகார பிக்ஷாஞ்ச நோக்தவானஸ்ய யோகின: ॥ 7
ஏவம் திநேஷு கதிஷு கதேஷ்வய மதிக்ருதா । க்ருஹேஷு பிக்ஷாவ்யாஜேன தத்க்ருஹத்வாரமாகத: 8

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! ருத்திராக்ஷ மஹிமையைப் பற்றிய மற்றொரு சரித்திரத்தை சொல்லுகிறேன். ஸிந்து தேசத்தில் பூ சக்கரம் என்ற மங்களமான ஓர் சிறிய பட்டிணம் இருக்கிறது. (1) அதில் மஹிமை பொருந்தியவரும், ருத்திராக்ஷ மாலைகளை ஆபரணமாகக் கொண்டவரும், ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடத்தில் நிலைத்த மனதுடையவருமான ஸுப்ரதீபன் என்ற ஓர் சிறந்த பிராம்மணர் இருந்தார். (2) அவருடைய பிள்ளைகளும், பேரன்களும் மற்றும் அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் யாவரும் ருத்திராக்ஷத்தை ஆபரணமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்விதமாக ஸுப்ரதீபன் வசித்து வருகையில் ஓர் உறுதி செய்து கொண்டான். (3) நான் ருத்திராக்ஷங்களை தரிப்பவர்களுக்கே சிறந்த அன்னத்தைக் கொடுப்பதேயன்றி மகா பாபங்களால் கலங்கிய மனமுடைய மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை என உறுதி செய்து கொண்டான். (4) இவனது நியமத்தைக் கேட்டு யோகமார்க்கத்தை நாடியவரும், எல்லா சாஸ்த்திரார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்தவருமான யோகாங்கர் என்ற ஓர் சிறந்த ஸன்யாஸியானவர் (5) சீக்கிரமாக அப்பட்டிணத்திற்கு வந்து அங்குள்ள மற்ற எல்லா ஜனங்களாலும் நன்கு வெகுமதிக்கப் பட்டவராய் இருந்து வந்தார். அவர் சிறந்த ஆபரணமும் புண்ணியத்தை அளிப்பதுமான ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிப்பதில்லை. (6) ஆகையால் மிக புத்திசாலியான ஸுப்ரதீபனும் அந்த யோகிச்வரரை ஆதரிக்கவில்லை. அவருக்கு பிக்ஷையும் கொடுக்கவில்லை. (7) இவ்விதம் சில தினங்கள் சென்றபின் அந்த யோகீச்வரர் மிகுந்த கோபத்துடன் வீடுகளில் பிக்ஷை வாங்கும் வியாஜமாய் அந்த ஸுப்ரதீபனுடைய

तमागतञ्च विज्ञाय सर्वे तद्गृहवासिनः । नाङ्गीचक्रुस्स्थितास्तूष्णीमजानन्त इवान्तरे ॥ ९
सुप्रतीपस्स्वयं पश्चाद्विनिर्गत्य गृहाद्बहिः । किमर्थमागतं गच्छ भिक्षा नास्ति गृहे मम ॥ १०
गृहेष्वन्येषु सर्वेषु भिक्षामट यथेच्छया । रुद्राक्षधारिणामन्नं नेतरेषां च मद्गृहे ॥ ११
न धार्यते त्वया विप्र रुद्राक्षं सर्वपापहम् । इति तस्य वचः श्रुत्वा गच्छ गच्छ पुरो मम ॥ १२
भिक्षा न दीयते तुभ्यमित्युवाच द्विजोत्तमः । एवं निशम्य वचनं सुप्रदीपस्य धीमतः ॥ १३
रुषा बभाषे वचनं परुषाक्षरसंयुतम् । निशम्य वचनं तस्य योगिनो निष्ठुरं तदा ॥ १४
सुप्रतीपात्मजाः क्रुद्धास्तमपृष्ट्वा दुराशयम् । तदीयेनैव दण्डेन निरस्यन् दूरतो द्विजाः ॥ १५
ततस्ससंभ्रमं क्रुद्धस्सन्यासी तत्पुराधिपम् । सालंकाख्यं समासाद्य सर्वमस्मै न्यवेदयत् ॥ १६
सालंकोऽपि नृपश्रेष्ठः श्रुत्वा तदनुपूर्वशः । स्वकीयै रानयामास सुप्रतीपं भटैस्तदा ॥ १७
सन्यासिनं समायान्तं भिक्षार्थं तव वेश्मनि । किमुच्चाटयितुं युक्तमदत्वा तं बलात्पुनः ॥ १८
परुषं वचनं चोक्तं स्वकीयैः पुत्रकैर्वत । इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा सुप्रतीपोऽब्रवीद्वचः ॥ १९

தமாகதஞ்ச விக்ஞாய ஸர்வே தத்க்ருஹவாஸின: |
நாங்கீசக்ருஸ் ஸ்திதாஸ்தூஷ்ணீமஜானந்த இவாந்தரே || 9
ஸுப்ரதீபஸ் ஸ்வயம் பச்சாத் வினிர்கத்ய க்ருஹாத்பஹி: |
கிமர்தமாகதம் கச்ச பிக்ஷா நாஸ்தி க்ருஹே மம || 10
க்ருஹேஷ்வன்யேஷு ஸர்வேஷு பிக்ஷாமட யதேச்சயா |
ருத்ராக்ஷதாரிணாமன்னம் நேதரேஷாஞ்ச மத்க்ருஹே || 11
ந தார்யதே த்வயா விப்ர ருத்ராக்ஷம் ஸர்வபாபஹம் | இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா கச்ச கச்ச புரோ மம || 12
பிக்ஷா நதீயதே துப்யமித்யுவாச த்விஜோத்தம: | ஏவம் நிசம்ய வசனம் ஸுப்ரத்பஸ்ய தீமத: || 13
ருஷாபாஷே வசனம் பருஷாக்ஷர ஸம்யுதம் | நிசம்ய வசனம் தஸ்ய யோகினோ நிஷ்டுரம் ததா || 14
ஸுப்ரதீபாத்மஜா: க்ருத்தாஸ்தமப்ருஷ்ட்வா துராசயம் |
ததீயேனைவ தண்டேன நிரஸ்தன் தூரதோ த்விஜா: || 15
ததஸ்ஸ ஸம்ப்ரமம் க்ருத்தஸ்ஸன்யாஸீ தத்புராதிபம் |
ஸாலங்காக்யம் ஸமாஸாத்ய ஸர்வமஸ்மைந்வேதயத் || 16
ஸாலங்கோऽபி ந்ருபச்ரேஷ்டச்ச்ருத்வா ததனு பூர்வச: |
ஸ்வகீயை ரானயாமாஸ ஸுப்ரதீபம் படைஸ்ததா || 17
ஸன்யாஸினம் ஸமாயாந்தம் பிக்ஷார்தம் தவ வேச்மனி | கிமுச்சாடயிதும் யுக்தமதத்வா தம் பலாத்புன: 18
பருஷம் வச்னம் சோக்தம் ஸ்வகீயைர்புத்ரகைர்பத | இதி ராக்ஞோவச: ச்ருத்வா ஸுப்ரதீபோऽப்ரவீத் வச:

வீட்டு வாசற்படிக்கு வந்தார். (8) அவ்வீட்டிலுள்ள யாவரும் அவர் வந்ததை அறிந்திருந்தும் அறியாதவர்கள் போல் அவரை ஆதரிக்காமல் பேசாமல் உள்ளே இருந்துவிட்டார்கள். (9) பிறகு ஸுப்ரதீபர் வெளியே வந்து நீர் எதற்காக இங்கு வந்தீர். உமக்கு எமது வீட்டில் பிக்ஷை இல்லை. சென்று விடும். (10) மற்ற வீடுகளில் உமதிஷ்டப்படி பிக்ஷை வாங்குங்கள். எனது வீட்டில் ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிப்பபர்களுக்கு அன்னமிடுவதேயன்றி மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை. (11) ஓ பிராம்மணரே! எல்லா பாவங்களையும் போக்கவல்ல ருத்திராக்ஷமானது உம்மால் தரிக்கப்படவில்லை. என் முன் நிற்காதீர்கள். உமக்கு பிக்ஷைப் போடப் போவதில்லை என்று சொன்னார். புத்திமானான ஸுப்ரதீபன் அவ்வாறு உரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டு யோகியானவர் மிகுந்த கோபத்துடன் சில கொடூர வார்த்தைகளைச் சொன்னார். யோகிச்வரருடைய கொடிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் அப்பொழுது (14) ஸுப்ரதீபனின் பிள்ளைகள் மிகுந்த கோபம் கொண்டு கெட்ட எண்ணமுள்ள அந்த யோகீஸ்வரரை ஒன்றும் பேசாமல் அவருடைய தடியாலேயே அவரை தூரத்தில் தள்ளினார்கள். ஓ முனிவர்களே! (15) பிறகு ஸன்யாஸியான அவர் மிகுந்த கோபம் கொண்டவராகி மிகுந்த பரபரப்புடன் அந்த தேசத்து அரசனான ஸாலங்கராஜனிடம் சென்று அவனிடத்தில் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தார். ராஜேந்திரனான ஸாலங்கனும் அவைகளை ஆதியோடந்தமாய்க் கேட்டு, அப்பொழுது தன் தூதர்களைக் கொண்டு ஸுப்ரதீபரை அழைத்துவரச் செய்தான். (17) உமது வீட்டிற்கு பிக்ஷைக்காக வந்த இந்த ஸன்யாஸியை அவருக்கு பிக்ஷை கொடாமல் பலவந்தமாய் தள்ளிவிட்டது நியாயமாகுமா? (18) உமது பிள்ளைகள் அவரை கொடுமையாக

न सन्यासाश्रमो राजन्विना रुद्राक्षधारणम् । रुद्राक्षधारणं ह्यङ्गं सर्वस्यैवाश्रमस्य च ॥ २०
रुद्राक्षधारणेनैव मुक्तिर्ज्ञानान्न केवलात् । इति वेदाश्च चत्वारो वदन्ति किल सादरम् ॥ २१
किञ्चास्ति नियमः कश्चिन्मम राजन्निमं शृणु । रुद्राक्षधारिणामन्नं दास्याम्यहमनेनसाम् ॥ २२
स वन्द्यो मम राजेन्द्र योवा कोवाऽस्तु मानवः । स पूज्यस्सहि धर्मात्मा यथा देवो महेश्वरः ॥ २३
नेतरेषाञ्च डंभानामन्नं दास्याम्यनुत्तमम् । न पूज्योऽयं महापापी वरीयानाश्रमेष्वपि ॥ २४
सुप्रतीपस्य वचनं श्रुत्वा राज्ञोऽस्य सन्निधौ । सन्यासी च पुनः कोपादिदं वचनमब्रवीत् ॥ २५
किं साध्यमस्ति रुद्राक्षधारणेन मम द्विज । किमायाति धृते तस्मिन्रुद्राक्षे तव भूसुर ॥ २६
गत्वाऽहमधुना शीघ्रं देवलोकमनुत्तमम् । पुष्पाणि योगमाहात्म्यात्कल्पवृक्षस्य चानये ॥ २७
यदि शक्तिस्तव भवेदेवं रुद्राक्षधारणात् । तदा त्वयोक्तममखिलं सत्यमेव भविष्यति ॥ २८
इति तस्य वचश्श्रुत्वा योगिनोऽयं महीसुराः । यदि गत्वा पुरं दैवं योगाभ्यासेन केवलम् ॥ २९
आनयिष्यसि पुष्पाणि त्वमाशु सुरशाखिनः । तदास्ति मद्गृहे कश्चिन्मार्जारशिशुरुज्वलः ॥ ३०

ந ஸன்யாஸாச்ரமோ ராஜன்விநு ருத்ராக்ஷதாரணம் |
ருத்ராக்ஷதாரணம் ஹ்யங்கம் ஸர்வஸ்யைவாச்ரமஸ்யச || 20
ருத்ராக்ஷதாரணேனைவ முக்திர்ஞானான்ன கேவலாத் | இதி வேதாச்ச சத்வாரோ வதந்தி கில ஸாதரம் 21
கிஞ்சாஸ்தி நியம: கச்சின் மம ராஜந்நிமம் ச்ருணு | ருத்ராக்ஷதாரிணுமன்னம் தாஸ்யாம்யஹமநேனஸாம்
ஸ வந்த்யோ மம ராஜேந்த்ர யோவா கோவாऽஸ்து மானவ: |
ஸ பூஜ்யஸ்ஸஹி தர்மாத்மா யதாதேவோ மஹேச்வர: || 23
நேதரேஷாஞ்ச டம்பானுமன்னம் தாஸ்யாம்யனுத்தமம் | ந பூஜ்யோऽயம் மஹாபாபீ வரீயாநாச்ரமேஷ்வபி
ஸுப்ரதிபஸ்ய வசனம் ச்ருத்வா ராக்ஞோऽஸ்ய ஸன்னிதௌ |
ஸன்யாஸீச புன: கோபாதிதம் வசனமப்ரவீத் || 25
கிம் ஸாத்யமஸ்தி ருத்ராக்ஷதாரணேன மம த்விஜ | கிமாயாதி த்ருதே தஸ்மின் ருத்ராக்ஷே தவ பூஸுர 26
கத்வாऽஹமதுனு சீக்ரம் தேவலோகமனுத்தமம் |
புஷ்பாணி யோகமாஹாத்ம்யாத் கல்பவ்ருக்ஷஸ்ய சானயே || 27
யதி சக்திஸ்தவ பவேதேவம் ருத்ராக்ஷதாரணுத் | ததா த்வயோக்தமகிலம் ஸத்யமேவ பவிஷ்யதி || 28
இதி தஸ்ய வச:ச்ருத்வா யோகினோऽயம் மஹிஸுரா: |
யதி கத்வா புரம் தைவம் யோகாப்யாஸேன கேவலம் || 29
ஆனயிஷ்யஸி புஷ்பாணி த்வமாசு ஸுரசாகின: | ததாஸ்தி மத்க்ருஹே கச்சின் மார்ஜார் சிசுருஜ்வல: 30

வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது ரொம்பக் கஷ்டம் என்றான். இவ்வாறு அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுப்ரதிபன் பதில் சொன்னான். (19) ஓ ராஜேந்திரா! ருத்திராக்ஷ தாரணமில்லாமல் ஸன்யாஸ ஆசிரமமே இல்லை. ஏனெனில் எல்லா ஆசிரமங்களுக்கும் ருத்திராக்ஷத்தை தரிப்பதே முக்கிய அங்கமாகிறது. (20) ருத்ராக்ஷத்தை தரித்தாலன்றி ஞானத்தால் மட்டில் மோக்ஷம் ஏற்படாதென்று நான்கு வேதங்களும் அன்போடு சொல்லுகின்றன. (21) அன்றியும் ஓ அரசனே! எனக்கு ஓர் நியமமுண்டு. அதைக் கேளும். பாபமற்றவர்களான ருத்ராக்ஷதாரிகளுக்கே நான் அன்னம் போடுகிறேன். (22) ஓ ராஜேந்த்ர, ருத்ராக்ஷத்தைத் தரிப்பவர் யாராயினும் அவர் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவர். ஸ்ரீ மஹேச்வரரைப் போல அவரே பூஜிக்கத் தக்கவர். அவரே தர்மாத்மா. (23) மற்ற டாம்பிகர்களுக்கு நான் சிறந்த அன்னம் இடுவதில்லை. அந்த பாபியானவன் ஆச்ரமங்களில் சிறந்தவனாயினும் பூஜிக்கத் தக்கவனல்ல (24) என்றான். ஸுப்ரதிபன் அரசன் முன்னிலையில் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஸன்யாஸி மிகுந்த கோபத்துடன் பின்னும் உரைத்ததாவது: (25) ஓ ப்ராம்மணரே! எனக்கு ருத்ராக்ஷத்தைத் தரிப்பதால் ஆகவேண்டியதென்ன? அந்த ருத்ராக்ஷத்தை தரிப்பதால் உனக்கு என்ன வந்துவிட்டது? (26) நான் எனது யோக மஹிமையால் இப்பொழுதே உத்தமமான தேவ லோகத்திற்குச் சீக்ரம் சென்று கற்பக வ்ருக்ஷத்தின் புஷ்பங்களைக்கொண்டு வருவேன். (27) ருத்ராக்ஷத்தை தரிப்பதால் உனக்கு இவ்வித திறமை இருக்குமாகில் நீ சொல்லியதெல்லாம் உண்மையேயாகும். (28) இவ்வாறு ஸன்யாஸியின் வார்த்தையைக் கேட்டு பிராமணர் கூறியதாவது: ஓ தபஸ்வியே! நீர் உமது யோகாப்யாஸ பலத்தால் தேவலோகம் சென்று வெறும் கற்பக வ்ருக்ஷத்தின் மலரைக் கொண்டுவருவீராகில் அப்பொழுது எனது வீட்டிலிருக்கும் அழகிய ஓர் பூனைக் குட்டியானது (30) ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்துக்

देवलोकं समासाद्य पूजितस्सकलैस्सुरैः । सुशीघ्रं धृतरुद्राक्षः कल्पवृक्षं सु शोभनम् ॥ ३१
आनयिष्यति रुद्राक्षधारणेनैव सत्यतः । सुप्रतीपवचः श्रुत्वा यतिः कोपाकुलस्तदा ॥ ३२
एवं यदि भवेद्वाक्यं तव विप्र तदादितः । वन्द्यो मम भवान्विप्र भविता नात्र संशयः ॥ ३३
रुद्राक्षधारणं श्रेष्ठं तदा सर्वेषु कर्मसु । उक्त्वैवं योगमार्गस्थः पश्यत्सु सकलेष्वपि ॥ ३४
प्राणानायम्य विधिना खमशिश्रयदुज्ज्वलः । गत्वा सुरपुरं शीघ्रात्कल्पवृक्षप्रसूनकम् ॥ ३५
समानीयागमन्मध्यं सभायां भूमिपाश्रितम् । ददौ प्रसूनं भूपस्य हस्ते तत्सुरशाखिनः ॥ ३६
दृष्ट्वा तदद्भुतं सर्वे महदाश्चर्यसंयुताः । तुष्टुवुस्तं नृपेन्द्राद्यास्सर्वे तत्र सभासदः ॥ ३७
एवं योगिनमानीय कल्पवृक्षप्रसूनकम् । समागतमयं दृष्ट्वा सुप्रतीपो महीसुरः ॥ ३८
स्वपुत्रं प्रेषयामास स्वगृहं प्रति बुद्धिमान् । मार्जारशिशुमानेतुं धृतरुद्राक्षभूषणम् ॥ ३९
स तु शीघ्रं गृहं गत्वा तमानिन्ये सभान्तरे । तं समादाय मार्जारं सुप्रतीपोऽब्रवीद्वचः ॥ ४०
राजन्रुद्राक्षमाहात्म्याद्गत्वा स्वर्लोकमद्भुतम् । मार्जारोऽयं देवतरुं समानेष्यति शीघ्रतः ॥ ४१

தேவலோகம் ஸமாஸாத்ய பூஜிதஸ்ஸகலைஸ்ஸுரை: ।
ஸுசீக்ரம் த்ருதருத்ராக்ஷ: கல்பவ்ருக்ஷம் ஸுசோபனம் ॥ 31
ஆனயிஷ்யதி ருத்ராக்ஷ தாரணேனைவ ஸத்யத: । ஸுப்ரதீபவச: ச்ருத்வா யதி: கோபாகுலஸ்ததா ॥ 32
ஏவம் யதி பவேத் வாக்யம் தவ விப்ர ததாதித: । வந்த்யோ மம பவான்விப்ர பவிதா நாத்ர ஸம்சய: ॥ 33
ருத்ராக்ஷதாரணம் ச்ரேஷ்டம் ததா ஸர்வேஷு கர்மஸு ।
உக்த்வைவம் யோகமார்கஸ்த: பச்யத்ஸு ஸகலேஷ்வபி ॥ 34
ப்ராணாநாயம்ய விதினா கமசிச்ரயதுஜ்வல: । கத்வா ஸுரபுரம் சீக்ராத் கல்பவ்ருக்ஷப்ரஸூனகம் ॥ 35
ஸமானீயாகமன்மத்யம் ஸபாயாம் பூமிபாச்ரிதம் । ததௌ ப்ரஸூனம் பூபஸ்ய ஹஸ்தே தத்ஸுரசாகின:
த்ருஷ்ட்வா ததத்புதம் ஸர்வே மஹதாச்சர்ய ஸம்யுதா: ।
துஷ்டுவுஸ்தம் ந்ருபேந்த்ராத்யாஸ்ஸர்வே தத்ர ஸபாஸத: ॥ 37
ஏவம் யோகினமானீய கல்பவ்ருக்ஷப்ரஸூனகம் । ஸமாகதமயம் த்ருஷ்ட்வா ஸுப்ரதீபோ மஹீஸுர: ॥ 38
ஸ்வபுத்ரம் ப்ரேஷயாமாஸ ஸ்வக்ருஹம் ப்ரதிபுத்திமான் । மார்ஜாரசிசுமானேதும் த்ருதருத்ராக்ஷபூஷணம்
ஸ து சீக்ரம் க்ருஹம் கத்வா தமானின்யே ஸபாந்தரே ।
தம் ஸமாதாய மார்ஜாரம் ஸுப்ரதீபோऽப்ரவீத் வச: ॥ 40
ராஜன் ருத்ராக்ஷமாஹாத்ம்யாத் கத்வா ஸ்வர்லோகமத்புதம் ।
மார்ஜாரோऽயம் தேவதரும் ஸமானேஷ்யதி சீக்ரத: ॥ 41

கொண்டு தேவலோகம் சென்று எல்லா தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு அதி சீக்ரத்தில் மங்களமான கல்ப வ்ருக்ஷத்தையே (31) ருத்ராக்ஷத்தை தரித்த மஹிமையால் ஸத்யமாய்க் கொண்டு வரும் என்றுரைத்த ஸுப்ரதீபனின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸன்யாஸி மிகுந்த கோபமடைந்து (32) ஓ ப்ராம்மணரே, இப்பொழுது நீர் சொல்லியபடி நடத்திவிட்டால் என்னால் வணங்கத் தக்கவராவீர் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. (33) மேலும் அப்பொழுது எல்லாக் கர்மாக்களிலும் ருத்ராக்ஷத்தை தரிப்பது மிக உத்தமமாகும் என்று சொல்லிவிட்டு அந்த ஸன்யாஸி எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் யோக மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்து (34) முறைப்படி மூச்சை அடக்கி ஆகாசத்தை அடைந்து ஜ்வலித்துக்கொண்டு தேவலோகம் சென்று சீக்கிரம் கற்ப வ்ருக்ஷத்தின் மலரை (35) கொண்டுவந்து அரசனுடைய ஸபா மத்தியத்தை அடைத்து அத்தேவ வ்ருக்ஷத்தின் மலரை அரசன் கையில் கொடுத்தார். (36) அப்பொழுது அங்கிருந்த யாவரும் அவ்வத்புதத்தைக் கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அரசன் முதலிய ஸபையில் உள்ள யாவரும் அந்த யோகியை துதித்தார்கள். (37) இவ்வாறாக அந்த யோகீச்வரர் கற்ப வ்ருக்ஷத்தின் மலர் கொண்டுவந்ததைப் பார்த்து மிக புத்திசாலியான ஸுப்ரதீகன் என்ற ப்ராம்மணன் (38) தன் வீட்டிலிருக்கும் ருத்ராக்ஷம் கட்டிய பூனைக்குட்டியைக் கொண்டுவரும்படி தன் புத்திரனை அனுப்பினான். (39) அவனும் சீக்கிரம் வீடு சென்று பூனைக்குட்டியை ஸபையின் நடுவிற்குக் கொண்டுவந்தான். ஸுப்ரதீபன் அப் பூனைக்குட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கூறியதாவது: (40) ஓ அரசனே! ருத்ராக்ஷத்தின் மகிமையால் இப்பூனைக்குட்டி தேவலோகத்திற்குச் சென்று சீக்கிரம் கற்ப வ்ருக்ஷத்தையே

इत्युक्त्वा पाणिना विप्रस्तमंबरतलेऽक्षिपत् । तदानीमागतं तत्र विमानमति शोभनम् ॥ ४२
पश्यत्सु तत्र सर्वेषु जनेष्वारुह्य तत्पुनः । स्वर्गलोकं ययौ शीघ्रं मार्जारोऽपि महीसुराः ॥ ४३
तमायान्तं सुराधीशो विज्ञाय सहसा बली । प्रत्यग्रहीत्समारुह्य गजमल्लं स्वसेनया ॥ ४४
अवरुह्य गजात्तूर्णमभ्याशं प्राप्य तस्य च । भक्तिनम्रो विमानस्थं गजस्कंधे विधाय च ॥ ४५
विज्ञायागमनं तस्य मनसा वृत्रहा सुधीः । आघ्राय च शिरस्तस्य नेत्रयोस्तं विधाय च ॥ ४६
स्वीयैराभरणैरेनं समलंकृत्य बुद्धिमान् । विधाय पूजामत्यर्थं पुनस्तंच सुरद्रुमम् ॥ ४७
सुप्रतीपवचश्श्रुत्वा तिष्ठाभ्याशे महात्मनः । उक्त्वैवं वृक्षमतुलं प्रेषयित्वा सुरेश्वरः ॥ ४८
वेदसिद्धाह्वयं देवं प्रेषयित्वाऽमुना सह । मार्जारं तं यथापूर्वं व्योमयाने विधाय च ॥ ४९
प्रणम्य परया प्रीत्या प्रेषयामास देवपः । इत्थं संप्रेषितस्तेन मार्जारोऽयं मरुत्वता ॥ ५०
आरुह्याशु विमानं तत् व्योममार्गमशिश्रयत् । क्षणेन तत्सभामध्यं प्राप ताभ्यां परिष्कृतः ॥ ५१
अवरुह्य विमानास्स्वादभ्याशं द्विजन्मनः । प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा प्रणम्य विनयेन च ॥ ५२

இத்யுக்த்வா பாணிநா விப்ரஸ்தமம் பரதலேऽக்ஷிபத் । ததானீமாகதம் தத்ர விமானமதி சோபனம் ॥ 42
பச்யத்ஸு தத்ர ஸர்வேஷு ஜனேஷ்வாருஹ்ய தத்புன: ।
ஸ்வர்கலோகம் யயௌ சீக்ரம் மார்ஜாரோऽபி மஹீஸுரா: ॥ 43
தமாயாந்தம் ஸுராதீசோ விக்ஞாய ஸஹஸாபலீ । ப்ரத்யக்ரஹீத் ஸமாருஹ்ய கஜமல்லம் ஸ்வஸேனயா 44
அவருஹ்ய கஜாத்தூர்ணமப்யாசம் ப்ராப்யதஸ்யச । பக்திநம்ரோ விமானஸ்தம் கஜஸ்கந்தே விதாயச 45
விக்ஞாயா கமனம் தஸ்ய மனஸா வ்ருத்ரஹா ஸுதீ: । ஆக்ராயச சிரஸ்தஸ்ய நேத்ரயோஸ்தம் விதாயச 46
ஸ்வீயைராபரணைரேனம் ஸமலங்க்ருத்ய புத்திமான் । விதாய பூஜாமத்யர்தம் புனஸ்தஞ்ச ஸுரத்ருமம் 47
ஸுப்ரதீப வச: ச்ருத்வா திஷ்டாப்யாசே மஹாத்மன: ।
உக்த்வைவம் வ்ருக்ஷமதுலம் ப்ரேஷயித்வா ஸுரேச்வர: ॥ 48
வேதசித்தாஹ்வயம் தேவம் ப்ரேஷயித்வாऽமுனா ஸஹ ।
மார்ஜாரம் தம் யதாபூர்வம் வ்யோமயானே விதாயச ॥ 49
ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா ப்ரேஷயாமாஸ தேவப: ।
இத்தம் ஸம்ப்ரேஷிதஸ்தேன மார்ஜாரோऽயம் மருத்வதா ॥ 50
ஆருஹ்யாசு விமானம் தத்வ்யோமமார்கமசிச்ரயத் ।
க்ஷணேன தத்ஸபாமத்யம் ப்ராபதாப்யாம் பரிஷ்க்ருத: ॥ 51
அவருஹ்ய விமானாத்ஸ்வாதப்யாசம் த்விஜஜன்மன: । ப்ரதக்ஷிணத்ரயம் க்ருத்வா ப்ரணம்ய வினயேனச

கொண்டுவரப் போகிறது (41) என்று சொல்லி அப்பூனையைக் கையால் ஆகாயத்தில் எறிந்தான். அப்பொழுது அங்கு மங்களமான ஓர் சிறந்த விமானம் வந்தது. (42) அங்கிருந்த ஜனங்கள் யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் பூனைக்குட்டி அவ்விமானத்திலேறிக்கொண்டு சீக்கிரம் ஸ்வர்கலோகம் சென்றது. ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே ! (43) அப்பொழுது பலவானான தேவராஜனும் அப்பூனைக்குட்டி வருவதை அறிந்து சீக்கிரம் தனது சிறந்த ஐராவதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு ஸேனைகளோடு அதை எதிர்கொண்டு சென்றான். (44) அதனருகில் சென்றவுடன் சீக்கிரம் யானையை விட்டிறங்கி பக்தியால் வணங்கியவனாகி அப்பூனைக்குட்டியை யானையின் கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டு புத்திசாலியான இந்திரன் அது வந்த கார்யத்தை மனதினால் அறிந்து அதை எடுத்து முத்தமிட்டு தன் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு கண்களில் ஒத்திக்கொண்டு (46) தனது ஆபரணங்களால் அதை அலங்கரித்து நன்கு பூஜித்து பின்பு கற்ப வ்ருக்ஷத்தைப் பார்த்து (47) ஓ கற்ப வ்ருக்ஷமே ! மஹாத்மாவாகிய ஸுப்ரதீபர் சொல்லைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர் ஸமீபத்திலிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி நிகரற்ற கற்ப வ்ருக்ஷத்தை அனுப்பி (48) அதோடுகூட வேதஸித்தன் என்ற தேவனை அனுப்பிவிட்டு பூனைக்குட்டியையும் முன்போல் விமானத்தில் ஏற்றிவைத்து நமஸ்கரித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அனுப்பினான். பிறகு அப்பூனைக்குட்டியும் இவ்விதம் இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டு (50) விமானத்திலேறிக்கொண்டு சீக்ரம் ஆகாய மார்க்கமாய்ச் சென்று வேதஸித்தன் கற்பக வ்ருக்ஷத்தோடு ப்ரகாசிக்கின்றதாகி ஓர் க்ஷணத்தில் அரசனுடைய ஸபையின் நடுவை அடைந்தது. (51) விமானத்திலிருந்து இரங்கி ஸுப்ரதீபன் அருகில் வந்து அவரை மும்முறை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து (52) அந்த ராஜ ஸபை

तस्थौ तस्याग्रतस्तस्यां सभायां ब्राह्मणोत्तमाः । भक्त्या प्रदक्षिणीकृत्य वेदसिद्धाह्वयोऽमरः ॥ ५३
प्रणम्य सुप्रतीपं तं जगादेन्द्रं वचस्तदा । निष्कण्टकमहं स्वर्गं कृपया तव केवलम् ॥ ५४
पालयामि सदा स्मृत्वा भवन्तं त्वां शिवप्रियम् । इति देवेन्द्रवचनमुक्त्वाऽयं पूजितोऽमुना ॥ ५५
स्वर्गं तदनुमत्याशु विमानेनाप सोऽमरः । कल्पद्रुमोऽपि तं विप्रं विधाय त्रिःप्रदक्षिणम् ॥
प्रणम्य परया भक्त्या तस्थे तस्याग्रतो द्विजाः ॥ ५६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चदशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षोडशोऽध्यायः ॥

श्री रुद्राक्षधारणमहिम्ना मार्जारशिशोः देवलोके इन्द्रसत्कारः ॥

दृष्ट्वैतदखिलं राजा विस्मयाविष्टमानसः । उत्थाय तरसा विप्रं प्रणम्य विनयेन च ॥ १
भयेन च समाविष्टो मार्जारं वीक्ष्य तं तदा । प्राप्तस्त्वया कथं स्वर्गस्तत्रेन्द्रेण च किं कृतम् ॥ २

தஸ்தௌ தஸ்யாக்ரதஸ்தஸ்யாம் ஸபாயாம் ப்ராம்ஹணோத்தமா:
பக்த்யா ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய வேதஸித்தாஹ்வயோऽமர: ॥ 53
ப்ரணம்ய ஸுப்ரதீபம் தம் ஜகாதைந்த்ரம் வசஸ்ததா ।
நிஷ்கண்டமஹம் ஸ்வர்கம் க்ருபயா தவ கேவலம் ॥ 54
பாலயாமி ஸதா ஸ்ம்ருத்வா பவந்தம் த்வாம் சிவப்ரியம் ।
இதி தேவேந்த்ரவசன முக்த்வாऽயம் பூஜிதோऽமுனா ॥ 55
ஸ்வர்கம் ததனுமத்யாऽசு விமானேநாப ஸோமர: ।
கல்பத்ருமோऽபி தம் விப்ரம் விதாய த்ரி:ப்ரதக்ஷிணம் ॥
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா தஸ்தே தஸ்யாக்ரதோ த்விஜா: ॥ 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சதசோऽத்யாய:

॥ அத ஷோடசோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ருத்ராக்ஷத்தின் பெருமையால் ஸ்வர்கத்தில் பூனைக்கு இந்திரனின் உபசாரம்

த்ருஷ்ட்வைததகிலம் ராஜா விஸ்மயாவிஷ்டமானஸ: । உத்தாய தரஸா விப்ரம் ப்ரணம்ய வினயேதச ॥ 1
பயேன ச ஸமாவிஷ்டோ மார்ஜாரம் வீக்ஷ்ய தம் ததா ।
ப்ராப்தஸ்த்வயா கதம் ஸ்வர்கஸ்தத்ரேந்த்ரேண ச கிம் க்ருதம் ॥ 2

யின் முன்னால் வந்து நின்றது. ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே, வேதஸித்தன் என்ற தேவனும் ஸுப்ரதீபனை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து அப்பொழுது இந்திரனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கூறினான். ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குப் பிரியரான தங்களுடைய தயவால் தங்களை எப்பொழுதும் மனதினால் நினைத்துக் கொண்டு பகைவர்கள் அற்றவனாய் ஸ்வர்க்கத்தை ஆண்டு வருகிறேன் என்ற தேவேந்திரனின் வார்த்தையைச் சொல்லியவுடன் ஸுப்ரதிபனால் பூஜிக்கப்பட்டு (55) அவனிடம் விடை பெற்று விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு சீக்கிரம் ஸ்வர்க்கலோகம் அடைந்தான். ஓ வேதியர்களே, கற்பக வ்ருக்ஷமும் பக்தியோடு ஸுப்ரதீபரை மூன்று ப்ரதக்ஷிணங்கள் செய்து மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அவர் முன்னிலையில் நின்றது. (56)

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

அரசன் இவை யாவற்றையும் கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்த மனமுடையவனாய் சீக்கிரம் எழுந்து ஸுப்ரதிபனைப் பணிவுடன் வணங்கி (1) பயத்துடன் கூடியவனாய் அப் பூனைக்குட்டியைப் பார்த்து நீ எவ்வாறு ஸ்வர்க்கம் சென்றாய்? இந்த்ரன் அங்கு உனக்கு என்ன செய்தான்? (2) மேலும்

किमुक्तं वचनं ब्रूहि मार्जार वद तत्त्वतः । इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा सुप्रतीपश्शिवं स्मरन् ॥ ३
स्वर्गलोकस्त्वया प्राप्तो दृष्टश्च सुरपुङ्गवः । पूजितस्तेन मार्जार शिशो तत्त्वं शिवाज्ञया ॥ ४
मुक्त्वाशु वचनाच्छक्तिं वद सर्वं सदुत्तरम् । इति ब्रुवति विप्रेन्द्रे तस्मिन्रुद्राक्षभूषणे ॥ ५
मार्जारोऽपि समुत्थाय बद्धाञ्जलिपुटोऽब्रवीत् । आरुह्य सुन्दरं दिव्यं विमानमहमुज्ज्वलम् ॥ ६
स्वर्गमापं सुरेशो मां द्रष्टुं प्रत्यग्रहीन्मुदा । ततस्ससंभ्रमं दृष्ट्वा चावरुह्य गजाद्द्रुतम् ॥ ७
पाणिभ्यां मां समालिंग्य शिरश्चाघ्राय भक्तितः । गजस्कन्धं समारोप्य भूषयन् भूषणैः स्वकैः ॥ ८
वृत्तान्तमखिलं ज्ञात्वा कल्पवृक्षामरावुभौ । योजयित्वा मया साकं विधायापचितिं पराम् ॥ ९
प्रेषयामास मतिमान् भक्त्या परमया सह । तदानीं तस्य महिषी शची प्रोवाच देवपम् ॥ १०
मार्जारोऽयमिमां पूजां कथमर्हति देवप । कोऽयं समागतः कस्माद्देशादेतद्वद प्रभो ॥ ११
इति तस्या वचः श्रुत्वा सुरेशः प्राह तां पुनः । बिभर्त्ययं परं पुण्यं रुद्राक्षं रुद्रभूषणम् ॥ १२
स एव धन्यः पूज्योऽपि सर्वैर्देवैश्च मानुषैः । धार्यते येन रुद्राक्षं देहिनां पावनं प्रिये ॥ १३

கிமுக்தம் வசனம் ப்ரூஹி மார்ஜாரவத தத்வத: |
இதி ராக்ஞோ வசச்ச்ருத்வா ஸுப்ரதீபச்சிவம் ஸ்மரன் || 3
ஸ்வர்கலோகஸ்த்வயா ப்ராப்தோ த்ருஷ்டச்ச ஸுரபுங்கவ: |
பூஜிதஸ்தேன மார்ஜாரசிசோ தத்வம் சிவாக்ஞயா || 4
முக்த்வாசு வசனாச்சக்திம் வத ஸர்வம் ஸதுத்தரம் |
இதி ப்ருவதி விப்ரேந்த்ரே தஸ்மின் ருத்ராக்ஷ பூஷணே || 5
மார்ஜாரோऽபி ஸமுத்தாய பத்தாஞ்ஜலி புடோऽப்ரவீத் |
ஆருஹ்ய ஸுந்தரம் திவ்யம் விமானமஹமுஜ்வலம் || 6
ஸ்வர்கமாபம் ஸுரேசோ மாம் த்ருஷ்டும் ப்ரத்ய க்ரஹீன் முதா |
ததஸ்ஸ ஸம்ப்ரமம் த்ருஷ்ட்வா சாவருஹ்ய கஜாத் த்ருதம் || 7
பாணிப்யாம் மாம் ஸமாலிங்க்ய சிரச்சாக்ராய பக்தித: |
கஜஸ்கந்தம் ஸமாரோப்ய பூஷயன் பூஷணை: ஸ்வகை: || 8
வ்ருத்தாந்தமகிலம் ஞாத்வா கல்பவ்ருக்ஷாமராவுபௌ |
யோஜயித்வா மயா ஸாகம் விதாயாபசிதிம் பராம் || 9
ப்ரேஷயாமாஸ மதிமான் பக்த்யா பரமயா ஸஹ | ததானீம் தஸ்ய மஹிஷீ சசீ ப்ரோவாச தேவபம் || 10
மார்ஜாரோऽயமிமாம் பூஜாம் கதமர்ஹதி தேவப | கோऽயம் ஸமாகத: கஸ்மாத்தேசாதே தத்வத ப்ரபோ 11
இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா ஸுரேச: ப்ராஹதாம் புன: |
பிபர்த்யயம் பரம் புண்யம் ருத்ராக்ஷம் ருத்ரபூஷணம் || 12
ஸ ஏவ தன்ய: பூஜ்யோऽபி ஸர்வைர்தேவைச்ச மானுஷை: |
தார்யதே யேன ருத்ராக்ஷம் தேஹிநாம் பாவனம் ப்ரியே || 13

என்ன சொன்னான்? இவை யாவற்றையும் உண்மையாய்ச் சொல்லவேண்டும் என்ற அரசனின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுப்ரதீபர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை மனதில் தியானித்துக் கொண்டு (3) ஓ பூனைக்குட்டியே, நீ ஸ்வர்க்கம் சென்றதையும், தேவேந்த்ரனைப் பார்த்ததையும், நீ அவனால் பூஜிக்கப்பட்டதையும், நீ சிவனின் கட்டளைப்படி உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று சொன்னவுடன் அதற்குப் பேசும் சக்தி ஏற்பட்டது. ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணமாகக் கொண்ட ஸுப்ரதீபர் இவ்வாறு சொன்னவுடன் (5) பூனைக்குட்டி எழுந்து கைகூப்பிக்கொண்டு சொன்னதாவது: ஓ ராஜேந்த்ர! நான் மிகுந்த அழகுள்ளதும், ப்ரகாசிக்கின்றதுமான திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு (6) ஸ்வர்க்க லோகம் சென்றவுடன் தேவராஜன் என்னைப் பார்ப்பதற்காக எதிர்கொண்டு வந்தான். பிறகு என்னைப் பார்த்து பரபரப்புடன் சீக்கிரம் ஐராவதத்தை விட்டிறங்கி (7) பக்தியுடன் என்னைத் தழுவி முத்தமிட்டு உச்சி முகர்ந்து யானையின் கழுத்தில் ஏற்றி வைத்து தனது ஆபரணங்களால் என்னை அலங்கரித்து (8) மேன்மையாகப் பூஜித்து நான் வந்த வரலாறுகளை அறிந்துகொண்டு புத்திசாலியான இந்த்ரன் பக்தியோடு கற்பக வ்ருக்ஷத்தையும் ஓர் தேவனையும் என்னுடன் சேர்த்து அனுப்பினான். அப்பொழுது அவன் மனைவியான இந்த்ராணி தேவராஜனைப் பார்த்து கூறியதாவது: (10) ஓ தேவேந்த்ர, இந்த பூனையானது இப்பேர்ப்பட்ட பூஜையைச் செய்வதற்கு எவ்வாறு தகுதி வாய்ந்ததாகும்? இது யார்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறது? என்பதையும் சொல்லவேண்டும். (12) என்ற இந்த்ராணியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இந்த்ரன்

न ज्ञायते त्वया किंवा रुद्राक्षमहिमा प्रिये । अत्र पुण्यां कथां मत्तः श्रृणुष्वावहिता प्रिये ॥ १४
पूर्वेद्युश्शङ्करं प्राप्य प्रेतराट्सहकिङ्करैः । प्रणम्य परया भक्त्या मन्दरे चारुकन्दरे ॥ १५
पृष्टः प्रोवाच देवेन स्वस्यागमनमत्र च । धर्मः — जय शंभो महादेव भक्तवत्सल विश्वप ॥ १६
त्वयैवेदं पुरा दत्तं पदं मम महेश्वर । क्रियते च मया पूजा भक्तानां तव पावनी ॥ १७
भवाब्धिपोते भगवंस्त्वयि ये विमुखा जनाः । पीड्यन्ते पापिनस्तेवै नरके दुःखसागरे ॥ १८
त्वया कृता च मर्यादा कुत्रवा वितथा भवेत् । धर्माधर्माह्वयौ मार्गौ कल्पितौ भवता प्रभो ॥ १९
सुखं धर्मफलं शंभो दुःखं पापफलं तथा । विनिर्मितं भगवता देवदेवेन शङ्कर ॥ २०
तद्धेतुस्स्वर्गनरकौ भवतैवहि कल्पितौ । तदत्र मामकैर्दूतैः पीडितं नरके भृशम् ॥ २१
महापापिनमासाद्य भवदीयगणाः प्रभो । दिव्यं विमानमारोप्य नानारत्नविचित्रितम् ॥ २२
सन्ताड्य मामकान् दूतान् कैलासं निन्युरे बत । इति ब्रुवति कीनाशे भयाकुलितमानसे ॥ २३
प्राह गंभीरया वाचा भैरवस्तं शिवाग्रतः । किमस्य पुण्यं मतिमन्नास्ति कीनाश शोभनम् ॥ २४

ந க்ஞாயதே த்வயா கிம் வா ருத்ராக்ஷ மஹிமா ப்ரியே ।
அத்ர புண்யாம் கதாம் மத்தச்ச்ருணுஷ்வா வஹிதா ப்ரியே ॥ 14
பூர்வேத்யுச்சங்கரம் ப்ராப்ய ப்ரேதராட்ஸஹகிங்கரை: । ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா மந்தரே சாருகந்தரே 15
ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாச தேவேன ஸ்வஸ்யாகமன மத்ரச ।
தர்ம: — ஜய சம்போ மஹாதேவ பக்தவத்ஸல விச்வப ॥ 16
த்வயைவேதம் புராதத்தம் பதம் மம மஹேச்வர । க்ரியதேச மயா பூஜா பக்தானாம் தவ பாவனீ ॥ 17
பவாப்திபோதே பகவன் த்வயியே விமுகாஜனா: । பீட்யந்தே பாபினஸ்தேவை நரகே து:கஸாகரே ॥ 18
த்வயா க்ருதாச மர்யாதா குத்ரவா விததா பவேத் ।
தர்மாதர்மாஹ்வயௌ மார்கௌ கல்பிதௌ பவதா ப்ரபோ ॥ 19
ஸுகம் தர்மபலம் சம்போ து:கம் பாபபலம் ததா । வினிர்மிதம் பகவதா தேவ தேவேன சங்கர ॥ 20
தத்தேதுஸ் ஸ்வர்கநரகௌ பவதைவஹி கல்பிதௌ । ததத்ரமாமகைர் தூதைர் பீடிதம் நரகே ப்ருசம் 21
மஹாபாபிநமாஸாத்ய பவதீயகணா: ப்ரபோ । திவ்யம் விமானமாரோப்ய நானாரத்ன விசித்ரிதம் ॥ 22
ஸந்தாட்யமாமகான் தூதான் கைலாஸம் நின்யுரே பத । இதி ப்ருவதி கீநாசே பயாகுலிதமானஸே ॥ 23
ப்ராஹ கம்பீரயா வாசா பைரவஸ்தம் சிவாக்ரத: । கிமஸ்ய புண்யம் மதிமன் நாஸ்திகீநாச சோபனம் ॥ 24

அவனைப் பார்த்துச் சொன்னான். ஓ தேவி, இப்பூனையானது ருத்ரனுக்கு ஆபரணமும் சிறந்ததும் புண்யமுமான ருத்ராக்ஷத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. (13) ஓ அன்புள்ளவளே, ப்ராணிகளில் எவர் மிகப் பரிசுத்தமான ருத்ராக்ஷத்தைத் தரிக்கிறாரோ அவரே பாக்யவான். அவரே எல்லா தேவர்களாலும் மனுஷ்யர்களாலும் பூஜிக்கத் தக்கவர். (14) ஓ அன்பு வாய்ந்தவளே, ருத்ராக்ஷத்தின் மகிமையை நீ அறியமாட்டாயா? அதைப்பற்றி நான் ஓர் புண்ய கதையைச் சொல்லுகிறேன். கவனமாய்க் கேள். (15) நேற்றையதினம் அழகிய குகைகளை உடைய மந்தர பர்வதத்தில் பரமசிவனை யமதர்மராஜன் தனது தூதர்களோடு வந்து அடைந்து மிகுந்த பக்தியோடு அவரை வணங்கி (16) தான் இங்கு வந்த வரலாற்றை பரமேச்வரனால் கேட்கப்பட்டு கூறியதாவது: ஓ சம்புவே, ஓ மஹாதேவ, பக்தர்களிடம் அன்பு கொண்டவரே, உலகங்களைக் காப்பவரே, தாங்கள் ஜயத்துடன் வாழவேண்டும். (17 ஓ மஹேச்வர, தங்களால்தான் முன்பு எனக்கு இந்த பதவி கொடுக்கப்பட்டது. நான் தங்களுடைய பக்தர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த பூஜை செய்து வருகிறேன். (18) ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்திற்குத் தெப்பம் போன்ற ஸ்ரீபகவானே, தங்களிடம் பராமுகமாயிருக்கிற ஜனங்கள் எல்லாம் துக்கக் கடலான நரகத்தில் கஷ்டப்பட்டு வருகிறார்கள். (19) தங்களால் செய்யப்பட்ட சட்டமானது எங்குதான் மீறத் தகும்? ஓ ப்ரபு! வேதங்களால் தர்மமென்றும் அதர்மமென்றும் இரு வழிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. (20) ஓ சங்கர! தேவாதி தேவனான தங்களால் தர்மத்தின் பயனாக ஸுகமும், அதர்மத்தின் பயனாக துக்கமும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. (21) மேலும் அந்த ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்காக ஸ்வர்க்கமும் நரகமும் தங்களாலேயே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் எனது தூதர்களால் நரகத்தில் மிகுதியாய் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்ற (22) ஓர் மஹாபாபியை ஓ ப்ரபுவே, தங்களுடைய கணங்கள் வந்து பல ரத்னங்களால் விசித்ரமான ஓர் திவ்ய விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு (23) எனது தூதர்களையும் அடித்து அவனை கைலாஸத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். இது மிகுந்த கஷ்டம். இவ்வாறு யமன் பயத்தால் கலங்கிய

इह जन्मनि सत्यं त्वं वदात्र शिवसन्निधौ । इति तस्य वचश्श्रुत्वा भैरवस्य स धर्मराट् ॥ २६
चित्रगुप्तं निजाभ्याशे स्थितं दृक्संज्ञयावदत् । चित्रगुप्तस्ततो देवं प्रणम्याञ्जलि हस्तवान् ॥ २७
जगाद भैरवं वीक्ष्य प्रश्रयावनतः पुरः । प्रसीद देवदेवेश करुणाकर भैरव ॥ २८
देशे कलिङ्गसंज्ञे यत्पुरं व्याघ्राभिधं महत् । तत्रास्तेऽयं महापापी जामित्राख्यो महाखलः ॥ २९
जारजस्यास्य पापस्य जननी व्यभिचारिणी । जारौषधवशात्पापामृतैषा किल देवप ॥ ३०
जारेण रक्षितः पापी जनकेनैषदुष्टधीः । कालेन यौवने प्राप्ते महाव्यामोहकारणे ॥ ३१
चौर्यं कृत्वापि दुष्टात्मा कामबाणेन पीडितः । दासीसंगरतो नित्यं सवयोभिश्च तादृशैः ॥ ३२
द्रव्याभावात्पुनः कस्मिन् दिवसे जनकंचतम् । जघान बतपापिष्ठः कपटेन दुरात्मवान् ॥ ३३
मद्यपायी सदा तद्वन्मांसभोज्यतिवञ्चकः । स्तेयं कुर्वन् दिने कस्मिन् दृष्टोऽयं ग्रामपालकैः ॥ ३४
ताडितः पीडितो नित्यं निहतः पितृकानने । नकिञ्चिदस्य पापस्य पुण्यम् जन्मनि विद्यते ॥ ३५

இஹ ஜன்மனி ஸத்யம் த்வம் வதாத்ர சிவஸன்னிதௌ ।
இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா பைரவஸ்ய ஸ தர்மராட் ॥ 26
சித்ரகுப்தம் நிஜாப்யாசே ஸ்திதம் த்ருக்ஸம்ஞயாऽவதத் ।
சித்ரகுப்தஸ்ததோ தேவம் ப்ரணம்யாஞ்ஜலி ஹஸ்தவான் ॥ 27
ஜகாத பைரவம் வீக்ஷ்ய ப்ரச்ரயாவனத: புர:। ப்ரஸீத தேவதேவேச கருணாகர பைரவ ॥ 28
தேசே கலிங்கஸம்ஞேயத்புரம் வ்யாக்ராபிதம் மஹத் ।
தத்ராஸ்தேऽயம் மஹாபாபீ ஜாமித்ராக்யோ மஹாகல: ॥ 29
ஜாரஜஸ்யாஸ்ய பாபஸ்ய ஜனனி வ்யபிசாரிணி । ஜாரௌஷதவசாத் பாபா ம்ருதைஷாகில தேவப ॥ 30
ஜாரேண ரக்ஷித: பாபீ ஜனகேனைஷ துஷ்டதீ: ।
காலேன யௌவனே ப்ராப்தே மஹாவ்யாமோஹ காரணே ॥ 31
சௌர்யம் க்ருத்வாபி துஷ்டாத்மா காமபாணேன பீடித: ।
தாஸீஸங்கரதோ நித்யம் ஸவயோபிச்ச தாத்ருசை: ॥ 32
த்ரவ்யாபாவாத் புன: கஸ்மின் திவஸே ஜனகஞ்ச தம் । ஜகான பத பாபிஷ்ட: கபடேன துராத்மவான் 33
மத்யபாயீ ஸதா தத்வன் மாம்ஸ போஜ்யதிவஞ்சக: ।
ஸ்தேயம் குர்வன் தினேகஸ்மின் த்ருஷ்டோऽயம் க்ராமபாலகை: 34
தாடித: பீடிதோ நித்யம் நிஹத: பித்ருகானனே । ந கிஞ்சிதஸ்ய பாபஸ்ய புண்யம் ஜன்மனி வித்யதே 35

மனமுடையவனாய் சொன்னவுடன் (24) ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியானவர் பரமேச்வரன் முன்னிலையில் இந்த யமனைப் பார்த்து கம்பீரமான வாக்குடன் கூறியதாவது : ஓ புத்திசாலியான தர்மனே, இவனுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் மங்களத்தைக் கொடுக்கும் புண்யமானது என்ன இல்லை ? அதை நீ இப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸன்னிதியில் உண்மையாகச் சொல் என்ற அப்பைரவரின் வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் தர்மராஜன் (26) தன் ஸமீபத்தில் நின்ற சித்ரகுப்தனை கண் ஜாடை செய்தான். பிறகு சித்ரகுப்தன் பைரவரை நமஸ்கரித்து கைகூப்பிக்கொண்டு அவர் முன்னிலையில் அவரைப் பார்த்தவாறு பயத்தினால் வணக்கமுற்றவனாய்க் கூறியதாவது : ஓ தேவாதி தேவ ! கருணைக் கடலான பைரவமூர்த்தியே ! தாங்கள் எனக்கு அருள் புரியவேண்டும். (28) கலிங்க தேசத்தில் உள்ள வ்யாக்ரபுரமென்ற பெரிய பட்டணத்தில் மிகக் கொடியவனாகிய ஜாமித்ரன் என்ற இந்த மஹாபாபி இருந்து வந்தான். கள்ளப் புருஷனுக்குப் பிறந்தவனான இப் பாதகனுடைய தாயானவள் ஓர் வ்யபிசாரி. ஓ தேவரக்ஷக ! இப்பாவியானவள் கள்ளப் புருஷனால் மருந்திடப்பட்டு மரித்தாள். (30) கொடிய புத்தியை உடைய இப்பாதகன் கள்ள புருஷனான தகப்பனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தான். நாளடைவில் இவனுக்கு மிகுந்த மோஹத்தை உண்டு பண்ணும் யௌவனம் வந்தபோது (31) இந்த துராத்மா, மன்மத பாணங்களால் பீடிக்கப் பட்டவனாகி, ஸமவயதுகொண்ட தன்னைப்போன்ற பல தோழர்களுடன் திருட்டுச் செயல் புரிந்தும், தாஸிகளோடு சேருவதில் விருப்பமுள்ளவனாகவுமிருந்துவந்தான். (32) ஒரு நாள் அவனுக்கு பணமில்லாத பொழுது மஹாபாபியான அந்த துராத்மா கபடமாய் தகப்பனைக் கொன்றான். (33) மேலும், அவன் எப்பொழுதும் மத்யபானம் செய்கிறவனாயும், மாம்ஸங்களை புஜிப்பவனாகவும், மிக்க வஞ்சகனாகவுமிருந்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் அவன் திருடும்பொழுது, கிராமக் காவலர்கள் கண்டு, அவனைப்

दिनान्यपिच चत्वारि मृतस्यासन् जगत्प्रभो । बाधितो नितरां दूतैरस्मदीयैरयं प्रभो ॥ ३६
सन्ताड्य तान् भृशं दूतान् भवदीया महेश्वर । मोचयित्वा दुरात्मानं कैलासं निन्यिरे प्रभो ॥ ३७
न किञ्चिदपि जानेऽहं पुण्यमस्य दुरात्मनः । इत्युक्त्वा चित्रगुप्तोऽयं तस्थे बद्धाञ्जलिःपुरः ॥ ३८
तमाह भैरवो वीक्ष्य चित्रगुप्तं स्मयन्निव । चक्रवाकस्य भूपस्य सुता सर्वांगसुन्दरी ॥ ३९
सस्नौ गृहे स्वकीये सा हारयष्टिं मनोहराम् । निधाय मल्लिकावल्यां रुद्राक्षप्रोतमध्यमाम् ॥ ४०
गृहीत्वोड्डीय तां काकः कश्चिद्गगनमार्गतः । अभ्यागतस्तदाछिन्ना हारयष्टिर्मनोहरा ॥ ४१
तदा तन्मध्यरुद्राक्षमेतस्य छिन्नमूर्धनि । पपात किल पुण्येन केनाप्यस्यातिपावनम् ॥ ४२
निमग्नं रक्तसंस्पर्शात्तिष्ठत्यद्यापि चान्तक । तेन पुण्येन कैलासं प्राप्तवानयमन्तक ॥ ४३
अहो रुद्राक्षमाहात्म्यं मया वक्तुं न शक्यते । स वेत्तिरुद्रो भगवान् भक्तरुद्रावको न वा ॥ ४४
तदेतत्सर्वमाकर्ण्य शैलादिरुषितोऽवदत् (हृषितांगवान्) । तिष्ठते देहिनो यस्य देहे रुद्राक्षमुत्तमम् ॥ ४५

திநான்யபி ச சத்வாரிம்ருதஸ்யாஸன் ஜகத்ப்ரபோ । பாதிதோ நிதராம் தூதைரஸ்மதீயைரயம் ப்ரபோ 36

ஸந்தாட்ய தான் ப்ருசம் தூதான் பவதீயா மஹேச்வர ।
மோசயித்வா துராத்மானம் கைலாஸம் நிந்யிரே ப்ரபோ ॥ 37

ந கிஞ்சிதபி ஜானேऽஹம் புண்யமஸ்ய துராத்மன: ।
இத்யுக்த்வா சித்ரகுப்தோऽயம் தஸ்தே பத்தாஞ்ஜலி: புர: ॥ 38

தமாஹ பைரவோ வீக்ஷ்ய சித்ரகுப்தம் ஸ்மயன்னிவ ।
சக்ரவாகஸ்ய பூபஸ்ய ஸுதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரீ ॥ 39

ஸஸ்னௌ க்ருஹே ஸ்வகீயே ஸா ஹாரயஷ்டிம் மனோஹராம் ।
நிதாய மல்லிகாவல்யாம் ருத்ராக்ஷ ப்ரோதமத்யமாம் ॥ 40

க்ருஹீத்வோட்டீயதாம் காக: கச்சித் ககனமார்கத: ।
அப்யாகதஸ்ததா சின்னா ஹாரயஷ்டிர் மனோஹரா ॥ 41

ததா தன்மத்ய ருத்ராக்ஷமேதஸ்ய சின்னமூர்தனி । பபாத கில புண்யேன கேனாப்யஸ்யாதி பாவனம் ॥ 42

நிமக்னம் ரக்தஸம்ஸ்பர்சாத் திஷ்டத்யத்யாபி சாந்தக ।
தேன புண்யேன கைலாஸம் ப்ராப்தவானய மந்தக ॥ 43

அஹோ ருத்ராக்ஷ மாஹாத்ம்யம் மயா வக்தும் ந சக்யதே ।
ஸ வேத்தி ருத்ரோ பகவான் பக்த ருத்ராவகோ ந வா ॥ 44

ததேதத்ஸர்வமாகர்ண்ய சைலாதிருஷிதோऽவதத் ।
திஷ்டதே தேஹினோ யஸ்ய தேஹே ருத்ராக்ஷ முத்தமம் ॥ 45

பிடித்து, (34) அடித்து, நாள்தோறும் ஹிம்ஸித்து பிறகு கொன்று சுடுகாட்டில் போட்டுவிட்டார்கள். இப்பாதகனுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் யாதொரு புண்யமும் காணப்படவில்லை. ஓ ஜகதீசா, அவன் இறந்து நான்கு தினங்கள் ஆகிவிட்டன. அவன் எனது தூதர்களால் மிகவும் துன்புறுத்தப்படுகையில் (36). ஓ மஹேச்வரா! தங்கள் தூதர்கள் வந்து எங்களுடைய தூதர்களை நன்கு அடித்து, இந்த துராத்மாவை விடுவித்து கைலாஸத்துக்குகொண்டு சென்றார்கள் ஓ ப்ரபோ! (37) இத்துராத்மாவிற்கு கொஞ்சமேனும் புண்யமிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை, என அறிவித்துக்கொண்டு சித்ரகுப்தன் பைரவர் முன்னிலையில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றான். (38) அப்பொழுது பைரவர் சித்ரகுப்தனைப் பார்த்து, மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு கூறியதாவது. ஓ சித்ரகுப்தனே, எல்லா அவயவங்களிலும் அழகுவாய்ந்த சக்ரவாக அரசனின் பெண்ணுணவள் தனது அரண்மனையில் நடுவில் ருத்ராக்ஷம் கோர்க்கப்பட்ட அழகிய ரத்ன மாலையை மல்லிகைக் கொடியின் மேல் வைத்துவிட்டு ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்தாள். (40) அப்பொழுது ஓர் காக்கையானது அதை எடுத்துக்கொண்டு உயரப் பறந்து ஆகாய மார்க்கமாக செல்லும்போது மனதைக் கவரும் அம்மாலையானது அறுந்து (41) போயிற்று. அதன் நடுவிலிருந்த மிகப் பரிசுத்தமான ருத்ராக்ஷமானது ஏதோ புண்ய வசத்தால் வெட்டுண்டு கிடந்த இவன் தலையில் விழுந்தது. (42) இப்பொழுதும் அவன் ரத்தத்தில் ஸம்மந்தப்பட்டு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்புண்யத்தால் இவன் கைலாஸத்தை அடைந்திருக்கிறான். (43) ஆச்சர்யமான ருத்ராக்ஷத்தின் மஹிமை என்னால் கூற இயலாது. பக்தர்களின் துக்கங்களைப் போக்கும் ஸ்ரீ ருத்ரபகவான் அறிவாரோ

कैलासमेष यातीति किमाश्चर्यं शिवप्रियम् । अस्थि केशादि गङ्गायां मृतानां बहुकालतः ॥ ४६
पतितं यदि ते शीघ्रं कैलासं यान्ति वै यम । तस्मादेतस्य कैलासप्राप्तिर्नैवाद्भुतं किल ॥ ४७
इति नन्दीशवचनं श्रुत्वातौ भयकंपितौ । चित्रगुप्तयमौ नत्वा देवदेवं त्रियंबकम् ॥ ४८
विचिन्तयन्तौ माहात्म्यं रुद्राक्षस्याघहारिणः । प्रतस्थाते महेशस्य चाज्ञया स्वपदं प्रति ॥ ४९
प्रस्थितं तं पुनरपि समाहूय महेश्वरः । अद्यप्रभृति रुद्राक्षधारिणो मम वल्लभान् ॥ ५०
आरात् दृष्ट्वा यम भयान्नत्वा तान्मनसा व्रज । दूतानामपि शिक्षैषा कर्तव्या चाप्रमादतः ॥ ५१
ममप्राणाधिका भक्ता भस्मरुद्राक्षधारिणः । न तान् प्रत्यधिकारस्ते सत्यं सत्यमिहोच्यते ॥ ५२
इति शंभोर्वचश्श्रुत्वा तथा कृत्वा मनस्ययम् । प्रणम्य परया भक्त्या निर्जगाम पदं प्रति ॥ ५३
दृष्ट्वैतदखिलं शंभोस्सन्निधौ गतवासरे । ममात्यन्तमभूत्प्रीतिः प्रतिरुद्राक्षधारिणम् ॥ ५४
तन्मया वल्लभे पूजाकृतास्याखुभुजस्तराम् । इति देवेशवचनं श्रुत्वेन्द्राण्यपि विस्मिता ॥ ५५
मामादाय कराभ्यां सा मूर्ध्याघ्राय नरेश्वर । कृत्वा स्वनेत्रयोर्भक्त्या प्रेषयामास भूमिप ॥ ५६

கைலாஸ மேஷயாதீதி கிமாச்சர்யம் சிவப்ரியம் | அஸ்தி கேசாதி கங்காயாம் ம்ருதானும் பஹுகாலத: 46
பதிதம் யதி தே சீக்ரம் கைலாசம் யாந்தி வை யம | தஸ்மாதேதஸ்ய கைலாஸப்ராப்திர் நைவாத்புதம் கில 47
இதி நந்தீச வசனம் ச்ருத்வா தௌ பயகம்பிதௌ | சித்ரகுப்தயமௌ நத்வா தேவதேவம் த்ரியம்பகம் 48
விசிந்தயந்தௌ மாஹாத்ம்யம் ருத்ராக்ஷஸ்யாக ஹாரிண: |
ப்ரதஸ்தாதே மஹேசஸ்ய சாக்ஞயா ஸ்வபதம் ப்ரதி || 49
ப்ரஸ்திதம் தம் புனரபி ஸமாஹூய மஹேச்வர: | அத்யப்ரப்ருதி ருத்ராக்ஷதாரிணோ மம வல்லபான் || 50
ஆராத் த்ருஷ்ட்வா யம பயான் நத்வா தான் மனஸா வ்ரஜ |
தூதானுமபி சிக்ஷைஷா கர்தவ்யா சாப்ரமாதத: || 51
மம ப்ராணுதிகா பக்தா பஸ்மருத்ராக்ஷதாரிண:| ந தான் ப்ரத்யதிகாரஸ்தே ஸத்யம் ஸத்யமிஹோச்யதே 52
இதி சம்போர்வச: ச்ருத்வா ததா க்ருத்வா மனஸ்யயம் | ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா நிர்ஜகாம பதம் ப்ரதி 53
த்ருஷ்ட்வை ததகிலம் சம்போஸ்ஸன்னிதௌ கதவாஸரே |
மமாத்யந்த மபூத்ப்ரீதி: ப்ரதி ருத்ராக்ஷதாரிணம் || 54
தன்மயா வல்லபே பூஜா க்ருதாஸ்யாகுபுஜஸ்தராம் |
இதி தேவேச வசனம் ச்ருத்வேந்த்ராண்யபி விஸ்மிதா || 55
மாமாதாய கராப்யாம் ஸா மூர்த்ன்யாக்ராய நரேச்வர |
க்ருத்வா ஸ்வநேத்ரயோர்பக்த்யா ப்ரேஷயாமாஸ பூமிப || 56

இல்லையோ, (44) என்று சொன்னர். இவை யாவற்றையும் கேட்டு, நந்திகேச்வரர் கூறியதாவது. ஓ யமனே! எந்த ப்ராணியின் சரீரத்தில் பரமேச்வரனுக்குப் பிரியமும் உத்தமுமான ருத்ராக்ஷமிருக்கிறதோ அவன் கைலாஸத்தை அடைவதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது. ஓ யமனே! மரித்தவர்களுடைய எலும்பு, கேசம் முதலியவை வெகு காலம் சென்றபின்னராவது கங்கையில் (46) விழுமேயாகில் அவர்களும் கைலாஸத்தை அடைகிருர்கள். அப்படியிருக்க இவனுக்கு கைலாஸம் கிடைத்ததில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? 'என்ற நந்திகேச்வரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, யமனும், சித்ரகுப்தனும் பயத்தால் நடுக்கமுற்று, தேவாதி தேவரான முக்கண்ணரை நமஸ்கரித்து விட்டு, (48) அவரது கட்டளையின்படி எல்லா பாபங்களேயும் போக்கும் ருத்ராக்ஷத்தின் மஹிமையை நினைத்துக்கொண்டு, தங்கள் இருப்பிடத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (49) அவ்வாறு புறப்படும் யமனை ஸ்ரீ மஹேச்வரர் மறுபடியும் கூப்பிட்டு, இது முதற்கொண்டு ருத்ராக்ஷத்தை தரிப்பவர்களான எனது பக்தர்களைப் (50) பார்த்தால் பயத்தோடு தூரத்தில் நின்றபடியே அவர்களை மனதினுல் வணங்கிச் சென்றுவிடவேண்டும். உனது தூதர்களுக்கும் இப்போதனையை கவனத்துடன் கற்பிக்கவேண்டும். (51) பஸ்மத்தையும், ருத்ராக்ஷங்களையும் தரிப்பவர்களான பக்தர்கள் எனக்கு உயிரைக் காட்டிலும் மேலானவர்கள். அவர்களிடம் உனது அதிகாரம் செல்லத்தக்கதல்ல. இதை ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன். (52) என்ற ஸ்ரீ சம்புவின் வார்த்தையைக் கேட்டு, யமன் அவ்விதமே மனதில் உறுதி செய்துகொண்டு, மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, தன் இருப்பிடம் சென்றுன்.(53) ஓ இந்த்ராணியே! முன் தினம் ஸ்ரீ சம்புவின் முன்னிலையில் நான் இவை யாவற்றையும் பார்த்ததின் பேரில் எனக்கு ருத்ராக்ஷம் தரித்தவர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பு உண்டாகிவிட்டது. (54) ஓ ப்ரியநாயகியே! ஆகையால் தான் நான் இப்பூனையை நன்கு பூஜித்தேன்.

गदितमिति निशम्य तत्र वृत्तं दिविनृपतिः पृषदंशकेन सत्यम् ।
अधिकमयमियाय भक्तिमस्मिन्नधिगतविस्मयमानसो द्विजेन्द्राः ॥ ५७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षोडशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

श्रीरुद्राक्षधारणात् शान्तिकस्य भद्रकाल्यनुग्रहः ॥

ततः प्रणम्य राजाऽसौ सुप्रतीपं द्विजोत्तमम् । भक्त्या स्वस्यापि रुद्राक्षं ययाचे धर्तुमात्मवित् ॥ १
रक्ष मां शरणं प्राप्तं कृतमन्तुं द्विजोत्तम । कृतार्थोऽस्मि कृतार्थोऽस्मि दर्शनालापतस्तव ॥ २
इति ब्रुवति राजेन्द्रे सहसोत्थाय स व्रती । प्रणम्य परया प्रीत्या द्विजश्रेष्ठमुवाच ह ॥ ३
रुद्राक्षधारणात्त्वं वै रुद्रोऽस्यनघ केवलम् । क्षमस्व मत्कृतं मन्तुं दयार्द्रान्तर सर्वदा ॥ ४
न कुप्यन्ति महात्मानः कृतागस्स्वपि देहिषु । स्तुत्वैवमास्थितावेतौ बद्धाञ्जलिपुटावुभौ ॥ ५

கதிதமிதிநிசம்ய தத்ர வ்ருத்தம் திவிந்ருபதி: ப்ருஷதம்சகேந ஸத்யம் ।
அதிகமயமியாய பக்திமஸ்மின்னதிகத விஸ்மயமானஸோ த்விஜேந்த்ரா: ॥ 57

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷோடசோ(அ)த்யாய: ॥

॥ அத ஸப்ததசோ(அ)த்யாய: ॥

ஸ்ரீ ருத்ராக்ஷத்தை தரித்ததால் சாந்திகனுக்கு பத்ரகாளி அனுக்ரஹம் செய்தல்

தத: ப்ரணம்ய ராஜாऽஸௌ ஸுப்ரதீபம் த்விஜோத்தமம் ।
பக்த்யா ஸ்வஸ்யாபி ருத்ராக்ஷம் யயாசே தர்துமாத்மவித் ॥ 1

ரக்ஷ மாம் சரணம் ப்ராப்தம் க்ருதமந்தும் த்விஜோத்தம ।
க்ருதார்தோऽஸ்மி க்ருதார்தோऽஸ்மி தர்சனாலாபதஸ்தவ ॥ 2

இதி ப்ருவதி ராஜேந்த்ரே ஸஹஸோத்தாய ஸ வ்ரதீ । ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா த்விஜச்ரேஷ்டமுவாசஹ 3

ருத்ராக்ஷ தாரணாத் த்வம் வை ருத்ரோஸ்யனக கேவலம் ।
க்ஷமஸ்வ மத்க்ருதம் மந்தும் தயார்தாந்தர ஸர்வதா ॥ 4

ந குப்யந்தி மஹாத்மான: க்ருதாகஸ்வபி தேஹிஷு ।
ஸ்துத்வைவ மாஸ்திதாவேதௌ பத்தாஞ்ஜலி புடாவுபௌ ॥ 5

என்ற தேவேந்திரனின் வார்த்தையைக் கேட்டு, இந்த்ராணியும் மிகுந்த ஆச்சர்யம் கொண்டவளாகி (55) ஓ அரசனே! அவள் தன் கைகால் என்னை எடுத்து, உச்சி முகர்ந்து பக்தியோடு தன் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டு என்னை அனுப்பினாள். (56) இவ்வாறு பூனைக்குட்டியால் ஸ்வர்கத்தில் நடந்த வரலாறுகளை உண்மையாகக் கூறப்பட்டதைக் கேட்டு, ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே, அரசன் மனதில் மிகுந்த ஆச்சர்ய மடைந்தவனாகி, அந்த ஸுப்ரதீபனிடத்தில் அதிக பக்தியை அடைந்தான். (57)

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்

பிறகு அரசன் ஆத்ம ஞானம் அடைந்து ஸுப்ரதீபன் என்ற அந்த பிராம்மண சிரேஷ்டரை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, தனக்கும் தரித்துக்கொள்வதற்காக ஓர் ருத்திராக்ஷம் கொடுக்கும்படி வேண்டினான். (1) ஓ பிராம்மணோத்தமரே! சரணமடைந்த குற்றம் செய்த என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நான் தங்களை தரிசித்து பேசியதால் க்ருதார்த்தனாகி விட்டேன், க்ருதார்த்தனாகி விட்டேன். (2) என்று அரசன் சொல்லும்போது, அந்த ஸன்யாஸி சீக்கிரம் எழுந்து பிராம்மண சிரேஷ்டரை மிகுந்த பக்தி விசுவாசத்தோடு நமஸ்கரித்து, சொன்னார். (3) பாவமற்றவரே! இரக்கத்தினால் நனைந்த மனமுடையவரே! தாங்கள் ருத்திராக்ஷத்தை தரிப்பதால் ருத்திரராகவே ஆகின்றீர். ஆகையால் நான் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும். (4) மஹாத்மாக்கள், பிராணிகள் குற்றம் செய்திடினும் அவர்களிடம்

सुप्रतीपो निजाभ्याशे स्थापयित्वाऽब्रवीत्कथाम् । देशे मकरसंज्ञेऽस्ति पुरं पद्मकराभिधम् ॥ ६
तत्रास्ते ब्राह्मणः कश्चित्सुगुप्ताख्यो महामतिः । तस्यासंस्तनयाः पञ्च ब्राह्मणस्य सुमेधसः ॥ ७
तेषामवरजः कश्चिच्छान्तिसंज्ञोऽस्ति पुण्यवान् । धूळिक्रीडां वितन्वानः कश्चिद्रुद्राक्षमाप्तवान् ॥ ८
तद्बध्वा निजकण्ठेऽयं सर्वदा तिष्ठति व्रतिन् । न शृणोति वचः पित्रोर्भ्रातॄणां भ्रान्तवत्सुधीः ॥ ९
दरिद्रोऽपि न याच्ञासु स्वेच्छया न प्रवर्तते । तद्भ्रातरोऽपि चत्वारः पितृभ्यां सहितायतिन् ॥ १०
याच्ञावृत्त्योदरं नित्यं पोषयन्ति स्वकीयकम् । न याति कुत्राचिद्गेहं मुक्त्वाऽयं ब्राह्मणोत्तमः ॥ ११
यवागुमात्रमप्येष पीत्वा दत्तं तु यच्च तैः । तिष्ठत्येवं चिरं कालं धृतरुद्राक्षभूषणः ॥ १२
द्विषन्त्येनमशृण्वन्तं वचनं भ्रातरस्तथा । तदानीं केरळाधीशो नृपः कश्चन तापसः ॥ १३
नारं बलिं भद्रकाल्याः प्रत्यब्दं विदधात्ययम् । तस्मिन् देशे नरं क्रेतुं लभ्यते न प्रयत्नतः ॥ १४
ततोऽयं प्रेषयामास माकरे विषये भटान् । दत्वा बहूनि द्रव्याणि क्रेतुं नरमनिन्दितम् ॥ १५

ஸுப்ரதீபோ நிஜாப்யாசே ஸ்தாபயித்வாSப்ரவீத் கதாம் । தேசே மகரஸம்ஜ்ஞேSஸ்தி புரம் பத்மகராபிதம் 6
தத்ராஸ்தே ப்ராம்ஹண: கச்சித் ஸுகுப்தாக்யோமஹாமதி: ।
தஸ்யாஸன் தனயா: பஞ்ச ப்ராம்ஹணஸ்ய ஸுமேதஸ: ।। 7
தேஷாமவரஜ: கச்சித் சாந்தி ஸம்ஜ்ஞோஸ்தி புண்யவான் ।
தூளிக்ரீடாம் விதன்வான: கஞ்சித் ருத்ராக்ஷமாப்தவான் ।। 8
தத்பத்வா நிஜகண்டேSயம் ஸர்வதா திஷ்டதி வ்ரதின் ।
ந ச்ருணோதி வச: பித்ரோர்ப்ராத்ருணும் ப்ராந்தவத் ஸுதீ: ।। 9
தரித்ரோSபி நயாச்ஞஸு ஸ்வேச்சயா ந ப்ரவர்ததே ।
தத்ப்ராதரோSபி சத்வார: பித்ருப்யாம் ஸஹிதாயதின் ।। 10
யாச்ஞவ்ருத்யோதரம் நித்யம் போஷயந்தி ஸ்வகீயகம் ।
ந யாதி குத்ராசித்கேஹம் முக்த்வாSயம் ப்ராம்ஹணோத்தம: ।। 11
யவாகுமாத்ரமப்யேஷ பீத்வா தத்தம் து யச்சதை: । திஷ்டத்யேவம் சிரம் காலம் த்ருதருத்ராக்ஷ பூஷண: 12
த்விஷந்த்யேனமச்ருண்வந்தம் வசனம் ப்ராதரஸ்ததா । ததானீம் கேரளாதீசோ ந்ருப: கச்சன தாபஸ:13
நாரம் பலிம் பத்ரகாள்யா: ப்ரத்யப்தம் விததாத்யயம் ।
தஸ்மின் தேசே நரம் க்ரேதும் லப்யதே ந ப்ரயத்னத: । 14
ததோSயம் ப்ரேஷயாமாஸ மாகரே விஷயே படான் । தத்வா பஹூநித்ரவ்யாணி க்ரேதும் நரமனிந்திதம்15

கோபம் கொள்வதில்லை. இவ்வாறு துதித்து, அரசனும், ஸன்யாஸியும் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நிற்கையில் (5) ஸுப்ரதீபன் அவர்களை தனது அருகில் உட்காரச் செய்து ஓர் கதை சொன்னான். மகரமென்ற தேசத்தில் பத்மகரம் என்ற ஓர் பட்டிணம் இருக்கின்றது. (6) அதில் ஸுகுப்தன் என்ற புத்திசாலியான ஓர் அந்தணர் இருந்தார். அவனுக்கு மிக புத்திசாலிகளான ஐந்து பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். (7) அவர்களில் கடைசி பிள்ளையாகிய புத்திசாலியான சாந்திகன் என்றவன் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஓர் ருத்திராக்ஷத்தை எடுத்தான். (8) ஓ ஸன்யாஸியே ! அதை எப்பொழுதும் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். மிக புத்திசாலியான அச்சிறுவன் பைத்தியக்காரன் போல் பெற்றோர்கள், சகோதரர்கள் இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதில்லை. (9) அவன் ஏழை ஆயினும் யாசிக்கப் போகாமல் தன்னிஷ்டப்படி இருந்தான். ஓ தபஸ்வியே! அவனது நான்கு சகோதரர்களும் பெற்றோர்களோடு கூடி (10) யாசிக்கும் தொழிலால் தினமும் தன் வயிற்றை வளர்த்து வந்தார்கள். அச்சிறுவன் அவர்கள் கொஞ்சம் கஞ்சி ஊற்றினால் அதை மட்டும் குடித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு எங்கும் போகாதிருந்தான். அவன் இவ்வாறாக ருத்திராக்ஷத்தை ஆபரணமாக தரித்துக் கொண்டு வெகு காலம் இருந்து வந்தான். (12) சொன்ன சொல் கேளாத அவனை சகோதரர்கள் பகைத்து வந்தார்கள். இப்படி இருக்கையில் அப்பொழுது தபஸ்வியாகிய ஓர் கேரள தேசத்து அரசன் (13) பத்திர காளிக்கு வருடம் தோறும் ஓர் நரபலி கொடுத்து வந்தான். அந்த பலிக்காக அந்த தேசத்தில் ரொம்பவும் முயற்சித்தும் விலைக்கு வாங்க ஓர் மனிதனும் கிடைக்கவில்லை. (14) பிறகு அரசன் பழுதற்ற ஓர் நல்ல மனிதனை விலைக்கு வாங்குவதற்காக ஏராளமான திரவியத்தைக் கொடுத்து சில தூதர்களை மகர தேசத்திற்கு அனுப்பினான். அந்த தூதர்கள் அங்குள்ள பிராம்மணர்களுடைய வீடுகளில்

विचार्याभ्यागतास्तेपि तत्र तत्र द्विजालये । क्रमेणास्य गृहं प्राप्य वृत्तान्तं सर्वमूचिरे ॥ १६
श्रुत्वैतद्द्रव्यमादाय ते पितृभ्रातरस्तदा । ददुरेनमिमे तेभ्यश्शान्तिकं शान्तमानसम् ॥ १७
स तेषामनुमत्यैतान् प्राप्य सन्तुष्टमानसः । केरळाधीशनगरे तस्थे पौरोहिते गृहे ॥ १८
पुनर्बलिदिने स्नात्वा शान्तिको धृतभूषणः । गन्धावलिप्तसर्वाङ्गश्श्रुत्वा पौरोहितं वचः ॥ १९
पुरोहितेन भवनं राज्ञः प्रापातिहृष्टधीः । दृष्ट्वैनं स तु राजापि बल्यर्थं निश्चितान्तरः ॥ २०
काळीभवनमापायं साकं तेनामुना द्रुतम् । संपूज्य तां तदा दिव्यैर्धूपैर्दीपैरनेकशः ॥ २१
पुष्पैर्नानाविधैर्भक्ष्यैर्भोज्यैर्मांसैश्च शोणितैः । स्थाप्यैनं पुरतस्तस्थे भद्रकाळ्यास्सशांतिकम् ॥ २२
दृष्ट्वैनं शान्तिकं काळी धृतरुद्राक्षभूषणम् । भीता प्रणम्य मनसा सहसोत्थाय सा पुनः ॥ २३
हत्वा पुरोहितं कोपात्पपौ रक्तं दुरात्मनः । शान्तिकं तं समीक्ष्यैषा जगाद वचनं तदा ॥ २४
न समस्ते जगत्यस्मिन् ब्राह्मणानामधीश्वर । यतस्त्वया गळे पूतं रुद्राक्षं धार्यते कृतिन् ॥ २५

விசார்யாப்யாகதாஸ்தேऽபி தத்ர தத்ர த்விஜாலயே ।
க்ரமேணாஸ்ய க்ருஹம் ப்ராப்ய வ்ருத்தாந்தம் ஸர்வமூசிரே ॥ 16
ச்ருத்வைதத் த்ரவ்யமாதாய தே பித்ருப்ராதரஸ்ததா
ததுரேனமிமே தேப்யச்சாந்திகம் சாந்தமானஸம் ॥ 17
ஸ தேஷாமனுமத்யைதான் ப்ராப்ய ஸந்துஷ்டமானஸ: ।
கேரளாதீச நகரே தஸ்தே பௌரோஹிதே க்ருஹே ॥ 18
புனர்பலிதினே ஸ்நாத்வா சாந்திகோ த்ருதபூஷண: ।
கந்தாவலிப்த ஸர்வாங்கச்ச்ருத்வா பௌரோஹிதம் வச: ॥ 19
புரோஹிதேன பவனம் ராக்ஞ: ப்ராபாதி ஹ்ருஷ்டதீ: ।
த்ருஷ்ட்வைனம் ஸ து ராஜாऽபி பல்யர்தம் நிச்சிதாந்தர: ॥ 20
காளிபவனமாபாயம் ஸாகம் தேனாமுனா த்ருதம் । ஸம்பூஜ்யதாம் ததா திவ்யைர் தூபைர் தீபைரநேகச: ॥ 21
புஷ்பைர் நானாவிதைர் பக்ஷ்யைர் போஜ்யைர் மாம்ஸைச்ச சோணிதை: ।
ஸ்தாப்யைனம் புரதஸ்தஸ்தே பத்ரகாள்யாஸ்ஸசாந்திகம் ॥ 22
த்ருஷ்ட்வைனம் சாந்திகம் காளீ த்ருத ருத்ராக்ஷ பூஷணம் ।
பீதா ப்ரணம்ய மனஸா ஸஹஸோத்தாய ஸா புன: ॥ 23
ஹத்வா புரோஹிதம் கோபாத் பபௌ ரக்தம் துராத்மன: ।
சாந்திகம் தம் ஸமீக்ஷ்யைஷா ஜகாத வசனம் ததா ॥ 24
ந ஸமஸ்தே ஜகத்யஸ்மின் ப்ராம்ஹணானாமதீச்வர ।
யதஸ்த்வயா களே பூதம் ருத்ராக்ஷம் தார்யதே க்ருதின் ॥ 25

எல்லாம் விசாரித்து வந்து விருத்தாந்தங்களைச் சொன்னார்கள். (16) அதைக்கேட்டு அச்சிறுவனின் பெற்றோர்களும், ஸகோதரர்களும் அவர்கள் கொடுத்த திரவியத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அப்பொழுதும் சாந்தமான மனதை உடைய சாந்திகனை அவர்களிடம் கொடுத்து விட்டார்கள். (17) பிறகு அவனும் அவர்களின் உத்தரவின் பேரில் ஸந்தோஷமுள்ள மனதுடன் சென்று கேரள தேச அரசனின் பட்டணத்தில் புரோகிதருடைய வீட்டில் இருந்து வந்தான். (18) பிறகு பலி கொடுக்கும் தினத்தில் அந்த சாந்திகன் புரோகிதன் சொல்படி ஸ்நானம் செய்து ஆடையாபரணம் தரித்து தேகம் முழுவதும் சந்தனம் பூசிக் கொண்டு (19) மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் புரோகிதனோடுகூட அரசன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அப்பொழுது அரசன் அவனைப் பார்த்து பலி கொடுக்க மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு அச்சிறுவனோடும், புரோகிதனோடும் துரிதமாய் காளி கோவிலுக்குச் சென்று, அந்த தேவியை சிறந்த தூப, தீபங்கள், புஷ்பங்கள், பலவித பக்ஷ்ய போஜ்யங்கள், மாம்ஸங்கள், ரத்தங்கள் இவைகளால் நன்கு பூஜித்துவிட்டு, அந்த பத்ரகாளியின் ஸன்னதியில் அந்த சாந்திகனை நிறுத்திவைத்து, தானும் நின்றுகொண்டிருந்தான். (22) பிறகு காளியும் ருத்திராக்ஷாபரணத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த சாந்திகனைப் பார்த்து பயந்தவளாய் மனதால் அவனை நமஸ்கரித்து, சிக்கிரம் எழுந்து (23) கோபத்தோடு புரோகிதனைக் கொன்றுவிட்டு, அந்த துராத்மாவினுடைய ரத்தத்தைக் குடித்து, அப்பொழுது சாந்திகனைப் பார்த்துக் கூறினாள். (24) பிராம்மணர்களில் சிறந்த மிகுந்த புத்திசாலியான உத்தமனே! நீ உனது கழுத்தில் பரிசுத்தமான ருத்திராக்ஷத்தை தரித்திருக்கிறபடியால் இவ்வுலகில் உனக்கு நிகராக ஒருவரும் இல்லை. (25)

धन्योऽसि त्वं महासत्व स्थिरचित्त दृढव्रत । स त्वं रुद्रो न सन्देहस्संपूज्यश्च सुरोत्तमैः ॥ २६
वरं वरय पुण्यात्मन् वाञ्छितं ते ददाम्यहम् । इति काल्या वचः श्रुत्वा शान्तिकः प्राह तां तदा ॥ २७
यदि देयो वरो मह्यं मय्यपि प्रीतिरस्ति चेत् । अयं नरबलिर्मास्तु प्रत्यब्दं तव चेश्वरि ॥ २८
प्रयच्छ वाञ्छितं तस्मै राज्ञे सन्तुष्टमानसा । इति तस्य वचश्श्रुत्वा तथा दत्वा वरंच तम् ॥ २९
राजानं वीक्ष्य सा प्राह पुनर्वचनमीश्वरी । पूजयैनं नृप सदा रुद्राक्षवरभूषणम् ॥ ३०
रुद्रवद्वचनं चास्य श्रुत्वा स्थातुं त्वमर्हसि । तव कन्यां प्रयच्छाद्य पाणिग्रहणमार्गतः ॥ ३१
एवं स्थितं चेद्भवतस्सर्वामीष्टं भविष्यति । यस्मादेनं पुरोधास्ते बल्यर्थमनयन्नृप ॥ ३२
दोषेणानेन निहतस्सन्निधौ तव सत्वतः । मृतोऽस्य तनयोऽप्यस्य मृता भार्याऽप्यनिन्दिता ॥ ३३
दग्धं च गेहं सुमहत् वह्निना धरणीपते । एवं द्विषन्ति ये भ्रातृपितरस्तेऽतिपापिनः ॥ ३४
चोरैरपहृतद्रव्या कुष्ठादिव्याधिपीडिताः । क्षुत्तृष्णापीडिता नित्यं निराहारा निरालयाः ॥ ३५

தன்யோஸி த்வம் மஹா ஸத்வ ஸ்திரசித்த த்ருடவ்ரத ।
ஸ த்வம் ருத்ரோ ந ஸந்தேஹஸ் ஸம்பூஜ்யச்ச ஸுரோத்தமை: ॥ 26
வரம் வரய புண்யாத்மன் வாஞ்சிதம் தே ததாம்யஹம் ।
இதி காள்யா வச: ச்ருத்வா சாந்திக: ப்ராஹ தாம் ததா ॥ 27
யதிதேயோ வரோமஹ்யம் மய்யபிப்ரீதிரஸ்திசேத் । அயம் நரபலிர்மாஸ்து ப்ரத்யப்தம் தவசேச்வரி ॥ 28
ப்ரயச்ச வாஞ்சிதம் தஸ்மை ராக்ஞே ஸந்துஷ்ட மானஸா ।
இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ததா தத்வா வரம் ச தம் ॥ 29
ராஜானம் வீக்ஷ்ய ஸா ப்ராஹ புனர்வசனமீச்வரீ । பூஜயைனம் ந்ருப ஸதா ருத்ராக்ஷ வரபூஷணம் ॥ 30
ருத்ரவத் வசனம் சாஸ்ய ச்ருத்வா ஸ்தாதும் த்வமர்ஹஸி ।
தவ கன்யாம் ப்ரயச்சாத்ய பாணிக்ரஹணமார்கத: ॥ 31
ஏவம் ஸ்திதஞ்சேத் பவதஸ்ஸர்வாபீஷ்டம் பவிஷ்யதி ।
யஸ்மாதேனம் புரோதாஸ்தே பல்யர்தமனயந்ந்ருப ॥ 32
தோஷேணானேன நிஹதஸ்ஸன்னிதௌ தவ ஸத்யத: ।
ம்ருதோऽஸ்ய தனயோऽப்யஸ்ய ம்ருதா பார்யா ப்யநிந்திதா ॥ 33
தக்தஞ்ச கேஹம் ஸுமஹத் வன்ஹினா தரணீபதே । ஏவம் த்விஷந்தி யே ப்ராத்ருபிதரஸ்தேதி பாபின: 34
சோரைரபஹ்ருத த்ரவ்யா: குஷ்டாதி வ்யாதி பீடிதா: ।
க்ஷுத்த்ருஷ்ணா பீடிதா நித்யம் நிராஹாரா நிராலயா: ॥ 35

மிகுந்த ஸத்வகுணம் பொருந்தியவனும், நிலையான மனதுடையவனும், உறுதியான வ்ரதத்தைக் கொண்டவனுமான ஓ சிறுவனே! அப்படிப்பட்ட நீ சாக்ஷாத் ருத்திரனும், தேவ சிரேஷ்டர்களாலெல்லாம் பூஜிக்கத் தக்கவனுமே என்பதில் ஸந்தேகமில்லை (26) ஓ புண்ணியாத்மாவே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்டுக்கொள். நீ விரும்பியதைக் கொடுக்கிறேன். என்ற பத்ரகாளியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அப்பொழுது சாந்திகன் அவளைப் பார்த்துக் கூறியதாவது: ஓ ஜகதீச்வரீ! உனக்கு என்மீது அன்பு இருந்து எனக்கு தாங்கள் வரம் கொடுப்பீராகில் தங்களுக்கு வருஷம் தோறும் செய்து வரும் இந்த நர பலியானது இனி வேண்டாம். (28) தாங்கள் இந்த அரசனுக்கு ஸந்தோஷமுள்ள மனதுடையவளாய் வேண்டிய வரங்களை கொடுக்க வேண்டும் என்ற சாந்திகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அப்படியே வரத்தைக் கொடுத்து விட்டு, (29) பின்னும் காளியானவள் அரசனைப் பார்த்துக் கூறியதாவது: ஓ அரசனே! சிறந்த ருத்திராக்ஷத்தை ஆபரணமாகக் கொண்ட இச்சிறுவனை நீ எப்பொழுதும் பூஜித்து வரவேண்டும். (30) மேலும் நீ அவனது வார்த்தையை ருத்திரனுடைய வார்த்தையைப்போல் கேட்டு நடக்கவேண்டும். உனது பெண்ணை அவனுக்கு பாணிக்கிரகண முறைப்படி கல்யாணம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். (31) நீ இப்படிச் செய்வாயேயாகில் உனக்கு எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறும். ஓ அரசனே! உனது புரோகிதன் இவனை பலிக்காக கொண்டுவந்த (32) தோஷத்தால் உன் முன்பாகவே உண்மையாக அவன் கொல்லப்பட்டான். மேலும் அவனுடைய பிள்ளையும், குற்றமற்ற மனைவியும் மரித்து விட்டார்கள். (33) ஓ அரசனே! அவனுடைய வீடும் தீப்பற்றி எரிந்து விட்டது. இவனைப் பகைத்த பாவிகளான இவனது பெற்றோர்களும், ஸகோதரர்களும் (34) திருடர்களால் கொள்ளையிடப்பட்ட த்ரவ்யங்களை உடையவர்களாகவும், குஷ்டம் முதலிய வ்யாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் எப்பொழுதும் ஆஹாரமற்றவர்களாகவும், பசி, தாஹத்தால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களாகவும் இருக்க இடமற்றவர்

अटन्ति देशाद्देशेते निमग्ना दुःखसागरे । य एवं धृतरुद्राक्षं पूजयन्ति महेशवत् ॥ ३६
ते दग्धकिल्बिषा नित्यं मोदन्ते देववत्क्षितौ । इति काल्या वचश्श्रुत्वा राजाऽयं प्रीतिसंयुतः ॥ ३७
विधिना ग्राहयामास पाणिं दुहितुरुज्वलम् । भवनञ्च विधायास्य नानारत्नविचित्रितम् ॥ ३८
प्रादाद्राजा दिनंचैनं (राजादिचिह्नंच) दृष्ट्वेशवदपूजयत् । शान्तिकोऽप्येकरुद्राक्षधारणस्येदृशं फलम् ॥ ३९
आलोच्य कण्ठबाहूस्वमणिबन्धशिरस्स्वपि । बभार किल रुद्राक्षं सहस्राधिकसंख्यया ॥ ४०
भार्यया सहितस्तस्थे मन्दिरे क्रीडयन्मुदा । श्रुत्वैतस्याखिलं वृत्तमस्य ये पितृसोदराः ॥ ४१
मदीय इति निश्चित्य तं देशं प्रापुरञ्जसा । परित्यक्तद्विजाचारा व्रणक्लिन्नशरीरिणः ॥ ४२
तान् दृष्ट्वाऽयं मुदा गेहमानयित्वाऽतिसुन्दरम् । स्नापयित्वातु तैलेन दिव्यं वस्त्रं प्रदायच ॥ ४३
रुद्राक्षमालया सर्वानभूषयदयं व्रतिन् । तेऽपि रुद्राक्षमाहात्म्यात्त्यक्तकुष्ठादिरोगिणः ॥ ४४
दिव्यांबरधरा नित्यं दिव्याभरणभूषिताः । भुक्त्वा भोगान् सुविपुलान् शान्तिकेनामुना सह ॥ ४५

அடந்தி தேசாத்தேசே தே நிமக்ஞ துக்கஸாகரே । ய ஏனம் த்ருத ருத்ராக்ஷம் பூஜயந்தி மஹேசவத் ॥ 36
தே தக்த கில்பிஷா நித்யம் மோதந்தே தேவவத் க்ஷிதௌ ।
இதி காள்யா வசச்சருத்வா ராஜாऽயம் ப்ரீதி ஸம்யுத: ॥ 37
விதிஞ க்ராஹயாமாஸ பாணிம் துஹிதுருஜ்வலம் । பவனஞ்ச விதாயாஸ்ய நாஞரத்ன விசித்ரிதம் ॥ 38
ப்ராதாத் ராஜா தினம் சைனம் (ராஜாதி சின்ஹஞ்ச) த்ருஷ்ட்வேசவத பூஜயத் ।
சாந்திகோऽப்யேகருத்ராக்ஷதாரணஸ்யேத்ருசம் பலம் ॥ 39
ஆலோச்ய கண்ட பாஹ்வம் ஸ மணிபந்த சிரஸ்வபி । பபார கில ருத்ராக்ஷம் ஸஹஸ்ராதிக ஸங்க்யயா 40
பார்யயா ஸஹிதஸ்தஸ்தே மந்திரே க்ரீடயன்முதா ।
ச்ருத்வை தஸ்யா கிலம் வ்ருத்தமஸ்ய யே பித்ருஸோதரா: ॥ 41
மதீய இதி நிச்சித்ய தம் தேசம் ப்ராபுரஞ்ஜஸா । பரித்யக்த த்விஜாசாரா வ்ரணக்லின்ன சரீரிண: ॥ 42
தான் த்ருஷ்ட்வாऽயம் முதா கேஹ மானயித்வாऽதி ஸுந்தரம் ।
ஸ்ஞபயித்வாது தைலேன திவ்யம் வஸ்த்ரம் ப்ரதாய ச ॥ 43
ருத்ராக்ஷமாலயா ஸர்வான பூஷயதயம் வ்ரதின் ।
தேऽபி ருத்ராக்ஷ மாஹாத்ம்யாத் த்யக்த குஷ்டாதி ரோகிண: ॥ 44
திவ்யாம்பரதரா நித்யம் திவ்யாபரண பூஷிதா: ।
புக்த்வா போகான் ஸுவிபுலான் சாந்தி கேஞமுஞ ஸஹ ॥ 45

களாகவும் ஆகி (35) துக்கக் கடலில் மூழ்கி தேசத்துக்கு தேசம் அலைந்துகொண்டிருக்கிருர்கள். எவர்கள் ருத்ராக்ஷம் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இச்சிறுவனை பரமேச்வரனைப்போல் பூஜிக்கின்றனரோ (36) அவர்கள் பாபமற்றவர்களாகி பூமியில் தேவர்போல் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாக இருப்பார்கள். என்ற காளியின் வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் அன்பு கொண்டவனாய் (37) அவனுக்கு அழகிய பெண்ணை முறைப்படி கல்யாணம் செய்து கொடுத்தான். பல ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற ஓர் அரண்மனையை யும் கட்டிவைத்து, அரசனுக்குரிய ஆடையாபரணங்களை கொடுத்து தினமும் அவனை தரிசித்து மஹேச்வரனைப்போல் பூஜித்து வந்தான். பிறகு சாந்திகனும் ஒரு ருத்ராக்ஷத்தை தரிப்பதற்கு பலன் இவ்வாறு இருப்பதை (39) ஆலோசித்து பிறகு, கழுத்து, கைகள், தோள், மணிக்கட்டுகள், தலை இவ்விடங்களில் எல்லாம் ஆயிரத்துக்கு அதிகமான எண்ணிக்கையுள்ள ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்துக் கொண்டு தனது அரண்மனையில் மனைவியோடு ஸந்தோஷமாக இருந்து வந்தான். இவ்வாறு சாந்திக னுடைய வரலாறுகளை எல்லாம் அவன் பெற்றோர், ஸஹோதரர்கள் எல்லாம் கேள்விப்பட்டு, (41) அவனை தங்கள் பிள்ளையென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டு ப்ராம்மணர்களின் ஒழுக்கத்தை விட்டவர்களாகவும், புண்பட்ட உடலை உடையவர்களாகவும் இருந்துகொண்டு சீக்கிரம் அந்த தேசத்திற்கு வந்தார்கள். (42) பிறகு சாந்திகன் அவர்களைப் பார்த்து ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களை அழகிய தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்து தைலத்தால் ஸ்னானம் செய்வித்து, நல்ல வஸ்த்ரங்களையும் கொடுத்து (43) ஓ தபஸ்வியே, அவர்கள் யாவர்க்கும் ருத்ராக்ஷ மாலைகளால் அலங்காரம் செய்வித்தான். அவர்களும் ருத்ராக்ஷ மஹிமை யால் குஷ்டம் முதலிய ரோகங்கள் நீங்கியவர்களாகி, (44) தினமும் திவ்ய வஸ்த்ரங்களை தரிப்பவர் களாகவும், திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களாகவுமாகி, இந்த சாந்திகனோடுகூட மிகுந்த

कैलासं प्रापुरतुलं प्रीत्या परमया युताः । अजानतापि रुद्राक्षं मणिभ्रान्त्याऽमुना व्रतिन् ॥
धृतमस्य फलं सम्यक् श्रुतं किल महामते ॥ ४६
ज्ञात्वा ये शिवभूषणं परतमं स्वर्गापवर्गप्रदं रुद्राक्षं विधिनाऽमुना निजतनौ सम्यक् सदा बिभ्रति ।
तेषां दग्धनिजैनसामिहफलं जानाति कोवा सुधीस्त्यक्त्वा शङ्करमंबिकां गणपतिं सत्यं मया कीर्तितम् ॥ ४७
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तदशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥
सूर्यपुर चरित वर्णनेन विभूतिरुद्राक्ष महिमानुवर्णनम् ॥
सुप्रतीपस्य वचनं श्रुत्वाऽऽश्चर्यसमन्वितः । तदाप्रभृति रुद्राक्षं धत्ते रुद्रस्य भूषणम् ॥ १
दग्धाघौघो निजं कर्म योगं मुक्त्वा यतीश्वरः । प्राप्याशु शिवयोगित्वं शिवस्यैव प्रसादतः ॥ २

கைலாஸம் ப்ராபுரதுலம் ப்ரீத்யா பரமயா யுதா: ।
அஜானதாபி ருத்ராக்ஷம் மணிப்ராந்த்யாSமுனா வ்ரதின் ॥
த்ருதமஸ்ய பலம் ஸம்யக் ச்ருதம் கில மஹாமதே ॥ 46

ஞாத்வா யே சிவபூஷணம் பரதமம் ஸ்வர்காபவர்கப்ரதம்
ருத்ராக்ஷம் விதினாSமுனா நிஜதனௌ ஸம்யக்ஸதா பிப்ரதி ।
தேஷாம் தக்தநிஜைனஸாமிஹ பலம் ஜானாதி கோவாஸுதீஸ்-
த்யக்த்வா சங்கரமம்பிகாம் கணபதிம் ஸத்யம் மயா கீர்த்திதம் ॥ 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்ததசோSத்யாய:

॥ அத அஷ்டாதசோSத்யாய: ॥

சூரியபுரத்தில் நடந்த கதையைக் கூறுவதின் மூலம் விபூதி ருத்ராக்ஷத்தின் மஹிமை கூறுதல்.

ஸுப்ரதீபஸ்ய வசனம் ச்ருத்வாSSச்சர்ய ஸமன்வித: ।
ததாப்ரப்ருதி ருத்ராக்ஷம் தத்தே ருத்ரஸ்ய பூஷணம் ॥ 1
தக்தாகௌகோ நிஜம் கர்ம யோகம் முக்த்வா யதீச்வர: ।
ப்ராப்யாசு சிவயோகித்வம் சிவஸ்யைவ ப்ரஸாதத: ॥ 2

போகங்களை அனுபவித்து வந்து, (45) முடிவில் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தவர்களாய் நிகரற்ற கைலாஸ பதவியை அடைந்தார்கள். ஓ தபஸ்வியே! இந்த சாந்திகன் ருத்ராக்ஷமென்றே அறியாமல் மணியென்ற ப்ரமத்தோடு அதைத் தரித்து வந்து, அதனால் அடைந்த பயனை நன்கு கேட்டீர் அல்லவா? (46) ருத்ராக்ஷத்தை ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய சிறந்த ஆபரணமென்றும், ஸ்வர்க்க மோக்ஷ பதவிகளைக் கொடுக்கக் கூடியதென்றும் நன்கு அறிந்து, எவர்கள் தனது சரீரத்தில் எப்பொழுதும் நன்கு தரிக்கின்றார்களோ பொசுக்கப்பட்ட பாபங்களை உடைய அவர்களுடைய புண்யத்தை ஸ்ரீபரமேச்வரன், ஸ்ரீபார்வதி, ஸ்ரீவிக்னேச்வரர் இவர்களைத் தவிர எந்த புத்திசாலிதான் அறிவான். இதை என்னால் உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டது என்றார். (47)

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

பிறகு அந்த ஸன்யாஸியும் ஸுப்ரதீபருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஆச்சர்யத்துடன் கூடிய வராகி அது முதற்கொண்டு ஸ்ரீ ருத்ரருக்கு அலங்காரமான ருத்ராக்ஷத்தைத் தரித்து (1) பாபக் கூட்டங்களை எரித்து யோக மார்கத்தை விட்டு சிவனுடைய அருளால் சீக்கிரம் சிவயோகி தன்மையை

मुक्तिमाप शिवज्ञानात्पुनरावृत्तिदुर्लभाम् । तत आरभ्य राजापि रुद्राक्षाभरणोज्ज्वलः ॥ ३
अनेककालमखिलं राज्यं कृत्वाऽरिवर्जितम् । भुक्त्वा च विपुलान् भोगान्मानुषानन्दसंयुतः ॥ ४
पुत्रेषु राज्यं निक्षिप्य शिवलोकं ययौ द्विजाः । सुप्रतीपोऽपि रुद्राक्षमाहात्म्यमनुवर्ण्य स: ॥ ५
स्वगृहं प्राप्य परया प्रीत्याऽनेकाब्दमुज्ज्वलः । भुक्त्वा भोगान् बहुविधान् पुत्रैः पौत्रैस्समन्वितः ॥ ६
शिष्यैः प्रशिष्यैस्सहितो बन्धुभिर्भार्यया च सः । दिव्यं विमानमारुह्य देवस्त्रीभिर्विभूषितम् ॥ ७
देवदुन्दुभिनिर्घोषैः पुष्पवृष्टिभिरुच्चकैः । देवर्षीणां गणैरग्रे यायिभिः परिवीतवान् ॥ ८
इन्द्रेण प्रेषितं कल्पवृक्षमाभरणं तथा । उज्जयिन्यां महाकालमहेशस्य प्रदाय च ॥ ९
मार्जारेणामुना साकं शिवलोकं ययौ मुदा । ततः कालेन सायुज्यमवाप परमेशितुः ॥ १०
ऋषयः — वर्णितं भवता सूत माहात्म्यं भस्मनः पुरा । रुद्राक्षस्यापि माहात्म्यं वर्णितं सर्वसंमतम् ॥ ११
भस्मधारणमात्रेण सर्वाभीष्टं भवत्यलम् । किमर्थं धार्यमेवंचेत् रुद्राक्षं तापसेश्वर ॥ १२
एतं नस्संशयं छिन्धि पुराणार्थविशारद । अन्यो न त्वदृते च्छेत्ता संशयस्यास्ति पण्डितः ॥ १३

முக்திமாப சிவக்ஞானாத் புனராவ்ருத்தி துர்லபாம் । தத ஆரப்ய ராஜாऽபி ருத்ராக்ஷாபரணோஜ்வல: ॥ 3
அனேககாலமகிலம் ராஜ்யம் க்ருத்வாऽரி வர்ஜிதம் । புக்த்வாச விபுலான் போகான் மானுஷானந்த ஸம்யுத:
புத்ரேஷு ராஜ்யம் நிக்ஷிப்ய சிவலோகம் யயௌ த்விஜா: ।
ஸுப்ரதீபோऽபி ருத்ராக்ஷமாஹாத்ம்ய மனுவர்ண்ய ஸ: ॥ 5
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய பரயா ப்ரீத்யாऽனேகாப்தமுஜ்வல: ।
புக்த்வா போகான் பஹுவிதான் புத்ரை: பௌத்ரைஸ்ஸமன்வித: 6
சிஷ்யை: ப்ரசிஷ்யைஸ்ஸஹிதோ பந்துபிர்பார்யயாசஸ: ।
திவ்யம் விமான மாருஹ்ய தேவஸ்த்ரீபிர் விபூஷிதம் ॥ 7
தேவதுந்துபி நிர்கோஷை: புஷ்பவ்ருஷ்டிபிருச்சகை: । தேவர்ஷீணாம் கணைரக்ரேயாயிபி: பரிவீதவான் 8
இந்த்ரேண ப்ரேஷிதம் கல்பவ்ருக்ஷமாபரணம் ததா । உஜ்ஜயிந்யாம் மஹாகாளமஹேசஸ்ய ப்ரதாய ச ॥ 9
மார்ஜாரேணாமுனாஸாகம் சிவலோகம் யயௌ முதா । தத: காலேன ஸாயுஜ்யமவாப பரமேசிது: ॥ 10
ருஷய: — வர்ணிதம் பவதா ஸூத மாஹாத்யம் பஸ்மன: புரா ।
ருத்ராக்ஷஸ்யாபி மாஹாத்ம்யம் வர்ணிதம் ஸர்வஸம்மதம் ॥ 11
பஸ்மதாரணமாத்ரேண ஸர்வாபீஷ்டம் பவத்யலம் । கிமர்தம் தார்யமேவம்சேத் ருத்ராக்ஷம் தாபஸேச்வர 12
ஏதம் ந: ஸம்சயம் சிந்தி புராணார்த விசாரத । அன்யோ ந த்வத்ருதே ச்சேத்தா ஸம்சயஸ்யாஸ்தி பண்டித:

அடைந்து (2) சிவஞானம் பெற்று மருபிறப்பு அற்ற மோக்ஷத்தை அடைந்தார். அது முதற்கொண்டு அரசனும் ருத்ராக்ஷாபரணங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றவனாய் (3) வெகுகாலம் சத்ருக்களற்றவனாய் அரசாண்டு ஸகல ஸுகங்களேயும் அனுபவித்து மனுஷ்யானந்தத்துடன் கூடியவனாய் (4) இருந்து வந்து பிறகு பிள்ளைகளிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து தான் சிவலோக மடைந்தார். பிறகு ஸுப்ரதீபனும் ருத்ராக்ஷ மஹிமையை புகழ்ந்துகொண்டு (5) மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தன்வீடு சேர்ந்து பிள்ளைகள் பேரன்கள், சீடர்கள், சீடர்களின் சீடர்கள், பந்துவர்க்கங்கள், மனைவி இவர்களுடன் கூடி பல வருஷங்கள் அனேக போகங்களை அநுபவித்து விட்டு முடிவில் தேவஸ்த்ரீகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு (7) தேவதுந்துபிவாத்யங்கள் முழங்க மிகுந்த புஷ்பவர்ஷங்கள் வர்ஷிக்க முன்செல்லுகின்ற தேவரிஷிகளின் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவனாகி (8) முன்பு இந்த்ரனால் அனுப்பப்பட்ட கற்பகவ்ருக்ஷத்தையும் ஆபரணங்களையும் உஜ்ஜயினி பட்டிணத்தில் விளங்கும் மஹா காளேச்வரருக்கு அர்ப்பணித்து விட்டு (9) அப்பூனைக்குட்டியுடன் ஸந்தோஷமாய் சிவலோக மடைந்து பிறகு சிலகாலம் கழிந்தபின் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தார். (10) சௌனகர் முதலிய முனிவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :— ஓ ஸூதமுனிவரே! முன்பு தாங்கள் பஸ்மத்தின் மஹிமையையும் ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸம்மதமான ருத்ராக்ஷமஹிமையையும் கூறினீர்கள். (11) ஓ தவச்ரேஷ்டரே, விபூதியை அணிந்ததினலேயே எல்லா கோரிக்கைகளும் வேண்டிய மட்டில் ஏற்படும் பொழுது ருத்ராக்ஷத்தை ஏன் தரிக்கவேண்டும். (12) புராணங்களின் பொருளை நன்கு அறிந்தவரே! இப்படிப்பட்ட எங்களது ஸந்தேஹத்தைப் போக்கவேண்டும். இந்த ஸந்தேஹத்தைப் போக்க மற்ருெரு வித்வான்

भवादृशानां महतां सत्सु श्रोतृषु तापस । न वाच्यमस्ति परमं रहस्यमपि पावनम् ॥ १४
इति तेषां वचश्श्रुत्वा सूतः पौराणिकोत्तमः । प्राह गम्भीरया वाचा मन्दस्मितमुखांबुजः ॥ १५
शृणुध्वमृषयस्सर्वे यूयं विगतकिल्बिषाः । धृतञ्च केवलं भस्म वारिणा स्वेदबिन्दुना ॥ १६
वृष्ट्या स्नानेन संमर्दाज्जनानामपि भूसुराः । एवमाद्यः प्रमृष्टंचेद्भयं भवति देहिनाम् ॥ १७
भूतप्रेतपिशाचाश्च राक्षसव्यालतस्कराः । व्याघ्रसिंहारयो यस्मात्सर्वे मर्मभिदस्सदा ॥ १८
हिंसन्ति भस्मनाहीनमरुद्राक्षं महीसुराः । तस्माद्रुद्राक्षमनिशं कण्ठकर्णकरादिषु ॥ १९
भस्मना सह धर्तव्यं स्वात्मनो हितमिच्छता । न चैतद्भस्मवद्विप्रास्सापायं वा जलादिभिः ॥ २०
भूतप्रेतपिशाचाश्च न च हिंसन्ति राक्षसाः । न दंशन्ति च सर्पास्तं भस्मरुद्राक्षधारिणम् ॥ २१
धर्तव्यमेतत्सूत्रेण सौवर्णेनाथवा द्विजाः । राजतेन च ताम्रेण रुद्राक्षञ्च गळादिषु ॥ २२
यज्ञोपवीते वाचैकं भस्मना सर्वदा द्विजाः । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन भस्मरुद्राक्षभूषणः ॥ २३

பவாத்ருசானும் மஹதாம் ஸத்ஸுச்ரோத்ருஷு தாபஸ ।
ந வாச்யமஸ்தி பரமம் ரஹஸ்யமபி பாவனம் ॥ 14
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ஸூத: பௌராணிகோத்தம: ।
ப்ராஹ கம்பீரயா வாசா மந்தஸ்மிதமுகாம்புஜ: ॥ 15
ச்ருணுத்வம்ருஷயஸ்ஸர்வே யூயம் விகதகில்பிஷா: ।
த்ருதஞ்ச கேவலம் பஸ்ம வாரிணு ஸ்வேதபிந்துனு ॥ 16
வ்ருஷ்ட்யா ஸ்னுநேன ஸம்மர்தாஜ்ஜனுனுமபி பூஸுரா: ।
ஏவமாத்ய: ப்ரம்ருஷ்டஞ்சேத் பயம் பவதி தேஹினும் ॥ 17
பூதப்ரேதபிசாசாச்ச ராக்ஷஸவ்யாள தஸ்கரா: । வ்யாக்ர ஸிம்ஹாரயோ யஸ்மாத் ஸர்வே மர்மபிதஸ்ஸதா
ஹிம்ஸந்தி பஸ்மனுஹீனமருத்ராக்ஷம் மஹீஸுரா: । தஸ்மாத் ருத்ராக்ஷமனிசம் கண்டகர்ணக்ராதிஷு 19
பஸ்மனுஸஹ தர்தவ்யம் ஸ்வாத்மனே ஹிதமிச்சதா ।
ந சைதத் பஸ்மவத் விப்ராஸ்ஸாபாயம் வா ஜலாதிபி: ॥ 20
பூதப்ரேதபிசாசாச்ச ந ச ஹிம்ஸந்தி ராக்ஷஸா: । ந தம்சந்தி ச ஸர்பாஸ்தம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷ தாரிணம் ॥ 21
தர்தவ்ய மேதத் ஸூத்ரேண ஸௌவர்ணேனுதவா த்விஜா: ।
ராஜதேந ச தாம்ரேண ருத்ராக்ஷஞ்ச களாதிஷு ॥ 22
யக்ஞோபவீதே வாசைகம் பஸ்மனு ஸர்வதா த்விஜா: ।
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேன பஸ்ம ருத்ராக்ஷ பூஷண: ॥ 23

உலகில் இல்லை. (13) ஓ தபஸ்வியே! தங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுக்கு ஸாதுக்களான ச்ரோதாக்களிடத்தில் சொல்லத்தகாத மிகச்சிறந்த ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லை. (14) என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு சிறந்த பௌராணிகரான ஸூதமுனிவர் மந்த ஹாஸத்துடன் கூடிய தாமரையை ஒத்த முகத்தை உடையவராகி கம்பீரமான வாக்குடன் சொன்னர். (15) பாபலேசமற்றவர்களான நீங்கள் யாவரும் கேளுங்கள் விபூதியை மாத்திரம் அணிவதால் அது ஜலம் வியர்வை (16) மழை ஸ்னுனம் ஜன நெருக்கம் இவை முதலியவற்ருல் அழிந்து போனுல் ப்ராணிகளுக்கு பயமுண்டாகும். (17) ஓ ப்ராம்மணர்களே! மேலும் பூதப்ரேதபிசாசங்கள் ப்ரம்ம ராக்ஷஸர்கள் ஸர்ப்பங்கள் திருடர்கள், மர்ம ஸ்தானங்களைப்பிளக்கும் புலிகள் சிங்கங்கள் சத்ருக்கள் முதலியவை எல்லாம் (18) விபூதி ருத்ராக்ஷங்கள் இல்லாதிருப்பவர்களை எப்பொழுதும் ஹிம்ஸிக்கும் ஓ முனிவர்களே! ஆகையால் தனது நன்மையைக் கோருகிறவன் விபூதியை தரிப்பதோடு ருத்ராக்ஷத்தையும் கழுத்து, காதுகள், கைகள் முதலிய இடங்களில் எல்லாம் எப்பொழுதும் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஓ வேதியர்களே இந்த ருத்ராக்ஷமானது விபூதியைப்போல் ஜலம் முதலிய வற்ருல் அபாயத்தை அடையாது. (20) பஸ்ம ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்திருப்பவர்களை பூதப்ரேதபி சாசங்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஹிம்ஸிப்பதில்லை ஸர்ப்பங்களும் தீண்டுவதில்லை. (21) ஓ ப்ராம்மணர்களே! இந்த ருத்ராக்ஷத்தைக் கயிற்றிலாவது பொன் வெள்ளி தாமிரம் இவற்றோடாவது கோர்த்து கழுத்து முதலிய இடங்களில் அணியவேண்டும். (22) ஓ முனிவர்களே! ருத்ராக்ஷத்தை யக்ஞோப வீதத்திலாவது விபூதி தரித்துக்கொள்ளுவதோடு எப்பொழுதும் தரிக்க வேண்டும். ஆகையால் எந்த விதத்திலும் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணமாகக் கொண்டவர். (23) சத்ருக்களிடமிருந்து

न बिभेति च शत्रूणां यथा निर्भय एव च । अत्रेतिहासं परमं कथयामि महीसुराः ॥ २४
अस्ति कश्चिन्महीपालो देशे सवितृसंज्ञके । श्रीमत्सूर्यपुरे रम्ये सिन्धुसेनाह्वयो महान् ॥ २५
स तु सिंहाभिधं भूपं विन्ध्यदेशाधिपं रिपुम् । काकलाख्यपुराधीशं युधि जित्वा महाबलः ॥ २६
द्रावयामास विप्रेन्द्रा महारण्ये स्वसेनया । स तु तत्र वने सिंहश्चिरं कालं वसन् पुनः ॥ २७
तपसाराध्य गोविन्दं सर्वशत्रुनिबर्हणम् । चक्रं सुमहदापायं शत्रुसंहारकारकम् ॥ २८
चक्रप्रदानसमये प्रसन्नो माधवस्तदा । पञ्चावृत्त्यैतदतुलं भवेच्छत्रुनिबर्हकम ॥ २९
ततः परं मदभ्याशं समेष्यति महीपते । इत्युक्त्वान्तर्दधे देवः क्षणाद्दत्त्वैतदद्भुतम ॥ ३०
तल्लब्ध्वा स महिपालो क्षणान्निर्गत्य काननात् । सिन्धुसेनं ससेनं तमावृत्य सहसा बली ॥ ३१
युद्धं कृत्वा पुनश्चक्रं योजयामास भीषणम । तच्चक्रं सहसा सेना हत्वा सर्वां विनैव तम् ॥ ३२
आजगाम पुनस्तस्य करं परमभीषणम् । एकाकी सिन्धुसेनोऽयं वनमापातिभीषणम् ॥ ३३
तत्राश्रमं वसिष्ठस्य सञ्चरन् प्राप भूसुराः । तत्र दृष्ट्वा महात्मानं वसिष्ठं गौतमं परम् । ३४

ந பிபேதிச சத்ருணாம் யதா நிர்பய ஏவ ச। அத்ரேதிஹாஸம் பரமம் கதயாமி மஹீஸுரா: ॥ 24
அஸ்தி கச்சின் மஹீபாலோ தேசே ஸவித்ருஸம்ஞகே ।
ஸ்ரீமத் ஸூர்ய புரே ரம்யே ஸிந்துஸேனாஹ்வயோ மஹான் ॥ 25
ஸ து ஸிம்மாபிதம் பூபம் விந்த்யதேசாதிபம் ரிபும்। காகளாக்ய புராதீசம்யுதி ஜித்வா மஹாபல: ॥ 26
த்ராவயாமாஸ விப்ரேந்த்ரா மஹாரண்யே ஸ்வஸேனயா ।
ஸ து தத்ரவனே ஸிம்ஹச்சிரம் காலம் வஸன் புன: ॥ 27
தபஸாராத்ய கோவிந்தம் ஸர்வசத்ரு நிபர்ஹணம் । சக்ரம் ஸுமஹதாபாயம் சத்ரு ஸம்ஹார காரகம் 28
சக்ரப்ரதான ஸமயே ப்ரஸன்னோ மாதவஸ்ததா । பஞ்சாவ்ருத்யைததுலம் பவேச்சத்ரு நிபர்ஹகம் ॥ 29
தத: பரம் மதப்யாசம் ஸமேஷ்யதி மஹீபதே । இத்யுக்த்வாந்தர்ததே தேவ: க்ஷணாத்தத்வைததத்புதம் 30
தல்லப்த்வா ஸ மஹீபாலோ க்ஷணாந்நிர்கத்ய கானனாத் ।
ஸிந்துஸேனம் ஸஸேனம் தமாவ்ருத்ய ஸஹஸாபலீ ॥ 31
யுத்தம் க்ருத்வா புனச்சக்ரம் யோஜயாமாஸ பீஷணம் ।
தச்சக்ரம் ஸஹஸாஸேநா ஹத்வா ஸர்வா விநைவதம் ॥ 32
ஆஜகாம புனஸ்தஸ்ய கரம் பரம பீஷணம்। ஏகாகீ ஸிந்துஸேனோऽயம் வனமாபாதி பீஷணம் ॥ 33
தத்ராச்ரமம் வஸிஷ்டஸ்ய ஸஞ்சரன் ப்ராப 'பூஸுரா: ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாத்மானம் வஸிஷ்டம் கௌதமம் பரம் ॥ 34

பயமடையாமல் நிர்பயமாய் இருப்பார்கள். ஓ முனிவர்களே! இதைப்பற்றி முன்பு நடந்த ஓர் சிறந்த கதையை சொல்லுகிறேன் (24) ஸவிதா என்ற தேசத்தில் லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பொருந்திய ஸூர்யபுரமென்ற பட்டிணத்தில் ஸிந்துஸேனன் என்ற பெருமை வாய்ந்த ஓர் அரசன் இருந்தான். (25) மிக்க பலசாலியான இவ்வரசன் தனது சத்ருவான காகலபுரத்தில் வஸிக்கும் விந்தியதேசாதிபதியான ஸிம்ஹன் என்ற அரசனை (26) தனது படைகளோடு எதிர்த்து போரில் வென்று காட்டிற்கு துரத்தி விட்டான். அவனும் அக்காட்டில் வெகு காலமாய் வஸித்துக்கொண்டு (27) எல்லா எதிரிகளையும் அடக்குகின்ற ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை தவத்தினால் ஆராதித்து சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம் செய்யும் மஹிமை வாய்ந்த ஓர் சக்ரத்தைப்பெற்றான். (28) சக்ரத்தைக் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் ப்ரயத்க்ஷமான ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவானவர் ஓ அரசனே! நிகரற்ற இந்த சக்ராயுதமானது ஐந்து தடவை மட்டில்தான் சத்ருக்களைக் கொல்லும் (29) அதன்பிறகு அது நம்மிடம் வந்து சேர்ந்துவிடும். என்று சொல்லி விட்டு அத்புதமான அந்த சக்ரத்தை கொடுத்துவிட்டு உடன் மறைந்து விட்டார். (30) பிறகு பலவானான ஸிம்ஹராஜன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு க்ஷணத்தில் காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சீக்ரமாய் சிந்துஸேனனையும் அவனது படைகளையும் வளைத்துக்கொண்டு (31) யுத்தம் செய்கையில் மிகப்பயங்கரமான அந்த சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். அந்த சக்ரமானது அந்த அரசனை மட்டிலும் விலக்கி மற்ற படைகளை கொன்று விட்டு (32) திரும்பி மிகபயங்கரமாய் அவனது கையை அடைந்தது. பின்பு ஸிந்துஸேனன் மட்டில் ஒருவனாய் மிகப்பயங்கரமான காட்டிற்குச் சென்று (33) அங்கு அலைந்து கொண்டிருக்கையில் வஸிஷ்ட முனிவரின் ஆச்ரமத்தை அடைந்தான். அங்குள்ள மஹாத்மாவான

कौशिकं नारदादींश्च महर्षीन् संप्रणम्य सः । भो भो विज्ञानसंपन्ना ऋषयस्संशितव्रताः ॥ ३५
ईशं सर्वस्य देशस्य मां जानन्तु मनीषिणः । सोऽहं पराजितो युद्धे शत्रुणा तुल्यतेजसा ॥ ३६
इदानीं शरणं प्राप्तो भवतः पुण्यगौरवात् । तदुपायेन केनापि विजयो मे भवेदलम् ॥ ३७
वदन्तु भगवन्तस्ते तमुपायमृषीश्वराः । इति तस्य वचश्श्रुत्वा सर्वे ते तापसोत्तमाः ॥ ३८
प्रोचुरस्य समालोच्य विजयोपायमुत्तमम् । धृत्वा स्वसेनया भस्म रुद्राक्षंच जयप्रदम् ॥ ३९
युद्धं कृतश्चेद्विजयो भविष्यति न संशयः । सेनाश्च भवतस्सर्वा भस्म रुद्राक्ष वर्जिताः ॥ ४०
निहताश्शत्रुणा राजन्नेकस्त्वमत्रशिष्टवान् । इति तेषां वचश्श्रुत्वा संशयाकुलितान्तरः ॥ ४१
राजा प्रोवाच वचनं प्रश्रयावनतो ऋषीन् । शत्रुणा प्रेषितं चक्रमिदानीं भोस्तपोधनाः ॥ ४२
हत्वाऽऽशु सेनास्सकला मुक्त्वा मां केन हेतुना । निवृत्य निर्गतं भूयो भस्म रुद्राक्ष वर्जितम् ॥ ४३
सेनाश्च निहतास्सर्वा भस्म रुद्राक्ष हीनतः । इत्युक्तं तापसश्रेष्ठा भवद्भिस्संशयस्ततः ॥ ४४

கௌசிகம் நாரதாதீம்ச்ச மஹர்ஷீன் ஸம்ப்ரணம்ய ஸ: ।
போபோ விக்ஞானஸம்பன்ன ருஷயஸ் ஸம்சிதவ்ரதா: ॥ 35
ஈசம் ஸர்வஸ்ய தேசஸ்ய மாம் ஜானந்துமனீஷிண: ।
ஸோSஹம் பராஜிதோ யுத்தே சத்ருணா துல்ய தேஜஸா ॥ 36
இதானீம் சரணம் ப்ராப்தோ பவத: புண்ய கௌரவாத் । ததுபாயேன கேனபி விஜயோ மே பவேதலம் 37
வதந்து பகவன் தஸ்தே தமுபாயம் ருஷிச்வரா: । இதி தஸ்ய வசச்ருத்வா ஸர்வே தே தாபஸோத்தமா: 38
ப்ரோசுரஸ்ய ஸமாலோச்ய விஜயோபாய முத்தமம் ।
த்ருத்வா ஸ்வஸேனயா பஸ்ம ருத்ராக்ஷஞ்ச ஜயப்ரதம் ॥ 39
யுத்தம் க்ருதஞ்சேத் விஜயோ பவிஷ்யதி ந ஸம்சய: ।
ஸேனச்ச பவதா ஸர்வா பஸ்ம ருத்ராக்ஷ வர்ஜிதா: ॥ 40
நிஹதாச்சத்ருண ராஜந்நேகஸ்த்வமவசிஷ்டவான் । இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ஸம்சயா குலிதாந்தர: 41
ராஜா ப்ரோவாச வசனம் ப்ரச்ரயாவனதோருஷீன் । சத்ருண ப்ரேஷிதம் சக்ரமிதானீம் போஸ்தபோதன:
ஹத்வாSSசு ஸேனஸ்ஸகலா முக்த்வா மாம் கேன ஹேதுன ।
நிவ்ருத்ய நிர்கதம் பூயோ பஸ்ம ருத்ராக்ஷ வர்ஜிதம் ॥ 43
ஸேனச்ச நிஹதாஸ்ஸர்வா பஸ்ம ருத்ராக்ஷ ஹீனத: ।
இத்யுக்தம் தாபஸச்ரேஷ்டா பவத்பிஸ்ஸம்சயஸ்தத: ॥ 44

வஸிஷ்டர், சிறந்தவரான கௌதமர், (34) கௌசிகர், நாரதர் முதலிய மஹரிஷிகளை எல்லாம் பார்த்து நமஸ்கரித்து ஞானத்தால் நிரம்பியவர்களும் கொடிய தவத்தைச் செய்கின்றவர்களுமான ஓ ரிஷிகளே (35) புத்திசாலிகளான நீங்கள் என்னை எல்லா தேசங்களுக்கும் அதிபனன அரசன் என்று அறியவேண்டும். நான் எனக்கு நிகரான பலமுடைய சத்ருவுடன் யுத்தத்தில் தோல்வி அடைந்தேன். (36) ஏதோ புண்ய விசேஷத்தால் இப்பொழுது தங்களை சரண மடைந்தேன். ஆகையால் எனக்கு எந்த உபாயத்தால் மிகுந்த வெற்றி கிடைக்குமோ? (37) ஓ ரிஷிகளுக்கு அதிபர்களே அத்தகைய உபாயத்தை எல்லா குணங்களும் நிரம்பப் பெற்ற தாங்கள் சொல்ல வேண்டும். என்ற அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அத்தவச்ரேஷ்டர்கள் யாவரும் (38) ஆலோசித்து இந்த அரசனுக்கு ஜயம் கிடைக்கும் உபாயத்தை சொன்னர்கள். ஓ அரசனே! நீ உனது ஸேனைகளுடன் ஜயத்தைக் கொடுக்கும் விபூதியையும், ருத்ராக்ஷத்தையும் தரித்துக்கொண்டு, (39) யுத்தம் செய்தால் ஜயம் கிடைப்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உனது ஸேனைகள் யாவும் பஸ்ம ருத்ராக்ஷங்களை தரியாததால் தான் (40) சத்ருவால் கொல்லப்பட்டன. நீ ஒருவன் மட்டிலும் மிஞ்சினய் என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் ஸந்தேஹத்தினல் குழம்பிய மனமுடையவனய், (41) வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துச் சொன்னன். ஓ தவத்தையே தனமாகக் கொண்டவர்களே இப்பொழுது சத்ருவினல் விடப்பட்ட சக்ரமானது (42) யாது காரணத்தால் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரியாதிருந்த என்னை மட்டிலும் விலக்கி ஸகல ஸைன்யங்களையும் சீக்ரத்தில் கொன்று விட்டு திரும்பிப்போய் விட்டது. (43) விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை தரிக்காததால் ஸைன்யங்களெல்லாம் மடிந்து விட்டன என தங்களால் கூறப்பட்டது. அது

इति तस्याकलय्यैको वचनं तपतां वरः । त्वया नृप धृतं भस्म रुद्राक्षं च जयप्रदम् ॥ ४५
हेतुना तेन चक्रं तन्मुक्त्वा त्वां निर्गतं ध्रुवम् । राजा — न धृत्वा भस्म रुद्राक्षं मयाप्यायोधनं कृतम् ॥ ४६
कस्तूरी चन्दनालिप्तो मुक्तादामविभूषितः । प्रवृत्तोऽहं मृधे नीलरत्नमुक्ताविभूषितः ॥ ४७
एतावदेव जानेऽहं केवलं तापसोत्तमाः । तथापि मुक्त्वा मां चक्रं हत्वा सेना विनिर्ययौ ॥ ४८
इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा ऋषयस्संशितान्तराः । शोधय त्वमिहेदानीं मुक्तादामाश्मदामच ॥ ४९
इत्युक्त्वा मौक्तिकं दाम शोधयामासुरञ्जसा । तत्र दृष्ट्वैक रुद्राक्षमेतस्मै तमदर्शयन् ॥ ५०
दृष्ट्वैतद्विस्मयाविष्टो तस्थेऽसौ भयकंपितः । केनदत्तमिदं भूप कुत आरभ्य धार्यते ॥ ५१
वद त्वमेतदालोच्य यथार्थं नोऽद्य सन्निधौ । राजा — यदाहं युद्धसन्नद्धः प्रतस्थे त्वरया गृहात् ॥ ५२
तदा वणिक्कश्चनैतदुपहारेण दत्तवान् । रणवेगेन धृत्वैतत्प्रवृत्तो रणमण्डले ॥ ५३
न शोधितञ्च दामैतन्मौक्तिकं रणसंभ्रमात् । एतस्येति वचः श्रुत्वा ऋषयस्तेऽतिविस्मिताः ॥ ५४

இதி தஸ்யாகலய்யைகோ வசனம் தபதாம் வர: । த்வயா ந்ருப த்ருதம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷஞ்ச ஜயப்ரதம் 45
ஹேதுனா தேந சக்ரம் தந்முக்த்வா த்வாம் நிர்கதம் த்ருவம் ।
ராஜா — ந த்ருத்வா பஸ்ம ருத்ராக்ஷம் மயாப்யாயோதனம் க்ருதம் ॥ 46
கஸ்தூரி சந்தனாலிப்தோ முக்தாதாம விபூஷித: । ப்ரவ்ருத்தோऽஹம் ம்ருதே நீலரத்ன முக்தாவிபூஷித: 47
ஏதாவதேவ ஜானேऽஹம் கேவலம் தாபஸோத்தமா: ।
ததாபி முக்த்வா மாம் சக்ரம் ஹத்வா ஸேனா விநிர்யயௌ ॥ 48
இதி ராக்ஞோ வச:ச்ருத்வா ருஷயஸ்ஸம்சிதாந்தரா: ।
சோதய த்வமிஹேதானீம் முக்தா தாமாச்மதாமச ॥ 49
இத்யுக்த்வா மௌக்திகம் தாம சோதயாமாஸுரஞ்ஜஸா ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வைக ருத்ராக்ஷமேதஸ்மை தமதர்சயன் ॥ 50
த்ருஷ்ட்வை தத்விஸ்மயாவிஷ்டோ தஸ்தேऽஸௌ பயகம்பித: ।
கேன தத்தமிதம் பூப குத ஆரப்ய தார்யதே ॥ 51
வத த்வமேததாலோச்ய யதார்தம் நோऽத்ய ஸன்னிதௌ ।
ராஜா — யதாஹம் யுத்தஸன்னத்த: ப்ரதஸ்தே த்வரயா க்ருஹாத் ॥ 52
ததா வணிக்கச்சனைததுபஹாரேண தத்தவான் ।
ரணவேகேன த்ருத்வைதத் ப்ரவ்ருத்தோ ரணமண்டலே ॥ 53
ந சோதிதஞ்ச தாமைதந்மௌக்திகம் ரணஸம்ப்ரமாத் ।
ஏதஸ்யேதி வசச்ருத்வா ருஷயஸ்தேऽதிவிஸ்மிதா: ॥ 54

விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்ன அரசன் வார்த்தையைக் கேட்டு ஓர் முனிவர் கூறினார். ஓ அரசனே! உன்னால் ஜயத்தை அளிக்கும் விபூதியும், ருத்ராக்ஷமும் தரிக்கப்பட்டே இருந்தது. (45) அக்காரணத்தால் தான் சக்ரம் உன்னைவிட்டுச் சென்றது என்றார். அரசன் கூறினான்: நானும் விபூதி, ருத்ராக்ஷங்களை தரித்துக் கொள்ளாமல் தான் யுத்தம் செய்தேன். (46) கஸ்தூரி சந்தனங்களை பூசிக்கொண்டு, முத்துமாலைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டும், நீலம், ரத்னம், முத்துக்கள் இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டும் நான் யுத்தத்துக்குச் சென்றேன். இவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும் சக்கரமானது ஸைன்யங்களை எல்லாம் கொன்றுவிட்டு, என்னை விட்டுச் சென்றது. (48) இவ்வாறு அரசன் வார்த்தையைக் கேட்டு, ரிஷிகள் ஸந்தேஹமடைந்த மனமுடையவர்களாகி, ஓ அரசனே! நீ இப்பொழுது உனது முத்துமாலையையும், ரத்ன மாலையையும் பரிசோதிக்கவேண்டும் (49) என்று சொல்லி, அவர்கள் அவனுடைய முத்து மாலையை சிக்கிரம் பரிசோதித்தார்கள். அதில் ஓர் ருத்ராக்ஷத்தைக் கண்டு, அவனுக்கு காட்டினார்கள். (50) அரசன் அதைக்கண்டு மிக்க ஆச்சர்யமடைந்தவனாகி, பயத்தால் நடுங்கினான். அப்பொழுது முனிவர்கள் ஓ அரசனே! இது உனக்கு யாரால் கொடுக்கப்பட்டது. எப்பொழுது முதல் இதைத் தரிக்கிறாய்? (51) இதை நன்கு ஆலோசித்து எங்கள் முன்னிலையில் உண்மையைச் சொல் என்றார்கள். அப்பொழுது அரசன் ஓ மஹரிஷிகளே! நான் யுத்தத்திற்காக தயாராக சிக்கிரம் புறப்படும் பொழுது (52) ஓர் வியாபாரி இதை எனக்கு காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். நானும் இதை யுத்தத்திற்குப்போகும் வேகத்தில் தரித்து கொண்டு போருக்குச் சென்றேன். (53) அப்பொழுது யுத்தத்தின் பரபரப்பால் இந்த மாலை

माहात्म्यादस्य राजंस्त्वं जीवितो नात्र संशयः । पराजितो मृतबलो हन्तुं चक्रे विनिर्गते ॥ ५५
इतः परञ्च धृत्वा त्वं भस्म रुद्राक्षमुत्तमम् । बलैश्च भस्म रुद्राक्ष धारकैः परिवीतवान् ॥ ५६
विनिर्गतश्चेद्युद्धाय विजयो भविता ध्रुवम् । नान्योऽस्त्युपायो विजये भस्म रुद्राक्षयोः परः ॥ ५७
इति वाक्यं निशम्यैषां विनिश्चित्य तथेति सः । धृत्वा भस्म च रुद्राक्षं युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ ५८
प्रतस्थे स्वयमेकाकी वनाद्धृत्वा धनुर्वरम् । तदानीं मिलितास्तस्य भटाः केचन सायुधाः ॥ ५९
तेषां भस्मच रुद्राक्षं दत्वाऽयं परमोद्यमः । सिंहस्य नगरं शीघ्राद्रुरोध स्वबलैस्सह ॥ ६०
विनिर्गत्याशु सिंहोऽपि कृतकोलाहलो बलैः । प्रेषयामास तच्चक्रं सर्वशत्रुनिबर्हणम् ॥ ६१
महारवेण तच्चक्रं प्राप्य तत्परसैन्यकम् । दृष्ट्वा तान् भस्म रुद्राक्ष धारिणो रुद्रतेजसः ॥ ६२
प्रणम्य परया भीत्या विधायैषां प्रदक्षिणम् । विनिर्ययौ पुनः पाणिं प्रयोक्तुस्तस्य भूसुराः ॥ ६३
दृष्ट्वैतत्सोऽतिवित्रस्तः प्राप भग्नो वनं द्रुतम् । श्रुत्वात्रैतस्य वृत्तान्तं सिंहः कालेन बुद्धिमान् ॥ ६४

மாஹாத்ம்யா தஸ்ய ராஜம்ஸ்த்வம் ஜீவிதோ நாத்ர ஸம்சய: ।
பராஜிதோ ம்ருதபலோ ஹந்தும் சக்ரே விநிர்கதே ॥ 55
இத: பரஞ்சத்ருத்வா த்வம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷ முத்தமம் । பலைச்ச பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரகை: பரிவீதவான் ॥ 56
வினிர்கதச்சேத்யுத்தாய விஜயோ பவிதாத்ருவம் ।
நான்யோऽஸ்த்யுபாயோ விஜயே பஸ்ம ருத்ராக்ஷயோ: பர: ॥ 57
இதி வாக்யம் நிசம்யைஷாம் வினிச்சித்ய ததேதி ஸ: ।
த்ருத்வா பஸ்ம ச ருத்ராக்ஷம் யுத்தாய க்ருத நிச்சய: ॥ 58
ப்ரதஸ்தே ஸ்வயமேகாகீவனாத் த்ருத்வா தனுர்வரம் । ததானீம் மிளிதாஸ்தஸ்ய படா: கேசன ஸாயுதா: 59
தேஷாம் பஸ்ம ச ருத்ராக்ஷம் தத்வாऽயம் பரமோத்யம: ।
ஸிம்ஹஸ்ய நகரம் சீக்ராத் ருரோதஸ்வபலைஸ்ஸஹ ॥ 60
வினிர்கத்யாசு ஸிம்ஹோऽபி க்ருதகோலாஹலோ பலை: ।
ப்ரேஷயாமாஸ தச்சக்ரம் ஸர்வசத்ரு நிபர்ஹணம் ॥ 61
மஹாரவேண தச்சக்ரம் ப்ராப்ய தத்பரஸைன்யகம் ।
த்ருஷ்ட்வா தான் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரிணோ ருத்ர தேஜஸ: ॥ 62
ப்ரணம்ய பரயா பீத்யா விதாயைஷாம் ப்ரதக்ஷிணம் ।
விநிர்யயௌ புன: பாணிம் ப்ரயோக்துஸ்தஸ்ய பூஸுரா: ॥ 63
த்ருஷ்ட்வைதத்ஸோऽதி வித்ரஸ்த: ப்ராப பக்னோ வனம் த்ருதம் ।
ச்ருத்வாத்ரைதஸ்ய வ்ருத்தாந்தம் ஸிம்ஹ: காலேன புத்திமான் ॥ 64

யானது என்னால் பரிசோதிக்கப்படவில்லை என்றான். அரசன் வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த ரிஷிகள் யாவரும் மிகுந்த ஆச்சரியம் கொண்டவர்களாகி (54) ஓ அரசனே! இதன் மஹிமையால்தான் சக்ரமானது உன்னைக் கொல்ல வந்தபோது ஸைன்யங்கள் மடிந்து நீ மட்டும் உயிர் தப்பினாய் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. (55) ஆகையால் நீ இதற்குப்பிறகு சிறந்த ருத்ராக்ஷத்தையும் விபூதியையும் தரித்துக்கொண்டு விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்தவர்களான ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டவனாய் (56) யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டால் நிச்சயம் உனக்கு வெற்றி கிடைக்கும். விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தவிர வெற்றி பெறுவதற்கு வேறு உபாயமில்லை என்று சொன்னார்கள். (57) அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசனும் அப்படியே நிச்சயித்து விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை தரித்துக்கொண்டு போர்புரிய முடிவு செய்தவனாய் (58) சிறந்தவில்லை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வனத்திலிருந்து தனியாகப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது அவனுக்கு சில சிப்பாய்கள் ஆயுதங்களுடன் கூடியவர்களாய் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள். (59) அரசன் அவர்களுக்கும் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைக் கொடுத்து மிகுந்த முயற்சியுடன் தனது ஸைன்யங்களோடு கூட சீக்கிரம் ஸிம்ஹனுடைய நகரத்தை முற்றுகையிட்டான் (60) உடன் ஸிம்ஹனும் தனது படைகளோடு கோலாஹலம் செய்து கொண்டு ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் அந்த விஷ்ணு சக்ரத்தை ப்ரயோகித்தான். (61) அந்த சக்ரமும் மிக்க சப்தத்தோடு எதிரியின் படையை அடைந்து அங்கு அவர்கள் விபூதி ருத்ராக்ஷங்கள் தரித்தவர்களாகவும் ருத்ரதேஜஸைக் கொண்டவர்களாவுமிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் (62) மிகுந்த பயத்தோடு அவர்களை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து திரும்பி அவன் கையில் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது. (63) ஸிம்ஹன் அதைப்

तपश्चचार सुमहदुद्दिश्य वरुणं द्विजाः । प्रसन्ने यादसां पत्यौ पप्रच्छ वरमुत्तमम् ॥ ६५
अपेक्षिता यदा वृष्टिर्मया यादस्पते प्रभो । तदैव शीघ्रतो भूयात्प्रसन्नो यदि सर्वदा ॥ ६६
तथेत्युक्त्वा जगामाशु वरुणस्स्वालयं प्रति । इति लब्धवरस्सिंहस्सिन्धुसेनं परेऽहनि ॥ ६७
आजुहाव रणायायं कृतकोलाहलारवः । प्रत्यग्रहीत्सिन्धुसेनस्तं सिंहं युद्धगर्वितम् ॥ ६८
तदा सस्मार वरुणं सिंहो मध्यन्दिनेऽपि सः । समाययौ महावेगाज्जलाकारतयाऽप्पतिः ॥ ६९
वृष्ट्या सेनाः परिक्लिन्ना उभयोरपि तास्तदा । सिन्धुसेनस्य सेनासु केवलं भस्मधारिणः ॥ ७०
ये भटास्ते महावृष्ट्या प्रमृष्टात्मविभूतयः । संबभूवुस्तदा सिंहश्चक्रमादाय भीषणम् ॥ ७१
युयोज सिन्धुसेनस्य सेनास्वतुलविक्रमः । तच्चक्रं सहसाऽऽक्रम्य सिन्धुसेनबलं महत् ॥ ७२
आवृत्य भस्मना हीना न रुद्राक्षान् भटान् बहून् । हत्वा मुक्त्वाशु रुद्राक्षधारिणोऽमुञ्च भूमिपम् ॥ ७३
अवाप त्वरया हस्तं सिंहस्यास्य महौजसः । सिन्धुसेनोऽल्पसेनत्वादधृत रुद्राक्ष भूषणैः ॥ ७४

தபச்சசார ஸுமஹ துத்திச்ய வருணம் த்விஜா:। ப்ரஸன்னே யாதஸாம் பத்யௌ பப்ரச்ச வரமுத்தமம் 65
அபேக்ஷிதா யதா வ்ருஷ்டிர்மயா யாதஸ்பதே ப்ரபோ।
ததைவ சீக்ரதோ பூயாத் ப்ரஸன்னோ யதி ஸர்வதா ॥ 66
ததேத்யுக்த்வா ஜகாமாசு வருணஸ்ஸ்வாலயம் ப்ரதி।
இதி லப்தவரஸ்ஸிம்ஹஸ்ஸிந்து ஸேனம் பரேSஹனி ॥ 67
ஆஜுஹாவ ரணாயாயம் க்ருதகோலாஹலாரவ:।
ப்ரத்யக்ரஹீத் ஸிந்து ஸேனஸ்தம் ஸிம்ஹம் யுத்த கர்விதம் ॥ 68
ததா ஸஸ்மார வருணம் ஸிம்ஹோ மத்யந்தினேSபி ஸ:।
ஸமாயயௌ மஹாவேகாஜ்ஜலாகாரதயாSப் பதி: ॥ 69
வ்ருஷ்ட்யா ஸேனா: பரிக்லின்னா உபயோரபி தாஸ்ததா।
ஸிந்து ஸேனஸ்ய ஸேனாஸு கேவலம் பஸ்மதாரிண: ॥ 70
யே படாஸ்தே மஹா வ்ருஷ்ட்யா ப்ரம்ருஷ்டாத்ம விபூதய:।
ஸம்பபூவுஸ்ததா ஸிம்ஹச்சக்ரமாதாய பீஷணம் ॥ 71
யுயோஜ ஸிந்துஸேனஸ்ய ஸேனாஸ் துலவிக்ரம:। தச்சக்ரம் ஸஹஸாSக்ரம்ய ஸிந்துஸேனபலம் மஹத் 72
ஆவ்ருத்ய பஸ்மனாஹீனா ந ருத்ராக்ஷான் படான் பஹூன்।
ஹத்வா முக்த்வாSSசு ருத்ராக்ஷதாரிணோSமுஞ்ச பூமிபம் ॥ 73
அவாப த்வரயா ஹஸ்தம் ஸிம்ஹஸ்யாஸ்ய மஹௌஜஸ:।
ஸிந்துஸேனோSல்பஸேநத்வாத் த்ருதருத்ராக்ஷ பூஷணை: ॥ 74

பார்த்து மிக பயந்தவனைத் தோல்வியுற்று காட்டிற்கு ஓடி அங்கு நாளடைவில் அவனுடைய வரலாறுகளைக் கேள்விப்பட்டு புத்திமானான ஸிம்ஹன் (64) வருணனைக் குறித்து தவம் செய்தான். பிறகு வருணன் பிரத்தியக்ஷமானவுடன் சிறந்த வரத்தைக்கேட்டான். (65) ஓ பிரபுவாகிய வருணனே! தாங்கள் எனக்கு பிரஸன்னமானது உண்மையானால் நான் எப்பொழுது மழையை வேண்டுகிறேனோ அப்பொழுது சீக்கிரம் மழை பெய்யவேண்டும் என வேண்டினான். (66) வருணனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி தனது இருப்பிடம் சேர்ந்தான். இவ்வாறு வரம் பெற்று சிம்மன் மறுநாள் ஸிந்துசேன ராஜனிடம் சென்று (67) அட்டகாசம் செய்து அவனை சண்டைக்கு அழைத்தான். ஸிந்துசேனனும் யுத்தத்தில் கர்வமடைந்து அந்த சிம்ம ராஜனை எதிர்த்தான். (68) அப்பொழுது சிம்மன் வருணனை நினைத்தான. அப்பொழுது நடுப்பகலில் வருணன் ஜல உருவமாக சீக்கிரம் அங்கு வந்தான். (69) அப்பொழுது இரு பக்க சேனைகளும் மழையால் மிகவும் நனைந்தாரகள். அப்பொழுது ஸிந்துசேனனுடைய சேனைகளில் வெறும் விபூதியை மாத்திரம் தரித்தவர்களான (70) வீரர்களெல்லாம் அப்பெரும் மழையால் தங்கள் விபூதி அழிந்தவர்களாக ஆனார்கள். அப்பொழுது நிகரற்ற பலமுடைய ஸிம்மன் அதிபயங்கரமான சக்கரத்தை எடுத்து ஸிந்துசேனன் சேனைகளின் மீது பிரயோகித்தான். உடன் சக்கரமானது அவனுடைய பெரிய சேனைக்குள் பிரவேசித்து (72) ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிக்காமல் விபூதி அழியப் பெற்றிருந்த சேனைகளை மட்டும் சீக்கிரம் நாசம் செய்துவிட்டு, ருத்திராக்ஷம் தரித்தவர்களான சேனைகளையும், அரசனையும் விட்டு விட்டு (73) மிக பராக்கிரமசாலியான அந்த சிம்மனின் கையை சீக்கிரம் அடைந்து விட்டது அப்பொழுது ஸிந்து சேனனுக்கு சொல்ப சேனை மட்டும் மிஞ்சியபடியால் ருத்திராக்ஷங்களை ஆபரணமாகக்

भटैः कैश्चित्सहैवाशु वनं प्राप सुदुःखितः । तत्र दृष्ट्वा ऋषीन्पूर्वान् वसिष्ठादीन्प्रणम्य सः ॥ ७५
धृतभस्मा स रुद्राक्षो भस्म रुद्राक्षधारिभिः । बलैर्युष्मद्वचश्श्रुत्वा प्रविष्टो रणमण्डलम् ॥ ७६
चक्रं युयोज सेनासु सोऽस्मदीयासु तापसाः । तच्चक्रं सहसाऽऽक्रम्य हत्वा शूरान्मदीयकान् ॥ ७७
मया सह त्रिचतुरान्मुक्त्वा प्रतिययौ महत् । इत्युवाच ऋषीनेष समीक्ष्यातिभयान्वितः ॥ ७८
इति कथितममी निशम्य राज्ञा निजहृदयेषु विचिन्त्य तत्क्षणेन ।
अनवरतमिमं बिभर्ति योऽङ्गे न स मृतिमेति परायुधैः क्षितीश ॥ ७९
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टादशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

स सैन्यस्य सिन्धुसेनस्य विभूतिरुद्राक्षधारण महिम्नाजयः ॥

इति तेषां वचश्श्रुत्वा पुनराह ऋषीनयम् । धृत्वा भस्म च रुद्राक्षं केचिद्भस्मावकुण्ठिताः ॥ १

படை: கைச்சித்ஸஹைவாசு வனம் ப்ராப ஸு்து:கித: ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வா ருஷின் பூர்வான் வஸிஷ்டாதின் ப்ரணம்ய ஸ: ॥ 75
த்ருதபஸ்மா ஸ ருத்ராக்ஷோ பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரிபி: ।
பலைர்யுஷ்மத்வசச்ச்ருத்வா ப்ரவிஷ்டோ ரணமண்டலம் ॥ 76
சக்ரம் யுயோஜஸேனாஸு்ஸோऽஸ்மதியாஸு் தாபஸா: ।
தச்சக்ரம் ஸஹஸாऽऽக்ரம்ய ஹத்வா சூரான் மதீயகான் ॥ 77
மயா ஸஹ த்ரிசதுரான் முக்த்வா ப்ரதியயௌ மஹத் । இத்யுவாச ருஷீனேஷ ஸமீக்ஷ்யாதி பயான்வித: 78
இதி கதிதமமீ நிசம்ய ராக்ஞா நிஜ ஹ்ருதயேஷு் விசிந்த்ய தத்க்ஷணேன ।
அனவரதமிமம் பிபர்தி யோऽங்கே ந ஸ ம்ருதிமேதி பராயுதை:. க்ஷிதீ ச ॥ 79

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டாதசோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகோநவிம்ஸோऽத்யாய: ॥

சேனையுடன்கூடிய சிந்துசேனனுக்கு விபூதி ருத்ராக்ஷமணிந்த மஹிமையால் ஜயமேற்பட்டது

இதி தேஷாம் வசச்ருத்வா புனராஹ ருஷினயம் । த்ருத்வா பஸ்மச ருத்ராக்ஷம் கேசித் பஸ்மாவ குண்டிதா: 1

கொண்டவர்களான (84) சில வீரர்களோடு கூடியவனாய் மிகுந்த துக்கமுற்று, சீக்கிரம் காட்டிற்குச் சென்று, அங்கு முன்பு கண்டவர்களான வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களை நமஸ்கரித்து, (75) ஓ முனிவர்களே! நான் உங்களின் பேச்சைக்கேட்டு, விபூதி, ருத்திராக்ஷங்களை நானும் தரித்து, எனது ஸைன்யங்களையும் தரிக்கச் செய்து கொண்டு யுத்தகளத்திற்குச் சென்றேன். (76) ஓ தபஸ்விகளே! அப்பொழுது அவன் எனது ஸைன்யங்கள் மீது சக்கராயுதத்தை பிரயோகித்தான். அது உடன் எனது ஸைன்யங்களில் பிரவேசித்து என்னையும் மூன்று நான்கு வீரர்களை மட்டில் விலக்கி மற்ற யாவரையும் நாசம் செய்து திரும்பி விட்டது என்று அரசன் அம்முனிவர்களைப்பார்த்து மிகுந்த பயத்தோடு சொன்னான் (78) இவ்வாறு அரசனால் கூறப்பட்ட வார்த்தைகளை கேட்ட அவர்கள் அதே க்ஷணத்தில் மனதில் ஆலோசித்து ஓ அரசனே! எவன் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை எப்பொழுதும் உடலில் தரிக்கிறானோ அவனுக்கு ஒருக்காலும் சத்துருவின் ஆயுதங்களால் மரணம் ஏற்படாது என்றார்கள். (79)

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் மறுபடி அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னான். சில வீரர்கள் மட்டில் விபூதி ருத்திராக்ஷம் இரண்டையும், மற்றவர்கள் விபூதி மட்டிலும்

परे प्रवृत्ता युद्धाय ततो वृष्टिरभूत्तराम् । तदा वृष्ट्या परिक्लिन्नास्सेनास्ता उभयोरपि ॥ २
ततश्चक्रं मुमोचायं सिंहश्शत्रुनिबर्हणम् । तेन घोरेण निहतास्सेना मम तपोधनाः ॥ ३
इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा ऋषयस्तत्रकारणम् । ऊचुर्नृपं समीक्ष्यैते मनसालोच्य भूसुराः ॥ ४
येषां प्रमृष्टं क्षितिप भस्म वृष्ट्यातिपावनम् । त एव निहता युद्धे रुद्राक्षेण विवर्जिताः ॥ ५
जीविनो भस्म रुद्राक्षधारिणो भवता सह । पुरा त्रिपुरदैत्यानां भस्म रुद्राक्षधारिणाम् ॥ ६
नासीद्भयं महद्भ्योऽपि देवेभ्यो भूपते तदा । ब्रह्म विष्णुमुखा देवाश्चाभिचारेण कर्मणा ॥ ७
भूतान्युत्थाप्य भीमानि प्रेषयामासुरञ्जसा । तानि सर्वाणि तान् दृष्ट्वा भस्म रुद्राक्ष भूषणान् ॥ ८
निवृत्य सहसा जग्मुर्भीतभीतानि भूमिप । पुनश्च विमुखान् भस्म रुद्राक्षेषु विधाय तान् ॥ ९
ब्रह्म विष्णुमुखा देवा शिवेनैतानमारयन् । तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र भस्म रुद्राक्ष भूषणैः ॥ १०
स्वभटैस्सहितो युद्धे शत्रून्द्रावय निर्भयः । धर्तव्यं भस्मना साकं रुद्राक्षं वरभूषणम् ॥ ११

பரே ப்ரவ்ருத்தா யுத்தாய ததோவ்ருஷ்டிரபூத்தராம் ।
ததாவ்ருஷ்ட்யா பரிக்லின்னாஸ்ஸேனாஸ்தா உபயோரபி ॥ 2
ததச்சக்ரம் முமோசாயம் ஸிம்ஹச்சத்ரு நிபர்ஹணம் ।
தேந கோரேண நிஹதாஸ்ஸேனா மம தபோதனா: ॥ 3
இதி ராக்ஞோ வசச்ருத்வா ருஷயஸ்த்த்ர காரணம் ।
ஊசுர்ந்ருபம் ஸமீக்ஷ்யைதே மனஸாலோச்ய பூஸுரா: ॥ 4
யேஷாம் ப்ரம்ருஷ்டம் க்ஷிதிப பஸ்ம வ்ருஷ்ட்யாதி பாவனம் ।
த ஏவ நிஹதா யுத்தே ருத்ராக்ஷேண விவர்ஜிதா: ॥ 5
ஜீவினோ பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரிணோ பவதா ஸஹ । புரா த்ரிபுரதைத்யானாம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரிணாம் ॥ 6
நாஸீத் பயம் மஹத்ப்யோऽபி தேவேப்யோ பூபதே ததா ।
ப்ரஹ்ம விஷ்ணுமுகா தேவாச்சாபிசாரேண கர்மணா ॥ 7
பூதான்யுத்தாப்ய பீமானி ப்ரேஷயாமாஸு ரஞ்ஜஸா ।
தானி ஸர்வாணிதான் த்ருஷ்ட்வா பஸ்ம ருத்ராக்ஷ பூஷணான் ॥ 8
நிவ்ருத்ய ஸஹஸா ஜக்மூர்பீதபீதானி பூமிப । புனச்ச விமுகான் பஸ்ம ருத்ராக்ஷேஷு விதாய தான் ॥ 9
ப்ரும்ஹ விஷ்ணுமுகா தேவா: சிவேனைதானமாரயன் ।
தஸ்மாத்த்வமபி ராஜேந்த்ர பஸ்ம ருத்ராக்ஷ பூஷணை: ॥ 10
ஸ்வபடைஸ்ஸஹிதோ யுத்தே சத்ரூன் த்ராவய நிர்பய: ।
தர்தவ்யம் பஸ்மனா ஸாகம் ருத்ராக்ஷம் வரபூஷணம் ॥ 11

தரித்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது மிகுந்த மழை பெய்யலாகி இருபக்க சேனைகளும் நனைந்தார்கள். (2) தபோதனர்களே! அதன் பிறகு சிம்மன் சத்ருக்களைக் கொல்லும் அச்சக்கராயுதத்தை பிரயோகித்தான். அக்கொடிய சக்கரத்தினால் எனது ஸைன்யமெல்லாம் கொல்லப்பட்டன (3) என்ற அரசனுடைய வார்த்தயைக் கேட்டு அப்பொழுது முனிவர்கள் அது விஷயத்தில் காரணத்தை மனதில் ஆலோசித்து அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள் (4) ஓ அரசனே! மழையினால் மிக பரிசுத்தமான திருநீர் அழிந்து போனவர்களில் ருத்திராக்ஷம் தரியாதவர்கள் மாத்திரம் யுத்தத்தில் மடிந்திருக்கிறார்கள் (5) பிழைத்திருப்பவர்களெல்லாம் உன்னோடு விபூதி ருத்திராக்ஷம் இரண்டையும் தரித்தவர்கள்தான். முன்பு விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை தரித்தவர்களான திரிபுராஸுரர்களுக்கு (6) ஓ அரசனே! மிக்க மகிமை வாய்ந்த தேவர்களிடத்திலும் கூட பயமுண்டாகவில்லை. அப்பொழுது பிரம்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஆபிசாரப் பிரயோகம் செய்து (7) மிக பயங்கரங்களான பல பூதங்களை உண்டுபண்ணி சீக்கிரம் அவர்கள்மேல் ஏவி விட்டார்கள். அவையெல்லாம் விபூதி ருத்திராக்ஷங்கள் தரித்தவர்களான அவர்களைக் கண்டவுடன் (8) ஓ அரசனே! மிக பயந்தவைகளாகி சீக்கிரம் திரும்பி சென்று விட்டன. மறுபடி பிரம்ம விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அவர்களை விபூதி ருத்திராக்ஷங்களில் விருப்பமில்லாதவர்களாக செய்வித்து பிறகு அவர்களை சிவபிரானைக்கொண்டே கொல்லச் செய்தார்கள். ஆகையால் ஓ ராஜேந்திரா! நீயும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை பூஷணங்களாய்க் கொண்ட (10) உனது படைகளோடு சென்று யுத்தத்தில் பயமற்றவனாய் இருந்து கொண்டு சத்ருக்களை விரட்டுவாயாக விபூதியோடு கூட சிறந்த பூஷணமான ருத்திராக்ஷமும் தரிக்கத்தக்கது. (11) வெறும் விபூதியானது

केवलं भस्म वृष्ट्याद्यैः प्रमृष्टं भवति ध्रुवम् । रुद्राक्षस्यतु वृष्ट्याद्यैर्न प्रमोक्षो भवेन्नृप ॥ १२
मृतास्तव भटा एते केवलं भस्मधारिणः । वृष्ट्या प्रमृष्टं तद्भस्म महत्या सत्यमीरितम् ॥ १३
इति तेषां वचश्श्रुत्वा राजा निश्चित मानसः । तथेति तान् प्रणम्याशु रुद्राक्षं भस्मना सह ॥ १४
धृत्वा भटानां रुद्राक्षं दत्वाऽयं भस्मना सह । भूतिभूषित सर्वाङ्गैस्सह रुद्राक्ष भूषणैः ॥ १५
विनिर्गत्य भटैस्सार्धं सर्वैरमित विक्रमः । आजुहावाशु तं सिंहं सिंहं शरभवत् द्विजाः ॥ १६
ततः प्रतस्थे युद्धाय सिंहश्चक्रायुधो महान् । तदाशु तुमुलं युद्धं बभूवहि तयोर्मिथः ॥ १७
ततश्चक्रं युयोजायं सिंहः किलिकिलारवः । तच्चक्रं वीक्ष्य तान् सर्वान् भस्मरुद्राक्ष भूषणान् ॥ १८
प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा प्रणम्य सहसा ययौ । ततः कोपेन सस्मार वरुणं निजतापहम् ॥ १९
वृष्टिश्चासीत्तदा स्थूला सेनयोरुभयोर्द्विजाः । भस्मानि तेषां लुप्तानि सिन्दुसेनानुयायिनाम् ॥ २०
तदन्वीक्ष्यायमयुनच्चक्रं पुनरपि द्विजाः । प्रलुप्त भस्मनोऽप्येतान्रुद्राक्षवरभूषणान् ॥ २१

கேவலம் பஸ்ம வ்ருஷ்ட்யாத்யை: ப்ரம்ருஷ்டம் பவதி த்ருவம் |
ருத்ராக்ஷஸ்யது வ்ருஷ்ட்யாத்யைர்ன ப்ரமோக்ஷோ பவேந்ந்ருப || 12
ம்ருதாஸ்தவ படா ஏதே கேவலம் பஸ்மதாரிண: |
வ்ருஷ்ட்யா ப்ரம்ருஷ்டம் தத்பஸ்ம மஹத்யா ஸத்யமீரிதம் || 13
இதி தேஷாம் வசச்ச்ருத்வா ராஜா நிச்சித மானஸ:| ததேதி தான் ப்ரணம்யாசு ருத்ராக்ஷம் பஸ்மனு ஸஹ
த்ருத்வா படானும் ருத்ராக்ஷம் தத்வாऽயம் பஸ்மனு ஸஹ |
பூதிபூஷித ஸர்வாங்கைஸ்ஸஹ ருத்ராக்ஷ பூஷணை: || 15
வினிர்கத்ய படைஸ்ஸார்தம் ஸர்வைரமித விக்ரம: |
ஆஜுஹாவாசு தம் ஸிம்ஹம் ஸிம்ஹம் சரபவத் த்விஜா: || 16
தத: ப்ரதஸ்தே யுத்தாய ஸிம்ஹச்சக்ராயுதோ மஹான் | ததாசு துமுலம் யுத்தம் பபூவஹி தயோர்மித: 17
ததச்சக்ரம் யுயோஜாயம் ஸிம்ஹ: கிலிகிலாரவ: |
தச்சக்ரம் வீக்ஷ்யதான் ஸர்வான் பஸ்ம ருத்ராக்ஷ பூஷணுன் || 18
ப்ரதக்ஷிணத்ரயம் க்ருத்வா ப்ரணம்ய ஸஹஸா யயௌ | தத: கோபேன ஸஸ்மார வருணம் நிஜதாபஹம் 19
வ்ருஷ்டிச்சாஸீத் ததா ஸ்தூலா ஸேனயோருபயோர் த்விஜா: |
பஸ்மானி தேஷாம் லுப்தானி ஸிந்துஸேனுனுயாயினும் || 20
ததன்வீக்ஷ்யாயமயுஜச்சக்ரம் புனரபி த்விஜா:| ப்ரலுப்த பஸ்மனேப்யேதான் ருத்ராக்ஷ வரபூஷணுன் || 21

நிச்சயம் மழை முதலியவைகளால் அழிந்து போய்விடும். ஓ அரசனே! ருத்திராக்ஷத்திற்கோவெனில் மழை முதலியவற்றால் அழிவில்லை (12) வெறும் விபூதியை மட்டில் தரித்தவர்களான உனது வீரர்களெல்லாம் அவர்களுடைய விபூதி கனத்த மழையால் அழிந்து போனதால் தான் மடிந்து விட்டார்களென்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறோம் (13) இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் அவ்வாறே மன நிச்சயம் கொண்டவனாகி அவர்களை நமஸ்கரித்து விட்டு தான் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு ஸைன்யங்களுக்கும் விபூதியோடு கூட ருத்திராக்ஷங்களை கொடுத்து ருத்திராக்ஷ பூஷணங்களோடு கூட விபூதியால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களான (15) எல்லா படைகளோடும் நிகரற்ற பராக்கிரமத்தைக் கொண்டவனாய் சிங்கத்தை சரபம் அழைப்பதுபோல் சிம்மராஜனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். ஓ த்விஜர்களே (16) பிறகு மஹிமை வாய்ந்தவனும் சக்ராயுதத்தைக் கொண்டவனுமான சிம்ஹன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். உடன் அவ்விருவர்களுக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. (17) அப்பொழுது சிம்ஹன் கலகலவென்று சப்தித்துக் கொண்டு சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். அச்சக்கரமானது அவர்கள் யாவரும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை பூஷணமாய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து (18) அவர்களை மூன்று முறை பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து விட்டு சீக்கிரம் திரும்பி விட்டது. பிறகு சிம்மன் கோபத்தோடு தனது தாபத்தைப் போக்கும் வருணனை நினைத்தான். (19) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது உடன் அவ்விரு பக்க சேனைகளின் மீது கனத்த மழை பெய்தது. அதனால் ஸிந்துசேனனைத் தொடர்ந்து வந்த ஸேனைகளின் திருநீரெல்லாம் அழிந்து போயின. (20) அதைப்பார்த்து ஸிம்மன் மறுபடியும் அச்சக்கரத்தைப் பிரயோகித்தான் அச்சக்கரமும் அவர்கள் யாவரும் திருநீர் அழிந்தவர்களாய் இருந்த போதிலும் சிறந்த ருத்திராக்ஷங்களை அணிந்திருப்

दृष्ट्वा भटान्ययौ नत्वा भीत्या चक्रं द्विजोत्तमाः । दृष्ट्वैतत्सहसा सिंहः पलायनमशिश्रयत् ॥ २२
वनं प्रति महाभीत्या ससेनो ब्राह्मणोत्तमाः । सिन्धुसेनोऽपि सहसा कृत्वा कोलाहलारवम् ॥ २३
बध्वाऽस्य नगरं धीरो देशं स्वीयं विधाय च । स्वदेशवर्तिनां भस्मरुद्राक्षाणि महामतिः ॥ २४
दत्वा तान् भस्मरुद्राक्षधारिणश्च विधाय सः । भस्मरुद्राक्षयोस्स्मृत्वा माहात्म्यमवसत्स्वयम् ॥ २५
चिरकालमुषित्वाऽत्र भोगान् भुक्त्वा सुपुष्कलान् । स्वदेशस्थजनैस्सर्वै र्बन्धुभिस्स्वेष्टबन्धुभिः ॥ २६
आप कैलासमतुलं विमानमधिरुह्य सः । क्रमेण मोक्षं चापायं ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ २७
स तु सिंहोऽपि वैराग्याद्रागद्वेषौ विहायच । धृत्वा भस्मच रुद्राक्षं जीवन्मुक्ततया भृशम् ॥ २८
स्थित्वा देहावसानेऽयं मोक्षमापातिदुर्लभम् । तस्मात्सहैव रुद्राक्षं धर्तव्यं भस्मना द्विजाः ॥ २९
रुद्रस्याक्षतया विप्रा रुद्राक्षमिति कीर्तितम् । रुद्राक्षधारके शंभुः परिपूर्णकटाक्षवान् ॥ ३०
रुद्राक्षधारकास्सर्वे रुद्राकाराः प्रकीर्तिताः । रुद्राक्षस्यास्य माहात्म्यं येश्रृण्वन्ति पठन्ति वा ॥ ३१

த்ருஷ்ட்வா படான் யயௌ நத்வா பீத்யா சக்ரம் த்விஜோத்தமா:
த்ருஷ்ட்வைதத் ஸஹஸா ஸிம்ஹ: பலாயனமசிச்ரயத் ‖ 22
வனம் ப்ரதி மஹாபீத்யா ஸ ஸேனோ ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
ஸிந்துஸேனோऽபி ஸஹஸா க்ருத்வா கோலாஹலாரவம் ‖ 23
பத்வாऽஸ்ய நகரம் தீரோ தேசம் ஸ்வீயம் விதாய ச ।
ஸ்வதேசவர்திநாம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷாணி மஹாமதி: ‖ 24
தத்வா தான் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரிணச்ச விதாய ஸ: ।
பஸ்ம ருத்ராக்ஷயோஸ்ஸ்ம்ருத்வா மாஹாத்ம்யமவஸத் ஸ்வயம் ‖ 25
சிரகாலமுஷித்வாऽத்ர போகான் புக்த்வா ஸு புஷ்கலான் ।
ஸ்வதேசஸ்த ஜனைஸ்ஸர்வைர்பந்துபிஸ்ஸ்வேஷ்ட பந்துபி: ‖ 26
ஆப கைலாஸமதுலம் விமானமதிருஹ்ய ஸ: । க்ரமேண மோக்ஷம் சாபாயம் ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: ‖ 27
ஸ து ஸிம்ஹோऽபி வைராக்யாத் ராகத்வேஷௌ விஹாய ச ।
த்ருத்வா பஸ்ம ச ருத்ராக்ஷம் ஜீவன்முக்ததயா ப்ருசம் ‖ 28
ஸ்தித்வா தேஹாவஸானேऽயம் மோக்ஷமாபாதி துர்லபம் ।
தஸ்மாத் ஸஹைவ ருத்ராக்ஷம் தர்தவ்யம் பஸ்மனா த்விஜா: । 29
ருத்ரஸ்யாக்ஷதயா விப்ரா ருத்ராக்ஷமிதி கீர்திதம் । ருத்ராக்ஷதாரகே சம்பு: பரிபூர்ணகடாக்ஷவான் ‖ 30
ருத்ராக்ஷதாரகாஸ்ஸர்வே ருத்ராகாரா: ப்ரகீர்திதா: ।
ருத்ராக்ஷஸ்யாஸ்ய மாஹாத்ம்யம்யே ச்ருண்வந்தி படந்தி வா ‖ 31

பதைக்கண்டு (21) மிகுந்த பயத்தோடு அப்படைகளை நமஸ்கரித்து திரும்பிச் சென்று விட்டது. ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது ஸிம்மன் அதைப் பார்த்து மிகுந்த பயத்தோடு தனது ஸைன்யங்களுடன் சீக்கிரம் காட்டிற்கு ஓடினான். உடன் தீரனான ஸிந்துசேனனும் மிகுந்த அட்டகாசம் செய்து கொண்டு அவனது நகரத்தைப் பிடித்து தன் தேசமாக செய்து கொண்டு மிகுந்த புத்திசாலியான ஸிந்துஸேனன் தனது தேசத்திலுள்ள குடிகளுக் கெல்லாம் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை (24) கொடுத்து அவர்களை விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிக்கும் படி செய்து, தானும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களின் மஹிமையை நினைத்துக் கொண்டு வஸித்து வந்தான். (25) இப்படி அரசன் வெகுகாலம் வரையில் தன் தேசத்துக் குடிகள், பந்துக்கள், இஷ்ட பந்துக்கள். இவர்களோடு அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து விட்டு (26) முடிவில் நிகரற்ற விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு கைலாஸத்தை அடைந்தான். ஓ முனிவர்களே! நாளடைவில் மோக்ஷத்தையும் அடைந்தான். (27) பிறகு ஸிம்மராஜனும் வைராக்யத்தினால் ராகத்துவேஷங்களை (ஆசை, பகை இவைகளை) விட்டு விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை தரித்துக் கொண்டு ஜீவன் முக்தனாகி (28) சிலகாலம் இருந்து தேகத்தின் முடிவில் கிடைப்பதற்கரிய மோக்ஷத்தை அடைந்தார். ஓ முனிவர்களே! ஆகையால் விபூதியோடு ருத்திராக்ஷத்தையும் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். (29) ஸ்ரீ ருத்திரனுக்கு கண்ணாக இருப்பதால் தான் அது ருத்திராக்ஷம் என்று சொல்லப் படுகிறது. ஸ்ரீ சம்பு வானவர் ருத்தி ராக்ஷம் தரிப்பவரிடத்தில் எப்போதும் பரிபூரண கடாக்ஷம் உடையவராய் இருப்பார். (30) ருத்திராக்ஷம் தரிப்பவர் யாவரும் ருத்திரனின் உருவமே என்று கூறப்படுவார்கள். எவர்கள் இந்த ருத்திராக்ஷ

श्रावयन्ति नरास्तेवै साक्षाद्रुद्रस्वरूपिण: । आयुरारोग्यमैश्वर्यं पुत्रान् पौत्रानिहाप्यते ॥
अन्ते सायुज्य मोक्षंच लभन्ते नात्रसंशय: । ३२
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनविंशोऽध्याय: ॥

॥ अथ विंशोऽध्याय: ॥

श्री पञ्चाक्षरीजपपरया कलावत्या तद्भर्तु: दशरथस्य सकल पातक निवृत्ति: ॥

सूत: — भस्मरुद्राक्षयोर्विप्रा माहात्म्यं वर्णितं खलु । पञ्चाक्षरस्य माहात्म्यं शृणुध्वमवधानत: ॥ १
पञ्चाक्षरं महामन्त्रं पञ्चपातकनाशनम् । परस्य वाचकं लब्ध्वा सद्गुरोर्नियमाच्छुचि: ॥ २
जपत्यनुदिनं मर्त्यस्सधन्यो लोकपावन: । न तस्य पापगन्धोऽपि दर्शनात्पापहारिण: ॥ ३
न च भेदोऽस्य महत: परेण ब्रह्मणा सह । अत्रेतिहासं युष्माकं वर्णयामि महीसुरा: ॥ ४

ச்ராவயந்தி நராஸ்தே வை ஸாக்ஷாத் ருத்ரஸ்வரூபிண: ।
ஆயுராரோக்யமைச்வர்யம் புத்ரான் பௌத்ரானிஹாப்ய தே ॥
அந்தே ஸாயுஜ்ய மோக்ஷஞ்ச லபந்தே நாத்ர ஸம்சய: ॥ 32

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோநவிம்சோऽத்யாய:

॥ அத விம்ஸோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தில் பற்றுள்ள கலாவதியால் கணவனுன தசரதனின் பாபங்கள் நீங்குதல்.

ஸூத: — பஸ்ம ருத்ராக்ஷயோர் விப்ரா மாஹாத்ம்யம் வர்ணிதம் கலு ।
பஞ்சாக்ஷரஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ச்ருணுத்வமவதானத: ॥ 1
பஞ்சாக்ஷரம் மஹாமந்த்ரம் பஞ்சபாதக நாசனம் । பரஸ்ய வாசகம் லப்த்வா ஸத்குரோர் நியமாச்சுசி: ॥ 2
ஜயத்யனுதினம் மர்த்யஸ்ஸதன்யோ லோகபாவன: । ந தஸ்ய பாபகந்தோऽபி தர்சனாத் பாபஹாரிண: ॥ 3
ந ச பேதோऽஸ்ய மஹத: பரேண ப்ரும்ஹணு ஸஹ । அத்ரேதிஹாஸம் யுஷ்மாகம் வர்ணயாமி மஹீஸுரா:

மஹிமையை கேட்கிருர்களோ (31) பிறரைக் கேட்கும்படி செய்கிருர்களோ அவர்கள் ஸாக்ஷாத்ருத்திர ஸ்வரூபிகளே. மேலும் அவர்கள் மிகுந்த ஆயுள் ஆரோக்கியம், ஐச்வரியம் இவைகளையும், புத்திர பௌத்திரர்களையும் இங்கு அடைந்து முடிவில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைவார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. (32)

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

இருபதாவது அத்தியாயம்

ஸூதர் கூறுகிருர் :— ஓ வேதியர்களே, இதுவரை விபூதி ருத்ராக்ஷங்களின் மஹிமையை வர்ணித்தேனல்லவா? இப்பொழுது பஞ்சாக்ஷரத்தின் பெருமையை சொல்லப்போகிறேன். ஜாக்ரதையாகக் கேளுங்கள். (1) எந்த மனிதன் பஞ்சமஹாபாதங்களை நாசம் செய்வதும் பரப்ரம்மத்தை விளக்குவதுமான ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமஹாமந்த்ரத்தை நல்ல குருவினிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று சுத்தமாயிருந்து கொண்டு நியமத்துடன் தினம் ஜபிக்கின்ருனே அவனே மஹாபாக்யசாலி. அவனே உலகினைப் பரிசுத்தம் செய்கிறவன். தன்னை தரிசித்தமாத்திரத்தில் பிறர்பாபங்களை நாசம் செய்ய வல்லவரான மேற்படி மந்த்ரத்தை ஜபிப்பவருக்கு பாபலேசமும் இல்லை. அப்பேர்ப்பட்ட மஹானுபாவருக்கும் (3) பரப்ரம்மத்திற்கும் வித்யாஸமேயில்லை. இம்மஹா மந்த்ரத்தை ஜபித்ததினுல் பலபேர்கள் பாபத்தினின்று விடுபட்டு

पापाद्विमुक्ता मुक्ताश्च बहवोऽस्य मनोर्जपात् । अस्ति काशीपतिः कश्चिद्वज्रबाह्वाह्वयो नृपः ॥ ५
तस्यासीत्कन्यका काचित्कलासु निपुणा सती । कलावतीति विख्याता बहुपुण्ययुता हि सा ॥ ६
काशीपतेर्गृहं प्राप कदाचिन्मुनिपुङ्गवः । दुर्वासा कृपया त्वस्या बहुपुण्यवतीति सा ॥ ७
उपादिशन्महामन्त्रं पञ्चाक्षरमुमापतेः । तदारभ्य शिवे भक्त्या सदा पञ्चाक्षरी रता ॥ ८
तां कन्यां प्रददौ पुण्यां वज्रबाहुर्महीपतिः । राज्ञे दाशरथाख्याय पाण्ड्यदेशेश्वराय च ॥ ९
स तामुद्वाह्य विधिना स्वदेशमनयत् द्विजाः । पञ्चाक्षरीजपपरां परतत्वविनिश्चयाम् ॥ १०
रात्रौ स्वभवने राजा कामबाणेन पीडितः । आलिङ्गनोत्सुकः प्राह नर्मयुक्तं वचो द्विजाः ॥ ११
सा तस्येङ्गितमाज्ञाय वीक्ष्यैनमवदद्द्विजाः । नास्ति पञ्चाक्षरी मन्त्रस्तव सर्वाघनाशकः ॥ १२
न निषिद्धपरित्यागो मधुमांसादिभोजिनः । नचान्यनारीविरतिः केवलं भोगिन (देहिन) स्तव ॥ १३
तस्मात्त्वमधुना राजन्नस्पर्शय निस्पृहाम् । इति तस्या वचश्श्रुत्वा राजा मदनपीडितः ॥ १४
आलिङ्गनं तव भवेदिति लोलस्य मे प्रिये । न तिष्ठन्त्यधुना प्राणा विनैवालिङ्गनं तव ॥ १५

பாபாத்விமுக்தா முக்தாச்ச பஹவோஸ்ய மனோர்ஜபாத் |
அஸ்தி காசீபதி: கச்சித் வஜ்ரபாஹ்வாஹ்வயோ ந்ருப: || 5
தஸ்யாஸீத் கன்யகாகாசித் கலாஸு நிபுணா ஸதீ | கலாவதீதி விக்யாதா பஹு புண்யயுதா ஹி ஸா || 6
காசீபதேர்க்ருஹம் ப்ராப கதாசின் முனிபுங்கவ: | தூர்வாஸா க்ருபயா த்வஸ்யா பஹு புண்யவதீதி ஸா 7
உபாதிசன் மஹாமந்த்ரம் பஞ்சாக்ஷரமுமாபதே: | ததாரப்ய சிவே பக்த்யா ஸதா பஞ்சாக்ஷரீ ரதா || 8
தாம் கன்யாம் ப்ரததௌ புண்யாம் வஜ்ரபாஹுர் மஹீபதி: |
ராக்ஞே தாசரதாக்யாய பாண்ட்ய தேசேச்வராய ச || 9
ஸ தாமுத்வாஹ்ய விதினா ஸ்வதேசமனயத் த்விஜா: | பஞ்சாக்ஷரீ ஜபபராம் பரதத்வ விநிச்சயாம் || 10
ராத்ரௌ ஸ்வபவனே ராஜா காமபாணேன பீடித: |
ஆலிங்கனோத்ஸுக: ப்ராஹ நர்மயுக்தம் வசோ த்விஜா: || 11
ஸா தஸ்யேங்கிதமாக்ஞாய வீக்ஷ்யைனமவதத் த்விஜா: |
நாஸ்தி பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரஸ்தவ ஸர்வாக நாசக: || 12
ந நிஷித்தபரித்யாகோ மதுமாம்ஸாதிபோஜின: |
நசான்ய நாரீ விரதி: கேவலம் போகின: (தேஹின:) ஸ்தவ || 13
தஸ்மாத் த்வ மதுனா ராஜன்னஸ்பர்சய நிஸ்ப்ருஹாம் | இதி தஸ்யா வசச்ச்ருத்வா ராஜா மதன பீடித: 14
ஆலிங்கனம் தவ பவேதிதி லோலஸ்ய மே ப்ரியே | ந திஷ்டன்த்யதுனா ப்ராணா வினைவாலிங்கனம் தவ

மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ பூதேவர்களே! இதைப்பற்றி உங்களுக்கு ஓர் சரித்ரம் சொல்லுகிறேன் காசிதேசத்திற்கு அதிபனான வஜ்ரபாஹு என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான் (5) அவனுக்கு கல்வியில் தேர்ந்தவளும் கற்புடையவளும் மிகப்புண்ய சாலியுமான கலாவதி என்று புகழ்பெற்றவளுமான ஓர் பெண்ணிருந்தாள். (6) ஒரு ஸமயம் தவச்ரேஷ்டரான துர்வாஸமுனிவர் காசி ராஜன் அரண்மனைக்கு வந்தார். அவர் அப்பெண்ணை மிகப்புண்யவதி எனக்கண்டு அவளிடத்தில் கருணையினால் அவளுக்கு (7) சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்தார். அதுமுதற்கொண்டு அவள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியோடு எப்பொழுதும் அந்த பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். (8) பிறகு ராஜாவான வஜ்ரபாஹுவானவன் வெகு புண்யசாலியான அப்பெண்ணை பாண்டிய தேசாதிபதியான தசரதன் என்ற அரசனுக்குக்கொடுத்தான் (9) பஞ்சாக்ஷரஜபத்தில் ஈடுபட்டவளும் பரம் பொருளில் நிச்சயபுத்தி படைத்தவளுமான அவளை முறைப்படி மணந்து கொண்டு தன் தேசத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் (10) அன்றிரவு தனது அரண்மனையில் அரசன் காம பாணத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அவளை ஆலிங்கனம் செய்ய விருப்பங்கொண்டு ஸரஸமாகப்பேசினான். (11) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அப்பெண் அவனுடைய ஜாடையை அறிந்து அவனைப்பார்த்துச் சொன்னாள். ஓ நாதனே! உமக்கு ஸகல பாபங்களையும் நாசம் செய்வதான பஞ்சாக்ஷரமந்த்ரம் இல்லை. (12) மேலும் மதுமாம்ஸம் முதலியவைகளை உண்ணும் உமக்கு தள்ளக் கூடியவை ஒன்றுமில்லை போகத்தையே விரும்பும் உமக்கு பரஸ்த்ரீயினிடத்தில் வெறுப்பில்லை (13) ஆகையால் ஓ அரசனே! ஆசையுற்ற என்னை நீர் இப்பொழுது தொடக்கூடாது என்றாள் அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் காமபீடிதனாகி (14) ஓ ப்ரியே, உனது ஆலிங்கனம் கிடைக்குமென்று

तस्मात्प्राणान्प्रयच्छाशु दत्त्वैवालिंगनं त्वया । एवमुक्तेऽपि विमुखीं ज्ञात्वैतां मदनातुरः ॥ १६
सस्वजे तां बलाद्राजा प्रविष्ट इव तद्वपुः । दहत्यङ्गे तदा तस्या वह्निवद्धरणीपतिः ॥ १७
पपात दूरान्मुक्त्वैनां हाहेत्युक्त्वाऽतिदुःखितः । किमेतदिति पप्रच्छ भार्यां वीक्ष्य महीपतिः ॥ १८
(कलावती):— तव पञ्चाक्षरी विद्याजपोनास्त्यघनाशकः । सद्गुरुं प्राप्य तां लब्ध्वा पश्चान्मां स्पृश भूमिप ॥ १९
पञ्चाक्षरी परा या मे दहत्यङ्गं नचेन्नृप । इत्थमस्या वचश्श्रुत्वा राजासौ निश्चिताशयः ॥ २०
परेद्युस्तपसां श्रेष्ठं गर्गं प्राप्य तपोनिधिम् । उपदेशमवापायं श्रीमत्पञ्चाक्षरी मनोः ॥ २१
प्रविष्टायाञ्च विद्यायां दीपाद्दीपमिव द्विजाः । निर्जग्मुः काकरूपेण महापातक कोटयः ॥ २२
चित्तशुद्धिमवापायं शुद्धदेही महीपतिः । अनुज्ञयाप स्वगुरोर्भवनं प्रियमुज्ज्वलम् ॥ २३
भार्यया सह तद्रात्रिमारभ्यानुदिनं द्विजाः । क्रीडयित्वा महानन्दाद्भोगान् भुक्त्वा यथेच्छया ॥ २४

தஸ்மாத் ப்ராணான் ப்ரயச்சாசு தத்வைவாலிங்கனம் த்வயா ।
எவமுக்தேऽபி விமுகீம் ஞாத்வைதாம் மதனாதுர: ॥ 16

ஸஸ்வஜே தாம் பலாத்ராஜா ப்ரவிஷ்ட இவ தத்வபு: ।
தஹத்யங்கே ததா தஸ்யா வன்ஹிவத்தரணீபதி: ॥ 17

பபாத தூரான் முக்த்வைனாம் ஹாஹேத்யுக்த்வாऽதி து:கித: ।
கிமேததிதி பப்ரச்ச பார்யாம் வீக்ஷ்ய மஹீபதி: ॥ 18

கலாவதீ — தவ பஞ்சாக்ஷரீ வித்யா ஜபோனாஸ்த்யக நாசக: ।
ஸத்குரும் ப்ராப்ய தம் லப்த்வா பச்சான் மாம் ஸ்ப்ருச பூமிப ॥ 19

பஞ்சாக்ஷரீ பரா யா மே தஹத்யங்கம் நசேன்ந்ருப ।
இத்தமஸ்யா வச: ச்ருத்வா ராஜாऽஸௌ நிச்சிதாசய: ॥ 20

பரேத்யுஸ்தபஸாம் ச்ரேஷ்டம் கர்கம் ப்ராப்ய தபோநிதிம் ।
உபதேசமவாபாயம் ஸ்ரீமத்பஞ்சாக்ஷரீ மனோ: ॥ 21

ப்ரவிஷ்டாயாஞ்ச வித்யாயாம் தீபாத்தீபமிவ த்விஜா: ।
நிர்ஜக்மு: காகரூபேண மஹாபாதக கோடய: ॥ 22

சித்தசுத்திமவாபாயம் சுத்ததேஹீ மஹீபதி: । அனுக்ஞயாப ஸ்வகுரோர்பவனம் ப்ரியமுஜ்வலம் ॥ 23

பார்யயா ஸஹ தத்ராத்ரிமாரப்யானுதினம் த்விஜா: ।
க்ரீடயித்வா மஹானந்தாத் போகான் புக்த்வா யதேச்சயா ॥ 24

மிகுந்த விருப்பம் கொண்ட எனக்கு இப்பொழுது அந்த ஆலிங்கனம் கிடைக்காவிடில் என் உயிர் தங்காது (15) ஆகையால் உனது ஆலிங்கனத்தை எனக்கு சீக்கிரமாய் தந்து எனது உயிரைக் காக்க வேண்டும். என்று சொல்லியும் அவள் பராமுகமாயிருப்பதை அறிந்த காமாதுரனை அரசன் (16) அவளுடைய உடலில் உட்புகுந்தவன்போல பலாத்காரமாக அவளை இருகத்தழுவிக் கொண்டான். அப்பொழுது அவளுடைய சரீரமானது நெருப்புப்போல கொளுத்துகையில் அரசன்(17) மிகுந்த துயரத்துடன் ஹாஹா எனக்கதறிக்கொண்டு தூரத்தில் விழுந்தான் பிறகு மனைவியைப்பார்த்து அரசன் இதென்ன வென்று கேட்டான் (18) அப்பொழுது கலாவதி கூறியதாவது ஓ அரசனே! பாபங்களைப் போக்கும் பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரம் உமக்கு இல்லை. ஸத்குருவை அடைந்து பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பெற்றுபின் என்னை தொடவும்.(19) இல்லாவிடில் பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தில் முயன்றவளான எனது சரீரம் உம்மை பொசுக்கிவிடு மென்றாள். அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு (20) மறுநாள் தவங்களுக்கு இருப்பிடமும் தபஸ்விகளுள் சிறந்த வருமான கர்கமுனிவரை அடைந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரீமந்த்ரத்தை உபதேசம் பெற்றான். (21) ஓ ப்ராம்மணர்களே! ஒளியானது ஓர் தீபத்திலிருந்து மற்றோர் தீபத்தை அடைவதுபோல் அந்த மந்த்ரம் முனிவரிடமிருந்து அரசனை அடைந்தவுடன் அவனுடைய கோடிக்கணக்கான பாதகங்கள் காக்கை உருவமாய் வெளிப்பட்டுச் சென்றன. (22) அதனால் சுத்தமடைந்த தேஹத்தை உடைய அரசன் மனச்சுத்தியையும் அடைந்தான். குருவின் அனுமதியின்பேரில் பிரியமானதும் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான அரண்மனைக்குச் சென்றான் (23) ஓ முனிவர்களே! அவன் அன்றிரவு முதல் நாள்தோறும் தன்மனைவியோடு ஸந்தோஷமாக கிரீடித்து இஷ்டப்படி போகங்களை

पुत्रानुत्पाद्य महतश्चिरं कालं सुखीवसन् । अन्ते च भार्यया साकं कैलासं प्राप्य पावनम् ॥
तत्र स्थित्वा चिरं कालं मोक्षं चाप द्विजोत्तमाः ॥ २५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे विंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकविंशोऽध्यायः ॥

तुरीयाश्रमतोपि गार्हस्थ्यस्य पञ्चाक्षरात् प्राशस्त्यम् ॥

सूतः — देशेबाडबसंज्ञेऽस्ति माल्यं नामपुरं महत् । ब्राह्मणः कश्चनास्त्यत्र सुबुद्धाख्यो महामतिः ॥ १
तस्यात्मजो धर्मनामा चासीद्धर्म इवापरः । तद्ग्रामे विपुलाख्योऽन्यो निवसत्यग्रजो महान् ॥ २
तस्यात्मजावुभावास्तां पितृवाक्यानुवर्तिनौ । चन्द्रसेनाह्वयो ज्येष्ठो मृदुश्चन्द्र इवापरः ॥ ३
धर्मश्च चन्द्रसेनश्च सवयस्कौ द्विजात्मजौ । उपनीताविमौ काले ब्रह्मचर्यञ्च चेरतुः ॥ ४
विद्याभ्यासरतौ नित्यं विनीतौ बुद्धिशालिनौ । विद्यानन्दाह्वयं प्राप्य तावेतौ यतिनां वरम् ॥ ५

புத்ரானுத்பாத்ய மகதச்சிரம் காலம் ஸுகீ வஸன் |
அந்தேச பார்யயா ஸாகம் கைலாசம் ப்ராப பாவனம் ||
தத்ர ஸ்தித்வா சிரம் காலம் மோக்ஷம் சாப த்விஜோத்தமா: || 25

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே விம்சோऽத்யாய: ||

|| அத ஏகவிம்ஸோऽத்யாய: ||

ஸன்யாஸாச்ரமத்தைக் காட்டிலும் கிரஹஸ்தாச்ரமத்திற்கு பஞ்சாக்ஷரத்தினுல் பெருமை.

ஸூத: — தேசே பாடபஸம்ஞேऽஸ்தி மால்யம்நாம புரம் மஹத் |
ப்ராம்ஹண: கச்சநாஸ்த்யத்ர ஸுபுத்தாக்யோ மஹாமதி: || 1
தஸ்யாத்மஜோ தர்மநாமா சாஸீத்தர்ம இவாபர: |
தத் க்ராமே விபுலாக்யோன்யோ நிவஸத்யக்ரஜோ மஹான் || 2
தஸ்யாத்மஜாவுபாவாஸ்தாம் பித்ருவாக்யானு வர்தினௌ |
சந்த்ரஸேனாஹ்வயோ ஜ்யேஷ்டோ ம்ருதுச்சந்த்ர இவாபர: || 3
தர்மச்ச சந்த்ரஸேனச்ச ஸவயஸ்கௌ த்விஜாத்மஜௌ |
உபநீதாவிமௌ காலே ப்ரும்ஹசர்யஞ்ச சேரது: || 4
வித்யாப்யாஸரதௌ நித்யம் வினீதௌ புத்திசாலினௌ |
வித்யானந்தாஹ்வயம் ப்ராப்ய தாவேதௌ யதினும் வரம் || 5

அனுபவித்து வந்து (24) மஹிமைவாய்ந்த பல பிள்ளைகளைப்பெற்று வெகுகாலம் ஸுகமாய் வஸித்து வந்து முடிவில் தன் மனைவியோடு மிகப் புனிதமான கைலாஸத்தை அடைந்தான். அங்கு வெகுகாலமிருந்து பிறகு மோக்ஷத்தையுமடைந்தான். (25)

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

இருபத்தொன்ருவது அத்தியாயம்

ஸூதர் கூறுகிருர் :— பாடபம் என்ற தேசத்தில் மால்யபுரம் என்ற ஓர் பெரிய பட்டணமிருக்கிறது அங்கு மஹாபுத்திசாலியான ஸுபுத்தன் என்ற ஒரு ப்ராம்மணனிருந்தான். (1) அவனுக்கு தர்ம தேவதையை ஒத்த தர்மன் என்ற ஓர் பிள்ளை இருந்தான். அதே ஊரில் விபுலன் என்ற மற்றொரு மஹிமை வாய்ந்த ப்ராம்மணர் இருந்தார் (2) அவருக்கு பெற்றோர் சொல்லுக்குக் கீழ்படிந்த இருபுத்ரர்களிருந்தார்கள். மூத்த பிள்ளையான சந்த்ரஸேனன் என்பவன் சந்த்ரனுக்கு ஒப்பான ம்ருதுத்தன்மை வாய்ந்தவன். ஒரே வயஸ்கர்களான தர்மனும் சந்த்ரஸேனனுமாகிய அவ்விரு ப்ராம்மண குமாரர்களும் தக்க பருவத்தில் உபநயனம் செய்யப்பட்டு ப்ரம்மசரியவ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். வணக்கமுள்ளவர்களும் புத்திசாலிகளுமான அவ்விருவர்களும் நித்யம் வித்யாப்யாஸத்தில் ஆசை கொண்டவர்களாய் சிறந்த ஸன்யாஸியாகிய வித்யா நந்தர் என்பவரை அடைந்து (5) மஹாத்மாவான அவருடைய

शुश्रूषमाणौ वचनं निशम्यास्य महात्मनः । तस्थतुर्भक्तिसंयुक्तौ सदाचारानुवर्तिनौ ॥ ६
तौ वीक्ष्य स यतिर्भक्तौ करुणाविष्टमानसः । युवाभ्यां ब्रह्मचारिभ्यामाश्रमश्चरमो महान् ॥ ७
गृहीतव्यो विधानेन साक्षान्मोक्षैक साधनः । इत्युवाच यतिश्रेष्ठः प्रश्रयावनतावुभौ ॥ ८
निशम्य वचनं तस्य तावेतौ ब्राह्मणौ तदा । स्वपित्रोर्निकटं प्राप्य वृत्तान्तं सम्यगूचतुः ॥ ९
तथेति विपुलो वाचं स्वसुतस्य निशम्य सः । चकारानुमतिं प्राप्य यतीशं संप्रणम्य तम् ॥ १०
अनुज्ञया पितुरयं चन्द्रसेनो महामतिः । तुरीयमाश्रमं प्राप विद्यानन्दयतीश्वरात् ॥ ११
स्वाश्रमानुगुणाचारः कामक्रोधादिवर्जितः । वशीकृतेन्द्रियाश्वोऽयं कन्दमूलफलाशनः ॥ १२
गत्वाऽरण्यं सुदुष्प्रापं तस्थे तत्रासहायवान् । धर्मोऽपि पितरं प्राप्य सन्यासो मे भवत्वलम् ॥ १३
सर्वशास्त्रार्थतत्वज्ञाद्विद्यानन्द यतीश्वरात् । इत्युक्तवानिदं श्रुत्वा वचनं तत्पिता तदा ॥ १४
सुबुद्धः प्राह धर्मं तं दुःखाकुलितमानसः । पुत्रस्त्वमेकएवास्य वंशस्य महतो मम ॥ १५

சுச்ருஷமாணௌ வசனம் நிசம்யாஸ்ய மஹாத்மன: ।
தஸ்ததுர் பக்திஸம்யுக்தௌ ஸதாசாரானு வர்திநௌ ॥ 6

தௌ வீக்ஷ்ய ஸ யதிர்பக்தௌ கருணாவிஷ்டமானஸ: ।
யுவாப்யாம் ப்ரும்ஹசாரிப்யாமாச்ரமச்சரமோ மஹான் ॥ 7

க்ருஹீதவ்யோ விதானேன ஸாக்ஷான்மோக்ஷைக ஸாதன: ।
இத்யுவாச யதிச்ரேஷ்ட: ப்ரச்ரயாவனதாவுபௌ ॥ 8

நிசம்ய வசனம் தஸ்ய தாவேதௌ ப்ராஹ்மணௌ ததா ।
ஸ்வபித்ரோர் நிகடம் ப்ராப்ய வ்ருத்தாந்தம் ஸம்யகூசது: ॥ 9

ததேதி விபுலோ வாசம் ஸ்வஸுதஸ்ய நிசம்ய ஸ: । சகாராநுமதிம் ப்ராப்ய யதீசம் ஸம்ப்ரணம்ய தம் 10
அனுக்ஞயா பிதுரயம் சந்த்ரஸேனோ மஹாமதி: । துரீயமாச்ரமம் ப்ராப வித்யானந்த யதீச்வராத் ॥ 11
ஸ்வாச்ரமானு குணாசார: காமக்ரோதாதி வர்ஜித: । வசீக்ருதேந்திரியாச்வோऽயம் கந்தமூலபலாசன: ॥ 12

கத்வாரண்யம் ஸுதுஷ்ப்ராபம் தஸ்தே தத்ராஸஹாயவான் ।
தர்மோऽபி பிதரம் ப்ராப்ய ஸன்யாஸோ மே பவத்வலம் ॥ 13

ஸர்வசாஸ்த்ரார்த தத்வக்ஞாத் வித்யானந்த யதீச்வராத் ।
இத்யுக்தவாநிதம் ச்ருத்வா வசனம் தத்பிதா ததா ॥ 14

ஸுபுத்த: ப்ராஹ தர்மம் தம் து:காகுலிதமானஸ: ।
புத்ரஸ்த்வமேக ஏவாஸ்ய வம்சஸ்ய மஹதோ மம ॥ 15

சொற்படி நடந்து பணிவிடைசெய்து பக்தியுடன் கூடியவர்களாய் நல்லொழுக்கத்துடன் இருந்து வந்தனர். (6) அந்த ஸன்யாஸியும் பக்தர்களான இக் குமாரர்களைப் பார்த்து மனதில் கருணை கொண்டவராய் ப்ரம்மசாரிகளான நீங்கள் இருவரும் மோக்ஷத்திற்கு முக்ய ஸாதனமான நான்காவது ஆச்ரமத்தை ஏற்கவேண்டும் என அந்த யதிச்ரேஷ்டர் சொன்னார். பணிவுடன் கூடிய அவ்விருவர்களும் (8) அவரது வார்த்தையைக்கேட்டு தன் பெற்றோரிடம் சென்று வரலாற்றை நன்கு எடுத்துக்கூறினர் (9) அப்பொழுது விபுலர் என்பவர் தன் புத்ரனது வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படியே செய் என்றார், பிறகு புத்திசாலியான சந்த்ரஸேனனும் அவருடைய அனுமதியைப் பெற்று ஸன்யாஸியினிடம் சென்று அவரை நமஸ்கரித்து தந்தையின் உத்திரவின்படி வித்யானந்தரென்னும் சிறந்த ஸன்யாஸியினிடமிருந்து ஸன்யாஸாச்ரமத்தை ஏற்றார். (11) தனது ஆச்ரமத்துக்குரிய விதிகளை அனுஷ்டிப்பவரும் காமக்ரோதமற்றவரும் வசப்படுத்தப்பட்ட குதிரைகளையொத்த இந்த்ரியங்களை உடையவரும் கிழங்கு காய்கனி இவற்றையே ஆஹாரமாகக் கொண்டவருமாகி (12) புகமுடியாத காட்டிற்குச் சென்று துணையின்றி அங்கு இருந்து வந்தார் தர்மனும் தன் தந்தையிடம் சென்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் உட்பொருளை நன்குணர்ந்தவரான வித்யானந்தயதிகளிடமிருந்து நான் ஸன்யாஸாச்ரமத்தை அடையவேண்டும் என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அவனுடைய தந்தையாகிய ஸுபுத்தர் (14) துக்கத்தினால் மனக்கலக்கமுற்றவராய் அப்பொழுது தர்மனைப்பார்த்து கூறியதாவது ஓ புத்திமானான புத்ரனே, எனது சிறப்பான வம்சத்துக்கு

नान्योऽस्त्यतस्त्वं मतिमन् न सन्यासाश्रमोचितः । पुत्रेषु भार्यां निक्षिप्य वलीपलित विग्रहः ॥ १६
प्रव्रजेद्ब्राह्मणो नोचेत्पतत्येव न संशयः । तस्मात्त्वमधुना विप्र न सन्यासाश्रमोचितः ॥ १७
इत्युक्तं वचनं श्रुत्वा पित्रा धर्मस्सुदुःखितः । चिन्तयन्मनसा तस्थे केवलं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १८
तदानीमागतस्तत्र भृगुर्वै वारुणिर्महान् । शिष्यैस्तु बहुभिस्साकं तस्मिन् ग्रामे यतीश्वरः ॥ १९
तं दृष्ट्वा तपतां श्रेष्ठं सुबुद्धः प्राह बुद्धिमान् । धर्मोऽयं मत्सुतः स्वामिन् ब्रह्मचर्याश्रमे वसन् ॥ २०
तुर्याश्रमं समभ्येतुं प्रवृत्तो वारितो मया । नैतं विना मत्कुलस्य सुतोऽन्यश्च तपोघन ॥ २१
पुत्रोऽयमेको मतिमान् ममाभूद्बहुकालतः । एतस्य बुद्धिरुचिता समुत्पाद्या त्वया यते ॥ २२
इति तस्य वचः श्रुत्वा भृगुश्च तपतां वरः । वीक्ष्य धर्मं निजाभ्याशे वसन्तं प्राह भूसुराः ॥ २३
गृहीतव्यस्त्वया धर्म गृहस्थाश्रम उत्तमः । न समास्तस्य सर्वेऽपि यतस्तदुपजीविनः ॥ २४
कन्यां कनकसंपन्नामसमानर्षं गोत्रजाम् । उद्वाह्य स्वोचिताचारं कृत्वा त्वं स्थातुमर्हसि ॥ २५

நான்யோஸ்த்யதஸ்த்வம் மதிமன் ந ஸன்யாஸாச்ரமோசித: |
புத்ரேஷு பார்யாம் நிக்ஷிப்ய வலீபலித விக்ரஹ: || 16
ப்ரவ்ரஜேத் ப்ராம்ஹணோ நோசேத் பதத்யேவ ந ஸம்சய: |
தஸ்மாத் த்வமதுநா விப்ர ந ஸன்யாஸாச்ரமோசித: || 17
இத்யுக்தம் வசனம் ச்ருத்வா பித்ரா தர்மஸ்ஸுதுக்கித: |
சிந்தயன் மனஸா தஸ்தே கேவலம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 18
ததானீமாகதஸ்தத்ர ப்ருகுர்வை வாருணிர் மஹான் |
சிஷ்யைஸ்து பஹுபிஸ்ஸாகம் தஸ்மின் க்ராமே யதீச்வர: || 19
தம் த்ருஷ்ட்வா தபதாம் ச்ரேஷ்டம் ஸுபுத்த: ப்ராஹ புத்திமான்
தர்மோऽயம் மத்ஸுத: ஸ்வாமின் ப்ரும்ஹசர்யாச்ரமே வஸன் || 20
துர்யாச்ரமம் ஸமப்யேதும் ப்ரவ்ருத்தோ வாரிதோ மயா |
நைதம் விநா மத்குலஸ்ய ஸுதோऽன்யச்ச தபோதன || 21
புத்ரோऽயமேகோ மதிமான் மமாபூத் பஹுகாலத: | ஏதஸ்ய புத்திருசிதா ஸமுத்பாத்யா த்வயா யதே || 22
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ப்ருகுச்ச தபதாம் வர: | வீக்ஷ்ய தர்மம் நிஜாப்யாசே வஸந்தம் ப்ராஹ பூஸுரா: 23
க்ருஹீதவ்யஸ்த்வயா தர்ம க்ருஹஸ்த்தாச்ரம உத்தம: | ந ஸமாஸ்தஸ்ய ஸர்வேऽபி யதஸ்ததுபஜீவின: 24
கன்யாம் கனகஸம்பன்னாமஸமானர்ஷ கோத்ரஜாம் |
உத்வாஹ்ய ஸ்வோசிதாசாரம் க்ருத்வா த்வம் ஸ்தாதுமர்ஹஸி || 25

நீ ஒரேபுத்ரன் (15) வேறொருவரும் இல்லை ஆகையால் நீ ஸன்யாஸம் பண்ணிக்கொள்வது உசிதமல்ல. ப்ராம்மணன் முதுமையால் உடலெல்லாம் வெளுத்த பின்னர் மனைவியை பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைத்து (16) பின்பு ஸன்யாஸ மேற்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அவன் பதிதனாகிறான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் ஓ புத்ரனே நீ இப்பொழுது ஸன்யாஸமேற்பது உசிதமல்ல எனச்சொன்னார். (17) இவ்வாறு தந்தையால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக்கேட்டு தர்மன் மிகதுக்கமடைந்தவனாய் மனதில் கவலை அடைந்திருந்தான். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே (18) அப்பொழுது அங்கு வருணனுக்குப் புத்ரரும் சிறந்த ஸன்யாஸியும் மஹிமைவாய்ந்தவருமான ப்ருகுமுனிவர் பல சிஷ்யர்களுடன் அந்த கிராமத்திற்கு வந்தார். (19) அத்தவச்சிரேஷ்டரைப் பார்த்து புத்திசாலியான ஸுபுத்தன் கூறியதாவது எனது புத்ரனான தர்மனென்பவன் ப்ரம்மசர்ய ஆச்ரமத்திலிருந்தே (20) ஸன்யாஸாச்ரமத்தை அடைய முயன்றான். அதை நான் தடுத்தேன். ஓ தவச்ரேஷ்டரே, இவனைத் தவிர என்குலத்துக்கு வேறு புத்ரனில்லை (21) வெகு காலத்துக்குப்பின் புத்திசாலியான இவன் ஒருவன்தான் எனக்குப்பிள்ளையாகப் பிறந்தான். ஓ ஸன்யாஸியே தாங்கள் அவனுக்கு நல்லபுத்தி புகட்டவேண்டுமென வேண்டினார். (22) இவ்வாறுரைத்த ஸுபுத்தனின் வார்த்தையைக்கேட்டு முனிவருள் சிறந்தவரான ப்ருகுமுனிவர் தனது அருகில் நின்ற தருமனைப்பார்த்துக் கூறியதாவது (23) ஓ தர்மனே நீ மிக உத்தமமான கிரஹஸ்தாச்ரமத்தைத்தான் அடைய வேண்டியது. மற்ற ஆச்ரமங்கள் எல்லாம் அந்த கிரஹஸ்தாச்ரமத்தைக் கொண்டே ஜீவிப்பதால் அதற்கு நிகரானது ஒன்றுமில்லை. (24) ஆகையால் ஸ்வர்ணாபரணங்களோடு கூடியவளும் தனது ப்ரவரமும் கோத்ரமும் இல்லாத வம்சத்தில் பிறந்தவளுமான கன்னிகையை தனக்

न विलंघ्यं पितुर्वाक्यं सर्वश्रेयोविधायकम् । भृगोरिति वचश्श्रुत्वा धर्मः प्राह पुनर्वचः ॥ २६
मत्सखा मत्समवयाश्चन्द्रसेनो महामतिः । तुरियमाश्रमं प्राप सुमहत्फलमुत्तमम् ॥ २७
तस्मान्ममाप्यभिरतिस्सर्वथा चरमाश्रमे । इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य तर्जयंस्तं भृगुस्तदा ॥ २८
स्थातव्यं भवता धर्म गृहस्थाश्रम उत्तमे । पञ्चाक्षरीं परां विद्यां लब्ध्वा त्वं नियमान्वितः ॥ २९
जपित्वाऽनुदिनं तिष्ठ स्वधर्ममनुपालयन् । चन्द्रसेनादपि फलं भविष्यति तवाधिकम् ॥ ३०
श्रीमत्पञ्चाक्षरीमन्त्रजपादनघ केवलम् । इत्युक्त्वोपदिदेशास्य श्रीमत्पञ्चाक्षरीमनुम् ॥ ३१
विवाहं कारयित्वाऽस्य पाणिसंग्राहमार्गतः । निर्जगाम पुनश्शीघ्रं स्वाश्रमं प्रति तापसः ॥ ३२
विवाह्य धर्मो मतिमान् श्रीमत्पञ्चाक्षरीपरः । क्रीडयित्वा तया सार्धं पुत्रानुत्पाद्य कालतः ॥ ३३
तस्थेऽत्र परया प्रीत्या चिरकालं गृहाश्रमी । ततः कालेन तं ग्रामं चन्द्रसेनो यतीश्वरः ॥ ३४
आगत्य धर्मं दृष्ट्वैनं बाल्यस्नेहवशादयम् । न सन्यसाश्रमो धर्म सर्वदुःखविवर्जितः ॥ ३५
प्राप्तस्त्वया गृही भूत्वा किं फलं लब्धवानसि । हा जन्म नष्टं मतिमन् गृहस्थस्य तवाधुना ॥ ३६

நவிலங்க்யம் பிதுர்வாக்யம் ஸர்வச்ரேயோ விதாயகம் | ப்ருகோரிதி வசச்ச்ருத்வா தர்ம: ப்ராஹ புனர்வச: 26
மத்ஸகா மத்ஸமவயாச்சந்த்ரஸேநோ மஹாமதி: | துரியமாச்ரமம் ப்ராப ஸுமஹத் பலமுத்தமம் || 27
தஸ்மான் மமாப்யபிரதிர் ஸர்வதா சரமாச்ரமே | இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய தர்ஜயம்ஸ்தம் ப்ருகுஸ்ததா 28

ஸ்தாதவ்யம் பவதா தர்ம க்ருஹஸ்தாச்ரம உத்தமே |
பஞ்சாக்ஷரீம் பராம் வித்யாம் லப்த்வா த்வம் நியமான்வித: || 29

ஜபித்வாSனுதினம்திஷ்ட ஸ்வதர்மமனுபாலயன் | சந்த்ரஸேனுதபி பலம் பவிஷ்யதி தவாதிகம் || 30
ஸ்ரீமத்பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரஜபாதனக கேவலம் | இத்யுக்த்வோபதிதேசாஸ்ய ஸ்ரீமத்பஞ்சாக்ஷரீமனும் || 31
விவாஹம் காரயித்வாSஸ்ய பாணிஸங்க்ராஹமார்கத: | நிர்ஜகாம புனச்சீக்ரம் ஸ்வாச்ரமம் ப்ரதி தாபஸ: 32
விவாஹ்ய தர்மோ மதிமான் ஸ்ரீமத்பஞ்சாக்ஷரீ பர: | க்ரீடயித்வா தயா ஸார்தம் புத்ரானுத்பாத்ய காலத: 33
தஸ்தேSத்ர பரயா ப்ரீத்யா சிரகாலம் க்ருஹாச்ரமீ | தத: காலேன தம் க்ராமம் சந்த்ரஸேனோ யதீச்வர: 34

ஆகத்ய தர்மம் த்ருஷ்ட்வைனம் பால்யஸ்னேஹ வசாதயம் |
ந ஸன்யாஸாச்ரமோ தர்ம ஸர்வதுக்க விவர்ஜித: || 35
ப்ராப்தஸ்த்வயா க்ருஹீ பூத்வா கிம் பலம் லப்தவானஸி |
ஹா ஜன்ம நஷ்டம் மதிமன் க்ருஹஸ்தஸ்ய தவாதுனு || 36

குரிய ஆசாரத்தின்படி மணந்து கொள்ளவேண்டும். (25) மேலும் எல்லா மேன்மைகளேயும் தரத்தக்க தந்தையின் வார்த்தையை மீறலாகாது. இவ்வாறு ப்ருகுமுனிவரின் வார்த்தையைக் கேட்டு தர்மன் மறுபடியும் கூறியதாவது. (26) எனக்கு ஒத்த வயதுடையவனும், தோழனும், மிகப் புத்திசாலியுமான சந்த்ரஸேனன் மிகுந்த பலனே அளிக்கக்கூடிய சிறந்த நான்காவது ஆச்ரமத்தை அடைந்திருக்கிருன். (27) ஆகையால் எவ்விதத்திலும் ஸன்யாஸாச்ரமத்தில் ஆசையாயிருக்கிறது. இவ்வாறு அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பொழுது ப்ருகுமுனிவர் அவனே அதட்டி (28) ஓ தர்மனே! நீ சிறந்த க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்துகொண்டு பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தை உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு நியமத்துடன் (29) தினந்தோறும் ஜபித்து ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வா. ஓ குற்றமற்றவனே! பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தை மாத்திரம் ஜபம் செய்வதால் உனக்கு சந்த்ரஸேனனேக் காட்டிலும் அதிகமான பயன் உண்டாகும் எனச் சொல்லி அவனுக்கு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தை உபதேசித்து (31) பாணிக்ரஹண முறைப்படி அவனுக்கு விவாஹத்தை செய்வித்து பிறகு ப்ருகு முனிவர் சீக்கிரம் தனது ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று விட்டார். (32) புத்திசாலியான தர்மனும் விவாஹம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தில் முயன்றவனுகி அந்த மனேவியுடன் பலகாலம் ஸந்தோஷமாக வாழ்க்கையை நடத்தி அநேகம் பிள்ளைகளேப் பெற்று மிக ஸந்தோஷத்துடன் இல்லறத்தில் இருந்து வந்தான். ஒரு நாள் சிறந்த ஸன்யாசியாகிய சந்த்ரஸேனன் அந்த கிராமத்திற்கு வந்து (34) தர்மனைக் கண்டு பால்ய ஸ்னேகத்தின் காரணமாய் ஓ தர்மனே! ஸகல துக்கங்களுமற்றதான ஸன்யாஸாச்ரமத்தை நீ அடையாமல் (35) இந்த க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தை அடைந்து அதனுல் என்ன பயனே அடைந்துவிட்டாய்? ஓ புத்திமானே! கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில் உள்ள உனது ஜன்மம் இப்பொழுது வீணுகிவிட்டது. கஷ்டம். (36) ஸர்வ பந்தங்

सन्यासस्य समो नास्ति सर्वबन्धविवर्जनात् । लब्ध्वाऽहमाश्रमश्रेष्ठं तीर्त्वा शोकपयोनिधिम् ॥ ३७
कृतकृत्योऽभवं तस्मादाश्रमोऽयं महत्तरः । तपोबलान्मम सुरा वशगाश्शक्रपूर्वकाः ॥ ३८
आकर्षयामि सकलानिन्द्रादीनहमत्र च । इति तस्य वचश्श्रुत्वा धर्मोऽयं प्राह तं गृही ॥ ३९
न दुःखं मम यत्किञ्चित् गृहस्थस्यापि सत्यतः । ममापीन्द्रमुखा देवा वशगास्संशयो नहि ॥ ४०
इत्युक्तवन्तं तं वीक्ष्य चन्द्रसेनोऽब्रवीद्वचः । आकर्षयाम्यहं शक्रमधुना तपसां बलात् ॥ ४१
इत्युक्त्वेन्द्रं च सस्मार स्वर्गलोकनिवासिनम् । ततस्समाययौ शक्रस्तस्याभ्याशं द्विजोत्तमाः ॥ ४२
तं दृष्ट्वोत्थाय सहसा चन्द्रसेनो यतीश्वरः । पूजयित्वा प्रणम्यैनं पुनश्चाप्रेषयद्दिवम् ॥ ४३
ततः पञ्चाक्षरीं जप्त्वा धर्मोऽयं सुरनायकम् । सस्मार मतिमानत्र पञ्चाक्षरमनोर्बलात् ॥ ४४
तदानीमागतस्तत्र शीघ्रं सुरवरो महान् । प्रदक्षिणं विधायास्य प्रणतिञ्चाकरोत् द्विजाः ॥ ४५
संभाष्य तं मरुत्वन्तं प्रेषयामास देवपम् । दृष्ट्वैतच्चन्द्रसेनोऽयं विस्मयाविष्टमानसः ॥ ४६

ஸன்யாஸஸ்ய ஸமோ நாஸ்தி ஸர்வபந்த விவர்ஜனாத் |
லப்த்வாSஹமாச்ரம ச்ரேஷ்டம் தீர்த்வா சோகபயோனிதம் || 37

க்ருதக்ருத்யோSபவம் தஸ்மாதாச்ரமோSயம் மஹத்தர: |
தபோபலான் மம ஸுரா வசகாச்சக்ர பூர்வகா: || 38

ஆகர்ஷயாமி ஸகலானிந்த்ராதீநஹமத்ர ச | இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா தர்மோSயம் ப்ராஹ தம் க்ருஹீ 39

ந துக்கம் மம யத்கிஞ்சித் க்ருஹஸ்தஸ்யாபி ஸத்யத: | மமாபீந்த்ரமுகாதேவா வசகாஸ்ஸம்சயோ ந ஹி 40

இத்யுக்தவந்தம் தம் வீக்ஷ்ய சந்த்ரஸேனோப்ரவீத் வச: | ஆகர்ஷயாம்யஹம் சக்ரமதுனா தபஸாம் பலாத்

இத்யுக்த்வேந்த்ரஞ்ச ஸஸ்மார ஸ்வர்கலோக நிவாஸினம் |
ததஸ்ஸமாயயௌ சக்ரஸ்தஸ்யாப்யாசம் த்விஜோத்தமா: || 42

தம் த்ருஷ்ட்வோத்தாய ஸஹஸா சந்த்ரஸேனோ யதீச்வர: |
பூஜயித்வா ப்ரணம்யைனம் புனச்சாப்ரேஷயத் திவம் || 43

தத: பஞ்சாக்ஷரீம் ஜப்த்வா தர்மோSயம் ஸுரநாயகம் | ஸஸ்மார மதிமானத்ர பஞ்சாக்ஷரமனோர்பலாத் 44

ததானீமாகதஸ்தத்ர சீக்ரம் ஸுரவரோ மஹான் |
ப்ரதக்ஷிணம் விதாயாஸ்ய ப்ரணதிஞ்சாகரோத் த்விஜா: || 45

ஸம்பாஷ்ய தம் மருத்வந்தம் ப்ரேஷயாமாஸ தேவபம் |
த்ருஷ்ட்வைதச்சந்த்ரஸேனோSயம் விஸ்மயாவிஷ்டமானஸ: || 46

களும் விடுபட்டதால் ஸன்யாஸாச்ரமத்திற்கு ஒப்பானது ஒன்றுமில்லை. நான் அச்சிறந்த ஆச்ரமத்தை அடைந்து துக்கக்கடலை தாண்டி (37) பெறவேண்டியதைப் பெற்றுவிட்டேன். ஆகையால் இந்த ஆச்ரமமானது மிக மேன்மையானது. தபோபலத்தால் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எனக்கு வசப்பட்டு இருக்கிறார்கள். (38) நான் இந்திரன் முதலிய எல்லா தேவர்களையும் இங்கு தருவித்துவிடுவேன், என்ற ஸன்யாஸியின் வார்த்தையைக் கேட்டு இல்லறத்தில் உள்ள தர்மன் ஸன்யாஸியைப் பார்த்துச் சொன்னான். (39) க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருக்கும் எனக்கும் ஸத்யமாய் யாதொரு துக்கமும் இல்லை. எனக்கும் இந்த்ரன் முதலிய தேவர்கள் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. (40) இவ்வாறு சொன்ன தர்மனைப்பார்த்து சந்திரஸேனன் சொன்னான். நான் இப்பொழுது என் தபோபலத்தால் இந்திரனை இங்கு தருவிக்கப்போகிறேன் (41) எனச் சொல்லி ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கும் இந்திரனை மனதால் நினைத்தான். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! உடன் இந்திரன் அவன் ஸமீபம் வந்துவிட்டான். (42) யதிச்ரேஷ்டனை சந்த்ரஸேனன் இந்திரனைக் கண்டவுடன் சீக்கிரம் எழுந்து அவனை நமஸ்கரித்து பூஜித்து மறுபடியும் இந்திரனை ஸ்வர்கத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான். (43) பிறகு புத்திசாலியான தர்மனும் பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்து தேவநாயகனை இந்திரனை நினைத்தான். பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் பலத்தால் (44) அப்பொழுது மஹிமைவாய்ந்த தேவராஜன் சீக்கிரம் அங்கு வந்து அந்த தர்மனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்காரமும் செய்தான். (45) ஓ முனிவர்களே! பிறகு தர்மன் இந்திரனோடு ஸம்பாஷித்து அவனை அனுப்பினான். அதைப்பார்த்து சந்த்ரஸேனன் ஆச்சரியமுற்ற மனமுடையவனாகி

आनय त्वमिहाद्याजं सर्वलोकपितामहम् । इत्युवाच स तं धर्मं पुनश्चायं भयान्वितः ॥ ४७
स तथेति च धातारं सस्मार निखिलेश्वरम् । स्मृतमात्रेण धातापि समागत्य द्विजोत्तमम् ॥ ४८
प्रदक्षिणं विधायाशु संभाष्य स्वपदं ययौ । चन्द्रसेनं समीक्ष्याथ धर्मः प्राह महामतिः ॥ ४९
आनेतव्यस्त्वयाऽप्यत्र विधिर्योगबलाद्यते । इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य सस्माराजं तपोधनाः ॥ ५०
तथापि नागतस्तत्र स्मृतोऽपि स विधिर्यदा । तदा सर्वेऽपि तं धर्मं शिव एवेत्यपूजयन् ॥ ५१
चन्द्रसेनस्समीक्ष्यैतद्भयाकुलित मानसः । प्रणम्य धर्मं पप्रच्छ कुतोऽयं महिमा तव ॥ ५२
वदैतद्बाल्यसौहार्दान्मम धर्मवतां वर । निशम्यास्य वचो धर्मस्सत्यं प्रोवाच तत्पुरः ॥ ५३
पञ्चाक्षरी महामन्त्रमहिमाऽयं तपोधन । न समोऽस्य च मन्त्रस्य मन्त्रोऽस्त्यनघ सर्वथा ॥ ५४
माहात्म्यमस्य कोवेत्ति मुक्त्वा देवं त्र्यम्बकम् । इति तस्य वचश्श्रुत्वा चन्द्रसेनोपि योगिराट् ॥ ५५
पञ्चाक्षरं महामन्त्रं लब्धवान्धर्मतो द्विजाः । जपित्वा तं महामन्त्रमहोरात्रमतन्द्रितः ॥ ५६

ஆனய த்வமிஹாத்யாஜம் ஸர்வலோக பிதாமஹம் |
இத்யுவாச ஸ தம் தர்மம் புனச்சாயம் பயான்வித: || 47

ஸ ததேதி ச தாதாரம் ஸஸ்மார நிகிலேச்வரம்| ஸ்ம்ருதமாத்ரேண தாதாபி ஸமாகத்ய த்விஜோத்தமம் 48

ப்ரதக்ஷிணம் விதாயாசு ஸம்பாஷ்ய ஸ்வபதம் யயௌ |
சந்த்ரஸேனம் ஸமீக்ஷ்யாத தர்ம: ப்ராஹ மஹாமதி: || 49

ஆனேதவ்யஸ்த்வயாப்யத்ர விதிர்யோகபலாத் யதே |
இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய ஸஸ்மாராஜம் தபோதனா: || 50

ததாபி நாகதஸ்தத்ர ஸ்ம்ருதோऽபி ஸ விதிர்யதா | ததா ஸர்வேऽபி தம் தர்மம் சிவ ஏவேத்யபூஜயன் 51

சந்ந்ரஸேனஸ்ஸமீக்ஷ்யைதத்பயாகுலித மானஸ: | ப்ரணம்ய தர்மம் பப்ரச்ச குதோऽயம் மஹிமா தவ 52

வதைதத்பால்ய ஸௌஹார்தான் மம தர்மவதாம் வர |
நிசம்யாஸ்யவசோ தர்மஸ்ஸத்யம் ப்ரோவாச தத்புர: || 53

பஞ்சாக்ஷரீ மஹாமந்த்ர மஹிமாऽயம் தபோதன |
ந ஸமோऽஸ்ய ச மந்த்ரஸ்ய மந்த்ரோஸ்த்யனக ஸர்வதா || 54

மாஹாத்மியமஸ்ய கோ வேத்தி முக்த்வா தேவம் த்ரியம்பகம் |
இதி தஸ்ய வசச்ருத்வா சந்த்ரஸேனோऽபி யோகிராட் || 55

பஞ்சாக்ஷரம் மஹாமந்த்ரம் லப்தவான் தர்மதோ த்விஜா: |
ஜபித்வா தம் மஹாமந்த்ரமஹோராத்ரமதந்த்ரித: || 56

ஓ தர்மனே! நீ இப்பொழுது எல்லா உலகங்களுக்கும் பாட்டனுன ப்ரம்மதேவனை இங்கு தருவிப்பாயாக என்று மறுபடியும் தர்மனைப்பார்த்து பயத்துடன் சொன்னான். (47) தர்மனும் ஆகட்டும் என்று எல்லோருக்குமதிபனுன ப்ரம்மனை நினைத்தான். நினைத்தவுடன் ப்ரம்மனும் அங்கு வந்து ப்ராம்மணோத்தமனுன தர்மனை (48) வலம் வந்து அவனுடன் ஸம்பாஷித்துவிட்டு சீக்கிரம் தனது இருப்பிடம் சேர்ந்தார். பிறகு புத்திசாலியான தர்மன் சந்த்ரஸேனனைப் பார்த்துச் சொன்னான். (49) ஓ ஸன்யாஸியே! தாங்களும் இப்பொழுது யோகபலத்தால் ப்ரம்மதேவனை இங்கு தருவிக்கவேண்டும் என்ருன், அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சந்த்ரஸேனன் ப்ரம்மதேவரை நினைத்தான். (50) அவன் அவ்வாறு நினைத்தும் ப்ரம்மதேவன் அப்பொழுது அங்கு வரவில்லை. அதைக்கண்டு யாவரும் அத்தருமனை ஸ்ரீ சிவபிரானுகவே பாவித்து பூஜித்தார்கள். (51) அதுகண்டு சந்த்ரஸேனன் பயத்தினுல் கலக்கமுற்ற மனமுடையவனுகி தர்மனை நமஸ்கரித்து தர்மிஷ்டர்களுள் சிறந்த ஓ மித்திரனே! உனக்கு இந்த மஹிமை எவ்வாறு உண்டாயிற்று என்பதை பால்ய ஸ்னேஹத்தால் எனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்ருன். அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு தர்மன் அவன் முன்னிலையில் உண்மையைச் சொன்னான். (53) ஓ தவச்செல்வரே! இவை யாவும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தின் மஹிமையே யாகும். ஓ பாபமற்றவரே! எல்லாவிதத்திலும் பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்திற்கு நிகரான மந்த்ரமில்லை.(54) இதன் மஹிமையை முக்கண்ணனுன ஸ்ரீபரமேச்வரனைத்தவிர வேறு யார் அறிவார் இவ்வாறு தர்மனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு யோகீச்வரனுன சந்த்ரஸேனனும் (55) தர்மனிடமிருந்தே பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தை உபதேசம் பெற்று சோர்பலின்றி

धर्मेण साकं पुण्यात्मा जीवन्मुक्ततया चिरम् । स्थित्वा क्षोणितले पश्चाच्छिवलोकमनुत्तमम् ॥ ५७
प्राप्य स्थित्वात्र विपुलान् भोगान् भुक्त्वा मुदान्वितः ।
कालेन शिवसायुज्यं धर्मेण सह चाप्तवान् ॥ ५८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥

पञ्चाक्षरमहिम्ना मृतानामप्युद्धारणम् ॥

कथयामि कथामन्यां श्रीमत्पञ्चाक्षरी मनोः । शृणुध्वमवधानेन ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ १
कौशिकाख्ये महादेशे पुरं विक्रमसंज्ञकम् । अस्ति तत्र द्विजः कश्चिन्मानदस्सर्ववञ्चकः ॥ २
सोऽयं विद्वेष्य विप्रेन्द्रं सूर्यशर्माभिधं वरम् । मुक्त्वाऽयं वञ्चनामार्गं न शक्यो जेतुमार्जवात् ॥ ३
आलोच्य मनसा चैवं मानदस्संप्रणम्य तम् । अद्यप्रभृत्यहं दासस्तव शुश्रूषणोद्यतः ॥ ४

தர்மேண ஸாகம் புண்யாத்மா ஜீவன்முக்ததயா சிரம் |
ஸ்தித்வா க்ஷோணிதலே பச்சாச்சிவலோகமனுத்தமம் || 57

ப்ராப்ய ஸ்தித்வாऽத்ர விபுலான் போகான் புக்த்வா முதான்வித: |
காலேன சிவஸாயுஜ்யம் தர்மேண ஸஹ சாப்தவான் || 58

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகவிம்சோऽத்யாய: ||

|| அத த்வாவிம்சோऽத்யாய: ||

பஞ்சாக்ஷரத்தின் மஹிமையால் மரித்தவர்களையும் பிழைப்பித்தல்

கதயாமி கதாமன்யாம் ஸ்ரீமத்பஞ்சாக்ஷரீ மனோ: | ச்ருணுத்வமவதானேன ப்ராம்ஹணானமதீச்வரா: || 1
கௌசிகாக்யே மஹாதேசே புரம் விக்ரம ஸம்ஜ்ஞகம் | அஸ்தி தத்ர த்விஜ: கச்சின்மானதஸ்ஸர்வவஞ்சக: || 2

ஸோऽயம் வித்வேஷ்ய விப்ரேந்த்ரம் ஸூர்யசர்மாபிதம் வரம் |
முக்த்வாऽயம் வஞ்சனமார்கம் ந சக்யோ ஜேதுமார்ஜவாத் || 3

ஆலோச்ய மனஸா சைவம் மானதஸ்ஸம்ப்ரணம்ய தம் |
அத்யப்ரப்ருத்யஹம் தாஸஸ்தவ சுச்ருஷணோத்யத: || 4

அதை இரவு பகலாய் ஜபித்து (56) இப்புவியில் தர்மனேடு கூட புண்யாத்மாவாய் ஜீவன் முக்த நிலையிலிருந்து, பின் சிறந்த சிவலோகத்தை அடைந்தான். (57) அங்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பலவித போகங்களை அனுபவித்துவிட்டு நாளடைவில் தர்மனேடு சிவஸாயுஜ்யத்தையும் அடைந்தான். (58)

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டர்களே! பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தைப் பற்றிய மற்றேர் சரித்திரம் கூறுகிறேன். அதை ஸாவதானமாய்க் கேளுங்கள். (1) கௌசிகமென்ற பெரிய தேசத்தில் விக்ரமபுரம் என்ற ஓர் நகரமிருக்கிறது. அங்கு எல்லோரையும் வஞ்சிப்பவனை மானதன் என்ற ஒரு ப்ராம்மணன் இருந்தான் (2) அவன் சிறந்த ஸூர்யசர்மா என்ற ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டரிடம் பகைகொண்டு கபடத்தால் அன்றி நேர்மையால் ஜெயிக்க முடியாதென்று (3) மனதில் ஆலோசித்து, அந்த மானதன் அவரிடம்

अङ्गीकुरुच मामद्य शिष्यत्वेनैव केवलम् । इति तस्य वचश्श्रुत्वा तथेत्येनमुवाच सः ॥ ५
तदाप्रभृति विश्वासमेतस्मिन्नाप भूसुराः । रन्ध्रकालं समीक्ष्यायं मानदो वञ्चकःस्थितः ॥ ६
पुनः कदाचित्पापात्मा सूर्यशर्माणमाह हि । स्थीयते सावधानेन रात्रावद्य गृहाद्वहिः ॥ ७
स्थातव्यं भवता चान्तर्गृहे निद्रां विहाय च । इत्युक्त्वा मानदस्तस्थे व्याघ्रमाशङ्क्य वञ्चकः ॥ ८
वनप्रवेशग्रामत्वाद् ग्रामस्यास्य महीसुराः । ततस्तु मानदः पापी गामेकां तद्गृहाद्वहिः ॥ ९
नीत्वा चर्मच वैयाघ्रमाच्छाद्यास्याश्शरीरतः । व्याघ्रोऽयमागतः क्रूर इत्युक्त्वाऽन्तर्गृहं तदा ॥ १०
प्राप्यैनं ज्ञापयित्वाशु धनुरादाय सुस्थिरम् । दत्वानेन गृहाद्बाह्ये गत्वाऽस्मै तमदर्शयत् ॥ ११
वीक्ष्यैनं सूर्यशर्माऽपि व्याघ्र एवेति निश्चयात् । मुमोच बाणं निशितमुपर्यस्य महाबलः ॥ १२
पपात तच्छराविद्धा गौरियं रुधिराप्लुता । महीतले ममाराशु हा द्विजानामधीश्वराः ॥ १३
संस्थाप्य तं पुनस्तत्र मानदः परवञ्चकः । व्याजेन केनचित्पापी गृहस्यान्तरमाप्य सः ॥ १४

அங்கீகுருச மாமத்ய சிஷ்யத்வேனைவ கேவலம் । இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ததேத்யேனமுவாச ஸ: ॥ 5
ததாப்ரப்ருதி விச்வாஸமேதஸ்மின்நாப பூஸுரா: ।
ரந்த்ரகாலம் ஸமீக்ஷ்யாயம் மானதோ வஞ்சக: ஸ்தித: ॥ 6
புன: கதாசித் பாபாத்மா ஸூர்யசர்மாணமாஹ ஹி ।
ஸ்தீயதே ஸாவதானேன ராத்ராவத்ய க்ருஹாத் பஹி: ॥ 7
ஸ்தாதவ்யம் பவதா சாந்தர்க்ருஹே நித்ராம் விஹாய ச ।
இத்யுக்த்வா மானதஸ்தஸ்தே வ்யாக்ரமாசங்க்ய வஞ்சக: ॥ 8
வனப்ரவேசக்ராமத்வாத் க்ராமஸ்யாஸ்ய மஹீஸுரா: ।
ததஸ்து மானத: பாபீ காமேகாம் தத்க்ருஹாத்பஹி: ॥ 9
நீத்வா சர்மச வையாக்ரமாச்சாத்யாஸ்யாச்சரீரத: ।
வ்யாக்ரோऽயமாகத: க்ரூர இத்யுக்த்வாந்தர்க்ருஹம் ததா ॥ 10
ப்ராப்யைனம் க்ஞாபயித்வாசு தனுராதாய ஸுஸ்திரம் ।
தத்வாऽனேன க்ருஹாத் பாஹ்யே கத்வாऽஸ்மை தமதர்சயத் ॥ 11
வீக்ஷ்யைனம் ஸூர்யசர்மாऽபி வ்யாக்ர ஏவேதி நிச்சயாத் ।
முமோச பாணம் நிசிதமுபர்யஸ்ய மஹாபல: ॥ 12
பபாத தச்சராவித்தா கௌரியம் ருதிராப்லுதா । மஹீதலே மமாராசு ஹா த்விஜாநாமதீச்வரா: ॥ 13
ஸம்ஸ்தாப்ய தம் புனஸ்தத்ர மானத: பரவஞ்சக: ।
வ்யாஜேன கேனசித்பாபீ க்ருஹஸ்யாந்தரமாப்ய ஸ: ॥ 14

சென்று, அவரை நமஸ்கரித்து, இதுமுதல் நான் தங்களுக்கு வேலைக்காரன். தங்களுக்கு ஊழியம் செய்வதில் முயற்சி உள்ளவனாய் இருந்து வருகிறேன். (4) தாங்கள் என்னை ஓர் சிஷ்யனாகவே அங்கீகரிக்க வேண்டும். என்ற அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி, (5) அதுமுதல் அவனிடத்தில் நம்பிக்கையுடன் இருந்து வந்தார். வஞ்சகனான மானதனும் தக்க ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். (6) மறுபடி ஒரு நாள் அந்த பாதகன் ஸூர்யசர்மாவைப் பார்த்துக் கூறினான். அது காட்டையடுத்த கிராமமாகையால் ஊருக்குள் புலி வருகிறது என்று ஸூரிய சர்மனுக்கு பயத்தைக் காட்டி நான் இன்றிரவில் வீட்டிற்கு வெளியே ஜாக்கிரதையாய் இருக்கிறேன். தாங்கள் வீட்டிற்குள் தூங்காமலிருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, பின்னர் அப்பாதகன் ஓர் பசுமாட்டை வீட்டிற்கு வெளியே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அதன் உடம்பை புலித்தோலால் மூடிவிட்டு, ஓர் கொடிய புலி வந்து விட்டது என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டிற்குள் ஓடி வந்து, (10) அவரிடம் தெரிவித்து, ஓர் நல்ல கெட்டியான வில்லை எடுத்து அவர் கையில் கொடுத்து, அவரோடுகூட வீட்டிற்கு வெளியே வந்து அவருக்கு அதைக் காட்டினான். (11) ஸூரிய சர்மனும் அதைக் கண்டு, புலியென்றே நிச்சயித்து, அதன்மேல் ஓர் கூர்மையான அம்பை மிகுந்த பலத்தோடு எய்தான். (12) ஓ பூதேவர்களே! உடனே அப்பசுமாடானது அம்பினால் அடிபட்டு, ரத்தம் பெருக பூமியில் விழுந்து சீக்கிரம் மரித்தது. (13) பிறரை வஞ்சிப்பவனான மானதன் அவரை அங்கேயே இருக்கச் செய்துவிட்டு, தான் ஏதோ வியாஜமாய்

शेते यत्र गृहे भार्या सूर्यशर्मद्विजस्य सा । तत्र गत्वाऽऽप्तवत्प्राह तामयं परवञ्चकः ॥ १५
न स्थातव्यं त्वयाप्यत्र गेहे चोरभयं महत् । त्वत्पुत्रशयनागारे स्थातव्यमवधानतः ॥ १६
त्वद्गृहे भार्यया साकं त्वत्पुत्रः स्थातुमर्हति । भार्यया सहितः पुत्रस्सावधानेन तिष्ठतु ॥ १७
इत्युक्त्वा प्रेषयामास पुत्रवेश्मनि तामयम् । सूर्यशर्मगृहे पुत्रं प्रापयामास भार्यया ॥ १८
तस्याप्युपदिदेशायं मानदः परवञ्चकः । आहूतो येन केनापि तिष्ठत्वं मौनतो गृहे ॥ १९
सहैव भार्यया विद्वन्नित्युक्त्वायं दुरात्मवान् । यत्रास्ते सूर्यशर्मापि तत्रागत्य महाखलः ॥ २०
जारस्समागतः कश्चिद्गृहे तव दुरात्मवान् । तिष्ठत्यनेन भार्या ते दुष्टा नर्मविधाय सा ॥ २१
दृष्ट्वैतदधुना शीघ्रं मयाप्यत्रागतं सखे । तस्मात्तदुचिता शिक्षा कर्तव्या मानिना त्वया ॥ २२
इत्युक्त्वा सुदृढं खड्गं दत्वैनं गृहमानयत् । स तथैवेति विश्वासादाजुहाव निजस्त्रियम् ॥ २३
भार्यया सह तत्पुत्रश्श्रुत्वाऽप्यस्य गिरं तदा । तस्थेऽस्य बोधनान्मौनमासन्नमरणो द्विजः ॥ २४

சேதே யத்ர க்ருஹே பார்யா ஸூர்யசர்மத்விஜஸ்ய ஸா ।
தத்ர கத்வாSSப்தவத் ப்ராஹ தாமயம் பரவஞ்சக: ॥ 15
ந ஸ்தாதவ்யம் த்வயாSப்யத்ர க்ருஹே சோரபயம் மஹத் ।
த்வத்புத்ரசயனுகாரே ஸ்தாதவ்யமவதானத: ॥ 16
த்வத்க்ருஹே பார்யயா ஸாகம் த்வத்புத்ர: ஸ்தாதுமர்ஹதி ।
பார்யயா ஸஹித: புத்ர: ஸாவதானேன திஷ்டது ॥ 17
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ புத்ரவேச்மனி தாமயம் ।
ஸூர்யசர்மக்ருஹே புத்ரம் ப்ராபயாமாஸ பார்யயா ॥ 18
தஸ்யாப்யுபதிதேசாயம் மானத: பரவஞ்சக: ।
ஆஹூதோ யேன கேனுபி திஷ்டத்வம் மௌனதோ க்ருஹே ॥ 19
ஸஹைவ பார்யயா வித்வன்நித்யுக்த்வாயம் துராத்மவான் ।
யத்ராஸ்தே ஸூர்யசர்மாSபி தத்ராகத்ய மஹாகல: ॥ 20
ஜாரஸ்ஸமாகத: கச்சித்க்ருஹே தவ துராத்மவான் ।
திஷ்டத்யனேன பார்யா தே துஷ்டா நர்மவிதாய ஸா ॥ 21
த்ருஷ்ட்வைததுனு சீக்ரம் மயாப்யத்ராகதம் ஸகே। தஸ்மாத்ததுசிதா சிக்ஷா கர்தவ்யா மானினு த்வயா 22
இத்யுக்த்வா ஸுத்ருடம் கட்கம் தத்வைனம் க்ருஹமானயத் ।
ஸ ததைவேதி விச்வாஸாதாஜுஹாவ நிஜஸ்த்ரியம் ॥ 23
பார்யயா ஸஹ தத்புத்ரச்ச்ருத்வாSப்யஸ்ய கிரம் ததா ।
தஸ்தேSஸ்ய போதனுன் மௌனமாஸன்னமரணோ த்விஜா: ॥ 24

மறுபடி வீட்டிற்குள் வந்து (14) ஸூரியசர்மாவினுடைய மனைவி படுத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்று, ரொம்பவும் வேண்டியவன்போல் அவளிடம் கூறினுன். (15) இப்பொழுது திருடர் பயம் மிகுந்திருக்கிறது. ஆகையால் தாங்களும் இங்கு இருக்கக் கூடாது. தங்களுடைய பிள்ளையின் படுக்கையறைக்குச் சென்று ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். (16) உமது பிள்ளையும் அவன் மனைவியோடு உமது அறையிலேயே ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். (17) என்று சொல்லி அவளை பிள்ளையின் அறைக்குள்ளேயும், பிள்ளையை அவன் மனைவியோடு ஸூரிய சர்மன் அறைக்குள்ளேயும் போகச் செய்தான். (18) பிறரை வஞ்சிப்பவனுன மானதன் அப்பிள்ளைக்கும் புத்தி கூறினுன், ஓ வித்துவானே! யார் கூப்பிட்டபோதிலும் நீ உனது மனைவியோடு இந்த அறைக்குள்ளேயே ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி விட்டு, துராத்மாவும், மிகக் கொடியவனுமான மானதன் ஸூரிய சர்மன் இருக்குமிடம் வந்து, (20) ஓ ஸ்வாமி! தங்கள் வீட்டில் துராத்மாவாகிய ஓர் கள்ள புருஷன் வந்திருக்கிறுன் அவனுடன் துஷ்டையான தங்கள் மனைவி கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கிறுள். (21) ஓ தோழனே! நான் இப்பொழுது அதைப் பார்த்துவிட்டு இங்கு சிக்கிரமாய் வந்தேன். ஆகையால் மானியாகிய தாங்கள் அதற்கு தகுந்த சிக்ஷை செய்யவேண்டும். (22) என்று சொல்லி கெட்டியான ஓர் கத்தியை அவர் கையில் கொடுத்து, வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றுன். அவரும் அதை சரியென்று நம்பி தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டார். அவர் பிள்ளை தன் மனைவியோடு அவர் கூப்பிட்டதைக் கேட்டும் அவனுக்கு மரண காலம் நெருங்கி விட்டபடியால் மானதனின் போதனையின்படி மௌனமாய் இருந்து விட்டான். (24) அப்பொழுது ஸூரிய

तदानीं सूर्यशर्मा तु भित्त्वोपरि गृहस्य सः । प्रविश्य खड्गमादाय जार एवेति निश्चयात् ॥ २५
अमारयन्निजं पुत्रं स्नुषामपि महीसुराः । रात्रौ तस्यां व्यतीतायां बहिर्गृहमवाप सः ॥ २६
तदा पुत्रगृहाद्भार्यां निर्ययौ प्रातरात्मनः । तां दृष्ट्वा सविचारेण त्वरया स्वगृहं ययौ ॥ २७
तत्र पुत्रं मृतं वीक्ष्य स्नुषया खड्गपातनात् । शोकमोहसमाविष्टः पतित्वा भूतले बत ॥ २८
उच्चैरुवाच दुःखेन पञ्चाक्षरमनुत्तमम् । पुनश्च धैर्यमास्थाय गेहान्निर्गत्य बाह्यतः ॥ २९
ददर्श शस्त्रनिहतां गामयं रुधिराप्लुताम् । दृष्ट्वैतामपि सोऽत्यन्तं दुःखाकुलितमानसः ॥ ३०
तदों नमश्शिवायेति जजाप परमं मनुम् । ततस्तु मानदश्शीघ्रं गत्वाऽयं ब्राह्मणान्तिकम् ॥ ३१
सूर्यशर्मा त्वतीतायां रात्रौ पुत्रं स्नुषामपि । गामप्येकां महाकोपादमारयदसौ द्विजाः ॥ ३२
तस्मादेनं महापापं बहिष्कृत्य द्विजाधमम् । उच्चाटयत विद्वांसो ग्रामादस्माद्दुराशयम् ॥ ३३
मानदस्य वचश्श्रुत्वा सर्वे तद्ग्रामवासिनः । दृष्ट्वैतत्कोपसंयुक्ता महापापभयादमी ॥ ३४
किं कृतं भवता सूर्यशर्मन् पापस्य कारिणा । त्वं गच्छास्माद्वनं ग्रामादधुना पापगौरवात् ॥ ३५

ததானீம் ஸூர்யசர்மாது பித்வோபரி க்ருஹஸ்ய ஸ: | ப்ரவிச்ய கட்கமாதாய ஜார ஏவேதி நிச்சயாத் || 25
அமாரயன்னிஜம் புத்ரம் ஸ்னுஷாமபி மஹிஸுரா: | ராத்ரௌ தஸ்யாம் வ்யதீதாயாம் பஹிர்க்ருஹமவாப ஸ:
ததா புத்ரக்ருஹாத் பார்யா நிர்யயௌ ப்ராதராத்மன: |
தாம் த்ருஷ்ட்வா ஸ விசாரேண த்வரயா ஸ்வக்ருஹம் யயௌ || 27
தத்ர புத்ரம் ம்ருதம் வீக்ஷ்ய ஸ்னுஷயா கட்கபாதனாத் | சோகமோஹஸமாவிஷ்ட: பதித்வா பூதலே பத 28
உச்சைருவாச து:கேன பஞ்சாக்ஷர மனுத்தமம் | புனச்ச தைர்யமாஸ்தாய கேஹான்னிர்கத்ய பாஹ்யத:
ததர்ச சஸ்த்ரநிஹதாம் காமயம் ருதிராப்லுதாம் | த்ருஷ்ட்வைதாமபி ஸோऽத்யந்தம் து:காகுலிதமானஸ:
ததோம் நமச்சிவாயேதி ஜஜாப பரமம் மனும் | ததஸ்து மானதச்சீக்ரம் கத்வாऽயம் ப்ராம்ஹணாந்திகம் 31
ஸூர்யசர்மா த்வதீதாயாம் ராத்ரௌ புத்ரம் ஸ்னுஷாமபி |
காமப்யேகாம் மஹாகோபாதமாரயதஸௌ த்விஜா: || 32
தஸ்மாதேனம் மஹாபாபம் பஹிஷ்க்ருத்ய த்விஜாதமம் |
உச்சாடயத வித்வாம்ஸோ க்ராமாதஸ்மாத்துராசயம் || 33
மானதஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஸர்வே தத்க்ராமவாஸின: |
த்ருஷ்ட்வைதத்கோபஸம்யுக்தா மஹாபாப பயாதமீ || 34
கிம் க்ருதம் பவதா ஸூர்யசர்மன் பாபஸ்ய காரிணா |
த்வம் கச்சாஸ்மாத் வனம் க்ராமாததுனா பாபகௌரவாத் || 35

சர்மன் வீட்டின் உச்சிமேட்டைப் பிளந்து உட்புகுந்து அவன் கள்ளப்புருஷன் என்று நிச்சயித்து (25) கத்தியை எடுத்து தனது பிள்ளையையும் மருமகளையும் கொன்று விட்டான். அந்த இரவு கழிந்தவுடன் அவன் வெளியில் வந்தபோது (26) காலையில் தனது மனைவியானவள் பிள்ளையின் அறையிலிருந்து வருவதைக்கண்டு மிகுந்த மனவிசாரத்துடன் வேகமாய் தன் வீட்டிற்குள் சென்று (27) அங்கு தனது புத்திரன் மருமகளோடு கத்தியால் வெட்டுண்டு மாண்டிருப்பதைக் கண்டு அவர் சோகமும் மோகமும் கொண்டவராகி பூமியில் விழுந்து (28) மிகுந்த துக்கத்துடன் சிறந்ததான ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை உரக்கச் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் தைர்யத்தை அடைந்து வீட்டிற்கு வெளியில் வந்து (29) அங்கு பசுமாடானது தனது அம்பினால் அடிபட்டு ரத்தம் பெருகப் பெற்றிருப்பதைக்கண்டு துக்கத்தினால் வியாகூல மடைந்த மனதைக் கொண்டவராகி, அப்பொழுது 'ஓம் நமச்சிவாய' என்று மிகச்சிறந்த ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை ஜபம் செய்தார். பிறகு மானதன் சீக்கிரம் மற்ற பிராம்மணர்களிடம் சென்று (31) நேற்றிரவில் ஸூரிய சர்மன் தனது பிள்ளையையும், மருமகளையும் ஓர் பசுவையையும் மிகுந்த கோபத்தால் கொன்று விட்டான். (32) ஆகையால் ஓ வித்துவான்களே! மஹாபாபியும் கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனுமான இந்த பிராம்மணக் கேடனை ஜாதியைவிட்டுத் தள்ளி இவ்வூரிலிருந்தும் துரத்த வேண்டும் என்று சொன்னான். (33) மானதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவ்வூர் வாஸிகள் யாவரும் அதைக்கண்டு கோபம் கொண்டவர்களாகி மஹாபாபத்தின் பயத்தால் (34) ஓ ஸூரிய சர்மனே மஹா பாதகனான உன்னால் என்ன காரியம் செய்யப்பட்டது. நீ அதிக பாபத்தை செய்துவிட்டபடியால் இப்பொழுது எங்கள் ஊரைவிட்டு காட்டிற்குச் சென்றுவிட வேண்டும் (35)

अन्यथाज्ञा भवेन्नूनं ब्राह्मणापशदाधुना । इति तेषां वचश्श्रुत्वा सूर्यशर्माऽब्रवीद्वचः ॥ ३६
कृतमेतन्मया विप्राः कर्म न ज्ञानतो निशि । अज्ञानेन कृतं पापमिदं सत्यं समीरितम् ॥ ३७
प्रातर्दृष्ट्वा मृतानेतान्मया पञ्चाक्षरी मनुः । जप्तस्तदधुना पापगन्धो नास्ति मम द्विजाः ॥ ३८
इत्थं निशम्य वचनं प्राहुरेनं द्विजाः पुनः । नास्ति पापं यदि तदा त्वया दत्तं तृणं वृषः ॥ ३९
अत्ति शीघ्रं समागत्य धर्मोऽयं प्रोच्यते यतः । इति तेषां वचः श्रुत्वा सूर्यशर्माब्रवीद्वचः ॥ ४०
चेतनोऽयं वृषोऽस्तीति नैनस्संशोधनं द्विजाः । किन्तु केदारनाथस्य प्राकारे ये वृषाः स्थिताः ॥ ४१
कृत्रिमास्ते समागत्य मया दत्तं तृणं यदि । भक्षयन्ति तदैवास्तु मम पापस्य शोधनम् ॥ ४२
इति तस्य वचश्श्रुत्वा तथेति ब्राह्मणास्तदा । प्रीत्या तस्थुस्समीक्ष्यैतदेनस्संशोधनं द्विजाः ॥ ४३
प्रेषयित्वा स्वमनुजांस्तृणान्यानीय भूसुराः । स्थाप्य केदारनाथस्य सन्निधौ तान्ययं पुनः ॥ ४४
बद्धाञ्जलिपुटो भूत्वा शिवमन्त्रमनुस्मरन् । ये वृषा गोपुरे शंभोः प्राकारेचैव ये वृषाः ॥ ४५

அன்யதாக்ஞா பவேன்னூனம் ப்ரம்ஹணுப சதாதுனு ।
இதி தேஷாம் வச:ச்ருத்வா ஸூர்யசர்மாऽப்ரவீத் வச: ॥ 36
க்ருதமேதன் மயா விப்ரா: கர்ம ந க்ஞானதோ நிசி । அக்ஞானேன க்ருதம் பாபமிதம் ஸத்யம் ஸமீரிதம் 37
ப்ராதர்த்ருஷ்ட்வா ம்ருதானேதான் மயா பஞ்சாக்ஷரீ மனு: ।
ஜப்தஸ்தததுனு பாபகந்தோ நாஸ்தி மம த்விஜா: ॥ 38
இத்தம் நிசம்ய வசனம் ப்ராஹுரேனம் த்விஜா: புன: ।
நாஸ்தி பாபம் யதி ததா த்வயா தத்தம் த்ருணம் வ்ருஷ: ॥ 39
அத்தி சீக்ரம் ஸமாகத்ய தர்மோऽயம் ப்ரோச்யதே யத: ।
இதி தேஷாம் வச:ச்ருத்வா ஸூர்யசர்மாऽப்ரவீத்வச: ॥ 40
சேதனோऽயம் வ்ருஷோऽத்தீதி நைனஸ்ஸம்சோதனம் த்விஜா: ।
கிந்து கேதாரநாதஸ்ய ப்ராகாரே யே வ்ருஷா ஸ்திதா: ॥ 41
க்ருத்ரிமாஸ்தே ஸமாகத்ய மயா தத்தம் த்ருணம் யதி । பக்ஷயந்தி ததைவாஸ்து மம பாபஸ்ய சோதனம் 42
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ததேதி ப்ராம்ஹணஸ்ததா ।
ப்ரீத்யா தஸ்துஸ்ஸமீக்ஷ்யைததேனஸ்ஸம்சோதனம் த்விஜா: ॥ 43
ப்ரேஷயித்வா ஸ்வமநுஜான் த்ருணுன்யானீய பூஸுரா: ।
ஸ்தாப்ய கேதாரநாதஸ்ய ஸன்னிதௌ தான்யயம் புன: ॥ 44
பத்தாஞ்ஜலிபுடோ பூத்வா சிவமந்த்ரமனுஸ்மரன் ।
யே வ்ருஷா கோபுரே சம்போ: ப்ராகாரே சைவ யே வ்ருஷா: ॥ 45

இல்லாவிடில் ஓ கேடுகெட்ட பிராம்மனு உனக்கு இப்பொழுது தகுந்த சிக்ஷை நேரிடும் என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஸூரிய சர்மன் கூறினன். (36) ஓ பிராம்மணர்களே! இரவில் இச் செய்கையானது என்னுல் அறிவோடு செய்யப்பட்டதல்ல. இது அறியாமையால் செய்யப்பட்ட பாவமேயென்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். (37) மேலும் நான் காலேயில் இவர்கள் மரணமடைந்திருப்பதைக்கண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை ஜபம் செய்து விட்டேன், ஓ பிராம்மணர்களே. ஆகையால் எனக்கு இப்பொழுது சிறிது பாவங்கூட இல்லே (38) இவ்வாறு அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பிராம்மணர்கள் மறுபடியும் அவரைப்பார்த்துக் கூறினுர்கள். ஓ ஸூரிய சர்மனே! உனக்கு பாவமே இல்லாவிட்டால் அதோ நிற்கின்ற ஸாக்ஷாத் தர்ம ஸ்வரூபமென்றே சொல்லப்படும் விருஷபமானது இங்கு சீக்கிரமாய் ஓடிவந்து உன்னுல் போடப்படும் புல்லேத் தின்னவேண்டும் என்ருர்கள். அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸூரிய சர்மன் சொன்னுன். (40) ஓ பிராம்மணர்களே! அறிவுள்ளதான இந்த விருஷபம் புல்லேத் தின்பதினுல் பாபத்தின் சோதனே ஆகமாட்டாது. ஸ்ரீ கேதாரேச்வர ஸ்வாமி கோவிலின் மதில் மீதுள்ள மனிதரால் செய்யப்பட்டதாகி செயற்கை (பொம்மை) விருஷபங்கள் வந்து என்னுல் போடப்பட்ட புல்லேத் தின்பதாலுல் அப்பொழுது தான் எனது பாபத்திற்கு தக்க சோதனேயாகும். (42) ஓ ப்ராம்மணர்களே! இவ்வாறு ஸூரிய சர்மனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பொழுது அந்த பிராம்மணர்கள் நல்லதென்று பாபசோதனேயை மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (43) முனிவர்களே! அப்பொழுது ஸூரியசர்மனும் தன் தம்பிகளே அனுப்பி புற்களேக் கொண்டு வரச்செய்து கேதாரநாத ஸ்வாமியின் ஸன்னிதியில் அவைகளேப் போட்டு (44) அஞ்சலி செய்து கொண்டவராகி ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மஹா மந்திரத்தை

चित्रेषु ये वृषास्सर्वे शिवध्यानपरायणाः । पञ्चाक्षरी परा नित्यं परतत्त्वैकमानसाः ॥ ४६
हत्या समुद्भवो दोषो नास्ति मे यदि सर्वथा । पञ्चाक्षरीमहामन्त्रजपादद्य महौजसः ॥ ४७
तृणान्येतानि खादन्तु भवन्तस्ते समागताः । इत्युक्त्वाऽथ जजापाशु पञ्चाक्षरमनुत्तमम् ॥ ४८
तत्र तत्र स्थितास्सर्वे श्रुत्वैतद् वृषभास्तदा । अवरुह्य समभ्येत्य चखादुस्तानि भूसुराः ॥ ४९
विसृज्य गोमयञ्चात्र नदन्तिस्सोच्चकैर्द्विजाः । वीक्ष्य तान् ब्राह्मणानेनं समाघ्राय प्रदक्षिणात् ॥ ५०
निवृत्य गत्वा स्वस्थाने क्षणात्तस्थुर्द्विजोत्तमाः । दृष्ट्वैतद् ब्राह्मणास्सर्वे भयाकुलितमानसाः ॥ ५१
प्रणम्यैनं महात्मानं शुद्धमस्मान्महैनसः । क्षमस्वागस्त्वमस्माकं महात्मन् ब्राह्मणोत्तम ॥ ५२
माहात्म्यं तव को वेत्ति मन्त्रस्य महतस्तथा । इति स्तुत्वा महात्मानं तस्थुस्तेऽञ्जलिपाणयः ॥ ५३
तदाऽस्य भार्या प्रोवाच साध्वी वचनमुत्तमम् । पञ्चाक्षरीजपादद्य तृणानि वृषभा अमी ॥ ५४

சித்ரேஷு யே வ்ருஷாஸ்ஸர்வே சிவத்யான பராயணா: !
பஞ்சாக்ஷரீ பரா நித்யம் பரதத்வைக மானஸா: !! 46
ஹத்யா ஸமுத்பவோ தோஷோ நாஸ்தி மே யதி ஸர்வதா !
பஞ்சாக்ஷரீ மஹாமந்த்ர ஜபாதத்ய மஹௌஜஸ: !! 47
த்ருணான்யேதானி காதந்து பவந்தஸ்தே ஸமாகதா: !
இத்யுக்த்வாऽத ஜஜாபாசு பஞ்சாக்ஷர மனுத்தமம் !! 48
தத்ர தத்ர ஸ்திதாஸ்ஸர்வே ச்ருத்வைதத் வ்ருஷபாஸ்ததா !
அவருஹ்ய ஸமப்யேத்ய சகதுஸ்தானி பூஸுரா: !! 49
விஸ்ருஜ்ய கோமயஞ்சாத்ர நதந்திஸ்மோச்சகைர் த்விஜா: !
வீக்ஷ்யதான் ப்ராம்ஹணனேனம் ஸமாக்ராய ப்ரதக்ஷிணாத் !! 50
நிவ்ருத்ய கத்வா ஸ்வஸ்தானே க்ஷணாத்தஸ்துர் த்விஜோத்தமா: !
த்ருஷ்ட்வைதத் ப்ராம்ஹணாஸ் ஸர்வே பயாகுலித மானஸா: !! 51
ப்ரணம்யைனம் மஹாத்மானம் சுத்தமஸ்மான்மஹைனஸ:
க்ஷமஸ்வாகஸ்த்வமஸ்மாகம் மஹாத்மன் ப்ராம்ஹணோத்தம !! 52
மாஹாத்ம்யம் தவ கோவேத்தி மந்த்ரஸ்ய மஹதஸ்ததா !
இதி ஸ்துத்வா மஹாத்மானம் தஸ்துஸ்தேऽஞ்ஜலி பாணய: !! 53
ததாऽஸ்ய பார்யா ப்ரோவாச ஸாத்வீ வசனமுத்தமம் ! பஞ்சாக்ஷரீ ஜபாதத்ய த்ருணானி வ்ருஷபா அமீ 54

(பஞ்சாக்ஷரத்தை) மனதில் த்யானித்துக் கொண்டே ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கோவில் கோபுரத்திலும் பிராகாரச்சுவர் சித்திரங்களில் உள்ளவைகளும் (45) ஸ்ரீ பரமேச்வரனையே த்யானம் செய்வதில் முயன்றவைகளும் எப்பொழுதும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை ஜபம் செய்வதில் முயன்றவைகளும் பரதத்துவமான பரம சிவனிடத்தில் நிலைத்த மனதுடையவைகளுமான விருஷபங்களான நீங்கள் யாவரும் பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தின் ஜபத்தால் எனக்கு கொலை செய்ததால் உண்டான பாபமானது கொஞ்சமும் இல்லாமலிருக்குமாகில் மிகுந்த பலமுள்ள நீங்கள் இப்பொழுது இங்கு வந்து (47) இந்த புற்களை சாப்பிடவேண்டும், எனச்சொல்லிவிட்டு மிகச் சிறந்ததான பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை துரிதமாய் ஜபம் செய்தார். (48) ஓ பூஸுரர்களே! அப்பொழுது அங்குள்ள எல்லா விருஷபங்களும் அதைக் கேட்டவுடன் கீழிறங்கி வந்து அப்புற்களைத் தின்று விட்டு (49) அங்கு சாணத்தையும் போட்டு விட்டு அங்குள்ள பிராம்மணர்களைக் கண்டு உரக்க உறுமி விட்டு அந்த ஸூரியசர்மனை பிரதக்ஷிணம் செய்து முகர்ந்து பார்த்து (50) திரும்பி ஓர் க்ஷணத்தில் தமதிருப்பிடங்களுக்கு போயிருந்து விட்டன. அதைப்பார்த்து பிராம்மணர்கள் யாவரும் பயத்தினால் கலங்கிய மனமுடையவர்களாகி (51) அப்படிப்பட்ட மஹா பாபத்திலிருந்து பரிசுத்தமடைந்த அந்த மஹாத்மாவை நமஸ்கரித்து மஹாத்மாவான ஓ சிறந்த பிராம்மணரே! தாங்கள் எங்களுடைய குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். (52) தங்களுடைய மஹிமையையும் மிக பெருமை வாய்ந்த இந்த பஞ்சாக்ஷரத்தின் மஹிமையையும் யார்தான் அறிவார்? என்று அந்த மஹாத்மாவைத் துதித்து அஞ்சலிசெய்து கொண்டு நின்றார்கள். (53) அப்பொழுது அவருடைய பதிவிரதையான மனைவியானவள் சிறந்த வார்த்தையைச் சொன்னாள். ஓ ஸ்வாமி! ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தால் இப்பொழுது இந்த விருஷபங்கள் புற்களைத்

भक्षयन्तिस्म तत्स्वामिन् अज्ञातनिहतं स्नुषाम् । उज्जीवयाशु गामेनां पञ्चाक्षरजपात्प्रभो ॥ ५५
निशम्यास्या वचस्सर्वे तथैवोचुर्द्विजा अमी । कोऽतिभारस्त्वैतेषां पुनरुज्जीवने द्विज ॥ ५६
उज्जीवयाशु माहात्म्यान्मन्त्रस्यानघ तान् पुनः । इति तेषां वचश्श्रुत्वा पुनरप्येष भूसुरः ॥ ५७
पञ्चाक्षरीमहामन्त्रं पञ्चपातकनाशनम् । तज्जापकानां न पुनर्जनिरस्ति यदि ध्रुवम् ॥ ५८
तदा यूयमिह स्वापादिवोत्तिष्ठत शीघ्रतः । इत्युक्त्वाऽञ्जलिहस्तोऽयं जजाप परमं मनुम् ॥ ५९
तदानीमुत्थितः पुत्रः स्नुषा गौरपि सा द्विजाः । दृष्ट्वैतदद्भुतं सर्वे ब्राह्मणास्तं महीसुरम् ॥ ६०
शिव एवेति निश्चित्य प्रणम्य मनसा सह । अनुज्ञया ययुस्सर्वे स्वगृहाणि महीसुराः ॥ ६१
सूर्यशर्मा पुनरयं जपन् पञ्चाक्षरीमनुम् । बहुकालं परानन्दाद्भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् ॥ ६२
सदारसुतबन्ध्वादि स्वजनैस्सहितः पुनः । देवर्षीणां गणैर्जुष्टं विमानमतिशोभनम् ॥ ६३

பக்ஷயந்திஸ்ம தத்ஸ்வாமின் அக்ஞாதநிஹதம் ஸ்நுஷாம் ।
உஜ்ஜீவயாசு காமேனாம் பஞ்சாக்ஷரஜபாத் ப்ரபோ ॥ 55
நிசம்யாஸ்யா வசஸ்ஸர்வே ததைவோசுர் த்விஜா அமீ ।
கோSதிபாரஸ்தவைதேஷாம் புனருஜ்ஜீவனே த்விஜ ॥ 56
உஜ்ஜீவயாசு மாஹாத்ம்யாத் மந்த்ரஸ்யானக தான் புன: ।
இதி தேஷாம் வசச்ச்ருத்வா புனரப்யேஷ பூஸுர: ॥ 57
பஞ்சாக்ஷரீ மஹாமந்த்ரம் பஞ்சபாதக நாசனம் । தஜ்ஜாபகானும் ந புனர்ஜனிரஸ்தி யதி த்ருவம் ॥ 58
ததா யூயமிஹ ஸ்வாபாதிவோத்திஷ்டத சீக்ரத: । இத்யுக்த்வாஞ்ஜலி ஹஸ்தோயம் ஜஜாப பரமம் மநும் 59
ததானீமுதித: புத்ர: ஸ்னுஷா கௌரபி ஸா த்விஜா: ।
த்ருஷ்ட்வைததத்புதம் ஸர்வே ப்ராம்ஹணஸ்தம் மஹீஸுரம் ॥ 60
சிவ ஏவேதி நிச்சித்ய ப்ரணம்ய மனஸா ஸஹ । அனுக்ஞயா யயுஸ்ஸர்வே ஸ்வக்ருஹாணி மஹீஸுரா: 61
ஸூர்யசர்மா புனரயம் ஜபன் பஞ்சாக்ஷரீமனும் ।
பஹு காலம் பராநந்தாத் புக்த்வா போகான்யதேப்ஸிதான் ॥ 62
ஸ தாரஸுத பந்த்வாதி ஸ்வஜனைஸ்ஸஹித: புன: । தேவர்ஷிணும் கணைர்ஜுஷ்டம் விமானமதி சோபனம்

தின்றதல்லவா ? ஆகையால் அறியாமையால் கொல்லப்பட்ட தங்கள் பிள்ளையையும், மருமகளையும், அப்பசுவையும், ஓ பிரபுவே ! சீக்கிரமாய் பிழைக்கச்செய்ய வேண்டும் என்றுள். (55) இவ்வாறு அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த பிராம்மணர்களெல்லாம் அவ்விதமே அவரை வேண்டிக் கொண்டு ஓ பிராம்மணோத்தமரே ! இவர்களை திரும்ப பிழைக்கச் செய்வதில் தங்களுக்கு என்ன சிரமம் ? (56) ஓ பாபமற்றவரே ! தாங்கள் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் மஹிமையால் இவர்களை திரும்பவும் பிழைக்கச் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மறுபடியும் அந்த ஸூரியசர்மன் (57) * பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரமானது மஹா பாதகங்களை நாசம் செய்யக் கூடியதென்பதும் அதை ஜபிப்பவர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லை என்பதும் நிச்சயமானுல் (58) இப்பொழுது நீங்கள் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதுபோல் சீக்கிரம் எழுந்திருங்கள் என்று சொல்லி கைகளை அஞ்சலி செய்து கொண்டு சிறந்ததான அந்த பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை ஜபம் செய்தார். (59) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே ! அப்பொழுது உடனே அவருடைய பிள்ளையும், மருமகளும், அப்பசுவும் எழுந்து விட்டன. இந்த ஆச்சரியத்தை கண்ட பிராம்மணர்கள் யாவரும் அந்த ஸூரியசர்மனை (60) ஸாக்ஷாத் பரமசிவனென்றே நிச்சயித்துக் கொண்டு மனப்பூர்வமாய் நமஸ்கரித்து அவர் உத்தரவின் பேரில் தங்கள் வீடுகளுக்கு சென்றுர்கள் ஓ பூமிதேவர்களே. (61) பிறகு ஸூரிசர்மன் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை ஜபம் செய்து கொண்டே வெகு காலமளவும் பேரானந்தத்துடன் வேண்டியபடி போகங்களை அனுபவித்து விட்டு (62) பிறகு மனைவி, பிள்ளை பந்து வர்க்கங்கள் தன் இஷ்ட ஜனங்கள் இவர்

குறிப்பு:— * பொன்னை திருடுவது, மத்யபானம் செய்தல், குருவின் மனைவியோடு புணருதல், பிரம்ம ஹத்தி ; இந்த நான்கு பாதகங்களை செய்தவர்களோடு சேருதல் இவ்வைந்தும் பஞ்ச மஹா பாதகங்கள் எனபபடும். ஆனுல் மேல்கண்டவைகளில் ஐந்தாவது பாபமாகிய நான்கு மஹா பாதகங்களை செய்தவர்களோடு சேருதலாகிய பாபத்திற்கு பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற நான்கு பாதகங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம விதிக்கப்படவேயில்லை. ஹேமாத்ரி என்ற தர்மசாஸ்திர கிரந்தத்தில் பாபங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் சொல்லுமிடத்தில் நான்கு மஹா பாதகங்களையும் தவிர, மற்ற பாபங்களுக்கு மட்டில் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மஹாபாதகங்கள் கூட ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திர ஜபத்திஞல் விலகி விடுகிறதென்பது கருத்து.

आरुह्य परया प्रीत्या देवदुन्दुभिनिस्वनैः । विकीर्यत्पुष्पवृष्ट्यौघैश्शिवलोकं ययौ द्विजाः ॥ ६४
तत्र स्थित्वा चिरं कालं प्रीत्या रुद्रगणैस्सह । सायुज्यं ब्रह्मणश्शंभोरवाप ब्रह्मणोत्तमाः ॥ ६५
य एतस्य विरोध्यासीन्मानदः परवञ्चकः । स तु भीत्याशु तं देशं मुक्त्वा देशान्तरं गतः ॥ ६६
निरन्नो विधुरो नित्यमन्तस्ताप समन्वितः । कृमिक्लिन्नशरीरोऽयं व्याधिना महता हतः ॥ ६७
चिरकालं मृतः पापी नरकेऽद्यापि बाध्यते । तस्मात् द्विषन्ति ये मर्त्या मर्त्यं पञ्चाक्षरीपरम् ॥ ६८
महापातकसंयुक्तास्ते यान्ति नरकं ध्रुवम् । पञ्चाक्षरीपराणां ये सुहृदः पुण्यगौरवात् ॥ ६९
यान्ति ते परया प्रीत्या शिवलोकमनुत्तमम् । तस्मात्पञ्चाक्षरीमन्त्रः पञ्चपातकनाशनः ॥
जप्यो नित्यं प्रयत्नेन सर्वैरेव तपोधनाः ॥ ७०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्वाविंशोऽध्यायः ॥

ஆருஹ்ய பரயா ப்ரீத்யா தேவதுந்துபி நிஸ்வனை: |
விகீர்யத் புஷ்பவ்ருஷ்ட்யௌகை: சிவலோகம் யயௌ த்விஜா: || 64
தத்ர ஸ்தித்வா சிரம் காலம் ப்ரீத்யா ருத்ரகணைஸ்ஸஹ |
ஸாயுஜ்யம் ப்ரும்ஹணச்சம்போ: அவாப ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 65
ய ஏதஸ்ய விரோத்யாஸீன் மானத: பரவஞ்சக: | ஸ து பீத்யாசு தம் தேசம் முக்த்வா தேசாந்தரம் கத: 66
நிரன்னோ விதுரோ நித்யமந்தஸ்தாப ஸமன்வித: | க்ருமிக்லின்ன சரீரோऽயம் வியாதினா மஹதா ஹத: 67
சிரகாலம் ம்ருத: பாபீ நரகேऽத்யாபி பாத்யதே |
தஸ்மாத் த்விஷந்தி யே மர்த்யா மர்த்யம் பஞ்சாக்ஷரீ பரம் || 68
மஹாபாதகஸம்யுக்தாஸ்தே யாந்தி நரகம் த்ருவம் |
பஞ்சாக்ஷரீபராணாம் யே ஸுஹ்ருத: புண்யகௌரவாத் || 69
யாந்தி தே பரயா ப்ரீத்யா சிவலோக மனுத்தமம் |
தஸ்மாத் பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ர: பஞ்சபாதக நாசன: ||
ஜப்யோ நித்யம் ப்ரயத்னேன ஸர்வைரேவ தபோதனா: || 70

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்வாவிம்சோऽத்யாய:

களோடுகூட தேவரிஷி கணங்களால் விளங்கப்பெற்ற மிக மங்களகரமான ஓர் விமானத்தில் (63) மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு ஏறிக்கொண்டு தேவ துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்க புஷ்பமாரி பெய்ய சிவலோக மடைந்தார் ஓ ப்ராம்மணர்களே (64) அங்கு ருத்திர கணங்களோடு வெகுகாலம் வஸித்து ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ சம்புவாகிய பரப்பிரம்மத்தின் ஸாயுஜ்ஜிய பதவியை அடைந்தார். (65) இவருக்கு விரோதியும், பிறரை வஞ்சிப்பவனுமான மானதன் மிகுந்த பயத்துடன் சீக்கிரம் அந்த தேசத்தை விட்டு வேறு தேசத்திற்கு ஓடிப்போய் அங்கு ஆஹாரமில்லாமலும் மனைவியில்லாமலும் மிகுந்த தாபத்தோடு வெகுகால மளவும் பல வியாதிகளால் பீடிக்கபட்டு பூச்சி வைத்து ஊனீர் வடியப்பெற்ற சரீரத்தை உடையவனாய், பலகாலம் இருந்துவந்து பிறகு மடிந்தான். அந்த பாவி இப்பொழுதும் கூட நரகத்தில் துன்புறுத்தப்படுகிறான். ஆகையால் எந்த மனிதர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை ஜபம் செய்யும் மானிடரை பகைக்கின்றார்களோ (68) அவர்கள் மஹா பாதகங்களோடு கூடியவர்களாகி நிச்சயம் நரகத்தை அடைவார்கள். எவர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபிப்பவர்களுக்கு ஸ்நேகிதர் களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் மிகுந்த புண்ணிய வசத்தால் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் மிகச்சிறந்த சிவலோகத்தை அடைவார்கள். ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! யாவரும் பஞ்ச (ஐந்து) மஹா பாதகங்களை நாசம் செய்யவல்ல ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை நாள்தோறும் மிக முயற்சியுடன் ஜபம் செய்ய வேண்டும். (70)

இருபத்திரெண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

अज्ञानतोपि शिवनाम उच्चारण वैभवात् महा पातकिनोपि कैलासप्राप्तिः ।

पञ्चाक्षरस्य माहात्म्यं वर्णितं खलु भूसुराः । शिवनाम्नांच माहात्म्यं श्रृणुध्वमवधानतः ॥ १
शिवः पशुपतिश्शंभुश्शङ्करश्चन्द्रशेखरः । मृत्युञ्जयो विरूपाक्षो नीलकण्ठो महेश्वरः ॥ २
भवो भर्गो महादेवो हरो रुद्र उमापतिः । एवमादीनि नामानि सन्ति दिव्यान्युमापतेः ॥ ३
तेषु चैकमनेकं वा यः जपत्यनिशं नरः । स एव धन्यः पुण्यात्मा वन्द्यश्च सकलैस्सुरैः ॥ ४
स भोगान् विपुलान् भुक्त्वा कैलासं प्राप्य भूसुराः । उषित्वाऽत्र चिरं कालं सायुज्यं ब्रह्मणः परम् ॥ ५
आप्नोति सत्यमेतद्वो वर्णितं ब्राह्मणोत्तमाः । ज्ञात्वा ये शिवनामानि पवित्राण्युच्चरन्ति ते ॥ ६
शिवलोकं समासाद्य शिवसायुज्यमुत्तमम् । यान्तीत्येतत् द्विजश्रेष्ठा नैवाश्चर्यमिदं ध्रुवम् ॥ ७
उच्चार्याज्ञानतश्शंभोश्शिवलोकमवापिरे । बहवस्तेषु युष्माकं कतिचिद्वर्णयामि तान् ॥ ८

॥ அத த்ரயோவிம்ஸோऽத்யாய: ॥

அறியாமையாலும் சிவநாமத்தை உச்சரித்த மஹிமையால் மஹாபாதகனுக்கும் கைலாஸ ப்ராப்தி

பஞ்சாக்ஷரஸ்ய மாஹாத்ம்யம் வர்ணிதம் கலு பூஸுரா: ।
சிவநாம்னாஞ்ச மஹாத்ம்யம் ச்ருணுத்வ மவதானத: ॥ 1
சிவ: பசுபதிச்சம்பு: சங்கரச்சந்த்ரசேகர: । ம்ருத்யுஞ்ஜயோ விரூபாக்ஷோ நீலகண்டோ மஹேச்வர: ॥ 2
பவோ பர்கோ மஹாதேவோ ஹரோ ருத்ர உமாபதி: ।
ஏவமாதீனி நாமானி ஸந்தி திவ்யான்யுமாபதே: ॥ 3
தேஷு சைகமனேகம் வா யோ ஜபத்யனிசம் நர: ।
ஸ ஏவ தன்ய: புண்யாத்மா வந்த்யச்ச ஸகலைஸ்ஸுரை: ॥ 4
ஸ போகான் விபுலான் புக்த்வா கைலாஸம் ப்ராப்ய பூஸுரா: ।
உஷித்வாऽத்ர சிரம் காலம் ஸாயுஜ்யம் ப்ரம்ஹண: பரம் ॥ 5
ஆப்னோதி ஸத்யமேதத்வோ வர்ணிதம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
ஞாத்வா யே சிவநாமானி பவித்ராண்யுச்சரந்தி தே ॥ 6
சிவலோகம் ஸமாஸாத்ய சிவஸாயுஜ்ய முத்தமம் ।
யாந்தீத்யேதத் த்விஜச்ரேஷ்டா நைவாச்சர்யமிதம் த்ருவம் ॥ 7
உச்சார்யாக்ஞானதச்சம்போ: சிவலோக மவாபிரே । பஹவஸ்தேஷு யுஷ்மாகம் கதிசித் வர்ணயாமி தான்

இருபத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்

ஓ பூஸுரர்களே! இதுவரை ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தின் மஹிமையை எடுத்துச் சொன்னேன். இப்பொழுது ஸ்ரீ சிவபிரானின் திரு நாமங்களின் மஹிமையைச் சொல்கிறேன். கவனமாய் கேளுங்கள். (1) சிவன், பசுபதி, சம்பு, சங்கரன், சந்திரசேகரன், மிருத்யுஞ்ஜயன், விரூபாக்ஷன், நீலகண்டன், மஹேச்வரன், (2) பவன், பர்க்கன், மஹாதேவன், ஹரன், ருத்திரன், உமாபதி இவை முதலிய சிறந்த நாமாக்கள் ஸ்ரீ ஸதாசிவனுக்கு இருக்கின்றன. இவைகளில் ஒன்றையோ அல்லது பல நாமாக்களையோ எந்த மனிதன் எப்பொழுதும் ஜபிக்கிருனே அவனே பாக்கிய சாலியாகவும், புண்ணியாத்மாவாகவும், எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவனுகவும் ஆகிருன். (4) அவன் இந்த லோகத்தில் எல்லா போகங்களையும் அனுபவித்துவிட்டு முடிவில் கைலாஸமடைந்து ஓ பூஸுரர்களே! அங்கு வெகுகாலம் இருந்து விட்டு பிறகு சிறந்ததான பரப்பிரும்மத்தின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிருன் என்பதை உங்களுக்கு ஸத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன். மேலும் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய நாமாக்கள் மிக பரிசுத்தமுள்ளவைகளென்பதை அறிந்து எவர்கள் சொல்லுகிருர்களோ (6) அவர்கள் சிவலோகத்தை அடைந்து மிகச்சிறந்த சிவபிரானுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைகிருர்களென்பதில் ஆச்சரியமே இல்லை என்பது நிச்சயம். (7) ஏனெனில் பலர் ஸ்ரீ சம்புவின் நாமாக்களை கேவலம் அக்ஞானத்தால் உச்சரித்த மாத்திரத்தில் சிவலோகமடைந்திருக்கிருர்கள். அவர்களில் சிலரை இப்பொழுது உங்களுக்கு எடுத்து கூறுகிறேன். (8)

देशे गौतमसंज्ञेऽस्ति कन्तुकाख्यं महत्पुरम् । तत्रास्ति कश्चिद्व्याळाख्यो ब्राह्मणः पापवर्जितः ॥ ९
तस्यासीत्तनयः कश्चिद्वीर्यवान् पापकर्मकृत् । मद्यपायी महामायी मांसभुङ्मद्यविक्रयी ॥ १०
मांसादिविक्रयी द्रव्यलोभाद्दोषदुराशयः । मुक्त्वाऽयं ब्राह्मणाचारं हीनाचाररतोऽवसत् ॥ ११
तस्यैवं वर्तमानस्य चिरकालं दुरात्मनः । समाययावन्त्यकालः क्षणादेव महीसुराः ॥ १२
पुत्रास्तदानीमेतस्य शयनाभ्याशमेत्य ते । पप्रच्छुः केन दातव्यं कियदस्माभिरप्युत ॥ १३
उत्तमर्णश्च कस्मात्ते अधमर्णं कुतो यथा । इति तेषां वचश्श्रुत्वा मांसविक्रयणोद्भवम् ॥ १४
उक्त्वा द्रव्यं पुनर्मद्यविक्रयी तद्ऋणंच सः । मद्यं कस्यचिदन्त्यस्य ऋणं शिवमिति ब्रुवन् ॥ १५
अत्यजत्प्राणमरुतस्तदानीं ब्राह्मणोत्तमाः । बद्धुं तदागतास्तूर्णं यमदूता भयानकाः ॥ १६
दुद्रुवुस्ते शिवगणास्तान् सन्ताड्य निजायुधैः । कालं संप्राप्य ते दूताः प्रोचुर्वृत्तान्तमञ्जसा ॥ १७
स तु निर्गत्य सहसा सेनया परिवारितः । अभ्याशमाययौ भीमो गणानां परमेशितुः ॥ १८

தேசே கௌதமஸம்க்ஞேऽஸ்தி கந்துகாக்யம் மஹத்புரம் ।
தத்ராஸ்தி கச்சித் வ்யாளாக்யோ ப்ராம்ஹண: பாபவர்ஜித: ॥ 9
தஸ்யாஸீத்தனய: கச்சித் வீர்யவான் பாபகர்மக்ருத் । மத்யபாயீ மஹாமாயீ மாம்ஸபுக் மத்யவிக்ரயீ ॥ 10
மாம்ஸாதிவிக்ரயீ த்ரவ்யலோபாத்தோஷ துராசய: ।
முக்த்வாऽயம் ப்ராம்ஹணாசாரம் ஹீனாசாரரதோऽவஸத் ॥ 11
தஸ்யைவம் வர்தமானஸ்ய சிரகாலம் துராத்மன: । ஸமாயயாவந்த்யகால: க்ஷணாதேவ மஹீஸுரா: ॥ 12
புத்ராஸ்ததானீமேதஸ்ய சயனாப்யாசமேத்ய தே । பப்ரச்சு: கேன தாதவ்யம் கியதஸ்மாபிரப்யுத ॥ 13
உத்தமர்ணஞ்ச கஸ்மாத்தே அதமர்ணம் குதோயதா ।
இதி தேஷாம் வசச்ருத்வா மாம்ஸவிக்ரயணோத்பவம் ॥ 14
உக்த்வா த்ரவ்யம் புனர்மத்யவிக்ரயீ தத்ரணஞ்ச ஸ: ।
மத்யம் கஸ்யசிதந்த்யஸ்ய ருணம் சிவமிதி ப்ருவன் ॥ 15
அத்யஜத்ப்ராணமருதஸ்ததானீம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
பத்தும் ததாகதாஸ்தூர்ணம் யமதூதா பயானகா: ॥ 16
துத்ருவுஸ்தே சிவகணாஸ்தான் ஸந்தாட்ய நிஜாயுதை: ।
காலம் ஸம்ப்ராப்ய தே தூதா: ப்ரோசுர் வ்ருத்தாந்தமஞ்ஜஸா ॥ 17
ஸ து நிர்கத்ய ஸஹஸா ஸேனயா பரிவாரித: । அப்யாசமாயயௌ பீமோ கணானாம் பரமேசிது: ॥ 18

கௌதமம் என்ற தேசத்தில் கந்துகபுரம் என்ற ஓர் பெரிய பட்டிணம் இருக்கிறது. அங்கு பாபமற்றவனுன வியாளன் என்ற ஓர் பிராம்மணன் இருந்தான். (9) அவனுக்கு பலமுடையவனும் பாபத் தொழில்களைச் செய்பவனும், மத்தியபானம் செய்கிறவனும் மஹா மாயாவியும், மாமிசத்தைத் தின்பவனும் பணத்தின் துராசையால் கள், மாமிசம் முதலியவைகளை வியாபாரம் செய்கிறவனும் மஹா பாபியும், கெட்ட எண்ணம் உடையவனுமான ஓர் பிள்ளை இருந்தான் அவன் பிராம்மணர்களுக்கு உரிய ஒழுக்கங்களை விட்டு கெட்ட நடத்தைகளை நாடியவனுய் இருந்து வந்தான் (11) அந்த துராத்மா இவ்வாறு வெகு காலமளவும் இருந்து வருகையில் ஓ முனிவர்களே! அவனுக்கு முடிவுகாலம் நேரிட்டு விட்டது. (12) அப்பொழுது அவன் பிள்ளைகள் அவன் படுத்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அவனைக் கேட்டார்கள். ஓ தந்தையே நமக்கு யார் என்ன கொடுக்க வேண்டும்? நாம் யாருக்கு என்ன கொடுக்கவேண்டும். (13) மேலும் நீர் யாருக்கு கடன் கொடுத்திருக்கிறீர்? எவரிடத்தில் கடன் வாங்கி இருக்கிறீர்? என்று கேட்டார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, பிறகு அவன் மாமிச வியாபாரத்தால் ஏற்பட்ட வரவு செலவுகளை சொல்லி பிறகு கள் வியாபாரத்தில் கடன் கொடுத்திருக்கும் விவரத்தையும் சொல்லுகையில் ஓர் சண்டாளனுக்கு சிவம் (குறுணி) கள் கடன் கொடுத்திருக்கிறேன் என்று சொன்னவுடன் (15) அவன் பிராணனை விட்டான். அப்பொழுது ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! மிக பயங்கரர்களான யம தூதர்கள் அவனை கட்டிக்கொண்டு போவதற்காக வேகமாய் வந்தார்கள் (16) அதே ஸமயத்தில் சிவகணங்கள் வந்து தங்கள் ஆயுதங்களால் யமதூதர்களை அடித்துத் துரத்தினுர்கள். பிறகு யமதூதர்கள் யாவரும் சீக்கிரம் யமனிடம் சென்று ஸங்கதிகளைச் சொன்னுர்கள். அப்பொழுது பயங்கரனுகிய யமனும் ஸேனைகளால் சூழப்பட்டவனுகி சீக்கிரம் புறப்பட்டு சிவகணங்கள் இருக்குமிடம் வந்தான் அப்பொழுது

तमायान्तं महाघोरं दृष्ट्वा ते शिवकिङ्कराः । सन्ताड्य तस्य तास्सेना द्रावयित्वा बलादमुम् ॥ १९
तदीयेनैव बध्वा तं पाशेन शिवकिङ्कराः । प्रधानपुरुषं ज्ञात्वा यमस्यैनं महाबलाः । २०
श्रीमत्कैलासशैलस्य गुहां निन्युरधो द्रुतम् । दृष्टो यदि यमस्त्वेतैर्हन्यते नात्र संशयः ॥ २१
ज्ञात्वा प्रधानं तं कालं प्राणानस्य ददुर्द्विजाः । बध्वा तं कुत्रचिद्वृक्षे विधायाश्वस्य पालकम् ॥ २२
स्वयमेते महासत्वा वीर्यवन्तं द्विजोत्तमम् । शिवलोकं समानीय तत्र देवस्य सन्निधौ ॥ २३
मुक्त्वा ययुर्निजावासमाज्ञया परमेशितुः । सेवयित्वा महादेवं तस्थे सारूप्यभागयम् ॥ २४
निशम्य कालवृत्तान्तं यमो दूतमुखैस्तदा । अजोवतीति विख्याते शिखरे मेरुपर्वते ॥ २५
समासीनं महादेवं सेवयित्वा गतो यमः । दुःखेन महताऽविष्टो विचाराक्रान्तमानसः ॥ २६
कैलासं त्वरया प्राप्य नन्दिकेशं व्यजिज्ञिपत् । अथ नन्दी यमं प्राह भयाविष्टं समीक्ष्य सः ॥ २७
प्राणात्ययेऽयं पुण्यात्मा शिवनाम सुपावनम् । जगाद तेन पुण्येन महता शिवरूपताम् ॥ २८
अवाप नात्र सन्देहः कर्तव्यो भवता यम । ज्ञानतोऽज्ञानतोवापि शिवनामाघहारकम् ॥ २९

தமாயாந்தம் மஹாகோரம் த்ருஷ்ட்வா தே சிவகிங்கரா: |
ஸந்தாட்ய தஸ்யதாஸ்ஸேனு த்ராவயித்வா பலாதமும் || 19
ததீயேனைவ பத்வா தம் பாசேன சிவகிங்கரா: | ப்ரதானபுருஷம் ஞாத்வா யமஸ்யைனம் மஹாபலா: || 20
ஸ்ரீமத்கைலாஸசைலஸ்ய குஹாம் நின்யுரதோ த்ருதம் |
த்ருஷ்டோ யதி யமஸ்த்வேதைர் ஹன்யதே நாத்ர ஸம்சய: || 21
ஞாத்வா ப்ரதானம் தம் காலம் ப்ராணுநஸ்யததுர் த்விஜா: |
பத்வா தம் குத்ரசித்வ்ருக்ஷே விதாயாச்வஸ்ய பாலகம் || 22
ஸ்வயமேதே மஹாஸத்வா வீர்யவந்தம் த்விஜோத்தமம் |
சிவலோகம் ஸமானிய தத்ர தேவஸ்ய ஸன்னிதௌ || 23
முக்த்வாயயுர் நிஜாவாஸமாக்ஞயா பரமேசிது: | ஸேவயித்வா மஹாதேவம் தஸ்தே ஸாரூப்யபாகயம் || 24
நிசம்ய காலவ்ருத்தாந்தம் யமோ தூதமுகைஸ்ததா | அஜோவதீதி விக்யாதே சிகரே மேரு பர்வதே || 25
ஸமாஸீனம் மஹாதேவம் ஸேவயித்வா கதோ யம: | து:கேன மஹதாவிஷ்டோ விசாராக்ராந்தமானஸ: 26
கைலாஸம் த்வரயா ப்ராப நந்திகேசம் வ்யஜிக்ஞிபத் | அத நந்தீ யமம் ப்ராஹ பயாவிஷ்டம் ஸமீக்ஷ்ய ஸ:
ப்ராணுத்யயேSயம் புண்யாத்மா சிவநாம ஸுபாவனம் | ஜகாத தேன புண்யேன மஹதா சிவரூபதாம் 28
அவாப நாத்ர ஸந்தேஹ: கர்தவ்யோ பவதா யம | ஞானதோSக்ஞானதோவாபி சிவநாமாகஹாரகம் || 29

சிவதூதர்கள் வருகின்ற மிகக் கொடூரனுன காலனைக்கண்டு அவனது ஸேனைகளை அடித்து துரத்திவிட்டு அவனையும் அவனது கைப் பாசத்தாலேயே பலவந்தமாய்க் கட்டி அந்த பலவான்களில் இவன் யமனுடைய முதன்மையான வேலைக்காரன் என்பதை அறிந்து அவனை ஸ்ரீ கைலாஸ பர்வதத்தில் கீழே உள்ள ஓர் குகைக்கு சீக்கிரமாய் அழைத்துச் சென்றுர்கள். அப்பொழுது யமன் அவர்களால் காணப் பட்டிருந்தால், அவன் கொல்லப்பட்டே இருப்பானென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (21) ஓ முனிவர்களே! ஆனுல் அவர்கள் அக்காலனை யமனின் முதன்மையான வேலைக்காரனென்று அறிந்ததால் தான் அவன் உயிரை வைத்தார்கள் அவர்கள் அவனை ஓர் மரத்தில் கட்டிவைத்து அவனுக்கு ஓர் காவலனையும் ஏற்படுத்தி விட்டு (22) பிறகு மஹா பலவான்களான அவர்கள் வீரியவான் என்னும் அந்த பிராம்மணோத்தமனை சிவலோகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு ஸ்ரீமஹாதேவனின் ஸன்னிதியில் (23) அவனை விட்டுவிட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் கட்டளையால் தங்கள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றுர்கள். பிறகு அப்பிராம்மணனும் ஸ்ரீ மஹாதேவனை ஸேவித்துக்கொண்டு ஸாரூப்ய பதவியை அடைந்து அங்கிருந் தான். (24) அப்பொழுது யமன் மேரு மலையின் சிகரத்தில் அஜோவதி என்று பெயர் பெற்ற நகரத்தில் விளங்கும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஸேவித்து விட்டு திரும்பி வந்தான். தூதர்கள் முகமாய் காலனுடைய விஷயங்களைக் கேட்ட யமன் (26) மிகுந்த துயரத்தினுல் கவலைகொண்ட மனமுடையவனுகி சீக்கிரம் கைலாஸத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ நந்திகேசனிடம் அறிவித்தான். அப்பொழுது அவர் பயமடைந்திருக்கும் யமனைப்பார்த்துச் சொன்னுர். (27) ஓ யமனே! அப் புண்ணியாத்மா உயிர்விடும் காலத்தில் மிகப் பரிசுத்தமான ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய நாமாவை உச்சரித்தான். அச்சிறந்த புண்ணியத்தால் சிவ ஸாரூப்யத்தை (28) அடைந்தான், என்பதில் நீ ஸந்தேகிக்க வேண்டியதில்லை ஓ யமனே! எந்த

ये वदन्ति महात्मानः प्राणापक्रमणे यम । न तान्प्रत्यधिकारस्ते शंभोराज्ञेदृशी खलु ॥ ३०
अर्थेह्यननुभूते स्यात्सन्देहः प्राणिनां यम । अनुभूतं त्वया पूर्वं नामोच्चारण वैभवम् ॥ ३१
किं विस्मृतं तदधुना त्वं स्मर्तुं पुनरर्हसि । पूर्वं किराते सुव्याधे महापापे मृते तदा ॥ ३२
चित्रगुप्तं समाहूय धर्माधर्मविचारणा । कृताहि भवता धर्म मार्गनिष्ठेन सन्ततम् ॥ ३३
चित्रगुप्तस्ततोवाच विचार्य मनसा भृशम् । नैतस्य धर्मलेशोऽपि घातकस्यात्र देहिनाम् ॥ ३४
सोऽयं प्रतिदिनं प्रातरुत्थाय वनमध्यगः । हन्तिकांश्चिद्दुराचारः पथिकान् द्रव्यलोभतः ॥ ३५
तथा बध्वा परान् पापी नयत्यनुदिनं यम । परान् प्रहरति क्रुद्धो व्याधैर्बहुभिरावृतः ॥ ३६
आहरैनं दृढं बध्वा प्रहरैनं कशैर्भृशम् । खड्गेन संहरात्रैनमिति निष्ठुरभाष्ययम् ॥ ३७
मद्यपायी महापापी मांसभुङ्मद गर्वितः । बहुनात्र किमुक्तेन नास्ति पुण्यं दुरात्मनः ॥ ३८
तदाशु शिक्षा कर्तव्या भवता यमकिङ्करैः । प्राणोत्क्रमणकालेऽपि प्रहराहरसंहर ॥ ३९
इत्युक्त्वा निजपुत्राणां जीवोपायंतु पृच्छताम् । ममारायं महापापी सर्वदा सर्वघातकः ॥ ४०

யே வதந்தி மஹாத்மான: ப்ராணாபக்ரமணே யம । ந தான் ப்ரத்யதிகாரஸ்தே சம்போராக்ஞேத்ருசீ கலு 30
அர்தேஹ்யனனுபூதே ஸ்யாத் ஸந்தேஹ: ப்ராணினாம் யம ।
அனுபூதம் த்வயா பூர்வம் நாமோச்சாரண வைபவம் ॥ 31
கிம் விஸ்ம்ருதம் ததது॒னா த்வம் ஸ்மர்தும் புனரர்ஹஸி ।
பூர்வம் கிராதே ஸுவ்யாதே மஹாபாபே ம்ருதே ததா ॥ 32
சித்ரகுப்தம் ஸமாஹூய தர்மாதர்ம விசாரணா । க்ருதாஹி பவதா தர்ம மார்கநிஷ்டேந ஸந்ததம் ॥ 33
சித்ரகுப்தஸ்ததோவாச விசார்ய மனஸா ப்ருசம் । நைதஸ்ய தர்மலேசோऽபி காதகஸ்யாத்ர தேஹினாம் 34
ஸோऽயம் ப்ரதிதினம் ப்ராதருத்தாய வனமத்யக: । ஹந்தி காம்ச்சித் துராசார: பதிகான் த்ரவ்யலோபத: 35
ததா பத்வா பரான் பாபி நயத்யனுதினம் யம । பரான் ப்ரஹரதி க்ருத்தோ வ்யாதைர்பஹுபிராவ்ருத: ॥ 36
ஆஹரைனம் த்ருடம் பத்வா ப்ரஹரைனம் கசைர்ப்ருசம் ।
கட்கேன ஸம்ஹராத்ரைனமிதி நிஷ்டுரபாஷ்யயம் ॥ 37
மத்யபாயீ மஹாபாபீ மாம்ஸபுங்மத கர்வித: । பஹுநாத்ர கிமுக்தேன நாஸ்தி புண்யம் துராத்மன: ॥ 38
ததாசு சிக்ஷா கர்தவ்யா பவதா யமகிங்கரை: । ப்ராணோத்க்ரமண காலேऽபி ப்ரஹராஹர ஸம்ஹர ॥ 39
இத்யுக்த்வா நிஜபுத்ராணாம் ஜீவோபாயந்து ப்ருச்சதாம் । மமாராயம் மஹாபாபீ ஸர்வதா ஸர்வகாதக: 40

மஹாத்மாக்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ உயிரை விடும் ஸமயத்தில் பாபங்களைப்போக்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய நாமாவை சொல்லுகிறார்களோ அவர்களிடத்தில் உனது தூதர்களின் அதிகாரம் செல்லாதென்று ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் ஆஜ்ஞையல்லவா? (30) ஓ யமனே! அனுபவம் இல்லாத விஷயத்தில் பிராணிகளுக்கு ஸந்தேகம் ஏற்படுவது ஸகஜமே. பகவன் நாமாக்களை உச்சரிப்பதின் மஹிமையைப்பற்றி நீ முன்பே அனுபவப்பட்டிருக்கிறாயல்லவா? (31) அதை நீ இப்பொழுது மறந்துவிட்டாயோ. அதை மறுபடியும் நினைத்துப் பார்த்துக்கொள். முன்பு மஹா பாபியான ஓர் வேடத்தலைவன் மரணமடைந்தபொழுது (32) எப்பொழுதும் தர்ம மார்க்கத்தில் நிலைபெற்ற நீ சித்திர குப்தனை அழைத்து அவன் செய்த தர்ம அதர்மங்களை (புண்ணிய பாபங்களை) விசாரித்தாயல்லவா? (33) பிறகு சித்திர குப்தன் மனதில் நன்கு ஆலோசித்து சொன்னதாவது:— ஓ தர்ம ராஜனே! பிராணிகளைக் கொலை செய்பவனான இப்பாதகனுக்கு சிறிதும் தர்மமில்லை. கெட்ட நடத்தை உடைய இந்த வேடன் பணத்தின் ஆசையால் நாள்தோறும் காலையில் எழுந்து காட்டிற்குச்சென்று சிலரைக் கொன்றும் (35) சிலரைக் கட்டியும் பலரை அடித்தும் இப்பாதகன் நாள்தோறும் வழிப்போக்கர்களின் பொருள்களை அபகரித்துச் செல்வான். மேலும் அவன் பலவேடர்களோடு கூடியவனாய் மிகுந்த கோபம் கொண்டவனாகி (36) அடா! அவனைக் கட்டிக்கொண்டுவா அவனை சாட்டையால் நன்கு அடி. இவனை இங்கு கொன்றுவிடு என்று கொடுமையாய் சொல்வான் (37) மேலும் அப்பாதகன் மத்தியபானம் செய்கிறவனாயும் மாமிசங்களைச் சாப்பிடுகிறவனாயும் கொழுப்பினால் மிகக் கர்வம் அடைந்திருந்தான். அதிகம் சொல்லுவானேன் இந்த துராத்மாவுக்கு புண்ணியமே கிடையாது. (38) ஆகையால் தாங்கள் தூதர்களைக் கொண்டு இவனுக்கு சிக்ஷை செய்யவேண்டும் ஓ தர்மராஜனே! எப்பொழுதும் எல்லோரையும் கொல்லுகிறவனான இப்பாதகன் உயிர் போகும்போது பிழைக்கும் வழியை கேட்ட தன் பிள்ளைகளுக்கு பிரஹர (அடி), ஆஹர (பரித்துவா), ஸம்ஹர (கொன்றுவிடு) என்று புத்தி சொல்லிக்கொண்டே உயிர்

इति तस्य वचश्श्रुत्वा मनसा त्वं विचार्य च । नैनं प्रत्यधिकारोऽस्ति चित्रगुप्त महामते ॥ ४१
सारूप्यभाजनं शंभोरयं पुण्यविशेषतः । रे रे दूता दुरात्मानो मुक्त्वैनं गच्छताधुना ॥ ४२
वन्द्योऽयं मम पुण्यात्मा सर्वदा शंभुबुद्धितः । प्राणोत्क्रमणकालेऽयं प्रहराहर संहर ॥ ४३
इति ब्रुवन्ममाराशु नामोच्चार्य महेशितुः । इत्युक्त्वा त्वं महाभीत्या प्रणेमिथ तदा यम ॥ ४४
तदत्र भवता शंभोर्नामस्मरण वैभवम् । स्मर्तव्यं सावधानेन स्थातव्यञ्चाप्रमादिना ॥ ४५
तं व्याधं दिव्यमारोप्य विमानं शाङ्करा गणाः । श्रीमत्कैलास मचलं नीत्वा देवस्य सन्निधौ ॥ ४६
स्थापयित्वा यम गतास्तव दूताः पुरा खलु । इत्थं निशम्य वचनं शैलादेर्धर्मराडयम् ॥ ४७
मयाऽत्र नस्थितं स्वामिन् गतं सेवार्थमीशितुः । नवाऽधिकारः कालोऽसौ न जानातीदृशं प्रभो ॥ ४८
नामोच्चारणमाहात्म्यं शाङ्करस्य परात्मनः । तद्रक्ष भगवन् कालं बाध्यमानं स्वकैर्गणैः ॥ ४९
यमस्य वचनं श्रुत्वा नन्दी प्राह पुनर्यमम् । महाकाळगणाः कालं बध्वा निन्युर्यमाधुना ॥ ५०

இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா மனஸா த்வம் விசார்யச । நைனம் ப்ரத்யதிகாரோऽஸ்தி சித்ரகுப்த மஹாமதே 41
ஸாரூப்ய பாஜனம் சம்போரயம் புண்யவிசேஷத: । ரே ரே தூதா துராத்மானோ முக்த்வைனம் கச்சதாதுனா

வந்த்யோऽயம் மம புண்யாத்மா ஸர்வதா சம்புபுத்தித: ।
ப்ராணோத்க்ரமண காலேऽயம் ப்ரஹராஹரஸம்ஹர ॥ 43

இதி ப்ருவன் மமாராசு நாமோச்சார்ய மஹேசிது: । இத்யுக்த்வா த்வம் மஹாபீத்யா ப்ரணேமித ததா யம 44
தத்ர பவதா சம்போர்நாமஸ்மரண வைபவம் । ஸ்மர்தவ்யம் ஸாவதானேன ஸ்தாதவ்யஞ்சாப்ரமாதினா

தம் வ்யாதம் திவ்யமாரோப்ய விமானம் சாங்கரா கணா: ।
ஸ்ரீமத்கைலாஸமசலம் நீத்வா தேவஸ்ய ஸன்னிதௌ ॥ 46

ஸ்தாபயித்வா யம கதாஸ்தவ தூதா: புரா கலு । இத்தம் நிசம்ய வசனம் சைலாதேர் தர்மராடயம் ॥ 47

மயாऽத்ர ந ஸ்திதம் ஸ்வாமின் கதம் ஸேவார்தமீசிது: ।
நவாऽதிகார: காலோऽஸௌ ந ஜானாதீத்ருசம் ப்ரபோ ॥ 48

நாமோச்சரண மாஹாத்ம்யம் சங்கரஸ்ய பராத்மன: ।
தத்ரக்ஷ பகவன் காலம் பாத்யமானம் ஸ்வகைர்கணை: ॥ 49

யமஸ்ய வசனம் ச்ருத்வா நந்தீ ப்ராஹ புனர்யமம் । மஹாகாளகணா: காலம் பத்வா நின்யுர்யமாதுனா ॥ 50

விட்டான் (40) என்ற சித்திர குப்தனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஓ யமனே! நீ மனதில் நன்கு ஆலோசித்துக் கொண்டு, புத்திசாலியான சித்திர குப்தனைப் பார்த்து புண்ணிய விசேஷத்தினால் ஸாருப்ய பதவிக்கு தகுதி வாய்ந்தவனான இம்மனிதனைப்பற்றி நமக்கு அதிகாரம் இல்லையே என்று சொல்லி விட்டு அடா! துராத்மாக்களான தூதர்களே இப்பொழுது இவனை விட்டு சென்று விடுங்கள் (42) இப்புண்ணியாத்மா எப்பொழுதும் ஸ்ரீ சம்புவென்ற பாவனையுடன் என்னால் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவன். ஏனெனில் இவன் பிராணனை விடும் ஸமயத்தில் பிரஹர, ஆஹர, ஸம்ஹர (43) என்று சொன்னதில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய நாமாவாகிய 'ஹர' என்ற மொழி மூன்று தடவை அவனால் உச்சரிக்கப் பட்டவுடன் அவன் மரண மடைந்திருக்கிறான் என்று சொல்லிவிட்டு ஓ! யமனே! நீ மிகுந்த பயம் கொண்டவனாகி அப்பொழுது அவனை நமஸ்கரித்தாய். (44) ஆகையால் நீ இங்கு ஸ்ரீ சம்புவின் நாமாக்களை நினைத்தலின் மஹிமையை நினைத்துப்பார்த்து தவறுதலின்றி ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டும். (45) பிறகு சிவகணங்கள் அந்த வேடனை சிறந்த விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ கைலாஸ மலைக்குச்சென்று மஹாதேவனின் ஸன்னிதியில் அவனைக்கொண்டு விட்டார்கள் (46) ஓ யமனே! உனது தூதர்கள் முன்பே ஓடி விட்டார்கள். இவ்வாறு நந்திகேச்வரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தர்மராஜன் (47) ஓ ஸ்வாமி! நான் அப்பொழுது இங்கு இருக்கவில்லை பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக சென்றிருந்தேன். ஓ பிரபுவே! புதிதாக அதிகாரத்தில் நியமிக்கப் பட்டவனான இக் காலன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய நாமங்களை உச்சரிப்பது இப்படிப்பட்ட மஹிமை வாய்ந்த தென்பதை அறியவில்லை. ஓ பகவானே! தாங்கள் தங்கள் கணங்களால் துன்புறுத்தப் படுகின்ற காலனை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றான் (49) யமனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு நந்திதேவர் அவனைப் பார்த்து மறுபடியும் சொன்னதாவது. ஓ யமனே! இப்பொழுது மஹாகாளருடைய கணங்கள் காலனை கட்டிக்

महाकाळस्य निकटं गत्वा त्वं संप्रणम्य तम् । उक्त्वाऽस्य मदनुज्ञाञ्च कालं मोचय शीघ्रतः ॥ ५१
इत्युक्त्वा प्रेषयामास नन्दी तं समवर्तिनम् । स तथेति विनिर्गत्य महाकाळं गणाधिपम् ॥ ५२
संप्राप्य भीत्या परया प्रणम्याष्टाङ्गपूर्वकम् । वृत्तान्तं निखिलं चोक्त्वा कालं मोचयितुं यमः ॥ ५३
गणाध्यक्षस्य वचनं नन्दिकेशस्य चाब्रवीत् । निशम्यैतं महाकाळो यममेनञ्चुकोप हि ॥ ५४
विस्मृतं किं यम पुरा वृत्तमद्य दुराशय । एतावदस्य वचनं निशम्यायं यमोऽवदत् ॥ ५५
न विस्मृतं महाकाळ पुरावृत्तं मया प्रभो । इदानीमपि तिष्ठामि स्मृत्वैवैतद्गणाग्रणीः ॥
इत्युवाच महाभीत्या ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ५६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

மஹாகாளஸ்ய நிகடம் கத்வா த்வம் ப்ரணம்யதம் । உக்த்வாऽஸ்ய மதனுக்ஞாஞ்ச காலம் மோசய சீக்ரத: 51
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ நந்தீ தம் ஸமவர்தினம் । ஸ ததேதி வினிர்கத்ய மஹாகாளம் கணாதிபம் ॥ 52
ஸம்ப்ராப்ய பீத்யா பரயா ப்ரணம்யாஷ்டாங்க பூர்வகம் ।
வ்ருத்தாந்தம் நிகிலம் சோக்த்வா காலம் மோசயிதும் யம: ॥ 53
கணாத்யக்ஷஸ்ய வசனம் நந்திகேசஸ்ய சாப்ரவீத் । நிசம்யைதம் மஹாகாளோ யமமேனம் சுகோப ஹி 54
விஸ்ம்ருதம் கிம் யம புரா வ்ருத்தமத்ய துராசய । ஏதாவதஸ்ய வசனம் நிசம்யாயம் யமோऽவதத் ॥ 55
ந விஸ்ம்ருதம் மஹாகாள புரா வ்ருத்தம் மயா ப்ரபோ ।
இதானிமபி திஷ்டாமி ஸ்ம்ருத்வைவைதத்கணாக்ரணீ: ॥
இத்யுவாச மஹாபீத்யா ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: ॥ 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ரயோவிம்சோऽத்யாய: ॥

கொண்டு போயிருக்கிருர்கள் (50) ஆகையால் நீ மஹா காளரிடம் சென்று அவரை நமஸ்கரித்து எனது உத்தரவை அவருக்குத் தெரிவித்து சீக்கிரம் காலனை மீட்டுக்கொண்டு செல். (51) என நந்தி தேவர் யமனை அனுப்பினர். யமனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டு கணாதிபராகிய மஹா காளரிடம் சென்று (52) மிகுந்த பயத்தோடு அவரை ஸாஷ்டாங்கமாய் (எட்டு அங்கத்தோடு அதாவது சிரஸ், மார்பு, கண், வாக்கு, மனது, கைகள், காதுகள், பாதங்கள் இவை எட்டு அங்கங்களும் பூமியில் படும்படி நமஸ்கரித்தல் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் எனப்படும்) * நமஸ்கரித்துவிட்டு காலனை விடுவிப்பதற்காக எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் சொல்லிவிட்டு (53) பிறகு கணங்களுக்குத் தலைவரான நந்தி கேச்வரர் சொன்ன வார்த்தையையும் சொன்னர். அதுகேட்டு மஹாகாளர் அந்த யமனை கோபித்துக் கொண்டு (54) கெட்ட எண்ணம் கொண்ட ஓ யமனே! நீ முன்பு நடந்த ஸங்கதியை மறந்து விட்டாயா? என்ருர். அவ்வாறு மஹா காளருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு யமன் பதிலுரைத்ததாவது (55) பிரபுவும், கணத்தலைவருமான ஓ! மஹா காளரே! நான் முந்தைய விருந்தாந்தத்தை மறக்கவே இல்லை இப்பொழுதும் கூட அதை மனதில் நினைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன் என்று மிகுந்த பயத்தோடு தெரிவித்துக் கொண்டான் (56)

இருபத்தி மூன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

குறிப்பு :— * நமஸ்காரம் நான்கு வகைப்படும் அஷ்டாங்கம், பஞ்சாங்கம், திரியங்கம், ஏகாங்கம், என்பவையாம் இவற்றுள் அஷ்டாங்கத்திற்குரிய எட்டு அங்கங்களாவென்றால், சிரஸ், மார்பு, கண், வாக்கு, மனஸ், கைகள், புஜங்கள், பாதங்கள் இவைகள் அல்லது சிரஸ், இருகைகள், இருகாதுகள், மோவாய், இரு புஜங்கள், இந்த எட்டு அங்கங்களும், பூமியிற்பட நமஸ்கரித்தல். பஞ்சாங்கமோ வெனில் சிரஸ், இருகைகள், இரு புஜங்கள் இந்த ஐந்து அங்கங்களும் பூமியிற்பட நமஸ்கரித்தலாகும், திரியங்கமோ வெனில் இரு கைகளையும், சேர்த்து குவித்து (அஞ்சலி செய்து) சிரஸின்மேல் வைத்துக்கொள்ளல், ஏகாங்கமோவெனில், சிரஸினால் மட்டும் நமஸ்கரித்தலாம்.

॥ अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

सङ्करजातीयस्य नामकीर्तनेन शङ्करनामोच्चारण फलम् ॥

ऋषयः — महाकालेन किं पृष्टं पुरा वृत्तं तपोधन । न विस्मृतमिति प्राह यमस्तद्वक्तुमर्हसि ॥ १
सूतः — द्विजस्सौराष्ट्रदेशेऽस्ति तीव्रदाख्यो महाधनः । तस्यासीत्तनयः कश्चित्कौशिकाख्योमहाखलः ॥ २
स्तेयी दुराशयो नित्यं मधुमांसादि भोजनः । सञ्चरत्यनिशं शूद्रैस्सवयोभिश्च तादृशैः ॥ ३
स्नेहं कृत्वाऽयमन्येन केनचित्पापकारिणा । चण्डालोचितमाहारं भुङ्क्ते लज्जा विवर्जितः ॥ ४
सोऽयं कदाचिच्चण्डालनारीं रूपोपशोभिताम् । वर्तयन्ननया साकं प्रस्थितश्छन्नवर्त्मना ॥ ५
दृष्ट्वैनं तत्पतिः पापं चण्डालः क्रोधविह्वलः । बध्वा तया दुराचारं सन्ताड्य निजभार्यया ॥ ६
चिच्छेद शेफः पापस्य खड्गेन निशितेन सः । तद्दुःखेन चिरं कालं स्थित्वा पश्चान्ममारह ॥ ७
बबन्धुरेनं विप्रेन्द्रा यमदूतास्तदा भृशम् । ततश्शिवगणाश्शीघ्रं संप्राप्यैनं तु कौशिकम् ॥ ८

॥ அத சதுர்விம்ஸோऽத்யாய: ॥

ஸங்கரஜாதியில் உண்டானவனின் பெயரை சொன்னதால் சங்கர நாமத்தை உச்சரித்த பலன் ஏற்படுதல்

ருஷய: — மஹாகாளேன கிம் ப்ருஷ்டம் புரா வ்ருத்தம் தபோதன ।
ந விஸ்மிருதமிதிப்ராஹ யமஸ்தத்வக்துமர்ஹஸி ॥ 1
ஸூத: — த்விஜஸ்ஸௌராஷ்ட்ரதேசேऽஸ்தி தீவ்ரதாக்யோ மஹாதன: ।
தஸ்யாஸீத்தனய: கச்சித் கௌசிகாக்யோ மஹாகல: ॥ 2
ஸ்தேயி துராசயோ நித்யம் மதுமாம்ஸாதி போஜன: ।
ஸஞ்சரத்யனிசம் சூத்ரை: ஸவயோபிச்ச தாத்ருசை: ॥ 3
ஸ்நேஹம் க்ருத்வாऽயமன்யேன கேனசித்பாபகாரிணா ।
சண்டாளோசிதமாஹாரம் புங்க்தே லஜ்ஜா விவர்ஜித: ॥ 4
ஸோऽயம் கதாசிச்சண்டாள நாரீம் ரூபோப சோபிதாம் ।
வர்தயன்னனயா ஸாகம் ப்ரஸ்திதச்சன்ன வர்த்மனா ॥ 5
த்ருஷ்ட்வைனம் தத்பதி: பாபம் சண்டாள: க்ரோதவிஹ்வல: ।
பத்வா தயா துராசாரம் ஸந்தாட்ய நிஜபார்யயா ॥ 6
சிச்சேத சேப: பாபஸ்ய கட்கேன நிசிதேன ஸ: । தத்து:கேன சிரம் காலம் ஸ்தித்வா பச்சான் மமாரஹ 7
பபந்துரேனம் விப்ரேந்த்ரா யமதூதாஸ்ததா ப்ருசம் । ததச்சிவகணாச்சீக்ரம் ஸம்ப்ராப்யைனம் து கௌசிகம்

இருபத்தி நான்காவது அத்தியாயம்

சௌனகாதி முனிவர்கள் கேட்கிறார்கள்: தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட ஓ ஸூதமுனிவரே! மஹா காளரால் கேட்கப்பட்டதற்கு யமன் தான் அதை மறக்கவில்லை என்று சொன்ன பூர்வ விருத்தாந்தம் என்னவென்பதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் எனக் கேட்டார்கள். (1) ஸூதர் சொல்லுகிறார்:— ஓ முனிவர்களே! ஸௌராஷ்டிரம் என்னும் தேசத்தில் தீவ்விரதன் என்ற ஓர் பெரிய பணக்காரனான பிராம்மணன் இருந்தான். அவனுக்கு கௌசிகன் என்னும் மிகுந்த துஷ்டனான ஓர் பிள்ளை இருந்தான். (2) அவன் திருடுகிறவனும், கெட்ட எண்ணமுடையவனும், தினமும் மதுமாமிசங்களை சாப்பிடுகிறவனும் தன்னைப் போன்றவர்களான பல சூத்திர ஸ்நேகிதர்களுடன் எப்பொழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்கிறவனுமிருந்தான். (3) அவன் பாபங்கள் செய்கின்ற மற்றொருவனோடு ஸ்நேகம் செய்து கொண்டு வெட்கமில்லாதவனாய் சண்டாளர்களுக்குரிய ஆஹாரங்களைச் சாப்பிட்டு வந்தான். (4) இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் அவன் மிக அழகுள்ள சண்டாள ஸ்திரீயை அனுஸரித்து அவளுடன் கபடமாய் புறப்பட்டுப் போகையில் (5) அவளுடைய புருஷனான சண்டாளன் அவனைக் கண்டு கோபத்தினால் கலங்கியவனாகி அவனைத் தன் மனைவியோடு சேர்த்துக்கட்டி அடித்து (6) பிறகு கூர்மையான கத்தியால் அந்த பாபியினுடைய ஆண்குறியை அறுத்து விட்டான். பிறகு கௌசிகன் அந்த துக்கத்தோடு வெகுகாலம் இருந்துவிட்டு பின்பு மரணமடைந்தான் (7) ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டர்களே! அப்பொழுது யமதூதர்கள் வந்து அவனை இருக்கிக் கட்டும்போது சிவகணங்கள் சீக்கிரம் வந்து அந்த தூதர்களை அடித்து விட்டு கௌசிகனை சிறந்த விமானத்தில் ஏற்றி கைலாஸத்தில் ஸ்ரீசிவ

दिव्यं विमानमारोप्य कैलासे शिवसन्निधौ । स्थापयित्वा यमस्यैतान् दूतान् सन्ताड्य निर्ययुः ॥ ९
तदैव यमदूतास्तु यमं प्राप्याति दुःखिताः । वृत्तान्तं कौशिकस्यैतदुक्त्वा स्वेषाञ्च ताडनम् ॥ १०
रुधिराप्लुष्ट सर्वाङ्गा रुरुदुर्गद्गदस्वराः । श्रुत्वै तेषाञ्च वचनं प्रतस्थे सहसा यमः ॥ ११
शिवान्तिकं समुद्दिश्य श्रीमत्कैलास पर्वते । स ददर्श महाकाळं गणानामग्रणीं यमः ॥ १२
अधस्तादचलेशस्य समासीनं वरासने । तं दृष्ट्वा कौशिकस्यैतद्वृत्तान्तमभिधाय सः ॥ १३
पुनस्स्वकीयदूतानां पीडामप्य वदत् द्विजाः । श्रुत्वैतत्समहाकाळः कोपेन महता युतः ॥ १४
नैतस्य पापलेशोऽपि कौशिकस्य महात्मनः । बाल्येऽयं क्रीडयामास शम्भुनाम्ना द्विजोत्तमः ॥ १५
स तं शंभुर्महात्माऽस्य त्रियंबकवराह्वयम् । चकार यामकालं तद्दधौ नाम महेशितुः ॥ १६
एवं स्वसुहृदां शंभुस्संकेतेन महामतिः । चकार शंभोर्नामानि पवित्राणि महामतिः ॥ १७
यस्मादयं त्र्यंबकाख्यां दधौ पुण्यां तु कौशिकः । तस्मा देतस्य कैलास प्राप्ति स्सत्यं मयेरितम् ॥ १८
महाकाळवचश्श्रुत्वाप्येवं मूढो यमः पुनः । नैतावताऽस्य पापस्य श्रीमत्कैलास पर्वते ॥ १९

திவ்யம் விமானமாரோப்ய கைலாஸே சிவஸன்னிதௌ |
ஸ்தாபயித்வா யமஸ்யைதான் தூதான் ஸந்தாட்ய நிர்யயு: || 9
ததைவ யமதூதாஸ்து யமம் ப்ராப்யாதி து:கிதா: |
வ்ருத்தாந்தம் கௌசிகஸ்யைததுக்த்வா ஸ்வேஷாஞ்ச தாடனம் || 10
ருதிராப்லுஷ்ட ஸர்வாங்கா ருருதுர் கத்கதஸ்வரா: |
ச்ருத்வை தேஷாஞ்ச வசனம் ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா யம: || 11
சிவாந்திகம் ஸமுத்திச்ய ஸ்ரீமத்கைலாஸ பர்வதே | ஸ ததர்ச மஹாகாளம் கணாநாமக்ரணீம் யம: || 12
அதஸ்தாதசலேசஸ்ய ஸமாஸீனம் வராஸனே | தம் த்ருஷ்ட்வா கௌசிகஸ்யை தத்வ்ருத்தாந்தமபிதாய ஸ:
புனஸ்ஸ்வகீய தூதாநாம் பீடாமப்யவதத் த்விஜா: | ச்ருத்வைதத் ஸ மஹாகாள: கோபேன மஹதாயுத: 14
நைதஸ்ய பாபலேசோऽபி கௌசிகஸ்ய மஹாத்மன: | பால்யேऽயம் க்ரீடயாமாஸ சம்புநாம்னா த்விஜோத்தம:
ஸ தம் சம்புர் மஹாத்மாऽஸ்ய த்ரியம்பக வராஹ்வயம் | சகார யாமகாலம் தத் ததௌ நாம மஹேசிது: 16
ஏவம் ஸ்வ ஸுஹ்ருதாம் சம்புஸ்ஸங்கேதேன மஹாமதி: | சகார சம்போர் நாமானி பவித்ராணி மஹாமதி:
யஸ்மாதயம் த்ரயம்பகாக்யாம் ததௌ புண்யாம் து கௌசிக: |
தஸ்மாதேதஸ்ய கைலாஸ ப்ராப்திஸ்ஸத்யம் மயேரிதம் || 18
மஹாகாள வசச்ச்ருத்வாப்யேவம் மூடோ யம: புன: | நைதாவதாऽஸ்ய பாபஸ்ய ஸ்ரீமத்கைலா பர்வதே 19

பிரானுடைய ஸன்னிதியில் கொண்டு விட்டுச் சென்றார்கள். (9) அப்பொழுதே யமதூதர்கள் மிக துக்கமடைந்தவர்களாய் யமனிடம் சென்று கௌசிகனுடைய வரலாறுகளையும் தாங்கள் சிவதூதர்களால் அடிபட்டதையும் சொல்லி உடல் முழுவதும் ரத்தம் பெருக தழுதழுத்த குரலோடு அழுதார்கள். யமனும் அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஸ்ரீ கைலாஸ மலையில் விளங்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் செல்வதற்காக சீக்கிரம் புறப்பட்டுச் சென்றான். கைலாஸ மலையின் அடிவாரத்தில் சிங்காஸனத்தில் உட்கார்ந்திருந்த கணத் தலைவரான ஸ்ரீ மஹா காளரைப் பார்த்தான். ஓ முனிவர்களே! அவரிடத்தில் கௌசிகனுடைய வரலாறுகளையும் (13) தன் தூதர்களுக்கு சிவகணங்களால் ஏற்பட்ட உபத்திரவத்தையும் சொன்னான். மஹா காளரும் அதைக்கேட்டு மிகக் கோபம் கொண்டவராகி (14) ஓ யமனே! மஹாத்மாவாகிய இந்த கௌசிகனுக்கு சிறிது பாபங்கூட இல்லை ஏனெனில் இந்த பிராம்மணோத்தமன் சிறு பிராயத்தில் (பால்யத்தில்) "சம்பு" என்ற பிராம்மணப் பையனோடு விளையாடினான். (15) அந்த மஹாத்மாவாகிய சம்பு என்னும் சிறுவனும் இவனுக்கு (கௌசிகனுக்கு) திரியம்பகன் (முக்கண்ணன்) என சிறந்த பெயரை சொல்லி அழைத்தான். ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய சிறந்த நாமத்தை இவன் ஒரு யாம நேரம் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். (16) மேலும் மிக புத்திசாலியான சம்புவானவன் தனது தோழர்களுக்கெல்லாம் இம்மாதிரியாகவே மிக பரிசுத்தங்களான ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் நாமாக்களை குறிப்பாய் வைத்திருந்தான். (17) இக் கௌசிகன் மிகப் புண்ணியமான திரியம்பகன் என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்டிருந்தபடியால் இவனுக்கு கைலாஸமானது கிடைத்ததென்று நான் ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் என்றார். (18) மூடனான யமனும் மஹா காளருடைய வார்த்தையைக் கேட்டும் மறுபடியும் ஓ மஹாகாளரே! இப்படிப்பட்ட மஹாபாபிக்கு ஸ்ரீ மஹாகைலாஸ பர்வதத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய

सन्निधौ देवदेवस्य निवासस्संभविष्यति । इत्युक्त्वोल्लंघ्य वचनं महाकाळस्य धर्मराट् ॥ २०
प्रतस्थे तं विहायाशु महादेवस्य सन्निधिम् । महाकाळस्तदा कोपादेनमाहूय भूसुराः ॥ २१
उल्लङ्घ्यते मम वचस्त्वया यम दुरात्मवान् । इत्युक्त्वा ताडयामास निजदण्डेन वक्षसि ॥ २२
दण्डेन ताडितस्तस्य मूर्छामाप यमस्तदा । रुधिराप्लुष्ट सर्वाङ्गो महापर्वत सन्निभः ॥ २३
तत्याज मूर्छां तां कालः क्षणेनायं यदा तदा । समाययौ विधाताऽत्र सेवां कृत्वा महेशितुः ॥ २४
वृत्तान्तमेतच्छ्रुत्वाऽसौ महाकाळं प्रणम्य सः । क्षन्तव्योऽयं त्वया मन्तु र्यमस्य गणनायक ॥ २५
इत्युक्त्वा प्रार्थयामास बहुवारं द्विजोत्तमाः । अधुना कौशिकश्शंभोस्सन्निधौ वर्तते महान् ॥ २६
शिवस्य देवदेवस्य नाम्नां माहात्म्यमुत्तमम् । कोवेत्ति मुक्त्वा देवेशं नीलकण्ठमुमापतिम् ॥ २७
तस्मात्त्वमद्य प्रभृति माप्रमादी भवान्तक । इत्युक्त्वा मोचयित्वैनं जगाम स पितामहः ॥ २८
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मोचितोऽयं यमस्तदा । महाकाळं प्रणम्याशु स्वपदं प्राप भूसुराः ॥ २९

ஸன்னிதௌ தேவதேவஸ்ய நிவாஸஸ்ஸம்பவிஷ்யதி |
இத்யுக்த்வோல்லங்க்ய வசனம் மஹாகாளஸ்ய தர்மராட் || 20
ப்ரதஸ்தே தம் விஹாயாசு மஹாதேவஸ்ய ஸன்னிதிம் |
மஹாகாளஸ்ததா கோபாதேனமாஹூய பூஸுரா: || 21
உல்லங்க்யதே மம வசஸ்த்வயா யம துராத்மவான் | இத்யுக்த்வா தாடயாமாஸ நிஜதண்டேன வக்ஷஸி 22
தண்டேன தாடிதஸ்தஸ்ய மூர்சாமாப யமஸ்ததா | ருதிராப்லுஷ்ட ஸர்வாங்கோ மஹாபர்வத ஸன்னிப: 23
தத்யாஜ மூர்சாம் தாம் கால: க்ஷணேனயம் யதா ததா |
ஸமாயயௌ விதாதாऽத்ர ஸேவாம் க்ருத்வா மஹேசிது: || 24
வ்ருத்தாந்தமே தச்ச்ருத்வாऽஸௌ மஹாகாளம் ப்ரணம்ய ஸ: |
க்ஷந்தவ்யோऽயம் த்வயா மந்துர்யமஸ்ய கணநாயக || 25
இத்யுக்த்வா ப்ரார்த்தயாமாஸ பஹுவாரம் த்விஜோத்தமா: |
அதுனா கௌசிகச்சம்போ: ஸன்னிதௌ வர்ததே மஹான் || 26
சிவஸ்ய தேவதேவஸ்ய நாம்னும் மாஹாத்ம்ய முத்தமம் |
கோவேத்தி முக்த்வா தேவேசம் நீலகண்டமுமாபதிம் || 27
தஸ்மாத் த்வமத்ய ப்ரப்ருதிமாப்ரமாதீ பவாந்தக | இத்யுக்த்வா மோசயித்வைனம் ஜகாம ஸ பிதாமஹ: 28
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா மோசிதோऽயம் யமஸ்ததா |
மஹாகாளம் ப்ரணம்யாசு ஸ்வபதம் ப்ராப பூஸுரா: || 29

ஸன்னிதியில் இதனுல் மட்டும் வாஸம் ஏற்படாது. என்று யமதர்ம ராஜன் ஸ்ரீ மஹாகாளருடைய வார்த்தையை மறுத்துச் சொல்லிவிட்டு (20) அவரை விட்டு ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய ஸன்னிதிக்கு போவதற்காக சீக்கிரம் புறப்பட்டான். ஓ பூதேவர்களே! அப்பொழுது மஹாகாளர் மிகுந்த கோபத்தோடு யமனைக் கூப்பிட்டு (21) துராத்மாவாகிய ஓ யமனே! எனது வார்த்தையை நீ மறுத்து விட்டு பதில் கூறினுயல்லவா? எனச்சொல்லி தனது தண்டத்தால் அவனது மார்பில் அடித்தார். (22) மஹாகாளருடைய தண்டத்தால் அடிக்கப்பட்டவுடன் எமன் அப்பொழுது உடல் முழுவதும் ரத்தம் பெற்றவனுய் ஓர் பெரிய மலைக்கு நிகராக மூர்ச்சை அடைந்து சாய்ந்தான். (23) பிறகு அந்த யமன் ஓர் க்ஷணநேரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்திருக்கும் பொழுது பிரும்ம தேவன் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை தரிசித்து விட்டு அங்கு வந்தார். (24) பிரும்மதேவர் அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மஹாகாளரை நமஸ்கரித்து ஓ கணநாயகரே! யமனுல் செய்யப்பட்ட இக்குற்றத்தை தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். (25) என்று சொல்லி பலமுறை அவரை வேண்டிக்கொண்டார். ஓ யமனே! மஹிமை வாய்ந்த கௌசிகன் இப்பொழுது தேவாதி தேவனுன ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸன்னிதியில் இருக்கிறுன் (26) ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய நாமாக்களின் சிறந்த மஹிமையை தேவேசரும் நீலகண்டனும் உமாபதியுமான ஸ்ரீ பரமசிவனைத்தவிர வேறு யார்தான் அறிவார்? (27) ஆகையால் ஓ யமனே! நீ இது முதற்கொண்டு அஜாக்கிரதையாய் இராதே என்று சொல்லிவிட்டு யமனை விடுவித்து பிரும்மதேவர் சென்று விட்டார். (28) அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு பிரம்ம தேவரால் விடுவிக்கப்பட்ட யமன் ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த மஹாகாளரை நமஸ்கரித்து விட்டு சீக்கிரம் தனதிருப்பிடம் சென்றுன். (29) ஓ பிராம்

तदेतदन्तकेनोक्तं न विस्मृतमिति द्विजाः । इत्येवं सोऽन्तकः प्राह महाकाळं प्रणम्य सः ॥ ३०
नवाधिकारी कालोऽयं न जानाति किमप्यतः । बद्धस्तवगणैस्स्वामिन्मोचितव्यस्त्वया प्रभो ॥ ३१
यथाऽहं कृपया पूर्वं मोचितो भवता प्रभो । अन्तकस्य वचश्श्रुत्वा महाकाळो महाबलः ॥ ३२
प्रेषयित्वा गणं कञ्चिन्मोचयामास भूसुराः । महाकाळ गणैर्मुक्तः कालस्संप्राप्य तं यमम् ॥ ३३
तदैतौ तं महाकाळं प्रणम्य भयकंपितौ । प्रस्थितौ स्वपदायाशु प्राप्यानुमतिमस्य च ॥ ३४
मध्ये मार्गे यमं प्राह कालोऽयं तद्भटाधिपः । ममाधिकारो भवतो निकटे मास्तु संप्रति ॥ ३५
पश्यांगं रुधिराप्लुष्टं सर्वत्रैव व्रणांकितम् । गच्छेदेतत्क्षणे प्राणो न मोक्षो यदि मे भवेत् ॥ ३६
इति कालस्य वचनं निशम्याह यमः पुनः । किमर्थं शांकरान् दृष्ट्वा गणांस्त्वं कालमूढधीः ॥ ३७
न त्यक्तवान् कौशिकं तं धर्मिष्ठं पापमेववा । दृष्ट्वा शंभुगणान्नत्वा मुक्त्वा तं च शिवप्रियम् ॥ ३८
वृत्तान्तमुक्तं यदि चेत्पश्चात्तदुचितां क्रियाम् । नाहं करोमिवा काल फलं भुक्तमतस्त्वया ॥ ३९

தகேதந்தகேஞேக்தம் ந விஸ்ம்ருதமிதி த்விஜா: ।
இத்யேவம் ஸோऽந்தக: ப்ராஹ மஹாகாளம் ப்ரணம்ய ஸ: ॥ 30
நவாதிகாரீ காலோऽயம் ந ஜானுதி கிமப்யத: । பத்தஸ்தவ கணைஸ்ஸ்வாமின் மோசிதவ்யஸ்த்வயா ப்ரபோ
யதாऽஹம் க்ருபயா பூர்வம் மோசிதோ பவதா ப்ரபோ ।
அந்தகஸ்ய வச: ச்ருத்வா மஹாகாளோ மஹாபல: ॥ 32
ப்ரேஷயித்வா கணம் கஞ்சித் மோசயாமாஸ பூஸுரா: ।
மஹாகாளகணைர்முக்த: காலஸ்ஸம்ப்ராப்ய தம் யமம் ॥ 33
ததைதௌ தம் மஹாகாளம் ப்ரணம்ய பயகம்பிதௌ ।
ப்ரஸ்திதௌ ஸ்வபதாயாசு ப்ராப்யானுமதிமஸ்ய ச ॥ 34
மத்யேமார்கம் யமம் ப்ராஹ காலோऽயம் தத்படாதிப: । மமாதிகாரோ பவதோ நிகடே மாஸ்து ஸம்ப்ரதி 35
பச்யாங்கம் ருதிராப்லுஷ்டம் ஸர்வத்ரைவ வ்ரணுங்கிதம் ।
கச்சே தே தத்க்ஷணே ப்ராணே ந மோக்ஷோயதி மே பவேத் ॥ 36
இதி காலஸ்ய வசனம் நிசம்யாஹ யம: புன: । கிமர்தம் சாங்கரான் த்ருஷ்ட்வா கணும்ஸ்த்வம் கால மூடதீ:
ந த்யக்தவான் கௌசிகம் தம் தர்மிஷ்டம் பாபமேவ வா ।
த்ருஷ்ட்வா சம்புகணுன் நத்வா முக்த்வா தம் ச சிவப்ரியம் ॥ 38
வ்ருத்தாந்த முக்தம் யதி சேத் பச்சாத்ததுசிதாம் க்ரியாம் ।
நாஹம் கரோமி வா கால பலம் புக்தமதஸ்த்வயா ॥ 39

மணர்களே! இக்கதைதான் யமனுல் நான் மறக்கவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு யமன் இவ்வாறுகச் சொல்லி அந்த மஹாகாளரை நமஸ்கரித்து விட்டு (30) ஓ ஸ்வாமி! இக்காலன் புதிதாக அதிகாரத்திற்கு வந்தவனுகையால் ஒன்றும் அறியவில்லை. ஆகையால் தங்கள் கணங்களால் அவன் கட்டுப்பட்டிருப்பதை தாங்கள் முன்பு தயவால் என்னை விடுவித்தது போலவே விடுவிக்க வேண்டும். என வேண்டினுன் மஹாபலவானுகிய மஹாகாளர் இவ்வாறு யமனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு (32) ஓ! ப்ராம்மணர்களே! ஓர் கணத்தை அனுப்பி அக்காலனை விடுவித்தார். பிறகு காலனும் மஹாகாளருடைய கணங்களால் விடுவிக்கப்பட்டு அதன்மேல் யமனிடம் வந்தான் (33) அப்பொழுது அவ்விருவரும் பயத்தால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி அந்த மஹாகாளரை நமஸ்கரித்து அவரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு சீக்கிரம் தனதிருப்பிடம் சென்றுர்கள். (34) அப்பொழுது அவர்கள் நடுவழியில் செல்லும்போது படைத்தலைவனுன காலன் யமனைப்பார்த்து சொன்னுன். ஓ தர்மராஜனே! இனி தங்களிடத்தில் எனக்கு உத்தியோகம் வேண்டாம். (35) என் உடல் முழுவதும் காயம்பட்டு ரத்தம் பெருகுவதைப் பாருங்கள். இப்பொழுது நான் விடுதலை செய்யப்படாவிட்டால் இந்த நிமிஷத்திலேயே எனதுஉயிர் போயிருக்கும். (36) இவ்வாறு காலனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு யமன் மறுபடியும் சொல்லியதாவது மூடபுத்தியுள்ள ஓ காலனே! நீ சிவகணங்களைப் பார்த்தவுடன் ஏன் (37) கௌசிகனை விடவில்லை? அவன் புண்ணியவானுகத்தானிருக்கட்டும் அல்லது பாபியாகத்தானிருக்கட்டும். சிவகணங்களைப்பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் அன்புக்குரிய அவனை விட்டு அவர்களையும் நமஸ்கரித்துவிட்டு (38) பிறகு வ்ருத்தாந்தங்களை என்னிடம் வந்து தெரிவித்தால் அதற்குத்தக்க காரியத்தை நான் செய்ய மாட்டேனு? அதனுல்தான் நீ தக்கபலனை அனுபவித்தாய். (39) நான் முன்பு அதிகாரத்திற்கு புதிதாய் வந்தபோது

पुरा नवाधिकारत्वादज्ञात्वा शब्दवैभवम् । कन्तुकाख्ये महादेशे कदळीपुरमद्भुतम् ॥ ४०
नन्दकः क्षत्रियस्तत्र तद्देशाधिपतिर्महान् । तस्यास्ति भार्या दुश्शीला दर्शनात् कामदा नृणाम् ॥ ४१
रूपलावण्य संपन्ना कामदाख्या मदान्विता । सैषा नित्यं दुराचारा व्यभिचाररता भृशम् ॥ ४२
मुक्त्वा राजानमपरं पुरुषं यञ्च कञ्चन । सुन्दरं रमते दृष्ट्वा स्वयमाहूय कामदा ॥ ४३
चण्डाळानपि पापिष्ठा रमते मानवर्जिता । शूद्रं दुर्बुद्धिमाप्येयं क्रीडयित्वाऽमुना सह ॥ ४४
दधौ गर्भं पुनश्चैनं मुक्त्वा प्राप परं द्विजम् । वसुवेधीति विख्यातं पापशेषेण सा पुनः ॥ ४५
क्रीडयित्वाऽमुना पापा पूर्णगर्भाऽसृजत्सुतम् । वसुवेधी मृतः पापी चिरकालेन भूसुराः ॥ ४६
ततो निर्गत्य सा पश्चान्मुक्त्वा पुत्रं शिशुं स्वकम् । शूद्रं तमाप दुर्बुद्धिं प्राक्तनं दुष्टधीरियम् ॥ ४७
क्रीडयित्वा चिरं कालमनेनैषा दुरात्मना । महापापानि भूरीणि चकार किल कामदा ॥ ४८
पुनर्नावं समारुह्य तेन साकं दुरात्मना । द्वीपान्तरं समभ्येतुं ययावंभोधिमध्यमम् ॥ ४९
वायुना ताडिता नौस्सा भिन्नांभोनिधि मध्यगा । तदा ममार पापिष्ठा तेन साकं पयोनिधौ ॥ ५०

புரா நவாதிகாரத்வாதஞ்ஞாத்வா சப்தவைபவம் | கந்து காக்யே மஹாதேசே கதளீபுரமத்புதம் || 40
நந்தக: க்ஷத்ரியஸ்தத்ர தத்தேசாதிபதிர் மஹான் |
தஸ்யாஸ்தி பார்யா துச்சீலா தர்சனாத் காமதா ந்ருணாம் || 41
ரூபலாவண்ய ஸம்பன்னா காமதாக்யா மதான்விதா | ஸைஷா நித்யம் துராசாரா வ்யபிசாரரதா ப்ருசம் 42
முக்த்வா ராஜானம பரம் புருஷம் யஞ்ச கஞ்சன | ஸுந்தரம் ரமதே த்ருஷ்ட்வா ஸ்வயமாஹூய காமதா 43
சண்டாளானபி பாபிஷ்டா ரமதே மானவர்ஜிதா | சூத்ரம் துர்புத்திமாப்யேயம் க்ரீடயித்வாऽமுனா ஸஹ
ததௌ கர்பம் புனச்சைனம் முக்த்வா ப்ராப பரம் த்விஜம் |
வஸுவேதீதி விக்யாதம் பாபசேஷேண ஸா புன: || 45
க்ரீடயித்வாऽமுனா பாபா பூர்ணகர்பாऽஸ்ருஜத் ஸுதம் | வஸுவேதீ ம்ருத: பாபீ சிரகாலேன பூஸுரா: || 46
ததோ நிர்கத்ய ஸா பச்சான் முக்த்வா புத்ரம் சிசும் ஸ்வகம் |
சூத்ரம் தமாப துர்புத்திம் ப்ராக்தனம் துஷ்டதீரியம் || 47
க்ரீடயித்வா சிரம் காலமநேனைஷா துராத்மனா | மஹா பாபானி பூரீணி சகார கில காமதா || 48
புனர்நாவம் ஸமாருஹ்ய தேன ஸாகம் துராத்மனா | த்வீபாந்தரம் ஸமப்யேதும் யயாவம் போதி மத்யமம் 49
வாயுனா தாடிதா நௌஸ்ஸா பின்னாம்போநிதி மத்யகா |
ததா மமார பாபிஷ்டா தேன ஸாகம் பயோநிதௌ || 50

ஸ்ரீ பரமேச்வர நாமாக்களின் மஹிமையை அறியவில்லை. கந்துகமென்ற பெரிய தேசத்தில் அற்புதமான கதளீபுரம் என்ற ஓர் பட்டிணம் இருக்கிறது மஹிமை வாய்ந்த நந்தகன் என்னும் க்ஷத்திரியன் அந்த தேசத்திற்கு அரசனாய் இருந்து வந்தான். அவனுக்கு கெட்ட நடத்தை உள்ளவளும் பார்த்தவுடன் மனிதர்களுக்கு காமத்தை உண்டு பண்ணுகிறவளும் மிகரூப லாவண்யத்துடன் கூடியவளும், மதம் கொண்டவளுமான காமதை என்னும் பெயருள்ள ஓர் மனைவி இருந்தாள். அக்கெட்ட நடத்தைக்காரியானவள் எப்பொழுதும் விபசாரம் செய்வதில் மிகவும் முயன்றிருந்தாள். (42) அந்த காமதையானவள் மானம் கெட்டவளாகி அரசனை விட்டு விட்டு சண்டாளர்களாயினும் அழகுள்ள மற்றயாராயினும் பார்த்து அவனை தானே கூப்பிட்டு அவனோடு ஸம்போகம் செய்வாள். இப்படி இருக்கையில் அவள் துர்புத்தி என்ற சூத்திரனை அடைந்து அவனோடு புணர்ந்து (44) கர்ப்பம் தரித்தாள். பிறகு அவனையும் விட்டு பாப சேஷத்தினால் வஸுவேதி என்ற மற்றொரு பிராம்மணனை அடைந்து (45) அவனுடன் கிரீடித்து வருகையில் அப்பாதகி பூர்ண கர்ப்பம் உடையவளாகி ஓர் பிள்ளையைப் பெற்றாள். ஓ தரணிதேவர்களே! சிலகாலம் சென்றபிறகு பாதகனான வஸுவேதி மரணமடைந்தான். (46) பிறகு அந்த துர்புத்திக்காரி தன் குழந்தையை போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டு மறுபடியும் துர்புத்தி என்ற முந்திய சூத்திரனிடமேபோய் சேர்ந்தாள். (47) அந்த துராத்மாவுடன் வெகுகாலம் கிரீடித்திருந்து அக்காமதையானவள் மிகக் கொடிய பல பாபங்களைச்செய்து வந்தாள் (48) பின்பு அவள் அந்த துராத்மாவோடு வேறு த்வீபத்திற்குச் செல்வதற்காக கப்பலில் ஏறி நடு ஸமுத்திரத்தில் செல்லும் பொழுது (49) அக்கப்பல் காற்றால் அடிப்பட்டு உடைந்து அப்பொழுது அப்பாதகி அவனோடு கூட அக்கடலில் மாண்டாள். (50) அப்பொழுது யமதூதர்கள் அதேக்ஷணத்தில் அவளையும் அவனையும் கட்டி நரகமாகிற கடலில் தள்ளி

यमदूतास्तदा बध्वा तेनैनां नरकार्णवे । निपात्य क्रकचैर्घोरैरावभ्रंस्तत्क्षणात् किल ॥ ५१
तदानीं शाङ्कराः काल समागत्य महाबलाः । सन्ताड्य स्वायुधैर्घोरैर्मोचयित्वैनमञ्जसा ॥ ५२
दिव्यं विमानमारोप्य ययुश्शिवपदं प्रति । तदा शिवगणान् दृष्ट्वा सोऽहं क्रोधसमन्वितः ॥ ५३
किमर्थमेनं पापिष्ठं पापामेनांच भो गणाः । दिव्यं विमानमारोप्य कुत्रवा नयथाधुना ॥ ५४
एवं कटुवचोऽवोचमधिकारो नवो यतः । श्रुत्वा मदीयवचनं ते सर्वे क्रोधविह्वलाः ॥ ५५
बध्वा मां दृढपाशेन संताड्य भृशमुद्भटाः । अधस्ताच्चक्रवाळस्य कोटरे कुत्रचिद् गृहे ॥ ५६
निपात्याधोमुखं भूतमेकमाहूय दुर्बलम् । दत्वा मदधिकारं ते तस्मै भूताय काल हा ॥ ५७
तं शूद्रमेनां पापिष्ठां निन्युर्हि शिवसन्निधिम् । तस्थतुस्तत्र तावेतौ श्रीमत्कैलास पर्वते ॥ ५८
सेवायै चन्द्रचूडस्य विधिविष्णू समाहितौ । वृत्तान्तमेतत्प्रोवाच चित्रगुप्तो मधुद्विषम् ॥ ५९
श्रुत्वा हरिस्तदा दुःखाद्ब्रह्मणा सहितः स्वयम् । प्रतस्थे बोधितुं शंभुं शिवलोकं प्रति द्रुतम् ॥ ६०

யமதூதாஸ்ததா பத்வா தேனைனாம் நரகார்ணவே ।
நிபாத்ய க்ரகசைர்கோரைராபத்னன் தத்க்ஷணாத் கில ॥ 51
ததானீம் சாங்கரா: கால ஸமாகத்ய மஹாபலா: ।
ஸந்தாட்ய ஸ்வாயுதைர் கோரைர் மோசயித்வைனமஞ்ஜஸா ॥ 52
திவ்யம் விமானமாரோப்ய யயுச்சிவபதம் ப்ரதி ।
ததா சிவகணான் த்ருஷ்ட்வா ஸோऽஹம் க்ரோத ஸமன்வித: ॥ 53
கிமர்தமேனம் பாபிஷ்டம் பாபாமேனாஞ்ச போ கணா: । திவ்யம் விமானமாரோப்ய குத்ரவா நயதாதுனா 54
ஏவம் கடுவசோऽவோசமதிகாரோ நவோ யத: ।
ச்ருத்வா மதீயவசனம் தே ஸர்வே க்ரோதவிஹ்வலா: ॥ 55
பத்வா மாம் த்ருடபாசேன ஸந்தாட்ய ப்ருசமுத்படா: ।
அதஸ்தாச்சக்ரவாளஸ்ய கோடரே குத்ரசித் க்ருஹே ॥ 56
நிபாத்யாதோமுகம் பூதமேகமாஹூய துர்பலம் ।
தத்வா மததிகாரம் தே தஸ்மை பூதாய கால ஹா ॥ 57
தம் சூத்ரமேனாம் பாபிஷ்டாம் நின்யுர்ஹி சிவ ஸன்னிதிம் ।
தஸ்ததுஸ்தத்ர தாவேதௌ ஸ்ரீமத்கைலாஸ பர்வதே ॥ 58
ஸேவாயை சந்த்ரசூடஸ்ய விதிவிஷ்ணூ ஸமாஹிதௌ ।
வ்ருத்தாந்தமேதத் ப்ரோவாச சித்ரகுப்தோ மதுத்விஷம் ॥ 59
ச்ருத்வா ஹரிஸ்ததா து:காத் ப்ரம்ஹணா ஸஹித: ஸ்வயம் ।
ப்ரதஸ்தே போதிதும் சம்பும் சிவலோகம் ப்ரதி த்ருதம் ॥ 60

கூர்மையான ரம்பங்களால் அறுத்தார்கள். (51) ஓ காலனே! உடன் மஹா பலசாலிகளான சிவகணங்கள் வந்து மிகக் கொடூரங்களான தங்கள் ஆயுதங்களால் அந்த யமதூதர்களை அடித்து அவனையும் அவளையும் மீட்டு சீக்கிரம் (52) திவ்ய விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு சிவபதம் அடைந்தார்கள். அப்பொழுது நான் சிவகணங்களைப்பார்த்துக் கோபம் கொண்டவனாகி (53) ஓ கணங்களே! இப்பாபிகளை ஏன்? திவ்விய விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு எங்கு கொண்டு போகிறீர்கள்? (54) என்று நான் அப்பொழுது புதிதாக அதிகாரத்திற்கு வந்தபடியால் அவர்களைக் கொடுமையாய் பேசினேன். அவர்கள் யாவரும் என் பேச்சைக்கேட்டு கோபத்தால் கலங்கியவர்களாகி (55) மிகுந்த இறுமாப்போடு என்னை கெட்டியான ஓர் பாசத்தால் கட்டி சக்ரவாள மலையின் அடிவாரத்திலுள்ள குகையில் ஓர் இடத்தில் (56) தலைகீழாகத் தள்ளிவிட்டு ஆஹா ஓ காலனே! பலமில்லாதவனான ஓர் பூதத்தை அழைத்து அதனிடத்தில் எனது உத்தியோகத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு (57). அந்த சூத்திரனையும் அப்பாதகியையும் சிவன் ஸன்னிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அவ்விருவர்களும் கைலாஸ பர்வதத்தில் இருந்து வந்தார்கள். (58) பிறகு விஷ்ணுவும், பிரம்மாவும் சேர்ந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக புறப்படும் ஸமயத்தில் சித்ரகுப்தன் அவர்களிடம் சென்று ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடம் அந்த வ்ருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்தான். (59) விஷ்ணுவும் அதைக் கேட்டு துக்கத்தோடு தானும் பிரும்மதேவனோடு கூட ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடத்தில் தெரிவிப்பதற்காக சீக்கிரம் புறப்பட்டு சிவலோகம் சென்றார்கள். (60) அங்கு

तत्र विघ्नेश्वरं दृष्ट्वा कैलासे तौ सुराधिपौ । ऊचतुस्तं प्रणम्याशु वृत्तान्तं मम मन्दतः ॥ ६१
श्रुत्वैतन्मम वृत्तान्तं ज्ञात्वा विघ्नेश्वरस्तदा । कोपेन महता युक्तः प्रोवाच वचनं द्विजाः ॥ ६२
साकं शिवगणैरेषः प्रवृत्तः कलहाय हि । यमस्तदुचिता शिक्षा कृतातैरस्य दुर्मतेः ॥ ६३
इति विघ्नेशवचनं निशम्यैतौ भयान्वितौ । क्षमस्व मन्तुमेनं त्वं सर्वविघ्नाधिप प्रभो ॥ ६४
न जानाति यमो मूढो नूतनोऽयं दुराशयः । इत्युक्त्वा तौ गणाध्यक्षं नेमतुर्दण्डवत्क्षितौ ॥ ६५
ततः प्रसन्नः प्रोवाच भगवान् गणनायकः । वीरभद्रगणैरेष यमो नीतो महाबलैः ॥ ६६
चक्रवाळगिरावास्ते संप्रत्यभ्येत्य शीघ्रतः । आनय त्वमिहेदानीं यममेनं सुदुःखितम् ॥ ६७
अचलाख्यं ततो भूतमेवमुक्त्वा गणेश्वरः । प्रेषयामास भगवान् दयया काल केवलम् ॥ ६८
इति तस्य वचश्श्रुत्वा भूतो निर्गत्य शीघ्रतः । आनयामास मां काल गणेशस्यान्तिकं द्रुतम् ॥ ६९
विघ्नेश्वरं प्रणम्याहं पाणिं बध्वाऽन्तिकेऽवसम् । तदा प्रोवाच भगवान्मां वीक्ष्यापहसन्निव । ७०
त्वयैतौ पीडितौ पापबुध्या यम नचान्यथा । न च जानासि सुकृतं पुण्ययोरनयोर्यम ॥ ७१

தத்ர விக்னேச்வரம் த்ருஷ்ட்வா கைலாஸே தௌ ஸுராதிபௌ ।
ஊசதுஸ்தம் ப்ரணம்யாசு வ்ருத்தாந்தம் மம மந்தத: ॥ 61
ச்ருத்வைதன் மம வ்ருத்தாந்தம் ஞாத்வா விக்னேச்வரஸ்ததா ।
கோபேன மஹதா யுக்த: ப்ரோவாச வசனம் த்விஜா: ॥ 62
ஸாகம் சிவகணைரேஷ: ப்ரவ்ருத்த: கலஹாய ஹி । யமஸ்ததுசிதா சிக்ஷா க்ருதா தைரஸ்ய துர்மதே: ॥ 63
இதி விக்னேசவசனம் நிசம்யைதௌ பயான்விதௌ ।
க்ஷமஸ்வ மந்து மேனம் த்வம் ஸர்வவிக்னாதிப ப்ரபோ ॥ 64
ந ஜானாதி யமோ மூடோ நூதனோயம் துராசய: ।
இத்யுக்த்வா தௌ கணாத்யக்ஷம் நேமதுர்தண்டவத்க்ஷிதௌ ॥ 65
தத: ப்ரஸன்ன: ப்ரோவாச பகவான் கணநாயக: । வீரபத்ரகணைரேஷ யமோ நீதோ மஹாபலை: ॥ 66
சக்ரவாளகிராவாஸ்தே ஸம்ப்ரத்யப்யேத்ய சீக்ரத: । ஆனய த்வமிஹேதானீம் யமமேனம் ஸுது:கிதம் 67
அசலாக்யம் ததோ பூதமேவ முக்த்வா கணேச்வர: । ப்ரேஷயாமாஸ பகவான் தயயா கால கேவலம் ॥ 68
இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா பூதோ நிர்கத்ய சீக்ரத: । ஆனயாமாஸ மாம் கால கணேசஸ்யாந்திகம் த்ருதம் 69
விக்னேச்வரம் ப்ரணம்யாஹம் பாணிம் பத்வாऽந்திகேऽவஸம் ।
தத: ப்ரோவாச பகவான் மாம் வீக்ஷ்யாபஹஸன்னிவ ॥ 70
த்வயைதௌ பீடிதௌ பாபபுத்யா யம நசான்யதா । ந ச ஜானாஸி ஸுக்ருதம் புண்யயோரனயோர்யம 71

அவ்விரு தேவர்களும் ஸ்ரீ விக்னேச்வரரைப் பார்த்து அவரை நமஸ்கரித்து அவரிடத்தில் என்னுடைய வரலாறுகளை மிருதுவாய் சொன்னார்கள். (61) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது ஸ்ரீ விக்னேச்வரர் எனது விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் சொன்னதாவது : (62) அந்த யமன் சிவகணங்களுடன் சண்டைக்கு ஆரம்பித்தானல்லவா ? ஆகையால் அப்புத்தி கெட்ட யமனுக்கு அவர்களால் தக்க சிக்ஷை செய்யப்பட்டது என்றார். (63) அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவ்விருவர்களும் பயமடைந்தவர்களாகி, ஸகல விக்கினங்களுக்கும் அதிபரான பிரபுவே! தாங்கள் இந்த அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டும். (64) மஹா மூடனும், கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனுமான இந்த யமன் புதிதாகையால் ஒன்றும் அறியவில்லை என்று சொல்லி அவ்விருவர்களும் கணாதிபரை பூமியில் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். (65) பிறகு விக்னேச்வரர் பிரஸன்னராகி, அசலன் என்ற ஓர் பூதத்தைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : ஓ அசலா! இந்த யமன் மிக பலசாலிகளான வீரபத்ரகணங்களால் கொண்டுபோகப்பட்டு இப்பொழுது சக்ரவாளகிரியில் இருக்கிறான். நீ சீக்கிரம் அங்கு சென்று மிக வருத்தமடைந்திருக்கிற அந்த யமனை இங்கு அழைத்து வா எனச் சொல்லி தயவோடு அப்பூதத்தை அனுப்பினார். (68) ஓ காலனே! இவ்வாறு அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பூதமானது புறப்பட்டு சீக்கிரம் என்னை கணேசருக்கு முன்பாக அழைத்து வந்தது. (69) பிறகு நான் விக்னேச்வரரை நமஸ்கரித்து கைகட்டிக்கொண்டு அவர் அருகில் நின்றேன். அப்பொழுது அந்த கணேசர் புன்சிரிப்புடன் என்னைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது: (70) ஓ யமனே! நீ இவர்களை பாபம் செய்தவர்களென்ற எண்ணத்தால் வருத்தினாயே அன்றி வேறில்லை.

दुर्बुद्धेरस्य शूद्रस्य बीजं गर्भं दधावियम् । पुनश्च विप्रं प्राप्यैषा वसुवेधिं महाविटम् ॥ ७२
असूत पुत्रं तद्गेहे कालपाकेन वै यम । ममार स यदा विप्रस्तदैषा तं शिशुं स्वकम् ॥ ७३
मुक्त्वा द्विजगृहे प्राप दुर्बुद्धिमियमन्तक । ववृधे विप्रगेहेऽसौ शिशुरस्यास्सुतोऽन्तक ॥ ७४
तस्थे कृषिञ्च कुर्वाणो विप्रवेश्मनि शूद्रवत् । विप्रस्य वसुवेधेर्या भार्याऽऽसीन्मानिनी यम ॥ ७५
सा तं द्विपक्ष पुत्रत्वात्संकरत्वाच्च संकरम् । नाम चक्रेऽर्थवत्तस्य शूद्रपुत्रस्य सत्यवाक् ॥ ७६
वदन्ति तमिमं लोकास्स्वव्युत्पन्नाहि शंकरम् । यस्मादयं शंकराख्यां दधावद्यानयोस्सुतः ॥ ७७
तेन पुण्येन महता कैलास प्राप्तिरेतयोः । शिवस्य देवदेवस्य नाम्नां सर्वाघहारिणाम् ॥ ७८
माहात्म्यं तत्वतो वेत्ति कोवा यम सुशोभनम् । ज्ञात्वा ये तु महादेव नाममाहात्म्यमुत्तमम् ॥ ७९
पुत्रानुत्पाद्य विधिना नाम चक्रुर्महेशितुः । तेषां फलं मया वक्तुं न शक्यं वर्षकोटिभिः ॥ ८०

துர்புத்தேரஸ்ய சூத்ரஸ்ய பீஜம் கர்பம் ததாவியம் |
புனச்ச விப்ரம் ப்ராப்யைஷா வஸூவேதிம் மஹாவிடம் || 72

அஸூத புத்ரம் தத்கேஹே காலபாகேன வை யம | மமார ஸ யதா விப்ரஸ்ததைஷா தம் சிசும் ஸ்வகம் 73

முக்த்வா த்விஜக்ருஹே ப்ராப துர்புத்திமியமந்தக |
வவ்ருதே விப்ரகேஹேऽஸௌ சிசுரஸ்யாஸ்ஸூதோऽந்தக || 74

தஸ்தே க்ருஷிஞ்ச குர்வாணோ விப்ரவேச்மனி சூத்ரவத் |
விப்ரஸ்ய வஸூவேதேர் யா பார்யாऽऽஸீன் மானினீ யம || 75

ஸா தம் த்விபக்ஷபுத்ரத்வாத் ஸங்கரத்வாச்ச ஸங்கரம் |
நாம சக்ரேऽர்தவத்தஸ்ய சூத்ரபுத்ரஸ்ய ஸத்யவாக் || 76

வதந்தி தமிமம் லோகா: ஸ்வவ்யுத்பன்னாஹி சங்கரம் |
யஸ்மாதயம் சங்கராக்யாம் ததாவ த்யானயோஸ்ஸூத: || 77

தேன புண்யேன மஹதா கைலாஸ ப்ராப்திரேதயோ: |
சிவஸ்ய தேவதேவஸ்ய நாம்னாம் ஸர்வாகஹாரிணாம் || 78

மாஹாத்ம்யம் தத்வதோ வேத்தி கோவா யம ஸூசோபனம் |
ஞாத்வா யே து மஹாதேவ நாமமாஹாத்ம்யமுத்தமம் || 79

புத்ரானுத்பாத்ய விதினா நாம சக்ருர்மஹேசிது: | தேஷாம் பலம் மயா வக்தும் ந சக்யம் வர்ஷகோடிபி: 80

புண்ணியசாலிகளான இவர்கள் செய்த புண்ணியத்தை நீ அறியவில்லை. (71) இந்த ஸ்திரீயானவள் துர்புத்தி என்ற சூத்திரனிடமிருந்து கர்ப்பம் தரித்தபிறகு மஹாவிடனாகிய வஸூவேதி என்ற பிராம்மணனை மறுபடி அடைந்து பக்குவமான காலத்தில் அவன் வீட்டில் பிள்ளையைப் பெற்றாள். பிறகு அந்த பிராம்மணன் இறந்தவுடன் அவள் தன் குழந்தையை (73) அந்த பிராம்மணனுடைய வீட்டில் விட்டுவிட்டு பிறகு அந்த துர்புத்தியிடமே சென்றுவிட்டாள். ஓ அந்தகா! பிறகு அவள் பிள்ளையாகிய அக்குழந்தை பிராம்மணன் வீட்டிலே வளர்ந்து வந்தது. (74) அச்சிறுவன் பிராம்மணன் வீட்டில் சூத்திரன்போல் வேலைசெய்து கொண்டு வந்தான். ஓ யமனே! அப்பொழுது வசுவேதியின் கற்புடைய மனைவியானவள் (75) அப்பிள்ளை தனது சக்களத்தியின் பிள்ளையாகவும், ஸங்கர ஜாதியில் உண்டானதாலும் ஸத்தியமான வார்த்தையை உடையவளான அவள் அந்த பெயரின் பொருள் விளங்கும்படி அச் சூத்திரனின் பிள்ளைக்கு 'சங்கரன்' எனப் பெயரிட்டாள். (76) அதைக் கொண்டு உலக ஜனங்கள் தங்களது பாஷை வழக்கத்தினால் அவனை சங்கரன் என்று அழைத்தார்கள். இவ்விதமாய் அவர்களுடைய பிள்ளையானவன் இப்பொழுது சங்கரன் என்ற பெயரைக் கொண்டிருக்கிறான். (77) அப்படிப்பட்ட பெரிய புண்ணியத்தால் இவர்களுக்குக் கைலாஸ பதவி கிடைத்திருக்கிறது. ஓ யமனே! தேவாதி தேவனாகிய ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் மங்களமான நாமாக்களின் மஹிமையை யார்தான் உண்மையாய் அறிவார்? எவர்கள் ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய நாமாக்களின் சிறந்த மஹிமையை அறிந்து (79) முறைப்படி பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்கு ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய பெயரை வைக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய புண்ணிய பலனை கோடி வருஷங்களானபோதிலும் நம்மால் சொல்ல முடியாது என்றார். (80)

इत्थं निशम्य वचनं विघ्नेशस्यामितौजसः । भयकंपितसर्वाङ्गो गन्तुं स्मृत्वा स्वकं तदा ॥ ८१
प्रणम्य दण्डवत्भीत्या भूतले काल भक्तितः । ममापराधो देवेश क्षन्तव्योऽयं गणेश्वर ॥ ८२
एवं संप्रार्थयन् भक्त्या दयालुं भक्तवत्सलम् । प्रार्थितो ब्रह्मविष्णुभ्यामेवमेव प्रणम्य सः ॥ ८३
मामाह वीक्ष्य कृपया रुग्णं भीतमनाथवत् । इतः परं त्वं मतिमान् समीक्ष्य नामवैभवम् ॥
जगत्पतेर्महेशस्य तिष्ठस्वेतन्मयेरितम् ॥ ८४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

शिवनाममहिम्ना सान्दीपिनि मुनिपुत्रोज्जीवनम् ॥

एवमुक्त्वा गणाध्यक्षो मत्पदञ्च यथापुरा । दत्वा मां प्रेषयामास भूतमाहूय विघ्नराट् ॥ १
ततोऽहं ब्रह्मविष्णुभ्यां प्रणम्य गणनायकम् । स्वपदं प्राप्य तिष्ठामि चाप्रमादेन सन्ततम् ॥ २

இத்தம் நிசம்ய வசனம் விக்னேசஸ்யாமிதௌஜஸ: ।
பயகம்பித ஸர்வாங்கோ கந்தும் ஸ்ம்ருத்வா ஸ்வகம் ததா ॥ 81
ப்ரணம்ய தண்டவத் பீத்யா பூதலே கால பக்தித: । மமாபராதோ தேவேச க்ஷந்தவ்யோςயம் கணேச்வர
ஏவம் ஸம்ப்ரார்தயன் பக்த்யா தயாளும் பக்தவத்ஸலம் ।
ப்ரார்திதோ ப்ரம்ஹவிஷ்ணுப்யா மேவ மேவ ப்ரணம்ய ஸ: ॥ 83
மாமாஹ வீக்ஷ்ய க்ருபயா ருக்ணம் பீதமனாதவத் ।
இத: பரம் த்வம் மதிமான் ஸமீக்ஷ்ய நாமவைபவம் ॥
ஜகத்பதேர் மஹேசஸ்ய திஷ்டஸ்யேதன் மயேரிதம் ॥ 84

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே சதுர்விம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத பஞ்சவிம்ஸோऽத்யாய: ॥

சிவநாம மஹிமையால் ஸாந்தீபினி முனிவரின் புத்ரர் பிழைத்தல்

ஏவமுக்த்வா கணாத்யக்ஷோ மத்பதஞ்ச யதாபுரா । தத்வா மாம் ப்ரேஷயாமாஸ பூதமாஹூய விக்னராட் 1
ததோऽஹம் ப்ரம்ஹவிஷ்ணுப்யாம் ப்ரணம்ய கணநாயகம் ।
ஸ்வபதம் ப்ராப்ய திஷ்டாமி சாப்ரமாதேன ஸந்ததம் ॥ 2

அளவற்ற பலமுள்ளவரான ஸ்ரீ விக்னேச்வரருடைய இவ்வாருன வார்த்தையைக் கேட்டதும் உடல் முழுவதும் பயத்தால் நடுக்கம் கொள்ளப் பெற்றவனுகி நான் எனதிருப்பிடத்திற்குச் செல்ல நினைத்து (81) ஓ காலனே! மிகுந்த பக்தியோடும் பயத்தோடும் பூமியில் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து ஓ தேவேசரான கணேசா! எனது இப்பிழையை மன்னிக்க வேண்டும். (82) இவ்வாறு பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரும் தயவுள்ளவருமான கணபதியை வேண்டிக்கொண்டேன். பிறகு விஷ்ணு, பிரும்மர்களும் அவரை அவ்விதமே நமஸ்கரித்து வேண்டிக்கொண்டார்கள். (83) அப்பொழுது கணபதியானவர் நாதனற்றவன்போல் பயந்து துக்கமடைந்திருந்த என்னை கருணையுடன் பார்த்து ஓ யமனே! நீ இனிமேல் நல்ல புத்தியுடன் ஜகதீசனை ஸ்ரீமஹேச்வரனுடைய நாமாக்களின் வைபவத்தை நன்கு அறிந்து அதற்கு தக்கபடி நடக்கவேண்டுமென்று நான் உனக்கு எச்சரிக்கிறேன் என்றார். (84)

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

ஓ காலனே! ஸ்ரீ கணபதியானவர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, (முன்பு எனது அதிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த) பூதத்தை தருவித்து, முன்போல் எனக்குள்ள பதவியைக் கொடுத்து, என்னை அனுப்பினார். (1) பிறகு நானும், பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடன் கணபதியை நமஸ்கரித்துவிட்டு, எனது

तदद्य भवता काल स्थातव्यं ह्यप्रमादिना । उच्चरन्तिच ये मर्त्याश्शिवनाम सुपावनम् ॥ ३
ज्ञानतोऽज्ञानतोवापि नास्ति तेषामघं ध्रुवम् । सत्यं सत्यं पुनस्सत्यमनुभूतं मयेरितम् ॥ ४
नोचेन्मम तवान्येषामाज्ञा भवति शाङ्करी । मया प्रतिदिनं सेवा प्रतीक्ष्यावसरं विभोः ॥ ५
कर्तव्या ब्रह्मविष्णुभ्यां तन्नास्त्यवसरो मम । अधिकारस्त्वया कार्यस्सावधानेन सन्ततम् ॥ ६
तस्मान्मम वचश्श्रुत्वा स्थातव्यं ह्यप्रमादिना । बिभर्ति ये महादेवनाम सर्वाघनाशनम् ॥ ७
मातरं पितरं दृष्ट्वा तस्य तं गच्छ दूरतः । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन स्थातव्यं ह्यप्रमादिना ॥ ८
इति कीनाशवचनं कालश्श्रुत्वा भयान्वितः । न शक्यते मया कर्तुमधिकारो महांस्तव ॥ ९
जायते भीतिरत्यन्तं ममानुपदमीश्वर । इति कालस्य वचनं निशम्याह यमः पुनः ॥ १०
भीतिस्तव कुतोवास्यात्सर्वे मद्वशगायतः । दृष्टमात्रेण सर्वेऽपि बिभ्यति प्राणिनो ध्रुवम् ॥ ११
पुरा सान्दीपिनेः पुत्रो महाशीलो महामतिः । सञ्ज्ञावच्युत गोविन्द मुकुन्दादीनि कीर्तयन् ॥ १२

ததத்ய பவதா கால ஸ்தாதவ்யம் ஹ்யப்ரமாதினா | உச்சரந்திச யே மர்த்யாச்சிவநாம ஸுபாவனம் || 3
க்ஞானதோऽக்ஞானதோவாபி நாஸ்தி தேஷாமகம் த்ருவம் |
ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யமனுபூதம் மயேரிதம் || 4
நோசேன்மம தவாம்யேஷாமாக்ஞா பவதி சாங்கரீ |
மயா ப்ரதிதினம் ஸேவா ப்ரதீக்ஷ்யாவஸரம் விபோ: || 5
கர்தவ்யா ப்ரும்ஹவிஷ்ணுப்யாம் தந்நாஸ்த்யவஸரோ மம |
அதிகாரஸ்த்வயா கார்யஸ்ஸாவதானேன ஸந்ததம் || 6
தஸ்மாத் மம வசச்ச்ருத்வா ஸ்தாதவ்யம் ஹ்யப்ரமாதினா |
பிபர்தி யே மஹாதேவநாம ஸர்வாகநாசனம் || 7
மாதரம் பிதரம் த்ருஷ்டவா தஸ்ய தம் கச்ச தூரத: |
தஸ்மாத் ஸர்வ ப்ரயத்னேன ஸ்தாதவ்யம் ஹ்யப்ரமாதினா || 8
இதி கீநாச வசனம் காலச்ச்ருத்வா பயான்வித: | ந சக்யதே மயா கர்துமதிகாரோ மஹாம்ஸ்தவ || 9
ஜாயதே பீதிரத்யந்தம் மமானுபதமீச்வர | இதி காலஸ்ய வசனம் நிசம்யாஹ யம: புன: || 10
பீதிஸ்தவ குதோவா ஸ்யாத் ஸர்வே மத்வசகா யத: |
த்ருஷ்டமாத்ரேண ஸர்வேऽபி பிப்யதி ப்ராணினோ த்ருவம் || 11
புரா ஸாந்தீபினே: புத்ரோ மஹாசீலோ மஹாமதி: | ஸஞ்ஞவச்யுதகோவிந்த முகுந்தாதீனி கீர்தயன் || 12

இருப்பிடம் வந்து எப்பொழுதும் தவறுதலின்றி நடந்து வருகிறேன். (2) ஆகையால், ஓ காலனே! நீயும் ஜாக்கிரதையாய் நடந்து வரவேண்டும். எந்த மனிதர்கள் மிக பரிசுத்தமான பரமேச்வரனுடைய நாமாக்களை அறிந்தோ, அறியாமலோ சொல்லுகிறார்களோ அவர்களுக்கு நிச்சயம் பாபமே இல்லை. மேலும், இவை யாவும் நான் அனுபவித்து வருவது ஸத்தியம், ஸத்தியம், ஸத்தியம் என்று உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன. (4) அப்படி நடக்காவிடில் எனக்கும், உனக்கும், மற்றுமுள்ள யாவருக்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரருடைய சிக்ஷை ஏற்படும். ஆகையால் நான் பிரும்ம விஷ்ணுக்களோடு, பிரபுவான ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்து, நாள்தோறும் அவரை ஸேவித்து வரவேண்டும். ஆகையால் எனக்கு கவனிக்க அதிக அவகாசமில்லை. உனது அதிகாரத்தை எப்பொழுதும் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் நடத்தி வரவேண்டும். (6) ஆகையால் நீ, எனது வார்த்தையைக் கேட்டு, தவறுதலின்றி நடந்துவரவேண்டும். மேலும், எவர்கள் ஸகல பாபங்களையும் நாசம் செய்யும் ஸ்ரீ மஹாதேவனின் நாமாக்களைப் பெயராகக் கொண்டிருக்கிறார்களோ (7) அப்படிப் பட்டவர்களின் தாய், தந்தைகளை கண்டால் நீ தூரத்தில் சென்றுவிடவேண்டும். ஆகையால் நீ எப்பொழுதும் எல்லாவிதத்திலும் ஜாக்கிரதையுடன் இருந்து வரவேண்டும். (8) இவ்வாறு யமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, காலன் பயம் கொண்டவனாகி, தங்களுடைய இப்பெரிய அதிகாரத்தை நடத்திவர என்னால் முடியாது. (9) ஏனெனில் எனக்கு அடிக்கடி மிகுந்த பயமுண்டாகிறது. இவ்வாறு காலனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, யமன் மேலும் சொன்னதாவது. (10) எல்லோரும் நமக்கு வசப்பட்டவர்களே. ஆகையால் நீ ஏன் பயப்படவேண்டும். எல்லா பிராணிகளும் நம்மைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பயப்படுகிறார்கள் என்பது நிச்சயம். (11) ஓ காலனே! முன்பு 'ஸாந்தீபினி' மகரிஷியினுடைய நல்லொழுக்கம் உடையவனும், புத்திசாலியுமான புத்திரன்

नामानि विष्णोः पयसि शुद्धे कालाघहारके । जग्राह कश्चिन्नक्रस्तं पयोमध्यगतं बली ॥ १३
बुभुजे च क्षुधाविष्ट स्समाकृष्याशु दूरतः । तदा मृतमिमं बालं मम दूता महाबलाः ॥ १४
आनिन्युर्लोकमस्माकं निश्शङ्काहि ःहरिप्रियम् । तदा सान्दीपिनिश्श्रुत्वा मृतं पुत्रं महाह्रदे ॥ १५
शोकमोहसमाविष्टो मूढवद्विललाप हि । पुनः स्वशिष्यौ तौ कृष्णबलभद्रौ महाबलौ ॥ १६
वीक्ष्य प्रोवाच मतिमानाचार्यो दक्षिणां स्वकाम् । नक्रग्रस्तं मम सुतं यदिचेदानयिष्यतः ॥ १७
दक्षिणा सेयमधुना परमा परमार्थतः । इति तस्य वचश्श्रुत्वा गुरोस्तौ बलशालिनौ ॥ १८
महाह्रदे पतित्वाशु हत्वा नक्रं च तं तदा । न ददर्श गुरोः पुत्रं दुःखाकुलितमानसौ ॥ १९
यमलोके विनिश्चित्य शीघ्रमाययतुः किल । आगत्य लोकमस्माकं तदा तौ प्रश्रयान्वितौ ॥ २०
स्तुत्वा मां मोचयित्वैनं गुरुपुत्रमिमौ पुनः । प्रापयामास निकटं गुरोस्सान्दीपनेरुभौ ॥ २१
ततस्सान्दीपिनेः पुत्रो मतिमान् भयविह्वलः । सङ्कीर्तितानि नामानि मुकुन्दस्य मयाऽनिशम् ॥ २२
तथापि यमदूता मां निन्युर्लोकं यमस्य हि । एवमालोच्य मनसा कालकालस्य शूलिनः ॥ २३

நாமானி விஷ்ணோ: பயஸி சுத்தே காலாகஹாரகே । ஜக்ராஹ கச்சின்நக்ரஸ்தம் பயோமத்யகதம் பலீ 13
புபுஜே ச க்ஷுதாவிஷ்டஸ் ஸமாக்ருஷ்யாசு தூரத: । ததா ம்ருதமிமம் பாலம் மம தூதா மஹா பலா: ॥ 14
ஆனின்யுர்லோகமஸ்மாகம் நிச்சங்காஹி ஹரிப்ரியம் ।
ததா ஸாந்தீபினிச்ச்ருத்வா ம்ருதம் புத்ரம் மஹாஹ்ரதே ॥ 15
சோகமோஹஸமாவிஷ்டோ மூடவத்விலலாப ஹி ।
புன: ஸ்வசிஷ்யௌ தௌ க்ருஷ்ணபலபத்ரௌ மஹாபலௌ ॥ 16
வீக்ஷ்ய ப்ரோவாச மதிமாநாசார்யோ தக்ஷிணாம் ஸ்வகாம் ।
நக்ரக்ரஸ்தம் மம ஸுதம் யதி சேதானயிஷ்யத: ॥ 17
தக்ஷிணா ஸேயமதுனா பரமா பரமார்த்தத: । இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா குரோஸ்தௌ பலசாலினௌ ॥ 18
மஹாஹ்ரதே பதித்வாசு ஹத்வா நக்ரம் ச தம் ததா । ந ததர்ச குரோ: புத்ரம் து:காகுலிதமானஸௌ 19
யமலோகே விநிச்சித்ய சீக்ரமாயயது: கில । ஆகத்ய லோகமஸ்மாகம் ததா தௌ ப்ரச்ரயான்விதௌ ॥ 20
ஸ்துத்வா மாம் மோசயித்வைனம் குருபுத்ரமிமௌ புன: ।
ப்ராபயாமாஸ நிகடம் குரோஸ்ஸாந்தீபனேருபௌ ॥ 21
ததஸ்ஸாந்தீபினே: புத்ரோ மதிமான் பயவிஹ்வல: । ஸங்கீர்திதானி நாமானி முகுந்தஸ்ய மயாநிசம் ॥ 22
ததாऽபி யமதூதா மாம் நின்யுர்லோகம் யமஸ்ய ஹி । ஏவமாலோச்ய மனஸா காலகாலஸ்ய சூலின: ॥ 23

அச்சுதன், அனந்தன், கோவிந்தன், முகுந்தன் என்றது முதலான ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் நாமாக்களை சொல்லிக் கொண்டே பாபங்களைப் போக்கும் மஹா பரிசுத்தமான ஓர் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்யும்பொழுது, மிக்க பலம் வாய்ந்த ஓர் முதலையானது நடு ஜலத்திலிருந்த அச்சிறுவனைப் பிடித்து, (13) தூரத்திற்கு இழுத்துச் சென்று, மிகுந்த பசியினால் அவனை உடனே தின்று விட்டது. அப்பொழுது மரணமடைந்த அச்சிறுவனை மிகுந்த பலசாலிகளான நமது தூதர்கள் (14) அவன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு மிகப்பிரியமுள்ளவனாகிலும், கொஞ்சமும் கவலையின்றி நமது லோகத்திற்கு கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்பொழுது ஸாந்தீபினி முனிவர் தன் பிள்ளை பெரிய மடுவில் மரணமடைந்ததைக் கேட்டு, (15) சோகமும், மூர்ச்சையும் கொண்டவராகி, மூடன்போல் புலம்பினார். பிறகு, தனது சிஷ்யர்களும், பலசாலிகளுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், பலராமனையும் (16) பார்த்து, புத்திசாலியான அந்த குருவானவர் தனக்குரிய தக்ஷிணையைக் கேட்டார். ஓ சிஷ்யர்களே! நீங்கள் முதலையால் பிடித்துப் போகப்பட்ட எனது புத்திரனை கொண்டுவருவீர்களாகில் இப்பொழுது அது எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் சிறந்த குரு தக்ஷிணை ஆகும் என்றார். இவ்வாறு அந்த குருவின் வார்த்தையைக் கேட்டு, பலசாலிகளான அவ்விருவர்களும் (18) பெரிய மடுவில் குதித்து, அந்த முதலையைக் கொன்றும், அப்பொழுதும் குரு புத்திரனைக் காணாமல் துக்கத்தினால் கலங்கிய மனம் உடையவர்களாய், (19) யம லோகம் செல்ல நிச்சயித்து சீக்கிரம் புறப்பட்டு, நமது லோகத்திற்கு வந்து அவ்விருவர்களும், வணக்கத்துடன் (20) நம்மைத் துதித்து, குரு புத்திரனை மீட்டுக்கொண்டு தனது குருவாகிய ஸாந்திபினி முனிவரிடத்தில் அவனைக் கொண்டுசேர்த்தார்கள். (21) பிறகு புத்திமானான ஸாந்தீபினி முனிவரின் பிள்ளை பயத்தினால் கலங்கியவனாகி, நாம் எப்பொழுதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் நாமாக்களை சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம், (22) அப்படி இருந்தும், யம தூதர்கள் நம்மை எம லோகத்திற்கு

महादेवस्य भीमस्य ब्रह्मणः परमात्मनः । यानि नामानि दिव्यानि प्रथितानि जगत्त्रये ॥ २४
कीर्तयंस्तानि पुण्यात्मा तीर्त्वा मृत्युभयं चिरम् । उषित्वा प्राप्य कैलासं शिवदूतैः परीवृतः ॥
स्थित्वाऽत्र सुचिरं कालं मोक्षमापाति दुर्लभम् ॥ २५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षड्विंशोऽध्यायः ॥

शिवभक्त नामस्वीकरणेन चोरस्यापि कैलासगमनम् ॥

पुष्कराख्यं पुरा विप्रं विष्णुभक्तं महामतिम् । मम दूतास्समभ्येत्य मल्लोकमनयन् किल ॥ १
तदा तं वीक्ष्य विद्वांसं दूतान् प्रत्यवदं वचः । अन्योऽस्ति पुष्करस्तत्र ग्रामे पापी दुराशयः ॥ २
आनेतव्यो भवद्भिस्तं मुक्त्वैनं वीतकिल्बिषम् । इति तद्वचनं श्रुत्वा मुक्त्वा तं ब्राह्मणोत्तमम् ॥ ३

மஹாதேவஸ்ய பீமஸ்ய ப்ரும்ஹண: பரமாத்மன: । யானி நாமானி திவ்யானி ப்ரதிதானி ஜகத்ரயே ॥ 24
கீர்தயம்ஸ்தானி புண்யாத்மா தீர்த்வா ம்ருத்யுபயம் சிரம் ।
உஷித்வா ப்ராப்ய கைலாஸம் சிவதூதை: பரீவ்ருத: ॥
ஸ்தித்வாத்ர ஸுசிரம் காலம் மோக்ஷமாபாதி துர்லபம் ॥ 25

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மாஹபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சவிம்சோऽத்யாய:

॥ அத ஷட்விம்சோऽத்யாய: ॥

சிவ பக்தனின் நாமாவை வைத்துக்கொண்டதால் திருடனும் கைலாஸமடைந்தது.

புஷ்கராக்யம் புரா விப்ரம் விஷ்ணுபக்தம் மஹாமதிம் । மம தூதாஸ்ஸமப்யேத்ய மல்லோகமனயன் கில 1
ததா தம் வீக்ஷ்ய வித்வாம்ஸம் தூதான் ப்ரத்யவதம் வச: ।
அன்யோऽஸ்தி புஷ்கரஸ்தத்ர க்ராமே பாபீ துராசய: ॥ 2
ஆனேதவ்யோ பவத்பிஸ்தம் முக்த்வைனம் வீதகில்பிஷம் ।
இதி தத்வசனம் ச்ருத்வா முக்த்வா தம் ப்ராம்ஹணோத்தமம் ॥ 3

கொண்டுசெல்லும்படி ஆயிற்றல்லவா? என்று மனதில் ஆலோசித்து, யமனுக்கும் யமனுயிருப்பவரும், சூலபாணியும், (23) பயங்கரமானவரும், பரப் பிரும்ம ஸ்வரூபியும், பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய எந்த சிறந்த நாமாக்கள் மூன்று உலகத்திலும் பிரஸித்தி அடைந்திருக்கின்றனவோ (24) அவைகளை கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே மஹா புண்யாத்மாவாகிய அச்சிறுவன் வெகு காலம் யம பயம் இல்லாமல் இருந்துவிட்டு முடிவில் சிவ தூதர்களால் சூழப்பட்டவனுகி, கைலாஸமடைந்து அங்கு வெகு காலமிருந்து கிடைக்கத்தகாததான மோக்ஷத்தை அடைந்தான். (25)

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஓ காலனே! முன்பு நமது தூதர்கள் விஷ்ணு பக்தனும் புத்திசாலியுமான புஷ்கரனென்ற பிராம்மணனிடம் சென்று அவனை நமது லோகத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்கள். (1) அப்பொழுது அந்த வித்வானைப் பார்த்து நான் அந்த தூதர்களிடம் சொன்னேன். ஓ தூதர்களே! அதே கிராமத்தில் மஹா பாபியும் கெட்ட எண்ணமுடையவனுமான மற்றோர் புஷ்கரனிருக்கிறன். (2) பாபமற்றவனை இந்த பிராம்மணனை அங்கு விட்டுவிட்டு அவனை இங்கு கொண்டுவர வேண்டும் எனச் சொன்னேன். இவ்வாறு

अस्मदीयाः परं विप्रं पुष्कराख्यमिहानयन् । तदाप्रभृति पुण्योऽयं मनसाऽऽलोच्य बुद्धिमान् ॥ ४
जप्तानि हरिनामानि मया सर्वाणि सन्ततम् । तथापि यमदूता मामनयन् स्वपुरं किल ॥ ५
एवं विचिन्त्य नामानि शिवस्य परमात्मनः । जजापानुक्षणं भक्त्या समस्ताघहराणि सः ॥ ६
जीवन्मुक्तस्सपुण्यात्मा शिवनामप्रभावतः । स्वच्छन्दं सञ्चरन्भूमावव्याहत मनोरथः ॥ ७
शिवलोकमनुप्राप्य सर्वैश्वर्य समन्वितः । भुक्त्वाऽत्रविपुलान् भोगान्मोक्षञ्च प्राप्तवान् किल ॥ ८
बहुनार्किं पुराकाल रामं दशरथात्मजम् । दुष्टनिग्राहकं शिष्टपरिपालनतत्परम् ॥ ९
अवतारं परं विष्णोरहमेवानयं किल । तदत्र बिभ्यसे केन हेतुना भवता वृथा ॥ १०
मुक्त्वा त्रियंबकं शंभुं मृत्युञ्जयमुमासखम् । कालातीतं महादेवं नीलग्रीवं कपालिनम् ॥ ११
तद्भक्तान् सर्वशास्त्रज्ञान् सदाचार परायणान् । भयं भवति देवेभ्यस्तेभ्यो वा (ना) स्माकमन्तरे ॥ १२
मदाज्ञावर्तिनस्सर्वे विघ्नेशं तत्प्रियानपि । सत्यं सत्यं पुनस्सत्यं अनुभूतं मयेरितम् ॥ १३
तदत्र भवता मुक्तभीतिलेशेन सन्ततम् । अस्मदीयोऽधिकारोऽसौ कर्तव्यः काल पूर्ववत् ॥ १४

அஸ்மதீயா: பரம் விப்ரம் புஷ்கராக்யமிஹானயன் |
ததாப்ரப்ருதி புண்யோSயம் மனஸாSSலோச்ய புத்திமான் || 4
ஜப்தானி ஹரிநாமானி மயா ஸர்வாணி ஸந்ததம் | ததாSபி யமதூதா மாமனயன் ஸ்வபுரம் கில || 5
ஏவம் விசிந்த்ய நாமானி சிவஸ்ய பரமாத்மன: | ஜஜாபானுக்ஷணம் பக்த்யா ஸமஸ்தாகஹராணி ஸ: || 6
ஜீவன்முக்தஸ்ஸபுண்யாத்மா சிவநாம ப்ரபாவத: | ஸ்வச்சந்தம் ஸஞ்சரன் பூமாவவ்யாஹத மனோரத: 7
சிவலோகமனுப்ராப்ய ஸர்வைச்வர்ய ஸமன்வித: |
புக்த்வாSத்ர விபுலான் போகான் மோக்ஷஞ்ச ப்ராப்தவான் கில || 8
பஹுனாகிம் புரா கால ராமம் தசரதாத்மஜம் | துஷ்டநிக்ராஹகம் சிஷ்டபரிபாலன தத்பரம் || 9
அவதாரம் பரம் விஷ்ணோரஹ மேவானயம் கில | தத்ர பிப்யதே கேன ஹேதுனா பவதா வ்ருதா || 10
முக்த்வா த்ரியம்பகம் சம்பும் ம்ருத்யுஞ்ஜய முமாஸகம் | காலாதீதம் மஹாதேவம் நீலக்ரீவம் கபாலினம் 11
தத்பக்தான் ஸர்வசாஸ்த்ரக்ஞான் ஸதாசார பராயணான் |
பயம் பவதி தேவேப்யஸ்தேப்யோ வா(நா)ஸ்மாக மந்தரே || 12
மதாக்ஞாவர்தினஸ்ஸர்வே விக்னேசம் தத்ப்ரியானபி |
ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்ய மனுபூதம் மயேரிதம் || 13
தத்ர பவதாமுக்த பீதிலேசேன ஸந்ததம் | அஸ்மதீயோSதிகாரோSஸௌ கர்தவ்ய: கால பூர்வவத் || 14

எனது வார்த்தையைக் கேட்டு நம் தூதர்கள் அச்சிறந்த பிராம்மணனை கொண்டு விட்டு (3) மற்றோர் புஷ்கரனென்ற பிராம்மணனை இங்கு அழைத்து வந்தார்கள். அன்று முதல் புத்திசாலியான அப்புண்ய வான் மனதில் ஆலோசித்து (4) என்னால் எப்பொழுதும் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய எல்லா நாமாக்களும் ஜபிக்கப்பட்டிருந்தும் யமதூதர்கள் என்னை தன் பட்டணத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்களல்லவா ! (5) என்று நன்கு ஆலோசித்து ஸகல பாபங்களையும் போக்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய நாமாக்களை பக்தியுடன் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் ஜபித்துவந்தான். (6) அப்புண்யாத்மா சிவநாமத்தின் மகிமையால் ஜீவன் முக்தனாகி மனக் கவலையற்றவனாய் தன்னிஷ்டப்படி பூமியில் ஸஞ்சரித்து வந்து (7) முடிவில் சிவலோக மடைந்து அங்கு ஸகல ஐச்வர்யங்களுடன் கூடியவனாகி எல்லா போகங்களையும் அனுபவித்து பிறகு மோக்ஷத்தையும் அடைந்தானல்லவா ! (8) ஓ காலனே ! அதிகம் கூறுவானேன். முன்பு துஷ்டர்களை நிக்ரகம் செய்வதிலும் சிஷ்டர்களை ரக்ஷிப்பதிலும் முயன்றவரும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் சிறந்த அவதாரமும் தசரத புத்திரருமான ஸ்ரீராமனை நானே கொண்டுவந்திருக்கிறேனல்லவா ? ஆகையால் நீ ஏன் வீணாக பயப்படவேண்டும் ? (10) ஓ காலனே ! முக்கண்ணரும், ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறவரும், உமாதேவிக்குத் தோழரும், காலத்தைத் தாண்டியவரும், நீலகண்டரும், கபாலத்தைத் தரித்தவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவரையும் ஸகல சாஸ்திரார்த்தங்களை அறிந்தவர்களும் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களுமான அவருடைய பக்தர்களையும் ஸ்ரீ விக்னேச்வரர் அவருடைய பக்தர்கள் இவர்களையும் தவிர அப்படிப்பட்ட விஷ்ணு முதலிய தேவர்களிடத்திலிருந்து நமக்கு மனதில் சிறிதும் பயமில்லை. அவர்கள் யாவரும் நமது கட்டளைக்கு உட்பட்டவர்கள்தானென்று நமது அனுபவத்தில் வந்திருப்பது ஸத்தியம். ஸத்தியம் ஸத்தியம். (13) ஓ காலனே ! நீ எப்பொழுதும் கொஞ்சமேனும் பயமில்லாமல் முன்போல் நமது அதிகாரத்தைச் செலுத்தவேண்டும். (14)

शृणुष्वैकमना भूत्वा पुनर्वाक्यं ममाधुना । जपन्ति ये महादेव्या दिव्यनामानि सन्ततम् ॥ १५
विघ्नेश्वरस्य नामानि स्कन्दस्य च महात्मनः । भैरवस्यच नामानि वीरभद्रस्य तान्यपि ॥ १६
महाशास्तुश्च नामानि नन्दीशस्य गणाग्रणेः । महाकाळादि नामानि तथैवास्त्रायुधस्य च ॥ १७
वृषभस्य च नामानि भक्तानां शङ्करस्य च । जपन्ति ये महात्मानो बिभ्रत्यपि निरन्तरम् ॥ १८
न तान्प्रत्यधिकारो नः पापस्पृष्टिविवर्जितान् । दृष्ट्वा तान् दूरतो भीत्या गच्छामि शिववल्लभान् ॥ १९
तस्मात्त्वमपि तान् पुण्यान् दृष्टमात्रेण दूरतः । प्रणम्य गच्छ भीत्याशु प्रमादी भव मा पुनः ॥ २०
अत्रेतिहासं परमं शृणु त्वमवधानतः । पुराऽऽसीद् ब्राह्मणः कश्चिद्भारवीति रविप्रभः ॥ २१
मागधे विषये विद्वानपि पापवशात्पुनः । वेश्यासङ्करतिर्नित्यं स्तेयी पायी दुराशयः ॥ २२
महारण्यं प्रविश्यास्ते दिवा रात्रौ च पत्तनम् । प्रविश्य तस्करत्येष ग्रामपालैरलक्षितः ॥ २३
चोरयन्तं पुनर्दृष्ट्वा कदाचिद् ग्रामपालकाः । हन्तुमेनं तदाऽऽजग्मुरनुद्रुत्य महाजवात् ॥ २४
तान् दृष्ट्वाऽयं भयाविष्टः प्राणसंरक्षणोद्यमः । अधावदतिवेगेन महारण्ये सुदूरतः ॥ २५

ச்ருணுஷ்வைகமனா பூத்வா புனர்வாக்யம் மமாதுனா | ஜபந்தி யே மஹாதேவ்யா திவ்யநாமானி ஸந்ததம் 15
விக்னேச்வரஸ்ய நாமானி ஸ்கந்தஸ்யச மஹாத்மன: | பைரவஸ்யச நாமானி வீரபத்ரஸ்ய தான்யபி || 16
மஹாசாஸ்துச்ச நாமானி நந்தீசஸ்ய கணாக்ரணே: | மஹாகாளாதி நாமானி ததைவாஸ்த்ராயுதஸ்ய ச 17
வ்ருஷபஸ்யச நாமானி பக்தானாம் சங்கரஸ்ய ச | ஜபந்தியே மஹாத்மானோ பிப்ரத்யபி நிரந்தரம் || 18
ந தான் ப்ரத்யதிகாரோன: பாபஸ்ப்ருஷ்டி விவர்ஜிதான் |
த்ருஷ்ட்வா தான் தூரதோ பீத்யா கச்சாமி சிவவல்லபான் || 19
தஸ்மாத் த்வமபி தான் புண்யான் த்ருஷ்டமாத்ரேண தூரத: |
ப்ரணம்ய கச்ச பீத்யாசு ப்ரமாதீ பவ மா புன: || 20
அத்ரேதிஹாஸம் பரமம் ச்ருணுத்வமவதானத: | புராSSஸீத் ப்ராம்மண: கச்சித் பாரவீதி ரவிப்ரப: || 21
மாகதே விஷயே வித்வானபி பாபவசாத் புன: | வேச்யாஸங்கரதிர் நித்யம் ஸ்தேயீ பாயீ துராசய: || 22
மஹாரண்யம் ப்ரவிச்யாஸ்தே திவா ராத்ரௌச பத்தனம் |
ப்ரவிச்ய தஸ்கரத்யேஷ க்ராம பாலைரலக்ஷித: || 23
சோரயந்தம் புனர்த்ருஷ்ட்வா கதாசித் க்ராம பாலகா: |
ஹந்துமேனம் ததாSSஜக்முரனுத்ருத்ய மஹாஜவாத் || 24
தான் த்ருஷ்ட்வாSயம் பயாவிஷ்ட: ப்ராணஸம்ரக்ஷணோத்யம:
அதாவததிவேகேன மஹாரண்யே ஸு தூரத: || 25

மேலும் இப்பொழுது மற்றொரு வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். அதை ஜாக்கிரதை உள்ள மனதுடன் கேட்பாயாக! ஸ்ரீபார்வதிதேவி, ஸ்ரீவிக்னேச்வரர், மஹாத்மாவாகிய ஸ்கந்தன், பைரவர், வீரபத்திரர், மஹாசாஸ்தா, கணாதிபரான நந்திகேச்வரர், மஹாகாளர், அஸ்திரதேவர், விருஷபராஜன், சிவபக்தர்கள் இவர்களுடைய நாமாக்களை எப்பொழுதும் எந்த மஹாத்மாக்கள் ஜபிக்கின்றார்களோ அல்லது எப்பொழுதும் தன் பெயராக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ (18) அப்படிப்பட்ட பாப ஸம்பந்தமில்லாதவர்களிடத்தில் நமக்கு அதிகாரம் செல்லாது. அந்த பக்தர்களைக் கண்டவுடன் நான் மிகுந்த பயத்துடன் தூரத்தில் சென்றுவிடுகிறேன். (19) ஆகையால் நீயும் இவ்விதமே அப்புண்ணியவான்களைப் பார்த்ததும் மிகுந்த பயத்துடன் அவர்களை நமஸ்கரித்து சீக்கிரம் தூரத்தில் சென்றுவிடு. இனி மறுபடியும் இவ்விஷயத்தில் தவறிப் போகாதே! (20) இதுவிஷயத்தில் ஓர் பழைய கதை இருக்கிறது. அதை நீ ஜாக்கிரதையாய் கேள்! பூர்வத்தில் மாகத தேசத்தில் சூரியன் போன்ற தேஜஸ்ஸை உடைய 'பாரவி' என்ற ஓர் பிராம்மணன் இருந்தான். அவன் மஹாத்மாவாயினும் ஏதோ பாப வசத்தால் தினந்தோறும் தாஸிகளோடு புணர்வதில் ஆசையுள்ளவனும், திருடுகிறவனும், மத்திய பானம் செய்கிறவனும், கெட்ட எண்ணம் உடையவனும் இருந்தான். (22) அவன் பகல் முழுவதும் பெரிய காட்டில் பதுங்கியிருந்து இரவு நேரத்தில் பட்டிணத்திற்குள் வந்து ஸேவகர்களுக்குத் தெரியாமல் திருடிக்கொண்டு வந்தான். (23) ஒரு நாள் அவ்வாறு திருடும்பொழுது காவலாளிகள் கண்டு அவனைக் கொல்வதற்காகத் துரத்திக்கொண்டு மிகுந்த வேகத்துடன் பின் சென்றார்கள். (24) அவன் அவர்களைக் கண்டவுடன் பயம் கொண்டு தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக மிகுந்த வேகத்தோடு பெரிய காட்டில் வெகு தூரம்

अनुदुद्राव तं कश्चिद् ग्रामपालो महाबलः । ताडयैनं सदा चोरं मारयैनमिति ब्रुवन् ॥ २६
धावन्तं तं समीक्ष्याशु सशब्दं श्रान्तिसंयुतम् । महाबलो महासत्त्वो व्याघ्रः कश्चिद्गुहान्तरात् ॥ २७
निर्गत्य तु महाकोपात्सन्ताड्यामारयत्किल । व्याघ्रेण च हते क्रूरे ग्रामपाले महाबले ॥ २८
त्यक्तभीतिरयं देशं केरळं प्राप काल हा । चकार तत्र मतिमान् नाम स्वस्य नवं तदा ॥ २९
हत्वाऽहं व्याघ्रपादेन ग्रामपालं वधोद्यमम् । रक्षितोऽस्मान्ममाद्यास्तु व्याघ्रपादाभिधेत्ययम् ॥ ३०
विधाय नाम स्वस्यास्मिन्निति देशान्तरेऽवसत् । तदा प्रभृति तद्देश जनाश्चाजुहुवुस्तथा ॥ ३१
स्वयमप्यनिशं व्याघ्रपादेत्युक्त्वा चचारह । सोऽयं पुनः कालवशान्ममार किल भूसुराः ॥ ३२
बद्धुमेनं तदा दूता मदीयाश्चागताः खलु । तान् दूतान् सहसाऽऽगत्य शिवदूता महाबलाः ॥ ३३
सन्ताड्य स्वायुधैरेनं पुनर्दिव्यविमानकम् । आरोप्य देवर्षिगणैरभितोवृतमुज्ज्वलम् ॥ ३४
देवदुन्दुभिनिर्घोषैरभितः पुष्पवृष्टिभिः । एवं नानोपचारेण निन्युश्शंभोर्वरान्तिकम् ॥ ३५
वीक्ष्य तं कृपया शंभुः प्राहैनं भक्तवत्सलः । मद्भक्तस्य परं नाम व्याघ्रपादस्य यत्त्वया ॥ ३६

அனுதுத்ராவ தம் கச்சித் க்ராமபாலோ மஹாபல:। தாடயைனம் ஸதா சோரம் மாரயைனமிதி ப்ருவன் 26
தாவந்தம் தம் ஸமீக்ஷ்யாசு ஸ சப்தம் ச்ராந்தி ஸம்யுதம் ।
மஹா பாலோ மஹா ஸத்வோ வ்யாக்ர: கச்சித் குஹாந்தராத் ॥ 27
நிர்கத்ய து மஹா கோபாத் ஸந்தாட்யாமாரயத் கில ।
வ்யாக்ரேண ச ஹதே க்ரூரே க்ராமபாலே மஹாபலே ॥ 28
த்யக்தபீதிரயம் தேசம் கேரளம் ப்ராப கால ஹா । சகார தத்ர மதிமான் நாம ஸ்வஸ்ய நவம் ததா ॥ 29
ஹத்வாSஹம் வ்யாக்ரபாதேன க்ராமபாலம் வதோத்யமம் ।
ரக்ஷிதோSஸ்மான் மமாத்யாஸ்து வ்யாக்ரபாதாபிதேத்யயம் ॥ 30
விதாய நாமஸ்வஸ்யாஸ்மின்னிதி தேசாந்தரேSவஸத் ।
ததாப்ரப்ருதி தத்தேச ஜனுச்சாஜுஹுவுஸ்ததா ॥ 31
ஸ்வயமப்யநிசம் வ்யாக்ரபாதேத்யுக்த்வா சசாரஹ । ஸோSயம் புன: காலவசாத் மமார கில பூஸுரா: ॥ 32
பத்துமேனம் ததா தூதா மதீயாச்சாகதா: கலு । தான் தூதான் ஸஹஸாSSகத்ய சிவதூதா மஹாபலா:
ஸந்தாட்ய ஸ்வாயுதைரேனம் புனர்திவ்ய விமானகம் । ஆரோப்ய தேவர்ஷிகணைரபிதோ வ்ருதமுஜ்வலம்
தேவதுந்துபிநிர்கோஷைரபித: புஷ்பவ்ருஷ்டிபி: । ஏவம் நானோபசாரேண நிந்யுச்சம்போர்வராந்திகம் 35
வீக்ஷ்ய தம் க்ருபயா சம்பு: ப்ராஹைனம் பக்தவத்ஸல: ।
மத்பக்தஸ்ய பரம் நாம வ்யாக்ரபாதஸ்ய யத் த்வயா ॥ 36

ஓடினுன். (25) மஹா பலசாலியான ஓர் காவலாளி எப்பொழுதும் திருடுகின்ற இவனை அடி, கொல் என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனைத் தொடர்ந்து ஓடினுன். (26) அப்பொழுது மிகுந்த பலமுள்ள ஓர் புலியானது அவ்வாறு அலறிக்கொண்டே களைப்படைந்து ஓடும் காவலாளியைப் பார்த்து குகைக்குள்ளிருந்து (27) வெளியே வந்து மிகுந்த கோபத்டன் அக்காவலனை அடித்துக் கொன்றது மஹாபலவானுன அக்கொடிய தலையாரி புலியினுல் கொல்லப்பட்டவுடன் (28) அவன் பயமற்றவனுகி ஓ காலனே! கேரள தேசம் சென்று புத்திசாலியாய் தன் பெயரை மாற்றி புதிதாக வைத்துக்கொண்டான். (29) நான் வியாக்கிர பாதத்தினுல் (புலியின் காலால்) நம்மைக் கொல்ல முயன்ற தலையாரியைக் கொன்று ரக்ஷிக்கப்பட்டபடியால் எனக்கு இனி 'வியாக்கிர பாதன்' என்ற பெயர் இருக்கட்டும் என்று (30) தனக்கு அப்பெயரை வைத்துக்கொண்டு வேறு தேசத்தில் வஸித்து வந்தான். அது முதற்கொண்டு அத் தேசத்து ஜனங்கள் அவனை அவ்விதமாகவே அழைத்தார்கள். (31) தானும் வியாக்கிரபாதன் என்று எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு ஸஞ்சரித்து வந்தான் ஓ பூதேவர்களே! பிறகு அவன் கால வசத்தால் மரணமடைந்தபோது (32) நமது தூதர்கள் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு செல்வதற்காக வந்தார்கள். அப்பொழுது மிக பலசாலிகளான சிவ தூதர்களும் சீக்கிரம் வந்து (33) தனது ஆயுதங்களால் நமது தூதர்களை அடித்துவிட்டு பிறகு அவனை தேவ கணங்களாலும் ரிஷி கணங்களாலும் சூழப்பட்டு விளங்கும் ஓர் சிறந்த விமானத்தில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு தேவ துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்க சுற்றிலும் மலர் மாரி பொழிய நல்ல உபசாரங்களோடு அவனை ஸ்ரீசம்புவின் ஸன்னிதிக்குக் கொண்டு போனுர்கள். (35) பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்ட ஸ்ரீமஹேச்வரன் கருணையுடன் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : எனது

धृतमज्ञानतो वापि तेन पुण्येन शोभन । चिरकाल मुषित्वाऽत्र कैलासे सर्वसंमते ॥ ३७
अन्ते च मम सायुज्यं प्राप्तोषि हि न संशयः । इत्युक्त्वा स्वान्तिके देवस्तमस्थापयदीश्वरः ॥ ३८
तस्मिन्नवसरे शंभोरन्तिके नन्दि संमतः । गत्वा प्रणम्य तस्येऽहं बद्धाञ्जलिपुटोऽग्रतः ॥ ३९
पृष्टोऽवोचञ्च वृत्तान्तं शंभुनाऽहं दयालुना । ततस्तु शंभुर्मां वीक्ष्य प्रोवाच वचनं तदा ॥ ४०
मम नामानि ये मर्त्या बिभ्रत्यपि जपन्तिवा । न तान् प्रत्यधिकारस्ते मया दत्तः पुरा यम ॥ ४१
तदत्र तावका दूताः किमेनं बद्धुमुद्यताः । आज्ञा भविष्यति क्षिप्रादेवं ज्ञात्वा कृतं यदि ॥ ४२
इति शंभोर्वचश्श्रुत्वा भयाकुलितमानसः । प्रणम्याहं तदा शम्भुमवोचं वचनं भयात् ॥ ४३
दूतैरज्ञानतश्शंभो कृतं मन्तुं कृपानिधे । क्षमस्व मय्यपि प्रीतिः कर्तव्या पूर्ववत्प्रभो ॥ ४४
इत्युक्त्वा दण्डवद्भीत्या नमस्कारः कृतो मया । प्रणमन्तं तदा वीक्ष्य षण्मुखश्शङ्करात्मजः ॥ ४५
प्रोवाच वचनं धीरं निवसञ्छंभुसन्निधौ । स्वेच्छया सञ्चरन्योगी सदानन्दश्शिवप्रियः ॥ ४६

த்ருதமக்ஞானதோ வாபி தேன புண்யேன சோபன । சிரகால முஷித்வாத்ர கைலாஸே ஸர்வஸம்மதே 37
அந்தே ச மம ஸாயுஜ்யம் ப்ராப்ஷ்யேஷி ஹி ந ஸம்சய: ।
இத்யுக்த்வா ஸ்வாந்திகே தேவஸ்தமஸ்தாபயதீச்வர: ।। 38
தஸ்மின்னவஸரே சம்போரந்திகே நந்தி ஸம்மத: ।
கத்வா ப்ரணம்ய தஸ்யேSஹம் பத்தாஞ்ஜலிபுடோSக்ரத: ।। 39
ப்ருஷ்டோSவோசம் ச வ்ருத்தாந்தம் சம்புநாSஹம் தயாளுனா ।
ததஸ்து சம்புர்மாம் வீக்ஷ்ய ப்ரோவாச வசனம் ததா ।। 40
மம நாமானி யே மர்த்யா பிப்ரத்யபி ஜபந்திவா । ந தான் ப்ரத்யதிகாரஸ்தே மயா தத்த: புரா யம ।। 41
ததத்ர தாவகா தூதா: கிமேனம் பத்துமுத்யதா: । ஆக்ஞா பவிஷ்யதி க்ஷிப்ராதேவம் ஞாத்வா க்ருதம் யதி
இதி சம்போர்வசச்ச்ருத்வா பயாகுலித மானஸ: । ப்ரணம்யாஹம் ததா சம்புமவோசம் வசனம் பயாத் 43
தூதைரக்ஞானதச்சம்போ க்ருதம் மந்தும் க்ருபாநிதே ।
க்ஷமஸ்வ மய்யபி ப்ரீதி: கர்தவ்யா பூர்வவத் ப்ரபோ ।। 44
இத்யுக்த்வா தண்டவத்பீத்யா நமஸ்கார: க்ருதோ மயா ।
ப்ரணமந்தம் ததா வீக்ஷ்ய ஷண்முகச்சங்கராத்மஜ: ।। 45
ப்ரோவாச வசனம் தீரம் நிவஸஞ்சம்பு ஸன்னிதௌ ।
ஸ்வேச்சயா ஸஞ்சரன் யோகீ ஸதானந்தச்சிவப்ரிய: ।। 46

பக்தனுன வியாக்கிரபாதனுடைய சிறந்த நாமாவை (36) நீ அக்ஞானத்தினுலாவது உனக்கு வைத்துக் கொண்டபடியால் ஓ மங்களமுள்ளவனே! அப் புண்ணியத்தினுல் எல்லோராலும் புகழப்படும் இந்த கைலாஸத்தில் நீ வெகுகாலம் வஸித்து (37) முடிவில் எனது ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைவாய் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை என்று சொல்லி ஸ்ரீ ஜகதீசன் அவனை தனது ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டார். (38) அந்த ஸமயத்தில் நான் நந்திகேச்வரரின் உத்தரவின்பேரில் ஸ்ரீ பகவானுடைய ஸன்னிதிக்குச் சென்று நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவர் முன்னிலையில் நின்றேன் தயாளுவாகிய சம்புவால் கேட்கப் பட்டு நான் விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்தேன். பிறகு சம்புவானவர் என்னைப் பார்த்து அப்பொழுது சொன்னதாவது : (40) ஓ யமனே! என்னுடைய நாமாக்களை எந்த மனிதர்கள் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறுர்களோ அவர்களைப்பற்றி நான் உனக்கு முன்பு அதிகாரம் கொடுக்கவில்லை? (41) அப்படி யிருக்க இப்பொழுது உனது தூதர்கள் ஏன் இவனை கட்ட முயன்றுர்கள்? இதை அறிந்தும் இனி இவ்வாறு செய்தால் எனது தண்டனை ஏற்படும் என்றுர். (42) ஸ்ரீ சம்புவின் இவ்வாறுன வார்த்தையைக் கேட்டு நான் பயத்தினுல் கலங்கிய மனமுடையவனுகி அப்பொழுது அந்த பகவானை நமஸ்கரித்துவிட்டு பயத் துடன் சொன்னேன். (43) ஓ கருணைக் கடலான சம்புவே! தூதர்களால் அறியாமையால் செய்யப் பட்ட இக் குற்றத்தை மன்னித்து என்மீது முன்போல் அன்பு வைக்க வேண்டும் (44) என வேண்டிக் கொண்டு பயத்தினுல் தண்டம் போல் அவரை நமஸ்கரித்தேன். அவ்வாறு நமஸ்கரிக்கும் என்னைப் பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரரின் புத்திரரான ஸ்ரீ ஷண்முகர் அப்பொழுது (45) ஸ்ரீ சம்புவின் ஸன்னிதியில் இருந்து கொண்டு கம்பீரமாய்ச் சொன்னுர். ஓ யமனே! முன்பு ஸ்ரீ சம்புவுக்கு நேசமுள்ளவரும் மஹா யோகியு மான ஸதானந்த முனிவர் தன் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்து வருகையில் (46) நரகத்திலுள்ளவர்களெல்லாம்

पुरा दृष्ट्वा नारकिणो बाधितान्यम दूतकैः । उच्चैर्हरहरेत्याह तान्वीक्ष्य दययान्वितः ॥ ४७
तदा नारकिणामेषां हरशब्दे श्रुते सति । नानारत्नविचित्राणि विमानानि समाययुः ॥ ४८
आरुह्य तानि ते सर्वे त्यक्तदुःखा मुदान्विताः । कैलासमापुः परमं यत्र देवो विराजते ॥ ४९
नरकेषु च शून्येषु तदा त्वं शंभुसन्निधिम् । समागत्य महादेवं प्रणम्य भयकंपितः ॥ ५०
वृत्तान्तं प्रोक्तवानेतद्धरशब्दसमुद्भवम् । तदा त्वां वीक्ष्य देवेशश्शङ्करः करुणाकरः ॥ ५१
न तेषां यातना मृत्यो नरकेषु महत्स्वपि । यैश्श्रुतं नाम परमं घृतमुच्चारितं तु वा ॥ ५२
ज्ञानतोऽज्ञानतोवापि प्रसङ्गादपि लोभतः । देव्या मम गणेशस्य सुब्रह्मण्यस्य वा यम ॥ ५३
गणानामपि भक्तानां श्रुतमुच्चारितं ध्रुवम् । नाम तेषामघं नास्ति नरकेष्वपि यातना ॥ ५४
न तत्पितृणां बन्धूनां नरकेभ्योऽभयं ध्रुवम् । इत्युक्तवान् किलेशानश्शङ्करश्चन्द्रशेखरः ॥ ५५
ततः किमागतोऽसि त्वं मूढवद्यम शाङ्करम् । सन्निधिं देवदेवस्य गच्छगच्छ दुरात्मवान् ॥ ५६

புரா தருஷ்ட்வா நாரகிணோ பாதிதான் யமதூதகை: |
உச்சைர்ஹரஹரேத்யாஹ தான்வீக்ஷ்ய தயயான்வித: || 47

ததா நாரகிணாமேஷாம் ஹரசப்தே ச்ருதே ஸதி | நானாரத்ன விசித்ராணி விமானானி ஸமயாயு: || 48

ஆருஹ்ய தானி தே ஸர்வே த்யக்தது:கா முதான்விதா: |
கைலாஸமாபு: பரமம் யத்ர . தேவோ விராஜதே || 49

நரகேஷு ச சூன்யேஷு ததா த்வம் சம்பு ஸன்னிதிம் | ஸமாகத்ய மஹாதேவம் ப்ரணம்ய பயகம்பித: 50

வ்ருத்தாந்தம் ப்ரோக்தவானேதத் ஹரசப்த ஸமுத்பவம் |
ததா த்வாம் வீக்ஷ்ய தேவேசச்சங்கர: கருணாகர: || 51

ந தேஷாம் யாதனா ம்ருத்யோ நரகேஷு மஹத்ஸ்வபி |
யைச்ச்ருதம் நாம பரமம் த்ருதமுச்சாரிதம் து வா || 52

க்ஞானதோऽக்ஞானதோவாபி ப்ரஸங்காதபி லோபத: |
தேவ்யா மம கணேசஸ்ய ஸுப்ரம்ஹண்யஸ்ய வா யம || 53

கணாநாமபி பக்தானாம் ச்ருதமுச்சாரிதம் த்ருவம் | நாம தேஷாமகம் நாஸ்தி நரகேஷ்வபி யாதனா || 54

ந தத்பித்ரூணாம் பந்தூனாம் நரகேப்யோऽபயம் த்ருவம் |
இத்யுக்தவான் கிலேசானச்சங்கரச்சந்த்ரசேகர: || 55

தத: கிமாகதோऽஸி த்வம் மூடவத்யம சாங்கரம் | ஸன்னிதிம் தேவதேவஸ்ய கச்ச கச்ச துராத்மவான் 56

யம தூதர்களால் கொடுமையாய் பாதிக்கப்படுவதை தன் எதிரில் கண்டு இரக்கமுற்றவராய் அவர்களைப் பார்த்து ''ஹரஹரா''வென்று உரக்கச் சொன்னார். அப்பொழுது நரக வாஸிகளுக்கு ஹரா என்ற சத்தமானது கேட்ட மாத்திரத்தில் அங்கு பற்பல ரத்தினங்களால் விசித்திரமாய் விளங்கிய பல விமானங்கள் வந்தன (48) உடன் அவர்கள் யாவரும் இவைகளில் ஏறிக்கொண்டு துக்கம் விலகி ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாய் ஸ்ரீ மஹாதேவரால் விளங்கும் சிறந்த கைலாஸத்தை அடைந்தார்கள். (49) அப்பொழுது நரகங்கள் யாவும் காலியாகிவிட்டது. ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸன்னிதியில் அப்பொழுது நீ வந்து நமஸ்கரித்து பயத்தால் நடுக்கமுற்று (50) ஹரா என்ற சப்தத்தால் ஏற்பட்ட அந்த விருத்தாந்தத்தை தெரிவித்துக் கொண்டாய். அப்பொழுது கருணைக் கடலான தேவேசன் உன்னைப் பார்த்து ஓ யமனே! நான் எனது தேவி, விக்னேச்வரர், ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் இவர்களுடைய சிறந்த நாமாக்களையாவது எனது கணங்கள், எனது பக்தர்கள் இவர்களுடைய நாமாக்களையாவது அறிந்தோ அறியாமலோ தற்செயலாகவோ? பேராசையாலோ? எந்த மனிதர்கள் கேட்கிறார்களோ? அல்லது தங்கள் பெயராக வைத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ? அல்லது சொல்லுகிறார்களோ? அவர்களுக்குப் பாபமும் இல்லை. நரகங்களிலும் துக்கமுமில்லை என்பது நிச்சயம். 54) மேலும் அப்படிப்பட்டவர்களின் பித்ருக்களுக்கும், பந்துக்களுக்கும் கூட நரகத்திலிருந்து பயமில்லை என்பது நிச்சயமே என்று சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ சங்கரர் சொன்னார் (55; இப்படி இருக்கையில் ஓ யமனே! நீ எதற்காக மூடன்போல் தேவாதிதேவனான பரமசிவனுடைய ஸன்னிதிக்கு வந்தாய்? ஓ துராத்மாவே! போ! போ!! (56) இவ்வாறு ஸ்கந்தனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு

इति स्कन्दस्य वचनं श्रुत्वाऽहं भयविह्वलः । प्रणम्य दण्डवद्भक्त्या तोषयित्वाशु षण्मुखम् ॥ ५७
तदाज्ञयाऽहं मल्लोकमाप्तवानस्मि वै किल । तदद्य भवता काल श्रुता पुण्या कथा खलु ॥ ५८
इतः परञ्च त्वं शंभोर्नाम माहात्म्य मुत्तमम् । तदीयानांच माहात्म्यं स्मृत्वा मनसि सन्ततम् ॥ ५९
प्रमादेन विना तिष्ठ पुनरप्यत्र मे पदे । ये शंभुभक्तनामानि शृण्वन्ति च पठन्तिवा ॥ ६०
तान् दृष्ट्वा दूरतः काल गच्छगच्छ मदाज्ञया । इति वाक्यं यमस्यायं श्रुत्वा कालस्तदादितः ॥ ६१
शिवस्य नाममाहात्म्यं स्मृत्वामनसि सन्ततम् । भक्तनाम्नांच माहात्म्यमप्रमादेन चावसत् ॥ ६२
तादृशाञ्छाङ्करस्यैतान् दृष्ट्वा गच्छति दूरतः । तस्मान्नाम्नांच महात्म्यं कोवा जानाति तत्वतः ॥ ६३
ज्ञातं मयापि यत्किञ्चिद्युष्मभ्यं कथितं द्विजाः । बहवश्शंभुनामानि जपित्वा श्रियमापिरे ॥ ६४
आयूंषि केचित्पूर्णानि पुत्रानपि तथा परे । अरोगत्वं तथा चान्ये सरोगा बहुकालतः ॥ ६५
जरावार्धक्य निर्मुक्ताः केचिद्यौवनशालिनः । भूतप्रेत पिशाचेभ्यो विषाद्दुष्ट मृगादपि ॥ ६६
न बिभ्यति परे मर्त्या शंभुनाम प्रभावतः । केचिज्जितारयो युद्धे वाक्सिद्धिं चापरे द्विजाः ॥ ६७

இதி ஸ்கந்தஸ்ய வசனம் ச்ருத்வாऽஹம் பயவிஹ்வல: |
ப்ரணம்ய தண்டவத்பக்த்யா தோஷயித்வாசு ஷண்முகம் || 57
ததாக்ஞயாऽஹம் மல்லோகமாப்தவானஸ்மி வை கில | ததத்ய பவதா கால ச்ருதா புண்யா கதா கலு || 58
இத: பரஞ்ச த்வம் சம்போர்நாம மாஹாத்ம்ய முத்தமம் |
ததீயானும்ச மாஹாத்ம்யம் ஸ்ம்ருத்வா மனஸிஸந்ததம் || 59
ப்ரமாதேன வினா திஷ்ட புனரப்யத்ர மே பதே | யே சம்புபக்தநாமானி ச்ருண்வந்திச படந்தி வா || 60
தான் த்ருஷ்ட்வா தூரத:கால கச்ச கச்ச மதாக்ஞயா |
இதி வாக்யம் யமஸ்யாயம் ச்ருத்வா காலஸ்ததாதித: || 61
சிவஸ்ய நாமமாஹாத்ம்யம் ஸ்ம்ருத்வா மனஸிஸந்ததம் |
பக்தானும்னுஞ்ச மஹாத்ம்யமப்ரமாதேன சாவஸத் || 62
தாத்ருசான் சாங்கரஸ்யைதான் த்ருஷ்ட்வா கச்சதி தூரத: |
தஸ்மான் நாம்நாஞ்ச மாஹாத்ம்யம் கோவா ஜானுதி தத்வத: || 63.
க்ஞாதம் மயாऽபி யத்கிஞ்சித் யுஷ்மப்யம் கதிதம் த்விஜா: | பஹவச்சம்புநாமானி ஜபித்வா ச்ரியமாபிரே 64
ஆயூம்ஷி கேசித் பூர்ணுனி புத்ரானபி ததா பரே | அரோகத்வம் ததா சான்யே ஸரோகா பஹு காலத: 65
ஜராவார்தக்ய நிர்முக்தா: கேசித்யௌவனசாலின: | பூதப்ரேத பிசாசேப்யோ விஷாத் துஷ்ட ம்ருகாதபி 66
ந பிப்யதி பரே மர்த்யா சம்புநாம ப்ரபாவத: | கேசிஜ்ஜிதாரயோ யுத்தே வாக்ஸித்திம் சாபரே த்விஜா: 67

நான் பயத்தினுல் கலங்கியவனுகி அந்த ஆறுமுகரை பக்தியுடன் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து அவரை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து (51) அவர் உத்திரவால் நான் எனது உலகத்திற்கு வந்தேன். ஓ காலனே! நீ இப்பொழுது இப்புண்ணிய கதையைக் கேட்டாயல்லவா? (58) ஆகையால் நீ இனியாகிலும் ஸ்ரீசம்புவின் சிறந்த நாம மகிமையையும் சிவபக்தர்களின் மாஹாத்மியத்தையும் எப்பொழுதும் மனதில் நினைப்பு வைத்துக்கொண்டு (59) .தவறுதலின்றி பின்னும் எனது பதவியிலிருந்து வேலை பார்த்துவா. எவர்கள் ஸ்ரீ சம்பு பக்தர்களின் நாமாக்களைக் கேட்கிறுர்களோ, படிக்கிறுர்களோ (60) அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் நீ எனது கட்டளையின்படி தூரத்தில் சென்றுவிடு. இவ்வாறு எமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு காலன் அதுமுதற்கொண்டு (61) ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய நாம மஹிமையையும், சிவபக்தர்களின் நாம மாஹாத்மியத்தையும் மனதில் எப்பொழுதும் ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டு தவறுதலின்றி நடந்து வந்தான் (62) அப்படிப்பட்ட சிவனடியார்களைக் கண்டவுடன் வெகு தூரத்தில் சென்றுவிடுவான். ஓ முனிவர்களே! ஆகையால் நாமாக்களின் மஹிமையை உண்மையாக யார்தான் அறிவார்? எனக்கு ஏதோ கொஞ்சம் தெரிந்ததை உங்களுக்குச் சொன்னேன். அநேகம் பேர்கள் ஸ்ரீ சம்புவின் நாமாக்களை ஜபித்து மிகுந்த ஐச்வரியத்தை அடைந்திருக்கிறுர்கள். (64) சிலர் பூரணமான ஆயுளையும், சிலர் புத்திர பாக்கியங்களையும், நீண்ட காலமாய் வியாதியுடனிருந்த சிலர் ஆரோக்கியத்தையும் அடைந்திருக்கிறுர்கள் (65) சிலர் கிழத்தன்மையற்றவர்களாகி எப்பொழுதும் யௌவனப் பருவம் உள்ளவர்களாகவே இருந்திருக்கிறுர்கள். சில மனிதர்கள் ஸ்ரீ சிவநாமத்தின் மஹிமையால் பூத, பிரேத, பிசாசங்கள், விஷம், துஷ்ட மிருகங்கள் இவைகளுக்கு பயப்படுவதில்லை. சிலர் யுத்தத்தில் சத்துருக்களை ஜயித்திருக்கிறுர்கள்,

कांक्षितान्यपि सर्वाणि नामोच्चार्य महेशितुः । प्रापुः केचन धर्मिष्ठा ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ६८
ये धृत्वा भस्मरुद्राक्षं नामेशस्य जपन्ति च । न वेद्मि तेषां माहात्म्यं साक्षादीश्वररूपिणाम् । ६९
ये पठन्ति महात्मानश्शृण्वन्ति श्रावयन्तिवा । माहात्म्यं शंभुनाम्नां ते भुक्त्वा भोगान् सु पुष्कलान् ॥
आयुरारोग्यमैश्वर्यं पुत्राञ्छास्त्राण्यवाप्य ते । अन्तेच शिवसायुज्यं प्राप्नुवन्ति द्विजोत्तमाः ॥ ७१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षड्विंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तविंशोऽध्यायः ॥

चोरस्य सोमवारे अज्ञानादुपवासेनापि कैलास प्राप्तिः ॥

शृणुध्वमृषयस्सर्वे वक्ष्ये शिवव्रतान्यपि । यदनुष्ठानमात्रेण सिध्यन्तीष्टानि देहिनाम् ॥ १
सोमवारव्रतं श्रेष्ठमार्द्राव्रतमनुत्तमम् । उमामहेश्वरञ्चान्यच्छिवरात्रिव्रतं परम् ॥ २

காம்க்ஷிதான்யபி ஸர்வாணி நாமோச்சார்ய மஹேசிது: ।
ப்ராபு: கேசன தர்மிஷ்டா ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: ॥ 68
யே த்ருத்வா பஸ்மருத்ராக்ஷம் நாமேசஸ்ய ஜபந்தி ச ।
ந வேத்மி தேஷாம் மாஹாத்ம்யம் ஸாக்ஷாதீச்வரரூபிணாம் ॥ 69
யே படந்தி மஹாத்மானச்ச்ருண்வந்தி ச்ராவயந்திவா ।
மாஹாத்ம்யம் சம்புநாம்னாம் தே புக்த்வா போகான் ஸு புஷ்கலான் 70
ஆயுராரோக்யமைச்வர்யம் புத்ரான் சாஸ்த்ராண்யவாப்யதே ।
அந்தேச சிவஸாயுஜ்யம் ப்ராப்னுவந்தி த்விஜோத்தமா: ॥ 71

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஷட்விம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தவிம்சோऽத்யாய: ॥

திருடனுக்கும், ஸோமவாரத்தில் அறியாமையால் உபவாஸமிருந்ததால் கைலாஸம் கிடைத்தல்

ச்ருணுத்வம் ருஷயஸ்ஸர்வே வக்ஷ்யே சிவவ்ரதான்யபி ।
யதனுஷ்டானமாத்ரேண ஸித்தயந்தீஷ்டானி தேஹிநாம் ॥ 1
ஸோமவாராவ்ரதம் ச்ரேஷ்டமார்த்ராவ்ரதமனுத்தமம் ।
உமாமஹேச்வரஞ்சான்யச்சிவராத்ரி வ்ரதம் பரம் ॥ 2

சிலர் ஸ்ரீ சம்புவின் நாமப் பிரபாவத்தால் வாக் ஸித்தியையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (67) சில தர்மிஷ்டர்கள் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய நாமாக்களை உச்சரித்து அதனால் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே ! (68) எவர்கள் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீபரமசிவனின் நாமாக்களை ஜபித்துவருகிறார்களோ ஸாக்ஷாத் ஈச்வர ஸ்வரூபிகளான அப்படிப்பட்டவர்களின் மஹிமையை என்னால் சொல்ல முடியாது. (69) எந்த மஹானுபாவர்கள் ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரருடைய நாமாக்களின் மாஹாத்மியத்தைப் படிக்கிறார்களோ, கேட்கிறார்களோ, பிறரைக் கேட்கச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் ஆயுள், ஆரோக்கியம், ஐச்வரியம், ஸந்தானம், கல்வி இவைகளை அடைந்தவர்களாகி அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் சிவ ஸாயுஜ்ய பதவியையும் அடைவார்கள். (71)

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே ! எந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்த மாத்திரத்தில் பிராணிகளுக்கு எல்லா அபீஷ்டங்களும் கிடைக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குரிய விரதங்களை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். (1) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே ! சிறந்த ஸோமவார விரதம், மிகச் சிறந்ததான ஆர்த்ரா

केदारव्रतमन्यच्च कल्याणाख्यं द्विजोत्तमाः । शूलव्रतं महापुण्यं वृषभाख्यं परं स्मृतम् ॥ ३
एतान्यष्टौ महादेवप्रियाणि प्रथितानि च । शुक्रवारव्रतं गौर्यास्सर्वलोकेषु विश्रुतम् ॥ ४
आश्वयुक्पूर्वफल्गुन्यां व्रतमन्यदुमाप्रियम् । नवम्यां तु व्रतं पुण्यं मासि चाश्वयुजे सिते ॥ ५
व्रतानि त्रीणि पार्वत्याः पुण्यान्येतानि भूसुराः । विघ्नेश्वरस्यापि व्रतं शुक्रवारे सुपावनम् ॥ ६
चतुर्थ्यां तु व्रतं पुण्यं प्रोष्ठपान्मासिके सिते । मार्गशीर्षे तथा मासि व्रतं षष्ठ्यां सुपावनम् ॥ ७
त्रीणीमानि गणेशस्य सर्वपाप हराणि वै । षण्मुखस्य व्रतं पुण्यं शुक्रवारे द्विजोत्तमाः ॥ ८
कृत्तिकास्वप्यनुष्ठेयं व्रतं परमपावनम् । स्कन्दषष्ठ्याख्यमपरं सर्वलोकेषु विश्रुतम् ॥ ९
एतानि त्रीणि भूदेवास्सर्वाभीष्ट प्रदानि हि । भैरवस्यापि देवस्य भानुवार व्रतं महत् ॥ १०
तुलायां संस्थिते भानौ मेषगेवा महीसुराः । अनुष्ठेयं भरण्यां हि व्रतं सर्वाघनाशनम् ॥ ११

கேதாரவ்ரதமன்யச்ச கல்யாணாக்யம் த்விஜோத்தமா: |
சூலவ்ரதம் மஹாபுண்யம் வ்ருஷபாக்யம் பரம் ஸ்ம்ருதம் || 3
ஏதான்யஷ்டௌ மஹாதேவ ப்ரியாணி ப்ரதிதானி ச |
சுக்ரவாரவ்ரதம் கௌர்யா: ஸர்வலோகேஷு விச்ருதம் || 4
ஆச்வயுக் பூர்வபல்குன்யாம் வ்ரதமன்யதுமாப்ரியம் | நவம்யாம் து வ்ரதம் புண்யம் மாஸிசாக்வயுஜேஸிதே
வ்ரதானி த்ரீணி பார்வத்யா: புண்யான்யேதானி பூஸுரா: |
விக்னேச்வரஸ்யாபி வ்ரதம் சுக்ரவாரே ஸுபாவனம் || 6
சதுர்த்யாம் து வ்ரதம் புண்யம் ப்ரோஷ்டபான்மாஸிகே ஸிதே |
மார்கசீர்ஷே ததா மாஸி வ்ரதம் ஷஷ்ட்யாம் ஸுபாவனம் || 7
த்ரீணீமானி கணேசஸ்ய ஸர்வபாப ஹராணி வை |
ஷண்முகஸ்ய வ்ரதம் புண்யம் சுக்ரவாரே த்விஜோத்தமா: || 8
க்ருத்திகாஸ்வப்யனுஷ்டேயம் வ்ரதம் பரமபாவனம் |
ஸ்கந்தஷஷ்ட்யாக்யமபரம் ஸர்வலோகேஷு விச்ருதம் || 9
ஏதானி த்ரீணி பூதேவாஸ்ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதானி ஹி |
பைரவஸ்யாபி தேவஸ்ய பானுவார வ்ரதம் மஹத் || 10
துலாயாம் ஸம்ஸ்திதே பானௌ மேஷகேவா மஹீஸுரா: |
அனுஷ்டேயம் பரண்யாம் ஹி வ்ரதம் ஸர்வாக நாசனம் || 11

(திருவாதிரை) விரதம், உமாமஹேச்வர விரதம், சிறந்த சிவராத்ரி விரதம் (2) கேதார விரதம், கல்யாண விரதம், மஹா புண்ணியமான சூல விரதம், வ்ருஷப விரதம் (3) ஆகிய இந்த எட்டு விரதங்களும் ஸ்ரீ மஹாதேவனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவைகள் என்று உலகில் ப்ரஸித்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஓ பூமிதேவர்களே! ஸ்ரீ கௌரிதேவிக்கு உரிய சுக்கிரவார விரதமானது எல்லா உலகங்களிலும் பிரஸித்தமானது. (4) ஐப்பசி மாதம் பூர நக்ஷத்திரத்தில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க மற்றொரு விரதம், ஐப்பசி மாதம் சுக்ல பக்ஷத்தில் நவமி திதியில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க மற்றோர் விரதமும், ஆகிய இம்மூன்று விரதங்களும் ஸ்ரீ பார்வதி தேவிக்கு மிகவும் பிரியமான புண்ணிய விரதங்களாகும். ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கு உரிய விரதங்களில் சுக்கிரவார விரதமானது மிகப் புண்ணியமானதாகும். (6) புரட்டாசி மாதம் சுக்ல பக்ஷத்தில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க புண்ணியமான சதுர்த்தி விரதம், மார்கழி மாதம் சுக்ல பக்ஷம் ஷஷ்டியில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க மிக புண்ணியமான ஷஷ்டி விரதம் (7) ஆகிய இம்மூன்றும் எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் ஸ்ரீ கணபதியினுடைய விரதங்களாகும். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ ஷண்முகருடைய விரதங்களில் சுக்கிரவார விரதமானது மிகப் புண்ணிய விரதமாகும். (8) கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க விரதம் மிகப் பரிசுத்தமானது. அவ்விதமே எல்லா உலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற மற்றொரு ஸ்கந்த ஷஷ்டி விரதம் (9) இம்மூன்று விரதங்களும் ஓ பூமிதேவர்களே! எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அளிக்கக்கூடியவைகளாகும். ஸ்ரீ பைரவருக்குரிய விரதமானது மிக மஹிமை வாய்ந்த பானுவார (ஞாயிற்றுக்கிழமை) விரதம் ஒன்று (10) ஸூரியன் துலா ராசியிலும், மேஷ ராசியிலும் இருக்கும்போது பரணி நக்ஷத்திரத்தில் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதும், எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்லதுமான மற்ற இரண்டு விரதங்கள் ஆக இம் மூன்று விரதங்களும் மஹாத்மாவான ஸ்ரீ பைரவருக்குரியவைகளாகும். மேலும் செவ்வாய்க்கிழமையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய

व्रतानि त्रीणि भूदेवा भैरवस्य महात्मनः । वासरे वीरभद्रस्य माङ्गले व्रतमद्भुतम् ॥ १२
सर्वाण्येतानि ये मर्त्याश्चरन्ति विधिनाऽथवा । इह भुक्त्वा चिरं कालं भोगांस्तेतु महौजसः ॥ १३
शिवलोकमनुप्राप्य तत्र स्थित्वा चिरं ततः । अन्तेच मोक्षमाप्नोति परं सत्यं मयेरितम् ॥ १४
वक्ष्येऽहं विधिमेतेषां माहात्म्यमपि भूसुराः । सोमवार व्रतस्यादावनुष्ठान विधिं परम् ॥ १५
वक्ष्ये क्रमेण भूदेवाश्शृणुध्वमवधानतः । प्रथमं कृत्तिकामासे सोमवारं तु यत् स्मृतम् ॥ १६
अस्मिन्नुषसिचोत्थाय ध्यात्वा देवं त्रियंबकम् । स्नात्वा शुद्धजले सन्ध्यां समाराध्य विधानतः ॥ १७
समाराध्य महादेवं सर्वकल्याण कारणम् । शिवभक्तान् स्त्रियस्साध्वीरर्चयित्वा शिवं शिवाम् ॥ १८
विभाज्य भोजयित्वाऽथ चैकभुक्तञ्चरेत् स्वयम् । शिवार्चना विहीनो यस्स्नात्वा पयसिनिर्मले ॥ १९
नित्यकर्म विधायाथ गत्वा शंभ्वालयं शुभम् । अर्चयित्वाऽत्र देवेशं बिल्वपत्रैरखण्डितैः ॥ २०

வ்ரதானி த்ரீணி பூதேவா பைரவஸ்ய மஹாத்மன: ।
வாஸரே வீரபத்ரஸ்ய மாங்களே வ்ரதமத்புதம் ॥ 12
ஸர்வாண்யேதானி யே மர்த்யாச்சரந்தி விதிநாऽதவா ।
இஹ புக்த்வா சிரம் காலம் போகாம்ஸ்தேது மஹௌஜஸ: ॥ 13
சிவலோகமனுப்ராப்ய தத்ர ஸ்தித்வா சிரம் தத: । அந்தேச மோக்ஷமாப்னோதி பரம் ஸத்யம் மயேரிதம் 14
வக்ஷ்யேऽஹம் விதிமேதேஷாம் மாஹாத்ம்யமபி பூஸுரா: ।
ஸோமவார வ்ரதஸ்யாதாவனுஷ்டான விதிம் பரம் ॥ 15
வக்ஷ்யே க்ரமேண பூதேவா: ச்ருணுத்வமவதானத: ।
ப்ரதமம் க்ருத்திகாமாஸே ஸோமவாரம் து யத் ஸ்ம்ருதம் ॥ 16
அஸ்மின்னுஷஸிசோத்தாய த்யாத்வா தேவம் த்ரியம்பகம் ।
ஸ்னாத்வா சுத்தஜலே ஸந்த்யாம் ஸமாராத்ய விதானத: ॥ 17
ஸமாராத்ய மஹாதேவம் ஸர்வகல்யாணகாரணம் ।
சிவபக்தான் ஸ்த்ரியஸ்ஸாத்வீரர்சயித்வா சிவம் சிவாம் ॥ 18
விபஜ்ய போஜயித்வாऽத சைகபுக்தம்சரேத் ஸ்வயம் । சிவார்சனா விஹீனோயஸ்ஸ்னாத்வா பயஸி நிர்மலே 19
நித்யகர்ம விதாயாத கத்வா சம்ப்வாலயம் சுபம் । அர்சயித்வாऽத்ர தேவேசம் பில்வபத்ரைரகண்டிதை: 20

அற்புதமான விரதமானது வீரபத்ரருக்கு உரியதாகும். ஓ பூமிதேவர்களே ! (11-12) இந்த எல்லா விரதங்களையும் விதிப்படியோ விதியில்லாமலோ எந்த மனிதர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் மஹா பராக்கிரமசாலிகளாகி இவ்வுலகில் வெகு காலம் போகங்களை அனுபவித்துவிட்டு (13) முடிவில் சிவலோகத்தை அடைந்து அங்கு வெகுகாலமிருந்து முடிவில் சிறந்த மோக்ஷ பதவியை அடைவார்கள் என்பதை ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன். (14) *ஓ பூஸுரர்களே ! இந்த விரதங்களின் முறையையும் மஹிமையையும் நான் சொல்லுகிறேன். முதலில் ஸோமவார விரதத்தின் சிறந்த அனுஷ்டான விதியை (15) கிரமமாய்ச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் ஸாவதானமாய் கேட்க வேண்டும். ஓ பூமிதேவர்களே ! முதலில் கார்த்திகை மாதத்தில் ஸோமவாரத்தன்று (திங்கட்கிழமையன்று) (16) அருணோதய வேளையில் எழுந்து ஸ்ரீ மஹாதேவரை த்யானம் செய்து பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து முறைப்படி ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து (17) ஸகல மங்களத்திற்கும் காரணமாயிருப்பவரான ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜை செய்து சிவ பக்தர்களையும் பதிவிரதைகளான ஸ்த்ரீகளையும் பார்வதீ பரமேச்வரர்களாகப் பாவித்து பூஜை செய்து அவர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து தான் ஒரே தடவை சாப்பிடவேண்டும். சிவபூஜை இல்லாதவர்களானால் சுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து (18-19) நித்திய கர்மாக்களைச் செய்து மங்களமான சிவாலயத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ மஹாதேவரை சுத்தமான பஞ்சாமிருதம் முதலியவைகளால்

குறிப்பு:— * ஸோமவாரம் முதலிய எல்லா விரதங்களையும் பற்றியதான முறைகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவைகளிலும் மற்ற புராணங்களிலும் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொன்றாய் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் சிவ விரதங்கள் எல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்காந்தத்தில் பிரம்மோத்தர கண்டமென்ற பாகத்தில் விசேஷமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இதில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு விரதத்தில் உண்டான விதியையும், சரித்திரங்களின் விரிவைப்பற்றி இங்கு விவரிப்பது அஸாத்யமானதுபற்றி விலக்கப்பட்டது.

कारयित्वाऽभिषेकञ्च शुद्धैः पञ्चामृतादिभिः । निवेदयित्वा नैवेद्यैर्वित्तशाठ्यं विहाय च ॥ २१
ब्राह्मणान् भोजयित्वाऽथ शिवभक्तान् जितेन्द्रियान् । भुञ्जीयादव्रतघ्नं वा उपवासमथाचरेत् ॥ २२
एवमागममार्गेण सोमवारव्रतं परम् । आचरेद्यस्तु मतिमान् सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ २३
इह भुक्त्वा चिरं भोगानन्ते कैलासमाप्नुयात् । सोमवारव्रतं पूर्वमनुष्ठाय पतिव्रता ॥ २४
सीमन्तिनी राजपुत्री वर्णिनौ द्वौ समागतौ । उमामहेश्वरौ ध्यात्वा दंपती रूपमास्थितौ ॥ २५
अर्चयामास भक्त्यैतौ दंपतीति विनिश्चिता । तद्भावनाभावितौ तौ दंपतीच बभूवतुः ॥ २६
सोमवारस्य माहात्म्याच्चकाराश्चर्यमीदृशम् । एवमादि वसिष्ठोऽपि ऋषीणां प्रवरो द्विजाः ॥ २७
व्रतमेतदनुष्ठाय प्राप भार्यामरुन्धतीम् । विभुः पूर्वमनुष्ठाय व्रतमेतन्महीपतिः ॥ २८
अपुत्रोऽपि वरं पुत्रं लब्धवानस्य वैभवात् । सोमशर्माप्यनुष्ठाय सोमवारव्रतोत्तमम् ॥ २९
ऐश्वर्यमाप परममीश्वरस्य प्रसादतः । वज्रबाहुर्महाराजश्शत्रुभिः परिपीडितः ॥ ३०
व्रतमेतदनुष्ठाय निस्सपत्नो बभूवह । मृत्युमप्यजयत्पूर्वं कीचकाख्यो महीसुरः ॥ ३१

காரயித்வாऽபிஷேகஞ்ச சுத்தை: பஞ்சாம்ருதாதிபி: ।
நிவேதயித்வா நைவேத்யைர்வித்தசாட்யம் விஹாய ச ।। 21
ப்ராம்ஹணான் போஜயித்வாऽத சிவபக்தான் ஜிதேந்த்ரியான் ।
புஞ்ஜீயாதவ்ரதக்னம் வா உபவாஸமதாசரேத் ।। 22
ஏவமாகமமார்கேண ஸோமவாரவ்ரதம் பரம் । ஆசரேத்யஸ்து மதிமான் ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ।। 23
இஹ புக்த்வா சிரம் போகானந்தே கைலாஸமாப்னுயாத் ।
ஸோமவாரவ்ரதம் பூர்வமனுஷ்டாய பதிவ்ரதா ।। 24
ஸீமந்தினி ராஜபுத்ரீ வர்ணினௌ த்வௌ ஸமாகதௌ ।
உமாமஹேச்வரௌ த்யாத்வா தம்பதீ ரூபமாஸ்திதௌ ।। 25
அர்சயாமாஸ பக்த்யைதௌ தம்பதீதி வினிச்சிதா । தத்பாவனா பாவிதௌ தௌ தம்பதீச பபூவது: ।। 26
ஸோமவாரஸ்ய மாஹாத்ம்யாச்சகாராச்சர்யமீத்ருசம் ।
ஏவமாதிவஸிஷ்டோऽபி ருஷீணாம் ப்ரவரோ த்விஜா: ।। 27
வ்ரதமேததனுஷ்டாய ப்ராப பார்யாமருந்ததீம் । விபு: பூர்வமனுஷ்டாய வ்ரதமேதன் மஹீபதி: ।। 28
அபுத்ரோऽபி வரம் புத்ரம் லப்தவானஸ்ய வைபவாத் ।
ஸோமசர்மாப்யனுஷ்டாய ஸோமவாரவ்ரதோத்தமம் ।। 29
ஐச்வர்யமாப பரமமீச்வரஸ்ய ப்ரஸாதத: । வஜ்ரபாஹுர்மஹாராஜச்சத்ருபி: பரிபீடித: ।। 30
வ்ரதமேததனுஷ்டாய நிஸ்ஸபத்னோ பபூவஹ । ம்ருத்யுமப்ய ஜயத்பூர்வம் கீசகாக்யோ மஹீஸுர: ।। 31

அபிஷேகமும் நல்ல பில்வ தளங்களால் அர்ச்சனையும் பணச் செட்டில்லாமல் சிறந்த பக்ஷ்ய போஜ்யங்களை நிவேதனம் செய்து (20-21) இந்திரியத்தை ஜயித்தவர்களான சிவபக்தர்களான ப்ராம்மணர்களை போஜனம் செய்வித்து பிறகுதான் விரதத்தைக் கெடுக்காத ஆகாரத்தையோ, அல்லது உபவாஸத்தையோ அனுஷ்டிக்க வேண்டும். (22) இவ்விதம் சிறந்த ஸோமவார விரதத்தை எந்த புத்திசாலி சாஸ்திர முறைப்படி அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு (23) இவ்வுலகில் எல்லா போகங்களையும் பலகாலம் அனுபவித்து முடிவில் கைலாஸமடைவான். பூர்வ காலத்தில் பதிவிரதையான ஸீமந்தினி என்னும் ராஜகுமாரியானவள் ஸோமவார விரதத்தை அனுஷ்டானம் செய்யும் போது இரண்டு பிரம்மசாரிகள் கபடமாய் தம்பதிகளின் உருவத்துடன் வந்தார்கள். (24-25) அப்பொழுது அவள் அவர்களை தம்பதிகளென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டு பூஜை செய்தாள். அவ்வாறு தம்பதிகளாக பாவிக்கப்பட்ட அவ்விருவர்களும் ஸ்த்ரீ புருஷர்களாகவே ஆகிவிட்டார்கள். (26) அந்த ஸீமந்தினியானவள் ஸோமவார விரத மஹிமையால் இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியத்தைச் செய்திருக்கிறாள். ஓ முனிவர்களே ! ரிஷி ச்ரேஷ்டரான வஸிஷ்ட முனிவரும் இந்த விரதத்தை இவ்விதமாய் அனுஷ்டித்து அருந்ததியை மனைவியாக அடைந்தார். முன்பு ''விபு'' என்ற ஓர் அரசன் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து (27-28) இந்த விரதத்தின் மகிமையால் அவனுக்கு பிள்ளை இல்லாத குறையை நீங்கி சிறந்த புத்ரனை அடைந்தான். 'ஸோம சர்மா' என்ற ப்ராம்மணரும் இந்த சிறந்த ஸோமவார விருதத்தை அனுஷ்டித்து (29) ஈசனின் அருளால் மிகுந்த ஐச்வர்யமடைந்தார். அனேகம் சத்ருக்களால் பீடிக்கப்பட்ட 'வஜ்ரபாகு' என்ற ஓர் பெரிய அரசன் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து சத்ருவில்லாதவனாக ஆனான். முன்பு

अष्टैश्वर्यमवापाढ्यस्सिंहाख्यः पुरुषर्षभः । वेदाङ्गोऽपि महाबुद्धिरनुष्ठाय व्रतोत्तमम् ॥ ३२
शिवलोकमवापायं स शरीरः प्रियान्वितः । धर्मवीर्योऽप्यनुष्ठाय मोक्षमाप महीसुराः ॥ ३३
गर्गशीलोऽप्यनुष्ठाय मोक्षमाप महीसुराः । व्रतमेतदनुष्ठाय पुत्रमित्र कळत्रकैः ॥ ३४
भुक्त्वेहभोगानतुलान् कैलासं प्राप्य तैस्सह । तत्र स्थित्वा चिरं कालमपवर्गमवाप, सः ॥ ३५
व्रतमेतदविज्ञाय सत्यसन्धात्मजः पुरा । महाखलो महापापी स्तेयी वेश्यांगनारतिः ॥ ३६
विराटनामा पापिष्ठः स्तेयं कृत्वा दुरात्मवान् । वेश्यागृहं विवेशायं रन्तुं तां ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ३७
तत्र केचन सन्नद्धा ग्रामपालास्समाययुः । तानागतानयं ज्ञात्वा भीतः प्रापवनं द्रुतम् ॥ ३८
वृष्टिस्तस्मिन्दिने चासीत्सोमवारश्च तद्दिनम् । न लब्धवानत्र दिने विराटोऽन्नं वनं गतः ॥ ३९
कन्दमूलफलाहारश्चचारास्मिन् वने द्विजाः । दष्टो महाभुजङ्गेन परेद्युस्स ममार हि ॥ ४०
बन्धुं तमेनं सहसा यमदूतास्समागताः । तदानीं शिवदूतास्तमागत्य च महाबलाः ॥ ४१
दिव्यं विमानमारोप्य सन्ताड्य यमदूतकान् । प्रस्थिताश्शिवलोकाय ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ ४२

அஷ்டைச்வர்யமவாப்பாட்ய: ஸிம்ஹாக்ய: புருஷர்ஷப: |
வேதாங்கோऽபி மஹாபுத்திரனுஷ்டாய வ்ரதோத்தமம் || 32
சிவலோகமவாபாயம் ஸ சரீர: ப்ரியான்வித: | தர்ம வீர்யோऽப்யநுஷ்டாய மோக்ஷமாப மஹீஸுரா: || 33
கர்கசீலோப்யனுஷ்டாய மோக்ஷமாப மஹீஸுரா: | வ்ரதமேததனுஷ்டாய புத்ரமித்ரகளத்ரகை: || 34
புக்த்வேஹ போகானதுலான் கைலாஸம் ப்ராப்யதைஸ்ஸஹ |
தத்ர ஸ்தித்வா சிரம் காலமபவர்கமவாப ஸ: || 35
வ்ரதமேததவிக்ஞாய ஸத்யஸந்தாத்மஜ: புரா | மஹாகலோ மஹாபாபீ ஸ்தேயீ வேச்யாங்கனா ரதி: || 36
விராடநாமா பாபிஷ்ட: ஸ்தேயம் க்ருத்வா துராத்மவான் |
வேச்யாக்ருஹம் விவேசாயம் ரந்தும் தாம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 37
தத்ர கேசன ஸன்னத்தா, க்ராமபாலாஸ்ஸமாயயு: |
தானாகதானயம் க்ஞாத்வா பீத: ப்ராப வனம் த்ருதம் || 38
வ்ருஷ்டிஸ்தஸ்மின் தினேசாஸீத் ஸோமவாரச்ச தத்தினம் |
ந லப்தவானத்ர தினே விராடோऽன்னம் வனம் கத: || 39
கந்தமூலபலாஹாரச்சசாராஸ்மின் வனே த்விஜா: | தஷ்டோ மஹா புஜங்கேன பரேத்யுஸ்ஸ மமார ஹி 40
பந்தும் தமேனம் ஸஹஸா யமதூதாஸ்ஸமாகதா: | ததானீம் சிவதூதாஸ்தமாகத்யச மஹாபலா: || 41
திவ்யம் விமானமாரோப்ய ஸந்தாட்ய யமதூதகான் |
ப்ரஸ்திதாச்சிவலோகாய ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: || 42

'கீசகன்' என்ற ஓர் பிராம்மணன் இந்த ஸோமவார விரதத்தால் யமனையும்கூட ஜயித்தான்.(31) சிறந்த புருஷனான ஸிம்மனென்ற ஓர் அரசன் இந்த விரதத்தால் அஷ்டைச்வர்யங்களையும் அடைந்தான். மஹா புத்திசாலியான வேதாங்கனென்பவன் இச்சிறந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து (32) தன் மனைவியுடன் கூட இச்சரீரத்துடனேயே சிவலோகமடைந்தான். தர்மவீரியனென்பவன் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து மோக்ஷமடைந்தான். ஓ பூமிதேவர்களே! (33) கர்கசிலனென்பவனும் இந்த விரதத்தை புத்ர மித்ர களத்ரர்களுடன் அனுஷ்டித்து அதனால் இவ்வுலகில் இணையற்ற போகங்களை அனுபவித்துப் பிறகு அவர்களோடு கூட கைலாஸமடைந்து அங்கும் வெகுகால மிருந்துவிட்டு முடிவில் மோக்ஷமடைந்தான். (34-35) மஹாபாபியும், திருடுகிறவனும், தாஸிவிடனும், ஸத்யஸந்தனென்பவனுக்குப் பிள்ளையுமான விராடனென்னும் துராத்மா இந்த விரதத்தின் மகிமையை அறியாமலே தாஸியோடு சேர்வதற்காக அவள் வீட்டிற்குச் சென்றான். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! (36-37) அப்பொழுது சில காவலாளிகள் ஆயுதங்களுடன் அங்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வருவதைப் பார்த்து விராடன் பயந்து வேகமாய் காட்டிற்கு ஓடிவிட்டான். (38) அன்றைய தினத்தில் மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. காட்டிற்குச் சென்ற விராடனுக்கு அன்று அன்னம் கிடைக்காமல் (39) ஓ வேதவித்துக்களே! அங்கு கிழங்கு காய்கனிகளை தின்றுகொண்டு காட்டில் ஸஞ்சரித்து மறுநாள் ஓர் பெரிய ஸர்பத்தினால் கடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தான். (40) பிறகு அவனை கட்டிக்கொண்டு போவதற்காக யமதூதர்கள் சீக்கிரம் வந்தார்கள்.

तदैव यमदूतास्तु बाधिताश्शिवकिंकरैः । वृत्तान्तमेतत्सकलं यमायाशु व्यजिज्ञपन् ॥ ४३
श्रुत्वैतन्निर्ययौ शीघ्रं यमो दूतमुखैस्तदा । प्राप्य मार्गे शिवगणान् प्रणम्य प्रश्रयान्वितः ॥ ४४
कृतमेतेन किं पुण्यं दुराचारेण सन्ततम् । दिव्यं विमानमारोप्य किमानयथ भोगणाः ॥ ४५
न मया ज्ञायते पुण्यमेकं वास्य विचारितम् । पुण्यैरनेकैः प्राप्यो हि शिवलोको महात्मनाम् ॥ ४६
एवं यमस्य वचनं श्रुत्वैते शांकरा गणाः । निराहारः कृतस्नानो वृष्ट्यायं सोमवासरे ॥ ४७
कन्दमूलफलाहारश्चचारारण्यमध्यगः । सोमवारव्रतं दैवात् पुण्यपाकेन केनचित् ॥ ४८
अज्ञानतापि संप्राप्तं यमैतेन व्रतोत्तमम् । सर्पदष्टो ममारायं वने तस्मिन् परेऽहनि ॥ ४९
तेन पुण्य प्रभावेन शिवलोकाय गच्छति । स्थित्वा तत्र चिरं कालं मोक्षं च प्राप्स्यति ध्रुवम् ॥ ५०
आज्ञया देवदेवस्य महादेवस्य चागताः । वयं तस्माद्वृथाखेदं मुक्त्वा त्वं गन्तुमर्हसि ॥ ५१
इति तेषां वचश्श्रुत्वा यमोऽपि भयकंपितः । प्रणम्यैतांश्च तं पुण्यं स्वपदं प्राप भूसुराः ॥ ५२

ததைவ யமதூதாஸ்து பாதிதாச்சிவகிங்கரை: । வ்ருத்தாந்தமேதத்ஸகலம் யமாயாசு வ்யஜிக்ஞபன் ॥ 43
ச்ருத்வைதன்னிர்யயௌ சீக்ரம் யமோ தூதமுகைஸ்ததா ।
ப்ராப்ய மார்கே சிவகணான் ப்ரணம்ய ப்ரச்ரயான்வித: ॥ 44
க்ருதமேதேன கிம் புண்யம் துராசாரேண ஸந்ததம் । திவ்யம் விமானமாரோப்ய கிமாநயத போ கணா: 45
ந மயா க்ஞாயதே புண்யமேகம் வாஸ்ய விசாரிதம் ।
புண்யைரனேகை: ப்ராப்யோஹி சிவலோகோ மஹாத்மனாம் ॥ 46
ஏவம் யமஸ்ய வசனம் ச்ருத்வை தே சாங்கரா கணா: ।
நிராஹார: க்ருதஸ்நானோ வ்ருஷ்ட்யாயம் ஸோமவாஸரே ॥ 47
கந்தமூலபலாஹாரச்சசாராரண்ய மத்யக: । ஸோமவார வ்ரதம் தைவாத் புண்யபாகேன கேனசித் ॥ 48
அஜானதாபி ஸம்ப்ராப்தம் யமைதேன வ்ரதோத்தமம் ।
ஸர்பதஷ்டோ மமாராயம் வனே தஸ்மின் பரேSஹனி ॥ 49
தேன புண்யப்ரபாவேன சிவலோகாய கச்சதி ।
ஸ்தித்வா தத்ர சிரம் காலம் மோக்ஷஞ்ச ப்ராப்ஸ்யதி த்ருவம் ॥ 50
ஆக்ஞயா தேவதேவஸ்ய மஹாதேவஸ்ய சாகதா: ।
வயம் தஸ்மாத் வ்ருதா கேதம் முக்த்வா த்வம் கந்துமர்ஹஸி ॥ 51
இதி தேஷாம் வசச்ச்ருத்வா யமோSபி பயகம்பித: ।
ப்ரணம்யைதாம்ச்ச தம் புண்யம் ஸ்வபதம் ப்ராப பூஸுரா: ॥ 52

அப்பொழுது மஹாபலசாலிகளான சிவ தூதர்கள் வந்து யமதூதர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டு அவனை ஓர் திவ்ய விமானத்தில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு சிவலோகம் புறப்பட்டார்கள். ஓ ப்ராம்மணோத் தமர்களே! (41-42) சிவ தூதர்களால் பீடிக்கப்பட்ட யம தூதர்கள் அப்பொழுதே யமனிடம் சென்று எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் சீக்கிரம் தெரிவித்தார்கள். (43) அப்பொழுது யமனும் தூதர்களின் முகமாய் அதைக் கேட்டு சீக்கிரம் புறப்பட்டு நடு வழியில் சிவகணங்களை அடைந்து வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துவிட்டு (44) ஓ சிவகணங்களே! எப்பொழுதும் துராசார முள்ள இவனால் என்ன புண்யம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஓ சிவகணங்களே! இவனை ஏன் இந்த திவ்ய விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு போகிறீர்கள்? (45) விசாரிக்குமளவில் இவனுக்கு யாதொரு புண்யமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சிவலோகமானது அநேகம் புண்யங்களைச் செய்த மஹாத்மாக்க ளால்தான் அடையத் தக்கது. (46) இவ்வாறு யமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சிவகணங்கள் ஓ யமனே! இவன் ஸோமவாரத்தில் மழையால் ஸ்நானம் செய்யப்பட்டு ஆகாரமில்லாமல் (47) கிழங்கு காய் பழங்கள் இவைகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு நடுக் காட்டில் ஸஞ்சரித்து வந்தான். ஏதோ புண்ய வசத்தால் தெய்வாதீனமாய் இவனுக்கு அவனறியாமலேயே வ்ரதங்களில் சிறந்த ஸோமவார விரத மானது கிடைத்தது. மறுநாள் இவன் காட்டில் ஸர்பத்தினால் கடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தான். (48-49) அந்த புண்ய மஹிமையால்தான் இவன் சிவலோகத்திற்குச் செல்லுகிறான். இவன் அங்கு வெகு காலம் இருந்து நிச்சயம் மோக்ஷத்தையும் அடையப் போகிறான். (50) தேவாதிதேவரான ஸ்ரீமஹாதேவருடைய கட்டளையால் நாங்கள் இங்கு வந்தோம். நீ வீண் சிரமத்தை விட்டு திரும்பிச் செல்வாயாக. (51) இவ் வாறு சிவகணங்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு யமனும் பயத்தினால் நடுங்கியவனாகி, சிவதூதர்களையும்

शिवलोकमयं प्राप्य विराटोऽपि शिवप्रियः । सन्निधौ देवदेवस्य स्थित्वाऽनेकाब्दमुज्वलः ॥ ५३
अन्तेच मोक्षं प्रापार्य ब्राह्मणानामधीश्वराः । सोमोप्येतदनुष्ठाय सोमत्वं प्राप्य शङ्करात् ॥ ५४
प्रसन्नेच महादेवे प्रणम्य परया मुदा । सोमवार व्रतं नाम भवत्वेतन्मम प्रभो ॥ ५५
सोमवारव्रतञ्चैतदाचरन्ति महद्व्रतम् । ये तेषां कृत पुण्यानां भगवंस्त्वत्प्रसादतः ॥ ५६
भवन्तु वाञ्छितानीश मोक्षमन्ते भवत्वलम् । इति वव्रे वरं विप्रास्तदानीं चन्द्रमा अपि ॥ ५७
दत्वा शंभुर्वरं तस्मै सहसाऽन्तरधीयत । तस्माद् व्रतमिदं पुण्यं सोमवारे शिवप्रियम् ॥ ५८
चरन्तियेव्रतं तेषां सोमश्शंभुरुमासखः । प्रसन्नः प्रददेत्सर्वं सत्यमुक्तं द्विजोत्तमाः ॥ ५९
सोमवारव्रतस्यैतं माहात्म्यं शंकरप्रियम् । पठन्ति येच श्रृण्वन्ति श्रावयन्ति जनाद्विजाः ॥
तेऽत्र भुक्त्वा महाभोगानन्ते मोक्षमवाप्नुयुः ॥ ६०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तविंशोऽध्यायः ॥

சிவலோகமயம் ப்ராப்ய விராடோऽபி சிவப்ரிய: |
ஸன்னிதௌ தேவதேவஸ்ய ஸ்தித்வாऽநேகாப்த முஜ்வல: || 53
அந்தேச மோக்ஷம் ப்ராபயம் ப்ராம்ஹணநாமதீச்வரா: |
ஸோமோऽப்யேததனுஷ்டாய ஸோமத்வம் ப்ராப்ய சங்கராத் || 54
ப்ரஸன்னேச மஹாதேவே ப்ரணம்ய பரயாமுதா | ஸோமவார வ்ரதம் நாம பவத்வேதன்மம ப்ரபோ || 55
ஸோமவாரவ்ரதஞ்சைததாசரந்தி மஹத்வ்ரதம் |
யே தேஷாம் க்ருதபுண்யாணும் பகவம்ஸ்த்வத் ப்ரஸாதத: || 56
பவந்து வாஞ்சிதானீச மோக்ஷமந்தே பவத்வலம் | இதி வவ்ரே வரம் விப்ராஸ்ததானீம் சந்த்ரமா அபி 57
தத்வா சம்புர்வரம் தஸ்மை ஸஹஸாந்தரதீயத | தஸ்மாத் வ்ரதமிதம் புண்யம் ஸோமவாரே சிவப்ரியம் 58
சரந்தியே வ்ரதம் தேஷாம் ஸோமச்சம்புருமாஸக: |
ப்ரஸன்ன: ப்ரததேத் ஸர்வம் ஸத்யமுக்தம் த்விஜோத்தமா: || 59
ஸோவார வ்ரதஸ்யைதம் மாஹாத்ம்யம் சங்கரப்ரியம் |
படந்தி யே ச ச்ருண்வந்தி ச்ராவயந்தி ஜனு த்விஜா: ||
தேऽத்ர புக்த்வா மஹாபோகானந்தே மோக்ஷமவாப்னுயு: || 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்தவிம்சோऽத்யாய:

அப்புண்ய புருஷனையும் நமஸ்கரித்துவிட்டு தன்னிருப்பிடம் சென்றான். பிறகு ஓ பூஸுரர்களே! (52) சிவனின் அன்புக்குப் பாத்திரமான விராடனும் சிவலோகமடைந்து பல வருஷங்கள் தேவாதி தேவருடைய ஸன்னதியில் விளங்கியவனுகி (53) முடிவில் மோக்ஷத்தையடைந்தான். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! சந்திரனும் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ சங்கரரிடமிருந்து சந்திரனென்னும் தன்மையை அடைந்து (54) ஸ்ரீமஹாதேவர் பிரஸன்னரானவுடன் அவரை மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு நமஸ்கரித்து "ஓ பிரபுவே! இதற்கு ஸோமவார விரதமென்ற பெயர் உண்டாகவேண்டும். (55) அப்படிப்பட்ட புண்ய வான்களுக்குத் தங்களுடைய பிரஸாதத்தால் (56) எல்லா அபீஷ்டங்களும் உண்டாகி முடிவில் மோக்ஷமும் கிடைக்கவேண்டும்." ஓ வேதியர்களே! அப்பொழுது சந்திரன் இப்படிப்பட்ட வரத்தை வேண்டிக்கொண்டான். (57) ஸ்ரீ சம்புவும் இவ்வாறு வரத்தை சந்திரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு உடன் மறைந்தார். ஆகையால் ஸோமவாரத்தில் ஸ்ரீமஹேச்வரனுக்கு பிரியமுள்ள இப்புண்ணிய விரதத்தை (58) எவர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு உமாதேவிக்கு அன்பரான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தேவியோடு பிரஸன்னராகி எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பார் என்பதை உங்களுக்குச் ஸத்யமாய்ச் சொல்லு கிறேன். (59) ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ சங்கரருக்குப் பிரியமான இந்த ஸோமவார விரத மாஹாத்மியத்தை எவர்கள் படிக்கிறார்களோ, கேட்கிறார்களோ, கேட்கச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் இவ்வுலகில் எல்லா போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷத்தையும் அடைவார்கள். (60)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

आर्द्राव्रतानुष्ठानेन श्रीनटराज प्रसादः ॥

आर्द्राव्रतञ्च वक्ष्येऽहं सर्वकल्याणकारणम् । आदित्ये चापगे ऋक्षं रौद्रं यत् प्रथितं भुवि ॥ १
तद्दिने प्रातरुत्थाय शुचिर्भूत्वा समाहितः । ध्यात्वा नटेशं हृदये समस्तापत्प्रणाशकम् ॥ २
बहिर्गृहाद्विनिर्गत्य स्नात्वा शुद्धोदके वरे । नित्यकर्म विधायाशु गत्वा शंभोर्वरालयम् ॥ ३
तत्राभिषेकं विधिना विधाय परमेशितुः । नानाविधञ्च नैवेद्यं विधायानन्तवैभवात् ॥ ४
आज्यैर्दीपान् पृथूनत्र सन्निधौ परिकल्प्य च । प्रणम्य देवदेवेशं शङ्करं परया मुदा ॥ ५
नटेशस्यापि विधिना विधायानन्तवैभवात् । अभिषेकञ्च नैवेद्यं दीपानारोपयेद् घृतैः ॥ ६
दर्शयित्वा महादेवं गृहं प्राप्य सुनिर्मलः । उपोष्य तद्दिनं विद्वान् परेद्युररुणोदये ॥ ७
समुत्थाय शुचिर्भूत्वा ध्यात्वा देवं त्रियंबकम् । समाप्य नित्यकर्माणि शिवभक्ताञ्जितेन्द्रियान् ॥ ८

॥ அத அஷ்டாவிம்ஸோऽத்யாய: ॥

திருவாதிரை வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பதால் ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியின் அருள் ஏற்படுதல்

ஆர்த்ராவ்ரதஞ்ச வக்ஷ்யேऽஹம் ஸர்வகல்யாண காரணம் ।
ஆதித்யே சாபகே ருக்ஷம் ரௌத்ரம் யத்ப்ரதிதம் புவி ॥ 1

தத்தினே ப்ராதருத்தாய சுசிர்பூத்வா ஸமாஹித: ।
த்யாத்வா நடேசம் ஹ்ருதயே ஸமஸ்தாபத் ப்ரணாசகம் ॥ 2

பஹிர்க்ருஹாத்விநிர்கத்ய ஸ்நாத்வா சுத்தோதகே வரே ।
நித்யகர்மவிதாயாசு கத்வா சம்போர்வராலயம் ॥ 3

தத்ராபிஷேகம் விதினா விதாய பரமேசிது: । நானாவிதஞ்ச நைவேத்யம் விதாயானந்த வைபவாத் ॥ 4

ஆஜ்யைர் தீபான் ப்ருதூனத்ர ஸன்னிதௌ பரிகல்ப்ய ச । ப்ரணம்ய தேவதேவேசம் சங்கரம் பரயா முதா 5

நடேசஸ்யாபி விதினா விதாயானந்த வைபவாத் ।
அபிஷேகஞ்ச நைவேத்யம் தீபாநாரோபயேத் க்ருதை: ॥ 6

தர்சயித்வா மஹாதேவம் க்ருஹம் ப்ராப்ய ஸு நிர்மல: ।
உபோஷ்ய தத்தினம் வித்வான் பரேத்யுரருணோதயே ॥ 7

ஸமுத்தாய சுசிர்பூத்வா த்யாத்வா தேவம் த்ரியம்பகம் ।
ஸமாப்ய நித்யகர்மாணி சிவபக்தான் ஜிதேந்த்ரியான் ॥ 8

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே ! எல்லா மங்களத்திற்கும் காரணமான ஆர்த்ரா விரதத்தை நான் சொல்லுகிறேன். சூரியன் தனுர் ராசியில் இருக்கும்பொழுது ருத்ரனை தெய்வமாக உடைய திருவாதிரை நக்ஷத்திரம் என்று உலகில் பிரஸித்தமான (1) நல்ல நாளில் காலையில் எழுந்து சுத்தமாய் இருந்து கொண்டு எல்லா ஆபத்துக்களையும் நாசம் செய்கின்ற ஸ்ரீநடராஜமூர்த்தியை ஹ்ருதயத்தில் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் த்யானம் செய்து (2) வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு சிறந்த சுத்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நித்ய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய சிறந்த ஆலயத்திற்குச் சென்று (3) அங்கு ஸ்ரீ பகவானுக்கு முறைப்படி அபிஷேகத்தையும் பலவித நைவேத்தியங்களையும் மிக வினயத்துடன் செய்து (4) ஸந்நிதியில் நெய்களால் மிகுந்த ஜ்வாலையுடைய தீபங்களை ஏற்றி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ சங்கரரை நமஸ்கரித்து (5) பிறகு ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்திக்கும் விசேஷ வைபவங்களுடன் அபிஷேக நைவேத்தியங்களைச் செய்வித்து நெய்யினால் தீபங்களை ஏற்றி (6) ஸ்ரீ மகாதேவரை தரிசித்து மிகப் பரிசுத்தனாய் தன் வீடு சேர்ந்து அன்றையதினம் உபவாஸமிருந்து மறுதினம் அருணோதய வேளையில் (7) எழுந்து சுத்தி செய்துகொண்டு ஸ்ரீ முக்கண்ணரை தியானம் செய்து கொண்டு, நித்ய கர்மாக்களை முடித்துக்கொண்டு பிறகு இந்த்ரியஜயம் உள்ள சிவபக்தர்களுக்கு (8)

भोजयित्वा स्वयं पश्चाद्भुञ्जीयाच्छङ्कराज्ञया । एवं कुर्याद्व्रतं रौद्रे नक्षत्रे परमेश्वरम् ॥ ९
चरन्ति ये महात्मानो व्रतमेतच्छिवप्रियम् । तेषां भुक्तिश्च मुक्तिश्च करस्था नात्र संशयः ॥ १०
व्रतमेतदनुष्ठाय मुञ्जकेशो महामुनिः । नृत्तं विलोक्य देवस्य नटेशस्य महात्मनः ॥ ११
विधूतकिल्बिषो विप्रा जीवन्मुक्तो बभूवहि । पतञ्जलिर्महायोगी कार्कोटोऽपि महोरगः ॥ १२
व्रतं रौद्रविधानेन विधाय परया मुदा । विलोक्य देवदेवस्य नृत्तं नृत्तेश्वरस्य तौ ॥ १३
नित्यत्वमापतुर्विप्रा जन्ममृत्युविवर्जितम् । व्याघ्रपादो महान्योगी व्रतस्यास्यच वैभवात् ॥ १४
उपमन्युमृषिश्रेष्ठं लब्धवानात्मजं द्विजाः । नृत्तं विलोक्य देवस्य जीवन्मुक्तो बभूवहि ॥ १५
व्रतमेतदनुष्ठाय विपुलाख्यो द्विजोत्तमः । दिव्यं विमानमारुह्य सशरीरश्शिवप्रियः ॥ १६
गत्वा कैलासमचलं तत्र दृष्ट्वा महेश्वरम् । प्रणम्य परया भक्त्या पुनर्गत्वा निजं गृहम् ॥ १७
स्थित्वाऽत्र विपुलान् भोगान् भुक्त्वा भार्यासमन्वितः । पुनर्विमानमारोप्य देवर्षीणां गणैर्वृतः ॥ १८

போஜயித்வா ஸ்வயம் பச்சாத் புஞ்ஜீயாச்சங்கராக்ஞயா ।
ஏவம் குர்யாத் வ்ரதம் ரௌத்ரே நக்ஷத்ரே பரமேச்வரம் ॥ 9
சரந்தி யே மஹாத்மானோ வ்ரதமேதச்சிவப்ரியம் । தேஷாம் புக்திச்ச முக்திச்ச கரஸ்தா நாத்ர ஸம்சய: 10
வ்ரமேததனுஷ்டாய முஞ்ஜகேசோ மஹாமுனி: ।
ந்ருத்தம் விலோக்ய தேவஸ்ய நடேசஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 11
விதூதகில்பிஷோ விப்ரா ஜீவன்முக்தோ பபூவ ஹி ।
பதஞ்ஜலிர்மஹாயோகி கார்கோடோऽபி மஹோரக: ॥ 12
வ்ரதம் ரௌத்ரவிதானேன விதாய பரயா முதா ।
விலோக்ய தேவ தேவஸ்ய ந்ருத்தம் ந்ருத்தேச்வரஸ்ய தௌ ॥ 13
நித்யத்வமாபதுர்விப்ரா ஜன்மம்ருத்யுவிவர்ஜிதம் ।
வ்யாக்ரபாதோ மஹான்யோகீ வ்ரதஸ்யாஸ்யச வைபவாத் ॥ 14
உபமன்யும் ருஷிச்ச்ரேஷ்டம் லப்த்வானாத்மஜம் த்விஜா: ।
ந்ருத்தம் விலோக்ய தேவஸ்ய ஜீவன் முக்தோ பபூவ ஹி ॥ 15
வ்ரதமேததனுஷ்டாய விபுலாக்யோ த்விஜோத்தம: । திவ்யம் விமானமாருஹ்ய ஸ சரீரச்சிவப்ரிய: ॥ 16
கத்வா கைலாஸமசலம் தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹேச்வரம் ।
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா புனர்கத்வா நிஜம் க்ருஹம் ॥ 17
ஸ்தித்வாऽத்ர விபுலான் போகான் புக்த்வா பார்யா ஸமன்வித: ।
புனர்விமானமாரோப்ய தேவர்ஷிணும் கணைர்வ்ருத: ॥ 18

போஜனம் செய்வித்துப் பிறகு ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளைப்படி தான் சாப்பிடவேண்டும். எந்த மஹாத்மாக்கள் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் இவ்வாறாக ஸ்ரீ பரமேசுவரனை ஆராதனை செய்து ஸ்ரீபரமேசுவரனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள இந்த விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய கையில் போகம், மோக்ஷம் இவைகள் இருக்கிறதென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (10) ஓ முனிவர்களே! முஞ்சகேசர் என்ற ஓர் சிறந்த முனிவர் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து மஹாத்மாவான ஸ்ரீநடராஜருடைய நர்த்தனத்தை தரிசித்து (11) பாபங்கள் விலகியவராகி ஜீவன் முக்தராக ஆனார். மஹா யோகியான ஸ்ரீ பதஞ்சலி மஹரிஷியும் கார்க்கோடகன் என்ற மஹா ஸர்ப்பமும் (12) மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இந்த ஆர்த்ரா விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டித்து தேவாதி தேவரும், நர்த்தனத்திற்கு ஈசுவரருமான நடராஜருடைய திருக்கூத்தைத் தரிசித்து (13) அதனால் அவ்விருவர்களும் பிறப்பு, இறப்பு அற்ற மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள். ஓ முனிவர்களே! மேலும் மிக மஹிமை வாய்ந்த யோகியான ஸ்ரீ வ்யாக்ரபாத முனிவர் இந்த விரதத்தின் மகிமையால் (14) ஓ வேதவித்துக்களே! சிறந்த முனிவரான உபமன்யுவைப் பிள்ளையாக அடைந்தார். ஸ்ரீ நடராஜருடைய நர்த்தனத்தைக் கண்டதன் பேரில் ஜீவன் முக்தராக ஆனார். மேலும் விபுலர் என்ற சிறந்த பிராம்மணர் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து, (15) ஸ்ரீ பரமேசுவரரின் அன்பிற்கு உரியவராகி சரீரத்துடனேயே சிறந்த விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு கைலாசத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ மஹாதேவரைத் தரிசித்து (16) மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து மறுபடி தன் வீடு சேர்ந்து மனைவியுடன் இவ்வுலகில் சிறந்த போகங்களை அனுபவித்து (17) பிறகு திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு தேவகணங்களாலும், ரிஷிகணங்களாலும் சூழப்பட்டவராய் சிவலோகமடைந்து அங்கு ஸகல ஐச்வர்யத்துடன்

शिवलोकमनुप्राप्य सर्वैश्वर्य समन्वितः । स्थित्वाऽत्र विपुलान् भोगानन्ते सायुज्यमाप्तवान् ॥ १९
एवमेतद्व्रतं पुण्यमधिष्ठाय परे द्विजाः । वाञ्छितान्यपि लब्ध्वान्ते मोक्षमापुर्द्विजोत्तमाः ॥ २०
अस्मिन्रुद्रतिथौ शंभुः परमानन्दनिर्भरः । सर्वेषामपि रक्षार्थं करोत्यानन्दताण्डवम् ॥
तस्माद्व्रतमिदं पुण्यं व्रतानामुत्तमं द्विजाः ॥ २१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

सिन्धुसेनराज्ञः उमामहेश्वर व्रतानुष्ठानेन पुनाराज्यलाभः ॥

उमामहेश्वरं नाम व्रतं वक्ष्ये द्विजोत्तमाः । वृश्चिकं पूषणि प्राप्ते पूर्णमास्यामिदं व्रतम् ॥ १
अस्यां प्रातस्समुत्थाय शुचिर्भूत्वा समाहितः । स्नात्वा शुद्धजले नित्यकर्म सर्वं विधायच ॥ २

சிவலோகமனுப்ராப்ய ஸர்வைச்வர்ய ஸமன்வித: ।
ஸ்தித்வாऽத்ர விபுலான் போகானந்தே ஸாயுஜ்யமாப்தவான் ॥ 19
ஏவ மே தத்வ்ரதம் புண்யமதிஷ்டாய பரே த்விஜா: ।
வாஞ்சிதானபி லப்த்வாந்தே மோக்ஷமாபுர்த்விஜோத்தமா: ॥ 20
அஸ்மின் ருத்ரதிதௌ சம்பு: பரமானந்த நிர்பர: ।
ஸர்வேஷாமபி ரக்ஷார்த்தம் கரோத்யானந்த தாண்டவம் ॥
தஸ்மாத் வ்ரதமிதம் புண்யம் வ்ரதானாமுத்தமம் த்விஜா: ॥ 21

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டாவிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகோனத்ரிம்ஸோऽத்யாய: ॥

ஸிந்துஸேனன் என்ற அரசன் உமாமஹேச்வர விரதத்தை அனுஷ்டித்து மறுபடியும் இராஜ்யமடைதல்

உமாமஹேச்வரம் நாம வ்ரதம் வக்ஷ்யே த்விஜோத்தமா: ।
விருச்சிகம் பூஷணி ப்ராப்தே பூர்ணமாஸ்யாமிதம் வ்ரதம் ॥ 1
அஸ்யாம் ப்ராதஸ்ஸமுத்தாய சுசிர்பூத்வா ஸமாஹித: ।
ஸ்நாத்வா சுத்தஜலே நித்யகர்ம ஸர்வம் விதாய ச ॥ 2

கூடியவராகி பலகாலம் இருந்து (18) அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தார். ஓ முனிவர்களே! இன்னும் பலர் இவ்விதமாக இப்புண்ணிய விரதத்தை அனுஷ்டித்து (19) வேண்டிய வரங்களை (அபீஷ்டங்களை)ப் பெற்று முடிவில் மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். இந்த திருவாதிரை தினத்தில் ஸ்ரீ சம்புவானவர் பரமானந்தத்தால் நிரம்பியவராகி (20) யாவரையும் ரக்ஷிப்பதற்காக ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார். ஆகையால் இப்புண்ணிய விரதமானது மற்ற எல்லா விரதங்களிலும் மிகச் சிறந்தது. (21)

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! உமாமகேச்வர விரதம் என்பதைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஸூரியன் விருச்சிக ராசியில் (அதாவது கார்த்திகை மாதத்தில்) இருக்கும்பொழுது உள்ள பௌர்ணமியில் இந்த விரதமானது அனுஷ்டிக்கத் தக்கது. (1) இந்த தினத்தில் காலையில் எழுந்து, சுத்தனாய் இருந்து, பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நித்ய கர்மங்கள் யாவற்றையும் முடித்துக்

सौवर्णं राजतं वाथ द्रव्यलोभविवर्जितः । विग्रहं देवदेवस्य विधायोमामहेश्वरम् ॥ ३
पूजयेद्भक्तिसंयुक्तः पूजाद्रव्यैरनेककैः । नैवेद्यं विविधं दद्यान्निजवित्तानुसारतः ॥ ४
प्रणम्य प्रार्थयित्वाऽथ व्रजेद्देवालयं प्रति । तत्राभिषेकं मतिमान् कारयेत्परमेशितुः ॥ ५
पञ्चामृतादिभिर्दिव्यैर्नैवेद्यञ्च समर्पयेत् । निवेदयित्वा तांबूलमुपचारांश्च कारयेत् ॥ ६
प्रणम्य प्रार्थयित्वाऽथ गृहं यायात् स्वकं सुधीः । दत्वा दानञ्च भक्तेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो यथाबलम् ॥ ७
भुञ्ज्याद्भक्तैरेकवारमद्यात् स्वादुफलानिवा । पिष्टं वा तण्डुलोद्भूत मपूपं वा शिवप्रियैः ॥ ८
अद्यात्सहैव मतिमानव्रतघ्नतया द्विजाः । नियमेनास्य महात्म्यं शृणुयात्तदनन्तरम् ॥ ९
भक्ताय कस्मै प्रतिमां दद्यात्तां शिवयोगिने । एवमागममार्गेण ये चरन्ति व्रतं महत् ॥ १०
तेषामत्रातिसुलभा लक्ष्मीर्मुक्तिः परत्र च । एतद्व्रतमनुष्ठाय तृणबिन्दुर्महामुनिः ॥ ११
अचक्षुः प्राप परमं चक्षुः फुल्लाब्जसन्निभम् । विधवापि धवं प्राप्य काचित्पुत्रमवाप सा ॥ १२
प्रापान्ते शिवलोकञ्च व्रतस्यास्य प्रभावतः । विष्णुः कृष्णावतारेऽसौ व्रतमेतच्छिवप्रियम् ॥ १३

ஸௌவர்ணம் ராஜதம்வாத த்ரவ்யலோப விவர்ஜித: ।
விக்ரஹம் தேவதேவஸ்ய விதாயோமாமஹேச்வரம் ।। 3
பூஜயேத்பக்திஸம்யுக்த: பூஜாத்ரவ்யைரனேககை: । நைவேத்யம் விவிதம் தத்யான் நிஜவித்தானுஸாரத:
ப்ரணம்ய ப்ரார்தயித்வாSத வ்ரஜேத்தேவாலயம் ப்ரதி ।
தத்ராபிஷேகம் மதிமான் காரயேத் பரமேசிது: ।। 5
பஞ்சாம்ருதாதிபிர்திவ்யைர் நைவேத்யஞ்ச ஸமர்பயேத் । நிவேதயித்வா தாம்பூலமுபசாரம் சகாரயேத் ।। 6
ப்ரணம்ய ப்ரார்தயித்வாSத க்ருஹம் யாயாத்ஸ்வகம் ஸுதீ: ।
தத்வா தானஞ்ச பக்தேப்யோ ப்ராம்ஹணேப்யோ யதாபலம் ।। 7
புஞ்ஜ்யாத்பக்தைரேகவாரமத்யாத் ஸ்வாதுபலானி வா ।
பிஷ்டம் வா தண்டுலோத்பூதமபூபம் வா சிவப்ரியை: ।। 8
அத்யாத்ஸஹைவ மதிமானவ்ரதக்னதயா த்விஜா: । நியமேனுஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ச்ருணுயாத்ததநந்தரம்
பக்தாய கஸ்மை ப்ரதிமாம் தத்யாத்தாம் சிவயோகினே ।
ஏவமாகமமார்கேண யே சரந்தி வ்ரதம் மஹத் ।। 10
தேஷாமத்ராதிஸுலபா லக்ஷ்மீர்முக்தி: பரத்ரச । ஏதத்வ்ரதமனுஷ்டாய த்ருணபிந்துர்மஹாமுனி: ।। 11
அசக்ஷு: ப்ராப பரமம் சக்ஷு: புல்லாப்ஜ ஸன்னிபம் । விதவாபி தவம் ப்ராப்ய காசித் புத்ரமவாப ஸா 12
ப்ராபாந்தே சிவலோகஞ்ச வ்ரதஸ்யாஸ்ய ப்ரபாவத: ।
விஷ்ணு: க்ருஷ்ணவதாரேSஸௌ வ்ரதமேதச்சிவப்ரியம் ।। 13

கொண்டு (2) திரவிய லோபம் இன்றி தங்கத்திஞலோ, வெள்ளியிஞலோ ஸ்ரீ தேவாதி தேவஞன ஸ்ரீ உமா மகேச்வரருடைய பிரதிமையைச் செய்து அநேகம் பூஜா திரவியங்களுடன்கூட ஸ்ரீ பார்வதியோடு கூடிய பரமேசுவரரைப் பூஜை செய்து தனது பண வஸதிக்குத் தக்கபடி பல நைவேத்யங்களைச் செய்து (4) நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தனை செய்து பிறகு தேவாலயத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு சிறந்த பஞ்சாமிர்தம் முதலிய திரவ்யங்களால் அபிஷேகமும், நைவேத்யமும் செய்து தாம்பூலம் அளித்து பல உபசாரங்களையும் செய்யவேண்டும். (6) பிறகு ஸ்ரீ உமாமஹேச்வரரை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தனை செய்து நல்ல புத்தி உடையவஞகி தனது வீட்டை அடைந்து தனது சக்திக்கு ஏற்றபடி சிவபக்தர்களான பிராம்மணர்களுக்கு தானங்கள் கொடுத்து (7) பிறகு சிவபக்தர்களுடன் ஒரே வேளை உண்ணவும். அல்லது ருசியுள்ள கனி வர்க்கங்களையோ (அரிசியால் உண்டாக்கப்பட்ட) மாவையோ அல்லது அப்பம் இவைகளையோ சிவ பக்தர்களுடன் கூட புத்திசாலித்தனமாய் விரதத்திற்குக் கெடுதி ஏற்படாது இருக்கும்படி சாப்பிடவேண்டும். அதன் பிறகு இந்த விரதத்தின் மகிமையை நியமத்துடன் சிரவணம் செய்ய வேண்டும். (9) அந்த உமா மஹேச்வரப் பிரதிமையை சிவயோகியாகிய ஓர் பக்தருக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும். இவ்விதம் சாஸ்திர முறைப்படி எவர்கள் இப்பெரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிருர்களோ (10) அவர்களுக்கு இவ்வுலகில் ஸம்பத்துக்கள் அதி ஸுலபமாக கைகூடி வரும். மறுமையிலும் மோக்ஷம் அடைவார்கள். கண்ணில்லாத "திரணபிந்து" என்ற சிறந்த முனிவர் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதஞல் மலர்ந்த தாமரைக்கு ஒப்பான கண்களை அடைந்தார். மேலும் ஓர் ஸ்திரீயானவள் இவ்விரதத்தின் மஹிமையால் இறந்துபோன தன் கணவன் பிழைத்து ஓர் பிள்ளையைப் பெற்று முடிவில் சிவலோகம்

अनुष्ठायाप सन्तोषाद्भार्यया बहुपुत्रकान् । गायत्रीमपि सावित्रीं पुरा पङ्कजसंभवः ॥ १४
लब्धवान् परया प्रीत्या व्रतस्यास्य प्रभावतः । जयन्तं लब्धवानिन्द्रः पुत्रमेतत्प्रभावतः ॥ १५
वसिष्ठोऽप्यग्निहोत्रार्थं कामधेनुमवाप्तवान् । शतानन्दमृषिश्रेष्ठं गौतमोऽपि महामुनिः ॥ १६
आत्मजं प्राप्तवानेतच्चरित्वा व्रतमद्भुतम् । व्रतमेतदनुष्ठाय जनकोऽपि महीपतिः ॥ १७
सुषुवे जानकीं सीतां साक्षाल्लक्ष्मीं द्विजोत्तमाः । व्रतमेतदनुष्ठाय चित्राङ्गोऽपि महीपतिः ॥ १८
स्वर्गलोकं समासाद्य देवेन्द्रेणापि पूजितः । ऊर्वश्या क्रीडयित्वाऽत्र सर्वावयवशोभया ॥ १९
कल्पद्रुमं गृहीत्वाऽथ पुनर्भूलोकमाप्य च । स्थित्वाऽत्र सुचिरं कालं पुत्रानुत्पाद्य पण्डितान् ॥ २०
पट्टबन्धं विधायास्य सुमुहूर्ते द्विजैस्सह । आरुह्य मणिशोभाढ्यं विमानं काञ्चनं द्विजाः ॥ २१
श्रीमत्कैलासमचलं गत्वाऽत्र निवसञ्चिरम् । पश्चाच्च प्राप्तवान्मोक्षं परस्य ब्रह्मणो द्विजाः ॥ २२
सुधर्माख्यः पुरा विप्रश्शास्त्रार्थज्ञानवर्जितः । नायाति शास्त्रमभ्यस्तमपि मन्दधियोऽस्य च ॥ २३

அனுஷ்டாயாப ஸந்தோஷாத் பார்யயா பஹுபுத்ரகான் |
காயத்ரீமபி ஸாவித்ரீம் புரா பங்கஜஸம்பவ: || 14
லப்தவான் பரயா ப்ரீத்யா வ்ரதஸ்யாஸ்ய ப்ரபாவத: |
ஜயந்தம் லப்தவாநிந்த்ர: புத்ரமேதத்ப்ரபாவத: || 15
வஸிஷ்டோऽப்யக்னிஹோத்ரார்தம் காமதேனுமவாப்தவான் |
சதானந்தம் ருஷிச்ரேஷ்டம் கௌதமோऽபி மஹாமுனி: || 16
ஆத்மஜம் ப்ராப்தவானேதச்சரித்வா வ்ரதமத்புதம்| வ்ரதமேததனுஷ்டாய ஜனகோऽபி மஹீபதி: || 17
ஸுஷுவே ஜானகீம் ஸீதாம் ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீம் த்விஜோத்தமா:
வ்ரதமேததனுஷ்டாய சித்ராங்கோऽபி மஹீபதி: || 18
ஸ்வர்கலோகம் ஸமாஸாத்ய தேவேந்த்ரேணாபி பூஜித: |
ஊர்வச்யா க்ரீடயித்வாऽத்ர ஸர்வாவயவசோபயா || 19
கல்பத்ருமம் க்ருஹித்வாऽத புனர்பூலோகமாப்ய ச |
ஸ்தித்வாऽத்ர ஸுசிரம் காலம் புத்ரானுத்பாத்ய பண்டிதான் || 20
பட்டபந்தம் விதாயாஸ்ய ஸு முகூர்தே த்விஜைஸ்ஸஹ |
ஆருஹ்ய மணிசோபாட்யம் விமானம் காஞ்சனம் த்விஜா: || 21
ஸ்ரீமத்கைலாஸமசலம் கத்வாऽத்ர நிவஸஞ்சிரம் |
பச்சாச்ச ப்ராப்தவான் மோக்ஷம் பரஸ்ய ப்ரும்ஹணோ த்விஜா: || 22
ஸுதர்மாக்ய: புரா விப்ரச்சாஸ்த்ரார்தக்ஞானவர்ஜித: |
நாயாதி சாஸ்த்ரமப்யஸ்தமபி மந்ததியோऽஸ்ய ச || 23

அடைந்தாள். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் கிருஷ்ணவதாரத்தில் ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு மிகப் பிரியமுள்ளதான (13) இந்த விரதத்தை தன் மனைவியோடு ஸந்தோஷத்துடன் அனுஷ்டித்து அதனால் பல பிள்ளைகளை அடைந்தார். முன்பு பிரம்மதேவனும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதன் மஹிமையால் காயத்ரி, ஸாவித்திரி இவ்விருவர்களையும் மனைவியாக அடைந்தார். இந்திரனும் இவ்விரதத்தின் மஹிமையால் ஜயந்தனைப் பிள்ளையாக அடைந்தான். (15) வஸிஷ்டரும் இவ்விரதத்தால் அக்னிஹோத்திரம் செய்வதற்காக காமதேனுவை அடைந்தார். சிறந்த கௌதம முனிவரும் அற்புதமான இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் ரிஷிகளுள் சிறந்த "சதானந்தரை" புத்திரனாக அடைந்தார். ஓ பிராமணோத்தமர்களே! ஜனக மஹாராஜன் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியாகிய ஸீதை என்ற ஜானகி (பூமியில் கலப்பையின் ஸ்பரிசத்தால் கிடைத்த தேவி)யைப் பெண்ணாக அடைந்தார். சித்ராங்கன் என்னும் அரசனும் இவ் விரதத்தை அனுஷ்டித்து (18) ஸொர்க்க லோகம் சென்று அங்கு தேவேந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டு எல்லா அவயவங்களும் அழகாய் அமையப் பெற்ற ஊர்வசியுடன் க்ரீடித்து (19) கற்பக வ்ருக்ஷத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பூலோகத்திற்கு வந்து பலகாலம் வஸித்து, வித்வான்களான பல பிள்ளைகளைப் பெற்று (20) பிறகு நல்ல முகூர்த்தத்தில் வேதியர்களோடு கூட தன் பிள்ளைக்குப் பட்டங் கட்டிவிட்டு பல ரத்தினங்களின் சோபையால் பிரகாசிக்கும் தங்க விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு (21) ஸ்ரீ கைலாஸ மலைக்குச் சென்று அங்கு வெகுகாலமிருந்து ஓ முனிவர்களே! பிறகு பரப்ரம்மத்தின் மோக்ஷப் பதவியை அடைந்தான். (22) பூர்வத்தில் ஸுதர்மன் என்ற ஓர் பிராம்

हसन्ति तमिमं केचिन्मन्दबुद्धिरितीर्षया । तदा व्रतमिदं दिव्यमुमामाहेश्वरं परम् ॥ २४
चचार विधिना विप्रो भक्तियुक्तेन चेतसा । तदा सरस्वती शुद्धा सर्वविद्यास्वरूपिणी ॥ २५
उमायाः कृपया नित्यं चकारास्यास्यमध्यगा । तदानीमेव शास्त्रार्थास्सर्वेऽप्यस्यास्फुरद् द्विजाः ॥ २६
यथाऽस्य शास्त्रं स्फुरति न तथाऽन्यस्य भूसुराः । राजा तदैनमाहूय दानं बहुधनं ददौ ॥ २७
तदास्यावनतास्सर्वे जना विद्याप्रभावतः । विद्यादानं चकारायं बहूनाञ्च द्विजन्मनाम् ॥ २८
पुत्रान्विनीतानुत्पाद्य सर्वशास्त्रार्थकोविदान् । प्राप्यान्ते शिवलोकञ्च विमानेनातिराजता ॥ २९
तत्र गाणाधिपत्यञ्च लब्धवानीश्वराज्ञया । सिन्धुसेनो महीपालश्शत्रुणा द्रावितो युधि ॥ ३०
मुक्त्वा स्वनगरं भीतो भार्यया प्रापवै वनम् । तत्रावसच्चिरं कालं कन्दमूलफलाशनः ॥ ३१
अगस्त्यं तपतां श्रेष्ठं ददर्शात्र समागतम् । प्रणम्य तं स्ववृत्तान्तमुक्तवान्प्रश्रयान्वितः ॥ ३२
तदा व्रतमिदं प्राह तस्मै स मुनिपुङ्गवः । चचार भार्यया साकं व्रतमेतदनुत्तमम् ॥ ३३

ஹஸந்திதமிமம் கேசின்மந்தபுத்திரிதீர்ஷயா | ததா வ்ரதமிதம் திவ்யமுமாமாஹேச்வரம் பரம் || 24
சசார விதினா விப்ரோ பக்தியுக்தேன சேதஸா | ததா ஸரஸ்வதீ சுத்தா ஸர்வவித்யா ஸ்வரூபிணீ || 25

உமாயா: க்ருபயா நித்யம் சகாராஸ்யாஸ்யமத்யகா |
ததானீமேவ சாஸ்த்ரார்தாஸ்ஸர்வேப்யஸ்யாஸ்புரத் த்விஜா: || 26

யதாऽஸ்ய சாஸ்த்ரம் ஸ்புரதி ந ததாऽன்யஸ்ய பூஸுரா: |
ராஜா ததைனமாஹூய தானம் பஹுதனம் ததௌ || 27

ததாஸ்யாவநதாஸ்ஸர்வே ஜனா வித்யா ப்ரபாவத: | வித்யாதானம் சகாராயம் பஹூநாஞ்ச த்விஜன்மனாம்

புத்ரான்வினீதானுத்பாத்ய ஸர்வசாஸ்த்ரார்த கோவிதான் |
ப்ராப்யாந்தே சிவலோகஞ்ச விமானேனாதிராஜதா || 29

தத்ர காணாதிபத்யஞ்ச லப்தவானீச்வராக்ஞயா | ஸிந்துஸேனோ மஹீபாலச்சத்ருணாத்ராவிதோயுதி || 30
முக்த்வா ஸ்வநகரம் பீதோ பார்யயா ப்ராப வை வனம் | தத்ராவ ஸச்சிரம் காலம் கந்தமூலபலாசன: || 31

அகஸ்த்யம் தபதாம் ச்ரேஷ்டம் ததர்சாத்ர ஸமாகதம் |
ப்ரணம்ய தம் ஸ்வ வ்ருத்தாந்த முக்தவான் ப்ரச்ரயான்வித: || 32

ததா வ்ரதமிதம் ப்ராஹ தஸ்மை ஸ முனிபுங்கவ: | சசார பார்யயா ஸாகம் வ்ரதமேததனுத்தமம் || 33

மணன் சிறிதும் சாஸ்திரங்களின் பொருள் ஞானமில்லாதவனாய் இருந்தான். மந்த புத்தியுள்ள இவன் எவ்வளவு படித்தபோதிலும் கல்வி அவன் அறிவிற்கு எட்டவில்லை, பலபேர் அவனை வெறுப்பினால் மந்த புத்திக்காரன் என்று பரிகஸித்தார்கள். அப்போது அந்தப் பிராம்மணன் பக்தியுள்ள மனதுடன் கூடியவனாகி சிறந்த இந்த உமா மஹேச்வர விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டித்தான். அப்பொழுது ஸர்வ வித்யா ஸ்வரூபிணியானவளும் மிகப் பரிசுத்தமுள்ளவளுமான ஸரஸ்வதி தேவியானவள் (25) ஸ்ரீ பார்வதி தேவியின் அருளால் எப்பொழுதும் அவனுடைய நாக்கின் நடுவில் இருந்துகொண்டு அருள் செய்து வந்தாள். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுதே அவனுக்கு எல்லா சாஸ்திரார்த்தங்களும் நன்கு விளங்கலாயின. (26) இவனுக்கு எவ்விதம் சாஸ்திரங்கள் விளங்குகிறதோ அவ்விதம் மற்ற எவருக்கும் விளங்குவதில்லை. அப்பொழுது அரசன் அவனை அழைத்து அவனுக்கு ஏராளமான தனத்தைக் கொடுத்தான். (27) அப்பொழுது அவன் கல்வியின் மகிமையால் யாவராலும் வணங்கப் பெற்றான். பிறகு அவன் பல பிராமணர்களுக்கு வித்தியாப்பியாஸம் செய்வித்தான். (28) மேலும் அவன் ஸகல சாஸ்திரார்த்தங்களிலும், திறமையுள்ளவர்களும் வணக்கமுள்ளவர்களுமான பல பிள்ளைகளை அடைந்து முடிவில் மிகவும் அழகிய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு (29) சிவாக்ஞையால் ஓர் கணாதிபதியானான். மேலும் ஸிந்துஸேனன் என்ற அரசன் யுத்தத்தில் சத்ருக்களால் துரத்தப்பட்டு (30) தனது நகரத்தை விட்டு பயத்தினால் மனைவியுடன் வெளியேறி காட்டிற்குச் சென்று அங்கு கிழங்கு காய்கனிகளைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு வெகு காலம் வஸித்துவந்தான். (31) அங்கு தபஸ்விகளில் சிறந்த அகஸ்திய முனிவர் வருவதைப் பார்த்து அவரை நமஸ்கரித்து மிக வணக்கத்துடன் அவரிடம் தனது விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னான். (32) அப்பொழுது அகஸ்திய முனிவர் அவனுக்கு இந்த மஹாவிரதத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். அவனும் தன் மனைவியுடன் கூட மிகச் சிறந்த இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்தான். (33) ஓ முனிவர்களே!

अनुष्ठिते व्रते तस्मिन् समाप्ते गुह्यकेश्वरः । कुबेरोऽप्याययावत्र शिवस्याज्ञावशात् द्विजाः ॥ ३४
त्वद्राज्ये त्वां पुनस्स्थाप्य पट्टबन्धं विधाय च । निहत्य शत्रून् सकलान् पुनर्गच्छामि मत्पदम् ॥ ३५
शिवाज्ञयाहमधुना चागतोऽत्र महीपते । इत्युक्त्वैनं समाहूय चतुरङ्गबलैस्सह ॥ ३६
गजस्कन्धं समारोप्य भार्यया पट्टभद्रया । रिपुमुच्चाटयित्वाशु नगरादस्य संमतात् ॥ ३७
पट्टबन्धं चकारास्य राज्ञोऽयं गुह्यकेश्वरः । दत्वा धनानि भूरीणि चोक्त्वा संभाषणं मिथः ॥ ३८
स्वपदं प्राप परया प्रीत्यास्यानुमतो द्विजाः । चिरकालमयं राजा भुक्त्वा भोगान्यथेच्छया ॥ ३९
कैलासगिरिमासाद्य मोक्षञ्च प्राप्तवान्मुदा । व्रतमेतच्चरित्वाऽन्ये बहवस्सन्ति मानुषाः ॥ ४०
वाञ्छितान्यपि लब्ध्वान्ते मोक्षमापुर्द्विजोत्तमाः । माहात्म्यं ये व्रतस्यास्य शृण्वन्ति च पठन्ति च ॥
ते भुक्त्वा भोगमखिलं यान्ति ते च परां गतिम् ॥ ४१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

அனுஷ்டிதே வ்ரதே தஸ்மின் ஸமாப்தே குஹ்யகேச்வர: ।
குபேரோ(அ)ப்யாயயாவத்ர சிவஸ்யாக்ஞாவசாத் த்விஜா: ॥ 34
த்வத்ராஜ்யே த்வாம் புனஸ்தாப்ய பட்டபந்தம் விதாய ச ।
நிஹத்ய சத்ரூன் ஸகலான் புனர்கச்சாமி மத்பதம் ॥ 35
சிவாக்ஞயா(அ)ஹமதுனா சாகதோ(அ)த்ர மஹீபதே । இத்யுக்த்வைனம் ஸமாஹூய சதுரங்கபலைஸ்ஸஹ ॥ 36
கஜஸ்கந்தம் ஸமாரோப்ய பார்யயா பட்டபத்ரயா । ரிபுமுச்சாடயித்வாசு நகராதஸ்ய ஸம்மதாத் ॥ 37
பட்டபந்தம் சகாராஸ்ய ராக்ஞோ(அ)யம் குஹ்யகேச்வர: ।
தத்வா தனானி பூரீணி சோக்த்வா ஸம்பாஷணம் மித: ॥ 38
ஸ்வபதம் ப்ராப பரயா ப்ரீத்யாஸ்யானுமதோ த்விஜா: ।
சிரகாலமயம் ராஜா புக்த்வா போகான் யதேச்சயா ॥ 39
கைலாஸகிரிமாஸாத்ய மோக்ஷஞ்ச ப்ராப்தவான் முதா ।
வ்ரதமேதச்சரித்வா(அ)ன்யே பஹவஸ்ஸந்தி மானுஷா: ॥ 40
வாஞ்சிதான்யபி லப்த்வாந்தே மோக்ஷமாபுர் த்விஜோத்தமா: ।
மாஹாத்ம்யம் யே வ்ரதஸ்யாஸ்ய ச்ருண்வந்தி ச படந்தி ச ॥
தே புக்த்வா போகமகிலம் யாந்தி தே ச பராம் கதிம் ॥ 41

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோனத்ரிம்சோ(அ)த்யாய: ॥

அவ்வாறு விரதமானது அனுஷ்டித்து முடிந்தவுடன் குஹ்யகர்களுக்கு அரசனான குபேரன் ஸ்ரீ சிவாக்ஞையின் பேரில் இங்கு வந்து "ஓ அரசனே! (34) நான் இப்பொழுது உன்னுடைய சத்ருக்களை எல்லாம் நாசம் செய்துவிட்டு உன்னுடைய ராஜ்யத்தில் மறுபடி உன்னை நிலைநிறுத்தி பட்டாபிஷேகம் செய்து திரும்பிப் போகும்படி ஸ்ரீ பரமேசுவரன் கட்டளையிட்டபடி நான் இங்கு வந்துள்ளேன்" என்று சொல்லி அவனைக் கூப்பிட்டு பட்டமகிஷியோடுகூட யானையின்மேல் அமரச் செய்து சதுரங்க சைன்யங்களோடு சென்று சத்ருக்களை அவனுக்குச் சொந்தமான நகரத்திலிருந்து சீக்கிரத்தில் விரட்டி (37) இந்த அரசனுக்குப் பட்டம் கட்டி குபேரன் அவனுக்கு மிகுந்த தனங்களையும் கொடுத்து ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு (38) அரசனால் வெகுமதிக்கப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மோக்ஷமடைந்தான். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! இன்னும் அநேகம் மனிதர்கள் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து (40) வேண்டிய விருப்பங்களை அடைந்து முடிவில் மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! எவர்கள் இந்த விரதத்தின் மகிமையைக் கேட்கின்றார்களோ, அல்லது படிக்கின்றார்களோ அவர்கள் இப்படியே எல்லாப் போகங்களை அனுபவித்து மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (41)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रिंशोऽध्यायः ॥

चतुर्विध शिवरात्रि निरूपणम् ।

शिवरात्रिव्रतं वक्ष्ये सर्वकल्याणकारणम् । चतुर्विधमिदं विप्रा नित्यमासादिभेदतः ॥ १
चतुर्ष्वपि शिवं यामेष्वर्चयेन्निशि सर्वदा । नित्यं नित्येति विख्याता शिवरात्रिरियं द्विजाः ॥ २
सोमवारेण संयुक्ते दर्शे मासेषु केषुचित् । शिवरात्रिरियं ख्याता योगजेति महाशुभा ॥ ३
मासेमासे द्वितीया या कृष्णपक्षचतुर्दशी । सा मासशिवरात्रीस्यात्साक्षान्मोक्षप्रदायिनी ॥ ४
तृतीया माघमासे या प्रथमा शुक्लपक्षगा । तदारभ्यैकभुक्तेन यावत्कृष्णात्रयोदशी ॥ ५
सङ्कल्प्य नियमेनैव स्थित्वा नित्यं समाहितः । परेद्युः प्रातरुत्थाय चतुर्दश्यां महेश्वरम् ॥ ६
अनन्तगुणकल्याणमपरिच्छिन्नवैभवम् । ज्वालामालासहस्राढ्यं महालिङ्गाकृतिं शिवम् ॥ ७
हृत्पद्ममध्यगं ध्यात्वा स्नात्वा पयसि निर्मले । अर्चयेल्लिङ्गमीशस्य रात्रौ यामेषु भूसुराः ॥ ८
शिवरात्रिरियं माघप्रथमादिरितीरिता । तुरीयामपि वक्ष्येऽहं शिवरात्रिं महीसुराः ॥ ९

॥ அத த்ரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

நான்குவித சிவராத்ரியைபற்றிக் கூறுவது

சிவராத்ரி வ்ரதம் வக்ஷ்யே ஸர்வகல்யாண காரணம் | சதுர்விதமிதம் விப்ரா நித்யமாஸாதி பேதத: || 1
சதுர்ஷ்வபி சிவம் யாமேஷ்வர்சயேந்நிசி ஸர்வதா | நித்யம் நித்யேதி விக்யாதா சிவராத்ரிரியம் த்விஜா: 2
ஸோமவாரேண ஸம்யுக்தே தர்சே மாஸேஷு கேஷுசித் |
சிவராத்ரிரியம் க்யாதா யோகஜேதி மஹாசுபா || 3
மாஸே மாஸே த்விதீயா யா க்ருஷ்ணபக்ஷ சதுர்தசீ |
ஸா மாஸசிவராத்ரீஸ்யாத் ஸாக்ஷான்மோக்ஷப்ரதாயினீ || 4
த்ருதீயா மாகமாஸே யா ப்ரதமா சுக்லபக்ஷகா | ததாரப்யைகபுக்தேன யாவத் க்ருஷ்ண த்ரயோதசீ || 5
ஸங்கல்ப்ய நியமேனைவ ஸ்தித்வா நித்யம் ஸமாஹித: |
பரேத்யு: ப்ராதருத்தாய சதுர்தச்யாம் மஹேச்வரம் || 6
அனந்தகுணகல்யாண மபரிச்சின்ன வைபவம் | ஜ்வாலாமாலா ஸஹஸ்ராட்யம் மஹாலிங்காக்ருதிம் சிவம் 7
ஹ்ருத்பத்மமத்யகம் த்யாத்வா ஸ்நாத்வா பயஸி நிர்மலே |
அர்சயேல்லிங்கமீசஸ்ய ராத்ரௌ யாமேஷு பூஸுரா: || 8
சிவராத்ரிரியம் மாகப்ரதமாதிரிதீரிதா | துரீயாமபி வக்ஷ்யேऽஹம் சிவராத்ரிம் மஹீஸுரா: || 9

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! ஸகல மங்களங்களையும் அளிக்கும் சிவராத்திரி விரதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அது நித்ய சிவராத்ரி, மாஸ சிவராத்ரி முதலிய நான்கு வகைப்படும். (1) தினந்தோறும் இரவில் நான்கு யாமங்களிலும் இடைவிடாமல் ஸ்ரீ பரமேசுவரனை பூஜிப்பது நித்ய சிவராத்திரி எனப்படும். (2) சில மாதங்களில் ஸோமவாரத்தோடு அமாவாஸையும் சேர்ந்து வந்தால் அது மங்களத்தைக் கொடுக்கும். ''யோகஜமான சிவராத்திரி'' எனச் சொல்லப்படும். (3) ஒவ்வொரு மாதத்திலும் கிருஷ்ண பட்ச சதுர்த்தசியில் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதும் பிரத்யட்சமாய் மோக்ஷத்தை அளிப்பதும் மாத சிவராத்திரி எனச் சொல்லப்படுவதுமான சிவராத்திரி இரண்டாவதாகும். (4) மாக மாதத்தில் சுக்ல பட்ச பிரதமை முதல் திரயோதசி வரை ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு நாள்தோறும் ஒரே தடவை சாப்பிட்டு, இந்திரிய ஜயம் உள்ளவனாய் நியமத்துடன் இருந்து வந்து மறுநாளாகிய சதுர்த்தசி தினத்தில் காலையில் எழுந்து (6) அளவற்ற கல்யாண குணங்களையுடையவரும், அளவுக்கு அடங்காத ஐச்வர்யங்களை உடையவரும், ஆயிரக் கணக்கான ஜ்வலிக்கின்ற மாலைகளால் பிரகாசிக்கின்றவரும், மகாலிங்கத்தின் உருவத்தை உடையவருமான ஸ்ரீ பரமேசுவரனை (7) ஹ்ருதய கமலத்தின் நடுவில் விளங்குகிறவராய் தியானம் செய்து பிறகு பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து இரவில் நான்கு ஜாமங்களிலும் ஸ்ரீ பரமேசுவர லிங்கத்தை பூஜை செய்வதானது (8) 'மாகப் பிரதமாதி சிவராத்திரி' எனப்படும். இது மூன்றுவதாகும். ஓ முனி

माघकृष्णचतुर्दश्यां प्रातरुत्थाय शङ्करम् । ध्यात्वा हृदब्जनिलये स्नात्वा शुद्धोदके शुचिः ॥ १०
नित्यकर्म विधायाथ रात्रौ यामेषु शङ्करम् । अर्चयेल्लिङ्गमध्यस्थं मुक्त्वा निद्रां विधानतः ॥ ११
एवं चतुर्विधा प्रोक्ता शिवरात्री शिवप्रिया । एतद्रात्रिषु शुद्धात्मा निर्निद्रश्शिवमर्चयेत् ॥ १२
स्नात्वा परेद्युस्सर्वाणि कर्माण्यपि विधाय च । शिवभक्तैश्च सहितो भुञ्जीयादशनं शुचिः ॥ १३
चतसृष्वपि विप्रेन्द्रा शिवरात्रिश्चरेत्तु यः । एकां द्वेवाथ तिस्रोवा चतस्रोवा यथाबलम् ॥ १४
तस्य पुण्यं मया वक्तुं न शक्यं कल्पकोटिभिः । इह भुक्त्वा चिरं कालं भोगान् स्वेच्छानुसारतः ॥ १५
अन्ते च मोक्षं यातीति किमाश्चर्यं द्विजोत्तमाः । विष्णुरेतद्व्रतं पूर्वमनुष्ठाय विधानतः ॥ १६
विष्णुत्वं लब्धवान्विप्रा महादेवप्रसादतः । प्राप्तवान् सर्वस्रष्टृत्वं ब्रह्माप्यस्य प्रसादतः ॥ १७
चरित्वैतद्व्रतं पूर्वमिन्द्रोऽपीन्द्रत्वमाप्तवान् । गाणाधिपत्यं संप्राप्ता देवाः केचिदनुष्ठिताः ॥ १८

மாகக்ருஷ்ணசதுர்தச்யாம் ப்ராதருத்தாய சங்கரம் |
த்யாத்வா ஹ்ருதப்ஜநிலயே ஸ்நாத்வா சுத்தோதகே சுசி: || 10
நித்யகர்ம விதாயாத ராத்ரௌ யாமேஷு சங்கரம் | அர்சயேலிங்கமத்யஸ்தம் முக்த்வா நித்ராம் விதானத: 11
ஏவம் சதுர்விதா ப்ரோக்தா சிவராத்ரீ சிவப்ரியா | ஏதத்ராத்ரிஷு சுத்தாத்மாநிர்நித்ரச்சிவமர்சயேத் || 12
ஸ்நாத்வா பரேத்யுஸ்ஸர்வாணி கர்மாண்யபி விதாய ச |
சிவபக்தைச்ச ஸஹிதோ புஞ்ஜீயாதசனம் சுசி: || 13
சதஸ்ருஷ்வபி விப்ரேந்த்ராச்சிவராத்ரிஞ்சரேத்து ய: |
ஏகாம் த்வேவாத திஸ்ரோவா சதஸ்ரோவா யதாபலம் || 14
தஸ்ய புண்யம் மயா வக்தும் ந சக்யம் கல்பகோடிபி: |
இஹ புக்த்வா சிரம் காலம் போகான் ஸ்வேச்சானு ஸாரத: || 15
அந்தே ச மோக்ஷம் யாதீதி கிமாச்சர்யம் த்விஜோத்தமா: |
விஷ்ணுரேதத்வ்ரதம் பூர்வமனுஷ்டாய விதானத: || 16
விஷ்ணுத்வம் லப்தவான் விப்ரா மஹாதேவ ப்ரஸாதத: |
ப்ராப்தவான் ஸர்வஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் ப்ரும்ஹாப்யஸ்ய ப்ரஸாதத: || 17
சரித்வைதத்வ்ரதம் பூர்வமிந்த்ரோபீந்த்ரத்வமாப்தவான் |
காணாதிபத்யம் ஸம்ப்ராப்தா தேவா: கேசிதனுஷ்டிதா: || 18

வர்களே! நான்காவதாகிய சிவராத்திரியைப்பற்றி இப்பொழுது சொல்லுகிறேன். (9) ஓ பூஸுரர்களே! மாசி மாத கிருஷ்ணபட்ச சதுர்த்தசியில் காலையில் எழுந்து ஹிருதய கமலத்தில் ஸ்ரீ மஹாதேவரை தியானம் செய்துவிட்டு, மிகப் பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தனாய் இருந்துகொண்டு (10) நித்ய கர்மங்களை முடித்து இரவில் நித்திரை இல்லாமல் நான்கு ஜாமங்களிலும் லிங்கத்தின் நடுவில் விளங்கும் ஸ்ரீ சங்கரரைப் பூஜிக்கவேண்டும். (11) இவ்விதமாக ஸ்ரீ பரமேசுவரனுக்குப் பிரியமுள்ள சிவராத்திரி விரதமானது நான்கு விதமுள்ளதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நான்கு வித சிவராத்திரிகளிலும் இரவுகளில் தூக்கமில்லாமல் சுத்தமான மனமுள்ளவனாய் இருந்துகொண்டு ஸ்ரீ பரமேசுவரனைப் பூஜை செய்யவேண்டும் (12) மறுநாள் காலையில் ஸ்நானம் செய்து நித்ய கர்மங்களையும் செய்துவிட்டு சிவ பக்தர்களுடன் கூடியவனாய் அன்னத்தைப் புசிக்க வேண்டும். (13) ஓ முனிவர்களே! இந்த நான்கு வித சிவராத்திரிகளிலும் ஒன்றையோ அல்லது இரண்டையோ, அல்லது மூன்றையுமோ, அல்லது நான்கையுமோ அவரவர்களின் சக்திக்கு ஏற்றவாறு யார் அனுஷ்டிக்கிறாரோ (14) அவருடைய புண்ணியத்தை கல்பகோடி காலமானாலும் சொல்லி முடியாது. அவர் இவ்வுலகில் தனது இஷ்டப்படி வெகுகாலம் போகங்களை அனுபவித்து (15) முடிவில் மோக்ஷத்தை அடைகிறார் என்பதில் அதிசயம் இல்லை. ஓ முனிவர்களே! முன்பு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் இந்த விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டித்து (16) ஸ்ரீ மஹாதேவரின் அருளினால் விஷ்ணுவின் தன்மையை (பதவியை) அடைந்தார். ப்ரும்மாவும் அவர் அருளால்தான் ஸகல உலகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் தன்மையை அடைந்தார். (17) இந்திரனும் முன்பு இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து இந்திர பதவியை அடைந்திருக்கிறான். மேலும் இந்த விரதத்தை பல தேவர்கள் அனுஷ்டித்து கணங்களுக்குத் தலைவராக இருக்கும் பதவியை அடைந்திருக்கிறார்கள். (18)

बहवो ऋषयः पूर्वमनुष्ठाय व्रतोत्तमम् । मोक्षमापुर्द्विजश्रेष्ठाः पुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ १९
धनाधिपत्यं धनदः प्राप्तवानस्य वैभवात् । संप्राप्तौ वायुवरुणौ शक्तिं सर्वातिशायिनीम् ॥ २०
कल्मषपादः क्षोणीशश्श्रुत्वैतद्गौतमाद्व्रतम् । अनुष्ठाय विधानेन ब्रह्महत्यां विमुक्तवान् ॥ २१
शापान्मुक्तस्स्वकं देशं पुनर्लब्ध्वास्य वैभवात् । पट्टाभिषिक्तो भोगांश्च भुक्त्वा परमदुर्लभान् ॥ २२
मोक्षञ्च प्राप्तवानन्ते शिवस्यैव प्रसादतः । व्याधः कश्चिद्व्याघ्रभयाद् बिल्ववृक्षं समाश्रितः ॥ २३
शिवरात्रिं न जानाति निराहारो महावने । उच्छिद्य बिल्वपत्राणि पातयित्वा तरोरधः ॥ २४
तस्थे जाग्रतया रात्रौ वृक्षस्योपरि भूसुराः । निराहारतयान्येद्युर्ममारायं विधेर्बलात् ॥ २५
शिवलोकमवापायं शिवरात्रिप्रभावतः । नीचनारी पुरावृद्धा महाव्याधिवशं गता ॥ २६
शिवरात्रावलब्धान्ना तस्थेऽसावुपवासतः । उषित्वा रात्रिमेनां सा ममारोषर्द्विजोत्तमाः ॥ २७
दिव्यं विमानमारुह्य दिव्यदेहमवाप्य च । शिवलोकं ययौ विप्राश्शिवस्यैव प्रसादतः ॥ २८

பஹவோ ருஷய: பூர்வமனுஷ்டாய வ்ரதோத்தமம் |
மோக்ஷமாபுர் த்விஜச்ரேஷ்டா: புனராவ்ருத்தி வர்ஜிதம் || 19
தனுதிபத்யம் தனத: ப்ராப்தவானஸ்ய வைபவாத் |
ஸம்ப்ராப்தௌ வாயுவருணௌ சக்திம் ஸர்வாதி சாயினிம் || 20
கல்மாஷபாத: க்ஷோணீசச்ச்ருத்வைதத்கௌதமாத்வ்ரதம் |
அநுஷ்டாய விதானேன ப்ரும்ஹத்யாம் விமுக்தவான் || 21
சாபான்முக்தஸ்ஸ்வகம் தேசம் புனர்லப்த்வாऽஸ்ய வைபவாத் |
பட்டாபிஷிக்தோ போகாம்ச்ச புக்த்வா பரமதுர்லபான் || 22
மோக்ஷஞ்ச ப்ராப்தவானந்தே சிவஸ்யைவ ப்ரஸாதத: |
வ்யாத: கச்சித் வ்யாக்ரபயாத் பில்வவ்ருக்ஷம் ஸமாச்ரித: || 23
சிவராத்ரிம் ந ஜானுதி நிராஹாரோ மஹாவநே | உச்சித்ய பில்வபத்ராணி பாதயித்வா தரோரத: || 24
தஸ்தே ஜாக்ரதயா ராத்ரௌ வ்ருக்ஷஸ்யோபரி பூஸுரா: |
நிராஹாரதயான்யேத்யுர்மமாராயம் விதேர்பலாத் || 25
சிவலோகமவாபாயம் சிவராத்ரி ப்ரபாவத:| நீசநாரீபுராவ்ருத்தா மஹாவ்யாதிவசம் கதா || 26
சிவராத்ராவலப்தான்னு தஸ்தேஸாऽவுபவாஸத: |
உஷித்வா ராத்ரிமேனும் ஸா மமாரோஷர்த்விஜோத்தமா: || 27
திவ்யம் விமானமாருஹ்ய திவ்யதேஹமவாப்ய ச | சிவலோகம் யயௌ விப்ராச்சிவஸ்யைவ ப்ரஸாதத: 28

முன்பு அநேகம் ரிஷிகள் மிகச் சிறந்த இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து மறுபிறப்பில்லாத மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கிறுர்கள். ஓ முனிவர்களே! (19) குபேரன் இந்த விரதத்தின் மகிமையால் தனங்களுக்கு அதிபதியாக இருக்கும் பதவியை அடைந்தான். இவ்விதமே வாயுவும் வருணனும் இந்த விரதத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட சக்தியைப் பெற்றுர்கள் (20) கல்மாஷபாதன் என்ற அரசன் கௌதம முனிவரிடமிருந்து இந்த விரதத்தைக் கேட்டு விதிப்படி அனுஷ்டித்து தான் அடைந்திருந்த சாபத்திலிருந்து அதாவது பிரும்மஹத்தியிலிருந்து விடுபட்டு இந்த விரதத்தின் மகிமையால் மறுபடியும் தன் தேசத்தை அடைந்து பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு மிகவும் அரிதான போகங்களை அனுபவித்து (22) ஸ்ரீபரமசிவனின் அருளால் முடிவில் மோக்ஷமடைந்தான். ஓ பூமிதேவர்களே! பெரிய காட்டில் ஒருநாள் ஒரு வேடன் புலியைக் கண்டு பயந்தவனுய் அன்று சிவராத்திரி என்று அறியாமலேயே ஒரு பில்வ மரத்தின் மேலேறிக்கொண்டு இரவு முழுவதும் ஆகாரம், நித்திரை இல்லாதவனுய், வில்வ தளங்களைப் பறித்து அம்மரத்தடியில் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அன்று அவன் ஆகாரமில்லாமல் இருந்தபடியால் மறுநாள் தெய்வாதீனமாக மரணமடைந்தான் (25) சிவராத்திரி விரதத்தின் மகிமையால் அவன் சிவலோகம் அடைந்தான். மேலும் ஓ பிராம்மணுேத்தமர்களே! முன்பு ஓர் வயதான நீசஸ்திரீயானவள் வியாதியால் பிடிக்கப்பட்டவளாகி (26) சிவராத்திரியன்று அன்னங் கிடைக்காததால் பட்டினியாக இருந்து அன்றிரவு முழுவதும் கண் விழித்திருந்து விடியற்காலையில் இறந்துபோனுள். அவள் ஸ்ரீ சிவபிரானின் அருளால் திவ்ய சரீரம் அடைந்தவளாகி ஓர் திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு சிவலோகம் அடைந்தாள்.

शिवरात्र्यागमं वक्ष्ये शृणुध्वमवधानतः । पुरा नाहो नरात्रिश्च न सन्नासंश्च केवलः ॥ २९
शिवस्तमसि संहारकाले महति चावसत् । एकोमा साक्षिणी तस्य चतुष्षष्टिकलान्विता ॥ ३०
हृत्पद्मनिलये शंभुं पूजयित्वाऽवसत् द्विजाः । संप्राप्तायां पुनस्सृष्टौ यथापूर्वं द्विजोत्तमाः ॥ ३१
तदा देवी महादेवं प्रणम्य करुणाकरम् । यस्माद्रात्रौ मया शंभो पूजितस्त्वं हृदंबुजे ॥ ३२
तस्मादेतासु भो देव चतसृष्वपि रात्रिषु । ये पूजयन्ति यामेषु भगवन्तं जगद्गुरुम् ॥ ३३
वाञ्छितानि भवन्त्वीश तेषां त्वत्कृपयाऽत्र च । मुक्तिर्भवतु देवेश परत्रापि जगत्पते ॥ ३४
शिवरात्रिव्रतञ्चैतन्नाम्नाख्यातं भवत्वलम् । य आचरेद्व्रतं शम्भोश्शिवरात्रिषु पुण्यवान् ॥ ३५
तस्याक्षयं फलं भूयात्सिध्यन्तीष्टानि भो प्रभो । इति लब्ध्वा वरं देवी प्रसन्नादीश्वरात्स्वयम् ॥ ३६
चरित्वा व्रतमेतत्सा प्रथमं ब्राह्मणोत्तमाः । न्यवसच्छङ्कराभ्याशे परमानन्दनिर्भरा ॥ ३७
हेरंबस्कन्दपूर्वाश्च शिवपुत्रा गणेश्वराः । नन्दि भृङ्गि महाकाळ प्रमुखाश्च महाव्रतम् ॥ ३८

சிவராத்ரியாகமம் வக்ஷ்யே ச்ருணுத்வமவதானத: | புரா நாஹோ ந ராத்ரிச்ச ந ஸன்ஞஸம்ச்ச கேவல: 29
சிவஸ்தமஸி ஸம்ஹாரகாலே மஹதி சாவஸத் | ஏகோமா ஸாக்ஷிணீ தஸ்ய சதுஷ்ஷஷ்டி கலான்விதா 30

ஹ்ருத்பத்மநிலயே சம்பும் பூஜயித்வாऽவஸத் த்விஜா: |
ஸம்ப்ராப்தாயாம் புனஸ்ஸ்ருஷ்டௌ யதாபூர்வம் த்விஜோத்தமா: 31

ததா தேவீ மஹாதேவம் ப்ரணம்ய கருணாகரம் |
யஸ்மாத் ராத்ரௌ மயா சம்போ பூஜிதஸ்த்வம் ஹ்ருதம்புஜே || 32

தஸ்மாதேதாஸு போ தேவ சதஸ்ருஷ்வபி ராத்ரிஷு |
யே பூஜயந்தியாமேஷு பகவந்தம் ஜகத்குரும் || 33

வாஞ்சிதானி பவந்த்வீச தேஷாம் த்வத்க்ருபயாऽத்ர ச | முக்திர்பவது தேவேச பரத்ராபி ஜகத்பதே || 34

சிவராத்ரி வ்ரதஞ்சைதன்னும்நாக்யாதம் பவத்வலம் |
ய ஆசரேத் வ்ரதம் சம்போச்சிவராத்ரிஷு புண்யவான் || 35

தஸ்யாக்ஷயம் பலம் பூயாத் ஸித்யந்தீஷ்டானிபோ ப்ரபோ |
இதி லப்த்வா வரம் தேவீ ப்ரஸன்னுதீச்வராத் ஸ்வயம் || 36

சரித்வா வ்ரதமேதத்ஸா ப்ரதமம் ப்ராம்ஹணேத்தமா: |
ந்யவஸச்சங்கராப்யாசே பரமானந்தநிர்பரா || 37

ஹேரம்பஸ்கந்தபூர்வாச்ச சிவபுத்ரா கணேச்வரா: |
நந்திப்ருங்கிமஹாகாளப்ரமுகாச்ச மஹாவ்ரதம் || 38

ஓ மஹரிஷிகளே! (28) நான் இப்பொழுது சிவராத்திரியின் வரலாற்றைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அதை கவனமாகக் கேளுங்கள். பூர்வத்தில் பகலுமில்லாமல், இரவுமில்லாமல், ஸத்துமில்லாமல், அஸத்து மில்லாமல் கேவலம் ஸ்ரீ சிவன் மட்டில் மஹா ஸம்ஹார காலத்திலுள்ள இருட்டில் விளங்கி வரும்பொழுது ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ பார்வதி தேவி ஒருவள் மட்டும் அதற்கு ஸாக்ஷியாக 64 கலைகளோடு கூடியவளாகி (30) ஹ்ருதய கமல பீடத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பூஜித்து வந்தாள். பிறகு முன்போல் உலக ஸ்ருஷ்டியானது உண்டானபோது தேவியானவள் கருணைநிதியான ஸ்ரீ மகாதேவரை நமஸ்கரித்து ஓ ஸ்வாமி! நான் இரவில் தங்களை ஹ்ருதய கமலத்தில் பூஜை செய்துகொண்டிருந்தபடியால் (32) இவ்விரவுகளின் 4 யாமங்களிலும் பகவானும் ஜகத்குருவுமான தங்களை எவர்கள் பூஜிக்கின்றார்களோ (33) அவர்களுக்குத் தங்களுடைய அருளால் இவ்வுலகில் வேண்டிய பயன்களெல்லாம் உண்டாகட்டும். ஓ ஜகதீசா! பரத்திலும் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் உண்டாகட்டும். (34) மேலும் இதற்கு ''சிவராத்திரி விரதம்'' எனப் பெயர் பிரஸித்தி உண்டாகட்டும் ஓ சம்புவே! எந்தப் புண்ணியசாலி சிவராத்திரிகளில் ஸ்ரீ சம்புவின் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ (35) அவனுக்கு அளவற்ற ஐச்வர்யமும் வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் கிடைக்கட்டும் என்று தேவியானவள் பிரஸன்னரான பரமேச்வரரிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்று (36) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! முதலில் இந்த தேவியே இந்த மஹா விரதத்தை அனுஷ்டித்து பரமானந்தத்தால் நிரம்பியவளாகி ஸ்ரீசங்கரருடைய ஸமீபத்திலிருந்து விளங்கிவந்தாள். (37) மேலும் ஸ்ரீ பரமேச்வரப் புத்திரர்களான ஸ்ரீ விநாயகர், ஸ்ரீ ஸ்கந்தர் முதலியவர்களும், நந்தி, ப்ருங்கி, மஹாகாளர் முதலிய கணாதிபர்களும் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். (38) தவிரவும் ஓ முனிவர்

चेरुस्तथा ब्रह्मविष्णू पुरा दृप्तौ परस्परम् । ज्योतिर्लिङ्गाकृतेश्शंभोरदृष्ट्वाद्यन्तमद्भुतम् ॥ ३९
शिवरात्राविमौ शंभुं रात्रावर्चयतां द्विजाः । ततः प्रसन्नो भगवान् प्रादुरासीत्तयोः पुरः ॥ ४०
तं दृष्ट्वा देवमीशानं स्तुत्वा स्तोत्रवरैरिमौ । प्रणम्य परया भक्त्या तस्थतुः प्रश्रयान्वितौ ॥ ४१
सोढ्वाऽपराधमुभयोर्वरं दत्वाशु वाञ्छितम् । अन्तर्धिमाययौ शम्भुरखण्डानन्दविग्रहः ॥ ४२
तस्मादेतस्य माहत्म्यं मया वक्तुं न शक्यते । न शक्यतेऽस्मद्गुरुणा व्यासेनापि द्विजोत्तमाः ॥ ४३
सनत्कुमारो योगीन्द्रो वक्तुं जानाति वा न वा । श्रुत्वैतद् व्रतमाहात्म्यं नन्दिकेशो महेश्वरात् ॥ ४४
परमानन्दकल्लोलपारावारो बभूव हि । यथा माहात्म्यमीशस्य मनोवाचामगोचरम् ॥ ४५
तथैतद्व्रतमाहात्म्यं मनोवाचामगोचरम् । य इमं पठतेऽध्यायं शृणोति शिवसंमतम् ॥ ४६
स भोगान् विपुलान् भुक्त्वा पुत्रानुत्पाद्य चास्तिकान् । अन्ते च प्राप्य कैलासं मुक्तिं याति द्विजोत्तमाः ॥ ४७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रिंशोऽध्यायः ॥

சேருஸ்ததா ப்ரும்ஹவிஷ்ணூ புரா த்ருப்தௌ பரஸ்பரம் |
ஜ்யோதிர்லிங்காக்ருதேச்சம்போரத்ருஷ்ட்வாத்யந்தமத்புதம் || 39
சிவராத்ராவிமௌ சம்பும் ராத்ராவர்சயதாம் த்விஜா: | தத: ப்ரஸன்னோபகவான் ப்ராதுராஸீத்தயோ: புர:
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவமீசானம் ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ர வரைரிமௌ |
ப்ரணம்ய பாயா பக்த்யா தஸ்தது: ப்ரச்ரயான்விதௌ || 41
ஸோட்வாऽபராதமுபயோர்வரம் தத்வாऽசு வாஞ்சிதம் | அந்தர்திமாயயௌ சம்புரகண்டானந்த விக்ரஹ:
தஸ்மாதேதஸ்ய மாஹாத்ம்யம் மயா வக்தும் ந சக்யதே |
ந சக்யதேऽஸ்மத்குருணா வ்யாஸேனாபி த்விஜோத்தமா: || 43
ஸனத்குமாரோ யோகீந்த்ரோ வக்தும் ஜானாதி வா ந வா |
ச்ருத்வைதத்வ்ரத மாஹாத்ம்யம் நந்திகேசோ மஹேச்வராத் || 44
பரமானந்தகல்லோல பாராவாரோ பபூவ ஹி | யதா மாஹாத்ம்யமீசஸ்ய மனோவாசாமகோசரம் || 45
ததைதத்வ்ரத மாஹாத்ம்யம் மனோவாசாமகோசரம் | ய இமம் படதேऽத்யாயம் ச்ருணோதி சிவஸம்மதம் 46
ஸ போகான் விபுலான் புக்த்வா புத்ரானுத்பாத்ய சாஸ்திகான் |
அந்தே ச ப்ராப்ய கைலாசம் முக்திம் யாதி த்விஜோத்தமா: || 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ரிம்சோऽத்யாய: ||

களே! முன்பு ப்ரம்ம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் மதங்கொண்டவர்களாகி, ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனுன ஸ்ரீ ஜோதி மகாலிங்கத்தினுடைய உருவத்தின் அற்புதமான அடி, முடிகளைக் காண முடியாததால் (39) அவ்விருவர்களும் சிவராத்திரியன்று இரவில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீ பகவான் அவர்களுக்கு முன்னிலையில் தோன்றினுர் (40) அவ்விருவர்களும் அஷ்டைச்வர்யங்களாலும் நிரம்பப்பெற்ற ஸ்ரீமகாதேவரைப் பார்த்துச் சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியுடன் வணக்கமாய் நின்ருர்கள். (41) அப்பொழுது அகண்டானந்த மூர்த்தியான ஸ்ரீ பகவான் அவ்விருவரின் குற்றத்தையும் மன்னித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை அளித்து மறைந்தார். (42) ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே! ஆகையால் இவ்விரதத்தின் மகிமையை என்னுல் சொல்ல முடியாது. எனது குருவான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ முனிவராலும்கூட சொல்ல முடியாது. (43) ஒருக்கால் சிறந்த யோகீந்தரரான ஸ்ரீ ஸனத்குமாரர் அதைச் சொல்வதற்கு அறிவாரோ அறியமாட்டாரோ. முன்பு இந்த விரதத்தின் மகிமையை நந்திகேச்வரர் ஸ்ரீ மஹேச்வரரிடமிருந்து கேட்டு (44) பரமானந்தமாகிய அலைகளையுடைய கடலாகிவிட்டார். ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய மகிமையானது எவ்வாறு வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாததோ (45) அவ்விதமே இவ்விரதத்தின் மஹிமையும் வாக்கு, மனம் இவைகளுக்கு எட்டாததே. ஸ்ரீ மஹேச்வரனுக்கு மனதிற்கு உகந்ததான இந்த அத்யாயத்தை யார் படிக்கின்றனரோ அல்லது யார் கேட்கின்றனரோ (46) ஓ முனிவர்களே! அவர் இவ்வுலகில் தெய்வ பக்தியுள்ளவரான பிள்ளைகளைப் பெற்று அளவற்ற போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷம் அடைவார். (47)

முப்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

कन्यामासे अनुष्ठेय केदार व्रतम् ॥

केदारव्रतमाहात्म्यं सर्वकल्याणकारणम् । वक्ष्ये शृणुध्वमृषयस्सावधानेन संयुताः ॥ १
मासे भाद्रपदे शुक्लपक्षेऽष्टम्यां व्रतं त्विदम् । आरभ्य विधिना विप्रा एकविंशद्दिनावधि ॥ २
अनुष्ठेयमुतै (मृते) तस्मिंस्तत्समाप्ति दिनेऽपिच । अनुष्ठाय विधानेन भुञ्जीयान्नियमान्वितः ॥ ३
आचरेद्य इमं मर्त्यस्सर्वाभीष्ट फलप्रदम् । स भुक्त्वा विपुलान् भोगानन्ते मोक्षं च गच्छति ॥ ४
व्रतमेतदनुष्ठाय पुरा गौरी महीसुराः । अर्धं प्राप्तवती शंभोश्शरीरस्यामितौजसः ॥ ५
विष्णुरेतदनुष्ठाय वैकुण्ठस्याधिकारिताम् । अवाप्तवांस्तथा ब्रह्मा हंसवाहनतामयात् ॥ ६
अपि शत्रून् पुरा दैत्यानष्टदिक्पालका द्विजाः । अनुष्ठाय व्रतमिदञ्चन्द्रस्य प्रसादतः ॥ ७
ऋषयस्सप्त विख्याता व्रतमत्यन्तशोभनम् । चरित्वा ब्रह्मणश्शापान्मोक्षमापुस्तदैव ते ॥ ८
पुरा भाग्यवती काचित् तथा पुण्यवती परा । अनुष्ठाय व्रतमिदमैश्वर्यं प्रापतुर्द्विजाः ॥ ९

॥ அத ஏகத்ரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

புரட்டாசி மாதத்தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய கேதார வ்ரதம்

கேதாரவ்ரத மாஹாத்ம்யம் ஸர்வ கல்யாண காரணம் ।
வக்ஷ்யே ச்ருணுத்வம் ருஷயஸ்ஸாவதானேன ஸம்யுதா: ॥ 1
மாஸே பாத்ரபதே சுக்லபக்ஷேऽஷ்டம்யாம் வ்ரதம்த்விதம் । ஆரப்ய விதினா விப்ரா ஏகவிம்சத்தினாவதி ॥ 2
அனுஷ்டேயமுதை (ம்ருதே) தஸ்மின் தத்ஸமாப்தி தினேऽபி ச ।
அனுஷ்டாய விதானேன புஞ்ஜீயான் நியமான்வித: ॥ 3
ஆசரேத்ய இமம் மர்த்யஸ்ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதம் ।
ஸ புக்த்வா விபுலான் போகானந்தே மோக்ஷஞ்ச கச்சதி ॥ 4
வ்ரதமேததனுஷ்டாய புரா கௌரீ மஹீஸுரா: । அர்தம் ப்ராப்தவதீ சம்போச்சரீரஸ்யாமிதௌஜஸ: ॥ 5
விஷ்ணுரேததனுஷ்டாய வைகுண்டஸ்யாதிகாரிதாம் ।
அவாப்தவாம்ஸ்ததா ப்ரும்ஹா ஹம்ஸவாஹனதாமயாத் ॥ 6
அபிசத்ரூன் புரா தைத்யானஷ்டதிக்பாலகா த்விஜா: । அனுஷ்டாய வ்ரதமிதம் ஜக்னுரஸ்ய ப்ரஸாதத: 7
ருஷயஸ்ஸப்த விக்யாதா வ்ரதமத்யந்த சோபனம் ।
சரித்வா ப்ரும்ஹணச்சாபான் மோக்ஷமாபுஸ்ததைவ தே ॥ 8
புரா பாக்யவதீ காசித் ததா புண்யவதீ பரா । அனுஷ்டாய வ்ரதமிதமைச்வர்யம் ப்ராபதுர்த்விஜா: ॥ 9

முப்பத்தொன்றுவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! ஸகல கல்யாணங்களுக்கும் காரணமான கேதார விரதத்தின் மகிமையைச் சொல்லுகிறேன். அதை கவனமாகக் கேளுங்கள். இந்த விரதமானது புரட்டாசி மாதத்தில் சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியில் ஆரம்பித்து 21 நாட்கள் வரை முறைப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டும். (2) இந்த விரதத்தின் முடிவு தினத்திலும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து நியமத்துடன் போஜனம் செய்யவேண்டும். (3) எந்த மனிதன் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய இந்த விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் இவ்வுலகில் எல்லா போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷமடைவான். (4) ஓ பூஸுரர்களே! முன்பு இந்த விரதத்தை கௌரிதேவியானவள் அனுஷ்டித்து அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடைய ஸ்ரீ மஹேச்வரனின் பாதி சரீரத்தை அடைந்தாள். (5) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் இதை அனுஷ்டித்து வைகுண்டாதிபதியாக ஆனார். அவ்விதமே ப்ரும்மதேவனும் இதை அனுஷ்டித்து ஹம்ஸத்தை வாகனமாக அடைந்தார். (6) ஓ வேத வித்துக்களே! முன்பு அஷ்டதிக் பாலர்களும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ மஹேச்வரரின் அருளால் சத்ருக்களாகிய அஸுரர்களை வென்றனர். (7) உலகப் பிரஸித்தி பெற்றவர்களான ஏழு ரிஷிகள் மிகவும் மங்களத்தைக் கொடுக்கும் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து அப்போதே ப்ரம்மதேவனுடைய சாபத்திலிருந்து விடுபட்டார்கள். (8) முன்பு பாக்கியவதி என்பவளும், புண்ணியவதி என்பவளும் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து மிகுந்த ஐச்வர்யத்தை அடைந்தார்கள். (9) மிகப் பரிசுத்தாத்மாவாகிய ஓர்

विशुद्धात्मा पुरा विप्रो व्रतमेतच्छिवप्रियम् । अनुष्ठायाप्तवान् पुत्राञ्छतसंख्यानतुल्यकान् ॥ १०
इदं व्रतमनुष्ठाप्य तेषामपि महानयम् । भुक्त्वा भोगानसौ विप्रास्तैस्साकं निजपुत्रकैः ॥ ११
शिवलोकमवाप्यान्ते मोक्षमापाति दुर्लभम् । बहवस्सन्ति नियमाद् व्रतमेतच्छिवप्रियम् ॥ १२
आप्तवन्तः पुरा मोक्षमनुष्ठाय द्विजोत्तमाः । तस्मात्पठन्ति शृण्वन्ति येऽध्यायमिदमुत्तमम् ॥
ते भुक्त्वा भोगमतुलं मोक्षं यान्ति शिवाज्ञया ॥ १३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

मीनमासे अनुष्ठेय कल्याण व्रतम् ।

सूतः — कल्याणाख्यं व्रतं पुण्यं सर्वकल्याणकारणम् । वक्ष्येऽहं वेदविच्छ्रेष्ठाश्शृणुध्वं पुण्यगौरवात् ॥ १
मीनेरवौ शुक्लपक्षे नक्षत्रेचोत्तरे शुभे । प्रातरेव समुत्थाय तद्दिने नियमान्वितः ॥ २

விசுத்தாத்மா புரா விப்ரோ வ்ரதமேதச்சிவப்ரியம் ।
அனுஷ்டாயாப்தவான் புத்ரான் சதஸங்க்யானதுல்யகான் ॥ 10
இதம் வ்ரதமனுஷ்டாய தேஷாமபி மஹானயம் ।
புக்த்வா போகானஸௌ விப்ராஸ்தைஸ்ஸாகம் நிஜபுத்ரகை: ॥ 11
சிவலோகமவாப்யாந்தே மோக்ஷமாபாதி துர்லபம் । பஹவஸ்ஸந்தி நியமாத் வ்ரதமேதச்சிவப்ரியம் ॥ 12
ஆப்தவந்த: புரா மோக்ஷமனுஷ்டாய த்விஜோத்தமா: ।
தஸ்மாத் படந்தி ச்ருண்வந்தி யேऽத்யாயமிதமுத்தமம் ॥
தே புக்த்வா போகமதுலும் மோக்ஷம் யாந்தி சிவாக்ஞயா ॥ 13

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஏகத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்வாத்ரிம்ஸோऽத்யாய: ॥

பங்குனி மாதத்தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய கல்யாண வ்ரதம்

ஸூத: — கல்யாணாக்யம் வ்ரதம் புண்யம் ஸர்வ கல்யாண காரணம் ।
வக்ஷ்யேऽஹம் வேதவித்ச்ரேஷ்டாச்சச்ருணுத்வம் புண்யகௌரவாத்
மீனேரவௌ சுக்லபக்ஷே நக்ஷத்ரே சோத்தரே சுபே ।
ப்ராதரேவ ஸமுத்தாய தத்தினே நியமான்வித: ॥ 2

அந்தணர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானதான இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து நிகரற்றவர்களான 100 பிள்ளைகளை அடைந்தார். பிறகு அந்த மகானுபாவர் இந்த விரதத்தை தன் புத்திரர்களையும் அனுஷ்டிக்கச் செய்து அவர்களுடன் தானும் பல காலம் அநேக போகங்களை அனுபவித்து (11) முடிவில் சிவலோகம் அடைந்து கிடைத்தற்கரிய மோக்ஷத்தையும் அடைந்தார். ஓ முனிவர்களே! இன்னும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குப் பிரியமுள்ளதான இந்த விரதத்தை நியமத்துடன் அனுஷ்டித்து மோக்ஷமடைந்தவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் எவர்கள் இச் சிறந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கிறார்களோ அல்லது கேட்கிறார்களோ அவர்கள் இவ்வுலகில் பல போகங்களை அனுபவித்து சிவாக்ஞையால் முடிவில் நிகரற்ற மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (13)

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

வேதமறிந்தவர்களில் சிறந்த ஓ முனிவர்களே! ஸகல மங்களங்களையும் அளிக்கும் கல்யாணம் என்ற புண்ணியமான விரதத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அது மிகுந்த புண்ணியத்தை அளிக்கக் கூடியதாகையால் கவனமாய் கேட்க வேண்டும் (1) சூரியன் மீன ராசியில் (பங்குனி மாதத்தில்)

ध्यात्वा कल्याणवपुषौ पार्वतीपरमेश्वरौ । बहिर्गत्वा जले शुद्धे स्नात्वा नियमपूर्वकम् ॥ ३
नित्यकर्म विधायाथ पूजयेत्परमेश्वरम् । आत्मार्थनायकं देवं शिवपूजापरायणः ॥ ४
शिवपूजाविहीनोऽपि नित्यकर्मविधाय सः । काञ्चनेन विनिर्माय पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ ५
कुंभं स्थाप्य विधानेन पूरयित्वा जलैश्शुभैः । अभिषेकविधानेन चाभिषिच्य जगद्गुरुम् ॥ ६
विवाहविधिना शंभोः कल्याणञ्चामरेशितुः । साकं जनित्र्या जगतां कारयेन्मतिमान् द्विजाः ॥ ७
निवेदयित्वा नैवेद्यं नानाव्यञ्जनसंयुतम् । ब्राह्मणान् वेदविदुषश्शिवभक्तान् जितेन्द्रियान् ॥ ८
स्वभार्याभिश्च सहितान् दत्वा दानैश्च तोषयेत् । भोजयेच्च ततस्तांस्तु पायसैर्भक्ष्यभोज्यकैः ॥ ९
ततश्शिवालयं गत्वा देवं देवीं प्रणम्य च । दत्वोपहारं देवाय यथाशक्ति समुद्भवम् ॥ १०
प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा प्रणम्य मनसा शिवम् । स्वगृहं प्राप्य तरसा शिवभक्तैर्द्विजोत्तमैः ॥ ११
भुञ्जयाद्रात्रौ शिवं ध्यात्वा परमान्नं फलान्वितम् । दर्भेषु शयनं कुर्याद्रात्रावस्यां प्रतिद्विजाः ॥ १२

த்யாத்வா கல்யாணவபுஷௌ பார்வதீபரமேச்வரௌ ।
பஹிர்கத்வா ஜலே சுத்தே ஸ்நாத்வா நியமபூர்வகம் ॥ 3
நித்யகர்ம விதாயாத பூஜயேத் பரமேச்வரம் । ஆத்மார்தநாயகம் தேவம் சிவபூஜாபராயண: ॥ 4
சிவபூஜாவிஹீனோऽபி நித்யகர்மவிதாய ஸ: । காஞ்சனேன வினிர்மாய பார்வதீ பரமேச்வரௌ ॥ 5
கும்பம் ஸ்தாப்ய விதானேன பூரயித்வா ஜலைச்சுபை: । அபிஷேகவிதானேன சாபிஷிச்ய ஜகத்குரும் ॥ 6
விவாஹவிதினா சம்போ: கல்யாணம் சாமரேசிது: ।
ஸாகம் ஜனித்ரியா ஜகதாம் காரயேன்மதிமான் த்விஜா: ॥ 7
நிவேதயித்வா நைவேத்யம் நானாவ்யஞ்ஜன ஸம்யுதம் ।
ப்ராம்ஹணான் வேதவிதுஷச்சிவபக்தான் ஜிதேந்திரியான் ॥ 8
ஸ்வபார்யாபிச்ச ஸஹிதான் தத்வா தானைச்ச தோஷயேத் ।
போஜயேச்சததஸ்தாம்ஸ்து பாயஸைர்பக்ஷ்யபோஜ்யகை: ॥ 9
ததச்சிவாலயம் கத்வா தேவம் தேவீம் ப்ரணம்ய ச । தத்வோபஹாரம் தேவாய யதாசக்தி ஸமுத்பவம் 10
ப்ரதக்ஷிணத்ரயம் க்ருத்வா ப்ரணம்ய மனஸா சிவம் ।
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய தரஸா சிவபக்தைர்த்விஜோத்தமை: ॥ 11
புஞ்ஜ்யாத் ராத்ரௌ சிவம் தயாத்வா பரமான்னம் பலான்விதம் ।
தர்பேஷு சயனம் குர்யாத் ராத்ராவஸ்யாம் ப்ரதி த்விஜா: ॥ 12

இருக்கும்பொழுது சுக்ல பட்சத்தில் சுபமான உத்தர நக்ஷத்திரத்தில் காலையில் எழுந்து நியமத்துடன் கூடியவனாய் (2) கல்யாண கோலத்தோடு கூடிய சரீரத்தை உடையவர்களான பார்வதி பரமேச்வரர்களை தியானித்துக்கொண்டு வெளியில் சென்று பரிசுத்தமான ஜலத்தில் நியமத்துடன் ஸ்நானம் செய்து (3) நித்ய கர்மங்களைச் செய்து பிறகு சிவ பூஜையில் முயன்றவனாகி ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் அதிபரும், ஸ்ரீ மஹாதேவருமான பரமேச்வரனை பூஜிக்க வேண்டும். (4) சிவ பூஜை இல்லாதவனும், நித்ய கர்மங்களைச் செய்து கொண்டு தங்கத்தினால் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேசுவரர்களுடைய உருவங்களை (பிரதிமைகளை) செய்து (5) அவைகளை விதிப்படி நல்ல (சுத்த) ஜலத்தினால் நிரப்பப்பட்ட ஓர் கும்பத்தின்மேல் வைத்து அபிஷேக விதிப்படி ஸ்ரீ ஜகத்குருவுக்கு அபிஷேகம் செய்யவேண்டும். (6) ஓ முனிவர்களே ! பிறகு இந்த புத்திசாலியானவன் விவாஹ முறைப்படி எல்லா உலகங்களுக்கும் அன்னையான ஸ்ரீ பார்வதியோடு தேவேசரான ஸ்ரீ மஹாதேவருக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்விக்க வேண்டும். (7) பிறகு பல வ்யஞ்சனங்களோடு கூடிய நைவேத்தியங்களையும் செய்து, பிறகு வேதமறிந்தவர்களும், சிவ பக்தர்களும், இந்த்ரிய ஜயம் உள்ளவர்களும், தன் மனைவியுடன் கூடியவர்களுமான பிராம்மணர்களை அநேகம் தானங்களால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, பாயஸங்களுடனும், பக்ஷ்ய போஜ்யங்களுடனும் போஜனம் அளிக்க வேண்டும். (8, 9) பிறகு சிவாலயத்திற்குச் சென்று ஸ்வாமியையும், அம்பிகையையும் நமஸ்கரித்து, தன் சக்திக்குத் தக்கபடி உபசாரங்களைச் செய்து (10) மூன்று முறை பிரதக்ஷிணங்கள் செய்து, பக்தியுடன் கூடிய மனதுள்ளவனாய் நமஸ்கரித்து, சீக்கிரம் தன் வீடு சேர்ந்து இரவில் சிவ பக்தர்களான சிறந்த பிராம்மணர்களோடு, கனி வர்க்கங்களோடு கூடிய பாயஸம் முதலியவைகளை ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தியானித்துக்கொண்டே சாப்பிட்டு அன்று இரவில் தர்ப்பங்கள்மீது படுக்கவேண்டும். (11, 12) பிறகு காலையில்

पुनः प्रातस्समुत्थाय कृतकृत्याह्निकक्रियः । दद्याद्देवस्य देव्याश्च प्रतिमे द्वे मनोहरे ॥ १३
शिष्टयोरुभयोर्भक्त्या द्विजयोश्शिवभक्तयोः । भुञ्ज्यादस्मिन्दिने भक्त्या एकवारतया द्विजाः ॥ १४
कुर्यादेवं व्रतमिदं यस्तु सर्वाघनाशकम् । स भोगान्विपुलान् भुक्त्वा स्वेच्छया शङ्करप्रियः ॥ १५
प्राप्यान्ते पर्वतश्रेष्ठं कैलासं शङ्करालयम् । तत्र गत्वा चिरं भोगान्मोक्षं याति शिवाज्ञया ॥ १६
व्रतमेतदनुष्ठाय पुरा विष्णुर्जगन्मयः । भार्यामवाप परमां महालक्ष्मीं द्विजोत्तमाः ॥ १७
ब्रह्मा सरस्वतीं प्राप वृत्रारिश्च पुलोमजाम् । अश्विनीप्रमुखास्ताराश्शशीच प्राप्तवानतः ॥ १८
सप्तविंशति संख्याका भार्यात्वेन पुरा किल । सूर्योऽपि तेजसां राशिरुषां प्राप प्रियां पराम् ॥ १९
लोपामुद्रामगस्त्योऽपि चरित्वैतद्व्रतं महत् । भार्यामवाप विप्रेन्द्रा ऋषीणां प्रवरः पुरा ॥ २०
विष्णोः कुमार्यावमृतवल्ली सौन्दर्यवल्लिके (चन्द्रवल्याख्यके परे) । पुराव्रतमिदं पुण्यं चरित्वास्य प्रभावतः ॥
स्कन्दप्रसादं लब्ध्वैते पुनश्च स्वेच्छया जनिम् । संप्राप्य देवसेनाख्यां लवल्याख्यां क्रमादिमे ॥ २२

புன: ப்ராதஸ்ஸமுத்தாய க்ருதக்ருத்யான்ஹிகக்ரிய: |
தத்யாத்தேவஸ்ய தேவ்யாச்ச ப்ரதி மே த்வே மனோஹரே || 13
சிஷ்டயோருபயோர்பக்த்யா த்விஜயோச்சிவபக்தயோ: |
புஞ்ஜ்யா தஸ்மின் தினே பக்த்யா ப்யேகவாரதயா த்விஜா: || 14
குர்யாதேவம் வ்ரதமிதம் யஸ்து ஸர்வாகநாசகம் |
ஸ போகான் விபுலான் புக்த்வா ஸ்வேச்சயா சங்கரப்ரிய: || 15
ப்ராப்யாந்தே பர்வதச்ரேஷ்டம் கைலாஸம் சங்கராலயம் |
தத்ர கத்வா சிரம் போகான் மோக்ஷம் யாதி சிவாக்ஞயா || 16
வ்ரதமேததனுஷ்டாய புரா விஷ்ணுர் ஜகன்மய:| பார்யாமவாப பரமாம் மஹாலக்ஷ்மீம் த்விஜோத்தமா: 17
ப்ரும்ஹா ஸரஸ்வதீம் ப்ராப வ்ருத்ராரிச்ச புலோமஜாம் |
அச்வினீ ப்ரமுகாஸ்தாராச்சசீச ப்ராப்தவானத: || 18
ஸப்தவிம்சதி ஸங்க்யாகா பார்யாத்வேன புரா கில |
ஸூர்யோSபி தேஜஸாம்ராசிருஷாம் ப்ராப ப்ரியாம்பராம் || 19
லோபாமுத்ராமகஸ்த்யோSபி சரித்வைதத்வ்ரதம் மஹத் |
பார்யாமவாப விப்ரேந்த்ரா ருஷீணாம் ப்ரவர: புரா || 20
விஷ்ணோ: குமார்யாவம்ருதவல்லீ ஸௌந்தர்யவல்லி (சந்த்ரவல்லாக்ய கேபரே) |
புரா வ்ரதமிதம் புண்யம் சரித்வாஸ்ய ப்ரபாவத: || 21
ஸ்கந்தப்ரஸாதம் லப்த்வைதே புனச்ச ஸ்வேச்சயா ஜனிம் |
ஸம்ப்ராப்ய தேவஸேனாக்யம் லவல்யாக்யாம் க்ரமாதிமே || 22

எழுந்து நித்ய கர்மங்களைச் செய்து, மனத்தைக் கவரும் அழகு வாய்ந்த ஸ்ரீ மஹாதேவருடையவும், ஸ்ரீ அம்பிகையுடையவுமான அவ்விரு பிரதிமைகளை ஆசாரசீலர்களும் சிவபக்தர்களுமான இரண்டு பிராம் மணர்களுக்குத் தானம் செய்யவேண்டும். அன்றைய தினத்தில் ஒரு தடவைதான் போஜனம் செய்ய வேண்டும். (13, 14) எவன் ஸகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய இந்த விரதத்தை இவ்விதமாய் அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் ஸ்ரீ சங்கரருக்கு மிகப் பிரியமுள்ளவனாகி தன் விருப்பப்படி அளவற்ற போகங் களை அனுபவித்து (15) முடிவில் மலைகளில் சிறந்ததும், ஸ்ரீ சங்கரருடைய இருப்பிடமுமான கைலா ஸத்தை அடைந்து, அங்கு வெகு காலம் இருந்து, ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து, சிவாக்ஞையால் மோக்ஷமடைவான். (16) ஓ முனிவர்களே! முன்பு ஜகத் ஸ்வரூபியான விஷ்ணுவானவர் இந்த விர தத்தை அனுஷ்டித்து, அதனால் சிறந்த மஹாலக்ஷ்மியை மனைவியாக அடைந்தார். அவ்விதமே இந்த விரதத்தால் ப்ரம்மதேவன் ஸரஸ்வதியையும், இந்திரன் இந்திராணியையும் மனைவியாக அடைந்தார்கள். இந்த விரதத்தால் முன்பு சந்திரன் அச்வதி முதலிய 27 (இருபத்தேழு) நக்ஷத்திரங்களையும் மனைவிகளாக அடைந்தான். ஒளிகளுக்கு இருப்பிடமான சூரியனும் சிறந்தவளான உஷாதேவியை நாயகியாக அடைந் தான். (19) ஓ ப்ராம்மண சிரேஷ்டர்களே! பூர்வத்தில் முனிவர்களில் சிறந்த அகஸ்திய முனிவர் இந்த பெரிய விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் லோபாமுத்ரையை மனைவியாக அடைந்தார். (20) முன்பு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பெண்களான அம்ருதவல்லி, ஸௌந்தர்யவல்லி என்ற இருவர்களும் இப் புண்ணிய விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதன் மகிமையால் (21) ஸ்ரீ ஸ்கந்தருடைய அருளை அடைந்து மறுபடியும் அவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி முறையே தேவஸேனை, வள்ளி என்ற பெயர்களோடு வேறு

स्कन्दमेव पतिं लब्ध्वा देवसेना धुरन्धरम् । रेमाते तेन परया प्रीत्या ते ब्राह्मणोत्तमाः ॥ २३
व्रतमेतच्चरित्वाऽन्या वेदांगस्य महामुनेः । पुत्री सुकेशी (सुकेशा) लावण्यसिन्धुः श्रीनन्दिकेश्वरम् ॥ २४
कैलासवासिनं शंभुगणानामग्रणीं परम् । भर्तारं प्राप्य देवस्त्रीगणैरासेव्यते स्वयम् ॥ २५
सत्यपूर्णाह्वयस्यास्तां महर्षेर्नेत्रयोरुभे । पूर्णा पुष्कलिकाख्ये ते पुरा पुण्यमिदं व्रतम् ॥ २६
चरित्वा कन्यके पत्न्यौ महाशास्तुर्बभूवतुः । रतिं प्राप प्रियां मारो व्रतस्यास्य प्रभावतः ॥ २७
सीता च जानकी रामं पतिमाप्तवती पुरा । पुरा जांबवती कृष्णं पतिमाप्तवती द्विजाः ॥ २८
सौभरिस्तपतां श्रेष्ठश्चरित्वा व्रतमद्भुतम् । बह्वीः प्राप्य स्त्रियो रम्याश्शुभलक्षण संयुताः ॥ २९
बहवोऽन्ये व्रतमिदं चरित्वा सर्वपापहम् । स्वभार्याभिश्च सहिता भुक्त्वा भोगान्यथेच्छया ॥ ३०
पुत्रांश्च लब्ध्वा परमानन्ते कैलासमाप्य च । मोक्षमापुर्द्विजश्रेष्ठाः पुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ ३१
भार्यार्थी लभते भार्यां सर्वलक्षण संयुताम् । व्रतमेतदनुष्ठाय स्वल्पकालेन भूसुराः ॥ ३२

ஸ்கந்தமேவ பதிம் லப்த்வா தேவஸேனா துரந்தரம் ।
ரேமாதே தேன பரயா ப்ரீத்யாதே ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 23
வ்ரதமேதச்சரித்வான்யா வேதாங்கஸ்ய மஹாமுனே: ।
புத்ரீஸுகேசீ (ஸுகேசா) லாவண்ய ஸிந்து: ஸ்ரீ நந்திகேச்வரம் ॥ 24
கைலாஸவாஸினம் சம்புகணாநாமக்ரணீம் பரம் ।
பர்தாரம் ப்ராப்ய தேவஸ்த்ரீகணைராஸேவ்யதே ஸ்வயம் ॥ 25
ஸத்யபூர்ணாஹ்வயஸ்யாஸ்தாம் மஹர்ஷேர்நேத்ரயோருபே ।
பூர்ணா புஷ்கலிகாக்யேதே புரா புண்யமிதம் வ்ரதம் ॥ 26
சரித்வா கன்யகே பத்னியெள மஹாசாஸ்துர் பபூவது: ।
பதிம்ப்ராப ப்ரியாம் மாரோ வ்ரதஸ்யாஸ்ய ப்ரபாவத: ॥ 27
ஸீதாச ஜானகீ ராமம் பதிமாப்தவதீ புரா । புரா ஜாம்பவதீ க்ருஷ்ணம் பதிமாப்தவதீ த்விஜா: ॥ 28
ஸெளபரிஸ்தபதாம் ச்ரேஷ்டச்சரித்வா வ்ரதமத்புதம் ।
பஹ்வீ: ப்ராப்ய ஸ்த்ரியோ ரம்யாச்சுபலக்ஷண ஸம்யுதா: ॥ 29
பஹவோऽன்யே வ்ரதமிதம் சரித்வா ஸர்வபாபஹம் ।
ஸ்வபார்யாபிச்ச ஸஹிதா புக்த்வா போகான் யதேச்சயா ॥ 30
புத்ராம்ச லப்த்வா பரமானந்தே கைவாஸமாப்ய ச ।
மோக்ஷமாபுர்த்விஜச்ரேஷ்டா: புனராவ்ருத்தி வர்ஜிதம் ॥ 31
பார்யார்தீ லபதே பார்யாம் ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதாம் ।
வ்ரதமேதனுஷ்டாய ஸ்வல்பகாலேன பூஸுரா: ॥ 32

பிறப்பை அடைந்து (22) தேவ சைன்யங்களின் பாரத்தைத் தரிப்பவரான ஸ்ரீ ஸ்கந்தனையே பதியாக அடைந்து அவரோடு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ரமித்து வருகிறார்கள். (23) வேதாங்க முனிவரின் குமாரியும் அழகுக்குக் கடலான ஸுகேசி என்பவள் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் கைலாஸத்தில் வஸிப்பவரும், ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கணங்களுக்குத் தலைவரும், மிகச் சிறந்தவருமான நந்திகேச்வரரைக் கணவராக அடைந்து, தேவ ஸ்திரீகளின் கூட்டங்களால் ஸேவிக்கப்படுகிறாள். (25) ஸத்ய பூரணர் என்ற மஹரிஷியின் இரண்டு கண்களிலிருந்து உண்டான பூர்ணை, புஷ்கலை என்ற இரு பெண்களும் முன்பு புண்ய விரதத்தை அனுஷ்டித்ததால் ஸ்ரீ மஹாசாஸ்தாவிற்கு மனைவியாக ஆனார்கள். ரதி தேவியை மன்மதன் இவ்விரத மஹிமையால் மனைவியாக அடைந்தான். (27) முன்பு ஜனக மஹாராஜனின் பெண்ணான ஸீதாதேவியும் இவ்விரதத்தால் ஸ்ரீராமனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தாள். முன்பு ஜாம்பவதியும் இவ்விரதத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தாள். (28) தபஸ்விகளில் சிறந்த "ஸெளபரி முனிவரும்" இந்த அற்புதமான விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் சுப லக்ஷணங்களோடு கூடிய பல அரசகுமாரிகளை மனைவிகளாக அடைந்தார். (29) இன்னும் பலர் ஸகல பாபங்களையும் போக்கவல்ல இவ்விரதத்தை தன் மனைவிகளோடு கூட அனுஷ்டித்து தன் விருப்பப்படி எல்லா போகங்களையும் அனுபவித்து (30) சிறந்த பிள்ளைகளையும் பெற்று முடிவில் கைலாஸம் அடைந்து மறுபிறப்பற்ற மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். (31) ஓ பூதேவர்களே! இந்த விரதத்தை ஸொல்ப காலம் அனுஷ்டிப்பதால் மனைவியை விரும்பியவன் ஸகல லக்ஷணமுள்ள மனைவியை அடைவான். கன்னிகை

कन्या तु लभते कामतुल्यं पतिमनिन्दितम् । चरित्वा दंपती पुत्रान् लेभाते व्रतमुत्तमम् ॥ ३३
कांक्षितान्यपि सर्वाणि लभन्तेऽस्य प्रभावतः । एतद्व्रतस्य माहात्म्यं किञ्चिदुक्तं मया द्विजाः ॥ ३४
न शक्यते मया वक्तुं माहात्म्यं चास्य कृत्स्नशः । पठन्ति य इमं पुण्यमध्यायं संशितव्रताः ॥ ३५
शृण्वन्ति तेषां महतां भवेत् सर्वञ्च वाञ्छितम् । अन्ते च शिवसायुज्यं लभन्ते नात्र संशयः ॥ ३६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

मकरमासानुष्ठेय शूलव्रतम् ॥

शूलव्रतञ्च वक्ष्येऽहं सर्वाभीष्टफलप्रदम् । मकरस्थे रवौ दर्शे प्रातरुत्थाय बुद्धिमान् ॥ १
ध्यात्वा हृदब्जनिलये धृतशूलमुमासखम् । सर्वकल्याणनिलयं चन्द्रशेखरमीश्वरम् ॥ २
बहिर्गत्वा कृतस्नानश्शिवतीर्थे शिवं स्मरन् । समाप्य सन्ध्याकर्माणि स्वगृह्योक्तप्रकारतः ॥ ३

கன்யாது லபதே காமதுல்யம் பதிமநிந்திதம் । சரித்வா தம்பதீபுத்ரான் லேபாதே வ்ரதமுத்தமம் ॥ 33
காம்க்ஷிதான்யபி ஸர்வாணி லபந்தேஸ்ய ப்ரபாவத: ।
ஏதத்வ்ரதஸ்ய மாஹாத்ம்யம் கிஞ்சிதுக்தம் மயா த்விஜா: ॥ 34
ந சக்யதே மயா வக்தும் மாஹாத்ம்யம் சாஸ்ய க்ருத்ஸ்னச: ।
படந்தி ய இமம் புண்யமத்யாயம் ஸம்சிதவ்ரதா: ॥ 35
ச்ருண்வந்தி தேஷாம் மஹதாம் பவேத் ஸர்வஞ்ச வாஞ்சிதம் ।
அந்தேச சிவஸாயுஜ்யம் லபந்தே நாத்ர ஸம்சய: ॥ 36

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்வாத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்ரயஸ்த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

தை மாதத்தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய சூல வ்ரதம்

சூலவ்ரதஞ்ச வக்ஷ்யேஹம் ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதம் । மகரஸ்தே ரவௌ தர்சே ப்ராதருத்தாய புத்திமான் ॥ 1
த்யாத்வா ஹ்ருதப்ஜநிலயே த்ருதசூலமுமாஸகம் । ஸர்வகல்யாணநிலயம் சந்த்ரசேகரமீச்வரம் ॥ 2
பஹிர்கத்வா க்ருதஸ்னானச்சிவதீர்தே சிவம் ஸ்மரன் ।
ஸமாப்ய ஸந்த்யாகர்மாணி ஸ்வக்ருஹ்யோக்தப்ரகாரத: ॥ 3

யானவள் மன்மதனுக்கொப்பான குற்றமற்ற கணவனை அடைவாள். தம்பதிகள் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதன் மஹிமையால் பல பிள்ளைகளைப் பெற்று வேண்டிய பொருள்கள் யாவையும் அடைவார்கள். ஓ முனிவர்களே! நான் இவ்விரதத்தின் மஹிமையை சிறிதளவுதான் கூறினேன். (34) இவ்விரதத்தின் மஹிமையை முற்றிலும் சொல்வதற்கு என்னால் முடியாது. எவர்கள் புண்யமான இந்த அத்யாயத்தை நியமத்துடன் படிக்கிறார்களோ அல்லது கேட்கிறார்களோ அத்தகைய மஹான்களுக்கு வேண்டிய பயன்களெல்லாம் கிடைத்து முடிவில் சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைவார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (36)

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! ஸகல அதிர்ஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்ல சூல விரதத்தின் மஹிமையைச் சொல்கிறேன். புத்திமானானவன் சூரியன் மகர ராசியில் இருக்கும்போது அமாவாஸையன்று காலையில் எழுந்து (1) சூலபாணியும், உமாதேவிக்குத் தோழரும், ஸகல மங்களத்திற்கும் இருப்பிடமானவரும், சந்திரசேகரருமான ஸ்ரீ ஜகதீசனை ஹ்ருதய கமலப் பீடத்தில் த்யானம் செய்து (2) வெளியில் புறப்பட்டு மங்களமான தீர்த்தத்தில் (சிவ ஸன்னிதியிலிருக்கும் தீர்த்தத்தில்) ஸ்ரீ சிவனை தியானித்துக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்து தனது க்ருஹ்ய சூத்திரத்தின் முறைப்படி ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய கர்மாக்களை

विधाय विग्रहं शंभोर्धृतशूलमुमासखम् । काञ्चनेनाथरौप्येण सर्वावयव सुन्दरम् ॥ ४
अभिषेकविधानेन कृत्वाभिषवणक्रियाम् । अन्नं बहुविधं कृत्वा परमान्नसमन्वितम् ॥ ५
निवेदयेन्महेशाय भक्त्या सर्वेश्वराय च । दद्यान्मध्याह्नसमये दानं शक्त्यानुसारतः ॥ ६
शिवभक्ताय विप्राय धृतरुद्राक्षमालिने । ततश्शिवालयं गत्वा प्रदक्षिणविधानतः ॥ ७
दत्वा शिवाय यत्किञ्चित् प्रणम्य परमेश्वरम् । शिवभक्तैर्द्विजैस्साकमश्नीयादेकवारतः ॥ ८
स्थित्वा रात्रावनाहारः परेद्युः प्रातरुत्थितः । विधाय नित्यकर्माणि नित्यवद्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ९
दद्यात् स्वगुरवे शंभोर्विग्रहं तद्द्विजोत्तमाः । भुञ्जीयाच्च ततोभक्तैस्सहैव नियमान्वितः ॥ १०
अनुष्ठेयं व्रतमिदमेवमेव द्विजोत्तमाः । व्रतमेतद्विधानेन ये चरन्ति नरोत्तमाः ॥ ११
ते जित्वा सकलाञ्छत्रून्व्याधीनपि महत्तरान् । पूर्णानि लब्ध्वाचायूंषि पुत्रान्वंशाभिवर्धकान् ॥ १२
सर्वञ्च कांक्षितं लब्ध्वा भुक्त्वा भोगानखण्डितान् । अन्ते च शिवसायुज्यं यान्ति सत्यं मयेरितम् ॥ १३
व्रतमेतदनुष्ठाय विष्णुर्दैत्याधमं पुरा । कालनेम्याह्वयं घोरं जघान किल भूसुराः ॥ १४

விதாய விக்ரஹம் சம்போர்த்ருதசூலமுமாஸகம் |
காஞ்சனேனாதரௌப்யேண ஸர்வாவயவஸுந்தரம் || 4
அபிஷேகவிதானேன க்ருத்வாऽபிஷவணக்ரியாம் | அன்னம் பஹுவிதம் க்ருத்வா பரமான்ன ஸமன்விதம் 5
நிவேதயேன்மஹேசாய பக்த்யா ஸர்வேச்வராய ச |
தத்யான்மத்யான்ஹஸமயே தானம் சக்த்யானுஸாரத: || 6
சிவபக்தாய விப்ராய த்ருதருத்ராக்ஷமாலினே | ததச்சிவாலயம் கத்வா ப்ரதக்ஷிண விதானத: || 7
தத்வா சிவாய யத்கிஞ்சித் ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் | சிவபக்தைர் த்விஜைஸ்ஸாகமச்நீயா தேகவாரத: || 8
ஸ்தித்வா ராத்ராவனாஹார: பரேத்யு: ப்ராதருத்தித: |
விதாய நித்யகர்மாணி நித்யவத் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 9
தத்யாத்ஸ்வகுரவே சம்போர் விக்ரஹம் தத்த்விஜோத்தமா: |
புஞ்ஜீயாச்ச ததோபக்தைஸ்ஸஹைவ நியமான்வித: || 10
அனுஷ்டேயம் வ்ரதமிதமேவமேவ த்விஜோத்தமா: | வ்ரதமேதத் விதானேன யே சரந்தி நரோத்தமா: 11
தே ஜித்வா ஸகலான் சத்ரூன் வ்யாதீனபி மஹத்தரான் |
பூர்ணானி லப்த்வாசாயூம்ஷி புத்ரான் வம்சாபி வர்தகான் || 12
ஸர்வஞ்ச காம்க்ஷிதம் லப்த்வா புக்த்வா போகானகண்டிதான் |
அந்தேச சிவஸாயுஜ்யம் யாந்தி ஸத்யம் மயேரிதம் || 13
வ்ரதமேததனுஷ்டாய விஷ்ணுர்தைத்யாதமம் புரா |
காலநேம்யாஹ்வயம் கோரம் ஜகான கில பூஸுரா: || 14

முடித்து (3) ஸ்ரீ பார்வதி தேவியோடு கூடியதும், எல்லா அவயவங்களும் அழகாக அமையப்பெற்றதும், சூலத்தைத் தரித்ததும், தங்கத்தாலோ வெள்ளியாலோ செய்யப்பட்டதுமான ஸ்ரீ சம்புவின் விக்ரஹத்தை (பிரதிமையை) வைத்துக்கொண்டு (4) அபிஷேக விதிப்படி அபிஷேகம் செய்து பாயஸத்துடன் கூடிய பலவித அன்னங்களைச் செய்து மிகுந்த பக்தியுடன் ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனுக்கு நைவேத்யம் செய்து மத்தியான்ன வேளையில் ருத்திராக்ஷ மாலைகளை தரித்த சிவபக்தரான பிராம்மணருக்கு தன் சக்திக்கு ஏற்றவாறு தானம் செய்யவேண்டும். பிறகு சிவாலயத்திற்குச் சென்று முறைப்படி பிரதக்ஷிணங்கள் செய்து (7) ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு சிறிது காணிக்கை செலுத்தி அவரை நமஸ்கரித்து சிவபக்தர்களான பிராம்மணர்களோடு ஒரே தடவை போஜனம் செய்யவேண்டும். (8) இரவில் ஆகாரம் செய்யாமல் மறுநாள் காலையில் எழுந்து தினமும் செய்வதுபோல் நித்ய கர்மங்களைச் செய்து (9) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அந்த சம்புவின் பிரதிமையைத் தன் குருவிற்கு தானம் செய்து பிறகு நியமத்துடன், சிவபக்தர்களுடன் கூட போஜனம் செய்யவேண்டும். (10) ஓ முனிவர்களே! இவ்விரதத்தை இவ்விதமாகவே தான் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். எந்த மனிதர்கள் இவ்விரதத்தை இம்மாதிரி அனுஷ்டிக்கிறார்களோ (11) அவர்கள் எல்லா சத்ருக்களையும் ஜயித்து, தீராத பெரிய வியாதிகளும் நீங்கி, பூரண ஆயுளை அடைந்து, வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் பல பிள்ளைகளைப் பெற்று (12) வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் அடைந்து அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள் என்று ஸத்யமாகச் சொல்கிறேன். (13) ஓ பூதேவர்களே! முன்பு விஷ்ணுவானவர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அஸுராதம

पुरा परशुरामोऽपि जामदग्निर्महाबलः । कार्तवीर्यार्जुनं शत्रुं हतवानस्य वैभवात् ॥ १५
शिरोव्याधिर्हरेः पूर्वं शशामैतत्प्रभावतः । ब्रह्मणोऽप्युदरव्याधिश्शशामैतत्प्रभावतः ॥ १६
सुधर्माप्यस्य माहात्म्यान्मृत्युमप्यजयत् द्विजाः । चरित्वैतद् व्रतं पुण्यं मेघाङ्गोऽपि महीपतिः ॥ १७
सहस्रसङ्ख्यान् संप्राप्य पुत्रान् पौत्रांश्च पण्डितान् । भुक्त्वा भोगांश्च विपुलान् कैलासं प्राप भूसुराः ॥ १८
बहवोऽन्ये चरित्वैतलब्ध्वाभीष्टं निजं द्विजाः । कैलासं प्रापुरतुलं शङ्करस्य वरालयम् ॥ १९
तस्मादेतद्व्रतं येतु चरन्ति विधिना द्विजाः । दूरतो याति दुरितं तेषां सत्यं मयेरितम् ॥ २०
ऐश्वर्यं यान्ति परममीश्वरस्य प्रसादतः । व्रतस्यैतस्य माहात्म्यं वीरभद्रो महाबलः ॥ २१
भानुकंपाय महते गणानामधिपाय च । उक्तवानिति मे प्राह व्याससाक्षान्महीसुराः ॥ २२
ये पठन्त्यमुमध्यायं सर्वपापैकनाशनम् । तेषां मृत्युभयं नास्ति शृण्वतामपि भूसुराः ॥ २३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

புரா பரசுராமோऽபி ஜாமதக்னிர் மஹாபல: । கார்த்தவீர்யார்ஜுனம் சத்ரும் ஹதவானஸ்ய வைபவாத் 15
சிரோவ்யாதிர் ஹரே: பூர்வம் சசாமைதத்ப்ரபாவத: ।
ப்ரும்ஹம்ணோப்யுதரவ்யாதிச்சசாமைதத்ப்ரபாவத: ॥ 16
ஸுதர்மாப்யஸ்ய மாஹாத்ம்யான் ம்ருத்யுமப்யஜயத் த்விஜா: ।
சரித்வைதத்வ்ரதம் புண்யம் மேகாங்கோऽபி மஹீபதி: ॥ 17
ஸஹஸ்ரஸங்க்யான் ஸம்ப்ராப்ய புத்ரான் பௌத்ராம்ச பண்டிதான்
புக்த்வா போகாம்ச விபுலான் கைலாஸம் ப்ராப பூஸுரா: ॥ 18
பஹவோऽன்யே சரித்வைதத் லப்த்வாபீஷ்டம் நிஜம் த்விஜா: ।
கைலாஸம் ப்ராபுரதுலம் சங்கரஸ்ய வராலயம் ॥ 19
தஸ்மாதேதத்வ்ரதம் யே து சரந்தி விதினா த்விஜா: । தூரதோ யாதி துரிதம் தேஷாம் ஸத்யம் மயேரிதம் 20
ஐச்வர்யம் யாந்தி பரமமீச்வரஸ்ய ப்ரஸாதத: । வ்ரதஸ்யைதஸ்ய மாஹாத்ம்யம் வீரபத்ரோ மஹாபல: 21
பானுகம்பாய மஹதே கணானாமதிபாய ச । உக்தவானிதி மே ப்ராஹ வ்யாஸஸ்ஸாக்ஷான் மஹீஸுரா: 22
யே படந்த்யமுமத்யாயம் ஸர்வ பாபைகநாசனம் । தேஷாம் ம்ருத்யு பயம் நாஸ்தி ச்ருண்வதாமபி பூஸுரா:

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்சோऽத்யாய:

னாகிய கொடிய காலநேமி என்ற அஸுரனைக் கொன்றார். (14) முன்பு ஜமதக்னி முனிவரின் புத்திரனும் மிக பலமுள்ளவனுமான பரசுராமர் இவ்விரதத்தின் மஹிமையால் சத்ருவாகிய கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக் கொன்றார். (15) இதன் மகிமையால் முன்பு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிற்குத் தலைவலி நீங்கியது. பிரம்மதேவருக்கும் இதன் மகிமையால் வயிற்றுவலி தீர்ந்தது. (16) ஓ முனிவர்களே! ஸுதர்மனும் இதன் மகிமையால் ம்ருத்யுவைக்கூட ஜயித்தான். மேகாங்கன் என்ற ஒரு அரசனும் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து (17) அதனால் பண்டிதர்களான ஆயிரம் புத்திர பௌத்திரர்களை அடைந்து அநேக போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் கைலாஸமடைந்தான். (18) ஓ முனிவர்களே! மற்றும் அநேகர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்ததால் தங்கள் விருப்பங்கள் யாவையும் அடைந்து ஸ்ரீ சங்கரருக்குச் சிறந்த ஆலயமாகிய நிகரற்ற கைலாஸத்தை அடைந்தார்கள். (19) ஓ வேதியர்களே! ஆகையால் எவர்கள் இவ்விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய பாபமெல்லாம் அவரை விட்டு விலகிவிடும் என்பதை ஸத்யமாகச் சொல்கிறேன். மேலும் அவர்கள் ஸ்ரீ ஜகதீசனின் அருளால் அளவற்ற ஐச்வர்யங்களை அடைவார்கள். பூமிதேவர்களே! மஹாபலிஷ்டரான வீரபத்ரர் மகிமை வாய்ந்த கணத்தலைவரான பானுகம்பனுக்கு இவ்விரதத்தின் மஹிமையைச் சொன்னாரென்று ஸ்ரீ வ்யாஸ முனிவர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றார். (22) ஓ வேதியர்களே! எல்லா பாபங்களையும் அடியோடு நாசம் செய்ய வல்ல இந்த அத்யாயத்தை எவர்கள் படிக்கிறார்களோ கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ம்ருத்யுவின் பயமே இல்லை. (23)

முப்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

वृषभमासे अनुष्ठेय वृषभव्रतम् ॥

शृणुध्वमृषयस्सर्वे वृषभव्रतमुत्तमम् । वृषभस्थे दिवानाथे शुक्लपक्षेऽष्टमीतिथौ ॥ १
प्रातरेव समुत्थाय महादेवं वृषोपरि । समासीनं सह ध्यात्वा देव्या चिद्रूपया शुचिः ॥ २
स्नात्वा जलवरे सन्ध्यामुपास्य नियमान्वितः । निर्माय विग्रहं शंभोः काञ्चनं राजतं तु वा ॥ ३
वृषोपरिस्थितं देव्या श्रीपार्वत्या सहातुलम् । पञ्चामृतादिभिर्दिव्यैरभिषिच्य विधानतः ॥ ४
निवेदयेच्च शुद्धान्नं पायसादि विशेषतः । विधिना पूजयित्वैवं दद्याद् द्रव्यंच शक्तितः ॥ ५
विप्राय शिवभक्ताय सदाचारपराय च । ततश्शिवालयं गत्वा दद्याद्देवाय किञ्चन ॥ ६
प्रदक्षिण नमस्कारान्विधायानन्तरं मुदा । स्वगृहं प्राप्य मतिमान् शिवभक्तैर्द्विजोत्तमैः ॥ ७
फलैरपूपप्रमुखैरव्रतघ्नं चरेदुत । शुद्धान्नं पायसान्नं वा भुञ्ज्यादेभिस्सह द्विजाः ॥ ८
सायं सन्ध्यां वन्दयित्वा नित्यकर्म समाप्य च । यामावधि पुराणं च शृणुयान्निशि भूसुराः ॥ ९

॥ அத சதுஸ்த்ரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

வைகாசி மாதத்தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விருஷப வ்ரதம்

ச்ருணுத்வம் முனயஸ்ஸர்வே வ்ருஷபவ்ரத முத்தமம் ।
வ்ருஷபஸ்தே திவாநாதே சுக்லபக்ஷேऽஷ்டமீதிதௌ ॥ 1
ப்ராதரேவ ஸமுத்தாய மஹாதேவம் வ்ருஷோபரி ।
ஸமாஸீனம் ஸஹத்யாத்வா தேவ்யா சித்ரூபயா சுசி: ॥ 2
ஸ்நாத்வா ஜலவரே ஸந்த்யாமுபாஸ்ய நியமான்வித: ।
நிர்மாய விக்ரஹம் சம்போ: காஞ்சனம் ராஜதம் து வா ॥ 3
வ்ருஷோபரி ஸ்திதம் தேவ்யா ஶ்ரீபார்வத்யா ஸஹாதுலம் ।
பஞ்சாம்ருதாதிபிர் திவ்யைரபிஷிச்ய விதானத: ॥ 4
நிவேதயேச்ச சுத்தான்னம் பாயஸாதி விசேஷத: ।
விதிநு பூஜயித்வைவம் தத்யாத்த்ரவ்யஞ்ச சக்தித: ॥ 5
விப்ராய சிவபக்தாய ஸதாசார பராய ச । ததச்சிவாலயம் கத்வா தத்யாத்தேவாய கிஞ்சன ॥ 6
ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரான் விதாயானந்தரம் முதா ।
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய மதிமான் சிவபக்தைர்த்விஜோத்தமை: ॥ 7
பலைரபூபப்ரமுகைரவ்ரதக்னம் சரேதுத । சுத்தான்னம் பாயஸான்னம் வா புஞ்ஜ்யாதேபிஸ்ஸஹ த்விஜா: 8
ஸாயம்ஸந்த்யாம் வந்தயித்வா நித்யகர்ம ஸமாப்ய ச ।
யாமாவதி புராணஞ்ச ச்ருணுயான்னிசி பூஸுரா: ॥ 9

முப்பத்து நான்காவது அத்யாயம்.

ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் சிறந்த விருஷப விரதத்தைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டும். சூரியன் வ்ருஷப ராசியில் இருக்கும்பொழுது (வைகாசி மாதத்தில்) சுக்ல பக்ஷ அஷ்டமி திதியில் (1) அதிகாலையில் எழுந்து சுத்தம் செய்துகொண்டு சித்ரூபியான அம்பிகையோடு வ்ருஷபத்தின்மீது வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமஹாதேவரை த்யானம் செய்து (2) நல்ல தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து நியமத்துடன் ஸந்த்யா வந்தனத்தைச் செய்து பிறகு தங்கத்தினாலாவது வெள்ளியினாலாவது ஸ்ரீ பார்வதிதேவியோடு வ்ருஷபத்தின்மீது வீற்றிருக்கும்படி நிகரற்ற ப்ரதிமையைச் செய்து அதற்கு விதிப்படி சிறந்த பஞ்சாமிர்தம் முதலிய திரவியங்களால் அபிஷேகம் செய்து (4) விசேஷமான பாயஸம் முதலிய சுத்தான்னத்தை நைவேத்யம் செய்யவேண்டும். இவ்வாறாக விதிப்படி பூஜைசெய்து சக்திக்கு ஏற்றவாறு ஸதாசாரமுள்ள ப்ராம்மணர்க்கு திரவ்யத்தைக் கொடுத்துப் பிறகு சிவாலயத்திற்குச் சென்று பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, சிறிது காணிக்கை அளித்துப் பிறகு ஸந்தோஷத்துடன் வீட்டிற்குச் சென்று சிவபக்தர்களான பிராம்மணர்களோடு (7) சுத்தான்னம், சர்க்கரைப் பொங்கல், அப்பம் முதலிய பணியாரங்கள், கனி வர்க்கங்கள் இவைகளை விரதத்திற்குப் பங்கமில்லாமல் ஆகாரம் செய்ய வேண்டும். (8) பிறகு ஸாயங்காலத்தில்

शुद्धतल्पे ततो निद्रामनुभूय सुखं द्विजाः । पुनः प्रातस्समुत्थाय परेद्युर्नियमान्वितः ॥ १०
नित्यकर्मविधायाथ विग्रहं शंकरस्य तम् । शिवभक्ताय विदुषे दद्याद्विप्राय भक्तितः ॥ ११
एवं व्रतमिदं ये तु चरन्ति मनुजोत्तमाः । तेषामायुर्धनं विद्याचारोग्यञ्चाष्टभूतयः ॥ १२
संभवन्तीति चित्रं किं ब्राह्मणानामधीश्वराः । विष्णुः पुरा व्रतमिदं चरित्वा विधिना द्विजाः ॥ १३
ऐश्वर्यमाप परममीश्वरस्य प्रसादतः । पक्षिराजं च गरुडं वाहनं लब्धवान् द्विजाः ॥ १४
इन्द्रोऽपि लब्धवान्विप्रा ऐरावतमनुत्तमम् । चरित्वैतद्व्रतं वह्निरजमापाथवाहनम् ॥ १५
यमोऽपि महिषं प्राप महाकायं द्विजोत्तमाः । तथाच निर्ऋतिर्विप्रा नरवाहनमुज्वलम् ॥ १६
यादसां पतिरप्याप मकरं वाहनं परम् । कृष्णसारं पुरा वायुर्लब्धवानस्य वैभवात् ॥ १७
कुबेरः पुष्पकं दिव्यं विमानं प्राप भूसुराः । पुरेशानोऽपि विप्रेन्द्रा वृषभं धर्मरूपिणम् ॥ १८
सप्ताश्वमेकचक्रञ्च रथं सूर्योऽपि लब्धवान् । विमानं प्राप चन्द्रोऽपि नानारत्नविचित्रितम् ॥ १९

சுத்ததல்பே ததோ நித்ரா மனுபூய ஸுகம் த்விஜா: |
புன: ப்ராதஸ்ஸமுத்தாய பரேத்யுர் நியமான்வித: || 10
நித்யகர்ம விதாயாத விக்ரஹம் சங்கரஸ்ய தம் | சிவ பக்தாய விதுஷே தத்யாத் விப்ராய பக்தித: || 11
ஏவம் வ்ரதமிதம் யேது சரந்தி மனுஜோத்தமா: | தேஷாமாயுர்தனம் வித்யாசாரோக்யஞ்சாஷ்ட பூதய:12
ஸம்பவந்தீதி சித்ரம் கிம் ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: |
விஷ்ணு: புரா வ்ரதமிதம் சரித்வா விதினா த்விஜா: || 13
ஐச்வர்யமாப பரமமீச்வரஸ்ய ப்ரஸாதத: | பக்ஷிராஜம்ச கருடம் வாஹனம் லப்தவான் த்விஜா: || 14
இந்த்ரோऽபி லப்தவான் விப்ரா ஐராவதமனுத்தமம் |
சரித்வைதத்வ்ரதம் வன்ஹிரஜமாபாத வாஹனம் || 15
யமோऽபி மஹிஷம் ப்ராப மஹாகாயம் த்விஜோத்தமா: |
ததாச நிருருதிர் விப்ரா நரவாஹனமுஜ்வலம் || 16
யாதஸாம் பதிரப்யாப மகரம் வாஹனம் பரம் | க்ருஷ்ணஸாரம் புரா வாயுர்லப்தவானஸ்ய வைபவாத் 17
குபேர: புஷ்கரம் திவ்யம் விமானம் ப்ராப பூஸுரா: | புரேசானோऽபி விப்ரேந்த்ரா வ்ருஷபம் தர்ம ரூபிணம்
ஸப்தாச்வமேகசக்ரஞ்ச ரதம் ஸூர்யோऽபி லப்தவான் |
விமானம் ப்ராப சந்த்ரோऽபி நானாரத்னவிசித்ரிதம் || 19

* ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய நித்ய கர்மாக்களை முடித்தபிறகு இரவில் ஓர் யாமம் வரை சிவ புராணங்களைக் கேட்கவேண்டும். (9) பிறகு இரவில் வெறுந் தரையில் ஸுகமாகப் படுத்து நித்திரை செய்யவேண்டும். பிறகு மறுநாள் காலையில் எழுந்து நியமத்துடன் (10) நித்ய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு அந்த சங்கரப் பிரதிமையை சிவபக்தரும் வித்துவானுமான பிராம்மணருக்கு பக்தியுடன் தானம் செய்ய வேண்டும். (11) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! எந்த மனிதர்கள் இவ்விரதத்தை இவ்விதமாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஆயுள், தனம், கல்வி, ஆரோக்கியம், அஷ்டைச்வர்யங்கள் இவைகளெல்லாம் உண்டாகுமென்பதில் என்ன ஆச்சர்யமிருக்கிறது. பூர்வத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ மஹேச்வரனருளால் அளவற்ற ஐச்வர்யங்களை அடைந்து பக்ஷிராஜனுன கருடனை வாகனமாக அடைந்தார். (14) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! மேலும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்ததால் இந்திரன் மிகச் சிறந்த ஐராவதத்தை வாகனமாகக் கொண்டான். அக்னிதேவனும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து ஆட்டுக் கடாவை வாகனமாகவும் (15) அவ்விதமே யமன் பெருத்த சரீரத்தை உடைய எருமைக்கடாவை வாகனமாகவும், அவ்விதமே "நிருருதி" தேவன் சிறந்து விளங்குகின்ற மனித வாகனத்தையும், வருணதேவன் சிறந்த முதலை வாகனத்தையும், வாயுதேவன் க்ருஷ்ணஸாரம் என்னும் வகையைச் சேர்ந்த மான் வாகனத்தையும் (17) குபேரன் அழகிய புஷ்பக விமானத்தையும், ஈசானதேவன் தர்மத்தின் உருவமுள்ள காளை வாகனத்தையும் (18) சூர்யதேவன் ஏழு குதிரைகளையும் ஒரு சக்ரமுள்ள

குறிப்பு :— * "ஸந்தியாவந்தன ஜபம்" என்றதில் பெரும்பாலும் உலகில் காலை மாலைகளில் ஸந்தியையும் ஜபத்தையும் மட்டில் செய்து வருகிறார்களேயின்றி ஜபம் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன் முக்யமாய் சந்திதோறும் செய்ய வேண்டிய (வந்தனம்) என்ற மஹாமந்திரத்தை ஜபம் செய்து வருவதாய் காணப்படவில்லை, ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களெல்லாம் அந்த வந்தனம் என்ற மந்திரத்தை அறிந்து ஜபம் செய்து வருகிற பெரியோர்களிடம் உபதேசம் பெற்று அதையும் கிரமப்படி ஜபம் செய்து வருவதுதான் காலை மாலை நித்ய கர்மங்களை பூர்ணமாய் முடித்ததாகும்.

विश्वसेनाह्वयो राजा महाराष्ट्रजनेश्वरः । वसिष्ठं तपतां श्रेष्ठं प्राप्यायं विनयान्वितः ॥ २०
अपृच्छदद्भुतं किञ्चिदतीतानागतादिकम् । तथावदद्वसिष्ठोऽपि त्रिकालज्ञानिनां वरः ॥ २१
तदा राजातिसंतुष्टः प्रणम्यैनमृषीश्वरम् । कया वा विद्यया ब्रह्मन्नेवं त्वं प्रोक्तवानसि ॥ २२
तदेतत्तव दासाय नमामि त्वां जगद्गुरुम् । इति तस्य वचः श्रुत्वा राज्ञोऽसौ मुनिपुङ्गवः ॥ २३
वृषभाख्यं व्रतं पुण्यमनुष्ठितमनुत्तमम् । तत्प्रभावात् स्फुरंती मे त्रिषु कालेषु वस्तु यत् ॥ २४
व्रतस्यैतस्य माहात्म्यात्सर्वाभीष्टं भविष्यति । इति विप्रर्षिवचनं निशम्य स महीपतिः ॥ २५
आश्चर्येण च संयुक्तस्स्वयमेतच्चचार हि । ततोऽयं लब्धवान्राजा त्रिकालज्ञानमद्भुतम् ॥ २६
भुक्त्वा भोगांश्च विपुलानन्ते कैलासमाप्तवान् । चरित्वैतद्व्रतं ब्रह्मा त्रिकालज्ञानमाप्तवान् ॥ २७
सन्तुष्टोऽपि महीदेवश्चरित्वा व्रतमद्भुतम् । अष्टापि सिद्धयो रम्यास्संप्राप्य गतिमाप सः ॥ २८
विधृताख्यो महीपालः पुरैतद्व्रतमद्भुतम् । अनुष्ठाय शरीरेण सप्तपाताललोककान् ॥ २९

விச்வஸேனாஹ்வயோ ராஜா மஹாராஷ்டரஜனேச்வர: ।
வஸிஷ்டம் தபதாம் ச்ரேஷ்டம் ப்ராப்யாயம் வினயான்வித: ॥ 20
அப்ருச்சதத்புதம் கிஞ்சிததீதாநாகதாதிகம் । ததாऽவதத்வஸிஷ்டோபி த்ரிகால க்ஞானினாம் வர: ॥ 21
ததா ராஜாதிஸந்துஷ்ட: ப்ரணம்யைனம் ருஷீச்வரம் ।
கயா வா வித்யயா ப்ரும்ஹந்நேவம் த்வம் ப்ரோக்தவானஸி ॥ 22
ததேதத்தவ தாஸாய நமாமி த்வாம் ஜகத் குரும் ।
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ராக்ஞோऽஸௌ முனிபுங்கவ: ॥ 23
வ்ருஷபாக்யம் வ்ரதம் புண்யமனுஷ்டிதமனுத்தமம் ।
தத்ப்ரபாவாத் ஸ்புரந்தீ மே த்ரிஷு காலேஷு வஸ்து யத் ॥ 24
வ்ரததஸ்யைதஸ்ய மாஹாத்ம்யாத் ஸர்வாபீஷ்டம் பவிஷ்யதி ।
இதி விப்ரர்ஷிவசனம் நிசம்ய ஸ மஹீபதி: ॥ 25
ஆச்சர்யேணச ஸம்யுக்தஸ் ஸ்வயமேதச்சசார ஹி ।
ததோऽயம் லப்தவான் ராஜா த்ரிகாலக்ஞானமத்புதம் ॥ 26
புக்த்வா போகாம்ச விபுலானந்தே கைலாஸமாப்தவான் ।
சரித்வைதத்வ்ரதம் ப்ரும்ஹா த்ரிகாலக்ஞானமாப்தவான் ॥ 27
ஸந்துஷ்டோऽபி மஹீதேவச்சரித்வா வ்ரதமத்புதம் ।
அஷ்டாபி ஸித்தயோ ரம்யாஸ்ஸம்ப்ராப்ய கதிமாப ஸ: ॥ 28
வித்ருதாக்யோ மஹீபால: புரைதத்வ்ரதமத்புதம் । அனுஷ்டாய சரீரேண ஸப்தபாதாள லோககான் ॥ 29

ரதத்தையும், சந்திர பகவான் பல ரத்தினங்களால் விசித்திரமான விமானத்தையும் இவ்விரத மகிமையால் அடைந்திருக்கிறார்கள். (19) மஹாராஷ்டிர தேசத்தரசனான விச்வஸேனன் என்பவன் தபஸ்விகளில் சிறந்த வசிஷ்ட முனிவரிடம் சென்று முன்பு நடந்ததும் இனி நடக்கப் போவதுமான சில அற்புதங்களைப் பற்றி வணக்கத்துடன் கேட்டார். முக்காலங்களையும் அறிந்தவர்களுக்குள் மிகச் சிறந்தவரான வசிஷ்டரும் இவ்விதமே சொன்னார். (21) அப்பொழுது அரசன் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தவராகி அந்த வஸிஷ்டரை நமஸ்கரித்து ஓ ரிஷி சிரேஷ்டரே! தாங்கள் எந்த வித்தையால் இவ்வாறு சொன்னீர்களோ அதைத் தங்களுடைய தாஸனான எனக்குச் சொல்லவேண்டும். தங்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன். இவ்வாறு அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மிகச்சிறந்த முனிவரான வஸிஷ்டர் (23) ஓ அரசனே! மிகச் சிறந்ததும் புண்யமுமான வ்ருஷப விரதத்தை நான் அனுஷ்டித்தேன். அதன் மகிமையால் எனக்கு முக்காலங்களிலுமுள்ள விஷயங்களெல்லாம் விளங்குகின்றன. (24) மேலும் இவ்விரதத்தின் மஹிமையால் எல்லா அபீஷ்டங்களுமுண்டாகும். இவ்வாறு வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் (25) மிகுந்த ஆச்சரியங் கொண்டவனாகி தானும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்தான் அதனால் அரசன் மிக அற்புதமான த்ரிகால ஞானத்தை அடைந்தான். (27) ஸந்துஷ்டன் என்ற அரசனும் அற்புதமான இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து மிக நேர்த்தியான எட்டு ஸித்திகளையும் அடைந்து பிறகு நற்கதியை அடைந்தான். (28) முன்பு வித்ருதன் என்ற ஓர் அரசன் அற்புதமான இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால்

ब्रह्मविष्ण्विन्द्रपूर्वाणां लोकेष्वपि चरन् सदा । अद्भुतान्यपि सर्वाणि तत्रत्यानि समीक्ष्य सः ॥ ३०
स्वपुत्रेभ्यो वदन्नेवं चरित्वा बहुकालतः । कायसिद्धिमवाप्यान्ते शिवयोगित्वमाप्तवान् ॥ ३१
एवं व्रतमिदं केचिच्चरित्वा पुण्यगौरवात् । कांक्षितान्यपि सर्वाणि लब्ध्वान्ते मोक्षमापिरे ॥ ३२
ये पठन्त्यमुमध्यायं शृण्वन्ति श्रावयन्तिवा । कैलासं यान्ति परमं ते तु नूनं द्विजोत्तमाः ॥ ३३
एवं शिवव्रतान्यष्टौ कथितानि मया क्रमात् । अन्यान्यपिच वक्ष्येऽहं शृणुध्वं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ३४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

मेषमास शुक्रवारे अनुष्ठेय गौरीव्रतम् ॥

शुक्रवारव्रतं वक्ष्ये देव्यास्सर्वाघहारकम् । मेषंगते रवौ शुक्लपक्षे शुक्रस्य वासरे ॥ १

ப்ரும்ஹவிஷ்ண்விந்த்ர பூர்வாணும் லோகேஷ்வபி சரன்ஸதா ।
அத்புதான்யபி ஸர்வாணி தத்ரத்யானி ஸமீக்ஷ்ய ஸ: ॥ 30
ஸ்வபுத்ரேப்யோ வதந்நேவம் சரித்வா பஹுகாலத: ।
காயஸித்திமவாப்யாந்தே சிவயோகித்வமாப்தவான் ॥ 31
ஏவம் வ்ரதமிதம் கேசிச்சரித்வா புண்யகௌரவாத் ।
காம்க்ஷிதான்யபி ஸர்வாணி லப்த்வாந்தே மோக்ஷமாபிரே ॥ 32
யே படந்த்யமுமத்யாயம் ச்ருண்வந்தி ச்ராவயந்தி வா ।
கைலாஸம் யாந்தி பரமம் தே து நூனம் த்விஜோத்தமா: ॥ 33
ஏவம் சிவவ்ரதான்யஷ்டௌ கதிதானி மயா க்ரமாத் ।
அன்யான்யபிச வக்ஷ்யே஽ஹம் ச்ருணுத்வம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: 34

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்சோ஽த்யாய: ॥

॥ அத பஞ்சத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

சித்திரை மாதம் சுக்கிரவாரத்தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய கௌரீ வ்ரதம்

சுக்ரவாரவ்ரதம் வக்ஷ்யே தேவ்யாஸ்ஸர்வாகஹாரகம் ।
மேஷம்கதே ரவௌ சுக்லபக்ஷே சுக்ரஸ்ய வாஸரே ॥ 1

சரீரத்துடனேயே ஏழு பாதள உலகங்கள் (29) ப்ரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவர்களின் உலகங்களிலும் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்து ஆங்காங்குள்ள ஸகல அற்புதங்களையும் பார்த்துவந்தான். இவ்விதமாக அவன் வெகுகாலம் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பிறகு தன் பிள்ளைகளுக்கும் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு காயசித்தியை அடைந்து முடிவில் சிவயோகியானான். (31) இவ்வாறு சிலர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அந்தப் புண்ணிய மகிமையால் சகல அபீஷ்டங்களையும் அடைந்து முடிவில் மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். (32) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இந்த அத்தியாயத்தை எவர்கள் படிக்கின்றார்களோ கேட்கின்றார்களோ, பிறரைக் கேட்கச் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் முடிவில் சிறந்த கைலாஸத்தை அடைவார்கள் என்பது நிச்சயம். (33) இப்பொழுது ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய எட்டு விரதங்களையும் முறையே எடுத்துக் கூறினேன். மற்றுமுள்ள விரதங்களைப்பற்றியும் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் அதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். (34)

முப்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்ல தேவியினுடைய சுக்கிரவார விரதத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். சூரியன் மேஷ ராசியில் இருக்கும்போது (சித்திரை மாதத்தில்) சுக்ல பக்ஷத்தில்

प्रातरेव समुत्थाय ध्यात्वा गौरीं मनोहराम् । स्नात्वा शुद्धजले शुद्धो नित्यकर्म समाप्य च ॥ २
स्वात्मानं भावयन्नारीरूपमुज्ज्वलकान्ति च । शुद्धोदकैः पूरयित्वा कुम्भमेकं मनोहरम् ॥ ३
तत्रावाह्य महादेवीमर्चयेद् गन्धपुष्पकैः । निवेदयित्वा नैवेद्यं पायसाद्यन्नसंभवम् ॥ ४
अष्टौ सुमङ्गलीर्वापि कन्यावापि मनोहराः । भस्मरुद्राक्षसर्वाङ्गा गन्धपुष्पैस्समर्च्य च ॥ ५
दद्याद्दानं यथाशक्ति ताभ्यश्शुद्धान्तरो द्विजाः । शिवालयमनुप्राप्य तत्र देवीं त्रियंबकम् ॥ ६
प्रदक्षिणविधानेन नमस्कृत्वा यथाविधि । दत्वा शक्त्यनुसारेण यत्किंचिद्भक्तिसंयुतः ॥ ७
व्रतं समाप्य नियमान्मध्याह्ने निशि वा द्विजाः । भुञ्जीयादशनं शुद्धैर्भक्तैरपि समन्वितः ॥ ८
फलान्यपूपं वा शुद्धमव्रतघ्नञ्चरेदुत । एवं यस्तनुते मर्त्यश्शुक्रवारव्रतं महत् ॥ ९
तस्य प्रसन्ना श्रीगौरी सर्वाभीष्टं ददेध्द्रुवम् । चरित्वैतद्व्रतं शुक्रश्शुभानिप्राप्य भूसुराः ॥ १०
स्वनाम्नैतद्व्रतं भूयादिति प्राप वरं महत् । एवं दत्वा वरं तस्मै दधावन्तर्धिमीश्वरी ॥ ११

ப்ராதரேவ ஸமுத்தாய த்யாத்வா கௌரீம் மனோஹராம் |
ஸ்நாத்வா சுத்தஜலே சுத்தோ நித்யகர்ம ஸமாப்யச || 2

ஸ்வாத்மானம் பாவயன்நாரீ ரூபமுஜ்வல காந்தி ச | சுத்தோதகை: பூரயித்வா கும்பமேகம் மனோஹரம் 3

தத்ராவாஹ்ய மஹாதேவீமர்சயேத்கந்தபுஷ்பகை: |
நிவேதயித்வா நைவேத்யம் பாயஸாத்யன்னஸம்பவம் || 4

அஷ்டௌ ஸுமங்கலிர்வாபி கன்யாவாபி மனோஹரா: |
பஸ்மருத்ராக்ஷஸர்வாங்கா கந்தபுஷ்பைஸ்ஸமர்ச்யச || 5

தத்யாத்தானம் யதாசக்திதாப்யச்சுத்தாந்தரோ த்விஜா: |
சிவாலயமனுப்பாப்ய தத்ர தேவீம் த்ரியம்பகம் || 6

ப்ரதக்ஷிணவிதானேன நமஸ்க்ருத்வா யதாவிதி | தத்வா சங்த்யனுஸாரேண யத்கிஞ்சித் பக்தி ஸம்யுத: 7

வ்ரதம் ஸமாப்ய நியமான்மத்யான்ஹே நிசி வா த்விஜா: |
புஞ்ஜீயாதசனம் சுத்தைர்பக்தைரபி ஸமன்வித: || 8

பலான்யபூபம் வா சுத்தமவ்ரதக்னஞ்சரேதுத | ஏவம் ய: தனுதேமர்த்யச்சுக்ரவார வ்ரதம் மஹத் || 9

தஸ்ய ப்ரஸன்னா ஸ்ரீகௌரீ ஸர்வாபீஷ்டம் ததேத் த்ருவம் |
சரித்வைதத்வ்ரதம் சுக்ரச்சுபானி ப்ராப்ய பூஸுரா: || 10

ஸ்வநாம்னைதத்வ்ரதம் பூயாதிதி ப்ராப வரம் மஹத் | ஏவம் தத்வா வரம் தஸ்மை ததாவந்தர்திமீச்வரீ 11

சுக்ர வாரத்தில் (1) அதிகாலையிலேயே எழுந்து மிக ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்த கௌரி தேவியை தியானம் செய்து பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்னானம் செய்து நித்ய கர்மாக்களை முடித்துக்கொண்டு (2) ஜ்வலிக்கின்ற காந்தியை உடைய பெண்ணுருவமாகத் தன்னை (தன் ஆத்மாவை) பாவித்துக்கொண்டு நேர்த்தியான ஓர் கும்பத்தை சுத்த ஜலத்தால் நிரப்பி (3) அதில் ஸ்ரீ மஹாதேவியை சந்தனம், புஷ்பம் முதலியவைகளால் பூஜை செய்து அன்னத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட பாயஸம் முதலியவைகளை நைவேத்யம் செய்து (4) எல்லா அவயவங்களிலும் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மிக அழகு வாய்ந்த எட்டு ஸுமங்கலிகள் அல்லது எட்டு கன்னிகைகள் இவர்களை சந்தனம், புஷ்பம் முதலியவைகளால் பூஜித்து (5) பரிசுத்தமான மனமுடையவனாய் தன் சக்திக்கேற்றவாறு அவர்களுக்குத் தானம் கொடுத்துப் பிறகு தேவாலயத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீதேவியையும், முக்கண்ணரையும் (6) விதிப்படி பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து மிகுந்த பக்தியுடன் தம் சக்திக்கேற்றபடி காணிக்கை அளித்துவிட்டு (7) நியமத்துடன் விரதத்தை முடித்து மிகப் பரிசுத்தமான தேவி பக்தர்களுடன் பகலிலோ இரவிலோ போஜனம் செய்யவேண்டும். (8) அல்லது சுத்தமான பழவர்க்கங்கள், அப்பங்கள் முதலியவைகளையாவது விரதத்திற்குக் கெடுதியின்றி உண்ணவேண்டும். இவ்விதமாக எந்த மனிதர் மகிமை வாய்ந்த இந்த சுக்கிரவார விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறாரோ (9) அவருக்கு கௌரிதேவியானவள் பிரஸன்னமாகி எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கிறாள் என்பது நிச்சயம். ஓ பூதேவர்களே ! சுக்ரபகவான் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் பல சுபங்களை அடைந்து (10) இவ்விரதமானது தன் பெயரால் விளங்கிவரவேண்டுமென்று பெரிய வரத்தையும் தேவியைக் கேட்டார். தேவியும் அவ்வாறே வரத்தை அளித்து மறைந்தாள். (11)

महालक्ष्मीश्चरित्वैतल्लक्ष्मीत्वं प्राप्तवत्यलम् । सर्वविद्याधिपत्यं च वाणीप्रापास्य वैभवात् । १२
अनुष्ठाय महीपालाः केचिद्राज्यमवापिरे । विद्यां लक्ष्मीं द्विजाः केचित्पुत्रांश्च प्रापुरञ्जसा ॥ १३
वैश्याः केचन शूद्राश्च व्रतमेतदुमाप्रियम् । चरित्वा प्रापुरखिलमभीष्टं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १४
केचिद्व्रतमिदं कृत्वा भुक्त्वा भोगानखण्डितान् । अन्ते सालोक्य सामीप्य सारूप्यान्याप्य भूसुराः ॥ १५
सायुज्यं प्रापुरतुलं पुनरावृत्तिवर्जितम् । द्वितीयं व्रतमीश्वर्याः प्रवक्ष्ये सर्वपापहम् ॥ १६
मासेचाश्वयुजे शुक्लपक्षेच यम (पूर्वोक्त) तारके । अनुष्ठेयं व्रतमिदं गौर्याः प्रीतिकरं परम् ॥ १७
अस्मिन्दिने समुत्थाय नित्यकर्म समाप्यच । पूजयित्वा महादेवीं शुक्रवारप्रकारतः ॥ १८
दद्याद्दानंच भक्तेभ्यो यथाशक्ति समुद्भवम् । देवालयमनुप्राप्य देवं देवीं प्रणम्यच ॥ १९
दत्वा धनं यथाशक्ति गृहं प्राप्य स्वकीयकम् । मुद्गं शर्करया युक्तं दद्यादंकुरितं शुभम् ॥ २०
भुञ्ज्यात्परेद्युरशनं शिवभक्तैस्सहामलः । एतद्व्रतमनुष्ठाय पुरेन्द्राणी मनोरमा ॥ २१

மஹாலக்ஷ்மீச்சரித்வைதல்லக்ஷ்மீத்வம் ப்ராப்தவத்யலம் |
ஸர்வவித்யாதிபத்யஞ்ச வாணீப்ராபாஸ்ய வைபவாத் || 12
அனுஷ்டாய மஹீபாலா: கேசித்ராஜ்யமவாபிரே |
வித்யாம் லக்ஷ்மீம் த்விஜா: கேகித்புத்ராம்ச ப்ராபுரஞ்ஜஸா || 13
வைச்யா: கேசனசூத்ராச்ச வ்ரதமேததுமாப்ரியம் |
சரித்வா ப்ராபுரகிலமபீஷ்டம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 14
கேசித்வ்ரதமிதம் க்ருத்வா புக்த்வா போகாணகண்டிதான் |
அந்தே ஸாலோக்யஸாமீப்ய ஸாரூப்யான்யாப்ய பூஸுரா: || 15
ஸாயுஜ்யம் ப்ராபுரதுலம் புனராவ்ருத்திவர்ஜிதம் |
த்விதீயம் வ்ரதமீச்வர்யா: ப்ரவக்ஷ்யே ஸர்வபாபஹம் || 16
மாஸே சாச்வயுஜே சுக்லபக்ஷேசயம (பூர்வோக்த) தாரகே |
அனுஷ்டேயம் வ்ரதமிதம் கௌர்யா: ப்ரீதிகரம் பரம் || 17
அஸ்மின்தினே ஸமுத்தாய நித்யகர்ம ஸமாப்ய ச | பூஜயித்வா மஹாதேவீம் சுக்ரவாரப்ரகாரத: || 18
தத்யாத்தானஞ்ச பக்தேப்யோ யதாசக்தி ஸமுத்பவம் |
தேவாலயமனுப்ராப்ய தேவம் தேவீம் ப்ரணம்ய ச. || 19
தத்வா தனம் யதா சக்தி க்ருஹம் ப்ராப்ய ஸ்வகீயகம் |
முத்கம்சர்கரயாயுக்தம் தத்யாதங்குரிதம் சுபம் || 20
புஞ்ஜ்யாத் பரேத்யுரசனம் சிவபக்தைஸ்ஸஹாமல: | ஏதத்வ்ரதமனுஷ்டாய புரேந்த்ராணீ மனோரமா || 21

மஹாலக்ஷ்மியும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் லக்ஷ்மித் தன்மையை அடைந்தாள். சரஸ்வதி தேவியும் இதன் மஹிமையால் எல்லா வித்தைகளுக்கும் அதிபதியாக இருக்கும் தன்மையைப் பெற்றாள் (12) சில அரசர்கள் இதை அனுஷ்டித்து ராஜ்யமடைந்திருக்கிறார்கள். சில பிராம்மணர்கள் இதனால் சீக்கிரத்தில் கல்வி ஸம்பத்து பிள்ளைகள் இவைகளை அடைந்திருக்கிறார்கள். (13) சில வைச்யர்களும், சூத்திரர்களும் பார்வதி தேவிக்கு மிகப் பிரியமான விரதத்தை அனுஷ்டித்து எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (14) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! சிலர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் ஸாலோக்கிய, ஸாமீப்ய, ஸாரூப்ய பதவிகளை அடைந்து (15) முடிவில் மறுபிறப்பல்லாத நிகரற்ற ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்லது தேவியினுடைய இரண்டாவதான விரதத்தைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். (16) ஐப்பசி மாதம் சுக்ல பக்ஷத்தில் எமதேவனுக்குரியதான நட்சத்திரத்தில் (பரணி) ஸ்ரீ கௌரிதேவிக்கு மிகப் பிரியமுள்ளதும், மிகச் சிறந்ததுமான இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். (17) இந்த தினத்தில் காலையில் எழுந்து நித்ய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவியை முன் கூறப்பட்ட சுக்ரவார விரத முறைப்படி பூஜை செய்து (18) தன் சக்திக்கு ஏற்றபடி பக்தர்களுக்கு தானம் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு தேவாலயம் சென்று ஸ்வாமியையும், அம்பிகையையும் நமஸ்கரித்து (19) சக்திக்கு ஏற்றபடி தனத்தை காணிக்கை அளித்துவிட்டு வீடு சேர்ந்து சர்க்கரையோடு சேர்ந்த மங்களமான முளைத்த பாசிப் பயறை தானம் செய்து (20) மறுநாள் பரிசுத்தனாகி சிவ பக்தர்களுடன் போஜனம் செய்யவேண்டும். முன்பு மிக அழகுவாய்ந்த இந்திராணியானவள் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் (21) தேவராஜ

प्राणनायकतामाप सुरेशस्य महीसुराः । उषादेव्यप्यनुष्ठाय व्रतमेतदुमाप्रियम् ॥ २२
भास्करस्य प्रिया भूत्वा तच्छरीरस्थकर्कशम् । व्याधिजं वारयामास ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ २३
बहवोऽन्ये चरित्वैतत्सद्गतिं प्रापिरे द्विजाः । व्रतं नवम्यां वक्ष्येऽहं सर्वाभीष्टफलप्रदम् ॥ २४
आरभ्य प्रथमान्नित्यं कुंभे स्थाप्य महेश्वरीम् । शुक्रवारक्रमेणैव नित्यमभ्यर्चयेच्छिवाम् ॥ २५
नवम्यां प्रातरुत्थाय शुचिर्भूत्वा समाहितः । स्नात्वा पुण्यजले संध्यामभिवाद्य विधानतः ॥ २६
अर्चयित्वा महादेवीं भक्तवाञ्छार्थदायिनीम् । अर्चयित्वा स्त्रियश्शुद्धास्सर्वाभरणभूषिताः ॥ २७
ताभ्यो वस्त्राणि सूक्ष्माणि नवभ्यः प्रददेन्नरः । भोजयेत्पायसान्नाद्यैस्सापूपैर्व्यञ्जनान्वितैः ॥ २८
स्वयं भुञ्ज्याच्च मतिमान् भक्तैस्साकं द्विजोत्तमाः । परेद्युः प्रातरुत्थाय दशम्यां नियमान्वितः ॥ २९
नित्यकर्म समाप्याथ दर्शयित्वा शिवालयम् (स्वकम्) । शिवभक्तैस्सह श्रीमान् भुञ्जीयाद्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ३०
एतद्व्रतं पुरा विष्णुश्चरित्वाऽजयदात्मनः । शत्रूंस्तथान्ये विजयशक्तिं वीराभिधामपि ॥ ३१

ப்ராணநாயகதாமாப ஸுரேசஸ்ய மஹீஸுரா: । உஷாதேவ்யப்யனுஷ்டாய வ்ரதமேததுமாப்ரியம் ॥ 22
பாஸ்கரஸ்ய ப்ரியா பூத்வா தச்சரீரஸ்தகர்கசம் । வ்யாதிஜம் வாரயாமாஸ ப்ராம்ஹணநாமதீச்வரா: ॥ 23

பஹவோऽன்யே சரித்வைதத் ஸத்கதிம் ப்ராபிரே த்விஜா: ।
வ்ரதம் நவம்யாம் வக்ஷ்யேऽஹம் ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதம் ॥ 24

ஆரப்ய ப்ரதமான்னித்யம் கும்பேஸ்தாப்ய மஹேச்வரீம் ।
சுக்ரவாரக்ரமேணைவ நித்யமப்யர்சயேச்சிவாம் ॥ 25

நவம்யாம் ப்ராதருத்தாய சுசிர்பூத்வாஸமாஹித: ।
ஸ்நாத்வா புண்யஜலே ஸந்த்யாமபிவாத்ய விதானத: ॥ 26

அர்சயித்வா மஹாதேவீம் பக்தவாஞ்சார்ததாயினீம் ।
அர்சயித்வா ஸ்திரியச்சுத்தாஸ்ஸர்வாபரணபூஷிதா: ॥ 27

தாப்யோ வஸ்த்ராணி ஸூக்ஷ்மாணி நவப்ய: ப்ரததேன் நர: ।
போஜயேத்பாயஸான்னாத்யை: ஸாபூபைர்வ்யஞ்ஜனான்விதை: ॥ 28

ஸ்வயம் புஞ்ஜ்யாச்ச மதிமான் பக்தைஸ்ஸாகம் த்விஜோத்தமா: ।
பரேத்யு: ப்ராதருத்தாய தசம்யாம் நியமான்வித: ॥ 29

நித்யகர்ம ஸமாப்யாத தர்சயித்வா சிவாலயம் (ஸ்த்ரகம்) ।
சிவபக்தைஸ்ஸஹ ஸ்ரீமான் புஞ்ஜீயாத் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 30

ஏதத் வ்ரதம் புரா விஷ்ணுச்சரித்வாऽஜயதாத்மன: । சத்ரூம்ஸ்ததான்யே விஜய சக்திம் வீரா பிதாமபி 31

னுக்குப் பிராணநாயகியாக இருக்கும் பதவியை அடைந்தாள். உஷாதேவியும், உமாதேவிக்கு மிகப் பிரியமுள்ள இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் (22) சூரியனுக்குப் பிரியநாயகியாகி அவருடைய சரீரத்தில் வியாதியால் உண்டான கடினத் தன்மையைப் போக்கினாள். (23) ஓ முனிவர்களே! மற்றும் பலர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து நற்கதியடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! இப்பொழுது எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அளிக்கக்கூடிய நவமி விரதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். (24) ஓர் கும்பத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரியை ஆவாஹனம் செய்து "பிரதமை திதி" முதல் "நவமி திதி" வரை தினந்தோறும் சுக்ரவார விரத முறைப்படி பூஜித்து வந்து (25) நவமி தினத்தில் காலையில் எழுந்து பரிசுத்தனாய் இந்திரிய ஜயத்துடன் புண்ய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, விதிப்படி ஸந்தியானுஷ்டானங்களைச் செய்து (26) பக்தர்களுக்கு வேண்டிய பலன்களை அளிக்க வல்ல ஸ்ரீ மஹாதேவியை பூஜித்து ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பரிசுத்தமுள்ள ஒன்பது சுமங்கலிகளைப் பூஜித்து (27) அவர்களுக்குச் சிறந்த வஸ்திரங்களைக் கொடுத்து, பாயஸம், அன்னம், அப்பம், வியஞ்சனம் முதலியவைகளுடன் போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். (28) பிறகு புத்திசாலியான அவன் பக்தர்களுடன் கூடி உண்ண வேண்டும். பிறகு தசமியாகிய மறுநாள் காலையில் எழுந்து நியமத்துடன் (29) நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு சிவாலயம் சென்று தேவியுடன் கூடிய பரமசிவனை தரிசித்து அந்த ஸ்ரீமான் சிவபக்தர்களுடன் கூட போஜனம் செய்ய வேண்டும். (30) பூர்வத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் தனது பல சத்ருக்களை ஜயித்திருக்கிறார். அப்படியே பலரும் விஜயசக்தி,

विद्याशक्तिं भाग्यशक्तिं बलशक्तिं परामपि । लब्ध्वेह भुक्त्वा परमान् भोगानपि सुदुर्लभान् ॥ ३२
शिवलोकमनुप्राप्य शिवसायुज्यमापिरे । तस्मादिदं व्रतं पुण्यं ये चरन्ति नरोत्तमाः ॥ ३३
सर्वाश्शक्तीरनुप्राप्य ते यान्ति परमं पदम् । ये पठन्त्यमुमध्यायं व्रतमाहात्म्यमद्भुतम् ॥
शृण्वन्ति येतु ते सर्वे सद्गतिं यान्ति भूसुराः ॥ ३४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

वृषभमासे शुक्रवारे विनायक व्रतम्, विनायक चतुर्थी व्रतञ्च ॥

विघ्नेश्वरस्य वक्ष्येऽहं व्रतं परमपावनम् । वृषभस्थे दिवानाथे शुक्लपक्षे भृगोर्दिने ॥ १
प्रातरेव समुत्थाय शुचिर्भूत्वा समाहितः । नित्यकर्म समाप्याथ सौवर्णं राजतं तु वा ॥ २
ताम्रं गणेशं संपाद्य चावाह्याभ्यर्चयेद् द्विजाः । पुष्पैर्नानाविधैश्शुद्धैः पत्रैरपि मनोहरैः ॥ ३

வித்யாசக்திம் பாக்யசக்திம் பலசக்திம் பராமபி |
லப்த்வேஹ புக்த்வா பரமான்போகானபி ஸுதுர்லபான் || 32
சிவலோகமனுப்ராப்ய சிவஸாயுஜ்யமாபிரே | தஸ்மாதிதம் வ்ரதம் புண்யம் யே சரந்தி நரோத்தமா: || 33
ஸர்வாச்சக்தீரனுப்ராப்ய தே யாந்தி பரமம் பதம் |
யே படந்த்யமுமத்யாயம் வ்ரதமாஹாத்ம்யமத்புதம் ||
ச்ருண்வந்தி யேது தே ஸர்வே ஸத்கதிம் யாந்தி பூஸுரா: || 34

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சத்ரிம்சோऽத்யாய: ||

|| அத ஷட்த்ரிம்சோऽத்யாய: ||

வைகாசி மாதம் வெள்ளிக்கிழமை அனுஷ்டிக்கவேண்டிய வ்ரதமும், விநாயக சதுர்த்தீ வ்ரதமும்

விக்னேச்வரஸ்ய வக்ஷ்யேऽஹம் வ்ரதம் பரம பாவனம் |
வ்ருஷபஸ்தே திவாநாதே சுக்லபக்ஷே ப்ருகோர்திநே || 1
ப்ராதரேவ ஸமுத்தாய சுசிர்பூத்வா ஸமாஹித: | நித்யகர்ம ஸமாப்யாத ஸௌவர்ணம் ராஜதம் து வா || 2
தாம்ரம் கணேசம் ஸம்பாத்ய சாவாஹ்யாப்யர்சயேத் த்விஜா: |
புஷ்பைர்நாநாவிதைச்சுத்தை: பத்ரைரபி மனோஹரை: || 3

வீரசக்தி (31) வித்யாசக்தி, பாக்யசக்தி இவ்விதம் சிறந்த பல சக்திகளை அடைந்து, இவ்வுலகில் கிடைத்தற்கரிய சிறந்த போகங்களை அனுபவித்து பிறகு சிவலோகம் அடைந்து சிவ ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். (35) ஆகையால் எந்த மனிதர்கள் இப்புண்ய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் எல்லா வித சக்திகளையும் அடைந்து முடிவில் பரமபதத்தை அடைவார்கள். எவர்கள் இந்த நவமி விரதத்தைப்பற்றிக் கூறும் இந்த அத்யாயத்தைப் படிக்கிறார்களோ அல்லது கேட்கிறார்களோ அவர்கள் யாவரும் நற்கதியை அடைவார்கள். (34)

முப்பத்தி ஐந்தாதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! மிகப் பரிசுத்தமான ஸ்ரீ விக்னேஸ்வர விரதத்தைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். சூரியன் விருஷப ராசியில் இருக்கும்போது (வைகாசி மாதம்) சுக்ல பக்ஷம் வெள்ளிக்கிழமை தினத்தில் (1) அதிகாலையில் எழுந்து இந்திரிய ஜயமுள்ளவனாயும், மிகப் பரிசுத்தமுள்ளவனாயும் இருந்துகொண்டு நித்ய கர்மங்களை முடித்து தங்கம், வெள்ளி (2) அல்லது தாமிரம் இவற்றில் ஒன்றாலான ஓர் விக்னேச்வர

निवेदयेच्च देवाय मोदकादीन्मनोहरान् । शिवालयमनुप्राप्य तत्र विघ्नेश्वरं शिवम् ॥ ४
कृतप्रदक्षिणो दत्वा यथाशक्ति धनं मुदा । नमस्कृत्य विधानेन गृहं प्राप्य स्वकीयकम् ॥ ५
दत्वा द्विजेभ्यो दानानि यथाशक्ति समुद्भवम् । दद्यात्फलमपूपं वा शुद्धमन्नमुत द्विजाः ॥ ६
स्नात्वा परेद्युः कर्माणि समाप्य विधिपूर्वकम् । विघ्नेशप्रतिमां दद्याच्छिवभक्ताय धीमते ॥ ७
अश्नीयादशनं पश्चाच्छिवभक्तैस्सहव्रती । एवमेतद्व्रतं पुण्यमनुष्ठाय पुरा ऋषिः ॥ ८
अत्रिस्सूर्यशशाङ्कौ द्वावलभत्तनुजौ परौ । ब्रह्मा ब्रह्मत्वमापास्य प्रभावाद्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ९
शङ्खपद्मनिधी प्राप्य कुबेरोऽप्यस्य वैभवात् । देवा मनुष्या ऋषयः पुरैतद्व्रतमुत्तमम् ॥ १०
अनुष्ठाय प्रिया भूत्वा विघ्नेशस्यामितौजसः । शिवलोकमनुप्राप्य मोक्षमापुर्द्विजोत्तमाः ॥ ११
विनायकचतुर्थ्यांञ्च विधिना यश्चरेद्व्रतम् । विनायकप्रियकरं सर्वपापहरं परम् ॥ १२
स भुक्त्वा विपुलान् भोगान्विघ्नेशस्य प्रसादतः । विघ्नेश्वरस्य लोकञ्च प्राप्नोति न च संशयः ॥ १३

நிவேதயேச்ச தேவாய மோதகாதீன் மனோஹரான் |
சிவாலயமனுப்ராப்ய தத்ர விக்னேச்வரம் சிவம் || 4
க்ருதப்ரதக்ஷிணோ தத்வா யதாசக்தி தனம் முதா |
நமஸ்க்ருத்ய விதானேன க்ருஹம் ப்ராப்ய ஸ்வகீயகம் || 5
தத்வா த்விஜேப்யோ தானானி யதாசக்தி ஸமுத்பவம் |
தத்யாத்பலமபூபம் வா சுத்தமன்னமுத த்விஜா: || 6
ஸ்நாத்வா பரேத்யு: கர்மாணி ஸமாப்ய விதிபூர்வகம் |
விக்னேசப்ரதிமாம் தத்யாத் சிவபக்தாய தீமதே || 7
அச்னீயாதசனம் பச்சாச்சிவபக்தைஸ்ஸஹவ்ரதீ | ஏவமேதத்வ்ரதம் புண்யமனுஷ்டாய புரா ருஷி: || 8
அத்ரிஸ்ஸூர்யசசாங்கௌ த்வாவலபத்தனுஜௌபரௌ |
ப்ரும்ஹா ப்ரும்ஹத்வமாபாஸ்ய ப்ரபாவாத் ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 9
சங்கபத்மநிதீ ப்ராப்ய குபேரோऽப்யஸ்ய வைபவாத் |
தேவா மனுஷ்யா ருஷய: புரைதத்வ்ரதமுத்தமம் || 10
அனுஷ்டாய ப்ரியா பூத்வா விக்னேசஸ்யாமிதௌஜஸ: |
சிவலோகமனுப்ராப்ய மோக்ஷமாபு: த்விஜோத்தமா: || 11
விநாயகசதுர்த்யாஞ்ச விதினா யச்சரேத் வ்ரதம் | விநாயகப்ரியகரம் ஸர்வபாபஹரம் பரம் || 12
ஸ புக்த்வா விபுலான் போகான் விக்னேசஸ்ய ப்ரஸாதத: |
விக்னேச்வரஸ்ய லோகஞ்ச ப்ராப்னோதி ந ச ஸம்சய: || 13

மூர்த்தியை அமைத்துக்கொண்டு ஆவாஹனம் செய்து மிகப் பரிசுத்தமான புஷ்பங்களாலும், அழகிய இலைகளாலும் பூஜித்து (3) தேவாதி தேவரான கணபதிக்கு மனோஹரமான கொழுக்கட்டை முதலியவைகளை நிவேதனம் செய்து பிறகு சிவாலயத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ மஹேச்வரனையும், கணபதியையும் (4) பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து ஸந்தோஷத்தோடு சக்திக்கு ஏற்றவாறு காணிக்கை கொடுத்து விதிப்படி நமஸ்கரித்து தனது வீடு சேர்ந்து (5) பிராமணர்களுக்குத் தன் சக்திக்கு ஏற்றவாறு தானங்களைக் கொடுத்து ஓ அந்தணர்களே! பழங்கள், அப்பம், சுத்தான்னம் இவைகளில் ஏதாகிலும் ஒன்றைப் புசிக்க வேண்டும். (6) மறுநாள் காலையில் ஸ்நானம் செய்து விதிப்படி நித்ய கர்மாக்களை முடித்துக் கொண்டு பிறகு அந்த விக்னேச்வரப் பிரதிமையை புத்திமானும் சிவபக்தருமான ஓர் அந்தணருக்குத் தானம் செய்து (7) பிறகு அந்த விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவன் சிவபக்தர்களுடன் போஜனம் செய்ய வேண்டும். பூர்வத்தில் அத்திரி முனிவர் இப் புண்ய விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் மிகச் சிறந்தவர்களான சந்திர, சூர்யர்களைப் பிள்ளைகளாக அடைந்தார். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இதன் மகிமையால் பிரம்மதேவன் ப்ரம்ம பதவியை அடைந்தார். (9) குபேரனும் இதன் மகிமையால் சங்க நிதி, பத்மநிதி இவைகளை அடைந்தான். மேலும் சில தேவர்கள், மனிதர்கள், ரிஷிகள் இவர்கள் யாவரும் முன்பு இச் சிறந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து (10) அளவற்ற சக்தியையுடைய ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கு அன்புள்ளவர்களாகி சிவலோகமடைந்து மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். (11) எவர் விநாயக சதுர்த்தி தினத்தில் ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கு மிகப்ரியமுள்ளதும் எல்லா பாபங்களையும் போக்கவல்லதுமான இச்சிறந்த விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டிக்கிறாரோ (12) அவர் ஸ்ரீ விக்னேச்வர ப்ரஸாதத்தால் இவ்வுலகில் எல்லா

विष्णुः पूर्वमनुष्ठाय चतुर्थीव्रतमद्भुतम् । विघ्नेशस्य प्रियो भूत्वा मुक्त्वा भोगित्वमात्मनः ॥ १४
पुण्डरीकनिभं नेत्रं लब्ध्वा गौर्याश्च शापतः । मुक्तो विष्णुत्वमापाशु पुनश्च ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १५
पुरा ब्रह्मादयो देवा व्रतस्यास्य प्रभावतः । दृष्ट्वा विघ्नेश्वरं भक्त्या प्रणेमुर्भक्तिसंयुताः ॥ १६
विनायकस्तदा नृत्तं चक्रे सुललितं द्विजाः । शशी तदद्भुतं नृत्तं चक्रे दृष्ट्वा स्मयन् स्वयम् ॥ १७
तं शशाप गणाधीशो हसन्तं तं हिमद्युतिम् । अतस्तस्मिन्दिने कोऽपि नेक्षेत तुहिनद्युतिम् ॥ १८
योऽवलोकयते मर्त्यः पापीयान् भवति ध्रुवम् । तस्मिन् दिने पुरा कृष्णश्चन्द्रं वीक्ष्य महीसुराः ॥ १९
महान्तमपि शापञ्च प्राप्तवान् जनगर्हितम् । तस्मादिदं व्रतं पुण्यं सर्वपापप्रणाशनम् ॥ २०
यश्चरेत्सगणेशस्य प्रियो भोगानखण्डितान् । भुक्त्वान्ते शिवसायुज्यं याति सत्यं मयेरितम् ॥ २१
विधानेन व्रतं षष्ठ्यां विघ्नेशस्यान्यदद्भुतम् । बहवस्सद्गतिं प्रापुश्चरित्वा तत्प्रसादतः ॥ २२

விஷ்ணு: பூர்வமனுஷ்டாய சதுர்தீவ்ரதமத்புதம் |
விக்னேசஸ்ய ப்ரியோ பூத்வா முக்த்வாபோகித்வமாத்மன: || 14
புண்டரீகனிபம் நேத்ரம் லப்த்வா கௌர்யாச்ச சாபத: |
முக்தோ விஷ்ணுத்வமாபாசு புனச்ச ப்ராம்ஹணோத்தமா: || 15
புரா ப்ரும்ஹாதயோ தேவா வ்ரதஸ்யாஸ்ய ப்ரபாவத: |
த்ருஷ்ட்வா விக்னேச்வரம் பக்த்யா ப்ரணேமுர்பக்திஸம்யுதா: || 16
விநயகஸ்ததா நிருத்தம் சக்ரே ஸுலளிதம் த்விஜா: |
சசீததத்புதம் ந்ருத்தம் சக்ரே த்ருஷ்ட்வா ஸ்மயன் ஸ்வயம் || 17
தம் சசாப கணாதீசோ ஹஸந்தம் தம் ஹிமத்யுதிம் |
அதஸ்தஸ்மின்திநே கோऽபி நேக்ஷேத துஹிநத்யுதிம் || 18
யோऽவலோகயதே மர்த்ய: பாபீயான் பவதி த்ருவம் |
தஸ்மின்திநே புரா க்ருஷ்ணச்சந்த்ரம் வீக்ஷ்ய மஹீஸுரா: || 19
மஹாந்தமபிசாபஞ்ச ப்ராப்தவான் ஜனகர்ஹிதம் |
தஸ்மாதிதம் வ்ரதம் புண்யம் ஸர்வபாபப்ரணாசனம் || 20
யச்சசரேத்ஸகணேசஸ்ய ப்ரியோ போகானகண்டிதான் |
புக்த்வாந்தே சிவஸாயுஜ்யம் யாதி ஸத்யம் மயேரிதம் || 21
விதானேன வ்ரதம் ஷஷ்ட்யாம் விக்னேசஸ்யான்யதத்புதம் |
பஹவஸ்ஸத்கதிம் ப்ராபுச்சரித்வா தத்ப்ரஸாதத: || 22

போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் ஸ்ரீ விக்னேசுவரருடைய உலகத்தை அடைவார் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (13) பூர்வத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் அற்புதமான இந்த சதுர்த்தி விரதத்தை அனுஷ்டித்து, அதனால் ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கு ப்ரியமுள்ளவராகி ஸ்ரீ கௌரிதேவியின் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டு தான் அடைந்திருந்த பாம்புத் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு தாமரைக்கு ஒப்பான கண்களை அடைந்து மறுபடியும் விஷ்ணுத் தன்மையை அடைந்தார் ஓ முனிவர்களே! (15) முன்பு ப்ரம்ம தேவன் முதலிய தேவர்கள் இவ்விரதத்தின் மகிமையால் ஸ்ரீவிக்னேச்வரரை பக்தியுடன் தரிசித்து நமஸ்கரித்தார்கள். (16) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! அப்பொழுது ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியானவர் மிக அழகாய் நர்த்தனம் செய்தார். சந்திரன் அவ்விநோதத்தைக் கண்டு நகைத்துத் தானும் அவ்விதமே நர்த்தனம் செய்தார். (17) ஸ்ரீ கணேசர் அவ்வாறு தன்னை பரிஹாஸம் செய்த சந்திரனை சபித்தார். ஆகையால்தான் அந்த விநாயக சதுர்த்தி தினத்தில் சந்திரனை ஒருவரும் பார்க்கக்கூடாது. (18) எந்த மனிதன் பார்க்கிறானோ அவன் பாவியாக ஆவது நிச்சயம். ஓ பூதேவர்களே! பூர்வத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர் விநாயக சதுர்த்தி தினத்தில் சந்திரனைப் பார்த்ததினால் (19) ஸகல ஜனங்களாலும் நிந்திக்கப்படும் பெரும் சாபத்தை அடைந்தார். ஆகையால் எவர் மிகப் புண்ணியமும் எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்லதுமான இவ் விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறாரோ அவர் ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கு மிகப் பிரியமுள்ளவராகி ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் சிவ ஸாயுஜ்யத்தை அடைவார் என்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். (21) மேலும் பலர் ஷஷ்டி திதியில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க ஸ்ரீ விக்னராஜருடைய அற்புதமான மற்றொரு விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ கணபதியின் அருளால் நற்கதியை அடைந்திருக்கிறார்கள். (22) பூர்வத்தில் ''வித்தியுன்மாலி''

विद्युन्माली पुरा राजा व्रतं षष्ठ्यां गणेशितुः । चरित्वा व्याधिना मुक्तो वज्रदेहमवाप्य च ॥ २३
तिलोत्तमां स्त्रियं लब्ध्वा क्रीडयित्वा तया सह । पुत्रानुत्पाद्य परमान् भुक्त्वा भोगान्यथेच्छया ॥ २४
कैलासं प्राप परमं सशरीरो मनोहरम् । विघ्नेश्वरप्रियो भूत्वा मोक्षमाप द्विजोत्तमाः ॥ २५
एवं व्रतमनुष्ठाय बहवो मोक्षमापिरे । विघ्नेश्वरव्रतान्येवं कथितानि मया द्विजाः ॥ २६
ये पठन्तीममध्यायं शृण्वन्ति श्रावयन्ति वा । ते भुक्त्वा भोगमतुलं मोक्षं यान्ति द्विजोत्तमाः ॥ २७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

सकल भोगमोक्षप्रद स्कन्दषष्ठीव्रतादि ॥

अन्यद्व्रतं प्रवक्ष्यामि सुब्रह्मण्यस्य वै द्विजाः । तुलाराशिं गते सूर्ये पूर्वस्मिन् भृगुवासरे ॥ १

வித்யுன்மாலீ புரா ராஜா வ்ரதம் ஷஷ்ட்யாம் கணேசிது: ।
சரித்வா வ்யாதிநா முக்தோ வஜ்ரதேஹமவாப்யச ॥ 23
திலோத்தமாம் ஸ்த்ரியம் லப்த்வா க்ரீடயித்வா தயாஸஹ ।
புத்ராநுத்பாத்ய பரமான் புக்த்வா போகான்யதேச்சயா ॥ 24
கைலாஸம் ப்ராப பரமம் ஸசரீரோ மனோஹரம் ।
விக்னேச்வரப்ரியோ பூத்வா மோக்ஷமாப த்விஜோத்தமா: ॥ 25
ஏவம் வ்ரதமனுஷ்டாய பஹவோ மோக்ஷமாபிரே । விக்னேச்வர வ்ரதான் யேவம் கதிதானி மயா த்விஜா:
யே படந்தீமமத்யாயம் ச்ருண்வந்தி ச்ராவயந்தி வா ।
தே புக்த்வா போகமதுலம் மோக்ஷம் யாந்தி த்விஜோத்தமா: ॥ 27

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மாஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷட்த்ரிம்சோऽத்யாய:

॥ அத ஸப்தத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

எல்லாவித போகங்களையும், மோக்ஷத்தையும் அளிக்கவல்ல ஸ்கந்த ஷஷ்டீ வ்ரதம் முதலியன

அன்யத்வ்ரதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸுப்ரம்ஹண்யஸ்ய வை த்விஜா: ।
துலாராசிம் கதே ஸூர்யே பூர்வஸ்மின் ப்ருகுவாஸரே ॥ 1

என்ற அரசன் ஸ்ரீ கணபதியினுடைய ஷஷ்டி வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் வியாதிகள் நீங்கி வஜ்ரத்திற்கு ஒப்பான சரீரத்தை அடைந்து (23) திலோத்தமை என்ற தேவ ஸ்திரீயை அடைந்து அவளுடன் ரமித்து சிறந்த பல பிள்ளைகளைப் பெற்று, வேண்டிய மட்டில் போகங்களை அனுபவித்து (24) சரீரத்துடன் அழகியதும், சிறந்ததுமான கைலாஸ மலையை அடைந்து, ஸ்ரீ விக்னேச்வரருக்கு ப்ரியமுள்ளவனாகி முடிவில் மோட்சத்தை அடைந்தார். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! (25) மேலும் இவ்வாறாக இவ்விரதத்தை மற்றும் பலர் அனுஷ்டித்து மோக்ஷம் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ விக்னேச்வரருடைய வ்ரதங்கள் இவ்வாறு என்பதைச் சொன்னேன். (26) ஓ ப்ராம்மண சிரேஷ்டர்களே! எவர்கள் இந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கிறார்களோ, கேட்கிறார்களோ அல்லது பிறரைக் கேட்கச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் நிகரற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷம் அடைவார்கள். (27)

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! மற்றதான ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியினுடைய விரதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். ஸூரியன் துலா ராசியில் இருக்கும்பொழுது (ஐப்பசி மாதத்தில்) முதல் வெள்ளிக்கிழமை

समुत्थाय शुचिर्भूत्वा प्रातरेव षडाननम् । ध्यात्वा हृदब्जनिलये नित्यकर्म समाप्य च ॥ २
व्रतञ्चरेद्विधानेन सर्वपापहरं परम् । कृत्तिकाव्रतमन्यच्च स्कन्दषष्ठिव्रतं परम् ॥ ३
व्रतानि त्रीणि ये मर्त्याश्चरन्त्यागममार्गतः । ते भुक्त्वा विपुलान् भोगानन्ते मोक्षं गुहाज्ञया ॥ ४
ब्रह्मविष्ण्वादयो देवाश्चरित्वैतानि भूसुराः । जघ्नुर्दैत्यान्महाघोरान्रणमध्यगतान्पुरा ॥ ५
कर्तृत्वञ्च दिशां प्रापुर्दिक्पालाः पुनरप्युत । मुचुकुन्दो महीपालश्शत्रूञ्जित्वा रणे पुरा ॥ ६
गाणाधिपत्यं संप्राप चरित्वैतानि भूसुराः । नारदप्रमुखाः पूर्वं तापसानामधीश्वराः ॥ ७
नित्यत्वं प्रापुरतुलं पुनरावृत्तिदुर्लभम । पुत्रानायुः पुराकेचिदपुत्रा ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ८
ऐश्वर्यं ज्ञानयोगांश्च मोक्षञ्चापुः पुरा परे । त्रिष्वेतेषुव्रतञ्चैकं यश्चरेद्गुहसंमतम् ॥ ९
स लब्ध्वा वाञ्छितं सर्वं शिवलोकमनुत्तमम् । प्राप्य मोक्षं व्रजत्यन्ते गुहस्यैव प्रसादतः ॥ १०
त्रीणि व्रतानि यो मर्त्यश्चरतिस्कन्दसंमतम् । माहात्म्यं तस्य कोवेत्ति गुहतुल्यस्य भूसुराः ॥ ११

ஸமுத்தாய சுசிர்பூத்வா ப்ராதரேவ ஷடானனம் । த்யாத்வா ஹ்ருதப்ஜநிலயே நித்யகர்மஸமாப்ய ச ॥ 2
வ்ரதஞ்சரேத்விதானேன ஸர்வபாபஹரம் பரம் । க்ருத்திகாவ்ரதமன்யச்ச ஸ்கந்த ஷஷ்டி வ்ரதம் பரம் ॥ 3

வ்ரதானி த்ரீணி யே மர்த்யாச்சரந்த்யாகமமார்கத: ।
தே புக்த்வா விபுலான் போகானந்தே மோக்ஷம் குஹாக்ஞயா ॥ 4

ப்ரும்ஹவிஷ்ண்வாதயோ தேவாச்சரித்வைதானி பூஸுரா: ।
ஜக்னுர்தைத்யான் மஹாகோரான் ரணமத்யகதான் புரா ॥ 5

கர்த்ருத்வஞ்ச திசாம் ப்ராபுர்திக்பாலா: புனரப்யுத । முசுகுந்தோ மஹீபாலச்சத்ரூன்ஜித்வா ரணேபுரா ॥ 6
காணாதிபத்யம் ஸம்ப்ராப சரித்வைதானி பூஸுரா: । நாரதப்ரமுகா: பூர்வம் தாபஸாநாமதீச்வரா: ॥ 7
நித்யத்வம் ப்ராபுரதுலம் புனராவ்ருத்தி துர்லபம் । புத்ராணயு: புரா கேசித புத்ரா ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 8

ஐச்வர்யம் ஞானயோகாம்ச்ச மோக்ஷஞ்சாபு: புரா பரே ।
த்ரிஷ்வேதேஷு வ்ரதஞ்சைகம் யச்சரேத்குஹஸம்மதம் ॥ 9

ஸ லப்த்வா வாஞ்சிதம் ஸர்வம் சிவலோகமனுத்தமம் ।
ப்ராப்ய மோக்ஷம் வ்ரஜத்யந்தே குஹஸ்யைவ ப்ரஸாதத: ॥ 10

த்ரீணி வ்ரதானி யோ மர்த்யச்சரதி ஸ்கந்தஸம்மதம் ।
மாஹாத்ம்யம் தஸ்ய கோவேத்தி குஹதுல்யஸ்ய பூஸுரா: ॥ 11

தினத்தில் (1) காலையில் எழுந்து, பரிசுத்தனாக ஆகி, ஸ்ரீ ஆறுமுகக் கடவுளை ஹ்ருதய கமல பீடத்தில் த்யானம் செய்துவிட்டு நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு (2) எல்லா பாபங்களையும் போக்கவல்ல சிறந்த இவ்விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டும். மேலும் மற்றவைகளான கார்த்திகை விரதம் ஸ்கந்த ஷஷ்டி விரதம் ஆகிய இம்மூன்று விரதங்களையும் சாஸ்திர முறைப்படி எந்த மனிதர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் இவ்வுலகில் எல்லா போகங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் ஸ்ரீ குகப் பெருமானின் ஆக்ஞையால் மோக்ஷமடைகிறார்கள். (4) ஓ பூதேவர்களே! ப்ரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் இவ்விரதங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் யுத்தத்தில் மிகக் கொடிய அஸுரர்களையெல்லாம் வென்றார்கள். (5) திக்பாலகர்களெல்லாம் இதனால் திசைகளுக்கு அதிபர்களானார்கள். பூர்வத்தில் முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி இவ்விரதங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் யுத்தத்தில் ஸகல சத்துருக்களையும் ஜெயித்து கணாதிபதியாய் இருத்தலை அடைந்தார். முன்பு நாரதர் முதலிய சிறந்த தவ ச்ரேஷ்டர்கள் (7) இவ்விரதங்களால் மறுபிறப்பற்றதும், நிகரற்றதுமான நித்தியத் தன்மையை அடைந்தார்கள். ஓ முனிவர்களே! பூர்வத்தில் சிலர் பிள்ளையில்லாதவர்களாயிருந்து இவ்விரதங்களால் அநேகம் பிள்ளைகளை அடைந்திருக்கிறார்கள். (8) மேலும் மற்றும் சிலர் ஐச்வரியத்தையும், ஞான யோகத்தையும் அடைந்து, முடிவில் மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். இம்மூன்றுகளில் ஒன்றையாயினும் ஸ்ரீ முருகனுக்கு திருப்தி அளிக்கும்படி எவர் அனுஷ்டிக்கிறாரோ (9) அவர் வேண்டிய பயன்களை எல்லாம் அடைந்து, முடிவில் மிக உத்தமமான சிவலோகத்தை அடைந்து ஸ்ரீ முருகன் அருளால் மோக்ஷமடைவார்கள். (10) ஓ பூஸுரர்களே! இப்படி இருக்கையில் இம்மூன்று விரதங்களையும் ஸ்ரீ முருகனுக்கு திருப்தி அளிக்கும்படி எந்த மனிதர் அனுஷ்டிக்கிறாரோ ஸ்ரீ முருகனுக்கு நிகரான அவருடைய மஹிமையை யார்தான் அறிவார்? (11) ஓ பூமிதேவர்களே! எவர்

य इमं पठतेऽध्यायं यश्शृणोति गुहप्रियम् । स भुक्त्वा विपुलान् भोगान्मोक्षं याति महीसुराः ॥ १२
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥
यमयातना निवृत्तिपूर्वक कैलासप्रद भैरव वीरभद्रयोः व्रतम् ॥

त्रीणि व्रतानि वक्ष्येऽहं भैरवस्य महात्मनः । मकरस्थे रवौ भानोर्वारे प्राथमिके तथा ॥ १
चैत्राश्वयुङ्मासकयोर्भरण्योरुभयोरपि । ब्राह्मे मुहूर्ते उत्थाय भैरवं मनसा स्मरन् ॥ २
समाप्य नित्यकर्माणि सौवर्णं राजतं तु वा । ताम्रजं विग्रहं वापि भैरवस्य महात्मनः ॥ ३
निर्माय पूजयित्वैनं पुष्पैर्नानाविधैरपि । निवेदयेच्च नैवेद्यं पायसाद्यन्नसंभवम् ॥ ४
प्रदक्षिणनमस्कारान् कृत्वा स्तोत्रपुरस्सरम् । दद्याच्च शिवभक्तेभ्यो दानं शक्त्यानुसारतः ॥ ५
शिवालयमनुप्राप्य तत्र देवं त्र्यंबकम् । भैरवञ्चापि देवेशं प्रदक्षिणविधानतः ॥ ६

ய இமம் படதேऽத்யாயம் யச்ச்ருணோதி குஹப்ரியம் ।
ஸ புக்த்வா விபுலான் போகான் மோக்ஷம் யாதி மஹீஸுரா: ॥ 12

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஸப்தத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத அஷ்டத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥
யம யாதனைகளைப் போக்கி கைலாஸத்தை அளிக்கும் பைரவர், வீரபத்திரர் இவர்களின் வ்ரதம்

த்ரீணி வ்ரதானி வக்ஷ்யேऽஹம் பைரவஸ்ய மஹாத்மன: ।
மகரஸ்தே ரவௌ பானோர்வாரே ப்ராதமிகே ததா ॥ 1
சைத்ராச்வயுங்மாஸகயோர்பரண்யோருபயோரபி ।
ப்ராம்ஹே முஹூர்தே உத்தாய பைரவம் மனஸா ஸ்மரன் ॥ 2
ஸமாப்ய நித்யகர்மாணி ஸௌவர்ணம் ராஜதம் து வா ।
தாம்ரஜம் விக்ரஹம் வாபி பைரவஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 3
நிர்மாய பூஜயித்வைனம் புஷ்பைர் நானாவிதைரபி । நிவேதயேச்ச நைவேத்யம் பாயஸாத்யன்ன ஸம்பவம் 4
ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரான் ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரபுரஸ்ஸரம் ।
தத்யாச்ச சிவபக்தேப்யோ தானம் சக்த்யானுஸாரத: ॥ 5
சிவாலயமனுப்ராப்ய தத்ர தேவம் த்ரியம்பகம் । பைரவஞ்சாபி தேவேசம் ப்ரதக்ஷிண விதானத: ॥ 6

ஸ்ரீ முருகனுக்கு ப்ரியம் உள்ளதான இந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றரோ அல்லது கேட்கிறரோ அவர் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துவிட்டு முடிவில் மோக்ஷமடைவார். (12)

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! மஹாத்மாவாகிய ஸ்ரீபைரவமூர்த்தியினுடைய மூன்று விரதங்களையும் சொல்லுகிறேன். ஸூரியன் மகரராசியில் இருக்கும்பொழுது (தை மாதத்தில்) முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமையிலும் (1) சித்திரை, ஐப்பசி மாதங்களில் இரு பரணி நக்ஷத்திரங்களிலும் பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்து ஸ்ரீ பைரவ மூர்த்தியை மனதில் தியானித்து (2) நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு தங்கம், வெள்ளி அல்லது தாமிரத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ பைரவ மூர்த்தியினுடைய விக்கிரகத்தை செய்து அதை பலவித புஷ்பங்களால் பூஜை செய்து அன்னத்தினால் செய்யப்பட்ட பாயஸம் முதலியவைகளால் நைவேத்தியம் செய்து (4) ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து சக்திக்கு ஏற்றபடி சிவபக்தர்களுக்கு தானம் செய்ய வேண்டும். (5) பிறகு சிவாலயத்துக்குச் சென்று அங்கு முக்கண்ணரையும் தேவேசரான

नमस्कृत्वा ददेद्भक्त्या यथाशक्ति समुद्भवम् । स्वगृहं प्राप्य मध्याह्ने शिवभक्तैस्समन्वितः ॥ ७
अद्यात्फलमपूपं वा अशनञ्चैकवारतः । परेद्युः प्रतिमां भक्त्या दद्याद्भक्ताय भैरवीम् ॥ ८
एवं चरतियो मर्त्यो भैरवस्य व्रतान्यपि । स भुक्त्वा विपुलान् भोगान् स्वेच्छया ब्राह्मणोत्तमाः ९
शिवलोकमनुप्राप्य भैरवस्य कृपावशात् । अन्तेचमोक्षं यान्तीति नैवाश्चर्यं द्विजोत्तमाः ॥ १०
व्रतमेतदनुष्ठाय पुरा सूर्यो महाप्रभः । भैरवं कवचं प्राप सूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ ११
तस्माचरति यो मर्त्यो व्रतान्येतानि भूसुराः । स भुक्त्वा विपुलान् भोगानन्ते मोक्षञ्च विन्दति ॥ १२
अन्यद्व्रतं प्रवक्ष्यामि वीरभद्रस्य धीमतः । भौमवारे समुत्थाय प्रातरेव द्विजश्शुचिः ॥ १३
नित्यकर्माणि सर्वाणि समाप्य विधिपूर्वकम् । रौप्येण काञ्चनेनापि वीरभद्रं महाबलम् ॥ १४
विनिर्मायाभिषेकाद्यैरर्चयित्वा यथाविधि । निवेदयेच्च नैवेद्यं नानाभक्ष्यसमन्वितम् ॥ १५
शिवभक्ताय विदुषे दद्याद्दानञ्च शक्तितः । ततश्शिवालयं गत्वा प्रणम्य परमेश्वरम् ॥ १६
वीरभद्रञ्च मतिमान् प्रदक्षिणविधानतः । दत्वोपहारं यत्किञ्चिद् गृहं प्राप्य स्वकं पुनः ॥ १७

நமஸ்க்ருத்வா ததேத்பக்த்யா யதாசக்தி ஸமுத்பவம் |
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய மத்யான்ஹே சிவபக்தைஸ்ஸமன்வித: || 7
அத்யாத்பலமபூபம் வா அசனஞ்சைக வாரத: | பரேத்யு: ப்ரதிமாம் பக்த்யா தத்யாத்பக்தாய பைரவம் || 8
ஏவம் சரதியோ மர்த்யோ பைரவஸ்ய வ்ரதான்யபி |
ஸ புக்த்வா விபுலான் போகான் ஸ்வேச்சயா ப்ராம்ஹணோத்தமா: 9
சிவலோகமனுப்ராப்ய பைரவஸ்ய க்ருபாவசாத் |
அந்தேச மோக்ஷம் யாந்தீதி நைவாச்சர்யம் த்விஜோத்தமா: || 10
வ்ரதமேததனுஷ்டாய புரா ஸூர்யோ மஹாப்ரப: | பைரவம் கவசம் ப்ராப ஸூர்யகோடி ஸமப்ரபம் || 11
தஸ்மாச்சரதியோ மர்த்யோ வ்ரதான்யேதானி பூஸுரா: |
ஸ புக்த்வா விபுலான் போகானந்தே மோக்ஷஞ்ச விந்ததி || 12
அன்யத்வ்ரதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி வீரபத்ரஸ்ய தீமத: | பௌமவாரே ஸமுத்தாய ப்ராதரேவ த்விஜச்சுசி: || 13
நித்யகர்மாணி ஸர்வாணி ஸமாப்ய விதிபூர்வகம் | ரௌப்யேண காஞ்சனேனாபி வீரபத்ரம் மஹாபலம் 14
வினிர்மாயாபிஷேகாத்யைரர்சயித்வா யதாவிதி | நிவேதயேச்ச நைவேத்யம் நாநாபக்ஷ்ய ஸமன்விதம் 15
சிவபக்தாய விதுஷே தத்யாத்தானஞ்ச சக்தித: | ததச்சிவாலயம் கத்வா ப்ரணம்ய பரமேச்வரம் || 16
வீரபத்ரஞ்சமதிமான் ப்ரதக்ஷிணவிதானத: |
தத்வோபஹாரம் யத்கிஞ்சித் க்ருஹம் ப்ராப்ய ஸ்வகம் புன: || 17

பைரவ மூர்த்தியையும் விதிப்படி பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து (6) சக்திக்கு ஏற்றவாறு பக்தியுடன் காணிக்கை கொடுத்து பின்பு தனது வீடு சேர்ந்து மத்தியான்ன காலத்தில் சிவபக்தர்களோடு (7) பழம், அப்பம் இவைகளையாவது அல்லது அன்னத்தையாவது ஒரேதடவை புசித்துவிட்டு மறுநாள் அப்பைரவ லிங்கத்தை பக்தியுடன் சிவபக்தருக்கு தானம் செய்யவேண்டும். (8) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ பைரவ மூர்த்தியினுடைய இம்மூன்று விரதங்களையும் எந்த மனிதர் அனுஷ்டிக்கிறரோ அவர் தன் விருப்பப்படி வேண்டிய போகங்களை அனுபவித்து விட்டு (9) ஸ்ரீ பைரவனுடைய க்ருபையினல் சிவலோகமடைந்து முடிவில் மோக்ஷமடைவார் என்பதில் ஆச்சரியமே இல்லை. ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! (10) பூர்வத்தில் மிகுந்த காந்தியையுடைய ஸூரியன் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனல் கோடி ஸூரியப் பிரகாசமுள்ள பைரவ கவசத்தை அடைந்தான். (11) ஓ பூமிதேவர்களே! ஆகையால் எந்த மனிதர் இம்மூன்று விரதங்களையும் அனுஷ்டிக்கிறரோ அவர் அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷமடைகிறர் (12) மிக புத்திசாலியாகிய ஸ்ரீ வீரபத்திருடைய மற்றொரு விரதத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். பிராம்மணர் செவ்வாய்க்கிழமை காலையில் எழுந்து சுத்தி செய்துகொண்டு (13) நித்திய கர்மங்கள் யாவையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து தங்கத்தினலோ வெள்ளியாலோ மிக வலிமை வாய்ந்த வீரபத்திருடைய பிரதிமையை (14) அமைத்துக்கொண்டு அபிஷேகம் முதலியவைகளால் விதிப்படி பூஜை செய்து பலவித பக்ஷணங்களோடு கூட நைவேத்தியம் செய்து (15) சக்திக்கு ஏற்றவாறு சிவபக்தரான வித்வானுக்கு தானம் கொடுத்து பிறகு சிவாலயம் சென்று ஸ்ரீ பரமேச்வரனையும், ஸ்ரீ வீரபத்திரரையும் புத்திசாலியானவன் முறைப்படி பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் செய்து சிறிது காணிக்கை

भुञ्जीयाच्छिवभक्तैश्च साकं मौनं महीसुराः । परेद्युः प्रतिमां दद्याच्छिवभक्ताय भक्तिमान् ॥ १८
एवमेतद्व्रतं यस्तु वीरभद्रस्य पावनम् । आचरेत्तस्य पुण्यस्य वीर्यं तेजश्च संपदः ॥ १९
चरित्वैतद्व्रतं ब्रह्मा शंभोस्सूतत्वमाप्तवान् । कल्पवृक्षं शचींप्राप सुरेशोऽपि महीसुराः ॥ २०
ब्राह्मणा बहवः पूर्वं शिवज्ञानमवापिरे । भूपालाश्च पुराप्रापुरैश्वर्यं विजयं परम् ॥ २१
वैश्याश्शूद्राश्च बहवश्चरित्वैतद्व्रतं महत् । पुत्रान् लब्ध्वा परान् भोगान् भुक्त्वा मोक्षमवापिरे ॥ २२
तस्मादेतद्व्रतं येच चरन्तिमनुजोत्तमाः । ते लब्ध्वा विजयं पुत्रान् वीरभद्र प्रसादतः ॥ २३
अन्तेच शाङ्करं धाम यान्ति सत्यं मयेरितम् । अध्यायं ये पठन्त्येतं शृण्वन्ति श्रावयन्तिवा ॥
ते भुक्त्वा भोगमतुलं यान्ति शम्भोः परं पदम् ॥ २४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

புஞ்ஜீயாச்சிவபக்தைச்ச ஸாகம் மௌனம் முனீச்வர: ।
பரேத்யு: ப்ரதிமாம் தத்யாச்சிவபக்தாய பக்திமான் ॥ 18
ஏவமேதத்வ்ரதம்யஸ்து வீரபத்ரஸ்ய பாவனம் । ஆசரேத்தஸ்ய புண்யஸ்ய வீர்யம் தேஜச்ச ஸம்பத: ॥ 19
சரித்வைதத்வ்ரதம் ப்ரும்ஹா சம்போஸ்ஸூதத்வமாப்தவான் ।
கல்பவ்ருக்ஷம் சசீம்ப்ராப ஸுரேசோபி மஹீஸுரா: ॥ 20
ப்ராம்ஹணா பஹவ: பூர்வம் சிவக்ஞானமவாபிரே । பூபாலாச்ச புரா ப்ராபுரைச்வர்யம் விஜயம் பரம் ॥ 21
வைச்யாச்சூத்ராச்ச பஹவச்சரித்வைதத்வ்ரதம் மஹத் ।
புத்ரான் லப்த்வாபரான் போகான் புக்த்வா மோக்ஷமவாபிரே ॥ 22
தஸ்மாதேதத்வ்ரதம்யேச சரந்திமனுஜோத்தமா: । தே லப்த்வா விஜயம் புத்ரான் வீரபத்ரப்ரஸாதத: ॥23
அந்தேச சாங்கரம்தாம யாந்தி ஸத்யம் மயேரிதம் ।
அத்யாயம் யே படந்த்யே தம் ச்ருண்வந்தி ச்ராவயந்தி வா ॥
தே புக்த்வா போகமதுலம் யாந்தி சம்போ: பரம் பதம் ॥ 24

இதி ஶ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே அஷ்டத்ரிம்சோத்யாய: ॥

அளித்து பின்பு தனது வீடு சேர்ந்து (17) ஓ பூதேவர்களே! சிவபக்தர்களோடு மௌனமாய் போஜனம் செய்ய வேண்டும். பிறகு மறுநாள் பக்தியுடன் அந்த விக்ரகத்தை ஓர் சிவபக்தனுக்கு தானம் செய்ய வேண்டும். (18) எந்த மனிதன் இவ்விதமாக வீரபத்திரருடைய மிக பரிசுத்தமான விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அப்புண்ணியவானுக்கு வீரியம், தேஜஸ், ஸம்பத்து இவைகள் உண்டாகும். (19) இவ்விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் பிரம்மதேவன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு ஸாரதியாய் இருத்தலை அடைந்தார். ஓ பூதேவர்களே! தேவேந்திரன் இந்திராணியையும் கல்பக விருக்ஷத்தையும் அடைந்தான். (20) முன்பு பல பிராம்மணர்கள் சிவக்ஞானம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அநேகம் அரசர்கள் மிகுந்த ஐச்வரியத்தையும் ஜயத்தையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (21) மேலும் அநேகம் வைச்யர்களும் சூத்திரர்களும் இப்பெரிய விரதத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் சிறந்த பல பிள்ளைகளைப் பெற்று வேண்டிய போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் மோக்ஷமடைந்திருக்கிறார்கள். (22) ஆகையால் எந்த மனிதச்ரேஷ்டர்கள் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் ஸ்ரீ வீரபத்ரரின் அருளால் விஜயத்தையும் புத்திரர்களையும் அடைந்து (23) முடிவில் சிவலோகமடைவார்களென்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். எவர்கள் இந்த அத்தியாயத்தை படிக்கின்றார்களோ, கேட்கின்றார்களோ அல்லது பிறரைக் கேட்கும்படி செய்கின்றார்களோ அவர்கள் நிகரற்ற போகங்களை அனுபவித்துவிட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய சிறந்த ஸ்தானத்தை அடைவார்கள். (24)

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

पशुपुण्यात् शिवपुण्यं श्रेष्ठम् ॥

एवं व्रतानि सर्वाणि कथितानि मया द्विजाः । इदानीं शिवपुण्यानि शृणुध्वमवधानतः ॥ १
शिवस्य देवदेवस्य लिङ्गरूपस्य भूसुराः । तथैव शिवबेराणामुमायाष्षण्मुखस्य च ॥ २
विघ्नेशस्य गणादीनां भक्तानामपि भूसुराः । सालोक्यादिपदप्राप्तौ भक्तानां शङ्करेच्छया ॥ ३
प्राकाराट्टालवळभिप्रासादादीन्यनेकशः । आलयानि मनोज्ञानि विदध्याल्लोभवर्जितः ॥ ४
एताश्चनिर्ममेद्भक्त्या ताम्रस्वर्णशिलादिभिः । प्रतिष्ठाश्च विधानेन कारयेत्सति संभवे ॥ ५
अभिषेकमलङ्कारं स्रग्भिः कुर्याद्विधानतः । वस्त्राणि गन्धनैवेद्यमेतेषां परिकल्पयेत् ॥ ६
दीपान् प्रकल्पयेत् स्थूलानुपचारांश्च कारयेत् । गाश्च संपादयेद्भक्त्या कन्या अपि च कल्पयेत् ॥ ७
क्षेत्राणि दद्याद्वित्तानुसारादारामकानि च । वापी कूपतटाकांश्च वृक्षान्देवाय कल्पयेत् ॥ ८
वाहनानि रथादीनि कल्पयेत्परमेशितुः । उत्सवान् कारयेद्विद्वान् महाविभवविस्तरम् ॥ ९

॥ அத ஏகோனசத்வாரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

மற்ற தெய்வங்களை உபாஸிப்பதைக் காட்டிலும் சிவனை ஆராதிப்பது மிகச்சிறந்தது

ஏவம் வ்ரதானி ஸர்வாணி கதிதானி மயா த்விஜா: । இதானீம் சிவபுண்யாணி ச்ருணுத்வமவதானத: ॥ 1
சிவஸ்ய தேவதேவஸ்ய லிங்கரூபஸ்ய பூஸுரா: । ததைவ சிவபேராணுமுமாயாஷ்ஷண்முகஸ்ய ச ॥ 2
விக்னேசஸ்ய கணுதீனும் பக்தாநாமபி பூஸுரா: ।
ஸாலோக்யாதிபதப்ராப்தௌ பக்தானும் சங்கரேச்சயா ॥ 3
ப்ராகாராட்டாலவளபி ப்ராஸாதாதீன்யனேகச: । ஆலயானி மனோக்ஞானி விதத்யால்லோப வர்ஜித: ॥ 4
ஏதாச்சநிர்மமேத்பக்த்யா தாம்ரஸ்வர்ண சிலாதிபி: । ப்ரதிஷ்டாஞ்ச விதானேன காரயேத்ஸதி ஸம்பவே 5
அபிஷேகமலங்காரம் ஸ்ரக்பி: குர்யாத்விதானத: ।
வஸ்த்ராணி கந்தநைவேத்ய மேதேஷாம் பரிகல்பயேத் ॥ 6
தீபான் ப்ரகல்பயேத் ஸ்தூலானுபசாராம்ச்சகாரயேத் ।
காச்சஸம்பாதேயேத் பக்த்யா கன்யா அபி ச கல்பயேத் ॥ 7
க்ஷேத்ராணி தத்யாத்வித்தானுஸாராதாராமகானி ச ।
வாபீகூபதடாகாம்ச்ச வ்ருக்ஷான் தேவாய கல்பயேத் ॥ 8
வாஹனுனி ரதாதீனி கல்பயேத் பரமேசிது: । உத்ஸவான் காரயேத்வித்வான் மஹாவிபவ விஸ்தரம் ॥ 9

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! எல்லா விரதங்களும் இவ்விதமாக உங்களுக்கு என்னுல் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது சிவ புண்யங்களைப்பற்றி சொல்லுகிறேன் கவனமாய்க் கேளுங்கள். (1) ஓ பூஸுரர்களே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுன ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் இச்சைப்படி ஸாலோகம் முதலிய பதவிகளை அடைவதற்காக ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய லிங்கம், விக்ரஹங்கள், பார்வதீதேவி, ஷண்முகர், விநயகர், சிவபக்தர்களான கணங்கள் இவர்களுக்கு (2-3) பிரகாரங்கள், அட்டாலங்கள், கொடுங்கைகள் இவைகளோடு கூடிய அழகிய ஆலயங்களை திரவ்யலோபமின்றி கட்ட வேண்டும். (4) தாம்பரம், தங்கம்; கல் இவைகளாலான பிரதிமைகளை பக்தியுடன் செய்து விதிப்படி பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். (5) அந்த விக்ரஹங்களுக்கு விதிப்படி அபிஷேகம் செய்து பலவித மாலைகளால் அலங்காரம் செய்ய வேண்டும். வஸ்திரங்கள், சந்தனம், நைவேத்யம் இவைகளை அளிக்கவேண்டும். (6) ஜ்வாலையோடு கூடிய பெரிய தீபங்களை ஏற்ற வேண்டும். மற்ற உபசாரங்களையும் செய்ய வேண்டும். பக்தியுடன் பசுக்களையும், தேவதாஸிகளையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். (7) தனது சக்திக்கு ஏற்றவாறு பூமிகளையும், தோட்டங்களையும் கொடுக்கவேண்டும். மேலும் ஸ்வாமிக்காக ஓடைகள், கிணறுகள், குளங்கள், மரங்கள் இவைகளை உண்டுபண்ண வேண்டும். (8) வித்வானுனவன் தனது ஐச்வர்யத்திற்கு ஏற்றபடி விரிவாக வாஹனங்களையும், ரதம் முதலியவைகளையும் ஏற்படுத்தி உத்ஸவங்களையும் செய்விக்க வேண்டும். (9)

आलयादीनि जीर्णानि पुनरेव समुद्धरेत् । प्रदक्षिणनमस्कारान् कुर्यान्नित्यमतन्द्रितः ॥ १०
एवमादीनि पुण्यानि शिवस्य परमात्मनः । कुर्यान्नित्यं प्रयत्नेन श्रेयसे भूसुरोत्तमाः ॥ ११
शिवार्चकाय गुरवे दद्यान्निर्माय मन्दिरम् । गृहोपकरणं धान्यं धनं दद्याद्यथाबलम् ॥ १२
स्वगुरुं प्रणमेत् दृष्ट्वा कुर्याच्चैव प्रदक्षिणम् । एवं स्वगुरुकार्याणि नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ॥ १३
गृहाणि शिवभक्तेभ्यो दद्यान्निर्माय भक्तिमान् । गृहोपकरणादीनि वस्त्राण्यपि च भूसुराः ॥ १४
तथा शिवपुराणानि भस्मरुद्राक्षकान्यपि । शिवलिङ्गानि पुण्यानि तथैवाभरणान्यपि ॥ १५
अन्नञ्च भक्तिमान्दद्याद्भक्तेभ्यो भूसुरोत्तमाः । पुरतो वीक्ष्य भक्तांश्च दृष्ट्वोत्तिष्ठेत भक्तिमान् ॥ १६
नमस्कुर्याच्च मतिमान् संभाष्य बहुमानतः । एवमादीनि कार्याणि शिवभक्तस्य निर्वहेत् ॥ १७
विदध्याच्च शिवाचार्यभक्तानां भक्तिमुज्ज्वलाम् । एतेषामपि कार्यस्य न विघ्नं मनसा स्मरेत् ॥ १८
वाचाच मनसाचैव शरीरेण धनेन वा । कुर्यात्सहायमनिशं भक्तेभ्यः परया मुदा ॥ १९
शिवाय गुरवे चैव शिवपुण्यरताय च । एतानि शिवपुण्यानि स्मृतानि मुनिसत्तमैः ॥ २०

ஆலயாதீனி ஜீர்ணானி புனரேவ ஸமுத்தரேத் | ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரான் குர்யான்நித்யமதந்த்ரித: || 10
ஏவமாதீனி புண்யானி சிவஸ்ய பரமாத்மன: | குர்யான்நித்யம் ப்ரயத்னேன ச்ரேயஸே பூஸுரோத்தமா: 11
சிவார்சகாய குரவே தத்யான்நிர்மாய மந்திரம் | க்ருஹோபகரணம் தான்யம் தனம் தத்யாத்யதாபலம் 12
ஸ்வகுரும் ப்ரணமேத் த்ருஷ்ட்வா குர்யாச்சைவ ப்ரதக்ஷிணம் |
ஏவம் ஸ்வகுருகார்யாணி நித்யம் குர்யாததந்த்ரித: || 13
க்ருஹாணி சிவபக்தேப்யோ தத்யான்னிர்மாய பக்திமான் |
க்ருஹோபகரணாதீனி வஸ்த்ராண்யபி ச பூஸுரா: || 14
ததா சிவபுராணானி பஸ்மருத்ராக்ஷகான்யபி | சிவலிங்கானி புண்யானி ததைவாபரணான்யபி || 15
அன்னஞ்ச பக்திமான் தத்யாத்பக்தேப்யோ பூஸுரோத்தமா: |
புரதோ வீக்ஷ்ய பக்தாம்ச்ச த்ருஷ்ட்வோத்திஷ்டேத பக்திமான் || 16
நமஸ்குர்யாச்ச மதிமான் ஸம்பாஷ்ய பஹுமானத: | ஏவமாதீனிகார்யாணி சிவபக்தஸ்ய நிர்வஹேத் 17
விதத்யாச்ச சிவாசார்யபக்தானாம் பக்திமுஜ்வலாம் |
ஏதேஷாமபி கார்யஸ்ய ந விக்னம் மனஸா ஸ்மரேத் || 18
வாசாச மனஸா சைவ சரீரேண தனேன வா | குர்யாத் ஸஹாயமனிசம் பக்தேப்ய: பரயா முதா || 19
சிவாய குரவே சைவ சிவபுண்யரதாய ச | ஏதானி சிவபுண்யானி ஸ்ம்ருதானி முனிஸத்தமை: || 20

ஜீர்ணங்களான ஆலயங்களை மறுபடி பழுதுபார்த்து தினந்தோறும் சோம்பலின்றி பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்ய வேண்டும். (10) ஓ பூதேவர்களே! மேன்மையை அடைவதற்காக பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீபரமேச்வரருக்கு இது முதலான புண்ய கைங்கர்யங்களையெல்லாம் முயற்சியுடன் செய்துவரவேண்டும்.(11) பரமசிவனை பூஜை செய்யும் அர்ச்சகருக்கு வீடு கட்டிவைத்து தன் சக்திக்கு ஏற்றபடி க்ருஹத்திற்கு வேண்டிய தான்யம் பொருள் முதலியவைகளை கொடுக்க வேண்டும். (12) தன் குருவை பார்த்தவுடன் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்ய வேண்டும். மேலும் இவ்விதமாக தன் குருவுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை என்றும் முயற்சியுடன் சோம்பல் இன்றி செய்து வரவேண்டும். (13) மேலும் ஓ பூதேவர்களே! மிகவும் பக்தியுடையவனாகி சிவபக்தர்களுக்கு வீடுகளையும் கட்டிக்கொடுத்து வீட்டிற்கு வேண்டிய ஸாமான்களையும் வஸ்திரங்களையும் அவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும். (14) இவ்விதமாகவே சிவ புராணங்கள், விபூதி ருத்ராக்ஷங்கள், மஹா புண்யமான சிவலிங்கங்கள், ஆபரணங்கள், (15) அன்னம் முதலியவைகளை சிவபக்தர்களுக்கு பக்தியுடன் கொடுக்கவேண்டும். ஓ பூதேவர்களே! சிவ பக்தர்களை எதிரில் கண்டவுடன் எழுந்து அவர்களை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து (16) மிக புத்திசாலித்தனமாய் அவர்களோடு வெகுமானத்துடன் ஸம்பாஷித்து இது முதலிய சிவபக்தர்களுக்குரிய காரியங்களை செய்து வரவேண்டும். (17) பக்தர்களான சிவாசாரியர்களிடத்தில் சிறந்த பக்தியுடனிருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய கார்யங்களுக்கு மனதாலும் விரோதம் நினைக்கக் கூடாது. சிவபக்தர்களுக்கும் சிவ புண்ணியங்களில் சிறந்த சிவஸ்வரூபியான குருவுக்கும் வாக்கு, மனம், உடல், பணம் முதலியவைகளால் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் உதவி செய்து வரவேண்டும். ஓ முனிவர்களே! இவைகள் தான் சிவபுண்ணியங்கள் என்று சிறந்த முனிவர்களால் கூறப்படுகின்றன. எந்த மனிதர்கள் இச்சிவ

एतानि शिवपुण्यानि ये कुर्वन्ति नरोत्तमाः । ते भुक्त्वा विपुलान् भोगान् पुण्यात्मानो महीतले ॥ २१
पुत्रपौत्रसमृद्धास्ते भुक्त्वा भोगानखण्डितान् । काञ्चनेन विमानेन शिवलोकमवाप्यते ॥ २२
कल्पकोटिसहस्राणि मोदन्ते शिवसंमताः । अन्ते च शिवसायुज्यं प्राप्नुवन्ति नसंशयः ॥ २३
इत्थं निशम्य वचनं सूतस्य मुनिसत्तमाः । अपृच्छन् संशयाविष्टा भक्तानां लक्षणं मुदा ॥ २४
शिवस्य लक्षणं पूर्वं गुरोरपि च लक्षणम् । इति तेषां वचः श्रुत्वा सूतः पौराणिकोत्तमः ॥ २५
प्रोवाच लक्षणं भूयो भक्तानां परमेशितुः । शिवभक्ता महात्मानस्सन्ति देवेषु केचन ॥ २६
दैत्येषु यातुधानेषु यक्षगन्धर्वभोगिषु । मुनीश्वरेषु मर्त्येषु ब्राह्मणेषु नृपेष्वपि ॥ २७
ऊरुजेष्वपि शूद्रेषु सङ्करेष्वपि सर्वशः । वर्णाश्रमव्यवस्थाच नैषां सन्ति मुनीश्वराः ॥ २८
केवलं शिवभाक्तास्ते सर्वे माहेश्वराः स्मृताः । अतिवर्णाश्रमाः प्रोक्तास्सर्ववेदेषु संमताः ॥ २९
तेषां बाह्यानि चिह्नानि दश सन्ति मुनीश्वराः । त्रीण्यान्तरणि चोक्तानि दश सन्ति महात्मनः ॥ ३०

ஏதானி சிவபுண்யானி யே குர்வந்தி நரோத்தமா: ।
தே புக்த்வா விபுலான் போகான் புண்யாத்மானோ மஹீதலே ॥ 21
புத்ரபௌத்ர ஸம்ருத்தாஸ்தே புக்த்வா போகானகண்டிதான் ।
காஞ்சனேன விமானேன சிவலோகமவாப்யதே ॥ 22
கல்பகோடிஸஹஸ்ராணி மோதந்தே சிவஸம்மதா: ।
அந்தே ச சிவஸாயுஜ்யம் ப்ராப்னுவந்தி ந ஸம்சய: ॥ 23
இத்தம் நிசம்ய வசனம் ஸூதஸ்ய முனிஸத்தமா:। அப்ருச்சன் ஸம்சயாவிஷ்டா பக்தானும் லக்ஷணம் முதா
சிவஸ்ய லக்ஷணம் பூர்வம் குரோரபிச லக்ஷணம் ।
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ஸூத: பௌராணிகோத்தம: ॥ 25
ப்ரோவாச லக்ஷணம் பூயோ பக்தானும் பரமேசிது: ।
சிவ பக்தா மஹாத்மானஸ்ஸந்தி தேவேஷு கேசன: ॥ 26
தைத்யேஷு யாதுதானேஷு யக்ஷகந்தர்வபோகிஷு ।
முனீச்வரேஷு மர்த்யேஷு ப்ராம்ஹணேஷு ந்ருபேஷ்வபி ॥ 27
ஊருஜேஷ்வபி சூத்ரேஷு ஸங்கரேஷ்வபி ஸர்வச: । வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தாச நைஷாம் ஸந்தி முனீச்வரா:
கேவலம் சிவபாக்தாஸ்தே ஸர்வே மாஹேச்வரா: ஸ்ம்ருதா: ।
அதிவர்ணாச்ரமா: ப்ரோக்தாஸ்ஸர்வவேதேஷு ஸம்மதா: ॥ 29
தேஷாம் பாஹ்யானி சின்ஹானி தசஸந்தி முனீச்வரா: ।
த்ரீண்யாந்த்ராணி சோக்தானி தசஸந்தி மஹாத்மன: ॥ 30

புண்ணியங்களைச் செய்கிறார்களோ புண்ணியாத்துமாக்களாகிய அவர்கள் இவ்வுலகில் அநேக போகங்களை அனுபவித்து (21) மிகுந்த புத்திர பௌத்திரர்களை நிரம்பப் பெற்றவர்களாகி, அளவற்ற சுகங்களை அனுபவித்துவிட்டு, முடிவில் தங்க விமானத்தில் சிவலோகம் அடைந்து, அங்கு (22) ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு அன்புள்ளவர்க்குரியவர்களாகி, அநேகம் ஆயிரம் கற்பகோடி காலமளவும், ஆனந்தத்துடன் வஸித்து, முடிவில் சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைவார்கள் என்பதில் ஸந்தேகம் இல்லை.'' (23) இவ்வாறு ஸூதருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு முனி ச்ரேஷ்டர்கள் ஸந்தேகம் அடைந்தவர்களாகி சிவபக்தர்களின் லக்ஷணத்தையும், குருவின் லக்ஷணத்தையும் ஸந்தோஷத்துடன் வினவினார்கள் இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சிறந்த புராணிகரான ஸூத முனிவர் (25) ஸ்ரீ பரமேச்வர பக்தர்களின் லக்ஷணத்தைச் சொன்னார். ஓ முனிவர்களே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள், பிராம்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைச்யர்கள், சூத்திரர்கள் இவர்களிலும், ஸங்கர ஜாதிகளிலும், மற்றும் எல்லோர்களிலும் மகாத்மாக்களான சிற்சில சிவபக்தர்கள் இருக்கிறார்கள் ஓ முனீச்வரர்களே! இவர்களுக்கெல்லாம் வர்ணாச்ரம கட்டுப்பாடு இல்லை. (28) அந்த எல்லா சிவபக்தர்களும் கேவலம் ஸ்ரீ மகேச்வரரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றே நினைக்கப்புடுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் ஸகல வேதங்களாலும் ஸம்மதிக்கப்பட்டவர்களான ''அதிவர்ணாசிரமிகள்'' என்று கூறப்படுகின்றார்கள். (29) ஓ முனிவர்களே! அந்த மகாத்மாக்களுக்கு வெளிப்படையான அடையாளங்கள் பத்தும், உள் குறிப்புகள் மூன்றும், வெளிக்கும் உள்ளுக்கும் பொதுவானவைகள் பத்து அடையாளங்கள் உள்ளன என்று கூறப்படுகின்றன. (30) அவைகளோவெனில்

प्रथमं भस्मरुद्राक्षधारणं समुदीरितम् । द्वितीयं गुरुसेवाच शिवस्तोत्रं तृतीयकम् ॥ ३१
नामोच्चारणमीशस्य चतुर्थं परिपठ्यते । पञ्चमं देवदेवस्य पूजनं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ३२
शिवालयस्य पुण्यस्य दर्शनं षष्ठमीरितम् । तथा शिवपुराणानां श्रवणं सप्तमं द्विजाः ॥ ३३
नमस्कारं तु भक्तानामष्टमं कथितं खलु । नवमं शिवभक्तानां गृहे भोजनमीरितम् ॥ ३४
दानञ्च दशमं ज्ञेयं शिवभक्ते गुरावपि । एवं बाह्यानि चिह्नानि कथितानि दश द्विजाः ॥ ३५
आन्तराण्यपि चिह्नानि मनसः प्रथमो जपः । पूजा च मानसीज्ञेया द्वितीया परमेशितुः ॥ ३६
साक्षात्कारस्तृतीयस्तु ब्रह्मणो ब्राह्मणोत्तमाः । इमानि त्रीणि चोक्तानि पुराविद्भिर्मुनीश्वरैः ॥ ३७
आन्तराण्यपि बाह्यानि येषां सन्ति यदा द्विजाः । तदा भाक्तानि चिह्नानि संभवन्ति महात्मनाम् ॥ ३८
कण्ठे विकारः प्रथमो गद्गदाख्यश्शरीरजः । जिह्वास्पन्दो द्वितीयस्तु स्फुरणं चोष्ठयोरपि ॥ ३९
कंपनञ्च शरीरस्य चतुर्थं भक्तिलक्षणम् । रोमाञ्चः पञ्चमोज्ञेयष्षष्ठः स्वेदोऽपि कीर्तितः ॥ ४०
स्खलनं सप्तमं ज्ञेयमष्टमं बाष्पनिर्गमः । रोदनं नवमं चिह्नं दशमं पारवश्यकम् ॥ ४१

ப்ரதமம் பஸ்மருத்ராக்ஷதாரணம் ஸமுதீரிதம் | த்விதீயம் குருஸேவாச சிவஸ்தோத்ரம் த்ருதியகம் || 31
நாமோச்சாரணமீசஸ்ய சதுர்தம் பரிபட்யதே | பஞ்சமம் தேவதேவஸ்ய பூஜனம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: 32
சிவாலயஸ்ய புண்யஸ்ய தர்சனம் ஷஷ்டமீரிதம் | ததா சிவபுராணானும் ச்ரவணம் ஸப்தமம் த்விஜா: || 33
நமஸ்காரம் து பக்தானுமஷ்டமம் கதிதம் கலு | நவமம் சிவபக்தானும் க்ருஹே போஜனமீரிதம் || 34
தானஞ்ச தசமம் க்ஞேயம் சிவபக்தே குராவபி | ஏவம் பாஹ்யானி சின்ஹானி கதிதானி தசத்விஜா: 35
ஆந்தராண்யபி சின்ஹானி மனஸ: ப்ரதமோ ஜப: | பூஜாச மானஸீக்ஞேயா த்விதீயா பரமேசிது: || 36

ஸாக்ஷாத்காரஸ்த்ரிதீயஸ்து ப்ரும்ஹணோ ப்ராம்ஹணோத்தமா: |
இமானி த்ரீணி சோக்தானி புராவித்பிர்முனீச்வரை: || 37

ஆந்தராண்யபி பாஹ்யானி யேஷாம் ஸந்தி யதா த்விஜா: |
ததா பாக்தானி சின்ஹானி ஸம்பவந்தி மஹாத்மனும் || 38

கண்டே விகார: ப்ரதமோகத்கதாக்யச்சரீரஜ: | ஜிஹ்வாஸ்பந்தோ த்விதியஸ்துஸ்புர்ணம் சோஷ்டயோரபி

கம்பனஞ்ச சரீரஸ்ய சதுர்தம் பக்திலக்ஷணம் |
ரோமாஞ்ச: பஞ்சமோக்ஞேயஷ்ஷஷ்ட: ஸ்வேதோऽபி கீர்தித: || 40

ஸ்கலனம் ஸப்தமம் க்ஞேயமஷ்டமம் பாஷ்பநிர்கம: | ரோதனம் நவமம் சின்ஹம் தசமம் பாரவச்யகம் || 41

விபூதி, ருத்திராக்ஷங்களை தரிப்பது முதலாவதாகவும், குருவை ஸேவிப்பது இரண்டாவதாகவும், ஸ்ரீபரமேச்வரனை ஸ்தோத்திரம் செய்வது மூன்றுவதாகவும் (31) ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய திருநாமாக்களை உச்சரிப்பது நான்காவதாகவும், அந்த மகாதேவரை பூஜிப்பது ஐந்தாவதாகவும் (32) மிகப் புண்ணியமான சிவாலயத்தை தர்சிப்பது ஆருவதாகவும், சிவபுராணங்களைக் கேட்பது ஏழாவதாகவும் (33) சிவ பக்தர்களை நமஸ்கரிப்பது எட்டாவதாகவும், சிவ பக்தர்களின் க்ருஹத்தில் போஜனம் செய்வது ஒன்பதாவதாகவும் (34) சிவ பக்தரான ஆசிரியனுக்கு தானம் கொடுப்பது பத்தாவதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆக இப் பத்து அடையாளங்களும் வெளிக் குறிப்புகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. (35) அந்தரமான அடையாளங்களோவெனில் மனதினுல் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைக் குறித்து ஜபம் செய்வது ஒன்றுவது ஆகும். ஸ்ரீ மஹேச்வரனை மனதினுல் பூஜை செய்வது இரண்டாவது ஆகும். (36) ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே! பரப்ருமத்தை நேரில் பார்ப்பது மூன்றுவதாகும். ஆகிய இம் மூன்றும் உட்குறிப்புகள் என்று புராணங்களை அறிந்த முனிவர்கள் கூறுகிறுர்கள். (37) ஓ வேதியர்களே! மேலே சொல்லப்பட்ட வெளிக் குறிகள், உள் குறிகள் ஆகிய பதின்மூன்றும் எந்த பக்தர்களுக்கு இருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட மகாத்மாக்களுக்கு பக்தர்களுக்குரிய மற்ற பத்து அடையாளங்களும் உண்டாகின்றன. (38) அவைகளோவெனில், தழதழத்த கண்டத்தொனியில் மாறுதல் ஏற்படுவது முதலாவது ஆகும். நாவின் துடிப்பு இரண்டாவதாகும், உதடுகளின் துடிப்பு மூன்றுவது ஆகும். (39) உடல் நடுக்கம் பக்தனின் நான்காவதான லக்ஷணமாகும். மயிர் சிலிர்த்தல் ஐந்தாவதாகும். வியர்வை உண்டாவது ஆருவது ஆகும். (40) நடக்கையில் இடறி நடப்பது ஏழாவதாகும். கண்ணீர் வடிதல் எட்டாவதாகும். அழுதல் ஒன்பதாவதாகும். பரவசம்

एतानि दश चिह्नानि भाक्तान्युक्तानि शूलिना । त्रिविधान्यपि चिह्नानि येषां सन्ति महात्मनाम् ॥ ४२
ते भक्ताश्शाङ्करा ज्ञेयास्सर्वलोकैकपावनाः । अथवा शिवभक्ता ये भस्मरुद्राक्षधारिणः ॥ ४३
तेषु पूर्वोक्तचिह्नानि न ज्ञायन्ते यदा तदा । तान् दृष्ट्वा प्रणमेद्भक्त्या शिवभक्तान् शिवप्रियः ॥ ४४
ये वै शिवं गुरुं भक्तान् प्रणमन्ति स्तुवन्त्यपि । कांक्षितान्यपि सर्वाणि लब्ध्वा ते परयामुदा ॥ ४५
भुक्त्वा भोगान् सुविपुलान् पुत्रैः पौत्रैस्समन्विताः । अरोगा दृढगात्राश्च स्थित्वात्र बहुकालतः ॥ ४६
अन्ते विमानमारुह्य नानारत्नविचित्रितम् । सौरलोकस्थितैर्देवैश्चन्द्रलोकस्थितैरपि ॥ ४७
तथान्यैर्देवलोकस्थैर्दिक्पालैर्जगदीश्वरैः । ब्रह्मणा विष्णुनाचापि तथैव ऋषिसत्तमैः ॥ ४८
एतैरन्यैश्च सकलैरग्रतोयायिभिर्मुदा । देवदुन्दुभिनिर्घोषैः पुष्पवर्षैरितस्ततः ॥ ४९
नृत्यद्भिरप्सरोवृन्दैर्गायद्भिः किन्नरैर्वृतः । दिव्यं शरीरं संप्राप्य शिवलोकं शिवप्रियम् ॥ ५०
गत्वाऽत्र सन्निधौ शंभोः स्थित्वा प्राप्य सरूपताम् । अन्तेच शिवसायुज्यं लभन्ते ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ५१

ஏதானி தச சின்ஹானி பாக்தான்யுக்தானி சூலினு |
த்ரிவிதான்யபி சின்ஹானி யேஷாம் ஸந்தி மஹாத்மனும் || 42
தே பக்தாச்சாங்கரா க்ஞேயாஸ்ஸர்வலோகைகபாவனு: |
அதவா சிவபக்தா யே பஸ்மருத்ராக்ஷதாரிண: || 43
தேஷு பூர்வோக்தசின்ஹானி ந க்ஞாயந்தே யதா ததா |
தான் த்ருஷ்ட்வா ப்ரணமேத்பக்த்யா சிவபக்தான் சிவப்ரிய: || 44
யே வை சிவம் குரும் பக்தான் ப்ரணமந்தி ஸ்துவந்த்யபி |
காங்க்ஷிதான்யபி ஸர்வாணி லப்த்வா தே பரயாமுதா || 45
புக்த்வா போகான் ஸு விபுலான் புத்ரை: பௌத்ரைஸ்ஸமன்வித:
அரோகா த்ருடகாத்ராச்ச ஸ்தித்வாத்ர பஹு காலத: || 46
அந்தே விமானமாருஹ்ய நானுரத்ன விசித்ரிதம் | ஸௌரலோகஸ்திதைர்தேவை: சந்த்ரலோகஸ்திதைரபி
ததாऽன்யைர்தேவலோகஸ்தை: திக்பாலைர்ஜகதீச்வரை: |
ப்ரம்ஹணு விஷ்ணுனுசாபி ததைவ ருஷிஸத்தமை: || 48
ஏதைரன்யைச்ச ஸகலைரக்ரதோயாயிபிர்முதா | தேவதுந்துபி நிர்கோஷை: புஷ்பவர்ஷைரிதஸ்தத: 49
ந்ருத்யத்பிரப்ஸரோப்ருந்தை: காயத்பி: கின்னரைர்வ்ருத: |
திவ்யம் சரீரம் ஸம்ப்ராப்ய சிவலோகம் சிவப்ரியம் || 50
கத்வாऽத்ர ஸன்னிதௌ சம்போ: ஸ்தித்வா ப்ராப்ய ஸ ரூபதாம் |
அந்தேச சிவஸாயுஜ்யம் லபந்தே ப்ராம்ஹணேத்தமா: || 51

அடைதல் பத்தாவதாகும். (41) ஆகிய இப்பத்து சின்னங்களும் பக்தர்களுக்குரிய அடையாளங்கள் என்று ஸ்ரீ பரமசிவனுல் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எந்த மகான்களுக்கு இவ்விதமான மூன்று சின்னங்களும் இருக்கின்றனவோ (42) அவர்கள் எல்லா உலகங்களையும் பரிசுத்தமாக்கும் சிவபக்தர்கள் என்று அறியப் படுகிறார்கள். என்றாலும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை தரித்திருக்கும் சிவ பக்தர்களிடத்தில் (43) முன் சொல்லப்பட்ட அடையாளங்கள் இல்லாவிடினும் அவர்கள் சிவபக்தி உள்ளவர்கள். அப்படிப்பட்ட சிவ பக்தர்களைக் கண்டவுடன் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். (44) எவர்கள் ஸ்ரீ பரமசிவன், ஆசாரியன், சிவ பக்தர்கள் இவர்களை நமஸ்கரித்து ஸ்துதி செய்கின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாவித விருப்பங்களையும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு அடைந்து (45) புத்திர பௌத்திரர்களுடன் கூடியவர்களாய் அளவற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு நோய் அற்றவர்களாகவும், த்ருட சரீரம் உடையவர்களாகவும் இங்கு வெகுகாலம் வாழ்ந்து (46) முடிவில் பல இரத்தினங்களால் விசித்திரமான விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு சூர்யலோகம், சந்திர லோகம், இன்னும் மற்ற தேவர்களின் உலகங்களில் உள்ள தேவர்கள், உலகங்களுக்கு அதிபர்களான திக்பாலர்கள், ப்ருமா, விஷ்ணு, ரிஷீச்வரர்கள், இவர்களாலும் ஸந்தோஷத்தோடு முன் செல்லும் மற்றும் பலர்களாலும், தேவ துந்துபி வாத்தியம் முழங்க நான்கு பக்கங்களிலும் புஷ்பமாரி சொரிய (49) நர்த்தனம் செய்யப்படுகின்ற அப்ஸர ஸ்த்ரீகளாலும், கானம் செய்கின்ற கின்னரர்களாலும் சூழப்பட்டவனுகி, தேவ சரீரத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு மிக ப்ரியமான சிவலோகம் சென்று (50) அங்கு சிவ ஸாரூப்யத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் ஸந்நிதியில் பலகாலம் இருந்து, முடிவில் சிவ ஸாயுஜ்

तस्मान्न शिवपुण्यानां माहात्म्यं वर्णितुं मया । शक्यं यथा वै माहात्म्यं शङ्करस्य महात्मनः ॥ ५२
एवमेव पुरा देवी शिवपुण्यमनुत्तमम् । श्रुत्वा महेश्वराद्भक्त्या प्रीत्या परमयायुता ॥ ५३
अत्याश्चर्येण संयुक्ता सहसोत्थाय चासनात् । प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा प्रणम्यच महेश्वरम् ॥ ५४
अब्रवीत्सुस्मिता वाक्यं प्रसन्नं वीक्ष्य शङ्करम् । अनेन शिवपुण्येन प्राणिनः परमेश्वर ॥ ५५
विदित्वा त्वां गतिं यान्तु तव सायुज्य रूपिणीम् । इत्युक्तश्शिवया देवः करुणारूपया पुरा ॥ ५६
ज्ञातुं न सुलभं लोकैर्मम पुण्यमनुत्तमम् । पशुपुण्यानि सर्वाणि कृत्वा शुद्धान्तरात्मभिः ॥ ५७
पक्वैर्हि शिवपुण्यानि ज्ञातुं शक्यानि लेशतः । अन्येषां केवलानान्तु शिवपुण्यं कुतो भवेत् ॥ ५८
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन पशुपुण्यमनेकशः । चरित्वा शिवपुण्येषु मनो भवति नान्यथा ॥ ५९

தஸ்மான்ன சிவபுண்யானும் மாஹாத்ம்யம் வர்ணிதும் மயா |
சக்யம் யதா வை மாஹாத்ம்யம் சங்கரஸ்ய மஹாத்மன: || 52

ஏவமேவ புரா தேவீ சிவபுண்யமனுத்தமம் | ச்ருத்வா மஹேச்வராத் பக்த்யா ப்ரீத்யா பரமயாயுதா || 53

அத்யாச்சர்யேண ஸம்யுக்தா ஸஹஸோத்தாய சாஸனுத் |
ப்ரதக்ஷிணத்ரயம் க்ருத்வா ப்ரணம்ய ச மஹேச்வரம் || 54

அப்ரவீத் ஸுஸ்மிதா வாக்யம் ப்ரஸன்னம் வீக்ஷ்ய சங்கரம் |
அனேன சிவபுண்யேன ப்ராணின: பரமேச்வர || 55

விதித்வா த்வாம் கதிம் யாந்து தவ ஸாயுஜ்யரூபிணீம் |
இத்யுக்தச்சிவயா தேவ: கருணரூபயா புரா || 56

க்ஞாதும் ந ஸுலபைர்லோகைர்மம புண்யமனுத்தமம் |
பசுபுண்யானி ஸர்வாணி க்ருத்வா சுத்தாந்தராத்மபி: || 57

பக்வைர்ஹி சிவபுண்யானி க்ஞாதும் சக்யானி லேசத: |
அன்யேஷாம் கேவலானுந்து சிவபுண்யம் குதோ பவேத் || 58

தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்னேன பசுபுண்யமனேகச: |
சரித்வா சிவபுண்யேஷு மனே பவதி நான்யதா || 59

யத்தை அடைவார்கள். (51) ஆகையால் மகாத்மாவாகிய ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய மகிமையை எவ்வாறு கூறமுடியாதோ அவ்விதமே சிவ புண்ணியங்களின் மகிமையையும் என்னுல் கூறுவது அஸாத்தியமே (52) பூர்வத்தில் பார்வதியானவள் ஸ்ரீ மகேச்வரரிடமிருந்து மிகச் சிறந்த இச் சிவபுண்யத்தை மிகுந்த பக்தியுடன் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் (53) அடைந்தவளாகி, சீக்கிரம் தனது ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து ஸ்ரீ மகேச்வரரை மூன்று முறை பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து (54) பிரஸன்னராய் விளங்கும் ஸ்ரீ சங்கரரைப் பார்த்து மந்தஹாஸத்துடன் கூறியதாவது : " ஸ்ரீ பரமேச்வரரே இப்படிப்பட்ட சிவ புண்ணியத்தினுல் பிராணிகள் (55) தங்களை அறிந்து, தங்களுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைய வேண்டும்" என்ருள். கருணைமூர்த்தியாகிய பார்வதி தேவியால் இவ்வாறு சொல்லப் பட்டதும் ஸ்ரீ பரமசிவன் (56) ஓ தேவி! பிராணிகளால் மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமானது ஸுலபமாய் அறியக்கூடியது அல்ல. ஆனுல் * ஸகல பசு புண்ணியங்களையும் செய்து முதிர்ந்தவர்களும், மிகப் பரிசுத்தமுடைய மனதை உடையவர்களுமான மகாத்மாக்களால் மட்டும் தான் சிவ புண்ணியங்கள் சிறிது அறியப்படும். மிகவும் கேவலர்களான மற்றவர்களுக்கு சிவ புண்ணியமானது எவ்விதம் கிடைக்கும்? (58) ஆகையால் எல்லாவித முயற்சியோடும் பசு புண்ணியங்களை மிகுதியாய் செய்தால்தான் சிவ புண்ணியங்

குறிப்பு:— * " ஸகல பசு புண்யங்களையும் செய்து முதிர்ந்தவர்களான " என்பதின் பொருள்:- ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பசுபதி ஆதலால் அவரே பதி எனவும், மற்ற விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், இன்னும் பிரபஞ்சங்களிலுள்ள எல்லா பொருள்களும், பசு எனப்படும். ஆகையால் அப்பேர்க்கொத்த சிவபிரானுக்குரிய புண்யமே பதி புண்யமென்றும், மற்ற தெய்வங்களுக்குரிய பற்பல கர்மங்களால் செய்யப்படக்கூடிய புண்யங்களெல்லாம், பசு புண்யம் என்றும் சொல்லப்படும். அனேக ஜென்மங்களில், மற்ற தெய்வங்களுக்குரிய பக்தி, யாகாதி கருமங்கள், பற்பல விதமான தர்மங்கள், யாத்திரைகள் முதலிய பசு புண்யங்களைச் செய்து, முதிர்ந்தவர்களாயிருப்பவர்களுக்கே சிவ பக்தியில் மனப்பற்றுதல் உண்டாகுமென கருத்து.

इत्युक्तं देवदेवेन देव्य पूर्वं द्विजोत्तमाः । अथात्र वक्ष्ये युष्माकं कथां पुण्यां मनोरमाम् ॥ ६०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

विश्वामित्र वसिष्ठादि मुनिशापात् शिवपुण्येन मोक्षणम् ॥

पुनश्च शिवपुण्यस्य माहात्म्यं वर्णयामि वः । श्रृण्वन्तु सावधानेन ब्राह्मणानामधीश्वराः ॥ १
अस्ति कश्चिन्महीपालः कोसलानामधीश्वरः । अजाह्वयश्चतस्रोऽस्य समजायन्त कन्यकाः ॥ २
रूपलावण्यसंपन्नास्सुकुमाराङ्गयष्टयः । कल्याणमण्डपञ्चक्रे तासां स मतिमान्नृपः ॥ ३
आनयामास तनयान्राज्ञामति मनोहरान् । तस्थुस्ते राजतनयास्समागत्यात्र मण्डपे ॥ ४
ततः प्रतस्थिरे ताश्च कन्यास्तान्राजपुत्रकान् । समुद्वीक्ष्यैषुयः स्वेष्टस्तस्य जहुः करानिमाः ॥ ५
प्रथमा निषधाधीशं महेन्द्रं पतिमाप हि । सानन्दं कंबुदेशेशं द्वितीया चालभत्पतिम ॥ ६

இத்யுக்தம் தேவதேவேன தேவ்யை பூர்வம் த்விஜோத்தமா: |
அதாத்ர வக்ஷ்யே யுஷ்மாகம் கதாம் புண்யாம் மனோரமாம் || 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோனசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ||

॥ அத சத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

விச்வாமித்ரர், வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களின் சாபத்திலிருந்து சிவ புண்யத்தால் விடுபட்டது

புனச்ச சிவபுண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் வர்ணயாமிவ: | ச்ருண்வந்து ஸாவதானேன ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: 1
அஸ்தி கச்சின் மஹீபால: கோஸலானமதீச்வர: | அஜாஹ்வயச்சதஸ்ரோऽஸ்ய ஸமஜாயந்த கன்யகா: 2
ரூபலாவண்ய ஸம்பன்னா: ஸுகுமாராங்கயஷ்டய: |
கல்யாணமண்டபஞ்சக்ரே தாஸாம் ஸ மதிமான் ந்ருப: || 3
ஆனயாமாஸ தனயான் ராக்ஞாமதி மனோஹரான் |
தஸ்துஸ்தே ராஜதனயாஸ்ஸமாகத்யாத்ர மண்டபே || 4
தத: ப்ரதஸ்திரே தாச்ச கன்யாஸ்தான் ராஜபுத்ரகான் |
ஸமுத்வீக்ஷ்யைஷுய: ஸ்வேஷ்டஸ்தஸ்ய ஜஹ்ரு: கரானிமா: || 5
ப்ரதமா நிஷதாதீசம் மஹேந்த்ரம் பதிமாப ஹி | ஸானந்தம் கம்புதேசேசம் த்விதீயா சாலபத்பதிம் || 6

களில் மனப் பிரவர்த்தி ஏற்படுமேயன்றி வேறு விதமாய் இல்லை (59) என்று பூர்வத்தில் தேவாதிதேவரால் பார்வதீ தேவிக்கு சொல்லப்பட்டது. ஓ முனிவர்களே! இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கு மிக அழகிய ஓர் கதையை சொல்லுகிறேன். (60)

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! மறுபடியும் சிவ புண்ணியத்தின் மகிமையை உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்கிறேன். அதை ஸாவதானமாய்க் கேளுங்கள். (1) கோஸல தேசத்திற்கு அதிபனான அஜன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான் இவனுக்கு மிகவும் ரூபலாவண்யம் பொருந்தியவர்களும், மிருதுவான மேனியைக்கொண்டவர்களுமான நான்கு பெண்கள் பிறந்தார்கள் (2) மிகப் புத்திசாலியான அரசன் அவர்களுக்கு ஸ்வயம்வர மண்டபத்தை ஜோடித்து (3) மிக அழகுவாய்ந்த பல ராஜகுமாரர்களை வரவழைத்தான். அந்த இராஜபுத்திரர்கள் யாவரும் ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்தார்கள் (4) பிறகு ராஜகுமாரிகள் அங்கு வந்து ராஜகுமாரர்களைப் பார்த்து, அவள், அவள் தனக்கு இஷ்டமான ராஜ குமாரனுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டள். (5) மூத்த பெண்ணானவள் நிஷத தேசத்திற்கு

काम्बोजाधीशमपरं सुमालिं प्राप नायकम् । कोङ्कणेशं चतुर्थाच विशालाक्षमगात्पतिम् ॥ ७
एवमापुः पतीनेता मालास्स्कन्धे विधाय च । कल्याणं कारयामास नानाविभव विस्तरम् ॥ ८
राजाऽसौ परया प्रीत्या बन्धुसंमानतत्परः । तेषां वराणां भूरीणि ददौ द्रव्याणि पार्थिवः ॥ ९
भूषणानि च वस्त्राणि कटकानि तथैव च । पुत्रीणामपि दत्वैवं बहुमानेन पार्थिवः ॥ १०
चतुरङ्गबलं तेषां परिकल्प्य सुबुद्धिमान् । कन्यकाभिश्च संयोज्य स्वदेशगमनाययतान् ॥ ११
प्रेषयामास पुण्यात्मा प्रीत्या परमया सह । ततः प्रतस्थिरे राजकुमारास्ते सुसंयुताः ॥ १२
बहिः पुराद्विनिर्गत्य स्वदेशगमनाय ते । संभूय तस्थिरेऽन्योन्यं वार्ता कृत्वा महीसुराः ॥ १३
तदानीमागतस्तत्र विश्वामित्रो महानृषिः । आजुहाव महीपालसुतानेतान् स्वनामतः ॥ १४
तेतु वाद्यारवैर्वार्ताव्यासङ्गे नान्यमानसाः । अश्रुत्वा वचनं तस्थुस्तापसेशस्य भूसुराः ॥ १५
ततः कोपेन महता विश्वामित्रो महानृषिः । मुक्त्वा राजकुमारांस्तांश्चतस्रो राजकन्यकाः ॥ १६
शशाप तान् भटान् सर्वान् द्रव्याण्यपि वराण्यपि । भवन्तु भस्मसात्सद्य इति राज्ञां तपोनिधिः ॥ १७

காம்போஜாதீசமபரம் ஸுமாலிம் ப்ராப நாயகம் ।
கோங்கணேசம் சதுர்தாச விசாலாக்ஷமகாத்பதிம் ॥ 7
ஏவமாபு: பதீநேதா மாலாஸ்கந்தே விதாய ச । கல்யாணம் காரயாமாஸ நாநாவிபவவிஸ்தரம் ॥ 8
ராஜா ஸௌ பரயா ப்ரீத்யா பந்துஸம்மானதத்பர: ।
தேஷாம் வராணாம் பூரீணி ததௌ த்ரவ்யாணி பார்திவ: ॥ 9
பூஷணானிச வஸ்த்ராணி கடகானி ததைவ ச । புத்ரீணாமபி தத்வைவம் பஹுமானேன பார்திவ: ॥ 10
சதுரங்கபலம் தேஷாம் பரிகல்ப்ய ஸுபுத்திமான் । கன்யகாபிச்ச ஸம்யோஜ்ய ஸ்வதேசகமனாயதான் ॥ 11
ப்ரேஷயாமாஸ புண்யாத்மா ப்ரீத்யா பரமயா ஸஹ । தத: ப்ரதஸ்திரே ராஜகுமாராஸ்தே ஸுஸம்யுதா: 12
பஹி: புராத்விநிர்கத்ய ஸ்வதேசகமனாய தே ।
ஸம்பூய தஸ்திரேன்யோன்யம்வார்தாம் க்ருத்வா மஹீஸுரா: ॥ 13
ததானீமாகதஸ்தத்ர விச்வாமித்ரோ மஹான்ருஷி: । ஆஜுஹாவ மஹீபால ஸுதா்னேதான் ஸ்வநாமத:14
தேது வாத்யாரவைர்வார்தாவ்யாஸங்கே நான்யமானஸா: ।
அச்ருத்வா வசனம் தஸ்துஸ்தாபஸேசஸ்ய பூஸுரா: ॥ 15
தத: கோபேனமஹதா விச்வாமித்ரோ மஹான்ருஷி: ।
முக்த்வா ராஜகுமாராம்ஸ்தான் சதஸ்ரோ ராஜகன்யகா: ॥ 16
சசாப தான் படான் ஸர்வான் த்ரவ்யாண்யபி வராண்யபி ।
பவந்து பஸ்மஸாத்ஸத்ய இதி ராக்ஞாம் தபோநிதி: ॥ 17

அதிபனான மகேந்திரனை கணவனாகக் கொண்டாள். இரண்டாவது பெண் கம்பு தேசாதிபனான ஸானந்தனை பதியாக அடைந்தாள். மூன்றாவது பெண் காம்போஜ தேசாதிபனான ஸுமாலி என்பவனையும், நான்காவது பெண் கொங்கண தேசாதிபனான விசாலாக்ஷனையும் கணவர்களாக அடைந்தார்கள். (7) இவ்விதமாய் அப்பெண்கள் அவர்களுடைய கழுத்தில் மாலையைப்போட்டு அவர்களை கணவர்களாகக் கொண்டார்கள். பிறகு அரசன் மிகுந்த வைபவத்தோடும், விஸ்தாரமாகவும் அவர்களுக்கு கல்யாணத்தை செய்வித்தான். (8) பந்துக்களை கௌரவிப்பதில் மிகவும் விருப்பமுள்ளவனான அரசன் அந்த மாப்பிள்ளைகளுக்கு அனேகம் த்ரவ்யங்களையும், தம் பெண்களுக்கு அனேகம் ஆடை, ஆபரணங்களையும், கடகங்களையும் ஸ்ரீதனமாக வெகுமானத்துடன் கொடுத்தான். (10) புத்திசாலியும், புண்ணியாத்மாவுமான அரசன் அவர்களுக்கு சதுரங்க ஸைன்யங்களையும் கொடுத்து, தன் பெண்களுடன் சேர்த்து அவர்களை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவர் அவர்கள் தேசத்திற்கு அனுப்பினான். (12) பிறகு அந்த ராஜகுமாரர்களெல்லாம் சேர்ந்து புறப்பட்டு பட்டணத்திற்கு வெளியில் வந்து, தங்கள் தங்கள் தேசத்திற்கு போவதற்காக எல்லோரும் ஒன்றுகூடி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஓ பூமி தேவர்களே ! (13) அப்பொழுது அங்கு ரிஷிச்ரேஷ்ட்ரான விசுவாமித்திர முனிவர் வந்து அந்த ராஜகுமாரர்களை அவரவர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார். (14) அவர்கள் வாத்தியங்களின் சப்தத்தினாலும், வார்த்தை பேசுவதில் மும்முரமாய் இருந்ததாலும் வேறு கவனம் உள்ளவர்களாய், அந்த தவச்ரேஷ்டர் அழைத்ததைக் கேட்கவில்லை. (15) பிறகு விசுவாமித்திர முனிவர் கோபமடைந்தவராகி, ராஜகுமாரர்களையும், நான்கு ராஜகுமாரிகளையும் தவிர (16) மற்ற ஸகல ஸைன்யங்களையும், சிறந்த த்ரவ்யங்களையும் உடனே

ततः क्षणेन सर्वाणि भस्मभावमवापिरे । कुमारास्ताश्च तत्पत्न्यस्सर्वाश्च भयकंपिताः ॥ १८
ततस्तान् तापसश्रेष्ठस्समीक्ष्याह वचस्तदा । नालोकयत मां यूयं न कृतं कर्णयोर्वचः ॥ १९
तत्सञ्चरत घोरेऽस्मिन्नन्धभावं वने गताः । बाधिर्यं भवतामद्य भवतात्पापिनामिह ॥ २०
ग्रामे पुरेवा युष्माकं न निवासो भवत्वलम् । भार्याभिस्सह संभोगो नैवास्तु नृपपुत्रकाः ॥ २१
निपतिष्यन्ति मूर्धानो भविष्यन्ति यदा तदा । शपित्वैवमृषिरगात् स्वाश्रमाय मुनीश्वराः ॥ २२
तथैव तच्छापवशात्ते सर्वे राजपुत्रकाः । चेरुरन्धाश्च बधिरा वने तस्मिन् सुदुःखिताः ॥ २३
स्त्रीभिः प्रदर्शिता मार्गं कन्दमूलफलाशिनः । एवमेतेषु भूपेषु विचरत्सु वनेष्वथ ॥ २४
अगस्त्यस्तपतां वर्यस्तदानीमाययाविह । तं दृष्ट्वा तपतां श्रेष्ठं तास्स्त्रियो भर्तृभिस्सह ॥ २५
प्रणम्य भृशदुःखार्ताः स्ववृत्तान्तं व्यजिज्ञपन् । इतः परं कदाऽस्माकं शापान्मोक्षो भविष्यति ॥ २६
केनोपायेन तथ्यं त्वं वद कारुण्यवारिधे । शरणं त्वां प्रपन्नाःस्मो रक्षास्मांस्तापसेश्वर ॥ २७
इत्थं निशम्य वचनं तासां तेषां घटोद्भवः । कृपया केवलं प्राह तदुपायमृषीश्वरः ॥ २८

ததः க்ஷணேன ஸர்வாணி பஸ்மபாவமவாபிரே । குமாராஸ்தாச்ச தத்பத்ந்யஸ்ஸர்வாச்ச பயகம்பிதா: 18
ததஸ்தான் தாபஸச்ரேஷ்ட: ஸமீக்ஷ்யாஹ வசஸ்ததா ।
நாலோகயத மாம் யூயம் ந க்ருதம் கர்ணயோர்வச: ॥ 19
தத்ஸஞ்சரத கோரேऽஸ்மின் நந்தபாவம் வனே கதா: । பாதிர்யம் பவதாமத்ய பவதாத் பாபிநாமிஹ ॥ 20
க்ராமே புரேவா யுஷ்மாகம் ந நிவாஸோ பவத்வலம் ।
பார்யாபிஸ்ஸஹ ஸம்போகோ நைவாஸ்து ந்ருபபுத்ரகா: ॥ 21
நிபதிஷ்யந்திமூர்தானோ பவிஷ்யந்தி யதா ததா । சபித்வைவம்ருஷிரகாத் ஸ்வாச்ரமாய முனீச்வரா: ॥ 22
ததைவ தச்சாபவசாத் தே ஸர்வே ராஜபுத்ரகா: । சேருரந்தாச்ச பதிரா வனே தஸ்மின் ஸுது:கிதா: ॥ 23
ஸ்த்ரீபி: ப்ரதர்சிதா மார்கம் கந்தமூல பலாசின: । ஏவமேதேஷு பூபேஷு விசரத்ஸு வனேஷ்வத ॥ 24
அகஸ்த்யஸ்தபதாம் வர்யஸ்ததானீமாயயாவிஹ ।
தம் த்ருஷ்ட்வா தபதாம் ச்ரேஷ்டம் தாஸ்ஸ்த்ரியோ பர்த்ருபிஸ்ஸஹ
ப்ரணம்ய ப்ருசது:கார்தா: ஸ்வவ்ருத்தாந்தம் வ்யஜிஞபன் ।
இத: பரம் கதாऽஸ்மாகம் சாபான்மோக்ஷோ பவிஷ்யதி ॥ 26
கேனோபாயேன தத்யம் த்வம் வத காருண்யவாரிதே ।
சரணம் த்வாம் ப்ரபன்னா:ஸ்மோ ரக்ஷாஸ்மாம்ஸ்தாபஸேச்வர ॥ 27
இத்தம் நிசம்ய வசனம் தாஸாம் தேஷாம் கடோத்பவ: ।
க்ருபயா கேவலம் ப்ராஹ ததுபாயம் ருஷீச்வர: ॥ 28

சாம்பலாகும்படி சபித்தார். (17) பிறகு, ஓர் க்ஷணத்தில் அவை யாவும் சாம்பலாகிவிட்டன. பிறகு, ராஜகுமாரர்களும், அவரது மனைவிகளும் பயத்தினால் நடுக்கம் அடைந்தார்கள். (18) அப்பொழுது விசுவாமித்திர முனிவர் அவர்களைப் பார்த்து கூறினார். "ஓ ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் என்னைப் பாராமலும், நான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேளாமலும் இருந்தபடியால் (19) பாபிகளாகிய நீங்கள் குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் ஆகி, இக்கொடிய காட்டில் அலைந்துகொண்டிருக்கக்கடவீர்கள். (20) மேலும், நீங்கள் கிராமங்களிலாவது, பட்டணங்களிலாவது வசிக்க தகுதியில்லை. நீங்கள் உங்கள் மனைவிகளோடு சேருவீர்களாகில் உங்கள் தலைகள் வெடித்துப் போகக்கடவன" என்று அம்முனிவர் சபித்து விட்டு தனது ஆச்ரமத்திற்கு சென்றார். ஓ முனிவர்களே! (22) பிறகு, அந்த ராஜகுமாரர்கள் யாவரும் அவருடைய சாபத்தால் அவ்விதமாகவே குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் ஆகி அக்காட்டில் கிழங்கு, காய், கனிகளை சாப்பிட்டுக்கொண்டு மனைவிகளால் வழி காண்பிக்கப்பட்டவர்களாகி மிகுந்த வருத்தத்தோடு அலைந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு அந்த ராஜகுமாரர்கள் காடுகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது (24) தவசிகளில் சிறந்தவரான அகஸ்தியர் அங்கு வந்தார். அப்பொழுது அம்முனிவரை அந்த ராஜகுமாரிகள் தன் கணவர்களோடு கூட பார்த்து (25) நமஸ்கரித்து மிகுந்த துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி தங்கள் வரலாற்றை தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். (26) ஓ கருணைக்கடலே! இனி எங்களுக்கு எப்பொழுது எந்த உபாயத்தால் சாபத்திலிருந்து விடுதலை ஏற்படும் என்பதை உண்மையாய் சொல்ல வேண்டும். ஓ ரிஷிச்ரேஷ்டரே! தங்களை சரணம் அடைந்த எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என வேண்டினார்கள். (27) இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அகஸ்திய முனிவர்

शिवपुण्यं यदि कृतं भवद्भिः सर्वपापहम् । शापमोक्षो भवेन्नूनमैश्वर्यंञ्च भविष्यति ॥ २९
राज्यञ्च स्ववशे याति नात्र सन्देहकारणम् । अन्तेच शिवसायुज्यं भविष्यति यथेच्छया ॥ ३०
शिवपुण्यं विना नैव सद्गतिर्देहिनामिह । अत्रेतिहासं युष्माकं शृण्वतां कथयाम्यहम् ॥ ३१
कीचकाख्ये पुरे पूर्वं साधारणमहीपतिः । भार्ययाऽन्तःपुरे रम्ये तस्थे क्रीडारतोऽनिशम् ॥ ३२
तदा वसिष्ठस्तपतां वरिष्ठोऽस्य गृहाङ्कणे । समागत्यावसत्तत्र घटिकाः काश्चिदात्मवान् ॥ ३३
विनिर्गत्य ततो राजा भार्यया सह तापसम् । प्रणम्य प्रश्रयानम्रस्तस्थे बद्धाञ्जलिः पुरः ॥ ३४
तदा कोपेन तं प्रेक्ष्य राजानं प्राह तापसः । मयाऽऽगत्यात्र घटिका नीता द्वित्रिचतस्रकाः ॥ ३५
इयन्तं कालमन्वीक्ष्य गृहद्वारि स्थितोऽस्म्यहम् । ननिर्गतोऽसि यस्मात्त्वं दर्पान्मूढ महीपते ॥ ३६
तद्वने चरता तेऽद्य भूयाद्भार्यासखस्य च । वसन्ति येऽत्र नगरे जनास्ते मृगपक्षिणः ॥ ३७
भवन्तु पत्तनं चैतद्वनं भूयाद्भयङ्करम् । शपित्वैतमृषिवरः स्वाश्रमायाशु निर्ययौ ॥ ३८

சிவபுண்யம் யதி க்ருதம் பவத்பிஸ்ஸர்வபாபஹம் ।
சாபமோக்ஷோ பவேன்நூனமைச்வர்யஞ்ச பவிஷ்யதி ॥ 29

ராஜ்யஞ்ச ஸ்வவசேயாதி நாத்ர ஸந்தேஹகாரணம் ।
அந்தேச சிவஸாயுஜ்யம் பவிஷ்யதி யதேச்சயா ॥ 30

சிவபுண்யம் விஞ நைவ ஸத்கதிர்தேஹிஞமிஹ ।
அத்ரேதிஹாஸம் யுஷ்மாகம் ச்ருண்வதாம் கதயாம்யஹம் ॥ 31

கீசகாக்யே புரேபூர்வம் ஸாதாரண மஹீபதி: । பார்யயாSந்த:புரே ரம்யே தஸ்தே க்ரீடாரதோSநிசம் ॥ 32

ததா வஸிஷ்டஸ்தபதாம் வரிஷ்டோSஸ்ய க்ருஹாங்கணே ।
ஸமாகத்யாவஸத்தத்ர கடிகா: காச்சிதாத்மவான் ॥ 33

விநிர்கத்ய ததோ ராஜா பார்யயா ஸஹ தாபஸம் । ப்ரணம்ய ப்ரச்ரயாநம்ரஸ்தஸ்தே பத்தாஞ்ஜலி: புர:

ததா கோபேன தம் ப்ரேக்ஷ்ய ராஜானம் ப்ராஹ தாபஸ: ।
மயாSSகத்யாத்ர கடிகா நீதாத்வித்ரிசதஸ்ரகா: ॥ 35

இயந்தம் காலமன்வீக்ஷ்ய க்ருஹத்வாரிஸ்திதோSஸ்ம்யஹம் ।
ந நிர்கதோSஸி யஸ்மாத்த்வம் தர்பான்மூடமஹீபதே ॥ 36

தத்வனேசரதாதேSத்ய பூயாத்பார்யாஸகஸ்ய ச । வஸந்தி யேSத்ர நகரே ஜனாஸ்தே ம்ருகபக்ஷிண: ॥ 37

பவந்து பத்தனம் சைதத்வனம் பூயாத் பயங்கரம் । சபித்வைதம்ருஷிவர: ஸ்வாச்ரமாயாசு நிர்யயௌ 38

மிகவும் கருணையடைந்தவராகி அதற்கு உபாயம் சொன்னார். (28) ஓ இராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் எல்லா பாவங்களையும் போக்கவல்ல சிவபுண்ணியத்தை செய்வீர்களாகில் உங்களுக்கு சாபம் தீர்ந்து ஸகல ஐய்ச்சுவரியங்களும் கைகூடும் என்பது நிச்சயம். (29) மேலும் உங்கள் இஷ்டப்படி ராஜ்ஜியமும் உங்கள் வசமாகி முடிவில் சிவஸாயுஜ்ய பதவியை அடைவீர்கள் என்பதில் ஸந்தேகத்திற்கு இடமே இல்லை. (30) பிராணிகளுக்கு சிவபுண்யத்தைத்தவிர நற்கதிக்கு வேறு வழியில்லை. அதைப்பற்றி இப்பொழுது உங்களுக்கு ஓர் பழைய கதையை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். (31) முன்பு கீசகபுரம் என்ற அழகிய பட்டணத்தில் ஸாதாரணன் என்ற ஓர் அரசன் எப்பொழுதும் அந்தப்புரத்தில் மனைவியோடு ரமித்துக்கொண்டிருப்பதிலேயே முயன்றிருந்தான் (32) அப்பொழுது ஒருநாள் தபஸ்விகளில் சிறந்வரும், மனதை அடக்கியவருமான வஸிஷ்ட முனிவர் அவனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து அவன் வீட்டு வாயிலில் சில நாழிகை காத்திருந்தார். (33) பிறகு அரசன் தன் மனைவியோடு வெளியில் வந்து, அந்த முனிவரை நமஸ்கரித்து வினையத்தால் வணக்கமுள்ளவனாகி எதிரில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றான். (34) அப்பொழுது அம்முனிவர் அரசனைப் பார்த்து கோபத்துடன் சொன்னார்: "ஓ மூட அரசனே! நான் இங்கு வந்து இரண்டு மூன்று நாழிகைகள் ஆயின. நான் இவ்வளவு காலம் உன் வீட்டு வாசலில் வந்து காத்து இருந்தும் நீ கர்வத்தினால் வெளியில் வராதிருந்தபடியால் (36) உன் மனைவியோடு உனக்கு காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் வேடத் தன்மை வரக் கடவது. மேலும் இப் பட்டிணத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்கள் எல்லாம் மிருகங்களாகவும், பட்சிகளாகவும் ஆகக் கடவார்கள். (37) இப்பட்டிணமும் மிக பயங்கரமான காடாக ஆகக் கடவது என சபித்துவிட்டு அம் முனிவர் சீக்கிரம் தனது ஆச்ரமத்திற்குச்

तथैव सर्वं सञ्जातं वसिष्ठस्य तपोबलात् । चचार व्याधरूपेण वनेऽस्मिन् भार्यया नृपः ॥ ३९
तदानीमागतस्तत्र तृणबिन्दुर्महानृषिः । वृत्तान्तं सर्वमावेद्य पप्रच्छ स्वागतं नृपः ॥ ४०
सोऽयं कृपावशादेतौ समुद्वीक्ष्य ऋषीश्वरः । शिवपुण्यं विचार्याशु सर्वदुःखविमोचकम् ॥ ४१
वनेऽस्मिन् विद्यते किंवा शिवस्थानं शिवप्रियम् । इति पप्रच्छ तं व्याधं तापसानामधीश्वरः ॥ ४२
सोऽब्रवीदविदूरेण ब्रह्मेश्वरमनुत्तमम् । तच्छ्रुत्वा तपतां श्रेष्ठः पुनः प्राह समीक्ष्य तौ ॥ ४३
युवामत्र शिवस्थाने तृणं पर्णं लतामपि । दूरीकृत्य सदा शंभोः कुरुतञ्च प्रदक्षिणम् ॥ ४४
प्रणम्य सांबमीशानं वसतञ्च शिवालये । स एव भगवानीशो युवां रक्षतु मा चिरम् ॥ ४५
इत्युक्त्वा स्वाश्रमायायं जगाम ऋषिसत्तमः । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तथैवैतौ चचेरतुः ॥ ४६
व्यतीयुरेतयोस्तत्र दिनान्येकादशाञ्जसा । ततो वनमिदं भूयो नगरं समजायत ॥ ४७
जनाश्च मृगपक्षित्वं मुक्त्वा तत्त्वमवापिरे । भार्यया सह राजत्वं प्राप्तवान् सोऽपि भूपतिः ॥ ४८
राज्यञ्च चक्रे परया प्रीत्या पूर्ववदात्मवान् । शिवपुण्यप्रभावेन पूर्वरूपमिहागतम् ॥ ४९

ததைவ ஸர்வம் ஸஞ்ஜாதம் வஸிஷ்டஸ்ய தபோபலாத் ।
சசாரவ்யாதரூபேண வனேऽஸ்மின் பார்யயா ந்ருப: ॥ 39
ததானீமாகதஸ்தத்ர த்ருணபிந்துர் மஹான்ருஷி: ।
வ்ருத்தாந்தம் ஸர்வமாவேத்ய பப்ரச்ச ஸ்வாகதம் ந்ருப: ॥ 40
ஸோऽயம் க்ருபாவசாதேதௌ ஸமுத்வீக்ஷ்ய ருஷீச்வர: ।
சிவபுண்யம் விசார்யாசு ஸர்வதுக்கவிமோசகம் ॥ 41
வனேऽஸ்மின் வித்யதே கிம் வா சிவஸ்தானம் சிவப்ரியம் ।
இதி பப்ரச்ச தம் வ்யாதம் தாபஸாநாமதீச்வரா: ॥ 42
ஸோऽப்ரவீதவிதூரேண ப்ரும்ஹேச்வரமனுத்தமம் ।
தச்ச்ருத்வா தபதாம் ச்ரேஷ்ட: புன: ப்ராஹ ஸமீக்ஷ்யதௌ ॥ 43
யுவாமத்ர சிவஸ்தானே த்ருணம் பர்ணம் லதாமபி । தூரீக்ருத்ய ஸதா சம்போ: குருதஞ்ச ப்ரதக்ஷிணம் 44
ப்ரணம்ய ஸாம்பமீசானம் வஸதஞ்ச சிவாலயே । ஸ ஏவ பகவானீசோ யுவாம் ரக்ஷதுமாசிரம் ॥ 45
இத்யுக்த்வா ஸ்வாச்ரமாயாயம் ஜகாம ருஷிஸத்தம: ।
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ததைவைதௌ சசேரது: ॥ 46
வ்யதீயுரேதயோஸ்தத்ர திநான்யேகாதசாஞ்ஜஸா । ததோ வனமிதம் பூயோ நகரம் ஸமஜாயத ॥ 47
ஜனாச்ச ம்ருகபக்ஷித்வம் முக்த்வா தத்வமவாபிரே । பார்யயா ஸஹ ராஜத்வம் ப்ராப்தவான் ஸோऽபி பூபதி:
ராஜ்யஞ்ச சக்ரே பரயா ப்ரீத்யா பூர்வவதாத்மவான் । சிவபுண்ய ப்ரபாவேன பூர்வரூபமிஹாகதம் ॥ 49

சென்று விட்டார். (38) வஸிஷ்ட முனிவரின் தபோ பலத்தால் யாவும் அவ்விதமே ஆகிவிட்டன. அரசன் மனைவியோடு காட்டில் வேட உருவத்துடன் ஸஞ்சரித்து வந்தான். (39) இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் ‘‘திருணபிந்து’’ என்ற சிறந்த முனிவர் அங்கு வந்தார். அப்பொழுது அரசன் அவருக்கு நல்வரவு கூறிவிட்டுத் தனது ஸங்கதிகளை எல்லாம் அவருக்குத் தெரிவித்தான். (40) அப்பொழுது அம் முனிவர் கருணையால் அவ்விருவர்களையும் பார்த்து ஸகல துக்கங்களையும் போக்கவல்ல சிவபுண்ணியத்தை சீக்கிரம் மனதில் ஆலோசித்து (41) ‘ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அவர் அவ்வேடனைப் பார்த்து, இக்காட்டில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குப் பிரியமுள்ள சிவாலயம் இருக்கிறதா?’ என்று கேட்டார். (42) அதற்கு வேடன் ‘ஓ ஸ்வாமி! இதோ ஸமீபத்தில் மிகச் சிறந்த ப்ரும்மேச்வரம் என்ற ஓர் ஆலயம் இருக்கிறது’ என்றான். அதைக் கேட்ட முனிவர் மறுபடியும் அவ்விருவர்களையும் பார்த்துச் சொன்னார். (43) நீங்கள் இருவரும் இந்த சிவாலயத்திலுள்ள புல், சருகு, கொடி இவைகளை தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு, எப்பொழுதும் ஸ்வாமிக்கும் அம்மனுக்கும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்துகொண்டே இச்சிவாலயத்தில் வஸித்து வாருங்கள். ஈசனான அந்த பகவானே உங்களை சீக்கிரத்தில் காப்பாற்றட்டும் (45) என்று சொல்லித் தனது ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். பிறகு அவ்விருவர்களும் அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவ்வாறே செய்துவந்தார்கள். (46) இவ்வாறாகப் பதினொரு நாட்கள் கழிந்தன. பிறகு அக்காடானது சீக்கிரத்தில் மறுபடியும் நகரமாகிவிட்டது. (47) ஜனங்கள் எல்லாம் மிருக பட்சிகளின் தன்மையை (உருவத்தை) விட்டு முன்போல் மனிதர்களாகவே ஆகிவிட்டார்கள். அரசனும் மனைவியோடு ராஜத் தன்மையை அடைந்தான். (48) மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு முயற்சியுடன் முன்போல் அரசு செலுத்திவந்தான்.

एवं विचार्य चक्रेऽयं शिवपुण्यं सुविस्तरम् । देहान्ते सद्गतिं प्राप भार्यया सह भूमिपः ॥ ५०
तस्माद्यूयञ्च पुण्यानि शङ्करस्य महात्मनः । कृत्वा राज्यं धनं रूपं भजतात्र शिवाज्ञया ॥ ५१
इति ब्रुवन्तं तं भूयः प्रणम्यैते सभार्यकाः । कथं कार्यं परं पुण्यं वदास्माकमृषीश्वर ॥ ५२
इत्युक्त्वा प्रणतिं चक्रुर्दण्डवत्तस्य पादयोः । तदानीमाययावत्र शिवविप्रश्शिवप्रियः ॥ ५३
शंभुमत्रामृतेशानमयमाराधयत्यलम् । तं दृष्ट्वा तपतां श्रेष्ठः कुंभभूराह सद्गुरुम् ॥ ५४
त्वंहि लोकगुरुः पुष्पगिरिसन्तानजो महान् । शिष्यानङ्गीकुरु क्षिप्रमेतानपि सुदुःखितान् ॥ ५५
भवताराधितं शंभुममृतेशमघौघहम् । सेवयित्वाऽस्य सविधे परिचर्याञ्च कल्पय ॥ ५६
यथा भवेयुरेते वै सुखिनो दुःखसागरात् । तथा त्वं कृपया विद्वन् कुरु लोकगुरुर्यतः ॥ ५७
इत्युक्त्वा योजयित्वैनं कैलासाय ययौ स्वयम् । गतेऽस्मिंस्तापसश्रेष्ठे प्रणम्यैते शिवद्विजम् ॥ ५८
रक्ष नः कृपया विद्वन् प्रार्थयामासुरास्तिकाः । निशम्य वाक्यमेतेषां सोऽयं दुःखातुरो भृशम् ॥ ५९

ஏவம் விசார்ய சக்ரேயம் சிவபுண்யம் ஸுவிஸ்தரம் | தேஹாந்தே ஸத்கதிம் ப்ராப பார்யயா ஸஹ பூமிப:
தஸ்மாத்யூயஞ்ச புண்யானி சங்கரஸ்ய மஹாத்மன: | க்ருத்வா ராஜ்யம் தனம் ரூபம் பஜதாத்ர சிவாக்ஞயா
இதி ப்ருவந்தம் தம் பூய: ப்ரணம்யைதே ஸபார்யகா: |
கதம் கார்யம் பரம் புண்யம் வதாஸ்மாகம் ருஷீச்வர || 52
இத்யுக்த்வா ப்ரணதிம் சக்ருர்தண்டவத்தஸ்ய பாதயோ: | ததானீமாயயாவத்ர சிவவிப்ரச்சிவப்ரிய: || 53
சம்புமத்ராம்ருதேசான மயமாராதயத்யலம் | தம் த்ருஷ்ட்வா தபதாம் ச்ரேஷ்ட: கும்பபூராஹ ஸத்குரும் 54
த்வம் ஹி லோககுரு: புஷ்பகிரிஸந்தானஜோ மஹான் |
சிஷ்யானங்கீகுரு க்ஷிப்ரமேதானபி ஸுதுக்கிதான் || 55
பவதாऽऽராதிதம் சம்புமம்ருதேச மகௌகஹம் | ஸேவயித்வாऽஸ்ய ஸவிதே பரிசர்யாஞ்ச கல்பய || 56
யதாபவேயுரேதே வை ஸுகினோ துக்கஸாகராத் |
ததா த்வம் க்ருபயா வித்வன் குரு லோககுருர்யத: || 57
இத்யுக்த்வா யோஜயித்வைனம் கைலாஸாய யயௌஸ்வயம் |
கதேऽஸ்மின் தாபஸச்ரேஷ்டே ப்ரணம்யைதே சிவத்விஜம் || 58
ரக்ஷ ந: க்ருபயா வித்வன் ப்ராத்தயாமாஸுராஸ்திகா: |
நிசம்ய வாக்யமேதேஷாம் ஸோऽயம் துக்காதுரோப்ருசம் || 59

பிறகு அவன் சிவ புண்ணியத்தின் மகிமையால் நமக்கு முந்திய உருவம் வரலாயிற்று (49) என்று ஆலோசித்து சிவ புண்ணியத்தை மிகுதியாய் செய்துவந்தான். தேகத்தின் முடிவில் தன் மனைவியுடன் அரசன் நற்கதியை அடைந்தான். (50) ஆகையால் ஓ ராஜகுமாரர்களே! நீங்களும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ சங்கரருடைய புண்ணியங்களைச் செய்து ஸ்ரீ சிவாக்ஞையால் இராஜ்ஜியம், ஸம்பத்து, ரூபம் இவைகளை அடையுங்கள். (51) இவ்வாறு சொன்ன அம்முனிவரை மறுபடியும் அவர்கள் தன் மனைவிகளுடன் நமஸ்கரித்து, ‘ஓ ஸ்வாமி! சிறந்த அச் சிவபுண்ணியத்தை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் (52) எனச் சொல்லி அவருடைய பாதங்களில் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்தார்கள். அப்பொழுது சிவனிடத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ள ஓர் சிவபக்தர் அங்கு வந்தார். (53) அவர் அங்குள்ள அம்ருதேச்வரர் என்ற ஓர் சிவலிங்கத்தை நன்கு பூஜை செய்பவர். பிறகு, ஸத்குருவாகிய அந்த பிராம்மணரைப் பார்த்து, தபஸ்விகளில் சிறந்த அகஸ்திய முனிவர் சொன்னார் (54) ஓ சிவபக்தரே! நீர் புஷ்பகிரி வம்சத்தில் பிறந்தவரான மகிமை வாய்ந்த லோக குருவல்லவோ? மிகவும் துக்கமடைந்தவர்களான இவர்களை தாங்கள் சிஷ்யர்களாக அங்கீகரிக்க வேண்டும். (55) தங்களால் ஆராதிக்கப்படுகின்றவரும், எல்லா பாபத்தையும் போக்க வல்லவருமாகிய ஸ்ரீ அம்ருதேச்வரரை இவர்களுக்கு ஸேவை செய்வித்து அவர் ஸன்னிதியில் இருந்துகொண்டு அவர்களை அவருக்கு ஊழியம் செய்யும்படி செய்து (56) ஓ வித்துவானே! தாங்கள் லோக குருவாதலால் தயவுடன் இவர்களை துக்கக் கடலில் இருந்து கரையேற்றி ஸுகமுள்ளவர்களாகச் செய்யுங்கள் (57) எனச் சொல்லி அவரை அவர்களோடு சேர்த்துவிட்டு தான் கைலாஸத்திற்குச் சென்றார். அகஸ்திய முனிவர் சென்றவுடன் அவர்கள் சிவபக்தரை நமஸ்கரித்து (58) தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவர்களாய், ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று அவரை வேண்டினார்கள். பிறகு பிராம்மணரும் அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்

मास्तु दुःखं महाभागा युष्माकं तिष्ठतीश्वरे । भक्तरक्षापरे नित्यं भक्तिगम्ये सनातने ॥ ६०
मुद्गलाख्यः पुरा विप्रः काश्यपस्य महात्मनः । शिष्योऽयं तस्य निकटे पठित्वा शास्त्रमास्थितः ॥ ६१
पठत्येकदिने तस्मिंस्तस्योपर्यपतज्जलम् । तदा शशाप तं कोपात् काश्यपस्तपतां वरः ॥ ६२
यस्मादुपरि मे भ्रान्त पपातास्य जलं तव । तेन त्वमाशु महिषो भूयाद्गर्वेण संयुतः ॥ ६३
तस्य तच्छापमात्रेण बभूव महिषाकृतिः । चचार नगराद्बाह्ये भक्षयंस्तृणसन्ततिम् ॥ ६४
तत्र शक्तीश्वरेशस्य प्राकारनिकटं गतः । परितस्तृणजालानि चचार त्रिःप्रकारतः ॥ ६५
तृणं प्राकारभित्तौ यत्तत्सर्वञ्च चचार सः । ध्वजदण्डं समागत्य सन्निधिञ्चावलोकयत् ॥ ६६
तदैव शापान्निर्मुक्तः स्वं रूपं प्राप सुन्दरम् । देवं प्रदक्षिणीकृत्य नमश्चक्रे पुनः पुनः ॥ ६७
तत्सर्वं मनुजास्तस्य समीक्ष्याश्चर्यमापिरे । शिवपुण्यस्य माहात्म्यं वर्णयन्तिस्म सन्ततम् ॥ ६८
यदज्ञानेन महिषः सञ्चरंस्तृणसन्ततिम् । दारुणं माहिषं रूपं मुक्त्वा स्वं रूपमास्थितः ॥ ६९

மாஸ்து துःகம் மஹாபாகாயுஷ்மாகம் திஷ்டதீச்வரே ।
பக்தரக்ஷாபரே நித்யம் பக்திகம்யே ஸநாதனே ॥ 60

முத்கலாக்ய: புராவிப்ர: காச்யபஸ்ய மஹாத்மன: । சிஷ்யோऽயம் தஸ்யநிகடே படித்வா சாஸ்த்ரமாஸ்தித:

படத்யேகதினே தஸ்மின் தஸ்யோபர்யபதஜ்ஜலம் ।
ததா சசாப தம் கோபாத் காச்யபஸ்தபதாம் வர: ॥ 62

யஸ்மாதுபரி மே ப்ராந்த பபாதாஸ்ய ஜலம் தவ । தேன த்வமாசு மஹிஷோ பூயாத்கர்வேண ஸம்யுத: ॥ 63

தஸ்யதச்சாபமாத்ரேண பபூவ மஹிஷாக்ருதி: । சசார நகராத்பாஹ்யே பக்ஷயம்ஸ்த்ருண ஸந்ததிம் ॥ 64

தத்ர சக்தீச்வரேசஸ்ய ப்ரகாராநிகடம் கத: । பரிதஸ்த்ருணஜாலானி சசார த்ரி:ப்ரகாரத: ॥ 65

த்ருணம் ப்ராகாரபித்தௌ யத்தத்ஸர்வஞ்ச சசார ஸ: ।
த்வஜதண்டம் ஸமாகத்ய ஸன்னிதிஞ்சாவலோகயத் ॥ 66

ததைவ சாபான்னிர்முக்த: ஸ்வம் ரூபம் ப்ராப ஸுந்தரம் ।
தேவம் ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய நமச்சக்ரே புன: புன: ॥ 67

தத்ஸர்வம் மனுஜாஸ்தஸ்ய ஸமீக்ஷ்யாச்சர்யமாபிரே ।
சிவபுண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் வர்ணயந்திஸ்ம ஸந்ததம் ॥ 68

யதக்ஞானேன மஹிஷ: ஸஞ்சரம்ஸ்த்ருணஸந்ததிம் ।
தாருணம் மாஹிஷம்ரூபம் முக்த்வா ஸ்வம் ரூபமாஸ்தித: ॥ 69

மிகவும் துக்கம் அடைந்தவராகி (59) ஓ மகா பாக்கியசாலிகளான ஓ ராஜகுமாரர்களே! எப்பொழுதும் பக்தர்களைக் காப்பதில் முயன்றவரும், பக்தியால் அறியத் தக்கவரும், ஆத்யந்தமற்றவருமான ஸ்ரீ ஜகதீசர் இருக்கும்போது நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். (60) பூர்வத்தில் மகாத்மாவான காச்யப முனிவரின் சிஷ்யரான முத்கலர் என்ற பிராமணர் அவர் ஸமீபத்தில் இருந்து சாஸ்திரம் படித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் அம் முனிவர்மீது அவர் எச்சில் நீர் விழுந்தது. உடன் தவ சிரேஷ்டரான காச்யப முனிவர் கோபத்தோடு முத்கலரை சபித்தார். (62) ஓ மூடா! உனது எச்சில் என்மீது விழுந்த படியால் மிகவும் கர்விஷ்டனாகிய நீ சீக்கிரத்தில் எருமைக் கடாவாக ஆகக் கடவாய்! என சபித்தார் (63) அவ்வாறு அவர் சபித்தவுடன் அவர் எருமைக் கடாவின் உருவத்தைக்கொண்டு பட்டணத்திற்கு வெளியிலுள்ள புற்களை மேய்ந்து திரிந்துகொண்டே (64) அங்கிருந்த ஸ்ரீ சக்தீச்வர ஸ்வாமியின் பிராகாரத்திற்குச் சென்று அங்கு சுற்றிலும் உள்ள புல் குப்பைகளை மேய்ந்துகொண்டே மூன்று முறை சுற்றி வந்து (65) பிராகாரத்தின் மதில்மீது இருந்த புற்களையும் மேய்ந்துவிட்டு கொடி மரத்தின் ஸமீபத்திற்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் வந்து பார்த்தார். (66) அப்பொழுதே அவர் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டு அழகிய தன் நிஜ உருவத்தை அடைந்தார். உடனே முத்கலர் ஸ்வாமியை பிரதக்ஷிணம் செய்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். (67) அவை யாவையும் அவரைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து சிவ புண்ணியத்தின் மகிமையை எப்பொழுதும் புகழ்ந்தார்கள். (68) ஓர் எருமைக் கடாவானது அக்ஞானத்தினுல் புற்குவியல்களை மேய்ந்துகொண்டே சிவாலயத்தில் ஸஞ்சரித்து பயங்கரமான தனது எருமைக்கடாவின் ரூபத்தை விட்டு தன் நிஜ ரூபத்தை அடைந்தது அல்லவோ (69) ஆகையால்

तस्मात्पुण्यस्य माहात्म्यं कोवेत्ति परमेशितुः । इत्युक्त्वाऽन्योन्यमनिशं तस्थिरे मनुजोत्तमाः ॥ ७०
तस्माद्यूयञ्च पुण्यानि चरतात्र महेशितुः । कानि पुण्यानि भगवन्ननुष्ठेयानि शूलिनः ॥ ७१
तद्वदात्र दयासिन्धो पापिनां नो मुनीश्वर । इति तेषां वचः श्रुत्वा प्राहतांस्तापसेश्वरः ॥ ७२
चत्वारः पुरुषायूयममृतेशं परात्परम् । सदा प्रदक्षिणीकृत्य प्रीणयध्वमतन्त्रिताः ॥ ७३
एकात्र शंभुसविधं संमार्जय विलेपय । अभिषेकजलंचान्या शंभोरानयतु प्रभोः ॥ ७४
इतरावन्यपुष्पाणि समानयतु शूलिनः । कन्दमूलफलञ्चान्या नैवेद्यायानयत्विह ॥ ७५
इत्युक्त्वा प्रेरयित्वा तानानीयैतान् द्विजोत्तमाः । तस्मिन्दिने महादेवं पूजयामास भक्तितः ॥ ७६
परेद्युस्साधनं तेषां समानीय ददौ स्वयम् । पूजयामास स शिवं नित्यं तैस्तैश्शिवद्विजः ॥ ७७
भक्त्यैते तस्थिरे देवे निवेद्य फलमूलकम् । दिनान्येवं गतान्येषामेकविंशतिसङ्ख्यया ॥ ७८
ततो द्वाविंशतिदिने नेत्राण्येषां बभूविरे । श्रोत्राणि समजायन्त पूर्ववच्छङ्कराज्ञया ॥ ७९
आश्चर्येण तु संयुक्ताः प्रणम्यैते महेश्वरम् । पुनः प्रदक्षिणञ्चक्रुर्दिवसानष्ट भक्तितः ॥ ८०

தஸ்மாத்புண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் கோவேத்தி பரமேசிது: ।
இத்யுக்த்வாऽன்யோன்யமனிசம் தஸ்திரே மனுஜோத்தமா: ॥ 70
தஸ்மாத்யூயஞ்ச புண்யானி சரதாத்ர மஹேசிது: । கானி புண்யானி பகவன்னனுஷ்டேயானி சூலின: ॥ 71
தத்வதாத்ர த்யாஸிந்தோ பாபினும்னோ முனீச்வர ।
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ப்ராஹதாம்ஸ்தாபஸேச்வர: ॥ 72
சத்வார: புருஷாயூயமம்ருதேசம் பராத்பரம் । ஸதா ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய ப்ரீணயத்வமதந்த்ரிதா: ॥ 73
ஏகாத்ர சம்புஸவிதம் ஸம்மார்ஜய விலேபய । அபிஷேகஜலம் சான்யா சம்போரானயது ப்ரபோ: ॥ 74
இதராவன்ய புஷ்பாணி ஸமானயது சூலின: । கந்தமூலபலஞ்சான்யா நைவேத்யாயானயத்விஹ ॥ 75
இத்யுக்த்வா ப்ரேரயித்வா தானுனீயைதான் த்விஜோத்தமா: ।
தஸ்மின்தினே மஹாதேவம் பூஜயாமாஸ பக்தித: ॥ 76
பரேத்யுஸ்ஸாதனம் தேஷாம் ஸமானீய தெளெ ஸ்வயம் ।
பூஜயாமாஸ ஸ சிவம் நித்யம் தைஸ்தைச்சிவத்விஜ: ॥ 77
பக்த்யைதே தஸ்திரே தேவே நிவேத்ய பலமூலகம் । தினான்யேவம் கதான்யேஷா மேகவிம்சதி ஸங்க்யயா
ததோ த்வாவிம்சதிதினே நேத்ராண்யேஷாம் பபூவிரே ।
ச்ரோத்ராணி ஸமஜாயந்த பூர்வவச்சங்கராக்ஞயா ॥ 79
ஆச்சர்யேணது ஸம்யுக்தா: ப்ரணம்யைதே மஹேச்வரம் ।
புன: ப்ரதக்ஷிணம் சக்ருர்திவஸானஷ்ட பக்தித: ॥ 80

ஸ்ரீபரமேச்வரனுடைய புண்ணியத்தின் மகிமையை யார்தான் அறிவார் என்று மனிதச்ரேஷ்டர்கள் எல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். (70) ஆகையால் ஓ ராஜகுமாரர்களே! நீங்களும் இங்கு ஸ்ரீ மகேச்வரனுடைய புண்ணியத்தைச் செய்யுங்கள் எனச் சொன்னார். (71) பிறகு ராஜகுமாரர்கள், ஓ கருணைக் கடலே! எந்த சிவபுண்ணியங்களை நாங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதை பாபிகளாகிய எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் என வேண்டினார்கள். இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட அந்த மஹர்ஷி சொன்னார். (72) நீங்கள் நான்கு பேர்களும் பராபரக் கடவுளாகிய அமிருதேச்வரரை சோம்பலின்றி எப்பொழுதும் பிரதக்ஷிணம் செய்து வந்து திருப்தி செய்விக்க வேண்டும். (73) இந்த ராஜகுமாரிகளில் ஒருவள் ஸ்ரீ சம்புவின் ஸமீபத்தில் பெருக்கி மெழுகவேண்டும். மற்றொருவள் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீ சம்புவிற்கு அபிஷேக தீர்த்தம் கொண்டுவரட்டும். (74) மற்றொருவள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்காக புஷ்பங்களைக் கொண்டுவரட்டும். மற்றவள் நைவேத்தியத்திற்கு கிழங்கு, காய் கனிகளைக் கொண்டுவரட்டும். (75) என அவர்களுக்கு கைங்கர்யங்களைச் செய்யும்படி சொல்லி இவர்களை அழைத்து வந்து ஓ ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டர்களே! அந்த சிவத்விஜர் அன்றைக்கு ஸ்ரீ மகாதேவரை பக்தியுடன் பூஜை செய்தார் (76) மறுநாள் அவர்களுக்குப் பணிவிடைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதனங்களைத் தானே தெரிவித்துக் கொடுத்து தினந்தோறும் அவர்களோடு கூட ஸ்வாமியை பூஜித்து வந்தார். (77) அவர்களும் இவ்விதமாக ஸ்வாமிக்கு கிழங்கு காய்களை நைவேத்தியம் செய்துகொண்டு பூஜித்து வரும் பொழுது இருபத்தி ஒன்று தினங்கள் சென்றன. (78) பிறகு இருபத்திரண்டாவது நாளில் ஸ்ரீசிவாக்ஞையால் அவர்களுக்கு முன்போல் கண்களும் காதுகளும் ஏற்பட்டுவிட்டன. (79) பிறகு அவர்கள் மிகுந்த

ततो भूतानि सर्वाणि चतुरङ्गबलान्यपि । संबभूवुः पदार्थाश्च यथापूर्वं शिवाज्ञया ॥ ८१
स्त्रियश्चतस्रः पुरुषा पूर्ववद्यौवनं ययुः । तदा शिवद्विजं सर्वे प्रणेमुर्भक्तिसंयुताः ॥ ८२
कृपया तव विप्रेन्द्र मोक्षं प्राप्ताः स्मशापतः । श्रुत्वैवमुपचारं स प्रोक्तवान् वीक्ष्य तानयम् ॥ ८३
शिवपुण्यं कृतं यस्माद्युष्माभिर्वीतकिल्बिषैः । तत्प्रभावादियं चक्षुः श्रोत्रावाप्तिर्न संशयः ॥ ८४
युष्मदीयाः पदार्थाश्च तत एवागता ध्रुवम् । ततो महर्षिशापाच्च मोक्षो नात्र विचारणा ॥ ८५
इतो यूयं स्वकं राज्यं कुरुत त्यक्तशङ्कया । शिवपुण्यं सदा कृत्वा तिष्ठतात्राप्रमादतः ॥ ८६
इति तस्य वचः श्रुत्वा गुरोरेते नृपात्मजाः । प्रणम्य तं गुरुं पश्चादमृतेशं परात्परम् ॥ ८७
प्रीणयामासुरेते तमभिषेकविधानतः । चक्रुरस्यच नैवेद्यं भक्ष्यभोज्यादिभिर्भृशम् ॥ ८८
भित्वा वनञ्च परितो महादेवालयस्य तत् । गुरुनाम्ना पुरञ्चैकं लोकधर्मीति विश्रुतम् ॥ ८९
निर्माय मतिमन्तस्ते मण्टपं गोपुरं तथा । रथमुत्सवमन्यच्च कारयामासुरञ्जसा ॥ ९०
ततः स्वगुरवे दत्वा धनं भूरि नृपात्मजाः । राज्यं तदाज्ञया स्वीयं प्राप्यैते परयामुदा ॥ ९१

ததோ பூதானி ஸர்வாணி சதுரங்கபலான்யபி । ஸம்பபூவு: பதார்தாச்ச யதாபூர்வம் சிவாக்ஞயா ॥ 81
ஸ்த்ரியச்சதஸ்ர: புருஷா: பூர்வவத்யௌவனம்யயு: ।
ததா சிவத்விஜம் ஸர்வே ப்ரணேமுர்பக்திஸம்யுதா: ॥ 82
க்ருபயா தவ விப்ரேந்த்ர மோக்ஷம் ப்ராப்தா: ஸ்மசாபத: ।
ச்ருத்வைவமுபசாரம் ஸ ப்ரோக்தவான் வீக்ஷ்யதானயம் ॥ 83
சிவபுண்யம் க்ருதம் யஸ்மாத்யுஷ்மாபிர்வீதகில்பிஷை: ।
தத்ப்ரபாவாதியம் சக்ஷு: ச்ரோத்ராவாப்திர்னஸம்சய: ॥ 84
யுஷ்மதீயா: பதார்தாச்ச தத ஏவாகதா த்ருவம் । ததோ மஹர்ஷிசாபாச்ச மோக்ஷோ நாத்ர விசாரணா ॥ 85
இதோயூயம் ஸ்வகம் ராஜ்யம் குருத த்யக்தசங்கயா ।
சிவபுண்யம் ஸதா க்ருத்வா திஷ்டதாத்ராப்ரமாதத: ॥ 86
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா குரோரேதே ந்ருபாத்மஜா: । ப்ரணம்ய தம் குரும் பச்சாதம்ருதேசம் பராத்பரம் 87
ப்ரீணயாமாஸுரேதே தமபிஷேக விதானத: । சக்ருரஸ்யச நைவேத்யம் பக்ஷ்யபோஜ்யாதிபிர்யுதம் ॥ 88
பித்வா வனஞ்ச பரிதோ மஹாதேவாலயஸ்ய தத் । குருநாம்னா புரம் சைகம் லோகதர்மீதி விச்ருதம் ॥ 89
நிர்மாயமதிமந்தஸ்தே மண்டபம் கோபுரம் ததா । ரதமுத்ஸவமன்யச்ச காரயாமாஸு ரஞ்ஜஸா ॥ 90
தத: ஸ்வகுரவே தத்வா தனம்பூரி ந்ருபாத்மஜா: । ராஜ்யம் ததாக்ஞயா ஸ்வீயம் ப்ராப்யைதே பரயாமுதா 91

ஆச்சர்யம் அடைந்தவர்களாகி ஸ்ரீ பரமேச்வரரை நமஸ்கரித்துப் பின்னும் எட்டு தினங்கள் வரை பக்தியுடன் பிரதக்ஷிணம் செய்துவந்தார்கள். (80) பிறகு சிவாக்ஞையால் அவர்களுக்கு எல்லாப் பிராணிகளும், சதுரங்க ஸைன்யங்களும், பொருட்களும் முன்போல் உண்டாகிவிட்டன. (81) அந்த நான்கு பெண்களும், புருஷர்களும் முன்போலவே யௌவனப் பருவத்தை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் பக்தியுடன் அந்த சிவத்விஜரை நமஸ்கரித்தார்கள். (82) ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! நாங்கள் யாவரும் தங்கள் அருளால் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டோம் என்ற அவர்களுடைய உபசார வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பிராம்மணர் அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார் (83) ஓ ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் சிவபுண்ணியத்தைச் செய்து வந்த மகிமையால் பாபம் நீங்கியவர்களாய் உங்களுக்குக் கண் காதுகள் உண்டாயின என்பது நிச்சயம். அதனாலேயே உங்களுடைய பொருள்களும் கிட்டின என்பது நிச்சயம். இப்பொழுது நீங்கள் மஹர்ஷியின் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டீர்கள் என்பது நிச்சயம் (85) இனி நீங்கள் எப்பொழுதும் தவறுதல் இன்றி சிவபுண்ணியங்களைச் செய்துகொண்டு கவலையின்றி ராஜ்யத்தை ஆண்டு வாருங்கள் என்று ஆசீர்வதித்தார். (86) இவ்வாறு குருவின் வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த ராஜகுமாரர்கள் அந்த குருவை நமஸ்கரித்து பிறகு பராபரக் கடவுளாகிய ஸ்ரீ அமிர்தேச்வரரை (87) அவர்கள் விதிப்படி அபிஷேகம் செய்தும் மிகுந்த பக்ஷ்ய போஜ்யங்களால் நைவேத்தியம் செய்தும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தார்கள். (88) பிறகு அந்த ஆலயத்திற்குச் சுற்றிலும் உள்ள காடுகளை அழித்து குருவின் பெயரால் விளங்கும் ''லோகதருமிபுரம்'' என்று பிரஸித்தி பெற்ற ஓர் பட்டிணத்தை (89) கட்டி அந்த புத்திசாலிகள் ஸ்வாமிக்கு மண்டபம் கோபுரங்களையும் நிர்மாணித்து, உடன் தேர் உற்சவம் முதலியவைகளையும் செய்வித்தார்கள். (90) பிறகு அந்த ராஜகுமாரர்கள் தங்கள் குருவிற்கு மிகுந்த தனங்களைக் கொடுத்து,

निष्कण्टकं महासत्वाश्चक्रुश्शंभोः कृपाबलात् । भूरीणि शिवपुण्यानि चक्रुस्तत्र स्वराज्यके ॥ ९२
पुत्रानुत्पाद्य कालेन विनीतान् शास्त्रकोविदान् । महताच्च प्रभावेन स्त्रीभिस्साकञ्च तस्थिरे ॥ ९३
कदाचिद्राजतनयास्तस्थिरे कुत्रचिद्रहः । तदानीमागतस्तत्र दुर्वासास्तपतां वरः ॥ ९४
तमागतममी दृष्ट्वा प्रणेमुर्भक्तिसंयुताः । केन पापेन भगवन्नस्माकं तपतां वर ॥ ९५
अन्धत्वं बधिरत्वञ्च संप्राप्तं तद्वदात्र नः । सर्वज्ञस्त्वं यतस्तस्माद्वक्तुमर्हसि तापस ॥ ९६
इति तेषां वचः श्रुत्वा क्षणं ध्यात्वा ऋषीश्वरः । प्राह तान्विनयानम्रान्वीक्ष्य शङ्करभक्तिमान् ॥ ९७
पुरं यवनदेशेऽस्ति महदादित्यसंज्ञकम् । विश्वावस्वाह्वयः कश्चिद्वणिग्भूरिधनोमहान् ॥ ९८
चत्वारस्तनयास्तस्य भवन्तस्संबभूविरे । स्वव्यापारपरानित्यमासन्विद्युक्तमार्गतः ॥ ९९
तस्मिन् पुरे शिवस्थानमादित्येश्वरसंज्ञकम् । अस्ति तत्र पुमान् कश्चिच्छिवालयविनिर्मकः ॥ १००
सतु युष्मान् समभ्येत्य पप्रच्छ द्रव्यमात्मवान् । शङ्करालयनिर्माणं कर्तुमभ्युद्यतः स्वयम् ॥ १०१

நிஷ்கண்டகம் மஹாஸத்வாச்சக்ருச்சம்போ: க்ருபாபலாத் |
பூரீணி சிவபுண்யாணி சக்ருஸ்தத்ர ஸ்வராஜ்யகே || 92

புத்ராநுத்பாத்ய காலேன விநீதான்சாஸ்த்ரகோவிதான் |
மஹதாச ப்ரபாவேன ஸ்த்ரீபிஸ்ஸாகஞ்ச தஸ்திரே || 93

கதாசித்ராஜதனயாஸ்தஸ்திரே குத்ரசித்ரஹ: | ததானீமாகதஸ்தத்ர தூர்வாஸாஸ்தபதாம் வர: || 94
தமாகதமமீ த்ருஷ்ட்வா ப்ரணேமுர் பக்திஸம்யுதா: | கேன பாபேன பகவன்னஸ்மாகம் தபதாம் வர || 95

அந்தத்வம் பதிரத்வஞ்ச ஸம்ப்ராப்தம் தத்வதாத்ர ந: |
ஸர்வக்ஞஸ்த்வம் யதஸ்தஸ்மாத் வக்துமர்ஹஸி தாபஸ || 96

இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா க்ஷணம் த்யாத்வா ருஷீச்வர: |
ப்ராஹதான் வினயானம்ரான் வீக்ஷ்ய சங்கரபக்திமான் || 97

புரம் யவனதேசேऽஸ்தி மஹதாதித்ய ஸம்க்ஞகம் | விச்வா வஸ்வாஹ்வய: கச்சித்வணிக்பூரிதனோ மஹான்
சத்வாரஸ்தனயாஸ்தஸ்ய பவந்தஸ்ஸம்பபூவிரே | ஸ்வ வ்யாபாரபராநித்யமாஸன் வித்யுக்தமார்கத: 99
தஸ்மின்புரே சிவஸ்தானமாதித்யேச்வர ஸம்ஞகம் | அஸ்திதத்ரபுமான் கச்சிச்சிவாலய விநிர்மக: || 100

ஸ து யுஷ்மான் ஸமப்யேத்ய பப்ரச்ச த்ரவ்யமாத்மவான் |
சங்கராலயநிர்மாணம் கர்துமப்யுத்யத: ஸ்வயம் || 101

அவர் கட்டளையின் பேரில் தனது ராஜ்ஜியத்தை அடைந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கிருபா பலத்தால் மிகுந்த பலமுள்ளவர்களாகவும், சத்துரு அற்றவர்களுமாகி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அரசு செலுத்தி வந்தார்கள். தங்கள் ராஜ்ஜியத்தில் அநேகம் சிவபுண்ணியங்களையும் நடத்தி வந்தார்கள். (92) பிறகு அவர்கள் நாளடைவில் பல சாஸ்திரங்களில் சிறந்தவர்களும், மிகுந்த வணக்கம் உள்ளவர்களுமான அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெற்று, தங்கள் மனைவிகளோடு மிகுந்த புகழுடன் இருந்து வந்தார்கள். (93) இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் அந்த ராஜகுமாரர்கள் ஓர் இடத்தில் ஏகாந்தமாய் இருக்கும்போது தபஸ்விகளில் சிறந்தவரான துர்வாஸ முனிவர் அங்கு வந்தார். (94) அவரை இவர்கள் கண்டு மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர். ஆகையால் எங்களுக்கு என்ன பாவத்தினால் குருட்டுத் தன்மையும் செவிட்டுத் தன்மையும் ஏற்பட்டது என்பதைச் சொல்ல வேண்டும் என்றார்கள். (96) இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த முனிவர் சிறிது நேரம் தியானம் செய்து ஸ்ரீ சங்கரரிடத்தில் மனதைச் செலுத்தி வினயத்தினால் வணக்கத்துடன் இருந்த ராஜகுமாரர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார் (97) ஓ ராஜகுமாரர்களே! யவன தேசத்தில் ஆதித்யபுரம் என்ற ஓர் பெரிய பட்டிணம் இருக்கின்றது. அங்கு மிகவும் பணக்காரனும், மகிமை வாய்ந்தவனுமான விச்வாவஸு என்ற ஓர் வணிகன் இருந்தான். (98) நீங்கள் நால்வரும் அவனுக்குப் பிள்ளைகளாய் இருந்தீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் வியாபார முறைப்படி ஸொந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு இருந்தீர்கள். (99) அப் பட்டிணத்தில் ஆதித்யேச்வர ஸ்வாமி கோவில் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு ஆலயத் திருப்பணி நடத்துகின்ற ஓர் மனிதன் இருந்தான். (100) அப் புண்ணியவான் சிவாலயம் கட்டுவதற்கு முயன்றவனாகி, உங்களிடம்

दास्याम इति तत्तस्मा उक्तवन्तस्तदा मुदा । श्वः श्वः श्व इति तं भक्तं संन्यवर्तयतानिशम् ॥ १०२
नपश्यथागतं भक्तं युष्मद्व्यापारगर्वतः । आहूता अपि तद्वाक्यं न वै शृणुथ गर्वतः ॥ १०३
युष्मान्विमुक्त्वा स्वस्थोऽयं तस्थेशङ्करमंदिरे । ततो नावं समारुह्य गताद्वीपान्तरं प्रति ॥ १०४
यूयं तत्र मृतिं प्राप्ताः कालपाशेन बन्धिताः । यस्माद्दास्याम इत्युक्तं शिवपुण्याय वै धनम् ॥ १०५
तावता जगदीशत्वं युष्माकं राजसूनवः । न दत्तं यद्धनं तस्मै न दृष्टो न श्रुतं वचः ॥ १०६
तेन युष्मद्धनं सर्वं गतमान्ध्यञ्च सङ्गतम् । बाधिर्यं चागतं शंभोः प्रीणनेन पुनर्नृपाः ॥ १०७
संबभूवुश्च नेत्राणि श्रोत्राण्यपि यथा पुरा । राज्यञ्च सङ्गतं युष्मद्वशे पूर्ववदेवहि ॥ १०८
इति तस्य वचः श्रुत्वा तापसस्य नृपात्मजाः । तथेतितेविनिश्चित्य दुर्वाससममुं मुनिम् ॥ १०९
प्रणम्य परया भक्त्या प्रेषयित्वाऽऽश्रमायतम् । पालयन्तो निजं देशं नीतिमार्गेण ते नृपाः ॥ ११०

தாஸ்யாம இதி தத்தஸ்மா உக்தவந்தஸ்ததா முதா ।
ச்வ: ச்வ: ச்வ இதி தம்பக்தம் ஸன்யவர்தயதாநிசம் ॥ 102

ந பச்யதாகதம் பக்தம் யுஷ்மத்வ்யாபாரகர்வத: ।
ஆஹூதா அபி தத்வாக்யம் ந வை ச்ருணுதகர்வத: ॥ 103

யுஷ்மான் விமுக்த்வா ஸ்வஸ்தோSயம் தஸ்தேசங்கரமந்திரே ।
ததோ நாவம் ஸமாருஹ்ய கதாத்வீபாந்தரம் ப்ரதி ॥ 104

யூயம் தத்ர ம்ருதிம் ப்ராப்தா: காலபாசேன பந்திதா: ।
யஸ்மாத்தாஸ்யாம இத்யுக்தம் சிவபுண்யாய வை தனம் ॥ 105

தாவதாஜகதீசத்வம் யுஷ்மாகம் ராஜஸூனவ: ।
ந தத்தம் யத்தனம் தஸ்மை ந த்ருஷ்டோ ந ச்ருதம் வச: ॥ 106

தேன யுஷ்மத்தனம் ஸர்வம் கதமாந்த்யஞ்ச ஸங்கதம் ।
பாதிர்யம் சாகதம் சம்போ: ப்ரீணனேன புனர்ந்ருபா: ॥ 107

ஸம்பபூவுச்ச நேத்ராணி ச்ரோத்ரான்யபி யதாபுரா ।
ராஜ்யஞ்ச ஸங்கதம் யுஷ்மத்வசே பூர்வவதேவஹி ॥ 108

இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா தாபஸஸ்ய ந்ருபாத்மஜா: ।
ததேதிதேவிநிச்சித்ய துர்வாஸஸமமும் முனிம் ॥ 109

ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ப்ரேஷயித்வாSSச்ரமாயதம் ।
பாலயந்தோ நிஜம் தேசம் நீதிமார்கேணதே ந்ருபா: ॥ 110

வந்து சிறிது த்ரவ்யத்தைக் கேட்டான். (101) அப்பொழுது நீங்கள் ஸந்தோஷத்தினுல் தருகின்றேன் என்றும், நாளைக்கு ஆகட்டும், நாளைக்கு ஆகட்டும் என்று அந்த பக்தனை அலக்கழித்து வந்தீர்கள் (102) அவ்வாறு வந்த பக்தனை நீங்கள் வியாபார கர்வத்தினுல் பார்க்கவில்லை. அவன் உங்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டும் நீங்கள் கர்வத்தினுல் அதைக் கேட்கவில்லை. (103) பிறகு அவன் உங்களைக் கேட்பதை விட்டு சிவாலயத்தில் சும்மா இருந்துவிட்டான் பிறகு நீங்கள் கப்பலில் ஏறி வேறு தீவுக்குச் சென்றீர்கள். (104) அங்கு நீங்கள் மரணமடைந்து காலபாசத்தினுல் கட்டுப்பட்டு முன்பு நீங்கள் சிவ புண்ணியத்திற்காக தனத்தைக் கொடுக்கிறேம் என்று சொல்லி வந்தபடியால் (105) ஓ ராஜபுத்திரர்களே! நீங்கள் இப்பொழுது இராஜாவாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அவனுக்குப் பணத்தைக் கொடாமலும், அவனைப் பாராமலும், அவன் வார்த்தையைக் கேளாமலும் இருந்தபடியால் (106) உங்கள் தனங்கள் எல்லாம் நாசமாகி, நீங்கள் குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் ஆகிவிட்டீர்கள். ஓ அரசர்களே! நீங்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரரைத் திருப்தி செய்வித்தபடியால் (107) உங்களுக்குக் கண்களும் காதுகளும் முன்போல் ஆகிவிட்டன. மேலும் உங்கள் ராஜ்ஜியமும் முன்போல் உங்கள் வசமாயிற்று (108) என்ற முனிவரின் வார்த்தையைக் கேட்டு ராஜகுமாரர்கள் இவை யாவும் ஸரி என்றே நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்த துர்வாஸ முனிவரை (109) மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்து, அவரை ஆச்ரமத்திற்கு அனுப்பி விட்டு அந்த அரசர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தை நீதி முறைப்படி ஆண்டுவந்தார்கள். (110) ஆங்காங்கு

शिवपुण्यानि भूरीणि तत्र तत्र विधाय च । चिरकालममी भोगान् भुक्त्वा निष्कण्टकं मुदा ॥
अन्ते विमानमारुह्य दिव्यं कैलासमापिरे ॥ १११

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

दुष्टस्त्रिया अपि अज्ञानकृत शिवपुण्येन कैलासप्राप्तिः ॥

शंभुदेशे पुरं किञ्चिन्मायाख्यमतिसुन्दरम् । सद्बुद्धिरिति विख्यातस्तत्रास्ति पृथिवीपतिः ॥ १
तस्याऽऽसंस्तनयाश्चाष्टौ भीमाद्याः प्रथितौजसः । समजायत कन्यैका सर्वलक्षणसंयुता ॥ २
विभज्य नवधा देशं पुत्रेभ्यो दुहितुर्ददौ । स्वयं प्राप्य वनं तत्र तपस्तप्त्वा सुदुश्चरम् ॥ ३
मोक्षमाप महादेवप्रसादान्मुनिपुङ्गवाः । कुमारास्तेच कन्याच राज्यञ्चक्रुररिन्दमाः ॥ ४

சிவபுண்யானி பூரீணி தத்ர தத்ர விதாய ச |
சிரகாலமமீ போகான் புக்த்வா நிஷ்கண்டகம் முதா ||
அந்தே விமானமாருஹ்ய திவ்யம் கைலாஸமாபிரே || 111

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சத்வாரிம்சோSத்யாய: ||

|| அத ஏகசத்வாரிம்சோSத்யாய: ||

துஷ்ட ஸ்திரீயும் அக்ஞானத்தால் செய்யப்பட்ட சிவ புண்யத்தால் கைலாஸமடைந்தது

சம்புதேச புரம் கிஞ்சின்மாயாக்யமதிஸுந்தரம் | ஸத்புத்திரிதி விக்யாதஸ்தத்ராஸ்தி ப்ருதிவீபதி: || 1

தஸ்யாSSஸம்ஸ்தனயாச்சாஷ்டௌ பீமாத்யா: ப்ரதிதௌஜஸ: |
ஸமஜாயத கன்யைகா ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதா || 2

விபஜ்ய நவதா தேசம் புத்ரேப்யோ துஹிதுர்ததௌ |
ஸ்வயம் ப்ராப்ய வனம் தத்ர தபஸ்தப்த்வா ஸுதுச்சரம் || 3

மோக்ஷமாப மஹாதேவப்ரஸாதான்முனிபுங்கவா: |
குமாராஸ்தேச கன்யாச ராஜ்யம் சக்ருரரிந்தமா: || 4

அநேகம் சிவ புண்ணியங்களைச் செய்து, பலகாலம் சத்ரு இன்றி, ஸந்தோஷத்துடன் அநேக போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் சிறந்த விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு கைலாஸ பதவியை அடைந்தார்கள். (111)

நாற்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! "சம்பு" என்னும் தேசத்தில் மிக அழகிய "மாயாபுரம்" என்ற ஓர் பட்டிணம் இருக்கின்றது. அதில் "ஸத்புத்தி" என்ற ப்ரஸித்தி பெற்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். (1) அவனுக்கு பிரஸித்தி பெற்ற பராக்கிரமத்தை உடைய எட்டு பிள்ளைகளும், ஸகல லக்ஷணங்களோடு கூடிய ஓர் பெண்ணும் பிறந்தாள் (2) அந்த அரசன் தனது ராஜ்யத்தை ஒன்பது பாகங்களாகப் பிரித்துத் தன் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்ணுக்குமாய் கொடுத்துவிட்டுத் தான் காட்டிற்குப் போய் மிகக் கடினமான தவத்தைச் செய்து (3) ஸ்ரீ மகாதேவருடைய பிரஸாதத்தால் மோக்ஷத்தை அடைந்தான். பிறகு அவனது பிள்ளைகளும் பெண்ணும் சத்ருக்களை வென்று ராஜ்யம் ஆண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அந்த ராஜ குமாரியானவள் விசேஷமாக எப்பொழுதும் ஸகல தர்மங்களையும் நடத்துவதில் முயன்றவளாய் இருந்தாள்.

सा कुमारी विशेषेण सर्वधर्मरता सदा । तां द्रष्टुं धर्मनिरतां मुनयस्सप्त सुव्रताः ॥ ५
आजग्मुरञ्जसा वेश्म तस्याः परमशोभनम् । तत्र दृष्ट्वा कुमारीं तां सदा धर्मरतां पराम् ॥ ६
सन्तोष्य वाग्भिरर्थ्याभिरपृच्छन् कुशलं द्विजाः । कुशलं तव भक्तायाश्शिवपुण्यंच सुव्रते ॥ ७
क्रियतेऽहर्निशं भद्रे सर्वे धर्मास्त्वया भृशम् । न तुल्या तव लोकेऽस्मिन् स्त्रीषु सर्वासु सर्वथा ॥ ८
इति तेषां वचः श्रुत्वा कुमारी प्राह तानियम् । नैव जानामि पुण्यानि तापसानामधीश्वराः ॥ ९
पतिपुण्यं वरमिति युष्माभिस्समुदीरितम् । कृत्वैवं पतिपुण्यं के सद्गतिं प्रापुरुत्तमाः ॥ १०
तच्छ्रोतुं महती वाञ्छा वर्तते मम तापसाः । इति तस्या वचः श्रुत्वा तेषां मध्ये महातपाः ॥ ११
गौतमः प्राह पुण्यात्मा कथां परमपावनाम् । पुरं पाञ्चालदेशेऽस्ति शोभनाख्यं मनोहरम् ॥ १२
माधवाख्यो द्विजस्तत्र महानासीन्महीसुराः । तस्यासीत्तनया नाम्ना सुन्दरीति मनोरमा ॥ १३
सैषा करिपुरस्थस्य पुष्करस्य द्विजन्मनः । भार्या भूत्वा सहैतेन तस्थे सन्तोषसंयुता ॥ १४

ஸா குமாரீ விசேஷேண ஸர்வதர்மரதா ஸதா ।
தாம் த்ரஷ்டும் தர்மநிரதாம் முனயஸ்ஸப்தஸுவ்ரதா: ॥ 5
ஆஜக்முரஞ்ஜஸா வேச்ம தஸ்யா: பரமசோபனம் ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வா குமாரீம் தாம் ஸதா தர்மரதாம் பராம் ॥ 6
ஸந்தோஷ்ய வாக்பிரர்த்யாபிரப்ருச்சன் குசலம் த்விஜா: ।
குசலம் தவ பக்தாயா: சிவபுண்யஞ்ச ஸுவ்ரதே ॥ 7
க்ரியதேऽஹர்நிசம் பத்ரே ஸர்வே தர்மாஸ்த்வயா ப்ருசம் ।
ந துல்யா தவ லோகேऽஸ்மின் ஸ்த்ரீஷு ஸர்வாஸு ஸர்வதா ॥ 8
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா குமாரீ ப்ராஹ தாநியம் ।
நைவ ஜானாமி புண்யானி தாபஸாநாமதீச்வரா: ॥ 9
பதிபுண்யம் வரமிதி யுஷ்மாபிஸ்ஸமுதீரிதம் ।
க்ருத்வைவம் பதிபுண்யம் கே ஸத்கதிம் ப்ராபுருத்தமா: ॥ 10
தச்ச்ரோதும் மஹதீ வாஞ்சா வர்ததே மம தாபஸா: ।
இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா தேஷாம் மத்யே மஹாதபா: ॥ 11
கௌதம: ப்ராஹ புண்யாத்மா கதாம் பரமபாவனாம் ।
புரம் பாஞ்சாலதேசேऽஸ்தி சோபநாக்யம் மனோஹரம் ॥ 12
மாதவாக்யோ த்விஜஸ்தத்ர மஹாநாஸீன்மஹீஸுரா: ।
தஸ்யாஸீத்தனயா நாம்னா ஸுந்தரீதி மனோரமா ॥ 13
ஸைஷா கரிபுரஸ்தஸ்ய புஷ்கரஸ்ய த்விஜன்மன: ।
பார்யா பூத்வா ஸஹைதேந தஸ்தே ஸந்தோஷஸம்யுதா ॥ 14

தர்மங்களில் மிகவும் முயன்றவளான அப்படிப்பட்ட ராஜகுமாரியைப் பார்ப்பதற்கு மகா தபஸ்விகளான ஸப்த ரிஷிகள் (5) மிகவும் மங்களகரமான அவளுடைய அரண்மனைக்கு வந்து எப்பொழுதும் தர்ம மார்க்கத்திலுள்ள அச்சிறந்த ராஜகுமாரியைப் பார்த்து (6) ஸந்தோஷித்து ஓ முனிவர்களே! மிகச் சிறந்த வாக்குகளால் அவளை க்ஷேமம் விசாரித்தார்கள். ‘ஓ நல்ல வ்ரதமுடையவளே! சிவனிடத்தில் அன்பு கொண்டவளான உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகக் கடவது. ஏனெனில் சிவபுண்ணியம் முதலிய ஸகல தர்மங்களும் உன்னால் மிகுதியாய் நடத்தப்படுகின்றது அல்லவா! இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களிலும் உனக்கு ஈடானவர்களே இல்லை?’ எனச் சொன்னார்கள். (8) அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்தப் பெண்ணானவள் அவர்களுக்குப் பதில் சொன்னாள். ஓ ரிஷீச்வரர்களே! நான் புண்ணியங்களை அறியாதவள். (9) பதி புண்ணியம் (சிவபுண்ணியமானது) மிகச் சிறந்தது என்று தங்களால் கூறப்பட்டது; இப்படிப்பட்ட சிவபுண்ணியத்தை எந்த உத்தமர்கள் செய்து நற்கதி அடைந்திருக்கிறார்கள் (10) என்பதைக் கேட்க மிகுந்த ஆவலுள்ளவளாய் இருக்கிறேன் என்றாள். அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களில் மகா தபஸ்வியும் (11) புண்ணியாத்துமாவுமான கௌதம முனிவர் மிகப் புண்ணியமான ஓர் கதையைச் சொன்னார். ஓ பெண்ணே! பாஞ்சால தேசத்தில் சோபனபுரம் என்ற ஓர் அழகிய பட்டிணம் இருக்கின்றது. (12) ஓ பூஸுரர்களே! அங்கு மாதவர் என்ற மகிமை வாய்ந்த ஓர் பிராம்மணர் இருந்தார். அவருக்கு அழகு வாய்ந்த ஸுந்தரி என்னும் ஓர் பெண் இருந்தாள். (13) அவள் கரிபுரம் என்ற பட்டிணத்திலுள்ள புஷ்கரன் என்ற ஓர் பிராம்மணனுக்கு மனைவியாகி

सैषा कर्मवशान्नारी स्ववेश्मासन्नवेश्मनि । ब्राह्मणं काञ्चनाभासमरमद्व्यभिचारिणी ॥ १५
तदेतत् ज्ञातवांस्तस्याः पतिः कालेन भूसुराः । बध्वैनां ताडयामास क्रकचेनैव निष्ठुरम् ॥ १६
सा पतिं मारयामास कालेन विषदानतः । सा पुनर्विधवा भूत्वा जारासक्तातिरागिणी ॥ १७
सञ्जातेष्वपि पुत्रेषु मारयामास तानपि । न पपातौषधेनापि गर्भस्त्वेको यदा तदा ॥ १८
ज्ञात्वैनां बान्धवास्सर्वे तत्यजुर्दुष्टचारिणीम् । तैस्त्यक्ता सा पुनः प्राप देशाद्देशान्तरं भिया ॥ १९
एकत्रासूत तनयं दशमेमासि सा पुनः । मारयित्वा शिशुं तं च निर्घृणा विषदानतः ॥ २०
पुनश्च जारासक्ता सा चिक्रीड व्यभिचारिणी । तांस्तांश्च विषदानेन मारयित्वाऽऽप तद्धनम् ॥ २१
पुनश्च धनिनं कञ्चित् द्विजं प्राप्तं यदृच्छया । रराम वञ्चनाबुध्या तस्मा अपि ददौ विषम् ॥ २२
तस्मिन् व्यर्थं विषं सर्वं समजायत वै यदा । एकदा सा पुनर्विप्रं तमाहूय वनान्तरे ॥ २३
क्रीडयित्वा च तं सुप्तं पाषाणेन जघान हि । जहार च धनं तस्य सर्वं पापा यदृच्छया ॥ २४

ஸைஷா கர்மவசாந்நாரீ ஸ்வவேச்மாஸன்னவேச்மநி ।
ப்ராம்ஹணம் காஞ்சனாபாஸமரமத் வ்யபிசாரிணீ ॥ 15
ததேதத் ஞாதவாம்ஸ்தஸ்யா: பதி: காலேன பூஸுரா: ।
பத்வைனம் தாடயாமாஸ க்ருகசேனைநவ நிஷ்டுரம் ॥ 16
ஸா பதிம் மாரயாமாஸ காலேந விஷதானத: ।
ஸா புனர்விதவா பூத்வா ஜாராஸக்தாதிராகிணீ ॥ 17
ஸஞ்ஜாதேஷ்வபி புத்ரேஷு மாரயாமாஸ தாநபி ।
ந பபாதௌஷதேநாபி கர்பஸ்த்வேகோ யதா ததா ॥ 18
ஞாத்வைனம் பாந்தவாஸ்ஸர்வே தத்யஜுர் துஷ்டசாரிணீம் ।
தைஸ்த்யக்தா ஸா புந: ப்ராப தேசாத்தேசாந்தரம் பியா ॥ 19
ஏகத்ராஸூத தனயம் தசமே மாஸி ஸா புந: ।
மாரயித்வா சிசும் தஞ்ச நிர்க்ருணா விஷதானத: ॥ 20
புநச்ச ஜாராஸக்தா ஸா சிக்ரீட வ்யபிசாரிணீ ।
தாம்ஸ்தாம்ச விஷதானேன மாரயித்வாऽऽப தத்தனம் ॥ 21
புனச்ச தனினம் கஞ்சித் த்விஜம் ப்ராப்தம் யத்ருச்சயா ।
ரராம வஞ்சனபுத்யா தஸ்மா அபி ததௌ விஷம் ॥ 22
தஸ்மின் வ்யர்தம் விஷம் ஸர்வம் ஸமஜாயத வை யதா ।
ஏகதா ஸா புனர்விப்ரம் தமாஹூய வனாந்தரே ॥ 23
க்ரீடயித்வா ச தம் ஸுப்தம் பாஷாணேந ஜகாந ஹி ।
ஜஹாரச தனம் தஸ்ய ஸர்வம் பாபா யத்ருச்சயா ॥ 24

அவனோடு ஸந்தோஷமாய் இருந்து வந்தாள். (14) கர்ம வசத்தினால் அவள் வ்யபிசாரியாகித் தன் வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டிலுள்ள தங்கம் போன்ற மேனியை உடைய ஓர் பிராம்மணனோடு கலந்து வந்தாள். (15) ஓ பூஸுரர்களே! நாளடைவில் அதை அவளுடைய புருஷன் அறிந்து அவளைக் கட்டி, கொடுமையாகக் கைவாளினால் அடித்தான். (16) பிறகு சில நாளுக்குப் பின் அவள் தன் கணவனை விஷம் கொடுத்துக் கொன்றாள். தான் விதவையாகி மிகவும் காமவிகாரம் கொண்டு சோர புருஷர்களிடம் ரமித்துக்கொண்டு (17) கர்ப்பத்தில் உண்டான பிள்ளைகளை எல்லாம் கொன்றுகொண்டே வந்தாள். ஓர் கர்ப்பமானது மிகுத்த மருந்தினால்கூட விழாமல் இருந்தபோது (18) அவளுடைய சுற்றத்தார் யாவரும் அதை அறிந்து அந்த கெட்ட நடத்தைக்காரியை ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார்கள். பிறகு அவள் அவர்களால் துரத்தப்பட்டு பயத்துடன் தேசம் தேசமாய் அலைந்து (19) பத்தாவது மாதத்தில் ஓர் இடத்தில் பிள்ளையைப் பெற்று, மிகவும் இரக்கமற்றவளாகி, அக்குழந்தையை விஷம் கொடுத்துக் கொன்று (20) மறுபடியும் அந்த விபசாரியானவள் கள்ள புருஷர்கள் மீது காதல் கொண்டவளாகி, க்ரீடித்து வந்தாள். பிறகு அவர்களையும் விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொன்று, அவர்களிடம் உள்ள தனங்களைப் பறித்துக்கொண்டாள். (21) பிறகு தற்செயலாகக் கிடைத்த தனிகனான ஓர் பிராம்மணனோடு வஞ்சக புத்தியுடன் ரமித்து கடைசியில் அவனுக்கும் விஷமிட்டாள். (22) இவ்வாறு அவள் அவனுக்குக் கொடுத்த விஷம் எல்லாம் வீணாகிவிட்டபொழுது அவனை ஒரு நாள் நடுக்காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் அவனுடன் (23) கலந்துவிட்டு பிறகு அவன் தூங்கும்போது அவன் மேல் ஓர் கல்லைத் தூக்கிப்

ज्ञात्वाऽथ तस्या दौरात्म्यं राजा प्रणिधिभिस्तदा । स्तनौ नासां च तस्याद्राक् छित्वा दूरीचकार ताम् ॥ २५
सा पुनः पुरुषैश्छिन्ननासापान्थैश्च सङ्गता । कृत्वा निषिद्धकर्माणि शतान्येषाऽति साहसात् ॥ २६
कदाचिदेको विश्व (घ्न) स्तां छिन्नहस्तेन ताडयत् । ममार तत्क्षणं साऽपि यमदूता यमान्तिकम् ॥ २७
निन्युस्तां नरके घोरे पातयामासुराज्ञया । नरके पीड्यमानां तां शिवदूताश्शिवाज्ञया ॥ २८
समभ्येत्य महासत्वा विमानमधिकप्रभम् । आरोप्य द्रावयित्वा तान्यमदूतांश्च निष्ठुरान् ॥ २९
निन्युः कैलासमचलं यत्र शंभुर्विराजते । तत्र देवाधिदेवस्य सन्निधौ न्यवसत्सुखम् ॥ ३०
सत्कृता साप्युमादेव्यास्सखीवर्गैस्तदा द्विजाः । सखीभिस्सा समं देव्यास्सन्तोषेण भृशंस्थिता ॥ ३१
तदेतदखिलं दूता यमस्य निकटं गताः । प्रोचुश्शिवगणैः पीडां कल्पितामायुधैर्भृशम् ॥ ३२
श्रुत्वैतद्धर्मराजोऽपि चित्रगुप्तं गणाग्रणीम् । किंपुण्यमस्या मतिमन्नालोच्य प्रोच्यतामिह ॥ ३३
इति तस्य वचः श्रुत्वा चित्रगुप्तोऽब्रवीदिदम् । नैतस्याः पुण्यलेशोऽपि विद्यते पापशेमुषी ॥ ३४

ஞாத்வாऽத தஸ்யா தௌராத்ம்யம் ராஜா ப்ரணிதிபிஸ்ததா ।
ஸ்தனௌ நாஸாம் ச தஸ்யாத்ராக் சித்வா தூரீசகார தாம் ॥ 25
ஸா புன: புருஷைச்சின்னநாஸாபாந்தைச்ச ஸங்கதா ।
க்ருத்வா நிஷித்தகர்மாணி சதான்யேஷாऽதிஸாஹஸாத் ॥ 26
கதாசிதேகோ விச்வ(க்ன)ஸ்தாம் சின்னஹஸ்தேன தாடயத் ।
மமார தத்க்ஷணம் ஸாபி யமதூதா யமாந்திகம் ॥ 27
நின்யுஸ்தாம் நரகே கோரே பாதயாமாஸுராக்ஞயா ।
நரகே பீட்யமானாம் தாம் சிவதூதாச்சிவாக்ஞயா ॥ 28
ஸமப்யேத்ய மஹாஸத்வா விமானமதிகப்ரபம் ।
ஆரோப்ய த்ராவயித்வா தான்யமதூதாம்ச்ச நிஷ்டூரான் ॥ 29
நின்யு: கைலாஸமசலம் யத்ர சம்புர்விராஜதே । தத்ர தேவாதிதேவஸ்ய ஸன்னிதௌ ந்யவஸத்ஸுகம் 30
ஸத்க்ருதா ஸாப்யுமாதேவ்யாஸ்ஸகீவர்கைஸ்ததா த்விஜா: ।
ஸகீபிஸ்ஸா ஸமம் தேவ்யாஸ் ஸந்தோஷேண ப்ருசம் ஸ்திதா ॥ 31
ததேதகிலம் தூதா யமஸ்ய நிகடம் கதா: । ப்ரோசுச்சிவகணை: பீடாம் கல்பிதாமாயுதைர்ப்ருசம் ॥ 32
ச்ருத்வைதத்தர்மராஜோऽபி சித்ரகுப்தம் கணாக்ரணீம் ।
கிம் புண்யமஸ்யா மதிமன்னாலோச்ய ப்ரோச்யதாமிஹ ॥ 33
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா சித்ரகுப்தோऽப்ரவீதிதம் ।
நைதஸ்யா: புண்யலேசோऽபி வித்யதே பாபசேமுஷி ॥ 34

போட்டுக் கொன்றுவிட்டு அவனிடமிருந்த தனத்தையெல்லாம் அப்பாதகி அபகரித்துக்கொண்டுவிட்டாள். பிறகு தற்செயலாக (24) அந்த தேசத்து அரசன் சாரர்கள் மூலமாய் அவளுடைய கொடிய நடத்தையை அறிந்து அவளுடைய ஸ்தனங்களையும் மூக்கையும் அறுத்து அவளை வெகுதூரத்தில் துரத்திவிட்டான் (25) பிறகு அவள் மூக்கு அறுபட்டவளாகியும், வழிப்போக்கர்களான புருஷர்களிடத்தில் புணர்ந்துகொண்டு மிகுந்த ஸாகஸத்துடன் பல கெட்ட கார்யங்களைச் செய்து வருகையில் (26) ஒரு ஸமயம் ஓர் மனிதன் அப்படிப்பட்ட விதவையை தனது ஒடிந்த கையினால் அடித்தான். அவள் அதே க்ஷணத்தில் மரித்தாள். யம தூதர்கள் அவளை யமன் ஸமீபத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, யமனின் கட்டளைப்படி மிகக் கொடிய நரகத்தில் வீழ்த்தினார்கள். இவ்வாறு நரகத்தில் துன்புறுத்தப்படும் அவளை உடன் மிக பலசாலிகளான சிவ தூதர்கள் அங்கு வந்து கொடியவர்களான யமதூதர்களைத் துரத்திவிட்டு மிக்க ஒளி வாய்ந்த ஓர் விமானத்தில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு, சிவாக்ஞையின்படி சிவபிரான் விளங்கும் கைலாஸ மலைக்குக் கொண்டுபோய் அவளை தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய ஸந்நிதியில் ஸுகமாய் கொண்டு விட்டார்கள். (33) அப்பொழுது ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அவள் பார்வதி தேவியினுடைய தோழிகளின் கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாகி, அந்தத் தோழிகளுடன் கூட தேவியின் ஸமீபத்தில் ஸந்தோஷமாய் இருந்து வந்தாள். (31) பிறகு யம தூதர்கள் யமனிடம் சென்று சிவகணங்களால் ஆயுதங்களைக் கொண்டு நன்கு அடிக்கப்பட்ட விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். (32) ஸ்ரீ யமதர்மராஜனும் இதைக் கேட்டு கணாதிபனான சித்ரகுப்தனைப் பார்த்து, ஓ புத்திசாலியே! இவளுக்கு என்ன புண்ணியம் இருக்கிறது என்பதை நன்கு ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டும் என்றான். (33) அவனுடைய வார்த்தையைக்

एवमाह यदा वीक्ष्य धर्मराजं स धर्मवान् । तदानीमागतस्तत्र नारदस्तपतां वरः ॥ ३५
तं दृष्ट्वा संप्रणम्याशु पप्रच्छ मुनिपुङ्गवम् । कस्माद्देशात्त्वया प्राप्तो देशोऽयं तपतां वर ॥ ३६
किं विचित्रं त्वया दृष्टं श्रुतं सर्वं वदाद्य मे । इति कालस्य वचनं निशम्य स तु तापसः ॥ ३७
कैलासात्पर्वतश्रेष्ठादागतोऽस्मि शिवालयात् । तत्र काञ्चित् स्त्रियं दूतैस्त्वदीयैः पीडितां भृशम् ॥ ३८
मोचयित्वा गता दूताश्शिवस्य परमात्मनः । सन्निधौ स्थापयित्वा तां मिथः प्रोचुश्च मण्टपे ॥ ३९
कुर्वन्त्या अनिशं पापमप्यस्याः पुण्यगौरवात् । जन्मान्तरार्जिताद्येन पाषाणेन जघान तम् ॥ ४०
तद्गृहीत्वाऽश्म तत्रत्या शंभोश्चक्रुर्वरालयम् । तेन पुण्येन सा प्राप शिवसन्निधिमुज्ज्वलम् ॥ ४१
विधूय सर्वपापानि प्रीत्या परमया युता । इति तेषां वचश्श्रुत्वा ह्यागतोऽस्मि तवान्तिकम् ॥ ४२
इत्थं निशम्य वचनं नारदस्य स धर्मराट् । चित्रगुप्तं समीक्ष्यैव तथेत्याह स धर्मराट् ॥ ४३
दुराचाराऽपि साऽज्ञानात्कृतपुण्या यदीदृशीम् । गतिं प्राप ततः कृत्वा शिवपुण्यं शिवप्रियम् ॥ ४४

ஏவமாஹ யதா வீக்ஷ்ய தர்மராஜம் ஸ தர்மவான் | ததானீமாகதஸ்தத்ர நாரதஸ்தபதாம் வர: || 35
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸம்ப்ரணம்யாசு பப்ரச்ச முனிபுங்கவம் |
கஸ்மாத்தேசாத் த்வயா ப்ராப்தோ தேசோSயம் தபதாம் வர || 36
கிம் விசித்ரம் த்வயா த்ருஷ்டம் ச்ருதம் ஸர்வம் வதாத்யமே |
இதி காலஸ்ய வசனம் நிசம்ய ஸ து தாபஸ: || 37
கைலாஸாத் பர்வதச்ரேஷ்டாதாகதோSஸ்மி சிவாலயாத் |
தத்ர காஞ்சித்ஸ்த்ரியம் தூதைஸ்த்வதீயை: பீடிதாம் ப்ருசம் || 38
மோசயித்வா கதா தூதாச்சிவஸ்ய பரமாத்மன: |
ஸன்னிதௌ ஸ்தாபயித்வா தாம் மித: ப்ரோசுச்ச மண்டபே || 59
குர்வந்த்யா அனிசம் பாபமப்யஸ்யா: புண்யகௌரவாத் |
ஜன்மாந்தரார்ஜிதாத்யேன பாஷாணேன ஜகானதம் || 40
தத்க்ருஹீத்வாSச்ம தத்ரத்யாச்சம்போச்சக்ருர்வராலயம் |
தேன புண்யேன ஸா ப்ராப சிவஸன்னிதி முஜ்வலம் || 41
விதூய ஸர்வபாபானி ப்ரீத்யா பரமயாயுதா | இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ஹ்யாகதோSஸ்மி தவாந்திகம் 42
இத்தம் நிசம்ய வசனம் நாரதஸ்ய ஸ தர்மராட் | சித்ரகுப்தம் ஸமீக்ஷ்யைவ ததேத்யாஹ ஸ தர்மராட் 43
துராசாராSபி ஸாSக்ஞானாத் க்ருதபுண்யா யதீத்ருசம் |
கதிம் ப்ராப தத: க்ருத்வா சிவபுண்யம் சிவப்ரியம் || 44

கேட்டு சித்ரகுப்தன் பதில் கூறினான். ஓ ஸ்வாமீ! இவளுக்குச் சிறிது புண்யம்கூட இல்லை. இவள் மிகுந்த பாப புத்தி உள்ளவள் (34) இவ்வாறு புண்ணியவானான சித்திரகுப்தன் தர்மராஜனைப் பார்த்து சொன்னவுடன், அங்கு தபஸ்விகளில் சிறந்த நாரத முனிவர் வந்தார். (35) அப்பொழுது தர்மராஜன் முனிவரைப் பார்த்து சீக்கிரம் நமஸ்கரித்து கேட்டான். ஓ தபச்ரேஷ்டரே! இப்பொழுது தாங்கள் எந்த தேசத்திலிருந்து இங்கு வந்தீர்கள் (36) தாங்கள் என்ன ஆச்சரியத்தைக் கண்டீர்கள், கேட்டீர்கள் என்பதையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். இவ்வாறு காலனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த முனிவர் (37) ஓ தர்மராஜனே! நான் இப்பொழுது ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு இருப்பிடமும் பர்வத சிரேஷ்டமுமான கைலாஸ மலையிலிருந்து இங்கு வருகிறேன். அங்கு சிவ தூதர்கள் உனது தூதர்களால் மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்ட ஓர் ஸ்திரீயை விடுவித்து பரமாத்மாவான பரமேச்வரனுடைய ஸந்நிதியில் அவளை இருக்கச் செய்து ஓர் மண்டபத்தில் இருந்துகொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். (39) எப்பொழுதும் பாபத்தைச் செய்கின்ற இவளால் கள்ளப் புருஷன் பெயரில் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு அவனைக் கொல்லுவதற்காக உபயோகப்படுத்தப்பட்ட அக்கல்லை அங்குள்ளவர்கள் எடுத்து ஓர் சிறந்த ஆலயம் கட்டுவதற்கு உபயோகித்தார்கள். அப்புண்ணியத்தினால் இவள் மிகச் சிறந்த சிவ ஸந்நிதிக்கு எல்லாப் பாபங்களும் விலகியவளாகி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் வந்தாள் (40) என்று சிவ தூதர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நான் உனது ஸமீபம் வந்தேன். (42) இவ்வாறு நாரத முனிவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தர்மராஜன் அப்படியா என்று சொல்லிக்கொண்டு சித்திரகுப்தனைப் பார்த்துச் சொன்னான். (43) ஓ சித்திரகுப்தா! இவள் மிகுந்த கெட்ட நடத்தை உடையவளானபோதிலும்

ज्ञात्वा चरन्ति ये मर्त्यास्तेषां पुण्यमनुत्तमम् । कोवेत्ति तत्वतश्शंभुं मुक्त्वा परमकारणम् ॥ ४५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अज्ञानेनापि शिवाराधनतः बाल चोरयोः कैलासप्राप्तिः ।

ततः प्राह कुमारीं तामंगिरा वीक्ष्य तापसः । वङ्गदेशेऽस्ति भूपालो महाशुद्धाह्वयो महान् ॥ १
स तु राजा वनं गत्वा मृगयामास वीर्यवान् । तं जघान महान्कश्चिद्व्याघ्रस्सत्ववतांवरः ॥ २
ततोऽस्य मन्त्री चोरैस्तु युद्धं कृत्वा ममारसः । राजपत्नी पूर्णगर्भा तदा पुत्रमजीजनत् ॥ ३
ततस्सा पितृगेहाय गत्वा तत्रावसत् द्विजाः । पुनः कालेन पुत्रेण साकमेषा शिवालयम् ॥ ४

க்ஞாத்வா சரந்தி யே மர்த்யாஸ்தேஷாம் புண்மனுத்தமம் ।
கோவேத்தி தத்வதச்சம்பும் முக்த்வா பரமகாரணம் ॥ 45

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்விசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

அறியாமையால் செய்த சிவாராதனத்தாலும் சிறுவனுக்கும் திருடனுக்கும் கைலாஸ ப்ராப்தி

தத: ப்ராஹ குமாரீம் தாமங்கிராவீக்ஷ்ய தாபஸ: ।
வங்கதேசேऽஸ்தி பூபாலோ மஹாசுத்தாஹ்வயோ மஹான் ॥ 1

ஸ து ராஜா வனம் கத்வா ம்ருகயாமாஸ வீர்யவான் ।
தம் ஜகான மஹான் கச்சித் வ்யாக்ரஸ்ஸத்வவதாம் வர: ॥ 2

ததோऽஸ்ய மந்த்ரீ சோரைஸ்து யுத்தம் க்ருத்வா மமார ஸ: ।
ராஜபத்னீ பூர்ணகர்பா ததா புத்ரமஜீஜனத் ॥ 3

ததஸ்ஸா பிதுருகேஹாய கத்வா தத்ராவஸத் த்விஜா: ।
புன: காலேன புத்ரேண ஸாகமேஷா சிவாலயம் ॥ 4

அஞ்ஞானத்தினால் சிவபுண்ணியத்தைச் செய்து இப்படிப்பட்ட சிறந்த பதவியை அடைந்தாள் அன்றோ! இப்படி இருக்க ஸ்ரீ சிவனுக்கு மிகப் பிரியமான சிவபுண்ணியத்தை எந்த மனிதர்கள் அறிந்து செய்கின்றார்களோ அவர்களுடைய சிறந்த புண்ணியத்தின் மகிமையை பரம காரணரான பரமேச்வரனைத் தவிர உண்மையில் வேறு யார் அறிவார் என்று கௌதம முனிவர் சொல்லி முடித்தார். (45)

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அந்த ராஜகுமாரியைப் பார்த்து தபஸ்வியான ஆங்கீரஸ் முனிவர் கூறியதாவது: ஓ பெண்ணே! வங்க தேசத்தில் மகாசுத்தன் என்ற மகிமை வாய்ந்த ஓர் அரசன் இருந்தான். (1) மிக பராக்கிரமசாலியான அந்த அரசன் காட்டிற்குச் சென்று வேட்டையாடுகையில் மிக பலமுள்ள ஓர் பெரிய புலி அவனைக் கொன்றுவிட்டது. (2) பிறகு அவனுடைய மந்திரியும் திருடர்களோடு சண்டையிட்டு மடிந்தான். அப்பொழுது பூர்ண கர்ப்பிணியாய் இருந்த அரசன் மனைவி பிள்ளையைப் பெற்றாள். (3) ஓ முனிவர்களே! பிறகு அவள் தன் தந்தை வீடு சென்று அங்கு வசித்துவந்தாள். பிறகு நாளடைவில்

विनिर्माय शिवञ्चापि प्रतिष्ठाप्य स्वनामतः । पूजान्ते देवदेवेशं प्रणम्य प्रीतिसंयुता ॥ ५
नित्यं स्वगृहमायाति भक्त्या परमया सह । तां कदाचित्सुतस्तस्याः पप्रच्छ पितरं स्वकम् ॥ ६
कुत्रेति सेवयित्वेशं महादेवपरायणः । तदानीमाययावत्र चतुरङ्गबलैस्सह ॥ ७
मरुत्वानस्य पितरमानयित्वा स्वयं मुदा । योजयित्वा सुतेनैनं पत्न्याच परया मुदा ॥ ८
स्वदेशं कल्पयित्वाऽस्य पूर्ववद्देवनायकः । प्रेरयित्वा स्वकंधाम ययौ कन्ये शिवाज्ञया ॥ ९
राजा स्वदेशं संप्राप्य पत्न्या पुत्रेण संयुतः । कृत्वातु राज्यं स्ववशे चोरान् हत्वा बहूनयम् ॥ १०
घोरं चोरवरिष्ठं तं बध्वा कारागृहे नृपः । स्थापयित्वाऽस्य भवनं लुण्ठयित्वा महत्क्रुधा ॥ ११
नित्यं तं बाधयामास घोरैरेव भटैरयम् । तत्रत्यास्सकलाघोरं हन्तुमूचुर्नृपान्तिकम् ॥ १२
गत्वा तेषां वचः श्रुत्वा तथेत्याह महीपतिः । निष्कृत्य शिरसं दूताश्शिवस्य परमात्मनः ॥ १३
दिव्यं विमानमारोप्य निन्युःकैलासपर्वतम् । वीक्ष्यैतद्विस्मयाविष्टो राजा तस्थे तदोन्मुखः ॥ १४

வினிர்மாய சிவம் சாபி ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்வ நாமத:। பூஜாந்தே தேவதேவேசம் ப்ரணம்ய ப்ரீதிஸம்யுதா 5

நித்யம் ஸ்வக்ருஹமாயாதி பக்த்யா பரமயா ஸஹ ।
தாம் கதாசித் ஸுதஸ்தஸ்யா: பப்ரச்ச பிதரம் ஸ்வகம் ॥ 6

குத்ரேதி ஸேவயித்வேசம் மஹாதேவபராயண:। ததானீமாயயாவத்ர சதுரங்கபலைஸ்ஸஹ ॥ 7

மருத்வானஸ்ய பிதரமானயித்வா ஸ்வயம் முதா। யோஜயித்வா ஸுதேனைனம் பத்னியாச பரயா முதா 8

ஸ்வதேசம் கல்பயித்வாऽஸ்ய பூர்வவத்தேவநாயக:। ப்ரேரயித்வா ஸ்வகம் தாம யயௌ கன்யே சிவாக்ஞயா 9

ராஜா ஸ்வதேசம் ஸம்ப்ராப்ய பத்னியா புத்ரேண ஸம்யுத: ।
க்ருத்வாது ராஜ்யம் ஸ்வவசே சோரான் ஹத்வா பஹுனயம் ॥ 10

கோரம் சோரவரிஷ்டம் தம் பத்வா காராக்ருஹே ந்ருப: ।
ஸ்தாபயித்வாऽஸ்ய பவனம் லுண்டயித்வா மஹத்க்ருதா ॥ 11

நித்யம் தம் பாதயாமாஸ கோரைரேவ படைரயம் ।
தத்ரத்யாஸ்ஸகலாகோரம் ஹந்துமூசுர் ந்ருபாந்திகம் ॥ 12

கத்வா தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ததேத்யாஹ மஹீபதி: ।
நிஷ்கிருத்ய சிரஸம் தூதாச்சிவஸ்ய பரமாத்மன: ॥ 13

திவ்யம் விமானமாரோப்ய நின்யு: கைலாஸபர்வதம் ।
வீக்ஷ்யைதத்விஸ்மயாவிஷ்டோ ராஜா தஸ்தே ததோன்முக: ॥ 14

அவள் தன் பிள்ளையோடு கூட ஓர் சிவாலயம் கட்டி (4) தன் பெயரால் சிவப் பிரதிஷ்டையும் செய்து நாள்தோறும் பூஜையின் முடிவில் ஸ்ரீ தேவாதிதேவனை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தன் வீட்டிற்கு வந்துகொண்டிருந்தாள். இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் ஸ்ரீ மகாதேவரிடம் அன்பு கொண்ட அவளது பிள்ளையானவன் ஸ்வாமி தரிசனம் செய்தபிறகு தாயைப் பார்த்து ஓ அம்மா ! என் தந்தை எங்கே எனக் கேட்டான். அப்பொழுதே தேவேந்திரன் சதுரங்க சைன்யங்களோடு அவனுடைய தந்தையை அழைத்துக்கொண்டு தானும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அங்கு வந்து அவனை அவன் மனைவியோடும் பிள்ளையோடும் ஸந்தோஷத்துடன் சேர்த்து வைத்து (8) அவர்களுடைய தேசத்தையும் முன்போல் கட்டிக் கொடுத்து அவர்களை அங்கு அனுப்பிவிட்டு பிறகு ஓ பெண்ணே! இந்திரன் ஸ்ரீசிவாக்ஞையின்படி தனது இருப்பிடம் சென்றான். (9) பிறகு அரசன் மனைவியோடும் பிள்ளையோடும் கூடினவனாய் தன் தேசத்திற்குச் சென்று அங்கு இருந்த பல திருடர்களைக் கொன்று இராஜ்யத்தை தனக்கு வசமாக்கிக் கொண்டு (10) அத்திருடர்களின் தலைவனைக் கட்டி சிறைச்சாலையில் அடைத்து மிகுந்த கோபத்துடன் அவனது வீட்டைக் கொள்ளையிட்டு (11) தினந்தோறும் கொடிய தூதர்களைக் கொண்டு அவனைத் துன்புறுத்தி வந்தான். அங்குள்ளவர்கள் எல்லாம் அரசனிடம் வந்து கொடியவனை அத் திருடர் தலைவனைக் கொன்றுவிடும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசனும் அப்படியே ஸரி என்று சொல்லி கொன்றுவிட்டான். இவ்வாறு தலை வெட்டுண்ட அத் திருடர் தலைவனை பரமாத்மாவாகிய சிவனுடைய தூதர்கள் சென்று ஓர் சிறந்த விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு கைலாஸ மலைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். அப்பொழுது அரசன் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் அதைக்

तदानीमागतस्तत्र गर्गः पुण्यवतां वरः । तं प्रणम्य महीपालस्सर्वं तस्मै न्यवेदयत् ॥ १५
स तु ध्यात्वा क्षणं तस्य पुण्यमाह त्रिकालवित् । एतत्करस्थितं दण्डं समादायपृथुं भवान् ॥ १६
शिवालयं निर्मिमाय दारुमध्ये विधाय तम् । तेन पुण्येन महता पापं सर्वं विधूय सः ॥ १७
दिव्यं विमानमारुह्य प्राप्य कैलासमुत्तमम् । अन्ते च शिवसायुज्यं गमिष्यति च भूपते ॥ १८
तदाप्रभृति राजाऽसौ शिवपुण्यं शिवप्रियम् । विधाय सद्गतिं प्राप शिवस्यैव प्रसादतः ॥ १९
शिवपुण्यं चकारायं यस्माद्भूमिपतिर्महान् । तत्प्रभावात्समागत्य चतुरङ्गबलैस्सह ॥ २०
शक्रो बलानि भूरीणि खड्गं रिपुबलापहम् । दत्वाऽस्य निर्ययौ स्वर्गं सहसा देवतैस्सह ॥ २१
पुनश्च राज्यं स्ववशे कृत्वा भूमिभृतांवरः । महताच प्रभावेन राज्यं कृत्वा शिवप्रियम् ॥ २२
शिवपुण्यानि सर्वाणि कृत्वान्ते मोक्षमाप्तवान् । यस्माच्छिवालयायासीद्दण्डो घोरस्य पापिनः ॥ २३
तेन पुण्येन महता सोऽपि प्राप शिवालयम् । एवं कुमार्यै स ऋषिः कथामेनामुवाचह ॥ २४
तामाह तपतां वर्यो वसिष्ठोऽपि ऋषिर्महान् । गुञ्जापुरे द्विजः कश्चिच्चित्ररथ्याह्वयो महान् ॥ २५

ததானீமாகதஸ்தத்ர கர்க: புண்யவதாம் வர: । தம் ப்ரணம்ய மஹீபாலஸ்ஸர்வம் தஸ்மை ந்யவேதயத் 15
ஸ து த்யாத்வா க்ஷணம் தஸ்ய புண்யமாஹ த்ரிகாலவித் ।
எதத்கரஸ்திதம் தண்டம் ஸமாதாய ப்ருதும் பவான் ।। 16
சிவாலயம் நிர்மிமாய தாருமத்யே விதாயதம் । தேன புண்யேன மஹதா பாபம் ஸர்வம் விதூய ஸ: ।। 17
திவ்யம் விமானமாருஹ்ய ப்ராப்ய கைலாஸ முத்தமம் । அந்தேச சிவஸாயுஜ்யம் கமிஷ்யதி ச பூபதே ।। 18
ததாப்ரப்ருதி ராஜாऽஸௌ சிவபுண்யம் சிவப்ரியம் । விதாய ஸத்கதிம் ப்ராப சிவஸ்யைவ ப்ரஸாதத: ।। 19
சிவபுண்யம் சகாராயம் யஸ்மாத் பூமிபதிர்மஹான் । தத்ப்ரபாவாத் ஸமாகத்ய சதுரங்கபலைஸ்ஸஹ ।। 20
சக்ரோ பலானி பூரீணி கட்கம் ரிபுபலாபஹம் ।
தத்வாऽஸ்ய நிர்யயௌ ஸ்வர்கம் ஸஹஸா தேவதைஸ்ஸஹ ।। 21
புனச்ச ராஜ்யம் ஸ்வவசே க்ருத்வா பூமிப்ருதாம் வர: । மஹதாச ப்ரபாவேன ராஜ்யம் க்ருத்வா சிவப்ரியம் 22
சிவபுண்யானி ஸர்வாணி க்ருத்வாऽந்தே மோக்ஷமாப்தவான் ।
யஸ்மாச்சிவாலயாயாஸீத்தண்டோ கோரஸ்ய பாபின: ।। 23
தேன புண்யேன மஹதா ஸோऽபிப்ராப சிவாலயம் ।
ஏவம் குமார்யை ஸ ருஷி: கதாமேனா முவாசஹ ।। 24
தாமாஹ தபதாம் வர்யோ வஸிஷ்டோऽபி ருஷிர்மஹான் ।
குஞ்ஜாபுரே த்விஜ: கச்சித் சித்ரரத்யாஹ்வயோ மஹான் ।। 25

கண்டு உயர பார்த்துக்கொண்டு இருக்கையில் (14) அப்பொழுது புண்ணியவான்களில் சிறந்தவரான கர்க்க முனிவர் அங்கு வந்தார். உடன் அரசன் அம்முனிவரை நமஸ்கரித்து எல்லா ஸங்கதிகளையும் அவருக்குத் தெரிவித்தான் (15) முக்காலமும் அறிந்த அம்முனிவர் சற்று நேரம் தியானம் செய்து அவனுடைய புண்ணியத்தை எடுத்துச் சொன்னார். ஓ அரசனே! நீ அத்திருடனுடைய கையிலிருந்த ஓர் பெரிய தண்டத்தை எடுத்து (16) அதை மரத்தோடு சேர்த்து சிவாலயம் கட்டினாய். அந்த சிறந்த புண்ணியத்தினால் அவன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு (17) திவ்விய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு உத்தமமான கைலாஸம் அடைந்து முடிவில் சிவஸாயுஜ்யம் அடையப் போகிறான் (18) எனச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு அரசன் அது முதற்கொண்டு ஸ்ரீ சிவனுக்கு ப்ரியமான சிவபுண்ணியத்தைச் செய்து சிவனுடைய அருளால் நற்கதியை அடைந்தான். (19) ஓ ராஜகுமாரி! மகிமை வாய்ந்த அரசன் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து வந்த மகிமையால் இந்திரன் சதுரங்க ஸைன்யங்களோடு அங்கு வந்து மிகுந்த ஸைன்யங்களையும் சத்துருக்களை நாசம் செய்யவல்ல ஓர் கத்தியையும் அவனுக்கு கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு தேவர்களுடன் கூட ஸ்வர்க லோகம் சென்றான். (21) பிறகு அரசர்களுக்குள் சிறந்தவரான மகாசுத்தன் என்ற அரசன் ராஜ்ஜியத்தைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு மிகவும் பிரபாவத்துடன் ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு ப்ரியமாய் இருக்கும்படி அரசு செய்து (22) ஸகலவித சிவ புண்ணியங்களையும் செய்து வந்து முடிவில் மோக்ஷம் அடைந்தான். ஓ பெண்ணே! மிகக் கொடியவனும், பாபியுமான திருடனுடைய தண்டமானது சிவாலயம் கட்டுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டபடியால் (23) அவனும்கூட அச்சிறந்த புண்ணியத்தினால் கைலாஸம் அடைந்தான். இவ்வாறு ஆங்கிரஸ முனிவர் அந்த ராஜகுமாரிக்கு இக் கதையைச் சொல்லி முடித்தார். (24) பிறகு தபஸ்விகளில் சிறந்தவரான வஸிஷ்ட முனிவர் அப்

तस्यासीद्विबुधोनाम तनयः पापकर्मकृत् । तं पुरा नृपतिः कोपाद् बहिश्चक्रे दुराशयम् ॥ २६
निर्गत्य स वनं प्राप्य पथिकान् पापचेतनः । सन्ताड्य सञ्जहारायं तेषां द्रव्याणि कन्यके ॥ २७
इत्थं चचार कतिचिद्दिनानि सुदुरात्मवान् । तं कदाचिन्महीपालः प्रेषयित्वा स्वकान् भटान् ॥ २८
बध्वाऽऽनीय गजस्याग्रे स्थापयामास वै रुषा । प्रेरितोऽपि गजस्तस्य न चिक्षेप शिरः क्षितौ ॥ २९
किन्तु प्रदक्षिणीकृत्य स्वस्कन्धे स्थापयच्च तम् । राजा तदेतदालोक्य विस्मयाकुलितान्तरः ॥ ३०
आरोपयद्गजश्श्रीमान् स्कन्धे पापिनमप्यमुम् । न जघान किमेतद्वा इति तस्थे तदोन्मुखः ॥ ३१
तमाह वीक्ष्य स गजः क्षितीशं विस्मयान्तरम् । बालोऽयं कल्पयामास भवनं परमेशितुः ॥ ३२
इष्टकाभिर्विनिर्माय सवयोभिश्च संयुतः । तेन पुण्येन महता महात्माऽयं दुरासदः ॥ ३३
न चैष शक्यते हन्तुं मयाऽपि ब्रह्मणापि वा । सर्वेषामपि पूज्योऽयं शिवपुण्यप्रभावतः ॥ ३४
गजस्यैवं वचः श्रुत्वा पुनराश्चर्यसंयुतः । मुमोच तं नृपश्रेष्ठो भक्त्या परमयायुतः ॥ ३५

தஸ்யாஸீத் விபுதோநாம தனய: பாபகர்மக்ருத் ।
தம் புரா ந்ருபதி: கோபாத் பஹிச்சக்ரே துராசயம் ॥ 26
நிர்கத்ய ஸ வனம் ப்ராப்ய பதிகான் பாபசேதன: ।
ஸந்தாட்ய ஸஞ்ஜஹாராயம் தேஷாம் த்ரவ்யாணி கன்யகே ॥ 27
இத்தம் சசார கதிசித்திநானி ஸுதுராத்மவான் । தம் கதாசின்மஹீபால: ப்ரேஷயித்வா ஸ்வகான் படான்
பத்வாऽऽனிய கஜஸ்யாக்ரே ஸ்தாபயாமாஸ வை ருஷா ।
ப்ரேரிதோऽபி கஜஸ்தஸ்ய ந சிக்ஷேப சிர:க்ஷிதௌ ॥ 29
கிந்து ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய ஸ்வஸ்கந்தே ஸ்தாபயச்ச தம் ।
ராஜா ததேததாலோக்ய விஸ்மயாகுலிதாந்தர: ॥ 30
ஆரோபயத் கஜச்ஸ்ரீமான் ஸ்கந்தே பாபினமப்யமும் ।
ந ஜகான கிமேதத்வா இதி தஸ்தே ததோன்முக: ॥ 31
தமாஹ வீக்ஷ்ய ஸ கஜ: க்ஷிதீசம் விஸ்மயாந்தரம் । பாலோऽயம் கல்பயாமாஸ பவனம் பரமேசிது: ॥ 32
இஷ்டகாபிர்விநிர்மாய ஸவயோபிச்ச ஸம்யுத: । தேன புண்யேன மஹதா மஹாத்மாऽயம் துராஸத: 33
ந சைஷ சக்யதே ஹந்தும் மயாऽபி ப்ரம்ஹணாபி வா ।
ஸர்வேஷாமபி பூஜ்யோऽயம் சிவபுண்யப்ரபாவத: ॥ 34
கஜஸ்யைவம் வச: ச்ருத்வா புனராச்சர்யஸம்யுத: ।
முமோச தம் ந்ருபச்ரேஷ்டோ பக்த்யா பரமயாயுத: ॥ 35

பெண்ணைப் பார்த்துச் சொன்னார் : ஓ ராஜகுமாரி! குஞ்சாபுரம் என்ற பட்டிணத்தில் ‘சித்திரரத்தியன்’ என்ற மகிமை வாய்ந்த ஓர் பிராம்மணன் இருந்தான். (25) அவனுக்குப் பாப கர்மாக்களைச் செய்கின்ற விபுதன் என்ற ஒரு பிள்ளை இருந்தான். கெட்ட எண்ணமுள்ள அவனை அரசன் கோபத்தினால் ஊரை விட்டுத் துரத்திவிட்டான். (26) ஓ பெண்ணே! கெட்ட எண்ணமுள்ள அவன் நகரத்தை விட்டு வெளிப்பட்டு காட்டிற்குப் போய், அங்கு வழிப்போக்கர்களை அடித்து, அவர்களுடைய பொருள்களை அபஹரித்து வந்தான். (27) துராத்மாவான அவன் சில நாட்கள் இவ்விதமாகச் செய்து வருகையில் ஒரு நாள் அரசன் சில ஸேவகர்களை அனுப்பி அவனை (28) கட்டிக்கொண்டு வந்து கோபத்தோடு அவனை யானையின் முன் நிறுத்தச் செய்தான். அந்த யானை தூண்டப்பட்ட போதிலும் அவனுடைய தலையை பூமியில் இடறித் தள்ளவில்லை. (29) ஆனால் அவனை பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்து தன் கழுத்தில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டது. அதைப் பார்த்து அரசன் ஆச்சர்யமடைந்த மனமுடையவனானான். (30) லக்ஷ்மீ விலாஸம் பொருந்திய அந்த யானை அப்படிப்பட்ட பாபியைக்கூட கொல்லாமல் கழுத்தில் ஏற்றிவைத்துக் கொள்ளுகின்றதே ; இது என்ன ஆச்சர்யம்! என்று நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். (31) அந்த யானையானது ஆச்சர்யமுற்ற மனமுடைய அரசனைப் பார்த்துக் கூறியது : ‘‘ஓ அரசனே! இவன் குழந்தையாக இருக்கையில் தோழர்களோடு கூடியவனாக கற்களால் பரமேச்வரனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டி விளையாடினான். அப்படிப்பட்ட சிறந்த புண்ணியத்தினால் இந்த மஹாத்மாவானவன் எவராலும் நெருங்க முடியாதவனாக இருக்கின்றான். (32, 33) ஆகையால் அவனைக் கொல்ல என்னாலும் முடியாது. பிரம்மாவினாலும் கூட முடியாது. சிவ புண்ணியத்தின் மஹிமையால் இவன் எல்லோருக்கும் பூஜிக்கத் தக்கவனாகிறான்.’’ (34) யானையின் இவ்வாறான வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த சிறந்த அரசன் மறுபடியும்

स तु देशान्तरं गत्वा सञ्चरन् बहुकालतः । समाययौ पुनरिमं देशं मार्गवशात्किल ॥ ३६
तं वीक्ष्य स नृपश्रेष्ठस्सन्तोषेण समन्वितः । दत्वा बहुधनं तस्मै- शिवपुण्यस्य वैभवात् ॥ ३७
प्रेषयामास मतिमान् स्वेच्छया कन्यके नृपः । तदाप्रभृति मुक्त्वाऽयं स्तेयं सर्वजुगुप्सितम् ॥ ३८
भुक्त्वा यथेच्छया भोगानन्ते दिव्यं विमानकम् । आरुह्य परया प्रीत्या शिवलोकं जगाम हि ॥ ३९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

शिवालय धर्ममहिमा ॥

वीक्ष्य तां काश्यपो प्राह कथां पापप्रणाशिनीम् । वेदारण्याख्यनगरे राजा भोगाङ्गनामकः ॥ १
स ममार महापापी कालेन परहिंसकः । निन्युस्तं कालपाशेन बध्वा दूता यमस्य वै ॥ २

ஸ து தேசாந்தரம் கத்வா ஸஞ்சரன் பஹு³காலத: । ஸமாயயௌ புனரிமம் தேசம் மார்கவசாத்கில ॥ 36
தம் வீக்ஷ்ய ஸ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ்ஸந்தோஷேண ஸமன்வித: ।
தத்வா பஹு³தனம் தஸ்மை சிவபுண்யஸ்ய வைபவாத் ॥ 37
ப்ரேஷயாமாஸ மதிமான் ஸ்வேச்சயா கன்யகே ந்ருப: ।
ததா ப்ரப்ருதி முக்த்வாऽயம் ஸ்தேயம் ஸர்வஜு³குப்ஸிதம் ॥ 38
புக்த்வா யதேச்சயா போகானந்தே திவ்யம் விமானகம் ।
ஆருஹ்ய பரயா ப்ரீத்யா சிவலோகம் ஜகாம ஹி ॥ 39

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே த்விசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்ரிசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

சிவாலய தர்மத்தின் மஹிமை

வீக்ஷ்ய தாம் காச்யபோ ப்ராஹ கதாம் பாபப்ரணாசினீம் ।
வேதாரண்யாக்யநகரே ராஜா போகாங்கநாமக: ॥ 1
ஸ மமார மஹாபாபீ காலேன பரஹிம்ஸக: । நின்யுஸ்தம் காலபாசேன பத்வா தூதா யமஸ்ய வை ॥ 2

ஆச்சரியம் அடைந்தவனாகி, மிகுந்த பக்தியோடு அவனை விடுவித்தான். (35) பிறகு அவன் வேறு தேசம் சென்று அங்கு வெகுகாலம் ஸஞ்சரித்து வரும் வழியில் மறுபடியும் இந்த தேசத்திற்கு வந்தான். (36) அரசன் அவனைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தவனாகி, சிவ புண்ணியத்தின் மகிமையால் அவனுக்கு அளவற்ற பணத்தைக் கொடுத்து (37) ஓ பெண்ணே! புத்திமானான அந்த அரசன் அவனை இஷ்டப்படி அனுப்பினான். அதுமுதல் அவன் எல்லோராலும் வெறுக்கப்படும் திருட்டுத் தொழிலை விட்டுவிட்டு (38) விருப்பப்படி போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் திவ்யமான விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சிவலோகம் அடைந்தான்'' என்று வஸிஷ்ட முனிவர் சொல்லி முடித்தார். (39)

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அந்த ராஜகுமாரியைப் பார்த்து காச்யப முனிவர் பாபத்தைப் போக்கவல்ல ஓர் கதையைச் சொன்னார்:—'வேதாரண்ணியம்' என்ற நகரத்தில் பிறரை ஹிம்ஸிப்பவனாக இருந்துவந்த 'போகாங்கன்' என்ற பெயருள்ள மஹா பாபியான அரசன் காலக்ரமத்தில் இறந்துபோனான். யமதூதர்கள் அவனை

निपात्य नरके घोरे ताडयामासुरुत्क्रुधा । तं पापं नरके घोरे बाध्यमानं शिवाज्ञया ॥ ३
शिवदूतास्समागत्य विमानमतिसुन्दरम् । आरोप्य सहसा निन्युश्शिवस्य परमं पदम् ॥ ४
ततश्शिवगणान् दूता यमस्य त्वरयान्विताः । समभ्येत्यास्य पुण्यानि पप्रच्छुर्भयकंपिताः ॥ ५
शिवगणाः — कनकाख्योऽस्य तनयस्सिकताभिर्महेश्वरम् । निर्माय क्रीडयामास बालत्वाद्यमदूतकाः ॥ ६
तेन पुण्यप्रभावेन पिता तस्यायमीदृशः । उत्तीर्य नरकाद्घोराच्छिवलोकमवाप हि ॥ ७
इति तेषां वचः श्रुत्वा यमदूता भयान्विताः । प्रापुर्निवृत्य स्वपदं तथेति कृतनिश्चयाः ॥ ८
अजानतापि पुत्रेण शिवपुण्यमघौघहम् । कुर्वता मोचितश्शीघ्रं नरकादतिघोरतः ॥ ९
शिवपुण्यस्य माहात्म्यं ज्ञात्वा ये तु चरन्ति वै । तत्पितॄणां गतिं कोवा तत्त्वतो वेत्ति मानवः ॥ १०
एवमुक्त्वा ऋषिवरे स्थिते तूष्णीं तदा पुनः । जमदग्निरपि प्राह कथां पापप्रणाशिनीम् ॥ ११
अस्ति चन्द्रपुरे कश्चिद्विशुद्धाख्यो महामतिः । मन्त्री तस्याभवन्पुत्रास्त्रयोऽतिबलशालिनः ॥ १२
तत्र पुत्रावुभौ पापौ दुराचारानुवर्तिनौ । दुराचाराह्वयः कश्चिद्दुर्गुणाख्यः परः स्मृतः ॥ १३

நிபாத்ய நரகே கோரே தாடயாமாஸுருத்க்ருதா। தம் பாபம் நரகே கோரே பாத்யமானம் சிவாக்ஞயா !! 3
சிவதூதாஸ்ஸமாகத்ய விமானமதிஸுந்தரம்। ஆரோப்ய ஸஹஸா நின்யுச்சிவஸ்ய பரமம் பதம் !! 4
ததச்சிவகணான் தூதா யமஸ்ய த்வரயான்விதா:। ஸமப்யேத்யாஸ்ய புண்யானி பப்ரச்சுர்பயகம்பிதா: !! 5
சிவகணா: — கனகாக்யோऽஸ்ய தனயஸ்ஸிகதாபிர்மஹேச்வரம் ।
நிர்மாய க்ரீடயாமாஸ பாலத்வாத் யமதூதகா: !! 6
தேன புண்யப்ரபாவேன பிதா தஸ்யாயமீத்ருச:। உத்தீர்ய நரகாத்கோராத் சிவலோகமவாப ஹி !! 7
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா யமதூதா பயான்விதா:। ப்ராபுர்நிர்வ்ருத்ய ஸ்வபதம் ததேதி க்ருதநிச்சயா: 8
அஜானதாபி புத்ரேண சிவபுண்யமகௌகஹம்। குர்வதா மோசிதச்சீக்ரம் நரகாததிகோரத: !! 9
சிவபுண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் க்ஞாத்வா யே து சரந்திவை ।
தத்பித்ருணாம் கதிம் கோவா தத்வதோ வேத்தி மானவ: !! 10
ஏவமுக்த்வா ருஷிவரே ஸ்திதே தூஷ்ணீம் ததா புன:। ஜமதக்னிரபி ப்ராஹ கதாம் பாபப்ரணாசினீம் !! 11
அஸ்தி சந்த்ரபுரே கச்சித் விசுத்தாக்யோ மஹாமதி: ।
மந்த்ரீ தஸ்யாபவன் புத்ராஸ்த்ரயோऽதிபலசாலின: !! 12
தத்ர புத்ராவுபௌ பாபௌ துராசாராநுவர்தினௌ ।
துராசாராஹ்வய: கச்சித் துர்குணாக்ய: பர: ஸ்ம்ருத: !! 13

கால பாசத்தினுல் கட்டிக்கொண்டு போய் (2) அவனைக் கொடிய நரகத்தில் வீழ்த்தி மிகுந்த கோபத்தோடு அடித்தார்கள். கோரமான நரகத்தில் கஷ்டப்படுத்தப்படுகின்ற அந்த பாதகனை, சிவனுடைய கட்டளைப்படி (3) சிவ தூதர்கள் அங்கு வந்து அழகிய விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு சீக்கிரமாக பரம சிவனுடைய சிறந்த இருப்பிடமான கைலாஸத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்தார்கள். (4) பிறகு யமதூதர்கள் வேகமாக சிவகணங்களை நெருங்கி மிகுந்த பயத்தினுல் நடுங்கியவர்களாகி அவனுடைய புண்ணியங்களைப் பற்றிக் கேட்டார்கள். (5) சிவகணங்கள் கூறினுர்கள் :— ஓ எமதூதர்களே ! இவனுடைய பிள்ளையான கனகன் என்பவன் சிறுபிள்ளைத் தன்மையில் மணலால் சிவலிங்கத்தைச் செய்து விளையாடினுன். (6) அப்புண்ணியத்தின் மஹிமையால் அவனுக்குத் தந்தையாகிய இப்படிப்பட்ட இவனும் கொடிய நரகத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு சிவலோகமடைந்தான் என்றுர்கள். (7) இவ்வாறுன அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, யம தூதர்கள் பயமடைந்தவர்களாகி அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு திரும்பி தன் இருப்பிடம் சென்றுர்கள். ஓ பெண்ணே ! எல்லா பாபக் கூட்டங்களையும் நாசம் செய்யக்கூடிய சிவ புண்ணியமானது, பிள்ளையினுல் அறியாமல் செய்யப்பட்டபோதிலும், அவன் தந்தையானவன் மஹா கோரமான நரகத்திலிருந்து சீக்கிரம் மீண்டிருக்கையில் (9) சிவபுண்ணியத்தின் சிறப்பை அறிந்து எந்தப் பிள்ளைகள் செய்கின்றுர்களோ, அவர்களுடைய பித்ருக்களுடைய நற்கதியை எந்த மனிதன்தான் உண்மையாக அறிவான் ? (10) இவ்வாறுக ரிஷிச்ரேஷ்டரான காச்யப முனிவர் சொல்லிவிட்டு அமைதியாக இருந்தவுடன், அப்பொழுது ஜமதக்னி முனிவரும், பாபத்தைப் போக்கவல்ல கதையைச் சொன்னுர் :— (11) ஓ பெண்ணே ! சந்திரபுரம் என்ற பட்டணத்தில் விசுத்தன் என்ற மஹா புத்திசாலியான ஓர் மந்திரி இருந்தான். அவனுக்கு மிகுந்த பலவான்களான மூன்று புத்திரர்கள் இருந்தார்கள். (12) அவர்களில் துராசாரன் என்ற பெயருள்ளவனும், துர்குணன் என்ற பெயருள்ளவனும்

विधाय स्वस्य भवनाद् बहिर्भवनमेककम् । स्थापयामास मतिमान्मन्त्री तौ तनयौ मुदा ॥ १४
तौ खिन्नमानसौ कालात् मुक्त्वैतत्पुरमुज्ज्वलम् । चौर्याय प्रस्थितौ तत्र ग्राममार्गे यदृच्छया ॥ १५
तदा मध्यन्दिने चण्डरश्मितप्तावुभावपि । समायान्तं द्विजं कञ्चिद्धृतबद्धान्नमीक्ष्य, तौ ॥ १६
ताडयित्वा करेणैव गृहीत्वा तस्य दूरतः । शोधयामासतुस्तप्तौ पाथेयभ्रान्तिदूषितौ ॥ १७
दृष्ट्वात्र चूर्णदृषदमपूपञ्च मनोहरम् । क्षेपयामासतुश्चूर्णं भक्षयित्वा तदापरम् ॥ १८
बध्वा तं ब्राह्मणं वृक्षे ययतुः स्वेच्छयाच तौ । ततः कालेन दृष्ट्वैतौ चोरमार्गरतौ नृपः ॥ १९
शिरश्चिच्छेद कोपेन सहसा मतिमान् नृपः । ततो दूतास्समभ्येत्य यमस्यातिभयङ्कराः ॥ २०
निकटं प्रापयामासुर्बध्वैनं स्वप्रभोस्तदा । पुण्यं विचारयामास चित्रगुप्तं समीक्ष्य सः ॥ २१
तयोर्धर्मं समीक्ष्याह चित्रगुप्तोऽपि धर्मवान् । नास्ति पुण्यं प्रभो किञ्चिदनयोः पापकर्मिणोः ॥ २२
प्रक्षिप्तं चूर्णमेताभ्यां यद्वने पुण्यगौरवात् । तत्तत्र विश्वनाथेशमन्दिरायाभवत्किल ॥ २३

விதாய ஸ்வஸ்ய பவநாத் பஹிர்பவனமேககம் । ஸ்தாபயாமாஸ மதிமான் மந்த்ரீ தௌ தனயௌ முதா 14
தௌ கின்னமானஸௌ காலாத் முக்த்வைதத்புரமுஜ்வலம் ।
சௌர்யாய ப்ரஸ்திதௌ தத்ர க்ராமமார்கே யத்ருச்சயா ॥ 15
ததா மத்யந்திநே சண்டரச்மிதப்தாவுபாவபி ।
ஸமாயாந்தம் த்விஜம் கஞ்சித்ருதபத்தான்னமீக்ஷ்ய தௌ ॥ 16
தாடயித்வா கரேணைவ க்ருஹீத்வா தஸ்ய தூரத: ।
சோதயாமாஸதுஸ்தப்தௌ பாதேயப்ராந்திதூஷிதௌ ॥ 17
த்ருஷ்ட்வாத்ர சூர்ணத்ருஷதமபூபஞ்ச மனோஹரம் ।
க்ஷேபயாமாஸதுச்சூர்ணம் பக்ஷயித்வா ததாபரம் ॥ 18
பத்வா தம் ப்ராம்ஹணம் வ்ருக்ஷே யயது: ஸ்வேச்சயாசதௌ ।
தத: காலேன த்ருஷ்ட்வைதௌ சோரமார்கரதௌ ந்ருப: ॥ 19
சிரச்சிச்சேத கோபேன ஸஹஸா மதிமான் ந்ருப:। ததோ தூதாஸ்ஸமப்யேத்ய யமஸ்யாதிபயங்கரா: 20
நிகடம் ப்ராபயாமாஸுர்பத்வைனம் ஸ்வப்ரபோஸ்ததா। புண்யம் விசாரயாமாஸ சித்ரகுப்தம் ஸமீக்ஷ்ய ஸ:
தயோர்தர்மம் ஸமீக்ஷ்யாஹ சித்ரகுப்தோऽபி தர்மவான் ।
நாஸ்தி புண்யம் ப்ரபோ கிஞ்சிதனயோ: பாபகர்மிணோ: ॥ 22
ப்ரக்ஷிப்தம் சூர்ணமேதாப்யாம் யத்வனே புண்யகௌரவாத் ।
தத்தத்ர விச்வநாதேசமந்திராயாபவத் கில ॥ 23

கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்களாயும், பாபிகளாயும் இருந்தார்கள். (13) ஆகையால் புத்திசாலியான மந்திரியானவன் ஸந்தோஷத்தோடு தன் வீட்டிற்கு வெளியில் ஓர் வீடு கட்டி, அதில் அவர்களை இருக்கச் செய்தான். (14) அதனால் அவர்கள் வருத்தமடைந்த மனமுடையவர்களாகி, சில நாட்களுக்குப் பின் அழகிய அப்பட்டிணத்தை விட்டு, தங்களிஷ்டப்படி வழியிலுள்ள கிராமங்களில் திருடச் சென்றார்கள். (15) அப்பொழுது அவ்விருவர்களும் நடுப் பகலில் வெய்யலால் தஹிக்கப்பட்டவர்களாகி, அங்கு வந்த கட்டுச் சோறு வைத்திருந்த ஓர் பிராம்மணனைப் பார்த்து (16) அவனைக் கையினாலேயே ஓர் அறை விட்டு, அதைப் பிடுங்கி தூரத்தில் கொண்டுபோய் மிகுந்த தாபம் அடைந்திருந்த அவர்கள் கட்டுச்சோறு என்ற பிரமையால் அந்த மூட்டையைச் சோதித்தார்கள். (17) அதில் ஓர் சுண்ணாம்புக்கல்லும், ஓர் அழகிய அப்பமும் இருப்பதைக் கண்டு, சுண்ணாம்புக்கல்லை எறிந்துவிட்டு, அப்பத்தைத் தின்றார்கள். (18) பிறகு அந்த பிராம்மணனை ஓர் மரத்தில் கட்டிப் போட்டுவிட்டு தன்னிஷ்டப்படி சென்றார்கள். சிலகாலம் சென்ற பிறகு புத்திசாலியான அரசன், அவர்கள் திருட்டு வழியில் முயன்றிருப்பதைக் கண்டு, கோபத்தோடு அவர்களின் தலையைத் துண்டித்தான். பிறகு மஹா பயங்கரர்களான யமதூதர்கள் வந்து (20) அவர்களைக் கட்டி தங்கள் யஜமானன் ஸமீபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது யமன் சித்ரகுப்தனைப் பார்த்து அவர்களுடைய புண்யத்தைப்பற்றி விசாரித்தான். (21) தர்மிஷ்டனான சித்ரகுப்தன் அவர்களுடைய புண்யத்தை நன்கு ஆராய்ந்து சொன்னான்: "ஓ ஸ்வாமி! இந்த பாபிகளுக்குக் கொஞ்சமேனும் புண்யமில்லை. (22) ஆனால் அவர்களால் காட்டில் எறியப்பட்ட சுண்ணாம்புக்கல்லானது ஏதோ புண்யவசத்தால் அங்குள்ள விச்வநாதஸ்வாமியின் ஆலயத்திற்காக உபயோகப்படுத்தலாயிற்று(23)

तेन पुण्येन महता त्यक्तपापाविमौ प्रभो । चित्रगुप्ते वदत्येवं तदानीं शङ्कराज्ञया ॥ २४
दूतास्समागतास्तत्र शिवस्य परमात्मनः । काञ्चनेन विमानेन शतस्तंभावृतेन च ॥ २५
तान् दृष्ट्वा धर्मराजोऽपि प्रणनाम भयान्वितः । अज्ञानेन कृतं सर्वं सोढुमर्हथ भोगणाः ॥ २६
न जानन्त्येतयोः पुण्यं मदीया दूतका इमे । इत्युक्त्वा दण्डवद्भूयः प्रणनाम पुनः पुनः ॥ २७
ततो यमस्य मन्तुं ते सोढ्वा तौ मन्त्रिपुत्रकौ । दिव्यं विमानमारोप्य शिवस्यानयदन्तिकम् ॥ २८
तत्र तौ परया प्रीत्या तस्थतुश्शंभुसन्निधौ । शिवपुण्यस्य माहात्म्यं शंभुर्वेत्ति नचापरः ॥ २९
आह पुण्यां कथां पश्चाद्विश्वामित्रोऽपि तापसः । पुराऽहं हेमकूटाद्रौ समासीनं जगद्गुरुम् ॥ ३०
धातारं सर्वलोकस्य प्रस्थितोऽस्मिच सेवितुम् । नमस्कृत्वा विधातारमृषिभिस्सार्धमास्थितः ॥ ३१
तदानीमागतस्तत्र सदाबिन्दुर्गणेश्वरः । परीवृतो गणैः कैश्चित्परमात्मपरायणः ॥ ३२
तं दृष्ट्वा सहसोत्थाय बद्धाञ्जलिकरो विधिः । तस्थे भक्त्या समायुक्तो देवर्षीणां गणैस्सह ॥ ३३

தேன புண்யேன மஹதா த்யக்தபாபாவிமௌ ப்ரபோ !
சித்ரகுப்தே வதத்யேவம் ததானீம் சங்கராக்ஞயா || 24
தூதாஸ்ஸமாகதாஸ்தத்ர சிவஸ்ய பரமாத்மன: | காஞ்சனேன விமானேன சதஸ்தம்பாவ்ருதேன ச || 25
தான் த்ருஷ்ட்வா தர்மராஜோऽபி ப்ரணநாம பயான்வித: |
அக்ஞானேன க்ருதம் ஸர்வம் ஸோடுமர்ஹத போகணா: || 26
ந ஜானந்த்யேதயோ: புண்யம் மதீயா தூதகா இமே |
இத்யுக்த்வா தண்டவத்பூய: ப்ரணநாம புன: புன: || 27
ததோ யமஸ்ய மந்தும் தே ஸோட்வா தௌ மந்த்ரிபுத்ரகௌ |
திவ்யம் விமானமாரோப்ய சிவஸ்யானயதந்திகம் || 28
தத்ர தௌ பரயா ப்ரீத்யா தஸ்ததுச்சம்புஸன்னிதௌ |
சிவபுண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் சம்புர்வேத்தி நசாபர: || 29
ஆஹ புண்யாம் கதாம் பச்சாத் விச்வாமித்ரோऽபி தாபஸ: |
புராऽஹம் ஹேமகூடாத்ரௌ ஸமாஸீனம் ஜகத்குரும் || 30
தாதாரம் ஸர்வலோகஸ்ய ப்ரஸ்திதோऽஸ்மிச ஸேவிதும் |
நமஸ்க்ருத்வா விதாதாரம் ருஷிபிஸ்ஸார்தமாஸ்தித: || 31
ததானீமாகதஸ்தத்ர ஸதாபிந்துர் கணேச்வர: | பரீவ்ருதோ கணை:கைச்சித்பரமாத்ம பராயண: || 32
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸோத்தாய பத்தாஞ்ஜலிகரோ விதி: |
தஸ்தே பக்த்யா ஸமாயுக்தோ தேவர்ஷீணாம் கணைஸ்ஸஹ || 33

ஓ பிரபுவே! அந்த சிறந்த புண்யத்தின் மஹிமையால் இவர்கள் பாபத்திலிருந்து விடுபட்டார்கள் என்று சித்ரகுப்தன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அப்பொழுது சிவனின் கட்டளைப்படி (24) பரமாத்மாவான ஸ்ரீ பரமேச்வரருடைய தூதர்கள் நூறு தூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்க மயமான விமானத்தில் அங்கு வந்தார்கள். (25) அப்பொழுது தர்மராஜனும் அவர்களைப் பார்த்து பயமடைந்தவனாகி நமஸ்கரித்தான். ஓ சிவகணங்களே! அறியாமையால் செய்யப்பட்ட எனது பிழைகளையெல்லாம் நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.' எனது தூதர்கள் இவர்களுடைய புண்யத்தை அறியவில்லை என்று கூறி, தர்மராஜன் பின்னும் அடிக்கடி ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். (26-27) பிறகு சிவகணங்கள் யமனுடைய குற்றத்தை மன்னித்து, அந்த மந்திரி குமாரர்களை திவ்ய விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய ஸமீபத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். (28) அங்கு அவ்விருவர்களும் ஸ்ரீ பரமேச்வரருடைய ஸன்னிதியில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இருந்துவந்தார்கள். ஓ பெண்ணே! சிவபுண்யத்தின் மஹிமையை ஸ்ரீ பரமேச்வரர்தான் அறிவார். வேறு யாரும் அறியமாட்டார். (29) இவ்வாறு ஜமதக்னி மஹரிஷியானவர் சொல்லி முடித்தார். பிறகு விச்வாமித்ர முனிவர் ஓர் புண்ய கதையைச் சொன்னார். ஓ ராஜகுமாரி! முன்பு நான், ஹேமகூட மலையில் வீற்றிருந்தவரும், எல்லா உலகங்களுக்கும் குருவும் (30) எல்லா உலகங்களையும் படைத்தவருமான ப்ரும்மதேவரை ஸேவிப்பதற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்று, அவரை நமஸ்கரித்து, மற்ற முனிவர்களோடு உட்கார்ந்திருந்தேன். (31) அப்பொழுது அங்கு கணாதிபரான ஸதாபிந்து என்பவர் சில சிவகணங்களால் சூழப்பட்டவராகி, ஸ்ரீ பரமாத்மாவை தியானம் செய்து கொண்டு வந்தார். (32) அப்பொழுது ப்ரும்மதேவன் சீக்கிரம் எழுந்து ஸகல தேவ ரிஷி கணங்களோடு

अगणय्यैनमापायं मेरुं शम्भोर्वरालयम् । अतिष्ठदासने पश्चाद्वयमप्यास्थितास्ततः ॥ ३४
ततोऽहं वीक्ष्य धातारमपृच्छं कोऽयमीदृशः । उत्थितं त्वां गणयति नैव वीक्ष्यापि गर्वितः ॥ ३५
ब्रह्मा — सोऽयं सामन्तनगरे सदाबिन्द्वाह्वयो महान् । कृषीवलो दरिद्रश्च सर्वदा खिन्नमानसः ॥ ३६
विक्रेतुं निर्ययौ स्वस्य महिषं कृपणो यतः । जगृहे कोऽपि महिषं नैव तस्य कुमारिके ॥ ३७
स तु दुःखेन महता बध्वा तं महिषं पुनः । निवृत्याभ्याययौ तत्र वृश्चिकः कश्चनाव्यघत् (कश्चनव्यधात्) ३८
ममारायं व्यतीतेषु दिनेषु त्रिषु कन्यके । रात्रौ नियामकाभावान्महिषस्तस्य सत्ववान् ॥ ३९
रज्जुमुच्छिद्य सहसा निर्ययौ तद्गृहाद्बहिः । चक्रेश्वराह्वयेशस्य महिषैश्चक्रकर्षकैः ॥ ४०
न्यवसत्पूर्वरात्रिं तामतस्तान्महिषान्पुनः । योजयित्वातु चक्रेण दृषदाकर्षणाय च ॥ ४१
मनुजाः प्रेरयामासुर्महिषैस्साकमप्यमुम् । दूरं गत्वा ततोऽश्मानमवरोप्यतु यंत्रके ॥ ४२
निवृत्य प्रेरयामासुर्महिषानीशसन्निधौ । ततो विज्ञाय महिषं परकीयमिमं नराः ॥ ४३

அகணய்யைனமாபாயம் மேரும் சம்போர்வராலயம் |
அதிஷ்டதாஸனே பச்சாத்வயமப்யாஸ்திதாஸ்தத: || 34
ததோऽஹம் வீக்ஷ்ய தாதாரமப்ருச்சம் கோऽயமீத்ருச: |
உத்திதம் த்வாம் கணயதி நைவ வீக்ஷ்யாபி கர்வித: || 35
ப்ரும்ஹா — ஸோऽயம் ஸாமந்த நகரே ஸதாபிந்த்வாஹ்வயோ மஹான் |
க்ருஷீவலோ தரித்ரச்ச ஸர்வதா கின்னமானஸ: || 36
விக்ரேதும் நிர்யயௌ ஸ்வஸ்ய மஹிஷம் க்ருபணோயத: |
ஜக்ருஹே கோऽபி மஹிஷம் நைவ தஸ்ய குமாரிகே || 37
ஸ து து:கேன மஹதா பத்வா தம் மஹிஷம் புன: |
நிவ்ருத்யாப்யாயயௌ தத்ர வ்ருச்சிக: கச்சநாவ்யதத் (கச்சநவ்யதாத்)
மமாராயம் வ்யதீதேஷு திநேஷு த்ரிஷு கன்யகே |
ராத்ரௌ நியாமகாபாவான் மஹிஷஸ்தஸ்ய ஸத்வவான் || 39
ரஜ்ஜுமுச்சித்ய ஸஹஸா நிர்யயௌ தத்க்ருஹாத்பஹி: |
சக்ரேச்வராஹ்வயேசஸ்ய மஹிஷைச்சக்ரகர்ஷகை: || 40
ந்யவஸத்பூர்வராத்ரிம் தாமதஸ்தான் மஹிஷான் புன: |
யோஜயித்வாது சக்ரேண த்ருஷதாகர்ஷணாய ச || 41
மனுஜா: ப்ரேரயாமாஸுர் மஹிஷைஸ்ஸாகமப்யமும் |
தூரம் கத்வா ததோऽச்மானமவரோப்யது யந்த்ரகே || 42
நிவ்ருத்ய ப்ரேரயாமாஸுர் மஹிஷானீச ஸன்னிதௌ | ததோ விக்ஞாய மஹிஷம் பரகீயமிமம் நரா: || 43

கூட கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு மிகுந்த பக்தியுடன் நின்றார். (33) அந்த கணாதிபன் அவரை சிறிதேனும் பொருட்படுத்தாமல் ஸ்ரீ சம்புவின் சிறந்த ஆலயமாகிய மேருமலைக்குச் சென்றுவிட்டார். பிறகு நாங்கள் எல்லோரும் உட்கார்ந்துகொண்டோம். (34) மேலும் நான் ப்ரும்மாவைப் பார்த்து, ஓ ஸ்வாமி! எழுந்து நிற்கின்ற தங்களை அவர் பார்த்ததும், மிகுந்த கர்வத்தோடு பொருட்படுத்தவில்லையே, இப்படிப்பட்டவர் யார் என்று கேட்டேன். (35) ஓ விச்வாமித்ர முனிவரே! மஹிமை வாய்ந்த இந்த ஸதாபிந்து என்பவர் ஸாமந்தம் என்ற பட்டிணத்தில் மிக தரித்திரனாகவும், எப்பொழுதும் துக்கமுற்ற மனமுள்ளவனாகவும், பயிர் தொழில் செய்கின்றவனாயும் இருந்தான். (36) ஓ பெண்ணே! அவன் ஒருநாள் தனது எருமையை விற்பதற்காக வெளியிற் சென்றபொழுது அவன் மிக்க க்ருபணனானதால் அதை ஒருவரும் வாங்கவில்லை. (37) பிறகு அவன் மிகுந்த துக்கத்துடன் திரும்பி அந்த எருமையை ஓட்டிக்கொண்டு வருகையில் அவனை ஓர் தேள் கொட்டியது. (38) மூன்று தினங்கள் சென்றதும் அவன் இறந்தான். ஓ பெண்ணே! பிறகு மிகக் கொழுத்த அவனுடைய எருமையானது அடக்குவார் இல்லாததால் அன்றிரவில் (39) தாம்பை (கயிற்றை) அறுத்துக்கொண்டு அவனது வீட்டிற்கு வெளியில் சென்று, ஸ்ரீ சக்ரேச்வரர் ஸ்வாமியின் வண்டியை இழுக்கின்ற எருமைக்கடாக்களுடன் (40) முதல் நாள் இரவில் படுத்திருந்தது. பிறகு கோவிலைச்சேர்ந்த மனிதர்கள் கற்களைக் கொண்டுவருவதற்காக அந்த எருமையோடு இதையும் வண்டியில் பூட்டி வெகு தூரம் ஓட்டிச் சென்று கற்களை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு (41-42) அந்த எருமைகளைத் திருப்பி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு ஓட்டி வந்தார்கள். பிறகு

चक्रयन्त्राद्विमुक्त्वैनं दूरमद्रावयन् खलु । अज्ञात्वाप्यस्य महिषं चक्रे यन्त्रे नरा यतः ॥ ४४
आपत्याश्मानमानिन्युश्शम्भोर्देवालयं प्रति । तेन पुण्यप्रभावेन पापीयानप्ययं मृषे ॥ ४५
विधूत किल्बिषोऽस्माकं वन्द्यः पूज्यश्च सर्वदा । न मे पूज्योऽयमेकस्य महात्मा शिवपुण्यवान् ॥ ४६
किंतु विष्णोरपीशानकृपया पूज्य एव सः । इत्युक्तवान्विधाता मां वीक्ष्य पुण्यं महेशितुः ॥ ४७
न शक्यते मया वक्तुं शंभोः पुण्यमनुत्तमम् । इत्युवाच ऋषिश्रेष्ठः कन्यकां वीक्ष्य तां द्विजाः ॥ ४८
तथैव तां भरद्वाजः कथामाह परां स्वयम् । पुरा कश्चनगोपालो दृषदं लिङ्गरूपिणम् ॥ ४९
विभाव्य शिवलिङ्गं तं क्रीडयामास बाल्यतः । पुष्पाणि सर्वाण्याहृत्य पूजयत्यनिशं मुदा ॥ ५०
चन्दनं परिकल्प्यैव पंकं सर्वमनोहरम् । फलानि मृत्तिकां सर्वामुपहारं करोत्यलम् ॥ ५१
एवं क्रीडयतस्तस्य भक्तिश्रद्धे महेश्वरः । समीक्ष्य परया प्रीत्या कृपासंयुक्तमानसः ॥ ५२
कुबेरस्य धनं भूरि तस्मै प्रादान्महेश्वरः । कल्पितं लिङ्गभावेन रत्नलिङ्गं चकार तत् ॥ ५३

சக்ரயந்த்ராத்விமுக்த்வைனம் தூரமத்ராவயன் கலு ।
அக்ஞாத்வாப்யஸ்ய மஹிஷம் சக்ரே யந்த்ரே நராயத: ॥ 44

ஆபத்யாச்மானமானின்யுச்சம்போர் தேவாலயம் ப்ரதி ।
தேன புண்யப்ரபாவேன பாபீயானப்யயம் ம்ருஷே ॥ 45

விதூதகில்பிஷோऽஸ்மாகம் வந்த்ய: பூஜ்யச்ச ஸர்வதா ।
ந மே பூஜ்யோऽயமேகஸ்ய மஹாத்மா சிவபுண்யவான் ॥ 46

கிந்து விஷ்ணோரபீசானக்ருபயா பூஜ்ய ஏவ ஸ: । இத்யுக்தவான் விதாதா மாம் வீக்ஷ்ய புண்யம் மஹேசிது:

ந சக்யதே மயா வக்தும் சம்போ: புண்யமனுத்தமம் ।
இத்யுவாச ருஷிச்ரேஷ்ட: கன்யகாம் வீக்ஷ்ய தாம் த்விஜா: ॥ 48

ததைவ தாம் பரத்வாஜ: கதாமாஹ பராம் ஸ்வயம் ।
புரா கச்சந கோபாலோ த்ருஷதம் லிங்கரூபிணம் ॥ 49

விபாவ்ய சிவலிங்கம் தம் க்ரீடயாமாஸ பால்யத: । புஷ்பாணி ஸர்வாண்யாஹ்ருத்ய பூஜயத்யநிசம் முதா

சந்தனம் பரிகல்ப்யைவ பங்கம் ஸர்வமனோஹரம் । பலானி ம்ருத்திகாம் ஸர்வாமுபஹாரம் கரோத்யலம் 51

ஏவம் க்ரீடயதஸ்தஸ்ய பக்திச்ரத்தே மஹேச்வர: । ஸமீக்ஷ்ய பரயா ப்ரீத்யா க்ருபாஸம்யுக்தமானஸ: 52

குபேரஸ்ய தனம் பூரி தஸ்மை ப்ராதான் மஹேச்வர: ।
கல்பிதம் லிங்கபாவேன ரத்னலிங்கம் சகார தத் ॥ 53

அவர்கள் அந்த எருமையைப் பிறருடையது என்று அறிந்து (43) அந்த வண்டியிலிருந்து அவிழ்த்து தூரத்தில் விரட்டிவிட்டார்கள். அவர்கள் அவனுடைய எருமை என்று அறியாவிடினும் அதை வண்டியில் பூட்டி ஸ்ரீ சம்புவினுடைய கோவிலுக்காகக் கற்களைக் கொண்டுவந்த புண்ய மஹிமையால் ஓ விச்வாமித்ர முனிவரே! அவன் மஹா பாபியாயினும் (44-45) பாபங்கள் விலகியவனாகி, தம்மால் எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவனாயும், பூஜிக்கத் தகுந்தவனாகவும் ஆகிறான். சிவ புண்யத்தைச் செய்தவனை இந்த மஹாத்மா எனக்கு ஒருவனுக்குமாத்திரம் பூஜிக்கத்தகுந்தவன் என்பதில்லை. (46) ஆனால் அவன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய அருளால் ஸ்ரீ விஷ்ணுவாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாகிறான் என்று ப்ரும்மதேவன் என்னைப் பார்த்து சிவ புண்யத்தைப்பற்றிக் கூறினார். (47) ஆகையால் மிகச் சிறந்த சிவ புண்யத்தின் மஹிமையை என்னால் கூற முடியாது என்று விச்வாமித்ர முனிவர் ராஜகுமாரிக்குச் சொல்லிமுடித்தார். (48) ஓ முனிவர்களே! பிறகு பரத்வாஜ முனிவர் அப் பெண்ணைப் பார்த்து மிகச் சிறந்த ஓர் கதையைச் சொன்னார். ஓ ராஜகுமாரி! முன்பு ஓர் இடையன் சிறு வயதில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது லிங்க உருவத்தோடு கூடிய ஓர் கல்லை சிவலிங்கமாக நினைத்து, ஸகல புஷ்பங்களையும் கொண்டு வந்து, மிக அழகான சேற்றை சந்தனமாகவும், எல்லாவித மண்களையும் பழங்களாகவும் இவ்விதம் பூஜா திரவியங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு எப்பொழுதும் அந்த சிவலிங்கத்திற்கு ஸந்தோஷமாய் பூஜை செய்துவந்தான். (49-51) இவ்வாறு அச் சிறுவன் விளையாடிக்கொண்டு வருகையில், அவனுடைய பக்தி சிரத்தைகளை ஸ்ரீ பரமேச்வரன் கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தினால் கருணையுடன்கூடிய மனமுடையவராய் (52) குபேரனுடைய தனத்தை அவனுக்கு மிகுதியாய்க் கொடுத்து, அவன் லிங்க பாவனையுடன் வைத்திருந்த கல்லை ஓர் ரத்ன லிங்கமாக

भवनं तस्य महितं दिव्यरत्नमयं बभौ । एवं विधाय देवेशः प्रादुरासीन्महेश्वरः ॥ ५४
तं दृष्ट्वा सांबमीशानं प्रणनाम पुनः पुनः । एतत्सर्वं समालोक्य राजानो विस्मयं गताः ॥ ५५
प्रणेमुस्ते महादेवं बद्धाञ्जलिपुटा अमी । गोपालबालं तं सर्वे ऋषयश्चामरा अपि ॥ ५६
परिष्वज्यातिसंतुष्टाः प्रीत्या परमया सह । प्राप्नोषि श्रीकराख्यां त्वमितः प्रभृति पुण्यतः ॥ ५७
वंशे भविष्यति महान्नन्दगोप इतिश्रुतः । तस्य पुत्रो हरिस्तद्वद्भविष्यति न संशयः ॥ ५८
इत्युक्त्वान्तर्दधे देवस्तत्रैव परमेश्वरः । ततः प्रीतिमवाप्यायं भुक्त्वा भोगान्यथेच्छया ॥ ५९
अन्ते जगाम परमं श्रीमत्कैलासपर्वतम् । तस्माद्ये शिवपुण्यानां माहात्म्यं सर्वपापहम् ॥ ६०
ज्ञात्वा कुर्वन्ति विद्वांसस्तेषां पुण्यस्य वैभवम् । शिव एव विजानाति सत्यमुक्तं हि कन्यके ॥ ६१
एवं सप्तर्षिभिः प्रोक्तं शिवपुण्यमनुत्तमम् । श्रुत्वा परमया प्रीत्या प्रणम्यैतानृषीश्वरान् ॥ ६२
तस्थे बद्धाञ्जलिकरा तेषामेवाग्रतस्तदा । आशीर्भिर्योजयित्वैतां ते सर्वे तापसोत्तमाः ॥ ६३

பவனம் தஸ்ய மஹிதம் திவ்யரத்னமயம் பபௌ । ஏவம் விதாய தேவேச: ப்ராதுராஸீன் மஹேச்வர: 54
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸாம்பமீசானம் ப்ரணநாம புன: புன: ।
ஏதத் ஸர்வம் ஸமாலோக்ய ராஜானோ விஸ்மயம் கதா: ॥ 55
ப்ரணேமுஸ்தே மஹாதேவம் பத்தாஞ்ஜலிபுடா அமீ ।
கோபாலபாலம் தம் ஸர்வே ருஷயச்சாமரா அபி ॥ 56
பரிஷ்வஜ்யாதி ஸந்துஷ்டா: ப்ரீத்யா பரமயாஸஹ । ப்ராப்னோஷி ஸ்ரீகராக்யாம் த்வமித: ப்ரப்ருதி புண்யத:
வம்சே பவிஷ்யதி மஹான் நந்தகோப இதி ச்ருத: । தஸ்ய புத்ரோ ஹரிஸ்தத்வத்பவிஷ்யதி ந ஸம்சய: 58
இத்யுக்த்வாந்தர்ததே தேவஸ்தத்ரைவ பரமேச்வர: ।
தத: ப்ரீதிமவாப்யாயம் புக்த்வா போகான் யதேச்சயா ॥ 59
அந்தே ஜகாம பரமம் ஸ்ரீமத்கைலாஸ பர்வதம் ।
தஸ்மாத்யே சிவபுண்யானாம் மாஹாத்ம்யம் ஸர்வபாபஹம் ॥ 60
க்ஞாத்வா குர்வந்தி வித்வாம்ஸஸ்தேஷாம் புண்யஸ்ய வைபவம் ।
சிவ ஏவ விஜானாதி ஸத்யமுக்தம் ஹி கன்யகே ॥ 61
ஏவம் ஸப்தர்ஷிபி: ப்ரோக்தம் சிவபுண்யமனுத்தமம் ।
ச்ருத்வா பரமயா ப்ரீத்யா ப்ரணம்யைதான் ருஷீச்வரான் ॥ 62
தஸ்தே பத்தாஞ்ஜலிகரா தேஷாமேவாக்ரதஸ்ததா ।
ஆசீர்பிர்யோஜயித்வைதாம் தே ஸர்வே தாபஸோத்தமா: ॥ 63

வும் செய்தார். (53) மேலும் அவனுடைய வீடானது ரத்ன மயமாய் பிரஸித்தி பெற்று விளங்கிற்று. ஸ்ரீ மகேச்வரன் இவ்விதமாய் செய்து அவன் முன்னிலையில் பிரத்தியக்ஷமானார். (54) அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியை அச்சிறுவன் தரிசித்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்தான். இவையெல்லாம் அரசர்கள் கண்டு மிக ஆச்சரியம் அடைந்தவர்களாகி (55) அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவரை நமஸ்கரித்தார்கள். மேலும் எல்லா முனிவர்களும் தேவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாகி, அந்த இடையச் சிறுவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரன், ஓ சிறுவனே! நீ உனது புண்ணியத்தால் இனி "ஸ்ரீகரன்" என்ற பெயரை அடைவாய். (57) மேலும் உனது வம்சத்தில் நந்த கோபன் என்ற ஓர் மகிமை வாய்ந்தவர் தோன்றுவார். அவருக்கு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் பிள்ளையாகப் பிறக்கப் போகிறார். இதில் ஸந்தேகமில்லை. (58) இவ்வாறு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்திலேயே அந்தர்தியானம் அடைந்தார். பிறகு அவன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பலகாலம் வஸித்து, போகங்களை வேண்டிய மட்டும் அனுபவித்து (59) முடிவில் சிறந்த கைலாஸ மலையை அடைந்தான். ஆகையால் ஓ ராஜகுமாரி! எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்ல சிவ புண்ணியத்தின் மகிமையை (60) எந்த வித்துவான்கள் அறிந்து செய்கின்றார்களோ அவர்களின் புண்ணிய மகிமையை ஸ்ரீ பரமசிவனே அறிவார். இதை ஸத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன். (61) இவ்வாறாக ஸப்த ரிஷிகளாலும் சொல்லப்பட்ட மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியத்தைக் கேட்டு அந்த ராஜகுமாரியானவள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்த முனிவர்களை நமஸ்கரித்துவிட்டு (62) கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவர்களுக்கு முன்னிலையில் நின்றாள். அப்பொழுது அத் தவ ச்ரேஷ்டர்கள் யாவரும் அவளுக்குப் பல ஆசீர்வாதங்கள் செய்து

कुरु पुण्यं शिवस्य त्वं सर्वदा वीतकिल्बिषा । कृपा भवतु देवस्य त्वयि शंभोर्महात्मनः ॥ ६४
इत्युक्त्वा प्रययुश्शीघ्रं स्वाश्रमाय मुनीश्वराः । ततः स्वदेशं सा बाला पूजार्थं परिकल्प्य च ॥ ६५
शिवालयानि भूरीणि तत्र तत्र विधाय च । मण्टपं गोपुरं सौधं वापीकूपतटाककान् ॥ ६६
विधाय शम्भोर्देवस्य तत्रतत्र स्थलेष्वपि । उत्सवान्विविधान्रम्यान् कारयामास भक्तितः ॥ ६७
शिवज्ञानमनुप्राप्य संसारोन्मूलकं परम् । भुक्त्वा सुविपुलान् भोगान् शिवलोकमनुत्तमम् ॥ ६८
प्रापान्ते परया प्रीत्या देवर्षीणां गणैर्वृता । वाद्यानामारवैस्तद्वत्पुष्पवर्षैश्च शोभिता ॥ ६९
तत्र तस्थे महादेवसन्निधौ परया मुदा । तत्र स्थित्वा चिरं कालं मोक्षमाप द्विजोत्तमाः ॥ ७०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

குரு புண்யம் சிவஸ்ய த்வம் ஸர்வதா வீதகில்பிஷா ।
க்ருபா பவது தேவஸ்ய த்வயி சம்போர்மஹாத்மன: ॥ 64

இத்யுக்த்வா ப்ரயயுச்சீக்ரம் ஸ்வாச்ரமாய முனீச்வரா: ।
தத: ஸ்வதேசம் ஸா பாலா பூஜார்தம் பரிகல்ப்ய ச ॥ 65

சிவாலயானி பூரீணி தத்ர தத்ர விதாய ச । மண்டபம் கோபுரம் ஸௌதம் வாபீகூபதடாககான் ॥ 66

விதாய சம்போர் தேவஸ்ய தத்ர தத்ர ஸ்தலேஷ்வபி ।
உத்ஸவான் விவிதான் ரம்யான் காரயாமாஸ பக்தித: ॥ 67

சிவஜ்ஞானமனுப்ராப்ய ஸம்ஸாரோன்மூலகம் பரம் ।
புக்த்வா ஸுவிபுலான் போகான் சிவலோகமனுத்தமம் 68

ப்ராபாந்தே பரயா ப்ரீத்யா தேவர்ஷீணும் கணைர்வ்ருதா ।
வாத்யாநாமாரவைஸ்தத்வத் புஷ்பவர்ஷைச்ச சோபிதா ॥ 69

தத்ர தஸ்தே மஹாதேவ ஸன்னிதௌ பரயா முதா ।
தத்ர ஸ்தித்வா சிரம் காலம் மோக்ஷமாப த்விஜோத்தமா: ॥ 70

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ரிசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

விட்டு (63) ஓ பெண்ணே! பாபமற்றவளாகிய நீ எப்பொழுதும் சிவ புண்ணியத்தைச் செய்துவந்தால் மஹாத்மாவாகிய ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய கருணையானது உனக்கு உண்டாகும் (64) என்று சொல்லிவிட்டு அம் முனிவர்கள் தங்கள் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். பிறகு அந்த ராஜகுமாரியானவள் தனது தேசத்தில் சிவ பூஜைக்காக அநேகம் சிவாலயங்களையும், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், உப்பரிகைகள், சிறுகுளங்கள், கிணறுகள், குளங்கள் முதலியவைகளையும் (66) உண்டுபண்ணி அந்தந்த ஸ்தலங்களில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு நேர்த்தியான பல உற்சவங்களையும் பக்தியுடன் நடத்திவந்து (67) ஸம்ஸார துக்கத்தை அடியோடு போக்கக்கூடிய மிகச் சிறந்த சிவஞானத்தை அடைந்து, அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து, முடிவில் தேவ கணங்களாலும், ரிஷி கணங்களாலும் சூழப்பட்டவளாகி, பலவித வாத்திய கோஷங்களாலும், புஷ்பமாரியாலும் விளங்கப் பெற்றவளாகி, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் மிகச் சிறந்த சிவலோகமடைத்து (68-69) அங்கு ஸ்ரீ மகேச்வரன் ஸன்னிதியில் ஆனந்தத்துடன் பலகாலம் இருந்து, ஓ முனிவர்களே! பிறகு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தாள். (70)

நாற்பத்து மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

चोरस्यापि शिवानुग्रह लाभः ॥

पुनश्च वक्ष्ये युष्माकं शिवपुण्यस्य वैभवम् । यच्छ्रुत्वा सर्वपापानि मुच्यन्ते देहिनामिह ॥ १
पुरं विराट (मारट्ट) देशेऽस्ति सीमन्ताख्यं महत्तरम् । तत्रागरुरभूद्विप्रस्सर्व शास्त्रार्थकोविदः ॥ २
तत्पुत्रस्सोमकः क्रूरो वेश्यागमनतत्परः । गत्वाऽयं पुष्करं देशं कदलीवनसंकुलम् ॥ ३
चोरयित्वा फलान्याशु कदलीनां दुरात्मवान् । निर्ययौ वक्रमार्गेण स्थापयित्वा शिरस्यपि ॥ ४
तदा तत्पालका दृष्ट्वा बध्वैनं पापकर्मिणम् । आनयन् भूपनिकटमनेकनृपसंकुलम् ॥ ५
तं दृष्ट्वा समहीपालश्श्रुत्वैतस्य च दुष्कृतिम् । चिच्छेदैकं करं शास्ता चोराणामुग्रशासनः ॥ ६
सन्ताड्य सम्यक्तं पापं दूरतोऽद्रावयत्प्रभुः । पुनस्स्वकर्मणा पापी चौर्यबुद्धिरहर्निशम् ॥ ७
शृङ्गारवनमभ्येत्य राज्ञो मन्दिरतो बहिः । फलानि चोरयित्वाऽत्र कदलीनां दुराशयः ॥ ८
ययौ प्रतिदिनं तं तु दिने कस्मिंस्तु पालकाः । दृष्ट्वा बध्वा दृढं पापं राजसन्निधिमानयन् ॥ ९

॥ அத சதுஶ்சத்வாரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

திருடனுக்கும் ஸ்ரீசிவானுக்கிரஹம் கிடைத்தல்

புனச்ச வக்ஷ்யே யுஷ்மாகம் சிவபுண்யஸ்ய வைபவம் ।
யச்ச்ருத்வா ஸர்வபாபானி முச்யந்தே தேஹிநாமிஹ ॥ 1
புரம் விராட (மாரட்ட) தேசே஽ஸ்தி ஸீமந்தாக்யம் மஹத்தரம் ।
தத்ராகருரபூத்விப்ரஸ்ஸர்வ சாஸ்த்ரார்தகோவித: ॥ 2
தத்புத்ரஸ்ஸோமக: க்ரூரோ வேச்யாகமனதத்பர: । கத்வாऽயம் புஷ்கரம் தேசம் கதளீவனஸங்குலம் ॥ 3
சோரயித்வா பலான்யாசு கதளீனாம் துராத்மவான் । நிர்யயௌ வக்ரமார்கேண ஸ்தாபயித்வா சிரஸ்யபி 4
ததா தத்பாலகா த்ருஷ்ட்வா பத்வைனம் பாபகர்மிணம் । ஆனயன் பூபனிகடமனேகந்ருபஸங்குலம் ॥ 5
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸமஹீபாலச்ச்ருத்வைதஸ்ய ச துஷ்க்ருதிம் ।
சிச்சேதைகம் கரம் சாஸ்தா சோராணாமுக்ரசாஸன: ॥ 6
ஸந்தாட்ய ஸம்யக் தம் பாபம் தூரதோऽத்ராவயத் ப்ரபு: ।
புனஸ்ஸ்வகர்மணா பாபீ சௌர்யபுத்திரஹர்னிசம் ॥ 7
ச்ருங்காரவனமப்யேத்ய ராக்ஞோ மந்திரதோ பஹி: । பலானி சோரயித்வாऽத்ர கதளீனாம் துராசய: ॥ 8
யயௌ ப்ரதிதினம் தந்து தினே கஸ்மிம்ஸ்து பாலகா: ।
த்ருஷ்ட்வா பத்வா த்ருடம் பாபம் ராக்ஞஸ்ஸன்னிதிமானயன் ॥ 9

நாற்பத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! உங்களுக்கு மறுபடியும் சிவ புண்ணியத்தின் மஹிமையைக் கூறுகிறேன். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் இங்கு பிராணிகளின் பாபங்கள் யாவும் நீங்கிவிடும். (1) விராட தேசத்தில் ஸீமந்தபுரம் என்னும் சிறந்த பெரிய பட்டிணம் இருக்கிறது. அதில் ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்ற 'அகரு' என்ற ஓர் பிராம்மணன் இருந்தான். (2) அவனுக்கு மிகக் கொடியவனும், வேசிகளிடத்தில் தொடர்பு கொண்டவனுமான 'ஸோமகன்' என்ற ஓர் பிள்ளை இருந்தான். அந்த துராத்மாவானவன் வாழைத் தோட்டங்களால் நிரம்பிய புஷ்கர தேசத்திற்குச் சென்று, வாழைப்பழங்களை திருடி தலைமீது வைத்துக்கொண்டு குறுக்கு வழியாகச் சென்றான். (3, 4) அப்பொழுது அவனை அத் தோட்டத்தின் காவலர்கள் கண்டு, அப் பாபத் தொழில் செய்பவனைக் கட்டி, அநேகம் அரசர்களால் நிரம்பப்பெற்ற ராஜ ஸபைக்குக் கொண்டு போனார்கள். (5) அவனது கெட்ட நடத்தையைக் கேட்டு, திருடர்களுக்குக் கொடிய தண்டனை விதிப்பவனான அந்த அரசன், அப் பாதகனை நன்றாக அடித்து ஓர் கையையும் வெட்டி துரத்திவிட்டான். திருட்டு புத்தியையே கொண்ட அப்பாவி பின்னும் இரவும் பகலுமாய் திருடி வருகையில் (6, 7) அரசனுடைய அரண்மனைக்கு அருகிலுள்ள சிங்காரத் தோட்டத்திற்குச் சென்று, அந்த துர்புத்திக்காரன் தினந்தோறும் வாழைப் பழங்களைத் திருடி வருகையில் ஒரு நாள் அவனை தலையாரிகள் பார்த்து நன்கு கட்டி, அப்பாவியை அரசன் ஸமீபத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். (8, 9)

स तु राजा समाजघ्ने तस्कराणाञ्च तस्करम् । पादौ च जानुपर्यन्तं पाणिं हस्तावधि क्रुधा ॥ १०
छेदयित्वा यथा दण्डं मोचयामास वीर्यवान् । अपरेद्युर्ममारायं तद्व्यथापीडितो भृशम् ॥ ११
निन्युस्तं यमदूतास्तु यमस्यान्तिकमञ्जसा । विचार्य स तु तत्पापं धर्मराजो दयानिधिः ॥ १२
दूतान् स्वकीयान् संप्रेक्ष्य प्राहस्म वचनं तदा । करोत्ययं सदा पापं बुद्धिपूर्वतया खलः ॥ १३
कदाचिद्यमाविश्य भूपस्य कदलीवनम् । गत्वाऽत्र कदलीकाण्डे फलवृन्दमुपाहरत् ॥ १४
चौर्येण स विनिर्गत्य पुनर्मार्गमगात्खलः । तं दृष्ट्वा पुरपालास्तु दूरतोऽद्रावयत्क्रुधा ॥ १५
फलवृन्दमसौ त्यक्त्वा भीत्या धावन्महाखलः । हाटकेशाख्य देवस्य शम्भोरमिततेजसः ॥ १६
आलये परमे पुण्यैः पूर्वजन्मान्तरार्जितैः । दृष्ट्वा प्रातरिदं सर्वं कदलीफलजालकम् ॥ १७
राज्ञे व्यजिज्ञिपन् सोऽपि ददौ शंभोरिदं महान् । अभिषेकाय देवस्य परात्परतरस्य च ॥ १८
चक्रिरे ते फलैश्शंभोरभिषेकक्रियां तदा । तेनास्य सर्वपापानि गतानि विलयं भटाः ॥ १९
यात्वयं देवदेवस्य पदं प्रति महाभटाः । इत्युक्त्वा प्रेषयामास समस्तान् स्वभटान् पुनः ॥ २०

ஸ து ராஜா தமாஜக்னே தஸ்கராணாஞ்ச தஸ்கரம் |
பாதௌ ச ஜானுபர்யந்தம் பாணிம் ஹஸ்தாவதி க்ருதா || 10
சேதயித்வா யதா தண்டம் மோசயாமாஸ வீர்யவான் |
அபரேத்யுர் மமாராயம் தத்வ்யதாபீடிதோ ப்ருசம் || 11
நின்யுஸ்தம் யமதூதாஸ்து யமஸ்யாந்திகமஞ்ஜஸா | விசார்ய ஸது தத்பாபம் தர்மராஜோ தயாநிதி: || 12
தூதான் ஸ்வகீயான் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ப்ராஹஸ்ம வசனம் ததா |
கரோத்யயம் ஸதா பாபம் புத்திபூர்வதயா கல: || 13
கதாசிதயமாவிச்ய பூபஸ்ய கதளீவனம் | கத்வாऽத்ர கதளீகாண்டே பலப்ருந்தமுபாஹரத் || 14
சௌர்யேண ஸ விநிர்கத்ய புனர்மார்கமகாத் கல: |
தம் த்ருஷ்ட்வா புரபாலாஸ்து தூரதோऽத்ராவயத்க்ருதா ||15
பலப்ருந்தமஸௌ த்யக்த்வா பீத்யா தாவன்மஹாகல: | ஹாடகேசாக்யதேவஸ்ய சம்போரமிததேஜஸ: 16
ஆலயே பரமே புண்யை: பூர்வஜன்மாந்தரார்ஜிதை: | த்ருஷ்ட்வா ப்ராதரிதம் ஸர்வே கதளீபல ஜாலகம் 17
ராக்ஞே வ்யஜிக்ஞிபன் ஸோऽபி ததௌ சம்போரிதம் மஹான் |
அபிஷேகாய தேவஸ்ய பராத்பரதரஸ்ய ச || 18
சக்ரிரே தே பலைச்சம்போரபிஷேகக்ரியாம் ததா | தேனாஸ்ய ஸர்வபாபானி கதானி விலயம் படா: || 19
யாத்வயம் தேவதேவஸ்ய பதம் ப்ரதி மஹாபடா: |
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ ஸமஸ்தான் ஸ்வபடான் புன: || 20

பிறகு பராக்கிரமசாலியான அரசன் திருடர்களுக்கெல்லாம் திருடனான அவனை அடித்து, அவன் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி கால்களை முழங்கால் வரையிலும், கையை மணிக்கட்டு வரையிலும் கோபத்தினால் துண்டித்துவிட்டான். பிறகு அவன் துன்பத்தினால் மிகவும் தொந்தரவு அடைந்து, மறுநாள் இறந்தான். (11) அப்பொழுது யம தூதர்கள் வந்து, வேகமாய் அவனை யமனிடம் இழுத்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது கருணைக் கடலான தருமராஜன், அவனுடைய பாபத்தை நன்றாய் விசாரித்துப் பார்த்து, தன் தூதர்களை நோக்கிக் கூறுகிறான் : (12) ஓ தூதர்களே! இந்த கொடியவன் எப்பொழுதும் புத்தி பூர்வமாய் பாபங்களைச் செய்து வருகையில், ஒரு நாள் அரசனுடைய வாழைத் தோட்டத்திற்குள் சென்று, வாழைத்தாறுகளை வெட்டி வாழைப் பட்டையில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு (14) திருட்டுத்தனமாய் வெளிப்பட்டு வழியோடு செல்லும்போது காவலாளிகள் அவனைப் பார்த்து கோபத்துடன் துரத்தினார்கள். (15) அப்பொழுது அந்த துஷ்டன் முன் ஜென்மத்தில் செய்த புண்யவசத்தால் அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடைய ஸ்ரீ ஹாடகேச்வர ஸ்வாமியின் மகிமை வாய்ந்த ஆலயத்தில் அந்த வாழைத்தாறுகளைப் போட்டுவிட்டு, மிகுந்த பயத்துடன் ஓட்டம் பிடித்தான். பிறகு காலையில் யாவரும் அந்த வாழைப் பழக்குவியலைக் கண்டு (16, 17) அரசனிடத்தில் அறிவிக்க, அப்புண்யவானும் அதைப் பராபரக் கடவுளான ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய அபிஷேகத்திற்குக் கொடுத்துவிட்டான். (18) அப்பொழுது அவர்கள் அந்தப் பழங்களை ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள். கேளீர் தூதர்களே! அதனால் அவனுடைய எல்லா பாபங்களும் நாசமாகிவிட்டன. (19) ஆகையால் ஓ மகிமை வாய்ந்த தூதர்களே! இவன் ஸ்ரீ

तस्याज्ञां शिरसाऽऽदाय ते भटा मुमुचुश्च तम् । तदानीमाप्तबोधोऽयं समुत्तस्थे यथास्वपन् ॥ २१
उत्थितस्तरसोवाच वृत्तान्तं सकलं त्विदम् । तच्छ्रुत्वा भूपमुख्यास्ते जनाश्चाश्चर्यमापिरे ॥ २२
तदानीमेव तत्राशु शिवदूताश्शिवाज्ञया । दिव्यं विमानमानीय पश्यत्स्वेषु समागताः ॥ २३
आरोपयित्वा तं प्रापुश्शिवस्य परमं पदम् । सन्निधौ देवदेवस्य स्थित्वाऽयं बहुकालतः ॥
अवापान्ते च सायुज्यं पुनरावृत्तिदुर्लभम् ॥ २४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

शिवतटाक पुष्पारामादीनां फलमहिमा ॥

पुनरन्यां कथां विप्रास्संशृणुध्वमतन्द्रिताः । पुरा केचिन्महात्मानो ऋषयस्संशितव्रताः ॥ १

தஸ்யாக்ஞாம் சிரஸாதாய தே படா முமுசுச்ச தம் ।
ததானீமாப்தபோதோऽயம் ஸமுத்தஸ்தே யதாஸ்வபன் ॥ 21
உத்திதஸ்தரஸோவாச வ்ருத்தாந்தம் ஸகலம் த்விதம் ।
தச்ச்ருத்வா பூபமுக்யாஸ்தே ஜனாச்சாச்சர்ய மாபிரே ॥ 22
ததானீமேவ தத்ராசு சிவதூதாச்சிவாக்ஞயா । திவ்யம் விமானமானீய பச்யத்ஸ்வேஷு ஸமாகதா: ॥ 23
ஆரோபயித்வா தம் ப்ராபுச்சிவஸ்ய பரமம் பதம் ।
ஸன்னிதௌ தேவதேவஸ்ய ஸ்தித்வாऽயம் பஹுகாலத: ॥
அவாபாந்தேச ஸாயுஜ்யம் புனராவ்ருத்தி துர்லபம் ॥ 24

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுச்சத்வாரிம்சோऽத்யாய:

॥ அத பஞ்சசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

சிவதடாகம், புஷ்பத் தோட்டம் இவைகளின் புண்ய மஹிமை

புனரன்யாம் கதாம் விப்ராஸ்ஸம்ச்ருணுத்வமதந்த்ரிதா: ।
புராகேசின் மஹாத்மானோ ருஷயஸ்ஸம்சிதவ்ரதா: ॥ 1

தேவாதி தேவனான ஸ்ரீ மஹாதேவனுடைய பரமபதத்திற்கே போகவேண்டும் என்று சொல்லி எல்லா தூதர்களையும் அனுப்பிவிட்டான். (20) உடனே அந்த தூதர்கள் அவனது கட்டளையை தலைமேல் வஹித்து, அவனை விடுவித்தார்கள். அப்பொழுது அவன் தூங்கி எழுந்தவன்போல் எழுந்திருந்தான். (21) அவன் அந்த ஸமாசாரங்கள் யாவையும் சீக்கிரமாய் வெளியிட்டான். அதைக் கேட்டு அங்குள்ள முக்ய அரசர்களும் ஜனங்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். (22) பிறகு அப்பொழுதே ஸ்ரீபரமசிவனின் உத்திரவின் படி சிவதூதர்கள் இவர்கள் யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஓர் அழகிய விமானத்துடன் அங்கு வந்தார்கள். (23) அவனை அதில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய இருப்பிடத்துக்கு கொண்டு சேர்த்தார்கள். பின்பு அவன் ஸ்ரீ ஜெகதீசனுடைய ஸந்நிதியில் வெகு காலம் இருந்துவிட்டு முடிவில் மறு பிறப்பற்ற சிவ ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தான். (24)

நாற்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

கேளீர் பிராம்மணோத்தமர்களே ! மறுபடியும் நான் சொல்லும் மற்றோர் கதையை சோம்பலின்றி நன்கு கேளுங்கள். பூர்வத்தில் விரதங்களை உறுதியாய்ச் செய்கிறவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான சில

तस्थुस्तप्त्वा तपस्तीव्रं गन्धमादनपर्वते । तदानीमागतस्तत्र कण्वोनाम महानृषिः ॥ २
तं दृष्ट्वा तापसश्रेष्ठास्ते सर्वे परया मुदा । प्रणम्य चासने रम्ये स्थापयित्वा यथाविधि ॥ ३
कुतस्समागतश्चाद्य त्वया कण्व महामुने । किंवा दृष्टं त्वयाऽऽश्चर्यं वक्तुमर्हसि तापस ॥ ४
इति तेषां वचश्श्रुत्वा प्राहैतान् स महामुनिः । ब्रह्मलोकान्मया प्राप्तो देशोऽयं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ५
तत्र दृष्टं मयाऽऽश्चर्यं तच्छृणुध्वमतन्द्रिताः । माळवाख्ये महादेशे कल्याणाख्यं पुरं महत् ॥ ६
गार्गवो वैणवश्चात्र वणिजौ प्रथितौजसौ । महाखलौ महापापौ सर्वदा वञ्चनोद्यतौ ॥ ७
दिवा वणिग्भिर्मिळितौ वाणिज्यं कुरुतस्तथा । रात्रौ तु वणिजः पुष्टा (हृष्टा) नाहूय स्वस्ववेश्मनि ॥ ८
अवकाशं प्रदत्वैतान् हत्वा वञ्चनया खलु । तेषां द्रव्याणि सर्वाणि जह्रतुस्तुष्टमानसौ ॥ ९
वनप्रदेशवासत्वात्पथिकानपि सङ्गतान् । रात्रौ हत्वा तदीयानि द्रव्याण्यपिच जह्रतुः ॥ १०

தஸ்துஸ்தப்த்வா தபஸ்தீவ்ரம் கந்தமாதன பர்வதே ।
ததானீமாகதஸ்தத்ர கண்வோ நாம மஹான் ருஷி: ॥ 2

தம் த்ருஷ்ட்வா தாபஸச்ச்ரேஷ்டாஸ்தே ஸர்வே பரயாமுதா ।
ப்ரணம்ய சாஸனே ரம்யே ஸ்தாபயித்வா யதாவிதி ॥ 3

குதஸ்ஸமாகதஞ்சாத்ய த்வயா கண்வ மஹாமுனே ।
கிம் வா த்ருஷ்டம் த்வயாச்சர்யம் வக்துமர்ஹஸி தாபஸ ॥ 4

இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ப்ராஹைதான் ஸ மஹாமுனி: ।
ப்ரும்ஹலோகான்மயா ப்ராப்தோ தேசோऽயம் ப்ராம்ஹணோத்தமா:

தத்ர த்ருஷ்டம் மயாச்சர்யம் தச்ச்ருணுத்வமதந்த்ரிதா: ।
மாளவாக்யே மஹாதேசே கல்யாணாக்யம் புரம் மஹத் ॥ 6

கார்கவோ வைணவச்சாத்ர வணிஜௌ ப்ரதிதௌஜஸௌ ।
மஹாகலௌ மஹாபாபௌ ஸர்வதா வஞ்சநோத்யதௌ ॥ 7

திவா வணிக்பிர்மிளிதௌ வாணிஜ்யம் குருதஸ்ததா ।
ராத்ரௌ து வணிஜ:புஷ்டா (ஹ்ருஷ்டா) நாஹூய ஸ்வஸ்வ வேச்மநி ॥ 8

அவகாசம் ப்ரதத்வைதான் ஹத்வா வஞ்சனயா கலு ।
தேஷாம் த்ரவ்யாணி ஸர்வாணி ஜஹ்ரதுஸ்துஷ்டமானஸௌ ॥ 9

வனப்ரதேச வாஸத்வாத் பதிகாநபி ஸங்கதான் ।
ராத்ரௌ ஹத்வா ததீயாநி த்ரவ்யாண்யபிச ஜஹ்ரது: ॥ 10

முனிவர்கள் (1) கந்தமாதன மலையில் உக்கிரமாய் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது மஹாத்மாவான சிறந்த கண்வ முனிவர் அங்கு வந்தார். (2) அங்கிருந்த ரிஷி ச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் அவரைப் பார்த்து ரொம்ப ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரித்து, முறைப்படி அவரை அழகிய ஆஸனத்தில் உட்காரச் செய்தார்கள். (3) . ஓ கண்வ முனிவரே! தாங்கள் இப்பொழுது எங்கிருந்து இங்கு வருகிறீர்கள்? என்ன ஆச்சர்யத்தைப் பார்த்தீர்கள்? ஓ தபஸ்வியே! தாங்கள் அதை எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். (4) இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கண்வ முனிவர் பதில் கூறினார்: ஓ முனிவர்களே! நான் இப்பொழுது ப்ரும்ம லோகத்திலிருந்து இங்கு வந்தேன். (5) அங்கு நான் கண்ட ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் அதைச் சோம்பலின்றி கேளுங்கள் மாளவமென்ற பெரிய தேசத்தில் கல்யாணபுரம் என்ற ஓர் பெரிய பட்டினமிருக்கிறது. (6) அங்கு கார்கவன் என்றும், வைணவன் என்றும் பிரஸித்தி பெற்ற பராக்கிரமத்தைக் கொண்ட இரு வியாபாரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மகா துஷ்டர்களும், மஹா பாபிகளும், எப்பொழுதும் பிறரை வஞ்சிப்பதில் முயன்றிருந்தனர். (7) அவர்கள் பகல் நேரங்களில் வியாபாரிகளோடு சேர்ந்து வியாபாரம் செய்தும், இரவுகளில் தனிகர்களான வியாபாரிகளைத் தன் தன் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து (8) அவர்களுக்கு வஸிப்பதற்கு இடமளித்துப் பிறகு அவர்களை வஞ்சனையால் கொன்று மிக ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுடைய பொருள்களை அபகரித்து வந்தார்கள். (9) மேலும் அவர்கள் காட்டு மார்க்கத்தில் வஸித்து வந்தபடியால் அங்கு வரும் வழிப்போக்கர்களை இரவில் கொன்று அவர்களின் பொருள்களையும் அபகரித்து வந்தனர். (10)

प्रातर्वणिग्भिर्मिलितौ तिष्ठतो नगरेऽखवत् । एतत्कृतानां पापानां सङ्ख्या नैवोपलभ्यते ॥ ११
कदाचिदेतौ पापिष्ठौ कृत्वा सङ्केतमात्मना । वणिजस्सङ्गतान् दृष्ट्वा गोप्याः कस्या गृहे निशि ॥ १२
धनिनो द्रव्यलोभात्तौ निद्रां संशोध्य वञ्चकौ । मोहकौषधमेतेषामुपरि स्थाप्य शीघ्रतः ॥ १३
द्रव्याण्याहृत्य पापिष्ठौ गोपीवेश्मस्थितान्यमू । ययतुर्दूरतोऽरण्ये शून्ये शंभोर्वरालये ॥ १४
तत्राज्यं तद्गृहे लब्धं चौर्येणैतौ दुराशयौ । संयोज्य दशया दीपं तत्र कृत्वा दवाग्निना ॥ १५
विभज्य तद्धनं सर्वं यथांशेन दुराशयौ । ययतुर्मार्गमालोक्य नगरं प्रति तौ पुनः ॥ १६
तदैव रात्रिर्गलिता सूर्ये प्राप्तोदये सति । प्रातर्विबुद्धा गोपालाश्चुक्रुशुर्गतमोहकाः ॥ १७
तेषां तदारवं श्रुत्वा ग्रामपालास्त्वरान्विताः । प्रतस्थिरे बद्धकच्छा धृतनानाविधायुधाः ॥ १८
विलोक्य मार्गं सहसा दृष्ट्वैतौ वणिजात्मजौ । आबध्य रज्जुभिस्तूर्णमानीय च नृपान्तिकम् ॥ १९
मुमुचुस्ते भटास्सर्वं वृत्तान्तं च व्यजिज्ञपन् । तच्छ्रुत्वा सहसा भूपश्छेदयामास तच्छिरः ॥ २०

ப்ராதர்வணிக்பிர்மிளிதௌ திஷ்டதோ நகரேऽக்ருவத் ।
ஏதத் க்ருதாநாம் பாபாநும் ஸங்க்யா நைவோபலப்யதே ॥ 11
கதாசிதேதௌ பாபிஷ்டௌ க்ருத்வா ஸங்கேதமாத்மநா ।
வணிஜஸ்ஸங்கதான் த்ருஷ்ட்வா கோப்யா: கஸ்யாக்ருஹே நிசி ॥ 12
தனிநோ த்ரவ்யலோபாத்தௌ நித்ராம் ஸம்சோத்ய வஞ்சகௌ ।
மோஹகௌஷதமேதேஷாமுபரி ஸ்தாப்ய சீக்ரத: ॥ 13
த்ரவ்யாண்யாஹ்ருத்ய பாபிஷ்டௌ கோபீவேச்ம ஸ்திதான்யமூ ।
யயதுர் தூரதோऽரண்யே சூன்யே சம்போர்வராலயே ॥ 14
தத்ராஜ்யம் தத்க்ருஹே லப்தம் சௌர்யேணைதௌ துராசயௌ ।
ஸம்யோஜ்ய தசயா தீபம் தத்ர க்ருத்வா தவாக்னிநா ॥ 15
விபஜ்ய தத்தனம் ஸர்வம் யதாம்சேன துராசயௌ ।
யயதுர் மார்கமாலோக்ய நகரம் ப்ரதி தௌ புந: ॥ 16
ததைவ ராத்ரிர்களிதா ஸூர்யே ப்ராப்தோதயே ஸதி ।
ப்ராதர்விபுத்தா கோபாலாச்சுக்ருசுர்கத மோஹகா: ॥ 17
தேஷாம் ததாரவம் ச்ருத்வா க்ராமபாலாஸ்த்வரான்விதா: ।
ப்ரதஸ்திரே பத்தகச்சா த்ருதநாநாவிதாயுதா: ॥ 18
விலோக்ய மார்கம் ஸஹஸா த்ருஷ்ட்வைதௌ வணிஜாத்மஜௌ ।
ஆபத்ய ரஜ்ஜுபிஸ் தூர்ணமாநீய ச ந்ருபாந்திகம் ॥ 19
முமுசுஸ்தே படாஸ்ஸர்வம் வ்ருத்தாந்தஞ்ச வ்யஜிக்ஞபன் ।
தச்ச்ருத்வா ஸஹஸா பூபச்சேதயாமாஸ தச்சிர: ॥ 20

காலையில் ஒன்றையும் அறியாதவர்கள்போல் பட்டிணத்திலுள்ள வியாபாரிகளோடு சேர்ந்திருப்பார்கள். இப்படி அவர்களால் செய்யப்பட்ட பாபங்களை கணக்கிட முடியாது (11) ஒருநாள் அப்பாதகர்கள் தங்களுக்குள் ஜாடை பண்ணிக்கொண்டு பணக்காரர்களான சில வியாபாரிகள். ஓர் இடைச்சி வீட்டில் வந்திருப்பதைக்கண்டு பொருளில் பேராசை கொண்டவர்களாய் இரவில் அவர்கள் தூங்குவதை பரிசோதித்துப்பார்த்து பிறகு வஞ்சகமாய் அவர்கள் மீது மயக்கமருந்தைபோட்டு வேகமாக (12,13) அப்பாதகர்கள் இடைச்சி வீட்டிலிருந்த பொருள்களை யெல்லாம் வாரி எடுத்துக்கொண்டு வெகு தூரத்திலுள்ள ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் இருக்கும் ஓர் சிறந்த சிவாலயத்துக்குச் சென்றார்கள். (14) பிறகு அந்த துர்புத்திக்காரர்கள். அந்த இடைச்சி வீட்டிலிருந்து திருடிக்கொண்டு வந்த நெய்யை திரியோடு சேர்த்து காட்டுத் தீயினால் தீபமேற்றினார்கள் (15) எல்லா பொருள்களையும் அவரவர் வீதத்தின்படி பங்கிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்தை நோக்கி திரும்பி வழியோடு செல்லும்போது (16) அப்பொழுதே இரவு கழிந்து சூரியன் உதித்து விட்டது. அப்பொழுது இடையர்கள் காலையில் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து கூக்கூறல் இட்டனர். (17) அப்பொழுது கிராம காவலாளிகள் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு உடன் கச்சத்தை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு பற்பல ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாய் புறப்பட்டு (18) வழியை நோக்கி செல்லும்போது அந்த வியாபாரிகளைப் பார்த்தார்கள். அவர்களை கண்டவுடன் சீக்கிரம் அவர்களை கயிறுகளினால் கட்டி அரசனிடம் கொண்டுபோனார்கள் (19) ஸகல

तदानीमेव ते शंभोर्दूता दिव्यं विमानकम् । आनीयारोप्य तत्रैतौ शिवलोकं ययुर्मुदा ॥ २१
तत्र देवाधिदेवस्य तस्थतुर्निकटे मुदा । चौर्यप्राप्तेन चाज्येन निकटे शङ्करस्य यत् ॥ २२
आरोपितो वरो दीपो ह्यमूभ्यां सर्वपापहः । तेन पुण्येन विप्रेन्द्रा विधूयाखिलमप्यघम् ॥ २३
संप्राप्तौ देवदेवस्य सन्निधिं दुर्लभान्तराम् । तच्छ्रुत्वा ते महात्मानस्सर्वेऽपि यमिनां वराः ॥ २४
आश्चर्यमापिरेऽत्यर्थं शिवपुण्यस्य वैभवैः । इति कण्वेन कथितामृषिणा सत्कथामिमाम् ॥ २५
श्रुत्वाऽथ वामदेवोऽपि महर्षिः प्राह सत्कथाम् । देशे कुलण्डसंज्ञेऽस्ति कपित्थाख्यं महत्पुरम् ॥ २६
तत्र कश्चिच्चतुर्थोऽस्ति कण्टकाख्यो महाखलः । सतु चौर्यरतो नित्यं ग्रामेषु नगरेष्वपि ॥ २७
कदाचिच्चौर्यसंप्राप्तं धनं भूरि दुराशयः । मत्स्येश्वरस्य पुरतस्तटाके गतपाथसि ॥ २८
पङ्कमध्ये जुगोपायं खनित्वा चोरमार्गतः । गत्वा यथेच्छया पापी परेद्युस्तत्र चागतः ॥ २९
अज्ञात्वा तत्स्थलं दुःखात्तत्रतत्रच कर्दमम् । तीरे दूरीचकारायं संशोध्यच पुनः पुनः ॥ ३०

ததாநீமேவ தே சம்போர் தூதா திவ்யம் விமானகம் ।
ஆநீயாரோப்ய தத்ரைதௌ சிவலோகம் யயுர்முதா ॥ 21
தத்ர தேவாதிதேவஸ்ய தஸ்ததுர்நிகடே முதா ।
சௌர்ய ப்ராப்தேந சாஜ்யேந நிகடே சங்கரஸ்ய யத் ॥ 22
ஆரோபிதோ வரோ தீபோ ஹ்யமூப்யாம் ஸர்வபாபஹ: ।
தேந புண்யேந விப்ரேந்த்ரா விதூயாகிலமப்யகம் ॥ 23
ஸம்ப்ராப்தௌ தேவதேவஸ்ய ஸந்நிதிம் துர்லபாந்தராம் ।
தச்ச்ருத்வா தே மஹாத்மானஸ்ஸர்வேऽபி யமினும் வரா: ॥ 24
ஆச்சர்யமாபிரேऽத்யர்தம் சிவபுண்யஸ்ய வைபவை: ।
இதி கண்வேந கதிதாம்ருஷிணு ஸத்கதாமிமாம் ॥ 25
ச்ருத்வாऽத வாமதேவோऽபி மஹர்ஷி: ப்ராஹ ஸத்கதாம் ।
தேசே குலண்டஸம்க்ஞேऽஸ்தி கபித்தாக்யம் மஹத்புரம் ॥ 26
தத்ர கச்சிச்சதுர்தோऽஸ்தி கண்டகாக்யோ மஹாகல: ।
ஸ து சௌர்யரதோ நித்யம் க்ராமேஷு நகரேஷ்வபி ॥ 27
கதாசிச்சௌர்ய ஸம்ப்ராப்தம் தனம் பூரி துராசய: ।
மத்ஸ்யேச்வரஸ்ய புரதஸ்தடாகே கதபாதஸி ॥ 28
பங்கமத்யே ஜுகோபாயம் கனித்வா சோரமார்கத: ।
கத்வா யதேச்சயா பாபீ பரேத்யுஸ்தத்ர சாகத: ॥ 29
அக்ஞாத்வா தத்ஸ்தலம் து:காத் தத்ர தத்ர ச கர்தமம் ।
தீரே தூரீசகாராயம் ஸம்சோத்யச புந:புந: ॥ 30

ஸங்கதிகளையும் சொன்னார்கள் அதுகேட்ட அரசன் வேகமாக அவர்களுடைய தலையை வெட்டி விட்டான். (20) அப்பொழுதே சிவதூதர்கள் அழகான விமானத்தை அங்கு கொண்டு வந்து அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் சிவலோகமடைந்தார்கள். (21) அங்கு அவ்விருவர்களும் ஸ்ரீ மஹாதேவன் ஸன்னிதியில் ஸந்தோஷமாக இருந்து வந்தார்கள். திருட்டினால் கிடைத்த நெய்யைக் கொண்டு ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய ஸன்னிதானத்தில் எல்லா பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய ஓர் சிறந்த தீபம் ஏற்றப்பட்டபடியால் கேளீர் பிராமணோத்தமர்களே! அந்த புண்யத்தினால் அவர்கள் ஸகல பாபங்களையும் உதறி விட்டு (23) கிடைப்பதற்கரிய, ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய ஸன்னிதானத்தை அடைந்தனர் அதுகேட்ட அந்த மஹாத்மாக்களான சிறந்த தபஸ்விகள் யாவரும் சிவபுண்ணியத்தின் மஹிமையை நினைத்து மிகுந்த ஆச்சர்யமடைந்தார்கள் என்று கண்வ முனிவரால் சொல்லப்பட்ட இந்தக் கதையைக் கேட்டு. (25) பிறகு அந்த ஸபையிலிருந்த வாமதேவரென்ற மஹரிஷியும் ஓர் நல்ல கதையைக்கூறினார். கேளீர் முனிவர்களே! குலண்டமென்ற தேசத்தில் கபித்தபுரமென்னும் ஓர் பட்டிணமிருக்கிறது (26) அங்கு கண்டகன் என்ற மஹாதுஷ்டனான ஓர் சூத்ரன் இருந்தான். அவன் கிராமங்களிலும் பட்டணங்களிலும் தினந்தோறும் திருடிவந்தான். (27) இப்படி இருக்கும்பொழுது ஒருநாள் அந்த கெட்ட புத்தியை உடையவன் திருட்டினால் கிடைத்த சிலமிகுந்த திரவியத்தை ஸ்ரீமத்ஸ்யேச்வரஸ்வாமி ஸன்னிதியில் உள்ள ஜலமில்லாத ஓர் குளத்தின் (28) நடுச்சேற்றில் திருட்டுத்தனமாய் தோண்டி ஒளித்து வைத்தான். தன்னிஷ்டப்படிபோய்விட்டு அப்பாதகன் மறுநாள் அங்கு வந்தபோது அந்த இடம்

ततो लब्ध्वा धनं पङ्के कुत्रचित्सुव्यवस्थितम् । भुक्त्वा चिरमनेनायं भोगान् सुविपुलान् कृती ॥ ३१
ममार तं महात्मानं शिवदूताश्शिवप्रियम् । दिव्यं विमानमारोप्य शिवलोकञ्च निन्यिरे ॥ ३२
दृष्ट्वाऽहं शिवदूतांस्तान् कोऽयं सुकृतिनांवरः । अपृच्छमूचुस्ते दूताश्शिवस्य परमात्मनः ॥ ३३
अयं शिवतटाकस्थपङ्कान् दूरीचकारहि । तेन पुण्यप्रभावेन शिवलोमवाप्तवान् ॥ ३४
तदर्थमेष लोकोऽपि मण्डितः केतुपूर्वकैः । इति तेषां वचः श्रुत्वा शिवपुण्यस्य वैभवम् ॥ ३५
स्मृत्वैव मनसा विप्राः प्राप्तवानस्मि चात्रवै । एवमुक्तां कथां श्रुत्वा वामदेवमहर्षिणा ॥ ३६
सदा (शता) नन्दोऽब्रवीत्पश्चात्कथां पापप्रणाशिनीम् । ककुदाख्यं पुरं रम्यमस्ति कांबीलदेशगम् ॥ ३७
शोभनाख्योऽवसत्तत्र ब्राह्मणोऽतिदरिद्रवान् । जीवत्ययमुपादानवृत्यैवानुदिनं द्विजाः ॥ ३८
तदन्यकाले तद्ग्रामे प्रपायां निवसत्ययम् । तत्र मार्गवशात् प्राप्ता मुकुन्देशार्चकाद्विजाः ॥ ३९
आमर्दगोळपुष्पाख्य गिरिसन्तानजाः खलु । वर्षत्यब्दे महारावे वृष्टिधारा निरन्तरे ॥ ४०

ததோ லப்த்வா தனம் பங்கே குத்ரசித் ஸுவ்யவஸ்திதம் |
புக்த்வா சிரமநேதாயம் போகான் ஸுவிபுலான் க்ருதீ || 31
மமார தம் மஹாத்மானம் சிவதூதாச்சிவப்ரியம் | திவ்யம் விமானமாரோப்ய சிவலோகஞ்ச நிந்யிரே || 32
த்ருஷ்ட்வாऽஹம் சிவதூதாம்ஸ்தான் கோऽயம் ஸுக்ருதிநாம்வர:|
அப்ருச்சமூசுஸ்தே தூதாச்சிவஸ்ய பரமாத்மன: || 33
அயம் சிவதடாகஸ்த பங்கான் தூரீசகாரஹி | தேந புண்யப்ரபாவேந சிவலோகமவாப்தவான் || 34
ததர்தமேஷ லோகோऽபி மண்டித: கேதுபூர்வகை: |
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா சிவபுண்யஸ்ய வைபவம் || 35
ஸ்ம்ருத்வைவ மனஸா விப்ரா: ப்ராப்தவானஸ்மி சாத்ரவை |
ஏவமுக்தாம் கதாம் ச்ருத்வா வாமதேவமஹர்ஷிணா || 36
ஸதா (சதா) நந்தோऽப்ரவீத்பச்சாத்கதாம் பாபப்ரணாசினீம் |
ககுதாக்யம் புரம் ரம்யம் அஸ்தி காம்பீலதேசகம் || 37
சோபனாக்யோऽவஸத்தத்ர ப்ராம்ஹணோऽதிதரித்ரவான் |
ஜீவத்யயமுபாதான வ்ருத்யைவாநுதினம் த்விஜா: || 38
ததன்யகலே தத்க்ராமே ப்ரபாயாம் நிவஸத்யயம் |
தத்ர மார்கவசாத் ப்ராப்தா முகுந்தேசார்சகா த்விஜா: || 39
ஆமர்தகோளபுஷ்பாக்ய கிரிஸந்தானஜா: கலு | வர்ஷத்யப்தே மஹாராவே வ்ருஷ்டிதாராநிரந்தரே || 40

தெரியாததால் மிகுந்த துக்கமடைந்து அக்குளத்திலுள்ள சேற்றை யெல்லாம் கரையில் வாரிப்போட்டு அடிக்கடி தேடிவந்தான் (30) பிறகு அங்கு ஓரிடத்தில் சேற்றுக்குள் அந்த திரவியம் நன்கு புதைந்திருப்பதைக்கண்டு அதை எடுத்து வந்து அப்பொருளைக்கொண்டு அவன் மிகுந்த பாக்ய சாலியாய் வெகு காலம் மிகுந்தபோகங்களை அனுபவித்து (31) பிறகு மரண மடைந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு மிகப்பிரியமான அந்த மஹாத்மாவை சிவதூதர்கள் ஓர் அழகிய விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு சிவலோகம் கொண்டு சேர்த்தனர். (32) நான் அந்த சிவதூதர்களைப்பார்த்து இந்த புண்யவான் யார் என கேட்டேன். அதற்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய அந்த தூதர்கள் பதில் சொன்னார்கள் (33) இவன் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய ஸன்னிதியில் உள்ள புஷ்கரிணியின் (குளத்தின்) சேறுகளைவாரி தூரத்தில் போட்டான். அந்தப் புண்ணியத்தின் மகிமையால்தான் இவன் சிவலோக மடைந்தான். (34) மேலும் அதற்காகவே இந்த கைலாஸமும்கூட கொடிமரம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஓ பிராம்மணர்களே! இவ்வாறு அவர்களால் கூறப்பட்ட சிவபுண்யத்தின் மஹிமையை கேட்டு அதை நினைத்துக்கொண்டே இங்கு வந்தேன். என்று வாமதேவ முனிவரால் கூறப்பட்ட இக்கதையை கேட்டு (36) ஸதாநந்தமுனிவர் (அல்லது சதாநந்தமுனிவர்) பாபங்களைப்போக்கக்கூடிய ஓர் கதையைக் கூறினார். ஓ முனிவர்களே! காம்பீலதேசத்தில் ககுதபுரமென்ற ஓர் அழகிய பட்டிணமிருக்கிறது (37) அதில் சோபனன் என்ற மிகதரித்ரனான ஓர் பிராம்மணன் இருந்தான். அவன் தினந்தோறும் பிச்சைவாங்கிப் பிழைந்து வந்தான் (38) மற்றநேரமெல்லாம் அவன் ஊரிலுள்ள தண்ணீர் பந்தலில் இருந்து வந்தான். அது வழியில் இருப்பதால் ஆமர்தகிரி, சோளகிரி, புஷ்பகிரி, ஸந்தானகிரி என்ற வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் முகுந்தேச்வரரை பூஜை செய்கின்றவர்களுமான சில பிராம்மணர்கள் மிகுந்த சப்தத்துடன் இடை வெளியின்றி மேகம் வர்ஷிக்கும்போது அந்தத் தண்ணீர்-

तदानीं तान् समुद्वीक्ष्य शोभनस्सहसोत्थितः । नायाति किं ममैश्वर्यमेवं निवसतोऽनिशम् ॥ ४१
इति तस्य वचःश्रुत्वा प्राह कश्चिच्छिवद्विजः । शिवार्चकोऽहं सर्वस्य गुरुरित्येव विश्रुतः ॥ ४२
शिवधर्मीति मामाहुस्सर्वेऽप्यत्र निवासिनः । निशम्यैतद्वचोऽस्माकं कृतार्थो भव पण्डित ॥ ४३
इति तस्य वचश्श्रुत्वा समुत्थाय कृताञ्जलिः । कृपया तव विप्रेन्द्र कृतार्थोऽस्मि न संशयः ॥ ४४
त्वद्वचश्श्रवणेनैव चेहामुत्र सुखं भवेत् । इत्युक्त्वा प्रणमन्तं तं पुनः प्राह शिवद्विजः ॥ ४५
पुष्पारामं महेशस्य पूजितस्य मयाऽनिशम् । निर्माय तत्र पुष्पाणि गृहीत्वाऽर्चितुमीश्वरम् ॥ ४६
आनयत्वं विशुद्धात्मा चाद्यप्रभृति मद्गिरा । तस्मिन्दिने तवायाति सुखं शंभोः कृपाबलात् ॥ ४७
तथेति स बहिर्गत्वा पुष्पाराममकल्पयत् । ततः प्रसूने सञ्जाते प्रवृत्तोपचितौ द्विजाः ॥ ४८
तदानीमागतस्तत्र स्वयमिन्द्रस्सुराधिपः । दत्वा द्विजाय पीयूषं तुष्ट्या परमया युतः ॥ ४९
उवाच वचनं रम्यं ब्राह्मणं वीक्ष्य तं सुरः । इह भुक्त्वा चिरं भोगान् मम लोकं सुरालयम् ॥ ५०

ததானீம் தான் ஸமுத்வீக்ஷ்ய சோபனஸ்ஸஹஸோத்தித: ।
நாயாதி கிம் மமைச்வர்யமேவம் நிவஸதோऽனிசம் ॥ 41
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ப்ராஹ கச்சிச்சிவத்விஜ: ।
சிவார்சகோऽஹம் ஸர்வஸ்ய குருரித்யேவ விச்ருத: ॥ 42
சிவதர்மீதி மாமாஹுஸ்ஸர்வேऽப்யத்ர நிவாஸின: ।
நிசம்யைதத்வசோऽஸ்மாகம் க்ருதார்தோ பவ பண்டித ॥ 43
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஸமுத்தாய க்ருதாஞ்ஜலி: ।
க்ருபயா தவ விப்ரேந்த்ர க்ருதார்தோऽஸ்மி நஸம்சய: ॥ 44
த்வத்வசச்ச்ரவணேனைவ சேஹாமுத்ர ஸுகம் பவேத் ।
இத்யுக்த்வா ப்ரணமந்தம் தம் புன: ப்ராஹ சிவத்விஜ: ॥ 45
புஷ்பாராமம் மஹேசஸ்ய பூஜிதஸ்ய மயாऽனிசம் ।
நிர்மாய தத்ர புஷ்பாணி க்ருஹீத்வாऽர்சிதுமீச்வரம் ॥ 46
ஆனயத்வம் விசுத்தாத்மா சாத்யப்ரப்ருதி மத்கிரா ।
தஸ்மின் தினே தவாயாதி ஸுகம் சம்போ: க்ருபாபலாத் ॥ 47
ததேதி ஸ பஹிர்கத்வா புஷ்பாராமமகல்பயத் । தத: ப்ரஸூனே ஸஞ்ஜாதே ப்ரவ்ருத்தோபசிதௌ த்விஜா:
ததானீமாகதஸ்தத்ர ஸ்வயமிந்த்ரஸ்ஸுராதிப: । தத்வா த்விஜாய பீயூஷம் துஷ்ட்யா பரமயா யுத: ॥ 49
உவாச வசனம் ரம்யம் ப்ராம்ஹணம் வீக்ஷ்ய தம் ஸுர: ।
இஹ புக்த்வா சிரம் போகான் மம லோகம் ஸுராலயம் ॥ 50

பந்தலுக்கு வந்தார்கள் (40) அப்பொழுது சோபனன் அவர்களைக் கண்டவுடன் சீக்கிரம் எழுந்து ஏழையாக இருக்கும் எனக்கு இந்த மழையைப்போல் ஐச்வர்யம் எப்பொழுதும் சொரியக் கூடாதா எனக் கூறினான். (41) அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதில் அவர்களில் ஒருவரான சிவத்விஜர் பின்வருமாறு கூறினார். ஓ பண்டிதரே! ஸ்ரீ பரமசிவனை பூஜிக்கும் நான் யாவருக்கும் குருவென்று பிரஸித்தி அடைந்தவன். இங்குள்ள யாவரும் என்னை சிவதர்மி என்று அழைப்பார்கள் ஆகையால் தாங்கள் நான் சொல்வதைக் கேட்டு கோரிய பொருளை அடைந்தவராகிவிடுங்கள் (43) என்ற அவரது வார்த்தையைக்கேட்ட சோபனன் அஞ்சலி செய்துகொண்டு எழுந்து ஓ ப்ராம்மணோத்தமரே! நான் தங்களுடைய க்ருபையால் கிருதார்த்தனாகிவிட்டேன். ஸந்தேஹமில்லை (44) தங்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட மாத்திரத்திலேயே இஹத்திலும் பரத்திலும் சுகமுண்டாகிவிடும் என்று சொல்லி நமஸ்கரித்தான். அப்பொழுது அந்த சிவத்விஜர் அந்த பிராமணனை நோக்கி மறுபடியும் கூறினார் (45) ‘ஓ பிராம்மணரே! என்னால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டுவரும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்காக என் சொல்படி இன்றுமுதல் ஓர் பூந்தோட்டத்தை உண்டு பண்ணி, மிகப் பரிசுத்தனாய் அதிலிருந்து புஷ்பங்களை எடுத்து அந்த ஸ்வாமிக்கு பூஜை செய்வதற்காக தாங்கள் கொண்டுவந்தால் அப்பொழுதே ஸ்ரீ சம்புவின் கருணையால் உமக்கு சுகமுண்டாகிவிடும்’ என்றார். (47) அவனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டு ஓர் நந்தவனத்தை உண்டுபண்ணினான். பிறகு செடிகள் பூத்ததும் அவன் அதைப் பறிக்க முயன்றான் ஓ பிராம்மணர்களே! (48) அப்பொழுது தேவர்களுக்கு நாயகனான இந்திரன் அங்கு வந்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்த பிராம்மணனுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு (49) அவனை நோக்கி அழகான வார்த்தையைக் கூறினான். ‘ஓ பிராம்மணரே! நீர் இங்கு வெகுகாலமளவும் பல போகங்களை அனுபவித்துவிட்டுப் பிறகு மிகுந்த ஸந்தோஷத்

आगच्छान्तेति तुष्ट्या त्वमित्युक्त्वाङ्गीकृतेऽमुना । यथाविन्द्रः पुनः स्वर्गं सहसा पूजितोऽमुना ॥ ५१
ततो द्विजोऽयं पुष्पाणि गुरुहस्ते ददौ शुचिः । आदाय तानि पुण्यात्मा चार्चयामास शङ्करम् ॥ ५२
पतितानि यदा तानि शिवमूर्ध्नि सुपावने । तदा प्रसन्नो भगवान्वीक्ष्यैनं प्राह भूसुरम् ॥ ५३
स्वयं पुष्पवनं रम्यमारोप्य परया मुदा । स्वयं गृहीत्वा पुष्पाणि यस्मान्मे दत्तवानसि ॥ ५४
तान्यहं परया प्रीत्या मूर्ध्नैवाङ्गीकरोम्यहम् । तेन पुण्यप्रभावेन भुक्त्वा भोगानिहातुलम् ॥ ५५
अन्ते च स्वयमिन्द्रत्वं संप्राप्य परया मुदा । तत्र देवैश्च सकलैः पूजितः प्रत्यहं मुदा ॥ ५६
शिवलोकमनुप्राप्य सर्वैश्वर्यसमन्वितम् । भुक्त्वाऽत्रापि परान् भोगान्मुक्तो भवसि निश्चयम् ॥ ५७
इत्युक्त्वा धनदं वीक्ष्य निकटे परिवर्तिनम् । एतस्य वचनं श्रुत्वा दत्त्वाऽस्यच धनं बहु ॥ ५८
शृण्वंस्तदुक्तिमनिशं तिष्ठचेति महेश्वरः । इत्युक्त्वाऽन्तर्दधे शीघ्रं सर्वैश्च गणनायकैः ॥ ५९
ततोऽयं शोभनोऽभ्येत्य शिवधर्मिणमात्मवान् । प्रणम्य परया भक्त्या प्रोवाच वचनं मुदा ॥ ६०

ஆகச்சாந்தேதி துஷ்ட்யா த்வமித்யுக்த்வாங்கீக்ருதேSமுனு |
யயாவிந்த்ர: புன: ஸ்வர்கம் ஸஹஸா பூஜிதோSமுனு || 51
ததோ த்விஜோSயம் புஷ்பாணி குருஹஸ்தே ததௌ சுசி: |
ஆதாய தானி புண்யாத்மா சார்சயாமாஸ சங்கரம் || 52
பதிதானி யதா தானி சிவமூர்த்னி ஸுபாவனே | ததா ப்ரஸன்னோ பகவான் வீக்ஷ்யைனம் ப்ராஹ பூஸுரம்
ஸ்வயம் புஷ்பவனம் ரம்யமாரோப்ய பரயா முதா |
ஸ்வயம் க்ருஹீத்வா புஷ்பாணி யஸ்மான் மே தத்தவானஸி || 54
தான்யஹம் பரயா ப்ரீத்யா மூர்த்னைவாங்கீகரோம்யஹம் |
தேன புண்யப்ரபாவேன புக்த்வா போகானிஹாதுலம் || 55
அந்தேச ஸ்வயமிந்த்ரத்வம் ஸம்ப்ராப்ய பரயா முதா |
தத்ர தேவைச்ச ஸகலை: பூஜித: ப்ரத்யஹம் முதா || 56
சிவலோகமனுப்ராப்ய ஸர்வைச்வர்ய ஸமன்விதம் |
புக்த்வாSத்ராபி பரான் போகான் முக்தோ பவஸி நிச்சயம் || 57
இத்யுக்த்வா தனதம் வீக்ஷ்ய நிகடே பரிவர்தினம் |
ஏதஸ்ய வசனம் ச்ருத்வா தத்வாSஸ்யச தனம் பஹு || 58
ச்ருண்வம்ஸ்ததுக்திமனிசம் திஷ்டசேதி மஹேச்வர: |
இத்யுக்த்வாSந்தர்ததே சீக்ரம் ஸர்வைச்ச கணநாயகை: || 59
ததோSயம் சோபனோSப்யேத்ய சிவதர்மிணமாத்மவான் |
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ப்ரோவாச வசனம் முதா || 60

துடன் தேவர்களுக்கு இருப்பிடமான எனது லோகத்திற்கு வருவீர்' என்று ஸந்தோஷத்துடன் சொன்னான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அந்த பிராம்மணனும் அதை ஒப்புக்கொண்டு இந்திரனைப் பூஜித்தான். பிறகு இந்திரன் வேகமாய் ஸ்வர்கத்திற்குத் திரும்பிப் போய்விட்டான். (51) பிறகு அந்த பிராம்மணன் பரிசுத்தனாய் புஷ்பங்களைப் பறித்து சிவபூஜகரிடம் கொடுத்தான். அந்தப் புண்யவான் அவைகளை வாங்கி ஸ்வாமிக்கு அர்சனை செய்தார். (52) அந்தப் புஷ்பங்கள் மிகப் பரிசுத்தமான அந்த லிங்கத்தின் மேல் விழும்பொழுதே ஸ்ரீ பகவான் பிரத்யக்ஷமாகி, அந்த பிராம்மணரைப் பார்த்துச் சொன்னார். (53) 'ஓ பிராம்மணரே! நீரே ஸ்வயமாய் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அழகான ஓர் பூத்தோட்டம் போட்டு அதிலிருந்து நீரே புஷ்பங்களையும் எடுத்து எனக்காகக் கொடுத்தபடியால் (54) நான் அவைகளை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் எனது தலையினாலேயே அங்கீகரித்தேன். ஆகையால் நீர் இந்தப் புண்யத்தின் மகிமையால் இங்கு நிகரற்ற அநேகம் ஸுகங்களை அனுபவித்துவிட்டு (55) முடிவில் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் இந்திரனாக ஆகி, அங்குள்ள ஸகல தேவர்களாலும் நாள்தோறும் ஸந்தோஷத்துடன் பூஜிக்கப்பட்டு (56) அதன் பிறகு எல்லா ஐச்வர்யங்களோடும் கூடியதான சிவலோகமடைந்து அங்கும் பற்பல போகங்களை அனுபவித்துவிட்டுப் பிறகு நிச்சயம் மோக்ஷத்தை அடைவீர்' (57) என்று சொல்லிப் பிறகு ஸமீபத்திலிருந்த குபேரனைப் பார்த்து, 'ஓ குபேர! இவன் கேட்டபடியெல்லாம் இவனுக்கு அளவற்ற தனத்தைக் கொடுத்து (58) எப்பொழுதும் இவன் சொற்படியெல்லாம் நடந்துகொண்டு இங்கேயே இருந்து வருவாய் என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீமஹாதேவன் ஸகல கணாதிபர்களுடன் சீக்கிரம் மறைந்தார் (59) பிறகு மஹாபுண்யவானான அந்த சோபனன் அச்சிவதர்மினியிடம் வந்து மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து

तव दर्शनमात्रेण ममैतत्सकलं गुरो । समागतं न सन्देहः कृतार्थं विद्धि मां गुरो ॥ ६१
पुष्पारामप्रभावेन महेशोऽपि प्रसेदिवान् । इत्युक्त्वाऽस्यानुमत्यायं भुक्त्वा भोगानखण्डितान् ६२
देवेन्द्रत्वं ततः प्राप्य तत्र भुक्त्वा चिरं सुखम् । अन्तेच शिवसालोक्यं प्राप्यात्रापि चिरं वसन् ॥
सायुज्यं प्राप्तवान् पश्चात्परस्य ब्रह्मणो द्विजाः ॥ ६३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अज्ञानतः कृतानामपि शिवधर्माणां क्रमेणफलनिरूपणम् ॥

एवमुक्त्वा सदानन्दो कथां पापप्रणाशिनीम् । विरतेच कथां प्राह चात्रिः परमतापसः ॥ १
पुराऽभूज्ज्योतिषां देशे सर्वजित्ख्यातिमान् नृपः । तस्यासंस्तनयाः पापाश्शतमेकोत्तरं खलु ॥ २

தவ தர்சனமாத்ரேண மமைதத்ஸகலம் குரோ । ஸமாகதம் ந ஸந்தேஹ: க்ருதார்தம் வித்திமாம் குரோ 61
புஷ்பாராமப்ராபவேன மஹேசோऽபி ப்ரஸேதிவான் ।
இத்யுக்த்வாஸ்யானுமத்யாऽயம் புக்த்வா போகானகண்டிதான் ॥ 62
தேவேந்த்ரத்வம் தத: ப்ராப்ய தத்ர புக்த்வா சிரம் ஸுகம் ।
அந்தேச சிவஸாலோக்யம் ப்ராப்யாத்ராபி சிரம் வஸன் ॥
ஸாயுஜ்யம் ப்ராப்தவான் பச்சாத் பரஸ்ய ப்ரும்ஹணோ த்விஜா: ॥ 63

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஷட்சத்வாரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

அக்ஞானத்தால் செய்யப்பட்ட சிவ தர்மங்களுக்கும் முறையே பலன் ஏற்படுதல்

ஏவமுக்த்வா ஸதானந்தோ கதாம் பாபப்ரணாசினீம் । விரதேச கதாம் ப்ராஹ சாத்ரி: பரமதாபஸ: ॥ 1
புராऽபூஜ்ஜ்யோதிஷாம் தேசே ஸர்வஜித் க்யாதிமான் ந்ருப: ।
தஸ்யாஸம்ஸ்தனயா: பாபாச்சதமேகோத்ரம் கலு ॥ 2

ஸந்தோஷத்துடன் கூறினன். (60) ஓ குருவே! தங்களைப் பார்த்ததினுல்தான் எனக்கு இந்த பாக்யங்களெல்லாம் உண்டாயிற்று என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஓ ஸ்வாமி! நான் கிருதார்த்தனுகிவிட்டேன் என்று தாங்கள் அறியவேண்டும். (61) இப் பூத்தோட்டத்தின் மகிமையால் ஸ்ரீ மஹாதேவன் எனக்குப் பிரஸன்னமானுர் என்று சொல்லி, அவருடைய உத்திரவின் பேரில் அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து (62) பிறகு தேவேந்திரனுக ஆகி, அங்கும் வெகு காலம் அளவற்ற ஸுகங்களை அனுபவித்து, முடிவில் சிவ ஸாலோக்யமடைந்து அங்கும் வெகுகாலம் வஸித்துப் பிறகு ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ பரப்ருஹ்மத்தினுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தான். (63)

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ ஸதானந்த முனிவர் பாபத்தைப் போக்கும் கதையை இவ்வாறு சொல்லி முடித்ததும் தவ சிரேஷ்டராகிய அத்ரி முனிவர் கூறினர்: (1) முன்பு ஜோதிட தேசத்தில் கீர்த்தி வாய்ந்த ஸர்வஜித் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு மகா பாபிகளான நூற்ரேரு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். (2)

स एकः पुण्यवांस्तेषु सर्वधर्मपरायणः । ते शतं तनया ब्रह्महत्या चौर्यमसङ्ख्यकम् ॥ ३
कृत्वातु क्रूरकर्माणो वर्तन्ते हिंसकास्सताम् । मद्यपानरता नित्यं मांसभोजनतत्पराः ॥ ४
परस्त्रीगमनोत्काश्च सर्वदा परवञ्चकाः । भक्षयैनान् दुराचारानिति राजाऽऽत्मजानपि ॥ ५
महाराक्षसनामानं राक्षसं प्रोक्तवानलम् । सोऽपि तान् राक्षसः पापान् भक्षितुं कुत्सितान्तरः ॥ ६
उत्पीड्य पादान् हस्तांश्च दक्षिणांबोधिमक्षिपत् । निपेतुस्ते तदा काश्यां केदारेऽपि सुपावने ॥ ७
श्रीपर्वते महाशैले दर्शनान्मुक्तिदायके । श्रीमद्दक्षिणकैलासे शिवलोकप्रदे शुभे ॥ ८
काञ्चीपुरे सदारम्ये कलिदोषविवर्जिते । स्मरणान्मोक्षदे नृणामेकाम्रेश कृपाबलात् ॥ ९
तथाऽरुणाचले पुण्ये श्रीमद्वृद्धाचले शुभे । चिदंबरसभायांच यत्र नृत्यति शङ्करः ॥ १०
स्वात्मानन्दामृतास्वाद परमानन्दनिर्भरः । मध्यार्जुने महापुण्ये कुम्भघोणे शिवप्रिये ॥ ११
एवमादिषु पुण्येषु निपेतुर्नगरेष्वमी । मृताः पतनमात्रेण तत्र तत्र महीसुराः ॥ १२

ஸ ஏக: புண்யவாம்ஸ்தேஷு ஸர்வதர்ம பராயண: ।
தே சதம் தனயா ப்ரும்ஹஹத்யா சௌர்யமஸங்க்யகம் ॥ 3
க்ருத்வாது க்ரூரகர்மாணோ வர்தந்தே ஹிம்ஸகாஸ்ஸதாம் ।
மத்யபானரதா நித்யம் மாம்ஸபோஜன தத்பரா: ॥ 4
பரஸ்த்ரீகமனோத்காச்ச ஸர்வதா பரவஞ்சகா: । பக்ஷயைனான் துராசாரானிதி ராஜாSSத்மஜானபி ॥ 5
மஹாராக்ஷஸநாமானம் ராக்ஷஸம் ப்ரோக்தவானலம் ।
ஸோSபி தான் ராக்ஷஸ: பாபான் பக்ஷிதும் குத்ஸிதாந்தர: ॥ 6
உத்பீட்ய பாதான் ஹஸ்தாம்ச்ச தக்ஷிணாம்போதிமக்ஷிபத் ।
நிபேதுஸ்தே ததா காச்யாம் கேதாரேSபி ஸுபாவனே ॥ 7
ஸ்ரீபர்வதே மஹாசைலே தர்சனாத் முக்திதாயகே । ஸ்ரீமத்தக்ஷிணகைலாஸே சிவலோகப்ரதே சுபே ॥ 8
காஞ்சீபுரே ஸதாரம்யே கலிதோஷவிவர்ஜிதே । ஸ்மரணான்மோக்ஷதே ந்ருணாமேகாம்ரேச க்ருபாபலாத் 9
ததாSருணாசலே புண்யே ஸ்ரீமத்வ்ருத்தாசலே சுபே । சிதம்பரஸபாயாம்ச யத்ர ந்ருத்யதி சங்கர: ॥ 10
ஸ்வாத்மானந்தாம்ருதாஸ்வாத பரமானந்த நிர்பர: ।
மத்யார்ஜுனே மஹா புண்யே கும்பகோணே சிவப்ரியே ॥ 11
ஏவமாதிஷு புண்யேஷு நிபேதுர்நகரேஷ்வமீ । ம்ருதா: பதனமாத்ரேண தத்ரதத்ர மஹீஸுரா: ॥ 12

அவர்களில் ஒருவன் ஸகல தர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கும் சிறந்த புண்யசாலி. மற்ற நூறு பிள்ளைகளும் பெரியோர்களுக்குத் துன்பத்தை அளிப்பவர்களாகவும், கொடிய காரியங்களைச் செய்கின்றவர்களாகவும், கணக்கிட முடியாத பிரம்மஹத்தி, திருட்டு முதலியவற்றைச் செய்கின்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் நாள்தோறும் கள் குடிப்பதிலும், மாம்ஸத்தை உண்பதிலும், பரஸ்திரீகளோடு சேருவதும் பிறரை வஞ்சிப்பதிலும் எப்பொழுதும் ஈடுபட்டு வந்தனர். அதலால் அரசன் அவர்கள் தன் பிள்ளைகளாயினும் மஹாராக்ஷஸன் என்ற ஓர் அரக்கனை அழைத்து, ஓ ராக்ஷஸ! துர்நடத்தைக்காரர்களான இப்பிள்ளைகளைச் சாப்பிட்டுவிடு எனச் சொன்னான். அதற்கு ராக்ஷஸன் பாபிகளான அவர்களைத் தின்பதற்கு மனம் பிடிக்காமல், (6) அவர்களது கால்களையும் கைகளையும் பிடித்து வாரி, தெற்கு ஸமுத்திரத்தை நோக்கி எறிந்தான். அப்பொழுது அவர்கள் காசியிலும் மிகப் பரிசுத்தமான கேதாரத்திலும் (7) தரிசித்த மாத்திரத்தில் மோக்ஷத்தை அளிக்கும் ஸ்ரீசைலமென்ற மகாகிரியிலும், மஹாமங்களமும் சிவலோகத்தை அளிக்கக்கூடியதுமான தக்ஷிண கைலாஸமென்ற காளஹஸ்தியிலும் (8) எப்பொழுதும் அழகு வாய்ந்ததும், கலி தோஷங்கள் அற்றதும். ஸ்ரீ ஏகாம்பரேச்வரருடைய கிருபா பலத்தால் மனிதர்களுக்கு நினைத்த மாத்திரத்தில் மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடியதுமான காஞ்சீபுரத்திலும் (9) மஹா புண்யமான திருவண்ணாமலையிலும், மங்களகரமான விருத்தாசலத்திலும், ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரன் தனது ஆத்மானந்த அம்ருதத்தை அனுபவிப்பதால் ஆனந்த பரிபூர்ணராய் ஆனந்த நடனம் செய்யப்படுகின்ற சிதம்பர ஸபையிலும், மஹா புண்யமான திருவிடமருதூரிலும் (பிரம்மஹத்தி மோசக ஸ்தலமாகிய மத்யார்ஜுன க்ஷேத்திரத்திலும்) ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குப் பிரியமான கும்பகோணத்திலும், (11) இவை போன்ற திருவையார், மதுரை முதலிய புண்ய க்ஷேத்திரங்களிலும் விழுந்தனர். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்வாறு அந்த நூறு

यस्मादेते मृताः क्षेत्रेष्वेषु पापा अपि प्रभोः । तेन पुण्यप्रभावेन विमानानि शिवेच्छया ॥ १३
आरुह्य यान्ति परया प्रीत्याऽतीव मनोहराः । इत्यूचुस्सत्यलोकस्थमृषिभिस्सह मां गणाः ॥ १४
शांभवीया महात्मानो महाबलपराक्रमाः । एवमन्येपि तत्रस्था महात्मानो ऋषीश्वराः ॥ १५
शिवपुण्यवतां पुण्याः कथाश्चोचुः परस्परम् । इत्युक्त्वा तानृषीन्वीक्ष्य सूतः पौराणिकोत्तमः ॥ १६
पुनः स्वयं कथां पुण्यां शम्भोरमिततेजसः । प्रोवाच ऋषिवर्येभ्यश्श्रोतृभ्यस्सावधानतः ॥ १७
पुरं सौराष्ट्रदेशेऽस्ति कनकाख्यं सुशोभनम् । चोरः कश्चन तत्रास्ति महादुष्टो महाखलः ॥ १८
कदाचिदयमभ्येत्य राज्ञः पौरोहिते गृहे । चोरयित्वा धनं भूरि प्रतस्थे परवञ्चकः ॥ १९
तदा कश्चन तं दृष्ट्वा चुक्रोश ब्राह्मणः क्रुधा । तं जघान दुरात्मायं शस्त्रेण स ममार च ॥ २०
तदारावं समाकर्ण्य राजा प्राप त्वरान्वितः । तदानीमेव तं चोरं ग्रामपाला महाबलाः ॥ २१
आबध्य राज्ञः पुरतो मुमुचुश्च दुराशयम् । ततश्शशास मतिमान्राजा वीक्ष्यातिवञ्चकम् ॥ २२

யஸ்மாதேதே ம்ருதா: க்ஷேத்ரேஷ்வேஷு பாபா அபி ப்ரபோ: |
தேன புண்யப்ரபாவேன விமாநானி சிவேச்சயா || 13

ஆருஹ்ய யாந்தி பரயா ப்ரீத்யாதீவ மனோஹரா: | இத்யூசுஸ்ஸத்யலோகஸ்தம் ருஷிபிஸ்ஸஹ மாம் கணா:
சாம்பவீயா மஹாத்மானோ மஹாபல பராக்ரமா: | ஏவமன்யேऽபி தத்ரஸ்தா மஹாத்மானோ ருஷீச்வரா:15

சிவபுண்யவதாம் புண்யா: கதாச்சோசு: பரஸ்பரம் |
இத்யுக்த்வா தான்ருஷீன் வீக்ஷ்ய ஸூத: பௌராணிகோத்தம: || 16

புன: ஸ்வயம் கதாம் புண்யாம் சம்போரமிததேஜஸ: |
ப்ரோவாச ருஷிவர்யேப்யச்ச்ரோத்ருப்யஸ்ஸாவதானத: || 17

புரம் ஸௌராஷ்ட்ரதேசேऽஸ்தி கனகாக்யம் ஸுசோபனம் |
சோர: கச்சன தத்ராஸ்தி மஹாதுஷ்டோ மஹாகல: || 18

கதாசிதயமப்யேத்ய ராக்ஞ: பௌரோஹிதே க்ருஹே |
சோரயித்வா தனம் பூரி ப்ரதஸ்தே பரவஞ்சக: || 19

ததா கச்சன தம் த்ருஷ்ட்வா சுக்ரோச ப்ராம்ஹண: க்ருதா |
தம் ஜகான துராத்மாயம் சஸ்த்ரேண ஸ மமார ச || 20

ததாராவம் ஸமாகர்ண்ய ராஜா ப்ராப த்வரான்வித: | ததானீமேவ தம் சோரம் க்ராமபாலா மஹாபலா: 21
ஆபத்ய ராக்ஞ: புரதோ முமுசுச்ச துராசயம் | ததச்சசாஸ மதிமான் ராஜா வீக்ஷ்யாதிவஞ்சகம் || 22

பேர்களும் விழுந்தவுடன் ஆங்காங்கு அவர்கள் மரித்தார்கள். (12) அவர்கள் மகா பாபிகளாயினும், மஹாப்ரபுவான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய க்ஷேத்திரங்களில் விழுந்த மஹிமையால் அவர்கள் ஸ்ரீ சிவபிரானின் விருப்பப்படி விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு மஹா ஸந்தோஷத்துடன் மனோஹரமான உருவம் கொண்டவர்களாய் போகின்றார்கள் என்று மஹாத்மாக்களும், மஹா பல பராக்கிரமசாலிகளுமான சிவகணங்கள் அனேகம் ரிஷிகளோடு கூட, ஸத்ய லோகத்திலிருந்த எனக்குச் சொன்னார்கள் என்று பின்னும் அங்கிருந்த மஹாத்மர்களான மற்ற முனிவர்களும் (15) ஒருவரோடொருவர் சிவ புண்யவான்களுடைய புண்யக் கதைகளை பேசிக்கொண்டார்கள் என்று புராணிகரான ஸூத முனிவர் சௌனகாதி முனிவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு (16) பின்னும் தானாகவே மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் கேட்கின்ற அந்த ரிஷி சிரேஷ்டர்களுக்கு நிகரற்ற தேஜஸ்ஸை உடையவரான ஸ்ரீ சம்புவின் புண்ய கதையைச் சொல்லியதாவது : (17) ஸௌராஷ்டிர தேசத்தில் கனகபுரமென்ற ஓர் அழகான பட்டணமிருக்கின்றது. அங்கு மிக துஷ்டனும், கொடியவனுமான ஓர் திருடன் இருந்தான். பிறருக்கு வஞ்சகம் செய்கிறவனான அக்கொடியவன் ஒருநாள் அரசருடைய புரோகிதர் வீட்டில் மிகுந்த பொருளை திருடிவிட்டுப் புறப்பட்டான். (19) அப்பொழுது அவனை ஓர் பிராம்மணன் கண்டு கூக்குரலிட்டான். அந்த துராத்மாவான திருடன் அவரை மிககோபத்துடன் ஆயுதத்தினால் அடித்துக் கொன்றான். (20) ஆயினும் அக்கூக்குரலைக் கேட்டவுடன் அரசன் வேகமாய் அங்கு வந்தான். அப்பொழுதே மகாபலிஷ்டர்களான காவலாளிகள் அத்திருடனைப் பிடித்து (21) கட்டி அரசன் முன்னிலையில் கொண்டு விட்டார்கள். உடனே மஹா புத்திசாலியான அந்த அரசன், மஹா வஞ்சகனும், கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனுமான அத் திருடனுக்கு தண்டனை விதித்தான். (22)

ग्राहाय ग्रसते नित्यं मनुष्यान्नगराद् बहिः । महासरश्श्रितायाशु महाकाराय पालकाः ॥ २३
इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा तथा चक्रुरमी भटाः । ग्राहोऽपि तं तथा गृह्य शिरसा केवलं महान् ॥ २४
तीरेऽस्मिन् प्रापयामास जनेऽस्मिन् पश्यति द्रुतम् । आश्चर्यमापिरे तत्र स्थितास्सर्वे जना अहो ॥ २५
राजातु स्वभटान् क्रूरानुवाच पुनरेव सः । खड्गैरन्यायुधैरेनं मारयन्तु महाबलाः ॥ २६
एषु व्यर्थश्रमं प्राप्तेष्वथो राजाऽपि विस्मितः । पुनरस्यौषधं किञ्चिदस्तीत्यन्तरमन्यत ॥ २७
शोधयामास तं पश्चात् स्वभटैरेव तत्र सः । न ददर्शौषधं किञ्चिद्राजायं शोधितेऽपि च ॥ २८
ततो विचार्य मनसा प्रापास्थानाख्य मण्टपम् । चोरेण साकं भूपालो निजवेश्मनि सुन्दरे ॥ २९
स्वपत्न्यास्सुव्रतायाश्च शुको हस्तेच तिष्ठति । संस्थाप्य तं च पुरतस्त्रिकालज्ञं महीपतिः ॥ ३०
पप्रच्छ वीक्ष्य धर्मात्मा विनयेन समन्वितः । मम पत्न्यास्सुशीलाया दत्तश्शच्या पुरा भवान् ॥ ३१
तुष्ट्या वीक्ष्य तच्छीलं शुकदेववरप्रिय । तन्मह्यं पृच्छते किञ्चिद्वक्तुमर्हसि सत्यतः ॥ ३२
चोरयन्नितरां पापी बहुधा शासितो मया । तथापि शासनं तस्मिन् सर्वं व्यर्थमभूत्खलु ॥ ३३

க்ராஹாய க்ரஸதே நித்யம் மனுஷ்யான்னகராத்பஹி:। மஹாஸரச்ச்ரிதாயாசு மஹாகாராய பாலகா: 23
இதி ராக்ஞோ வச: ச்ருத்வா ததா சக்ருரமீ படா:। க்ராஹோऽபி தம் ததாக்ருஹ்ய சிரஸா கேவலம் மஹான்
தீரேऽஸ்மின் ப்ராபயாமாஸ ஜனேऽஸ்மின் பச்யதி த்ருதம் ।
ஆச்சர்யமாபிரே தத்ர ஸ்திதாஸ்ஸர்வே ஜனா அஹோ ॥ 25
ராஜாது ஸ்வபடான் க்ரூரானுவாச புனரேவ ஸ:। கட்கைரன்யாயுதைரேனம் மாரயந்து மஹாபலா: ॥ 26
ஏஷு வ்யர்தச்ரமம் ப்ராப்தேஷ்வதோ ராஜாऽபி விஸ்மித: ।
புனரஸ்யௌஷதம் கிஞ்சிதஸ்தீத்யந்தரமன்யத ॥ 27
சோதயாமாஸ தம் பச்சாத் ஸ்வபடைரேவ தத்ர ஸ: ।
ந ததர்சௌஷதம் கிஞ்சித் ராஜாऽயம் சோதிதேऽபி ச ॥ 28
ததோ விசார்ய மனஸா ப்ராபாஸ்தானாக்ய மண்டபம் ।
சோரேண ஸாகம் பூபாலோ நிஜவேச்மனி ஸுந்தரே ॥ 29
ஸ்வபத்ந்யாஸ்ஸுவ்ரதாயாச்ச சுகோ ஹஸ்தேச திஷ்டதி ।
ஸம்ஸ்தாப்ய தம் ச புரதஸ்த்ரிகாலக்ஞம் மஹிபதி: ॥ 30
பப்ரச்ச வீக்ஷ்ய தர்மாத்மா வினயேன ஸமன்வித:। மம பத்ந்யாஸ்ஸுசீலாயா தத்தச்சச்யா புராபவான் 31
துஷ்டயா வீக்ஷ்ய தச்சீலம் சுகதேவ வரப்ரிய। தன்மஹ்யம் ப்ருச்சதே கிஞ்சித்வக்துமர்ஹஸி ஸத்யத: 32
சோரயந்நிதராம் பாபீ பஹுதா சாஸிதோ மயா। ததாபி சாஸனம் தஸ்மின் ஸர்வம் வ்யர்தமபூத்கலு ॥ 33

ஓ காவலாளிகளே! பட்டணத்திற்கு வெளியிலுள்ள பெரிய குளத்தில் தினந்தோறும் மனிதர்களைப் பிடித்துத் தின்கின்ற முதலையினிடத்தில் இவனை சீக்கிரம் கொண்டு போடுங்கள் (23) என இவ்வாறு அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட தூதர்கள் அப்படியே செய்தார்கள். உடனே அந்தப் பெரிய முதலை அவனைத் தலையாலே சுமந்துகொண்டு (24) அங்குள்ள ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவனை வேகமாய் கரையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. ஆச்சர்யம். அப்பொழுது ஜனங்களெல்லாம் மிகவும் ஆச்சர்யம் அடைந்தார்கள். (25) பிறகு அரசன் மஹாபலசாலிகளும் கொடியவர்களுமான தனது தூதர்களைப் பார்த்து அவனை கத்திகளாலும், மற்ற ஆயுதங்களாலும் கொல்லும்படி சொன்னான். (26) உடனே அவர்கள் அப்படியே செய்தனர். அவர்கள் செய்த பிரயாஸமெல்லாம் வீணாகிவிட்டதை அரசன் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். அவனிடத்தில் ஏதாகிலும் மருந்து இருக்குமோ என்று மனதிற்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டான். (27) பிறகு அவனை தானே தூதர்களைக்கொண்டு பரிசோதித்ததில் யாதொரு மருந்தையும் காணாததால் மனதினால் ஆலோசித்தான் (28) பிறகு அந்தத் திருடனுடன் அழகிய தனது அரண்மனையிலுள்ள ஆஸ்தான மண்டபத்திற்குச் சென்றான். (29) அங்கு விரதங்களைக் காப்பவளான தன் மனைவியின் கையில் இருக்கும் முக்காலங்களையும் அறிந்த ஓர் கிளியின் முன்னிலையில் இருந்துகொண்டு (30) அப்புண்யவான் வினயத்தோடு கூடியவனாகி, அக்கிளியைப் பார்த்துக் கூறினான்: ஓ தேவ ச்ரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் மிகப்பிரியமுள்ள கிளியே! நீ பூர்வத்தில் இந்திராணியால் மிக சந்தோஷத்துடன் ஸுசீலை என்ற என் மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டாயல்லவா; ஆகையால் உன்னைக் கேழ்க்கின்ற எனக்கு ஸத்யமாய் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். (32) என்னவென்றால் இந்த பாதகன்

ग्राहाय ग्रसते दत्तस्तेन मुक्तस्तथाप्ययम् । भटैश्शस्त्रधरैस्तद्वच्छासितोऽपि बिभेति न ॥ ३४
किमत्र कारणं विद्वन्वद मे त्वं यथार्थतः । इत्यादिष्टो महीशेन शुकः प्रोवाच सत्यतः ॥ ३५
शृणु त्वमवधानेन भूपालानामधीश्वर । सोऽयं कुशपुरे रम्ये विष्कंभवणिजस्सुतः ॥ ३६
चित्रभानुरिति ख्यातस्सदा वेश्यरति प्रियः । तस्यैवं वर्तमानस्य धनं सर्वं व्ययं गतम् ॥ ३७
स तु रिक्तः पुनर्ध्यात्वा चौर्यासक्तमना अभूत् । तत्र तत्राग्रहारेषु दग्ध्वा वेश्मानि भूरिशः ॥ ३८
तदानीमन्तरालञ्च वीक्ष्यायं परवञ्चकः । चोरयित्वा धनं भूरि विक्रीय नगरेषु तत् ॥ ३९
दत्वैतद्रमते वेश्यास्सदा मन्मथपीडितः । एवं दग्धेषु पशवो दग्धा वेश्मसु पापिना ॥ ४०
स्त्रियश्च ब्राह्मणाश्चान्ये बहवोऽनेन भूपते । सोऽयं कस्मिन्दिने पापी भुजङ्गाख्यं महत्पुरम् ॥ ४१
दग्ध्वाऽत्र बह्वीः पापिष्ठो गाः प्राप्य सरणिं ययौ । दन्दुरे तत्र मार्गे च गौरेका कीलकीलिता ॥ ४२
पादे रुग्णा पपाताशु भुव्यभ्याशेऽत्र कस्यचित् । अचलेशाख्य शंभोर्यदालयं तस्य भूपते ॥ ४३

க்ராஹாய க்ரஸதே தத்தஸ்தேன முக்தஸ்ததாப்யயம் ।
படைச்சஸ்த்ரதரைஸ்தத்வச்சாஸிதோऽபி பிபேதி ந ॥ 34
கிமத்ர காரணம் வித்வன் வத மே த்வம் யதார்தத: ।
இத்யாதிஷ்டோ மஹீசேன சுக: ப்ரோவாச ஸத்யத: ॥ 35
ச்ருணுத்வமவதானேன பூபாலாநாமதீச்வர । ஸோऽயம் குசபுரே ரம்யே விஷ்கம்பவணிஜஸ்ஸுத: ॥ 36
சித்ரபானுரிதி க்யாதஸ்ஸதாவேச்ய ரதிப்ரிய: । தஸ்யைவம் வர்தமானஸ்ய தனம் ஸர்வம் வ்யயம் கதம் 37
ஸ து ரிக்த: புனர்த்யாத்வா சௌர்யாஸக்தமனா அபூத் ।
தத்ர தத்ராக்ரஹாரேஷு தக்த்வா வேச்மானி பூரிச: ॥ 38
ததானீமந்தராளஞ்ச வீக்ஷ்யாயம் பரவஞ்சக: । சோரயித்வா தனம் பூரி விக்ரீய நகரேஷு தத் ॥ 39
தத்வைதத்ரமதே வேச்யாஸ்ஸதா மன்மதபீடித: । ஏவம் தக்த்தேஷு பசவோ தக்தாவேச்மஸு பாபினா 40
ஸ்த்ரியச்ச ப்ராம்ஹணாச்சான்யே பஹவோऽனேன பூபதே ।
ஸோऽயம் கஸ்மின் தினே பாபீ புஜங்காக்யம் மஹத்புரம் ॥.41
தக்த்வாऽத்ரபஹ்வீ: பாபிஷ்டோ கா: ப்ராப்ய ஸரணிம் யயௌ ।
தந்துரே தத்ர மார்கேச கௌரேகா கீலகீலிதா ॥ 42
பாதே ருக்ணா பபாதாசு புவ்யப்யாசேऽத்ர கஸ்யசித் । அசலேசாக்ய சம்போர்யதாலயம் தஸ்ய பூபதே ॥ 43

மிகவும் திருடியதால் அவனை நான் பலவிதமாய் தண்டித்தும் அந்த தண்டனையெல்லாம் வீணாகி விட்டது. (33) அகப்பட்டவர்களையெல்லாம் பிடித்துத் தின்கின்ற ஓர் முதலையிடத்தில் போட்டும் அது விட்டுவிட்டது மேலும் அதுமாதிரியே ஆயுதம் பிடித்த தூதர்களைக்கொண்டு கொல்லுவதற்கு உத்திர விட்டும் அதற்கு அவன் அஞ்சவில்லை. (34) ஆகையால் ஓ வித்வானான கிளியே! இதற்கென்ன காரணமென்று நீ உண்மையைச் சொல்லவேண்டும் என்று இவ்வாறு அரசனால் வினவப்பட்ட கிளியானது உண்மையைச் சொல்லிற்று (35) அரசர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த ஓ ராஜசேகர! நீர் ஜாக்கிரதையாய் கேளும். இவன் குசபுரமென்ற அழகிய பட்டணத்திலுள்ள விஷ்கம்பனென்ற வியாபாரிக்கு எப்பொழுதும் வேசிகளிடத்தில் தொடர்புகொண்ட சித்ரபாநுவென்று பிரஸித்தி பெற்ற பிள்ளையாக இருந்தான். இவ்வாறு அவன் இருந்து வருகையில் அவனுடைய பொருள்கள் யாவும் நாசமாயின. (37) அவன் இவ்வாறு தரித்திரனானதால் அதன்பேரில் ஆலோசித்து திருட்டுத் தொழிலில் மனப்பற்றுள்ளவனானான். ஆகையால் அவன் அங்கிருக்கும் அக்கிரஹாரங்களிலுள்ள வீடுகளை மிகவும் கொளுத்தி (38) பிறகு பிறருக்கு வஞ்சகம் செய்கின்ற அப்பாதகன், அப்பொழுது ஸமயம் பார்த்து பண்டங்களைத் திருடிக்கொண்டு போய் அவைகளை நகரங்களில் விற்று, திரண்ட பொருளை அடைந்து (39) எப்பொழுதும் காம விகாரம் கொண்டவனாகி, அப் பொருளை வேசியருக்குக் கொடுத்து ஸுகித்து வந்தான். இவ்வாறே இந்தப் பாவியால் தீயிடப்பட்டதினால் கேளீர் அரசனே! அனேகம் பசுக்கள், ஸ்திரீகள், பிராம்மணர்கள் இவர்களும், மற்றும் அநேகம் பேர்கள் எரிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு ஒருநாள் அந்தப் பாதகன் புஜங்கபுரமென்ற ஓர் பெரிய பட்டணத்தை (41) கொளுத்திவிட்டு அங்குள்ள அநேகம் பசுக்களையும் ஓட்டிக்கொண்டு வழியோடு சென்றான். அங்கு வழியிலுள்ள பள்ளத்தில் ஓர் மாடானது காலில் ஆணி ஏறி காயமடைந்து (42) ஓ அரசனே! அசலேச்வரஸ்வாமி ஆலயத்தின் பக்கத்தில் வேகமாய் விழுந்தது. (43)

न शशाक च तामेष समुत्थापयितुं यदा । तदायमेनां देवायेत्युक्त्वा तस्मै ययौ मुदा ॥ ४४
गाश्चान्याश्चोरयित्वायं विक्रीय नगरेऽवसत् । चोरयित्वायमधुना तव पौरोहिते गृहे ॥ ४५
युष्मत्करमवापायं बन्धितः पालकैरतः । या गौरनेन पुण्येन शिवायेति विसर्जिता ॥ ४६
तां कीलकीलितां पादे तत्रत्याः पोष्य शंभवे । शूलमुद्राङ्कितां कृत्वा मुमुचुश्च महीपते ॥ ४७
तत्क्षीरमधुना शम्भोरभिषेकाय चाभवत् । तेन पुण्यप्रभावेन चास्मिन् सर्वं त्वदीयकम् ॥ ४८
शासनं व्यर्थतां प्राप शिवपुण्यमहो वरम् । इतः परं त्वयाप्येष पूज्यो नूनं महानयम् ॥ ४९
न च हिंसन्ति सर्पास्तं राक्षसाश्च पिशाचकाः । भुक्त्वा भोगानयं चान्ते शिवलोके निरामये ॥ ५०
गोरोम्णां ब्रह्मकल्पानामेकैकस्य सहस्रकम् । स्थित्वा पुनश्च सायुज्यं यात्येव परमात्मनः ॥ ५१
इति तस्य वचः श्रुत्वा राजा विस्मितमानसः । तं चोरं स्वासने स्थाप्य दत्वा भूरिधनं नृपः ॥ ५२
गृहं भार्यां विधायास्य परं भोगमकल्पयत् । अवलोकयतिस्मैनं शुकं भूयो महीपतिः ॥ ५३

ந சசாக ச தாமேஷ ஸமுத்தாபயிதும் யதா । ததாயமேதாம் தேவாயேத்யுக்த்வா தஸ்மை யயௌ முதா 44

காச்சான்யா: சோரயித்வாயம் விக்ரீய நகரேऽவஸத் ।
சோரயித்வாऽயமதுனா தவ பௌரோஹிதே க்ருஹே ॥ 45

யுஷ்மத்கரமவாபாயம் பந்தித: பாலகைரத: । யா கௌரனேன் புண்யேன சிவாயேதி விஸர்ஜிதா ॥ 46

தாம் கீலகீலிதாம் பாதே தத்ரத்யா: போஷ்ய சம்பவே ।
சூலமுத்ராங்கிதாம் க்ருத்வா முமுசுச்ச மஹீபதே ॥ 47

தத்க்ஷீரமதுனா சம்போரபிஷேகாய சாபவத் । தேன புண்யப்ரபாவேன சாஸ்மின் ஸர்வம் த்விதீயகம் ॥ 48

சாஸனம் வ்யர்த்ததாம் ப்ராப சிவபுண்யமஹோ வரம் ।
இத: பரம் த்வயாப்யேஷ பூஜ்யோ நூனம் மஹானயம் ॥ 49

ந ச ஹிம்ஸந்தி ஸர்பாஸ்தம் ராக்ஷஸாச்ச பிசாசகா: ।
புக்த்வா போகானயம் சாந்தே சிவலோகே நிராமயே ॥ 50

கோரோம்ணாம் ப்ரும்ஹகல்பானாமேகைகஸ்ய ஸஹஸ்ரகம் ।
ஸ்தித்வா புனச்ச ஸாயுஜ்யம் யாத்யேவ பரமாத்மன: ॥ 51

இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ராஜா விஸ்மிதமானஸ: ।
தம் சோரம் ஸ்வாஸனே ஸ்தாப்ய தத்வா பூரிதனம் ந்ருப: ॥ 52

க்ருஹம் பார்யாம் விதாயாஸ்ய பரம் போகமகல்பயத் ।
அவலோகயதிஸ்மைனம் சுகம் பூயோ மஹீபதி: ॥ 53

அப்பொழுது அதை அவன் எழுப்பிவிட முடியாதபடியால் அப்பசு அந்த ஸ்வாமிக்காக இருக்கட்டும் என்று ஸந்தோஷமாய் சொல்லிவிட்டுப் போனான். (44) இன்னும் மற்ற அநேகம் பசுக்களையெல்லாம் திருடி இப்பட்டிணத்தில் வஸித்து வருகையில் இப்பொழுது அவன் உமது புரோகிதர் வீட்டில் திருடும்போது (45) காவல்காரர்களால் கட்டுண்டவனாகி, உன் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். முன்பு இப்புண்யவானால் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கென்று விடப்பட்ட (46) காலில் ஆணி குத்தப்பட்ட அந்த பசுவை அங்குள்ளவர்கள் காப்பாற்றி ஓ அரசனே! அதற்கு சூல முத்திரையும் போட்டு, அதை ஸ்வாமிக்காக விட்டுவிட்டார்கள். (47) இப்பொழுது அப் பசுவின் பாலானது ஸ்வாமியின் அபிஷேகத்திற்காக உபயோகப்பட்டு வருகின்றது. அந்தப் புண்யத்தின் மகிமையால்தான் உன்னுடைய தண்டனையெல்லாம் இவனிடத்தில் வீணாகிவிட்டன. ஆச்சரியம். சிவ புண்யம் மிக உத்தமம் இனி இந்த மஹாநுபாவர் உம்மாலும்கூட பூஜிக்கத் தக்கவரே! (49) மேலும் இவருக்கு ஸர்ப்பங்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசுகள் முதலியவைகளும் தீங்கு செய்யாது. இவரோவென்றால் முடிவில் வியாதியற்ற சிவலோகத்தில் பசுமாட்டின் ரோமங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோராயிரம் பிரம்ம கல்ப காலம் மிகுந்த போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்து பிறகு பரமாத்மாவினுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியை அடையப் போகிறான் என இம்மாதிரி அந்தக் கிளியின் வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன், ஆச்சரியமடைந்த மனமுடையவனாகி, அந்தத் திருடனைத் தனது ஸிம்மாஸனத்தில் உட்காரவைத்து, அவனுக்கு அனேக தனங்களையும் கொடுத்து (52) மனைவியை அரண்மனைக்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தத் திருடனுக்குப் பல உபசாரங்களைச் செய்து, அதன் பிறகு அந்த

अथैनं वीक्षमाणं स शुकः प्राह कथां पुनः । अहं पुरा महालक्ष्म्याः करमाश्रितवान् नृप ॥ ५४
विष्णुलोके सदारम्ये विष्णुना समलङ्कृते । तदेन्द्राणी महालक्ष्मीं प्रीणयित्वा सपर्यया ॥ ५५
मामवाप्तवती राजन्मयि प्रीत्या सुरप्रिया । तदा प्राह वचो विष्णुः स्वभटान्वीक्ष्य भूपते ॥ ५६
अलङ्कुर्वन्तु नितरामिदानीं मामकं पदम् । इति विष्णुवचश्श्रुत्वा रमा पप्रच्छ माधवम् ॥ ५७
को विशेषोऽयमधुना विशेषालंकृतेः प्रभो । इति पृष्टवतीं वीक्ष्य प्रियां विष्णुरुवाच ह ॥ ५८
सुपार्श्वविषये कश्चिच्छर्वर्याख्यपुरे वसन् । कपिलाख्यो द्विजाभासस्सदा चौर्येण जीवति ॥ ५९
चोरयित्वा गृहस्थस्य गामेकां सुदुराशयः । दुग्ध्वा पीत्वा तदीयञ्च क्षीरं तस्थे स्वके गृहे ॥ ६०
श्रुत्वा तदेतद्वृत्तान्तं यजमानस्समाययौ । तदागमं समाकर्ण्य गामेनां सुदुरात्मवान् ॥ ६१
परग्रामे गृहस्थस्य कस्यचिद्वेश्मनि स्वयम् । तदा बध्वाऽवसत्तत्र छन्नवेषः प्रियेऽत्र सः ॥ ६२
उषित्वा तां निशां तत्र प्रातर्गां चोदयन्ययौ । तदा मार्गे समायान्तं यजमानस्समीक्ष्य तम् ॥ ६३

அதைனம் விக்ஷமாணம் ஸ சுக: ப்ராஹ க்தாம் புன: |
அஹம் புரா மஹாலக்ஷ்ம்யா: கரமாச்ரிதவான் ந்ருப || 54
விஷ்ணுலோகே ஸதாரம்யே விஷ்ணுா ஸமலங்க்ருதே |
ததேந்த்ராணீ மஹாலக்ஷ்மீம் ப்ரீணயித்வா ஸபர்யயா || 55
மாமவாப்தவதீ ராஜன் மயி ப்ரீத்யா ஸுரப்ரியா |
ததா ப்ராஹ வசோ விஷ்ணு: ஸ்வபடான் வீக்ஷ்ய பூபதே || 56
அலங்குர்வந்து நிதராமிதானீம் மாமகம் பதம் | இதி விஷ்ணு வச: ச்ருத்வா ரமா பப்ரச்ச மாதவம் || 57
கோ விசேஷோऽயமதுனா விசேஷாலங்க்ருதே: ப்ரபோ |
இதி ப்ருஷ்டவதீம் வீக்ஷ்ய ப்ரியாம் விஷ்ணுருவாச ஹ || 58
ஸுபார்ச்வவிஷயே கச்சித் சர்வர்யாக்யபுரே வஸன் |
கபிலாக்யோ த்விஜாபாஸஸ்ஸதா சௌர்யேண ஜீவதி || 59
சோரயித்வா க்ருஹஸ்தஸ்ய காமேகாம் ஸுதுராசய: |
துக்த்வா பீத்வா ததீயஞ்ச க்ஷீரம் தஸ்தே ஸ்வகே க்ருஹே || 60
ச்ருத்வா ததேதத்வ்ருத்தாந்தம் யஜமானஸ்ஸமாயயௌ |
ததாகமம் ஸமாகர்ண்ய காமேனாம் ஸுதுராத்மவான் || 61
பரக்ராமே க்ருஹஸ்தஸ்ய கஸ்யசித்வேச்மநிஸ்வயம் |
ததா பத்வாऽவஸத்தத்ர சன்னவேஷ: ப்ரியேऽத்ர ஸ: || 62
உஷித்வா தாம் நிசாம் தத்ர ப்ராதர்காம் சோதயன் யயௌ |
ததா மார்கே ஸமாயாந்தம் யஜமானஸ்ஸமீக்ஷ்ய தம் || 63

அரசன் அக்கிளியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். (53) இவ்வாறு தன்னைப் பார்க்கின்ற அந்த அரசனைப் பார்த்து கிளி மறுபடியும் கதை சொல்லியது. ஓ அரசனே! முன்பு நான் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், என்றும் அழகு வாய்ந்ததுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீலக்ஷ்மியின் கையில் இருந்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது இந்திராணியானவள் அந்த லக்ஷ்மியை பூஜையினால் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து (55) அப்பொழுது ஓ அரசனே! இந்திரனுக்கு ப்ரியமுள்ள அந்த இந்திராணி என்மீதுள்ள ப்ரியத்தினால் என்னை அடைந்தாள். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் தங்களுடைய தூதர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார் (56) ஓ தூதர்களே! இப்பொழுது நீங்கள் என்னுடைய உலகத்தை நன்றாய் அலங்கரிக்க வேண்டும் எனச் சொன்னார். இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ லக்ஷ்மியானவள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பார்த்துக் கேட்டாள் (57) ஓ பிரபுவே! இப்பொழுது விசேஷமாக அலங்கரிப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டாள். இவ்வாறு தன்னைக் கேட்ட ஸ்ரீலக்ஷ்மியைப் பார்த்து ஸ்ரீநாராயணன் பதிலுரைத்தார் (58) ‘‘ஓ நாயகியே! ஸுபார்ச்வம் என்ற தேசத்திலுள்ள சர்வரி என்ற பட்டிணத்தில் கபிலன் என்ற ஓர் கெட்ட பிராமணன் எப்பொழுதும் திருட்டினால் ஜீவனம்செய்துவந்தான் (59) அந்த கெட்ட எண்ணக்காரன், ஒரு நாள் ஒரு கிரஹஸ்தனுடைய பசுமாட்டைத் திருடி வந்து, அதன் பாலைக் கறந்து குடித்துவிட்டு தன் வீட்டில் இருந்துவந்தான். (60) அந்த ஸங்கதியை மாட்டுக்காரன் கேட்டு வந்தான் அவன் வருவதை அந்த துராத்மா கேட்டு அம்மாட்டை வேறு ஊருக்கு ஓட்டிப்போய் ஓர் கிரஹஸ்தன் வீட்டில் கட்டிவிட்டான். ஓ லக்ஷ்மியே! அவனும் அப்பொழுது அங்கு மாறுவேஷத்துடன் வஸித்தான். (62) அந்த இரவில் அங்கு தங்கி, காலையில் அந்த மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு வழியோடு

गां गृहीत्वा दुरात्मानं राज्ञे प्रोवाच तस्करम् । तदाऽस्य च महीपालः पाटयामास लोचने ॥ ६४
तद्दुःखेन ममारायं दुरात्मा सर्ववञ्चकः । तमेनं शंभुगणपास्समारोप्य मनोरमे ॥ ६५
विमानं शिवलोकञ्च नयन्त्यद्य परात्परम् । तस्य मार्गवशाल्लोको मण्डनीयो ममाधुना ॥ ६६
सदा पापरतस्यापि तस्य पुण्यं शृणु प्रिये । यजमानभिया रात्रौ परग्रामे निधाय गाम् ॥ ६७
तत्राबध्य गृहस्थस्य कस्यचिद्वेश्मनि स्थितः । गृहस्थश्शिवभक्तोऽयं दुग्ध्वा क्षीरं तदीयकम् ॥ ६८
पपावस्यानुमत्याहि महात्मा सर्वपावनः । तेन पुण्याग्निना दग्धान्येनांस्यस्य प्रियेऽधुना ॥ ६९
अत एवास्य लोकोऽपि शिवस्य परमात्मनः । इति विष्णोर्वचः श्रुत्वा शिवपुण्यं रमा तदा ॥ ७०
सर्वातिशयमेवैतज्जज्ञे भूपाल सा पुनः । इति राजा समाकर्ण्य शुकस्य वचनं मुदा ॥ ७१
शिवपुण्यस्य माहात्म्यं ज्ञात्वा सम्यक् द्विजोत्तमाः । शुकञ्च प्रेषयित्वाऽन्तः स्वयं भक्तिसमन्वितः ॥ ७२
कृत्वा शिवस्य पुण्यानि शिवलोकमवाप हि । पुनरन्यां कथां वक्ष्ये शृणुध्वं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ७३

காம் க்ருஹீத்வா துராத்மானம் ராக்ஞே ப்ரோவாச தஸ்கரம் ।
ததாSஸ்ய ச மஹீபால: பாடயாமாஸ லோசனே ॥ 64

தத்து:கேன மமாராயம் துராத்மா ஸர்வவஞ்சக: । தமேனம் சம்புகணபாஸ்ஸமாரோப்ய மனோரமே ॥ 65

விமானம் சிவலோகஞ்ச நயந்த்யத்ய பராத்பரம் । தஸ்ய மார்க்வசால்லோகோ மண்டனீயோ மமாதுனா 66

ஸதா பாபரதஸ்யாபி தஸ்ய புண்யம் ச்ருணு ப்ரியே । யஜமானபியா ராத்ரௌ பரக்ராமே நிதாய காம் 67

தத்ராபத்ய க்ருஹஸ்தஸ்ய கஸ்யசித்வேச்மனி ஸ்தித: ।
க்ருஹஸ்தச்சிவபக்தோSயம் துக்த்வா க்ஷீரம் ததியகம் ॥ 68

பபாவஸ்யானுமத்யாஹி மஹாத்மா ஸர்வபாவன: ।
தேன புண்யாக்னினா தக்தான் யேனாம்ஸ்யஸ்ய ப்ரியேSதுனா ॥ 69

அத ஏவாஸ்ய லோகோSபி சிவஸ்ய பரமாத்மன: । இதி விஷ்ணோர்வசச்ச்ருத்வா சிவபுண்யம் ரமாததா 70

ஸர்வாதிசயமேவைதத்ஜக்ஞே பூபால ஸா புன: । இதி ராஜா ஸமாகர்ண்ய சுகஸ்ய வசனம் முதா ॥ 71

சிவ புண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ஞாத்வா ஸம்யக் த்விஜோத்தமா: ।
சுகம் ச ப்ரேஷயித்வாSந்த: ஸ்வயம் பக்தி ஸமன்வித: ॥ 72

க்ருத்வா சிவஸ்ய புண்யானி சிவலோகமவாப ஹி ।
புனரன்யாம் கதாம் வக்ஷ்யே ச்ருணுத்வம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 73

செல்லும்போது சொந்தக்காரன் அவனைக் கண்டு (63) மாட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு கெட்டவனை அத் திருடனை அரசனிடத்தில் கொண்டு விட்டு ஸமாசாரங்களைச் சொன்னான் அப்பொழுது அரசன் அவனுடைய இரு கண்களையும் பிடுங்கிவிட்டான். (64) எல்லோரையும் வஞ்சிப்பவனான அவன் அந்த துக்கத்தால் மரித்தான். அப்பொழுது சிவ கணங்கள் அங்கு வந்து, அவனை அழகிய விமானத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு (65) மிகச்சிறந்த கைலாஸத்திற்கு இப்பொழுது அழைத்துச் செல்வதால் மார்கத்திலுள்ள நமது வைகுண்ட லோகம் அலங்கரிக்கப்படத் தகுந்ததன்றோ! (66) ஓ பிரியே! அவன் எப்பொழுதும் பாபம் செய்கின்றவனாயினும் அவனது புண்யத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். அவன் மாட்டுச் சொந்தக்காரனிடத்தில் பயத்தினால் இரவில் வேறு ஊருக்குச் சென்று அப் பசுவை ஓர் கிரஹஸ்தன் வீட்டில் கட்டி வைத்துத் தானும் அங்கு வஸித்தான். மஹாத்மாவும், ஸகல பாபங்களையும் போக்க வல்லவனும், சிவ பக்தனுமான கிரஹஸ்தன் இவனது உத்திரவின் பேரில் அப் பசுவின் பாலைக் கறந்து குடித்தான். ஓ மாதரசே! இப்படிப்பட்ட புண்யமாகிய அக்னியால் அவனது பாபங்களெல்லாம் இப்பொழுது பொசுக்கப்படலாயின. (69) ஆதலால்தான் இவனுக்கு பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய உலகம் கிடைக்கலாயிற்று''. இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ லக்ஷ்மியானவள் அப்பொழுது கேளீர் அரசனே! சிவதர்மமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது என நிச்சயம் கொண்டாள் என்ற அக் கிளியின் வார்த்தையை ஆனந்தமாய்க் கேட்ட அந்த அரசன் (71) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! சிவ தர்மத்தின் மஹிமையை நன்கு அறிந்தவனாகி கிளியை அந்தப்புரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தானும் மிகுந்த பக்தியுடன் (72) அநேகம் சிவ புண்யங்களைச் செய்து முடிவில் சிவலோகமடைந்தான். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! பின்னும் மற்றொரு கதை சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளுங்கள் (73) மத்ஸ்ய

सुमतेर्मत्स्य देशस्य राज्ञोऽभूत्तनयो महान् । स पञ्चवार्षिकः श्रीमान् ख्यातोऽतिरथनामतः ॥ ७४
स तु केकयदेशस्य राज्ञः पुत्रीं तु मेनकाम् । विवाह्य विधिना राजंस्तया क्रीडां चकार हि ॥ ७५
गृह एव सखीवर्ग इव धूल्यादिना द्विजाः । तदास्य जातिस्मरणमभूत्केनापि हेतुना ॥ ७६
तदा मतिरभूत्तस्य सेवायै परमेशितुः । पित्रे निवेदयामास सेवितुं परमेश्वरम् ॥ ७७
प्रतस्थे प्रियया साकमनुमत्या पितुस्तदा । हरीशालयमासाद्य तत्पुरस्थं सुशोभनम् ॥ ७८
तत्रेश्वरं प्रणम्यायं भक्तियुक्तेन चेतसा । वेदधर्मिणमासाद्य तत्र देवालयाधिपम् ॥ ७९
विप्रं वेदविदां श्रेष्ठं प्रणम्योवाच सुस्मितम् । जानासि किं महात्मंस्त्वं मामिहासन्नमात्मनः ॥ ८०
इति तस्य वचः श्रुत्वा प्राहैनं स च भूसुरः । जानाम्येव महाराज कुमारं मारसप्रभम् ॥ ८१
कोवा राजकुमारं त्वा न जानाति जनेश्वर । प्रत्युवाच पुनाराजकुमारो विप्रपुङ्गवम् ॥ ८२
केवलोऽपि जनो वेत्ति चास्मिन्जन्मनि मां द्विज । प्राग्भवे मां वदात्र त्वं यदि जानासि पण्डित ॥ ८३
इति तस्य वचः श्रुत्वा पुनः प्राह महीसुरः । कोवा प्राग्भववृत्तान्तं जानातीश्वरवन्नृप ॥ ८४

ஸுமதேர்மத்ஸ்ய தேசஸ்ய ராக்ஞோऽபூத்தனயோ மஹான் ।
ஸ பஞ்சவார்ஷிக: ஸ்ரீமான் க்யாதோऽதிரத நாமத: ॥ 74
ஸ து கேகயதேசஸ்ய ராக்ஞ: புத்ரீம் து மேனகாம் । விவாஹ்ய விதினா ராஜம்ஸ்தயா க்ரீடாம் சகார ஹி 75
க்ருஹ ஏவ ஸகீவர்க இவ தூள்யாதினா த்விஜா: । ததாஸ்ய ஜாதிஸ்மரணமபூத் கேனாபி ஹேதுனா ॥ 76
ததா மதிரபூத்தஸ்ய ஸேவாயை பரமேசிது: । பித்ரே நிவேதயாமாஸ ஸேவிதும் பரமேச்வரம் ॥ 77
ப்ரதஸ்தே ப்ரியயா ஸாகமனுமத்யா பிதுஸ்ததா । ஹரீசாலயமாஸாத்ய தத்புரஸ்தம் ஸுசோபனம் ॥ 78
தத்ரேச்வரம் ப்ரணம்யாயம் பக்தியுக்தேன சேதஸா । வேததர்மிணமாஸாத்ய தத்ர தேவாலயாதிபம் ॥ 79
விப்ரம் வேதவிதாம் ச்ரேஷ்டம் ப்ரணம்யோவாச ஸுஸ்மிதம் ।
ஜானாஸி கிம் மஹாத்மம்ஸ்த்வம் மாமிஹாஸன்னமாத்மன: ॥ 80
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ப்ராஹைனம் ஸ ச பூஸுர: । ஜானாம்யேவ மஹாராஜ குமாரம் மாரஸப்ரபம் 81
கோவா ராஜகுமாரம் த்வா ந ஜானாதி ஜனேச்வர । ப்ரத்யுவாச புனா ராஜகுமாரோ விப்ரபுங்கவம் ॥ 82
கேவலோऽபி ஜனோ வேத்தி சாஸ்மின் ஜன்மனி மாம் த்விஜ ।
ப்ராக்பவே மாம் வதாத்ர த்வம் யதி ஜானாஸி பண்டித ॥ 83
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா புன: ப்ராஹ மஹீஸுர: ।
கோவா ப்ராக்பவ வ்ருத்தாந்தம் ஜானாதீச்வரவன் ந்ருப ॥ 84

தேசத்து அரசனான ஸுமதி என்பவனுக்கு அதிரதன் என பிரஸித்தி பெற்ற ஐந்து வயதுடையவனும், லக்ஷ்மீ விலாஸமுள்ளவனும், பெருமை வாய்ந்தவனுமான ஓர் புத்ரன் இருந்தான். (74) அவன் கேகய தேசத்தரசன் பெண்ணான மேனகையை விதிப்படி கல்யாணம் செய்துகொண்டு தோழர்களுடன் விளையாடுவதுபோல் வீட்டில் அவளுடன் தான் புழுதி விளையாட்டாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஓ முனிவர்களே! அவனுக்கு யாதொரு காரணத்தாலோ அப்பொழுது பூர்வ ஜன்மத்திய ஜாதி நினைவு உண்டாயிற்று. (76) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸ்ரீ.பரமேச்வரனை ஸேவிக்கும்படி புத்தி தோன்றியது: அதற்குப் பிறகு ஈச்வரனை ஸேவிக்கப் போவதற்காக தந்தையிடம் சொல்லிக்கொண்டான். (77) ஆவாது உத்திரவின் பேரில் மனைவியோடுகூடப் புறப்பட்டு அப்பட்டணத்திலுள்ள மிக மங்களகரமான ஹரீச்வர ஸ்வாமி கோவிலுக்குப் போனான். (78) அங்கு மிகுந்த பக்தியுடன் ஈச்வரனை வணங்கி பிறகு அந்த ஆலயத்திற்கதிபதியாகிய வேதங் கற்றவர்களில் மிகச்சிறந்தவரான வேததர்மி என்ற வேதியரிடம் போய் அவரை நமஸ்கரித்துவிட்டு புன்னகையுடன் வசனம் உரைத்தான். ஓ மஹாத்மாவே! தங்கள் முன் வந்திருக்கும் என்னை அறிவீரா? எனக் கேட்டான். (80) ஓ பூஸுரர்களே! இவ்வாறு அவனது வார்த்தையைக் கேட்ட அந்த வேதியர் பதில் கூறியதாவது: ஓ ராஜனே! தாங்கள் மன்மதனைப் போன்ற காந்தியுள்ள மஹாராஜ குமாரன் என்பதை நான் நன்றாய் அறிவேன். (81) ஓ ராஜகுமாரனே! உன்னை ராஜகுமாரன் என்று யார்தான் அறியமாட்டார்? அதைக் கேட்ட ராஜகுமாரன் அந்த பிராம்மணரைப் பார்த்து பின்னும் சொன்னான் (82) ஓ ஸ்வாமி! என்னை இந்த ஜன்மத்தில் ஸாதாரண மனிதன்கூட அறிவானே. ஓ வித்வானே! நான் பூர்வ ஜன்மத்தில் யார் என்பதை நீர் அறிந்திருந்தால் அதைத் தாங்கள் இப்பொழுது சொல்ல வேண்டும் (83) என்று கூறினான். இவ்வாறு அவன் சொல்லியதைக் கேட்டு மறுபடியும் அந்த பிராம்மணர்

इति ब्रुवन्तं तं प्राह पुनर्वीक्ष्य नृपात्मजः । श्रूयतामवधानेन प्रोच्यते प्राग्जनिर्मम ॥ ८५
विक्रमाख्ये पुरे गौडविषयेऽतीवशोभने । ब्राह्मणोऽहं मृतौ मातापितरौ बाल्य एव मे ॥ ८६
तदानीं पोषकाभावाच्छूद्रया परिवर्धितः । मृता सापि मदीयेन दुरितेनैव भूसुर ॥ ८७
तदा जालेन मीनानि गृहीत्वानुदिनं बली । विक्रीय जीवितो नित्यं मृगया प्राप्य वै मृगान् ॥ ८८
विक्रीय मधुमांसादींश्चण्डालैरपि सङ्गतः । अस्मिन् पुरे वसाम्येवं हीनवृत्त्या महीसुर ॥ ८९
तदापणे त्वं देवस्य तांबूलं क्रेतुमागतः । तदानीं निर्गतः कश्चिच्छित्वास्वां शृङ्खलां गजः ॥ ९०
तं दृष्ट्वा दुद्रुवुस्सर्वे तत्रत्यास्तत्र तत्र च । तदा त्वमपि दूरेण दुद्राविथ महाभयात् ॥ ९१
तत्संभ्रमवशात्काचस्तव हस्तात्पपात हि । बहुधा स विमृष्टोऽपि न दृष्टः खलु तावकः ॥ ९२
काचाभावाद्विचारोऽभूत्तव तांबूलकं प्रति । विक्रीयाहं तदा मद्यमागतः पुरतस्तदा ॥ ९३
दृष्ट्वा तदानीं मां काचं पृष्टवांस्त्वं महापणे । भूयाच्छ्रेयस्तव क्षिप्राद् ब्रुवन्नेवं महीसुर ॥ ९४

இதி ப்ருவந்தம் தம் ப்ராஹ புனர்வீக்ஷ்ய ந்ருபாத்மஜ: ।
ச்ரூயதாமவதானேன ப்ரோச்யதே ப்ராக்ஜனிர்மம ॥ 85
விக்ரமாக்யே புரே கௌடவிஷயேSதீவசோபனே ।
ப்ராம்ஹணோSஹம் ம்ருதௌ மாதாபிதரௌ பால்ய ஏவ மே ॥ 86
ததானீம் போஷகாபாவாச்சூத்ரயா பரிவர்தித: । ம்ருதா ஸாபி மதீயேன துரிதேனைவ பூஸுர ॥ 87
ததா ஜாலேன மீனானி க்ருஹீத்வானுதினம் பலீ ।
விக்ரீய ஜீவிதோ நித்யம் ம்ருகயா ப்ராப்ய வை ம்ருகான் ॥ 88
விக்ரீய மதுமாம்ஸாதீம்ச்சண்டாளைரபி ஸங்கத: । அஸ்மின் புரே வஸாம்யேவம் ஹீனவ்ருத்யா மஹீஸுர
ததாபணே த்வம் தேவஸ்ய தாம்பூலம் க்ரேதுமாகத: ।
ததானீம் நிர்கத: கச்சிச்சித்வாஸ்வாம் ச்ருங்கலாம் கஜ: ॥ 90
தம் த்ருஷ்ட்வா துத்ருவுஸ்ஸர்வே தத்ரத்யாஸ்தத்ர தத்ர ச ।
ததா த்வமபி தூரேண துத்ராவித மஹாபயாத் ॥ 91
தத்ஸம்ப்ரமவசாத்காசஸ்தவ ஹஸ்தாத்பபாத ஹி । பஹுதா ஸ விம்ருஷ்டோSபி ந த்ருஷ்ட: கலு தாவக:
காசாபாவாத் விசாரோSபூத் தவ தாம்பூலகம் ப்ரதி । விக்ரீயாஹம் ததா மத்யமாகத: புரதஸ்ததா ॥ 93
த்ருஷ்ட்வா ததானீம் மாம் காசம் ப்ருஷ்டவாம்ஸ்த்வம் மஹாபணே
பூயாச்ச்ரேயஸ்தவ க்ஷிப்ராத் ப்ருவன்னேவம் மஹீஸுர ॥ 94

கூறினார். ஓ ராஜனே! ஈச்வரன்போல் பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை யார்தான் அறிவார் (84) என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொன்ன அந்த பிராம்மணரைப் பார்த்து ராஜகுமாரன் மறுபடியும் சொன்னதாவது: ஓ ஸ்வாமி! என்னுடைய பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை நான் இப்பொழுது எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அதைத் தாங்கள் கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும். (85) ஓ ஸ்வாமி! கௌட தேசத்திலுள்ள விக்கிரமபுரமென்ற ஓர் சிறந்த அழகான பட்டினத்தில் நான் ஓர் பிராம்மணனாய் இருந்தேன். எனது இளமைப் பருவத்திலேயே என் பெற்றோர்கள் இறந்துவிட்டார்கள். (86) அப்பொழுது என்னை வளர்ப்பவர்கள் இல்லாததால் நான் ஓர் சூத்ர ஸ்திரீயால் போஷிக்கப்பட்டு வளர்ந்தேன் ஓ பிராம்மணரே! பிறகு எனது பாபத்தால் அவளும் இறந்துவிட்டாள். (87) பலிஷ்டனான நான் அப்பொழுது தினந்தோறும் வலையினால் மீன்களையும், வேட்டையாடி மிருகங்களையும் பிடித்து விற்று ஜீவித்துவந்தேன். (88) ஓ பிராம்மணரே! மேலும் சண்டாளர்களோடு சேர்ந்து கள், மாம்ஸம் முதலியவைகளையும் விற்று இப்பட்டிணத்தில் மட்டத் தொழில் செய்து ஜீவித்து வந்தேன். (89) அப்பொழுது தாங்கள் ஸ்வாமிக்கு வெற்றிலை வாங்குவதற்காகக் கடைவீதிக்கு வர, அப்பொழுது ஓர் யானை சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு அங்கு ஓடி வந்தது. (90) அதைக் கண்டவுடன் அங்கிருந்த யாவரும் அங்குமிங்கும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அப்பொழுது தாங்களும் மிகுந்த பயத்தோடு வெகுதூரம் ஓடினீர்கள். (91) அந்த பரபரப்பினால் தங்கள் கையிலிருந்த காசு கீழே விழுந்தது. பிறகு தாங்கள் அதைப் பலவிதமாய்த் தேடியும் அது காணப்படவில்லை. (92) அதன் பிறகு தாங்கள் வெற்றிலை வாங்கக் காசில்லாமல் வருத்தமடைந்திருந்தீர். அந்த ஸமயத்தில் நான் கள்ளை விற்றுவிட்டு உங்கள் எதிரில் வரும்போது (93) நீர் என்னை அப் பெரிய கடைத் தெருவில் கண்டு உனக்கு சீக்கிரம் க்ஷேமமுண்டாகும் என்று ஆசீர்வதித்துவிட்டு என்னைக் காசு கேட்டீர்.

तदाहं त्वां समुद्वीक्ष्य भविष्यामि नृपो यदि । तदानीं दीयते काचस्तव सत्यं मयेरितम् ॥ ९५
इति ब्रुवन्तं मां वीक्ष्य परिहासेन केवलम् । को भारस्तव भूपत्वमिति विप्रोक्तवानसि ॥ ९६
तदान्तिके समासीना मम भार्याब्रवीद्वचः । भविष्यति महीपालो यद्ययं मामकः पतिः ॥ ९७
तदानीमहमेतस्य महिषीस्यामुतान्यथा । एवमादिवचश्चोक्त्वा दत्वा काचं यथाबलम् ॥ ९८
गतोऽस्मि ननु भूदेव चण्डालश्रेणिकां तदा । तदा पिशाचगोमायुर्दष्टवान् मां तया सह ॥ ९९
ततो मृतोऽहं प्राक्तस्यास्साच पश्चान्मृता खलु । काचदान प्रभावेन शिवपुण्याय ते तदा ॥ १००
राजाहं मत्स्यदेशस्य बभूव खलु भूसुर । साऽपि केकयदेशेशपुत्री भूत्वा मम प्रिया ॥ १०१
मामेव पतिमापैषा मद्वाक्यपरिपालिनी । त्वत्संभाषणपुण्येन तदानीं भूसुरोत्तम ॥ १०२
जातिस्मृतिरभूदेषा प्राग्जन्मस्फुरणात्मिका । तदुक्ता भवते ब्रह्मन् प्राग्भवोत्पत्तिरात्मनः ॥ १०३
इदानीं शंभुपूजार्थै यद्यद्द्रव्यमपेक्षितम् । तदादाय महात्मंस्त्वं कृतार्थं कुरु मामिह ॥ १०४
एवमुक्त्वा प्रणम्यैनं भार्यया सह भूमिपः । दत्वा द्रव्याणि भूरीणि पुनस्तस्मै शिवात्मने ॥ १०५

ததாஹம் த்வாம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய பவிஷ்யாமி ந்ருபோ யதி |
ததானீம் தீயதே காசஸ்தவ ஸத்யம் மயேரிதம் || 95
இதி ப்ருவந்தம் மாம் வீக்ஷ்ய பரிஹாஸேன கேவலம் |
கோ பாரஸ்தவ பூபத்வமிதி விப்ரோக்தவானஸி || 96
ததாந்திகே ஸமாஸீனா மம பார்யாऽப்ரவீத் வச:| பவிஷ்யதி மஹீபாலோயத்யயம் மாமக: பதி: || 97
ததானிமஹமேதஸ்ய மஹிஷீஸ்யாமுதான்யதா | ஏவமாதிவசச்சோக்த்வா தத்வாகாசம் யதா பலம் || 98
கதோऽஸ்மி நநு பூதேவ சண்டாளச்ரேணிகாம் ததா |
ததா பிசாசகோமாயுர்தஷ்டவான் மாம் தயா ஸஹ || 99
ததோ ம்ருதோऽஹம் ப்ராக்தஸ்யாஸ்ஸாச பச்சான்ம்ருதா கலு |
காசதானப்ரபாவேன சிவபுண்யாய தே ததா || 100
ராஜாஹம் மத்ஸ்யதேசஸ்ய பபூவ கலு பூஸுர | ஸாபி கேகய தேசேசபுத்ரீ பூத்வா மம ப்ரியா || 101
மாமேவ பதிமாபைஷா மத்வாக்ய பரிபாலினி | த்வத்ஸம்பாஷண புண்யேன த்தானீம் பூஸுரோத்தம 102
ஜாதிஸ்ம்ருதிபூதேஷா ப்ராக்ஜன்மஸ்புரணாத்மிகா |
ததுக்தா பவதே ப்ரும்ஹன் ப்ராக்பவோத்பத்திராத்மன: || 103
இதானீம் சம்பூஜாயை யத்யத்த்ரவ்யமபேக்ஷிதம் |
ததாதாய மஹாத்மம் ஸ்த்வம் க்ருதார்தம் குரு மாமிஹ || 104
ஏவமுக்த்வா ப்ரணம்யைனம் பார்யயா ஸஹ பூமிப: |
தத்வா த்ரவ்யாணி பூரீணி புனஸ்தஸ்மை சிவாத்மனே || 105

ஓ தரணிதேவனே! (94) அப்பொழுது நான் உம்மைப் பார்த்து "நான் அரசனாகிவிட்டால் அப்பொழுது உனக்குக் காசு கொடுப்பேன் என ஸத்யமாய்ச் சொல்கிறேன்" என்று பரிஹாஸமாய் சொன்ன என்னைப் பார்த்து நீர் "உனக்கு அரசுத் தன்மை கிடைப்பதற்கு என்ன தடை இருக்கிறது" என்று சொன்னீர். (96) அப்போது ஸமீபத்தில் நின்ற என் மனைவி சொன்னதாவது: ஓ ஐயா! என்னுடைய இந்த கணவன் அரசனானால் (97) அப்பொழுது நான் இவருக்கு மனைவியாவேன், மாட்டேன். இவ்வாறு பல வார்த்தைகளை அவள் கூறினாள். பிறகு நான் என் சக்திக்குத் தக்க காசை தங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு (98) பறைச் சேரிக்குச் சென்றுவிட்டேன். பிறகு நானும் என் மனைவியும் நரி உருவம் கொண்ட பிசாசினால் (கொள்ளி வாய்ப் பிசாசு) கடிக்கப்பட்டு, முன்பு நானும், பின் அவளும் மரணமடைந்தோம். ஓ தரணிதேவரே! சிவ புண்யத்திற்காக உமக்குச் சிறிது காசு கொடுத்த மகிமையால் நான் மத்ஸ்ய தேசத்திற்கு அரசனாகி, என் மனைவியும் கேகய தேசத்தரசனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து, என் வார்த்தைப்படி நடக்கும் அன்புள்ள மனைவியாகிவிட்டாள். மேலும் ஓ பிராம்மணோத்தமரே! உம்முடன் ஸம்பாஷணம்செய்த புண்யத்தால்(102) எனக்கு முன் பிறப்பின் நினைவு உண்டாயிற்று. ஓ ஸ்வாமி! ஆகையால்தான் நான் எனது பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை தங்களுக்கு இப்பொழுது எடுத்துச் சொன்னேன். (103) ஓ மஹாத்மாவே! இப்பொழுது ஸ்வாமிக்கு பூஜை செய்வதற்காக எந்த வித பண்டங்கள் வேண்டுமோ அவைகளைத் தாங்கள் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு என்னை இப்பொழுது கிருதார்த்தனாக ஆக்கவேண்டும் (104) இவ்வாறு அந்த ராஜகுமாரன் சொல்லிவிட்டு மனைவியுடன் கூட அவரை நமஸ்கரித்துப் பிறகு சிவ ஸ்வரூபி

गत्वाऽऽशु स्वगृहं पित्रोर्वृत्तान्तं प्राह तथ्यवत् । तच्छ्रुत्वा पितरौ तस्य तौ विस्मयमवापतुः ॥ १०६
स तु कालेन पुत्रांश्च समुत्पाद्य महायशाः । शिवपुण्यानि भूरीणि कुर्वन्नित्यमतन्द्रितः ॥ १०७
शासन् सन् स बहून्देशान् निष्कण्टकमरिंदमः । महतीं श्रियमासाद्य महानासीत्स भूमिपः ॥ १०८
तत्रेन्द्रोऽपि समासाद्य तं दृष्ट्वा धरणीपतिम् । दत्वा कनकमालाञ्च रत्नं चिन्तामणिं तथा ॥ १०९
संभाष्य तं महात्मानं वाचा मधुरया तदा । स्वर्लोकं प्राप्तवानिन्द्रः पश्चात्तस्यानुमोदनात् ॥ ११०
एवं भुक्त्वा चिरं कालं पुत्रानुत्पाद्य पण्डितान् । पुत्रेषु राज्यं निक्षिप्य स्त्रिया साकमरिन्दमः ॥ १११
आरुह्य रत्नशोभाढ्यं विमानमति सुन्दरम् । शिवलोकमनुप्राप्य शिवस्यैव प्रभावतः ॥
मोक्षं च प्राप्तवान् पश्चात्परस्य ब्रह्मणो द्विजाः ॥ ११२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

கத்வாSSசு ஸ்வக்ருஹம் பித்ரோர்வ்ருத்தாந்தம் ப்ராஹ தத்யவத்
தச்ச்ருத்வா பிதரௌ தஸ்ய தௌ விஸ்மய மவாபது: ।। 106
ஸ து காலேன புத்ராம்ச்ச ஸமுத்பாத்ய மஹாயசா: । சிவபுண்யானி பூரீணி குர்வன்னித்யமதந்த்ரித: ।। 107
சாஸன் ஸன் ஸ பஹூன் தேசான் நிஷ்கண்டகமரிந்தம: ।
மஹதீம் ச்ரியமாஸாத்ய மஹானாஸீத் ஸ பூமிப: ।। 108
தத்ரேந்த்ரோSபி ஸமாஸாத்ய தம் த்ருஷ்ட்வா தரணீபதிம் ।
தத்வா கனகமாலாஞ்ச ரத்னம் சிந்தாமணிம் ததா ।। 109
ஸம்பாஷ்ய தம் மஹாத்மானம் வாசா மதுரயா ததா ।
ஸ்வர்லோகம் ப்ராப்தவாநிந்த்ர: பச்சாத்தஸ்யானுமோதனாத் ।। 110
ஏவம் புக்த்வா சிரம் காலம் புத்ரானுத்பாத்ய பண்டிதான் ।
புத்ரேஷு ராஜ்யம் நிக்ஷிப்ய ஸ்த்ரியா ஸாகமரிந்தம: ।। 111
ஆருஹ்ய ரத்னசோபாட்யம் விமானமதி ஸுந்தரம் ।
சிவலோகமனுப்ராப்ய சிவஸ்யைவ ப்ரபாவத: ।।
மோக்ஷம் ச ப்ராப்தவான் பச்சாத் பரஸ்ய ப்ரும்ஹணோ த்விஜா: 112

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷட்சத்வாரிம்சோSத்யாய: ।।

யான அந்த பிராம்மணருக்கு அநேகம் திரவ்யங்களையும் கொடுத்துவிட்டு (105) சீக்கிரம் தனது அரண்மனைக்குச் சென்று பெற்றோர்களிடம் தன் விருத்தாந்தங்களை உள்ளபடி சொன்னான் அதைக் கேட்டு அவனது பெற்றோர்களும் மிக ஆச்சரியமடைந்தார்கள். (106) பின்பு அந்த ராஜகுமாரன் மிகுந்த கீர்த்தியுடன் நாளடைவில் பிள்ளைகளை அடைந்து சோம்பலின்றி தினந்தோறும் பல சிவபுண்யங்களைச் செய்து வந்தான். (107) சத்துருக்களை அடக்கும் அந்த அரசன் சத்ருவின்றி பல தேசங்களை ஆண்டு வந்து, அளவற்ற ஐச்வர்யத்துடன் பெரிய அரசனாய் விளங்கினான். (108) அங்கு இந்திரன் வந்து அந்த அரசனைப் பார்த்து சிறந்த ஸ்வர்ணமாலையையும், சிந்தாமணி ரத்தினத்தையும் கொடுத்து (109) அந்த மஹாத்மாவோடு இனிமையான வாக்கினால் பேசிவிட்டு பிறகு அவனால் வெகுமதிக்கப்பட்டு ஸ்வர்கலோகத்திற்குச் சென்றான். (110) இவ்விதமாக அந்த அரசன் பண்டிதர்களான பல பிள்ளைகளைப் பெற்று, வெகுகாலமளவு அநேகம் போகங்களை அனுபவித்துப் பிறகு இராஜ்ய பாரத்தைப் பிள்ளைகளிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு பின்பு அந்த அரசன் தன் மனைவியோடு கூட இரத்ன காந்திகளால் விளங்குகின்றதும், மிக அழகு வாய்ந்ததுமான ஓர் விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு சிவலோகமடைந்தான். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே ! பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வர பிரஸாதத்தால் பரப்ரும்ம ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தான்.

நாற்பத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

शिवपुराण लेखनाय अज्ञानतोपिपुस्तकदानेन कैलास प्राप्तिः ॥

अथान्याञ्च प्रवक्ष्यामि कथां सर्वाघहारिणीम् । यच्छ्रुत्वा सर्वकामांश्च मोक्षञ्चापुर्नरोत्तमाः ॥ १
पुरा स्वर्गमगाद्योगी वृषभाख्यो महानृषिः । जयन्तस्तं महात्मानं सुरेशतनयस्तदा ॥ २
समुत्थाय प्रणम्याशु प्रीणयित्वाऽर्घ्यपूर्वकैः । संस्थाप्य चासने रम्ये स्वयं बद्धाञ्जलिः स्थितः ॥ ३
तं वीक्ष्य प्राह योगीशः पिता कुत्र गतस्तव । इति तस्य वचश्श्रुत्वा जयन्तः प्राह तापसम् ॥ ४
विकर्तनं पार्थिवञ्च दूताश्शंभोः परात्मनः । आरोपयित्वातिमहद्विमानमतिसुन्दरम् ॥ ५
शिवलोकं समायान्ति संप्रति प्रथितौजसः । तद्दर्शनार्थं मघवान्निर्ययौ तत्पुरोऽधुना ॥ ६
इति ब्रुवति माहेन्द्रे जयन्ते वचनं तदा । समागतश्शचीनाथस्तत्रैवाशु महायशाः ॥ ७
समागतमृषिर्दृष्ट्वा क गतोऽसीत्यभाषत । स तु प्राह प्रणम्यैनं शक्रो वृषभयोगिनम् ॥ ८

॥ அத ஸப்தசத்வாரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

சிவ புராணம் எழுதுவதற்கு அறியாமையால் நோட்டுப் புத்தகம் கொடுத்தவனுக்கும் கைலாஸ ப்ராப்தி

அதான்யாஞ்ச ப்ரவக்ஷ்யாமி கதாம் ஸர்வாகஹாரிணீம் |
யச்ச்ருத்வா ஸர்வகாமாம்ச்ச மோக்ஷஞ்சாபுர்நரோத்தமா: || 1
புரா ஸ்வர்கமகாத்யோகீ வ்ருஷபாக்யோ மஹான்ருஷி: |
ஜயந்தஸ்தம் மஹாத்மானம் ஸுரேசதநயஸ்ததா || 2
ஸமுத்தாய ப்ரணம்யாசு ப்ரீணயித்வாऽர்க்ய பூர்வகை: |
ஸம்ஸ்தாப்ய சாஸனே ரம்யே ஸ்வயம் பத்தாஞ்ஜலி: ஸ்தித: || 3
தம் வீக்ஷ்ய ப்ராஹ யோகீச: பிதா குத்ர கதஸ்தவ |
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஜயந்த: ப்ராஹ தாபஸம் || 4
விகர்தனம் பார்திவஞ்ச தூதாச்சம்போ: பராத்மன: | ஆரோபயித்வாதிமஹத் விமானமதிஸுந்தரம் || 5
சிவலோகம் ஸமாயாந்தி ஸம்ப்ரதி ப்ரதிதௌஜஸ: |
தத்தர்சனார்தம் மகவான் நிர்யயௌ தத்புரோऽதுனா || 6
இதி ப்ருவதி மாஹேந்த்ரே ஜயந்தே வசனம் ததா | ஸமாகதச்சசீநாதஸ்தத்ரைவாசு மஹாயசா: || 7
ஸமாகதம்ருஷிர்த்ருஷ்ட்வா க்வ கதோஸீத்யபாஷத |
ஸ து ப்ராஹ ப்ரணம்யைனம் சக்ரோ வ்ருஷபயோகினம் || 8

நாற்பத்து ஏழாவது அத்தியாயம்.

கேளீர்! ப்ராம்மணோத்தமர்களே! பிறகு ஸகல பாபங்களையும் நாசம் செய்யக்கூடிய மற்றொரு கதையைச் சொல்லுகிறேன். அக்கதையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் சில மனுஷ்ய சிரேஷ்டர்கள் அனேகம் போகங்களை அனுபவித்து, பிறகு மோக்ஷத்தையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (1) பூர்வத்தில் மஹா யோகீச்வரரான ரிஷப முனிவர் ஸ்வர்க்க லோகத்திற்குச் சென்றார். அப்பொழுது இந்திரபுத்ரனான ஜயந்தன்: அந்த மஹாத்மாவைக்கண்டவுடன் (2) எழுந்து நமஸ்கரித்து, வேகமாய் அர்க்யபாத்யாதிகளால் அவரை பூஜித்து ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, பிறகு அழகான ஓர் ஆஸனத்தில் உட்காரச் செய்து, அவர் முன்னிலையில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றான். (3) பிறகு அந்த யோகியானவர் அவனைப் பார்த்து, ஓ ஜயந்த! உனது தந்தை எங்கு போனார் என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட ஜயந்தன் அத்தபஸ்விக்கு பதில் சொன்னான். (4) ஓ ஸ்வாமி! பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீசர்புவின் தூதர்கள் பார்த்திபனையும், விகர்த்தனனையும் மிக அழகான விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு (5) ப்ரஸித்தியுள்ள பராக்கிரமத்தை உடையவர்களாய் இப்பொழுது சிவலோகத்திற்குப் போகின்றார்கள். அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக இந்திரன் அவர்களுக்கு முன்பாகவே போயிருக்கிறார். (6) என்று மஹேந்திர புத்திரனான ஜயந்தன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் மிகுந்த கீர்த்தியை உடைய தேவேந்திரன் அங்கு வந்தான். (7) அவன் வந்தவுடன் மஹா முனிவர் அவனைப் பார்த்து, ஓ இந்திரா! இப்பொழுது எங்கு போயிருந்தாய் எனக்கேட்ட

विकर्तनं पार्थिवञ्च शिवदूताश्शिवप्रियाः । शिवलोकं नयन्त्यद्य तद्दर्शन महोत्सवः ॥ ९
समागतस्तदर्थं वै गतोऽस्मि तपतांवर । अन्यथा त्वयि योगीशे साक्षादीशस्वरूपके ॥ १०
समागत्य स्थितेऽप्यत्र नोपेक्षा क्रियते मया । इत्युक्तवन्तं देवेशं योगीशः पुनराह हि ॥ ११
किं कृतं पुण्यमित्युक्तमेताभ्यां शिवदूतकैः । तदेतद्वद देवेन्द्र यथा तेभ्यश्श्रुतं त्वया ॥ १२
इति तस्य वचः श्रुत्वा देवेन्द्रः प्राह तापसम् । कर्णकुञ्जरदेशे यत्पुरं वीरट्टनामकम् ॥ १३
तत्र राज्ञः कुमारोऽयं विकर्तो मन्त्रिणः परः । अक्षक्रीडारतौ नित्यं पितृवाक्यमतीत्य च ॥ १४
तावुभौ नगरं मुक्त्वा तदन्यं देशमापतुः । तत्रापि द्यूतमार्गैकनिरतौ दुष्टसंयुतौ ॥ १५
अकृत्यकारिणौ नित्यमशेषजनवञ्चकौ । चोरैरनेकैस्संयुक्तौ चक्रतुश्चौर्यमप्यम् ॥ १६
तदा कामपुरं रम्यमनेकाढ्यनिषेवितम् । लुण्ठयामासतुः पापौ बहुभिस्तस्करैर्युतौ ॥ १७
तदा सर्वेऽप्यमी चोरा गृहीत्वाऽऽशु पदार्थकान् । निर्ययुर्नगरस्यास्य बहिर्भाराति दुःखिताः ॥ १८

விகர்தனம் பார்திவம்ச சிவதூதாச்சிவப்ரியா: | சிவலோகம் நயந்த்யத்ய தத்தர்சன மஹோத்ஸவ: || 9
ஸமாகதஸ்ததர்தம் வை கதோஸ்மி தபதாம்வர | அன்யதா த்வயி யோகீசே ஸாக்ஷாதீச ஸ்வரூபகே 10
ஸமாகத்ய ஸ்திதேऽப்யத்ர நோபேக்ஷா க்ரியதே மயா |
இத்யுக்தவந்தம் தேவேசம் யோகீச: புனராஹ ஹி || 11
கிம் க்ருதம் புண்யமித்யுக்தமேதாப்யாம் சிவதூதகை: |
ததேதத் வத தேவேந்த்ர யதா தேப்யச்ச்ருதம் த்வயா || 12
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா தேவேந்த்ர: ப்ராஹ தாபஸம் |
கர்ண குஞ்ஜரதேசே யத் புரம் வீரட்டனாமகம் || 13
தத்ர ராக்ஞ: குமாரோऽயம் விகர்தோ மந்த்ரிண: பர: |
அக்ஷக்ரீடாரதௌ நித்யம் பித்ருவாக்யமதீத்ய ச || 14
தாவுபௌ நகரம் முக்த்வா ததன்யம் தேசமாபது: |
தத்ராபி த்யூதமார்கைகனிரதௌ துஷ்டஸம்யுதௌ || 15
அக்ருத்யகாரிணௌ நித்யமசேஷஜனவஞ்சகௌ |
சோரைரனேகைஸ்ஸம்யுக்தௌ சக்ரதுச்சௌர்யமப்யஹோ || 16
ததா காமபுரம் ரம்யமனேகாட்யநிஷேவிதம் | லுண்டயாமாஸது: பாபௌ பஹுபிஸ்தஸ்கரைர்யுதௌ 17
ததா ஸர்வேऽப்யமீ சோரா க்ருஹீத்வாऽऽசு பதார்தகான் |
நிர்யயுர்நகரஸ்யாஸ்ய பஹிர்பாராதி து:கிதா: || 18

ரிஷப யோகியை இந்திரன் நமஸ்கரித்துக் கூறினன். (8) ஓ ஸ்வாமி! சிவ பக்தர்களான சிவ தூதர்கள் விகர்தனனையும் பார்த்திபனையும் இப்பொழுது சிவலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றனர். ஆகையால் அப்பேர்க்கொத்த மஹோத்ஸவம் நேரலாயிற்று. (9) ஓ தவ சிரேஷ்டரே! அதற்காகவே நான் இப்பொழுது அங்கு போயிருந்தேன். இல்லாவிடில் ஸாக்ஷாத் ஈச்வர ஸ்வரூபியாகிய யோகீச்வரரான தாங்கள் (10) இங்கு வந்திருக்கையில்கூட நான் உபேக்ஷித்திருக்க மாட்டேன் எனக் கூறினன். இப்படிச் சொன்ன அந்த தேவேந்திரனைப் பார்த்து யோகீச்வரர் மேலும் கூறினர். (11) ஓ தேவேந்திர! அவ்விருவர்களாலும் என்ன புண்ணியம் செய்யப்பட்டது என்று சிவ தூதர்கள் சொன்னதை நீ கேட்டபடி சொல்லவும். (12) இவ்வாறு அவரது வார்த்தையைக் கேட்ட இந்திரன், மஹா முனிவரைப் பார்த்துக் கூறினன். ஓ ஸ்வாமி! கர்ணகுஞ்சர தேசத்தில் வீரட்டபுரம் என்ற சிறந்த புண்யமான பட்டணமிருக்கிறது. (13) அப்பட்டிணத்து ராஜகுமாரனை விகர்த்தனனும், மந்திரியின் பிள்ளையான மற்றொருவனும் பெற்றோர்களின் வார்த்தையைக் கேளாமல் சொக்கட்டாடி வந்தார்கள். (14) ஆகையால் அவ்விருவர்களும் அப்பட்டிணத்தை விட்டு வேறு தேசம் சென்றனர். அங்கும் துஷ்டர்களோடுகூடி சூதாடுவதில் முயன்றவர்களும் (15) நாள்தோறும் தகாத காரியங்களைச் செய்பவர்களும், எல்லா ஜனங்களுக்கும் வஞ்சகம் செய்கின்றவர்களுமாய் அனேகம் திருடர்களுடன் சேர்ந்து திருடி வந்தனர். (16) அப்பொழுது ஒரு நாள் அவ்விருவர்களும் அனேகம் திருடர்களோடு சேர்ந்து மிகுந்த பணக்காரர்கள் இருக்கின்ற அழகான காமபுரத்தைக் கொள்ளையிட்டனர். (17) அப்பொழுது பண்டங்களை வேகமாய் வாரி எடுத்துக்கொண்டு வந்த அந்த திருடர்கள் யாவரும் பட்டணத்துக்கு வெளியில் ஓடும்பொழுது மிகுந்த பாரத்தினால் துயரமடைந்தனர். (18) அப்பொழுது அவ்விருவர்களில் ஒருவன் அரிசி மூட்டையையும்,

कश्चित्तण्डुलभारार्तः पेटिकामितरो वहन् । एतौ निर्ययतुर्दूरं पुरस्यास्य बहिः स्थले ॥ १९
कुत्रचित्तमिमं भारमवतीर्यातिदुःखितौ । क्षणं विश्राम्य तौ पश्चात्तमुद्वोढुमियेषतुः ॥ २०
अशक्नुवन्तौ तौ दृष्ट्वा पथिकं ब्राह्मणं तदा । शिरस्यारोपयैनं त्वमावयोरिति चोचतुः ॥ २१
इत्युक्त्वा पेटिकां मुक्त्वा शोधयामासतुस्तदा । तत्रैकं पुस्तकं रम्यमनक्षरमदृश्यत ॥ २२
तन्निराकृत्य तौ पेटीं छादयित्वा यथा पुरा । शिरस्यारोपसमये ब्राह्मणः किञ्चिदुक्तवान् ॥ २३
क्षुधितोऽहं त्वनशनश्शिवभक्तो महीसुरः । रुद्राक्षधारको नित्यं शिवलिङ्गार्चने रतः ॥ २४
भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गस्सदाचारपरायणः । मह्यं तण्डुलदानेन तवाक्षय्यफलं भवेत् ॥ २५
इति तस्य वचः श्रुत्वा पार्थिवः प्राह तं पुनः । भूमौ निपतितानेतान् गृहीत्वा गच्छ तण्डुलान् २६
न दास्यामि पुनश्चान्यांस्तण्डुलान् गच्छ मा चिरम् । विकर्तनोऽपि प्राहैनं शिरस्यारोप्य पेटिकाम् ॥ २७
गृहाण पुस्तकञ्चैतदनक्षरमिहात्मवान् । इत्युक्त्वा ययतुर्देशं परमेतौ दुराशयौ ॥ २८

கச்சித் தண்டுலபாரார்த: பேடிகாமிதரோ வஹன் । ஏதௌ நிர்யயதுர்தூரம் புரஸ்யாஸ்ய பஹி: ஸ்தலே 19
குத்ரசித் தமிமம் பாரமவதீர்யாதிது:கிதௌ । க்ஷணம் விச்ராம்ய தௌ பச்சாத் தமுத்வோடுமியேஷது: 20
அசக்னுவந்தௌ தௌ த்ருஷ்ட்வா பதிகம் ப்ராம்ஹணம் ததா ।
சிரஸ்யாரோபயைனம் த்வமாவயோரிதிசோசது: ॥ 21
இத்யுக்த்வா பேடிகாம் முக்த்வா சோதயாமாஸதுஸ்ததா । தத்ரைகம் புஸ்தகம் ரம்யமனக்ஷரமத்ருச்யத 22
தன்னிராக்ருத்ய தௌ பேடீம் சாதயித்வா யதா புரா ।
சிரஸ்யாரோபஸமயே ப்ராம்ஹண: கிஞ்சிதுக்தவான் ॥ 23
க்ஷுதிதோऽஹம் த்வனசனச்சிவபக்தோ மஹீஸுர: ।
ருத்ராக்ஷதாரகோ நித்யம் சிவலிங்கார்சனே ரத: ॥ 24
பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கஸ்ஸதாசாரபராயண: । மஹ்யம் தண்டுலதானேன தவாக்ஷய்ய பலம் பவேத் 25
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா பார்திவ: ப்ராஹ தம் புன: ।
பூமௌ நிபதிதானேதான் க்ருஹீத்வா கச்ச தண்டுலான் ॥ 26
ந தாஸ்யாமி புனச்சான்யாம்ஸ்தண்டுலான் கச்ச மா சிரம் ।
விகர்தனோऽபி ப்ராஹைனம் சிரஸ்யாரோப்ய பேடிகாம் ॥ 27
க்ருஹாண புஸ்தகம் சைததனக்ஷரமிஹாத்மவான் ।
இத்யுக்த்வா யயதுர்தேசம் பரமேதௌ துராசயௌ ॥ 28

மற்றொருவன் பெட்டியையும் சுமந்துகொண்டு அப்பட்டிணத்திற்கு வெளியே வெகு தூரம் ஓடும்போது (19) அவர்கள் மிகவும் களைப்படைந்து அச்சுமைகளை அங்கு ஓரிடத்தில் இறக்கிவைத்து சிறிது நேரம் களைப் பாறினார்கள். பிறகு அவ்விருவர்களும் அப்பாரத்தைத் தூக்கிவைத்துக்கொள்ள விரும்பியபொழுது (20) அதை எடுக்கமுடியவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் வழிப்போக்கனான ஓர் பிராம்மணனை அங்கு கண்டு, ஓ பிராம்மணா! நீர் இப்பெட்டியை தலையில் எங்களுக்குத் தூக்கி விடும் என்று சொல்லிவிட்டு அப்பெட்டியைத் திறந்து அதைச் சோதித்துப் பார்க்கையில் அதில் எழுதப்படாத ஓர் அழகான புத்தகத்தைக் கண்டனர். (22) பிறகு, அப்புத்தகத்தை அவர்கள் எடுத்து அசட்டையாய் எறிந்துவிட்டு பெட்டியைத் தலையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டபோது அந்த பிராம்மணன் சில வார்த்தையைச் சொன்னான். (23) நான் ருத்ராக்ஷம் தரிப்பவனும், தினந்தோறும் சிவலிங்கத்தைப் பூஜை செய்வதில் முயன்றவனும், உடல் முழுவதும் விபூதி பூசப் பெற்றவனும், நல்லொழுக்கத்தை நாடியவனும், சிவபக்தனுமான ஓர் பிராம்மணன்! நான் ஆகாரமின்மையால் மிகவும் வருந்துகிறேன். எனக்குக் கொஞ்சம் அரிசி கொடுத்தால் உனக்கு அழிவற்ற பயனுண்டாகும் என்றான். (25) இவ்வாறு அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பார்த்திபன் பிறகு சொன்னதாவது: ''ஓ பிராம்மணா! பூமியில் சிந்திக் கிடக்கின்ற இந்த அரிசிகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டுபோம். மற்ற அரிசிகள் ஒன்றும் தரமாட்டேன். ஆகையால் சீக்கிரம் போம்'' என்றான். அப்பொழுது விகர்த்தனனும் பெட்டியைத் தலைமீது தூக்கி வைத்துக்கொண்டு பிறகு அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: (27) ''ஓ பிராம்மணா! புண்யவானாகிய நீங்கள் எழுதப்படாத இந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்'' என்று சொல்லிவிட்டு கெட்ட எண்ணமுள்ள இருவரும் வேறு தேசம்

अक्षक्रीडारतौ नित्यं स्त्रियमेकां सुरूपिणीम् । उभावपि महापापौ क्रीडयामासतुस्तदा ॥ २९
तस्माद्वैषम्यमापन्नौ परस्परमिमावुभौ । अन्योन्यशस्त्रघातेन ममृतुश्च दुराशयौ ॥ ३०
शिवभक्तो द्विजस्सोऽयं तण्डुलांस्तञ्च पुस्तकम् । गृहीत्वा स्वगृहं प्राप्य पक्त्वा तण्डुलकानमून् ॥ ३१
बुभुजे पुस्तके शैवपुराणानि लिखन्नसौ । पपाठानुदिनं भक्तान्मेळयित्वा बहूनपि ॥ ३२
तेन पुण्यप्रभावेन शिवदूताश्शिवाज्ञया । आरोप्यातिमहच्चित्रं विमानमतिसुन्दरम् ॥ ३३
नृत्यद्भिरप्सरस्सङ्घैर्गायद्भिः किन्नरैरपि । देवदुन्दुभिनिर्घोषैश्शिवलोकञ्च निन्यिरे ॥ ३४
तत्र देवाधिदेवस्य सन्निधौ तस्थतुर्मुदा । तौ दृष्ट्वाऽहं ततो देवं शङ्करं लोकशङ्करम् ॥ ३५
प्रणम्य ताभ्यां भक्ताभ्यां विसृष्टोऽस्मि समागतः । तत्र तौ शिवसारूप्यं लब्ध्वा ब्रह्मादिदैवतैः ॥ ३६
स्तूयमानौ सुखेनैव तिष्ठतश्शङ्कराज्ञया । इत्युक्त्वा शिवपुण्यस्य माहात्म्यं केन वृत्रहन् (वृत्रह) ॥ ३७
ज्ञायते तत्वतश्शैवं वामदेवोऽब्रवीत् द्विजाः । पुनश्च वामदेवोऽसौ कथामेकां जगाद हि ॥ ३८

அக்ஷக்ரீடாரதௌ நித்யம் ஸ்த்ரியமேகாம் ஸுரூபிணீம் | உபாவபி மஹாபாபௌ க்ரீடயாமாஸதுஸ்ததா 29
தஸ்மாத் வைஷம்யமாபந்நௌ பரஸ்பரமிமாவுபௌ |
அன்யோன்யசஸ்த்ரகாதேன மம்ருதுச்ச துராசயௌ || 30
சிவபக்தோ த்விஜஸ்ஸோऽயம் தண்டுலாம்ஸ்தஞ்ச புஸ்தகம் |
க்ருஹீத்வா ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய பக்த்வா தண்டுலகானமூன் || 31
புபுஜே புஸ்தகே சைவபுராணானி லிகன்னஸௌ | பபாடானுதினம் பக்தான் மேளயித்வா பஹூனபி || 32
தேன புண்யப்ரபாவேன சிவதூதாச்சிவாக்ஞயா | ஆரோப்யாதிமஹச்சித்ரம் விமானமதிஸுந்தரம் || 33
ந்ருத்யத்பிரப்ஸரஸ்ஸங்கைர்காயத்பி: கின்னரைரபி |
தேவதுந்துபிநிர்கோஷைச்சிவலோகம் ச நின்யிரே || 34
தத்ர தேவாதிதேவஸ்ய ஸன்னிதௌ தஸ்ததுர்முதா |
தௌ த்ருஷ்ட்வாऽஹம் ததோ தேவம் சங்கரம் லோகசங்கரம் || 35
ப்ரணம்ய தாப்யாம் பக்தாப்யாம் விஸ்ருஷ்டோऽஸ்மி ஸமாகத: |
தத்ர தௌ சிவஸாரூப்யம் லப்த்வா ப்ரும்ஹாதிதேவதை: || 36
ஸ்தூயமானௌ ஸுகேனைவ திஷ்டதச்சங்கராக்ஞயா |
இத்யுக்த்வா சிவபுண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் கேன வ்ருத்ரஹன் (வ்ருத்ரஹ)
க்ஞாயதே தத்வதச்சைவம் வாமதேவோऽப்ரவீத் த்விஜா: |
புனச்ச வாமதேவோऽஸௌ கதாமேகாம் ஜகாத ஹி || 38

போய்விட்டார்கள். (28) அப்பொழுது அந்த மஹாபாபிகள் நாள்தோறும் சூதாடிக்கொண்டு அவ்விருவருமாய்ச் சேர்ந்து மிக அழகு வாய்ந்த ஓர் பெண்ணோடு சேர்ந்தபடியால் (29) அவ்விருவர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் பகை ஏற்பட்டு ஆயுதத்தினால் வெட்டிக்கொண்டு இருவரும் மரணமடைந்தார்கள் (30) அப்பொழுது அந்த சிவ பக்தரான பிராம்மணரோவெனில், அந்த அரிசிகளையும் புத்தகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குப் போய் அந்த அரிசிகளை சமைத்துச் சாப்பிட்டு (31) அப் புத்தகத்தில் சிவ புராணங்களை எழுதி அனேகம் பக்தர்களைக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு நாள்தோறும் படித்துவந்தார். (32) அந்த புண்யத்தின் மகிமையால் ஸ்ரீ சிவனின் உத்திரவின்படி சிவ தூதர்கள் அங்கு வந்து மஹா விசித்ரமானதும், மிக அழகு வாய்ந்ததுமான ஓர் விமானத்தில் அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு (33) நர்த்தனம் செய்கின்ற அப்ஸர ஸ்திரீகளுடனும், கானம் செய்கின்ற கின்னரர்களுடனும் தேவ துந்துபி வாத்ய முழக்கங்களுடனும் சிவ லோகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் (34) அங்கு தேவாதி தேவன் ஸன்னிதியில் ஸந்தோஷமாய் நின்றார்கள். பிறகு நான் அவர்களைப் பார்த்து, உலகங்களுக்கு ஸுகத்தை அளிக்கின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரனை (35) நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பிறகு அந்த இரு பக்தர்களிடமிருந்து இப்பொழுது நான் இங்கு வந்தேன். அங்கு அவர்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்து பிரம்மா முதலிய தேவர்களால் (36) துதிக்கப்பட்டவர்களாகி அங்கு சிவனின் கட்டளையின்படி ஸுகமாய் இருக்கிறார்கள். ஓ இந்திர! ஸ்ரீ சிவபக்தியினுடைய மகிமையை உண்மையில் யார்தான் அறிவார்கள் என்று சொன்னார். ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! அந்த *வாமதேவ முனிவர் மறுபடியும் ஓர் கதை சொன்னார். (38) ஓ இந்திர!

शैवं लोकमहं गत्वा परमाकाशमध्यगम् । तत्र दृष्ट्वा महादेवं साम्बं सगणमव्ययम् ॥ ३९
अनुभूय सुखं तेन ब्रह्मणा वै विपश्चिता । विसृष्टस्तेन कामान्नीकामरूप्यनु सञ्चरन् ॥ ४०
अहमन्नमहमन्नादो हाउ गायन्विनिर्गतः । क्रमेणावरुहन्भूमिं लोकान् लोकानधो अधः ॥ ४१
भूमौ कुटकदेशस्य सौभाग्यमतिनाकजम् । अद्राक्षं तत्र सौभाग्यपुरमस्ति यथार्थवत् ॥ ४२
अतिघण्टाह्वयोऽत्रास्ति स्वकण्ठध्वनिना द्विजाः । क्रीडन् स बाल्ये पृथुकै राजवीथ्यामनारतम् ॥ ४३
कदाचिदेकं रुद्राक्षमद्राक्षीत्बहुपुण्यदम् । तं प्रादाच्छिवभक्तस्य पुत्राय निजरातये ॥ ४४
स तं गृहीत्वा रुद्राक्षं गृहमभ्येत्य सत्वरम् । स्वपित्रे धृतरुद्राक्षमालालङ्कृतमूर्तये ॥ ४५
दर्शयित्वाभ्यनुज्ञातः कण्ठदेशे तमादधत् । अतिघण्टो द्विजोऽभ्येत्य वृद्धत्वं कालपाकतः ॥ ४६
कालधर्मं गतो लोके जनानां दुरतिक्रमम् । दिव्यं विमानमारोप्य तं गणाश्शिवसंमताः ॥ ४७
शिवभक्ताय रुद्राक्षो दत्तो बाल्ये त्वनेन वै । तेन पुण्येन महता जितो लोकश्शिवस्य तु ॥ ४८

சைவம் லோகமஹம் கத்வா பரமாகாச மத்யகம் ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் ஸாம்பம் ஸகணமவ்யயம் ॥ 39
அனுபூய ஸுகம் தேன ப்ரும்ஹணு வை விபச்சிதா ।
விஸ்ருஷ்டஸ்தேன காமான்னீகாமரூப்யனு ஸஞ்சரன் ॥ 40
அஹமன்னமஹமன்னுதோ ஹாஉ காயன் வினிர்கத: ।
க்ரமேணுவருஹன்பூமிம் லோகான் லோகானதோ அத: ॥ 41
பூமௌ குடகதேசஸ்ய ஸௌபாக்யமதிஞகஜம் । அத்ராக்ஷம் தத்ர ஸௌபாக்யபுரமஸ்தி யதார்தவத் ॥ 42
அதிகண்டாஹ்வயோऽத்ராஸ்தி ஸ்வகண்டத்வனிஞ த்விஜா: ।
க்ரீடன் ஸ பால்யே ப்ருதுகை ராஜவீத்யாமநாரதம் ॥ 43
கதாசிதேகம் ருத்ராக்ஷமத்ராக்ஷீத் பஹுபுண்யதம் । தம் ப்ராதாச்சிவபக்தஸ்ய புத்ராய நிஜராதயே ॥ 44
ஸ தம் க்ருஹீத்வா ருத்ராக்ஷம் க்ருஹமப்யேத்ய ஸத்வரம் ।
ஸ்வபித்ரே த்ருதருத்ராக்ஷமாலாலங்க்ருதமூர்தயே ॥ 45
தர்சயித்வாऽப்யனுக்ஞாத: கண்டதேசே தமாததத் ।
அதிகண்டோ த்விஜோऽப்யேத்ய வ்ருத்தத்வம் காலபாகத: ॥ 46
காலதர்மம் கதோ லோகே ஜனுனும் துரதிக்ரமம் । திவ்யம் விமானமாரோப்ய தம் கணுச்சிவஸம்மதா: ॥ 47
சிவபக்தாய ருத்ராக்ஷோ தத்தோ பால்யே த்வனேன வை ।
தேன புண்யேன மஹதா ஜிதோ லோகச்சிவஸ்ய து ॥ 48

முன்பு ஒரு காலத்தில் நான் ஆகாய மத்தியில் விளங்கும் சிறந்த சிவலோகத்திற்குப்போய் அங்கு அழிவற்றவரான ஸ்ரீ பரமசிவன் ஸகல கணங்களோடும் விளங்கி நிற்பதை தரிசித்துவிட்டு (39) ஞான ஸ்வரூபியாகிய அப்பரப்பிரம்மத்தோடு பேரானந்தத்தை அனுபவித்துப் பிறகு அவருடைய கட்டளையின்பேரில் ஆனந்தமாகிய அன்னத்தை புஜித்துக்கொண்டு ஆனந்த ரூபியாய் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு (40) "நானே அன்னம்; அன்னத்தைச் சாப்பிடுகின்றவனும் நானே" என்றது முதலிய பொருளை விளக்குகின்ற ஸாமகானங்களைச் செய்துகொண்டே புறப்பட்டு கீழே உள்ள உலகங்களையெல்லாம் முறையே கடந்து இறங்கினேன். (41) பூமிக்கு வந்து குடகு என்ற தேசத்திலுள்ள ஸ்வர்கலோகத்தை அதிகரித்த மிக அழகு வாய்ந்த ஸௌபாக்யபுரமென்ற அப் பெயரின் பொருளுக்குப் பொருத்தமான ஓர் பட்டிணத்தைக் கண்டேன் (42) ஓ முனிவர்களே! அப்பட்டிணத்தில் அவனது கண்டத்வனியால் அதிகண்டன் (மணியை அதிகரித்தவன்) என்று பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவன் இளமைப் பருவத்தில் அநேகம் சிநேகிதர்களோடுகூட ராஜ வீதியில் எப்பொழுதும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். (43) ஒருநாள் அவன் மிகுந்த புண்யத்தை அளிக்கக்கூடிய ஒரு ருத்ராக்ஷத்தைக் கண்டு எடுத்து அதைத் தன் ஸ்நேஹிதனுகிய ஓர் சிவபக்தரின் பிள்ளைக்குக் கொடுத்தான். (44) பிறகு அப்பிள்ளையும் அந்த ருத்ராக்ஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு வேகமாய் தன் வீட்டிற்குப் போய் ருத்ராக்ஷ மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தன் தந்தையிடம் (45) காட்டி அதன்மேல் அவரது கட்டளையின்படி தனது கழுத்தில் தரித்துக் கொண்டான். பிறகு அதிகண்டன் என்ற பிராம்மணன் கால அளவில் கிழவனுகி அதன் பிறகு மரணமடைந்தான். (46) அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமசிவனுக்குப் பிரியர்களான கணங்கள் உலகத்தில் ஜனங்களால் அடைவதற்கு மிக
க்கொண்டு 47) இந்த மனிதன் இளமைப் பருவத்தில் ஒரு

शंसन्तस्तमथानिन्युश्शिवलोकमनामयम् । तत्र तत्र पथि ब्रह्मविष्णुपूर्वैस्सुरेश्वरैः ॥ ४९
संभावितो विमानेन भासयन् स दिशो दश । अतिघण्टोऽतिवेगेन शिवलोकमगादिति ॥ ५०
महेन्द्राय महायोगी वामदेवोऽब्रवीद्वचः (वृषभो ऋषिसत्तमः) ।
शिवपुण्यस्य माहात्म्यं पश्येति च सविस्मयः ॥ ५१
कैलासमचलं प्राप क्षणात् स्वैरगतिर्वशी । श्रुतं मुनीश्वरैरद्य शिवपुण्यमतन्द्रितैः ॥
भवद्भिर्भाग्यवच्छ्रेष्ठैः किं भूयः श्रोतुमिच्छथ ॥ ५२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टाचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

शिवपुराण श्रवण महिम्ना सर्वार्थलाभः ॥

ऋषयः — श्रुतानि शिवपुण्यानि त्वत्तस्सूत महामते । साक्षादिव शिवादद्य कृतार्थास्स्मो वयं पुनः ॥ १

சம்ஸந்தஸ்தமதா நின்யுச்சிவலோகமனுமயம்। தத்ர தத்ர பதிப்ரும்ஹவிஷ்ணு பூர்வைஸ்ஸுரேச்வரை: 49
ஸம்பாவிதோ விமானேன பாஸயன் ஸ திசோ தச । அதிகண்டோऽதி வேகேன சிவலோகமகாதிதி ॥ 50
மஹேந்த்ராய மஹாயோகீ வாமதேவோப்ரவீத் வச: (வ்ருஷபோ ருஷிஸத்தம:)
சிவபுண்யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் பச்யேதி ச ஸவிஸ்மய: ॥ 51
கைலாஸமசலம் ப்ராப க்ஷணாத் ஸ்வைரகதிர்வசீ ।
ச்ருதம் முனீச்வரைரத்ய சிவபுண்யமதந்த்ரிதை: ॥
பவத்பிர்பாக்யவச்ச்ரேஷ்டை: கிம் பூய: ச்ரோதுமிச்சத ॥ 52

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்தசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத அஷ்டசத்வாரிம்ஸோऽத்யாய: ॥

சிவ புராணங்களை கேட்டதின் மகிமையால் எல்லாவித லாபங்களையும் அடைதல்

ருஷய: — ச்ருதானி சிவபுண்யானி த்வத்தஸ்ஸூத மஹாமதே ।
ஸாக்ஷாதிவ சிவாதத்ய க்ருதார்த்தாஸ்ஸ்மோ வயம் புன: ॥ 1

ருத்ராக்ஷத்தை சிவ பக்தருக்குக் கொடுத்தான். அப்படிப்பட்ட பெரிய புண்யத்தினுல் ஸ்ரீசிவ லோகத்தை அடைந்தானன்றோ என்று (48) அவனைக் கொண்டாடிக்கொண்டே வியாதியற்றதான சிவலோகத்திற்குக் கொண்டுபோனுர்கள். அப்பொழுது வழியில் அங்குள்ள பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்களால் (49) அந்த அதிகண்டன் வெகுமானிக்கப்பட்டவனுய் ஆகி அவ்விமானத்தோடுகூட பத்து திசைகளையும் ஜ்வலிக்கச் செய்துகொண்டு அதி வேகமாய் சிவலோகமடைந்தான் (50) என்று மஹா யோகீச்வரரான வாமதேவ முனிவர் தேவேந்திரனுக்குச் சொன்னுர்: ஓ முனிவர்களே! அவன் ஒரு நொடி நேரத்திற்குள் இந்திரியங்களை வசப்படுத்தி தன்னிஷ்டப்படி கைலாஸத்தை அடைந்தான். "சிவ புண்யத்தின் மஹிமையைப் பாருங்கள்" என ஆச்சர்யத்துடன் சூத முனிவர் கூறிவிட்டு, ஓ முனிவர்களே! பாக்யவான்களுக்குள் சிறந்தவர்களும், சோம்பலற்றவர்களும், முனீச்வரர்களுமான தங்களால் இப்பொழுது சிவபுண்யத்தின் மஹிமை கேழ்க்கப்பட்டது. மேலும் என்ன கேழ்க்க விரும்புகிறீர்கள் (51-52)

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் கேட்கின்றனர்: மகாபுத்திசாலியான ஓ ஸூதமுனிவரே! ஸ்ரீபரமேச்வரனிடமிருந்து ப்ரத்யக்ஷமாய் கேட்பதுபோல் தங்களிடமிருந்து சிவபுண்யங்களைக் கேட்டதால் நாங்கள்

तत्तदाख्यानसहितान्याश्चर्याणि च सांप्रतम् । पुराणानि महेशस्य शिवस्य परमात्मनः ॥ २
ये शृण्वन्ति नरश्रेष्ठाश्श्रद्धया वेदवित्तमाः । तेषां फलं किमाख्यातं पठतामपि सादरम् ॥ ३
वद सर्वमशेषेण सेतिहासञ्च पुण्यदम् । पृष्टो मुनिवरैरेवं सूतः प्रोवाच हृष्टधीः ॥ ४
साधु साधु महाप्राज्ञा मुनयस्संशितव्रताः । युष्माभिरद्य यत्पृष्टं तदेतद्धितमात्मनाम् ॥ ५
पुराणान् शृण्वतां पुण्यं शिवस्य शिवदायिनः । इयत्तया परिच्छेत्तुं नालमीशोऽपि भूसुराः ॥ ६
प्रियेतदङ्गमीशस्य भक्तिभाजामुदीरितम् । मत्कथाश्रवणे भक्तिः स्वरनेत्राङ्गविक्रिया ॥ ७
इति देवेन कथितं देव्यै पूर्वं मुनीश्वराः । श्रोतव्यस्सततं शंभुर्मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः ॥ ८
ज्ञात्वा च सततं ध्येयो वेदान्तैरिति शङ्करः ।
पुराणश्रवणादन्यदीशोपास्ति न साधयेत् (उपास्तिर्न साधुमत्) ॥ ९
तस्मात्तत्सदृशं पुण्यं नास्ति नास्ति श्रुतौ स्मृतौ । विप्राश्शिवपुराणानि ये पठन्ति मुदान्विताः ॥ १०

தத்ததாக்யான ஸஹிதான்யாச்சர்யாணி ச ஸாம்ப்ரதம் | புராணானி மஹேசஸ்ய சிவஸ்ய பரமாத்மன: || 2
யே ச்ருண்வந்தி நரச்ரேஷ்டாச்ச்ரத்தயா வேதவித்தமா: |
தேஷாம் பலம் கிமாக்யாதம் படதாமபி ஸாதரம் || 3
வத ஸர்வமசேஷேண ஸேதிஹாஸஞ்ச புண்யதம் |
ப்ருஷ்டோ முனிவரைரேவம் ஸூத: ப்ரோவாச ஹ்ருஷ்டதீ: || 4
ஸாது ஸாது மஹாப்ராக்ஞா முனயஸ்ஸம்சிதவ்ரதா: |
யுஷ்மாபிரத்ய யத்ப்ருஷ்டம் ததேதத்திதமாத்மனாம் || 5
புராணான் ச்ருண்வதாம் புண்யம் சிவஸ்ய சிவதாயின: |
இயத்தயா பரிச்சேத்தும் நாலமீசோऽபி பூஸுரா: || 6
ப்ரியேததங்கமீசஸ்ய பக்திபாஜாமுதீரிதம் | மத்கதாச்ரவணே பக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க விக்ரியா || 7
இதி தேவேன கதிதம் தேவ்யை பூர்வம் முனீச்வரா: |
ச்ரோதவ்யஸ்ஸததம் சம்புர்மந்தவ்யச்சோபபத்திபி: || 8
க்ஞாத்வாச ஸததம் த்யேயோ வேதாந்தைரிதி சங்கர: |
புராணச்ரவணாதன்யதீ சோபாஸ்திம் ந ஸாதயேத் (உபாஸ்திர்னஸாதுமத்)
தஸ்மாத்தத்ஸத்ருசம் புண்யம் நாஸ்தி நாஸ்தி ச்ருதௌஸ்ம்ருதௌ
விப்ராச்சிவபுராணானி யே படந்தி முதான்விதா: || 10

கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம். மேலும் இப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய அந்தந்த சரித்திரங்களோடு கூடிய ஆச்சரியங்களையும், புராணங்களையும் வேதமறிந்தவர்களான எந்த மனித சிரேஷ்டர்கள் சிரத்தையுடன் கேட்கிறார்களோ அல்லது ஆதரவுடன் படிக்கிறார்களோ அவர்களுக்குக் கிடைப்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸகல பலன்களையும் அவைகளுக்குரிய மிகுந்த புண்ணியத்தை அளிக்கின்ற இதிஹாஸங்களுடன் எங்களுக்கு விஸ்தாரமாய் சொல்லவேண்டும் என்று முனிவர்களால் கேட்கப்பட்டவுடன் ஸூத முனிவர் ஸந்தோஷமுள்ள மனதைக் கொண்டவராய் சொன்னதாவது : (4) மிகவும் கற்றவர்களும், கொடிய தவத்தைச் செய்பவர்களுமான ஓ முனிவர்களே! இது மிகவும் நல்லது, நல்லது. இப்பொழுது உங்களால் கேட்கப்பட்டதானது பிராணிகளுக்கு மிகவும் நன்மையை தரக்கூடியது (5) மங்களத்தை தருகின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய புராணங்களை கேட்பவர்களின் புண்ணியத்தை இன்னதென்று அளவிடுவதற்கு ஸ்ரீ ஜகதீசனாலும் கூட முடியாது. (6) ஓ முனிவர்களே! முன்பு ஸ்ரீ பரமேச்வரனால் ஸ்ரீ பார்வதி தேவிக்கு ஓ ப்ரியநாயகியே! நம்முடைய சரித்திரங்களைக் கேட்பதில் பக்தியும், த்வனி, சரீரம் இவைகளில் ஓர் விகாரம் ஏற்படுவதும், ஸ்ரீ ஜகதீசனாகிய என்னிடத்தில் பக்தி உள்ளவர்களின் ஓர் அங்கமாகும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஓ முனிவர்களே! ஆகையால் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப்பற்றி எப்பொழுதும் கேட்கவும், அவரது குணாதிசயங்களை நினைக்கவும், அவரை உபநிஷத்துக்கள் மூலமாய் அறிந்து எப்பொழுதும் த்யானிக்கவும் வேண்டும். அந்த பரமேச்வரனை உபாஸிப்பதற்கு புராணங்களைக் கேட்பதாலன்றி மற்றொன்றாலும் முடியாது (9) ஆகையால் வேதங்களிலும், ஸ்மிருதிகளிலும் அதற்கு ஈடான புண்யம் இல்லவே இல்லை. ஓ முனிவர்களே! எந்த ப்ராம்மணர்கள் சிவ புராணங்களை மிகுந்த ஸந்தோஷத்

एवं तेषां हि निर्दिष्टं शाङ्करं विमलात्मनाम् । शृण्वतामपि वै भक्त्या मुनयो नात्र संशयः ॥ ११
तस्माच्छिवपुराणानि श्रोतव्यानि निरन्तरम् । विहाय सर्वमपरं कृत्यजातं विचक्षणैः ॥ १२
श्रोतव्यं पठितव्यं च पुराणं शांभवं सदा । अत्रेतिहासं मुनिभिर्वर्णितं ब्रह्मवादिभिः ॥ १३
तदद्य संप्रवक्ष्यामि श्रुतं व्यासान्मया पुरा । साल्वदेशे महीभागे पुरमस्ति महत्तरम् ॥ १४
कामखण्डमिति ख्यातं स्वर्गखण्डमिवापरम् । ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैर्वेदविद्भिरधिष्ठितम् ॥ १५
शूद्रैरपि महाभागैः स्ववर्णाश्रमतत्परैः । अनुलोम्यैरथान्यैश्च प्रतिलोम्यैश्च सङ्कुलम् ॥ १६
वसन्ति तत्र यतयो महाव्रतपरायणाः । विद्यार्थिनश्च शतशो वसन्ति ब्रह्मचारिणः ॥ १७
दीनान्धकृपणानाथाश्शतशोऽथ सहस्रशः । यथा मातरमाश्रित्य सर्वे जीवन्ति जन्तवः ॥ १८
एवं गृहस्थानाश्रित्य तत्र जीवन्ति भिक्षवः । तेषां मध्ये महात्माऽस्ति सन्न्यासी विजितेन्द्रियः ॥ १९

பதம் தேஷாம் ஹி நிர்திஷ்டம் சாங்கரம் விமலாத்மனாம் |
ச்ருண்வதாமபி வை பக்த்யா முனயோ நாத்ர ஸம்சய: || 11
தஸ்மாச்சிவபுராணானி ச்ரோதவ்யானி நிரந்தரம் | விஹாய ஸர்வமபரம் க்ருத்யஜாதம் விசக்ஷணை: || 12
ச்ரோதவ்யம் படிதவ்யம் ச புராணம் சாம்பவம் ஸதா |
அத்ரேதிஹாஸம் முனிபிர்வர்ணிதம் ப்ரம்ஹவாதிபி: || 13
ததத்ய ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ச்ருதம் வ்யாஸான்மயா புரா |
ஸால்வதேசே மஹீபாகே புரமஸ்தி மஹத்தரம் || 14
காமகண்டமிதி க்யாதம் ஸ்வர்ககண்டமிவாபரம் |
ப்ராம்ஹணை: க்ஷத்ரியைர்வைச்யைர்வேதவித்பிரதிஷ்டிதம் || 15
சூத்ரைரபி மஹாபாகை: ஸ்வவர்ணாச்ரமதத்பரை: |
அனுலோம்யைரதான்யைச்ச ப்ரதிலோம்யைச்ச ஸங்குலம் || 16
வஸந்தி தத்ர யதயோ மஹாவ்ரதபராயணா: | வித்யார்தினச்ச சதசோ வஸந்தி ப்ரம்ஹசாரிண: || 17
தீனாந்தக்ருபணாநாதாச்சதசோऽத ஸஹஸ்ரச: | யதா மாதரமாச்ரித்ய ஸர்வே ஜீவந்தி ஜந்தவ: || 18
ஏவம் க்ருஹஸ்தானாச்ரித்ய தத்ர ஜீவந்தி பிக்ஷவ: |
தேஷாம் மத்யே மஹாத்மாऽஸ்தி ஸன்யாஸீ விஜிதேந்த்ரிய: || 19

துடன் படிக்கின்றார்களோ அல்லது பக்தியுடன் கேட்கின்றார்களோ அப்படிப்பட்ட சுத்தாத்மாக்களுக்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பதவியே நிச்சயமாகக் கிடைக்குமென்பது ஸந்தேகமே இல்லை (11) ஆகையால் ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் எல்லா வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு எப்பொழுதும் சிவபுராணங்களைக் கேட்க வேண்டும். (12) எப்போழுதும் சிவ புராணங்களைப் படிக்கவும் வேண்டும், கேட்கவும் வேண்டும். இது விஷயத்தைப் பற்றி ப்ரும்மத்தை அறிந்த சில முனிவர்களால் ஓர் இதிஹாஸம் சொல்லப்பட்டு இருப்பதை (13) நான் முன்பு வேதவ்யாஸ முனிவரிடமிருந்து கேட்டிருக்கிறபடியால் அதை உங்களுக்கு இப்பொழுது நன்கு எடுத்துச்சொல்கிறேன். பூமியில் ஓர் பாகமாகிய ஸால்வ தேசத்தில் ஸ்வர்க்க லோகத்தின் மற்றோர் பாகம் போன்றதான "காம கண்டம்" என்று பிரஸித்தி பெற்ற ஒரு பெரிய பட்டிணம் இருக்கிறது. அப்பட்டிணமானது வேதம் அறிந்த பல ப்ராம்மணர்களாலும், க்ஷத்திரியர்களாலும், வைச்யர்களாலும், தங்கள் தங்கள் ஆச்ரம தர்மங்களில் உயர்ந்தவர்களும், மஹா பாக்யசாலிகளான சூத்ரர்களாலும் அனுலோமம், ப்ரதிலோமம் என்ற ஸங்கர ஜாதியர்களாலும்* இன்னும் மற்றவர்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றது. (16) மேலும் அங்கு கடும் தவம் செய்யும் பல ஸன்னியாஸிகள் வஸிக்கிறார்கள். வித்யாப்யாஸம் செய்யும் நூற்றுக்கணக்கான ப்ரும்மசாரிகளும், (17) ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகள், குருடர்கள், கிருபணர்கள், அனாதைகள் இவர்களும் வஸிக்கிறார்கள். எல்லா ஜீவராசிகளும் தாயையே நாடிப் பிழைப்பது போல், (18) அங்கு அனேகம் ஸன்னியாஸிகள் கிரஹஸ்தர்களை நாடி ஜீவித்து வந்தார்கள்.

குறிப்பு:—* ஸங்கர ஜாதியானது அனுலோமம் என்றும், ப்ரதிலோமம் என்றும் இருவகைப்படும். ப்ரதிலோமம் என்றால் ப்ராம்ம, க்ஷத்திரிய, வைச்ய, சூத்ரர்கள் என்ற நான்கு வர்ணங்களின் ஆண் உயர்ந்த வர்ணத்திலும், பெண் தாழ்ந்த வர்ணத்திலுமாய் கலப்பதினால் உண்டாகும் ஜாதி அனுலோமஸங்கரம என்றும், பெண் உயர்ந்த வர்ணத்திலும், ஆண் தாழ்ந்த வர்ணத்திலுமாய் கலந்து உண்டாவது ப்ரதி லோம ஸங்கர ஜாதி என்றும் சொல்லப்படும்.

इन्द्रियाणि यदेतेन विजितानि महात्मना । जितेन्द्रिय इति ख्यातो नाम्नाऽसौ यतिसत्तमः ॥ २०
तमिमं ब्रह्मविद्वांसं शिवभक्तं दृढव्रतम् । द्रष्टारं सर्वशास्त्राणां सर्वत्र समदर्शिनम् ॥ २१
सर्वे संभूय पृच्छन्ति ब्राह्मणाद्या हिताहितम् । तदुक्तया हि ते बुद्ध्या प्राप्य श्रेयांसि सन्ततम् ॥ २२
संपूजयन्ति बहुधा ब्राह्मणाद्या जितेन्द्रियम् । तत्रैको ब्राह्मणश्रेष्ठश्श्रीमुखो नाम विश्रुतः ॥ २३
श्रुतिस्मृति पुराणज्ञस्सदाचाररतश्शुचिः । तस्यासन् पुण्यभूयस्त्वादष्टौ पुत्रा महात्मनः ॥ २४
शान्तस्तु प्रथमः पुत्रस्त्वनुशान्तोनुजोऽस्यतु । जामोविजामस्सिद्धाख्यः प्रसिद्धाख्योऽथकारणः ॥ २५
अकारणश्च ते सर्वे वेदशास्त्रार्थपारगाः । सर्वे संभूय पित्राऽऽस्ते मुष्टिमात्रोपजीविनः ॥ २६
कदाचिदेते तनया ब्राह्मणस्य हिताहितम् । प्रष्टुकामा महात्मानं जितेन्द्रियमुपागमन् ॥ २७
तं प्रणम्य महात्मानं सर्वे प्राञ्जलयो द्विजाः । एकान्ते सन्निधौ तस्य परिवार्योपतस्थिरे ॥ २८
स तानपि यतिर्विप्रान् प्रोवाच वदतां वरः । यूयं महात्मनः पुत्रा ब्रह्मचर्ये व्यवस्थिताः ॥ २९

இந்த்ரியாணி யதேதேன விஜிதானி மஹாத்மனா ।
ஜிதேந்த்ரிய இதி க்யாதோ நாம்னாSஸௌ யதிஸத்தம: ॥ 20
தமிமம் ப்ரம்ஹவித்வாம்ஸம் சிவபக்தம் த்ருடவ்ரதம் ।
த்ரஷ்டாரம் ஸர்வசாஸ்த்ராணாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்சினம் ॥ 21
ஸர்வே ஸம்பூய ப்ருச்சந்தி ப்ராம்ஹணாத்யா ஹிதாஹிதம் ।
ததுக்தயா ஹி தே புத்யா ப்ராப்ய ச்ரேயாம்ஸி ஸந்ததம் ॥ 22
ஸம்பூஜயந்தி பஹுதா ப்ராம்ஹணாத்யா ஜிதேந்திரியம் ।
தத்ரைகோ ப்ராம்ஹணச்ச்ரேஷ்ட: ஸ்ரீமுகோநாம விச்ருத: ॥ 23
ச்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணக்ஞஸ்ஸதாசாரரதச்சுசி: ।
தஸ்யாஸன் புண்யபூயஸ்த்வாதஷ்டௌ புத்ரா மஹாத்மன: ॥ 24
சாந்தஸ்து ப்ரதம: புத்ரஸ்த்வநுசாந்தோSனுஜோSஸ்யது ।
ஜாமோ விஜாமஸ்ஸித்தாக்ய: ப்ரஸித்தாக்யோSத காரண: ॥ 25
அகாரணச்ச தே ஸர்வே வேதசாஸ்த்ரார்தபாரகா: ।
ஸர்வே ஸம்பூய பித்ராஸ்தே முஷ்டிமாத்ரோபஜீவின: ॥ 26
கதாசிதேதே தனயா ப்ராம்ஹணஸ்ய ஹிதாஹிதம் । ப்ரஷ்டுகாமா மஹாத்மானம் ஜிதேந்த்ரியமுபாகமன் 27
தம் பிரணம்ய மஹாத்மானம் ஸர்வே ப்ராஞ்ஜயோ த்விஜா: ।
ஏகாந்தே ஸன்னிதௌ தஸ்ய பரிவார்யோபதஸ்திரே ॥ 28
ஸ தானபி யதிர்விப்ரான் ப்ரோவாச வததாம் வர: ।
யூயம் மஹாத்மன: புத்ரா ப்ரம்ஹசர்யே வ்யவஸ்திதா: ॥ 29

அவர்களில் இந்திரிய ஜயமுள்ளவரும், மஹாத்மாவுமான ஸன்னியாசியானவர் இந்திரியங்களை ஜயித்திருந்த படியால் அவருக்கு ஜிதேந்திரியர் எனப்பெயர் உண்டாயிற்று. (20) ப்ரம்மத்தை அறிந்தவரும், சிவ பக்தரும், த்ருடமான தவமுள்ளவரும், ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றவருமான, எங்கும் ஸமமாய் பார்ப்பவருமான இந்த ஜிதேந்திரியரிடத்தில், (21) இங்குள்ள ப்ராம்மணர்களெல்லாம் கூடிவந்து, வேண்டிய நன்மை, தீமைகளைக்கேட்டு, அவரால் சொல்லப்பட்ட புத்தியைக்கொண்டு மிகுந்த நன்மையை அடைந்து, (22) எப்பொழுதும் அந்த ப்ராம்மணர்கள் முதலிய யாவரும் அவரை பூஜித்து வந்தார்கள். இப்படி இருக்கையில் அப்பட்டிணத்தில் சுருதி, ஸ்மிருதி புராணங்களை அறிந்தவரும், நல்லொழுக்கம் உள்ளவரும், பரிசுத்தமானவருமான ஸ்ரீமுகர் என்ற ஓர் சிறந்த ப்ராம்மணர் இருந்தார். அவருக்கு மிகுந்த புண்ய வசத்தால் மஹாத்மாக்களான எட்டுப் பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். (24) அவர்களின் பெயர்கள் சாந்தன், அனுசாந்தன், ஜாமன், விஜாமன், ஸித்தன், ப்ரஸித்தன், காரணன், (25) அகாரணன் என்பவர்கள். அவர்கள் எல்லோரும் வேத சாஸ்திரங்களின் கரையைக் கடந்தவர்கள். அவர்கள் யாவரும் முஷ்டி வாங்கி ஜீவித்து வந்தார்கள். (26) இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் அந்த ப்ராம்மணருடைய பிள்ளைகளெல்லாம் தங்களது நன்மை, தீமைகளைப் பற்றி கேட்பதற்காக மஹாத்மாவாகிய ஜிதேந்திரியரிடம் வந்தார்கள். (27) அவர்கள் யாவரும் மஹாத்மாவாகிய அவரை நமஸ்கரித்து, அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு, அவர் ஸன்னிதியில் தனிமையாய் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். (28) பேசுவதில் மிகச்சிறந்தவரான அந்த ஸன்னியாஸி அவர்களைப் பார்த்து சொன்னார். "ஓ ப்ராம்மணர்களே!

सुखं वो वर्णिनामत्र किमागमनकारणम् । अथ ते संमुखीकृत्य विनयेन महामुनिम् ॥ ३०
प्रोचुः प्राञ्जलयस्सर्वे प्रश्रयेण तपोधनम् । भगवन् जन्मसाफल्यं जातमद्य महामुने ॥ ३१
निरीक्षिता वयं हि त्वत्कृपया करुणात्मनः । वयं दारिद्र्यनिहता दरिद्रतनया यतः ॥ ३२
अस्माकमपि वै वाञ्छा भिन्ना कर्मानुसारिणी । अस्माभिरपि वाञ्छेयं प्राप्यते केन वै प्रभो ॥ ३३
वदेदानीमुपायं तत्त्वदन्तेवासिनामिह । इति पृष्टेषु तेष्वेवं प्रत्येकं पृष्टवान् यती ॥ ३४
तदग्रे प्रथमः प्राह ज्येष्ठो ज्येष्ठोऽस्म्यहं पुनः । वयमष्टौ समुत्पन्ना भ्रातरश्श्रुतिपारगाः ॥ ३५
कदा विवाह्य वै कन्यां सुखीस्यामितिमेमतिः । एकश्च बहुपुत्राणां पितास्यामिति वै मतिः ॥ ३६
अन्योऽसौ व्याधितोऽत्यर्थं व्याधिशान्तिममीप्सति । विद्यामन्योतिमहतीं संपदन्येनचार्थ्यते ॥ ३७
योगी स्यामिति चैवान्यो योगिनस्त्वत्कृपा बलात् । अन्योऽसौ स्वशरीरेण शिवलोकममीप्सति । ३८
नित्यत्ववाञ्छा चान्यस्य भूलोके मुनिसत्तमाः । अस्माकमीदृशी वाञ्छा चित्तेतु परिवर्तते ॥ ३९

ஸுகம் வோ வர்ணிநாமத்ர கிமாகமன காரணம் । அததே ஸம்முகீக்ருத்ய வினயேன மஹாமுனிம் ॥ 30
ப்ரோசு: ப்ராஞ்ஜலயஸ்ஸர்வே ப்ரச்ரயேண தபோதனம் । பகவன் ஜன்மஸாபல்யம் ஜாதமத்ய மஹாமுனே
நிரீக்ஷிதா வயம் ஹி த்வத்க்ருபயா க்ருணாத்மன: । வயம் தாரித்ரியநிஹதா தரித்ரதனயா யத: ॥ 32

அஸ்மாகமபி வை வாஞ்சா பின்னா கர்மானுஸாரிணீ ।
அஸ்மாபிரபி வாஸேயம் ப்ராப்யதே கேன வை ப்ரபோ ॥ 33
வதேதானீமுபாயம் தத் த்வதன்தேவாஸிநாமிஹ ।
இதி ப்ருஷ்டேஷு தேஷ்வேவம் ப்ரத்யேகம் ப்ருஷ்டவான் யதீ ॥ 34
ததக்ரே ப்ரதம: ப்ராஹ ஜ்யேஷ்டோ ஜ்யேஷ்டோऽஸ்ம்யஹம் புன:
வயமஷ்டௌ ஸமுத்பன்னா ப்ராதரச்ச்ருதி பாரகா: ॥ 35
கதா விவாஹ்ய வை கன்யாம் ஸுகீஸ்யாமிதி மே மதி: ।
ஏகச்ச பஹுபுத்ராணாம் பிதாஸ்யாமிதி வை மதி: ॥ 36
அன்யோऽஸௌ வ்யாதிதோऽத்யர்தம் வ்யாதிசாந்திமபீப்ஸதி ।
வித்யாமன்யோऽதிமஹதீம் ஸம்பதன்யேன சார்த்யதே ॥ 37
யோகீஸ்யாமிதிசைவான்யோ யோகினஸ்த்வத்க்ருபாபலாத் ।
அன்யோऽஸௌ ஸ்வசரீரேண சிவலோகமபீப்ஸதி ॥ 38
நித்யத்வவாஞ்சா சான்யஸ்ய பூலோகே முனிஸத்தமா: ।
அஸ்மாகமீத்ருசீ வாஞ்சா சித்தேது பரிவர்ததே ॥ 39

மஹாத்மாவின் புத்திரர்களும், ப்ரும்மசரிய விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவருமான நீங்கள் ஸௌக்யமாக (29) நீங்கள் இங்கு வந்த காரணம் யாது?'' எனக் கேட்டார். பிறகு அவர்கள் அந்த முனிவரின் முன்னிலையில் வணக்கமாய் நின்றுகொண்டு (30) அஞ்ஜலி செய்துகொண்டவர்களாய் எல்லோரும் அந்தத் தபஸ்வியைப் பார்த்து, வணக்கத்துடன் கூறினர்கள். "பெருமை வாய்ந்த ஓ முனிவரே! கருணாமூர்த்தியாகிய தங்களால் நாங்கள் பார்க்கப்பட்டபடியால் எங்களது ஜென்மம் பயனுள்ளதாயிற்று. நாங்கள் தரித்திரருடைய பிள்ளையாதலால் ஏழ்மையால் நொந்திருக்கின்ரோம். (32) அவரவர்கள் கர்மத்துக்குத்தக்கபடி எங்கள் விருப்பங்கள் வேறுபட்டிருக்கின்றன. ஓ பிரபுவே! எதனால் நாங்கள் எங்கள் விருப்பங்களை அடைவோம். (33) தங்களுடைய சிஷ்யர்களாகிய எங்களுக்கு இப்பொழுது அதைச் சொல்லி அருளவேண்டும்'' என்று அவர்கள் இவ்விதமாய் கேட்கும்போது, அந்த ஸன்னியாஸி அவர்களை ஒவ்வொரு வராய்க் கேட்க (34) அப்பொழுது அவர் முன்னிலையில் மூத்தவன் உரைத்ததாவது. ஓ ஸ்வாமி! நான் மூத்தவனாகின்றேன். நாங்கள் எட்டு பேர்களும் வேதத்தில் கரை கடந்திருக்கின்ரோம். (35) நான் எப்பொழுது ஓர் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு ஸுகமாய் வாழ வேனோ என்பதே எனது எண்ணம் என்றான். மற்றொருவன், ஒருவனாகிய நான் பல பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாக ஆக வேண்டும் என்பதே எனது எண்ணம்; மிகவும் வியாதியினால் துன்பப்படுகின்ற மற்றொருவன் வியாதி நிவர்த்தியை வேண்டினான். ஒருவன் மிகுந்த படிப்பையும், ஒருவன் ஸம்பத்தையும் கோரினான். (37) ஒருவன் யோகீச்வரரான தங்களுடைய க்ருபா பலத்தால் யோகியாவதற்கும், மற்றொருவன் தன் சரீரத்தோடே சிவலோகம் செல்வதற்கும் வேண்டினான். (38) மற்றொருவன் இவ்வுலகில் நித்தியமாயிருக்கும் தன்மையை வேண்டினான். ஓ சிறந்த முனிவரே! எங்களுக்கு இப்படிப்

न शक्नुमो वयं प्राप्तुं वाञ्छां प्रत्येकमात्मभिः । तदुपायं वदेदानीं येन वाञ्छितमाप्नुमः ॥ ४०
श्रुत्वैतदखिलं तेषाममीष्टं स यतीश्वरः । विमृश्य मनसा भूयस्तानुवाच कृताञ्जलीन् ॥ ४१
यूयमष्टौ समुत्पन्ना ब्राह्मणाद्वेदपारगात् । कुरुध्वं शिवपुण्यानि शिवारामादिकान्यतः ॥ ४२
अचिरात्तेन पुण्येन प्राप्नुवन्तश्च वाञ्छितम् । तमाहुरथ ते सर्वे वयं तन्त्रीवशंगताः ॥ ४३
अत एवहि जीवामो मुष्टिमात्रेण सांप्रतम् । तृणञ्चापि न शक्तास्स्मश्छेत्तुं ब्रह्मन् कृतः पुनः ॥ ४४
अन्यानि पुण्यकर्माणि धनहीना इमे यतः । तस्मात्तत्ताहशोपायं कृपया वद नः प्रभो ॥ ४५
इति श्रुत्वा वचस्तेषां पुनः प्राह जितेन्द्रियः । यूयं शिवपुराणानि श्रृणुध्वं ब्राह्मणात्मजाः ॥ ४६
सादरं तेन पुण्यानि कृतान्येव न संशयः । यो वेद यंकृतुं लोके स तदिष्टफलं लमेत् ॥ ४७
इत्युक्ते तेन सन्तुष्टास्सप्रश्रयमसी पुनः । इदमद्यहि नश्शक्यं सम्यगुक्तं महामुने ॥ ४८
किन्तु शक्ता वयं नैव पठते दातुमप्यणु । ईदृशेभ्यः कथं ब्रूयात्पुराणानि क ईदृशः ॥ ४९

ந சக்னுமோ வயம் ப்ராப்தும் வாஞ்சாம் ப்ரத்யேகமாத்மபி: ।
தநுபாயம் வதேதானீம் யேன வாஞ்சிதமாப்னும: ॥ 40
ச்ருத்வைததகிலம் தேஷாமபீஷ்டம் ஸ யதீச்வர: । விம்ருச்ய மனஸா பூயஸ்தானுவாச க்ருதாஞ்ஜலீன் 41
யூயமஷ்டௌ ஸமுத்பன்னா ப்ராம்ஹணாத் வேதபாரகாத் ।
குருத்வம் சிவபுண்யானி சிவாராமாதிகான் யத: ॥ 42
அசிராத்தேன புண்யேன ப்ராப்னுவந்தச்ச வாஞ்சிதம் ।
தமாஹுரத தே ஸர்வே வயம் தந்த்ரீவசம் கதா: ॥ 43
அத ஏவஹி ஜீவாமோ முஷ்டிமாத்ரேண ஸாம்ப்ரதம் ।
த்ருணஞ்சாபி ந சக்தாஸ்மச்சேத்தும் ப்ரம்ஹன் க்ருத: புன: ॥ 44
அன்யானி புண்யகர்மாணி தனஹீனா இமே யத: ।
தஸ்மாத்தத்தாத்ருசோபாயம் க்ருபயா வத ந: ப்ரபோ ॥ 45
இதி ச்ருத்வா வசஸ்தேஷாம் புன: ப்ராஹ ஜிதேந்த்ரிய: ।
யூயம் சிவபுராணானி ச்ருணுத்வம் ப்ராம்ஹணாத்மஜா: ॥ 46
ஸாதரம் தேன புண்யானி க்ருதான்யேவ ந ஸம்சய: ।
யோ வேதயம் க்ரதும் லோகே ஸ ததிஷ்டபலம் லபேத் ॥ 47
இத்யுக்தே தேன ஸந்துஷ்டாஸ்ஸப்ரச்ரயமமீ புன: ।
இதமத்ய ஹி நச்சக்யம் ஸம்யகுக்தம் மஹாமுனே ॥ 48
கிந்துசக்தா வயம் நைவ படதே தாதுமப்யணு । ஈத்ருசேப்ய: கதம் ப்ரூயாத்புராணானி க ஈத்ருச: ॥ 49

பட்ட கவலைகள் மனதில் இருக்கின்றன. (39) எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய விருப்பத்தையும் அடைவதற்கு நாங்கள் திறமையற்றவர்களாய் இருக்கின்றோம். ஆகையால் எந்த உபாயத்தால் எங்கள் விருப்பங்களை அடைவோம் என்பதை தாங்கள் இப்போது சொல்லவேண்டும் என வேண்டினார்கள். (40) இவ்வாறு அவர்களுடைய வேண்டுதல்களையெல்லாம் அந்த ஸன்னியாஸியானவர் கேட்டு, மனதில் ஆலோசித்து, அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு நிற்கின்ற அந்த பிராம்மணர்களைப் பார்த்து, "வேதத்தின் கரையைக் கடந்த சிறந்த பிராம்மணரின் புதல்வர்களான நீங்கள் எட்டு பேர்களும் சிவாலயத்திற்கு தோட்டம் முதலான சிவ புண்ணியங்களைச் செய்யுங்கள். அப்புண்ணியத்தினால் நீங்கள் சீக்கிரம் வேண்டிய பயனை அடைவீர்கள்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட அவர்கள் நாங்கள் மிகுந்த சோம்பேறிகள் (43) ஆகையால்தான் நாங்கள் இப்பொழுது முஷ்டி (பிடி அரிசியாக) வாங்கி ஜீவிக்கின்றோம். ஓ தபஸ்வியே! துரும்பைக் கிள்ளுவதற்குக்கூட சக்தியற்ற நாங்கள் மிகவும் பொருளற்றவர்களாயிருக்கையில் எவ்விதம் மற்ற புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்யப் போகின்றோம்; ஆகையால் பிரபுவே! தாங்கள் எங்கள்மீது கருணை செய்து தகுந்த உபாயத்தைச் சொல்லவேண்டும் என வேண்டினார்கள். (45) இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஜிதேந்திரியர் மறுபடியும் கூறியதாவது: ஓ பிராம்மணக் குமாரர்களே! நீங்கள் ஆதரவுடன் சிவபுராணங்களைக் கேட்டால் அதனால் ஸகல புண்ணியங்களும் செய்யப்பட்டவைகளாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எந்த எந்த புண்ணியங்களைப்பற்றி கேட்கிறானோ அந்த அந்த புண்ணியங்களைச் செய்த பலனை அடைகிறான் என்றார். (47) அதைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாகி பின்னும் வணக்கத்துடன் கூறினார்கள்: ஓ சிறந்த முனிவரே! நன்றாகச் சொன்னீர்கள். இப்பொழுது இதைச் செய்வதற்கல்லவோ நாங்கள் தகுதியுள்ளவர்கள். (48) ஆனால் சிவ

किं कुर्मोऽद्य महाभाग कथमेतद्भविष्यति । जितेन्द्रियः — इतो विदूरे नगरादग्रहारोऽस्ति पुत्रकाः ॥ ५०
नाम्ना ऋषिपुरं तत्र कलिजित् द्विजसत्तमाः । ब्राह्मणश्शिवभक्ताग्र्यस्सकलश्रुतिपारगः ॥ ५१
वसन्ति ब्राह्मणास्तत्र ये ते सर्वेऽपि तादृशाः । तेषामेव सदाभ्याशे श्रोत्रियाणां महात्मनाम् ॥ ५२
सदा शिवपुराणानि कलिजित्पठति स्वयम् । धनाढ्यो बहुभाग्यश्च सर्वदा शिवपूजकः ॥ ५३
स तु नैवतु गृह्णाति काचंवापि शिवाश्रमी । ददाति शिवभक्तेभ्यो भोजनानि मुदान्वितः ॥ ५४
यूयं शिवपुराणानि शृणुध्वं तन्मुखात्सुखम् । इति तस्य वचश्श्रुत्वा सर्वे ते ब्रह्मचारिणः ॥ ५५
तं नमस्कृत्य सहसा विसृष्टास्तेनवै मुदा । क्षणादृषिपुरं प्राप्य प्रणम्य कलिजिद्द्विजम् ॥ ५६
तदन्तेवासिनो भूत्वा वसन्तिस्म यथासुखम् । ततश्शिवपुराणानि पठतो द्विजसत्तमात् ॥ ५७
श्रोतृभिस्सह तत्रस्थैस्तैस्सर्वैर्ब्राह्मणैस्सह । श्रद्धया सहिता भूत्वा नित्यं कलिजितोमुखात् ॥ ५८
शुश्रुवुर्हृष्टमनसो लब्धस्वाभीष्टसिद्धयः । शिवापदानश्रवणाद्धर्षगद्गदकन्धराः ॥ ५९

கிம் குர்மோSத்ய மஹாபாக கதமேதத் பவிஷ்யதி |
ஜிதேந்த்ரிய: — இதோ விதூரே நகராதக்ரஹாரோSஸ்தி புத்ரகா: || 50

நாம்னு ருஷிபுரம் தத்ர கலிஜித் த்விஜஸத்தமா: | ப்ராம்ஹணச்சிவபக்தாக்ரியஸ்ஸகலச்ருதி பாரக: || 51

வஸந்தி ப்ராம்ஹணுஸ்தத்ர யே தே ஸர்வேSபி தாத்ருசா: |
தேஷாமேவ ஸதாப்யாசே ச்ரோத்ரியாணும் மஹாத்மனும் || 52

ஸதா சிவபுராணுனி கலிஜித்படதி ஸ்வயம் | தனுட்யோ பஹுபாக்யச்ச ஸர்வதா சிவபூஜக: || 53

ஸ து நைவது க்ருண்ஹாதி காசம் வாபி சிவாச்ரமீ | ததாதி சிவபக்தேப்யோ போஜனுனி முதான்வித: 54

யூயம் சிவபுராணுனி ச்ருணுத்வம் தன்முகாத்ஸுகம் | இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா ஸர்வே தே ப்ரம்ஹசாரிண:

தம் நமஸ்க்ருத்ய ஸஹஸா விஸ்ருஷ்டாஸ்தேன வை முதா |
க்ஷணுத் ருஷிபுரம் ப்ராப்ய ப்ரணம்ய கலிஜித்த்விஜம் || 56

ததந்தேவாஸினே பூத்வா வஸந்திஸ்ம யதாஸுகம் | ததச்சிவபுராணுனி படதோ த்விஜஸத்தமாத் || 57

ச்ரோத்ருபிஸ்ஸஹ தத்ரஸ்தைதஸ்தைஸ்ஸர்வைர்ப்ராம்ஹணைஸ்ஸஹ
ச்ரத்தயா ஸஹிதா பூத்வா நித்யம் கலிஜிதோமுகாத் || 58

சுச்ருவுர்ஹ்ருஷ்டமனஸோ லப்தஸ்வாபீஷ்ட ஸித்தய: | சிவாபதான ச்ரவணுத்தர்ஷகத்கத கந்தரா: 59

புராணங்களைப் படிப்பதற்குச் சிறிது திரவ்யம் கூட கொடுக்க எங்களுக்கு சக்தி இல்லையே. அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு எவர்தான் புராணங்களைக் கூறுவார்? அப்படிப்பட்டவர் யார்? (49) மிக மஹிமை வாய்ந்தவரே! நாங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்வோம்? இது (புராண சிரவணம்) எங்களுக்கு எப்படிக் கிடைக்கும் என வினவினுர்கள். ஜிதேந்திரியர் பதில் கூறுகிருர்: ஓ பிள்ளைகளே! இப்பட்டிணத்திற்கு ஸமீபத்தில் ரிஷிபுரம் என்ற ஓர் அக்ரஹாரம் இருக்கின்றது. அங்கு எல்லா வேதங்களிலும் கரைகடந்தவரும், சிவ பக்தர்களில் சிறந்தவருமான கலிஜித் என்ற ஓர் பிராம்மணர் இருக்கிருர். (51) அங்குள்ள மற்ற பிராம்மணர்களும் அப்படிப்பட்டவர்கள்தான். வேதமறிந்தவர்களும் மஹாத்துமாக்களுமான அந்த பிராம்மணர்களுக்கு முன்பாக அந்த கலிஜித் என்பவர் எப்பொழுதும் சிவ புராணங்களைப் படித்துவருகிருர். சிவ தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவரும், மிகப் பணக்காரரும், அநேக பாக்கியங்களை அடைந்தவரும், என்றும் சிவ பூஜை செய்வதில் முயன்றவருமான அக் கலிஜித்தானவர் அதற்காகச் சிறிதும் திரவியத்தை வாங்கிக்கொள்ளாமல் புராணங்களைப் படித்து வருகிருர். மேலும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சிவ பக்தர்களுக்கு போஜனம் அளித்தும் வருகிருர். (54) ஆகையால் நீங்கள் அவர் முகமாய் சிவ புராணங்களை ஸுலபமாய் கேட்கலாம் எனச் சொன்னுர். இவ்வாறு அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ப்ரும்மசாரிகளெல்லாம் அவரை நமஸ்கரித்து, அவர் உத்தரவு கொடுத்தவுடன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு ஓர் க்ஷணத்தில் ரிஷிபுரத்திற்குச் சென்று கலிஜித் என்ற பிராம்மணரை நமஸ்கரித்து, (56) அவருக்கு சிஷ்யர்களாகி அங்கேயே ஸுகமாய் வஸித்து வந்தார்கள். சிவ புராணங்களைப் படித்து வருகின்ற கலிஜித் என்ற அந்த பிராம்மண சிரேஷ்டரிடமிருந்து சிரவணம் செய்யும் மற்ற பிராம்மணர்களோடு தினந்தோறும் சிரத்தையுடனும் (58) மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடனும் கேட்டு வந்தார்கள். அந்த ப்ரும்மசாரிகள் சிவ பிரானையே மனதில் உறுதியாய் தியானித்துக்கொண்டு நியமத்துடன் ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு இராப்

ध्यायन्तश्शिवमेवैकमनसो मुनिबालकाः । नियमेनतु संकल्प्य मासमेकमतन्द्रिताः ॥ ६०
सर्वे कलिजितं भक्त्या पूजयन्तो दिवानिशम् । तेषांतु दुरितं सर्वं जन्मान्तरशतार्जितम् ॥ ६१
प्रक्षीणमभवत् क्षिप्रं कृष्णपक्षौषधीशवत् । पुण्यराशिस्समृद्धोऽभूत्पूर्वपक्षशशाङ्कवत् ॥ ६२
दुरितक्षयपुण्याभ्यां स्वस्वाभीष्टञ्च लेभिरे । व्याधितो व्याधितोमुक्तः स्वर्णकान्तिरभूत्क्षणात् ॥ ६३
स्त्रीकामस्यापि पुत्रस्य ग्रामणीस्तत्पुरे धनी । विद्वांश्चतस्रस्तस्यैव चाभवन् कन्यकाश्शुभाः ॥ ६४
वव्रिरे तं पतित्वेन पित्राच प्रतिपादिताः । वैवाह्यं च धनं दत्तं तस्मै तेन द्विजन्मना ॥ ६५
स सर्वं धनमादाय ताभिस्सार्धं कृतार्थधीः । शंसञ्छिवपुराणानां श्रावणं फलमुत्तमम् ॥ ६६
पुरं प्राप्य सुखं तत्र मुमुदे चिरमद्भुतम् । अन्यस्यापि ददौ राजा धनं पुत्रार्थिनो बहु ॥ ६७
स तेनोद्वाह्य वनितां तस्यां पुत्रान् शुभान् बहून् । शीघ्रमुत्पादयामास पुराणश्रवणादहो ॥ ६८
विद्याकामोऽपि तनयस्तेषां मध्ये द्विजन्मनाम् । अवाप सर्वविद्यासु कौशल्यं कृपयेशितुः ॥ ६९

த்யாயந்தச்சிவமேவைக மனஸோ முனிபாலகா:। நியமேன து ஸங்கல்ப்ய மாஸமேகமதந்த்ரிதா: ॥ 60

ஸர்வே கலிஜிதம் பக்த்யா பூஜயந்தோ திவாநிசம் ।
தேஷாம் து துரிதம் ஸர்வம் ஜன்மாந்தரசதார்ஜிதம் ॥ 61
ப்ரக்ஷிணமபவத் க்ஷிப்ரம் க்ருஷ்ணபக்ஷௌஷதீசவத் ।
புண்யராசிஸ்ஸம்ருத்தோऽபூத் பூர்வபக்ஷசசாங்கவத் ॥ 62
துரிதக்ஷய புண்யாப்யாம் ஸ்வஸ்வாபீஷ்டஞ்ச லேபிரே ।
வ்யாதிதோ வ்யாதிதோ முக்த: ஸ்வர்ணகாந்திரபூத்க்ஷணாத். ॥ 63
ஸ்த்ரீகாமஸ்யாபி புத்ரஸ்ய க்ராமணீஸ்தத்புரே தனீ ।
வித்வாம்சதஸ்ரஸ்தஸ்யைவ சாபவன் கன்யகாச்சுபா: ॥ 64
வவ்ரிரே தம் பதித்வேன பித்ராச ப்ரதிபாதிதா: ।
வைவாஹ்யஞ்ச தனம் தத்தம் தஸ்மை தேன த்விஜன்மனா ॥ 65
ஸ ஸர்வம் தனமாதாய தாபிஸ்ஸார்தம் க்ருதார்ததி: ।
சம்ஸஞ்சிவபுராணானும் ச்ராவணம் பலமுத்தமம் ॥ 66

புரம் ப்ராப்ய ஸுகம் தத்ர முமுதே சிரமத்புதம்। அன்யஸ்யாபி ததௌ ராஜா தனம் புத்ரார்திநோ பஹு ॥ 67

ஸ தேனோத்வாஹ்ய வனிதாம் தஸ்யாம் புத்ரான் சுபான் பஹூன்
சீக்ரமுத்பாதயாமாஸ புராணச்ரவணாதஹோ ॥ 68
வித்யாகாமோऽபி தனயஸ்தேஷாம் மத்யே த்விஜன்மனாம் ।
அவாப ஸர்வவித்யாஸு கௌசல்யம் க்ருபயேசிது: ॥ 69

பகலாக அக்கலிஜித்தை சோம்பலின்றி பூஜை செய்துகொண்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்டு தழதழத்த மனமுடையவர்களாகி ஒரு மாத காலம் கேட்டு வந்ததினால் அவர்கள் அபீஷ்டங்களை அடைந்தார்கள். மேலும் அவர்களால் பல ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் யாவும் (61) கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் சந்திரன் குறைவதுபோல் சீக்கிரம் குறைந்தும், சுக்ல பக்ஷத்தில் சந்திரன் வளருவது போல் புண்ணியக் கூட்டங்கள் வளர்ந்தும் விட்டன. (62) இவ்விதமாக பாபங்கள் நாசமானதாலும், புண்ணியங்கள் விருத்தியானதாலும் அவர்கள் தனது அபீஷ்டங்களை அடைந்தார்கள். அதாவது வியாதி உள்ளவன் வியாதியிலிருந்து விடுபட்டு ஓர் நொடியில் தங்கம் போன்ற காந்தியுள்ளவனானான். மனைவியை விரும்பியவனுக்கோவென்றால், அந்த ரிஷிபுரத்தில் மிகவும் பணக்காரனும் வித்வானுமான ஓர் கிராமாதிபதி இருந்தான். அவனுக்கு மிக மங்களகரம் பொருந்திய நான்கு பெண்கள் இருந்தார்கள். (64) அவர்கள் நால்வரும் தங்கள் தந்தையின் அனுமதியின்படி அவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்கள். அவரால் அவனுக்கு அநேகம் தனங்களும் ஸ்ரீதனமாய் கொடுக்கப்பட்டன. (65) பிறகு அவன் அந்த தனங்களை எடுத்துக்கொண்டு தன் மனைவிகளோடு சிவபுராணங்களைக் கேட்டதால் நான் கிருதார்த்தன் ஆகிவிட்டேன் என்று சிவபுராணங்களின் மஹிமையைக் கொண்டாடிக்கொண்டு (66) தனது பட்டிணத்திற்குச் சென்று அங்கு வெகுகாலம் ஆனந்தமாய் இருந்து வந்தான். பிள்ளைகளை அடைய விரும்பியவனுக்கு அந்த தேசத்து அரசன் மிகுந்த தனங்களைக் கொடுத்தான். (67) அவன் அந்த தனங்களைக் கொண்டு ஓர் பெண்ணை மணந்து கொண்டு அவளிடத்தில் சீக்கிரம் பல பிள்ளைகளை சிவபுராண சிரவணத்தின் மஹிமையால் அடைந்தான். இது ஆச்சரியம். (68) கல்வியை விரும்பியவனுக்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய

प्रससादास्य वाग्देवी स्वयमेव सरस्वती । राज्यैश्वर्यार्थिनोऽन्यस्य तनयस्य द्विजन्मनः ॥ ७०
ममार राज्याधिपतिः कश्चिद्राजा महत्तरः । अदृष्टतनयोऽस्यर्थं विषयोऽस्याप्यकंपत ॥ ७१
तदन्तरेऽस्य सचिवैर्बद्धनेत्रो महागजः । तमिमं ब्राह्मणसुतं सिंहासनमुपानयत् ॥ ७२
स तेन लब्धराज्योऽथ भुङ्क्तेस्मैश्वर्यमुत्तमम् । योगसिद्धिपरस्यापि सिद्धो योगश्शुभप्रदः ॥ ७३
स तेन सिद्धकायस्सन् स्वैरचारी बभूवह । अङ्गुल्यग्रनिपातेन भूमेस्सर्वत्र कंपनम् ॥ ७४
परकायप्रवेशादिसिद्धयोऽस्याप्युपागमन् । यस्य वाञ्छाशरीरेण शिवलोकसमागमे ॥ ७५
जगाम तेन पुण्येन शिवलोकमनामयम् । सशरीरस्सुखं प्राप तत्र मोक्षमनन्तरम् ॥ ७६
एते शिवपुराणानां श्रवणेन द्विजात्मजाः । प्रपेदिरे ते स्वाभीष्टं ब्रह्मभूयमनन्तरम् ॥ ७७
तस्माच्छिवपुराणानि श्रोतव्यानि मुमुक्षुभिः । एवमन्येच बहवो लोके शिवपुराणतः ॥ ७८
श्रवणेन परां सिद्धिं प्राप्तास्सुखमयत्नतः । असङ्ख्याता महात्मानः प्रापिरे गतिमुत्तमम् ॥ ७९

ப்ரஸஸாதாஸ்ய வாக்தேவீ ஸ்வயமேவ ஸரஸ்வதீ ।
ராஜ்யைச்வர்யார்திநோன்யஸ்ய தனயஸ்ய த்விஜன்மன: ॥ 70

மமார ராஜ்யாதிபதி: கச்சித்ராஜா மஹத்தர: । அத்ருஷ்டதனயோSத்யர்தம் விஷயோSஸ்யாப்யகம்பத 71

ததந்தரேSஸ்ய ஸசிவைர்பத்தநேத்ரோ மஹாகஜ: ।
தமிமம் ப்ராம்ஹண ஸுதம் ஸிம்ஹாஸனமுபானயத் ॥ 72

ஸ தேன லப்தராஜ்யோSத புங்க்தேஸ்மைச்வர்யமுத்தமம் ।
யோகஸித்திபரஸ்யாபி சித்தோ யோகச்சுபப்ரத: ॥ 73

ஸ தேன ஸித்தகாயஸ்ஸன் ஸ்வைரசாரீ பபூவஹ ।
அங்குல்யக்ரநிபாதேன பூமேஸ்ஸர்வத்ர கம்பனம் ॥ 74

பரகாயப்ரவேசாதி ஸித்யோSஸ்யாப்யுபாகமன் । யஸ்ய வாஞ்சாசரீரேண சிவலோக ஸமாகமே ॥ 75

ஜகாம தேன புண்யேன சிவலோகமநாமயம் । ஸ சரீரஸ்ஸுகம் ப்ராப தத்ர மோக்ஷமனந்தரம் ॥ 76

ஏதே சிவபுராணானாம் ச்ரவணேன த்விஜாத்மஜா: । ப்ரபேதிரே தே ஸ்வாபீஷ்டம் ப்ரம்ஹபூயமனந்தரம் 77

தஸ்மாச்சிவபுராணானி ச்ரோதவ்யானி முமுக்ஷுபி: । ஏவமன்யேச பஹவோ லோகே சிவபுராணத: ॥ 78

ச்ரவணேன பராம் ஸித்திம் ப்ராப்தாஸ்ஸுகமயத்னத: ।
அஸங்க்யாதா மஹாத்மான: ப்ராபிரே கதிமுத்தமம் ॥ 79

அருளால் அந்த எல்லா பிராம்மணர்களைக் காட்டிலும் எல்லா வித்யைகளிலும் தேர்ச்சியடைந்தான். (69) கல்விக்குத் தெய்வமான ஸரஸ்வதி தேவியும் நேரில் அவனுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தாள். ராஜ்ய ஸம்பத்தைக் கோரியவனான மற்றொரு பிராம்மண புத்திரனுக்கோவென்றால் (70) மிக மஹிமைவாய்ந்த உலகத்தை ஆளும் ஓர் அரசன் மரணமடைந்த உடன் அவனுக்குப் பிள்ளை இல்லாததால் அவனது தேசம் தத்தளிக்கலாயிற்று. (71) அதன் நடுவில் அவனுடைய மந்திரிகளால் கண்களைக் கட்டிவிடப்பட்ட ஓர் பெரிய யானையானது அந்த பிராம்மணப் பிள்ளையை சிங்காதனத்தின் மீது உட்கார்த்தி விட்டது. பிறகு அவன் அதனால் ராஜ்யத்தை அடைந்தவனாகி அளவற்ற ஐச்வரியத்தை அனுபவித்து வந்தான். யோக சித்தியில் ஆவலுள்ளவனுக்கும் மங்களத்தைக் கொடுக்கும் யோகமானது கிடைத்து விட்டது. (73) அதனால் அவன் காயசித்தி அடைந்தவனாகி தனக்கு இஷ்டப்பட்ட இடங்களுக்கெல்லாம் செல்ல வல்லவனானான். அவன் விரல் நுனியை பூமியில் வைத்தமாத்திரத்தில் பூமியெங்கும் நடுங்கிற்று. (74) கூடு விட்டு கூடு பாயும் முதலிய வித்தைகளில் அவனுக்குத் திறமை உண்டாகிவிட்டது. சரீரத்தோடு சிவலோகம் போக விரும்பியவனுக்கும் (75) அப்புராணத்தைக் கேட்ட புண்ணியத்தால் தனது சரீரத்துடன் துக்கமற்ற சிவலோகத்தை அடைந்து, பிறகு மோக்ஷமடைந்தான். (76) இவ்விதமாக அந்த பிராமணப் புத்திரர்களெல்லாம் சிவபுராணங்களை கேட்ட மஹிமையால் அவரவர் விருப்பங்களை அடைந்து, பிறகு பரப்பிரும்மத்தின் ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைந்தார்கள். (77) ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்கள் முக்கியமாய் சிவபுராணங்களை கேட்க வேண்டும். இவ்வாறாக உலகில் மற்றும் அநேகம் பேர்கள் சிவபுராணங்களை (78) கேட்டதினால் சிரமமின்றி ஸுகமாய் சிறந்த ஸித்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள். அளவற்ற மஹாத்மாக்கள் சிறந்த கதியை அடைந்திருக்கிறார்கள். (79) பசுக்கள்,

श्रुत्वा शिवपुराणानि पशवः पक्षिणो मृगाः । प्राप्नुयुस्सहसा सर्वे शिवलोकमनामयम् ॥ ८०
आथर्वणीश्रुतिर्विप्रा वदत्येवमिति श्रुतम् । युष्माभिरपि सर्वत्र नात्र कार्या विचारणा ॥ ८१
यस्मिञ्छिवपुराणानि देशे विप्राः पठन्ति वै । तत्रस्थास्तृणगुल्माद्याः शिवलोकमवाप्नुयुः ॥ ८२
इतीश्वरेण कथितं देव्यै पृष्टेन सादरम् । तस्माच्छिवपुराणानि ये शृण्वन्ति पठन्ति च ॥ ८३
किमु वक्तव्यमेतेषां गतिरस्तिपरेति च । भक्त्या शिवपुराणानि यत्र यत्र पठन्ति वै ॥ ८४
शृण्वन्ति च सदा मर्त्या भक्तिभावेन चेतसा । तत्र तत्र शिवस्साक्षात्सान्निध्यं कुरुतेंबया ॥ ८५
कर्णे शिवपुराणानां श्रोतृणां परमेश्वरः । अपर्णया सहैवास्ते नात्र कार्या विचारणा ॥ ८६
पठतामपि जिह्वाग्रे पार्वतीशः प्रसन्नधीः । वसत्येव सदाकालं जगत्त्रयकृतालयः ॥ ८७
मर्त्याश्शिवपुराणानि शृण्वन्तमपि वा सकृत् । पठन्तमपि संपूज्य स्वस्वाभीष्टमवाप्नुयुः ॥ ८८
भक्त्या शिवपुराणानां वक्तारं द्विजसत्तमाः । श्रोतारमपि वा लोके योऽन्नाद्यैस्तर्पयेत्कृती ॥ ८९
तेन देवाश्च मुनयस्तर्पिता नात्र संशयः । ये वै शिवपुराणानि पठते शृण्वतेऽपि वा ॥ ९०

ச்ருத்வா சிவபுராணானி பசவ: பக்ஷிணோ ம்ருகா: | ப்ராப்னுயுஸ்ஸஹஸா ஸர்வே சிவலோகமனாமயம் || 80
ஆதர்வணீச்ருதிர்விப்ரா வதத்யேவமிதிச்ருதம் | யுஷ்மாபிரபி ஸர்வத்ர நாத்ர கார்யா விசாரணா || 81
யஸ்மிஞ்சிவபுராணானி தேசே விப்ரா: படந்தி வை |
தத்ரஸ்தாஸ்த்ருணகுல்மாத்யா: சிவலோகமவாப்னுயு: || 82
இதீச்ரவணே கதிதம் தேவ்யை ப்ருஷ்டேன ஸாதரம் | தஸ்மாச்சிவபுராணானி யே ச்ருண்வந்தி படந்தி ச
கிமு வக்தவ்ய மே தேஷாம் கதிரஸ்திபரேதி ச | பக்த்யா சிவபுராணானி யத்ர யத்ர படந்தி வை || 84
ச்ருண்வந்தி ச ஸதா மர்த்யா பக்திபாவேன சேதஸா |
தத்ர தத்ர சிவஸ்ஸாக்ஷாத் ஸான்னித்யம் குருதேऽம்பயா || 85
கர்ணே சிவபுராணானாம் ச்ரோத்ருணாம் பரமேச்வர: |
அபர்ணயா ஸஹைவாஸ்தே நாத்ர கார்யா விசாரணா || 86
படதாமபி ஜிஹ்வாக்ரே பார்வதீச: ப்ரஸன்னதீ: | வஸத்யேவ ஸதாகாலம் ஜகத்த்ரயக்ருதாலய: || 87
மர்த்யாச்சிவபுராணானி ச்ருண்வந்தமபி வா ஸக்ருத் | படந்தமபி ஸம்பூஜ்ய ஸ்வஸ்வாபீஷ்டமவாப்னுயு: 88
பக்த்யா சிவபுராணானாம் வக்தாரம் த்விஜஸத்தமா: |
ச்ரோதாரமபி வா லோகே யோऽன்னாத்யைஸ்தர்பயேத் க்ருதீ || 89
தேன தேவாச்ச முனயஸ்தர்பிதா நாத்ர ஸம்சய: | யே வை சிவபுராணானி படதே ச்ருண்வதேऽபி வா 90

பறவைகள், மற்ற மிருகங்கள் கூட சிவபுராணங்களைக் கேட்டு சீக்கிரம் துக்கமற்ற சிவலோகமடைந்திருக்கின்றன. (80) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அதர்வண வேதமானது இவ்வாறே கூறுவதை நீங்களும் எங்கும் கேட்டிருப்பீர்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (81) எந்த தேசத்தில் பிராம்மணர்களால் சிவபுராணங்கள் படிக்கப்படுகின்றனவோ, அத்தேசத்திலுள்ள புல் பூண்டு முதலியவைகள் கூட சிவலோகமடைந்திருக்கின்றன (82) என்று தன்னை ஆதரவுடன் கேட்ட ஸ்ரீ பார்வதி தேவிக்கு ஸ்ரீ பரமசிவனால் கூறப்பட்டது. ஆகையால் எவர்கள் சிவபுராணங்களைக் கேட்டும், படித்தும் வருகிறார்களோ (83) அவர்களுக்கு சிறந்த கதி கிடைக்குமென்பதை சொல்லவும் வேண்டுமா? மேலும் எவ்விடத்திலெல்லாம் மனிதர்கள் பக்தியுடன் கூடிய மனமுள்ளவர்களாய் எப்பொழுதும் சிவபுராணங்களைப் படித்தும், கேட்டும் வருகிறார்களோ அவ்விடங்களிலெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேச்வரனே ஸ்ரீ பார்வதி தேவியோடு கூட ஸான்னித்தியமாக விளங்குகிறார். (85) சிவபுராணங்களைக் கேட்பவர்களின் காதுகளில் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பார்வதி தேவியோடு கூட வஸித்து வருகிறார் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (86) மூன்று உலகங்களையும் வாஸஸ்தானமாய் கொண்ட ஸ்ரீ பார்வதீ நாதன் பிரஸன்ன மனமுள்ளவராய் சிவபுராணங்களை படிக்கிறவர்களின் நாவின் நுனியில் எப்பொழுதும் வஸித்துவருகிறார். (87) சிவபுராணங்களை ஓர் தடவையாவது கேட்டிருப்பவர்களையும், படித்திருப்பவர்களையும் பூஜித்தால் அவர்கள் தங்கள் தங்கள் அபீஷ்டங்களை அடைவார்கள். (88) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! சிவபுராணங்களைப் படிப்பவர்களையும், கேட்பவர்களையும் உலகில் எந்த புண்ணியவான் அன்னம் முதலியவற்றால் பக்தியுடன் திருப்தி செய்விக்கிறானோ (89) அவனால் ஸகல தேவர்களும், முனிவர்களும் திருப்தி செய்விக்கப்பட்டவர்களாவார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. எந்த மனிதர்கள் சிவ புராணங்களைப் படிப்பவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் (90)

कन्यादानं प्रयच्छन्ति भूदानमपि वा च गाम् । हिरण्यं वस्त्रमन्यद्वा भूषणानि मुदान्विताः ॥ ९१
तेन पुण्येन सहसा शैवं पदमवाप्नुयुः । यानि यानि तु वै तेभ्यो मुदा दत्तानि भूतले ॥ ९२
तानि तानि शिवायैव दत्तान्येव न संशयः । ये लिखन्ति पुराणानि शिवस्य परमात्मनः ॥ ९३
पुस्तके काकसे वापि भक्तिश्रद्धासमन्विताः । यावन्ति चाक्षराणिस्युः पत्रे पत्रे द्विजोत्तमाः ॥ ९४
एकैकस्याक्षरस्यैककल्पं शिवपुरे वसेत् । लिखित्वा ये पुरणानि पठते ब्राह्मणाय ते ॥ ९५
शिवभक्ताय दत्वैव कुलकोटिं समुद्धरेत् । इह भोगानसौ भुक्त्वा पुत्रपौत्रसमन्वितः ॥ ९६
काञ्चनेन विमानेन चान्ते शिवपुरं व्रजेत् । भक्त्या शिवपुराणाणि प्रतिगृह्णाति ये द्विजाः ॥ ९७
ते त्वयत्नेन वै भोगान् भुक्त्वा निर्धूतकल्मषाः । व्योमयानेन दिव्येन शतनागायुतेन ते ॥ ९८
शिवलोकमनुप्राप्य मोदन्ते शिवसन्निधौ । ये शिवायतने विप्राश्श्रद्धया परया सह ॥ ९९
कृत्वा शिवपुराणार्थं सरस्वत्यालयं शुभम् । वितानाद्यैरलंकृत्य सुधालेपनपूर्वकम् ॥ १००
तत्र तानि प्रतिष्ठाप्य गीतवादित्रमङ्गळैः । प्रत्यहं धूपदीपाद्यैर्नैवेद्यैः पूजयन्ति ते ॥ १०१

கன்யாதானம் ப்ரயச்சந்தி பூதானமபி வா ச காம் |
ஹிரண்யம் வஸ்த்ரமன்யத்வா பூஷணனி முதான்வித: || 91
தேன புண்யேன ஸஹஸா சைவம் பதமவாப்னுயு: |
யானி யானி து வை தேப்யோ முதா தத்தானி பூதலே || 92
தானி தானி சிவாயைவ தத்தான்யேவ ந ஸம்சய:| யே லிகந்தி புராணனி சிவஸ்ய பரமாத்மன: || 93
புஸ்தகே காகஸே வாபி பக்திச்ரத்தாஸமன்விதா: |
யாவந்தி சாக்ஷராணிஸ்யு: பத்ரே பத்ரே த்விஜோத்தமா: || 94
ஏகைகஸ்யாக்ஷரஸ்யைககல்பம் சிவபுரேவஸேத்! லிகித்வா யே புராணனி படதே ப்ராம்ஹணய தே 95
சிவபக்தாய தத்வைவ குலகோடிம் ஸமுத்தரேத் |
இஹ போகானஸௌ புக்த்வா புத்ரபௌத்ரஸமன்வித: || 96
காஞ்சனேன விமானேன சாந்தே சிவபுரம் வ்ரஜேத் |
பக்த்யா சிவபுராணனி ப்ரதிக்ருண்ஹாதி யே த்விஜா: || 97
தே த்வயத்னேன வை போகான் புக்த்வா நிர்தூத கல்மஷா: |
வ்யோமயானேன திவ்யேன சதனகாயுதேன தே || 98
சிவலோகமனுப்ராப்ய மோதந்தே சிவஸன்னிதௌ |
யே சிவாயதனே விப்ராச்ச்ரத்தயா பரயா ஸஹ || 99
க்ருத்வா சிவபுராணர்தம் ஸரஸ்வத்யாலயம் சுபம்| விதானத்யைரலங்க்ருத்ய ஸுதாலேபன பூர்வகம் 100
தத்ர தானி ப்ரதிஷ்டாப்ய கீதவாதித்ரமங்களை:| ப்ரத்யஹம் தூபதீபாத்யைர் நைவேத்யை: பூஜயந்தி தே

கன்யாதானம், பூமி தானம், கோ தானம், ஸ்வர்ண தானம், வஸ்திர தானம், ஆபரண தானம் இவைகளையும் இன்னும் மற்றவைகளையும் ஸந்தோஷத்துடன் கொடுக்கின்றார்களோ (91) அவர்கள் அந்த புண்ணியத்தின் மஹிமையால் சிவபதம் அடைவார்கள். அவர்களுக்கு பூமியில் ஸந்தோஷத்துடன் எந்த எந்த வஸ்துக்கள் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ (92) அவைகளெல்லாம் ஸ்ரீபரமேச்வரனுக்கே கொடுக்கப்பட்டவைகளாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய புராணங்களை பனை ஏட்டிலாவது, அல்லது காகிதத்திலாவது பக்தி சிரத்தையுடன் எழுதுகின்றவர்கள் ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! ஏடுகள் தோறுமுள்ள எழுத்துகளுக்கெல்லாம் (94) ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் ஒவ்வொரு கல்பகாலம் சிவலோகத்தில் வஸிக்கின்றார்கள். சிவ புராணங்களை எழுதிப் படிக்கின்ற சிவ பக்தரான பிராம்மணருக்கு தானம் கொடுப்பதினால் கோடி வம்சங்கள் கரையேறுகின்றன. அவர்கள் புத்திர பௌத்திரர்களோடு இங்கு அநேகம் போகங்களை அனுபவித்து (96) முடிவில் தங்க விமானத்தில் சிவலோகம் செல்வார்கள். சிவ புராணங்களை பக்தியுடன் தானம் வாங்குகின்ற பிராம்மணர்கள் ஸகல பாபங்களும் விலகி சிரமமின்றி இங்கு அநேக போகங்களை அனுபவித்துவிட்டு பத்து லக்ஷம் யானைகள் கட்டப்பட்ட ஓர் திவ்ய விமானத்தில் (98) சிவலோகமடைந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸன்னிதியில் பேரானந்தத்தை அனுபவிப்பார்கள். எந்த பிராம்மணர்கள் சிவாலயத்தில் மிகுந்த சிரத்தையுடன் மங்களமான சிவ புராணங்கள் கொண்ட புஸ்தகசாலை ஏற்படுத்தி அதற்கு சுண்ணாம்பு முதலியவைகள் அடித்து, விதானம் முதலியவைகளால் (அஸ்மானகிரி முதலியவைகளால்) அலங்கரித்து (100) அங்கு புஸ்தகங்களை வைத்து, மங்கள வாத்தி

संप्राप्य कोटिलिङ्गानां प्रतिष्ठाफलमुत्तमम् । भुक्त्वा भूमण्डले भोगान् देवासुरसुदुर्लभान् ॥ १०२
काञ्चनेन विमानेन किंकिणीजालमालिना । सिद्धविद्याधरादीनां लोकानभ्येत्य वै क्रमात् ॥ १०३
तत्र तत्र महाभोगान् भुक्त्वा संभाविताश्च तैः । इन्द्रादिलोकपालैश्च प्रजानांपतिभिः क्रमात् ॥ १०४
सत्कृताश्च ततः पश्चात् ब्राह्ममासाद्य वै पदम् । परार्धकालपर्यन्तं तत्र तेनापि सत्कृताः ॥ १०५
वैकुण्ठभवने पश्चान्महाविष्णुसमाश्चिरम् । उषित्वा वैष्णवान् भोगाननुभूय चिरं द्विजाः ॥ १०६
तस्य चाप्यायुषामन्ते स्कन्दलोकमनन्तरम् । उमालोकञ्च गोलोकं क्रमेणाभ्येत्य कालतः ॥ १०७
शिवलोकमनुप्राप्य मोदन्ते शिवसन्निधौ । तस्माच्छिवपुराणानि श्रोतव्यानि द्विजोत्तमाः ॥ १०८
नित्यञ्च पठितव्यानि पुस्तकेषु विलिख्य च । दातव्यानि द्विजाग्रियेभ्यश्शिवभक्तेभ्य आदरात् ॥ १०९
तैरेव प्रतिगृह्याशु पठितव्यानि सन्ततम् । अश्रद्धया पुराणानि पठन्ति न पठन्ति च (पाठयन्ति पठन्तिवा) ॥ ११०
शृण्वन्ति च न शृण्वन्ति (श्रावयन्ति) ते वै निरयगामिनः । सदाशिव पुराणानि शिवभक्तैर्मुदायुतैः ॥ १११

ஸம்ப்ராப்ய கோடிலிங்கானும் ப்ரதிஷ்டாபலமுத்தமம் ।
புக்த்வா பூமண்டலே போகான் தேவாஸுர ஸுதுர்லபான் ॥ 102
காஞ்சனேன விமானேன கிங்கிணீஜாலமாலினா ।
ஸித்தவித்யாதராதீனும் லோகானப்யேத்ய வை க்ரமாத் ॥ 103
தத்ர தத்ர மஹாபோகான் புக்த்வா ஸம்பாவிதாச்ச தை: ।
இந்த்ராதி லோகபாலைச்ச ப்ரஜானும் பதிபி: க்ரமாத் ॥ 104
ஸத்க்ருதாச்ச தத: பச்சாத் ப்ராம்ஹமாஸாத்யவைபதம் ।
பரார்தகாலபர்யந்தம் தத்ர தேனுபி ஸத்க்ருதா: ॥ 105
வைகுண்டபவனே பச்சான்மஹாவிஷ்ணுஸமாச்சிரம் ।
உஷித்வா வைஷ்ணவான் போகானனுபூய சிரம் த்விஜா: ॥ 106
தஸ்ய சாப்யாயுஷாமந்தே ஸ்கந்தலோகமனந்தரம் ।
உமாலோகஞ்ச கோலோகம் க்ரமேணுப்யேத்ய காலத: ॥ 107
சிவலோகமனுப்ராப்ய மோதந்தே சிவஸன்னிதௌ ।
தஸ்மாச்சிவபுராணனி ச்ரோதவ்யானி த்விஜோத்தமா: ॥ 108
நித்யஞ்ச படிதவ்யானி புஸ்தகேஷு விலிக்ய ச । தாதவ்யானி த்விஜாக்ரியேப்யச்சிவபக்தேப்ய ஆதராத்109
தைரேவ ப்ரதிக்ருஹ்யாசு படிதவ்யானி ஸந்ததம் ।
அச்ரத்தயா புராணனி படந்தி ந படந்தி ச (பாடயந்தி படந்திவா) 110
ச்ருண்வந்திச ந ச்ருண்வந்தி (ச்ராவயந்தி) தே வை நிரயகாமின:
ஸதா சிவபுராணனி சிவபக்தைர்முதாயுதை: ॥ 111

யங்களுடனும், கானங்களுடனும் தினந்தோறும் தூப தீப நைவேத்தியங்களால் பூஜிக்கின்றனர்களோ அவர்கள் (101) கோடி சிவலிங்கங்களை பிரதிஷ்டை செய்த சிறந்த பயனை அடைந்து, பூலோகத்தில் தேவாஸுரர்களுக்கும் கிடைக்காத பல போகங்களை அனுபவித்து (102) முடிவில் அநேகம் மணிகள் கட்டப்பட்ட தங்க விமானத்தோடு முறையே ஸித்தர், வித்யாதரர் முதலியவர்களின் உலகங்களை அடைந்து (103) ஆங்காங்கு பல போகங்களை அனுபவித்து அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகி, பிறகு இந்திரன் முதலிய திக்பாலர்களாலும், பிரஜாபதிகளாலும் முறையே (104) பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகி, அதற்குமேல் பிரம்மலோகம் அடைந்து, அங்கு ஓர் பரார்த்த காலமளவு அவரால் பூஜிக்கப்பட்டு (105) அதன்மேல் ஓ பிராம்மணுேத்தமர்களே! ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ஸரியாக அநேக காலம் வஸித்து, அந்த விஷ்ணுவுக்கு உரிய போகங்களையும் பெருகாலமளவும் அனுபவித்து (106) அங்கிருந்து முறையே ஸ்கந்தலோகம், மணித்வீபம், கோலோகம் இவைகளில் தங்கிவிட்டு, பிறகு நாளடைவில் (107) சிவலோகமடைந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸன்னிதியில் பேரானந்தம் அனுபவிக்கின்றனர்கள். ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! சிவபுராணங்களை எப்பொழுதும் கேட்கவேண்டும் (108) அவைகளை புஸ்தகங்களில் எழுதிக்கொண்டு தினந்தோறும் படிக்கவேண்டும். அவைகளை ஆதரவுடன் சிவபக்தர்களான சிறந்த பிராம்மணர்களுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும். (109) அவைகளை அவர்களிடமிருந்தே வாங்கி எப்பொழுதும் படித்துவரவேண்டும். அசிரத்தையுடன் சிவ புராணங்களைக் கேட்டாலும், படித்தாலும் அவர்கள் நரகமடைவார்கள். ஆகையால் ஸந்தோஷமுள்ள சிவபக்தர்

पठितव्यानि भक्त्या वै श्रोतव्यानि पुनः पुनः । अलं शङ्करभक्तानामन्यशास्त्रावलंबनैः ॥ ११२
अगन्तव्याग्रहारस्य पदवीश्रवणेन किम् । न पठन्ति पुराणानि न शृण्वन्ति च ये द्विजाः ॥ ११३
शिवभक्ता अपिच ते शिवद्रोहीसमाः स्मृताः । ये शृण्वन्तीदमाख्यानं श्रद्धयाऽत्र पठन्ति वै ॥ ११४
तेषां सर्वपुराणानां पठतां फलमीरितम् । एतस्याख्यानमात्रस्याप्यर्थज्ञो ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ११५
शिवभक्तोऽथवान्यो वा सर्वैस्याल्लोकपावनः । स एव सर्वतीर्थेषु स्नातो यज्ञेषु दीक्षितः ॥ ११६
सर्वलोकप्रियश्चैव सर्वलोकप्रियश्च वै । शिवस्यविष्णोर्देवानां ब्रह्मणश्चापि वा प्रियः ॥ ११७
तस्मादेव मुनीश्वराः प्रतिदिनं शैवानि भक्त्या परं श्रेयः प्राप्तिपथानि कर्णपुटकैर्युक्तैः पुराणान्यहो ।
पेयान्येव विमुक्तये नरवरैर्भक्तैरयत्नेन ते मुक्तिं यान्ति शिवेन साकमपिवा सायुज्यमन्ये श्रियम् ॥ ११८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

படிதவ்யானி பக்த்யா வை ச்ரோதவ்யானி புன: புன: ।
அலம் சங்கரபக்தாநுமன்யசாஸ்த்ராவலம்பனை: ॥ 112
அகந்தவ்யாக்ரஹாரஸ்ய பதவீ ச்ரவணேன கிம் । ந படந்தி புராணானி ந ச்ருண்வந்தி ச யே த்விஜா: 113
சிவபக்தா அபி ச தே சிவத்ரோஹீஸமா: ஸ்ம்ருதா: ।
யே ச்ருண்வந்தீதமாக்யானம் ச்ரத்தயாத்ர படந்தி வை ॥ 114
தேஷாம் ஸர்வபுராணானாம் படதாம் பலமீரிதம் ।
ஏதஸ்யாக்யானமாத்ரஸ்யாப்யர்தக்ஞோ ப்ராம்ஹணோத்தமா: ॥ 115
சிவபக்தோऽதவான்யோ வா ஸ வை ஸ்யால்லோகபாவன: ।
ஸ ஏவ ஸர்வதீர்தேஷு ஸ்னாதோ யக்ஞேஷு தீக்ஷித: ॥ 116
ஸர்வலோகப்ரியச்சைவ ஸர்வலோகப்ரியச்ச வை ।
சிவஸ்ய விஷ்ணோர்தேவானாம் ப்ரம்ஹணச்சாபி வா ப்ரிய: ॥ 117
தஸ்மாதேவ முனீச்வரா: ப்ரதிதினம் சைவானி பக்த்யா பரம் ச்ரேய:
ப்ராப்திபதானி கர்ணபுடகைர்யுக்தை: புராணான்யஹோ ।
பேயான்யேவ விமுக்தயே நரவரைர்பக்தைரயத்னேனதே
முக்திம் யாந்தி சிவேன ஸாகமபி வா ஸாயுஜ்யமன்யே ச்ரியம் ॥ 118

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டசத்வாரிம்சோऽத்யாய:

களுடன் எப்பொழுதும் சிவ புராணங்களை (111) பக்தியுடன் படிக்கவேண்டும். அடிக்கடி கேட்கவும் வேண்டும். சிவ பக்தர்கள் மற்ற சாஸ்திரங்கள் ஒன்றையும் பார்க்கவேண்டாம். (112) ஏனெனில் போகாத ஊருக்கு வழி கேட்டு பயனென்ன? ஓ முனிவர்களே! எவர்கள் சிவ புராணங்களை படிக்கவும், கேட்கவும் இல்லையோ (113) அவர்கள் சிவபக்தர்களானபோதிலும் சிவ த்ரோஹிகளுக்கு ஸமமாகவே சொல்லப்படுகிறார்கள். இந்த அத்தியாயத்தின் கதையை சிரத்தையுடன் படிக்கின்றவர்களுக்கும், கேட்கின்றவர்களுக்கும் (114) ஸகல சிவபுராணங்களையும் படித்தவர்களுக்குள்ள பலன் உண்டென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இச்சரித்திரத்தின் அர்த்தத்தை மட்டிலும் அறிந்தவர் (115) சிவபக்தராயினும் அல்லது மற்றவராயினும் அவர் எல்லா உலகங்களையும் பரிசுத்தம் செய்தவராகிவிடுகிறார். அவரே ஸகல புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவர். அவரே எல்லா யாகங்களிலும் தீக்ஷை அடைந்தவராகிறார். (116) அவர் ஸகல தெய்வங்களுக்கும், ஸகல உலகங்களுக்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரன். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு, ப்ரம்மதேவன் முதலிய தேவர்களுக்கும் பிரியமுள்ளவராகிறார். (117) ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! சிவ பக்தர்களான மனித ச்ரேஷ்டர்கள் மோக்ஷமடைவதற்காக மிகுந்த மேன்மையை அளிக்கும் சிவ புராணங்களை காதுகளால் கேட்டால் அவர்கள் சிரமமின்றி ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸாயுஜ்ய முக்தியை அடைகிறார்கள். மற்ற ஸுகங்களை அடைவதற்காக அந்த புராணங்களைக் கேட்பவர்கள் அளவற்ற ஸம்பத்தையும் சுகத்தையும் அடைகிறார்கள். (118)

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकोनपञ्चाशोऽध्यायः ॥

शिवद्रव्या पहारिणां पुत्राणामपि राज्ञावधः ॥

ऋषयः — कथितानि त्वया सर्वाण्यस्माभिश्च श्रुतानि च । कृतार्थाः स्म वयं सूत त्वया वै नात्र संशयः ॥ १
शिवद्रोहस्तु संप्रोक्तस्त्वया सूत प्रसङ्गतः । शिवद्रोहस्तु कोवात्र वर्णयस्व यथातथम् ॥ २
यस्य नास्ति प्रतीकारः प्रायश्चित्तशतैरपि । पृष्टः कोवा शिवद्रोह इति सूतो महर्षिभिः ॥ ३
प्राह तान् सकलान्वीक्ष्य सर्वशास्त्रार्थकोविदः । शिवस्य च शिवायाश्च सुब्रह्मण्येभवक्त्रयोः ॥ ४
गुरुभक्तगणानाञ्च षण्णामेषां द्विजोत्तमाः । द्रव्याण्युपेक्षया प्रज्ञाहीनभक्षणकादिना ॥ ५
विनाशयेद्यो मूढात्मा शिवद्रोही स ईरितः । उपेक्षा नाम सा प्रोक्ता यैरेषां ह्रियते धनम् ॥ ६
तद्विलोक्यावतिष्ठेद्यस्तस्य प्रोक्ता मनीषिभिः । प्रज्ञाहीनमिदं प्रोक्तं ह्रियमाणं परैरदः ॥ ७
यो वै विचारयेन्मूढो न सम्यक्तस्य पापिनः । एतेषां परिचर्यायामलसस्यापि तत्स्मृतम् ॥ ८

॥ அத ஏகோனபஞ்சாஶோऽத்யாய: ॥

சிவ திரவியத்தை அபகரித்த புத்ரர்களுக்கும் அரசனால் கொலை தண்டனை விதிக்கப்பட்டது

ருஷய: — கதிதானி த்வயா ஸூத ஸர்வாண்யஸ்மாபிச்ச ச்ருதானி ச ।
க்ருதார்தா: ஸ்ம வயம் ஸூத த்வயா வை நாத்ர ஸம்சய: ॥ 1
சிவத்ரோகஸ்து ஸம்ப்ரோக்தஸ்த்வயா ஸூத ப்ரஸங்கத: ।
சிவத்ரோஸ்து கோ வாऽத்ர வர்ணயஸ்வ யதாததம் ॥ 2
யஸ்ய நாஸ்தி ப்ரதீகார: ப்ராயச்சித்தசதைரபி ।
ப்ருஷ்ட: கோ வா சிவத்ரோஹ இதி ஸூதோ மஹர்ஷிபி: ॥ 3
ப்ராஹ தான் ஸகலான் வீக்ஷ்ய ஸர்வசாஸ்த்ரார்த கோவித: ।
சிவஸ்யச சிவாயாச்ச ஸுப்ரம்ஹண்யேபவக்த்ரயோ: ॥ 4
குருபக்தகணானாஞ்ச ஷண்ணாமேஷாம் த்விஜோத்தமா: ।
த்ரவ்யாண்யுபேக்ஷயா ப்ரக்ஞாஹீனபக்ஷணகாதினா ॥ 5
வினாசயேத்யோ மூடாத்மா சிவத்ரோஹீ ஸ ஈரித: ।
உபேக்ஷாநாம ஸா ப்ரோக்தா யைரேஷாம் ஹ்ரியதே தனம் ॥ 6
தத்விலோக்யாவதிஷ்டேத்யஸ்தஸ்ய ப்ரோக்தா மனீஷிபி: ।
ப்ரக்ஞாஹீனமிதம் ப்ரோக்தம் ஹ்ரியமாணம் பரைரத: ॥ 7
யோ வை விசாரயேன்மூடோ ந ஸம்யக்தஸ்ய பாபின: ।
ஏதேஷாம் பரிசர்யாயாமலஸஸ்யாபி தத்ஸ்ம்ருதம் ॥ 8

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் கேட்கிறார்கள் : "ஓ ஸூத முனிவரே! தங்களால் ஸகலமும் நன்றாய் கூறப்பட்டது. நாங்களும் அவற்றைத் தங்களிடமிருந்து கேட்டு கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (1) ஆனால் ஓ ஸூத முனிவரே! முன்பு பேச்சு வாக்கில் தங்களால் சிவத்துரோஹமென்று சொல்லப்பட்டது. சிவத்துரோஹமென்றால் என்ன என்பதை உள்ளபடி எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். எந்த சிவத் துரோகத்திற்கு அநேகமாயிரம் பிராயச்சித்தங்களாலும் பரிகாரமில்லையோ அப்படிப்பட்ட சிவத் துரோஹம் யாது? என்பதை முனிவர்களால் வினவப்பட்டபொழுது, ஸகல சாஸ்திரங்களில் உட்பொருள்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவரான ஸூத முனிவர் அவர்கள் யாவரையும் பார்த்துச் சொன்னார் : "ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! ஸ்ரீ பரமேச்வரன், ஸ்ரீ அம்பிகை, ஸ்ரீ ஸுப்ரம்மண்யர், ஸ்ரீ கணபதி, ஆசாரியர்கள், சிவபக்தர்கள் ஆகிய இந்த ஆறு பேர்களுடைய பொருள்களையும் உபேக்ஷையாகவோ. அறியாமையாலோ சாப்பிடுவதாலோ (5) எந்த மூடாத்மா நஷ்டப்படுத்துகிறானோ அவன் சிவத்துரோகி என்று சொல்லப்படுகின்றான். உபேக்ஷை என்றால் மேலே சொன்ன ஆறு பேர்களுடைய பொருளை அபகரித்துச் செல்லுகையில் (6) அதைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் இருப்பதே உபேக்ஷை என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்பொருளை பிறர் அபகரித்துச் செல்வதை (7) நன்றாய் விசாரிக்காமலிருக்கும் பாபியான மூடனுக்கு "பிரக்ஞாஹீனன்" என்று பெயர். அந்த ஆறு

एषामपहरेदेतत् स्वयं भक्षणमीरितम् । एवं धनं धान्यजातं वस्त्रमाभरणं तथा ॥ ९
आलयं भवनं क्षेत्रं वृक्षानारामकानपि । वापीकूपतटाकांश्च पदार्थानेवमादिकान् ॥ १०
स्वयं विनाशयेद्यो वै विनाशक्रमतोऽथ वा । विनाशकान्तेवासश्च विनाशकनिरीक्षणम् ॥ ११
श्रवणञ्च तथा तस्य स्पर्शनं पापिनस्तथा । तद्वाक्यपालनं तद्वच्छिवद्रोहाः प्रकीर्तिताः ॥ १२
एतान् षडपि शंभ्वादीञ्छिवस्थानान्यपि द्विजाः । वेदान् विभूतिं रुद्राक्षमागमानपि शाङ्करान् ॥ १३
तथा शिवपुराणानि शिवसंबन्धकान् परान् । विनिन्दयति मूढात्मा शिवद्रोही स ईरितः ॥ १४
विनिन्दकस्य निकटे वर्तनं श्रवणं तथा । वीक्षणं स्पर्शनं तस्य तेन संभाषणं तथा ॥ १५
तद्वाक्यश्रवणं तद्वच्छिवद्रोहस्स ईरितः । एतान्निवेशने षण्णां तीर्थे पुष्पवनेऽपि च ॥ १६
अन्येषु शिवसंबन्धस्थलेष्वघविरोधिषु । उच्छिष्टं यः करोत्यत्र शिवद्रोही स ईरितः ॥ १७
कुर्वतस्तद्वदुच्छिष्टं वीक्षणं स्पर्शनं तथा । तेन संभाषणञ्चैव शिवद्रोहास्समीरिताः ॥ १८
एवमादि शिवद्रोहं कृत्वा केचन पापिनः । प्राप्येह भव (भय) दुःखानि बाध्यन्ते यमकिङ्करैः ॥ १९

ஏஷாமபஹரேதே தத்ஸ்வயம் பக்ஷணமீரிதம் | ஏவம் தனம் தான்யஜாதம் வஸ்த்ரமாபரணம் ததா || 9
ஆலயம் பவனம் க்ஷேத்ரம் வ்ருக்ஷாஞராமகானபி | வாபீகூபதடாகாம்ச பதார்தானேவமாதிகான் || 10
ஸ்வயம் விநாசயேத்யோ வை விநாசக்ரமதோSத வா | விநாசகாந்தே வாஸச்ச விநாசக நிரீக்ஷணம் || 11

ச்ரவணஞ்ச ததா தஸ்ய ஸ்பர்சனம் பாபினஸ்ததா |
தத்வாக்யபாலனம் தத்வச்சிவத்ரோஹா: ப்ரகீர்திதா: || 12

ஏதான் ஷடபி சம்ப்ரவாதீன் சிவஸ்தாஞன்யபி த்விஜா: |
வேதான் விபூதிம் ருத்ராக்ஷமாகமானபி சாங்கரான் || 13

ததா சிவபுராணனி சிவஸம்பந்தகான் பரான் | விநிந்தயதி மூடாத்மா சிவத்ரோஹீ ஸ ஈரித: || 14
விநிந்தகஸ்ய நிகடே வர்தனம் ச்ரவணம் ததா | வீக்ஷணம் ஸ்பர்சனம் தஸ்ய தேன ஸம்பாஷணம் ததா

தத்வாக்ய ச்ரவணம் தத்வச்சிவத்ரோஹஸ்ஸ ஈரித: |
ஏதான்னிவேசனே ஷண்ணும் தீர்தே புஷ்பவனேSபி ச || 16

அன்யேஷு சிவஸம்பந்தஸ்தலேஷ்வகவிரோதிஷு |
உச்சிஷ்டம்ய: கரோத்யத்ர சிவத்ரோஹீ ஸ ஈரித: || 17

குர்வதஸ்தத்வதுச்சிஷ்டம் வீக்ஷணம் ஸ்பர்சனம் ததா |
தேன ஸம்பாஷணஞ்சைவ சிவத்ரோஹாஸ்ஸமீரிதா: || 18

ஏவமாதி சிவத்ரோஹம் க்ருத்வா கேசன பாபின: |
ப்ராப்யேஹ பவ (பய) து:கானிபாத்யந்தே யமகிங்கரை: || 19

பேர்களுக்கும் பணிவிடை செய்வதில் அசட்டையாக இருப்பவனும் பிரக்ஞாஹீனன் (புத்தியை இழந்தவன்) என்று சொல்லப்படுவான். (8) இந்த ஆறு பேர்களுடைய பொருளை நேரில் அபகரிப்பவனுக்கு "பக்ஷகன்" எனப் பெயர். இவ்விதமாக அவர்களுடைய தனம், தான்யங்கள், வஸ்திரம், ஆபரணம் (9) ஆலயம், வீடு, பூமி, மரங்கள், தோட்டங்கள், வாய்க்கால், கிணறு, குளம் இவை முதலானவைகளை (10) நஷ்டப்படுத்தும் கிரமத்துடனோ அல்லது வேறு விதமாகவோ தானே நேரில் நாசம் செய்தலும், அவ்வாறு நாசம் செய்கிறவன் ஸமீபத்தில் வஸித்தலும், அதைப் பார்த்தலும் (11) அதைப்பற்றி கேட்பதும், அப்படிப்பட்ட பாவியைத் தொடுதலும், அப்பாவியினுடைய சொல்லை நிறைவேற்றுதலும் சிவத் துரோகங்கள் எனப்படும்: மேலும் ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ பரமேச்வரன் முதலிய ஆறு பேர்கள் சிவ ஸ்தலங்கள், வேதங்கள், விபூதி, உத்ராக்ஷம், சிவாகமங்கள் (13) சிவ புராணங்கள் ஸ்ரீசிவபிரானுக்கு ஸம்பந்தமுள்ள இன்னும் மற்றவைகளும் இவைகளை நிந்தனை செய்யும் மூடாத்மாவும் சிவத்ரோஹி எனப்படுவான் (14) இவ்வாறு நிந்திப்பவனின் ஸமீபத்தில் இருப்பது, அதனைக் கேட்பது, அவனைப் பார்ப்பது, அவனைத் தொடுவது, அவனோடு பேசுவது (15) அவன் சொல்லைக் கேட்பது இவைகளும் சிவத்துரோகம் எனப்படும். இந்த ஆறு பேர்களுடைய ஆலயங்கள், தீர்த்தங்கள், பூத்தோட்டங்கள் (16) ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு சம்மந்தமுள்ள மற்ற புண்யமான இடங்கள் இவைகளில் எவன் எச்சிலாக்குகிறானோ அவன் சிவத்துரோஹி எனச் சொல்லப்படுவான். (17) இவ்வாறு எச்சிலாக்குகிறவனைப் பார்ப்பது, தொடுவது, அவனோடு பேசுவது இவைகளும் சிவத் துரோஹம் எனப்படும். (18) இது முதலிய கீழே சொன்ன சிவத் துரோகங்களைச் செய்ததால் சில பாபிகள் இவ்வுலகில் அநேக ஸம்ஸார துக்கங்களை அனுபவித்து, பரத்

अथापि नरकेष्वेतान् वक्ष्ये कांश्चन भूसुराः । वङ्गदेशाधिपः कश्चित् कीलकाख्यो महीपतिः ॥ २०
राजगिर्याह्वयं सोऽयं नगरं शास्ति भूपतिः । तस्यासंस्तनयाश्शूराः पापजित्प्रमुखा द्विजाः ॥ २१
पापजिच्छूरजिच्चैव वीरजिद्घोरजित्तथा । चत्वारस्ते समुद्दिष्टास्सर्वयुद्धविशारदाः ॥ २२
तपसा तोषयित्वैते श्रीरुद्रमरिमर्दनम् । बलं प्राप्य परं सर्वशत्रुसंहरणक्षमम् ॥ २३
जित्वा दिशश्च सकला राजसूयं महाक्रतुम् । चक्रुर्विविधसंभारैश्चत्वारोऽपि महाबलाः ॥ २४
पितृवाक्यमलङ्घ्यैव नित्यं तिष्ठन्ति पण्डिताः । कीलकोऽपि तदा तेषां पिता गोकर्णकं ययौ ॥ २५
शिवरात्रौ महादेवं सेवितुं परमेश्वरम् । शिवरात्रिव्रतं कृत्वा तत्रासौ न्यवसत्सुधीः ॥ २६
षण्मासान्नियमेनैव ध्यात्वा सांबं त्रियंबकम् । ततः स्वदेशं संप्राप भटैरतिबलैरयम् ॥ २७
चत्वारस्तनयास्तस्य पितुरग्रे प्रतस्थिरे । तैः प्राप भवनं रम्यं सर्वातोद्यरवैस्सह ॥ २८
तत्र सिंहासने स्थित्वा प्रेरयित्वा भटान् स्वकान् । स्वपुत्रान् प्रेषयित्वाऽयं स्वस्ववेश्म स भूपतिः ॥ २९
अन्तः पुरं स्वयं गन्तुमियेष मतिमानयम् । तथा तत्पुरमध्यस्थं शिवराजगिरीश्वरम् ॥ ३०

அத்யாபி நரகேஷ்வேதான் வக்ஷ்யே காம்ச்சன பூஸுரா: ।
வங்கதேசாதிப: கச்சித் கீலகாக்யோ மஹீபதி: ।। 20
ராஜகிர்யாஹ்வயம் ஸோऽயம் நகரம் சாஸ்தி பூபதி: ।
தஸ்யாஸம்ஸ்தனயாச்சூரா: பாபஜித்ப்ரமுகா த்விஜா ।। 21
பாபஜிச்சூரஜிச்சைவ வீரஜித்கோரஜித்ததா । சத்வாரஸ்தே ஸமுத்திஷ்டாஸ்ஸர்வயுத்த விசாரதா: ।। 22
தபஸா தோஷயித்வைதே ஸ்ரீருத்ரமரிமர்தனம் । பலம் ப்ராப்ய புரம் ஸர்வசத்ருஸம்ஹரணக்ஷமம் ।। 23
ஜித்வா திசச்ச ஸகலா ராஜஸூயம் மஹாக்ரதும் । சக்ருர்விவித ஸம்பாரைச்சத்வாரோऽபி மஹாபலா: 24
பித்ருவாக்யமலங்க்யைவ நித்யம் திஷ்டந்தி பண்டிதா: ।
கீலகோऽபி ததா தேஷாம் பிதா கோகர்ணகம்யயௌ ।। 25
சிவராத்ரௌ மஹாதேவம்ஸேவிதும் பரமேச்வரம் । சிவராத்ரி வ்ரதம் க்ருத்வா தத்ராஸௌந்யவஸத்ஸுதீ:
ஷண்மாஸான்னியமேனைவ த்யாத்வா ஸாம்பம் த்ரியம்பகம் ।
தத: ஸ்வதேசம் ஸம்ப்ராப படைரதிபலைரயம் ।। 27
சத்வாரஸ்தனயாஸ்தஸ்ய பிதுரக்ரே ப்ரதஸ்திரே ।
தை: ப்ராப பவனம் ரம்யம் ஸர்வாதோத்யாரவைஸ்ஸஹ ।। 28
தத்ர ஸிம்ஹாஸனே ஸ்தித்வா ப்ரேரயித்வா படான்ஸ்வகான் ।
ஸ்வபுத்ரான் ப்ரேஷயித்வாऽயம் ஸ்வஸ்வவேச்ம ஸ பூபதி: ।। 29
அந்த:புரம் ஸ்வயம் கந்துமியேஷ மதிமானயம் । ததா தத்புரமத்யஸ்தம் சிவராஜகிரீச்வரம் ।। 30

திலும் கொடிய நரகங்களில் யம தூதர்களால் துன்புறுத்தப்படுகிறுர்கள். ஓ பூஸுரர்களே! அவர்களில் சிலரைப்பற்றி இப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். வங்க தேசத்திற்கு அதிபனுன "கீலகன்" என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். (20) அவன் "ராஜகிரி" என்ற பட்டிணத்தை ஆண்டு வந்தான். ஓ முனிவர்களே! அவனுக்கு "பாபஜித்", "வீரஜித்", "ஸூரஜித்", "கோரஜித்" என்ற மஹா சூரர்களான நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நால்வரும் யுத்தத்தில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள். (22) அவர்கள் சத்ருக்களை நாசம் செய்யும் ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்தியை தவத்தினுல் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, எல்லா சத்ருக்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்யத் தகுதியுள்ள சிறந்த பலத்தைப் பெற்று (23) எல்லா திக்குகளையும் ஜயித்து மஹாபலசாலிகளாய் "ராஜஸூயம்" என்ற ஓர் பெரிய யாகத்தை பலவித ஸம்பாரங்களோடு செய்தார்கள். (24) மேலும் அந்த வித்வான்களான நால்வரும் தந்தையின் சொல்லை மீறுதிருந்தார்கள் அப்பொழுது அவர்கள் தந்தையாகிய கீலக ராஜன் மஹாசிவராத்திரியில் மஹாதேவராகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக கோகர்ண க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றுர். அங்கு புத்திமானுன கீலகன் சிவராத்திரி விரதத்தை அனுஷ்டித்துவிட்டு முக்கண்ணராகிய ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை நியமத்துடன் த்யானம் செய்துகொண்டு ஆறு மாத காலங்கள் வசித்துவந்தார். பிறகு மிக பலிஷ்டர்களான ஸைன்யங்களோடு தன் தேசத்திற்குத் திரும்பிவந்தார். (27) அப்பொழுது தனது நான்கு பிள்ளைகளாலும், அநேக மங்கள வாத்தியங்களுடன் எதிர்கொண்டு அழைக்கப்பட்டு அழகிய தன் அரண்மனைக்குச் சென்று (28) அங்கு சிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து, தனது ஸைன்யங்களையும், பிள்ளைகளையும் தன் தன் வீடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு (29) புத்திசாலியான அந்த கீலகன் தனது அந்தப்புரத்திற்குப் போக

ये पूजयन्ति विप्रेन्द्राश्शैवाश्शिवविभाविता: । आययुस्ते नृपं द्रष्टुं शिवपूजापरायणम् ॥ ३१
तदा पप्रच्छ तान्राजा शिवविप्रान् समागतान् । स्वागतं वो महादेवपूजासंसक्तचेतसाम् ॥ ३२
पूजा चलति किं शंभो: पूर्ववन्न्यूनवर्जितम् । एवं क्षितिभुजा पृष्टा जगदुस्ते शिवद्विजा: ॥ ३३
त्वत्प्रभावाच्चलत्येव पूजा न्यूनविवर्जिता । प्रसन्नो नितरां शंभु: पूर्ववद्राज ते किल ॥ ३४
पुत्रैस्तव शिवद्रोह: कृत: खलु महीपते । इति तेषां वच: श्रुत्वा पुन: प्राह महीपति: ॥ ३५
कोवा द्रोह: कृतस्तैस्तु शिवस्य परमात्मन: । त्यक्तशङ्का वदन्त्वद्य भवन्त: पारमेश्वरा: ॥ ३६
इति राज्ञो वचश्श्रुत्वा ते प्रोचुर्वचनं तदा । वीरजित्तव पुत्रोऽयमिष्टकानां शतद्वयम् ॥ ३७
गृहीत्वा स्वगृहेशस्य चकारालयमद्भुतम् । निरुद्धश्च तदास्माभिश्शिवद्रोहो भवेदिति ॥ ३८
तदुल्लङ्घ्य वचो हार्षीदधिकारी दुरात्मवान् । तथा विचिन्त्य प्रमुखास्तत्क्रियानिरता अपि ॥ ३९
राजद्रव्यमिदं सर्वं राजा चेद्धरति स्वयम् । तदा कोवा भवेद्दोष इति चोचुर्दुराशया: ॥ ४०

யே பூஜயந்தி விப்ரேந்த்ராச்சைவாச்சிவவிபாவிதா: ।
ஆயயுஸ்தே ந்ருபம் த்ரஷ்டும் சிவபூஜாபராயணம் ॥ 31
ததா பப்ரச்ச தான் ராஜா சிவவிப்ரான் ஸமாகதான் ।
ஸ்வாகதம் வோ மஹாதேவபூஜாஸம்ஸக்தசேதஸாம் ॥ 32
பூஜா சலதி கிம் சம்போ: பூர்வவந்ந்யூன வர்ஜிதம் । ஏவம் க்ஷிதிபுஜா ப்ருஷ்டா ஜகதுஸ்தே சிவத்விஜா: 33
த்வத்ப்ரபாவாச்சலத்யேவ பூஜா ந்யூனவிவர்ஜிதா । ப்ரஸன்னோ நிதராம் சம்பு: பூர்வவத்ராஜ தே கில 34
புத்ரைஸ்தவ சிவத்ரோஹ: க்ருத: கலுமஹீபதே । இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா புந: ப்ராஹமஹீபதி: ॥ 35
கோவாத்ரோஹ: க்ருதஸ்தைஸ்து சிவஸ்ய பரமாத்மன: ।
த்யக்தசங்காவதந்த்வத்ய பவந்த: பாரமேச்வரா: ॥ 36
இதிராஞ்ஞோ வசச்ச்ருத்வா தே ப்ரோசுர்வசனம் ததா ।
வீரஜித்தவ புத்ரோऽயமிஷ்டகானாம் சதத்வயம் ॥ 37
க்ருஹீத்வா ஸ்வக்ருஹேசஸ்ய சகாராலயமத்புதம் ।
நிருத்தச்ச ததாஸ்மாபிச்சிவத்ரோஹோ பவேதிதி ॥ 38
ததுல்லங்க்ய வசோ ஹார்ஷீததிகாரீ துராத்மவான் ।
ததா விசிந்த்ய ப்ரமுகாஸ்தத்க்ரியாநிரதா அபி ॥ 39
ராஜத்ரவ்யமிதம் ஸர்வம் ராஜாசேத்கரதி ஸ்வயம் ।
ததா கோவாபவேத்தோஷ இதிசோசுர் துராசயா: ॥ 40

விரும்பினுன். அப்பொழுது அப்பட்டணத்தின் நடுவில் விளங்கும் ஸ்ரீ சிவராஜகிரீச்வர ஸ்வாமியை (30) பூஜை செய்பவர்களும், ஸ்ரீ பரமேச்வரனை த்யானிப்பவர்களும், சிவ பக்தர்களுமான சில ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டர்கள் சிவ பூஜையில் பற்றுள்ள அந்த அரசனைப் பார்ப்பதற்காக அங்கு வந்தார்கள். (31) அப்பொழுது அரசன் அங்கு வந்த அந்த சிவபக்தர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்: ஓ பிராம்மணர்களே! ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய பூஜையில் எப்பொழுதும் பற்றுள்ள மனமுடைய உங்களுக்கு நல்வரவு (32) ஸ்வாமிக்கு முன்போல் குறைவின்றி பூஜை நடந்து வருகின்றதா! என்று அரசனுல் கேட்கப்பட்ட அந்த சிவத்துவிஜர்கள் பதில் கூறினுர்கள். (33) ஓ ராஜேந்திரா! தங்களுடைய மஹிமையால் பூஜை முன்போலவே குறைவின்றி நடந்து வருகின்றது. (34) ஆனுல் தங்களுடைய பிள்ளைகளால் சில சிவத்துரோகங்கள் செய்யப்பட்டதன்ரே! இவ்வாறு அவர்களுடைய வர்த்தையைக் கேட்ட அரசன் பின்னும் கூறியதாவது: (35) எனது பிள்ளைக்ளால் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு என்ன துரோகம் செய்யப்பட்டது? அதை ஸ்ரீ பரமேச்வர பக்தர்களாகிய நீங்கள் பயமின்றிச் சொல்ல வேண்டும். (36) இவ்வாறு அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் பதில் கூறினுர்கள். வீரஜித் என்ற தங்கள் புத்திரன் சிவாலயத்திலிருந்து இருநூறு செங்கற்களை (37) கொண்டுபோய் தன் வீட்டு ஸ்வாமிக்காக அழகிய ஓர் ஆலயம் கட்டிவிட்டான். அப்பொழுது நாங்கள் சிவத்துரோகம் ஏற்படுமேயென்று (38) தடுத்தும் அந்த வார்த்தையை மீறி உலகத்திற்கு அதிகாரியும் துராத்மாவுமான அவன் போய்விட்டான். அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் அவைகளைக் கொண்டுபோக முயற்சித்த போதிலும், நாங்கள் சொன்னதை ஆலோசித்து, இதெல்லாம் அரசருடைய பொருளே. அவற்றை அந்த அரசனே கொண்டுபோனுல் அப்பொழுது என்ன தோஷம் உண்டாகுமென்று அந்த துர்புத்திக்காரர்கள் சொன்

एवमुक्त्वैव ते पापा इष्टका अनयन् खलु । तदेनाननुसृत्वैव गताः स्मो धरणीपते ॥ ४१
अवोचामैतदखिलं वृत्तं वीरजितस्तदा । सोऽयञ्चकार चोपेक्षां पुत्रस्ते प्रेरको यतः ॥ ४२
तदा दुःखेन संयुक्ता निर्गताः स्म यथातथम् । पापाद्विशुद्धिरस्माकमस्मात्केन भवेदिति ॥ ४३
द्रष्टृणामधुनाचैवमिति चिन्ता बभूवहि । घोरजिच्छाङ्करं चूतं द्रुममेकं समुन्नतम् ॥ ४४
छित्वा चकार दुर्बुद्धिर्यागशालां मनोहराम् । तदानीं तं प्रति प्रोक्तमस्माभिर्वचनं मुधा ॥ ४५
छेत्तव्योऽयं त्वया वृक्षो न शिवालयमध्यगः । महान्दोषो भवेन्नूनं संमतानामिहाधुना ॥ ४६
इत्थं निशम्य वचनमस्माकं घोरजित्पुनः । क्रियते यागशाला हि कोदोषस्ते न वा भवेत् ॥ ४७
इत्युक्त्वा प्रेषयामास चास्मानुल्लङ्घ्य मद्वचः । पूर्वेद्युः प्रेरितश्शूरजिता कृष्णस्तु तावकः ॥ ४८
शिवारामप्रसूनानि निनायास्मै भटः स्वयम् । आदाय तानि पापात्मा बभार सह भार्यया ॥ ४९
तदा कृते निषेधेऽपि न च शुश्राव पापवान् । अस्मिन्दिनेऽपि पुष्पाणि चाहृत्य स ययौ गृहम् ॥ ५०

ஏவமுக்த்வைவ தே பாபா இஷ்டகாஅநயன் கலு । தததேநாநநுஸ்ருத்வைவ கதா:ஸ்மோதரணீபதே ॥ 41
அவோசாமைததகிலம் வ்ருத்தம் வீரஜிதஸ்ததா ।
ஸோऽயஞ்சகார சோபேக்ஷாம் புத்ரஸ்தே ப்ரேரகோயத: ॥ 42
ததா து:கேந ஸம்யுக்தா நிர்கதா:ஸ்ம யதாததம் ।
பாபாத்விசுத்திரஸ்மாகமஸ்மாத் கேந பவேதிதி ॥ 43
த்ரஷ்ட்ருணுமதுநா சைவமிதி சிந்தா பபூவஹி ।
கோரஜிச்சாங்கரம் சூதம் த்ருமமேகம் ஸமுன்னதம் ॥ 44
சித்வா சகார துர்புத்திர் யாகசாலாம் மனோஹராம் ।
ததாநீம் தம் ப்ரதி ப்ரோக்தமஸ்மாபிர் வசனம் முதா ॥ 45
சேத்தவ்யோऽயம் த்வயா வ்ருக்ஷோ ந சிவாலயமத்யக: ।
மஹான் தோஷோ பவேந்நூனம் ஸம்மதாநாமிஹாதுனா ॥ 46
இத்தம் நிசம்ய வசனமஸ்மாகம் கோரஜித்புந: ।
க்ரியதே யாகசாலாஹி கோதோஷஸ்தேந வா பவேத் ॥ 47
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ சாஸ்மாநுல்லங்க்ய மத்வச: ।
பூர்வேத்யு: ப்ரேரிதச்சூரஜிதா க்ருஷ்ணஸ்து தாவக: ॥ 48
சிவாராமப்ரஸூநாநி நிநாயாஸ்மை பட:ஸ்வயம் ।
ஆதாய தாநி பாபாத்மா பபார ஸஹபார்யயா ॥ 49
ததா க்ருதே நிஷேதேऽபி ந ச சுச்ராவ பாபவான் ।
அஸ்மின் திநேऽபி புஷ்பாணி சாஹ்ருத்ய ஸயயௌ க்ருஹம் ॥ 50

ளுர்கள் (40) பிறகு அந்தப் பாவிகள் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு செங்கற்களைக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். ஆகையால் ஓ ராஜனே! பிறகு நாங்கள் அவர்கள் கூறியதற்கு உட்பட்டு திரும்பிச் சென்று (41) அந்த விஷயங்களையெல்லாம் வீரஜித்தினிடம் சொன்னோம். அவனே அவர்களை ஏவிவிட்டவனுதலால் அப்படிப்பட்ட உமது புத்திரன் அதை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டான். (42) அப்பொழுது நாங்கள் மிகுந்த துக்கமடைந்தவர்களாகி, ஆனபடி ஆகட்டுமென்று வெளியில் வந்துவிட்டோம். பிறகு அவற்றை நேரில் பார்க்க எங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பாவத்திலிருந்து எவ்வாறு விடுதலை ஏற்படுமென்று மிகுந்த கவலை ஏற்பட்டது. மேலும் ஓ ராசனே! துர்புத்தியுள்ள கோரஜித் என்பவனும், ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குச் சொந்தமான மிக உயர்ந்த ஓர் மாமரத்தை வெட்டி (44) அழகிய ஓர் யாகசாலை கட்டிவிட்டார். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் நாங்கள் வீணுகக் கூறியதாவது : (45) சிவாலயத்தின் நடுவில் இருக்கின்ற இந்த மரத்தை வெட்டினுல் இப்பொழுது இதில் சம்பந்தப்பட்ட (சம்மதித்த) யாவருக்கும் நிச்சயம் மிகுந்த தோஷம் ஏற்படும் என்ற எங்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட கோரஜித்தானவன் மறுபடியும் சொன்னுன். அந்த மரத்தைக்கொண்டு யாகசாலை கட்டுகிறபடியால் அதனுல் என்ன தோஷமேற்படும் (47) என்ற எங்கள் வார்த்தைகளை மீறி எங்களை அனுப்பிவிட்டான். ஓ ராஜனே! நேற்று சூரஜித் என்பவனுல் தங்களுடைய தூதனுன கிருஷ்ணன் என்பவன் அனுப்பப்பட்டு சிவாலயத் தோட்டத்திலுள்ள புஷ்பங்களை எடுத்து அவனிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். பாபாத்மாவான அவன் அவைகளை வாங்கி தானும் தன் மனைவியுடன் சூட்டிக்கொண்டான். (49) நாங்கள் தடுத்தும் அந்தப் பாபியானவன் அதைக்

एवमेभिस्त्रिभिर्द्रोहं शिवस्य परमात्मनः । कृतं समीक्ष्य पुण्यात्मा शिवकार्यविचारकः ॥ ५१
वीरव्रतो विरक्तोऽयं प्राणांस्तत्याज भूपते । पोषकश्शिववृक्षाणां मार्ताण्डोऽपि ममार हि ॥ ५२
तथा पुष्पवनं यस्तु विचारयति केसरी । विक्रमाख्यो जहौ प्राणान् सदाशिवपरायणः ॥ ५३
एवं प्राणान्महात्मानस्त्रयस्तत्यजुरुज्ज्वलाः । वयं प्राणान् परित्यक्तुं शिवद्रोहतया नृप ॥ ५४
अशक्नुवानास्तेऽभ्याशमागत्यैवावचं वत । एतच्छ्रुत्वा वचो राजा चकार श्रोत्रयोः करौ ॥ ५५
पापजिन्नाम तनयं समाहूय महीपतिः । आनयामास तान् पुत्रांस्तेन त्रीनपि तान् भटान् ॥ ५६
परिचर्यांस्तान् पापान्सशास पुरतः स्वयम् । एवमाज्ञां विधायैषां राजा प्राप्येश्वरालयम् ॥ ५७
पूजागृहं यागशालां भित्वा वृक्षानपीष्टकाः । चकार शाङ्करं धाम परमं नूतनं महत् ॥ ५८
स्वस्य कोशगृहद्वारमुद्घाट्यात्र च यद्धनम् । तत्सर्वं सहसानीय मुण्डमालां मनोहराम् ॥ ५९

ஏவமேபிஸ்த்ரிபிர் த்ரோஹம் சிவஸ்ய பரமாத்மன: |
க்ருதம் ஸமீக்ஷ்ய புண்யாத்மா சிவகார்யவிசாரக: || 51
வீரவ்ரதோ விரக்தோऽயம் ப்ராணாம் ஸ்தத்யாஜ பூபதே |
போஷகச்சிவவ்ருக்ஷாணாம் மார்தாண்டோऽபி மமார ஹி || 52
ததா புஷ்பவனம் யஸ்து விசாரயதி கேஸரீ |
விக்ரமாக்யோ ஜஹௌ ப்ராணான் ஸதாசிவபராயண: || 53
ஏவம் ப்ராணான் மஹாத்மான ஸ்த்ரயஸ்தத்ய ஜுருஜ்வலா: |
வயம் ப்ராணான் பரித்யக்தும் சிவத்ரோஹதயாந்ருப || 54
அசக்நுவாநாஸ்தேऽப்யாசமாகத்யைவாவசம் பத |
ஏதச்ச்ருத்வா வசோ ராஜா சகார ச்ரோத்ரயோ: கரௌ || 55
பாபஜிந்நாம தநயம் ஸமாஹூய மஹீபதி: |
ஆனயாமாஸ தான் புத்ராம்ஸ்தேந த்ரீநபி தான் படான் || 56
பரிசர்யாரதான் பாபான் சசாஸபுரத: ஸ்வயம் |
ஏவமாஜ்ஞாம் விதாயைஷாம் ராஜாப்ராப்யேச்வராலயம் || 57
பூஜாக்ருஹம் யாகசாலாம் பித்வா வ்ருக்ஷாநபீஷ்டகா: |
சகார சாங்கரம் தாம பரமம் நூதனம் மஹத் || 58
ஸ்வஸ்ய கோசக்ருஹத்வாரமுத்காட்யாத்ரச யத்தனம் |
தத்ஸர்வம் ஸஹஸானீய முண்டமாலாம் மனோஹராம் || 59

கேட்கவில்லை. அவன் இன்றைக்குக்கூட சிவாலயத் தோட்டத்திலிருந்து புஷ்பங்களைத் தன் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றான். (50) இவ்வாறு இந்த மூன்று பேர்களாலும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்குச் செய்யப்பட்ட துரோகத்தை மஹா புண்ணியாத்மாவும் சிவாலயத்திற்கு அதிகாரியுமான வீரபத்ரன் என்பவன் பார்த்து ஓ அரசனே! அதனால் தான் விரக்தியடைந்து தன் உயிரை விட்டுவிட்டான். சிவாலயத்தின் விருக்ஷங்களை வளர்ப்பவனான மார்த்தாண்டனும் இவ்வாறே மரணமடைந்துவிட்டான். (52) மேலும் அதே விதமாய் நந்தவனத்தைக் காப்பவனும், சிறந்த சிவபக்தனுமாகிய விக்ரமகேசரியும் இதனால் உயிரை இழந்தார். (53) இவ்விதமாய் மஹாத்மாக்களும் ஜ்வலிக்கின்றவர்களுமான இந்த மூன்று பேர்களும் இதனால் மரணமடைந்துவிட்டார்கள். ஆனால் ஓ அரசனே! நாங்களும் இந்த சிவத் துரோகத்திற்காக உயிரை இழக்க (54) சக்தியற்றவர்களாகி தங்களிடம் வந்து தெரிவித்துக்கொண்டோம் என்றார்கள். இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன் இரு கைகளாலும் தன் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு (55) பாவஜித் என்ற பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு அவனைக்கொண்டே அப்படிப்பட்ட மூன்று பிள்ளைகளையும், மூன்று அதிகாரிகளையும், அவர்களுடைய வேலைக்காரர்களையும் பாவிகளான தூதர்களையும் அழைத்துவரச் செய்து தன் முன்பாகவே அவர்களை சிரசாக்கினை செய்தான். பிறகு அரசன் அவர்களுக்கு இவ்வாறாக சிரசாக்கினை செய்துவிட்டுப் பிறகு சிவாலயத்திற்குச் சென்று (57) தன் புத்திரர்களால் கட்டப்பட்ட பூஜாக் கிருஹத்தையும், யாகசாலையையும் இடித்து, அதிலுள்ள மரங்களையும், செங்கற்களையும் கொண்டு சிவாலயத்தை மிகவும் பெரிதாய் கட்டி புதுப்பித்துவிட்டான். (58) மேலும் அவன் தனது பொக்கிஷத்தைத் திறந்து அதிலுள்ள எல்லா திரவியங்களையும் சீக்கிரம் கொண்டுவந்து ஸ்வாமிக்கு மிக

किरीटमन्याभरणं चकार स महीपतिः । अभिषेकञ्च नैवेद्यं कारयामास वै महत् ॥ ६०
तमलङ्कारयामास भूषणैस्तैर्महेश्वरम् । कृत्वैवं निष्कृतिं पश्चाच्छिवद्रोहस्य भूपतिः ॥ ६१
शिवकार्याय ये देहं तत्यजुर्वीतकिल्बिषाः । विनिष्कृतिर्भवेत्तेषां केन वेति विचिन्तयन् ॥ ६२
प्राणत्यागं विना नैव निष्कृतिश्च भवेदिति । विचार्यचैव मनसा वह्निकुण्डे महानलम् ॥ ६३
प्रज्वाल्य निश्चयित्वाऽयं करं पापजितस्तथा । भार्याया रत्नवल्याश्च गृहीत्वा करमात्मवान् ॥ ६४
पपात भावयन्नन्तश्शिवमेव परात्परम् । तदा शीतोऽभवद्वह्निर्जलवत्तस्य निश्चयात् ॥ ६५
ये तत्यजुश्शिवद्रोहं दृष्ट्वा प्राणान्महायशाः । वीरव्रतश्च मार्ताण्डस्तथा विक्रमकेसरी ॥ ६६
तान् ददर्शाशु पुरतश्शङ्कराज्ञासमुत्थितान् । तदा पपात वृष्टिश्च पौष्पी देवकरच्युता ॥ ६७
देवदुन्दुभयो नेदुर्जितांबुधिमहारवाः । तदा प्रसेदिवाञ्छम्भुर्वृषं कैलाससन्निभम् ॥ ६८
आरुह्य चाद्रिजाकान्तो वृतो नानाविधैर्गणैः । प्राहगंभीरया वाचा राजानं वीक्ष्य शङ्करः ॥ ६९

கிரீடமன்யாபரணம் சகார ஸ மஹீபதி: ।
அபிஷேகஞ்ச நைவேத்யம் காரயாமாஸ வை மஹத் ॥ 60
தமலங்காரயாமாஸ பூஷணைஸ்தைர் மஹேச்வரம் ।
க்ருத்வைவம் நிஷ்க்ருதிம் பச்சாச் சிவத்ரோஹஸ்ய பூபதி: ॥ 61
சிவகார்யாய யே தேஹம் தத்யஜுர் வீதகில்பிஷா: ।
விநிஷ்க்ருதிர் பவேத் தேஷாம் கேனவேதி விசிந்தயன் ॥ 62
ப்ராணத்யாகம் விநா நைவ நிஷ்க்ருதிச்ச பவேதிதி ।
விசார்ய சைவ மனஸா வன்ஹிகுண்டே மஹாநலம் ॥ 63
ப்ரஜ்வால்ய நிச்சயித்வாऽயம் கரம் பாபஜிதஸ்ததா ।
பார்யாயா ரத்னவல்யாச்ச க்ருஹீத்வா கரமாத்மவான் ॥ 64
பபாத பாவயந்நந்தச்சிவமேவ பராத்பரம் ।
ததா சீதோऽபவத் வன்ஹிர் ஜலவத்தஸ்ய நிச்சயாத் ॥ 65
யே தத்யஜுச்சிவத்ரோஹம் த்ருஷ்ட்வா ப்ராணான் மஹாயசா: ।
வீரவ்ரதச்ச மார்தாண்டஸ்ததா விக்ரமகேஸரீ ॥ 66
தான் ததர்சாசு புரதச்சங்கராஞ்ஞாஸமுத்திதான் ।
ததா பபாத வ்ருஷ்டிச்ச பௌஷ்பீ தேவகரச்யுதா ॥ 67
தேவதுந்துபயோ நேதுர்ஜிதாம்புதிமஹாரவா: ।
ததா ப்ரஸேதிவாஞ்சம்புர் வ்ருஷம் கைலாஸஸந்நிபம் ॥ 68
ஆருஹ்ய சாத்ரிஜாகாந்தோ வ்ருதோ நானாவிதைர்கணை: ।
ப்ராஹ கம்பீரயா வாசா ராஜானம் வீக்ஷ்ய சங்கர: ॥ 69

அழகிய ஓர் முண்டமாலையையும் (59) கிரீடம், மற்றுமுள்ள ஆபரணங்கள் இவைகளைச் செய்து ஸ்ரீ பகவானுக்கு மிக சம்பிரமத்தோடு அபிஷேக, நைவேத்தியங்களைச் செய்து (60) ஸ்ரீ பகவானுக்கு அந்த ஆபரணங்களால் அலங்காரம் செய்வித்தான். இவ்விதமாக அரசன் சிவத் துரோகத்திற்கான பிராயச்சித்தத்தை (பரிஹாரத்தை) செய்து பிறகு (61) சிறிதேனும் பாவமற்ற சிலர் சிவகாரிய நிமித்தமாய் உயிரை இழந்துவிட்டதற்குத் தகுந்த பரிஹாரத்தை ஆலோசித்து (62) இதற்காக நமது உயிரை இழப்பதைத் தவிர வேறு பிராயச்சித்தமில்லை என்று மனதில் நிச்சயித்து ஓர் அக்னி குண்டத்தில் மிகுதியாய் அக்னியை வளர்த்து பாவஜித் என்ற பிள்ளையினுடைய கையையும், ரத்னவல்லி என்ற மனைவியின் கையையும் பிடித்துக்கொண்டு பரமாத்மாவான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை மனதில் த்யானித்துக்கொண்டு மிகுந்த தைரியத்துடன் அந்த அக்னியில் குதித்துவிட்டான். அப்பொழுது அவனுடைய மனதின் உறுதியால் அந்த அக்னியானது ஜலம்போல் குளிர்ச்சியுள்ளதாக ஆயிற்று. (65) சிவத் துரோகத்தைப் பார்த்ததால் உயிரை இழந்தவனை மிகக் கீர்த்தி வாய்ந்த வீரவிரதன், மார்த்தாண்டன், விக்ரமகேசரி இவர்கள் (66) ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் கட்டளையின்படி அப்பொழுது பிழைத்தெழுந்ததை அரசன் தன் எதிரில் கண்டான். அப்பொழுது தேவர்கள் தனது கையால் புஷ்பமாரியைச் சொரிந்தார்கள். (67) கடலின் ஓசையை அதிகரித்த தேவதுந்துபி வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. அப்பொழுது பார்வதி காந்தரான ஸ்ரீ மஹேச்வரன் வெள்ளி மலைக்கு நிகரான வ்ருஷபத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு பலவித கணங்களால்

अहो तव मतिः पुण्या सर्वलोकातिशायिनी । त्वत्समो नास्ति लोकेऽस्मिन्मयि भक्तिश्च तेऽतुला ॥ ७०
तस्मान्निष्कण्टकं राज्यं कृत्वा कालमनेककम् । पुत्रान्विनीतानुत्पाद्य कृत्वा पुण्यं मदीयकम् ॥ ७१
भुक्त्वा भोगांश्च विपुलानन्ते प्राप्नुहि मत्पदन् । इत्युक्त्वा तं महादेवस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ७२
प्रसेदिवांस्ततो विष्णुः प्रसन्नेच महेश्वरे । ददौ विमानमेतस्मै सभार्याय महात्मने ॥ ७३
ततः प्रसन्नश्शक्रोऽस्य पुत्रस्य गजमुत्तमम् । दत्वा पापजिदाख्यस्य कीर्तयन्वचनैरमुम् ॥ ७४
आशीर्भि र्योजयित्वाशु स्वर्लोकं प्राप्तवान् हरिः । एवं देवैर्बहुमतस्सन्तोषेण गृहं गतः ॥ ७५
पुत्रेण भार्यया सकं भुक्त्वा भोगानखण्डितान् । पुनर्विनीतानुत्पाद्य पुत्राञ्छास्त्रार्थकोविदान् ॥
शिवपुण्यानि भूरीणि कृत्वाऽन्ते मोक्षमाप्तवान् ॥ ७६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनपञ्चाशोऽध्यायः ॥

அஹோ தவ மதி:புண்யா ஸர்வலோகாதிசாயிநீ ।
த்வத்ஸமோ நாஸ்தி லோகேऽஸ்மின்மயி பக்திச்ச தேऽதுலா ॥ 70
தஸ்மாந்நிஷ்கண்டகம் ராஜ்யம் க்ருத்வா காலமநேககம் ।
புத்ரான் விநீதாநுத்பாத்ய க்ருத்வா புண்யம் மதீயகம் ॥ 71
புக்த்வா போகாம்ச்ச விபுலானந்தே ப்ராப்நுஹி மத்பதம் ।
இத்யுக்த்வா தம் மஹாதேவஸ் தத்ரைவாந்தரதீயத ॥ 72
ப்ரஸேதிவாம் ஸ்ததோ விஷ்ணு: ப்ரஸன்னேச மஹேச்வரே ।
ததௌ விமானமேதஸ்மை ஸபார்யாய மஹாத்மனே ॥ 73
தத: ப்ரஸன்னச்சக்ரோऽஸ்ய புத்ரஸ்ய கஜமுத்தமம் ।
தத்வா பாபஜிதாக்யஸ்ய கீர்தயன் வாசைரமும் ॥ 74
ஆசீர்பிர்யோஜயித்வாசு ஸ்வர்லோகம் ப்ராப்தவான் ஹரி: ।
ஏவம் தேவைர் பஹுமதஸ் ஸந்தோஷேண க்ருஹம் கத: ॥ 75
புத்ரேண பார்யயா ஸாகம் புக்த்வா போகானகண்டிதான் ।
புனர்விநீதாநுத்பாத்ய புத்ரான் சாஸ்த்ரார்தகோவிதான் ।
சிவ புண்யானி பூரீணி க்ருத்வாந்தே மோக்ஷமாப்தவான் ॥ 76

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோநபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

சூழப்பட்டவராய் தோன்றி அரசனைப் பார்த்து கம்பீரமான வாக்குடன் கூறினார். (69) ஓ அரசனே! உனது புத்தியானது மிகப் புண்ணியமானதும், எல்லா உலகங்களுக்கும் மேற்பட்டதாகும். உனக்கு நிகரானவர் இவ்வுலகில் யாருமில்லை. என்னிடம் உனக்குள்ள பக்தியானது ஈடற்றதாகும். (70) ஆகையால் நீ வெகுகாலமளவும் சத்ருவின்றி அரசாண்டு வணக்கமுள்ள பல புத்திரர்களைப் பெற்று சிவ புண்ணியங்களையும் (சிவதர்மங்களையும்) மிகுதியாய் செய்துகொண்டு (71) அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்து முடிவில் எனது பதவியான கைலாஸத்தை அடைவாய் என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீ மஹாதேவர் அந்தர்த்யானமடைந்தார். (72) ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ப்ரசன்னரான பிறகு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் அங்கு வந்து, மஹாத்மாவாயும், மனைவியோடு கூடியவனுமான அந்த அரசனுக்கு ஓர் சிறந்த விமானத்தைக் கொடுத்தார். (73) பிறகு அங்கு தேவேந்திரன் வந்து தோன்றி, அவன் புத்ரனாகிய பாவஜித்துக்கு ஓர் சிறந்த யானையைக் கொடுத்து அவனைப் பல வார்த்தைகளாலும் புகழ்ந்து (74) அநேகம் ஆசீர்வாதங்களையும் செய்து இந்திரன் சீக்கிரம் சொர்க்கலோகமடைந்தான். இவ்விதம் தேவர்களால் வெகுமதிக்கப்பட்டு, அரசன் வெகு சந்தோஷத்தோடு அரண்மனைக்குச் சென்று (75) மனைவியோடும் பிள்ளையோடும் பல காலம் அநேகம் போகங்களை அனுபவித்துப் பின்னும் மிக வணக்கமுள்ளவர்களும் சாஸ்திரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களுமான பல புத்திரர்களையும் பெற்று, பல சிவதர்மங்களையும் செய்து முடிவில் மோக்ஷமடைந்தான்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चाशोऽध्यायः ॥

देवालयस्थित कदलीफला पहारात् नरकादि दुःखप्राप्तिः ॥

शिवालयश्रीकार्यार्थमिष्टकाश्च तथा सुधाः । संपादिता हरद्रोही प्रायश्चित्तविवर्जितः ॥ १
शिवालयार्थमानीता इष्टकाश्च सुधामपि । समादिदेशानयेति वीरजिद्राजनन्दनः ॥ २
तासां यो हारको हारिर्नाम वीरजितो भटः । आनीता यैश्च भृत्यैस्ता भटास्तेपीह भूतले ॥ ३
दण्डितास्सद्य एवैते परत्रच कृतागसः । नीता यमभटैश्शीघ्रमतिघोरे निपातिताः ॥ ४
अद्याप्यनुभवन्त्येव घोरास्तास्ताश्च यातनाः । शिवारामतरुच्छेदशिवद्रोहस्य भूयसः ॥ ५
छेदनार्थं कृतादेशो घोरजिद्राजनन्दनः । अधिकारी विक्रमाख्यश्छेत्तारश्शशपूर्वकाः ॥ ६
तेपीह निगृहीताश्च नरकेच निपातिताः । यमदूतैर्महाघोरैरतिघोरे महत्तरे ॥ ७
अद्यापि यातनाभिस्ते पीड्यन्ते बहुधाभटैः । उद्यानपुष्पहरणमहाद्रोहस्य शूलिनः ॥ ८
शूरजिन्नृपतिस्तस्य भार्याच कुसुमान्यमू । भटैरानीय पुष्पाणिदधतुर्निशि तावुभौ ॥ ९
तौ तयोरधिकारीच तीक्ष्णाख्यस्तद्भटाश्चते । अद्यापि पीडितास्सम्यग्यमदूतैः परत्रच ॥ १०

॥ அத பஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

தேவாலயத்திலுள்ள வாழைப்பழத்தை அபகரித்ததால் நரகம் முதலிய பலவித துக்கமேற்படுதல்.

சிவாலய ஸ்ரீகார்யார்தமிஷ்டகாச்ச ததா ஸுதா:। ஸம்பாதிதா ஹரத்ரோஹீ ப்ராயச்சித்த விவர்ஜித: ॥ 1
சிவாலயார்தமாநீதா இஷ்டகாச்ச ஸுதா அபி। ஸமாதிதேசாநயேதி வீரஜித்ராஜநந்தன: ॥ 2
தாஸாம் யோ ஹாரகோ ஹாரிர்நாம வீரஜிதோ பட: ।
ஆநீதாயைச்ச ப்ருத்யைஸ்தா படாஸ்தேபீஹ பூதலே ॥ 3
தண்டிதாஸ்ஸத்ய ஏவைதே பரத்ரச க்ருதாகஸ:। நீதா யமபடைச் சீக்ரமதிகோரே நிபாதிதா: ॥ 4
அத்யாப்யநுபவந்த்யேவ கோராஸ்தாஸ்தாச்சயாதநா: ।
சிவாராமதருச்சேதசிவத்ரோஹஸ்ய பூயஸ: ॥ 5
சேதநார்தம் க்ருதாதேசோ கோரஜித் ராஜநந்தன:। அதிகாரீ விக்ரமாக்யச்சேத்தாரச்சச பூர்வகா: ॥ 6
தேऽபீஹ நிக்ருஹீதாச்ச நரகேச நிபாதிதா:। யமதூதைர் மஹாகோரைரதிகோரே மஹத்தரே ॥ 7
அத்யாபி யாதநாபிஸ்தே பீட்யந்தே பஹுதா படை: ।
உத்யானபுஷ்பஹரணமஹாத்ரோஹஸ்ய சூலின: ॥ 8
சூரஜிந்ந்ருபதிஸ்தஸ்ய பார்யாச குஸுமான்யமூ। படைராநீய புஷ்பாணி தததுர்நிசி தாவுபௌ ॥ 9
தௌ தயோரதிகாரீச தீக்ஷ்ணாக்யஸ்தத்படாச்ச தே। அத்யாபி பீடிதாஸ்ஸம்யக் யமதூதை: பரத்ரச ॥ 10

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

சிவாலயத் திருப்பணிக்காகச் சேகரிக்கப்பட்டிருந்த செங்கற்களையும், சுண்ணாம்புகளையும் கொண்டு வரும்படி உத்திரவிட்ட சிவத் துரோகியும், பிராயச்சித்தம் இல்லாதவனுமான வீரஜித் என்ற இராஜகுமாரன் அவைகளைக் கொண்டு வரும்படிச் செய்த அவனது தூதனாகிய ஹாரி என்பவனும், அவைகளைக்கொண்டுவந்த மற்ற சேவகர்களும் உடன் இந்த பூமியில் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகி, அவர்கள் கொடிய பாவத்தைச் செய்தபடியால் மறுமையிலும் யம தூதர்களால் கொண்டுபோகப்பட்டு கொடிய நரகத்தில் சீக்கிரம் தள்ளப்பட்டார்கள். (4) மேலும் அவர்கள் இப்பொழுதும் கூட மிகக் கொடூரமான அந்தந்த நரகங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள். சிவாலயத் தோட்டத்தில் மரங்களை வெட்டும்படி உத்திரவிட்ட கோரஜித் என்ற ராஜகுமாரனும் இந்த அதிகாரத்தைப் பெற்ற விக்கிரமன் என்றவனும் அம்மரங்களை வெட்டிய சசன் முதலிய வேலைக்காரர்களும் அப்படிப்பட்ட பெரும் சிவத் துரோகத்திற்காக (6) இங்கு தண்டிக்கப்பட்டு நரகத்திலும் மிகக் கொடியவர்களான யம தூதர்களால் மஹா கோரமான நரகத்தில் வீழ்த்தப்பட்டு (7) இப்பொழுதும்கூட யமதூதர்களால் பலவித யாதனைகளை அனுபவித்து வருகிறார்கள். சூரஜித் என்ற ராஜகுமாரனும் அவன் மனைவியும் நந்தவனத்தின் மலர்களை தூதர் (வேலைக்காரர்)களால் கொண்டுவரச் செய்து அவ்விருவருமாய் இரவில் அவைகளை சூடிக்கொண்ட அப்படிப்பட்ட பெரிய சிவத் துரோகத்திற்காக அவர்களும் தீக்ஷணன் என்ற அவனது சேவகனும் அவனுடைய வேலைக்காரர்

बहुधा पीडितास्तीव्रे निरयेच निपातिताः । अद्यापि यातनास्तीव्रा भुञ्जते ह्यातिकुत्सिते ॥ ११
एते सर्वे दुरात्मानः कल्पकोटिशतादपि । पारं न निरयांबाधेः प्राप्नुवन्ति कदाचन ॥ १२
सर्वेषामपि पापानां प्रायश्चित्तं श्रुतौस्मृतौ । निर्दिष्टं हि पुराणज्ञैर्मुनिभिश्च महत्तरैः ॥ १३
शिवद्रोहस्य चैकस्य प्रायश्चित्तं मुनीश्वरैः । महत्तरैर्नैर्निर्दिष्टं शास्त्रे वेदेऽपि वा क्वचित् ॥ १४
शिवद्रोहीह घोरेषु नरकेषु च यातनाः । अनुभूयैव कल्पानामनन्तानि निरन्तरम् ॥ १५
तत्रैव पच्यते कष्टं हा हा द्रोहस्य वैभवम् । ये हरन्तीह देवस्य फलानि कदलीतरोः ॥ १६
तेषां वच्मि कथां सर्वे शृणुध्वं सावधानतः । अङ्गदेशे महीपालो विधाता नाम नामतः ॥ १७
सत्यसन्धो महाधीरस्सर्वायुधविशारदः । धर्मेण रक्षतस्तस्य पृथिवीं पृथिवीपतेः ॥ १८
कदाचिन्नारदः प्राप सभामैन्द्रीमिवाङ्गिराः । तमागतमृषिं दृष्ट्वा सहसोत्थाय भूपतिः ॥ १९
प्रणम्य परया भक्त्या ददावासनमुत्तमम् । उपविष्टं मुनिं प्राह प्राञ्जलिर्विनयान्वितः ॥ २०

பஹுதா பீடிதாஸ்தீவ்ரே நிரயேச நிபாதிதா: | அத்யாபி யாதநாஸ்தீவ்ரா புஞ்ஜதேஹாதி குத்ஸிதே || 11
ஏதே ஸர்வே துராத்மான: கல்பகோடி சதாதபி | பாரம் ந நிரயாம்போதே: ப்ராப்நுவந்தி கதாசந || 12
ஸர்வேஷாமபி பாபாநாம் ப்ராயச்சித்தம் ச்ருதௌஸ்ம்ருதௌ |
நிர்திஷ்டம் ஹி புராணஞ்ஞைர் முனிபிச்ச மஹத்தரை: || 13
சிவத்ரோஹஸ்ய சைகஸ்ய ப்ராயச்சித்தம் முனீச்வரை: |
மஹத்தரைர் ந நிர்திஷ்டம் சாஸ்த்ரேவேதேऽபிவா க்வசித் || 14
சிவத்ரோஹீஹகோரேஷு நரகேஷு ச யாதநா: | அநிபூயைவ கல்பாநாமனந்தாநி நிரந்தரம் || 15
தத்ரைவ பச்யதே கஷ்டம் ஹா ஹா த்ரோஹஸ்ய வைபவம் |
யே ஹரந்தீஹ தேவஸ்ய பலாநி கதளீதரோ: || 16
தேஷாம் வச்மி கதாம் ஸர்வேச்ருணுத்வம் ஸாவதானத: |
அங்கதேசே மஹீபாலோ விதாதா நாம நாமத: || 17
ஸத்யஸந்தோ மஹாதீரஸ்ஸர்வாயுத விசாரத: | தர்மேண ரக்ஷதஸ்தஸ்ய ப்ருதிவீம் ப்ருதிவீபதே: || 18
கதாசிந்நாரத: ப்ராப ஸபாமைந்த்ரீமிவாங்கிரா: |
தமாகதம் - ருஷிம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸோத்தாய பூபதி: || 19
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ததாவாஸநமுத்தமம் |
உபவிஷ்டம் முனிம் ப்ராஹ ப்ராஞ்ஜலிர் விநயான்வித: || 20

களும் நன்கு துன்புறுத்தப்பட்டு மறுமையிலும் யம தூதர்களால் (10) கொடிய நரகங்களில் தள்ளப்பட்டு பலவாறாக துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இப்பொழுதும் மிகவும் அருவறுக்கத் தக்கதான நரகங்களில் கொடிய யாதனைகளை அனுபவித்து வருகிறார்கள். (11) இந்த துராத்மாக்களெல்லாம் நூறு கோடி கல்பமாயினும் நரகக் கடலிலிருந்து ஒருகாலும் கரையேறப்போவதில்லை. (12) ஸகலமான பாவங்களுக்கும் வேதத்திலிருந்து பிராயச்சித்தங்கள் (பரிஹாரங்கள்) கண்டெடுக்கப்பட்டு புராணங்களை அறிந்த மஹா மகிமை வாய்ந்த முனிவர்களால் ஸ்மிருதிகளில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (13) ஆனால் சிவத் துரோகமாகிய மஹா பாதகத்திற்கோவென்றால் மிக மகிமை வாய்ந்த இந்த பெரிய முனிவர்களாலும், வேத சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஓர் இடத்திலாவது பிராயச்சித்தம் கூறப்படவில்லை. (14) சிவத் துரோகிகளெல்லாம் கொடிய நரகங்களில் அநேக கோடி கல்பகாலம் ஓய்வின்றி கொடிய யாதனைகளை அனுபவித்து (15) அங்கேயே வசிக்கிறார்கள். இது கஷ்டம், கஷ்டம். சிவத் துரோகத்தின் வைபவமானது இவ்வாறு என்பதை ஓ முனிவர்களே! கேட்டீர்கள். மேலும் சிவாலயத்திலுள்ள வாழை மரத்திலிருந்து பழங்களை அபகரித்துச் சென்றவர்களின் கதையைக் கூறுகிறேன். நீங்கள் எல்லோரும் கவனமாய் கேளுங்கள். அங்க தேசத்தில் ஸத்யஸந்தனும் மிக தைரியசாலியும் எல்லா ஆயுதப் பயிற்சிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவனுமான விதாதா என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். நீதியாக அரசாண்டு வந்த அந்த அரசனுடைய ஸபைக்கு (தேவேந்திரனுடைய ஸபைக்கு பிரகஸ்பதி வந்ததுபோல்) ஒருநாள் நாரத முனிவர் வந்தார். அரசன் இவ்வாறு வந்த அந்த முனிவரைக் கண்டவுடன் சீக்கிரம் எழுந்து (19) மிகுந்த பக்தியுடன் அவரை நமஸ்கரித்து அவருக்குச் சிறந்த ஆஸனத்தைக் கொடுத்தான். ஆஸனத்தில் அமர்ந்த நாரத முனிவரை வணக்கத்துடன் அஞ்சலி செய்துகொண்டு சொன்னான். (20) மஹா மஹிமை வாய்ந்த

स्वागतं ब्रह्मपुत्राय महते भवतेऽधुना । वयं कृतार्था भगवन् दर्शनेन तव प्रभो ॥ २१
तथापि ते मुखांबोजाद्गिरं शुश्रूषुरादरात् । आज्ञापय महायोगिन् प्रसीद करवाणि किम् ॥ २२
समागतं त्वयेदानीं कुतः कार्यमिहास्ति किम् । इति ब्रुवन्तं राजानं नारदः प्रत्यभाषत ॥ २३
नान्यदस्ति महिपाल त्वया संभाषणादृते । पितुस्तवाद्य सन्देशं वक्तुकामस्समागतः ॥ २४
ऐन्द्रीं सभां सुधर्माख्यामध्यास्ते जनकस्तव । भवन्तं मन्मुखेनाह पुण्यकृत्त्वं कृतीनृप ॥ २५
कुरु पुण्यमहोरात्रं पुण्येन स्वर्गतिर्नृणाम् । उक्त्वेति नारदो भूपमथ तस्य पुरोहितम् ॥ २६
अन्तिकस्थं समालोक्य प्रोवाच प्रहसन्निव । पुरोधास्त्वं महीभर्तुस्त्वत्पितुश्शृणु भाषितम् ॥ २७
संयमिन्यां यमभटैर्बाध्यमानो वचोऽब्रवीत् । मामालोक्य महीं यान्तं प्रणम्य स कृताञ्जलिः ॥ २८
मुने राज्ञो विधातुस्त्वं गन्तासि यदि तत्सदः । तत्र मे तनयो ब्रह्मंस्तस्य राज्ञः पुरोहितः ॥ २९
अजिताख्यो विनीतात्मा वर्तते तेन सत्कृतः । तस्मै कथय सन्देशं मदुक्तं मुनिसत्तम ॥ ३०

ஸ்வாகதம் ப்ரும்ஹபுத்ராய மஹதே பவதேऽதுநா ! வயம் க்ருதார்தா பகவன் தர்சநேந தவப்ரபோ || 21
ததாபி தே முகாம்போஜாத்கிரம் சுச்ரூஷுராதராத் |
ஆஞ்ஞாபய மஹாயோகின் ப்ரஸீத கரவாணி கிம் || 22
ஸமாகதம் த்வயேதாநீம் குத: கார்யமிஹாஸ்தி கிம் | இதி ப்ருவந்தம் ராஜாநம் நாரத: ப்ரத்யபாஷத || 23
நான்யதஸ்தி மஹிபால த்வயா ஸம்பாஷணாத்ருதே |
பிதுஸ்தவாத்ய ஸந்தேசம் வக்துகாமஸ்ஸமாகத: || 24
ஐந்த்ரீம் ஸபாம் ஸுதர்மாக்யாமத்யாஸ்தே ஜனகஸ்தவ |
பவந்தம் மந்முகேநாஹ புண்யக்ருத் த்வம் க்ருதீ ந்ருப || 25
குருபுண்யமஹோராத்ரம் புண்யேந ஸ்வர்கதிர் ந்ருணாம் |
உக்த்வேதி நாரதோபூபமத தஸ்ய புரோஹிதம் || 26
அந்திகஸ்தம் ஸமாலோக்ய ப்ரோவாச ப்ரஹஸந்நிவ |
புரோதாஸ்த்வம் மஹீபர்துஸ்த்வத்பிதுச்ச்ருணுபாஷிதம் || 27
ஸம்யமின்யாம் யமபடைர் பாத்யமானோ வசோऽப்ரவீத் |
மாமாலோக்ய மஹீம் யாந்தம் ப்ரணம்ய ஸ க்ருதாஞ்ஜலி: || 28
முனே ராஞ்ஞோ விதாதுஸ்த்வம் கந்தாऽஸியதி தத்ஸத: |
தத்ரமே தநயோ ப்ரம்ஹம்ஸ்தஸ்ய ராஞ்ஞ: புரோஹித: || 29
அஜிதாக்யோ விநீதாத்மா வர்ததே தேந ஸத்க்ருத: |
தஸ்மை கதய ஸந்தேசம் மதுக்தம் முனிஸத்தம || 30

பிரம்ம புத்திரரான ஓ நாரதரே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக. நாங்கள் தங்களை தரிசித்ததால் இப்பொழுது கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம். (21) ஆயினும் ஓ மஹா யோகீச்வரரே! தங்களுடைய முகாரவிந்தத்திலிருந்து ஓர் வார்த்தையை மிகுந்த ஆதரவுடன் கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். நான் இப்பொழுது தங்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும். (22) மேலும் தாங்கள் இப்பொழுது எங்கிருந்து இவ்விடம் வருகிறீர்கள்? தாங்கள் வந்த காரியம் என்ன? இவ்வாறு கூறிய அரசனைப் பார்த்து நாரதர் சொன்னார். (23) ஓ அரசனே! உன்னோடு பேசுவதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஒரு காரியமும் இல்லை. உன் தகப்பனார் சொன்ன செய்தியை உனக்குச் சொல்லுவதற்காக நான் இப்பொழுது உன்னிடம் வந்தேன். (24) உன் தந்தை ஸுதர்மா என்ற தேவேந்திரனுடைய ஸபையில் இருந்து வருகிறார். அவர் என் முகமாய் உனக்குச் சொன்னதாவது: ஓ ராஜனே! நீ மிகப் புண்ணியசாலியாயும் பாக்கியசாலியாகவும் இருக்கின்றாய் (25) மனிதர்களுக்கு புண்ணியம் செய்வதால் சொர்க்கம் கிடைக்கின்றது. ஆகையால் நீ இரவும் பகலுமாகப் புண்ணியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று நாரதர் அரசனிடம் சொல்லிவிட்டு (26) அவனது ஸமீபத்திலிருந்த புரோகிதனைப் பார்த்து புன்சிரிப்புடன் கூறினார்: ஓ புரோகிதனே! உன் தந்தையால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டதைக் கேள்: (27) ஸம்யமினி என்ற யமபட்டணத்தில் யமபடர்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்ற உன் தந்தை பூலோகத்திற்கு வருகின்ற என்னைப் பார்த்து, அஞ்சலி செய்து, நமஸ்கரித்துச் சொன்னதாவது: (28) ஓ முனிவரே! தாங்கள் விதாதா என்ற அரசனுடைய ஸபைக்குச் செல்வீராகில் அந்த அரசனுக்குப் புரோகிதனும் வணக்கமுள்ளவனும் நன்னடத்தை உள்ளவனுமான அஜிதன் எனப் பெயருள்ள எனது புத்திரன் அந்த அரசனால் வெகுமதிக்கப்பட்டு அங்கு

ब्रुवन्तमित्यहं वत्स तमब्रुवमनन्यधीः । वदामि तव पुत्राय यद्वक्तव्यमशङ्कितः ॥ ३१
अहं तत्र गमिष्यामि विधातुः पृथिवीपतेः । सभां तत्रापि ते पुत्रं दृष्ट्वा ब्रूयां त्वयेरितम् ॥ ३२
इति ब्रुवन्तं मामाह पिता तव सुदुःखितः । मयोत्क्रोशस्वरूपेण धनानि प्रतिगृह्णता ॥ ३३
गृहीतानि पुनर्लोभात् पुण्यलेशोऽपि नाहृतः । पुत्रोऽपि हृदयं मेऽधेत्यमुं नाचिन्तयत्तदा ॥ ३४
धनानि तानि सर्वाणि बहून्यपि गृहान्तरे । स्थूणमूले विनिक्षिप्य नान्यस्मै प्रोक्तवानहम् ॥ ३५
इदं कृतमिदं कार्यमिति चिन्ताकुलं तु माम् । गृहीत्वा सहसा निन्युर्यमदूता यमान्तिकम् ॥ ३६
बाधन्ते मां दिवारात्रं यमदूता भयङ्कराः । तदद्यास्तु नमस्तुभ्यं तद्गृहीत्वा धनं बहु ॥ ३७
पुत्रपुण्यं कुरुष्वेति वद शीघ्रं तु मा चिरम् । भूदानं कन्यकादानं गोदानानि बहून्यपि ॥ ३८
तिलधान्यादिदानानि ददस्वेति वद प्रभो । पुनश्च गङ्गाप्रभृतिनदीतीरेषु पुत्रक ॥ ३९
सहस्रभोजनं कुर्याद्ब्राह्मणेभ्यो मुदान्वितः । सघृतं ससितापूपं सूपव्यञ्जनपूरितम् ॥ ४०

ப்ருவந்தமித்யஹம் வத்ஸ தமப்ருவமனன்யதீ: । வதாமிதவ புத்ராய யத்வக்தவ்ய மசங்கித: ॥ 31
அஹம் தத்ர கமிஷ்யாமி விதாது: ப்ருதிவீபதே: ।
ஸபாம் தத்ராபி தே புத்ரம் த்ருஷ்ட்வா ப்ருயாம் த்வயேரிதம் ॥ 32
இதி ப்ருவந்தம் மாமாஹ பிதா தவ ஸுது:கித: ।
மயோத்க்ரோசஸ்வரூபேண தனானி ப்ரதிக்ருண்ஹதா ॥ 33
க்ருஹீதானி புனர்லோபாத் புண்யலேசோऽபி நாத்ருத: ।
புத்ரோऽபி ஹ்ருதயம் மேத்யேத்யமும் நாசிந்தயத்ததா ॥ 34
தனானி தானி ஸர்வாணி பஹூன்யபி க்ருஹாந்தரே ।
ஸ்தூணமூலே விநிக்ஷிப்ய நான்யஸ்மை ப்ரோக்தவானஹம் ॥ 35
இதம் க்ருதமிதம் கார்யமிதி சிந்தாகுலம் து மாம் । க்ருஹீத்வா ஸஹஸா நின்யுர்யமதூதா யமாந்திகம் ॥ 36
பாதந்தே மாம் திவாராத்ரம் யமதூதா பயங்கரா: ।
ததத்யாஸ்து நமஸ்துப்யம் தத்க்ருஹீத்வா தனம் பஹு ॥ 37
புத்ரபுண்யம் குருஷ்வேதி வதசீக்ரம் து மாசிரம் ।
பூதானம் கன்யகாதானம் கோதானானி பஹூன்யபி ॥ 38
திலதான்யாதிதானானி ததஸ்வேதி வத ப்ரபோ । புனச்ச கங்கா ப்ரப்ருதி நதீதீரேஷு புத்ரக ॥ 39
ஸஹஸ்ரபோஜனம் குர்யாத் ப்ராம்ஹணேப்யோ முதான்வித: ।
ஸத்க்ருதம் ஸஸிதாபூபம் ஸூபவ்யஞ்ஜனபூரிதம் ॥ 40

இருந்துவருகிறான் ஓ முனி சிரேஷ்டரே! நான் சொல்லும் செய்தியை அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும் என (30) ஓ பிள்ளாய்! இவ்வாறு சொன்ன உன் தந்தையைப் பார்த்து உன் புத்திரனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதை நான் தடையின்றி சொல்லுகிறேன் என்று ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் சொன்னேன். (31) நான் விதாதா என்ற அரசன் சபைக்குச் செல்லுவேன். அங்குள்ள உன் புத்திரனைக் கண்டு நீ சொல்லுவதைச் சொல்லுகிறேன் என்றேன் (32) இவ்வாறு சொன்ன என்னைப் பார்த்து உன் தந்தை மிகுந்த துக்கத்துடன் சொன்னதாவது : ஓ ஸ்வாமி! நான் பறவையாய் பறந்து கத்தி, தானங்கள் வாங்கி தனங்களை (33) பேராசையால் தேடிவைத்தேனேயன்றி சிறிது புண்ணியங்கூட ஸம்பாதிக்கவில்லை. எனது புத்திரன் என் மனதிற்கு அனுகூலமாயில்லாதபடியால் அவனைப்பற்றி அப்பொழுது என் மனம் நினைக்கவே இல்லை. (34) ஆகையால் அந்த எல்லாப் பொருள்களையும் வீட்டின் நடுவேயுள்ள தூணிற்கு அடியில் புதைத்துவிட்டு வேறொருவருக்கும் சொல்லாமல் (35) இதைச் செய்தாய்விட்டது, இதைச் செய்ய வேண்டும் என மனக்கலக்கத்துடன் இருக்கும் என்னை யமதூதர்கள் பிடித்து வந்து யமன் ஸமீபத்திற்குச் சீக்கிரம் கொண்டு சேர்த்தார்கள். (36) மிக பயங்கரர்களான யம தூதர்கள் இரவும் பகலுமாய் என்னை வாட்டுகிறார்கள். ஆகையால் ஓ நாரதரே! தங்களை நான் இப்பொழுது நமஸ்கரிக்கிறேன். அத்திரண்ட திரவியங்களை எடுத்து தாமதமின்றி புண்ணியங்களைச் செய்ய வேண்டுமெனத் தாங்கள் என் புத்திரனிடம் சீக்கிரம் சொல்ல வேண்டும். மேலும் பூதானம், கன்னிகாதானம், கோதானங்கள், எள், நெல் முதலியனவும், மற்றும் அநேக தானங்களைச் செய்யவேண்டுமெனத் தாங்கள் அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும். தவிரவும் ஓ புத்திரனே! கங்கை முதலிய புண்ணிய நதிக் கரைகளில் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மிகுந்த நெய், அதிரசம், பருப்பு, காய்கறிகள் முதலியவைகளோடு கூடிய ஸஹஸ்ர பிராம்மண போஜ

येन केनाप्यहं तीर्णयातनः स्वर्गमाप्नुयाम् । तथाद्य नारदमुने कथयस्व नमस्तव ॥ ४१
मयेति पित्रा ते प्रोक्तं तत्कुरुष्व यथामनः । इति राजानमपि तं पुरोहितसुतं मुनिः ॥ ४२
उक्त्वा जगाम त्रिदिवं सद्यः स्वैरगतिस्तदा । विधाता राजशार्दूलस्सोऽपि तस्य पुरोहितः ॥ ४३
जग्मतुर्विस्मयं भूयो भूयः स्मृत्वा मुनेर्वचः । चक्रतुस्तौ मतिं पुण्ये स्वपित्रोर्वाक्यगौरवात् ॥ ४४
अजितः स्वगृहस्थूणमूलादुद्धृत्य तद्धनम् । राज्ञापि च पुनर्दत्तं पुण्यार्थं भूरि तद्धनम् ॥ ४५
अजितस्सर्वमेवैतद्गृहीत्वा त्वरयान्वितः । गङ्गादीनां नदीनाञ्च तीरेषु च पुरेषु च ॥ ४६
पुण्यक्षेत्रेषु सर्वेषु काशीकाञ्चीपुरादिषु । भोजयामास वै नित्यं ब्राह्मणानां सहस्रकम् ॥ ४७
दीनान्धकृपणानाथदरिद्राणां परश्शतम् । भूदानानि च गोदानान्ययुतानि ददौ मुदा ॥ ४८
कोटिकन्याप्रदानानि ब्रह्मणेभ्यो ददौ कृती । मार्गे मार्गे प्रपां कृत्वा जलदानमकारयत् ॥ ४९
पुष्पारामाणि भूरीणि रोपयामास तद्धनैः । समुद्रकल्पान्मार्गेषु तटाकानपि भूरिशः ॥ ५०

யேன கேனாப்யஹம் தீர்ணயாதன: ஸ்வர்கமாப்னுயாம் | ததாத்ய நாரதமுனே கதயஸ்வ நமஸ்தவ || 41
மயேதி பித்ரா தே ப்ரோக்தம் தத்குருஷ்வயதாமன: | இதி ராஜானமபி தம் புரோஹிதஸுதம் முனி: || 42
உக்த்வா ஜகாம த்ரிதிவம் ஸத்ய: ஸ்வைரகதிஸ்ததா |
விதாதா ராஜசார்தூலஸ்ஸோऽபி தஸ்ய புரோஹித: || 43
ஜக்மதுர்விஸ்மயம் பூயோ பூய: ஸ்ம்ருத்வா முனேர்வச: |
சக்ரதுஸ்தௌ மதிம் புண்யேஸ்வ பித்ரோர்வாக்ய கௌரவாத் || 44
அஜித: ஸ்வக்ருஹஸ்தூணமூலாதுத்ருத்ய தத்தனம் |
ராக்ஞாபிச புனர்தத்தம் புண்யார்தம் பூரிதத்தனம் || 45
அஜிதஸ்ஸர்வமேவைதத்க்ருஹீத்வா த்வரயான்வித: | கங்காதீனாம் நதீனாஞ்ச தீரேஷு ச புரேஷு ச || 46
புண்யக்ஷேத்ரேஷு ஸர்வேஷு காசீகாஞ்சீபுராதிஷு |
போஜயாமாஸ வை நித்யம் ப்ராம்ஹணானாம் ஸஹஸ்ரகம் || 47
தீனாந்தக்ருபணானாத தரித்ராணாம் பரச்சதம் | பூதானானி ச கோதானான்யயுதானி ததௌ முதா || 48
கோடிகன்யாப்ரதானானி ப்ராம்ஹணேப்யோ ததௌ க்ருதீ |
மார்கே மார்கே ப்ரபாம் க்ருத்வா ஜலதானமகாரயத் || 49
புஷ்பாராமாணி பூரீணி ரோபயாமாஸ தத்தனை: | ஸமுத்ரகல்பான் மார்கேஷு தடாகானபி பூரிச: || 50

னமும் (1000 பிராம்மணர்களுக்கு அன்னதானமும்) நீ செய்வாயாகில் (40) நான் எவ்விதத்திலாவது நரகங்களிலிருந்து சொர்க்கமடைவேன் என்று தாங்கள் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ நாரத முனிவரே! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (41) என்று உனது தந்தையால் சொல்லப்பட்டதை நான் உனக்குச் சொன்னேன். நீ உன் விருப்பப்படி செய் என்று நாரத முனிவர் அரசனுக்கும் புரோகிதனுடைய பிள்ளைக்கும் (42) சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது தன் இஷ்டப்படி செல்லும் சக்தி வாய்ந்த நாரத முனிவர் சொர்க்கலோகமடைந்தார். பிறகு விதாதா என்ற அரசனும் அவனுடைய புரோகிதனும் (43) முனிவரின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவர்களாகி தன் தன் தந்தைகளுடைய வார்த்தையின் கௌரவத்தால் புண்ணியங்களைச் செய்யத் தீர்மானித்தார்கள். (44) பிறகு அஜிதன் தன் வீட்டுத் தூணின் அடியிலிருந்து தோண்டியெடுத்த தனத்தையும் புண்ணியம் செய்வதற்காக அரசனாலும் கொடுக்கப்பட்ட மிகுந்த திரவியத்தையும் (45) எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் கங்கை முதலிய நதிகளின் கரைகளிலும், புண்ணியமான பட்டணங்களிலும் (46) காசி, காஞ்சி முதலிய எல்லா புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் தினந்தோறும் ஆயிரம் பிராம்மணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்து வந்தார். (47) மேலும் அநேகம் நோயாளிகள், குருடர்கள், மனமுடைந்தவர்கள், கதியற்றவர்கள், ஏழைகள் இவர்களுக்கும் அநேகம் பூதானங்களையும், பதினாயிரம் கோதானங்களையும் சந்தோஷமாய் கொடுத்தான். (48) மேலும் அந்த புண்ணியவான் பிராம்மணர்களுக்கு கோடி கன்னிகா தானங்களும் செய்தான். வழிகள் தோறும் அநேகம் தண்ணீர் பந்தல்கள் ஏற்படுத்தி ஜலதானம் செய்தான். (49) தவிரவும் அந்த தனங்களைக்கொண்டு அனேகம் பூந்தோட்டங்களைப் பயிர் செய்தான். வழிகளில் ஸமுத்

खात्वा खात्वा च तत्रापि रोपयामास वै द्रुमान् । एकस्मिंस्तीर्थतीरेऽसावेकस्मिन्दिवसेऽजितः ॥ ५१
यच्चकार सकृत्पुण्यं तेनैव सुकृतेन वै । तत्पिता तेन पुण्येन नरकात्त्रिदिवं गतः ॥ ५२
दिव्यं विमानमारुह्य दिव्यस्त्रीशतसंकुलम् । अनुभूय चिरं कालं स्वर्गभोगमनुत्तमम् ॥ ५३
अन्येषु दिवसेष्वेषु यानि पुण्यान्यकारयत् । तेनोत्तरोत्तरं स्वर्गेपिता लेभेऽधिकं सुखम् ॥ ५४
एवं नदीनां तीरेषु कृत्वा पुण्यान्यसौ चिरम् । कालेन नर्मदां प्राप्य विन्ध्यपादे महत्तराम् ॥ ५५
स्नात्वा सन्तर्प्य देवर्षीन् कृतसन्ध्याविधिर्द्विजाः । दानान्यपि च दत्त्वाऽत्र ब्राह्मणानाञ्च भोजनम् ॥ ५६
एकस्मिन्दिवसे तत्र ब्राह्मणानाञ्च भोजनम् । प्रयच्छत्यजिते तस्मिन् घृतसूपफलैस्सह ॥ ५७
नालमासीत् द्विजाग्र्याणां केषां चित्कदळीफलम् । ततस्सर्वेषु भुञ्जत्सु तूष्णीं स्थितेषु वै तदा ॥ ५८
अजितो दुःखितो भूत्वा समाहूय पुरोहितम् । शीघ्रं विप्रवरेदानीं कदळीफलमानय ॥ ५९
शतं नालमभूत्पयो यत्र कुत्रापि माचिरम् । उक्तवन्तमुवाचेदमत्रेदानीं सुदुर्लभम् ॥ ६०

காத்வா காத்வா ச தத்ராபி ரோபயாமாஸ வை த்ருமான் |
ஏகஸ்மிம்ஸ்தீர்த்ததீரேஸாவேகஸ்மிந்திவஸேஜித: || 51

யச்சகார ஸக்ருத்புண்யம் தேனைவ ஸுக்ருதேன வை | தத்பிதா தேன புண்யேன நரகாத்த்ரிதிவம் கத: 52

திவ்யம் விமானமாருஹ்ய திவ்யஸ்த்ரீசதஸங்குலம் | அனுபூய சிரம் காலம் ஸ்வர்கபோகமனுத்தமம் || 53

அன்யேஷு திவஸேஷ்வேஷு யானி புண்யான்யகாரயத் |
தேனோத்தரோத்தரம் ஸ்வர்கே பிதா லேபேதிகம் ஸுகம் || 54

ஏவம் நதீனாம் தீரேஷு க்ருத்வா புண்யான்யஸௌ சிரம் |
காலேன நர்மதாம் ப்ராப்ய விந்த்யபாதே மஹத்தராம் || 55

ஸ்னாத்வா ஸந்தர்ப்ய தேவர்ஷீன் க்ருதஸந்த்யாவிதிர்த்விஜா: |
தானான்யபி ச தத்வாத்ர ப்ராம்ஹணானாஞ்ச போஜனம் || 56

ஏகஸ்மின்திவஸே தத்ர ப்ராம்ஹணானாஞ்ச போஜனம் |
ப்ரயச்சத்யஜிதே தஸ்மின் க்ருதஸூபபலைஸ்ஸஹ || 57

நாலமாஸித் த்விஜாக்ர்யாணாம் கேஷாம்சித்கதளிபலம் |
ததஸ்ஸர்வேஷு புஞ்ஜத்ஸு தூஷ்ணீம் திஷ்டத்ஸு வை ததா || 58

அஜிதோ து:கிதோ பூத்வா ஸமாஹூய புரோஹிதம் | சீக்ரம் விப்ரவரேதானீம் கதளிபலமானய || 59

சதம் நாலமபூத்ஸத்யோ யத்ர குத்ராபி மாசிரம் | உக்தவந்தமுவாசேதமத்ரேதானீம் ஸுதுர்லபம் || 60

திரத்திற்கு ஒப்பான அநேகம் குளங்களை வெட்டி வெட்டி (50) அக்கரைகளிலும் அநேகம் மரங்களை வைத்து வளர்த்தான். இவ்விதம் அஜிதன் ஒரு புண்ணிய தீர்த்த கரையில் ஓர் தினத்தில் செய்த (51) ஓர் புண்ணியத்தினாலேயே அவனது தந்தை நரகத்திலிருந்து அநேகம் ஆயிரம் தேவஸ்திரீகளால் நிரம்பப் பெற்ற ஓர் சிறந்த விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு சொர்க்கலோகமடைந்து அங்கு மிக உத்தமமான சொர்க்க போகத்தை வெகுகாலம் அனுபவித்தான். (53) மற்ற தினங்களில் அவனால் செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களால் அவன் தந்தை சொர்க்கத்தில் மேன்மேலும் சிறந்த போகங்களை அனுபவித்து வந்தான். அவன் இவ்விதமாய் நதிக்கரைகளில் வெகு காலமளவும் புண்ணியங்களைச் செய்துவிட்டு நாளளவில் மஹா மஹிமை வாய்ந்ததும், விந்திய மலையின் அருகிலிருக்கும் நர்மதா நதியை அடைந்து (55) ஸ்நானம், தேவரிஷி தர்ப்பணம், ஸந்த்யாவந்தனம் இவை முதலியவைகளைச் செய்து, பிராம்மணர்களுக்கு போஜனமும், பலவித தானங்களும் கொடுத்துவந்தான். (56) அஜிதன் இவ்வாறு ஒருநாள் அங்கு பிராம்மணர்களுக்கு நெய், பருப்பு, பழங்கள் முதலியவைகளுடன் போஜனம் அளிக்கையில் (57) சில பிராம்மணர்களுக்கு வாழைப்பழம் பரிமாறப் போதவில்லை. பிறகு சாப்பிடுகிறவர்கள் எல்லோரும் பேசாமலிருக்கையில் அப்பொழுது (58) அஜிதன் மிகவும் துக்கமடைந்தவனாகித் தனது புரோகிதனை அழைத்து, ஓ பிராம்மண ச்ரேஷ்டரே! தாங்கள் இப்பொழுது சீக்கிரம் வாழைப்பழம் கொண்டுவர வேண்டும். (59) இன்னும் நூறு பழங்கள் தேவை இருக்கின்றது. இப்பொழுது தாமதமின்றி கொண்டுவர வேண்டும் என்றான். இவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்ட புரோகிதனும் வாழைப்பழம் இவ்விடத்தில் மிகவும் அரிது (60)

अन्यग्रामात्तदानीतं श्वः परश्वो भविष्यति । भोक्तव्यं ब्राह्मणैरद्य नियमोऽत्र कथं भवेत् ॥ ६१
विन्ध्याटव्यां विशेषेण येषां नालमभूत्फलम् । तेभ्यः प्रयच्छ द्विगुणं श्वः परश्वो विशङ्कया ॥ ६२
इति वादिनि वै तस्मिन्नजितस्य पुरोहिते । अजितस्तं पुनः प्राह कण्ठे निक्षिप्य वै करम् ॥ ६३
अवश्यं व्रतभङ्गो मे न भवेद्येन केनवा । तथा कुरु ममाभीष्टं पुरोहित नमोऽस्तु ते ॥ ६४
इत्युक्ते तेन वै तस्मिंश्चिन्तामतिमहीयसीम । अवाप्तवन्तं परममाधिनाच समन्वितम् ॥ ६५
अन्तिकस्थो द्विजः प्राह पुरोहितमिदं वचः । पश्यात्र पश्चिमे भागे वृक्षषण्डसमाकुलम् ॥ ६६
भीमेश्वरमिदं स्थानं भीमेश्वरसमाह्वयम् । अनेककदळीषण्डैरलङ्कृतमिदं पुरम् ॥ ६७
तत्र वै शतनिष्कस्याप्यस्त्येव कदळीफलम् । सुतीर्थाख्ये वदत्येवं त्वरया स पुरोहितः ॥ ६८
स्वभृत्यान् प्रेषयामास दत्वा बहुपणं मुदा । गत्वा तत्रेश्वरस्थाने तदीयाः पुरुषास्तदा ॥ ६९
पणार्थं पूजकानेते पप्रच्छुः कदळीफलम् । पूजका नोऽद्य नैवालं देव्याश्च परमेशितुः ॥ ७०

அன்யக்ராமாத்ததானீதம் ச்வ: பரச்வோ பவிஷ்யதி |
போக்தவ்யம் ப்ராம்ஹணைரத்ய நியமோऽத்ர கதம் பவேத் || 61

விந்த்யாடவ்யாம் விசேஷேண யேஷாம் நாலமபூத்பலம் |
தேப்ய: ப்ரயச்ச த்விகுணம் ச்வ: பரச்வோ விசங்கயா || 62

இதி வாதினி வை தஸ்மின்னஜிதஸ்ய புரோஹிதே |
அஜிதஸ்தம் புன: ப்ராஹ கண்டே நிக்ஷிப்ய வை கரம் || 63

அவச்யம் வ்ரதபங்கோ மே ந பவேத்யேன கேன வா |
ததா குரு மமாபீஷ்டம் புரோஹித நமோஸ்து தே || 64

இத்யுக்தே தேன வை தஸ்மிம்ச்சிந்தாமதிமஹீயஸீம் | அவாப்தவந்தம் பரமமாதிநாச ஸமன்விதம் || 65

அந்திகஸ்தோ த்விஜ: ப்ராஹ புரோஹிதமிதம் வச: |
பச்யாத்ர பச்சிமே பாகே வ்ருக்ஷஷண்டஸமாகுலம் || 66

பீமேச்வரமிதம் ஸ்தானம் பீமேச்வரஸமாஹ்வயம் | அனேககதளீஷண்டைரலங்க்ருதமிதம் புரம் || 67

தத்ர வை சதநிஷ்கஸ்யாப்யஸ்த்யேவ கதளீபலம் |
ஸுதீர்தாக்யே வதத்யேவம் த்வரயா ஸ புரோஹித: || 68

ஸ்வப்ருத்யான் ப்ரேஷயாமாஸ தத்வா பஹுபணம் முதா |
கத்வா தத்ரேச்வரஸ்தானே ததீயா: புருஷாஸ்ததா || 69

பணார்தம் பூஜகானேதே பப்ரச்சு: கதளீபலம் | பூஜகா நோத்ய நைவாலம் தேவ்யாச்ச பரமேசிது: || 70

வேறு ஊர்களிலிருந்து கொண்டுவந்தால் அவை நாளையோ, மறுநாளையோதான் உதவும். ஆகையால் பிராம்மணர்கள் இப்பொழுது போஜனம் செய்யட்டும். தங்கள் நியமம், இந்த விந்திய மலைக்காட்டில் எப்படி நிறைவேறும்? விசேஷமாய் பழம் போதாமல் இருப்பவர்களுக்கு நாளையோ, மறுநாளோ தடையின்றி இரு மடங்காகப் பரிமாறுங்கள். (62) இவ்வாறு அஜிதனுடைய புரோகிதன் சொல்லும்பொழுது அஜிதன் அவனது தோளின்மேல் கையைப்போட்டு, பின்னும் கூறியதாவது: ஓ புரோகிதரே! தங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். எவ்விதத்திலாவது எனது விரதத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படாதபடி எனது எண்ணத்தைத் தாங்கள் அவசியம் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும் (64) என்று அவன் சொன்னவுடன் மிகப் பெரிய மனக் கவலையாகிய வியாதியோடு கூடிய புரோகிதனைப் பார்த்து அவன் ஸமீபத்திலிருந்த ஓர் பிராம்மணன் கூறினான்: ஓ ஐயா! இதற்கு மேற்குப் பக்கத்தில் மரங்கள் சூழ்ந்திருப்பதைப் பாரும். (66) அந்த இடத்திற்கு பீமேச்வரபுரம் என்று பெயர். அவ்வூரானது மிகுந்த வாழைமரத் தோட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (67) அதில் நூறு வராகன்களுக்குக்கூட வாழைப்பழம் கிடைக்கும் என்று ஸுதீர்தன் என்ற பிராம்மணர் இவ்வாறு சொல்லும்பொழுது புரோகிதன் உடனே (68) மிகுந்த திரவியத்தைக் கொடுத்து சந்தோஷத்துடன் தனது வேலைக்காரர்களை அனுப்பினான். அப்பொழுது அவனது வேலைக்காரர்களும் உடனே அங்குள்ள சிவாலயத்திற்குச் சென்று (69) பூஜை செய்கிறவர்களை பணத்திற்கு வாழைப்பழம் கேட்டார்கள். அவர்கள் ஸ்வாமிக்கும் அம்மனுக்கும் பூஜைக்கே இப்பொழுது பழம்

नैव दद्मः फलं यूयं गच्छतेत्यवदन्रुषा । ततस्ते सहसाऽभ्येत्य फलार्थं ये समागताः ॥ ७१
राजाधिकारिसविधे पणान् दत्वा फलार्थिनः । तेन साकं समागत्य पुरुषानिदमब्रुवन् ॥ ७२
विद्यन्ते वोऽत्र कदलीफलानि सुबहून्यहो । इत्युक्त्वोपरि संत्यज्य पणान्राजोपसेवकाः ॥ ७३
एकस्मिन् कदलीवृक्षे यावन्ति फलितानि हि । तान्यादाय महाप्रीत्या ब्राह्मणेभ्यः फलान्यदुः ॥ ७४
यावतां नालमभवद् ब्राह्मणानामशङ्कितम् । पुरोहितोऽधिकारी च नृत्ताख्यस्त्वरया च तौ ॥ ७५
यावदीशार्चका राज्ञे न वदेयुस्त्वरान्विताः । तावद्गत्वाऽथ वै राज्ञे पूर्वमाचख्यतुर्भयात् ॥ ७६
अजितस्यतु वृत्तान्तमन्नदानस्य वैभवम् । अजितोऽयमतिप्रीत्या तीर्थे तीर्थे च सर्वदा ॥ ७७
अन्नदानपरोऽत्यर्थं स्वर्णदानपरश्च वै । मृष्टान्नं ब्राह्मणेभ्यो हि प्रयच्छति कृतीतराम् ॥ ७८
तदर्थमद्य पूर्वेद्युर्भीमेश्वरशिवालये । शतन्दशपणान् दत्वा विक्रीतं कदलीफलम् ॥ ७९
भुञ्जतेस्म द्विजास्सम्यक् पूर्वेद्युर्नर्मदातटे । तदुपश्रुत्य राजापि सन्तोषेण पुरोहितम् ॥ ८०

நைவ தத்ம: பலம் யூயம் கச்சதேத்யவதந்ருஷா ।
ததஸ்தே ஸஹஸாऽப்யேத்ய பலார்தம் யே ஸமாகதா: ॥ 71
ராஜாதிகாரிஸவிதே பணான் தத்வா பலார்தின: । தேன ஸாகம் ஸமாகத்ய புருஷானிதமப்ருவன் ॥ 72
வித்யந்தே வோऽத்ர கதளீபலானி ஸுபஹூன்யஹோ ।
இத்யுக்த்வோபரி ஸந்த்யஜ்ய பணான்ராஜோபஸேவகா: ॥ 73
ஏகஸ்மின் கதளீவ்ருக்ஷே யாவந்தி பலிதானி ஹி ।
தான்யாதாய மஹாப்ரீத்யா ப்ராம்ஹணேப்ய: பலான்யது: ॥ 74
யாவதாம் நாலமபவத் ப்ராம்ஹணாநாமசங்கிதம் ।
புரோஹிதோऽதிகாரீ ச ந்ருத்தாக்யஸ்த்வரயாச தௌ ॥ 75
யாவதீசார்சகா ராக்ஞே ந வதேயுஸ்த்வரான்விதா: ।
தாவத்கத்வாऽத வை ராக்ஞே பூர்வமாசக்யதுர்பயாத் ॥ 76
அஜிதஸ்யது வ்ருத்தாந்தமன்னதானஸ்ய வைபவம் ।
அஜிதோऽயமதிப்ரீத்யா தீர்தே தீர்தேச ஸர்வதா ॥ 77
அன்னதானபரோऽத்யர்தம் ஸ்வர்ணதானபரச்சவை ।
ம்ருஷ்டான்னம் ப்ராம்ஹணேப்யோ ஹி ப்ரயச்சதி க்ருதீதராம் ॥ 78
ததர்தமத்ய பூர்வேத்யுர்பீமேச்வரசிவாலயே । சதம்தசபணான் தத்வா விக்ரீதம் கதளீபலம் ॥ 79
புஞ்ஜதேஸ்ம த்விஜாஸம்யக் பூர்வேத்யுர்நர்மதாதடே ।
ததுபச்ருத்ய ராஜாபி ஸந்தோஷேண புரோஹிதம் ॥ 80

போதவில்லையே' (70) ஆகையால் நாங்கள் பழம் கொடுக்கமாட்டோம், போங்கள் என்று கோபமாய் சொன்னார்கள். பிறகு பழம் வாங்க வந்தவர்கள் வேகமாய் திரும்பிவந்து அரசனுடைய ஓர் அதிகாரியிடத்தில் அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து அவனோடுகூட பூஜை செய்கிறவர்களிடம் சென்று சொன்னதாவது : (72) உங்களிடத்தில் வாழைப்பழங்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றனவே என்று சொல்லி அரசனுடைய வேலைக்காரர்கள் அவர்களின்மேல் அப்பணங்களை எறிந்துவிட்டு (73) ஓர் வாழைமரத்தில் பழுத்திருந்த எல்லாப் பழங்களையும் வெட்டி எடுத்துக்கொண்டுபோய் முன்பு போடப்படாமலிருந்த பிராம்மணர்களுக்கு கொஞ்சமேனும் ஆலோசனையின்றி பரிமாறிவிட்டார்கள். பிறகு புரோகிதனும் நிருத்தன் என்ற அந்த அதிகாரியும் (அர்ச்சகர்கள் அரசனிடத்தில் அந்த சங்கதியை தெரிவிப்பதற்கு முன்னமேயே) பயத்துடன் அதிவேகமாய் சென்று அஜிதனுடைய விருத்தாந்தத்தையும் அவன் செய்யும் அன்னதானத்தின் மஹிமையையும் சொன்னார்கள். ஓ ராஜேந்திரா! எப்பொழுதும் அன்னதானம், ஸுவர்ணதானம் இவைகளைச் செய்கின்றவனும் மிக புண்ணியசாலியுமான அஜிதன் என்ற அந்த பிராம்மணன் ஒவ்வொரு புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் எப்பொழுதும் பிராம்மணர்களுக்கு மிக சந்தோஷத்தோடு அன்னமளித்து வருகிறார். (78) இப்பொழுது அதற்காக நேற்றையதினம் பீமேச்வர ஸ்வாமி ஆலயத்தில் பத்து பணம் கொடுத்து நூறு வாழைப்பழம் வாங்கப்பட்டது. (79) நேற்று நர்மதா நதிக்கரையில் பிராம்மணர்கள் நன்றாக போஜனம் செய்தார்கள் என, அதைக் கேட்ட அரசன் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, அஜிதனுக்

अधिकारिणमप्याशु प्रेषयामास पूर्ववत् । अजितस्यापि सुप्रीतो ददौ प्रियमुपायनम् ॥ ८१
तौ गृहीत्वा जग्मतुश्च राज्ञा दत्तमुपायनम् । गतयोस्तु ततः पश्चाद्भीमेशालयपूजकाः ॥ ८२
राजानमेत्य तत्कर्म समाचख्युश्शुचाकुलाः । राजन् कदाचिदपि वा शंभोस्तु कदलीफलम् ॥ ८३
अभिषेकश्च नैवेद्यमपविघ्नं भवेदिति । अस्माभिर्नैव विक्रीतमभिषेकनिवेदने ॥ ८४
यथा भीमेशितुर्विघ्नो न भवेत्तत्तथा कुरु । अवमत्याद्य नस्सर्वानजितस्य पुरोहितः ॥ ८५
सहाधिकारिणाभ्येत्य दत्वा दशपणान् बलात् । छित्वा गुच्छं स्वहस्ताभ्यां जग्मतुः पृथिवीपते ॥ ८६
इयतापिच कालेन न दृष्टं पुनरीदृशम् । शिवद्रोहमजानानौ निन्यतुः कदलीफलम् ॥ ८७
श्रुत्वापि राजा तद्वाक्यं तूष्णीमास्ते स्मयन्निव । दत्ताः किल पणास्तेन देवाय क्रयतो धनम् ॥ ८८
इतः परं नैवमिति प्रेषयामास तान्नृपः । तमेवं वादिनं भूपं निन्दन्तो मनसाऽर्चकाः ॥ ८९
अयमेव शिवद्रोही न ताविति शुचान्विताः । जग्मुर्भीमेश्वराभ्याशं राजाऽपि भवनान्तरम् ॥ ९०
राजाऽपहारिणस्सर्वान्मुमोचयदशङ्कितः । तेन पापेन महता पितरं तस्य भूभुजः ॥ ९१

அதிகாரிணமப்யாசு ப்ரேஷயாமாஸ பூர்வவத் | அஜிதஸ்யாபி ஸுப்ரீதோ ததௌ ப்ரியமுபாயனம் || 81
தௌ க்ருஹீத்வா ஜக்மதுச்ச ராக்ஞா தத்தமுபாயனம் |
கதயோஸ்து தத: பச்சாத் பீமேசாலயபூஜகா: || 82
ராஜானமேத்ய தத்கர்ம ஸமாசக்யுச்சுசாகுலா: | ராஜன் கதாசிதபி வா சம்போஸ்து கதளீபலம் || 83
அபிஷேகஞ்ச நைவேத்யமபவிக்னம் பவேதிதி | அஸ்மாபிர்னைவ விக்ரீதமபிஷேகநிவேதனே || 84
யதா பீமேசிதுர்விக்னோ ந பவேத்தத்ததா குரு | அவமத்யாத்ய நஸ்ஸர்வான்ஜிதஸ்ய புரோஹித: || 85
ஸஹாதிகாரிணாப்யேத்ய தத்வா தசபணான் பலாத் |
சித்வா குச்சம் ஸ்வஹஸ்தாப்யாம் ஜக்மது: ப்ருதிவீபதே || 86
இயதாபிச காலேன ந த்ருஷ்டம் புனரீத்ருசம் | சிவத்ரோஹமஜானானௌ நின்யது: கதளீபலம் || 87
ச்ருத்வாऽபி ராஜா தத்வாக்யம் தூஷ்ணீமாஸ்தே ஸ்மயன்னிவ |
தத்தா: கில பணாஸ்தேன தேவாய க்ரயதோ தனம் || 88
இத: பரம் நைவமிதி ப்ரேஷயாமாஸ தான் ந்ருப: |
தமேவம் வாதினம் பூபம் நிந்தந்தோ மனஸாऽர்ச்சகா: || 89
அயமேவ சிவத்ரோஹீ ந தாவிதி சுசான்விதா: | ஜக்முர்பீமேச்வராப்யாசம் ராஜாऽபி பவனாந்தரம் || 90
ராஜாऽபஹாரிணஸ்ஸர்வான் முமோசயதசங்கித: | தேன பாபேன மஹதா பிதரம் தஸ்ய பூபுஜ: || 91

காகப் பிரியமான வெகுமதிகளைக் கொடுத்துப் புரோகிதனையும், அதிகாரியையும் முன்போல் அனுப்பினான். (81) பிறகு அவ்விருவர்களும் அரசனால் கொடுக்கப்பட்ட வெகுமதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றவுடன் பீமேச்வர ஸ்வாமி கோவிலின் அர்ச்சகர்கள் (82) அரசனிடம் வந்து, மிகுந்த துக்கத்துடன் அந்த ஸங்கதியைச் சொன்னார்கள். ஓ அரசனே! ஸ்வாமியினுடைய வாழைப்பழத்தை ஒரு காலத்திலாவது (83) அபிஷேகம், நைவேத்தியம் இவைகளுக்குக் குறைவு நேரிடுமென்று நாங்கள் இதுவரையில் விற்றதே இல்லை. ஆகையால் தாங்கள் அபிஷேக நைவேத்தியங்கள் இனி குறைவு நேரிடாதபடி செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் இப்பொழுது அஜிதனுடைய புரோகிதன் ஓர் அதிகாரியோடுகூட அங்கு வந்து எங்களையெல்லாம் மீறி, பலாத்காரமாய் பத்து பணங்களை எறிந்துவிட்டுத் தன் கைகளால் ஓர் வாழைக் குலையை வெட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். (86) இப்படிப்பட்ட காரியம் இதுவரையில் காணப்படவில்லை. அவர்கள் இது சிவத் துரோகமென்று சிறிதும் எண்ணாமல் வாழைப்பழத்தைக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள் என்றனர். (87) அரசன் அவ் வார்த்தையைக் கேட்டு சிரித்துக்கொண்டு பேசாமல் இருந்துவிட்டான். பிறகு அவன் சொன்னதாவது: ஓ அர்ச்சகர்களே! ஸ்வாமிக்கு அப் பழத்திற்கு உள்ள பணத்தை அவர்கள் கொடுத்துவிட்டார்களல்லவா? (88) ஆயினும் இனி இப்படிப்பட்ட காரியம் நடக்காது எனச் சொல்லி அரசன் அவர்களை அனுப்பினான். பிறகு அர்ச்சகர்கள் இவ்வாறு சொன்ன அரசனை இவன் சிவத்துரோகியே அன்றி அவ்விருவருமல்ல என்று மிக துக்கத்தோடு மனதில் நிந்தித்துக்கொண்டே ஸ்ரீ பீமேச்வரஸ்வாமியின் ஆலயத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். அரசனும் தனது அரண்மனைக்குச் சென்றுவிட்டான். (90) அந்த அரசன் சிவ சொத்தை அபகரித்தவர்களையெல்லாம் சிறிதும் ஆலோசனையின்றி விட்டுவிட்டபடியால் அந்த மஹா பாபத்தினால் அவனது தந்தையை (91)

नरके पातयामासुरिन्द्रलोकात्सुदारुणे । सोऽपि राजा तदारभ्य पीडितो राजयक्ष्मणा ॥ ९२
अन्तरेऽष्टदिनादेव ममार पृथिवीपतिः । पातितस्सोऽपि नरके यमदूतैर्भयंकरैः ॥ ९३
सामन्तेन हृतं तस्य राज्यञ्च नगरञ्च तत् । पुरोहितञ्च सहसा नेत्रे उत्पाट्य वै रुषा ॥ ९४
देशाद्विवासयामास सोऽपि बभ्राम भूतलम् । नेत्रव्रणेन तेनैव ममार विजने क्वचित् ॥ ९५
तञ्चापि नरके घोरे पातयामासुरञ्जसा । यदा शिवालयान्नीतं शिवार्थकदलीफलम् ॥ ९६
तदानीमेव जनको निरये पातितः पुनः । क्रमेण मरणं प्राप्तमजितस्य पुरोहितम् ॥ ९७
तस्यापि पितरं घोरे निरये पातयन् क्षणात् । येनेदं ब्राह्मणेनोक्तं तदानीं कदलीफलम् ॥ ९८
भीमेश्वरालयेऽस्तीति सोऽपि पञ्चत्वमागतः । सान्वयः पतितोघोरे रौरवेऽतिभयङ्करे ॥ ९९
राजाधिकारी नृत्तोऽपि सर्पदष्टो ममारहि । पातितश्चापि निरये शासनेन यमस्य वै ॥ १००
फलानि तानि यैर्विप्रैर्भक्षितानि महात्मभिः । तेषां महोदरव्याधिरासीत्कष्टं द्विजन्मनाम् ॥ १०१
महागदेन तेनैव पञ्चत्वञ्च प्रपेदिरे । सान्वयाश्च महाघोरे नरके पातिताः क्षणात् ॥ १०२

நரகே பாதயாமாஸுரிந்த்ரலோகாத் ஸுதாருணே ।
ஸோSபி ராஜா ததாரப்ய பீடிதோ ராஜயக்ஷ்மணா ॥ 92
அந்தரேSஷ்டதினாதேவ மமார ப்ருதிவீ பதி: । பாதிதஸ்ஸோSபி நரகே யமதூதைர்பயங்கரை: ॥ 93
ஸாமந்தேன ஹ்ருதம் தஸ்ய ராஜ்யஞ்ச நகரஞ்ச தத் ।
புரோஹிதஞ்ச ஸஹஸா நேத்ரே உத்பாட்ய வை ருஷா ॥ 94
தேசாத்விவாஸயாமாஸஸோSபி பப்ராம பூதலம் । நேத்ரவ்ரணேன தேநைவ மமார விஜனே க்வசித் ॥ 95
தஞ்சாபி நரகே கோரே பாதயாமாஸு ரஞ்ஜஸா । யதா சிவாலயாந்நீதம் சிவார்தகதளீபலம் ॥ 96
ததானீமேவ ஜனகோ நிரயே பாதித: புன: । க்ரமேண மரணம் ப்ராப்தமஜிதஸ்ய புரோஹிதம் ॥ 97
தஸ்யாபி பிதரம் கோரே நிரயே பாதயன் க்ஷணாத் ।
யேனேதம் ப்ராம்ஹணேநோக்தம் ததானீம் கதளீபலம் ॥ 98
பீமேச்வராலயேSஸ்தீதி ஸோSபி பஞ்சத்வமாகத: ।
ஸான்வய: பதிதோ கோரே ரௌரவேSதிபயங்கரே ॥ 99
ராஜாதிகாரீ ந்ருத்தோSபி ஸர்பதஷ்டோ மமாரஹி । பாதிதச்சாபி நிரயே சாஸனேன யமஸ்ய வை ॥ 100
பலானி தானியைர்விப்ரைர்பக்ஷிதானி மஹாத்மபி: ।
தேஷாம் மஹோதரவ்யாதிராஸீத்கஷ்டம் த்விஜன்மனும் ॥ 101
மஹாகதேன தேனைவ பஞ்சத்வஞ்ச ப்ரபேதிரே ।
ஸான்வயாச்ச மஹாகோரே நரகே பாதிதா: க்ஷணாத் ॥ 102

இந்திர லோகத்திலிருந்து மிக பயங்கரமான நரகத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். அந்த அரசனும் அன்றுமுதல் க்ஷயரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறான். (92) எட்டு தினங்களுக்குள் மரணமடைந்து மிக பயங்கரர்களான யம தூதர்களால் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டான். (93) அப்பொழுது பக்கத்து தேசத்திலுள்ள அரசன் அவனது ராஜ்யத்தையும் பட்டணத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு மிகக் கோபத்தோடு அஜிதன் என்ற அந்த புரோகிதனுடைய இரு கண்களையும் பிடுங்கி (94) அவனை அத்தேசத்தை விட்டுத் துரத்தி விட்டான். பிறகு அவனும் பூமியெங்கும் அலைந்து, கண்ணிலிருந்த அப்புண்ணினால் மனிதர்களற்ற ஓர் காட்டில் இறந்தான். (95) உடன் யமதூதர்கள் அவனை கொடிய நரகத்தில் கொண்டு தள்ளிவிட்டார்கள். அவன் தந்தையோவெனில் ஸ்வாமியின் உபயோகத்திற்காக உள்ள வாழைப்பழம் எப்பொழுது சிவாலயத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டதோ அப்பொழுதே மறுபடியும் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டான். அஜிதனுடைய புரோகிதனும் நாளடைவில் மரணமடைந்ததும் அவனையும் அவனது தந்தையையும் யம தூதர்கள் கோரமான நரகத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். முன்பு பீமேச்வர ஸ்வாமி கோவில் வாழைப்பழமிருக்கின்றது என்று எந்த பிராம்மணன் கூறினானோ அவன் மரணமடைந்து அவனது வமிசத்தோடு மிக பயங்கரமான ரௌரவமென்னும் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டான். (99) அரசனுடைய அதிகாரியான நிருத்தன் என்பவனும் பாம்பு கடித்து இறந்து யமனின் கட்டளைப்படி நரகத்தில் தள்ளப்பட்டான். (100) அப்பழங்களைச் சாப்பிட்ட மஹாத்மாக்களாகிய பிராம்மணர்களுக்கெல்லாம் மஹோதர வியாதி ஏற்பட்டது. இது கஷ்டம். அவர்களும் அந்த பெரிய வியாதியாலேயே இறந்தார்கள். ஓர் க்ஷணத்தில் அவர்கள் வமிசத்தோடுகூட மஹா

कदलीफलगुच्छस्यच्छेत्ता हस्तेन केसरी । ब्राह्मणस्सोऽपि हस्ताग्रपिळकाभिन्नदोर्हत: ॥ १०३
निरये सान्वयोघोरे यमदूतैर्निपातित: । इत्थं राजापुरोधाश्च तदीयश्च पुरोहित: ॥ १०४
राज्ञोऽधिकारी भृत्याश्चवक्ता भोक्तार एव ते । छेत्ताच सान्वयास्सर्वे नरके युगकोटिषु ॥
अद्याप्यनुभवन्त्येव यातना न हि निष्कृति: ॥ १०५
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चाशोऽध्याय: ॥

॥ अथ एकपञ्चाशोऽध्याय: ॥

शिवभूम्यपहारात् नरकादिबहुविध दु:ख प्राप्ति: ॥

शृणुध्वमृषयो भूयश्शिवक्षेत्रापहारिण: । दुर्गतिं यान्तियामत्र वच्मितामद्य मानवा: ॥ १
विप्रास्तत्परिहाराय शृणुध्वमवधानत: । शृङ्गलेऽस्ति महीभागे भूचक्राख्यं महत्पुरम् ॥ २

கதளீபலகுச்சஸ்ய சேத்தா ஹஸ்தேன கேஸரீ ।
ப்ராம்ஹணஸ்ஸோऽபி ஹஸ்தாக்ரபிளகாபின்னதோர்ஹத: ॥ 103
நிரயே ஸான்வயோ கோரே யமதூதைர்நிபாதித: । இத்தம் ராஜா புரோதாச்ச ததீயச்ச புரோஹித: 104
ராக்ஞோதிகாரீ ப்ருத்யாச்ச வக்தா போக்தார ஏவ தே ।
சேத்தாச ஸான்வயாஸ்ஸர்வே நரகே யுககோடிஷு ॥
அத்யாப்யனுபவந்த்யேவ யாதனா ந ஹி நிஷ்க்ருதி: ॥ 105
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சாசோऽத்யாய:

॥ அத ஏகபஞ்சாஶோऽத்யாய: ॥

சிவ க்ஷேத்ரத்தை அபகரித்ததினால் நரகம் முதலிய பலவித துக்கங்களை அனுபவித்தல்.

ச்ருணுத்வம் ருஷயோ பூயச்சிவக்ஷேத்ரா பஹாரிண: । துர்கதிம்யாந்தியாமத்ர வச்மிதாமத்ய மானவா: ॥ 1
விப்ராஸ்தத்பரிஹாராய ச்ருணுத்வமவதானத: । ச்ருங்கலேऽஸ்தி மஹீபாகே பூசக்ராக்யம் மஹத்புரம் ॥ 2

கோரமான நரகத்தில் தள்ளப்பட்டார்கள். (102) வாழைத்தாரை கையினால் வெட்டிய கேசரி என்னும் பிராம்மணரும் நுனிக்கையில் பிளவை புறப்பட்டு கையொடிந்து இறந்தான். (103) அவனும் தனது வமிசத்திலுள்ளவர்களோடு கோரமான நரகத்தில் யமதூதர்களால் தள்ளப்பட்டான். ஓ முனிவர்களே! இவ்விதமாக ஒரு அரசன், புரோகிதன், அவனுடைய புரோகிதன் (104) அரசனுடைய அதிகாரி, அதிகாரியின் வேலைக்காரர்கள், பழமிருக்குமிடத்தைச் சொன்னவன், பழத்தைச் சாப்பிட்டவர்கள், பழத்தாரை வெட்டியவன் இவர்கள் யாவரும் அவரவர்களின் வமிசத்தாரோடு அநேக கோடி யுகங்களாய் கொடிய நரகங்களில் எப்பொழுதும் துக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். அந்த பாவத்திற்கு என்றும் பிராயச்சித்தமே இல்லை. (105)

ஐம்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மேலும் கேளீர் முனிவர்களே! ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பூமியை அபகரித்த சில மனிதர்கள் அடைந்திருக்கும் துர்கதியைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். (1) அப்படிப்பட்ட துர்கதி ஏற்படாமல் காத்துக் கொள்வதற்காக அதை கவனமாய் கேளுங்கள். பூமியின் ஓர் பாகமாகிய சிருங்கல தேசத்தில் 'பூசக்கிர

तत्रास्ति सविता नाम ब्राह्मणो वेदपारगः । शान्तो बहुधनी विद्वांस्तस्य पुत्रास्त्रयोऽभवन् ॥ ३
तेषां ज्येष्ठो महाभागो धार्मिको विनयान्वितः । हरीश्वराख्यं तत्रास्ति स्थानं शंभोरुमापतेः ॥ ४
तस्मै देवाय वै धीमान् भागमेकमदात्स्वयम् । नैवेद्यार्थं द्विजश्रेष्ठो विरक्तोऽष्टदिनान्तरे ॥ ५
सन्त्यज्यात्मधनं भूरि ययौ बदरिकाश्रमम् । तत्र चक्रे तपो रम्यं ध्यायञ्छिवपदांबुजम् ॥ ६
तत्क्षेत्रमञ्जसा कर्षञ्छिवक्षेत्रदिदृक्षवः । ततस्तस्य पिताभ्येत्य रुरोध विलपन्रुषा ॥ ७
पुत्रो मे पित्तसंभ्रान्तमना यत्किञ्चिदाचरत् । निर्गतश्च गृहाद्भूयो वनान्तरमगादयम् ॥ ८
किं वाऽभ्यनुज्ञया दत्तमस्माकं वदताधुना । धर्मशासनपत्रं वा दत्तं भ्रान्तेन सूनुना ॥ ९
परिहास्यमिदं किं वा कर्षोद्योगस्तु कीदृशः । भ्रान्तेन चास्वतन्त्रेण दत्तं नैतद्भवेत्स्मृतौ ॥ १०
नैव दृष्टं वृथा भ्रान्ता गच्छतेत्यवदद्रुषा । तेन दत्तमदत्तं तदित्येव बहुधाऽरुणत् ॥ ११
तेषां तेन तदाऽन्योन्यं कलहस्तु महानभूत् । राज्ञे निवेदयामासुरन्योन्यमविशङ्किताः ॥ १२

தத்ராஸ்தி ஸவிதா நாம ப்ராம்ஹணோ வேதபாரக: |
சாந்தோ பஹுதனீ வித்வாம்ஸ்தஸ்ய புத்ராஸ்த்ரயோऽபவன் || 3
தேஷாம் ஜ்யேஷ்டோ மஹாபாகோ தார்மிகோ வினயான்வித: |
ஹரீச்வராக்யம் தத்ராஸ்தி ஸ்தானம் சம்போருமாபதே: || 4
தஸ்மை தேவாய வை தீமான் பாகமேகமதாத்ஸ்வயம் |
நைவேத்யார்தம் த்விஜச்ரேஷ்டோ விரக்தோऽஷ்ட தினாந்தரே || 5
ஸந்த்யஜ்யாத்மதனம் பூரி யயௌ பதரிகாச்ரமம் | தத்ர சக்ரே தபோ ரம்யம் த்யாயஞ்சிவ பதாம்புஜம் || 6
தத்க்ஷேத்ரமஞ்ஜஸா கர்ஷஞ்சிவக்ஷேத்ர தித்ருக்ஷவ: | ததஸ்தஸ்ய பிதாப்யேத்ய ருரோத விலபன்ருஷா 7
புத்ரோ மே பித்தஸம்ப்ராந்தமனா யத்கிஞ்சிதாசரத் | நிர்கதச்ச க்ருஹாத்பூயோ வனாந்தர மகாதயம் || 8
கிம் வாऽப்யனுக்ஞயா தத்தமஸ்மாகம் வததாதுனா | தர்மசாஸனபத்ரம் வா தத்தம் ப்ராந்தேன ஸூனுனா 9
பரிஹாஸ்யமிதம் கிம் வா கர்ஷோத்யோகஸ்து கீத்ருச: |
ப்ராந்தேன சாஸ்வதந்த்ரேண தத்தம் நைவ பவேத்ஸ்ம்ருதௌ || 10
நைவ த்ருஷ்டம் வ்ருதா ப்ராந்தா கச்சதே த்யவதன்ருஷா |
தேன தத்தமதத்தம் ததித்யேவ பஹுதாऽருணத் || 11
தேஷாம் தேன ததாऽன்யோன்யம் கலஹஸ்து மஹானபூத் |
ராக்ஞே நிவேதயாமாஸுரன்யோன்யமவிசங்கிதா: || 12

புரம்' என்ற ஓர் பட்டணம் இருக்கிறது. (2) அந்த பட்டணத்தில் வேதத்தின் கரையைக் கடந்தவனும் அடக்கமுள்ளவனும் மிகுந்த பணக்காரனும் வித்வானுமான ஸவிதா என்ற ஓர் பிராம்மணன் இருந்தான். அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். (3) அவர்களில் மூத்தவன் மிக மஹிமை வாய்ந்தவனும், தர்மிஷ்டனும் மிக வணக்கமுள்ளவனுமிருந்தான், அப்பட்டணத்தில் ஹரீச்வரர் என்ற ஓர் சிறந்த சிவ க்ஷேத்திரம் இருக்கிறது. (4) மிக புத்திமானன அவன் அந்த ஸ்வாமிக்கு நைவேத்தியத்திற்காக தன்னுடைய சொத்தில் ஓர் பாகத்தைக் கொடுத்து பிறகு மறுபடியும் எட்டு நாட்களுக்கெல்லாம் வைராக்கியம் கொண்டவனாகி (5) தனது எல்லா சொத்துக்களையும் அந்த சிவாலயத்திற்குக் கொடுத்துவிட்டு பதரிகாசிரமம் சென்றுவிட்டான். அங்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பாதாரவிந்தத்தை மனதில் த்யானித்துக் கொண்டே சிறந்த தவத்தைச் செய்தான். (6) சிவாலயத்தின் காரியஸ்தர்கள் அவனால் விடப்பட்ட நிலத்தை சாகுபடிக்காக உழவு செய்யும்பொழுது அவனுடைய தந்தை வந்து மிக கோபத்தோடு கத்திக் கொண்டு தடுத்தான். (7) என் பிள்ளை பைத்தியம் கொண்டவனாகி ஏதோ தவறு செய்துவிட்டான். மேலும் அவன் வீட்டை விட்டு காட்டிற்கும் ஓடிப்போய்விட்டான். (8) இது எங்களுடைய ஸம்மதத்தின் பேரில் விடப்பட்டதா? நீங்களே இப்பொழுது சொல்லுங்கள், அல்லது பைத்தியக்காரனால் தர்ம சாஸன பத்திரமாவது எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? (9) நீங்கள் இவ்வாறு உழுவதற்காக முயற்சிப்பது மிகப் பரிகசிக்கத் தக்கதாகும். மேலும் பைத்தியம் பிடித்தவனாலும், சுதந்திரமில்லாதவனாலும் கொடுக்கப்பட்டது சட்டப்படிக்கு செல்லாது. (10) ஓ மூடர்களே! நான் இப்படி எங்கும் கண்டதில்லை. நீங்கள் ஓடிப்போய்விடுங்கள் என்று மிகுந்த கோபத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு அவனால் கொடுக்கப்பட்டது செல்லுபடி ஆகாதென்று பலவாறாய் தடுத்தான். (11) அப்பொழுது அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் மிகுந்த கலகம் நேரிட்டது. அவர்கள் ஆலோசனையின்றி அரசனிடத்தில் ஒருவருக்

धिकृत्य राजा तं विप्रं दत्तं देवाय तत्पुनः । न निवर्तेत वि(त्रृ)षवत्कन्यावच्च न संशयः ॥ १३
शिष्टमन्यद्धनं भुंक्ष्व गच्छ दुष्टेत्यभर्त्सयत् । तदारभ्यैव तत्क्षेत्रं शिवक्षेत्रमभूत्पुनः ॥ १४
तस्मिन्राजनि वै नष्टे कलहे समुपस्थिते । पुनस्तद् ब्राह्मणः क्षेत्रं जहार कलहान्तरे ॥ १५
सामन्तराजा तद्राष्ट्रं जहार बलवांस्तदा । स तु नीतिपरो राजा धर्मेणापालयन्महीम् ॥ १६
पुनश्च देवाधिकृतस्तस्मै राज्ञे न्यवेदयन् । सोऽपि राजा तमाहूय धान्यं भूयोप्यदापयत् ॥ १७
गतभोगसमुद्भूतधान्यान्यपिच दापयत् । सर्वस्वमपि तस्यैतदपराधस्य दापयत् ॥ १८
पुनश्च तं स्वविषयान्निराकारयदञ्जसा । दुःखितस्सोऽपि विप्रोऽपि देशाद्देशान्तरं भ्रमन् ॥ १९
संप्राप्य मगधं देशमद्राक्षीत्तस्य भूपतिम् । तस्मै निवेदयामास स्ववृत्तान्तमथान्यथा ॥ २०
स राजा तद्द्विजं माभैर्माभैर्विप्रेति भाषयन् । अद्यप्रभृति विप्रेन्द्र प्रत्यहं मत्सभान्तरम् ॥ २१
समभ्येत्य कृताशीस्त्वं मह्यं तिष्ठ पुरे सुखम् । तस्मिन्निति स्थिते तत्र तस्य राज्ञः पुरोहितः ॥ २२

திக்க்ருத்ய ராஜா தம் விப்ரம் தத்தம் தேவாய தத் புன: |
ந நிவர்த்தேத . வி(வ்ரு)ஷவத்கன்யாவச்ச ந ஸம்சய: || 13
சிஷ்டமன்யத்தனம் புங்க்ஷ்வ கச்ச துஷ்டேத்யபர்த்ஸயத் |
ததாரப்யைவ தத்க்ஷேத்ரம் சிவக்ஷேத்ரமபூத் புன: || 14
தஸ்மின் ராஜனி வை நஷ்டே கலஹே ஸமுபஸ்திதே |
புனஸ்தத்ப்ராம்ஹண: க்ஷேத்ரம் ஜஹார கலஹாந்தரே || 15
ஸாமந்தராஜா தத்ராஷ்ட்ரம் ஜஹார பலவாம்ஸ்ததா | ஸ து நீதிபரோ ராஜா தர்மேணாபாலயன்மஹீம் 16
புனச்ச தேவாதிக்ருதஸ்தஸ்மை ராக்ஞே ந்யவேதயன் |
ஸோऽபி ராஜா தமாஹூய தான்யம் பூயோऽப்யதாபயத் || 17
கதபோகஸமுத்பூததான்யான்யபிச தாபயத் | ஸர்வஸ்வமபி தஸ்யைததபராதஸ்ய தாபயத் || 18
புனச்ச தம் ஸ்வவிஷயான் நிராகாரயதஞ்ஜஸா |
து:கிதஸ்ஸோऽபி விப்ரோऽபி தேசாத்தேசாந்தரம் ப்ரமன் || 19
ஸம்ப்ராப்ய மகதம் தேசமத்ராக்ஷீத்தஸ்ய பூபதிம் |
தஸ்மை நிவேதயாமாஸ ஸ்வவ்ருத்தாந்தமதான்யதா || 20
ஸ ராஜா தத் த்விஜம் மாபைர்மாபைர்விப்ரேதி பாஷயன் |
அத்யப்ரப்ருதி விப்ரேந்த்ர ப்ரத்யஹம் மத்ஸபாந்தரம் || 21
ஸமப்யேத்ய க்ருதாசீஸ்த்வம் மஹ்யம் திஷ்ட புரே ஸுகம் |
தஸ்மின்னிதி ஸ்திதே தத்ர தஸ்ய ராக்ஞ: புரோஹித: || 22

கொருவர் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். (12) அப்பொழுது அரசன் அப்பிராம்மணனை அதட்டி, ஓ துஷ்டனே! ஒருவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விஷமும், கன்னிகையும் எவ்வாறு திரும்பக் கிடைக்காதோ அதுபோலவே ஸ்வாமிக்காகக் கொடுக்கப்பட்டது ஸந்தேகமின்றி கிடைக்காது ஆகையால் நீ பாக்கியுள்ள உனது சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டு வா என்று அதட்டினான். அது முதல் அந்த நிலமானது ஸ்வாமியினுடைய சொத்தாயிற்று. (14) அந்த அரசன் இறந்துபோன பிறகு மறுபடியும் கலகம் உண்டாகி மற்றொரு சண்டையில் அந்த நிலத்தை பிராம்மணன் அபகரித்துக்கொண்டான். (15) அப்பொழுது மஹா பலவானாகிய ஓர் பக்கத்து தேசத்து அரசன் அந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். மஹாநீதிமானான அரசன் தர்ம மார்க்கமாய் அரசாண்டு வந்தான். (16) மறுபடியும் அந்த ஆலயத்தின் அதிகாரிகள் அரசனிடத்தில் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். அவ்வரசனும் அப்பிராம்மணனை அழைத்து பின்னும் அந்நிலத்தை விளைந்திருந்த தானியத்துடன் கொடுக்கும்படிச் செய்ததுடன் (17) முந்திய போகங்களில் அவன் அறுத்துப்போன தானியங்களையும் கொடுக்கச் செய்தான். மேலும் அவனது மற்ற எல்லா சொத்துக்களையும் அதற்கு அபராதமாகக் கொடுக்கச் செய்து (18) பின்னும் அவனைத் தன் தேசத்தை விட்டு சிக்கிரம் துரத்திவிட்டான். பிறகு அந்த பிராம்மணன் மிக துக்கத்துடன் தேசம் தேசமாய் அலைந்துகொண்டு மகத தேசத்திற்குச் சென்று அந்த தேசத்து அரசனைக் கண்டு அவனிடத்தில் தனது வரலாறுகளை வேறு விதமாய் தெரிவித்தான். (20) அந்த அரசனும் அவனை பயப்படாதீர் என்று தைரியப்படுத்தி ஓ பிராம்மண ச்ரேஷ்டரே! தாங்கள் இன்று முதல் தினந்தோறும் எனது ஸபைக்கு வந்து (21) என்னை ஆசீர்வதித்துக்கொண்டு எனது பட்டணத்தில் சுகமாக வசித்து வாரும்

विशान्ताख्यस्तु तं प्राह शिवद्रोहितमो भवान् । भवन्तं किमुपादत्त राजा मुक्त्वोपपातकम् ॥ २३
शिवद्रोहिणमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् । अविचार्यं शिवद्रोही वध्य इत्युच्यते बुधैः ॥ २४
त्वया कृतशिवद्रोहपातकस्य द्विजाधम । त्वां हन्मि नोचेदधुना त्वत्कृतस्य महैनसः ॥ २५
त्याज्या मयाऽसवोऽद्येति कस्यचित्पृथिवीपतेः । पुरुषस्य करात् खड्गमादायास्याच्छिनच्छिरः ॥ २६
तच्छ्रुत्वाऽस्मै चुकोपाशु राजा मौर्ख्यात्पुरोधसे । तस्यापि क्रोधताम्राक्षः पुरोधाश्शिर आच्छिनत् ॥ २७
शिवद्रोही स विप्रश्च राजा च निहतौ क्षणात् । पुरोहितेन किमिति सन्नद्धा नृपसेवकाः ॥ २८
छेत्तुं प्रहर्तुमुद्युक्तास्ताडितुञ्च रुषान्विताः । अन्योन्यञ्चाच्छिदन् सर्वे प्रजह्रुश्च परस्परम् ॥ २९
ताडयामासुरन्योन्यं दैवेन हतबुद्धयः । एतत्सर्वं समालोक्य सुमित्रो राजनन्दनः ॥ ३०
पुरोहितं तमभ्येत्य प्रणम्य स कृताञ्जलिः । भो भो विशान्त भगवन् भवता किमिदं कृतम् ॥ ३१
किमर्थं संहतो विप्रो देशान्तरसमागतः । राजा च संहतः क्षिप्रं ब्राह्मणेन त्वयाऽधुना ॥ ३२

விசாந்தரக்யஸ்து தம் ப்ராஹ சிவத்ரோஹிதமோ பவான் | பவந்தம் கிமுபாதத்த ராஜா முக்த்வோபபாதகம்
சிவத்ரோஹிணமாயாந்தம் ஹன்யாதேவாவிசாரயன் |
அவிசார்ய சிவத்ரோஹீ வத்ய இத்யுச்யதே புதை: || 24
த்வயா க்ருதசிவத்ரோஹபாதகஸ்ய த்விஜாதம |
த்வாம் ஹன்மி நோசேதது்ஞ த்வத்க்ருதஸ்யமஹைனஸ: || 25
த்யாஜ்யா மயாऽஸவோऽத்யேதி கஸ்யசித் ப்ருதிவீபதே: | புருஷஸ்ய கராத் கட்கமாதாயாஸ்யாச்சினச்சிர:
தச்ச்ருத்வாऽஸ்மை சுகோபாஸெள ராஜா மௌர்க்யாத்புரோதஸே
தஸ்யாபி க்ரோததாம்ராக்ஷ: புரோதாச்சிர ஆச்சினத் || 27
சிவத்ரோஹீ ஸ விப்ரச்ச ராஜாச நிஹதௌ க்ஷணாத் | புரோஹிதேன கிமிதி ஸன்னத்தா ந்ருபஸேவகா:
சேத்தும் ப்ரஹர்துமுத்யுக்தாஸ்தாடிதுஞ்ச ருஷான்விதா: |
அன்யோன்யஞ்சாச்சிதன் ஸர்வே ப்ரஜஹ்ருச்ச பரஸ்பரம் || 29
தாடயாமாஸுரன்யோன்யம் தைவேன ஹதபுத்தய: |
ஏதத்ஸர்வம் ஸமாலோக்ய ஸுமித்ரோ ராஜநந்தன: || 30
புரோஹிதம் தமப்யேத்ய ப்ரணம்ய ஸ க்ருதாஞ்ஜலி: | போ போ விசாந்த பகவன் பவதாகிமிதம் க்ருதம் 31
கிமர்தம் ஸம்ஹ்ருதோ விப்ரோ தேசாந்தரஸமாகத: |
ராஜாச ஸம்ஹ்ருத: க்ஷிப்ரம் ப்ராம்ஹணேன த்வயாऽதுனா || 32

என்றார். அப்படியே அவனும் அப்பட்டணத்தில் வசித்து வருகையில், அந்த அரசனுடைய புரோகிதரான (22) விசாந்தர் என்பவர் அந்த பிராம்மணரைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ பிராம்மணாதமனே! நீ பெரிய சிவத்துரோகியல்லவா? அரசன் சிவத் துரோகத்தை உபபாதகம் என்று சிறிதும் உணராமல் எவ்வாறு உன்னை அங்கீகரித்தான்? (23) சிவத் துரோகியைப் பார்த்தவுடன் சிறிதும் யோசனை செய்யாமல் கொல்லவேண்டும். ஏனெனில் சிவத் துரோகிகளை யோசிக்காமல் கொல்லவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். (24) ஓ பிராம்மணாதமனே! உன்னால் செய்யப்பட்ட சிவத் துரோகமாகிய மஹா பாதகத்திற்காக உன்னை இப்பொழுது கொன்றுவிடுகிறேன். இல்லாவிடில் உன்னால் செய்யப்பட்ட மஹாபாதகத்திற்காக (25) இப்பொழுது எனது உயிரை விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்லி அங்கு நின்ற அவனைச் சேர்ந்த ஓர் படை வீரனுடைய கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கி அவன் தலையை வெட்டிவிட்டான். (26) அந்த விஷயத்தை அரசன் கேட்டவுடன் மூடத் தன்மையால் அந்த புரோகிதனைக் கோபித்துக்கொண்டான். புரோகிதனும் கோபத்தினால் சிவந்த கண்களை உடையவராகி, அரசன் தலையையும் வெட்டிவிட்டார். (27) சிவத் துரோகியாகிய அந்த பிராம்மணரும் அரசனும் ஓர் க்ஷணத்திற்குள் புரோகிதரால் கொல்லப்பட்டவுடன் ஆயுதத்துடன் அங்கிருந்த அரசனின் சேவகர்கள் இது என்னவென்று திகைத்து, (28) மிகக் கோபமடைந்தவர்களாகி, ஒருவருக்கொருவர் வெட்டி அடித்து, துகைத்துக்கொள்வதில் முயன்றவர்களாகி, எல்லோரும் தெய்வ வசத்தால் புத்தி தடுமாற்றமடைந்து, ஒருவருக்கொருவர் அடித்து வெட்டிக்கொண்டார்கள். இவை யாவற்றையும் ராஜகுமாரனை ஸுமித்ரன் பார்த்தவுடன் (30) அந்தப் புரோகிதரிடம் வந்து நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டவனாகி, ஸகல குணங்களும் நிரம்பிய ஓ விசாந்தரே! தங்களால் ஏன் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது? (31) வேறு தேசத்திலிருந்து வந்த அந்த பிராம்மணரும் அரசனும் பிராம்மணராகிய தங்களால் ஏன் இப்பொழுது சீக்கிரம்

निमित्तमत्र किं ब्रह्मन् वद मह्यं हि पृच्छते । कथं ह्येते भटा ब्रह्मन्नन्योन्यं निधनं गताः ॥ ३३
त्वमेव साक्षादीशान इति मे निश्चिता मतिः । वद ब्रह्मन्यथातत्त्वं सत्यसारा हि साधवः ॥ ३४
विशान्तोऽथ पुनश्शान्तः प्रोवाच नृपनन्दनम् । अयं देशान्तराद्विप्रश्शिवक्षेत्रापहारकः ॥ ३५
असंभाष्यो जनैर्दुष्टो मानितः पृथिवीभुजा । संहृतस्तत्क्षणादेवमाततताय्यविशंकितम् ॥ ३६
तत्साहाय्यरतो राजा श्रेयसे संहृतो मया । ईशाभाववशादेते चान्योन्यं निहता भटाः ॥ ३७
श्रुत्वैतदखिलं पुत्रो राज्ञः प्रोवाच तं पुनः । भीतभीतः प्रणम्यैनं कृताञ्जलिपुटः स्मयन् ॥ ३८
साधु साधु त्वया विद्वन् संहृतः परमेशितुः । क्षेत्रापहारी लोकेऽस्मिन्नाततायी न संशयः ॥ ३९
तत्साहाय्यरतो राजा तद्भटाश्च स्वयं हताः । इदानीं मम विज्ञप्तिं कर्णे कृत्वा विधीयताम् ॥ ४०
एते कृतैनसः क्षिप्रमस्मच्छ्रेयोऽभिवृद्धये । निगृहीता न सन्देहस्सत्यमुक्तं द्विजाधुना ॥ ४१

நிமித்தமத்ர கிம் ப்ரும்ஹன் வதமஹ்யம் ஹி ப்ருச்சதே ।
கதம் ஹ்யேதே படா ப்ரும்ஹன்னன்யோன்யம் நிதனம் கதா: ॥ 33
த்வமேவ ஸாக்ஷாதீசான இதி மே நிச்சிதாமதி: ।
வத ப்ரும்ஹன்யதாதத்வம் ஸத்யஸாராஹி ஸாதவ: ॥ 34
விசாந்தோऽத புனச்சாந்த: ப்ரோவாச ந்ருபனந்தனம் ।
அயம் தேசாந்தராத்விப்ரச்சிவக்ஷேத்ராபஹாரக: ॥ 35
அஸம்பாஷ்யோ ஜனைர்துஷ்டோ மானித: ப்ருதிவீபுஜா ।
ஸம்ஹ்ருதஸ்தத்க்ஷணாதேவமாததாய்யவிசங்கிதம் ॥ 36
தத்ஸாஹாய்யரதோ ராஜா ச்ரேயஸே ஸம்ஹ்ருதோ மயா ।
ஈசாபாவவசாதேதே சான்யோன்யம் நிஹதா படா: ॥ 37
ச்ருத்வைததகிலம் புத்ரோ ராக்ஞ: ப்ரோவாச தம் புன: ।
பீதபீத: ப்ரணம்யைனம் க்ருதாஞ்ஜலிபுட: ஸ்மயன் ॥ 38
ஸாது ஸாது த்வயா வித்வன் ஸம்ஹ்ருத: பரமேசிது: ।
க்ஷேத்ராபஹாரீ லோகேऽஸ்மின் நாததாயீ ந ஸம்சய: ॥ 39
தத்ஸாஹாய்யரதோ ராஜா தத்படாச்ச ஸ்வயம் ஹதா: ।
இதானீம் மம விஞ்ஞப்திம் கர்ணே க்ருத்வா விதீயதாம் ॥ 40
ஏதே க்ருதைநஸ: க்ஷிப்ரமஸ்மச் ச்ரேயோऽபிவ்ருத்தயே ।
நிக்ருஹீதா ந ஸந்தேஹஸ் ஸத்யமுக்தம் த்விஜாதுனா ॥ 41

கொல்லப்பட்டார்கள் ? (32) ஓ பிராம்மணோத்தமரே! இதற்கென்ன காரணம் என்று கேட்கும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். மேலும் இப்படை தூதர்களெல்லாம் ஏன் ஒருவரோடு ஒருவர் அடித்துக் கொண்டு இறந்தார்கள் ? (33) தாங்களே சாக்ஷாத் பரமேச்வரன் என்பது என்னுடைய நிச்சயமான புத்தி. தாங்கள் எனக்கு இதன் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். சாதுக்கள் ஸத்தியத்தையே முக்கிய கொள்கையாக உடையவரல்லவோ என (34) பிறகு விசாந்தர் சாந்தியுள்ளவராகி அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்துச் சொன்னார் : ஓ ராஜகுமாரனே! வேறு தேசத்திலிருந்து வந்த அந்த பிராம்மணன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பூமியை அபகரித்துக்கொண்டான். (35) அவன் ஜனங்களால் பேசத்தகாத துஷ்டன். இந்த அரசனால் வெகுமதிக்கப்பட்டான். ஆகையால் கொலை செய்ய அஞ்சாத அந்த பிராம்மணனை அந்த க்ஷணமே ஆலோசனையின்றி கொல்லப்பட்டதோடு (36) அவனுக்கு உதவி செய்ய முயன்ற அரசனும் நாட்டின் க்ஷேமத்திற்காக என்னால் கொல்லப்பட்டான். இப்படைவீரர்கள் அடக்குகிறவர்கள் அடக்குபவர் இல்லாமையால் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு மாண்டார்கள் என்றார். (37) இவை யாவையும் ராஜகுமாரன் கேட்டு பயந்து நடுங்கியவனாகி, அவரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னான். (38) ஓ வித்துவானே! கொலை செய்ய அஞ்சாதவனாகிய, சிவ சொத்தை அபகரித்த அந்த பிராம்மணனும், அவனுக்கு உதவி செய்ய முயன்ற அரசனும் தங்களால் கொல்லப்பட்டதும், அரசனுடைய படை வீரர்கள் தாங்களே ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு இறந்ததும் மிக உசிதம்தான். ஆயினும் நான் கூறும் ஓர் விண்ணப்பத்தைத் தாங்கள் கேட்டருள வேண்டும். ஓ ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டரே! பாவம் செய்தவரான இவர்கள் நம்முடைய க்ஷேமத்திற்காக இப்பொழுது சீக்கிரம் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை என்று

छिन्धि मेऽद्य शिरो ब्रह्मन् सजीवास्सन्त्विमे भटाः । अपराधं क्षमस्वाद्य प्रसीद द्विजपुङ्गव ॥ ४२
पुनराह द्विजो राजकुमारं प्रहसन्निव । त्वं राजपुत्र कुशलबुद्धिरेव न संशयः ॥ ४३
पितुः कृतापराधस्य ज्ञात्वोत्थानं न सांप्रतम् । जनानां पुनरुत्थानं साधु प्रार्थितवानसि ॥ ४४
भटानिति पुनस्सासूञ्चकार शिवतेजसा । अन्योन्यं प्रहरन्तोऽपि तत्क्षणेन निवारिताः ॥ ४५
दृष्ट्वैतदखिलं राजकुमारः स्वपुरोहितम् । सविस्मयस्तदा भूयः प्रणनाम पुनः पुनः ॥ ४६
तदैव सहसा तत्र पुष्पवृष्टिर्दिवश्च्युता । देवदुन्दुभयो नेदुर्दिवि संकुलनिस्वनाः ॥ ४७
आविरासन्नभोदेशाद्गणेन्द्राश्शिवसंमताः । सविमानास्समभ्येत्य प्रोचुस्ते तं पुरोहितम् ॥ ४८
दृढव्रत महाबुद्धे कृतकृत्योऽसि भूसुर । आरुह्येदं विमानाग्र्यमायाहि शिवमन्दिरम् ॥ ४९
नन्दीश्वरसमादेशाच्छ्रीमत्कैलासपर्वतम् । इति तेतं समारोप्य विमानं सर्वगामिकम् ॥ ५०
सपुत्रपौत्रवनितं सबन्धुसखिसंमतम् । भ्राजमानं स्ववपुषा निन्युः कैलासमुत्तमम् ॥ ५१

சிந்திமேட்த்ய சிரோ ப்ரும்ஹன் ஸஜீவாஸ்ஸந்த்விமே படா: ।
அபராதம் க்ஷமஸ்வாத்ய ப்ரஸீத த்விஜபுங்கவ ॥ 42
புநராஹ த்விஜோ ராஜகுமாரம் ப்ரஹஸந்நிவ ।
த்வம் ராஜபுத்ர குசலபுத்திரேவ ந ஸம்சய: ॥ 43
பிது: க்ருதாபராதஸ்ய ஞாத்வோத்தாநம் ந ஸாம்ப்ரதம் ।
ஜநாநாம் புநருத்தாநம் ஸாது ப்ரார்திதவாநஸி ॥ 44
படாநிதி புனஸ்ஸாஸூஞ்சகார சிவதேஜஸா ।
அன்யோன்யம் ப்ரஹரந்தோऽபி தத்க்ஷணேன நிவாரிதா: ॥ 45
த்ருஷ்ட்வைததகிலம் ராஜகுமார: ஸ்வபுரோஹிதம் । ஸவிஸ்மயஸ்ததா பூய: ப்ரணநாம புன: புன: ॥ 46
ததைவ ஸஹஸா தத்ர புஷ்பவ்ருஷ்டிர்திவச்யுதா ।
தேவதுந்துபயோ நேதுர்திவிஸங்குலநிஸ்வனா: ॥ 47
ஆவிராஸன்னபோதேசாத் கணேந்த்ராச்சிவஸம்மதா: ।
ஸவிமாநாஸ்ஸமப்யேத்ய ப்ரோசுஸ்தே தம் புரோஹிதம் ॥ 48
த்ருடவ்ரத மஹாபுத்தே க்ருதக்ருத்யோऽஸி பூஸுர ।
ஆருஹ்யேதம் விமாநாக்ர்யமாயாஹி சிவமந்திரம் ॥ 49
நந்தீச்வர ஸமாதேசாச்ச்ரீமத்கைலாஸ பர்வதம் । இதி தே தம் ஸமாரோப்ய விமானம் ஸர்வகாமிகம் ॥ 50
ஸபுத்ரபௌத்ரவனிதம் ஸபந்து ஸகிஸம்மதம் । ப்ராஜமானம் ஸ்வவபுஷா நின்யு: கைலாஸமுத்தமம் ॥ 51

ஸத்தியமாய் சொல்கிறேன் (41) என்றாலும் இப்பொழுது என்னுடைய தலையை வெட்டி அப்படை வீரர்களை உயிர் பிழைக்கச் செய்யவேண்டும் என நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன். இந்த அபராதத்தைத் தாங்கள் தயவு செய்து மன்னிக்கவேண்டுமென்றான். (42) அதைக் கேட்ட பிராம்மணர் ராஜகுமாரனைப் பார்த்து புன்னகை செய்துகொண்டு பின்னும் கூறியதாவது : ஓ ராஜகுமாரனே ! நீ கூர்மையான புத்தி உள்ளவன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. (43) அபராதியான தந்தையை பிழைக்கும்படி செய்வது சரியல்ல என்பதை அறிந்து மற்ற ஜனங்களை மறுபடி பிழைக்கச் செய்யும்படி நீ வேண்டிக்கொண்டது தகுதி தான். (44) எனச் சொல்லி அந்த பிராம்மணர் ஸ்ரீபரமேச்வரனுடைய மஹிமையால் அப்படைவீரர்களை பிழைக்கச் செய்துவிட்டார். மேலும் ஒருவரோடு ஒருவர் அடித்துக்கொண்டிருந்த மற்றவர்களும் அதே க்ஷணத்தில் தடுக்கப்பட்டார்கள். (45) இவற்றையெல்லாம் ராஜகுமாரன் பார்த்து மிக ஆச்சரியம் அடைந்தவனாகித் தன் புரோகிதரை அடிக்கடி நமஸ்கரித்தான். (46) அப்பொழுதே ஆகாயத்திலிருந்து அங்கு புஷ்பமாரி பெய்தது. தேவ துந்துபி வாத்தியங்கள் ஆகாயத்தில் மிகுந்த சப்தத்துடன் முழங்கின. (47) மேலும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவர்களான சில கணாதிபர்கள் ஆகாய மார்க்கத்திலிருந்து ஓர் விமானத்தோடு அங்கு வந்து அந்த புரோகிதரைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள் (48) உறுதியான விரதத்தைக் கொண்டவரும், மஹா புத்திசாலியுமான ஓ பூசுரரே ! தாங்கள் கிருதார்த்தராகி விட்டீர். இச் சிறந்த விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீ நந்திகேச்வரரின் கட்டளைப்படி ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மாளிகையாகிய கைலாசத்திற்கு வரவேண்டும் (49) என்று சொல்லி அவர்கள் அவரை பிள்ளை, பேரன், பந்து, மித்ரர்களுடன் கூட தனது திவ்ய சரீரத்தோடு விளங்கப்பெற்றவனாகி, எங்கும் செல்லக்கூடிய அந்த விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு மிகச் சிறந்த கைலாச மலைக்குக் கொண்டு சேர்த்

स्वपुत्रदत्तं सवितानाम विप्रो द्विजाधमः । अपहृत्य शिवक्षेत्रमिहैवासीच निर्धनः ॥ ५२
विनेशुस्तस्य पुत्राश्च भार्या दुहितरः स्नुषाः । स्वयञ्च निर्धनो भूत्वा देशाद्देशान्तरं गतः ॥ ५३
तत्रापि खड्गनिहतो ब्राह्मणेन विशेषतः । यमदूतैरतिक्रूरैर्निरयेषु निपातितः ॥ ५४
अनेककल्पपर्यन्तमद्यापि न निवर्तते । राजाच तस्य चाकस्मात्साहाय्यनिरतो हतः ॥ ५५
निरयेषुच हा तस्मात्पतितोऽसाधुसङ्गमः । सर्वेषामेव जन्तूनां हेतुरश्रेयसे ध्रुवम् ॥
अद्यापि राजा निस्तीर्णो निरयान्नैव भूसुराः ॥ ५६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकपञ्चाशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥
यमेन युधिष्ठिरं प्रति शिवद्रव्यापहारि नरक प्रदर्शनम् ॥

अतःपरं प्रवक्ष्यामि मुनयो द्विजसत्तमाः । पशूञ्छिवस्य ये लोके हरन्ति मनुजाधमाः ॥ १

ஸ்வபுத்ரதத்தம் ஸவிதா நாம விப்ரோ த்விஜாதம: । அபஹ்ருத்ய சிவக்ஷேத்ரமிஹைவாஸீச்ச நிர்தன: 52
விநேசுஸ்தஸ்ய புத்ராச்ச பார்யா துஹிதர: ஸ்னுஷா ।
ஸ்வயஞ்ச நிர்தநோ பூத்வா தேசாத்தேசாந்தரம் கத: ।। 53
தத்ராபி கட்க நிஹதோ ப்ராம்ஹணேன விசேஷத: । யமதூதைரதிக்ரூரைர்நிரயேஷு நிபாதிதா: ।। 54
அனேககல்ப பர்யந்தமத்யாபி ந நிவர்ததே । ராஜாச தஸ்ய சாகஸ்மாத்ஸாஹாய்ய நிரதோ ஹத: ।। 55
நிரயேஷுச ஹா தஸ்மாத்பதிதோऽஸாதுஸங்கம: ।
ஸர்வேஷாமேவ ஜந்தூனாம் ஹேதுரச்ரேயஸே த்ருவம் ।।
அத்யாபி ராஜா நிஸ்தீர்ணோ நிரயான்னைவ பூஸுரா: ।। 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகபஞ்சாசோऽத்யாய: ।।

॥ அத த்விபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥
யமன் யுதிஷ்டிரருக்கு சிவ சொத்தை அபகரித்தவர்களின் நரகத்தைக் காட்டுதல்.

அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி முனயோ த்விஜ ஸத்தமா: । பசூஞ்சிவஸ்ய யே லோகே ஹரந்திமனுஜாதமா: । 1

தார்கள். (51) தன் பிள்ளையால் கொடுக்கப்பட்ட சிவ சொத்தை அபகரித்துக்கொண்ட பிராம்மணாதமனை ஸவிதா என்பவன் அங்கேயே தரித்திரனாகிவிட்டான். (52) அவனுடைய பிள்ளைகள், மனைவி, நாட்டுப் பெண்கள், பெண்கள் இவர்கள் யாவரும் நாசமானார்கள். அவனும் மிக தரித்திரனாகி பல தேசங்கள்தோறும் அலைந்து (53) அங்கு ஓர் பிராம்மணனால் கத்தியால் வெட்டப்பட்டு மிகக் கொடூரர்களான யம தூதர்களால் அநேகம் கல்பகாலம் வரை நரகத்தில் தள்ளப்பட்டு இன்றும் அதிலிருந்து கரையேறவில்லை. அவனுக்கு உதவி செய்ய முயன்றவனான அரசனும் எதிர்பாராமல் திடீர் என்று வெட்டப்பட்டவனாகி (55) நரகங்களில் தள்ளப்பட்டான். ஆகையால் ஓ பூமிதேவர்களே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கெட்டவர்களோடு சேருவது நிச்சயம் கெடுதலையே கொடுக்கும். அந்த அரசன் இன்றும் நரகத்திலிருந்து கரையேறவில்லை. (56)

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ சிறந்த முனிவர்களே! இதன் பிறகு உலகில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பசுமாடுகளைத் திருடுகின்ற மூடர்களான மனிதர்களின் கதையைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். பாண்டுராஜனின் புத்திரனும்,

ते यान्ति यां गतिं मूढास्तदीयां वच्म्यहं कथाम् । पाण्डुपुत्रो महाराजो युधिष्ठिरसमाह्वयः ॥ २
सत्यसन्धो महाभागो धर्मपुत्रः प्रतापवान् । शत्रूञ्जित्वा भ्रातृभिस्सर्वैर्दुर्योधनपुरोगमान् ॥ ३
अवतीर्य महीभारमनन्तमहिमास्पदः । अन्ते जगाम स दिवं सशरीरः प्रतापवान् ॥ ४
मध्येमार्गं दिवः प्राप्य पितरं धर्ममात्मनः । प्रणम्य तस्थिवांस्तत्र धर्मराजेन पूजितः ॥ ५
चित्रगुप्तादयस्तत्र धर्माधर्मविचारकाः । इदमूचुस्सदोमध्ये यमं प्राञ्जलयो द्विजाः ॥ ६
अजातशत्रुर्भगवन्नतीव सुकृती कृती । दिवं प्रयातस्सुकृतैर्दुरापमकृतात्मभिः ॥ ७
पुराऽनेन नरेन्द्रेण शत्रून् संहरता रणे । असत्यमुक्तमेकं हि निर्बन्धेन महीयसा ॥ ८
तत्पापशान्तये देव नरकानेष पश्यतु । तथेति तद्वचश्श्रुत्वा यमोऽनेन महीक्षिता ॥ ९
सह पातालमभ्येत्य दर्शयामास वै क्रमात् । नरकान्यातनास्सर्वास्तत्रत्यानां दुरात्मनाम् ॥ १०
तत्रानलास्यनरके भुञ्जानान्यातनाशतान् । विलोक्य सहसा भीतो धर्ममालोक्य धर्मराट् ॥ ११
पप्रच्छ प्राञ्जलिस्तिष्ठन्नेभिरेनस्तु किं कृतम् । एतत्प्रब्रूहि भगवन् पृच्छते मह्यमीश्वर ॥ १२

தே யாந்தி யாம் கதிம் மூடாஸ்ததீயாம் வச்ம்யஹம் கதாம் ।
பாண்டுபுத்ரோ மஹாராஜோ யுதிஷ்டிரஸமாஹ்வய: ॥ 2
ஸத்யஸந்தோ மஹாபாகோ தர்மபுத்ர: ப்ரதாபவான் ।
சத்ரூன் ஜித்வா ப்ராத்ருபி: ஸர்வைர் துர்யோதன புரோகமான் ॥ 3
அவதீர்ய மஹீபாரமனந்தமஹிமாஸ்பத: । அந்தே ஜகாம ஸ திவம் ஸசரீர: ப்ரதாபவான் ॥ 4
மத்யே மார்கம் திவ:ப்ராப்ய பிதரம் தர்மமாத்மன: । ப்ரணம்ய தஸ்திவாம் ஸ்தத்ர தர்மராஜேன பூஜித: ॥ 5
சித்ரகுப்தாதயஸ்தத்ர தர்மாதர்மவிசாரகா: । இதமூசுஸ்ஸதோ மத்யே யமம் ப்ராஞ்ஜலயோ த்விஜா: ॥ 6
அஜாதசத்ருர்பகவன்னதீவ ஸுக்ருதீ க்ருதீ । திவம் ப்ரயாதஸ்ஸுக்ருதைர் துராபமக்ருதாத்மபி: ॥ 7
புராऽனேன நரேந்த்ரேண சத்ரூன் ஸம்ஹரதா ரணே । அஸத்யமுக்தமேகம் ஹி நிர்பந்தேன மஹீயஸா 8
தத்பாபசாந்தயே தேவ நரகானேஷ பச்யது । ததேதி தத்வச: ச்ருத்வா யமோऽனேன மஹீக்ஷிதா ॥ 9
ஸ ஹ பாதாளமப்யேத்ய தர்சயாமாஸ வை க்ரமாத் ।
நரகான் யாதனாஸ்ஸர்வாஸ்தத்ரத்யானாம் துராத்மனாம் ॥ 10
தத்ரானலாஸ்ய நரகே புஞ்ஜானான்யாதனாசதான் । விலோக்ய ஸஹஸா பீதோ தர்மமாலோக்ய தர்மராட்
பப்ரச்ச ப்ராஞ்ஜலிஸ்திஷ்டன்னேபிரேனஸ்து கிம் க்ருதம் ।
ஏதத் ப்ரப்ரூஹி பகவன் ப்ருச்சதே மஹ்யமீச்வர ॥ 12

ஸத்யசந்தரும், மஹாபாக்யசாலியும், மஹா பராக்கிரமசாலியுமான யுதிஷ்டிரர் என்ற தர்மபுத்திர மஹாராஜன் தன் தம்பிகளோடு சத்ருக்களாகிய துரியோதனன் முதலியவர்களை ஜெயித்து (3) அளவற்ற மஹிமைகளுக்கு இருப்பிடமானவராகி, பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்து முடிவில் மிக பிரதாபத்துடன் தனது சரீரத்தோடு ஸ்வர்கத்திற்குச் சென்றார். (4) நடுவழியில் தன் தந்தையாகிய யமதர்மராஜனிடம் சென்று, அவரை நமஸ்கரித்துவிட்டு பிறகு அவரால் பூஜிக்கப்பட்டு அங்கு தங்கியிருந்தார். (5) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அங்குள்ள தர்மம், அதர்மம் இவைகளை விசாரிப்பவர்களான சித்ரகுப்தன் முதலியவர்கள் அஞ்சலி செய்துகொண்டு அந்த ஸபையின் நடுவில் யமனைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். (6) சத்ருவில்லாத மஹாபாக்கியசாலியான இப்புண்ணியவான் தனது புண்ணியங்களால் புண்ணியமில்லாதவர்களால் அடைய முடியாத சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறார். (7) முன்பு இந்த ராஜ ச்ரேஷ்டனால் யுத்தகளத்தில் சத்ருக்கள் சம்ஹாரம் செய்யப்படும்போது மிகுந்த நிர்ப்பந்தத்தால் ஓர் பொய் சொல்லப்பட்டது. (8) ஓ தேவனே! ஆகையால் அவர் அப்படிப்பட்ட பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்வதற்காக நரகங்களை கண்ணால் பார்க்கவேண்டும் என்றான். இதைக் கேட்டு யமன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்த தர்மபுத்திரரோடு (9) பாதாள லோகத்திற்கு வந்து, முறையே எல்லா நரகங்களையும் அங்குள்ள பாபிகள் அனுபவிக்கும் எல்லாக் கொடிய யாதனைகளையும் அவருக்குக் காண்பித்தான். (10) அப்பொழுது தர்மபுத்திரர் 'அனலாஸ்யம்' (வாயில் அக்னியைக் கொண்டது) என்ற ஓர் நரகத்தில் அநேகம் கொடிய யாதனைகளை அனுபவிப்பவர்களைப் பார்த்து சீக்கிரம் பயமடைந்தவராகி, யமனைப் பார்த்து 11) அஞ்சலி செய்துகொண்டு சொன்னார்: ஓ ஸ்வாமி! இவர்களால் என்ன பாவம் செய்யப்பட்டதென்று வினவுகின்ற எனக்கு நன்கு கூறவேண்டும் (12) என்று சொல்லும்பொழுது யமன் அவன்

इति पृष्टो यमः प्राह पुत्रमालोक्य निर्दिशन् । शिवद्रोहपराह्येते शृणुध्वं सावधानतः ॥ १३
कुञ्जराख्ये महीभागे देशेऽस्ति वसुधापुरम् । तत्र कश्चिद्द्विजश्रेष्ठः पुण्यराशिरनिन्दितः ॥ १४
विप्रो मणिरिति ख्यातस्तमिन्द्रः स्वर्गमानयत् । एकं तस्मै ददौ दिव्यं भूषणं प्रीतिमानसः ॥ १५
इदमाभरणं विद्वन्नित्यं निष्कसहस्रकम् । प्रसूते तत्समादाय कुरुपुण्यमतन्द्रितः ॥ १६
भूलोके त्वरयेत्याशु विससर्ज पुनश्च तम् । तथेति भूमिमासाद्य पुनःपुण्यं चकार सः ॥ १७
कदाचित्सकलान् धर्मानन्वतिष्ठत् द्विजाग्रणीः । गोदानानि सहस्राणि ददौ प्रीतमनाद्विजः ॥ १८
तत्रैतेषां सहस्रेषु वसन्तेश्वरशूलिनः । एका गौस्सङ्गता तामिस्तामपि प्रददौ द्विजः ॥ १९
एकोत्तर सहस्रं तदस्तु बुध्येति हृष्टधीः । अभ्येत्य चुक्रुशुस्तस्मै शिवालयसमर्चकाः ॥ २०
मुञ्चगां देवदेवस्य वसन्तेश्वरशूलिनः । आकृष्टोऽपिच रुद्धोपि तानेवमवदत् द्विजः ॥ २१
महेन्द्रेण धनं दत्तं विभूषणसमुद्भवम् । वसन्तेशेनच पुनर्गौरियं दानहेतवे ॥ २२

இதி ப்ருஷ்டோ யம: ப்ராஹ புத்ரமாலோக்ய நிர்திசன் ।
சிவத்ரோஹபராஹ்யேதே ச்ருணுத்வம் ஸாவதானத: ॥ 13
குஞ்ஜராக்யே மஹீபாகே தேசே஽ஸ்தி வஸுதாபுரம் ।
தத்ர கச்சித் த்விஜச்ச்ரேஷ்ட: புண்யராசிரநிந்தித: ॥ 14
விப்ரோ மணிரிதி க்யாதஸ்தமிந்த்ர: ஸ்வர்கமானயத் ।
ஏகம் தஸ்மை ததௌ திவ்யம் பூஷணம் ப்ரீதிமானஸ: ॥ 15
இதமாபரணம் வித்வன் நித்யம் நிஷ்கஸஹஸ்ரகம் । ப்ரஸூதே தத்ஸமாதாய குரு புண்ய மதந்த்ரித: ॥ 16
பூலோகே த்வரயேத்யாசு விஸஸர்ஜ புனச்சதம் । ததேதி பூமிமாஸாத்ய புன: புண்யம் சகார ஸ: ॥ 17
கதாசித் ஸகலான் தர்மானன்வதிஷ்டத் த்விஜாக்ரணீ: ।
கோதானானி ஸஹஸ்ராணி ததௌ ப்ரீதமனா த்விஜ: ॥ 18
தத்ரைதேஷாம் ஸஹஸ்ரேஷு வஸந்தேச்வரசூலின: ।
ஏகா கௌஸ்ஸங்கதா தாபிஸ்தாமபி ப்ரததௌ த்விஜ: ॥ 19
ஏகோத்தரஸஹஸ்ரம் ததஸ்து புத்யேதி ஹ்ருஷ்டதீ: ।
அப்யேத்ய சுக்ருசுஸ்தஸ்மை சிவாலயஸமர்ச்சகா: ॥ 20
முஞ்சகாம் தேவதேவஸ்ய வஸந்தேச்வர சூலின: । ஆக்ருஷ்டோ஽பிச ருத்தோ஽பிதானேவமவதத் த்விஜ: 21
மஹேந்த்ரேண தனம் தத்தம் விபூஷணஸமுத்பவம் ।
வஸந்தேசேன ச புனர்கௌரியம் தானஹேதவே ॥ 22

தன் புத்திரனைப் பார்த்து குறித்துக் காட்டிச் சொல்லியதாவது : ஓ தர்மபுத்திரா! இவர்கள் மிகுந்த சிவத் துரோகிகள். அதன் விவரத்தை கவனமாய் கேள். பூமியின் ஓர் பாகமாகிய குஞ்சர தேசத்தில் வஸுதாபுரம் என்ற ஓர் பட்டணம் இருக்கின்றது. அப்பட்டணத்தில் மிகுந்த புண்ணியவானும் குற்ற மற்றவனுமான விப்ரமணி என்ற ஓர் சிறந்த பிராம்மணன் இருந்தான். அவனை இந்திரன் சொர்க்க லோகத்திற்கு அழைத்து சென்றான். அங்கு ஸந்தோஷமுள்ள மனமுடையவனாகி, அவனுக்கு ஓர் சிறந்த ஆபரணத்தைக் கொடுத்தான் (15) ஓ வித்வானே! அந்த ஆபரணமானது தினந்தோறும் ஆயிரம் மோஹராக்களைக் கொடுக்கக்கூடியது. நீ இதை எடுத்துக்கொண்டு பூலோகம் சென்று, சோம்பலின்றி அக்கரையுடன் புண்ணியங்களைச் செய்துவா என்று சொல்லி, அவனை சீக்கிரம் பூலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அவனும் பூமிக்கு வந்து அப்படியே புண்ணியங்களைச் செய்துவந்தான். ஒருநாள் அந்த பிராம்மணன் எல்லா தர்மங்களையும் செய்து வருமபோது மிகுந்த சந்தோஷமுள்ள மனதுடன் ஆயிரம் கோதானங்களைச் செய்தான் (18) அங்கு அந்த ஆயிரம் பசுக்களுடன் வஸந்தேச்வர ஸ்வாமியினுடைய ஓர் பசுவும் வந்து கலந்துவிட்டது. அவன் அதையும் சேர்த்து ஆயிரத்தொன்றாக இருக்கட்டுமென்ற எண்ணத்தோடு மிக சந்தோஷமாய் தானம் செய்துவிட்டான். பிறகு சிவாலயத்தின் அர்ச்சகர்கள் அங்கு வந்து அவனைக் கோபித்துக்கொண்டார்கள். (20) ஓ பிராம்மணா! ஸ்ரீ வஸந்தேச்வர ஸ்வாமியின் பசுவை விட்டுவிட வேண்டும் என்று நிந்தித்து தடுத்தும் அர்ச்சகர்களைப் பார்த்து அந்த பிராம்மணன் சொன்னதாவது : (21) ஓ அர்ச்சகர்களே? இந்திரனால் எனது தானத்திற்கு உதவியாக ஆபரணத்திலிருந்து உண்டாகின்ற தனமானது கொடுக்கப்பட்டதுபோல் இப்பசுவும் வஸந்தேச்வர ஸ்வாமியால்

गच्छतेति च तानुक्त्वा न मुमोच तदा च गाम् । अर्चकाः खिन्नमनसोराज्ञे सर्वं न्यवेदयन् ॥ २३
न विचारितमेतेन राज्ञापि विमुखेन वै । तन्मन्त्री निकटे तिष्ठन्राजानंप्रत्यभाषत ॥ २४
राजन् किमिति नोपेक्षा कार्या देवपशुं प्रति । असाववश्यं दण्ड्यो हि शिवद्रोह्यविचारतः ॥ २५
राजा तमाह देवेन्द्रप्रियोऽसौ द्विजसत्तमः । अस्माभिर्नैव दण्ड्योऽसौ येनकेनच गच्छतु ॥ २६
मन्त्री :— शिवद्रोहीष्टदे राज्ञि न स्थातव्यं मयाऽधुना । उक्त्वैवं निर्जगामाशु वनं प्रकृतिपुङ्गवः ॥ २७
आलयाधिकृतास्सर्वे विनिन्द्य पृथिवीपतिम् । शिवद्रोह्ययमेवेति जग्मुः स्वं स्वं निकेतनम् ॥ २८
एवं गते बहुतिथे विशालो राजपुङ्गवः । सुवीरमाह्वयामास वनं कोपेन संश्रितम् ॥ २९
आहूतेऽपि विशालेन सुवीरो नागतो वनात् । सुवीरस्सतु कालेन निर्धनस्समपद्यत ॥ ३०
खिन्नश्चिन्तां परां प्राप कुटुंबभरणाय वै । देवेन्द्रस्तु विदित्वैतत्सुवीरस्य मनोगतम् ॥ ३१
प्रेषयामास सुरभिं कामधेनुं सुरारिहा । सुवीरस्य कुटुंबं त्वं रक्ष धेनो यशस्विनि ॥ ३२

கச்சதேதி ச தானுக்த்வா ந முமோச ததாச காம் |
அர்சகா: கின்னமனஸோ ராக்ஞே ஸர்வம் ந்யவேதயன் || 23
ந விசாரிதமேதேன ராக்ஞாऽபி விமுகேன வை | தன்மந்த்ரீ நிகடே திஷ்டன்ராஜானம் ப்ரத்யபாஷத || 24
ராஜன் கிமிதினோபேக்ஷா கார்யா தேவபசும் ப்ரதி |
அஸாவவச்யம் தண்ட்யோ ஹி சிவத்ரோஹ்யவிசாரத: || 25
ராஜா தமாஹ தேவேந்த்ரப்ரியோऽஸௌ த்விஜஸத்தம: |
அஸ்மாபிர்னைவ தண்ட்யோऽஸௌ யேன கேசன கச்சது || 26
மந்த்ரீ — சிவத்ரோஹிஷ்டதே ராக்ஞி ந ஸ்தாதவ்யம் மயாऽதுனா |
உக்த்வைவம் நிர்ஜகாமாசு வனம் ப்ரக்ருதிபுங்கவ: || 27
ஆலயாதிக்ருதாஸ்ஸர்வே விநிந்த்ய ப்ருதிவீபதிம் |
சிவத்ரோஹ்யயமேவேதி ஜக்மு: ஸ்வம் ஸ்வம் நிகேதனம் || 28
ஏவம் கதே பஹுதிதே விசாலோ ராஜபுங்கவ: |
ஸுவீரமாஹ்வயாமாஸ வனம் கோபேன ஸம்ச்ரிதம் || 29
ஆஹூதேऽபி விசாலேன ஸுவீரோ நாகதோ வனாத் | ஸுவீரஸ்ஸது காலேன நிர்தனஸ்ஸமபத்யத || 30
கின்னச்சிந்தாம் பராம் ப்ராப குடும்பபரணாய வை |
தேவேந்த்ரஸ்து விதித்வைதத்ஸுவீரஸ்ய மனோகதம் || 31
ப்ரேஷயாமாஸ ஸுரபிம் காமதேனும் ஸுராரிஹா |
ஸுவீரஸ்ய குடும்பம் த்வம் ரக்ஷ தேனோ யசஸ்வினி || 32

னக்குக் கொடுக்கப்பட்டது, (22) ஆகையால் நீங்கள் போங்கள் என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது அவன் பசுவை விடவில்லை. அர்ச்சகர்கள் மன வருத்தமுற்றவர்களாய் இந்த எல்லா சங்கதிகளையும் அரசரிடம் தெரிவித்தார்கள். (23) அரசனும் பராமுகமாய் அதை விசாரிக்கவில்லை. அப்பொழுது ஸமீபத்தில் நின்ற மந்திரியானவன் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: (24) ஓ அரசனே! ஸ்வாமியின் பசுவைப்பற்றி இவ்வாறு அசட்டை செய்தல் கூடாது. இந்த சிவத் துரோகியை அவசியம் விசாரிக்காமல் தண்டிக்கவேண்டும் என்றான். (25) அதற்கு அரசன் மந்திரியைப் பார்த்துச் சொன்னான்: ஓ மந்திரி! அந்த பிராம்மணோத்தமன் தேவேந்திரனுக்குப் பிரியமுள்ளவனாகையால் அவனை நாம் தண்டிக்கக்கூடாது. அவன் எப்படியாவது போகட்டும் என (26) அப்பொழுது அச் சிறந்த மந்திரியானவன் இவ்வரசன் இப்பொழுது சிவத்துரோகிக்கு இடம் கொடுப்பதால் நாம் இனி இங்கிருப்பது தகாது என்று சொல்லிவிட்டு உடனே காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். (27) அப்பொழுது கோவில் அதிகாரிகள் யாவரும் அரசனை இவனே மஹா சிவத்துரோகி என்று நிந்தித்துக்கொண்டு தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். (28) இவ்வாறு பல நாட்கள் சென்றபிறகு விசாலன் என்ற அரசன் கோபத்தினால் வனத்திற்குச் சென்ற ஸுவீரன் என்ற மந்திரியை அழைத்து வரும்படி சொன்னான் (29) அவ்வாறு விசால ராஜனால் அழைக்கப்பட்டும் ஸுவீரன் வனத்திலிருந்து திரும்பவில்லை. பிறகு ஸுவீரன் நாளடைவில் பணமில்லாதவனானான். (30) தன் குடும்பத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக மிகுந்த மனக் கவலை அடைந்தான். அவ்வாறு ஸுவீரன் மனத் துயரப்படுவதை தேவேந்திரன் அறிந்து (31) காமதேனுவைப் பார்த்து எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்ல புகழ் வாய்ந்த ஓ காமதேனுவே! மஹா புண்ணியவானாகிய

वने वसति पुण्यात्मा वित्तहीनोऽद्य सर्वदे । तदाज्ञां शिरसा धृत्वा कामधेनुस्त्वरान्विता ॥ ३३
वनं शीघ्रमनुप्राप्य तत्कुटुंबं बभारवै । अन्नाद्यैर्प्रत्यहं धेनुर्वने कामधुगुत्तमा ॥ ३४
सुवीरेतिष्ठति सुखं कुटुंबेन वनान्तरे । विशालः कुपितोऽत्यर्थं वनं प्राप ससैनिकः ॥ ३५
बलात्कारेण तं सद्यो गृहीतुं वनवासिनम् । मध्येमार्गं महीपालमपरेद्युर्वने द्विपः ॥ ३६
त्वरयाभ्येत्य हन्तिस्म मदेन छिन्नशृङ्खलः । हाहेति विलपन्तस्तत्सैनिका नगरं प्रति ॥ ३७
निवृत्तास्तत्क्षणादेव निहते तत्र राजनि । अभिषिक्तश्चित्रसेनो राज्ये तत्सूनुरञ्जसा ॥ ३८
सुवीरमन्त्रिणं प्रह्वस्समाह्वयदरण्यतः । सुवीरः पुनराहेदं राजानं दूतवक्त्रतः ॥ ३९
स तु विप्रमणिर्द्रोही शिवस्य यदि दण्डितः । आगमिष्येऽहमरिहन्नितिस्वैरम्यचोदयत् ॥ ४०
तदानीमेव भूपालकुमारः कुशलाय वै । आहूय तं विप्रमणिमतीव परुषाक्षरम् ॥ ४१
चोरोऽसि विप्र दुष्ट त्वं शिवधेनुमपाहरः । प्रादात् द्विजन्मने यस्त्वं चोर एवासि भूसुर ॥ ४२

வனே வஸதி புண்யாத்மா வித்தஹீனோऽத்ய ஸர்வதே |
ததாக்ஞாம் சிரஸா த்ருத்வா காமதேனுஸ்த்வரான்விதா || 33
வநம் சீக்ரமனுப்ராப்ய தத்குடும்பம் பபார வை |
அன்னாத்யைர்ப்ரத்யஹம் தேனுர்வனே காமதுகுத்தமா || 34
ஸௌவீரே திஷ்டதி ஸௌகம் குடும்பேன வனாந்தரே |
விசால: குபிதோऽத்யர்தம் வனம் ப்ராப ஸ ஸைனிக: || 35
பலாத்காரேண தம் ஸத்யோ க்ருஹீதும் வனவாஸினம் |
மத்யேமார்கம் மஹீபாலமபரேத்யுர்வனே த்விப: || 36
த்வரயாப்யேத்ய ஹந்திஸ்ம மதேனச்சின்னச்ருங்கல: |
ஹாஹேதி விலபந்தஸ்தத்ஸைனிகா நகரம் ப்ரதி || 37
நிவ்ருத்தாஸ்தத்க்ஷணாதேவ நிஹதே தத்ர ராஜனி | அபிஷிக்தச்சித்ரஸேனோராஜ்யே தத்ஸூனுரஞ்ஜஸா 38
ஸௌவீரமந்த்ரிணம் ப்ராஹ்வஸ்ஸமாஹ்வயதரண்யத: |
ஸௌவீர: புனராஹேதம் ராஜானம் தூதவக்த்ரத: || 39
ஸ து விப்ரமணிர்த்ரோஹீ சிவஸ்ய யதி தண்டித: |
ஆகமிஷ்யேऽஹமரிஹன்னிதி ஸ்வைரப்யசோதயத் || 40
ததானீமேவ பூபாலகுமார: குசலாய வை | ஆஹூய தம் விப்ரமணிமதீவபருஷாக்ஷரம் || 41
சோரோऽஸி விப்ரதுஷ்ட த்வம் சிவதேனுமபாஹர: |
ப்ராதாத் த்விஜன்மனே யத்த்வம் சோர ஏவாஸி பூஸுர || 42

ஸௌவீரன் தனங்களை இழந்தவனாகி இப்பொழுது காட்டில் வசிக்கிறான். ஆகையால் நீ சென்று அவன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவாயாக எனச் சொல்லி அனுப்பினான். அப்பொழுது காமதேனுவும் இந்திரன் உத்தரவைத் தலையால் வகித்து மிக வேகமாய் (33) வனத்திற்கு வந்து வேண்டியவைகளை அளிக்கும் சிறந்த காமதேனுவானது தினந்தோறும் அக்காட்டில் அன்னம் முதலியவைகளால் அவனது குடும்பத்தை ரக்ஷித்து வந்தது. (34) ஸௌவீரன் இவ்விதமாய் நடுக் காட்டில் குடும்பத்தோடு ஸௌகமாக வசித்து வருகையில் விசாலன் மிகுந்த கோபமடைந்தவனாகி காட்டில் வசிக்கின்ற அந்த ஸௌவீரனை பலவந்தமாகக் கட்டிக்கொண்டு வருவதற்காக ஸைன்யங்களோடு காட்டிற்குச் செல்லும்போது மறுநாள் நடுவழியில் ஓர் யானையானது மதத்தினால் சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு வேகமாய் வந்து அரசனைக் கொன்றுவிட்டது. அரசன் கொல்லப்பட்டவுடன் அவனது ஸைன்யங்கள் எல்லாம் ஹா ஹா என்று கதறிக்கொண்டு (37) அதே க்ஷணத்தில் பட்டணத்திற்கு திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்கள். உடன் அவன் புத்திரனான சித்ர ஸேனன் ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டான். (38) அவன் மிகவும் வணக்கத்தோடு ஸௌவீரன் என்ற மந்திரியை அரண்யத்திலிருந்து அழைக்க தூதர்களை அனுப்பினான். ஸௌவீரன் அந்த தூதர்களிடம் அரசனுக்குச் சொல்லி அனுப்பியதாவது : (39) சத்ருக்களைக் கொல்லலுற்ற ஓ சித்ரஸேன ராஜனே ! அப்படிப்பட்ட சிவத் துரோகியாகிய விப்ரமணியானவன் தண்டிக்கப்படுவானேயாகில் நான் அங்கு வருவேன் என்று தன் தூதர்களிடம் சொல்லி அனுப்பினான் (40) அப்பொழுதே அந்த ராஜ குமாரன் உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக அந்த விப்ரமணியைக் கொடூர வார்த்தைகளால் அழைத்து (41) அடா துஷ்டா ! நீ ஸ்வாமியினுடைய பசுவை அபகரித்து பிராம்மணனுக்கு தானம் கொடுத்தபடியால் நீ

चोरो मुञ्चति वै दोषं निगृहीतोनु यद्यमुम् । (चोरदोषं भजेद्राजा निगृहीतो न यद्ययमिति चपाठः)
इत्यसौ निगृहीतश्च कुमारेण महाधिया ॥ ४३
सन्तुष्टोऽथ महानिन्द्रः प्रादुर्भूय तदैवतु । गृहीत्वाऽऽभरणं तंतु सुवीराय ददौ मुदा ॥ ४४
पुष्पवृष्टिः पपाताशु सुरेन्द्रपुरुषाहृता । गते महेन्द्रे सहसा देवलोकं यथापुरा ॥ ४५
गोप्रतिग्रहकर्तारं कच्छदेशकृतालयम् । वसुनामानमवनीपतिपुत्रः प्रतापवान् ॥ ४६
शिवालयपशुस्स्वेयमिति ज्ञात्वापि दुष्टधीः । कृत्वा प्रतिग्रहं देशाद्देशान्तरसमागतम् ॥ ४७
तद्देशेशाश्चकाराश्य पुरुषैर्विदितागसम् । स राजा तञ्च तां गाञ्च सहसा निजसेवकैः ॥ ४८
आनयामास सहसा स्वभटैः स्वात्मशुद्धये । गां देवाय पुनर्दत्वा तस्यनेत्रे द्विजन्मनः ॥ ४९
उत्पाट्य विषयात् स्वस्मात्पुनस्तं प्रैषयत्क्षणात् । सोऽपि कालेन निधनं प्राप विप्रो विलोचनः ॥ ५०
दाता प्रतिग्रहीता च राजा चोपेक्षकस्तयोः । नीता यमभटैर्भीमैरस्मिन्नेते निपातिताः ॥ ५१
अनलाख्याभिधे घोरे नरके कालमक्षयम् । तेषां वंशोद्भवाश्चापि युधिष्ठिर निपातिताः ॥ ५२

சோரோ முஞ்சதி வை தோஷம் நிக்ருஹீதோனு யத்யமும் ।
(சோரதோஷம் பஜேத்ராஜா நிக்ருஹீதோ ந யத்யமிதி ச பாட:)
இத்யஸௌ நிக்ருஹீதச்ச குமாரேண மஹாதியா ॥ 43
ஸந்துஷ்டோSத மஹாநிந்த்ர: ப்ராதுர்பூய ததைவது ।
க்ருஹீத்வாSSபரணம் தம் து ஸுவீராய ததௌ முதா ॥ 44
புஷ்பவ்ருஷ்டி: பபாதாசு ஸுரேந்த்ரபுருஷாத்ருதா ।
கதே மஹேந்த்ரே ஸஹஸா தேவலோகம் யதாபுரா ॥ 45
கோப்ரதிக்ரஹகர்தாரம் கச்சதேசக்ருதாலயம் । வஸுநாமானமவனீபதிபுத்ர: ப்ரதாபவான் ॥ 46
சிவாலயபசுஸ்ஸேயமிதி க்ஞாத்வாSபி துஷ்டதீ: । க்ருத்வா ப்ரதிக்ரஹம் தேசாத்தே சாந்தர ஸமாகதம் 47
தத்தேசேசஞ்சகராஸ்ய புருஷைர்விதிதாகஸம் । ஸ ராஜா தம் ச தாம் காஞ்ச ஸஹஸா நிஜஸேவகை: 48
ஆனயாமாஸ ஸஹஸா ஸ்வபடை: ஸ்வாத்மசுத்தயே ।
காம் தேவாய புனர்தத்வா தஸ்ய நேத்ரே த்விஜன்மன: ॥ 49
உத்பாட்ய விஷயாத் ஸ்வஸ்மாத்புனஸ்தம் ப்ரைஷயத்க்ஷணாத் ।
ஸோSபி காலேன நிதனம் ப்ராப விப்ரோவிலோசன: ॥ 50
ததாப்ரதிக்ருஹீதாச ராஜா சோபேக்ஷகஸ்தயோ: । நீதாயமபடைர்பீமைரஸ்மின்னேதே நிபாதிதா: ॥ 51
அனலாஸ்யாபிதே கோரே நரகே காலமக்ஷயம் । தேஷாம் வம்சோத்பவாச்சாபி யுதிஷ்டிர நிபாதிதா: ॥ 52

திருடனேயாவாய். (42) திருடன் தண்டிக்கப்படுவானுகில் அப்பாவத்திலிருந்து நீங்குகிருன். திருடன் தண்டிக்கப்படாவிடில் அதன் பாவத்தை அரசன் அடைகிருன் எனச் சொல்லி மஹா புத்திசாலியான ராஜ குமாரன் அந்த பிராம்மணனே தண்டித்துவிட்டான். (43) பிறகு தேவேந்திரன் மிக சந்தோஷமடைந் தவனுகி, அப்பொழுதே அங்கு வந்து முன்பு தான் விப்ரமணிக்குக் கொடுத்திருந்த ஆபரணத்தைப் பிடுங்கி மிக சந்தோஷத்தோடு ஸுவீரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான் (44) இந்திரன் முன்போல் தேவ லோகம் சென்ற பிறகு தேவர்களால் புஷ்பமாரி வருஷிக்கப்பட்டது. (45) பிறகு கச்ச தேசத்தில் குடியிருக்கும் பசுவை தானம் வாங்கிக்கொண்ட 'வஸு' என்ற அந்த பிராம்மணனே மிக பராக்கிரமசாலியான அந்த ராஜகுமாரன் (46) இந்த துர்புத்திக்காரன் சிவாலயத்தின் பசுமாடு என்பதை அறிந்தும் அதை தானம் வாங்கிக்கொண்டு இத்தேசத்தைவிட்டு வேறு தேசத்திற்குச் சென்றுவிட்டான் என்று அறிந்து (47) அந்த தேசத்து அரசனுக்குத் தன் தூதர்கள் மூலமாய் அந்த பிராம்மணன் செய்திருக்கும் பாவத்தை அறிவித்தான். பிறகு அந்த அரசனும் அப்பசுவையும் அவனேயும் தன் சேவகர்கள் மூலமாய் (48) வரவழைத்து தான் பரிசுத்தமடைய்வேண்டியதற்காகத் தன் வேலைக்காரர்கள் மூலமாய் சீக்கிரம் அப்பசுவை அந்த ஸ்வாமிக்குத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டு அந்த பிராம்மணனுடைய கண்களேப் பிடுங்கி அவனே உடன் தன் தேசத்தை விட்டுத் துரத்திவிட்டான். பிறகு கண்ணில்லாத அந்த பிராம்மணனும் நாளடைவில் இறந்தான். (50) பிறகு தானம் கொடுத்தவன், வாங்கினவன், அவ்விருவர்களேயும்பற்றி அசட்டையாக இருந்த அரசன் இம் மூன்றுபேர்களும் மஹா பயங்கரர்களான யமபடர்களால் கொண்டுவரப்பட்டு மிகக் கொடியதான இந்த அனலாஸ்யம் என்ற நரகத்தில் பல காலமாய் தள்ளப்பட்டிருக்கிருர்கள். ஓ யுதிஷ்டிரரே! மேலும் அவர்களுடைய வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் அவ்வாறே தள்ளப்பட்டிருக்கின்

श्रुत्वेति वाक्यं स्वपितुर्धर्मपुत्रोऽतिविस्मितः । अनुज्ञया पितुः प्राप त्रिदिवं व्योमयानतः ॥ ५३
सूतः — उक्तं मयाऽद्य हरणात्पशोर्देवस्य यां गतिम् । प्रापुर्दाता गृहीता च तटस्थस्तदुपेक्षकः ।
तदीयाख्यानमधुना किं भूयश्श्रोतुमिच्छथ ॥ ५४
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ॥

देवदास्यपहारिणः अग्निज्वालायुत वज्रस्तम्भे बन्धनम् ॥

अतःपरं प्रवक्ष्यामि दत्तां वृषभमुद्रिताम् । हरतां वृषभीं नारीं हरस्य श्रृणुताधुना ॥ १
पुरा चतुर्मुखो देवो दिदृक्षुरखिलं जगत् । आरुह्य हंसं सुश्वेतं चचार परया मुदा ॥ २
प्राप्य संयमिनीं कालान्नरकानवलोकयत् । तन्मध्ये कतिचिद्द्रष्टुमनिच्छन् पद्मसंभवः ॥ ३

ச்ருத்வேதி வாக்யம் ஸ்வபிதுர் தர்மபுத்ரோऽதி விஸ்மித: ।
அனுக்ஞயா பிது: ப்ராப த்ரிதிவம் வ்யோமயானத: ॥ 53
ஸூத: — உக்தம் மயாऽத்ய ஹரணாத்பசோர்தேவஸ்ய யாம் கதிம் ।
ப்ராபுர் தாதா க்ருஹீதாச தடஸ்தஸ்ததுபேக்ஷக: ॥
ததீயாக்யானமதுனா கிம் பூய: ச்ரோதுமிச்சத ॥ 54
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே த்விபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்ரிபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

தேவதாஸியை அபகரித்தவனுக்கு அக்னியினல் காய்ச்சப்பட்ட வஜ்ரஸ்தம்பத்தில் கட்டப்படுதல்.

அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தத்தாம் வ்ருஷபமுத்ரிதாம் ।
ஹரதாம் வ்ருஷபீம் நாரீம் ஹரஸ்ய ச்ருணுதாதுனா ॥ 1
புரா சதுர்முகோ தேவோ தித்ருக்ஷுரகிலம் ஜகத் । ஆருஹ்ய ஹம்ஸம் ஸுச்வேதம் சசார பரயா முதா ॥ 2
ப்ராப்ய ஸம்யமனீம் காலான் நரகானவலோகயத் । தன்மத்யே கதிசித்த்ரஷ்டுமநிச்சன் பத்மஸம்பவ: ॥ 3

ருர்கள். (52) இவ்வாறு தன் தந்தையால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு தருமபுத்திரர் மிக ஆச்சரியமடைந்தவராகி, தந்தையின் உத்தரவின் பேரில் விமானத்தோடு சொர்க்கமடைந்தார். (53) ஸூதர் சொல்கிருர்: ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீபரமேச்வரனுடைய பசுவை அபகரித்ததினுல் கொடுத்தவன், வாங்கினவன், அவர்களை அசட்டையாக விட்ட மத்யஸ்தன், இவர்களால் அடையப்பட்ட கதியைப்பற்றிய சரித்திரத்தை இப்பொழுது சொன்னேன். பின்னும் நீங்கள் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்கள்? (54)

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்து மூன்ருவது அத்தியாயம்.

ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே! விருஷப முத்திரை போடப்பட்ட ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய தாஸியான விருஷபி என்றவளை அபகரித்துச்சென்றவரின் கதையைச் சொல்லுகிறேன், அதைக் கேளுங்கள். (1) முன்பு பிரம்மதேவன் எல்லா உலகங்களையும் சுற்றிப் பார்க்க எண்ணமுள்ளவராகி மிகவும் வெளுப்பான அன்னப்பக்ஷியின்மீது ஏறிக்கொண்டு மிக சந்தோஷத்துடன் சுற்றி வந்தார். (2) ஸம்யமினி பட்டணத்திற்கு வந்து கொடியவைகளான நரகங்களைப் பார்க்கும்போது அவைகளின் நடுவிலுள்ள சில நரகங்களைப்

अतःपरं न गन्तव्यमित्यवोचत्स्ववाहनम् । इमे दुरात्मनिलया नावलोक्या मया इति ॥ ४
ततो हंसस्तमाहेत्थं किमेते नरकाः प्रभो । नैवावलोकिता देव त्वया किं वात्र कारणम् ॥ ५
ब्रह्माह तं शिवद्रोहनिरतावासभूमयः । एते नैवावलोक्यास्स्युर्निवृत्ताविति तौ तदा ॥ ६
नरकाणांच तेषांतु मध्ये ज्वलितपावके । वज्रस्तंभे निबद्धेन पुरुषेण कृतःस्वनः ॥ ७
अत्रापि हंसः पप्रच्छ किमेतेन कृतंत्विति । ब्रह्मा शृण्वस्य वृत्तान्तमिति प्रोवाच तत्कथाम् ॥ ८
सौराष्ट्रदेशे नगरी सौराख्या विदिता शुभा । वैश्यस्तत्र सुदत्ताख्यो धार्मिको धनवान् कृती ॥ ९
अकृत्रिमेण वाणिज्यं करोति बहुधा सदा । भद्रकाळीपदांभोजसपर्यानिरतोऽन्वहम् ॥ १०
विख्यातस्सर्वदेशेषु सर्वभूतदयापरः । सांयात्रिकी सौलभाय प्लवेनार्णवमभ्यगात् ॥ ११
द्वीपान्तरात्समादाय बहुकालमतन्द्रितः । निवृत्तोऽर्णवमध्येतु वायुना निहतप्लवः ॥ १२
दध्यौ सुदत्तोमनसा भद्रकाळीमनन्यधीः । तदानीमेव तद्भक्त्या भद्रकाळी महार्णवात् ॥ १३

அத: பரம் ந கந்தவ்ய மித்யவோசத் ஸ்வ வாஹனம் । இமே துராத்ம நிலயா நாவலோக்யா மயா இதி ॥ 4
தஹோ ஹம்ஸஸ்தமாஹேத்தம் கிமேதே நரகா: ப்ரபோ ।
நைவாவலோகிதா தேவ த்வயா கிம் வாத்ர காரணம் ॥ 5
ப்ரம்ஹா஽ஹ தம் சிவத்ரோஹநிரதாவாஸபூமய: ।
ஏதே நைவாவ லோக்யாஸ்ஸ்யுர் நிவ்ருத்தாவிதி தௌ ததா ॥ 6
நரகாணாஞ்ச தேஷாம் து மத்யே ஜ்வலிதபாவகே । வஜ்ரஸ்தம்பே நிபத்தேன புருஷேண க்ருத: ஸ்வந: 7
அத்ராபி ஹம்ஸ: பப்ரச்ச கிமேதேன க்ருதம் த்விதி ।
ப்ரம்ஹா ச்ருண்வஸ்ய வ்ருத்தாந்தமிதி ப்ரோவாச தத்கதாம் ॥ 8
ஸௌராஷ்ட்ர தேசே நகரீ ஸௌராக்யா விதிதா சுபா ।
வைச்யஸ்தத்ர ஸுதத்தாக்யோ தார்மிகோ தனவான் க்ருதீ ॥ 9
அக்ருத்ரிமேண வாணிஜ்யம் கரோதி பஹுதா ஸதா ।
பத்ரகாளீபதாம்போஜஸபர்யாநிரதோ஽ன்வஹம் ॥ 10
விக்யாதஸ்ஸர்வதேசேஷு ஸர்வபூத தயாபர: । ஸாம்யாத்ரிகோ ஸௌலபாய ப்லவேநார்ணவமப்யகாத்
த்வீபாந்த்ராத்ஸமாதாய பஹுகாலமதந்த்ரித: । நிவ்ருத்தோர்ணவமத்யேது வாயுனா நிஹதப்லவ: ॥ 12
தத்யௌ ஸுதத்தோ மனஸா பத்ரகாளீமனன்யதீ: ।
ததானீமேவ தத்பக்த்யா பத்ரகாளீ மஹார்ணவாத் ॥ 13

பார்க்க மனமில்லாதவராகி இந்த பிரம்மாவானவர் (3) தனது வாகனத்தைப் பார்த்து, ஓ அன்னமே! இதைகளெல்லாம் மஹாபாபிகள் இருக்கும் இடங்களாகையால் நான் அவைகளைப் பார்க்கத் தகாது. ஆகையால் இதற்கப்பால் போகவேண்டாமெனச் சொன்னார். (4) பிறகு அன்னப்பக்ஷியானது அவரைப் பார்த்து ஓ பிரபுவே! இவை என்ன நரகங்கள். அவைகளைத் தாங்கள் பார்க்கக் கூடாதென்பதற்கு என்ன காரணம்? எனக் கேட்டது (5) பிரம்மதேவன் அன்னத்தைப் பார்த்து, ஓ அன்னமே! இவ்விடங்கள் எல்லாம் சிவத்துரோகத்தில் முயன்ற பாவிகள் வாஸம் செய்யும் இடமாகையால் பார்க்கக் கூடாது எனச் சொல்லி அவ்விருவர்களும் திரும்பும்பொழுது (6) அந்த நரகங்களின் நடுவில் மிகவும் ஜொலிக்கின்ற அக்னியோடு கூடிய வஜ்ர ஸ்தம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஓர் மனிதனால் கூவப்படும் சப்தமானது (7) அந்த அன்னத்திற்குக் கேட்க அப்பொழுது அன்னப்பக்ஷியானது பிரம்மாவைப் பார்த்து இவன் என்ன பாவம் செய்தான்? என்றது. பிரம்மாவும் ஓ ஹம்ஸமே! நான் சொல்வதைக் கேள் என்று அவன் வரலாற்றைப்பற்றிச் சொன்னார். (8) சௌராஷ்டிர தேசத்தில் ஸௌரபுரம் என்ற மங்களமான ஓர் பட்டணம் இருக்கிறது. அப்பட்டணத்தில் ஸுதத்தன் என்ற தர்மிஷ்டனும், பணக்காரனும், பாக்யசாலியுமான ஓர் வைச்யன் (9) எப்பொழுதும் கபடமின்றி பற்பல வியாபாரங்களைச் செய்து வந்தான். அவன் தினந்தோறும் பத்ரகாளியம்மனுடைய பாத கமலங்களை பூஜை செய்வதில் முயன்றவனாயிருந்தான். (10) மேலும் அவன் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இரக்கமுள்ளவனும், எல்லா தேசங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றவனாயும் இருந்தான். அவன் கப்பல் வியாபாரியாகையால் ஒரு தடவை கப்பல் மூலமாகக் கடலைக் கடந்து (11) தீபாந்தரத்தில் வியாபாரம் செய்துவிட்டு சோம்பலின்றி வெகு காலம் யாத்திரை செய்து திரும்பி வரும்பொழுது நடுக் கடலில் கப்பல் புயலினால் கவிழ்க்கப்படும் ஸமயத்தில் (12) ஸுதத்தன் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஸ்ரீ பத்ரகாளியை மனதால் த்யானம் செய்தான். அவனுடைய

तं सा ससैन्यं सधनं प्रापयामास तद्गृहम् । दृष्ट्वैतदखिलं सर्वे सुदत्तं तमपूजयन् ॥ १४
कदाचित्तस्य कल्याणे प्रवृत्ते नागरा जनाः । तद्गृहं प्राप्यमुमुदुर्भुञ्जानास्सत्कृता धनैः ॥ १५
नटा विटाश्च गणिकाश्शैलूषा वन्दिनस्तथा । सौरेश्वरालयस्थाश्च नरानार्यश्च सत्कृताः ॥ १६
सर्वेऽपि प्रेषितास्तेन सत्कारमतोन्तरे । सौरेश्वरालये काचिद्रमणी वृषचिह्निता ॥ १७
तां दृष्ट्वा मोहितो वैश्यस्तस्या रूपेण कामुकः । स्वगृहे स्थाप्य तां तन्वीं तयारात्रौच संगतः ॥ १८
प्रातस्तां गन्तुमिच्छन्तीं शिवायतनकर्मणे । संमार्जनकरीं भूयश्चेटीमन्यामचोदयत् ॥ १९
स्वां चेटीं प्रेषयामास संमार्जनपटीयसीम् । तां दृष्ट्वाऽधिकृतास्सर्वे वैश्यचेटीं विना तया ॥ २०
अपृच्छन्वैश्यमाहूय मुञ्च त्वं वृषचिह्निताम् । किमत्रचानया चेट्या नचैषार्हा शिवालये ॥ २१
पृष्टवत्स्वपि तेष्वेवं नामुञ्चद्धनगर्वितः । त ऊचुर्वृषभीं मुञ्च नार्हा चेटी तवालये ॥ २२

தம் ஸா ஸஸைன்யம் ஸதனம் ப்ராபயாமாஸ தத்க்ருஹம் ।
த்ருஷ்ட்வைததகிலம் ஸர்வே ஸு॰தத்தம் தமபூஜயன் ॥ 14
கதாசித் தஸ்ய கல்யாணே ப்ரவ்ருத்தே நாகராஜனா: ।
தத்க்ருஹம் ப்ராப்ய முமுதுர்புஞ்ஜானாஸ்ஸத்க்ருதா தனை: ॥ 15
நடா விடாச்ச கணிகாச்சைலூஷா வந்தினஸ்ததா ।
ஸௌரேச்வராலயஸ்தாச்ச நரா நார்யச்ச ஸத்க்ருதா: ॥ 16
ஸர்வேऽபி ப்ரேஷிதாஸ்தேன ஸஸத்காரமதோந்தரே ।
ஸௌரேச்வராலயே காசித்ரமணீ வ்ருஷசின்ஹிதா ॥ 17
தாம் த்ருஷ்ட்வா மோஹிதோ வைச்யஸ்தஸ்யா ரூபேணகாமுக: ।
ஸ்வக்ருஹே ஸ்தாப்யதாம் தன்வீம் தயாராத்ரௌச ஸங்கத: ॥ 18
ப்ராதஸ்தாம் கந்துமிச்சந்தீம் சிவாயதன கர்மணே । ஸம்மார்ஜனகரீம் பூயச்சேடீ மன்யாமசோதயத் ॥ 19
ஸ்வாம் சேடீம் ப்ரேஷயாமாஸ ஸம்மார்ஜனபடீயஸீம் ।
தாம் த்ருஷ்ட்வாऽதி க்ருதாஸ்ஸர்வே வைச்யசேடீம் வினாதயா ॥ 20
அப்ருச்சன்வைச்யமாஹூய முஞ்சத்வம் வ்ருஷசின்ஹிதாம் ।
கிமத்ர சானயா சேட்யா நசைஷார்ஹா சிவாலயே ॥ 21
ப்ருஷ்டவத்ஸ்வபிதேஷ்வேவம் நாமுஞ்சத்தனகர்வித: ।
த ஊசுர்வ்ருஷபீம்முஞ்ச நார்ஹா சேடீ தவாலயே ॥ 22

பக்தியினால் பத்ரகாளியானவள் உடனே அப்பெருங் கடலிலிருந்து (13) அவனை அவனது ஸைன்யங்களுடனும், சொத்துக்களுடனும் அவன் வீட்டிற்குக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டாள். இவை யாவற்றையும் கண்டு யாவரும் ஸு॰தத்தனை பூஜித்தார்கள். (14) இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் அவனுக்குக் கல்யாணம் நடந்த சமயம் அந்த பட்டிணத்து ஜனங்கள் எல்லாம் அவன் வீட்டிற்கு வந்து சாப்பிட்டு வெகு தனங்களால் சன்மானிக்கப்பட்டவர்களாகி, ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். (15) மேலும் நட்டுவர்கள், விடர்கள், தாஸிகள், நாட்டியக்காரர்கள், கட்டியக்காரர்களும் மற்றும் ஸௌரேச்வர ஸ்வாமி ஆலயத்தைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும் நன்கு வெகுமதிக்கப்பட்டார்கள். (16) இவ்வாறு அவனால் எல்லோரும் மரியாதை செய்யப்பட்டு அனுப்பப்படுகையில் இவர்களுக்குள் ஸௌரேச்வர ஸ்வாமி ஆலயத்தைச் சேர்ந்தவளும், விருஷப முத்திரை போடப்பட்டவளுமான ஓர் அழகிய தாஸி இருந்தாள். (17) மிகவும் காமாதுரனான அந்த வியாபாரி அவளைக் கண்டு அவளது அழகினால் மோஹிக்கப்பட்டவனாகி, அந்த தாஸியைத் தன் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு அன்றிரவு அவளோடு சேர்ந்தான். (18) பிறகு மறுநாள் காலையில் சிவாலயத்திற்குப் பணிவிடை செய்வதற்காகப் போக விரும்புகையில் அவன் பெருக்குவதில் திறமையுள்ள தனது வீட்டு வேலைக்காரியை அவளுக்குப் பதிலாக அனுப்பினான். பிறகு கோவில் அதிகாரிகள் அந்த விருஷபி வராமல் வணிகனின் வேறு வேலைக்காரி வந்ததைக் கண்டு (20) அந்த வணிகனை அழைத்து, ஓ செட்டியாரே! இந்த வேலைக்காரியால் இங்கு என்ன செய்யத் தகும்? இவள் சிவாலயத்திற்கு வேலை செய்யத் தகுதியில்லாதவள். ஆகையால் விருஷப முத்திரையைக் கொண்ட அந்த தாஸியை அனுப்பிவிடும் என்று சொன்னார்கள். (21) அவர்கள் அவ்வாறு கேட்டும் அவன் தன கர்வத்தினால் அவளை அனுப்பவில்லை. பின்னும் அவர்கள், ஓ வணிகரே! உன் சொந்த மனைவியானவள்

तथा स्वपत्नी त्वत्पार्श्वान्नान्यपार्श्वं गमिष्यति । एवमेवेति चोक्तेऽपि सापि चेटी तथा न किम् ॥ २३
तथापि नैच्छत्तां मोक्तुं राज्ञे प्रोचुश्शिवाश्रिताः । राजा मन्त्रिणमाहूय मोचयेति जगाद ताम् ॥ २४
मन्त्री वैश्यस्तु धनवान् भद्रकाळीप्रियोह्ययम् । न निग्राह्यः कथं मोच्या वृषभीनृपसत्तम ॥ २५
राजा कोपेन तं प्राह काळीकास्याच्छिवद्रुहः । गच्छेत्युक्तेपि सचिवो नैच्छद्भीत्या नृपस्तदा ॥ २६
स्वयं निर्गत्य भवनाद्वैश्यद्वारि ससैनिकः । मुञ्चेति निग्रहोद्युक्तो वैश्यश्च सहसा रुषा ॥ २७
तदा सस्मार वै काळीं वैश्यः स्वाभीष्टदेवताम् । सा सन्निधाय तं प्राह त्वं द्रोही परमेशितुः ॥ २८
उक्त्वा तमेवं राजानमथ प्रोवाच काळ्यमुम् । वैश्यो द्रोही महेशस्य पात्रं ते निग्रहस्य हि ॥ २९
यथेष्टं शिक्षयैनं त्वमित्यन्तर्ध्यानमास्थिता । ततो राजाऽस्य सर्वस्वमादाय वृषभीं पुनः ॥ ३०
प्रेषयामास सहसा शिवायतनकर्मणे । सा स्नात्वा तु यथापूर्वं संमार्जनरताऽभवत् ॥ ३१

யதா ஸ்வபத்னீ த்வத்பார்ச்வான்னான்யபார்ச்வம் கமிஷ்யதி ।
ஏவ மேவேதிசோக்தேऽபி ஸாபி சேடீ ததா ந கிம் ॥ 23
ததாபி நைச்சத்தாம் மோக்தும் ராக்ஞே ப்ரோசுச்சிவாச்ரிதா: ।
ராஜா மந்த்ரிணமாஹூய மோசயேதி ஜகாததாம் ॥ 24
மந்த்ரீ வைச்யஸ்து தனவான் பத்ரகாளீப்ரியோஹ்யயம் ।
ந நிக்ராஹ்ய: கதம் மோச்யா வ்ருஷபீ ந்ருபஸத்தம ॥ 25
ராஜா கோபேன தம் ப்ராஹ காளீகாஸ்யாச்சிவத்ருஹ: ।
கச்சேத்யுக்தேऽபி ஸசிவோ நைச்சத்பீத்யா ந்ருபஸ்ததா ॥ 26
ஸ்வயம் நிர்கத்ய பவனாத்வைச்யத்வாரி ஸஸைனிக: ।
முஞ்சேதி நிக்ரஹோத்யுக்தோ வைச்யச்ச ஸஹஸா ருஷா ॥ 27
ததா ஸஸ்மார வை காளீம் வைச்ய: ஸ்வாபீஷ்ட தேவதாம் ।
ஸா ஸன்னிதாயதம் ப்ராஹ த்வம் த்ரோஹீ பரமேசிது: ॥ 28
உக்த்வா தமேவம் ராஜான மத ப்ரோவாச காள்யமும் ।
வைச்யோ த்ரோஹீ மஹேசஸ்ய பாத்ரம் தே நிக்ரஹஸ்ஹி ॥ 29
யதேஷ்டம் சிக்ஷயைனம் த்வமித்யந்தர்த்யானமாஸ்திதா ।
ததோ ராஜாஸ்ய ஸர்வஸ்வமாதாய வ்ருஷபீம் புன: ॥ 30
ப்ரேஷயாமாஸ ஸஹஸா சிவாயத ந கர்மணே । ஸா ஸ்னாத்வாது யதா பூர்வம் ஸம்மார்ஜன ரதாऽபவத் 31

எப்படி உன் பக்கத்தை விட்டு மற்றவர்களின் ஸமீபம் செல்லமாட்டாளோ, அந்த தாஸியும் அப்படியே அல்லவா? (23) ஆகையால் அவளும் உன் வீட்டில் இருக்கத் தகுதியல்ல எனச் சொல்லியும் அவன் அவளை அனுப்பவில்லை. பிறகு கோவிலைச் சேர்ந்தவர்கள் அதை அரசரிடம் அறிவித்தார்கள். உடன் அரசன் மந்திரியை அழைத்து அவளை விடுவிக்கும்படிச் சொன்னான். (24) அதற்கு மந்திரியும், ஓ ராஜனே! அந்த வணிகன் மிகுந்த பணக்காரனும் பத்ரகாளியம்மனுக்கு மிகப் பிரியமுள்ளவனுகையால் அவனை எவ்வாறு தண்டிப்பது? விருஷபியை எவ்வாறு அவனிடமிருந்து விடுவிப்பது என்றார். (25) அப்பொழுது அரசன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னான் : ஓ மந்திரி! சிவத் துரோகம் செய்தவனுக்கு காளி ஏதடா? நீ போ என்று சொல்லியும், மந்திரியானவன் பயத்தினால் அப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை அப்பொழுது அரசன் (26) தான் நேரில் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டு ஸைன்யத்தோடு அந்த வணிகன் வீட்டு வாசலில் நின்றுகொண்டு அவனை சிக்ஷிப்பதற்கு ஆயத்தமாய் இருந்து கொண்டு, அடா செட்டி! அந்த தாஸியை விட்டுவிடு என்றான். (27) அப்பொழுது வணிகன் மிகுந்த கோபத்தோடு தன் இஷ்ட தெய்வமாகிய காளியை சீக்கிரம் நினைத்தான். உடன் காளியும் அங்கு தோன்றி, அடா! நீ பரமேச்வரனுக்கு துரோகியாகிவிட்டாய் என்று அந்த வணிகனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு அந்த அரசனைப் பார்த்து பத்ரகாளியானவள் சொன்னாள் : ஓ ராஜனே! இந்த வணிகன் சிவத்துரோகியாகிவிட்டபடியால் அவன் உனது தண்டனைக்கு ஆளாகிவிட்டான். (29) ஆகையால் நீ அவனை உன் இஷ்டப்படி தண்டிப்பாய் என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தாள். பிறகு அரசனும் அவனது எல்லாச் சொத்துக்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்த விருஷபியைத் திரும்பி (30) சிவாலயக் கைங்கரியங்களைச் செய்வதற்காக சீக்கிரம் அனுப்பினான். அவள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வழக்கம்போல சிவாலயத்தைக் கூட்டுவதில் முயன்றாள். பிறகு அரசன் அந்த வணிகனைக் கொன்றுவிட்டு அவன்

ततो वैश्यं पुना राजा मारयित्वाऽस्य योषितः । कृतवान् वृषभीं मुद्रां चक्रे सौरेश्वरालये ॥ ३२
संमार्जनकरीं शीघ्रं तां पापविनिवृत्तये । मन्त्रिणञ्चापि साहाय्यकारिणं द्रोहिणोऽच्छिनत् ॥ ३३
स तु वैश्योऽत्रवै वज्रस्तंभे बद्धोऽनलान्तरे । असहिष्णुर्यातनास्ता भृशं रोदिति दुःखितः ॥ ३४
तस्यायं शुश्रुवे घोरो रवोऽस्माभिर्महास्वनः । अन्यत्रापिच शब्दोऽयं मन्त्रिणो नृपतेरयम् ॥ ३५
साहाय्येनापि तस्यास्य निर्धूमाङ्गारमध्यतः । तदिमे नरका घोरा नास्माभिर्वीक्षिताः खग ॥ ३६
कथयन्निति वै ब्रह्मा तेन स्वं लोकमाश्रयत् । इति सूतवचःश्रुत्वा ऋषयो भीतमानसाः ॥
शिवमेव तदा सांबं मनसा शरणं ययुः ॥ ३७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ॥

ததோ வைச்யம் புந ராஜா மாரயித்வாஸ்ய யோஷித: ।
க்ருதவான் வ்ருஷபீம் முத்ராம் சக்ரே ஸௌரேச்வராலயே ॥ 32
ஸம்மார்ஜனகரீம் சீக்ரம் தாம் பாபவினிவ்ருத்தயே ।
மந்த்ரிணஞ்சாபி ஸாஹாய்யகாரிணம் த்ரோஹிணோச்சினத் ॥ 33
ஸ து வைச்யோத்ர வை வஜ்ரஸ்தம்பே பத்தோऽனலாந்தரே ।
அஸஹிஷ்ணுர்யாதனாஸ்தா ப்ருசம் ரோதிதி து:கித: ॥ 34
தஸ்யாயம் சுச்ருவே கோரோரவோऽஸ்மாபிர்மஹாஸ்வன: ।
அந்யத்ராபி ச சப்தோऽயம் மந்த்ரிணோ ந்ருபதேரயம் ॥ 35
ஸாஹாய்யேநாபி தஸ்யாஸ்ய நிர்தூமாங்காரமத்யத: ।
ததிமே நரகா கோரா நாஸ்மாபிர்வீக்ஷிதா: கக ॥ 36
கதயந்நிதி வை ப்ரம்ஹா தேன ஸ்வம் லோகமாச்ரயத் ।
இதி ஸூதவச: ச்ருத்வா ருஷயோ பீதமானஸா: ॥
சிவமேவ ஸதா ஸாம்பம் மனஸா சரணம் யயு: ॥ 37

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்ரிபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

மனைவிக்கு விருஷப முத்திரையைப் போட்டு அவளையும் அந்த பாபம் போவதற்காக ஸ்ரீ ஸௌரேச்வர ஸ்வாமியின் ஆலயத்தில் பெருக்கி வரும்படிச் செய்துவிட்டான் மேலும் அந்த சிவத் துரோகிக்கு உதவியாய் இருந்த மத்திரியையும் கொன்றுவிட்டான். (33) ஓ ஹம்ஸமே! அப்படிப்பட்ட வைச்யன்தான் இங்கு நடுவில் தீப்பற்றி எரியும் வஜ்ர ஸ்தம்பத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டு அந்த யாதனைகளைப் பொறுக்க முடியாதவனாய் மிகவும் துக்கத்தினால் அழுகிறான். (34) இப்பொழுது நம்மால் கேட்கப்பட்ட கோரமான பெருங் குரல் அவனுடையதுதான். இதோ மற்றோர் இடத்தில் கேட்கப்படும் குரல்தான் இந்த அரசனின் மந்திரியினுடையது. (35) அப்படிப்பட்ட பாதகனுக்கு உதவியாக இருந்ததினால், மட்டில் இவன் புகையில்லாமல் ஜ்வலிக்கின்ற தணலின் நடுவில் கிடந்து யாதனைப்படும்படி ஆயிற்று. ஓ ஹம்ஸமே! ஆகையால்தான் மஹா கோரமான இந்த நரகங்களை நான் பார்க்கவில்லை (36) என்று சொல்லிக்கொண்டே பிரும்மதேவன் ஹம்ஸ பக்ஷியோடுகூட தனது உலகமான ஸத்யலோகத்தை அடைந்தார் என்று ஸூத முனிவரால் சொல்லப்பட்டதை முனிவர்கள் கேட்டு, மனதில் பயமடைந்தவர்களாகி, ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை மனதால் சரணமடைந்தார்கள். (37)

ஐம்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुःपञ्चाशोऽध्यायः ॥

शिवालय तैलजंबीर फलापहारिणां अनादिकालादारभ्य नरकवास कथनम् ॥

श्रुणुतातः परं विप्राश्शंभोस्तैलापहारिणः । लिकुचस्य फलस्यापि कथां कथयतो द्विजाः ॥ १
शतानन्दो महायोगी शिवभक्तो मुनीश्वरः । प्रत्यहं स महायोगी पर्यटित्वा जगत्त्रयम् ॥ २
कैलासे देवमभ्येत्य किं वदन्तीं वदत्ययम् । लोकानामपि वृत्तान्तमेवं कालं नयत्यसौ ॥ ३
कदाचिद्यमलोकां तां प्राप संयमिनीं पुरीम् । तत्र संभावितोऽत्यर्थं यमेन नरकान् पुनः ॥ ४
तेन साकमनुप्राप्य ददर्श मुनिपुङ्गवः । तत्र दृष्टेषु निरयेष्वसौ केचिदन्तरे ॥ ५
पच्यमानानपृच्छत्किमेतैः पापं कृतं वद । तमुवाच यमो नाहं जानामि मुनिपुङ्गव ॥ ६
पूर्वैरपि यमैरेते बाध्यन्तेस्म महैनसः । शिवद्रोहिण इत्येतन्मात्रमेव श्रुतं मया ॥ ७
तमेवं वेति स पुनर्जगाम ब्रह्मणस्सभाम् । तत्र तं परिपप्रच्छ प्रणम्य कमलासनम् ॥ ८
पूर्वमेव निमग्नानां नरकेषु शिवद्रुहाम् । सोऽपि तान् कांश्चिदुक्त्वाऽन्यान्नाहं वेद्मिपरान्मुने ॥ ९

॥ அத சதுःபஞ்சாஶோऽத்யாய: ॥

சிவாலயத்தில் உள்ள எண்ணே, எலுமிச்சம்பழம் முதலியவைகளை அபஹரித்தவர்களுக்கு
பல காலமாய் நரகானுபவத்தைக் கூறுதல்.

ச்ருணுதாத: பரம் விப்ராச்சம்போஸ்தைலாபஹாரிண: ।
லிகுசஸ்ய பலஸ்யாபி கதாம் கதயதோ த்விஜா: ॥ 1
சதானந்தோ மஹாயோகீ சிவபக்தோ முனீச்வர: । ப்ரத்யஹம் ஸ மஹாயோகீ பர்யடித்வா ஜகத்ரயம் ॥ 2
கைலாஸே தேவமப்யேத்ய கிம்வதந்தீம் வதத்யயம் ।
லோகனுமபி வ்ருத்தாந்த மேவம் காலம் நயன்னஸௌ ॥ 3
கதாசித்யமலோகாம் தாம் ப்ராப ஸம்யமினீம் புரீம் । தத்ர ஸம்பாவிதோऽத்யர்தம் யமேன நரகான் புன: 4
தேன ஸாகமனுப்ராப்ய ததர்ச முனிபுங்கவ: । தத்ர த்ருஷ்டேஷு நிரயேஷ்வஸௌ கேசிதந்தரே ॥ 5
பச்யமானனப்ருச்சத்கிமேதை: பாபம் க்ருதம் வத । தமுவாச யமோ நாஹம் ஜானமி முனிபுங்கவ ॥ 6
பூர்வைரபியமைரேதே பாத்யந்தேஸ்ம மஹைனஸ: ।
சிவத்ரோஹிண இத்யேதன்மாத்ரமேவ ச்ருதம் மயா ॥ 7
தமேவம் வேதி ஸ புனர்ஜகாம ப்ரம்ஹணஸ்ஸபாம் । தத்ர தம் பரிபப்ரச்ச ப்ரணம்ய கமலாஸனம் ॥ 8
பூர்வமேவ நிமக்னனம் நரகேஷு சிவத்ருஹாம் ।
ஸோऽபிதான் காம்ச்சிதுக்த்வான்யாந்நாஹம் வேத்மி பரான்முனே 9

ஐம்பத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே! இதன் பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய எண்ணெயையும், எலுமிச்சம் பழத்தையும் அபஹரித்தவனின் கதையைக் கூறுகின்றேன், கேளுங்கள். (1) மஹா யோகீச்வரரும், சிவபக்தருமான ஸ்ரீசதானந்த முனிவர் தினந்தோறும் மூன்று உலகங்களையும் சுற்றிவந்து (2) ஸ்ரீகைலாஸத்தில் ஸ்ரீ மஹாதேவரிடம் சென்று உலகங்களின் வர்த்தமானத்தையும், ஜனங்களுடைய சொல்லையும் சொல்லிக்கொண்டே காலம் கழித்துவந்தார். (3) ஒரு நாள் யம லோகத்தின் முடிவில் உள்ள ஸம்யமினி பட்டணத்திற்குச் சென்று அங்கு யமனல் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டு அவனேடு கூடச் சென்று நரகங்களைப் பார்த்தார். அவ்வாறு நரகங்களைப் பார்த்து வரும்போது அவைகளின் நடுவில் உள்ள சில நரகங்களில் (5) தஹிக்கப் படுகின்றவர்களைப் பார்த்து, ஓ தர்மராஜனே! இவர்களால் என்ன பாபம் செய்யப்பட்டது என்பதைத் தாங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்றர். எமன் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! நான் அதை அறியவில்லை. (6) எனக்கு முந்தி இருந்த யமன்களால்கூட அவர்கள் செய்த மஹா பாபத்திற்காகத் துன்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறர்கள். ஆனல் அவர்கள் சிவத்ரோகிகள் என்பது மாத்திரம் நான் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன் (7) ஓஹோ அப்படியா? என்று யமனிடம் சொல்லிவிட்டு பிறகு பிரம்மதேவருடைய சபைக்குச் சென்று, அங்கு தாமரையை ஆஸனமாகக் கொண்ட பிரம்மதேவரை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் கேட்டார். (8) அவரும் முன்பே நரகங்களில் விழுந்து

मत्पूर्ववेधसो नैतान्वेद्मि जानन्ति वा न वा । स मुनिस्तं पुनः प्राह ब्रह्मणा विदितं न किम् ॥ १०
तमुवाच पुनर्ब्रह्मा मया सृष्टं तु यन्मुने । तत्सर्वं वेद्म्यहं किन्तु पूर्वमेव स्थिता इमे ॥ ११
अथवा मत्कृता सृष्टी रक्षा विष्णुकृतापि च । नावाभ्यां वा शिवेनैव परिपूर्णेन वस्तुना ॥ १२
किं त्वावामधिकारित्वे तन्नियुक्तौ स्व आत्मजौ । तत्कृतात्ममहाभागौ भवाव ऋषिसत्तम ॥ १३
ततो जगाम वैकुण्ठं तत्र विष्णुमपृच्छत । महर्षिं सोऽपि सत्कृत्य यावतो वेत्ति तान्ब्रुवन् ॥ १४
अन्यान्नवेद्मि मत्पूर्वकालमेव स्थितानिमान् । एतत्सर्वमशेषेण वेत्ति सर्वज्ञ ईश्वरः ॥ १५
इत्युक्ते सति तेनापि कैलासमगमन्मुनिः । तत्र सर्वेश्वरेशानं पप्रच्छ प्रणमन्मुनिः ॥ १६
भो स्वामिन्निरये पूर्वं ब्रह्मविष्ण्वोश्च केचन । पश्यन्त इति तैरुक्तं शिवद्रोहिण इत्यपि ॥ १७
कृतस्तुतैर्भवद्द्रोहः कोवावद महेश्वर । ततो नन्दिनमाहूय भगवान् प्रमथेश्वरः ॥ १८

மத்பூர்வவேதஸோ நைதான்வேத்மி ஜானந்தி வானவா |
ஸ முனிஸ்தம் புன: ப்ராஹ ப்ரம்ஹணா விதிதம் ந கிம் || 10
தமுவாச புனர்ப்ரம்ஹா மயாஸ்ருஷ்டம் து யன்முனே |
தத்ஸர்வம் வேத்ம்யஹம் கிந்து பூர்வமேவ ஸ்திதா இமே || 11
அதவா மத்க்ருதா ஸ்ருஷ்டீ ரக்ஷா விஷ்ணுக்ருதாபிச |
நாவாப்யாம் வா சிவேனைவ பரிபூர்ணேன வஸ்துனா || 12
கிம் த்வாவாமதிகாரித்வே தன்னியுக்தௌஸ்வ ஆத்மஜௌ |
தத்க்ருதாத்மமஹாபாகௌ பவாவ ருஷிஸத்தம || 13
ததோ ஜகாம வைகுண்டம் தத்ர விஷ்ணுமப்ருச்சத |
மஹர்ஷிம் ஸோऽபி ஸத்க்ருத்ய யாவதோவேத்திதான் ப்ருவன் || 14
அன்யான்னவேத்மி மத்பூர்வகாலமேவ ஸ்திதானிமான் |
ஏதத்ஸர்வமசேஷேண வேத்தி ஸர்வக்ஞ ஈச்வர: || 15
இத்யுக்தே ஸதி தேனாபி கைலாஸ மகமன்முனி: | தத்ர ஸர்வேச்வரேசானம் பப்ரச்ச ப்ரணமன்முனி: || 16
போ ஸ்வாமின்னிரயே பூர்வம் ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வோச்ச கேசன |
பச்யந்த இதி தைருக்தம் சிவத்ரோஹிண இத்யபி || 17
க்ருதஸ்துதைர்பவத்த்ரோஹ: கோவாவத மஹேச்வர | ததோ நந்தினமாஹூய பகவான் ப்ரமதேச்வர: 18

கிடக்கின்ற அநேகம் சிவத்ரோகிகளில் சிலரை மாத்திரம் கூறிவிட்டு, ஓ முனிவர்களே! மற்றவர்களைப் பற்றி நான் அறியேன். (9) எனக்கு முந்தியுள்ள பிரம்மாக்கள் அதை அறிவார்களோ, மாட்டார்களோ என்பதையும் நான் அறியேன் என்றார். பின்னும் அவரைப் பார்த்து அந்த முனிவர் பிரம்மாவுக்கும் கூட இது தெரியாதா? என்றார். (10) பிரம்மதேவர் மறுபடியும் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னார்: ஓ முனிவரே! என்னால் ச்ருஷ்டிக்கப் பட்டவைகளை மாத்திரம் நான் அறிவேன். ஆனால் அவர்கள் எனக்கும் முந்திய காலம் முதல் இருந்துவருகிறார்கள். (11) என்னால் செய்யப்படும் ச்ருஷ்டியும், விஷ்ணுவால் நடத்தப் படும் ரக்ஷணமும் எங்கும் நிறைந்த வஸ்துவாகிய ஸ்ரீபரமேச்வரனாலேயே அன்றி எங்களால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. (12) ஆனால் ஓ முனிவரே! நாங்கள் அவருடைய அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களால் அருளப்பட்ட பாக்யங்களை உடையவர்களாகவும், அவர்களுடைய பிள்ளைகளாகவும் இருக்கின்றோம் என்றார். (13) பிறகு சதானந்த முனிவர் வைகுண்டத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுவைக் கேட்டார். ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் அந்த முனிவருக்கு மரியாதை செய்து தனக்குத் தெரிந்தவர்களைப்பற்றி மட்டிலும் சொல்லிவிட்டு (14) எனக்கு முந்திய காலம் முதலாக உள்ள மற்றவர்களைப்பற்றி நான் அறியேன். ஸர்வக்ஞரான ஈச்வரன் ஒருவரே இவை யாவற்றையும் பாக்கியின்றி அறிவார். (15) ஸ்ரீ விஷ்ணுவினாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிறகு அந்த முனிவர் கைலாஸ மலைக்குச் சென்று அங்கு ஸர்வேச்வரரான ஸ்ரீபரமேச்வரனை நமஸ்கரித்துக் கேட்டார். (16) ஓ ஸ்வாமி! நரகத்தில் ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களுக்கும் முந்திய காலம் முதல் சில சிவத்ரோகிகள் தஹிக்கப்படுகின்றார்கள் என்று அவர்களால் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. (17) ஓ மஹேச்வர! அவர்களால் தங்களுக்கு என்ன துரோகம் செய்யப்பட்டது என்பதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும் என்றார். பிறகு பிரதம கணங்களுக்கு அதிபரான ஸ்ரீ பகவான் நந்திகேச்

गच्छ नन्दिन्वदामुष्मै यत्पृष्टं मुनिनास्तु ते । विदितं मत्प्रसादेनेत्युक्त्वा तौ विससर्जवै ॥ १९
ततो नन्दी स्वभवनमानीय मुनिमादरात् । यद्यत्प्रष्टुमना ब्रह्मन् प्रष्टुमर्हसि तत्तुमाम् । २०
अहं विदितवृत्तान्तं करोमि त्वां मुनीश्वर । शतानन्दः - अहं नरकमद्राक्षमाश्चर्येण शिलादज ॥ २१
तत्र तत्र च वै घोरे पच्यमानान्दुरात्मनः । दृष्ट्वापृच्छं यमं विश्वसृजं विष्णुञ्च तैः पुनः ॥ २२
अज्ञातकालं शैलादे पापाचाराञ्छिवद्रुहः । पच्यन्ते तान्वदेदानीं त्वं सर्वज्ञो जगत्प्रभुः ॥ २३
अग्निमध्ये महाघोरे कटाहे तैलपूरिते । अधोमुखास्तु पच्यन्ते सर्वाङ्गेष्वपि कीलिताः ॥ २४
अयस्ताम्रशलकाभिरग्नितप्ताभिरक्षिणोः । श्रोत्रयोर्नासिकारन्ध्रे जिह्वायां मस्तके तथा ॥ २५
रोमकूपेष्वयस्सूचीरग्नितप्ता निखायते । बाध्यन्ते सततं घोरे तत्रैकस्य कथां वद ॥ २६
वदतोरेवमन्योन्यमीश्वराराधनोत्सुकौ । ब्रह्मविष्णूच संप्राप्तौ तौच तावप्यपश्यताम् । २७

கச்ச நந்தின்வதாமுஷ்மை யத்ப்ருஷ்டம் முனிஞஸ்து தே ।
விதிதம் மத்ப்ரஸாதேனே த்யுக்த்வா தௌ விஸஸர்ஜவை ॥ 19
ததோ நந்தீ ஸ்வபவனமானிய முனிமாதராத் । யத்யத்ப்ரஷ்டுமனுப்ரம்ஹன் ப்ரஷ்டுமர்ஹஸி தத்துமாம் 20
அஹம் விதிதவ்ருத்தாந்தம் கரோமி த்வாம் முனிச்வர ।
சதானந்த: — அஹம் நாகமத்ராக்ஷமாச்சர்யேண சிலாதஜ ॥ 21
தத்ர தத்ர ச வை கோரே பச்யமானுன் துராத்மன: ।
த்ருஷ்ட்வாऽப்ருச்சம் யமம் விச்வஸ்ருஜம் விஷ்ணுஞ்ச தை: புன: 22
அக்ஞாதகாலம் சைலாதே பாபாசாராஞ்ச்சிவத்ருஹ: ।
பச்யந்தே தான்வதேதானீம் த்வம் ஸர்வக்ஞோ ஜகத்ப்ரபு: ॥ 23
அக்னிமத்யே மஹாகோரே கடாஹே தைலபூரிதே ।
அதோமுகாஸ்து பச்யந்தே ஸர்வாங்கேஷ்வபி கீலிதா: ॥ 24
அயஸ்தாம்ரசலாகாபிரக்னிதப்தாபிரக்ஷிணோ: ।
ச்ரோத்ரயோர்நாஸிகாராந்த்ரே ஜிஹ்வாயாம் மஸ்தகே ததா ॥ 25
ரோமகூபேஷ்வயஸ்ஸூசீரக்னிதப்தா நிகாயதே । பாத்யந்தே ஸததம் கோரே தத்ரைகஸ்ய கதாம் வத 26
வததோரேவமன்யோன்யமீச்வராராதனோத்ஸுகௌ ।
ப்ரம்ஹவிஷ்ணூச ஸம்ப்ராப்தௌ தௌச தாவப்யபச்யதாம் ॥ 27

வரரைக் கூப்பிட்டு (18) இந்த முனிவரால் எது கேட்கப்படுகின்றதோ அதை நீ அவருக்குச் சொல். அவையெல்லாம் எனது பிரசாதத்தால் உனக்கு விளங்கட்டும் எனச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பினூர். (19) பிறகு நந்திகேச்வரர் அந்த முனிவரைத் தன் கிருஹத்திற்கு ஆதரவுடன் அழைத்து வந்து, ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! தங்களுக்கு எதையெல்லாம் கேட்க வேண்டுமோ அவையெல்லாம் தாங்கள் என்னைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம். (20) நான் அந்த விஷயங்களையெல்லாம் தங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்கிறேன் என்ருர். பிறகு சதானந்தர் கூறியதாவது :— ஓ சிலாத புத்திரரே! நான் மிகுந்த ஆச்சர்யத்தோடு நரகங்களைப் பார்த்து வந்தேன். (21) ஆங்காங்குள்ள சில நரகங்களில் துன்புறுத்தப்படும் அநேகம் துராத்மாக்களைப் பார்த்து யமன், பிரம்மா, விஷ்ணு இவர்களையும் கேட்டேன். (22) ஓ நந்திகேச்வர! அவர்களுக்கும் தெரியாத காலம் முதல் மஹா பாதகர்களான இந்த சிவத்ரோகிகள் துன்புறுத்தப்படுகின்ருர்களாம். தாங்கள் உலகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாகவும் ஸர்வக்ஞராகவும் இருப்பதால் அவர்களைப்பற்றி எனக்கு இப்பொழுது சொல்லவேண்டும். (23) அக்னியின் நடுவில் மஹா கோரமாய் கொதிக்கும் எண்ணைக் கொப்பரையில் தலை கீழாய்த் தொங்கவிட்டுத் துன்புறுத்தப் படுகின்ருர்களே! மேலும் அவர்கள் உடல் முழுவதும் ஆணி ஏற்றப்பட்டவர்களாகவும் (24) கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தலை இவைகளில் நன்கு நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு ஊசிகளையும், தாமிர ஊசிகளையும் (25) மயிர் கால்களில் பழுக்க நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு ஊசிகளையும் ஏற்றப்பட்டவர்களாகி, கோரமான நரகத்தில் எப்பொழுதும் துன்புறுத்தப்படுகின்ருர்களே! அவர்களில் ஒருவனின் வரலாற்றை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும் (26) என்று அவ்விருவர்களும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பிரம்மா, விஷ்ணு இருவரும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதற்காக அந்த இடத்திற்கு வந்து அவர்களைப் பார்த்தார்கள். (27)

शतानन्दोऽयमधुना नन्दीशं प्रष्टुमुद्यतः । नरके पच्यमानांस्तानावाभ्यामपि भो वत ॥ २८
श्रोतव्यमद्भुतमिदमिति तौ तं शिलादजम् । स्वाभीष्टमिति तं तस्मै विज्ञाप्यानुमतौ स्थितौ ॥ २९
ततः प्रोवाच भगवान्नन्दीशंकरवल्लभः । नन्दिकेश्वरः – विदर्भदेशे राजाऽभूद्विश्वसेनोऽति नीतिमान् ॥ ३०
सर्वशास्त्रार्थकुशलो धनुर्वेदस्य पारगः । कदाचिन्मृगयासक्तश्श्रान्तो विपिनमण्डले ॥ ३१
सिद्धेश्वरेश्वरस्थानमण्टपं प्राप्यसत्वरम् । शिश्येऽधिरूढशयनस्तत्रैव शिवसन्निधौ ॥ ३२
श्रान्तमुद्वीक्ष्य राजानं दक्षिणः परिचारकः । तस्याङ्गमर्दनकरः पादसंवाहकस्सदा ॥ ३३
तैलार्थं पणमादाय पुरं बभ्राम सर्वतः । जंबीरस्य फलं वापि नैव लेभे पुरे तदा ॥ ३४
शिवालयं समभ्येत्य तैलं दीपार्थमागतम् । अभिषेकार्थक्लृप्तानि जंबीरस्य फलानि च ॥ ३५
कुडुपद्वयतैलञ्च चत्वारि च फलानि च । बलादानीय दक्षोऽसावङ्गमर्दनमाचरत् ॥ ३६
स्नापयित्वा नृपं श्रान्तं दानधर्मानकारयत् । तदानीमेव संप्राप्य शिवालयदिदृक्षवः ॥ ३७
राजानं श्रुतवृत्तान्तमकुर्वन्भयवेपिताः । राजा श्रुताश्रुतप्रायो जगाम नगरं स्वकम् ॥ ३८

சதானந்தோऽயமதுனா நந்தீசம் ப்ரஷ்டுமுத்யத: । நரகே பச்யமானாம்ஸ்தானாவாப்யாமபி போ வத ॥ 28
ச்ரோதவ்யமத்புதமிதமிதி தௌ தம் சிலாதஜம் ।
ஸ்வாபீஷ்டமிதி தம் தஸ்மை விக்ஞாப்யானுமதௌ ஸ்திதௌ ॥ 29
தத: ப்ரோவாச பகவான் நந்தீ சங்கரவல்லப: ।--
நந்திகேச்வர: — விதர்ப்பதேசே ராஜாऽபூத்விச்வஸேனோऽதி நீதிமான் ॥ 30
ஸர்வசாஸ்த்ரார்தகுசலோ தனுர்வேதஸ்ய பாரக: ।
கதாசின் ம்ருகயாஸக்தச்ச்ராந்தோ விபினமண்டலே ॥ 31
ஸித்தேச்வரேச்வரஸ்தானமண்டபம் ப்ராப்ய ஸத்வரம் ।
சிச்யேऽதிரூடசயனஸ்தத்ரைவ சிவஸன்னிதௌ ॥ 32
ச்ராந்தமுத்வீக்ஷ்ய ராஜானம் தக்ஷிண: பரிசாரக: । தஸ்யாங்கமர்தனகர: பாதஸம்வாஹகஸ்ஸதா ॥ 33
தைலார்தம் பணமாதாய புரம் பப்ராம ஸர்வத: । ஜம்பீரஸ்ய பலம் வாபி நைவ லேபே புரே ததா ॥ 34
சிவாலயம் ஸமப்யேத்ய தைலம் தீபார்தமாகதம் । அபிஷேகார்தக்லுப்தானி ஜம்பீரஸ்ய பலானி ச ॥ 35
குடபத்வயதைலஞ்ச சத்வாரிச பலானி ச । பலாதானீய தக்ஷோऽஸாவங்கமர்தனமாசரத் ॥ 36
ஸ்நாபயித்வா ந்ருபம் சாந்தம் தானதர்மானகாரயத் । ததானீமேவ ஸம்ப்ராப்ய சிவாலயதித்ருக்ஷவ: ॥ 37
ராஜானம் ச்ருதவ்ருத்தாந்த மகுர்வன்பயவே பிதா: । ராஜா ச்ருதாச்ருத ப்ராயோ ஜகாம நகரம் ஸ்வகம் 38

சதானந்த முனிவர் நந்திகேச்வரரிடமிருந்து நரகங்களில் துன்புறுத்தப்படும் அந்தப் பாதகர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்க ஆயத்தமாயிருக்கும் சமயத்தில், அவ்விருவர்களும் நந்திகேச்வரரைப் பார்த்து, ஓ ஸ்வாமி! எங்களுக்கும் அந்த ஆச்சர்யத்தைக் கேட்க விருப்பமிருக்கின்றது என்று நந்திகேச்வரரிடம் தெரிவித்து, அவர் அனுமதியைப் பெற்று நின்றார்கள். (29) பிறகு ஸ்ரீ பரமசிவனின் அன்புக்கு உரியவரான நந்திகேச்வரர் சொன்னார். விதர்ப தேசத்தில் நீதியுள்ளவனும், எல்லா சாஸ்திரார்த்தங்களையும் நன்கு அறிந்தவனும், தனுர் வித்தையில் கரையைக் கடந்தவனுமான விச்வஸேனன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் ஓர் ஸமயத்தில் காடுகளில் வேட்டையாடி களைப்படைந்து (31) ஸித்தேச்வர ஸ்வாமி ஆலயத்தில் உள்ள மண்டபத்தை அடைந்து, அங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் படுக்கை போட்டுக்கொண்டு படுத்துத் தூங்கினான். (32) அப்பொழுது அந்த அரசனுக்கு எப்பொழுதும் உடம்பையும், கால்களையும் பிடிப்பவனான ஓர் ஸமர்த்தனான வேலைக்காரன் அரசன் களைப்படைந்து இருப்பதைப் பார்த்து (33) எண்ணை வாங்குவதற்காகப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்திற்குச் சென்று எங்கும் சுற்றிப் பார்த்தான். அப்பட்டணத்தில் எண்ணையோ எலுமிச்சம்பழமோ கிடைக்கவில்லை. (34) பிறகு அவன் சிவாலயத்தில் தீபத்திற்காக வந்திருந்த எண்ணையில் இரண்டு உழக்கும், அபிஷேகத்திற்காக வந்திருந்த எலுமிச்சம்பழங்களில் நான்கு பழங்களையும், தக்ஷன் என்ற அந்த வேலைக்காரன் பலவந்தமாக வாங்கி, களைப்படைந்திருந்த அரசனுக்கு உடம்பு பிடித்து ஸ்நானம் செய்வித்துப் பிறகு தான தர்மங்களையும் செய்வித்தான். அப்பொழுதே கோவில் அதிகாரிகள் பயத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி அரசனிடம் அந்த விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அரசன் அதைக் கேட்டும் கேளாதவன்போல் பேசாமல் தன்

तूष्णीमेव च कालेन ममार पृथिवीपतिः । विनिन्द्य पृथिवीनाथं जग्मुरीशाधिकारिणः ॥ ३९
राजानमपि तं पापं तदानींतनधर्मराट् । दूतैः स्वैस्सहसाऽऽनीय सर्वेषु निरयेष्वपि ॥ ४०
संपीडयित्वाऽतिमहत्कालमद्य महानले । निक्षिप्य तं तैलघटे यमोऽप्यद्यतनोऽनिशम् ॥ ४१
संपीडयति हा कष्टमेकस्त्वेतादृशे परे । दक्षोऽप्यनलकुण्डेषु पच्यते हायनान् बहून् ॥ ४२
मध्ये त्वनेकेह्यनयोर्ब्रह्मणो विष्णवो गताः । कुतोऽन्ये वज्रिनिवहा ब्रह्मणोऽह्नि चतुर्दश ॥ ४३
अनयोर्वंशसंभूताः पच्यन्तेऽत्रैव यातनाः । आभ्यामतः परं वापि कालो नेयोऽक्षयो महान् ॥ ४४
इति नन्दीश्वराच्छ्रुत्वा शतानन्दोऽति हृष्टधीः । पप्रच्छ पुनरेवैनं शिवस्वर्णापहारिणः ॥
यां गतिं प्राप्नुवन्त्येते तां कथां भगवन्वद ॥ ४५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुःपञ्चाशोऽध्यायः ॥

தூஷ்ணீமேவ ச காலேன மமார ப்ருதிவீபதி: । விநிந்த்ய ப்ருதிவீநாதம் ஜக்முரீசாதிகாரிண: ॥ 39
ராஜானமபி தம் பாபம் ததானீந்தனதர்மராட் ।
தூதை: ஸ்வைஸ்ஸஹஸாऽऽனீய ஸர்வேஷு நிரயேஷ்வபி ॥ 40
ஸம்பீடயித்வாऽதி மஹத்காலமத்ய மஹானலே । நிக்ஷிப்ய தம் தைலகடே யமோऽப்யத்யதனோऽநிசம் 41
ஸம்பீடயதி ஹா கஷ்டமேகஸ்த்வேதாத்ருசே பரே ।
தக்ஷோऽப்யனலகுண்டேஷு பச்யதே ஹாயனான் பஹூன் ॥ 42
மத்யே த்வனேகேஹ்யனயோர்ப்ரம்ஹணோ விஷ்ணவோ கதா: ।
குதோऽன்யே வஜ்ரிநிவஹா ப்ரம்ஹணோऽன்ஹி சதுர்தச ॥ 43
அனயோர்வம்சஸம்பூதா: பச்யந்தேऽத்ரைவ யாதனா: ।
ஆப்யாமத: பரம் வாபி காலோ நேயோऽக்ஷயோ மஹான் ॥ 44
இதி நந்தீச்வராச்ச்ருத்வா சதானந்தோऽதி ஹ்ருஷ்டதீ: ।
பப்ரச்ச புனரேவைனம் சிவஸ்வர்ணாபஹாரிண: ॥
யாம் கதிம் ப்ராப்னுவந்த்யேதே தாம் கதாம் பகவன்வத ॥ 45

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சது:பஞ்சாசோऽத்யாய:

நகரத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். ஆலய அதிகாரிகள் அரசனை நிந்தித்துக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்கள். (39) பிறகு அரசன் நாளடைவில் காலமானான். அந்தப் பாபியான அரசனை அப்பொழுது இருந்த தர்மராஜன் தன் தூதர்களால் சீக்கிரம் கொண்டுவரச் செய்து, வெகு காலம் வரை எல்லா நரகங்களிலும் (40) தள்ளி ஹிம்ஸித்து வந்தான். இக்காலத்தில் உள்ள யமனும் அவனை இப்பொழுது அதிகமான அக்னியில் வைத்து காய்ச்சப்பட்ட எண்ணைக் கொப்பரையில் போட்டு எப்பொழுதும் வாட்டி வருகிறான். (41) இது கஷ்டம். இவனைப்பற்றிய வரலாறு இவ்வாறு இருக்கையில், தக்ஷன் மற்றவனும் வெகு காலமாய் அக்னி குண்டங்களில் போட்டு எரிக்கப்பட்டு வருகிறான். (42) இவ்விருவர்களுக்கு நடுவில் அநேகம் பிரம்ம விஷ்ணுக்களுடைய காலம் சென்றது. இவர்களே இப்படியிருக்கையில், இந்திரர்களைப்பற்றிக் கூறுவானேன். ஏனெனில் பிரம்மாவினுடைய ஓர் பகலுக்கே பதினான்கு இந்திரர்களாகின்றனர். (43) மேலும் இவ்விருவர்களின் வம்சத்திலும் பிறந்தவர்களும், இந்த நரகங்களிலேயே துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். மேலும் இவர்களால் இன்னும் பல்காலம் வரை இவ்வாறே நரகங்களை அனுபவிக்கப்பட வேண்டும் என்றார். (44) இவ்வாறு நந்திகேச்வரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு சதானந்தர் மிக சந்தோஷமடைந்தவராகி, பின்னும் அவரைப் பார்த்து, ஓ பகவானே! ஸ்ரீ பரமேச்வரருடைய ஸ்வர்ணத்தை அபஹரித்தவனின் கதியைப்பற்றி ஓர் கதை சொல்லவேண்டும் எனக் கேட்டார் ;(45)

ஐம்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ॥

अज्ञानतः शिवस्वर्णयज्ञोपवीतापहारात् सपरिवारस्य रोगनरकादि प्राप्तिः ॥

शतानन्दः — त्वत्तश्श्रुता कथाह्येषा शिवतैलापहारिणः । येभ्योऽन्यत्रापि निरयेष्वन्ये पापास्तु भुञ्जते ॥ १
यातनास्तैः कृतं किं वा कर्मभूमौ दुरात्मभिः । येषां द्वारेषु नवसु द्रवः स्वर्णस्य पूर्यते ॥ २
खण्डशश्च शरीराणि छिद्यन्ते यमकिङ्करैः ।
नन्दिकेश्वरः — कलिङ्गदेशे राजाऽभूच्चन्द्राङ्गो नाम वीर्यवान् ॥ ३
वीरग्राहकनामास्य जज्ञे पुत्रो महारथः । तस्मिन्निधाय वै भारं राज्यस्य पृथिवीपतिः ॥ ४
तोषयित्वाशु तपसा ब्रह्माणं परमेष्ठिनम् । ब्रह्मलोकं जगामाशु पुनरावृत्तिदुर्लभम् ॥ ५
तस्मिञ्छासति तत्पुत्रे दानधर्मरतेऽवनीम् । यज्ञेश्वराभिधः कश्चित्कदाचिद् ब्राह्मणः स्वयम् ॥ ६
गच्छन् सकाशं वै राज्ञो दानार्थी श्रुतिपारगः । उपायनार्थं जग्राह मालामेकां शिवालयात् ॥ ७

॥ அத பஞ்சபஞ்சாஶோऽத்யாய: ॥

அறியாமையால் சிவனுடைய தங்கப் பூணூலை அபஹரித்ததால் குடும்பத்துடன் ரோகம், நரகம் முதலியவைகளை அடைதல்.

சதானந்த: — த்வத்தச்ச்ருதா கதாஹ்யேஷா சிவதைலாபஹாரிண: ।
யேப்யோऽந்யத்ராபி நிரயேஷ்வந்யே பாபாஸ்து புஞ்ஜதே ॥ 1

யாதனாஸ்தை: க்ருதம் கிம் வா கர்மபூமௌ துராத்மபி: ।
யேஷாம் த்வாரேஷு நவஸு த்ரவ: ஸ்வர்ணஸ்ய பூர்யதே ॥ 2

கண்டசச்ச சரீராணி சித்யந்தே யமகிங்கரை: ।
நந்திகேச்வர: — கலிங்கதேசே ராஜாऽபூச்சந்த்ராங்கோ நாம வீர்யவான் ॥ 3

வீரக்ராஹகநாமாஸ்ய ஜக்ஞே புத்ரோ மஹாரத: ।
தஸ்மின்னிதாய வை பாரம் ராஜ்யஸ்ய ப்ருதிவீபதி: ॥ 4

தோஷயித்வாசு தபஸா ப்ரம்ஹாணம் பரமேஷ்டினம் ।
ப்ரம்ஹலோகம் ஜகாமாசு புனராவ்ருத்திதுர்லபம் ॥ 5

தஸ்மிஞ்சாஸதி தத்புத்ரே தானதர்மரதோऽவனீம் ।
யக்ஞேச்வராபித: கச்சித்கதாசித்ப்ராம்ஹண: ஸ்வயம் ॥ 6

கச்சன்ஸகாசம் வை ராக்ஞோ தானார்தீ ச்ருதிபாரக: ।
உபாயனார்தம் ஜக்ராஹ மாலாமேகாம் சிவாலயாத் ॥ 7

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சதானந்த முனிவர் மேலும் கேட்கிறார் : ஓ நந்திகேச்வரரே! ஸ்ரீபரமேச்வரருடைய எண்ணெயை அபஹரித்தவனின் கதையை தங்களிடமிருந்து கேட்டேன். பின்னும் இந்த நரகங்களைத் தவிர மற்றுமுள்ள நரகங்களில் சில பாதகர்கள் யாதனைகளை அனுபவிக்கின்றார்களே! (1) யம தூதர்களால் ஒன்பது துவாரங்களிலும் தங்கத்தைக் காய்ச்சி நிறம்ப ஊற்றப்பட்டவர்களாகவும், கண்டம் கண்டமாக சரீரங்களைத் துண்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கின்ற அந்த துராத்மாக்களால் கர்ம பூமியில் என்ன பாபங்கள் செய்யப்பட்டன? எனக் கேட்டார். அதற்கு நந்திகேச்வரர் கூறியதாவது: ஓ முனிவரே! கலிங்க தேசத்தில் சந்திராங்கன் என்ற பராக்ரமசாலியான ஓர் அரசன் இருந்தான். (3) அவனுக்கு வீரக்ராஹகன் என்ற மஹாரதனுகிய ஓர் புத்திரன் இருந்தான். அரசன் தன்னுடைய ராஜ்ய பாரத்தைப் பிள்ளையினிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு (4) பிரம்மதேவனை தவத்தினுல் சந்தோஷிக்கச் செய்து, மறுபிறப்பற்ற பிரம்ம லோகத்தை சீக்கிரமடைந்தார். (5) பிறகு ராஜகுமாரன் தான தர்மங்களில் ஈடுபட்டவனுய் பூமியை ஆண்டு வருகையில் ஒரு நாள் யக்ஞேச்வரன் என்ற வேதத்தின் கரையை அடைந்த ஓர் ப்ராம்மணன் (6) தானம் வாங்குவதற்காக அரசனிடம் போக எண்ணி, ஸ்ரீ ஸோமேச்வர ஸ்வாமி ஆலயத்திலிருந்து வெகு

सोमेश्वराभिधेशाननिलयात्कुसुमोज्वलाम् । तान्निर्माल्यस्रजं राज्ञः कण्ठे निक्षिप्य साशिषम् ॥ ८
प्रतिगृह्य जगामास्मादानं यज्ञेश्वरो द्विजः । तया स्रजाऽस्य देवस्य स्वर्णयज्ञोपवीतकम् ॥ ९
अज्ञात्वा पूजकैस्त्यक्तं गृहीतं तेन च स्रजा । राज्ञः कण्ठे च निक्षिप्तं पश्चादन्वेषितं च तैः ॥ १०
यज्ञेश्वरोऽपि वै पृष्टः स्वर्णयज्ञोपवीतकम् । दृष्टं राज्ञो मया क्षिप्तं स्रजा कण्ठे स पृच्छ्यताम् ॥ ११
ते त्वमेवेति तं प्राहुस्तु यूयमिति ब्रुवन् । जगाम भवनं तूष्णीं राज्ञः स्नेहबलेन सः ॥ १२
शिवाधिकारिणोऽभ्येत्य तमपृच्छन्नृपं स्रजा । यज्ञोपवीतमानीतं सौवर्णं ब्राह्मणेन ते ॥ १३
दीयतां नृपशार्दूल सोमेशस्य मनोहरम् । पृष्टेऽपि तूष्णीमास्तेऽसौ राजा मौर्खेन (तेजसा) चेतसा ॥ १४
तदानीं तस्य च गुरुरामर्दनगिरेर्गुरोः । वंश्यः कारणनामासौ शिवद्विजकुलोद्भवः ॥ १५
यज्ञोपवीतं देवस्य सौवर्णं दीयतां पुनः । महतोऽपि शिवद्रव्यं मूलं दोषस्य हि श्रुतम् ॥ १६
कामरूपे पुरा देशे राज्ञः पुत्रो वसुशिशुः । खेलञ्छिवालये बाल्ये दृष्टवान् पणमेककम् ॥ १७

ஸோமேச்வராபிதேசானநிலயாத் குஸுமோஜ்வலாம் ।
தான்னிர்மால்யஸ்ரஜம் ராக்ஞ: கண்டே நிக்ஷிப்ய ஸாசிஷம் ॥ 8
ப்ரதிக்ருஹ்ய ஜகாமாஸ்மாத்தானம் யக்ஞேச்வரோ த்விஜ: ।
தயா ஸ்ரஜாஸ்ய தேவஸ்ய ஸ்வர்ணயக்ஞோபவீதகம் ॥ 9
அக்ஞாத்வா பூஜகைஸ்த்யக்தம் க்ருஹீதம் தேன ச ஸ்ரஜா ।
ராக்ஞ: கண்டேச நிக்ஷிப்தம் பச்சாதன்வேஷிதஞ்சதை: ॥ 10
யக்ஞேச்வரோSபி வை ப்ருஷ்ட: ஸ்வர்ணயக்ஞோபவீதகம் ।
த்ருஷ்டம் ராக்ஞோ மயா க்ஷிப்தம் ஸ்ரஜா கண்டே ஸ ப்ருச்யதாம் 11
தே த்வமேவேதி தம் ப்ராஹுஸ்ஸ து யூயமிதிப்ருவன் ।
ஜகாம பவனம் தூஷ்ணீம் ராக்ஞ: ஸ்னேஹபலேன ஸ: ॥ 12
சிவாதிகாரிணோSப்யேத்ய தமப்ருச்ன் ந்ருபம் ஸ்ரஜா ।
யக்ஞோபவீதமானீதம் ஸௌவர்ணம் ப்ராம்ஹணேனதே ॥ 13
தீயதாம் ந்ருபசார்தூல ஸோமேசஸ்ய மனோஹரம் ।
ப்ருஷ்டேSபி தூஷ்ணீமாஸ்தேSஸௌ ராஜா மௌர்கேன (தேஜஸா) சேதஸா ॥ 14
ததானீம் தஸ்யச குருராமர்தன கிரேர்குரோ: । வம்ச்ய: காரண நாமாஸௌ சிவத்விஜ குலோத்பவ: ॥ 15
யக்ஞோபவீதம் தேவஸ்ய ஸௌவர்ணம் தீயதாம் புன: ।
மஹதோSபி சிவத்ரவ்யம் மூலம் தோஷஸ்ய ஹி ச்ருதம் ॥ 16
காமரூபே புரா தேசே ராக்ஞ: புத்ரோ வஸுச்சிசு: ।
கேலஞ்சிவாலயே பால்யே த்ருஷ்டவான் பணமேககம் ॥ 17

அழகான ஓர் நிர்மால்ய மாலையை வாங்கி அரசனுக்குக் காணிக்கையாகக் கழுத்தில் போட்டான். (8) பிறகு யக்ஞேச்வரன் என்ற அந்த பிராம்மணன் அரசனிடமிருந்து தானத்தை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றுவிட்டான். அந்த மாலையோடு அந்த ஸ்வாமியின் தங்கப் பூணூலானது (9) பூஜகர்களால் அறியாமையால் சேர்க்கப்பட்டு, அதுவும் அம்மாலையோடு கூட அரசன் கழுத்தில் போடப்பட்டது. பிறகு அந்த பூஜகர்கள் தங்கப் பூணூலைத் தேடிப் பார்த்து அதைக் காணமல் யக்ஞேச்வரனைக் கேட்டார்கள். அவனும் நான் அதைப் பார்த்தேன், ஆனல் அது அம்மாலையோடுகூட அரசன் கழுத்தில் போடப்பட்டு விட்டது. ஆகையால் நீங்கள் அரசனைக் கேளுங்கள் என்ருன். (11) அப்பொழுது பூஜகர்கள் அவனைப் பார்த்து, நீர்தான் அரசனைக் கேட்க வேண்டும் என்ருர்கள். அதற்கு அவன், நீங்களே தான் கேட்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, அரசன் மீதுள்ள ஸ்நேகத்தால் ஒன்றும் பேசாமல் தன் வீட்டிற்குப் போய் விட்டான். (12) பிறகு சிவால்ய அதிகாரிகள் அரசனிடம் வந்து, ஓ ராஜச்ரேஷ்டனே! பிராம்மணனல் தங்களிடத்தில் மாலையோடுகூட ஓர் தங்கப் பூணூலும் சேர்ந்து போடப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்ரீ ஸோமேச்வர ஸ்வாமியினுடைய அழகிய அந்தப் பூணூலைக் கொடுக்கவேண்டும் எனக் கேட்டார்கள். அரசன் அதைக் கேட்டு மூட புத்தியால் பேசாமல் இருந்துவிட்டான். (14) அப்பொழுது அவனது குருவும் ஆமர்தனகிரி என்ற குருவம்சத்தைச் சேர்ந்தவருமான காரணர் என்ற சிவத்விஜர் மேலும் கூறியதாவது: ஓ ராஜனே! ஸ்ரீ ஸ்வாமியினுடைய தங்கப் பூணூலைக் கொடுத்துவிடும். ஏனெனில் சிவ திரவ்யமானது பெரிய தோஷங்களுக்கெல்லாம் காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது (16) எப்படியென்றல் முன்பு

ददौ हस्ते पितुस्तञ्च त्वरयैत्य गृहान्तरम् । उक्तवान् पणमेकञ्च दृष्टोऽयं खेलता मया ॥ १८
शिवालये क्वचित्तात पणं रक्ष मयार्जितम् । तदानीं तमनुप्राप्य पृष्टवन्तश्शिवाश्रिताः ॥ १९
शिवालयस्थितं वस्तु शिवस्यैव प्रदीयताम् । इति पृष्टोऽपि राजा तन्नैच्छद्दातुं सुतार्जितम् ॥ २०
परिपूर्णस्य देवस्य शिवस्य किमनेन वै । इति संप्रेक्ष्य तान् सर्वान् पणं कोशे न्यवेशयत् ॥ २१
तस्यामेव तु वै रात्र्यां दग्धं राज्ञो गृहं महत् । द्रव्यञ्च चोरितं चोरैरन्तरा नृपतिर्मृतः ॥ २२
भयेन नृपपुत्रं तं सामन्तोऽभ्येत्य चाच्छिनत् । इहैव राजा पुत्रोऽपि शिवद्रव्यापहारतः ॥ २३
निहतौ नरकेऽद्यापि पीड्यते इति शुश्रुम । पुराणश्रवणे काले पुराणज्ञेन भाषितम् ॥ २४
तदीशस्योपवीतं तत्सौवर्णं देहि पार्थिव । उक्तोऽपि गुरुणा राजा तूष्णीमास्ते विशंकितः ॥ २५
पुरोधसे मन्त्रिणे च प्रोचुस्सर्वेऽधिकारिणः । उदासीनावभूतां तौ तस्मिन् काले विधेर्बलात् ॥ २६
पुनः पुनस्ते पृच्छन्तः खिन्नास्तेऽधिकृतो रुषा । अन्यत्कृत्वोपवीतञ्च सौवर्णं परमेशितुः ॥ २७

ததௌ ஹஸ்தே பிதுஸ்தஞ்ச த்வரயைத்ய க்ருஹாந்தரம் ।
உக்தவான் பணமேகஞ்ச த்ருஷ்டோऽயம் கேலதா மயா ॥ 18
சிவாலயே க்வசித்தாத பணம் ரக்ஷமயார்ஜிதம் । ததானீம் தமனுப்ராப்ய ப்ருஷ்டவந்தச்சிவாச்ரிதா: ॥ 19
சிவாலயஸ்திதம் வஸ்து சிவஸ்யைவ ப்ரதீயதாம் ।
இதி ப்ருஷ்டோऽபி ராஜா தன்னைச்சத்தாதும் ஸுதார்ஜிதம் ॥ 20
பரிபூர்ணஸ்ய தேவஸ்ய சிவஸ்ய கிமனேன வை ।
இதி ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய தான் ஸர்வான் பணம் கோசே ந்யவேசயத் ॥ 21
தஸ்யாமேவது வை ராத்ர்யாம் தக்தம் ராக்ஞோ க்ருஹம் மஹத் ।
த்ரவ்யஞ்ச சோரிதம் சோரைரந்தரா ந்ருபதிர்ம்ருத: ॥ 22
பயேன ந்ருபபுத்ரம் தம் ஸாமந்தோऽப்யேத்ய சாச்சினத் ।
இஹைவ ராஜா புத்ரோऽபி சிவத்ரவ்யாபஹாரத: ॥ 23
நிஹதௌ நரகேऽத்யாபி பீட்யதே இதி சுச்ரும । புராணச்ரவணே காலே புராணக்ஞேன பாஷிதம் ॥ 24
ததீசஸ்யோபவீதம் தத்ஸௌவர்ணம் தேஹி பார்திவ ।
உக்தோऽபி குருணா ராஜா தூஷ்ணீமாஸ்தே விசங்கித: ॥ 25
புரோதஸே மந்த்ரிணே ச ப்ரோசுச்சம்பவதிகாரிண: ।
உதாஸீனாவபூதாம் தௌ தஸ்மின் காலே விதேர்பலாத் ॥ 26
புன: புனஸ்தே ப்ருச்சந்த: கின்னாஸ்தேऽதிக்ருதோ ருஷா ।
அன்யத்க்ருத்வோபவீதஞ்ச ஸௌவர்ணம் பரமேசிது: ॥ 27

காமரூப தேசத்து அரசனின் குமாரனை ''வஸு'' என்ற ஓர் சிறுவன் பால்யத்தில் ஓர் கோவிலில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஓர் பணத்தைக் கண்டெடுத்தான். (17) சீக்கிரம் அரண்மனைக்குள் வந்து, அதைத் தன் தந்தையிடம் கொடுத்து, ஓ அப்பா! நான் சிவாலயத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்குழ்பொழுது அங்கு எனக்கு ஓர் பணம் அகப்பட்டது. நான் ஸம்பாதித்து வந்த இந்தப் பணத்தைத் தாங்கள் பத்திரமாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். அப்பொழுது ஆலயந்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அரசனிடம் வந்து (19) ஓ ராஜனே! சிவாலயத்திலிருந்து எடுத்த பணத்தை ஸ்வாமிக்கே கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டும், அரசன் தன் பிள்ளை ஸம்பாதித்து வந்ததைக் கொடுக்க இஷ்டப்படாமல் (20) ஓ அதிகாரிகளே! பரிபூர்ணரான ஸ்ரீமஹாதேவருக்கு இப்பணத்தினால் ஆவது என்ன? என்று அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு. அப் பணத்தை பொக்கிஷத்தில் வைத்துவிட்டான். (21) அன்றிரவே அரசனுடைய அரண்மனையானது தீப்பற்றி எரிந்துவிட்டது. திரவியங்களும் திருடர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டது. அரசனும் பயத்தினால் இறந்தான். (22) அயல் தேசத்து அரசன் ராஜகுமாரனையும் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டான் ஓ ராஜனே! சிவ சொத்தை அபஹரித்ததினால் அரசனும் அவன் புத்திரனும் (23) இறந்து இப்பொழுதும்கூட நரகத்தில் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள் என்று புராணம் கேட்கும் காலத்தில் புராணங்களை அறிந்தவரால் சொல்லப்படுவதைக் கேட்டு இருக்கிறேன். (24) ஆகையால் ஓ ராஜனே! ஸ்வாமியினுடைய தங்கப் பூணூலை கொடுத்துவிடும் என்று குருவினால் சொல்லப்பட்டும் அரசன் சிறிதும் பயமின்றி பேசாமல் இருந்துவிட்டான். (25) அப்பொழுது ஆலய அதிகாரிகள் அதைப்பற்றி அரசருடைய புரோஹிதரிடத்திலும் மந்திரியினிடத்திலும் சொல்லியும் அவர்களும் தங்கள் விதியின் பலத்தால் உதாஸீனர்களாய் இருந்துவிட்டார்கள். (26) பிறகு அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப

आनर्चुरीश्वरं देवं यथापूर्वं शिवद्विजाः । यज्ञेश्वराभिधो विप्रो यातो नष्टदरिद्रताम् ॥ २८
कालेन च मृतो मन्त्री पुरोधाश्च हतः क्षणात् । मृतोऽन्ते सोऽपि वै राजा दुश्चर्मा समजायत ॥ २९
तेनैव सुदुरात्मासौ राजा स (विट्) क्रिमिणा हतः । तानेतान्निरयेष्वेवं चतुरो यमकिङ्कराः ॥ ३०
सुपाच्य कालपाकेन निन्युरत्राद्य वै मुने । तद्वंशसंभवास्सर्वे निरयेषु निपातिताः ॥ ३१
निस्तीर्णनरका नैते कदाचिदपि वै मुने । तस्य राज्ञः पिता पुण्यैर्ब्रह्मलोकं गतः पुरा ॥ ३२
सोऽपि पापेन पुत्रस्य नरकेषु निपातितः । श्रुत्वैतदखिलं योगी शतानन्दो महातपाः ॥ ३३
भीतभीतस्तदा प्रष्टुमास्ते सांबं स्मरन् हृदा । पुनश्च तमुवाचेदं नन्दी शङ्करवल्लभः ॥ ३४
एतेषां नरकाभ्याशे ये पच्यन्तेऽतिपापिनः । तेषां चरित्रं वक्ष्यामि शृणुध्वैकमना द्विजाः ॥ ३५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः ॥

ஆனர்சுரீச்வரம் தேவம் யதாபூர்வம் சிவத்விஜா: ।
யக்ஞேச்வராபிதோ விப்ரோ யாதோ நஷ்டதரித்ரதாம் ॥ 28
காலேன ச ம்ருதோ மந்த்ரீ புரோதாச்ச ஹத: க்ஷணாத் ।
ம்ருதோऽந்தே ஸோऽபி வை ராஜா துச்சர்மா ஸமஜாயத ॥ 29
தேனைவ ஸுதுராத்மாஸௌ ராஜாஸ (விட்) க்ருமிணாஹத: ।
தனேதான் நிரயேஷ்வேவம் சதுரோ யமகிங்கரா: ॥ 30
ஸுபாச்யகாலபாகேன நின்யுரத்ராத்ய வை முனே ।
தத்வம்சஸம்பவாஸ்ஸர்வே நிரயேஷு நிபாதிதா: ॥ 31
நிஸ்தீர்ண நரகானைதே கதாசிதபி வை முனே । தஸ்ய ராக்ஞ: பிதா புண்யைர்ப்ரம்ஹலோகம் கத: புரா 32
ஸோऽபி பாபேன புத்ரஸ்ய நரகேஷு நிபாதித: । ச்ருத்வைததகிலம் யோகீ சதானந்தோ மஹாதபா: 33
பீதபீதஸ்ததா ப்ரஷ்டுமாஸ்தே ஸாம்பம் ஸ்மரன் ஹ்ருதா । புனச்ச தமுவாசேதம் நந்தீ சங்கரவல்லப: 34
ஏதேஷாம் நரகாப்யாசே யே பச்யந்தேऽதிபாபின: ।
தேஷாம் சரித்ரம் வக்ஷ்யாமி ச்ருணுஷ்வைகமனுத்விஜா: ॥ 35

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சபஞ்சாசோऽத்யாய:

பல முறை கேட்டும் கோபத்தினுல் நிராகரிக்கப்பட்டவர்களாகி, மிக வருத்தமடைந்து, வேறு தங்கப் பூணூலை ஸ்வாமிக்குப் போட்டு (27) பூஜகர்கள் வழக்கம்போல் பூஜை செய்து வந்தார்கள். பிறகு யக்ஞேச்வரன் என்ற ப்ராம்மணன் மிகவும் நஷ்டம் அடைந்து தரித்திரனுகிவிட்டான். (28) புரோகிதனும், மந்திரியும் நாளடைவில் இறந்தார்கள். அரசனுக்கும் மேக ரோகம் வந்து அதுமூலமாக அந்த துராத்மாவின் உடலெல்லாம் புழுத்து இறந்தான். இந்த நான்கு பேர்களையும் யமபடர்கள் (30) பல விதமாய் கொடுமையாய் துன்புறுத்தி பிறகு நாளடைவில் ஓ சதானந்த முனிவரே! இப்பொழுது இந்த நரகங்களுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிருர்கள். மேலும் அவர்கள் வம்சத்தில் பிறந்த எல்லோரும் இந்த நரகங்களில் தள்ளப்பட்டிருக்கிருர்கள். (31) ஓ முனிவரே! இவர்கள் ஒரு காலத்திலும் நரகங்களிலிருந்து கரையேறப் போவதில்லை. மேலும் தனது புண்யங்களால் முன்பு பிரும்மலோகமடைந்திருந்த இந்த அரசனின் தந்தையும் (32) தன் புத்ரன் செய்த பாபத்திஞல் இந்த நரகங்களில் தள்ளப்பட்டான் என்ருர். இவற்றையெல்லாம் கேட்டு, யோகீச்வரரான சதானந்த முனிவர் (33) மிக நடுங்கியவராகி, ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை மனதில் தியானித்து மேலும் கேட்க ஆயத்தமாகி இருக்கும்போது ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ சங்கரருக்குப் பிரியரான நந்திகேச்வரர் அவரைப் பார்த்து மேலும் சொல்லியதாவது: ஓ முனிவரே! இவர்களுடைய நரகங்களுக்குப் பக்கத்தில் துன்புறுத்தப்படுகின்ற மற்ற பாபிகளின் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன், அதை கவனமாய் கேளுங்கள். (35)

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

|| अथ षट्पञ्चाशोऽध्यायः ||

शिवपूजक द्रव्यापहारात् दुर्गति प्राप्तिः ||

सूतः — अतः परं प्रवक्ष्यामि गुरुद्रव्यापहारिणः । यां गतिं प्राप्नुवन्त्येते तां कथां वच्मि सांप्रतम् ॥ १
नन्दीश्वरः पुनः प्राह शतानन्दं तदा मुनिम् । श्रृण्वतोस्तत्र सविधे ब्रह्मविष्ण्वोश्शिलादजः ॥ २
शतानन्द महाप्राज्ञ गुरुद्रव्यापहारिणः । एतेषां नरकाभ्याशे पच्यन्ते कालमक्षयम् ॥ ३
गौडदेशे महीभागे पुरी गौडीति विश्रुता । वज्रपालाभिधस्तत्र सार्थवाहो वणिक्पतिः ॥ ४
पुण्यवानतिसंपन्नस्सूर्यपूजापरायणः । प्रत्यहं पूजनं कुर्वन् कृत्वा वेदिं मृदा शुभाम् ॥ ५
नमस्करोति देवाय सवित्रेऽभ्यर्च्य सूनकैः । मृदाकृतां समुद्धृत्य वेदिं पूर्वस्थितां पुनः ॥ ६
इष्टकाभिस्सनिर्मातुमियेष वणिगादरात् । तत्पुरेऽन्विष्यता तेन कुत्रापि वणिजेष्टकाः ॥ ७
लेभिरे नैव सर्वत्र गताश्चतिथयोथ सः । तत्र गौडेश्वरस्यैव पूजकस्य महात्मनः ॥ ८
तद्गौडगिरिसन्तानसमुद्भूतस्य वै तदा । तत्पुरुषाख्यस्य वै गुरोर्मठे शैवद्विजस्य वै ॥ ९

|| அத ஷட்பஞ்சாஶோऽத்யாய: ||

சிவபூஜை செய்பவரின் பொருளை அபஹரித்ததால் கெட்டகதியை அடைந்தது.

ஸூத: — அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி குருத்ரவ்யாபஹாரிண: |
யாம் கதிம் ப்ராப்னுவந்த்யேதே தாம் கதாம் வச்மி ஸாம்ப்ரதம் || 1
நந்தீச்வர: புன: ப்ராஹ சதானந்தம் ததா முனிம் |
ச்ருண்வதோஸ்தத்ர ஸவிதே ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வோச்சிலாதஜ: || 2
சதானந்த மஹாப்ராக்ஞ குருத்ரவ்யாபஹாரிண: | ஏதேஷாம் நரகாப்யாசே பச்யந்தே காலமக்ஷயம் || 3
கௌடதேசே மஹிபாகே புரீ கௌடீதி விச்ருதா | வஜ்ரபாலாபிதஸ்தத்ர ஸார்தவாஹோ வணிக்பதி: || 4
புண்யவானதிஸம்பன்னஸ்ஸூர்யபூஜாபராயண: |
ப்ரத்யஹம் பூஜனம் குர்வன் க்ருத்வா வேதிம் ம்ருதா சுபாம் || 5
நமஸ்கரோதி தேவாய ஸவித்ரேऽப்யர்ச்ய ஸூநகை: |
ம்ருதாக்ருதாம் ஸமுத்த்ருத்ய வேதிம் பூர்வஸ்திதாம் புன: || 6
இஷ்டகாபிஸ்ஸனிர்மாதுமியேஷ வனிகாதராத் | தத்புரேன்விஷ்யதாதேன குத்ராபி வணிஜேஷ்டகா: 7
லேபிரே நைவ ஸர்வத்ர கதாச்ச திதயோऽத ஸ: | தத்ர கௌடேச்வரஸ்யைவ பூஜகஸ்ய மஹாத்மன: || 8
தத்கௌடகிரிஸந்தானஸமுத்பூதஸ்ய வை ததா |
தத்புருஷாக்யஸ்ய வை குரோர்மடேசைவ த்விஜஸ்ய வை || 9

ஐம்பத்தி ஆருவது அத்தியாயம்

ஸூதமுனிவர் கூறுகிறுர் :— ஓ முனிவர்களே! அதற்குப்பிறகு சிவபூஜகர்களுடைய சொத்தை அபஹரித்தவர்கள் அடைந்த கதியைப்பற்றி ஓர் கதையைக் கூறுகிறேன். (1) அப்பொழுது நந்திகேச்வரர் சதானந்த முனிவருக்கும் அங்கு ஸமீபத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களுக்கும் பின்னும் சொன்னதாவது :— மஹாபுத்திமானுன சதானந்த முனிவரே! இவர்களின் நரகங்களின் பக்கத்தில் சிவபூஜகர்களின் சொத்தை அபஹரித்தவர்கள் பலகாலமாய் துன்பமளிக்கப்பட்டு இருக்கிறுர்கள். (3) பூமியின் ஓர் பாகமாகிய கௌடதேசத்தில் கௌடபுரம் என்ற ஓர் பட்டிணமிருக்கிறது. அப்பட்டணத்தில் மஹாபுண்ய சாலியும் பணக்காரரும் சூர்யபூஜையில் முயன்றவனும் வியாபசிகளுக்கு அதிபனுமான வஜ்ரபாலன் என்ற ஓர் வியாபாரி இருந்தான். அவன் அழகாய் மண்ணினுல் ஓர் மேடை செய்து தினந்தோறும் புஷ்பங்களால் அர்சித்து பூஜை செய்து சூர்யனுக்கு நமஸ்காரம் செய்து வந்தான். அப்படி இருக்கையில் அந்த வியாபாரி முன் இருந்த மண்மேடையை இடித்து விட்டு (6) மறுபடி ஆதரவுடன் செங்கற்களால் அதை புதுப்பிக்க விருப்பமுள்ளவனுகி பட்டணம் முழுவதும் செங்கல்லைப்பற்றி விஜாரித்தும் அது ஓர் இடத்திலும் கிடைக்கவில்லை. இப்படி சில நாட்கள் சென்ற பிறகு அந்த கௌட தேசத்திலுள்ள ஸந்தானகிரி வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரும் ஸ்ரீ கௌடேஸ்வரஸ்வாமியை பூஜிக்

देवपूजालयं कर्तुं तेन संपादितेष्टकाः । श्रुत्वा प्रसङ्गतो वैश्यः पप्रच्छ पुरुषेण ताः ॥ १०
यदा नैच्छत्स वै दातुं पणांश्च प्रेषिताः पुनः । ततोऽपि नैच्छत्स गुरुर्वणिक्तं प्राप्य पृष्टवान् ॥ ११
प्रत्याख्यातः पुनस्सोऽपि शोचन् स्वगृहमाययौ । प्रत्याख्यातः स्वयं प्राप्तोऽप्यहमित्यन्वचिन्तयत् ॥ १२
एतस्मिन् समये राज्ञो वैद्यस्सौभरिराख्यया । वैश्यस्य निकटं प्राप सुहृत्तस्य क्रियापरः ॥ १३
पणार्थी तेन स वणिक्प्रोवाच बहुधा शुचन् । इष्टकाः प्रार्थिता विद्वन् गुरोस्तत्पुरुषाभिधात् ॥ १४
न लब्धाश्च ततो मानो भग्नो मे भिषगुत्तम । तेन खेदवशं प्राप्तः कुत्राप्येवमभून्नमे ॥ १५
स वैद्यस्तमाश्वास्य स्वयं यातोऽन्तिकं गुरोः । तमिष्टकास्ताः पप्रच्छ वणिगर्थे भिषक्पतिः ॥ १६
प्रत्याख्यातस्सतेनापि मत्सरग्रस्तमानसः । आश्वास्य वणिजं वैद्यः श्वः प्रातः पश्य मे बलम् ॥ १७
सर्वास्ता नाशयाम्येव व्यर्थमेव गुरोर्गृहात् । प्रतिज्ञायगतो वैद्यः परश्वो राजवेश्मनि ॥ १८

தேவ பூஜாலயம் கர்தும் தேன ஸம்பாதிதேஷ்டகா: ।
ச்ருத்வா ப்ரஸங்கதோ வைச்ய: பப்ரச்ச புருஷேண தா: ॥ 10
யதா நைச்சத் ஸ வை தாதும் பணாச்ச ப்ரேஷிதா: புன: ।
ததோऽபி நைச்சத் ஸ குருர்வணிக்தம் ப்ராப்யப்ருஷ்டவான் ॥ 11
ப்ரத்யாக்யாத: புனஸ்ஸோऽபிசோசன் ஸ்வக்ருஹமாயயௌ ।
ப்ரத்யாக்யாத: ஸ்வயம் ப்ராப்தோऽப்யஹமித்யன்வசிந்தயத் ॥ 12
ஏதஸ்மின் ஸமயே ராக்ஞோ வைத்யஸ்ஸௌபரிராக்யயா ।
வைச்யஸ்ய நிகடம் ப்ராப ஸுஹ்ருத்தஸ்யக்ரியாபர: ॥ 13
பணார்தீதேன ஸ வணிக்ப்ரோவாச பஹுதாசுசன் ।
இஷ்டகா: ப்ரார்திதா வித்வன் குரோஸ்தத்புருஷாபிதாத் ॥ 14
நலப்தாச்ச ததோ மானோ பக்னோ மே பிஷகுத்தம ।
தேன கேதவசம் ப்ராப்த: குத்ராப்யேவமபூன்னமே ॥ 15
ஸ வைத்யஸ்தமாச்வாஸ்ய ஸ்வயம் யாதோऽந்திகம் குரோ: ।
தமிஷ்டகாஸ்தா: பப்ரச்ச வணிகர்தேபிஷக்பதி: ॥ 16
ப்ரத்யாக்யாதஸ்ஸதேனாபி மத்ஸரக்ரஸ்தமானஸ: ।
ஆச்வாஸ்ய வணிஜம் வைத்ய: ச்வ: ப்ராத: பச்யமேபலம் ॥ 17
ஸர்வாஸ்தா நாசயாம்யேவ வ்யர்தமேவ குரோர்க்ருஹாத் ।
ப்ரதிக்ஞாய கதோவைத்ய: பரச்வோ ராஜவேச்மனி ॥ 18

கின்றவரும் மஹாத்மாவுமான தத்புருஷர் என்ற ஓர் சிவத்விஜர். (9) மடத்தில் சிவபூஜைக்காக ஓர் ஆலயம் கட்டுவதற்காக அவரால் சில செங்கற்கள் தேடிவைக்கப்பட்டிருந்ததை பேச்சுவாக்கில் கேழ்விப் பட்டு ஓர் மனிதன் மூலமாய் அந்தச் செங்கற்களைக் கேட்டான். (10) அதற்கு சிவத்விஜர் ஸம்மதிக்காத பொழுது மறுபடியும் பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பி கேழ்க்கச் செய்தான். அதற்கும் அவர் சம்மதிக் காததின் பேரில் அந்த வியாபாரி நேரில் அவரிடம் சென்று கேட்டான். (11) பிறகு அவனும் நிராகரிக் கப்பட்டு அதனால் மிகதுக்க மடைந்து தன் வீடுசேர்ந்து நான் நேரில்போய் கேட்டும் அவன் நிராகரித்து விட்டானல்லவா? என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் (12) அரசனுடைய வைத்தியனான 'ஸௌபரி' என்பவன் ஓர் காரிய நிமித்தமாய் பணம் கேட்பதற்காக அந்த வியாபாரியிடம் வந்தான் (13) அப்பொழுது வியாபாரி மிகவும் துக்கத்தோடு அவரிடம் சொன்னதாவது ஓ வித்வானான வைத்தியரே! தத்புருஷனென்ற பூஜகரிடம் என்னால் கொஞ்சம் செங்கற்கள் வேண்டுமென வேண்டப்பட்டது. (14) அது அவரிடமிருந்து எனக்குக் கிடைக்காதலால் மானபங்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. இதனால் எனக்கு மிகவும் வருத்தமேற்பட்டிருக்கிறது எனக்கு ஓர் இடத்திலாவது இவ்விதம் நேரிட்டதில்லை என்றான் (15) பிறகு அந்த வைத்தியன் அவனை சமாதானப்படுத்தித் தானே நேரில் அந்த சிவத்விஜரிடம் சென்று அந்த வணிகனுக்காக கொஞ்சம் செங்கற்கள் கேட்டார். (16) அப்பொழுது அவனும் அவரால் நிராகரிக்கப் பட்டதின்பேரில் அந்த வைத்தியன் அவரிடத்தில் பொறாமை உள்ளவனாகி வணிகனிடம் வந்து அவனை சமாதானப்படுத்தி, ஓ செட்டியாரே! நாளை காலைக்குள் எனது பலத்தைப் பாரும். (17) சிவத்விஜரின் வீட்டிலிருக்கும் செங்கற்கள் யாவற்றையும் வீணாக நாசம் செய்து விடுகிறேன். என்று சபதம் செய்து கொண்டு திரும்பிப்போய் விட்டான். மறுநாள் அரண்மனையில் (18) அரசனுக்கு மிகவும்

गजस्य गद उत्पन्नो महान्राजप्रियस्य वै । आहूय हस्तिपं वैद्यो हस्ती रोगेण पीड्यते ॥ १९
विनश्यति न सन्देहश्चिकित्सा न कृता यदि । वचसा मम सद्यस्त्वमिष्टकास्समुपानय ॥ २०
चूर्णैस्तासां तथान्यैश्च मिश्रितैरौषधान्तरैः । कृतैस्तु पोट्टलैर्हस्ती मुक्तरोगो नचान्यथा ॥ २१
इष्टकाश्च गुरोर्गेहे पुरुषाख्यस्य सन्ति वै । अद्यैवानय रात्र्यां त्वं सद्यो हस्ती सुखी भवेत् ॥ २२
इति तस्य वचः श्रुत्वा हस्तिपो मनुजैस्सह । गुरोर्गेहादिष्टकास्ता नीत्वा चूर्णान्यकारयत् ॥ २३
वैद्योऽपि चान्यैर्यैः कश्चित्तच्चूर्णैरपि तत्क्षणम् । अचिकित्सद्गजं रात्र्यां सद्य एव ममार सः ॥ २४
प्रातः काले गजं राज्ञे मृतं प्रोवाच हस्तिपः । चिकित्सितश्च बहुधा रात्र्यां सौभरिणा नृप ॥ २५
श्रुत्वा राजा गजं नष्टं विषसादातिखिन्नधीः । प्रातस्तत्पुरुषोऽभ्येत्य चुक्रोशास्मै हृतेष्टकः ॥ २६
पूर्वेद्युः पृष्टवान्वैश्यस्सोऽपि मां सौभरिर्भिषक् । मया संपादिता देवगृहार्थं ता नृपोत्तम ॥ २७

கஜஸ்ய கத உத்பன்னோ மஹான் ராஜப்ரியஸ்ய வை |
ஆஹூய ஹஸ்திபம் வைத்யோ ஹஸ்தீரோகேண பீட்யதே || 19

வினச்யதி ந ஸந்தேஹச்சிகித்ஸா ந க்ருதாயதி | வசஸா மம ஸத்யஸ்த்வமிஷ்டகாஸ்ஸமுபானய || 20

சூர்ணைஸ்தாஸாம் ததான்யைச்ச மிச்ரிதைரௌஷதான்தரை: |
க்ருதைஸ்து போட்டலைர்ஹஸ்தீ முக்தரோகோ ந சான்யதா || 21

இஷ்டகாச்ச குரோர்கேஹே புருஷாக்யஸ்ய ஸந்திவை |
அத்யைவானய ராத்ர்யாம் த்வம் ஸத்யோ ஹஸ்தீ ஸுகீ பவேத் 22

இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஹஸ்திபோமனுஜைஸ்ஸஹ |
குரோர்கேஹாதிஷ்டகாஸ்தா நீத்வா சூர்ணான்யகாரயத் || 23

வைத்யோऽபி சான்யைர்யை: கச்சித்தச்சூர்ணைரபி தத்க்ஷணம் |
அசிகித்ஸத்கஜம் ராத்ரியாம் ஸத்ய ஏவ மமாரஸ: || 24

ப்ராத:காலே கஜம் ராக்ஞே ம்ருதம் ப்ரோவாச ஹஸ்திப: |
சிகித்ஸிதச்ச பஹுதா ராத்ரியாம் ஸௌபரிணா ந்ருப || 25

ச்ருத்வா ராஜா கஜம் நஷ்டம் விஷஸாதாதிகின்னதீ: |
ப்ராதஸ்தத்புருஷோப்யேத்ய சுக்ரோசாஸ்மை ஹ்ருதேஷ்டக: || 26

பூர்வேத்யு: ப்ருஷ்டவான் வைச்யஸ்ஸோऽபிமாம் ஸௌபரிர்பிஷக்
மயா ஸம்பாதிதா தேவக்ருஹார்தம் தா ந்ருபோத்தம || 27

பிரியமுள்ளதான ஓர் யானைக்கு ஒரு பெரிய நோய் ஏற்பட்டது அப்பொழுது அந்த வைத்தியர் யானைப் பாகனை அழைத்து, ஓ யானைப் பாகனே! இந்த யானை மிகுந்த நோயினால் வருத்தப்படுகிறது. (19) இப்பொழுது அதற்கு வைத்தியம் செய்யாவிடில் அது ஸந்தேகமின்றி இறந்துவிடும். ஆகையால் நீ நான் சொல்லியபடி இப்பொழுதே கொஞ்சம் செங்கற்களை வரவழைக்க வேண்டும். (20) செங்கற்பொடிகளோடு வேறு சில மருந்துகளையும் கலந்து பொட்டணம் கட்டி அதனால் ஒத்தடம் கொடுத்தால் தான் இந்த யானைக்கு வியாதி தீரும். இல்லாவிடில் தீராது. (21) செங்கற்கள் தத்புருஷனென்ற சிவத்விஜரின் வீட்டில் மிகுதியாக இருக்கின்றன. நீ இப்பொழுது அவைகளை இந்த இரவிலேயே வரவழைத்தால் உடன் யானைக்கு சௌக்கியமாகிவரும் என்றார். (22) இவ்வாறு அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு யானைப்பாகன் சில மனிதர்களோடு கூட சென்று சிவத்விஜரின் வீட்டிலிருந்த செங்கற்களைக் கொண்டு வந்து பொடியாகச் செய்தான் (23) பிறகு வைத்தியரும் அதே க்ஷணத்தில் செங்கல் பொடிகளோடு வேறு எவைகளையோ கலந்து வைத்தியம் செய்தான். அன்றிரவே அந்த யானை இறந்து போயிற்று (24) மறுநாள் காலை யானைப்பாகன் அரசனிடம் சென்று, ஓ அரசனே! யானைக்கு நோய் ஏற்பட்டு இரவில் ஸௌபரி என்ற வைத்தியரால் பலவிதமாய் வைத்தியம் செய்யப்பட்டும் அது இறந்து விட்டது என்றான் (25) அதை அரசன் கேட்டு மிக வருத்தமடைந்தான். தத்புருஷனென்ற சிவத்விஜரும் அரசரிடம் வந்து செங்கற்கள் அபகரிக்கப்பட்டதைப்பற்றி முறையிட்டான். (26) ஓ ராஜசேகரா! பூஜாக்ருஹம் கட்டுவதற்காக என்னால் சேகரித்து வைத்திருந்த செங்கற்களை வணிகனும் பிறகு

न दत्तं मत्सरेणैव तेन सर्वा विनाशिताः । श्रुतवृत्तान्त इत्येवं राजा सम्यग्विचार्य सः ॥ २८
ज्ञातवान् स शिवद्रोहकारणेन हतो गजः । ततो हस्तिपतिं क्रुद्धश्शिरश्छेदमकारयत् ॥ २९
तदीयांश्चापि पुरुषान्राजा तत्पापशान्तये । वैश्यमाहूय सर्वस्वमादायास्य तदा रुषा ॥ ३०
चिच्छेद च शिरस्तस्य सद्य एव नृपोत्तमः । पृष्टवान्वैद्यमाहूय किं कृतं भवतेत्ययम् ॥ ३१
सौभरिः प्राह महता प्रयत्नेन चिकित्सितः । तथापि नैव शान्तोऽस्य गदस्सद्यो हतो गजः ॥ ३२
तमाह नृपशार्दूलस्त्वं गुरुद्रोहमाचरः । इष्टकापहृता तेन पञ्चत्वमगमद्गजः ॥ ३३
त्वाञ्चाद्य सूदयिष्यामीत्येवं वदति भूभुजि । मन्त्री तमाह नृपतिं भवान् पूर्वं गदार्दितः ॥ ३४
तदाश्विनौ समभ्येत्य चिकित्सां चक्रतुस्तव । ताभ्यां पुनश्चाभिहितं जिगंसुभ्यां दिवं प्रति ॥ ३५
इमञ्च सौभरिं प्रेक्ष्य विषये तव भूपते । येषां व्याधिसमुत्पत्तिस्तेषामावामिमं द्विजम् ॥ ३६
अधिष्ठाय चिकित्साव एवमुक्त्वा दिवं गतौ । अनेन कारणेनैव नैव शाप्यो भिषग्वरः ॥ ३७

ந தத்தம் மத்ஸரேணைவ தேன ஸர்வா விஞசிதா: ।
ச்ருதவ்ருத்தாந்த இத்யேவம் ராஜா ஸம்யக் விசார்யஸ: ॥ 28

ஞாதவான் ஸ சிவத்ரோஹ காரணேன ஹதோகஜ: । ததோ ஹஸ்திபதிம் க்ருத்தச்சிரச்சேதமகாரயத் 29

ததியாம்ச்சாபி புருஷான் ராஜா தத்பாபசாந்தயே ।
வைச்யமாஹூய ஸர்வஸ்வமாதாயாஸ்ய ததா ருஷா ॥ 30

சிச்சேதச சிரஸ்தஸ்ய ஸத்ய ஏவ ந்ருபோத்தம: ।
ப்ருஷ்டவான் வைத்யமாஹூய கிம் க்ருதம் பவதேத்யயம் ॥ 31

ஸௌபரி: ப்ராஹமஹதா ப்ரயத்னேன சிகித்ஸித: ।
ததாபி நைவ சாந்தோऽஸ்ய கதஸ்ஸத்யோ ஹதோ கஜ: ॥ 32

தமாஹந்ருபசார்தூலஸ்த்வம் குருத்ரோஹமாசர: । இஷ்டகாபஹ்ருதா தேன பஞ்சத்வமகமத்கஜ: ॥ 33

த்வாஞ்சாத்ய ஸூதயிஷ்யாமீ த்யேவம் வததிபூபுஜி । மந்த்ரீ தமாஹ ந்ருபதிம் பவான் பூர்வம் கதார்தித:

ததாச்வினௌ ஸமப்யேத்ய சிகித்ஸாம் சக்ரதுஸ்தவ ।
தாப்யாம் புனச்சாபிஹிதம் ஜிகம்ஸுப்யாம் திவம் ப்ரதி ॥ 35

இமஞ்ச ஸௌபரிம் ப்ரேக்ஷ்ய விஷயேதவ பூபதே ।
யேஷாம் வ்யாதிஸமுத்பத்திஸ்தேஷாமாவாமிமம் த்விஜம் ॥ 36

அதிஷ்டாய சிகித்ஸாவ ஏவமுக்த்வா திவம் கதௌ ।
அனேன காரணேனைவ நைவசாஸ்யோபிஷக்வர: ॥ 37

ஸௌபரியும் வந்து கேட்டதற்கு நான் (27) கொடுக்காதபடியால் அந்த விரோதத்தினுல் அவையெல்லாம் நாசம் செய்யப்பட்டன என்ருர். இந்த விஷயத்தைக் கேட்டு அரசன் அதை நன்கு ஆலோசித்து (28) சிவத்துரோகத்தின் காரணத்தினுல் தான் அந்த யானை இறந்துபோயிற்று. என்று அறிந்து மிக கோபத்தோடு அந்த யானைப் பாகனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் அந்த பாபம் தீருவதற்காக சிரச்சேதம் செய்து விட்டார். மேலும் அரசர் அந்த வணிகனையும் அழைத்து வரச்செய்து அவனுடைய எல்லா சொத்துக்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு உடன் கோபத்தோடு அவன் தலையையும் வெட்டி விட்டான். பிறகு அரசன் ஸௌபரி என்ற வைத்யனை அழைத்து வரச்செய்து நீ என்ன செய்தாய்? என்று கேட்டதற்கு அவன் (31) நான் மிகுந்த முயற்சியோடு தக்க வைத்யம் செய்தும் யானைக்கு நோய் தீராமல் யானை உடன் இறந்து விட்டது என்ருன். (32) பிறகு அரசனும் ஓ வைத்யரே! நீ செங்கற்களை அபஹரித்து வந்து குருத்துரோகம் செய்ததால்தான் எனது யானை இறந்து போயிற்று. (33) இதோ இப்பொழுதே உன்னையும் கொன்று விடுகிறேன். என்று அரசன் சொன்னவுடன் அவனைப்பார்த்து மந்திரி சொன்னதாவது :— ஓ ராஜனே! முன்பு தாங்கள் வியாதியோடு இருக்கையில் (34) அப்பொழுது அச்வனி தேவர்கள் வந்து தங்களுக்கு வைத்யம் செய்து விட்டு அவர்கள் ஸ்வர்கத்திற்குப் போக முயற்சிக்கையில் அந்த ஸௌபரியைப்பற்றி தங்களிடம் சொன்னதாவது — ஓ ராஜனே! உன் தேசத்தில் வியாதி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் நாங்கள் இருவரும் இந்த ஸௌபரியினிடத்தில் ஆட்கொண்டு வைத்யம் செய்வோம் என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்வர்கத்திற்குச் சென்ருர்கள் அல்லவா? அக்காரணத்தினுல் இந்த வைத்

अनेनच कृता यत्र चिकित्सा व्याधिते जने । तत्र कोऽपि मृतो नैव गजमेकं विना नृप ॥ ३८
निगृहीतो यदि ह्येषस्तदा कोवा चिकित्सकः । इति मन्त्रिवचः श्रुत्वा पुनः प्राह नृपश्च तम् ॥ ३९
यद्यसौ निगृहीतस्स्यादीश्वरोऽस्ति चिकित्सकः । स एव प्रथमो वैद्यो भिषगित्येव हि श्रुतिः ॥ ४०
त्वमेवैनं दुरात्मानं मन्त्रिञ्छिक्षय माचिरम् । अविचार्य शिवद्रोही मन्त्रिणा शिक्षितो भिषक् ॥ ४१
इष्टकाभिस्ततो राजा सौवर्णाभिर्गुरोः पदे । संभाव्य प्रार्थयामास क्षमस्वागो ममाधुना ॥ ४२
प्रणनाम गुरुं भक्त्या राजा प्रीतस्तदा गुरुः । राजान्नुत्तिष्ठचोत्तिष्ठेत्येवं वादिनि वै गुरौ ॥ ४३
पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र देवदुन्दुभिनिस्स्वनैः । तदैत्य ब्रह्मविष्णू तमूचतुर्नृपसत्तमम् ॥ ४४
भवान्नीतिपरो राजन्नावाभ्यामिष्टमर्थय । ततस्तौ प्रार्थयद्राजा नेष्टो मेऽन्यो वरः प्रभू ॥ ४५
मम देशे गदो मास्तु जनेष्वपि कदाचन । अयमेव वरो मह्यमस्त्वेवमिति चोचतुः ॥ ४६
अन्तर्हितौच तौ देवौ राजानुज्ञाप्य वै गुरुम् । चकार राज्यं धर्मेण बहुकालमतन्त्रितः ॥ ४७

அனேன ச க்ருதா யத்ர சிகித்ஸா வ்யாதிதே ஜனே । தத்ர கோऽபிம்ருதோ நைவ கஜமேகம் விநா ந்ருப 38
நிக்ருஹீதோ யதிஹ்யேஷ ஸ்ததா கோவா சிகித்ஸக: ।
இதி மந்த்ரிவச: ச்ருத்வா புன: ப்ராஹ ந்ருபச்சதம் ॥ 39
யத்யஸௌ நிக்ருஹீதஸ்ஸ்யாதீச்வரோऽஸ்தி சிகித்ஸக: ।
ஸ ஏவ ப்ரதமோ வைத்யோ பிஷகித்யேவ ஹி ச்ருதி: ॥ 40
த்வமேவைனம் துராத்மானம் மந்த்ரிஞ்சிக்ஷயமாசிரம் ।
அவிசார்ய சிவத்ரோஹீ மந்த்ரிணா சிக்ஷிதோ பிஷக் ॥ 41
இஷ்டகாபிஸ்ததோ ராஜா ஸௌவர்ணைபிர்குரோ: பதே ।
ஸம்பாவ்ய ப்ரார்த்தயாமாஸ க்ஷமஸ்வாகோ மமாதுனா ॥ 42
ப்ரணநாம குரும் பக்த்யா ராஜா ப்ரீதஸ்ததா குரு: ।
ராஜந்நுத்திஷ்டசோத்திஷ்டேத்யேவம் வாதினி வை குரௌ ॥ 43
புஷ்பவ்ருஷ்டிரபூத்தத்ர தேவதுந்துபி நிஸ்ஸ்வனை: । ததைத்ய ப்ரம்ஹவிஷ்ணூ தமுசதுர்ந்ருபஸத்தமம் 44
பவாந்நீதிபரோ ராஜன் நாவாப்யாமிஷ்டமர்தய ।
ததஸ்தௌ ப்ரார்தயத்ராஜா நேஷ்டோ மேऽன்யோ வர: ப்ரபூ ॥ 45
மம தேசே கதோ மாஸ்து ஜனேஷ்வபி கதாசன । அயமேவ வரோ மஹ்யமஸ்த்வேவமிதி சோசது: ॥ 46
அந்தர்ஹிதௌச தௌ தேவௌ ராஜானுக்ஞாப்ய வை குரும் ।
சகார ராஜ்யம் தர்மேண பஹுகாலமதந்த்ரித: ॥ 47

யனை சிக்ஷிப்பது தகுதி அல்ல. (37) மேலும் ஓ அரசனே! இவர் நோயாளிகளுக்கு வைத்யம் செய்த இடங்களிலெல்லாம் இந்த யானையைத் தவிர மற்றொருவரும் இறந்ததில்லை. (38) இவனை சிக்ஷித்து விட்டால் பிறகு யார் வைத்யம் செய்வார்? என்றான். இவ்வாறு மந்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் அவனுக்கு பதில் கூறியதாவது: (39) ஓ மந்திரி! இவன் சிக்ஷிக்கப்பட்டுவிட்டால் பிறகு வைத்யம் செய்வதற்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இருக்கிறார். ஏனெனில் அவரே தேவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையான வைத்யர் என்று வேதத்தில் (ஸ்ரீ ருத்ரப்ரச்னத்தில்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (40) ஆகையால் ஓ மந்திரி! நீயே இந்த துராத்மாவை தாமதமின்றி சிக்ஷிக்க வேண்டும் என்றார். உடன் சிவத் துரோகியான அந்த வைத்யன் மந்திரியால் யோசிக்கப்படாமல் தண்டிக்கப்பட்டான். (41) பிறகு அரசன் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட செங்கற்களை சிவத்விஜரின் பாதங்களில் சமர்பித்து பூஜை செய்து எனது அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். (42) பிறகு சிவத்விஜரை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்தான். அப்பொழுது சிவத்விஜரும் மிக ஸந்தோஷமடைந்தவராகி, ஓ ராஜனே! எழுந்திரும், எழுந்திரும் என்று சொல்லும்பொழுது (43) அங்கு தேவ துந்துபி வாத்ய முழக்கத்தோடு புஷ்பமாரி பெய்தது. அப்பொழுது பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் தோன்றி, அந்த அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். (44) ஓ ராஜனே! மஹா நீதிமானாகிய தாங்கள் வேண்டிய வரன்களை எங்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள் என்றார்கள். பிறகு அரசன் அவர்களைப் பார்த்து பிரார்த்தித்துக்கொண்டதாவது :— ஓ ப்ரபுக்களே! எனக்கு மற்ற ஒரு வரனும் தேவையில்லை. (45) ஆனால் எனது தேசத்தில் உள்ள ஜனங்களுக்கு ஒருபொழுதும் வியாதி வராமல் இருக்கவேண்டும். இதுதான் எனக்குத் தேவையான வரன் என்றான். அவர்களும் அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று அனுக்ரஹித்துவிட்டு (46) அந்த இரு தேவர்களும் மறைந்துவிட்டார்கள்.

स्वराज्यस्यापि तस्यैव सुभिक्षो विषयोऽभवत् । यैरिष्टकाहृताः पापैस्ते सर्वे निरयं गताः ॥ ४८
बाध्यन्तेऽद्यापि ते सर्वे तेषां नैवतु निष्कृतिः । पूर्वोक्तनिरयाणाञ्च निकटे श्रूयते रवः ॥ ४९
तदेतेषामिति प्राह शतानन्दं शिलादजः । श्रुत्वा शिलादजात्सर्वं शतानन्तो भयार्दितः ॥
तदानीमभवत्तूर्ष्णी पुनश्शंभुमचिन्तयत् ॥ ५०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षट्पञ्चाशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ॥

शिवभक्तस्य वस्त्रापहारात् दुर्गति प्राप्तिः ॥

शिवभक्तधनं हृत्वा दूषयित्वा च तान्पुनः । तद्दोषान्नरके घोरे पतितानां दुरात्मनाम् ॥ १
कथां प्रवक्ष्ये विप्रेन्द्राश्शृणुध्वमवधानतः । सिन्धुदेशाधिपः कश्चित्करनामा महीपतिः ॥ २

ஸராஜ்யஸ்யாபி தஸ்யைவ ஸுபிக்ஷோ விஷயோऽபவத் ।
யைரிஷ்டகாஹ்ருதா: பாபைஸ்தே ஸர்வே நிரயம் கதா: ॥ 48
பாத்யந்தேऽத்யாபி தே ஸர்வே தேஷாம் நைவது நிஷ்க்ருதி: ।
பூர்வோக்தநிரயாணாஞ்ச நிகடே ச்ரூயதே ரவ: ॥ 49
ததேதேஷாமிதி ப்ராஹ சதானந்தம் சிலாதஜ: ।
ச்ருத்வா சிலாதஜாத்ஸர்வம் சதானந்தோ பயார்தித: ॥
ததானீமபவத்தூஷ்ணீம் புனச்சம்புமசிந்தயத் ॥ 50

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷட்பஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

சிவ பக்தனுடைய வஸ்திரத்தை அபஹரித்ததால் கெட்ட கதியை அடைந்தது

சிவபக்ததனம் ஹ்ருத்வா தூஷயித்வாச தான்புன: ।
தத்தோஷான் நரகே கோரே பதிதானும் துராத்மனும் ॥ 1
கதாம் ப்ரவக்ஷ்யே விப்ரேந்த்ராச்ச்ருணுத்வமவதானத: । ஸிந்து தேசாதிப: கச்சித்கரநாமா மஹீபதி: ॥ 2

பிறகு அரசன் சிவத்விஜருக்கு அனுமதி கொடுத்தனுப்பிவிட்டு வெகு காலம் வரை சோம்பலின்றி நீதி தவறாது ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தான். (47) அவனது தேசம் முழுதும் சுபிக்ஷமாக இருந்து வந்தது. செங்கற்களைக் கொண்டுவந்த பாதகர்களெல்லாம் நரகங்களை அடைந்து (48) அவர்கள் யாவரும் இப்பொழுதும் துக்கங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள். மேலும் அவர்களுக்கு ஒரு நாளும் அந்த நரகங்களிலிருந்து கரையேற்றமில்லை. முன்சொல்லப்பட்ட நரகங்களுக்கு ஸமீபத்தில் சப்தம் கேட்கிறதல்லவா? (49) இது அவர்களுடையதுதான் என்று சதானந்த முனிவரைப் பார்த்து நந்திகேச்வரர் சொன்னார். சதானந்த முனிவர் நந்திகேச்வரரிடமிருந்து இவை யாவையும் கேட்டு பயத்தினால் நடுக்கமடைந்தவராகி, ஒன்றும் பேசாமல் மறுபடியும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தியானம் செய்தார். (50)

ஐம்பத்தாறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! சிவபக்தர்களின் தனத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு பிறகு அவர்களை நிந்தித்த தோஷத்தினால் கோரமான நரகத்தில் விழுந்து கிடக்கின்ற துராத்மாக்களுடைய கதையைக் கூறுகிறேன். நீங்கள் கவனமாய்க் கேளுங்கள். ஸிந்து தேசத்திற்கு அதிபனான கரன் என்ற அரசன் (2)

सालानन्दपुरं शास्ति सर्वरत्नविचित्रितम् । उपास्य स महाराजश्शक्रं वृत्रासुरान्तकम् ॥ ३
लब्धवान्वज्रमतुलं सर्वशत्रुनिबर्हणम् । जित्वारातींस्ततस्सर्वान्राज्यं चक्रे भयं विना ॥ ४
तदा जितेषु रिपुषु मधुनामा महीपतिः । असुरेन्द्रं महासत्वमुपास्य चिरकालतः ॥ ५
मेळयित्वाऽसुरान् कांश्चिन्महाबलपराक्रमान् । रुरोध चास्य नगरं महासालं महाधनम् ॥ ६
तदात्यन्तमवापायं विचारं करभूपतिः । विजयाख्यो वसत्यस्य निकटे भटपुङ्गवः ॥ ७
स तु प्राप्य करं भूपमब्रवीद्वचनं तदा । मास्तु भीतिर्महाराज विजये मयि तिष्ठति ॥ ८
उपास्यते मया नित्यं नृसिंहस्सर्वशत्रुहा । तत्प्रसादान्ममाग्रेकः स्थातुं शक्नोति मानवः ॥ ९
इत्युक्त्वा निर्ययौ शीघ्रं योद्धुमेनं महाबलम् । सस्मार नारसिंहञ्च सर्वशत्रुनिबर्हणम् ॥ १०
आविरासीत्सभगवानारावेण समन्वितः । क्षणात्तानसुरान् सर्वांश्चखाद घननिस्स्वनः ॥ ११
मधुञ्च तं महासत्वं बुभुजे स हरिस्तदा । एवं हत्वा रिपून् सर्वान् क्षणादन्तरधीयत ॥ १२
दृष्ट्वैतदद्भुतं राजा विजयं स्वभटं करः । पूजयामास नितरां देवबुद्ध्या तदादितः ॥ १३

ஸாலானந்த புரம் சாஸ்தி ஸர்வரத்னவிசித்ரிதம் ।
உபாஸ்ய ஸ மஹாராஜச்சக்ரம் வ்ருத்ராஸுராந்தகம் ॥ 3
லப்தவான் வஜ்ரமதுலம் ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணம் ।
ஜித்வாராதீம்ஸ்ததஸ்ஸர்வான் ராஜ்யம் சக்ரே பயம் வினா ॥ 4
ததா ஜிதேஷு ரிபுஷு மதுநாமா மஹீபதி: । அஸுரேந்த்ரம் மஹாஸத்வமுபாஸ்ய சிரகாலத: ॥ 5
மேளயித்வாऽஸுரான் காம்ச்சிந்மஹாபலபராக்ரமவான் ।
ருரோத சாஸ்ய . நகரம் மஹாஸாலம் மஹாதனம் ॥ 6
ததாத்யந்தமவாபாயம் விசாரம் கரபூபதி: । விஜயாக்யோ வஸத்யஸ்ய நிகடே படபுங்கவ: ॥ 7
ஸ து ப்ராப்ய கரம் பூபமப்ரவீத்வசனம் ததா । மாஸ்து பீதிர்மஹாராஜ விஜயே மயி திஷ்டதி ॥ 8
உபாஸ்யதே மயா நித்யம் ந்ருஸிம்ஹஸ்ஸர்வசத்ருஹா ।
தத்ப்ரஸாதான்மமாக்ரேக: ஸ்தாதும் சக்னோதி மானவ: ॥ 9
இத்யுக்த்வா நிர்யயௌ சீக்ரம் யோத்துமேனம் மஹாபலம் ।
ஸஸ்மார நாரஸிம்ஹஞ்ச ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணம் ॥ 10
ஆவிராஸீத்ஸபகவானாராவேண ஸமன்வித: । க்ஷணாத்தானஸுரான் ஸர்வாம்ச்சகாத கனநிஸ்ஸ்வன: 11
மதுஞ்ச தம் மஹாஸத்வம் புபுஜே ஸ ஹரிஸ்ததா । ஏவம் ஹத்வாரிபூன் ஸர்வான் க்ஷணாதந்தரதீயத ॥ 12
த்ருஷ்ட்வைததத்புதம் ராஜா விஜயம் ஸ்வபடம் கர: । பூஜயாமாஸ நிதராம் தேவபுத்யா ததாதித: ॥ 13

ஸகலவித ரத்னங்களாலும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸாலானந்தபுரமென்ற ஓர் பட்டிணத்தை ஆண்டு வந்தான் அந்த மஹாராஜன் வ்ருத்ராசுரனைக் கொன்றவனான தேவேந்திரனை உபாஸித்து (3) எல்லா சத்ருக்களையும் கொல்லக்கூடிய நிகரற்ற வஜ்ராயுதத்தை அடைந்து, பிறகு ஸகல சத்ருக்களையும் வென்று பயமின்றி ராஜ்யமாண்டு வந்தான். (4) அப்பொழுது எல்லா சத்ருக்களும் ஜயிக்கப்பட்டபிறகு மது என்ற ஓர் அரசன் மிக பலம் வாய்ந்த அசுரேந்திரனை வெகு காலமாய் உபாஸித்து வந்து (5) மிகுந்த பராக்ரமத்தை உடைய அனேகம் அசுரப் படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு மிகப் பெரிய மதில் சுவர்களையும் அளவற்ற தனத்தையும் கொண்டதான அவனுடைய பட்டிணத்தை முற்றுகையிட்டான். (6) அதனால் கரராஜன் மிகுந்த விசாரமடைந்து இருக்கையில், அருகில் இருந்த விஜயன் என்ற ஓர் படைத் தலைவன் அந்த அரசனிடம் வந்து அப்பொழுது சொன்னதாவது :— ஓ ராஜனே! விஜயனென்ற நான் ஒருவன் இருக்கும்போது தாங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். (8) எல்லா சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யக் கூடிய நரஸிம்மமூர்த்தியை நான் தினந்தோறும் உபாஸித்து வருகிறேன். அவருடைய அருளால் என் முன்னிலையில் நிற்க எவன்தான் தகுதியுள்ளவனாவான்? (9) என்று சொல்லிவிட்டு மஹா பலிஷ்டனான மதுராஜனோடு யுத்தம் செய்ய சீக்கிரம் சென்று எல்லா சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யவல்ல ஸ்ரீ நரஸிம்ம ஸ்வாமியை மனதால் நினைத்தான். உடன் அந்த பகவான் மிகுந்த கர்ஜனையுடன் அங்கு தோன்றி ஓர் நொடியில் அந்த எல்லா அசுரர்களையும் மேகம் போல் கர்ஜனை செய்துகொண்டு சாப்பிட்டுவிட்டார். (11) பிறகு ஸிம்மரூபியான மஹாவிஷ்ணுவானவர் மிக பலமுள்ள அந்த மதுராஜனையும் விழுங்கிவிட்டு இவ்விதமாய் எல்லா சத்ருக்களையும் ஓர் நொடியில் நாசம் செய்துவிட்டு மறைந்தார். (12) பிறகு கரராஜன் இந்த

तस्यात्मजश्शूरनामा चक्रे दौष्ट्यं तदा भृशम् । सोऽयं कस्मिन्दिने वेश्यागमने लालसस्तराम् ॥ १४
तद्ग्रामवासी धर्माख्यशूद्रो यस्यां रतस्सदा । भस्मरुद्राक्षसंपन्नस्तस्यां सक्तोऽयमप्यहो ॥ १५
धर्मस्य वस्त्रं वेश्यायां ज्ञात्वा वेश्यास्तमप्ययम् । स्वयं धृत्वा ययौ तूर्ष्णीं दुष्टश्शूरो यतस्तराम् ॥ १६
न ददौ प्रार्थितस्तेन बहुधापि दुरात्मवान् । प्राहैतद्विजयस्यायं शूरचेष्टाञ्च तत्पितुः ॥ १७
सोप्युपेक्षां चकारायं विजयो मूढचेतनः । तदा कोपाकुलो धर्मो भूतिरुद्राक्षधारकः ॥ १८
राजानं करनामानं प्राप्यैतच्च जगादह । ध्रियते च मया नित्यं भस्म सर्वाघनाशनम् ॥ १९
रुद्राक्षाणिच भूरीणि ध्रियन्तेऽहर्निशं मया । तन्मदीयं भवान् भूप वस्त्रं शूरहृतं कृतिन् ॥ २०
आदाय दातुं पुण्यात्मञ्छिवभक्तो यतोऽर्हति । शिवभक्तधनं केन वापहर्तुञ्च शक्यते ॥ २१
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा महीपतिः । विजयं तं तदाहूय राजा प्राह वचः कटु ॥ २२
शिवभक्तस्य वसनं पुत्रेण हृतमात्मनः । दापयैतन्महामूढ नोपेक्षां कर्तुमर्हसि ॥ २३

தஸ்யாத்மஜச்சூரநாமா சக்ரே தௌஷ்ட்யம் ததா ப்ருசம் ।
ஸோSயம் கஸ்மின் திநே வேச்யாகமனே லாலஸஸ்தராம் ॥ 14
தத்க்ராமவாஸீ தர்மாக்யசூத்ரோ யஸ்யாம் ரதஸ்ஸதா ।
பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸம்பன்ன ஸ்தஸ்யாம் ஸக்தோSயமப்யஹோ ॥ 15
தர்மஸ்ய வஸ்த்ரம் வேச்யாயாம் ஞாத்வா வேச்யாஸ்தமப்யயம் ।
ஸ்வயம் த்ருத்வா யயௌ தூஷ்ணீம் துஷ்டச்சூரோ யதஸ்தராம் 16
ந ததௌ ப்ரார்திதஸ்தேன பஹுதாபி துராத்மவான் ।
ப்ராஹைதத்விஜயஸ்யாயம் சூரசேஷ்டாஞ்ச தத்பிது: ॥ 17
ஸோப்யுபேக்ஷாம் சகாராயம் விஜயோ மூடசேதன: । ததா கோபாகுலோ தர்மோ பூதிருத்ராக்ஷதாரக: 18
ராஜானம் கரநாமானம் ப்ராப்யைதச்ச ஜகாதஹ । த்ரியதே ச மயா நித்யம் பஸ்ம ஸர்வாக நாசனம் ॥ 19
ருத்ராக்ஷாணிச பூரீணி த்ரியந்தேஹர்னிசம் மயா ।
தன்மதீயம் பவான் பூப வஸ்த்ரம் சூரஹ்ருதம் க்ருதின் ॥ 20
ஆதாய தாதும் புண்யாத்மஞ்சிவபக்தோ யதோSர்ஹதி ।
சிவபக்ததனம் கேன வாபஹர்துஞ்ச சக்யதே ॥ 21
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ததேத்யுக்த்வா மஹீபதி: ।
விஜயம் தம் ததாஹூய ராஜா ப்ராஹ வச: கடு ॥ 22
சிவபக்தஸ்ய வஸனம் புத்ரேண ஹ்ருதமாத்மன: । தாபயைதன்மஹாமூட நோபேக்ஷாம் கர்துமர்ஹஸி 23

ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு விஜயன் என்ற அப்படை வீரனை அன்று முதல் தேவனென்ற எண்ணத்தோடு மிகவும் பூஜித்து வந்தான். (13) அப்பொழுது படை வீரனுடைய பிள்ளையான சூரனென்பவன் மிகுந்த கெட்ட காரியங்களைச் செய்து வந்தான். அவன் வேசிகளோடு சேர்வதில் மிகுந்த ஆசைகொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் (14) அவ்வூரில் எப்பொழுதும் பஸ்ம, ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்கும் தர்மனென்ற சூத்திரன் தொடர்பு கொண்ட வேசியினிடத்தில் சேர்ந்துவிட்டுத் திரும்புகையில் (15) தர்மனால் அந்த வேசியினிடம் வைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் வஸ்திரத்தை அந்த தர்மனுடையது என்றே சூரன் அறிந்திருந்தும், மிகுந்த துஷ்டனாகையால் அதை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். (16) பிறகு தர்மன் அவனிடம் சென்று பலவிதமாய்க் கேட்டும் அந்த துஷ்டன் கொடுக்கவில்லை. பிறகு தர்மன் சூரன் செய்த காரியத்தை அவனுடைய தந்தையான விஜயனிடம் சொன்னான். (17) மூடபுத்தியுள்ள விஜயனும் அதை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டான். அப்பொழுது தர்மன் கோபமடைந்தவனாகி, விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்துக்கொண்டு (18) கரராஜனிடம் சென்று அந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். மிகுந்த புண்யசாலியான ஓ அரசனே! நான் தினந்தோறும் எல்லா பாபங்களையும் நாசம் செய்யக்கூடிய விபூதியை திரித்துவருகிறேன். (19) மேலும் இரவும் பகலும் என்னால் அனேக ருத்திராக்ஷங்கள் தரித்துவரப்படுகின்றன. ஆகையால் சூரனால் அபஹரிக்கப்பட்டுப் போன எனது வஸ்திரத்தைத் தாங்கள் (20) மஹா சிவபக்தராகையால் அதை வாங்கித் தரவேண்டும். சிவபக்தரின் சொத்தை யார்தான் அபஹரிப்பதற்குத் தகுதியாவார்கள் என்றான். (21) இவ்வாறு அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி உடன் விஜயனை அழைத்துவரச் செய்து கடுமையாய் கூறியதாவது: ஓ மூடா! உன் பிள்ளையால் அபஹரித்துச் செல்லப்பட்ட இந்த சிவபக்தரின் வஸ்திரத்தை கொடுத்துவிடும்படி செய். அதை கொஞ்சமேனும் அலக்ஷி

इति राज्ञो वचः श्रुत्वा नृपं प्राह पुनर्वचः । शिवभक्तो नचैवायं दासीगन्ता निरन्तरम् ॥ २४
क्वास्य भक्तिर्देवेशे शङ्करे सकलात्मनाम् । कथं वा भस्मरुद्राक्षधारणेन शिवप्रियः ॥ २५
इति तस्य वचः श्रुत्वा नृपः प्राह पुनर्वचः । न पूज्यते शिला किं वा लिङ्गभावेन कल्पिता ॥ २६
न नमस्क्रियते सर्वैर्विद्वद्भिर्देवतैरपि । तद्वद्विभूतिरुद्राक्षधारणेनैव केवलम् ॥ २७
पूज्यते मनुजैस्सर्वैः कायवाङ्मनसैरपि । योवा कोवा नरस्तस्मान्मुक्त्वा जल्पनमीदृशम् ॥ २८
प्रयच्छ वस्त्रमादाय पुत्रहस्तात्त्वमधुना । इति कोपाकुलो राजा तमाह वचनं कटु ॥ २९
पुनश्च प्राह वचनं धिक्कृत्यैनं दुराशयम् । त्वमेव त्वत्सुतं दुष्टं भर्त्सयन् कटुवाङ्मयैः ॥ ३०
न दापयासि मूढात्मन् ज्ञातवानहमप्यतः । न दापयसि तस्मात्त्वं गच्छ गच्छ ममान्तिकात् ॥ ३१
इत्युक्त्वा प्रेषयित्वैनं भर्त्सयन्वचनैर्नृपः । तत्सुतं शूरनामानमाहूय क्रोधविह्वलः ॥ ३२
त्वया दुरात्मन् वसनं शिवभक्तस्य वै हृतम् । शिवद्रोही ततस्त्वं तु वध्य एवाविचारतः ॥ ३३
अविचार्यं शिवद्रोही वध्य इत्युच्यते बुधैः । इत्युक्त्वा स्वस्य पुरतश्शशासैनं महीपतिः ॥ ३४

இதி ராக்ஞோ வச: ச்ருத்வா ந்ருபம்ப்ராஹ புனர்வச: | சிவபக்தோ நசைவாயம் தாஸீகந்தா நிரந்தரம் 24
க்வவாஸ்ய பக்திர்தேவேசே சங்கரே ஸகலாத்மனாம் | கதம் வா பஸ்மருத்ராக்ஷதாரணேன சிவப்ரிய: || 25
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ந்ருப: ப்ராஹ புனர்வச: | நபூஜ்யதே சிலா கிம் வா லிங்கபாவேன கல்பிதா || 26
ந நமஸ்க்ரியதே ஸர்வைர்வித்வத்பிர்தேவதைரபி | தத்வத்விபூதிருத்ராக்ஷதாரணேனைவ கேவலம் || 27
பூஜ்யதே மனுஜைஸ்ஸர்வை: காயவாங்மனஸைரபி |
யோவா கோவா நரஸ்தஸ்மான் முக்த்வா ஜல்பனமீத்ருசம் || 28
ப்ரயச்ச வஸ்த்ரமாதாய புத்ரஹஸ்தாத்தவாதுனா | இதி கோபாகுலோ ராஜா தமாஹ வசனம் கடு || 29
புனச்ச ப்ராஹ வசனம் திக்ருத்யைனம் துராசயம் |
த்வமேவ த்வத்ஸுதம் துஷ்டம் பர்த்ஸயன் கடுவாங்மயை: || 30
ந தாபயஸி மூடாத்மன் க்ஞாதவானஹமப்யத: | ந தாபயஸி தஸ்மாத்வம் கச்ச கச்ச மமாந்திகாத் || 31
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயித்வைனம் பர்த்ஸயன் வசனைர்ந்ருப: |
தத்ஸுதம் சூரநாமானமாஹூய க்ரோதவிஹ்வல: || 32
த்வயா துராத்மன் வஸனம் சிவபக்தஸ்ய வை ஹ்ருதம் |
சிவத்ரோஹீ ததஸ்த்வம் து வத்ய ஏவாவிசாரத: || 33
அவிசார்ய சிவத்ரோஹீ வத்ய இத்யுச்யதே புதை:| இத்யுக்த்வா ஸ்வஸ்ய புரதச்சசாஸைனம் மஹீபதி: 34

யம் செய்யாதே என்றான். (23) இவ்வாறு அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு விஜயன் மறுபடி சொன்னதாவது : ஓ ராஜனே! இவன் சிவபக்தனே அல்ல. எப்பொழுதும் வேசி வீட்டுக்குப் போகிறான். (24) எல்லா பிராணிகளுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடத்தில் இவனுக்கு எவ்வாறு பக்தி உண்டாகும்? விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை தரிப்பதால் மட்டும் எவ்வாறு சிவபக்தனாவான்? என்றான். (25) இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் பின்னும் சொன்னதாவது: ஓ மூடா! லிங்கம் என்ற பாவனையால் அமைக்கப்பட்ட வெறும் கல்லானது எல்லா வித்வான்களாலும் தேவர்களாலும் பூஜித்து நமஸ்கரிக்கப்படவில்லையா? அதுபோல் எப்படிப்பட்ட மனிதராயினும் வெறும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை தரிப்பதால் மட்டிலும் எல்லா மனிதர்களாலும் உடல் வாக்கு மனம் இவைகளால் பூஜிக்கத் தக்கவராகிறார். ஆகையால் நீ இவ்வாறு பிதற்றுவதை விட்டுவிட்டு (28) இப்பொழுதே உன் பிள்ளையின் கையிலிருந்து வஸ்திரத்தை வாங்கி அவரிடம் கொடுத்துவிடு என்று அரசன் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி அவனைப் பார்த்து கடுமையாய்ச் சொன்னான். (29) மறுபடியும் அந்த புத்தி கெட்டவனைப் பார்த்து நிராகரித்துச் சொன்னான். அட மூடா! எனக்குத் தெரிந்த பிறகும் கூட நீ உன் துஷ்டப் பிள்ளையை கடும் சொற்களால் அதட்டி அந்த வஸ்திரத்தை கொடுக்கச் செய்யவில்லை அல்லவா? ஆகையால் நீ என் முன்னில் நிற்காதே. ஓடிப்போ, ஓடிப்போ (31) என்று அதட்டிச் சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டுப் பிறகு கோபாவேசத்தோடு அவன் பிள்ளையான சூரனை அழைத்துவரச் செய்து, அட துஷ்டா! நீ ஒரு சிவபக்தனின் வஸ்திரத்தை அபஹரித்துவிட்டாய். அதனால் நீ சிவத்துரோகியாகி விட்டபடியால் உன்னை யோஜிக்காமலே கொல்லவேண்டும். (33) ஏனெனில் சிவத்துரோகியை யோஜிக்காமல் கொல்லவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு அரசன் தனக்கு

अन्यथा तु शिवद्रोहो मम चेति विचारयन् । तत् दृष्ट्वा तत्पिता दुःखाद्विजयः कोपितान्तरः ॥ ३५
धर्मं नृपान्तिकासीनमवमत्य दुरात्मवान् । निर्ययौ स्वगृहं वाक्यैर्दूषयन्पौरुषैरमुम् ॥ ३६
तच्छ्रुत्वा स महीपालः कोपाकुलितमानसः । पुत्रं ज्ञात्वा शिवद्रोहनिरतं दुष्टचेतसम् ॥ ३७
वाग्दूषणं करोत्येष महापापी दुराशयः । पुरतश्शिवभक्तस्य ममेदानीं भयं विना ॥ ३८
तस्मादयञ्च पापिष्ठो वध्य एवाऽविचारतः । विचार्य मनसा चैवमानयामास तं गृहात् ॥ ३९
अवरुध्य गृहं तस्य महाधनमनुत्तमम् । ततस्समागतस्सोऽयं कोपेन महता युतः ॥ ४०
राज्ञो निकटमागत्य नृसिंहं मनसा स्मरन् । तदाविरासीत्सहसा नृसिंहः कोपविह्वलः ॥ ४१
महाक्ष्वेळरवैरुग्रैर्बधिरीकृतदिङ्मुखः । तमेव भर्त्सयन् पापं विजयं दुष्टमानसम् ॥ ४२
निन्दयामासिथ यतश्शिवभक्तं शिवप्रियम् । तस्मात्त्वामधुना पापिन् हनिष्यामि न संशयः ॥ ४३
इत्युक्त्वा तं गृहीत्वाशु पाणिभ्यां स हरिस्तदा । नृपस्य पुरतः स्थाप्य चोत्पाट्यैनममारयत् ॥ ४४
ततः प्राह नृपं वीक्ष्य नारसिंहो महाबलः । शिवद्रोहं विना राज्यं निष्कण्टकमरिन्दम ॥ ४५

அன்யதா து சிவத்ரோஹோ மம சேதி விசாரயன் |
தத்த்ருஷ்ட்வா தத்பிதா து:காத்விஜய: கோபிதாந்தர: || 35
தர்மம் ந்ருபாந்திகாஸீனமவமத்ய துராத்மவான் |
நிர்யயௌ ஸ்வக்ருஹம் வாக்யைர்தூஷயன்பௌருஷைரமும் || 36
தச்ச்ருத்வா ஸ மஹீபால: கோபாகுலிதமானஸ: | புத்ரம் க்ஞாத்வா சிவத்ரோஹ நிரதம் துஷ்டசேதஸம்
வாக்தூஷணம் கரோத்யேஷ மஹாபாபீ துராசய: | புரதச்சிவபக்தஸ்ய மமேதானீம் பயம் விநா || 38
தஸ்மாதயஞ்ச பாபிஷ்டோ வத்ய ஏவாऽவிசாரத: |
விசார்ய மனஸா சைவமானயாமாஸதம் க்ருஹாத் || 39
அவருத்ய க்ருஹம் தஸ்ய மஹாதனமனுத்தமம் | ததஸ்ஸமாகதஸ்ஸோऽயம் கோபேன மஹதா யுத: || 40
ராக்ஞோ நிகடமாகத்ய ந்ருஸிம்ஹம் மனஸா ஸ்மரன் |
ததாவிராஸீத்ஸஹஸா ந்ருஸிம்ஹ: கோபவிஹ்வல: || 41
மஹாக்ஷ்வேளரவைருக்ரைர்பதிரீக்ருத திங்முக: | தமேவ பர்த்ஸயன் பாபம் விஜயம் துஷ்டமானஸம் || 42
நிந்தயாமாஸித யதச்சிவபக்தம் சிவப்ரியம் | தஸ்மாத்த்வாமதுனாபாபின் ஹனிஷ்யாமி நஸம்சய: || 43
இத்யுக்த்வா தம் க்ருஹீத்வாசு பாணிப்யாம் ஸ ஹரிஸ்ததா |
ந்ருபஸ்ய புரத: ஸ்தாப்யசோத்பாட்யைனமமாரயத் || 44
தத: ப்ராஹ ந்ருபம் வீக்ஷ்ய நாரஸிம்ஹோ மஹாபல: |
சிவத்ரோஹம் விநாராஜ்யம் நிஷ்கண்டகமரிந்தம || 45

சிவத்துரோகம் ஏற்படும் என எண்ணி தன் முன்னிலையிலேயே அவனைக் கொன்றுவிட்டான் அவன் தந்தையான விஜயன் மிகுந்த துக்கத்தோடு மனதில் மிகவும் கோபமடைந்தவனாகி (35) அந்த துராத்மா அரசன் ஸமீபமிருந்த தர்மனை அவமதித்து கொடிய வார்த்தைகளால் நிந்தித்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். (36) அதைக் கேட்ட அரசன் கோபம் கொண்ட மனமுடையவனாகி, துர்புத்திக்காரனான மஹா பாபி தன் பிள்ளை சிவத்துரோகம் செய்தவனென்பதை அறிந்தும் என் முன்னிலையிலேயே இந்த சிவபக்தரை சிறிதும் பயமின்றி இப்பொழுது வாக்கினால் நிந்தித்தான் அல்லவா? (38) ஆகையால் இந்தப் பாபியையும் சிறிதும் யோசிக்காமல் கொன்றுவிடவேண்டுமென்று மனதில் எண்ணி மிகுந்த விலையுள்ளதும், மிகச் சிறந்ததுமான அவன் வீட்டைத் தகைந்து அவனை அங்கு வரவழைத்தான். விஜயனும் மிகுந்த கோபத்தோடு புறப்பட்டு (40) அரசனிடம் வந்து நரஸிம்ம ஸ்வாமியை மனதால் நினைத்தான். அப்பொழுது உடனே பகவான் மிகுந்த கோபத்துடனும் உக்ரமான கர்ஜனை சப்தங்களால் திக்குகளை செவிடாகச் செய்துகொண்டு அங்கு ஆவிர்பவித்தார். கொடிய மனதை உடைய பாதகனான அந்த விஜயனையே அதட்டிக்கொண்டு (42) அட பாதகா! ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ள இந்த சிவபக்தனை நீ நிந்தித்ததால் உன்னை இப்பொழுதே ஸந்தேகமின்றி கொன்றுவிடுகிறேன். (43) என்று சொல்லி அந்த நரஸிம்மமூர்த்தியானவர் அவனை கைகளால் பிடித்து அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்திக் கொண்டு அறைந்து கொன்றார். (44) பிறகு மிக பலமுள்ள அந்த நரஸிம்மமூர்த்தியானவர் அந்த

शाधिन्याय्येन मार्गेण शासयन्द्रोहिणस्तथा । यदा मां स्मरसि क्षिप्रात्तदागत्य तवान्तिकम् ॥ ४६
संहरिष्यामि शत्रूंस्ते दास्यामि च तवेप्सितम् । निहतश्शङ्करद्रोही मया भक्तोऽपि मामकः ॥ ४७
पालयञ्छिवभक्तांश्च सुखेन वस भूपते । इत्युक्त्वाऽन्तर्दधे शीघ्रं नृसिंहस्तत्र भूसुराः ॥ ४८
ततः स्वभवनं प्राप्य राजा तुष्ट्या समन्वितः । धर्मं तं बहुभिर्वस्त्रैः प्रीणयित्वा धनैरपि ॥ ४९
प्रेषयामास पुण्यात्मा दत्वा वस्त्रं तदीयकम् । तेन दोषेण विजयं शूरं तत्सुतमप्यहो ॥ ५०
नरकेऽस्मिन्महाघोरे पीडयन्त्यधुना भटाः । श्रुत्वाऽस्य चरितं घोरं शतानन्दो महामुनिः ॥ ५१
पुनरस्मिन्महाघोरे पीडितान् पापकर्मिणः । पप्रच्छ नन्दिनं साक्षात्सर्वज्ञं करुणाकरम् ॥ ५२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ॥

சாதிந்யாய்யேன மார்கேண சாஸயன் த்ரோஹிணஸ்ததா ।
யதாமாம் ஸ்மரஸிக்ஷிப்ராத்ததாகத்ய தவாந்திகம் ॥ 46
ஸம்ஹரிஷ்யாமி சத்ரூம்ஸ்தே தாஸ்யாமிச தவேப்ஸிதம் ।
நிஹதச்சங்கரத்ரோஹீ மயா பக்தோऽபி மாமக: ॥ 47
பாலயஞ்சிவபக்தாம்ச்ச ஸுகேன வஸபூபதே ।
இத்யுக்த்வாந்தர்ததே சீக்ரம் ந்ருஸிம்ஹஸ்தத்ர பூஸுரா: ॥ 48
தத: ஸ்வபவனம் ப்ராப்ய ராஜா துஷ்ட்யா ஸமன்வித: ।
தர்மம் தம் பஹுபிர்வஸ்த்ரை: ப்ரீணயித்வா தனைரபி ॥ 49
ப்ரேஷயாமாஸ புண்யாத்மா தத்வா வஸ்த்ரம் ததியகம் ।
தேன தோஷேண விஜயம் சூரம் தத்ஸுதமப்யஹோ ॥ 50
நரகேऽஸ்மின் மஹாகோரே பீடயந்த்யதுனாபடா: ।
ச்ருத்வாऽஸ்ய சரிதம் கோரம் சதானந்தோ மஹாமுனி: ॥ 51
புனரஸ்மின் மஹாகோரே பீடிதான் பாபகர்மிண: । பப்ரச்ச நந்தினம் ஸாக்ஷாத் ஸர்வக்ஞம் கருணாகரம் 52

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஸப்தபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார்: சத்துருக்களை நாசம் செய்யவல்ல ஓ அரசனே! நீ சிவத்துரோகமின்றி சிவத்துரோகிகளை சிக்ஷித்துக்கொண்டு நீதி முறைப்படி சத்துருவின்றி ராஜ்யமாண்டு வா. மேலும் நீ எப்பொழுது என்னை நினைக்கிறாயோ அப்பொழுது உடன் உன் ஸமீபம் வந்து (46) உனது சத்துருக்களை ஸம்ஹரித்துவிட்டு உனக்கு வேண்டிய வரத்தைத் தருகிறேன். இவன் எனது பக்தனாயினும் சிவத்துரோகியாகிவிட்டபடியால் என்னால் கொல்லப்பட்டான். (47) ஆகையால் ஓ அரசனே! நீ சிவபக்தர்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு சுகமாய் வாழ்ந்து வா' என்று சொல்லிவிட்டு ஓ பூசுரர்களே! அந்த பகவான் சீக்கிரம் மறைந்து விட்டார். (48) பிறகு அரசன் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அரண்மனைக்குச் சென்று அந்த தர்மனை அனேகம் வஸ்திரங்களாலும், தனங்களாலும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து (49) மேலும் அப்புண்யாத்மா அவனுடைய சொந்த வஸ்திரத்தையும் கொடுத்து அவனை அனுப்பினான். ஓ முனிவர்களே! அந்த தோஷத்திற்காக விஜயனையும், அவன் பிள்ளையான சூரனையும் (50) யமபடர்கள் மிக பயங்கரமான இந்த நரகத்தில் போட்டு வாட்டுகிறார்கள் என்று நந்திகேச்வரர் சொன்னார். சதானந்த முனிவர் பயங்கரமான அவனுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டு (51) பின்னும் மஹா கோரமான நரகங்களில் பீடிக்கப்படுகின்ற மற்ற பாதகங்களைப்பற்றி ஸர்வக்ஞரும், கருணைக்கடலுமான ஸ்ரீ நந்திகேச்வரரிடம் கேட்டார். (52)

ஐம்பத்து ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥

शिवनिन्दकादीनां नरक प्राप्तिः ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि शिवनिन्दारतात्मनाम् । भस्मनिन्दापराणाञ्च गुरुनिन्दारतात्मनाम् ॥ १
रुद्राक्षनिन्दकानाञ्च रुद्रभक्तापकारिणाम् । तेषां वक्ष्याम्यहं घोरनरकेष्वपि यातनाम् ॥ २
शृण्वन्तु परिहाराय मुनयस्संशितव्रताः । जोनकाख्ये महादेशे पुरमस्ति तदाख्यया ॥ ३
जोनकाख्यं पुरं तत्र राजा परमधार्मिकः । कलाधर इति ख्यातः कलाधर इवापरः ॥ ४
विद्वद्भिर्ब्राह्मणश्रेष्ठैस्सह कालं नयन्नसौ । धर्मेण पालयामास पृथिवीं पृथिवीपतिः ॥ ५
तस्मिन् कदाचिदास्थानमण्टपस्थो महात्मभिः । कविभिः पण्डितैस्सिद्धैर्योगिभिर्यतिभिश्चवै ॥ ६
कथाप्रसङ्गे संवृत्ते चान्योन्यस्य द्विजन्मनाम् । तत्र कश्चित्पाशुपतभारत्याख्यो यतीश्वरः ॥ ७
राजानं वीक्ष्य हृष्टात्मा कलाधरमभाषत । शृणु राजन् परं श्रेयश्श्रेयसां सकलात्मनाम् ॥ ८
शिव एव सदोपास्यो ज्ञेयो ध्येयश्च मुक्तये । स एव हि परं ब्रह्म तत्वञ्च परमं नृप ॥ ९

॥ அத அஷ்டபஞ்சாஶோऽத்யாய: ॥

சிவ நிந்தை முதலியவைகளை செய்தவர்களுக்கு நரக ப்ராப்தி

அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி சிவநிந்தாரதாத்மனாம் । பஸ்மநிந்தாபராணாஞ்ச குருநிந்தாரதாத்மனாம் ॥ 1
ருத்ராக்ஷநிந்தகானாஞ்ச ருத்ரபக்தாபகாரிணாம் । தேஷாம் வக்ஷ்யாம்யஹம் கோரநரகேஷ்வபியாதனாம் ॥ 2
ச்ருண்வந்து பரிஹாராய முனயஸ்ஸம்சிதவ்ரதா: । ஜோனகாக்யே மஹாதேசே புரமஸ்தி ததாக்யயா ॥ 3
ஜோனகாக்யம் புரம் தத்ர ராஜா பரமதார்மிக: । கலாதர இதிக்யாத: கலாதர இவாபர: ॥ 4
வித்வித்பிர்ப்ராம்ஹணச்ரேஷ்டைஸ்ஸஹ காலம் நயன்னஸௌ ।
தர்மேண பாலயாமாஸ ப்ருதிவீம் ப்ருதிவீ பதி: ॥ 5
தஸ்மின் கதாசிதாஸ்தானமண்டபஸ்தோ மஹாத்மபி: ।
கவிபி: பண்டிதைஸ்ஸித்தைர்யோகிபிர்யதிபிச்சவை ॥ 6
கதாப்ரஸங்கே ஸம்வ்ருத்தே சான்யோன்யஸ்ய த்விஜன்மனாம் ।
தத்ர கச்சித்பாசுபதபாரத்யாக்யோ யதீச்வர: ॥ 7
ராஜானம் வீக்ஷ்ய ஹ்ருஷ்டாத்மா கலாதரமபாஷத ।
ச்ருணு ராஜன் பரம் ச்ரேயச்ச்ரேயஸாம் ஸகலாத்மனாம் ॥ 8
சிவ ஏவ ஸதோபாஸ்யோ ஞ்ஞேயோ த்யேயச்ச முக்தயே ।
ஸ ஏவ ஹி பரம் ப்ரம்ஹ தத்வஞ்ச பரமம் ந்ருப ॥ 9

ஐம்பத்து எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! இதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ பரமசிவன், சிவபூஜகர்கள், இவர்களையும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையும் நிந்திப்பவர்களும், சிவ பக்தர்களுக்கு தீங்கு செய்பவர்களும், கோரமான நரகங்களில் அனுபவிக்கும் கடுமையான துன்பங்களைச் சொல்கிறேன். அப்படிப்பட்ட பாபங்களை விலக்கிக் கொள்வதற்காக நீங்கள் இதைக் கேளுங்கள். ஜோனகம் என்ற பெரிய தேசத்தில் அதே பெயர் கொண்ட ஜோனகபுரம் என்ற ஓர் பட்டணமிருக்கிறது. அந்தப் பட்டணத்தில் மிக தர்மிஷ்டனான மற்றொரு கலாதரனை (சந்திரனை)ப் போன்ற கலாதரன் என்ற பெயருள்ள ஓர் அரசன் இருந்தான். (4) அந்த அரசன் வித்வான்களான பல பிருமணர்களோடு காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டு நீதியாக பூமியை ஆண்டு வந்தான். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் அவன் மஹாத்மாக்களான கவிகள், பண்டிதர்கள், ஸித்தர்கள், யோகீச்வரர்கள், ஸன்யாஸிகள் இவர்களோடுகூட ஸபா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும்போது (6) பிருமணர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் வாக்வாதம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அவர்களில் "பாசுபத பாரதி" என்ற சிறந்த ஸன்யாஸியானவர் (7) கலாதர ராஜனைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு சொன்னதாவது:— ஓ மஹாராஜனே! மோக்ஷமடைவதற்காக எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் மேன்மையை அளிக்கக் கூடிய (8) ஸ்ரீ பரமேச்வரனையே எப்பொழுதும் பூஜிக்கவும், அறியவும், தியானிக்கவும்,

परञ्ज्योतिः परन्धाम शिव एव परायणम् । कारणं कारणानाञ्च दैवतानाञ्च दैवतम् ॥ १०
प्रणमन्तीह ये देवं ते कृतार्था नचेतरे । तेषामेव परा मुक्तिर्भोगस्तेषां महात्मनाम् ॥ ११
अष्टैश्वर्यप्रसिद्धिश्च सार्वभौमत्वमद्भुतम् । स्वर्गाधिपत्यं ब्रह्मत्वं विष्णुत्वं चापि भूपते ॥ १२
तदानीमपरो वासुदेवभारतिराख्यया । असहिष्णुश्शिवाधिक्यं महाराजानमाह्वयत् ॥ १३
शिवोऽसौ तामसो रुद्रश्चर्मास्थिशवभस्मधृत् । श्मशाननिलयोऽत्यर्थं भूतप्रमथसंवृतः ॥ १४
सदा भोगरतो लोके स तु किं ब्रह्म भूपते । भुजङ्गाभरणोऽत्यर्थं भोगमोक्षप्रदस्स किम् ॥ १५
इति निन्दापरे वासुदेवभारति मुण्डिनि । कर्णौ पिधाय वै पाशुपतभारतियोगिराट् ॥ १६
अज्ञात्वा शिवमाहात्म्यमुक्तमेतेन भिक्षुणा । तत्तत्संहारनष्टानां विष्णूनां ब्रह्मणामपि ॥ १७
तेषामस्थीनि भस्मानि कपालानि महेश्वरः । भविष्यद्वर्तमानानां स्वाक्षय्यत्वं प्रबोधयन् ॥ १८
अनित्यत्वञ्च वै तेषां धत्तेमुग्धेन्दुशेखरः । शवानां शयनं प्रोक्तं श्मशानमिति सूरिभिः ॥ १९

பரஞ்ஜ்யோதி: பரந்தாம சிவ ஏவ பராயணம்। காரணம் காரணாஞ்ச தைவதாஞ்ச தைவதம் ॥ 10

ப்ரணமந்தீஹ யே தேவம் தே க்ருதார்தா நசேதரே ।
தேஷாமேவ பரா முக்திர்போகஸ்தேஷாம் மஹாத்மனாம் ॥ 11

அஷ்டைச்வர்யப்ரஸித்திச்ச ஸார்வபௌமத்வமத்புதம் ।
ஸ்வர்காதிபத்யம் ப்ரம்ஹத்வம் விஷ்ணுத்வஞ்சாபி பூபதே ॥ 12

ததானீமபரோ வாஸுதேவபாரதிராக்யயா । அஸஹிஷ்ணுச்சிவாதிக்யம் மஹாராஜானமாஹ்வயத் ॥ 13

சிவோऽஸௌ தாமஸோ ருத்ரச்சர்மாஸ்திசவபஸ்மத்ருத் ।
ச்மசானநிலயோऽத்யர்தம் பூதப்ரமதஸம்வ்ருத: ॥ 14

ஸதா போகரதோ லோகே ஸ து கிம் ப்ரஹ்ம பூபதே ।
புஜங்காபரணோऽத்யர்தம் போகமோக்ஷப்ரதஸ்ஸ கிம் ॥ 15

இதி நிந்தாபரே வாஸுதேவபாரதி முண்டினி। கர்ணௌபிதாய வை பாசுபதபாரதியோகிராட் ॥ 16

அக்ஞாத்வா சிவமாஹாத்ம்யமுக்தமேதேன பிக்ஷுணா ।
தத்தத்ஸம்ஹாரநஷ்டானாம் விஷ்ணூனாம் ப்ரம்ஹணாமபி ॥ 17

தேஷாமஸ்தீனி பஸ்மானி கபாலானி மஹேச்வர: ।
பவிஷ்யத்வர்தமானானாம் ஸ்வாக்ஷய்யத்வம் ப்ரபோதயன் ॥ 18

அனித்யத்வஞ்ச வை தேஷாம் தத்தே முக்தேந்துசேகர: ।
சவானாம் சயனம் ப்ரோக்தம் ச்மசானமிதி ஸூரிபி: ॥ 19

வேண்டும். ஓ ராஜனே! அவரே பரப்ரும்மமும், பரதத்துவமும், (9) பரஞ்ஜோதியும், பரந்தாமமும், காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமும், தெய்வங்களுக்கெல்லாம் பெரும் தெய்வமுமாக அப்பரம் பொருள் ஆகின்றார், (10) ஆகையால் அப்படிப்பட்ட மஹாதேவரை இங்கு எவர் நமஸ்கரிக்கின்றார்களோ அவர்களே க்ருதார்த்தர்களாவார்கள். மற்றவரல்ல. அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களுக்கே மிக மேன்மை பொருந்திய போகம், மோக்ஷம், (12) அஷ்டைச்வர்ய ஸித்தி மிக அத்புதமான எல்லா பூமிக்கும் அரசனாக இருத்தல், ஸ்வர்கத்திற்கு அதிபதியாக இருத்தல், பிரம்மாவாக இருப்பது, விஷ்ணுவாக இருப்பது, இவை யாவும் கிடைக்கும் (13) என்றார். மற்றொரு வாஸுதேவ பாரதி என்பவர் ஸ்ரீ பரமசிவனைப் பற்றி மேன்மையாகச் சொல்லப்பட்டதை, சகிக்கமாட்டாதவராகி அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ ராஜனே! இந்த பரமசிவன் தாமஸ குணம் உடையவன். தோல், எலும்பு, மயானச் சாம்பல் இவைகளை தரிப்பவன். பூதகணங்களாலும், பிரமதகணங்களாலும் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டவன். மயானத்தில் எப்பொழுதும் வஸிப்பவன். (15) எப்பொழுதும் போகத்தில் விருப்பமுள்ளவன். ஓ அரசனே! அப்படிப்பட்டவன் எவ்வாறு பரப்பிரும்மமாவான். மேலும் அவன் பாம்புகளையே ஆபரணமாகக்கொண்டு இருக்கையில் போக மோட்சங்களை (பாம்புகளை விடுதல்) எவ்வாறு கொடுக்கத் தகுதி உள்ளவனாவான். (16) என்று வாஸுதேவ பாரதி என்ற ஸன்யாஸி நிந்திக்கும்பொழுது பாசுபத பாரதி என்ற யோகீச்வரர் காதுகளை மூடிக்கொண்டு (17) இந்த ஸன்யாஸியால் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மகிமை அறியப்படாமல் அல்லவோ இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. சந்திர கலையை சிரோபூஷணமாக தரித்த ஸ்ரீ மகேச்வரன் அந்தந்த ஸம்ஹார காலங்களில் மரித்த அநேகம் விஷ்ணு, பிரம்மர்களுடைய (18) எலும்பு, சாம்பல், மண்டையோடு இவைகளை இப்பொழுது இருக்கின்றவர்களும், இனி வரப்போகின்றவர்

सर्वत्र सर्वसंहारे श्मशानं परिकीर्तितम् । तत्रैक एव वै रुद्रो नृत्यत्यंबिकया सह ॥ २०
अतः श्मशाननिलयः प्रोक्तस्संहारकृद्विभुः । अज्ञात्वा शिवमाहात्म्यं लोको याति पराभवम् ॥ २१
इत्युक्त्वा पुनराहैनं शिवभक्तो यतीश्वरः । भवाञ्छापहतः पूर्वं ब्रह्मणो नात्र संशयः ॥ २२
एकदण्डास्त्रिदण्डाश्च ये च भक्ता हरे तव । ते वै पाषण्डिनस्सन्तु दर्शनान्नरकप्रदाः ॥ २३
तस्य त्वं प्रथमं पात्रं शापस्य परिमोहितः । कत्थसे त्वत एव त्वं भस्मरुद्राक्षवर्जितः ॥ २४
त्वया संभाषणो दोषो महानस्ति न संशयः । पुरा दक्षेण संभाष्य देवाश्च ऋषयोऽमलाः ॥ २५
जाताश्शिवद्रुहस्सद्यो दण्डिताश्च महैनसः । यस्य फाले न भस्माङ्के नास्ति रुद्राक्षमालिका ॥ २६
तं ब्राह्मणमपि प्राज्ञो वर्जयेच्छ्वपचं यथा । तस्मात्त्वद्दर्शने दोषो महान् संभाषणेऽपि च ॥ २७
तदानीमत्र सदसि ब्राह्मणो ब्रह्मकेसरी । संवीक्ष्य तं पाशुपतभारतिं प्राह मोहितः ॥ २८

ஸர்வஞ்ச ஸர்வஸம்ஹாரே ச்மசானம் பரிகீர்திதம் |
தத்ரைக ஏவ வை ருத்ரோ ந்ருத்யத்யம்பிகயா ஸஹ || 20
அத: ச்மசானநிலய: ப்ரோக்தஸ்ஸம்ஹாரக்ருத்விபு: |
அக்ஞாத்வா சிவமாஹாத்ம்யம் லோகோ யாதிபராபவம் || 21
இத்யுக்த்வா புனராஹைனம் சிவபக்தோ யதீச்வர: |
பவாஞ்சாபஹத: பூர்வம் ப்ரஹ்மணோ நாத்ர ஸம்சய: || 22
ஏகதண்டாஸ்த்ரிதண்டாச்ச யே ச பக்தா ஹரே தவ |
தே வை பாஷண்டினஸ்ஸந்து தர்சனான் நரகப்ரதா: || 23
தஸ்ய த்வம் ப்ரதமம் பாத்ரம் சாபஸ்ய பரிமோஹித: |
கத்தஸே த்வதஏவ த்வம் பஸ்மருத்ராக்ஷவர்ஜித: || 24
த்வயா ஸம்பாஷணோ தோஷோ மஹானஸ்தி நஸம்சய: |
புரா தக்ஷேண ஸம்பாஷ்ய தேவாச்ச ருஷயோऽமலா: || 25
ஜாதாச்சிவத்ருஹஸ்ஸத்யோ தண்டிதாச்ச மஹைனஸ: |
யஸ்ய பாலே ந பஸ்மாங்கே நாஸ்தி ருத்ராக்ஷமாலிகா || 26
தம் ப்ராம்ஹணமபிப்ராக்ஞோ வர்ஜயேச்ச்வபசம் யதா |
தஸ்மாத்த்வத்தர்சனே தோஷோ மஹான் ஸம்பாஷணேபிச || 27
ததானீமத்ர ஸதஸி ப்ராம்ஹணோ ப்ரம்ஹகேஸரீ | ஸம்வீக்ஷ்ய தம் பாசுபதபாரதிம் ப்ராஹ மோஹித: 28

களுமான ப்ருமம, விஷ்ணுக்களுக்கு தான் எப்பொழுதும் அழிவற்றவர் என்பதையும், நன்றாக தெரிவிப்பதற்காகவே சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ சிவன் தரிக்கின்றார். மேலும் பிணங்களைப் படுக்கவைக்கும் இடமே மயானம் என்று வித்வான்களால் கூறப்படுகிறது. (20) ஆகையால் எல்லோரும் அழிகின்ற பிரளய காலத்தில் எல்லா இடமுமே மயானம் என சொல்லப்படுகின்றது. அதில் ஸ்ரீ ருத்திரரானவர் ஒருவராகவே பார்வதியோடு நர்த்தனம் செய்கிறார் (21) ஆகையால் தான் இப்படிப்பட்ட மஹா ஸம்ஹாரத்தை நடத்துகின்ற மஹாப் பிரபுவான ருத்திரரானவர் மயானத்தில் குடியிருப்பவர் என்று சொல்லப்படுகிறார். உலகமானது அவருடைய மஹிமையை அறியாமலே வீணாய் துர்கதியை அடைகின்றது. (22) என்று சொல்லிவிட்டு இன்னும் அந்த சிவ பக்தரான யதீச்வரரானவர் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது. அடா மூடா! நீ முன்பு ப்ரும்ஹதேவனால் விஷ்ணுவுக்கு கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தில் அகப்பட்டவன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை (23) அப்படியென்றால் முன்பு ப்ரும்மதேவன், ‘ஓ விஷ்ணுவே! ஒரு தண்டத்தையும், மூன்று தண்டங்களையும் உடைய ஸன்யாஸிகளாகிய உன் பக்தர்களெல்லாம் அவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பார்ப்பவர்களை நரகத்தில் சேர்ப்பிக்கின்ற பாஷாண்டிகளாகக்கடவார்கள்’ என்று விஷ்ணுவை சபித்திருக்கிறார் அல்லவா? (24) அந்த சாபத்திற்கு நீ முதன்மையான பாத்திரனாகின்றாய். அதனால்தான் நீ புத்திமோகமடைந்தவனாகி விபூதி, ருத்திராக்ஷங்களையும் தரித்துக்கொள்ளாமல் இவ்வாறு பிதற்றுகிறாய் (25) ஆகையால் உன்னோடு பேசுவதால் மிகுந்த பாபம் உண்டாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. முன்பு ஸகல தேவர்களும், ரிஷிகளும், தக்ஷப்பிரஜாபதிகளோடு ஸம்பாஷித்ததினால் (26) சிவத்துரோகிகளாகி அந்த மஹா பாதகத்திற்காக தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எவனுடைய நெற்றியில் விபூதியும், உடலில் ருத்ராக்ஷமும் காணப்படவில்லையோ (27) அவன் சிறந்த பிராம்மணனாயினும் அவனை அறிவாளிச் சண்டாளனென்று விலக்கவேண்டும். ஆகையால் உன்னைப் பார்ப்பதாலும்,

किं भस्मनाधृतेन स्याद्रुद्राक्षतरुसंभवैः । बीजैर्धृतैर्विमुक्तिस्स्याद्विनाज्ञानं वृथेरितम् ॥ २९
लिप्तेन भस्मना किं स्याद्धृतैर्बीजैस्तरूद्भवैः । एतादृशानि वाक्यानि राजस्थाने वदेच्च किम् ॥ ३०
तत्राह योगी पाशुपतभारतिर्यतिसत्तमः । वेदागमपुराणानि श्रुतानि ब्रह्मबन्धुना ॥ ३१
नैव ते नैवमुक्तानि ज्ञानिनोऽज्ञानिनोऽपि वा । पापिष्ठस्यापि वै मुक्तिर्भस्मरुद्राक्षधारिणः ॥ ३२
इति सर्वत्र वेदेषु पुराणेष्वागमेष्वपि । बहुधाभ्यस्यते लोके सर्वैरपि महात्मभिः ॥ ३३
तापसैश्च धृतं भस्म तथा रुद्राक्षमालिका । शिवेन सदृशा लोके भस्मरुद्राक्षधारिणः ॥ ३४
पापिष्ठा अपि ते पूतास्तदन्ये पापिनः स्मृताः । एवमुक्तेऽपि वै ब्रह्मकेसरी ब्राह्मणाधमः ॥ ३५
पुनरेव कुतर्कोक्तिं प्रोवाच सदसीदृशीम् । ततो दृष्ट्वा पाशुपतभारतिर्भूपतिं तदा ॥ ३६
प्राहास्माभिः कृते शास्त्रप्रसङ्गे पृथिवीपते । एताभ्यान्तु कुतर्कोक्तिरुच्यते तव सन्निधौ ॥ ३७
तमाह तस्य वै शिष्यस्त्वं सन्यासी गुरोऽधुना । किं फलं कलहेनात्र गच्छावावामितोऽधुना ॥ ३८

கிம் பஸ்மனா த்ருதேன ஸ்யாத்ருத்ராக்ஷதருஸம்பவை: ।
பீஜைர்த்ருதைர்விமுக்திஸ்ஸ்யாத்வினாக்ஞானம் வ்ருதேரிதம் ॥ 29
லிப்தேன பஸ்மனா கிம் ஸ்யாத்த்ருதைர்பீஜைஸ்தருத்பவை: ।
ஏதாத்ருசானிவாக்யானி ராஜஸ்தானேவதேச்ச கிம் ॥ 30
தத்ராஹ யோகீ பாசுபதபாரதிர்யதிஸத்தம: । வேதாகமபுராணானிச்ருதானி ப்ரம்ஹபந்துனா ॥ 31
நைவ தே நைவமுக்தானி க்ஞானினோऽக்ஞானினோऽபிவா ।
பாபிஷ்டஸ்யாபி வை முக்திர்பஸ்மருத்ராக்ஷதாரிண: ॥ 32
இதி ஸர்வத்ர வேதேஷு புராணேஷ்வாகமேஷ்வபி । பஹுதாப்யஸ்யதே லோகே ஸர்வைரபி மஹாத்மபி:
தாபஸைச்ச த்ருதம் பஸ்ம ததா ருத்ராக்ஷமாலிகா ।
சிவேன சத்ருசா லோகே பஸ்மருத்ராக்ஷதாரிண: ॥ 34
பாபிஷ்டா அபி தே பூதாஸ்ததன்யே பாபின: ஸ்ம்ருதா: ।
ஏவமுக்தேऽபி வை ப்ரம்ஹகேஸரீ ப்ராம்ஹணாதம: ॥ 35
புனரேவ குதர்கோக்திம் ப்ரோவாச ஸதஸீத்ருசீம் । ததோ த்ருஷ்ட்வா பாசுபதபாரதிர்பூபதிம் ததா ॥ 36
ப்ராஹாஸ்மாபி: க்ருதே சாஸ்த்ரப்ரஸங்கே ப்ருதிவீபதே ।
ஏதாப்யாந்து குதர்கோக்திருச்யதே தவ ஸன்னிதௌ ॥ 37
தமாஹ தஸ்ய வை சிஷ்யஸ்த்வம் ஸன்யாஸீ குரோऽதுனா ।
கிம் பலம் கலஹேனாத்ர கச்சாவாவாமிதோऽதுனா ॥ 38

உன்னோடு பேசுவதாலும் மிகுந்த தோஷம் ஏற்படும் என்றார். (28) அப்பொழுது அந்த சபையில் இருந்த பிரம்ம கேசரி என்ற மற்றொரு பிராம்மணனும் புத்தி மோகம் அடைந்தவனாகி, அந்த பாசுபத பாரதியைப் பார்த்து சொன்னான். (29) ஓ ஸன்யாஸியே! விபூதியை பூசுவதாலும், ருத்திராக்ஷ மரத்திலிருந்து உண்டான விதைகளைத் தரிப்பதாலும் எவ்வாறு மோக்ஷமுண்டாகும்? ஞானமில்லா விடில் அவையெல்லாம் வீண் என்றே சொல்லப்படுகிறது. (30) ஆகையால் சாம்பலைப் பூசிக்கொள்வதாலும், ஓர் மரத்தின் விதைகளைத் தரிப்பதாலும், என்னப் பிரயோஜனம்? இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளெல்லாம் ராஜ ஸபையில் எவ்வாறு சொல்லுவது தகும்? என்றான். (31) பிறகு பாசுபத பாரதி என்ற யதீச்வரர் அவனுக்குச் சொன்னதாவது. 'அடே மூடா! கேடுகெட்ட பிராம்மணனை உன்னால் வேதாகம புராணங்கள் கேட்கப்படவுமில்லை. விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை தரிப்பவர்கள் ஞானிகளாயினும், அக்ஞானிகளாயினும், பாபிகளாயினும் அவர்களுக்கு முக்தியே ஏற்படும். (33) இவ்வாறு ஸகல வேத புராண ஆகமங்களிலும் பல இடங்களில் கூறப்படுகின்றபடியே உலகிலுள்ள எல்லா மஹாத்மாக்களாலும் (34) தபஸ்விகளாலும் விபூதி, ருத்ராக்ஷ மாலைகளும் தரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவர்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு ஸமானமாக விளங்குகிறார்கள். (35) அவர்கள் மஹா பாபிகளாயினும் மிக பரிசுத்தர்களே. அவைகளைத் தரிக்காத மற்றவர்களெல்லாம் மஹா பாபிகள் என்றே கூறப்படுகின்றார்கள் என்று அவரால் சொல்லப்பட்டும், பிராம்மணாதமனை அந்த ப்ரம்மகேஸரியானவன் ஸபையில் மேலும் அதே மாதிரியான கெட்ட வாதங்களைப் பேசினான். பிறகு பாசுபத பாரதி என்பவர் அப்பொழுது அரசனைப் பார்த்து (37) ஓ அரசனே! எங்களால் சாஸ்திரத்தைப் பற்றிய பிரஸங்கம்

उक्ते पुनः पाशुपतभारतिश्शिष्यमब्रवीत् । शिवद्रोहितमावेतौ द्वेषेणाभ्यांश्च नः किमु ॥ ३९
हानिः केति तदा प्राह शिष्यः किं वात्र नः फलम् । गच्छतां नरकं स्वर्गं गच्छावावां प्रभोऽधुना ॥ ४०
वदन्तमेवं सन्यासी सोन्घोऽपि शिवसंमतः । अधुनैवञ्च कथिते ह्येवमाभ्यां नृपाङ्कणे ॥ ४१
उचितं नैव गमनमुत्तरादुत्तरं ब्रुवे । इत्युक्ते सति वै शिष्यो दुरात्मातीव कोपनः ॥ ४२
भगवन्नत्र तिष्ठ त्वं गच्छामीति विनिर्गतः । तं ब्रह्मकेसरी प्राह शिष्येणैव तवोत्तरम् ॥ ४३
दत्तं विनिर्गतश्चैव तव को मार्गदर्शकः । नेत्रे गते मतिश्चापि गता तव यतीश्वर ॥ ४४
तदानीं तत्र परमशान्ताख्यो ब्राह्मणोत्तमः । शिष्योऽहमस्य तिष्ठामि दर्शयिष्यामि पद्धतिम् ॥ ४५
दुरात्मा गच्छतु शिवद्रोही शिष्यो न चास्य सः । अहं शिष्योऽस्मि ते ब्रह्मंस्त्वं वै साक्षाच्छिवः स्मृतः ४६
शुश्रूषां ते करिष्यामि प्रत्यहं ज्ञानचक्षुषः । अधीतवेदशास्त्रोऽहं भस्मरुद्राक्षधार्यहम् ॥ ४७
योग्योऽस्मि तव शिष्यत्वे परिगृह्णातु मां भवान् । इत्यन्तिकस्थं पाशुपतभारतिर्ब्राह्मणं तदा ॥ ४८

உக்தே புன: பாசுபதபாரதிச்சிஷ்யமப்ரவீத் । சிவத்ரோஹிதமாவேதௌ த்வேஷேணப்யாம்ச ந: கிமு 39
ஹானி: கேதி ததா ப்ராஹ சிஷ்ய: கிம் வாத்ர ந: பலம் ।
கச்சதாம் நரகம் ஸ்வர்கம் கச்சாவாவாம் ப்ரபோSதுனா ।। 40
வதந்தமேவம் ஸன்யாஸீ ஸோSந்தோSபி சிவசம்மத: ।
அதுனைவஞ்ச கதிதே ஹ்யேவமாப்யாம் ந்ருபாங்கணே ।। 41
உசிதம் நைவ கமனமுத்தராதுத்தரம் ப்ருவே । இத்யுக்தே ஸதி வை சிஷ்யோ துராத்மாதீவ கோபன: ।। 42
பகவன்னத்ர திஷ்ட த்வம் கச்சாமீதி வினிர்கத: । தம் ப்ரம்ஹகேஸரீ ப்ராஹ சிஷ்யேணைவ தவோத்தரம்
தத்தம் வினிர்கதஞ்சைவ தவ கோ மார்கதர்சக: । நேத்ரே கதே மதிச்சாபி கதா தவ யதீச்வர ।। 44
ததானீம் தத்ர பரமசாந்தாக்யோ ப்ராம்ஹணோத்தம: ।
சிஷ்யோSஹமஸ்ய திஷ்டாமி தர்சயிஷ்யாமி பத்ததிம் ।। 45
துராத்மா கச்சது சிவத்ரோஹி சிஷ்யோ ந சாஸ்ய ஸ: ।
அஹம் சிஷ்யோSஸ்மி தே ப்ரம்ஹம்ஸ்த்வம் வை ஸாக்ஷாச்சிவ: ஸ்ம்ருத: ।। 46
சுச்ரூஷாம் தே கரிஷ்யாமி ப்ரத்யஹம் க்ஞானசக்ஷுஷ: ।
அதீதவேதசாஸ்த்ரோSஹம் பஸ்மருத்ராக்ஷதார்யஹம் ।। 47
யோக்யோSஸ்மி தவ சிஷ்யத்வே பரிக்ருஹ்ணாது மாம் பவான் ।
இத்யந்திகஸ்தம் பாசுபதபாரதிர்ப்ராம்ஹணம் ததா ।। 48

செய்யப்படுகையில் இவ்விருவர்களும் தங்களுக்கு முன்பாக வீண் குதர்க்க வாதங்களைப் பேசுகின்றார்களே என்று சொன்னார். (38) அப்பொழுது அவருடைய சிஷ்யன் அவரைப் பார்த்து 'ஓ குருவே! தாங்களோ ஸன்யாஸி. இப்பொழுது இங்கு சண்டை போடுவதால் தங்களுக்கு என்ன பயன்? நாம் இப்பொழுது இவ்விடமிருந்து செல்லுவோம். வாருங்கள்' என்றான். (39) அதற்கு பாசுபத பாரதி சிஷ்யனுக்குச் சொல்லுவதாவது. 'ஓ சிடனே! இவர்கள் மஹா சிவத்துரோகிகளானதால் அவர்களின் பகையால் நமக்கு என்ன கெடுதி' என்றார். (40) அப்பொழுது சிடனும், 'ஓ பிரபுவே! அவர்கள் நரகத்திற்குத் தான் போகட்டும் அல்லது சொர்க்கத்திற்குத்தான் போகட்டும். அதனால் நமக்கு என்ன? நாம் இப்பொழுது சென்று விடுவோம் என்று சொன்ன சீடனை நோக்கி, சிவபிரானுக்கு மிக அன்புள்ளவரும், குருடருமான அந்த ஸன்யாஸி ஓ சீடா! இவர்கள் இப்பொழுது ராஜ ஸபையில் இவ்வாறு சொல்லும் பொழுது நாம் போவது சரியல்ல. பதிலுக்குப் பதில் சொல்லுவேன் என்று சொல்லும்பொழுது மிகுந்த கோபிஷ்டனும், துராத்மாவுமான அந்த சீடன் (43) ஓ ஸ்வாமி! ஆனால் தாங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நான் செல்லுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான். பிறகு அவரைப் பார்த்து பிரம்மகேஸரி யானவன் ஓ யதீச்வரரே! உமக்கு கண் தான் போயிற்று என்றால் புத்தியும்கூட போயிற்றே. உமது சீடனே உமக்கு தக்க பதில் சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டானே. உமக்கு இனி வழிகாட்டிச் செல்லுபவன் யார்? என்றார். (45) அப்பொழுது அங்கிருந்த பரமசாந்தர் என்ற ஓர் பிராம்மணோத்தமர் நான் அவருக்கு சீடனாக இருந்து வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்லுகிறேன். அந்த துராத்மா போனால் போகட்டும். அவன் சிவத்துரோகியானதால் அவருக்கு இனி சிஷ்யனல்ல. ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் சாக்ஷாத் பரமசிவனென்றே தோன்றுகிறபடியால் நான் ஞானக்கண்களை உடைய தங்களுக்கு சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு (46) தினந்தோறும் சிஸ்ரூஷை செய்து வருகிறேன். நான் வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றவன். விபூதி

करार्भ्याञ्च स्पृशन्नङ्गं जग्राह च करं तदा । शिवभक्तस्य पुत्रस्त्वं शिवभक्तो विशेषतः ॥ ४९
इति शंसति तं तत्र यतीशेऽत्रान्तरे द्विजाः । भद्राख्यः प्राह सन्यासी न त्वं जानास्यमुं शृणु ॥ ५०
वेश्यापतिरसौ विप्रो बालकोऽसि यतीश्वर । त्वमित्युक्ते पुनश्चाह भूतिरुद्राक्षधारिणः ॥ ५१
शुद्धास्सर्वत्र पूतास्ते तेषां दोषो न विद्यते । शिवभक्तस्य वै निन्दा त्वयात्र क्रियते द्विज ॥ ५२
राजानं प्रेक्ष्य पाशुपतभारतिः प्राह तं तदा । शिवनिन्दापरं वासुदेवभारतिमद्य वै ॥ ५३
ब्रह्मकेसरिणं भस्मरुद्राक्षाणाञ्च निन्दकम् । शिष्यं मम गुरुद्रोहरतं वसुसमाह्वयम् ॥ ५४
निन्दकं शिवभक्तस्य भद्राख्यं नृपसत्तम । शिक्षयाशु महीपाल चतुरस्त्वं न चेदहम् ॥ ५५
शिक्षामि किं वदेदानीमिति वादिनि योगिनि । अब्रवीत्तं महीपालः प्रज्ञाचक्षुषमानमन् ॥ ५६
स्वमहिम्नाद्य वै स्वामिन् लब्धचक्षुः क्षणेन वै । शिक्षयैतानिति क्षिप्रं सर्वे पश्यामहेवयम् ॥ ५७
उक्ते क्षणे पाशुपतभारतिश्शिववल्लभः । स्वमहिम्ना लब्धचक्षुः कोपेन महता वृतः ॥ ५८

கராப்யாஞ்ச ஸ்ருசன்னங்கம் ஜக்ராஹ ச கரம் ததா |
சிவபக்தஸ்ய புத்ரஸ்த்வம் சிவபக்தோ விசேஷத: || 49
இதி சம்சதி தம் தத்ர யதீசேऽத்ராந்தரே த்விஜா: |
பத்ராக்ய: ப்ராஹ ஸன்யாஸீ ந த்வம் ஜானுஸ்யமும் ச்ருணு || 50
வேச்யாபதிரஸௌ விப்ரோ பாலகோऽஸி யதீச்வர | த்வமித்யுக்தே புனச்சாஹ பூதிருத்ராக்ஷதாரிண: 51
சுத்தாஸ்ஸர்வத்ர பூதாஸ்தே தேஷாம் தோஷோ ந வித்யதே |
சிவபக்தஸ்ய வை நிந்தா த்வயாத்ர க்ரியதே த்விஜ || 52.
ராஜானம் ப்ரேக்ஷ்ய பாசுபதபாரதி: ப்ராஹ தம் ததா | சிவநிந்தாபரம் வாஸுதேவபாரதிமத்ய வை || 53
ப்ரம்ஹகேஸரிணம் பஸ்மருத்ரக்ஷாணாஞ்ச நிந்தகம் |
சிஷ்யம் மம குருத்ரோஹரதம் வஸுஸமாஹ்வயம் || 54
நிந்தகம் சிவபக்தஸ்ய பத்ராக்யம் ந்ருபஸத்தம | சிக்ஷயாசு மஹீபால சதுரஸ்த்வம் ந சேதஹம் || 55
சிக்ஷாமி கிம் வதேதானீமிதி வாதினி யோகினி | அப்ரவீத்தம் மஹீபால: ப்ரக்ஞாசக்ஷுஷமானமன் || 56
ஸ்வமஹிம்னாத்ய வை ஸ்வாமின் லப்தசக்ஷு: க்ஷணேன வை |
சிக்ஷயைதானிதி க்ஷிப்ரம் ஸர்வே பச்யாமஹேவயம் || 57
உக்தே க்ஷணே பாசுபதபாரதிச்சிவவல்லப: | ஸ்வமஹிம்னா லப்தசக்ஷு: கோபேன மஹதா வ்ருத: || 58

ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவன். ஆகையால் (48) தங்களுக்கு சிஷ்யனாக இருக்கத் தகுதி உள்ளவனாக இருக்கிறேன். ஆகையால் தாங்கள் என்னை சிஷ்யனாக அங்கீகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றான். இவ்வாறு சொன்ன அந்த பிராம்மணனைப் பார்த்து, பாசுபத பாரதியானவர் (49) அவன் உடம்பை கையினால் தடவி, அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓ பிராம்மணா! நீ ஓர் சிவபக்தருடைய குமாரனாக இருப்பதோடு, நீயும் சிவபக்தனாயிருப்பது மிகவும் விசேஷம் என்றார். (50) என்று அவர் அவனைக் கொண்டாடுகையில் ஓ முனிவர்களே! இதன் நடுவில் அங்கிருந்த பத்திரன் ஓர் ஸன்யாஸியானவர் ஓ யதீச்வரரே! இவனைப்பற்றித் தங்களுக்குத் தெரியாது. (51) இவன் மிகுந்த தாஸிவிடன். தாங்களோ வாலிப பருவமுள்ளவராக இருக்கிறார் என்று சொல்லும் பொழுது, அவர் பின்னும் சொன்னதாவது. ஓ பிராம்மணா! விபூதி, ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பவர்கள், (52) எப்பொழுதும், எல்லாவிடத்திலும் பாவமற்றவர்கள். மிகப் பரிசுத்தமானவர்கள். அவர்களுக்குத் தோஷமேயில்லை. இப்பொழுது நீ ஒரு சிவபக்தரை நிந்தித்துவிட்டாயல்லவா? என்று சொல்லிவிட்டு, (53) அவர் அப்பொழுது அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஓ ராஜேந்திரா! தாங்கள் மிகத் திறமைவாய்ந்தவராகையால் சிவ நிந்தை செய்கின்ற வாஸுதேவ பாரதி, விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிந்திக்குன்ற பிரம்மகேஸரி, குருத்ரோகம் செய்த வஸு என்ற எனது சிஷ்யன், சிவபக்தரை நிந்தித்த பத்ரன் என்பவன் இவர்களை இப்பொழுது சீக்கிரம் தண்டிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் (56) நான் தண்டித்து விடுகிறேன். இதற்கு இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறீர் என்ற அந்த யோகீச்வரர் சொன்னபொழுது ஞானக்கண்களை உடைய அவரை நமஸ்கரித்து அரசன் சொன்னான். (57) ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் தங்களது மஹிமையால் இப்பொழுது ஓர் க்ஷண நேரத்திற்குள் தங்கள் கண்களைத் தருவித்துக்கொண்டு தாங்களே இவர்களைத் தண்டிக்கக்கடவீர்.

अथैतेषां चतुर्णां तु मूर्धस्वशनयः क्षणात् । पतन्तु पश्यतो राज्ञः पुरस्तादशपद्यती ॥ ५९
हतास्तेऽशनिपातेन चत्वारोऽपि क्षणेन वै । पुनश्चाह स सन्यासी राजानं भीतमास्थितम् ॥ ६०
भवताऽङ्गीकृता राजन् शिवद्रोहपरा जनाः । यतस्ते मद्गिरा नैव शिक्षिताश्च महैनसः ॥ ६१
ततो मम तु शापेन खरो भव नृपाधुना । भीतभीतोऽथ नृपतिः प्रणम्य यतिसत्तमम् ॥ ६२
कृताञ्जलिपुटो मूर्ध्नि व्यजिज्ञपदमुं यतिम् । अज्ञानानुष्ठितं स्वामिन् क्षमस्वागो ममेदृशम् ॥ ६३
प्रणिपातावधिः क्रोधो महतामिति हि श्रुतिः । तमाह क्रोधताम्राक्षः पुनस्सन्यासिपुङ्गवः ॥ ६४
प्रायश्चित्तं श्रुतौ दृष्टं स्मृतावपि महैनसाम् । शिवद्रोहप्रसक्तस्य न कुत्रापि च निष्कृतिः ॥ ६५
मया किमिह कर्तव्यमदृष्टन्त्वीदृशं तव । भवतो मोचनं नास्ति नृप जन्मनि जन्मनि ॥ ६६
इत्युक्त्वा निर्जगामाशु तदा पाशुपतो यतिः । तथैव तस्य शापेन राजा पापेन तेन वै ॥ ६७
गार्दभीं योनिमापन्नश्चत्वारोऽशनिना हताः । महात्मसु कृताहोनो नैव जीर्यति कुत्रचित् ॥ ६८

அத்யைதேஷாஞ்சதுர்ணாந்து மூர்தஸ்வசனய: க்ஷணாத்। பதந்து பச்யதோ ராக்ஞ: புரஸ்தாதசபத்யதீ 59
ஹதாஸ்தேऽசனிபாதேன சத்வாரோऽபி க்ஷணேன வை ।
புனச்சாஹ ஸ ஸன்யாஸீ ராஜானம் பீதமாஸ்திதம் ॥ 60
பவதாऽங்கீக்ருதா ராஜன் சிவத்ரோஹபரா ஜனா:। யதஸ்தே மத்கிரா நைவ சிக்ஷிதாச்ச மஹைனஸ: 61
ததோ மம து சாபேன கரோ பவ ந்ருபாதுனா। பீதபீதோऽத ந்ருபதி: ப்ரணம்ய யதி ஸத்தமம் ॥ 62
க்ருதாஞ்ஜலிபுடோ மூர்தினி வ்யஜிக்ஞபதமும் யதிம் ।
அக்ஞானானுஷ்டிதம் ஸ்வாமின் க்ஷமஸ்வாகோ மமேத்ருசம் ॥ 63
ப்ரணிபாதாவதி: க்ரோதோ மஹதாமிதி ஹி ச்ருதி: ।
தமாஹ க்ரோததாம்ராக்ஷ: புனஸ்ஸன்யாஸிபுங்கவ: ॥ 64
ப்ராயச்சித்தம் ச்ருதௌ த்ருஷ்டம் ஸ்ம்ருதாவபி மஹைனஸாம் ।
சிவத்ரோஹப்ரஸங்கஸ்ய ந குத்ராபிச நிஷ்க்ருதி: ॥ 65
மயா கிமிஹ கர்தவ்யமத்ருஷ்டன்த்வீத்ருசம் தவ। பவதோ மோசனம் நாஸ்தி ந்ருப ஜன்மனி ஜன்மனி 66
இத்யுக்த்வா நிர்ஜகாமாசு ததா பாசுபதோ யதி:। ததைவ தஸ்ய சாபேன ராஜா பாபேன தேன வை 67
கார்தபீம் யோனிமாபன்னச்சத்வாரோऽசனினா ஹதா: ।
மஹாத்மஸு க்ருதாஹ்யேனோ நைவ ஜீர்யதி குத்ரசித் ॥ 68
யமதூதைச்ச தே பூயச்சத்வாரோऽசனினா ஹதா:। அஷ்டாவிம்சதி கோடிஷு நரகேஷு நிபாதிதா: 69

நாங்கள் எல்லோரும் அதைப் பார்க்கின்றோம் என்றார். (58) சிவ பக்தரான பாசுபத பாரதியானவர் ஓர் க்ஷண நேரத்திற்குள் தனது மஹிமையால் கண்களை அடைந்து மிகுந்த கோபமுடையவராகி (59) இப்பொழுது ஒரு க்ஷணத்திற்குள் இந்த நான்கு பேர்களுடைய தலைகளிலும் இந்த அரசன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவன் முன்பாக இடி விழக்கடவது என்று சபித்தார். (60) அந்த நான்கு பேர்களும் ஓர் நொடியில் இடி விழுந்து மடிந்தார்கள். பிறகு ஸன்யாஸியானவர் பயந்து ஏங்கி நின்ற அந்த அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : (61) ஓ ராஜனே! சிவத்துரோகத்தில் முயன்றவர்களான ஜனங்களை நீ ஆதரித்தபடியாலும், மஹா பாபிகளான அவர்களை நான் சொல்லியபடி தண்டிக்காததாலும், (62) எனது சாபத்தினால் நீ இப்பொழுது ஓர் கழுதையாகக்கடவாய் என்றார். பிறகு அரசன் பயந்து நடுநடுங்கியவனாகி, அந்த யதீச்வரரை நமஸ்கரித்து (63) தலைமீது அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டதாவது : "ஓ ஸ்வாமி! அறியாமையால் செய்யப்பட்ட எனது இப்படிப் பட்ட அபராதத்தைத் தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். (64) பெரியோர்களுடைய கோபமானது நமஸ்கரிப்பதை முடிவாகக் கொண்டது என வேதம் கூறுகிறது" என்றான். அந்த ஸன்யாஸி மறுபடியும் கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்தவராகி அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார். (65) "ஓ அரசனே! வேதத்திலும், ஸ்மிருதியிலும் மஹா பாதகங்களுக்கெல்லாம் ப்ராயச்சித்தம் காணப்படுகின்றது. ஆனால், சிவத்ரோகத்திற்கு ஓரிடத்திலும் பரிஹாரம் காணப்படுவதில்லை. (66) உனது விதியானது இவ்வாறு ஏற்பட்டிருக்கையில், என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? ஓ அரசனே! உனக்குப் பல ஜென்மங்கள் ஆனபோதிலும் விமோசனம் இல்லை" (67) என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த பாசுபத பாரதி என்ற ஸன்னியாஸியானவர் சீக்கிரம் சென்று விட்டார். அவ்வாறே, அவருடைய சாபத்தின்படி அப்படிப்பட்ட மஹா பாபத்தினால் (68) கழுதையின் பிறப்பை அடைந்தான். அந்நான்கு பேர்களும் இடி விழுந்து

यमदूतैश्च ते भूयश्चत्वारोऽशनिना हताः । अष्टाविंशति कोटीषु नरकेषु निपातिताः ॥ ६९
अधोमुखोर्ध्वपादास्ते बाध्यन्ते दण्डपाणिभिः । श्रोत्राक्षिनासिकास्येषु चरद्भिः क्रिमिणां कुलैः ॥ ७०
सततं तुद्यमानाश्च निरुच्छ्वासा निरन्तरम् । पारं न दृश्यते तेषां कल्पकोटिशतेष्वपि ॥ ७१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टपञ्चाशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनषष्टितमोऽध्यायः ॥

देवालयादिषु अशुद्धिकरणेन नरक प्राप्तिः ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि पुनरन्यां कथां द्विजाः । शृणुध्वं श्रद्धया यूयं मन्मुखान्मुनिपुङ्गवाः ॥ १
कलिङ्गेऽस्ति महीभागे कटकाख्यं महत्पुरम् । तत्र राज्ञः कुमारोऽभूद्विरागो नाम वीर्यवान् ॥ २
सुतन्त्रो मन्त्रिपुत्रस्तु सुनन्दाख्यः पुरोधसः । सुकुन्दो द्वारपालस्य चत्वारोऽन्योन्यरातयः ॥ ३

அதோ முகோர்த்வ பாதாஸ்தே பாத்யந்தே தண்டபாணிபி: ।
ச்ரோத்ராக்ஷி நாஸிகாஸ்யேஷு சரத்பி: க்ரிமிணும் குலை: ॥ 70
ஸததம் துத்யமாணுச்ச நிருச்வாஸா நிரந்தரம் । பாரம் ந த்ருச்யதே தேஷாம் கல்பகோடிச தேஷ்வபி 71

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகோனபஞ்சாசோऽத்யாய: ॥

தேவாலயம் முதலியவைகளில் அசுத்தி செய்ததால் நரக ப்ராப்தி

அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி புனரன்யாம் கதாம் த்விஜா: ।
ச்ருணுத்வம் ச்ரத்தயா யூயம் மன்முகான்முனிபுங்கவா: ॥ 1
கலிங்கேऽஸ்தி மஹிபாகே கடகாக்யம் மஹத்புரம் ।
தத்ர ராக்ஞ: குமாரோऽபூத்விராகோநாம வீர்யவான் ॥ 2
ஸுதந்த்ரோ மந்த்ரி புத்ரஸ்து ஸுனந்தாக்ய: புரோதஸ: ।
ஸுகுந்தோ த்வாரபாலஸ்ய சத்வாரோऽன்யோன்யராதய: ॥ 3

இறந்தார்கள். ஆகையால், மஹாத்மாக்களான பெரியோர்களுக்குச் செய்யப்பட்ட பாவமானது ஒரு பொழுதும் வீணுய்ப்போகாது (69) மேலும், இடி விழுந்து இறந்த அந்த நான்கு பேர்களும் தண்டத்தைக் கையில் உடையவர்களான யம படர்களால் இருபத்தெட்டு கோடி நரகங்களிலும் தலை கீழும், கால்கள் மேலுமாக தள்ளப்பட்டு துன்புறுத்தப்படுகிருர்கள். மேலும் அவர்களுடைய காது, கண், மூக்கு, வாய் முதலிய இடங்களில் எப்பொழுதும் புழுக்களின் கூட்டங்களால் துளைக்கப்பட்டவர்களாகி மூச்சுவிட இடமில்லாமல் வருத்தப்படுகிருர்கள். இன்னும் நூறு கோடி கல்பங்களானபோதிலும் அவர்களால் கரை காணப்படப்போவதில்லை. (72)

ஐம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! பின்னும் மற்ருேர் கதை சொல்லுகிறேன். என் வாயிலிருந்து வரும் அக்கதையைக் கேளுங்கள். (1) பூமியின் ஓர் பாகமாகிய கலிங்க தேசத்தில் கடகபுரம் என்ற ஓர் பெரிய பட்டிணம் இருக்கின்றது. அதிலுள்ள அரசனுக்கு 'விராகன்' என்ற பராக்கிரமசாலியான ஓர் பிள்ளை இருந்தான் (2) இவன் 'ஸுமந்திரன்' என்ற மந்திரி குமாரன், 'ஸுனந்தன்' என்ற புரோகிதனின் குமாரன், 'ஸுகுந்தன்' என்ற வாயிற்காப்போனின் பிள்ளை இந்த நான்கு பேர்களும்

सर्वेऽपि समकालं ते सर्वविद्यासु शिक्षिताः । स्वकर्मनिरता नित्यं दानधर्मकृतोद्यमाः ॥ ४
तीर्थयात्रामतिस्तेषां कदाचिदुदभूत् द्विजाः । पितृभिश्च कृतानुज्ञास्संगृह्य च धनं बहु ॥ ५
कटकादन्तिके ग्रामं प्रापुस्ते सुपुराभिधम् । तत्रेश्वरालये शंभोस्सुरेश्वरमहेशितुः ॥ ६
तां रात्रिं वस्तुकामास्ते समालोक्य परस्परम् । तां रात्रिं न्यवसद्राजकुमारो मन्त्रिनन्दनः ॥ ७
भिक्षागिरेर्मठेवासं चकार शिवयोगिनः । पुरोहितसुतश्चापि सुनन्दोऽपि मुदान्वितः ॥ ८
विबुधाख्यस्य भक्तस्य शिवस्य न्यवसद्गृहे । द्वाःस्थपुत्रस्तदारामे निवासमकरोत्स्वयम् ॥ ९
भुक्त्वा ब्राह्मणगेहेषु नीत्वा तांश्च निशां पुनः । अन्येद्युरपरग्रामं प्रस्थिताः काल्य एव ते ॥ १०
मध्येमार्गं मुनिश्रेष्ठं गौतमं ददृशुश्च ते । चत्वारोऽपि च तं दृष्ट्वा प्रणम्य विनयान्विताः ॥ ११
आचख्युर्निजवृत्तान्तं तीर्थयात्राकृतं तदा । तानालोक्य मुनिः प्राह न युष्माकं प्रसिध्यति ॥ १२
तीर्थयात्रा यतो यूयमद्य क्षीणायुषो भृशम् । अज्ञात्वापि शिवद्रोहो युष्माभिर्गर्वितैः कृतः ॥ १३

ஸர்வேऽபி ஸமகாலம் தே ஸர்வவித்யாஸு சிக்ஷிதா: ।
ஸ்வகர்மநிரதாநித்யம் தானதர்மக்ருதோத்யமா: ॥ 4
தீர்தயாத்ராமதிஸ்தேஷாம் கதாசிதுதபூத் த்விஜா: ।
பித்ருபிச்ச க்ருதானுக்ஞாஸ்ஸங்க்ருஹ்ய ச தனம் பஹு ॥ 5
கடகாதந்திகே க்ராமம் ப்ராபுஸ்தே ஸு புராபிதம் । தத்ரேச்வராலயே சம்போஸ்ஸுரேச்வர மஹேசிது: 6
தாம் ராத்ரிம் வஸ்துகாமாஸ்தே ஸமாலோக்ய பரஸ்பரம் ।
தாம் ராத்ரிம் ந்யவஸத்ராஜகுமாரோ மந்த்ரி நந்தன: ॥ 7
பிக்ஷாகிரேர்மடே வாஸம் சகார சிவயோகின: । புரோஹிதஸுதச்சாபி ஸுனந்தோऽபி முதான்வித: ॥ 8
விபுதாக்யஸ்ய பக்தஸ்ய சிவஸ்ய ந்யவஸத்க்ருஹே ।
த்வா:ஸ்தபுத்ரஸ்ததாராமே நிவாஸமகரோத்ஸ்வயம் ॥ 9
புக்த்வா ப்ராம்ஹணகேஹேஷு நீத்வா தாஞ்ச நிசாம்புன: ।
அன்யேத்யுரபரக்ராமம் ப்ரஸ்திதா: கால்ய ஏவ தே ॥ 10
மத்யே மார்கம் முனிச்ரேஷ்டம் கௌதமம் தத்ருசுச்சதே ।
சத்வாரோऽபி ச தம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரணம்ய வினயான்விதா: ॥ 11
ஆசக்யுர்நிஜவ்ருத்தாந்தம் தீர்தயாத்ராக்ருதம் ததா ।
தானாலோக்ய முனி: ப்ராஹ ந யுஷ்மாகம் ப்ரஸித்யதி ॥ 12
தீர்தயாத்ரா யதோ யூயமத்ய க்ஷீணாயுஷோ ப்ருசம் ।
அக்ஞாத்வாऽபி சிவத்ரோஹோ யுஷ்மாபிர்கர்விதை: க்ருத: ॥ 13

ஒருவரோடொருவர் நண்பர்களாய் இருந்தார்கள். (3) இவர்கள் யாவரும் ஒரே காலத்தில் எல்லா வித்தைகளிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றார்கள். அவர்கள் நாள்தோறும் தங்கள் கடமைகளில் முயன்றவர்களாயும், தான தர்மங்களை செய்வதில் முயற்சி உள்ளவர்களாயும் இருந்தார்கள். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் அவர்களுக்கு தீர்த்தயாத்திரை செய்ய விருப்பமுண்டானபடியால் பெற்றோர்களிடமிருந்து அனுமதி பெற்று மிகுந்த தனத்தை எடுத்துக்கொண்டு (5) கடகபுரத்திற்கு சமீபத்திலுள்ள 'ஸுபுரம்' என்ற கிராமத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள ஸுரேச்வரஸ்வாமி கோவிலில் (6) அன்றிரவு அங்கு தங்க எண்ணியவர்களாகி அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு பின்பு எல்லோரும் பிராம்மணர்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு ஆலயத்தில் ராஜகுமாரனும், சிவயோகியாகிய பிக்ஷாகிரியின் மடத்தில் மந்திரி குமாரனும், விபுதன் என்ற ஓர் சிவபக்தருடைய வீட்டில் ஸுனந்தன் என்ற புரோகித குமாரனும், அங்குள்ள ஓர் நந்தவனத்தில் வாயிற்காப்போனின் பிள்ளையும் இரவில் தங்கி இருந்துவிட்டுப் பிறகு மறுநாள் விடியற்காலையில் மற்றொரு கிராமத்திற்கு புறப்பட்டார்கள். (10) பாதி வழியில் செல்லுகையில் முனிச்ரேஷ்டரான கௌதம முனிவரைப் பார்த்து அந்த நால்வரும் அவரை வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து (11) தாங்கள் தீர்த்த யாத்திரை நிமித்தமாய் போகும் விஷயத்தை அவரிடம் தெரிவித்தார்கள். அவர் அவர்களைப் பார்த்து சொன்னதாவது: ஓ வாலிபர்களே! கர்விஷ்டர்களான உங்களால் அறியாமையால் சிவத்துரோகம் செய்யப்பட்டமையால் நீங்கள் இம்பொழுது மிகவும் குறைந்த ஆயுளை உடையவர்களாய் இருக்கிறீர்கள். ஆகையால் உங்களுக்கு தீர்த்த யாத்திரை

सायङ्कालेऽत्र युष्माकं चतुर्णां पञ्चता ध्रुवम् । श्रुत्वाऽपृच्छन् मुनेऽस्माभिश्शिवद्रोहोऽत्र कः कृतः १४
वद येन क्षयं यातमायुर्गौतम देशिक । गौतमः — शृणु राजकुमारात्र पूर्वेद्युर्देवमन्दिरे ॥ १५
त्वया निस्सारिताः केशा दूषिता सन्निधिश्च तैः । मन्त्रिपुत्रेणच मठे तांबूलष्ठीवनं कृतम् ॥ १६
पुरोहितसुतेनापि शिवभक्तगृहे कृतम् । गण्डूषं तत्समाक्रान्तं पादेन शिवयोगिना ॥ १७
अघं कृतं शिवारामे द्वाःस्थपुत्रेण मोहतः । उद्यानं दूषितं तेन शिङ्घाणष्ठीवनेनच ॥ १८
स्मरन्तोऽपि कृतं सर्वैः पूर्वेद्युर्मुनिनेरितम् । किमनेनेति जग्मुस्ते नमस्कृत्य मुनीश्वरम् ॥ १९
तस्मिन्नेव क्षणे राजपुत्रस्याभूच्छिरोव्यथा । मन्त्रिपुत्रो गळे रुद्धो मृत्युनेव गदेन वै ॥ २०
पुरोहितसुतस्यापि रसना गळिता बहिः । द्वाःस्थपुत्रस्य नासाग्रात्पपात रुधिरं बहु ॥ २१
मृतास्सर्वे क्षणेनैव नरकेच निपातिताः । राजपुत्रस्य शिरसि सीसद्रवमवाकिरन् ॥ २२
खण्डशश्च शिरश्छित्वा सिषिचुश्चाग्निधारया । एवमादिभिरन्यैश्च पीड्यन्ते यमकिङ्करैः ॥ २३

ஸாயங்காலேऽத்ர யுஷ்மாகம் சதுர்ணாம் பஞ்சதா த்ருவம் ।
ச்ருத்வாऽப்ருச்சன் முனேऽஸ்மாபிச்சிவத்ரோஹோऽத்ர க: க்ருத: 14
வத யேன க்ஷயம் யாதமாயுர்கௌதமதேசிக ।
கௌதம: — ச்ருணு ராஜகுமாராத்ர பூர்வேத்யுர்தேவமந்திரே ॥ 15
த்வயா நிஸ்ஸாரிதா: கேசா தூஷிதா ஸன்னிதிச்ச தை: ।
மந்த்ரிபுத்ரேணச மடேதாம்பூலஷ்டீவனம் க்ருதம் ॥ 16
புரோஹிதஸுதேனாபி சிவபக்தக்ருஹே க்ருதம் । கண்டூஷம் தத்ஸமாக்ராந்தம் பாதேன சிவயோகினா 17
அகம் க்ருதம் சிவாராமே த்வா:ஸ்தபுத்ரேண மோஹத: ।
உத்யானம் தூஷிதம் தேன சிங்கணஷ்டீவனேனச ॥ 18
ஸ்மரந்தோऽபி க்ருதம் ஸர்வை: பூர்வேத்யுர்முனினேரிதம் ।
கிமனேனேதி ஜக்முஸ்தே நமஸ்க்ருத்ய முனீச்வரம் ॥ 19
தஸ்மின்னேவ க்ஷணே ராஜபுத்ரஸ்யாபூச்சிரோவ்யதா ।
மந்த்ரிபுத்ரோ களே ருத்தோ ம்ருத்யுனேவ கதேன வை ॥ 20
புரோஹிதஸுதஸ்யாபி ரஸனா களிதா பஹி: । த்வா:ஸ்தபுத்ரஸ்ய நாஸாக்ராத்பபாதருதிரம் பஹு ॥ 21
ம்ருதாஸ்ஸர்வே க்ஷணேனைவ நரகேச நிபாதிதா: । ராஜபுத்ரஸ்ய சிரஸி ஸீஸத்ரவமவாகிரன் ॥ 22
கண்டசச்ச சிரச்சித்வா ஸிஷிசுச்சாக்னிதாரயா । ஏவமாதிபிரன்யைச்ச பீட்யந்தே யமகிங்கரை: ॥ 23

கிடைக்காது. (13) உங்கள் நால்வருக்கும் இன்று சாயங்காலமே நிச்சயமாய் மரணம் நேரிடப் போகிறது என்றார். அதற்கு அவர்கள் ஓ குருவாகிய கௌதம முனிவரே! எங்களால் என்ன சிவத்துரோகம் செய்யப்பட்டது என்பதையும், எங்களுடைய ஆயுள் எதனால் குறைந்தது என்பதையும் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு கௌதமர் பதில் கூறியதாவது: ஓ ராஜகுமாரனே! நேற்று தேவாலயத்தில் (15) நீ தலை மயிரை உலர்த்துகையில் தலைமயிர்கள் உதிர்ந்து ஸ்வாமியின் சன்னதியானது ஆபாசமாக்கப்பட்டது மந்திரி குமாரனால் மடத்தில் தாம்பூலம் உமிழப்பட்டது. (16) புரோகித புத்திரனால் ஓர் சிவபக்தனுடைய வீட்டில் வாய் கொப்பளிக்கப்பட்டு அந்த இடமானது சிவயோகியால் மிதிக்கப்பட்டது. (17) மேலும் வாயிற்காப்போனுடைய பிள்ளையால் புத்தி மோகத்தால் சிவாலயத்தின் நந்தவனத்தில் மூக்கு சிந்தப்பட்டு அந்த சளியால் அந்த தோட்டமானது அசுத்தமாக்கி பாவம் செய்யப்பட்டது. (18) என்று கௌதம முனிவரால் சொல்லப்பட்டபடியே தாங்கள் நேற்றைய தினம் செய்திருந்த குற்றம் அவர்கள் நினைவிற்கு வந்தும் அதனால் என்ன வந்துவிடப் போகிறது என்று நினைத்துக் கொண்டு அந்த முனிவரை நமஸ்கரித்து விட்டுச் சென்றார்கள். (19) அதே க்ஷணத்தில் ராஜகுமாரனுக்கு மிகுந்த தலைவலி வந்துவிட்டது. மந்திரி குமாரனுக்கும் ம்ருத்யுவைப் போன்ற ஓர் வியாதியினால் தொண்டை அடைக்கப்பட்டது. (20) மேலும் அந்த புரோகித புத்திரனுக்கு நாக்கு வெளியில் தொங்கலிட்டுப் போயிற்று. வாயிற்காப்போனின் பிள்ளைக்கு மூக்கின் நுனியிலிருந்து ரத்தம் மிகுதியாய் வடிந்தது (21) உடன் ஓர் க்ஷணத்தில் அவர்கள் இறந்து போய் நரகத்தில் வீழ்த்தப்பட்டார்கள். யம படர்கள் ராஜகுமாரனுடைய தலையில் ஈயத்தை உருக்கி ஊற்றி, (22) பிறகு அந்த தலையை கண்டம் கண்டமாய் வெட்டி நெருப்பை வாரிக்கொட்டினார்கள். இது போன்ற மற்றும் அனேகம் தண்டனைகளால் யமபடர்கள்

ताम्रद्रवञ्च जिह्वायां तप्तमापूरितं पुनः । गण्डूषणं कृतं येन तस्य दन्तास्समुद्धृताः ॥ २४
नासिकायाञ्च नाराचाश्चान्यस्यापि निपातिताः । एवमादिभिरन्यैश्च यथार्हं यातनाशतैः ॥ २५
पीड्यन्तेस्म सदाकालमहोकष्टं हि दुष्कृतम् । एतेषां पूर्वजाश्चापि पितृमातृपितामहाः ॥ २६
इदानीमपि नैतेषां निष्कृतिर्नरकालयात् । एवमेवमनेकेऽपि सन्तितेऽपीदृशीं दशाम् ॥ २७
प्रापुरेव न सन्देहः प्रसङ्गेनापि पापिनः । श्रुत्वैतन्नन्दिनस्तस्माच्छतानन्दो मुनीश्वरः ॥ २८
प्रणम्योवाच भो नन्दिन् श्रुत्वैतच्चरितं मम । शरीरं कंपतेऽत्यर्थं मनश्चापि द्रवत्यथ ॥ २९
देवाश्च विष्णुप्रमुखा एवमेतदथोचिरे । तानुवाच ततो नन्दी ममाप्येवं तु वः किमु ॥ ३०
एतादृशानां पापानां प्रायश्चित्तं हि दर्शनम् । शिवस्येति तदा प्राप सर्वैरेतैश्शिवान्तिकम् ॥ ३१
तत्र देवञ्च देवीञ्च प्रणम्य परया मुदा । स्तुतिञ्चकार सोऽप्येवं ब्रह्मविष्ण्वादयोऽपि च ॥ ३२
शतानन्दोऽपि स मुनिः प्रणनाम शिवं शिवाम् । शतानन्दमथालोक्य शिवश्शीतांशुभूषणः ॥ ३३

தாம்ரத்ரவஞ்ச ஜிஹ்வாயம் தப்தமாபூரிதம் புன: ।
கண்டுஷணம் க்ருதம் யேன தஸ்ய தந்தாஸ்ஸமுத்த்ருதா: ॥ 24
நாஸிகாயாஞ்ச நாராசாச்சான்யஸ்யாபி நிபாதிதா: । ஏவமாதிபிரன்யைச்ச யதார்ஹம் யாதநாசதை: 25
பீட்யந்தேஸ்ம ஸதாகாலமஹோகஷ்டம் ஹி துஷ்க்ருதம் ।
ஏதேஷாம் பூர்வஜாச்சாபி பித்ருமாத்ருபிதாமஹா: ॥ 26
இதானீமபி நைதேஷாம் நிஷ்க்ருதிர் நரகாலயாத் । ஏவமேவமனேகேऽபி ஸந்திதேऽபீத்ருசீம் தசாம் ॥ 27
ப்ராபுரேவ ந ஸந்தேஹ: ப்ரஸங்கேனாபி பாபின: ।
ச்ருத்வைதன்னந்தினஸ்தஸ்மாச்சதானந்தோ முனீச்வர: ॥ 28
ப்ரணம்யோவாச போ நந்தின் ச்ருத்வைதச்சரிதம் மம ।
சரீரம் கம்பதேऽத்யர்தம் மனச்சாபி த்ரவத்யத ॥ 29
தேவாச்ச விஷ்ணுப்ரமுகா ஏவமேதததோசிரே । தானுவாச ததோ நந்தீ மமாப்யேவம் து வ: கிமு ॥ 30
ஏதாத்ருசானாம் பாபானாம் ப்ராயச்சித்தம் ஹி தர்சனம் ।
சிவஸ்யேதி ததா ப்ராப ஸர்வைரேதைச்சிவாந்திகம் ॥ 31
தத்ர தேவஞ்ச தேவீஞ்ச ப்ரணம்ய பரயா முதா ।
ஸ்துதிஞ்சகார ஸோऽப்யேவம் ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாதயோऽபிச ॥ 32
சதானந்தோऽபி ஸ முனி: ப்ரணநாம சிவம் சிவாம் । சதானந்தமதாலோக்ய சிவச்சீதாம்சுபூஷண: ॥ 33

அவனை வதைப்படுத்தினார்கள். (23) மந்திரி குமாரனுடைய நாக்கில் நன்கு உருக்கிக் காய்ச்சிய தாமிரத்தை ஊற்றினார்கள். வாய் கொப்பளித்த புரோகித புத்திரனுடைய பற்களைப் பிடுங்கினார்கள். (24) வாயிற்காப்போனின் பிள்ளையினுடைய மூக்கில் நாராசங்களை நாட்டினார்கள், பின்னும் இவ்வாறு அனேகம் கொடிய வாதனைகளால் அவரவர்க்குத் தக்கபடி (25) எக்காலத்திலும் அவர்களை வேதனைப் படுத்துகிறார்கள். கெட்ட காரியம் செய்வதில் மிகவும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. தவிரவும் இவர்கள் முன்னோர்களான தாய், தந்தை, பாட்டன் முதலியவர்களும், அவ்வாறே நரகங்களில் வாதனைப் படுகிறார்கள். (26) இவர்கள் எல்லோருக்கும் இன்னும்கூட நரகத்திலிருந்து விடுதலை இல்லை. மேலும் சந்தேகமின்றி அப்படிப்பட்ட பாவிகளோடு சேர்ந்த அனேகம் பேர்கள் இதே மாதிரி நரகங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள் என்றார். சதானந்த முனிவர் ஸ்ரீ நந்திபகவானிடமிருந்து இதைக்கேட்டு பிறகு (28) அவரை நமஸ்கரித்து, ஓ நந்திகேச்வரா! இக்கதையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எனது உடம்பும் மிகுதியாய் நடுக்கமுற்று மனமும் உருகுகின்றது என்றார். (29) பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் இவ்வாறே சொன்னார்கள். அப்பொழுது நந்தி தேவரும் அவர்களைப் பார்த்து எனக்கே இவ்வாறு இருக்கையில் உங்களுக்கு இருப்பதில் என்ன ஆச்சரியம் என்றார். (30) பிறகு இப்படிப்பட்ட பாவிகளின் கதைகளை பிரஸ்தாபித்ததால் உண்டான பாவத்திற்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தரிசிப்பதுதான் ப்ராயச்சித்தம் என்று எண்ணி அப்பொழுது அவர்களுடன்கூட ஸ்ரீ மகேச்வரன் ஸன்னதிக்குச் சென்றார். (31) அங்கு ஸ்ரீ மகேச்வரனையும், அம்பிகையையும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரித்து நந்திகேச்வரர் துதித்தார். பிறகு ப்ரம்மா, விஷ்ணு முதலியவர்களும் இவ்வாறே செய்தார்கள். (32) சதானந்த முனிவரும் ஸ்வாமியையும், அம்பிகையையும் நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது சந்திரனை ஆபரணமாய் தரித்துக்

भवता मुनिशार्दूल यद्यच्छ्रोतव्यमस्ति तत् । श्रुतं किल मुखादेव नन्दिनः प्रमथेश्वरात् ॥ ३४
इति ब्रुवन्तमीशानं शतानन्दो मुनीश्वरः । श्रुतमेव मया सर्वं त्वन्मुखादिव नन्दिनः ॥ ३५
ब्रुवन्नेवं कृतानुज्ञो निर्जगाम शिवान्तिकात् । ब्रह्मविष्ण्वादयो देवा विसृष्टाश्च पिनाकिना ॥ ३६
नन्दीचापि कृतानुज्ञो द्वारदेशञ्जगाम वै । तत्र तेनाभ्यनुज्ञाता ब्रह्मविष्ण्वादयस्सुराः ॥ ३७
शतानन्दोऽपि भगवान् स्वं स्वं प्रापुरथालयम् । इति सूतान्मुनिवराच्छ्रुत्वाद्भुतकथामिमाम् ॥
प्रशशंसुस्तदा सूतं पुनःपुनरनर्गलम् ॥ ३८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनषष्टितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्टितमोऽध्यायः ॥

अज्ञानकृत शिवापचारस्यापि नरकानुभवः ॥

ऋषयः — अज्ञानतः कृतं राजतनयाद्यैः किलाधुना । मदान्धैस्तत्फलं भुक्तं विचित्रनरकेषु किम् ॥ १

பவதா முனிசார்தூல யத்யச்ச்ரோதவ்யமஸ்தி தத் । ச்ருதம் கில முகாதேவ நந்தின: ப்ரமதேச்வராத் ॥ 34
இதி ப்ருவந்தமீசானம் சதானந்தோ முனீச்வர: । ச்ருதமேவ மயா ஸர்வம் த்வன்முகாதிவ நந்தின: ॥ 35
ப்ருவன்னேவம் க்ருதாநுக்ஞோ நிர்ஜகாம சிவாந்திகாத் ।
ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாதயோ தேவா விஸ்ருஷ்டாச்ச பிநாகினா ॥ 36
நந்தீசாபிக்ருதானுக்ஞோ த்வாரதேசஞ்ஜகாம வை ।
தத்ரதேனாப்யனுக்ஞாதா ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாதயஸ்ஸுரா: ॥ 37
சதானந்தோऽபி பகவான் ஸ்வம் ஸ்வம் ப்ராபுரதாலயம் ।
இதி ஸூதான்முனிவராச்ச்ருத்வாத்புதகதாமிமாம் ॥ 38

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோனஷஷ்டிதமோऽத்யாய:

॥ அத ஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

அறியாமையால் செய்யப்பட்ட சிவாபசாரத்திற்கும் நரகானுபவம்

ருஷய: — அக்ஞானத: க்ருதம் ராஜதனயாத்யை: கிலாதுனா ।
மதாந்தைஸ்தத்பலம் புக்தம் விசித்ரநரகேஷு கிம் ॥ 1

கொண்ட ஸ்ரீ மகேச்வரன் சதானந்தரைப் பார்த்து, ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! உமக்கு கேட்கவேண்டியது எல்லாம் பிரமத கணாதிபனான நந்திகேச்வரரின் வாயிலாக கேட்டாய் விட்டதா? (34) என்று இவ்வாறு சொன்ன மஹாதேவரைப் பார்த்து அந்த முனிவர் ஓ பிரபுவே! தங்கள் வாக்கிலிருந்து கேட்பதுபோலவே நந்திகேச்வரரிடமிருந்து எல்லாம் கேட்டாகி விட்டது (35) என்று சொன்ன பிறகு அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் சன்னதியிலிருந்து திரும்பிச் சென்றார். பிறகு பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் அந்த பரமசிவனால் விடை பெற்றவர்களாகி புறப்பட்டார்கள். (36) நந்திகேச்வரரும் அவ்வாறே உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வாசற்படியை அடைந்தார். பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், சதானந்த முனிவரும் ஸ்ரீ பகவானால் உத்தரவிடப்பட்டவர்களாகி தங்கள், தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள். இவ்வித அற்புதமான கதையை சௌனகாதி முனிவர்கள் ஸூதமுனிவரிடமிருந்து கேட்டு அவரை அடிக்கடி மிகவும் கொண்டாடினார்கள். (38)

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் கூறுகின்றனர். ஓ ஸூத முனிவரே! அப்பொழுது மதத்தினால் மதி இழந்தவர்களான அந்த ராஜகுமாரன் முதலியவர்களால் அறியாமையால் அல்லவோ பாவம் செய்யப்

महात्मभिश्च विद्वद्भिश्शिवभक्तैः कृतं यदि । अज्ञानात्कर्म यत्किञ्चिदपकारात्मकं मनाक् ॥ २
तस्याप्यनुभवो दृष्टश्श्रुतोवा भवता वद । नरकेषु क्वचिद्वापि सूत सर्वज्ञ सुव्रत ॥ ३
सूतः — ज्ञानादज्ञानतो वापि भक्तैरपि महात्मभिः । अपचारात्मकं कर्म यत्समाचरितं शिवे ॥ ४
तस्यैवानुभवो दृष्टो नान्यस्य पशुकर्मणः । सोमशर्मा पुरा विप्रश्शिवशर्मांच भूसुराः ॥ ५
तावुभौ सुमहात्मानौ सर्वज्ञौ च दृढव्रतौ । एकदा देवसेवार्थं गतौ देवालयं प्रति ॥ ६
तत्र दृष्ट्वा लिङ्गमूर्तिं शिवं त्रिदशनायकम् । प्रदक्षिणं तदा शंभोश्चक्राते ब्राह्मणावुभौ ॥ ७
तदानीं पुनरेकेन दीपश्शान्तोङ्गवायुना । न दृष्टस्तेन सोऽन्येन दृष्टो नोक्तश्च तं प्रति ॥ ८
स्वयं वा न चकारास्य पुनर्दीपसमुद्भवम् । निर्गतौ च यथापूर्वं कालेन विलयं गतौ ॥ ९
ताभ्यां या यातनाः प्राप्ताश्शक्यास्ता वर्णितुं न च । पुनश्च पुण्यशर्मान्यश्शिवभक्तश्शिवालये ॥ १०
नाशोन्मुखं पुनर्दीपं यथापूर्वंश्चकार सः । अङ्गुल्या तं नखाग्रेतु तैलं किञ्चित्ससञ्जवै ॥ ११

மஹாத்மபிச்ச வித்வத்பிச்சிவபக்தை: க்ருதம் யதி | அக்ஞானாத்கர்ம யத்கிஞ்சிதபகாராத்மகம் மனாக் || 2
தஸ்யாப்யனுபவோ த்ருஷ்டச்ச்ருதோவா பவதா வத | நரகேஷு க்வசித்வாபி ஸூதஸர்வக்ஞ ஸுவ்ரத 3
ஸூத: — ஞானாதக்ஞானதோ வாபி பக்தைரபி மஹாத்மபி: | அபசாராத்மகம் கர்ம யத்ஸமாசரிதம் சிவே 4
தஸ்யைவானுபவோ த்ருஷ்டோ நான்யஸ்ய பசுகர்மண: | ஸோமசர்மாபுராவிப்ரச்சிவசர்மாச பூஸுரா: || 5
தாவுபௌ ஸுமஹாத்மானௌ ஸர்வக்ஞௌ ச த்ருடவ்ரதௌ |
ஏகதா தேவஸேவார்தம் கதௌ தேவாலயம் ப்ரதி || 6
தத்ர த்ருஷ்ட்வா லிங்கமூர்திம் சிவம் த்ரிதசனாயகம் |
ப்ரதக்ஷிணம் ததா சம்போச்சக்ராதே ப்ராம்ஹணாவுபௌ || 7
ததானீம் புனரேகேன தீபச்சாந்தோங்கவாயுனா |
ந த்ருஷ்டஸ்தேந ஸோSந்யேந த்ருஷ்டோ நோக்தச்ச தம் ப்ரதி 8
ஸ்வயம் வா ந சகாரஸ்ய புனர்தீப ஸமுத்பவம் | நிர்கதௌ ச யதாபூர்வம் காலேன விலயம் கதௌ || 9
தாப்யாம் யா யாதனா: ப்ராப்தாச்சக்யாஸ்தா வர்ணிதும் ந ச |
புனச்ச புண்யசர்மான்யச்சிவபக்தச்சிவாலயே || 10
நாசோன்முகம் புனர்தீபம் யதாபூர்வஞ்சகார ஸ: |
அங்குல்யா தம் நகாக்ரேது தைலம் கிஞ்சித்ஸஸஞ்ஜவை || 11

பட்டது. அதற்காக அவர்கள் அப்படிப்பட்ட விசித்திரமான நரகங்களில் அதன் பயனை அனுபவிக்கலாயிற்று. நல்ல விரதங்களை அனுஷ்டிக்கிறவரும், சர்வக்ஞருமான ஓ ஸூத முனிவரே! சிவ பக்தர்களும் வித்வான்களுமான மஹாத்மாக்கள் அக்ஞானத்தினாலோ, ஞானத்தினாலோ ஏதாயினும் சிறிது தவறு செய்திருந்தால் (2) அதற்காக அவர்களும் நரகங்களில் கஷ்டங்களை அனுபவித்திருப்பதை தாங்கள் எங்கேயாயினும் கண்டோ, கேட்டோ இருந்தால் அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். (3) ஸூதர் பதில் கூறுகிறார்: ஓ முனிவர்களே! ஞானத்தினாலோ, அக்ஞானத்தினாலோ பக்தர்களான மஹாத்மாக்களால் ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு என்ன அபசாரம் செய்யப்படுகிறதோ (4) அதற்கு மட்டில் நரகானுபவம் காணப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி மற்ற கர்மங்களில் அவர்களுக்கு என்ன அபசாரம் நேரிட்டபோதிலும் அதற்கு ஒன்றுமில்லை. (5) ஓ பூமி தேவர்களே! பூர்வத்தில் ஸோமசர்மன் என்றும், சிவசர்மனென்றும், மஹாத்மாக்களும், சர்வக்ஞர்களும் விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் உறுதி கொண்டவர்களுமான இரண்டு பிராம்மணர்கள் இருந்தார்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அவ்விருவர்களும் ஸ்வாமி தரிசனம் செய்வதற்காக சிவாலயத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கு மஹாலிங்கமூர்த்தியும், தேவர்களுக்கு ஈச்வரனும் ஆன ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தரிசித்து விட்டு அவ்விருவர்களும் பிரதக்ஷிணம் செய்கையில் ஒருவர் நடக்கும் பொழுது அவனுடைய உடல் காற்றினால் அங்கிருந்த தீபம் அணைந்தது. அதை அவன் பார்க்கவில்லை. மற்றவனால் அது பார்க்கப்பட்டது ஆனால் அவன் அதை அவனுக்குச் சொல்லவில்லை (8) அவனும் அந்த தீபத்தை ஏற்றவும் இல்லை. முன்போல் வீட்டிற்குச் சென்றனர். பிறகு அவ்விருவரும் காலக்கிரமத்தில் இறந்தனர்.(9) அவர்களால் அதற்காக அடையப்பட்ட நரகங்களை வர்ணிப்பதற்கு முடியாது. மறுபடியும் புண்யசர்மா என்ற மற்றொரு சிவபக்தன் ஓர் சிவாலயத்தில் (10) அணைந்துபோகும்படியான நிலையிலுள்ள ஓர் தீபத்தை தன் விரலால் தூண்டி முன்போல் நன்றாக எரியும்படி செய்தான். அப்பொழுது அவனுடைய

तेनापि नरके घोरे यातनास्सेहिरे चिरम् । अनन्तरं सारमेयस्सञ्जातो बहुधा चिरम् ॥ १२
तथा सुमतिसंज्ञोऽपि शिवयोगी जितेन्द्रियः । शिवार्थं प्रतिगृह्णाति भिक्षामन्यद्धनं बहु ॥ १३
ददाति तद्धनं सर्वं शिवपूजादिकर्मसु । नालिकेरान् गृहीत्वायं तज्जलैः परमेशितुः ॥ १४
कारयित्वाभिषेकं तैरत्ति तत्सारमान्तरम् । तेनास्य नरके घोरे यातना समजायत ॥ १५
स्कन्दालये घृतेनान्यो वैश्यो भक्त्या दिने दिने । दीपानुद्दीप्य बहुधा कुर्वन् देवं प्रदक्षिणम् ॥ १६
तत्राम्लशाकं सुबहु विचित्य प्रत्यहं स्वयम् । तेनापि नरके तीव्रे यातनास्सेहिरे भृशम् ॥ १७
वज्रदन्ताभिधः कश्चिद्बधिरो योगिपुङ्गवः । देवालयं महत्पुण्यं निन्दितं पापिनाऽन्तिके ॥ १८
तत्रस्थितं यदेतेन बधिरेणापि सुव्रताः । अनुभूता पुराऽसह्या वज्रदन्तेन यातनाः ॥ १९
नेत्रहीनोऽस्ति सन्यासी भारत्याख्यो मुनीश्वराः । निद्रापरं शिवाभ्याशे पादेनास्खलितोयतिः ॥ २०
विलङ्घ्य दर्शयित्वा तं पापिनं परमेश्वरम् । जगामतेन पापेन तीव्राः पीडाश्च सेहिरे ॥ २१
तस्माज्जितेन्द्रियैश्चापि योगिभिश्च महात्मभिः । ज्ञानिभिश्च शिवद्रोहो नानुष्ठेयः कदाचन ॥ २२

தேனாபி நரகே கோரே யாதனாஸ்ஸேஹிரே சிரம் | அனந்தரம் ஸாரமேயஸ்ஸஞ்ஜாதோ பஹுதா சிரம் 12
ததா ஸுமதிஸம்ஞோऽபி சிவயோகீ ஜிதேந்த்ரிய: | சிவார்தம் ப்ரதிக்ருண்ஹாதி பிக்ஷாமன்யத்தனம் பஹு
ததாதி தத்தனம் ஸர்வம் சிவபூஜாதிகர்மஸு | நாளிகேரான் க்ருஹீத்வாயம்தஜ்ஜலை: பரமேசிது: || 14
காரயித்வாऽபிஷேகம் தைரத்தி தத்ஸாரமாந்தரம் | தேனாஸ்ய நரகே கோரே யாதனா ஸமஜாயத || 15
ஸ்கந்தாலயே க்ருதேனான்யோ வைச்யோ பக்த்யா தினே தினே |
தீபானுத்தீப்ய பஹுதா குர்வன் தேவம் ப்ரதக்ஷிணம் || 16
தத்ராம்லசாகம் ஸுபஹு விசித்ய ப்ரத்யஹம் ஸ்வயம் |
தேனாபி நரகே தீவ்ரே யாதனாஸ்ஸேஹிரே ப்ருசம் || 17
வஜ்ரதந்தாபித: கச்சித்பதிரோ யோகி புங்கவ: | தேவாலயம் மஹத்புண்யம் நிந்திதம் பாபினாந்திகே || 18
தத்ரஸ்திதம் யதே தேன பதிரேணாபி ஸுவ்ரதா: | அனுபூதா புராऽஸஹ்யா வஜ்ரதந்தேன யாதனா: || 19
நேத்ரஹீனோऽஸ்தி ஸன்யாஸீ பாரத்யாக்யோ முனீச்வரா: |
நித்ராபரம் சிவாப்யாசே பாதேனாஸ்கலிதோயதி: || 20
விலங்க்ய தர்சயித்வா தம் பாபினம் பரமேச்வரம் | ஜகாம தேன பாபேன தீவ்ரா பீடாச்ச ஸேஹிரே || 21
தஸ்மாஜ்ஜிதேந்த்ரியைச்சாபி யோகிபிச்ச மஹாத்மபி: |
க்ஞானிபிச்ச சிவத்ரோஹோ நானுஷ்டேய: கதாசன || 22

நகத்தின் நுனியில் கொஞ்சம் எண்ணெய் ஒட்டிக்கொண்டது. (11) அதற்காக அவனும் வெகுகாலம் கொடிய நரகத்தில் யாதனைகளை அனுபவித்து விட்டு பிறகு வெகு காலம் அளவும் நாய் ஜென்மத்தை அடைந்திருந்தான். (12) அதேபோல் ஸுமதி என்ற இந்திரிய ஜெயத்தோடு கூடிய ஓர் சிவயோகியானவர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்காக பிறரிடமிருந்து மிகுந்த தனத்தை யாசித்து வாங்கி (13) இந்த தனங்கள் யாவையும் சிவ பூஜை முதலிய விஷயங்களில் செலவு செய்து வந்தான். ஒருநாள் சில தேங்காய்களை வாங்கி அவைகளிலிருந்த இளநீரினால் ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு (14) அபிஷேகம் செய்துவிட்டு அதன் உள்ளிருந்த தேங்காயை சாப்பிட்டான். அதனால் அவனுக்கு கொடூரமான நரகத்தில் மிகுந்த யாதனைகள் ஏற்பட்டது. (15) ஓர் வணிகன் தினந்தோறும் மிகுந்த பக்தியோடு ஸுப்ரம்மண்ய ஸ்வாமி ஆலயத்தில் நெய்யினால் அநேகம் தீபங்கள் போட்டுவிட்டு ஸ்வாமியை பிரதக்ஷிணம் செய்துவந்தான். (16) அங்கு விழுந்து கிடந்த அநேகம் புளியங்காய்களை தினந்தோறும் பொறுக்கிக்கொண்டு போனான். அந்த பாவத்திற்காக அவனும் கோரமான நரகத்தில் அநேகம் கொடிய துன்பங்களை அனுபவித்தான். (17) வஜ்ரதந்தன் என்ற செவிடான ஓர் யோகீச்வரர் இருந்தார். ஓர் பாபியானவன் அவர் ஸமீபத்திலிருந்து புண்ணியமான சிவாலயத்தைப்பற்றி நிந்தித்தான். நல்ல விரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் ஓ முனிவர்களே! அவர் செவிடராக இருந்தாலும் அவர் அந்த இடத்திலிருந்ததால் வஜ்ரதந்தர் என்ற யோகியும் கோரமான நரகங்களை அனுபவித்தார். (19) ஓ முனீச்வரர்களே! பாரதி என்ற குருடரான ஓர் சன்யாசியானவர் ஸ்ரீ சிவ சன்னதியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஓர் பாபியைக் காலினால் இடறித் தாண்டிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியைத் தரிசித்தார். அதற்காக கொடிய நரகங்களை அனுபவித்தார். (21) ஆகையால் இந்திரியத்தை ஜெயித்தவர்களாலும், யோகீச்வரர்களாலும், மஹாத்மாக்களாலும், ஞானிகளாலும் கூட

शिवालये तदा शंभोरपचारः कृतो यदि । अनुभूय फलं पश्चादन्ते मुक्तिश्च तादृशाम् ॥ २३
शिवद्रोहस्तु वै तस्मान्नश्रोतव्यो विजानता । शिवद्रोहपराणां तु समीपे च न संवसेत् ॥ २४
इति सूतात्समाकर्ण्य मुनयस्संशितव्रताः । विस्मयं परमं गत्वा भयेनच चकंपिरे ॥ २५
परिहृत्य शिवद्रोहं तपांसि सफलानि नः । कथा श्रुता यदेतेषां पापिनां श्रवणेन नः ॥ २६
प्रायश्चित्तं तदेतस्य शिवपञ्चाक्षरस्मृतिः । दध्युश्च हृदयांभोजे देव्या सह पिनाकिनम् ॥ २७
सूतोऽपि वक्ता चैतेषां तत्पापविनिवृत्तये । दध्यौ शिवमुमाकान्तं वदन् पञ्चाक्षरीं मुदा ॥ २८
आस्तेऽतिहृष्टहृदयश्चैषामेव तु सन्निधौ । पुनस्तु पूजामाहात्म्यमपृच्छंस्तं मुनीश्वराः ॥ २९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षष्टितमोऽध्यायः ॥

சிவாலயே ததா சம்போரபசார: க்ருதோயதி। அனுபூய பலம் பச்சாதந்தே முக்திச்ச தாத்ருசாம் ॥ 23
சிவத்ரோஹஸ்துவை தஸ்மான்ன ச்ரோதவ்யோ விஜானதா ।
சிவத்ரோஹபராணும் து ஸமீபேச ந ஸம்வஸேத் ॥ 24
இதி ஸூதாத்ஸமாகர்ண்ய முனயஸ்ஸம்சிதவ்ரதா:। விஸ்மயம் பரமம் கத்வா பயேனச சகம்பிரே ॥ 25
பரிஹ்ருத்ய சிவத்ரோஹம் தபாம்ஸி ஸபலானின:। கதாச்ருதா யதே தேஷாம் பாபினும் ச்ரவணேன ந: 26
ப்ராயச்சித்தம் ததேதஸ்ய சிவபஞ்சாக்ஷரஸ்ம்ருதி: ।
தத்யுச்ச ஹ்ருதயாம்போஜே தேவ்யாஸஹ பினகினம் ॥ 27
ஸூதோSபி வக்தா சைதேஷாம் தத்பாபவினிவ்ருத்தயே ।
தத்யௌ சிவமுமாகாந்தம் வதன்பஞ்சாக்ஷரீம் முதா ॥ 28
ஆஸ்தேSதி ஹ்ருஷ்ட ஹ்ருதயச்சைஷாமேவது ஸன்னிதௌ ।
புனஸ்து பூஜாமாஹாத்ம்யமப்ருச்சம்ஸ்தம் முனீச்வரா: ॥ 29

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷஷ்டிதமோSத்யாய:

ஒருக்காலும் சிவாபசாரம் செய்யக்கூடாது. (22) அப்படி ஒருசமயம் சிவாலயத்தில் ஏதேனும் சிறிது அபசாரம் நேர்ந்தாலும் அதை முன்பு அனுபவித்து பிறகுதான் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும். (23) ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! அறிவாளியானவன் சிவத்துரோகத்தை காதால்கூட கேட்கக்கூடாது. சிவத்துரோகிகளின் சமீபத்தில்கூட இருக்கக்கூடாது என்றார். (24) இவ்வாறு ஸூத முனிவரிடமிருந்து கேட்டு உறுதியுடன் விரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் அந்த முனிவர்கள் மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து பயத்தினாலும் மிகவும் நடுங்கினார்கள். (25) இப்படிப்பட்ட பாவிகளின் கதைகளை நாம் கேட்டதினால் இந்த சிவத்துரோகத்தினால் ஏற்படும் பாவங்களைப் பொறுத்து, போக்கி நமது தவங்கள் பயனடைவதற்காக (26) இதற்கு ஸ்ரீ சிவ பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை நினைப்பதுதான் தக்க பரிஹாரமென்று எண்ணித் தங்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் தேவியோடு கூடிய ஸ்ரீ மஹேச்வரனை மனதால் த்யானம் செய்தார்கள். (27) ஸூத முனிவரும் இக்கதைகளைச் சொன்ன பாபம் தீருவதற்காக மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்திரத்தை உச்சரித்து ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை த்யானம் செய்துகொண்டு (28) அம்முனிவர்களின் முன்னிலையில் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு உட்கார்ந்திருக்கையில் அவர்கள் மறுபடியும் சிவ பூஜையின் மஹிமையை சொல்லும்படி கேட்டார்கள். (29)

அறுபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकषष्टितमोऽध्यायः ॥

बिन्दुनादात्मकस्य लिङ्गस्य पूजामहिमा ॥

सूतः — अतः परं प्रवक्ष्यामि पूजामाहात्म्यमीशितुः । यच्छ्रुत्वा मनुजस्सद्यो मुक्तिपारं गमिष्यति ॥ १
पूर्वकल्पे महादेवः स्वाहरन्ते जगत्पतिः । संहृत्य सकलं विश्वं स्वात्मनोव्यतिरेकियत् ॥ २
शक्त्या तु परया विप्रा ननर्तैको निशां स्वकाम् । शर्वर्यन्ते यथापूर्वं सृजेयमिति शङ्करः ॥ ३
प्रज्ञा तस्मादभूच्छंभोः पुराणी मुनिसत्तमाः । अध्वनष्षड्यथापूर्वमण्डान्यपिचलीलया ॥ ४
सङ्कल्पमात्रेण तदा ससर्ज सकलं शिवः । तिस्रो मूर्तीः स्वात्मनैव सृष्टिस्थित्यन्तहेतवे ॥ ५
अप्राकृतवपुश्शीलाद्रुद्रानपि गणानपि । देवांश्च ऋषिभिस्सार्धं पितॄनपि नरानपि ॥ ६
अन्यच्च जगतां नाथः स्थावरं जङ्गमञ्जगत् । रुद्रान्मातृगणांश्चैव प्रमथान् प्रमथाधिपान् ॥ ७
भूतानि भूतपैरेवं देवासुरमहोरगान् । ऋषीन् पितृगणान्देवो लीलया सकलञ्जगत् ॥ ८
उच्चावचानि भूतानि तया शक्त्या जगत्पतिः । विष्ण्वादीनां महर्षीणां केषाञ्चिदधिकारिणाम् ॥ ९

॥ அத ஏகஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

பிந்துநாதம் இவைகளின் உருவமாகிய லிங்கத்தை பூஜை செய்வதின் மகிமை

ஸூத: — அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி பூஜாமாஹாத்ம்யமீசிது: ।
யச்ச்ருத்வா மனுஜஸ்ஸத்யோ முக்திபாரம் கமிஷ்யதி ॥ 1
பூர்வகல்பே மஹாதேவ: ஸ்வாஹரந்தே ஜகத்பதி: ।
ஸம்ஹ்ருத்ய ஸகலம் விச்வம் ஸ்வாத்மனோவ்யதிரேகியத் ॥ 2
சக்த்யாது பரயா விப்ரா நனர்தைகோ நிசாம் ஸ்வகாம் । சர்வர்யந்தே யதாபூர்வம் ஸ்ருஜேயமிதி சங்கர: ॥ 3
ப்ரஜா தஸ்மாதபூச்சம்போ: புராணீ முனிஸத்தமா: । அத்வனஷ்ஷட்யதாபூர்வமண்டான்யபிசலீலயா ॥ 4
ஸங்கல்பமாத்ரேண ச ததா ஸஸர்ஜ ஸகலம் சிவ: ।
திஸ்ரோ மூர்தீ: ஸ்வாத்மனைவ ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தஹேதவே ॥ 5
அப்ராக்ருதவபுச்சீலான் ருத்ரானபி கணானபி । தேவாம்ச்ச ருஷிபிஸ்ஸார்தம் பித்ருனபி நரானபி ॥ 6
அன்யச்ச ஜகதாம் நாத: ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் ஜகத் ।
ருத்ரான் மாத்ருகணாம்ச்சைவ ப்ரமதான் ப்ரமதாதிபான் ॥ 7
பூதானி பூதபைரேவம் தேவாஸுர மஹோரகான் । ருஷீன் பித்ருகணான் தேவோ லீலயா ஸகலம் ஜகத் 8
உச்சாவசானி பூதானி தயா சக்த்யா ஜகத்பதி: । விஷ்ண்வாதீனாம் மஹர்ஷிணாம் கேஷாஞ்சிததிகாரிணாம் 9

அறுபத்தொன்றுவது அத்தியாயம்.

ஸூத முனிவர் கூறுகிறார் :— ஓ முனிவர்களே ! மனிதர்கள் எதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் உடன் மோக்ஷத்தின் கரையை அடைவார்களோ அப்படிப்பட்ட சிறந்த ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பூஜையின் மஹிமையைச் சொல்லுகிறேன். (1) முந்திய கல்பத்தில் ஜகதீசனாகிய ஸ்ரீ மஹாதேவர் தனது பகற்காலம் முடிந்தவுடன் உலகங்களுக்கு தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபோல் தோன்றும் எல்லா உலகங்களையும் சம்ஹரித்துவிட்டு (2) தனது மஹாராத்திரியில் தனிமையாக ஸ்ரீ பராசக்தியோடு கூட நர்த்தனம் செய்தார். பிறகு இரவு முடிந்தவுடன் அந்த பிரபுவுக்கு மறுபடி எல்லா உலகங்களையும் முன்போல் சிருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்று, என்றும் அழிவில்லாத ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே ! அவர் முன்போலவே மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய ஆறு மார்க்கங்களையும், சகல அண்டங்களையும் தன்னிடத்திலிருந்து ச்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரங்களை நடத்துவதற்காக மும்மூர்த்திகளையும், நினைத்தவுடன் லீலையாக தானாகவே அந்த எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டி செய்தார். (5) பிறகு மாயையின் சம்பந்தமற்ற உருவங்கொண்ட ஸ்ரீ பகவான் ருத்திரர்கள், கணங்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதுருக்கள், மனிதர்கள் (6) மற்றுமுள்ள அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள், ருத்திரர்கள், மாத்ருகணங்கள், பிரமத கணங்கள், பிரமத கணாதிபர்கள் (7) பூத கணங்கள், பூத கணாதிபர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், மஹோரகர்கள், ரிஷிகள், பிதுரு கணங்கள் முதலிய எல்லா உலகங்களையும் பலவித பிராணிகளையும், விளையாட்டாக அந்த மாயா சக்தியைக்கொண்டு ச்ருஷ்டி செய்தார். பிறகு பராபர

वेदागमपुराणानि शास्त्राणि विविधान्यपि । अध्यापयामास गुरुः स्थितान्यात्मनि लीलया ॥ १०
शशास तान् पुनर्देवो विष्ण्वादीनमरप्रभुः । मां पूजयत वै देवा भक्त्या भावपुरस्सरम् ॥ ११
भावानुरूपफलदः प्रतिज्ञा या मया कृता । ततोऽधिकारं युष्माकं कल्पयामि हरे विधे ॥ १२
ततस्साञ्जलिहस्तास्ते प्रणम्य भवमूचिरे । परिपूर्णोऽसि भगवन् पुरुहूत पुरुष्टुत ॥ १३
श्रुतो वेदागमेष्वीश कथं पूज्यो हि नो वद । केनाकारेण वै देवः सर्वरूपः स्मृतः प्रभो ॥ १४
विश्वरूपाय वै देव वेदो वदति भो नमः । वयं कं विग्रहं तेषु केन संपूज्य शङ्कर ॥ १५
भवाम ते प्रसादस्य पात्रपूता जगत्पते । ईश्वरः — यस्यां कस्याञ्च वै मूर्तौ पूजितोऽप्यह मादरात् ॥ १६
प्रसन्नो वाञ्छितं दद्यां यस्य कस्यापि वा सुराः । किन्तु लिङ्गार्चकानान्तु शीघ्रमेवास्म्यभीष्टदः ॥ १७
लिङ्गमूर्तौ सदाकालं विना मन्त्रादि संस्क्रियाम् । प्रसन्नो निवसाम्येव भक्तिभाजां विमुक्तये ॥ १८
देवाः — किं लिङ्गं भवताख्यातं केन लिङ्गी त्वमव्ययः । कथं वा लिङ्गसंज्ञास्य वद विस्तरतो विभो ॥ १९

வேதாகமபுராணானி சாஸ்த்ராணி விவிதான்யபி । அத்யாபயாமாஸ குரு: ஸ்திதான்யாத்மனி லீலயா ॥ 10
சசாஸ தான் புனர்தேவோ விஷ்ண்வாதீனமரப்ரபு: ।
மாம்பூஜயத வை தேவா: பக்த்யா பாவபுரஸ்ஸரம் ॥ 11
பாவானுரூபபலத: ப்ரதிக்ஞாயா மயா க்ருதா । ததோऽதிகாரம் யுஷ்மாகம் கல்பயாமி ஹரே விதே ॥ 12
ததஸ்ஸாஞ்ஜலிஹஸ்தாஸ்தே ப்ரணம்ய பவமூசிரே । பரிபூர்ணோऽஸி பகவன் புருஹூத புருஷ்டுத ॥ 13
ச்ருதோ வேதாகமேஷ்வீச கதம்பூஜ்யோஹிநோ வத ।
கேனாகாரேண வை தேவ: ஸர்வ ரூப: ஸ்ம்ருத: ப்ரபோ ॥ 14
விச்வரூபாய வை தேவ வேதோ வததிபோ நம: । வயம் கம் விக்ரஹம் தேஷு கேன ஸம்பூஜ்ய சங்கர 15
பவாமதே ப்ரஸாதஸ்ய பாத்ரபூதாஜகத்பதே ।
ஈச்வர: — யஸ்யாம் கஸ்யாஞ்ச வை மூர்தௌ பூஜிதோऽப்யஹ மாதராத் ॥ 16
ப்ரஸன்னோ வாஞ்சிதம் தத்யாம் யஸ்ய கஸ்யாபி வா ஸுரா: ।
கிந்து லிங்கார்சகானாம் து சீக்ரமேவாஸ்ம்யபீஷ்டத: ॥ 17
லிங்கமூர்தௌ ஸதா காலம் வினா மந்த்ராதி ஸம்ஸ்க்ரியாம் ।
ப்ரஸன்னோ நிவஸாம்யேவ பக்திபாஜாம் விமுக்தயே ॥ 18
தேவா: — கிம் லிங்கம் பவதாக்யாதம் கேன லிங்கீத்வமவ்யய: ।
கதம் வா லிங்கஸம்ஞாஸ்யவத விஸ்தரதோ விபோ ॥ 19

குருவான அந்த மஹேச்வரர் தகுந்த அதிகாரிகளான விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கும், சில மஹரிஷிகளுக்கும், தம்மிடத்திலிருக்கும் பற்பல வேதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், சாஸ்திரங்கள் இவைகளை லீலையாக கற்பித்தார். (10) பிறகு தேவர்களுக்கு ஈசனான அந்த மஹேச்வரன், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து கட்டளையிட்டார். ஓ தேவர்களே! ச்ரத்தைக்குத் தக்க பலனை கொடுப்பதாக நான் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறபடியால் நீங்கள் மனதில் பக்தி ச்ரத்தையோடு என்னை பூஜை செய்யுங்கள். ஓ விஷ்ணுவே! ஓ பிரம்மாவே! பிறகு நான் உங்களுக்கு அதிகாரங்களை ஏற்படுத்துகிறேன் என்றார். (12) பிறகு அவர்கள் அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஸ்ரீ மஹேச்வரனை நமஸ்கரித்து தெரிவித்ததாவது அநேக விதமாய் அழைக்கப்படுகிறவரும், பலவிதமாய் துதி செய்யப்படுகின்றவருமான ஓ மஹேச்வரா! வேத ஆகமங்களில் தாங்கள் எங்கும் நிறைந்தவரென்றும், சகல பிரபஞ்ச ஸ்வரூபி என்றும் சொல்லப்படுகின்றதே ஆகையால் ஓ பிரபுவே! அவைகளில் எந்த உருவத்தை எவ்விதமாக பூஜித்து (15) நாங்கள் தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்திற்கு பாத்திரர்களாவோம் என்றார்கள். அதற்கு ஈச்வரன் பதில் கூறுகிறார் :- ஓ தேவர்களே! எந்த உருவத்திலாவது யாவராலாயினும் ஆதரவுடன் பூஜிக்கப்பட்டால் (16) நான் பிரஸன்னனாகி, வேண்டிய பலன்களைக் கொடுப்பேன். ஆனால் லிங்கத்தில் பூஜை செய்கிறவர்களுக்கு நான் வெகு சீக்கிரத்தில் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பேன். (17) ஏனெனில் பக்திமான்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக லிங்க மூர்த்தியில் மந்திரங்களால் ப்ராண பிரதிஷ்டை முதலிய செய்யப்படாமலேயே எப்பொழுதும் நான் பிரசன்னனாக வசிக்கிறேன் என்றார். (18) தேவர்கள் வினவுகிறார்கள்! ஓ பிரபுவே! தங்களால் சொல்லப்பட்ட லிங்கமென்பது என்ன? என்றும் அழியாத தாங்கள் எவ்விதம் லிங்கமூர்த்தியாக ஆகின்றீர்கள்? அதற்கு லிங்கமென்ற பெயர் எவ்வாறு உண்டாயிற்று? இவைகளை விஸ்தாரமாக

ईश्वरः — अव्यक्तं लिङ्गमाख्यातमनन्तमजरं ध्रुवम् । गुणत्रयं तदेवाहं सृजत्यवति हन्ति च ॥ २०
तदेव मम लिङ्गन्तु तस्य रूपं चतुर्विधम् । परो बिन्दुः परो नादस्त्वपरौ बिन्दुनादकौ ॥ २१
उपर्यधो भागनिष्ठाश्चत्वारोऽपि सुरेश्वराः । अपरो बिन्दुरादौ स्यात्तदूर्ध्वमपरो ध्वनिः ॥ २२
तदूर्ध्वं परबिन्दुस्स्यात्परनादस्तदूर्ध्वकः । प्रणवो वेदिरस्यायं नादो लिङ्गाकृतिस्सुराः ॥ २३
बिन्दुनादमये तस्मिन् लिङ्गे सन्निहितस्सदा । तस्माल्लिङ्गार्चकानां तु सद्यः प्रीतोऽस्म्यभीष्टदः ॥ २४
तस्मिन् लिङ्गेत्वहं पूर्णकलया सर्वदा सुराः । जगच्च सकलं तस्मिन् तिलेतैलमिव स्थितम् ॥ २५
प्रलये लीनमत्रैव सृष्टौ सृष्टञ्च तेन तत् । तत्स्वरूपं पुनर्लोके लिङ्गवेद्यात्मकं विदुः ॥ २६
तस्मात्सवेदिके लिङ्गे लिङ्ग्यहं संस्थितस्सदा । सवेदिकमिदं लिङ्गं रत्नकाञ्चनराजतैः ॥ २७
शिलाभिर्दारुभिर्मृद्भिर्गन्धपारदपूर्वकैः । सलक्षणं विधायैव पूजयध्वमतन्द्रिताः ॥ २८

ஈச்வர: — அவ்யக்தம் லிங்கமாக்யாதமனந்தமஜரம் த்ருவம் ।
குணத்ரயம் ததேவாஹம் ஸ்ருஜத்யவதி ஹந்தி ச ॥ 20
ததேவ மம லிங்கந்து தஸ்ய ரூபம் சதுர்விதம் । பரோ பிந்து: பரோ நாதஸ்த்வபரௌ பிந்துநாதகௌ ॥ 21
உபர்யதோ பாகநிஷ்டாச்சத்வாரோऽபி ஸுரேச்வரா: ।
அபரோ பிந்துராதௌஸ்யாத்ததூர்த்வமபரோ த்வனி: ॥ 22
ததூர்த்வம் பரபிந்துஸ்ஸ்யாத் பரநாதஸ்ததூர்த்வக: ।
ப்ரணவோ வேதிரஸ்யாயம் நாதோ லிங்காக்ருதிஸ்ஸுரா: ॥ 23
பிந்துநாதமயே தஸ்மின் லிங்கேஸன்னிஹிதஸ்ஸதா ।
தஸ்மால்லிங்கார்சகானாம் து ஸத்ய: ப்ரீதோऽஸ்ம்யபீஷ்டத: ॥ 24
தஸ்மின் லிங்கேத்வஹம் பூர்ணகலயா ஸர்வதா ஸுரா: ।
ஜகச்ச ஸகலம் தஸ்மின் திலேதைலமிவாஸ்திதம் ॥ 25
ப்ரளயே லீனமத்ரைவ ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஷ்டஞ்ச தேன தத் ।
தத்ஸ்வரூபம் புனர்லோகே லிங்கவேத்யாத்மகம் விது: ॥ 26
தஸ்மாத்ஸவேதிகே லிங்கே லிங்க்யஹம் ஸம்ஸ்திதஸ்ஸதா ।
ஸவேதிகமிதம் லிங்கம் ரத்னகாஞ்சனராஜதை: ॥ 27
சிலாபிர்தாருபிர்ம்ருத்பிர்கந்தபாரதபூர்வகை: । ஸலக்ஷணம் விதாயைவ பூஜயத்வமதந்த்ரிதா: ॥ 28

எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் எனக் கேட்டார்கள். (19) ஸ்ரீ மஹேச்வரன் பதில் கூறியதாவது: ஓ தேவர்களே! அளவற்ற சக்தி உடையதும், மூப்பற்றதும், அநாதியும், சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இம்மூன்று குணங்களை உடையதுமான மூலப் பிரகிருதி என்ற மாயையே லிங்கம் எனப்படும். நானே அதுதான். அதுவே ச்ருஷ்டிக்கின்றது. ரக்ஷிக்கின்றது. சம்ஹாரம் செய்கின்றது. (20) அதுதான் எனது லிங்கம். (குறி எனப்படும்) அதின் உருவம் பரபிந்து, பரநாதம், அபரபிந்து, அபரநாதம் என்று நான்கு வகையாக உள்ளது. (21) ஓ தேவேசர்களே! இந்த நான்கு விதங்களும் முறையே மேலிருந்து கீழாய் உள்ளன. லிங்கத்தின் அடிப்பாகமானது அபர பிந்து என்றும், அதற்கு மேலாக அபர நாதம் என்றும், (22) அதற்கும் மேலாக பரபிந்து என்றும், இம்மூன்றுக்கும் மேலாக பரநாதம் என்றும் சொல்லப்படும். (23) மேலும் ஓ தேவர்களே! (மூன்று மாத்திரைகளை உடைய) ப்ரணவமே இந்த லிங்கத்திற்கு பீடமாகும். அந்த ப்ரணவம் லயமாகவும் (½ மாத்திரை உடைய) நாதம் தான் லிங்கத்தின் உருவமாகிறது. (24) பிந்து நாதங்களின் ஸ்வரூபமான அப்படிப்பட்ட லிங்கத்தில் தான் நான் எப்பொழுதும் சான்னித்யம் அடைந்திருக்கிறேன். ஆகையால் லிங்கத்தைப் பூஜிப்பவரிடத்தில் நான் உடன் சந்தோஷமடைந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறேன் (24) ஓ தேவர்களே! நான் அந்த லிங்கத்தில் எப்பொழுதும் பூர்ண கலையுடன் இருந்து வருகிறேன். எல்லா உலகங்களும் அதற்குள் எள்ளில் எண்ணெய் இருப்பதுபோல் இருந்து வருகிறது. (25) பிரளய காலத்தில் அந்த லிங்கத்திலேயே லயமடைந்து பிறகு ச்ருஷ்டி காலத்தில் அந்த லிங்கத்திலிருந்தே உலகங்கள் யாவும் சிருஷ்டிக்கப் படுகின்றன. அதன் ஸ்வரூபத்தை உலகில் பீடத்தோடு கூடிய லிங்க உருவமாக சொல்லுகிறார்கள். (26) ஆகையால் பீடத்தோடு கூடிய அந்த லிங்கத்தில் நான் எப்பொழுதும் இருந்து வருகிறேன். ஓ தேவர்களே! ரத்னங்கள், தங்கம், வெள்ளி, கல், மண், மரம், சந்தனம், ரஸம் முதலியவைகளாலான பீடத்தோடு கூட அந்த லிங்கத்தை லக்ஷணத்துடன் அடைத்து, நீங்கள் சோம்பலின்றி பூஜை செய்யுங்கள். (28)

वेदागमोक्तविधिना सर्वकालमतन्द्रिताः । पूजां कुर्वन्ति ये नित्यं मुक्तिभाजो भवन्ति ते ॥ २९
दानानि बहवो यज्ञास्तपांसीन्द्रियनिग्रहः । सर्वं लिङ्गार्चनस्यैव कोट्यंशेनापि नो समाः ॥ ३०
तस्माल्लिङ्गार्चकानां तु नैव जन्म न संसृतिः । तस्यां तु लिङ्गमूर्तौ मां सदाशिववपुर्धरम् ॥ ३१
भावपूतेन मनसा पूजयन्तु जगत्त्रये । ब्रह्माण्डेषु च सर्वत्र तत्र तत्राप्यहं सुराः ॥ ३२
लिङ्गमूर्तिमधिष्ठाय पूज्यो वेदोक्तवर्त्मना । केदारे च तथा काश्यां श्रीगिरौ सर्वसिद्धिदे ॥ ३३
श्रीमद्दक्षिणकैलासे वटारण्ये महत्तरे । काञ्चीपुरेऽरुणाद्रौ च श्रीमद्वृद्धाचले तथा ॥ ३४
चिदंबरे कुम्भघोणे मध्यार्जुनमहालये । ममात्यन्तमनोभीष्टवसतौ कमलालये ॥ ३५
हालास्ये च महास्थाने सेतौ रामेश्वराभिधौ । स्थानेषु चैवमादौ च प्रत्यण्डं लिङ्गरूप्यहम् ॥ ३६
निवसामि सदाकालमुमया सह हे सुराः । तस्मान्मां लिङ्गमूर्तिस्थं पूजयत्वखिलं जगत् ॥ ३७
यूयञ्चेत्यभिधायैवं तिरोऽभूज्जगतां पतिः । तत्र तत्राण्डदेशेषु पुरुहूतः पुरुष्टुतः ॥ ३८
पूज्यमानस्सदा सर्वैः पञ्चकृत्यरतस्सदा । चिक्रीडगणपैस्सार्धं देवीस्कन्दविनायकैः ॥ ३९

வேதாகமோக்தவிதிநா ஸர்வகாலமதந்த்ரிதா:। பூஜாம் குர்வந்தி யே நித்யம் முக்திபாஜோ பவந்தி தே 29
தாநானி பஹவோ யக்ஞாஸ்தபாம்ஸீந்த்ரியநிக்ரஹ: ।
ஸர்வம் லிங்கார்சனஸ்யைவ கோட்யம்சேனாபி நோ ஸமா: ॥ 30
தஸ்மால்லிங்கார்சகானாம் து நைவ ஜன்ம ந ஸம்ஸ்ருதி: ।
தஸ்யாம் து லிங்கமூர்தௌ மாம் ஸதாசிவவபுர்தரம் ॥ 31
பாவபூதேன மனஸா பூஜயந்து ஜகத்ரயே। ப்ரம்ஹாண்டேஷுச ஸர்வத்ர தத்ர தத்ராப்யஹம் ஸுரா: 32
லிங்கமூர்திமதிஷ்டாய பூஜ்யோ வேதோக்தவர்த்மனா ।
கேதாரேச ததா காச்யாம் ஸ்ரீகிரௌ ஸர்வஸித்திதே ॥ 33
ஸ்ரீமத்தக்ஷிணகைலாஸே வடாரண்யே மஹத்தரே ।
காஞ்சீபுரேSருணாத்ரௌச ஸ்ரீமத்வ்ருத்தாசலே ததா ॥ 34
சிதம்பரே கும்பகோணே மத்யார்ஜுன மஹாலயே। மமாத்யந்தமனோபீஷ்ட வஸதௌ கமலாலயே ॥ 35
ஹாலாஸ்யேச மஹாஸ்தானே ஸேதௌ ராமேச்வராபிதௌ ।
ஸ்தானேஷு சைவமாதௌ ச ப்ரத்யண்டம் லிங்கரூப்யஹம் ॥ 36
நிவஸாமி ஸதாகாலமுமயா ஸஹ ஹே ஸுரா:। தஸ்மான்மாம் லிங்கமூர்திஸ்தம் பூஜயத்வகிலம் ஜகத் 37
யூயஞ்சேத்யபிதாயைவம் திரோSபூஜ்ஜகதாம் பதி:। தத்ர தத்ராண்டதேசேஷு புருஹூத: புருஷ்டுத: 38
பூஜ்யமானஸ்ஸதா ஸர்வை: பஞ்சக்ருத்யரதஸ்ஸதா ।
சிக்ரீடகணபைஸ்ஸார்தம் தேவீஸ்கந்தவிநாயகை: ॥ 39

தினந்தோறும் எல்லாக் காலங்களிலும் வேதாகமங்களில் சொன்னபடி சோம்பலின்றி பூஜை செய்கிறவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (29) பலவித தானங்கள், யாகங்கள், தவங்கள், இந்திரிய நிக்ரகம் இவைகள் யாவும் லிங்கத்தைப் பூஜை செய்வதின் புண்ணியத்திற்கு கோடியில் ஓர் அம்சத்திற்குக் கூட நிகராகாது. (30) ஆகையால் லிங்கத்தைப் பூஜை செய்கிறவர்களுக்கு மறு பிறப்பில்லை. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட லிங்க உருவத்தில் எப்பொழுதும் மங்களகரமான உருவத்தைக் கொண்ட என்னை (31) மூன்று உலகங்களிலும் பரிசுத்தமான மனதுடன் பூஜை செய்யட்டும். ஓ தேவர்களே! எல்லாப் பிரும்மாண்டங்களிலும் நான் (32) லிங்க உருவத்தைக் கொண்டவராகி வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி பூஜிக்கத்தக்கவனாவேன். கேதாரம், காசி, எல்லா சித்திகளையும் அளிக்கும் ஸ்ரீ சைலம் (33) காளஹஸ்தி, மஹா மகிமை வாய்ந்த திருவாலங்காடு, காஞ்சீபுரம், திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம், (34) சிதம்பரம், கும்பகோணம், சிறந்த க்ஷேத்திரமாகிய திருவிடமருதூர், என் மனதிற்கு மிகப் ப்ரீதி உள்ள இடமான திருவாரூர். (35) சிறந்த ஸ்தலமாகிய மதுரை, ராமேச்வரம் என்ற ராம சேது இவை முதலிய இடங்களில் ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் நான் லிங்க உருவமாக (36) பார்வதியோடு கூட எப்பொழுதும் வசித்து வருகிறேன். ஆகையால் ஓ தேவர்களே! லிங்க உருவத்தோடு கூடிய என்னை நீங்களும், எல்லா உலகிலுள்ளவர்களும் பூஜை செய்யுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீ ஜகதீசன் மறைந்தார். அநேக விதங்களாக அழைக்கப்படுகிறவரும், துதிக்கப்படுகிறவரும் எப்பொழுதும் எல்லோராலும் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் ச்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம், அனுக்கிரஹம், திரோதனம் ஆகிய ஐந்து காரியங்களையும் செய்கின்ற

कैलासे च तथा तत्र महाकैलासपर्वते । मन्दरेच महामेरौ चक्रवाळगिरौ तथा ॥ ४०
शिवलोके च सान्निध्यं तत्र तत्राप्यनुग्रहम् । कुर्वन् सर्वात्मनामीशः स्थितः स्थाणुर्जगन्मयः ॥ ४१
ततो विष्णुमुखा देवा ऋषयश्च तपोधनाः । स्वस्वाभीष्टप्रसिध्यर्थं कृत्वा लिङ्गं सवेदिकम् ॥ ४२
स्थानेषु च नदीतीरे पर्वताग्रेषु सादरम् । उपचारैस्समभ्यर्च्य षोडशैकमया शिवम् ॥
पदं प्रापुर्यथार्हं ते प्रसन्नादीश्वरेश्वरात् ॥ ४३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकषष्टितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥

काश्यादि क्षेत्रेषु विष्ण्वादिदेवकृत शिवाराधनं ॥

ऋषयः — केषु स्थानेषु देवेशमाराराधुस्सुरर्षयः । विविच्य वद विस्तारात्सूत नो निखिलं क्रमात् ॥ १

கைலாஸே ச ததா தத்ர மஹாகைலாஸபர்வதே । மந்தரேச மஹாமேரௌ சக்ரவாளகிரௌ ததா ॥ 40
சிவலோகேச ஸான்னித்யம் தத்ர தத்ராப்யனுக்ரஹம் ।
குர்வன் ஸர்வாத்மனமீச: ஸ்தித: ஸ்தாணுர்ஜகன்மய: ॥ 41
ததோ விஷ்ணுமுகா தேவா ருஷயச்ச தபோதனா: ।
ஸ்வஸ்வாபீஷ்டப்ரஸித்யர்தம் க்ருத்வாலிங்கம் ஸவேதிகம் ॥ 42
ஸ்தானேஷு ச நதீதீரே பர்வதாக்ரேஷு ஸாதரம் ।
உபசாரைஸ்ஸமப்யர்ச்ய ஷோடசைகமயா சிவம் ॥
பதம் ப்ராபுர்யதார்ஹம் தே ப்ரஸன்னதீச்வரேச்வராத் ॥ 43

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்விஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

காசி முதலிய க்ஷேத்திரங்களில் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை ஆராதித்தல்

ருஷய: — கேஷு ஸ்தானேஷு தேவேசமாரராதுஸ்ஸுரர்ஷய: ।
விவிச்ய வத விஸ்தாராத் ஸூத நோ நிகிலம் க்ரமாத் ॥ 1

வரும், ஆங்காங்குள்ள அண்டங்களிலும், கைலாசம், மஹா கைலாசம், மந்தரம், மஹாமேரு, சக்கிரவாளம் அந்த பர்வதங்களிலும், சிவலோகத்திலும், ஆங்காங்குள்ள எல்லாப் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்துகொண்டு அசைவற்ற ஸகல ப்ரபஞ்ச ரூபியுமான ஸ்ரீ ஜகதீசன், பார்வதீ, ஸுப்ரமண்யர், விநாயகர், இவர்களுடனும், ஸகல கணாதிபர்களுடனும், பூரணமாக இருந்து வருகிறார் (41) பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், தவத்தையே தனமாகக் கொண்ட முனிவர்களும், தங்கள், தங்கள் அபிஷ்டங்களை அடைவதற்காக நதிக்கரையிலுள்ள க்ஷேத்திரங்களிலும், மலையின் உச்சிகளிலும், மிகுந்த ஆதரவுடன் பீடத்தோடு கூடிய அந்த லிங்கத்தை அமைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீசாம்பமூர்த்தியை ஷோடச உபசாரங்களால் நன்றாக பூஜித்து, பிறகு ப்ரசன்னரான தேவாதி தேவரிடமிருந்து அவரவர்களுக்குத் தக்க பதவியை அடைந்தார்கள். (43)

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் கேட்கிறார்கள் : ஓ ஸூத முனிவரே! தேவர்களும் முனிவர்களும் ஸ்ரீ தேவேசனை எந்த எந்த இடங்களில் பூஜை செய்தார்கள் என்பதை எல்லாம் முறையே ஒவ்வொன்றாக

सूतः — शृणुध्वमृषयस्सर्वे क्रमशो वच्मि भूसुराः । तदा विष्णुरमेयात्मा शङ्करप्रियकिङ्करः ॥ २
काशीं प्राप्याविमुक्ताख्यामनेकवर्षायुतं ततः । कुर्वंस्तपो महद्घोरं लिङ्गमूर्तिं सदाशिवम् ॥ ३
भक्त्या संपूज्य देवेशात् प्राप्तवान्वरमुत्तमम् । प्रसन्नात् पार्वतीशानात् वैष्णवं पदमुत्तमम् ॥ ४
सर्वरक्षाधिकारित्वे चाभिषिक्तो यथाविधि । शङ्खं चक्रं गदां खड्गं शार्ङ्गाद्यान्यायुधान्यपि ॥ ५
महालक्ष्मीपतित्वञ्च पीतमंबरमद्भुतम् । रथं पत्ररथाधीशं ददौ सर्वं सदाशिवः ॥ ६
जगद्रक्षेति चाज्ञप्तो देवदेवेन शूलिना । तदादिच तथा विष्णुश्शिवलोकादधः स्थिते ॥ ७
लोके स्थितो ररक्षासौ जगत्त्रयमतन्द्रितः । छत्रं रत्नमयं तद्वच्चामरे मणिदण्डके ॥ ८
बिभ्रतीभिस्सुरस्त्रीभिस्सेव्यमानस्तु पार्श्वतः । यमुवास महाविष्णुर्विष्णुलोकः स्मृतस्तु सः ॥ ९
सेव्यमानस्तु तत्रैष ब्रह्माद्यैस्सुरयोगिभिः । दुष्टानां निग्रहं कुर्वन् शिष्टानामपि रक्षणम् ॥ १०
महदैश्वर्यसंपन्नो न्यवसत्कमलापतिः । काञ्चीस्थानमनुप्राप्य ब्रह्मा संपूज्य शूलिनम् ॥ ११

ஸூத: — ச்ருணுத்வம் ருஷயஸ்ஸர்வே க்ரமசோ வச்மி பூஸுரா: ।
ததா விஷ்ணுரமேயாத்மா சங்கரப்ரியகிங்கர: ॥ 2
காசீம் ப்ராப்யாவிமுக்தாக்யானேகவர்ஷாயுதம் தத: ।
குர்வம்ஸ்தபோ மஹத்கோரம் லிங்கமூர்திம் ஸதாசிவம் ॥ 3
பக்த்யா ஸம்பூஜ்ய தேவேசாத் ப்ராப்தவான் வரமுத்தமம் ।
ப்ரஸன்னாத்பார்வதீசானாத்வைஷ்ணவம் பதமுத்தமம் ॥ 4
ஸர்வரக்ஷாதிகாரித்வே சாபிஷிக்தோ யதாவிதி ।
சங்கம் சக்ரம் கதாம் கட்கம் சார்ங்காத்யான்யாயுதான்யபி ॥ 5
மஹாலக்ஷ்மீபதித்வஞ்ச பீதமம்பரமத்புதம் । ரதம் பத்ரரதாதீசம் ததௌ ஸர்வம் ஸதாசிவ: ॥ 6
ஜகத்ரக்ஷேதி சாக்ஞப்தோ தேவதேவேன சூலினா । ததாதிச ததா விஷ்ணுச்சிவலோகாதத: ஸ்திதே ॥ 7
லோகே ஸ்திதோ ரரக்ஷாஸௌ ஜகத்த்ரயமதந்த்ரித: । சத்ரம் ரத்னமயம் தத்வச்சாமரே மணிதண்டகே 8
பிப்ரதீபிஸ்ஸுரஸ்த்ரீபிஸ்ஸேவ்யமானஸ்து பார்ச்வத: ।
யமுவாஸ மஹாவிஷ்ணுர்விஷ்ணுலோக: ஸ்ம்ருதஸ்து ஸ: ॥ 9
ஸேவ்யமானஸ்து தத்ரைஷ ப்ரம்ஹாத்யைஸ்ஸுரயோகிபி: ।
துஷ்டானாம் நிக்ரஹம் குர்வன் சிஷ்டானாமபி ரக்ஷணம் ॥ 10
மஹதைச்வர்யஸம்பன்னோ ந்யவஸத்கமலாபதி: । காஞ்சீஸ்தானமனுப்ராப்ய ப்ரம்ஹா ஸம்பூஜ்ய சூலினம் 11

விவரித்து எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றார்கள். ஸூதர் சொல்லுகிறார்: ஓ முனிவர்களே! முறையே ஒவ்வொன்றாகச் சொல்கிறேன் நீங்கள் யாவரும் கேளுங்கள். பிறகு அளவிடமுடியாத மகிமை உள்ளவரும் ஸ்ரீ சங்கரருக்கு பிரியமான வேலைக்காரருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர், (2) "அவிமுக்தை" என்ற காசி க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று அங்கு அநேகம் பதினாயிரம் வருஷங்களாகவும் அதிகோரமாய் தவம் செய்து லிங்கமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ஸதாசிவனை (3) பக்தியுடன் பூஜை செய்து பிறகு பிரஸன்னரான பார்வதீகாந்தரிடமிருந்து சிறந்த விஷ்ணு பதவியை அடைந்து (4) எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் அதிகாரப் பதவியை முறைப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டார். மேலும் அப்பொழுது ஸ்ரீ ஸதாசிவன் சங்கம், சக்கரம், கதை, கத்தி, சார்ங்கம் முதலிய ஆயுதங்கள், (5) மஹாலக்ஷ்மிக்கு கணவராய் இருக்கும் தன்மை அற்புதமான பீதாம்பரம், கருடனாகிய ரதம் இவைகளையெல்லாம் அவருக்குக் கொடுத்தார். ஓ விஷ்ணுவே! இனி உலகங்களைச் சரிவர ரக்ஷித்து வரவும் என்று தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ மகேச்வரரால் உத்தரவிடப்பட்டு அதுமுதற்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் சிவலோகத்திற்கு கீழாக உள்ள (7) ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்தில் இருந்து கொண்டு மூன்று உலகங்களையும் அவ்வாறே சோம்பலின்றி ரக்ஷித்து வருகிறார். தேவ ஸ்திரீகளால் ரத்னமயமான குடைகள், ரத்னமயமான பிடிகளுடன் கூடிய இரு சாமரங்கள் இவைகள் பிடிக்கப்பட்டு இரு பக்கங்களிலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராகி விளங்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வஸித்துவரும் அந்த உலகம்தான் விஷ்ணு லோகம் எனப்படும். (9) அங்கு லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவானவர் ப்ரும்மா முதலிய தேவர்களாலும், தேவ ரிஷிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராகி துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனங்களை செய்து கொண்டு அளவற்ற ஐச்வரியத்தோடு வாழ்ந்து வருகிறார். அப்பொழுது ப்ரம்மதேவன் காஞ்சீபுரத்திற்குச் சென்று சூலபாணியான ஸ்ரீ மகேச்வரனை சிவ

शैले लिङ्गेऽभिषिच्येशं वरं प्राप सुदुर्लभम् । अधिकारञ्च वै सृष्टेरभिषेकपुरस्सरम् ॥ १२
सरस्वतीपतित्वञ्च लेभे हंसञ्च वाहनम् । छत्रञ्चन्द्रसमं शुभ्रं चामरद्वयमेवच ॥ १३
विष्णुलोकादधोभागे देवर्षिगणपूजितः । उवास लोकं यमयं महता वैभवेन वै ॥ १४
ब्रह्मलोकस्सविख्यातो नाम्ना तस्यैव सुव्रताः । इति लेभे वरं शंभोर्ब्रह्मा लिङ्गार्चनाबलात् ॥ १५
इन्द्रश्श्रीपर्वतं प्राप्य पूजयामास भावतः । भवं भवानीसहितं प्रसाद्याप वरान्बहून् ॥ १६
स्वर्गाधिपत्यं देवानामाधिपत्याभिषेकतः । पुलोमजापतित्वञ्च गजमैरावताभिधम् ॥ १७
उच्चैःश्रवसमश्वेशं वज्रञ्चायुधमद्भुतम् । द्रुमांश्च कल्पकान्धेनूः कामदाश्च महायशाः ॥ १८
चिन्तामणिं तथा रत्नमुर्वश्याद्यप्सरस्स्त्रियः । प्राच्या दिशोऽधिपत्यञ्च प्रसन्नादाप शङ्करात् ॥ १९
तथैव स्वर्गलोकस्थो भुञ्जन् दिव्यसुखं मुहुः । अमृतास्वादनं कुर्वंस्तिष्ठत्यद्यापि वज्रभृत् ॥ २०
अरुणाद्रौ तथैवाग्निरभिषिच्य सदाशिवम् । अनेकविभवैस्सार्धं संपूज्याप वरानयम् ॥ २१

சைலே லிங்கேऽபிஷிச்யேசம் வரம் ப்ராப ஸுதுர்லபம் ।
அதிகாரஞ்ச வை ஸ்ருஷ்டேரபிஷேகபுரஸ்ஸரம் ॥ 12
ஸரஸ்வதீபதித்வஞ்ச லேபே ஹம்ஸஞ்ச வாஹனம் ।
சத்ரம் சந்த்ரஸமம் சுப்ரம் சாமரத்வயமேவச ॥ 13
விஷ்ணுலோகாததோபாகே தேவர்ஷிகணபூஜித: । உவாஸ லோகம் யமயம் மஹதா வைபவேன வை 14
ப்ரம்ஹலோகஸ்ஸவிக்யாதோ நாம்னா தஸ்யைவ ஸுவ்ரதா: ।
இதி லேபே வரம் சம்போர்ப்ரம்ஹா லிங்கார்சனபலாத் ॥ 15
இந்த்ர: ஸ்ரீபர்வதம் ப்ராப்ய பூஜயாமாஸ பாவத: । பவம் பவானீஸஹிதம் ப்ரஸாத்யாப வரான்பஹூன் 16
ஸ்வர்காதிபத்யம் தேவாநாமாதிபத்யாபிஷேகத: । புலோமஜாபதித்வஞ்ச கஜமைராவதாபிதம் ॥ 17
உச்சை:ச்ரவஸமச்வேசம் வஜ்ரஞ்சாயுதமத்புதம் । த்ருமாம்ச்ச கல்பகாந்தேனூ: காமதாச்ச மஹாயசா: 18
சிந்தாமணிம் ததா ரத்னமுர்வச்யாத்யப்ஸரஸ்ஸ்த்ரிய: ।
ப்ராச்யா திசோऽதிபத்யஞ்ச ப்ரஸன்னாதாப சங்கராத் ॥ 19
ததைவ ஸ்வர்கலோகஸ்தோ புஞ்ஜன் திவ்யஸுகம் முஹு: ।
அம்ருதாஸ்வாதனம் குர்வம்ஸ்திஷ்டத்யத்யாபி வஜ்ரப்ருத் ॥ 20
அருணாத்ரௌ ததைவாக்னிரபிஷிச்ய ஸதாசிவம் ।
அனேகவிபவைஸ்ஸார்தம் ஸம்பூஜ்யாப வரானயம் ॥ 21

லிங்கத்தில் அபிஷேகம், பூஜை செய்து, ச்ருஷ்டி அதிகாரத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, கிடைப்பதற்கரிய ச்ருஷ்டி அதிகாரத்தையும், (12) சரஸ்வதிக்கும் கணவனாய் இருக்கும் தன்மை ஹம்ஸ வாகனம், சந்திரமண்டலத்தை ஒத்த குடை, இரு வெண்சாமரங்கள் இவைகளையும் அடைந்தார். (13) ஓ முனிவர்களே ! விஷ்ணுலோகத்திற்கு கீழ் பாகத்தில் தேவ ரிஷிகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி மிகுந்த வைபவத்தோடு இந்த பிரும்மதேவன் எந்த உலகத்தில் வசிக்கிறாரோ அதுதான் அவரது பெயரையே கொண்ட பிரும்ம லோகம் எனப்படும். பிரும்மதேவனும் லிங்கத்தைப் பூஜை செய்த மஹிமையால் ஸ்ரீ மஹேச்வரரிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட வரத்தை அடைந்தார். (15) இந்திரன் ஸ்ரீசைலத்திற்குச் சென்று பார்வதியுடன் கூடிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பக்தியுடன் பூஜை செய்து, அவரை சந்தோஷிக்கச் செய்து அநேகம் வரங்களை அடைந்தார். (16) ஸ்வர்க்க போகத்திற்கு அதிபதியாக பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு தேவர்களுக்குத் தலைவராக இருப்பதையும், இந்ராணிக்குக் கணவனாக இருத்தலையும், ஐராவதம் என்ற யானை, (17) உச்சை-ச்ரவஸ் என்ற சிறந்த குதிரை, அற்புதமான வஜ்ராயுதம், அநேகம் கல்பக விருக்ஷங்கள், வேண்டியதைக் கொடுக்கும் காமதேனு என்ற பசுக்கள், சிந்தாமணி என்ற ரத்தினம், ஊர்வசி முதலிய அப்ஸர ஸ்திரீகள் கிழக்கு திக்குக்கு அதிபதியாக இருத்தல் இவைகள் யாவையும் ப்ரஸன்னரான ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடமிருந்து மிகக் கீர்த்திவாய்ந்த இந்திரன் அடைந்து (19) சொர்க்கத்திலிருந்து அடிக்கடி அமிர்தத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு திவ்ய சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு இப்பொழுதும் அந்த இந்திரன் அங்கு வசித்து வருகிறார் (20) இவ்விதமே அக்னிதேவரும் திருவண்ணாமலையில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை அபிஷேகம் முதலிய பல வைபவங்களோடு பூஜை

अग्नीनामाधिपत्यञ्च दक्षिणाप्राच्यधीशताम् । कृताभिषेको देवेन छागं वाहनमुत्तमम् ॥ २२
आयुधानि च शक्त्यादि स्वाहाञ्च दयितां शुभाम् । तथैवेशाज्ञया ह्येष दक्षिणाप्राग्दिगीश्वरः ॥ २३
अग्नीनामधिपो ह्येष तिष्ठत्येवाग्निरद्भुतः । केताराख्ये महाक्षेत्रे यमोऽपि यमिनां वरः ॥ २४
प्रसाद्य देवदेवेशं प्रापानेकानयं वरान् । दक्षिणाशापतित्वञ्च महिषं वाहनोत्तमम् ॥ २५
कालदण्डाद्यायुधानि सर्वेषामात्मनां पुनः । समवर्तितया नीत्वा पुण्यापुण्ये विचार्य च ॥ २६
पुण्येन स्वर्गतिं तेषां पापेन नरके स्थितिम् । यातनाश्चापि नरके तत्तत्पापानुरूपतः ॥ २७
सभ्यानपि महाभागान्मध्यस्थान्महितौजसः । चित्रगुप्तञ्च कार्यस्थं चकारास्य शिवः स्वयम् ॥ २८
तदादि धर्मराड्भोगी संयमिन्यां शिवाज्ञया । अनुभूयामितां लक्ष्मीमास्तेऽद्यापि प्रतापवान् ॥ २९
गोकर्णेच शिवस्थाने निर्ऋतिः परमेश्वरम् । समभ्यर्च्य ततः प्राप प्रसन्नाज्जगतीपतेः ॥ ३०
दक्षिणापरदिक्पालभावञ्च विधिपूर्वकम् ; यजतां फलदातृत्वं खड्गञ्चाप्यायुधोत्तमम् ॥ ३१
अभिषिक्तश्चाधिपत्ये रक्षसामपि सर्वशः । अद्याप्यनुभवन्नास्ते दत्तां देवेन संपदम् ॥ ३२

அக்னிருமாதிபத்யஞ்ச தக்ஷிணப்ராச்யதீசதாம் । க்ருதாபிஷேகோ தேவேன சாகம் வாஹனமுத்தமம் ॥ 22
ஆயுதானி ச சக்த்யாதி ஸ்வாஹாஞ்ச தயிதாம் சுபாம் । ததைவேசாக்ஞயா ஹ்யேஷ தக்ஷிணப்ராக்திகீச்வர:
அக்னிநாமாதிபோ ஹ்யேஷ திஷ்டத்யேவாக்னிரத்புத: ।
கேதாராக்யே மஹாக்ஷேத்ரே யமோऽபி யமிநாம் வர: ॥ 24
ப்ரஸாத்ய தேவதேவேசம் ப்ராபானேகானயம் வரான் । தக்ஷிணசாபதித்வஞ்ச மஹிஷம் வாஹனோத்தமம்
காலதண்டாத்யாயுதானி ஸர்வேஷாமாத்மனாம் புன: । ஸமவர்திதயா நீத்வா புண்யாபுண்யே விசார்ய ச 26
புண்யேன ஸ்வர்கிதம் தேஷாம் பாபேன நரகே ஸ்திதம் । யாதனாச்சாபி நரகே தத்தத்பாபானுரூபத: 27
ஸப்யானபி மஹாபாகான்மத்யஸ்தான்மஹிதௌஜஸ: ।
சித்ரகுப்தஞ்ச கார்யஸ்தம் சகாராஸ்ய சிவ: ஸ்வயம் ॥ 28
ததாதி தர்மராட்போகீ ஸம்யமின்யாம் சிவாக்ஞயா ।
அனுபூயாமிதாம் லக்ஷ்மீமாஸ்தேऽத்யாபி ப்ரதாபவான் ॥ 29
கோகர்ணேச சிவஸ்தானே நிருருதி: பரமேச்வரம் । ஸமப்யர்ச்ய தத: ப்ராப ப்ரஸன்னாஜ்ஜகதீபதே: ॥ 30
தக்ஷிணப்ரதிக்பாலபாவஞ்ச விதிபூர்வகம் । யஜதாம் பலதாத்ருத்வம் கட்கஞ்சாப்யாயுதோத்தமம் ॥ 31
அபிஷிக்தச்சாதிபத்யே ரக்ஷஸாமபி ஸர்வச: । அத்யாப்யனுபவன்னாஸ்தே தத்தாம் தேவேன ஸம்பதம் 32

செய்து சிறந்த வரங்களை அடைந்தனர். (21) ஸ்ரீ மஹாதேவரால் முடிசூட்டப் பெற்றவனாகி எல்லா அக்னிகளுக்கும் தென்கிழக்கு திசைக்கும் ஆதிபத்யத்தன்மையையும், சிறந்த வாகனமான ஆட்டுக்கடாவையும், (22) சக்தி முதலிய ஆயுதங்களையும், ஸ்வாஹா தேவி என்ற அழகிய மனைவியையும் அடைந்து அந்த அக்னிதேவன் அந்த பரமசிவனின் ஆக்ஞையால் தென்கிழகுத் திக்கிற்கு அதிபதியாகவும், (23) ஸகல அக்னிகளுக்கும் அதிபனாகவும் இருந்து கொண்டு மிக அற்புதமாய் வாழ்ந்து வருகிறான். இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்கின்றவர்களில் சிறந்தவனான தர்மராஜனும் கேதாரம் என்ற சிறந்த க்ஷேத்திரத்தில் (24) ஸ்ரீ தேவாதி தேவரான மஹேச்வரனைப் பூஜித்து, அநேகம் வரங்களை அடைந்தார். தெற்கு திசைக்கு அதிபதியாயிருத்தல் சிறந்த எருமைக்கடா வாகனம், (25) காலதண்டம் முதலிய ஆயுதங்கள் இவைகளையும் அவன் அடைந்தான். மிக மஹிமை வாய்ந்த ஜகதீசன் தானாகவே அவருக்கு மிக மஹிமை வாய்ந்தவர்களும், மத்தியஸ்த்தர்களுமான சில சபாத்யக்ஷர்களையும், சித்திரகுப்தன் என்ற கணக்கனையும் அவனுக்குக் கொடுத்தருளினார். அதுமுதலாக அந்த தர்மராஜர் ஸகல பிராணிகளுடைய புண்ணிய பாவங்களையும், பக்ஷபாதமின்றி விசாரித்து புண்ணியம் செய்தவர்களை சொர்க்கத்திற்கும், பாவம் செய்தவர்களை நரகத்திற்கும் அனுப்பி அவரவர்களின் பாவத்திற்குத் தக்கபடி அவர்களுக்கு சிக்ஷையளித்து ஸம்யமினி என்ற பட்டிணத்தில் ஸ்ரீ மகேச்வரரின் ஆக்ஞையால் அநேகம் போகங்களையும், சுகங்களையும், அளவற்ற ஐச்வரியங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு இப்பொழுதும் மிகப் பராக்கிரமசாலியாக வாழ்ந்து வருகிறான். (29) நிருதியும் கோகர்ணம் என்ற சிவக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து அதனால் ப்ரசன்னரான ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடமிருந்து தென்மேற்குத் திசைக்கு ஆதிபத்யத்தையும் விதிப்படி யாகம் செய்கிறவர்களுக்கு பயனைக் கொடுக்கும் தன்மையையும், சிறந்த ஆயுதமான ஓர் கத்தியையுமடைந்து, (31) எல்லா ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபதியாக முடிசூட்டப்பட்டு, ஸ்ரீ பரமசிவனால் கொடுக்கப்

जंब्वारण्ये समभ्यर्च्य प्रचेताः परमेश्वरम् । प्रापार्णवाधिपत्यञ्च यादसामप्यपामपि ॥ ३३
वाहनञ्चापि मकरमभिषेकपुरस्सरम् । पश्चिमाशाधिपत्यञ्च पाशाद्यैरायुधैस्समम् ॥ ३४
तथैव लब्ध्वा तत्सर्वं महता प्राभवेन सः । वर्ततेऽद्यापि सन्तुष्टो महातेजाः प्रतापवान् ॥ ३५
वायुर्दक्षिणकैलासे कालहस्तिमहापुरे । समभ्यर्च्य महादेवमुपचारैरनन्यधीः ॥ ३६
वरमाप महेशानात् प्रसन्नादीश्वरेश्वरात् । पश्चिमोत्तरदिक्स्वाम्ये चाभिषिक्तः प्रतापवान् ॥ ३७
वायूनामाधिपत्यञ्च ध्वजाद्यायुधपूर्वकैः । मृगञ्च वाहनं लेभे सोऽद्याप्यप्रतिमोभुवि ॥ ३८
सिद्धेश्वराभिधे सिद्धवटे संपूज्य शङ्करम् । कुबेरः परया भक्त्या वरानाप महेश्वरात् ॥ ३९
उत्तराशापतित्वेच पद्मभद्रो बभूव च । निधीनाञ्च नवानाञ्च पतित्वं चापिपुष्पकम् ॥ ४०
विमानमपि देवेशाद्यक्षेशत्वञ्च वाहनम् । नरं प्रतापसंयुक्तो वर्ततेऽद्यापि तत्सखा ॥ ४१
ईशानोऽपि महादेवं कमलालयवासिनम् । संपूज्य पत्रपुष्पाद्यैरुपचारैरनेकधा ॥ ४२
प्रसन्नेन तदा पृष्टः काऽपेक्षेति पिनाकिना । प्रणम्य वरयामास वरग्रामाननन्यधीः ॥ ४३

ஜம்ப்வாரண்யே ஸமப்யர்ச்ய ப்ரசேதா: பரமேச்வரம் |
ப்ராபார்ணவாதிபத்யஞ்ச பாசாத்யைராயுதைஸ்ஸமம் || 33
வாஹனஞ்சாபி மகரமபிஷேகபுரஸ்ஸரம் | பச்சிமாசாதிபத்யஞ்ச பாசாத்யைராயுதைஸ்ஸமம் || 34
ததைவ லப்த்வா தத்ஸர்வம் மஹதா ப்ராபவேன ஸ: |
வர்ததேऽத்யாபி ஸந்துஷ்டோ மஹாதேஜா: ப்ரதாபவான் || 35
வாயுர்தக்ஷிணகைலாஸே காளஹஸ்தி மஹாபுரே | ஸமப்யர்ச்ய மஹாதேவமுபசாரைரனன்யதீ: || 36
வரமாப மஹேசாநாத் ப்ரஸன்னாதீச்வரேச்வராத் |
பச்சிமோத்தரதிக்ஸ்வாம்யே சாபிஷிக்த: ப்ரதாபவான் || 37
வாயூனாமாதிபத்யஞ்ச த்வஜாத்யாயுதபூர்வகை: |
ம்ருகஞ்ச வாஹனம் லேபே ஸோऽத்யாப்யப்ரதிமோ புவி || 38
ஸித்தேச்வராபிதே ஸித்தவடே ஸம்பூஜ்ய சங்கரம் | குபேர: பரயா பக்த்யா வரானாப மஹேச்வராத் 39
உத்தராசாபதித்வேச பட்டபத்ரோ பபூவ ச | நிதீனாஞ்ச நவானாஞ்ச பதித்வம் சாபி புஷ்பகம் || 40
விமானமபி தேவேசாத்யக்ஷேசத்வஞ்ச வாஹனம் | நரம் ப்ரதாப ஸம்யுக்தோ வர்ததேऽத்யாபி தத்ஸகா
ஈசானோऽபி மஹாதேவம் கமலாலயவாஸினம் | ஸம்பூஜ்ய பத்ரபுஷ்பாத்யைருபசாரைரனேகதா || 42
ப்ரஸன்னேன ததா ப்ருஷ்ட: காऽபேக்ஷேதி பினாகினா | ப்ரணம்ய வரயாமாஸ வரக்ராமானனன்யதீ: || 43

பட்ட பாக்கியங்களை இப்பொழுதும் அனுபவித்து வருகிறார். (32) வருணனும் ஜம்புகேச்வரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து ஸமுத்திரம் ஜலத்திற்குள் இருக்கும் ஜந்துக்கள், ஜலம் இவைகளின் ஆதிபத்தியத்தையும் முதலை வாகனம், பாசம் முதலிய ஆயுதங்கள் இவைகளைப் பெற்று, பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு மேற்கு திசைக்கு அதிபதியாயிருப்பதை அடைந்து, அந்த வருணன் இப்பொழுதும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு மிகுந்த தேஜஸ்வியாகவும், மிகப் பராக்கிரமசாலியாகவும் மிகுந்த வைபவங்களோடு வாழ்ந்து வருகிறான். (35) பிறகு வாயு தேவன் தக்ஷிண கைலாசம் என்ற ஸ்ரீ காளஹஸ்தி க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஸகல உபசாரங்களாலும் பூஜித்து, பிறகு (36) பிரசன்னரான தேவாதி தேவரால் வடமேற்கு திசைக்கு அதிபனாக முடிசூட்டப்பட்டவனாகி அந்த ப்ரதாபசாலியானவன் (37) ஸகல வாயுக்களின் ஆதிபத்யம், த்வஜம் முதலிய ஆயுதங்கள், மான் வாகனம் இவைகளை அடைந்து இப்பொழுதும் அங்கு நிகரற்றவனாய் வாழ்ந்து வருகிறான். (38) குபேரனும் சித்தேச்வரம் என்ற சித்தவட க்ஷேத்திரத்தில் மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜை செய்து அவரிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்றான். (39) வடதிசைக்கு அதிபனாக முடிசூட்டப்பட்டு நவநிதிகளின் ஆதிபத்யம், புஷ்பகம் என்ற விமானம், (40) யக்ஷர்களின் ஆதிபத்தியம், நரவாகனம் இவையெல்லாம் அவரிடமிருந்து பெற்று மஹா பிரதாப சாலியாகவும் அவருக்குத் தோழனாகவும் இப்பொழுதும் விளங்கி வருகிறான். (41) பிறகு ஈசான தேவன் திருவாரூரில் விளங்கும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை பத்ர புஷ்பங்களாலும், சகல உபசாரங்களாலும் பலமுறை பூஜித்தான். (42) அதனால் பிரசன்னரான ஸ்ரீ பகவான் என்ன வரம் வேண்டுமென்று கேட்டார். அப்பொழுது அவர் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஸ்ரீமஹேச்வரரை நமஸ்கரித்து

समानानि च नामानि समानवपुरायुधम् । समानमपि तच्चिह्नं यद्यदस्ति शिवस्य तु ॥ ४४
वृषञ्च वाहनं तद्वत् प्रागुदीचीदिगीशताम् । एतत्सर्वमसौ लेभे संप्रार्थ्येशं स्वयं वशी ॥ ४५
अन्तेऽधिकारस्य पुनस्सायुज्यं परमेश्वरः । दत्वाऽन्तर्धानमापेशस्सोऽप्यद्यापि प्रतापवान् ॥ ४६
काञ्च्यामेव पुरा सूर्यः कमलैरीश्वरेश्वरम् । अभ्यर्च्यानन्यया भक्त्या प्रसन्नादाप्तवान्वरम् ॥ ४७
ऋग्यजुस्सामवेदानां मण्डले वसतिस्सदा । तदर्हञ्च रथं लेभे सप्ताश्वपरिमण्डितम् ॥ ४८
ग्रहाणामाधिपत्यञ्च ज्योतिश्चक्रञ्च सर्वतः (चक्रस्य सर्वदा) । कृताभिषेको देवेन दिनानामधिपोऽभवत् ४९
कुम्भघोणमनुप्राप्य चन्द्रश्शङ्करवल्लभः । भक्त्याऽभ्यर्च्य महादेवं तत्र (पत्रैः) मुक्तामयैश्शुभैः ५०
वरमाप शिवात् प्रीतान्नक्षत्रेशत्वमद्भुतम् । हिमांशुत्वं द्विजेशत्वमोषधीशत्वमेव च ॥ ५१
विभूषणत्वमीशस्य सुदुर्लभमवाप सः । प्रत्यहं तावुभौ मेरोः प्रदक्षिणपरौ मुदा ॥ ५२
शिवावासस्य सततं ग्रहैरन्यैश्शिवप्रियैः । भौमो बुधो गुरुश्शुक्रशनिश्चैतेच पञ्चच ॥ ५३

ஸமானானி ச நாமானி ஸமானவபுராயுதம் | ஸமானமபி தச்சின்ஹம் யத்யதஸ்தி சிவஸ்ய து || 44
வ்ருஷஞ்ச வாஹனம் தத்வத் ப்ராகுதீசீதிகீசதாம் |
ஏதத்ஸர்வமஸௌ லேபே ஸம்ப்ரார்த்யேசம் ஸ்வயம் வசீ || 45
அந்தேऽதிகாரஸ்ய புனஸ்ஸாயுஜ்யம் பரமேச்வர: |
தத்வாऽந்தர்தானமாபேசஸ்ஸோப்யத்யாபி ப்ரதாபவான் || 46
காஞ்ச்யாமேவ புரா ஸூர்ய: கமலைரீச்வரேச்வரம் |
அப்யர்ச்யானன்யயா பக்த்யா ப்ரஸன்னாதாப்தவான் வரம் || 47
ருக்யஜுஸ்ஸாமவேதானாம் மண்டலே வஸதிஸ்ஸதா | ததர்ஹஞ்ச ரதம் லேபே ஸப்தாச்வபரிமண்டிதம் 48
க்ரஹாணாமாதிபத்யஞ்ச ஜ்யோதிச்சக்ரஞ்ச ஸர்வத: (சக்ரஸ்யஸர்வதா)
க்ருதாபிஷேகோ தேவேன தினானாமதிபோऽபவத் || 49
கும்பகோணமனுப்ராப்ய சந்தரச்சங்கரவல்லப: |
பக்த்யாப்யர்ச்ய மஹாதேவம் தத்ர (பத்ரை:) முக்தாமயைச்சுபை: 50
வரமாப சிவாத்ப்ரீதான்ன க்ஷத்ரேசத்வமத்புதம் |
ஹிமாம்சுத்வம் த்விஜேசத்வமோஷதீசத்வமேவ ச || 51
விபூஷணத்வமீசஸ்ய ஸுதுர்லபமவாப ஸ: | ப்ரத்யஹம் தாவுபௌமேரோ: ப்ரதக்ஷிணபரௌ முதா || 52
சிவாவாஸஸ்ய ஸததம் க்ரஹைரன்யைச்சிவப்ரியை: |
பௌமோ புதோ குருச்சுக்ர சனிச்சைதேச பஞ்சச || 53

அநேகம் வரங்களை வேண்டினர். (43) ஸ்ரீ மஹேச்வரனுக்கு சரியான நாமாக்கள் அவரைப் போன்ற உருவம், அதற்குரிய ஆயுதங்கள் மற்றுமுள்ள அவருக்குரிய அடையாளங்கள் (44) விருஷப வாகனம் வடகிழக்கு திசையின் ஆதிபத்யம் இவைகளை எல்லாம் அவர் அடக்கத்துடன் ஸ்ரீ மகேஸ்வரரிடமிருந்து ப்ரார்த்தித்து அடைந்தார். (45) பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அந்த ஈசானருக்கு அதிகாரம் முடிந்தவுடன் தனது சாயுஜ்ய பதவியைக் கொடுப்பதாக வரமளித்து மறைந்தார். அந்த ஈசானர் இப்பொழுதும் மிகப் பிரதாபத்துடன் விளங்கி வருகிறார். (46) முன்பு ஸூரியனும் காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை சிறந்த பக்தியோடு தாமரை புஷ்பங்களால் பூஜித்து அதனால் பிரசன்னரான ஸ்ரீ பகவானிடமிருந்து வரத்தை அடைந்தார். (47) தன் மண்டலத்தில் எப்பொழுதும் ரிக், யஜுஸ், சாம வேதங்களின் இருப்பையும் அதற்கு தகுதியான ஏழு குதிரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் ரதத்தையும், (48) நவக்கிரஹங்களின் ஆதிபத்தியத்தையும் தன்னைச் சுற்றிலும் ஜோதிர் மண்டலத்தையும் வரமாகப் பெற்று ஸ்ரீ பகவானால் முடிசூட்டப்பட்டுதினங்களுக்கு அதிபனான், (49) ஸ்ரீ சங்கரருக்கு பிரியமுள்ளவனான சந்திரன் கும்பகோணத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ மஹாதேவரை மிகுந்த பக்தியோடு அழகான அநேகம் முத்துக்களாகிய புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து, (50) அதனால் சந்தோஷமடைந்த பரமேச்வரரிடமிருந்து நக்ஷத்திரங்களின் ஆதிபத்தியத்தையும் பனிக்கிரணங்களை உடையதாக இருத்தல் ப்ராம்மணர்களுக்கும், ஓஷதிகளுக்கும் அதிபதியாக இருத்தல் (51) கிடைப்பதற்கு அரியதான பரமேச்வரனுக்கு ஆபரணமாக இருத்தல் இவைகளை வரங்களாக அடைந்தான். மேலும் ஸூர்ய சந்திரர்களான இவ்விருவர்களும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய வாசஸ்தலமாகிய மேரு மலையை அவருக்குப் பிரியமுள்ளவைகளான மற்ற கிரஹங்களோடு தினந்தோறும் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு பிரதக்ஷிணம் செய்து வந்தார்கள். தவிரவும்

मध्यार्जुने च हालास्ये सेतौ श्वेतवने (वटवने) मुदा । वेदारण्येच पञ्चैते पञ्चस्वपि पिनाकिनम् ॥ ५४
प्रसाद्य परया भक्त्या प्रसन्नादापिरे वरान् । ऊर्ध्वमण्डलतस्सोमसूर्ययोरुपरि स्थितिम् ॥ ५५
आधिपत्यञ्च सुमहल्लोकानां सुखदुःखयोः । सर्वैरपिच पूज्यत्वं सर्वोपद्रवशान्तये ॥ ५६
देवासुराणामाचार्यौ गुरुशुक्रौ कृतौ तदा । ईश्वरेणैव देवेन प्रसन्नेन मुनीश्वराः ॥ ५७
सप्तापि ऋषयः पूर्वं देवदेवं सभापतिम् । चिदम्बरे समभ्यर्च्य मध्ये दभ्रसदः प्रभुम् ॥ ५८
अवापुर्वरमीशानात् ग्रहाणामुपरिस्थितिम् । पुनर्देहान्तरेमुक्तिं मुमुदुः प्राप्य ते वरम् ॥ ५९
सर्वशास्त्रार्थविज्ञानकुशलाश्च तदाज्ञया । वसिष्ठाद्या महात्मानस्तेऽद्यापि महितौजसः ॥ ६०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥

மத்யார்ஜுனே ச ஹாலாஸ்யே ஸேதௌ ச்வேதவனே (வடவனே) முதா ।
வேதாரண்யேச பஞ்சைதே பஞ்சஸ்வபி பினாகினம் ॥ 54
ப்ரஸாத்ய பரயா பக்த்யா ப்ரஸன்னாதாபிரே வரான் ।
ஊர்த்வமண்டலதஸ்ஸோமஸூர்யயோருபரி ஸ்திதம் ॥ 55
ஆதிபத்யஞ்ச ஸுமஹல்லோகானாம் ஸுகது:கயோ: । ஸர்வைரபிச பூஜ்யத்வம் ஸர்வோபத்ரவ சாந்தயே
தேவாஸுராணாமாசார்யௌ குருசுக்ரௌ க்ருதௌ ததா ।
ஈச்வரேணைவ தேவேன ப்ரஸன்னேன முனீச்வரா: ॥ 57
ஸப்தாபி ருஷய: பூர்வம் தேவதேவம் ஸபாபதிம் । சிதம்பரே ஸமப்யர்ச்ய மத்யே தப்ரஸத: ப்ரபும் ॥ 58
அவாபுர்வரமீசானாத் க்ரஹாணாமுபரி ஸ்திதிம் । புனர்தேஹாந்தரே முக்திம் முமுது: ப்ராப்ய தே வரம் ॥ 59
ஸர்வசாஸ்த்ரார்தவிக்ஞானகுசலாச்ச ததாக்ஞயா ।
வஸிஷ்டாத்யா மஹாத்மானஸ்தேऽத்யாபி மஹிதௌஜஸ: ॥ 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்விஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

அங்காரகன், புதன், குரு, சுக்கிரன், சனி இந்த ஐந்து பேர்களும், (53) முறையே திருவிடை மருதூர், மதுரை, ராமேச்வரம், திருவெண்காடு, வேதாரன்யம் இந்த ஐந்து க்ஷேத்திரங்களிலும் ஸ்ரீ பகவானை சந்தோஷத்தோடும், (54) மிகுந்த பக்தியோடும் பூஜை செய்து அதனால் சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ மஹேச்வரரிடமிருந்து சந்திர ஸூரிய மண்டலங்களுக்கும் மேல் பாகத்தில் தங்களுக்கு வாசத்தையும், ஸகல உலகங்களுடைய சுக துக்கங்களின் ஆதிபத்யத்தையும் எல்லா துக்கங்களும் விலகுவதற்காக யாவராலும் பூஜிக்கப்படும் தன்மையையும் அவர்கள் வரங்களாக அடைந்தார்கள். (56) ஓ முனிவர்களே! குரு, சுக்கிரன் இவ்விருவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ ஜகதீசனால் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் ஆசாரியர்களாக அப்பொழுது செய்யப்பட்டார்கள். (57) முன்பு ஸப்த ரிஷிகளும், சிதம்பரத்தில் விளங்குகின்றவரும், கனகஸபைக்கு நாயகரும், தேவாதி தேவருமான ஸபாபதியை பூஜை செய்து (58) அந்த ஜகதீசரிடமிருந்து எல்லா கிரஹங்களுக்கும் மேல் பாகத்தில் தங்கள் இருப்பிடத்தையும், தங்களுடைய தேகத்தின் முடிவில் மோக்ஷத்தையும் வரமாகப் பெற்று ஆனந்தமடைந்தார்கள். (59) பிறகு வசிஷ்டர் முதலிய மஹாத்மாக்கள் ஸ்ரீ மஹேச்வரருடைய கட்டளையின்படி ஸகல சாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களை அறிவதில் தேர்ச்சி உள்ளவர்களாகி இப்பொழுதும் பிரஸித்திபெற்ற தேஜஸை உடையவர்களாக விளங்கி வருகிறார்கள். (60)

அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥

काश्यादिषु ध्रुवादिकृत शिवार्चनम् ॥

सूतः — ध्रुव औत्तानपादिस्तु काश्यां विश्वेश्वरं शिवम् । समभ्यर्च्य महेशानात् प्रसन्नादाप्तवान्वरम् ॥ १
नक्षत्रमुनिमुख्यानां मण्डलोर्ध्वस्थितिं पराम् । मेधीभूतो ग्रहाणाञ्च भ्रामयन्नेव तान्मुदा ॥ २
सर्वोपरि कृतावासस्तिष्ठत्यद्याप्यसंभ्रमन् । कुंभघोणे पुरा शेषस्सर्वेषां भोगिनां वरः ॥ ३
प्रसाद्यपरमेशानं भुवो भारं बभार वै । महाप्रतापसंयुक्तो वहतेऽद्याप्ययं धराम् ॥ ४
एवं स्थानेषु सर्वेषु भूम्यां पर्वतमूर्धसु । नदीनाञ्चैव तीरेषु देवाश्च मुनयोऽसुराः ॥ ५
सिद्धाश्च गरुडायक्षा विद्याधरमहोरगाः । किन्नराश्च मुनिश्रेष्ठास्तथा किंपुरुषादयः ॥ ६
मनुष्याश्च महादेवं भक्त्याराध्य सदाशिवम् । स्वं स्वं पदमनुप्राप्य सुखिनो मुदमापिरे ॥ ७
नागानां गरुडानाञ्च गन्धर्वोरगरक्षसाम् । किन्नराणां मनुष्याणां किंपुरुषाणाञ्च सर्वशः ॥ ८
प्रापुरीशवरात्ते ते ह्याधिपत्यमकुण्ठितम् । मेघानामधिपाश्चान्ये दिग्गजा येच केचन ॥ ९

॥ அத த்ரிஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

காசி முதலிய க்ஷேத்ரங்களில் துருவன் முதலிய பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட சிவாராதனம்.

ஸூத: — த்ருவ ஔத்தானபாதிஸ்து காச்யாம் விச்வேச்வரம் சிவம் ।
ஸமப்யர்ச்ய மஹேசானாத் ப்ரஸன்னாதாப்தவான் வரம் ॥ 1
நக்ஷத்ரமுனிமுக்யானாம் மண்டலோர்த்வஸ்திதிம் பராம் ।
மேதீபூதோ க்ரஹாணாஞ்ச ப்ராமயன்னேவ தான்முதா ॥ 2
ஸர்வோபரி க்ருதாவாஸஸ்திஷ்டத்யத்யாப்யஸம்ப்ரமன் ।
கும்பகோணே புரா சேஷஸ்ஸர்வேஷாம் போகினாம் வர: ॥ 3
ப்ரஸாத்யபரமேசானம் புவோ பாரம் பபார வை । மஹாப்ரதாப ஸம்யுக்தோ வஹதேऽத்யாப்யயம் தராம் 4
ஏவம் ஸ்தானேஷு ஸர்வேஷு பூம்யாம் பர்வதமூர்தஸு ।
நதீனாஞ்சைவ தீரேஷு தேவாச்ச முனயோऽஸுரா: ॥ 5
ஸித்தாச்ச கருடா யக்ஷா வித்யாதரமஹோரகா: । கின்னராச்ச முனிச்ரேஷ்டாஸ்ததா கிம்புருஷாதய: ॥ 6
மனுஷ்யாச்ச மஹாதேவம் பக்த்யாராத்ய ஸதாசிவம் ।
ஸ்வம் ஸ்வம் பதமனுப்ராப்ய ஸுகினோ முதமாபிரே ॥ 7
நாகானாம் கருடானாஞ்ச கந்தர்வோரகரக்ஷஸாம் । கின்னராணாம் மனுஷ்யாணாம் கிம்புருஷாணாஞ்ச ஸர்வச:
ப்ராபுரீசவராத்தே தே ஹ்யாதிபத்யமகுண்டிதம் । மேகாநாமதிபாச்சான்யே திக்கஜா யேச கேசந ॥ 9

அறுபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்

ஸூதமுனிவர் கூறுகிறார் :— ஓ முனிவர்களே! உத்தானபாதராஜனின் குமாரனான துருவன் காசியில் ஸ்ரீ விச்வநாதரைப் பூஜித்து அதனால் ப்ரஸன்னரான ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடமிருந்து வரத்தை அடைந்தான். (1) நவக்கிரஹ மண்டலம், நக்ஷத்திர மண்டலம், ஸப்தரிஷி மண்டலம் இவைகளுக்கெல்லாம் உயரத்திலுள்ள சிறந்த நிலையைப் பெற்று அவைகளின் சக்கரத்தை (காற்றுகிய கயிற்றால்) இழுத்துக் கட்டப்பட்ட முளையை ஒத்தவராகி அவைகளை ஸந்தோஷத்துடன் சுற்றச் செய்து கொண்டு (2) இப்பொழுதும்கூட எல்லாவற்றிற்கும் உயரத்தில் அவர் வஸிக்கிறார். பூர்வத்தில் எல்லா ஸர்ப்பங்களுக்கும் ச்ரேஷ்டரான ஆதிசேஷன் கும்பகோணத்தில் (3) ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸந்தோஷமடையச் செய்து அதனால் பூமியின் பாரத்தைத் தூக்கி வருகிறார். இப்பொழுதுகூட மிகுந்த பராக்கிரமத்துடன் கூடியவராய் பூமியைச் சுமந்து வருகிறார். (4) இதேவிதமாய் பூமி மலைகளின் உச்சிகள், நதிக்கரைகள் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் தேவர்கள், ரிஷிகள், அசுரர்கள், (5) ஸித்தர்கள், கருடர்கள், யக்ஷர்கள், வித்யாதரர்கள், மஹோரகர்கள், கின்னரர்கள், சித்த முனிவர்கள், கிம்புருஷர்கள் முதலியவர்களும், (6) மனிதர்களும், ஆங்காங்கே ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பக்தியுடன் பூஜித்து அதனால் அவரவரின் பதவியை அடைந்து ஸந்தோஷத்துடன் சுகமாய் இருந்து வருகிறார்கள். (7) ஸ்ரீ சம்புவின் வரத்தினால் நாகர்கள், கருடர்கள், கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கின்னரர்கள், மனிதர்கள் இவர்களெல்லாம் அழிவற்ற ஆதிபத்யத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். மேலும் சிலர் மேகங்களுக்கு அதிபர்களாகவும், சிலர் திக்கஜங்களாகவும்,

अष्टौ च ये महानागास्सप्ताथिच महीधराः । ये येऽधिपाः स्थिता येषां ते ते देवप्रसादतः ॥ १०
लब्धाधिपत्या विज्ञेया नान्यथा मुनिसत्तमाः । तस्माच्छ्रेयोऽर्थिभिस्सर्वैः स्वात्मनो मनुजोत्तमैः ॥ ११
शिवपूजा सदाकार्या भुक्तिमुक्तिफलप्रदा । शिवपूजाप्रभावेन केचित्सिद्धा बभूविरे ॥ १२
नवापि सिद्धविख्याता योगिनः कपिलादयः । अनेके लोककर्तारो ह्यनेके नित्यतां गताः ॥ १३
शिवलोकं ययुः केचित्सालोक्यमपरे जनाः । सामीप्यमपि सारूप्यं सायुज्यमपि सूरयः ॥ १४
देवासुरमनुष्येषु शिवपूजाप्रभावतः । अधिकैश्वर्यसंपन्ना विख्याता भुवनत्रये ॥ १५
केचिदैश्वर्यलाभेन मुक्ता मोहवशं गताः । भ्रष्टाः पुनश्च संसाराच्छिवं पूर्ववदापिरे ॥ १६
जयार्थिनश्च बहवस्समभ्यर्च्य जगत्पतिम् । विजित्य शत्रून् संग्रामेशशासुः पृथिवीं पुनः ॥ १७
बलार्थिनश्च बहवो बलं सुबहु लेभिरे । पुत्रान् पुत्रार्थिनोऽन्येऽपि दारानपि मनोहरान् ॥ १८
पशुकामः पशूनश्वानश्वकामाश्च लेभिरे । सौभाग्यं कान्तिमद्रूपं त्यागं सत्यं पराक्रमम् ॥ १९

அஷ்டௌ ச யே மஹாநாகாஸ்ஸப்தாபிச மஹீதரா: ।
யே யேऽதிபா: ஸ்திதா யேஷாம் தே தே தேவப்ரஸாதத: ॥ 10
லப்தாதிபத்யா விக்ஞேயா நான்யதா முனிஸத்தமா: ।
தஸ்மாச்ச்ரேயோர்திபிஸ்ஸர்வை: ஸ்வாத்மனோ மனுஜோத்தமை: 11
சிவபூஜா ஸதாகார்யா புக்திமுக்திபலப்ரதா । சிவபூஜாப்ரபாவேன கேசித்ஸித்தா பபூவிரே ॥ 12
நவாபி ஸித்தவிக்யாதா யோகின: கபிலாதய: । அனேகே லோககர்தாரோ ஹ்யனேகே நித்யதாம் கதா:13
சிவலோகம் யயு: கேசித்ஸாலோக்யமபரே ஜனா: । ஸாமீப்யமபி ஸாரூப்யம் ஸாயுஜ்யமபி ஸூரய: ॥ 14
தேவாஸுரமனுஷ்யேஷு சிவபூஜாப்ரபாவத: । அதிகைச்வர்யஸம்பன்னா விக்யாதா புவனத்ரயே ॥ 15
கேசிதைச்வர்யலாபேன முக்தா மோஹவசம் கதா: ।
ப்ரஷ்டா: புனச்ச ஸம்ஸாராச்சிவம் பூர்வவதாபிரே ॥ 16
ஜயார்தினச்ச பஹவஸ்ஸமப்யர்ச்ய ஜகத்பதிம் ।
விஜித்ய சத்ரூன் ஸங்க்ராமே சசாஸு: ப்ருதிவீம் புன: ॥ 17
பலார்தினச்ச பஹவோ பலம் ஸுபஹு லேபிரே ।
புத்ரான் புத்ரார்தினோऽன்யேऽபி தாரானபி மனோஹரான் ॥ 18
பசுகாம: பசூனச்வானச்வகாமாச்ச லேபிரே । ஸௌபாக்யம் காந்திமத்ரூபம் த்யாகம் ஸத்யம் பராக்ரமம் 19

சிலர் எட்டு மஹா நாகங்களாகவும், சிலர் ஏழு குல பர்வதங்களாகவும் ஆனார்கள். ஓ முனிவர்களே! எவரெவர்களுக்கு எவரெவர் அதிபதிகளாக இருக்கிறார்களோ அவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ சங்கரருடைய அனுக்கிரஹ அருளால்தான் அந்தந்த ஆதிபத்யங்களை பெற்றிருப்பதாக அறிய வேண்டுமேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் தனக்கு மேன்மையைக் கோரிய எல்லா மனித ச்ரேஷ்டர்களும் (11) போக மோக்ஷங்களைப் பயனை அளிக்கக் கூடிய சிவபூஜையை எப்பொழுதும் செய்ய வேண்டும். சிவபூஜையின் மகிமையால் சிலர் சித்தர்களானார்கள். (12) கபிலர் முதலிய சில ஸித்தர்கள் சிறந்த யோகீச்வரர்கள் எனக் கூறப்படுகிறார்கள். மற்றும் அநேக ஸித்தர்கள் உலகத்திற்கு அதிபர்களாகவும், சிலர் நித்தியத்தன்மையை அடைந்தவர்களாகவும் ஆகியிருக்கிறார்கள். (13) சில வித்துவான்கள் சிவலோகத்தையும், சிலர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸாலோக்கியத்தையும், சிலர் ஸாமீப்யத்தையும், சிலர் ஸாரூப்யத்தையும், சிலர் ஸாயுஜ்யத்தையும் அடைந்திருக்கிறாகள். (14) மூன்று உலகத்திலுள்ள தேவ, அசுர, மனிதர்களின் சிறந்த ஐச்வரியங்களை அடைந்திருப்பவர்களெல்லாம் சிவ பூஜையின் மஹிமையால்தான் உலகத்தில் பிரஸித்தி அடைகிறார்கள். (15) (ஸாயுஜ்ய முக்தியைத்தவிர) மற்ற முக்திகளை அடைந்த சிலர் மிகுந்த ஐச்வரிய லாபத்தினால் புத்திமோகம் கொண்டு கெட்டு மறு பிறப்படைந்து, பின்னும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பூஜித்து, மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முன்போல் ஸ்ரீ பரமசிவனை அடைந்திருக்கிறார்கள். (16) வெற்றியில் விருப்பமுள்ள பலர் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜித்து, போரில் எதிரிகளை வென்று மறுபடி பூமியை ஆண்டிருக்கிறார்கள். (17) பலத்தை விரும்பிய பலர் அளவற்ற பலமடைந்திருக்கிறார்கள். புத்திரனை விரும்பியவர்கள் அநேகம் புத்திரர்களையும், மனைவியை விரும்பியவர்கள் அழகிய பல மனைவிகளையும், (18) பசுவை விரும்பியவர்கள் பசுக்களையும், குதிரையை விரும்பியவர்கள் குதிரையையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். மேலும் பலர் ஸௌந்தரியம், சிறந்த காந்தியோடு கூடிய உருவம், கொடை, ஸத்யம்,

प्रसिद्धिञ्च जगत्यस्मिन् सर्वमिष्टञ्च लेभिरे । अर्थेष्वेतेष्वनेकेषु सेतिहासेषु काञ्चन ॥
संग्रहेण कथाभागा वर्ण्यन्ते श्रृणुताधुन ॥ २०
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुष्षष्टितमोऽध्यायः ॥

भृगुमहर्षिणा विष्णवे शापदानम् ॥

सूतः — विष्णुःपुरा पुरारातिमाराध्य पुरुषं परम् । ऋषिशापसमुद्भूतविनिपाताननेकशः ॥ १
निर्धूयाभीष्टपुत्रस्त्रीराज्यलाभमवाप्तवान् । तेषुकांश्चिदितीहासान् महापुण्यान्वदामिवः ॥ २
एकदाकलहे वृत्ते ब्रह्मविष्णवोः परस्परम् । कर्ताऽहं जगतां न त्वमहं न त्वमिति क्रुधा ॥ ३
तयोरहङ्कृतेश्शान्तिं कुर्वन् सर्वेश्वरेश्वरः । उत्पाद्य भैरवं तेन मण्डलस्थं स्वयं रवेः ॥ ४

ப்ரஸித்திஞ்ச ஜகத்யஸ்மின் ஸர்வமிஷ்டஞ்ச லேபிரே ।
அர்தேஷ்வேதேஷ்வனேகேஷு ஸேதிஹாஸேஷு காஞ்சன ॥
ஸங்க்ரஹேண கதாபாகா வர்ண்யந்தே ச்ருணுதாதுன ॥ 20

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே த்ரிஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத சதுஷ்ஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

பிருகு முனிவர் விஷ்ணுவுக்குச் சாபம் கொடுத்தல்

ஸூத: — விஷ்ணு: புரா புராராதிமாராத்ய புருஷம் பரம் । ருஷிசாபஸமுத்பூதவினிபாதானனேகச: ॥ 1
நிர்தூயாபீஷ்டபுத்ரஸ்த்ரீராஜ்யலாபமவாப்தவான் ।
தேஷு காம்ச்சிதிதீஹாஸான் மஹாபுண்யான்வதாமி வ: ॥ 2
ஏகதா கலஹே வ்ருத்தே ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வோ: பரஸ்பரம் ।
கர்தாஹம் ஜகதாம் ந த்வமஹம் ந த்வமிதி க்ருதா ॥ 3
தயோரஹங்க்ருதேச்சாந்திம் குர்வன் ஸர்வேச்வரேச்வர: ।
உத்பாத்ய பைரவம் தேன மண்டலஸ்தம் ஸ்வயம் ரவே: ॥ 4

பராக்கிரமம், (19) இந்த உலகத்தில் பிரஸித்தி முதலிய ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! இந்த அநேக விஷயங்களில் இதிஹாஸங்களோடு கூடிய சில கதைகளின் சுருக்கங்களைக் கூறுகிறேன் கவனமாய் கேளுங்கள். (20)

அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸூதமுனிவர் கூறுகிறார்:— முன்பு விஷ்ணுவானவர் பரம புருஷராகிய ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜித்து, அதனால் சில ரிஷிகளின் சாபத்தினால் உண்டான தீங்குகளை அநேகமாக (1) போக்கடித்து தான் விரும்பிய மனைவி, பிள்ளை, இராஜ்யம் இவைகளை அடைந்தார். அவைகளுக்குள் சிறந்த புண்ணியமான சில இதிஹாஸங்களை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். (2) ஒரு சமயம் ப்ரம்மா, விஷ்ணு இவர்களும் ஒருவரோடொருவர் நானே உலகங்களுக்கு கர்த்தாவேயன்றி நீ அல்ல. நானே கர்த்தா நீ அல்ல என்றுமிருந்த கோபத்தோடு சண்டையிட்டுக் கொள்ளுகையில் (3) ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரன் அவர்களுடைய

नखाग्रेण विधेस्तस्य पञ्चमं मूर्धसूर्ध्वगम् । उर्वारुकफलं यद्वत्कोमळं लीलयेश्वरः ॥ ५
सञ्चिद्य तत्कपालेन भैरवेण धृतेन च । विष्णोरहङ्कृतेश्शान्ति रक्तभिक्षाछलेन वै ॥ ६
विनोदयिष्यन् भिक्षार्थं प्रेषयामास भैरवम् । विष्णुस्सिरां ललाटाग्राच्छित्वा रक्तं निजं ददौ ॥ ७
रक्तस्य विरहान्मूर्छामवाप पुरुषोत्तमः । पुनश्चभैरवेन्द्रस्य करस्पर्शेन निर्व्यथः ॥ ८
मूर्छां विहाय सहसा लब्धसंज्ञः पुनर्हरिः । अहंकारः कृतोऽस्माभिश्शासितास्तेन वैवयम् ॥ ९
तत्पापविनिवृत्यर्थं शिवपूजां प्रकुर्महे । मध्यार्जुनं समासाद्य समभ्यर्च्य जगद्गुरुम् ॥ १०
मेने कृतार्थमात्मानं पूतं सर्वेश्वरार्चनात् । कृपया देवदेवस्य प्रसन्नस्य पिनाकिनः ॥ ११
विष्णुलोकं यथापूर्वं जगाम गरुडेन सः । पुनश्चाप्येकदा विष्णुरहङ्कारमदोद्धतः ॥ १२
ब्रह्मणा स्पर्धमानोऽसावीश्वरोऽहमिति क्रुधा । महालिङ्गाकृतेर्मूलमदृष्ट्वा पुनरुत्थितः ॥ १३
प्रणवस्यच वेदानामशृण्वन्वचनं हितम् । तत्पापविनिवृत्यर्थमरुणाचलमाश्रितः ॥ १४

நகாக்ரேண விதேஸ்தஸ்ய பஞ்சமம் மூர்தஸௌர்த்வகம் | உர்வாருகபலம் யத்வத்கோமளம் லீலயேச்வர: || 5

ஸஞ்சித்ய தத்கபாலேன பைரவேண த்ருதேன ச |
விஷ்ணோரஹங்க்ருதேச்சாந்திம் ரக்தபிக்ஷாசலேன வை || 6

விநோதயிஷ்யன் பிக்ஷார்தம் ப்ரேஷயாமாஸ பைரவம் |
விஷ்ணுஸ்ஸிராம் லலாடாக்ராச்சித்வா ரக்தம் நிஜம் ததௌ || 7

ரக்தஸ்ய விரஹான்மூர்சாமவாப புருஷோத்தம: |
புனச்ச பைரவேந்த்ரஸ்ய கரஸ்பர்சேன நிர்வ்யத: || 8

மூர்சாம் விஹாய ஸஹஸா லப்தஸம்ஞ: புனர்ஹரி: |
அஹங்கார: க்ருதோஸ்மாபி: சாஸிதாஸ்தேன வை வயம் || 9

தத்பாபவினிவ்ருத்யர்தம் சிவபூஜாம் ப்ரகுர்மஹே |
மத்யார்ஜுனம் ஸமாஸாத்ய ஸமப்யர்ச்ய ஜகத்குரும் || 10

மேனே க்ருதார்த்தமாத்மானம் பூதம் ஸர்வேச்வரார்சனாத் |
க்ருபயா தேவதேவஸ்ய ப்ரஸன்னஸ்ய பினாகின: || 11

விஷ்ணுலோகம் யதாபூர்வம் ஜகாம கருடேன ஸ: | புனச்சாப்யேகதா விஷ்ணுரஹங்காரமதோத்தத: 12

ப்ரம்ஹணா ஸ்பர்தமானோऽஸாவீச்வரோஹமிதி க்ருதா |
மஹாலிங்காக்ருதேர்மூலமத்ருஷ்ட்வா புனருத்தித: || 13

ப்ரணவஸ்யச வேதாநாமச்ருண்வன் வசனம் ஹிதம் | தத்பாபவினிவ்ருத்யர்தமருணாசலமாச்ரித: || 14

அஹங்காரத்தை (நானென்ற கர்வத்தை) அடக்க ஸௌர்ய மண்டலத்தில் விளங்கும் தனது அம்சத்தை பைரவராக உண்டுபண்ணி அவரைக் கொண்டு (4) அந்த பிரம்மனுடைய ஐந்து சிரஸுகளில் உயர நோக்கிய சிரஸை (தலையை) வெள்ளரிப் பழத்தை கிள்ளுவது போல் அந்த ஈச்வரன் ஓர் விளையாட்டாகவே மிக லேசாக (5) கிள்ளி பிறகு பைரவ மூர்த்தியால் தரிக்கப்பட்ட அந்த பிரம்மனின் மண்டையோட்டைக் கொண்டே ரக்த பிக்ஷை வாங்கும் வியாஜத்தினால் விநோதமாய் விஷ்ணுவின் கர்வத்தை அடக்குவதற்காக அந்த பைரவரை பிக்ஷை வாங்க அனுப்பினார். விஷ்ணுவும் நரம்பை அறுத்து நெற்றியின் வழியாக தனது ரத்தத்தைக் கொடுத்தார். (7) அதனால் ரத்தமிழந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மூர்ச்சையடைந்தார். பிறகு பைரவ மூர்த்தியின் கையினால் தொடப்பட்டவுடன் துன்பம் நீங்கி (8) மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து, சீக்கிரம் நினைவைப் பெற்றவராகி நாம் அஹங்காரமடைந்ததால் ஸ்ரீ பகவானால் சிக்ஷிக்கப் பட்டோம். (9) மேலும் அந்த பாபம் விலகுவதற்காக சிவ பூஜை செய்வோம் என எண்ணி திருவிடமருதூர் சென்று, ஸ்ரீ ஜகத் குருவை பூஜை செய்து, (10) அந்த ஸர்வேச்வரனை பூஜை செய்ததால் தன்னை கிருதார்த்தராக எண்ணினார். அதனால் ப்ரஸன்னரான தேவாதி தேவருடைய அருளால் (11) கருடனோடு முன்போல் வைகுண்டமடைந்தார். மறுபடியும் அவர் ஓர் சமயத்தில் அஹங்காரத்தினால் மதம் கொண்டவராகி, (12) ப்ரம்மாவோடு தானே ஈசுவரன் என்று கோபத்தோடு சண்டையிட்டுக் கொண்டு பிரணவம், வேதங்கள் இவைகளின் ஹிதமான சொற்களையும் கேளாமல் மஹாலிங்க உருவத்தின் அடியைக் காணாமல் திரும்பி உயரக் கிளம்பினார். அந்த பாவம் நீங்குவதற்காக

तत्रेश्वरं समाराध्य प्रसादेनास्यवै विभोः । अपराधविमुक्तात्मा जगाम भवनं स्वकम् ॥ १५
पुनश्चाप्यकरोद्विष्णुरेकदाऽसुरनिग्रहम् । पराजये तु देवानां देवासुरमहाहवे ॥ १६
तदानीं तुमुले युद्धे विष्णुना सूदिता भृशम् । भृग्वाश्रमं समासाद्य भृगुपत्नीं तपस्विनीम् ॥ १७
ख्यातिं शरणमासेदुरसुरा हरिनिर्जिताः । तदाश्रममपि प्राप विष्णुश्चक्रधरः स्वयम् । १८
संहरन्नसुरांस्तत्र भृगुपत्न्या निवारितः । नैवाश्रमः प्रवेष्टव्यस्त्वयाऽसन्निहिते मुनौ ॥ १९
नहन्तव्या न हन्तव्या दितिजा मदुपासकाः । मया दत्ताभयास्सर्वे मामाहिंसीर्जनार्दन ॥ २०
दुष्टानामभयोऽनिष्टो जगतामिति हि क्रुधा । चक्रेण संहरन् देव्याश्छिच्छेदच शिरस्तदा ॥ २१
तेषामभयदात्र्याश्च भृगुपत्न्या जनार्दनः । निर्गतेच ततस्तस्मिन्नाश्रमान्मधुसूदने ॥ २२
ददर्श भृगुरभ्येत्य दैत्यैस्सहनिजां प्रियाम् । निकृत्तशिरसं ज्ञानदृष्ट्या विज्ञाय माधवम् ॥ २३
चुक्रोध हरयेऽत्यर्थं हन्त्रे दैत्यैः स्त्रिया अपि । अशपद्विष्णुमवनौ जन्मान्यस्त्वस्य कोटिशः ॥ २४

தத்ரேச்வரம் ஸமாராத்ய ப்ரஸாதேனஸ்யவை விபோ: ।
அபராதவிமுக்தாத்மா ஜகாம பவனம் ஸ்வகம் ॥ 15
புனச்சாப்யகரோத்விஷ்ணுரேகதாऽஸுர நிக்ரஹம் । பராஜயே து தேவானாம் தேவாஸுரமஹாஹவே 16
ததானீம் துமுலே யுத்தே விஷ்ணுனாஸூதிதா ப்ருசம் ।
ப்ருக்வாச்ரமம் ஸமாஸாத்ய ப்ருகுபத்னீம் தபஸ்வினீம் ॥ 17
க்யாதிம் சரணமாஸேதுரஸுரா ஹரிநிர்ஜிதா: । ததாச்ரமமபி ப்ராப விஷ்ணுச்சக்ரதர: ஸ்வயம் ॥ 18
ஸம்ஹரன்னஸுராம்ஸ்தத்ர ப்ருகுபத்னியா நிவாரித: ।
நைவாச்ரம: ப்ரவேஷ்டவ்யஸ்த்வயாऽஸன்னிஹிதேமுனௌ ॥ 19
நஹந்தவ்யா ந ஹந்தவ்யா திதிஜா மதுபாஸகா: । மயா தத்தாபயாஸ்ஸர்வே மாமாஹிம்ஸீர்ஜனர்தன 20
துஷ்டானாமபயோऽனிஷ்டோ ஜகதாமிதி ஹி க்ருதா ।
சக்ரேண ஸம்ஹரன்தேவ்யாச்சிச்சேதச சிரஸ்ததா ॥ 21
தேஷாமபயதாத்ர்யாச்ச ப்ருகுபத்ன்யா ஜனார்தன: ।
நிர்கதேச ததஸ்தஸ்மின்னாச்ரமான் மதுஸூதனே ॥ 22
ததர்ச ப்ருகுரப்யேத்ய தைத்யைஸ்ஸஹ நிஜாம் ப்ரியாம் ।
நிக்ருத்தசிரஸம் ஞானத்ருஷ்ட்யா விக்ஞாய மாதவம் ॥ 23
சுக்ரோத ஹரயேத்யர்தம் ஹந்த்ரேதைத்யை: ஸ்த்ரியா அபி ।
அசபத்விஷ்ணுமவனௌ ஜன்மான்யஸ்த்வித்யஸ்ய கோடிச: ॥ 24

திருவண்ணாமலையை அடைந்து, (14) அங்கு ஸ்ரீ ஜகதீசனை நன்றாகப் பூஜித்து, அந்த பிரபுவின் அருளால் தனது குற்றம் நீங்கி, மறுபடியும் தன் இருப்பிடம் சேர்ந்தார். (15) பிறகு ஒரு சமயம் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நடந்த ஓர் பெரிய யுத்தத்தில் தேவர்கள் தோல்வியுற்றதைக்கண்டு அசுரர்களைக் கொல்வதற்காக (16) மிக பயங்கரமாக யுத்தம் செய்கையில் விஷ்ணுவினால் மிகவும் கண்டிக்கப்பட்டு தோல்வி அடைந்த அசுரர்கள் பிருகு முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று, மிக தபஸ்வினியாகிய ப்ருகு முனிவரின் மனைவியாகிய க்யாதி என்பவளைச் சரணமடைந்தார்கள். அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் சக்ரத்தை எடுத்துக் கொண்டு தானும் ஆச்ரமத்திற்கு வந்தார் (18) அங்கும் அசுரர்களைக் கொல்ல யத்தனிக்கையில் ப்ருகு மகரிஷியின் மனைவியால் ஓ விஷ்ணுவே! முனிவரில்லாத சமயத்தில் தாங்கள் ஆசிரமத்திற்குள் வரக்கூடாது. மேலும் என்னை அண்டிய அசுரர்களை தாங்கள் கொல்லவும் கூடாது அவர்கள் யாவருக்கும் நான் அபயம் கொடுத்திருக்கிறேன் எனத் தடுக்கப்பட்டார். (20) அப்பொழுது விஷ்ணுவும் துஷ்டர்களுக்கு அபயம் கொடுத்தால் உங்களுக்கு பீடையல்லவா? என்று கோபத்தினால் அவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்த ப்ருகு முனிவருடைய பத்தினியின் தலையை வெட்டி, அந்த அசுரர்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்துவிட்டு விஷ்ணுவானவர் அந்த ஆச்ரமத்தை விட்டுப் போய்விட்டார். (22) பிறகு பிருகு முனிவர் அங்குவந்து அசுரர்களோடு தன் மனைவியும் தலை வெட்டப்பட்டு கிடப்பதைக்கண்டு அதை செய்தது விஷ்ணுதான் என்று ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து (23) அசுரர்களையும் தன் மனைவியையும் கொன்றவரான அந்த விஷ்ணுவின்மீது மிகக் கோபமடைந்து அவரை சபித்தார். இந்த விஷ்ணுவுக்கு பூலோகத்தில் கோடிக்கணக்கான ஜன்மங்கள் உண்டாகட்டும். (24)

तत्र तत्र स्त्रियाचापिवियोगोऽस्त्विति दुःखदः । जगत्यस्यैव ये भक्तास्सन्तु पाषण्डिनस्तु ते ॥ २५
शप्त्वैवमात्मनः पत्नीं सन्धायोज्जीव्य विद्यया । मृतसञ्जीविनीत्येव सिद्धया परमेश्वरात् ॥ २६
ततो विष्णुस्समाकर्ण्य भीतभीतोऽसुरार्दनः । तच्छापविनिवृत्यर्थं काञ्चीमभ्येत्य कामदाम् ॥ २७
संपूज्य देवदेवेशं दृष्ट्वा देवं वृषोपरि । प्रणम्याभ्यर्थयच्छापमोक्षं भीतेन चेतसा ॥ २८
मद्भक्तैर्यत्कृतं विष्णोतैः कर्तव्यं तदन्यथा । अहं न पारयाम्येव प्रतिज्ञैषा मया कृता ॥ २९
इति केशवमाभाष्य हरिकेशः स्मयन्निव । भृगुमाह महादेवः स्मृतमात्रागतं मुनिम् ॥ ३०
विमोचय हरिं शापात् भृगो बहुजनिप्रदात् । मदर्चनारतं (गतं) विद्धि भक्तञ्च मुनिसत्तम ॥ ३१
दशास्तु जन्म तद्विष्णोरेकस्मिंस्तत्र जन्मनि । स्त्रिया वियुक्तोऽतिचिरं दुःखी भवतु नान्यतः ॥ ३२
मदाज्ञया कुरुष्वेदं मद्भक्तानां त्वमग्रणीः । तथास्त्विति मुनिः प्राह प्रणम्य परमेश्वरम् ॥ ३३
तदा पुनरुमाकान्तं रमाकान्तः प्रणम्य तम् । प्रार्थयामास भगवन् दशस्वपि च जन्मसु ॥ ३४

தத்ர தத்ர ஸ்த்ரியாசாபி வியோகோऽஸ்த்விதி து:கத: ।
ஜகத்யஸ்யைவ யே பக்தாஸ்ஸந்து பாஷண்டினஸ்து தே ॥ 25
சப்த்வைவமாத்மன: பத்னீம் ஸந்தாயோஜ்ஜீவ்ய வித்யயா ।
ம்ருதஸஞ்ஜீவினீத்யேவ ஸித்தயா பரமேச்வராத் ॥ 26
ததோ விஷ்ணுஸ்ஸமாகர்ண்ய பீதபீதோऽஸுரார்தன: ।
தச்சாபவினிவ்ருத்யர்தம் காஞ்சீமப்யேத்ய காமதாம் ॥ 27
ஸம்பூஜ்ய தேவதேவேசம் த்ருஷ்ட்வாதேவம் வ்ருஷோபரி ।
ப்ரணம்யாப்யர்தயச்சாபமோக்ஷம் பீதேன சேதஸா ॥ 28
மத்பக்தைர்யத்க்ருதம் விஷ்ணோ தை: கர்தவ்யம் ததன்யதா ।
அஹம் ந பாரயாம்யேவ ப்ரதிக்ஞைஷாமயாக்ருதா ॥ 29
இதி கேசவமாபாஷ்ய ஹரிகேச: ஸ்மயன்னிவ । ப்ருகுமாஹ மஹாதேவ: ஸ்ம்ருதமாத்ராகதம் முனிம் ॥ 30
விமோசய ஹரிம் சாபாத் ப்ருகோ பஹுஜனிப்ரதாத் । மதர்சனாரதம் (கஸம்) வித்தி பக்தஞ்ச முனிஸத்தம
தசாஸ்து ஜன்ம தத்விஷ்ணோரேகஸ்மின் தத்ர ஜன்மனி ।
ஸ்த்ரியா வியுக்தோऽதிசிரம் து:கீ பவது நான்யத: ॥ 32
மதாக்ஞயா குருஷ்வேதம் மத்பக்தானும் த்வமக்ரணீ: । ததாஸ்த்விதி முனி: ப்ராஹ ப்ரணம்ய பரமேச்வரம்
ததா புனருமாகாந்தம் ரமாகாந்த: ப்ரணம்யதம் । ப்ரார்த்தயாமாஸ பகவன் தசஸ்வபிச ஜன்மஸு ॥ 34

அந்த அந்த ஒவ்வொரு ஜன்மங்களிலும் மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கும் மனைவியை இழத்தல் ஏற்படக் கடவது. மேலும் உலகில் 'இந்த விஷ்ணுவை மட்டும் ஆராதிப்பவர்களான பக்தர்கள் எல்லாம் பாஷண்டிகளாக ஆகட்டும் (25) இவ்வாறு சபித்துவிட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடமிருந்து தான் ஸித்திபெற்ற ம்ருதஸஞ்சீவினி என்ற வித்தையால் தன் மனைவியை பிழைக்கச் செய்தார். (26) பிறகு அசுரர்களை நாசம் செய்கின்ற விஷ்ணுவானவர் அதைக் கேட்டு நடு நடுங்கி அந்த பாபம் தீருவதற்காக எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அளிக்கக்கூடிய காஞ்சீபுரத்திற்குச் சென்று (27) அங்கு தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜித்து அதனால் பிரஸன்னராகி ரிஷபாரூடராக காட்சி அளித்த ஸ்ரீ பகவானைக்கண்டு நமஸ்கரித்து மனதில் மிகுந்த பயத்தோடு சாப மோக்ஷத்தை வேண்டினார். (28) ஓ விஷ்ணுவே, எனது பக்தர்களால் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்திற்கு அவர்களாலேயே சாபவிமோசனம் கொடுக்கத்தக்கதேயன்றி நானே அதற்கு விமோசனம் செய்வதில்லை என்று சபதம் செய்திருக்கிறேன். இவ்வாறு பிரும்ம விஷ்ணுகளுக்கு ஈசனான மஹேச்வரன் விஷ்ணுவைப் பார்த்து மந்தஹாஸத்தோடு கூறிவிட்டு, நினைத்த மாத்திரத்தில் அங்கு தோன்றியவரான பிருகு முனிவரைப் பார்த்து அந்த மஹாதேவர் கூறினார். (30) ஓ பிருகு முனிவரே, இந்த விஷ்ணுவை அநேக கோடி ஜன்மங்களை கொடுக்கக் கூடியதான தங்களுடைய சாபத்தில் இருந்து அவரை விடுவிக்க வேண்டும். ஏனெனில் இவரும் நம்மை பூஜை செய்வதில் மிகுந்த சிரத்தை உள்ள ஓர் பக்தர் என்று அறியவும். (31) ஆகையால் இவருக்கு பத்து ஜன்மங்கள் மட்டும் உண்டாகி அவைகளில் ஒரு ஜன்மாவில் மாத்திரம் மனைவியைவிட்டு பிரிந்து வெகுகாலம் துக்கம் அனுபவிக்கட்டும் அதற்குமேல் வேண்டாம். (32) நீர் எனது பக்தர்களுக்கு எல்லாம் முதல்வராகையால் எனது கட்டளையின்படி இவ்வாறே செய்ய வேண்டும் என்றார். பிருகு முனிவரும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து அப்படியே ஆகட்டும் என்றார். (33) அப்பொழுது லக்ஷ்மீகாந்தரான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர்

ममाज्ञाननिवृत्यर्थं निग्रहानुग्रहौ कुरु । त्वमेव देवदेवेश दयालो भक्तवत्सल ॥ ३५
तदुपश्रुत्य भगवानस्त्वित्यन्तर्धिमाययौ । नारायणोऽपि भगवान् स्वमेवाश्रममाश्रयत् ॥ ३६
पुनश्चाप्येकदा विष्णुर्वेदोद्धरणकर्मणे । शाफरीं योनिमासाद्य संहरिष्यन् स तस्करम् ॥ ३७
वेदानां सोमकं दैत्यं विनिगृह्य च लीलया । वेदांश्च वेधसे दत्वा यथापूर्वं जनार्दनः ॥ ३८
अहङ्कारेण तेनैव चार्णवानाञ्च भेदनम् । कुर्वन् सर्वान् समाकृष्य भक्षयामास माधवः ॥ ३९
ततो भीता विरिञ्च्याद्याश्शङ्करं लोकशङ्करम् । कैलासवासिनं देवं प्रीणयित्वा व्यजिज्ञपन् ॥ ४०
देवेनापि समादिष्टश्शास्ता योगी तदाज्ञया । कैवर्ततां समासाद्य माधवं मत्स्यरूपिणम् ॥ ४१
विनिगृह्याक्षियुगळं कुरुविन्दमणिप्रभम् । नखाग्रेण समादाय शिवाग्रे विनिवेदयन् ॥ ४२
निधायैनं नमस्कृत्य तस्थौ योगी कृताञ्जलिः । तदा ब्रह्मादयो देवा महादेवं समार्थयन् ॥ ४३
वयं मत्स्येन देवेश पीडिता भृशमीश्वर । सोऽयं विनिगृहीतश्च जगतां हितकाम्यया ॥ ४४

மமாக்ஞான நிவ்ருத்யர்தம் நிக்ரஹானுக்ரஹௌ குரு ।
த்வமேவ தேவதேவேச தயாளோ பக்தவத்ஸல ॥ 35
ததுபச்ருத்ய பகவானஸ்த்வித்யந்தர்திமாயயௌ । நாராயணோऽபி பகவான் ஸ்வமேவாச்ரமமாச்ரயத் 36
புனச்சாப்யேகதா விஷ்ணுர்வேதோத்தரணகர்மணே ।
சாபரீம் யோனிமாஸாத்ய ஸம்ஹரிஷ்யன் ஸ தஸ்கரம் ॥ 37
வேதானாம் ஸோமகம் தைத்யம் விநிக்ருஹ்யச லீலயா ।
வேதாம்ச்ச வேதஸே தத்வா யதாபூர்வம் ஜனார்தன: ॥ 38
அஹங்காரேண தேனைவசார்ணவானாஞ்ச பேதனம் ।
குர்வன் ஸர்வான் ஸமாக்ருஷ்ய பக்ஷயாமாஸ மாதவ: ॥ 39
ததோ பீதா விரிஞ்ச்யாத்யாச்சங்கரம் லோகசங்கரம் ।
கைலாஸவாஸினம் தேவம் ப்ரீணயித்வா வ்யஜிக்ஞபன் ॥ 40
தேவேனாபி ஸமாதிஷ்டச்சாஸ்தா யோகீ ததாக்ஞயா ।
கைவர்ததாம் ஸமாஸாத்ய மாதவம் மத்ஸ்யரூபிணம் ॥ 41
விநிக்ருஹ்யாக்ஷியுகளம் குருவிந்தமணிப்ரபம் । நகாக்ரேண ஸமாதாய சிவாக்ரே விநிவேதயன் ॥ 42
நிதாயைனம் நமஸ்க்ருத்ய தஸ்தௌ யோகீ க்ருதாஞ்ஜலி: ।
ததா ப்ரம்ஹாதயோ தேவா மஹாதேவம் ஸமார்தயன் ॥ 43
வயம் மத்ஸ்யேன தேவேச பீடிதா ப்ருசமீச்வர । ஸோऽயம் விநிக்ருஹீதச்ச ஜகதாம் ஹிதகாம்யயா ॥ 44

ஸ்ரீ பார்வதீநாதரை நமஸ்கரித்து வேண்டிக்கொண்டதாவது ஓ கருணைக் கடலே, பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரே, தேவாதி தேவரே, அந்த பத்து ஜன்மங்களிலும் எனக்கு அஞ்ஞானம் நீங்குவதற்காக தாங்கள் நிக்ரஹ அனுக்ரஹங்களை செய்ய வேண்டும் என வேண்டினார். (35) அதைக் கேட்டு மஹேச்வரரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று அருளிவிட்டு மறைந்தார். பகவானான ஸ்ரீ நாராயணரும் தன் இருப்பிடம் சேர்ந்தார். (36) பிறகு ஓர் சமயத்தில் ஸோமகன் என்ற அசுரனிடத்தில் இருந்து வேதங்களை பிடுங்கிவருவதற்காக ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மத்ஸ்ய யோனியில் பிறந்து வேதங்களை திருடிக்கொண்டுபோன ஸோமகன் என்ற அசுரனை விளையாட்டாக கொன்று வேதங்களை கொண்டுவந்து முன்போல் பிரும்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு பிறகு அந்த விஷ்ணுவானவர் (38) அதனால் கர்வம் அடைந்தவராகி ஸமுத்திரங்களை எல்லாம் அல்லோலகல்லோலமாய் கலக்கி யாவரையும் எடுத்து சாப்பிட்டார். (39) பிறகு பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லாம் பயந்தவர்களாகி உலகங்களுக்கெல்லாம் க்ஷேமங்களை அளிக்கின்றவரும், கைலாஸவாஸியுமான ஸ்ரீ சங்கரரை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து இது விஷயத்தை தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். (40) அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாதேவரால் உத்திரவிடப்பட்டவரும், யோகீச்வரருமான மஹாசாஸ்தாவானவர் அவருடைய கட்டளையின்படி ஓர் செம்படவனாக ஆகி மத்ஸ்ய உருவம் கொண்ட மாதவரை (41) அடக்கி தன் நகத்தின் நுனியில் பத்மராகமணிக்கு ஒப்பான காந்தியை உடைய இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கிவந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடத்தில் அறிவித்து அவைகளை அவர் ஸன்னதியில் வைத்து நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு நின்றார். அப்பொழுது பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லாம் ஸ்ரீ மஹாதேவரிடம் பிரார்த்தித்து கொண்டதாவது. (43) ஓ தேவேசா மத்ஸ்யரூபியான விஷ்ணுவால் நாங்கள் மிகவும் துன்பம் அடைந்தோம். அப்படிப்பட்ட மத்ஸ்யமானது

तस्यास्याक्षियुगं त्वेतत्तवास्त्वाभरणे मणिः । इति संप्रार्थितो देवैस्तदक्षियुगळं मणिम् ॥ ४५
दधार मुण्डमालायां दयानिधिरुमासखः । गतमोहः पुनर्विष्णुर्ध्यात्वा देवं जनार्दनः ॥ ४६
शिवपूजाप्रभावेन पूर्वं सोमकमर्दयम् । मोहेनैव ततः पश्चाज्जगन्ति तमसावृतः ॥ ४७
शासितोऽस्मि जगद्धात्रा कृतार्थोऽस्मि ततः कृतः । एतदागोनिवृत्त्यर्थं पूजयिष्यामि शङ्करम् ॥ ४८
इति काञ्चीपुरीं प्राप्य पूजयामास तत्र तम् । मत्स्यरूपाय वै तस्मै प्रससाद पिनाकधृक् ॥ ४९
वरेण छन्दयामास मत्स्यरूपं जगत्पतिः । वृतोवरश्च तेनापि निग्रहोऽयमनुग्रहः ॥ ५०
ममास्तु देवकृपया मत्स्यरूपं तु मां जनाः । ये यजन्ति जगत्यस्मिंस्तेषामिष्टप्रदो भव ॥ ५१
कृपया तव देवेश वरदोऽस्मि महेश्वर । मयाचरितमागस्त्वं तितिक्ष जगदीश्वर ॥ ५२
इतीशोऽभिहितः पूर्वं विष्णुना मत्स्यरूपिणा । दत्वाऽन्तर्धानमगमल्लोकानां हितकाम्यया ॥ ५३
विष्णुश्च वैष्णवं लोकमासाद्यापालयत्स्वकम् । पुनश्च विष्णुरन्यस्मिन्युगे कूर्मत्वमेत्य वै ॥ ५४
मन्थानं मन्थरं कृत्वा योक्त्रं कृत्वा च वासुकिम् । देवासुरगणैस्साकं ममन्थ क्षीरसागरम् ॥ ५५

தஸ்யாஸ்யாக்ஷியுகம் த்வேதத்தவாஸ்த்வாபரணே மணி: ।
இதி ஸம்ப்ரார்திதோ தேவைஸ்ததக்ஷியுகளம் மணிம் ॥ 45
ததார முண்டமாலாயாம் தயாநிதிருமாஸக: । கதமோஹ: புனர்விஷ்ணுர்த்யாத்வா தேவம் ஜனார்தன: 46
சிவபூஜாப்ரபாவேன பூர்வம் ஸோமகமர்தயம் । மோஹேனைவ தத: பச்சாஜ்ஜகந்தி தமஸாவ்ருத: ॥ 47
சாஸிதோऽஸ்மி ஜகத்தாத்ரா க்ருதார்தோஸ்மி தத: க்ருத: ।
ஏததாகோனிவ்ருத்யர்தம் பூஜயிஷ்யாமி சங்கரம் ॥ 48
இதி காஞ்சீபுரீம் ப்ராப்ய பூஜயாமாஸ தத்ர தம் । மத்ஸ்யரூபாய வை தஸ்மை ப்ரஸஸாத பிநாகத்ருக் ॥ 49
வரேண ச்சந்தயாமாஸ மத்ஸ்யரூபம் ஜகத்பதி: । வ்ருதோவரச்ச தேனாபி நிக்ரஹோऽயமனுக்ரஹ: ॥ 50
மமாஸ்து தேவக்ருபயா மத்ஸ்யரூபம் து மாம் ஜனா: । யே யஜந்தி ஜகத்யஸ்மின்தேஷாமிஷ்டப்ரதோ பவ
க்ருபயா தவ தேவேச வரதோऽஸ்மி மஹேச்வர । மயா சரிதமாகஸ்த்வம் திதிக்ஷ ஜகதீச்வர ॥ 52
இதீசோऽபிஹித: பூர்வம் விஷ்ணுனாமத்ஸ்யரூபிணா । தத்வாऽந்தர்தானமகமல்லோகானாம் ஹிதகாம்யயா 53
விஷ்ணுச்ச வைஷ்ணவம் லோகமாஸாத்யாபாலயத்ஸ்வகம் ।
புனச்ச விஷ்ணுரன்யஸ்மின்யுகே கூர்மத்வமேத்ய வை ॥ 54
மந்தானம் மந்தரம் க்ருத்வா யோக்த்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம் ।
தேவாஸுரகணைஸ்ஸாகம் மமந்த க்ஷீரஸாகரம் ॥ 55

லோக க்ஷேம நிமித்தமாய் தங்களால் சிக்ஷிக்கப்பட்டது. அதனுடைய இந்த இரு விழிகளையும் தாங்கள் ஆபரணத்தில் மணிகளாக தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட தயாநிதியான, பார்வதிபதியானவர் அவ்விரு விழிகளையும் தனது முண்ட மாலையில் மணிகளாக தரித்துக் கொண்டார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் மோஹம் நீங்கியவராகி ஸ்ரீ மஹாதேவரை த்யானம் செய்து, (46) நான் முன்பு சிவபூஜையின் மஹிமையால் அல்லவா ஸோமகன் என்ற அசுரனை கொன்றேன், பிறகு புத்தி மோஹத்தால் அறிவற்றவனாகி உலகங்களை நாசம் செய்தபடியால் ஜகதீசரான மஹேச்வரரால் தண்டிக்கப் பட்டு அதனால் (47) கிருதார்த்தனாக செய்யப்பட்டேன். ஆயினும் நான் அந்த பாவத்தை போக்கடிப்ப தற்காக ஸ்ரீ சங்கரரை பூஜை செய்யப் போகிறேன் (48) என்று எண்ணி காஞ்சீபுரம் சென்று அங்கு அவரை பூஜித்தார். அப்பொழுது பினாகபாணியானவர் மத்ஸ்யரூபியான அந்த மஹாவிஷ்ணுவுக்கு பிரஸன்னராகி, (49) அவருக்கு வேண்டிய வரனை கேட்கும்படி சொன்னார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் வரன் கேட்டதாவது. ஓ தேவேசா தாங்கள் எனக்கு கொடுத்த இந்த தண்டனையானது தங்களுடைய கிருபையால் அனுக்ரஹமாக வேண்டும். இவ்வுலகில் மத்ஸ்ய ரூபியான என்னை பூஜிக்கும் ஜனங்களுக்கு தாங்கள் வேண்டிய பொருளை அளிக்க வேண்டும். (51) ஓ தேவேசா தங்களுடைய அருளால் நானும் மத்ஸ்ய ரூபியான என்னை பூஜிக்கின்றவர்களுக்கு வேண்டிய வரனை கொடுக்க தகுதியுள்ளவனாக வேண்டும். என்னால் செய்யப்பட்ட குற்றத்தை தாங்கள் மன்னிக்க வேண்டும். (52) இவ்வாறு மத்ஸ்ய ரூபியான விஷ்ணுவால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஜகதீசன் உலகத்தின் க்ஷேமார்த்தமாக அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார். (53) பிறகு விஷ்ணுவும் தன் உலகமான வைகுண்டத் திற்கு சென்று தனது கடமையை செய்து வந்தார். (உலகங்களை காத்து வந்தார்) பிறகு மற்றொரு யுகத்தில் விஷ்ணுவானவர் ஆமையின் தன்மையை அடைந்து, (54) மந்தரமலையை மத்தாகவும்,

अमृतञ्च समासाद्य तेन गर्वेण मोहितः । सुरान् संक्षोभयामास सागरैस्सह कच्छपः ॥ ५६
ततो देवासुरास्सर्वे देवं गत्वा व्यजिज्ञपन् । तदानीं देवदेवोऽसौ विघ्नराजमरिन्दमम् ॥ ५७
तन्निग्रहार्थमाचष्टे देवानां हितकाम्यया । शुण्डाग्रेण तदा कूर्ममादाय गणनायकः ॥ ५८
सम्यगुत्तानितं कृत्वा संपीड्यास्यैव कर्परम् । देवेष्वपि च पश्यत्सु शिवाग्रे सन्न्यवेशयत् ॥ ५९
तदानीमीश्वरो देवान् समालोक्येदमब्रवीत् । अनेन कच्छपास्थ्ना मे किं भावि वदताधुना ॥ ६०
ततोऽब्रुवन् प्रणम्येशं ब्रह्मादिविबुधेश्वराः । अरक्षस्त्वमनेनास्मान्विक्रमेण यदीश्वर ॥ ६१
तस्यैव ज्ञापकत्वेन तवाङ्गेऽस्तु विभूषणम् । कूर्मास्थि मुण्डमालायां नायकत्वमुपैत्विदम् ॥ ६२
विष्णोरपीदं दृष्ट्वा तु नाहङ्कारो भवेत्पुनः । विज्ञापितस्सुरैरेवं विश्वेशोऽधात्तदस्थि तत् ॥ ६३
विष्णुश्च गतसंमोहो विश्वेशार्चाविधेर्बलात् । अनागास्संबभूवाथ सनाकपतिवन्दितः ॥ ६४
एकदा पीडितो देवा हिरण्याक्षेण वैरिणा । विष्णुं शरणमभ्येत्य समाचख्युस्ततो भयम् ॥ ६५

அம்ருதஞ்ச ஸமாஸாத்ய தேன கர்வேண மோஹித: ।
ஸுரான் ஸம்க்ஷோபயாமாஸ ஸாகரைஸ்ஸஹ கச்சப: ॥ 56

ததோ தேவாஸுராஸ்ஸர்வே தேவம் கத்வா வ்யஜிக்ஞபன் ।
ததானீம் தேவதேவோऽஸௌ விக்னராஜமரிந்தமம் ॥ 57

தன்னிக்ரஹார்தமாசஷ்டே தேவானாம் ஹிதகாம்யயா । சுண்டாக்ரேண ததா கூர்மமாதாய கணநாயக: 58

ஸம்யகுத்தாநிதம் க்ருத்வா ஸம்பீட்யாஸ்யைவ கர்பரம் ।
தேவேஷ்வபி ச பச்யத்ஸு சிவாக்ரே ஸந்ந்யவேசயத் ॥ 59

ததானீமீச்வரோ தேவான் ஸமாலோக்யேதமப்ரவீத் । அனேன கச்சபாஸ்த்னா மே கிம் பாவி வததாதுனா 60

ததோऽப்ருவன் ப்ரணம்யேசம் ப்ரம்ஹாதிவிபுதேச்வரா: ।
அரக்ஷஸ்த்வமனேனாஸ்மான் விக்ரமேண யதீச்வர ॥ 61

தஸ்யைவ ஞாபகத்வேன தவாங்கேऽஸ்து விபூஷணம் ।
கூர்மாஸ்தி முண்டமாலாயாம் நாயகத்வமுபைத்விதம் ॥ 62

விஷ்ணோரபீதம் த்ருஷ்ட்வா து நாஹங்காரோ பவேத்புன: ।
விக்ஞாபிதைஸ்ஸுரைரேவம் விச்வேசோऽதாத்ததஸ்திதத் ॥ 63

விஷ்ணுச்ச கதஸம்மோஹோ விச்வேசார்சாவிதேர்பலாத் । அனாகாஸ்ஸம்பபூவாத ஸனாகபதிவந்தித: 64

ஏகதா பீடிதோ தேவா ஹிரண்யாக்ஷேண வைரிணா ।
விஷ்ணும் சரணமப்யேத்ய ஸமாசக்யுஸ்ததோ பயம் ॥ 65

வாஸுகியை கயிறாகவும் செய்து கொண்டு தேவ அசுர கணங்களோடுகூட பார்க்கடலை கடைந்தார். (55) அமிர்தம் கிடைத்த உடன் அந்த கர்வத்தினால் அவர் புத்தி மோஹமடைந்து, ஸமுத்திரங்களை கலக்கி, தேவர்களையும் நடுங்கச் செய்தார். (56) பிறகு தேவாசுரர்கள் யாவரும் ஸ்ரீ மஹாதேவரிடம் சென்று தெரிவித்துக் கொண்டனர். அப்பொழுது தேவாதி தேவரான ஸ்ரீ மஹேச்வரன் அந்த ஆமையை சிக்ஷித்து தேவர்களுக்கு நன்மையை செய்வதற்காக சத்ருக்களை அடக்கவல்ல ஸ்ரீ விக்நேச்வரரை அனுப்பினார். அப்பொழுது கணாதிபரும் தன் துதிக்கையினால் அந்த ஆமையை பிடித்து, (58) நன்றாக மல்லாத்தி போட்டு துவைத்து அதன் முதுகின் ஓட்டை எடுத்துக் கொண்டு தேவர்கள் எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அதை ஸ்ரீ பரமசிவனின் முன்னிலையில் கொண்டுவைத்தார் (59) அப்பொழுது ஈசுவரன் தேவர்களை பார்த்து ஓ தேவர்களே, நான் இந்த ஆமையின் ஓட்டை என்ன செய்யட்டும் என்பதை சொல்லுங்கள். (60) பிறகு பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லாம் ஈசுவரனை நமஸ்கரித்து ஓ ஜகதீசா தாங்கள் தங்களுடைய பராக்ரமத்தினால் எங்களை ரக்ஷித்தபடியால் (61) அந்த ஞாபகம் இருக்கும்படி தங்களுடைய சரீரத்திற்கு அலங்காரமாக இந்த ஆமை ஓட்டை முண்ட மாலையின் நடுநாயகமாக தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். (62) இதை பார்ப்பதினால் விஷ்ணுவுக்குகூட இனி அஹங்காரம் உண்டாகாது. இவ்வாறு தேவர்களால் வேண்டப்பட்ட தேவேசன் அந்த ஓட்டை அப்படியே தரித்துக் கொண்டார். (63) அப்பொழுது தேவேந்திரனால் நமஸ்கரிக்கப்படுகின்ற விஷ்ணுவும் மோஹம் தெளிந்தவராகி ஸ்ரீ விச்வேசரை பூஜித்து அவர் அருளால் பாபமற்றவராக ஆனார். (64) பிறகு ஒரு சமயத்தில் தேவர்கள் ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற சத்ருவால் பீடிக்கப்பட்டு விஷ்ணுவை சரணமடைந்து அவர்களுக்கு

दत्वातु तेषामभयमसुरारिस्सुराग्रणीः । वाराहं रूपमासाद्य ब्रह्मनासापुटाग्रतः ॥ ६६
हिरण्याक्षमसौ हत्वा मग्नामप्युज्जहार गाम् । तेन गर्वेण स हरिरर्णवानाञ्च मेदनम् ॥ ६७
सतानां भूधराणाञ्च चकार सुमहद्वपुः । दृष्ट्वा तं तादृशं विष्णुं देवास्सब्रह्मकास्तदा ॥ ६८
व्यजिज्ञपन्महेशाय वराहाद्भयमागतम् । ततो देवादिदेवोऽपि वराहस्यास्य निग्रहे ॥ ६९
सुब्रह्मण्यं शिशुं पुत्रं सन्दिदेशात्मनः प्रभुः । तदाज्ञया कुमारोऽपि वराहं पर्वताकृतिम् ॥ ७०
जग्राह शृङ्गे हस्ताभ्यां परिभ्राम्य च लीलया । संहृत्य शृङ्गमस्यैकं निदधे सन्निधौ विभोः ॥ ७१
कपर्दगतचन्द्रांशं द्वितीयमिव शङ्करः । दधावाभरणत्वेन देवानामपि पश्यताम् ॥ ७२
अङ्कमारोप्य तं पुत्रं लाळयामास हृष्टधीः । ब्रह्मादयोऽथ विबुधा नमस्कृत्य यथायथम् ॥ ७३
जग्मुर्देवं तदा विष्णुर्वीतमोहस्समुत्थितः । पुनश्च पूर्ववद्देवं समाराध्याप निर्वृतिम् ॥ ७४
एकदाच पुनर्विष्णुर्हिरण्यं दानवेश्वरम् । संहरिष्यन् समभ्यर्च्य शिवं लब्धवरोबली ॥ ७५

தத்வாது தேஷாமபயமஸுராரிஸ்ஸுராக்ரணீ: । வாராஹம் ரூபமாஸாத்ய ப்ரம்ஹநாஸாபுடாக்ரத: ॥ 66
ஹிரண்யாக்ஷமஸௌ ஹத்வா மக்னாமப்யுஜ்ஜஹார காம் ।
தேன கர்வேண ஸ ஹரிரர்ணவானாஞ்ச பேதனம் ॥ 67
ஸப்தானாம் பூதராணாஞ்ச சகார ஸுமஹத்வபு: ।
த்ருஷ்ட்வா தம் தாத்ருசம் விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸப்ரஹ்மகாஸ்ததா 68
வ்யஜிக்ஞபன்மஹேசாய வராஹாத்பயமாகதம் । ததா தேவாதிதேவோऽபி வராஹஸ்யாஸ்ய நிக்ரஹே 69
ஸுப்ரம்ஹண்யம் சிசும் புத்ரம் ஸந்திதேசாத்மன: ப்ரபு: ।
ததாக்ஞயா குமாரோऽபி வராஹம் பர்வதாக்ருதிம் ॥ 70
ஜக்ராஹ ச்ருங்கே ஹஸ்தாப்யாம் பரிப்ராம்ய ச லீலயா ।
ஸம்ஹ்ருத்ய ச்ருங்கமஸ்யைகம் நிததே ஸன்னிதௌ விபோ: ॥ 71
கபர்தக்ருதசந்த்ராம்சம் த்விதீயமிவ சங்கர: । ததாவாபரணத்வேன தேவானாமபி பச்யதாம் ॥ 72
அங்கமாரோப்ய தம் புத்ரம் லாளயாமாஸ ஹ்ருஷ்டதீ: ।
ப்ரம்ஹாதயோऽத விபுதா நமஸ்க்ருத்ய யதாயதம் ॥ 73
ஜக்முர்தேவம் ததா விஷ்ணுர்வீதமோகஸ்ஸமுத்தித: । புனச்ச பூர்வத்தேவம் ஸமாராத்யாப நிர்வ்ருதிம் 74
ஏகதாச புனர்விஷ்ணுர்ஹிரண்யம் தானவேச்வரம் ।
ஸம்ஹரிஷ்யன் ஸமப்யர்ச்ய சிவம் லப்தவரோ பலீ ॥ 75

ஏற்பட்ட பயத்தை சொன்னார்கள். (65) அப்பொழுது தேவர்களுக்கு தலைவரும், அசுரர்களை சிக்ஷிப்பவருமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் அவர்களுக்கு அபயம் அளித்து பன்றி உருவம் எடுத்துக் கொண்டு பிரும்மாவின் மூக்கின் நுனியில் இருந்து ஏவிவிடப்பட்டு, (66) ஹிரண்யாக்ஷனை கொன்று ஜலத்திற்குள் முழுகி இருந்த பூமியை மேலே கொண்டுவந்தார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் அந்த கர்வத்தினால் பெரிய சரீரத்தை (பன்றியின் உருவத்தை) கொண்டவராகி ஏழு கடல்களையும் கலக்கி மலைகளையும் உடைத்தார். விஷ்ணு அவ்வாறு செய்வதைகண்ட பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லாம் (68) ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடத்தில் பன்றியால் ஏற்பட்ட பயத்தை அறிவித்தார்கள். பிறகு தேவாதி தேவரும் தனக்குத்தானே ஈசுவரனுமான ஸ்ரீ மஹாதேவர் அப்பன்றியை சிக்ஷிப்பதற்காக (69) தனது செல்வ குழந்தையான ஸ்ரீ முருகனை கட்டளையிட்டார். அவர் உத்திரவின்பேரில் ஸ்ரீ முருகனும் மலைபோன்ற உருவத்தை கொண்ட அப்பன்றியை (70) தனது கைகளால் அதனுடைய தித்தி பற்களை பிடித்து விளையாட்டாக கரகரவென்று சுற்றி அடித்து அதனுடைய ஓர் தித்தி பல்லை பிடுங்கி கொண்டு போய் ஸ்ரீ பிரபுவின் ஸன்னதியில் கொண்டு வைத்தார். (71) ஸ்ரீ சங்கரர் தேவர்கள் எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது தனது ஜடாமுடியில் விளங்கும் சந்திரகலைக்கு ஒப்பான அந்த தித்தி பல்லை இரண்டாவது சந்திர கலையை போல் ஆபரணமாக தரித்துக் கொண்டார். (72) பிறகு அப்படிப்பட்ட தன் புத்திரனை முருகனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக கொஞ்சி விளையாடினார். பிரும்மா முதலிய தேவர்களும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை முறைப்படி நமஸ்கரித்துவிட்டு சென்றார்கள் அப்பொழுது விஷ்ணுவும் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து முன்போலவே ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜித்து சுகமடைந்தார். (74) பிறகு ஓர் சமயம் விஷ்ணுவானவர் ஹிரண்யகசிபு என்ற ஓர் அசுரராஜனை கொல்வதற்காக ஸ்ரீ பரமேச்வரரை பூஜித்துவரனை

नृसिंहवपुरास्थाय वक्षो भित्वा नखैः पुनः । पपौ क्रोधेन तद्रक्तं संहृत्यासुरसैनिकान् ॥ ७६
अहङ्कारेण तेनैव सर्वान् संहर्तुमुद्यतः । ततो देवा भयाविष्टाश्शरणं प्रापुरीश्वरम् ॥ ७७
वीरभद्रं तदा देवस्सन्दिदेशास्य निग्रहे । शरभं रूपमास्थाय वीरभद्रः प्रतापवान् ॥ ७८
गृहीत्वा नारसिंहं तं द्विधाकृत्वात्मलीलया । भित्वा त्वचमतिस्वच्छामुपायनमुपाहरत् ॥ ७९
तदाप्रभृति देवोऽपि नारसिंहाम्बरोऽभवत् । सोऽपिदेवं समाराध्य विगतैना बभूवह ॥ ८०
एकदा पुनरेवैष बलिनिग्रहमाचरन् । बभूव काश्यपसुतो वामनो मधुसूदनः ॥ ८१
ईश्वराप्तवरोऽभ्येत्य यागशालामयाचत । पदत्रयमितां भूमिमात्मनः स्थितये पुनः ॥ ८२
प्रतिगृह्य ततो भूमिमेकेनैव पदा दिवम् । विक्रम्यान्यपदालाभाद्बलिं कारागृहान्तरे ॥ ८३
निवेश्य राज्यं भूयोऽपि देवेन्द्राय त्रिविक्रमः । दत्वाऽण्डमेतद्भग्नं स्याद्यथा संवर्धयत्पुनः ॥ ८४
ततो देवैर्महादेवो ज्ञात्वा वृत्तान्तमस्य तु । भैरवं संदिदेशास्य निग्रहे भैरवाकृतिम् ॥ ८५

ந்ருஸிம்ஹவபுராஸ்தாய வக்ஷோ பித்வா நகை: புன: ।
பபௌ க்ரோதேன தத்ரக்தம் ஸம்ஹ்ருத்யாஸுரஸைனிகான் ॥ 76

அஹங்காரேண தேனைவ ஸர்வான் ஸம்ஹர்துமுத்யத: ।
ததோ தேவா பயாவிஷ்டாச்சரணம் ப்ராபுரீச்வரம் ॥ 77

வீரபத்ரம் ததா தேவஸ்ஸந்திதேசாஸ்ய நிக்ரஹே । சரபம் ரூபமாஸ்தாய வீரபத்ர: ப்ரதாபவான் ॥ 78

க்ருஹீத்வா நாரஸிம்ஹம் தம் த்விதாக்ருத்வாத்மலீலயா ।
பித்வா த்வசமதிஸ்வச்சாமுபாயனமுபாஹரத் ॥ 79

ததாப்ரப்ருதிதேவோऽபி நாரஸிம்ஹாம்பரோऽபவத் । ஸோऽபி தேவம் ஸமாராத்ய விகதைனா பபூவஹ 80

ஏகதா புனரேவைஷ பலிநிக்ரஹமாசரன் । பபூவ காச்யபஸுதோ வாமனோ மதுஸூதன: ॥ 81

ஈச்வராப்தவரோऽப்யேத்ய யாகசாலாமயாசத । பதத்ரயமிதாம் பூமிமாத்மன: ஸ்திதயே புன: ॥ 82

ப்ரதிக்ருஹ்ய ததோ பூமிமேகேனைவ பதா திவம் ।
விக்ரம்யான்யபதாலாபாத்பலிம் காராக்ருஹாந்தரே ॥ 83

நிவேச்ய ராஜ்யம் பூயோऽபி தேவேந்த்ராய த்ரிவிக்ரம: ।
தத்வாண்டமேதத்பக்னம் ஸ்யாத்யதா ஸம்வர்தயத்புன: ॥ 84

ததோ தேவைர்மஹாதேவோ க்ஞாத்வா வ்ருத்தாந்தமஸ்ய து ।
பைரவம் ஸந்திதேசாஸ்ய நிக்ரஹே பைரவாக்ருதிம் ॥ 85

பெற்று மிகுந்த பலமடைந்தவராகி, (75) நரசிம்ம உருவமெடுத்து அவனுடைய மார்பை பிளந்து ரத்தத்தை குடித்து மிகுந்த கோபத்தோடு மற்றுமுள்ள அசுர சைன்யங்களையும் நாசம் செய்து, (76) அப்படிப்பட்ட மதத்தினால் எல்லா உலகங்களையும் நாசம் செய்ய முயன்றார். பிறகு தேவர்கள் பயமடைந்தவர்களாகி ஸ்ரீ ஜகதீசனை சரணமடைந்தார்கள். (77) அப்பொழுது பகவான் அந்த நரசிம்மத்தை அடக்குவதற்காக வீரபத்திரரை அனுப்பினார். மிக பலசாலியான அந்த வீரபத்திரர் சரப உருவம் எடுத்துக் கொண்டு, (78) அந்த நரசிம்மத்தை விளையாட்டாக பிடித்து இரண்டாக கிழித்து மிக அழகிய அதன் தோலை உரித்தெடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ பிரபுவின் சன்னிதானத்தில் காணிக்கையாக கொண்டு வைத்தார். (79) அது முதற்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவர் நரசிம்மத்தின் தோலை ஆடையாக அணிந்து வந்தார். பிறகு அந்த விஷ்ணுவும் மஹாதேவரை பூஜித்து பாபமற்றவராக ஆனார். (80) மற்றும் ஒரு சமயம் மஹாவிஷ்ணுவானவர் மஹாபலியை நிக்ரஹம் செய்வதற்காக காச்யப முனிவரிடத்தில் வாமனர் என்ற பிள்ளையாக பிறந்து, (81) ஸ்ரீ சங்கரரிடத்தில் வரனை பெற்று மஹாபலியின் யாசகசாலைக்கு சென்று தான் வசிப்பதற்காக மூன்று அடி அளவு பூமியை யாசித்தார். (82) அவரிடமிருந்து பூமியை பெற்று ஓர் அடியால் பூமியையும் மற்றொரு அடியால் ஆகாயத்தையும் திரிவிக்ரம உருவம் கொண்டு அளந்து மற்றோர் அடிக்கு இடமில்லாததால் அந்த பலிசக்ரவர்த்தியை சிறையில் அடைத்து ராஜ்யத்தை மறுபடியும் இந்திரனிடத்தில் ஒப்புவித்து பிறகு அண்டம் வெடிக்கும்படி உருவத்தை பெரிதாக்கி வளர்ந்தார். (84) பிறகு மஹாதேவர் அந்த விஷயத்தை தேவர்கள்மூலம் அறிந்து அவரை நிக்ரஹம் செய்வதற்காக பயங்கரமான உருவத்தை கொண்ட ஸ்ரீ பைரவ மூர்த்தியை அனுப்பினார். (85) பிறகு

सोऽपि तं त्वरयाऽभ्येत्य वृद्धमण्डान्तमच्युतम् । प्रह्लत्योरसि हस्तेन निपात्योत्कृत्य च त्वचम् ॥ ८६
आत्मनः कञ्चुकत्वेन दधावानीलकोमलम् । तस्यास्थ्यपि महद्दीर्घं कङ्कालाख्यं दधौ करे ॥ ८७
ततो जग्मुर्निरातङ्कास्तदा सर्वे सुरादिवम् । उपेन्द्रोऽपि महादेवं समाराध्य यथापुरम् ॥ ८८
शान्तापराधस्समभूज्जगाम च यथागतम् । एवं दशावतारेषु निगृहीतः पिनाकिना ॥
पञ्चास्त्वनुगृहीतश्च वक्ष्ये श्रृण्वन्तु तत्कथाम् ॥ ८९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुष्षष्टितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥

भृगुशापानुसारेण विष्णोः दशावतारप्राप्तिः ॥

सूतः — जामदग्न्योऽथ रामोऽभूद्भगवान् पुरुषोत्तमः । भृगुशापेन तेनैव रेणुकायाञ्च तत्स्त्रियाम् ॥ १

ஸோऽபி தம் த்வரயாப்யேத்ய வ்ருத்தமண்டாந்தமச்யுதம் ।
ப்ரஹ்ருத்யோரஸி ஹஸ்தேன நிபாத்யோத்க்ருத்ய ச த்வசம் ॥ 86
ஆத்மன: கஞ்சுகத்வேன ததாவாநீலகோமளம் ।
தஸ்யாஸ்த்யபி மஹத்தீர்கம் கங்காளாக்யம் ததௌ கரே ॥ 87
ததோ ஜக்முர்னிராதங்காஸ்ததா ஸர்வே ஸுராதிவம் ।
உபேந்த்ரோऽபி மஹாதேவம் ஸமாராத்ய யதாபுரம் ॥ 88
சாந்தாபராதஸ்ஸமபூஜ்ஜகாம ச யதாகதம் ।
ஏவம் தசாவதாரேஷு நிக்ருஹீத: பிநாகிநா ॥
பஞ்சஸ்வனுக்ரஹீதச்ச வக்ஷ்யே ச்ருண்வந்து தத்கதாம் ॥ 89

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுஷ்ஷஷ்டிதமோऽத்யாய:

॥ அத பஞ்சஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

பிருகு முனிவரின் சாபத்தை அனுசரித்து ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்கு பத்து அவதாரங்கள் ஏற்படுதல்.

ஸூத: — ஜாமதக்னியோऽதராமோऽபூத்பகவான் புருஷோத்தம: ।
ப்ருகுசாபேன தேனைவ ரேணுகாயாஞ்ச தத்ஸ்த்ரியாம் ॥ 1

அவரும் அண்டம் முழுவதும் வளர்ந்து இருந்த அந்த மஹாவிஷ்ணுவிடம் வேகமாய் சென்று கையினால் அவர் மார்பில் அறைந்து கீழேதள்ளி மிக கருப்பானதும் மிருதுவானதுமான அவரது தோலை உரித்து தனக்கு கவசமாக அணிந்து கொண்டார். வெகு நீளமான கங்காளமென்ற அவருடைய எலும்பையும் தனது கையில் தரித்துக் கொண்டார். (87) பிறகு தேவர்கள் எல்லாம் பயமற்றவர்களாகி சுவர்க்க மடைந்தார்கள். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும், மஹாதேவரை முன்போல் பூஜித்து, (88) பாபம் நீங்கியவராகி வந்ததுபோல் திரும்பி சென்றார் ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே இவ்விதமாக ஸ்ரீ நாராயணன் பத்து அவதாரங்கள் செய்ததில், ஐந்து அவதாரங்களில் ஸ்ரீ பரமேச்வரரால் நிக்ரஹிக்கப்பட்ட கதை கூறப் பட்டது. பின்னும் ஐந்து அவதாரங்களில் அனுக்ரஹிப்பதான கதையை கூறுகிறேன் கேளுங்கள். (89)

அறுபத்திநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸூதமுனிவர் கூறுகிறார் :— ஓ முனிவர்களே, பிறகு பகவானாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் ப்ருகு முனிவரின் அந்த சாபத்தினால் ஜமதக்னி முனிவரின் மனைவியான ரேணுகையிடத்தில் பரசுராமராக

तच्चकार पिता रामं नाम्ना रूपादरिन्दमम् । उपनीतश्च कालेन रामः पित्रा महर्षिणा ॥ २
शुश्रूषणपरो नित्यं श्रद्धयाऽनन्यमानसः । केनापिकारणेनैव कदाचित्पितृचोदितः ॥ ३
रामोमातुश्शिरश्छेदं रेणुकायाश्चकार ह । ततः प्रीतेन मनसा रामः प्रोक्तो महर्षिणा ॥ ४
पुत्र शुश्रूषया प्रीतं मां विद्धि वरयाधुना । वरान्यो यो वरोऽभीष्टस्तं तं सर्वं ददामि ते ॥ ५
इति रामोवचः श्रुत्वा पितुर्वव्रे वरानिमान् । मातुः पूर्ववदुत्थानं वरं वव्रे स आदितः ॥ ६
पितुः कोपपरित्यागं कोपनस्याधिकं मुनेः । स्वस्यापि शिवपूजायां श्रद्धावत्त्वमनारतम् ॥ ७
वरत्रयं तदा रामो लब्ध्वात्मपितुरन्तिकात् । वनमाप तपश्चर्तुं शिवपूजापरायणः ॥ ८
तस्मिन् गतेऽर्जुनो यावत्त्यक्तकोपं मुनीश्वरम् । कृतवीर्यसुतो धेनुं कामोपपदभूषिताम् ॥ ९
प्रत्याख्यातो यदा राजा मुनिना कृतवीर्यजः । कोपेनास्य शिरश्छेदं कृत्वा माहिष्मतीमगात् ॥ १०
जमदग्निप्रिया साऽपि रेणुकाग्निं विवेश ह । महत्यैव तदा वृष्ट्या शशामाग्निश्चितागतः ॥ ११

தம் சகார பிதா ராமம் நாம்நா ரூபாதரிந்தமம் | உபனீதச்ச காலேன ராம: பித்ரா மஹர்ஷிணா || 2
சுச்ரூஷணபரோ நித்யம் ச்ரத்தயாऽனன்யமானஸ: | கேனாபி காரணேனைவ கதாசித்பித்ருசோதித: || 3
ராமோ மாதுச்சிரச்சேதம் ரேணுகாயாச்சகார ஹ | தத: ப்ரீதேன மனஸா ராம: ப்ரோக்தோ மஹர்ஷிணா 4

புத்ர சுச்ரூஷயா ப்ரீதிம் மாம் வித்தி வரயாதுனா |
வரான்யோ யோ வரோபீஷ்டஸ்தம் தம் ஸர்வம் ததாமிதே || 5
இதி ராமோ வச: ச்ருத்வா பிதுர்வவ்ரே வரானிமான் |
மாது: பூர்வவதுத்தானம் வரம் வவ்ரே ஸ ஆதித: || 6

பிது: கோபபரித்யாகம் கோபனஸ்யாதிகம் முனே: | ஸ்வஸ்யாபி சிவபூஜாயாம் ச்ரத்தாவத்வமனாரதம் || 7
வரத்ரயம் ததா ராமோ லப்த்வாத்மபிதுரந்திகாத் | வனமாப தபச்சர்தும் சிவபூஜாபரயண: || 8

தஸ்மின் கதேऽர்ஜுனோ யாவத் த்யக்தகோபம் முனீச்வரம் |
க்ருதவீர்யஸுதோ தேனும் காமோபபதபூஷிதாம் || 9
ப்ரத்யாக்யாதோ யதா ராஜா முனினாக்ருதவீர்யஜ: |
கோபேனாஸ்ய சிரச்சேதம் க்ருத்வா மாஹிஷ்மதீமகாத் || 10
ஜமதக்னிப்ரியா ஸாऽபி ரேணுகாக்னிம் விவேசஹ |
மஹாத்யைவ ததா வ்ருஷ்ட்யா சசாமாக்னிச்சிதாகத: || 11

பிறந்தார். (1) பிறகு தந்தையான ஜமதக்னியும் சத்ருக்களை நாசம் செய்யவல்ல பிள்ளைக்கு உருவத்திற்கு ஏற்றவாறு ராமன் என பெயரிட்டார். பிறகு அந்த பரசுராமருக்குத் தந்தையான ஜமதக்னி முனிவர் காலத்தில் உபநயனம் செய்தார். தினந்தோறும் ச்ரத்தையோடும், கவனத்தோடும், தந்தைக்கு பணிவிடை செய்து வந்தார். ஒருநாள் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக தந்தையால் கட்டளையிடப்பட்டவராகி (3) அந்த பரசுராமன் தன் தாயாகிய ரேணுகாதேவியின் தலையை வெட்டினார். பிறகு ஜமதக்னியானவர் மிக சந்தோஷமடைந்தவராகி பரசுராமரை பார்த்துச் சொன்னார். (4) ஓ மைந்தனே நான் உனது பணிவிடையால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன் என்று அறிவாய். நான் இப்பொழுது உனக்கு வேண்டிய வரன்களை எல்லாம் அளிக்கிறேன். நீ வேண்டியதை கேள் என்றார் (5) இவ்வாறு தந்தையின் வார்த்தையைக்கேட்டு பரசுராமன் கேட்டுக்கொண்ட வரன்கள் என்னவென்றால் முதலில் தன் தாய் முன்போல் உயிர்பெற்று எழுந்திருக்க வேண்டும் என்ற வரனை கேட்டுக் கொண்டார். (6) பிறகு தன் தந்தையாகிய மிக கோபிஷ்டரான அந்த முனிவரின் கோபத்தை விட்டுவிடும்படியும் தனக்கு எப்பொழுதும் சிவபூஜையில் மிகுந்த சிரத்தை இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். (7) அப்படியே அந்த பரசுராமன் அம்மூன்று வரன்களையும் தன் தந்தையிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு சிவ பூஜையில் மிக ஈடுபட்டவராகி தவம் செய்வதற்காக காடு சென்றார். (8) அவர் காட்டுக்கு சென்ற பிறகு கிருதவீர்யராஜனின் குமாரரான கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கோபத்தை விட்டவரான ஜமதக்னி முனிவரிடம் வந்து அவரிடமிருந்த காமதேனுவை கேட்டார். (9) ஜமதக்னி முனிவரால் மறுக்கப்பட்ட கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கோபம் அடைந்து அவருடைய தலையை வெட்டிவிட்டு மாஹிஷ்மதி பட்டிணத்திற்குச் சென்று விட்டான். (10) உடன் ஜமதக்னி முனிவரின் மனைவியான ரேணுகாதேவியானவள் அக்னி ப்ரவேசம் செய்துவிட்டாள். அப்பொழுது மிகுந்த மழையால் அந்த சிதையில் இருந்த அக்னியானது

सा पुनर्दग्धवसना रेणुका ऋषिमानिनी । दुःखेन महताक्रान्ता लज्जयाच वराङ्गना ॥ १२
निंबपत्रैस्समाच्छाद्य नग्नावूरुनितंबकौ । चण्डाळश्रेणिमासाद्य कञ्चित्कालमुवासह ॥ १३
तत्र पोत्ताभिधः कश्चिन्मातङ्गाख्याच कामिनी । ररक्षतुस्तां पिष्टाद्यैरग्नितप्तां भृशातुराम् ॥ १४
एतत्सर्वमशेषेण श्रुत्वा रामो वनंगतः । ईशादाराधनात्तुष्टात्संप्राप्य च परश्वधम् ॥ १५
क्षत्रियांबोधिवडवाज्वलनस्तु बभूवह । कार्तवीर्यार्जुनं हत्वा क्षत्रियानपरानपि ॥ १६
असृजैव ततस्तेषां निवापाञ्जलिमातनोत् । नीतेन विन्दुसरसि श्रद्धया पितुरात्मनः ॥ १७
मातरंच समासाद्य पक्कणस्थां प्रणम्य ताम् । ग्रामाद्बहिस्तया सार्धं कञ्चित्कालं निनायसः ॥ १८
शुश्रूषयाच सन्तोष्य मातरं तादृशीं पुनः । वीरहत्या निवृत्यर्थं क्षयद्वीरमुपास्य सः ॥ १९
काश्यपाय महीं दत्वा सर्वां वीर्यार्जितामिमाम् । वैकुण्ठभवनं प्राप्यकेरळान्पुनर (पुनःकेरळम्) द्भुतम् २०
पुरा दशरथो राजा पुत्रकामो महेश्वरम् । अयजत्पुत्रकामेष्ट्या वसिष्ठाद्यैश्च तापसैः ॥ २१

ஸா புனர்தக்தவஸநா ரேணுகா ருஷிமானினீ। துஃகேன மஹதா க்ராந்தா லஜ்ஜயாச வராங்கநா ॥ 12
நிம்பபத்ரைச்சமாச்சாத்ய நக்நாவூருனிதம்பகௌ ।
சண்டாளாச்ரேணிமாஸாத்ய கஞ்சித்காலமுவாஸஹ ॥ 13
தத்ரபோத்தாபித: கச்சின்மாதங்காக்யாச காமினீ ।
ரரக்ஷதுஸ்தாம் பிஷ்டாத்யைரக்னிதப்தாம் ப்ருசாதுராம் ॥ 14
ஏதத்ஸர்வமசேஷேண ச்ருத்வா ராமோ வனம் கத:। ஈசாதாராதனாத்துஷ்டாத்ஸம்ப்ராய ச பரச்வதம் 15
க்ஷத்ரியாம்போதிபடபாஜ்வலனஸ்து பபூவ ஹ। கார்தவீர்யார்ஜுனம் ஹத்வா க்ஷத்ரியானபரானபி ॥ 16
அஸ்ருஜைவ ததஸ்தேஷாம் நிபாவாஞ்ஜலிமாதனோத் ।
நீதேன பிந்துஸரஸி ச்ரத்தயா பிதுராத்மன: ॥ 17
மாதரஞ்ச ஸமாஸாத்ய பக்கணஸ்தாம் ப்ரணம்ய தாம் ।
க்ராமாத்பஹிஸ்தயா ஸார்தம் கஞ்சித்காலம் நிநயஸ: ॥ 18
சுச்ருஷயாச ஸந்தோஷ்ய மாதரம் தாத்ருசீம் புந:। வீரஹத்யாநிவ்ருத்யர்தம் க்ஷயத்வீரமுபாஸ்ய ஸ: 19
காச்யபாய மஹீம் தத்வா ஸர்வாம் வீர்யார்ஜிதாமிமாம் ।
வைகுண்டபவனம் ப்ராப்யகேரளான்புனர (புந: கேரளம)த்புதம்॥ 20
புரா தசரதோ ராஜா புத்ரகாமோ மஹேச்வரம் ।
அயஜத்புத்ரகாமேஷ்ட்யா வஸிஷ்டாத்யைச்சதாபஸை: ॥ 21

தனித்துவிட்டது. (11) பிறகு ரிஷி பத்தினியான ரேணுகையானவள் தனது ஆடை எரிந்துவிட்டபடியால் மிகுந்த துக்கமும் லஜ்ஜையும் அடைந்தவளாகி, (12) ஆடையற்றிருந்த அந்த ரேணுகையானவள் தன் துடைகளையும் முன்பின் பக்கங்களையும் வேப்பிலைகளால் மறைத்துக் கொண்டு ஓர் பரச்சேரிக்குச் சென்று சிறிது காலம் வசித்துவந்தாள். (13) அங்கு போத்தன் என்பவனும், மாதங்கி என்பவளும் நெருப்பு சுட்டதினால் மிகவும் துன்பமடைந்திருந்த அவளுக்கு மாவு முதலியவைகளை கொடுத்து ரக்ஷித்து வந்தார்கள். (14) இப்படியிருக்கையில் காட்டுக்கு போயிருந்த பரசுராமர் இந்த சங்கதிகளை எல்லாம் விபரமாய் கேள்விபட்டு தனது பூஜையினால் சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடமிருந்து ஓர் கண்டரகோடலியை பெற்று, (15) க்ஷத்ரியர்களாகிய கடலுக்கு படவாக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்றவராகி கார்த்தவீர்யார்ஜுனனையும் மற்றுமுள்ள க்ஷத்ரியர்களையும் கொன்று, (16) பிந்துஸரஸ் என்ற குளத்தில் நிரப்பப்பட்ட அவர்களுடைய ரத்தத்தினால் தன் தந்தைக்கு மிகுந்த சிரத்தையோடு தர்பணம் செய்தார். (17) பிறகு அவர் பரச்சேரியில் இருந்த தன் தாயிடம் சென்று அவளை நமஸ்கரித்து அவளோடுகூட ஊருக்கு வெளியில் சிறிது காலம் இருந்து கொண்டு, (11) அப்படிப்பட்ட தன் தாயை பணிவிடைகளால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து பிறகு தனக்கு ஏற்பட்ட வீரஹத்தி தோஷம் நீங்குவதற்காக (தனது பக்தர்களின் விரோதிகளை நாசம் செய்கின்றவரான) ஸ்ரீ மஹேச்வரனை ஆராதித்து, (19) பிறகு தன் பராக்ரமத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட இந்த பூமி யாவையும் காச்யப முனிவருக்கு கொடுத்துவிட்டு பிறகு கேரள தேசம் சென்று அங்கிருந்து மிக அற்புதமான வைகுண்டமடைந்தார். (20) பூர்வத்தில் தசரதராஜன் புத்திரனை வேண்டி வஸிஷ்டர் முதலிய தபஸ்விகளோடு

ततो महेश्वरस्याज्ञावशेन मधुसूदनः । रामो दाशरथिर्जज्ञे कौशल्यायां नृपस्त्रियाम् ॥ २२
सीतया पितृवाक्येन लक्ष्मणेन वनंगतः । तत्र सीतां राक्षसेन्द्रो रावणो जनकात्मजाम् ॥ २३
जहार वञ्चयित्वा तं रामं तत्र सलक्ष्मणम् । तद्वियोगाग्निसंतप्तो रामो लक्ष्मणसंयुतः ॥ २४
अगस्त्यमुनिमासाद्य रुरोद भृशदुःखितः । अगस्त्येनोपदिष्टोऽसौ रक्षसां निधनं प्रति ॥ २५
शिवमभ्यर्च्य लब्धास्त्रो बध्वा सेतुं बलीमुखैः । रावणं सगणं संख्ये विजित्यहरियूथपैः ॥ २६
सीतां वैश्वानरे शुद्धामयोध्यामनयत्प्रियाम् । तत्र पट्टाभिषिक्तोऽसौ चक्रे राज्यमकण्टकम् ॥ २७
लोकापवादभीत्यैव पुनस्सीतां वनेऽत्यजत् । तस्यां भूमौ विलीनायां शुशोच भृशमातुरः ॥ २८
अश्वमेधेन देवेशं रामोऽभ्यर्च्य महेश्वरम् । सरय्वां तनुमुत्सृज्य भ्रातृभिस्सह राघवः ॥ २९
क्षीराब्धिमाससाद स्वं स्थानं पूर्ववदच्युतः । अवतारस्सतु पुरा स्त्रीदुःखसह ईरितः ॥ ३०
तमसाच वृतो यस्मान्नवेदात्मानमात्मना । द्वापरेच युगेऽन्यस्मिन् स एवपुरुषोत्तमः ॥ ३१

ததோ மஹேச்வரஸ்யாஞ்ஞாவசேன மதுஸூதன: |
ராமோ தாசரதிர்ஜஜ்ஞே கௌசல்யாயாம் ந்ருபஸ்த்ரியாம் || 22
ஸீதயா பித்ருவாக்யேந லக்ஷ்மணேந வனம்கத: | தத்ர ஸீதாம் ராக்ஷஸேந்த்ரோ ராவணோ ஜனகாத்மஜாம்
ஜஹார வஞ்சயித்வா தம் ராமம் தத்ர ஸலக்ஷ்மணம் |
தத்வியோகாக்நிஸந்தப்தோ ராமோ லக்ஷ்மணஸம்யுத: || 24
அகஸ்த்யமுனிமாஸாத்ய ருரோத ப்ருசது:கித: |
அகஸ்த்யேநோபதிஷ்டோऽஸௌ ரக்ஷஸாம் நிதனம்ப்ரதி || 25
சிவமப்யர்ச்ய லப்தாஸ்த்ரோ பத்வாசேதும்வலீமுகை: |
ராவணம் ஸகணம் ஸங்க்யே விஜித்ய ஹரியூதபை: || 26
ஸீதாம் வைச்வானரே சுத்தாமயோத்யாமனயத்ப்ரியாம் |
தத்ர பட்டாபிஷிக்தோऽஸௌசக்ரே ராஜ்யமகண்டகம் || 27
லோகாபவாதபீத்யைவ புனஸ்ஸீதாம் வனேऽத்யஜத் |
தஸ்யாம் பூமௌ விலீனாயாம்சுசோச ப்ருசமாதுர: || 28
அச்வமேதேநதேவேசம் ராமோऽப்யர்ச்ய மஹேச்வரம் |
ஸரய்வாம் தநுமுத்ஸ்ருஜ்ய ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹ ராகவ: || 29
க்ஷீராப்திமாஸஸாதஸ்வம் ஸ்தானம் பூர்வவதச்யுத: | அவதாரஸ்ஸது புரா ஸ்த்ரீது:கஸஹ ஈரித: || 30
தமஸாச வ்ருதோ யஸ்மான்ன வேதாத்மானமாத்மனா | த்வாபரேச யுகேऽந்யஸ்மின் ஸ ஏவபுருஷோத்தம:

அட புத்ர காமேஷ்டி என்ற யாகத்தால் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை பூஜித்தார். (21) பிறகு ஸ்ரீ மஹேச்வரனின் உத்திரவால் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் அந்த அரசனின் மனைவியான கௌஸல்யையிடத்தில் ஸ்ரீ ராமனாக பிறந்தார். (22) தந்தையின் உத்திரவின்படி சீதையுடனும், லக்ஷ்மணனுடனும் ஸ்ரீ ராமர் காட்டிற்குச் சென்றார். அங்கு ஜனகரின் பெண்ணான சீதையை ராவணன் என்ற ராக்ஷஸ ராஜன் ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும் வஞ்சித்துவிட்டு அபகரித்துச் சென்றான். ஸ்ரீ ராமன் சீதையின் பிரிவாகிய அக்னியால் தகிக்கப்பட்டவராக லக்ஷ்மணனுடன் கூடியவராய். (24) அகஸ்திய முனிவரை அடைந்து அவர் முன்னிலையில் மிகவும் துக்கித்து அழுதார். அசுரர்களை நாசம் செய்வதற்காக அகஸ்திய முனிவரிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு. (25) ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பூஜித்து பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெற்று வானரர்களின் உதவியால் சேதுபந்தனம் செய்து. வானர படைத் தலைவர்களுடன் ராவணனை அவனது சகல சைன்யங்களோடும் யுத்தத்தில் ஜயித்து. (26) பிறகு அக்னிப் பிரவேசத்தினால் [illegible] மனைவியான சீதையை அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டவராக எதிரிகளின்றி ராஜ்யம் செய்தார் (27) அப்பொழுது லோகாபவாதத்தால் சீதையை மறுபடியும் காட்டிற்கு அனுப்பினார். பிறகு அவள் பூமிக்குள் மறைந்துவிட்டதால் ஸ்ரீ ராமன் மிகவும் [illegible] துக்கித்தார் (28) பிறகு ஸ்ரீ ராமன் அச்வமேத யாகத்தினால் தேவதேவனான ஸ்ரீ மஹேச்வரனை பூஜித்து தன் ஸகோதரர்களுடன் ஸரயு நதியில் சரீரத்தை விட்டார். (29) பிறகு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் முன்போல் தனது இருப்பிடமாகிய பாற்கடலை அடைந்தார். [illegible] இந்த அவதாரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மனைவியை இழந்து துக்கத்தை அனுபவிக்க நேர்ந்தது. (30) [illegible] அப்பொழுது அவர் [illegible] தன்னை தான் அறியவில்லை. பிறகு [illegible]

वसुदेवसुतो जज्ञे रोहिण्यां रामनामकः । तत्र रक्षोगणं हत्वा कृत्वा कृत्यं महत्पुनः ॥ ३२
आराध्य च महादेवमंबिकासहितं प्रभुम् । योगमार्गरतो रामो वैकुण्ठं प्राप्तवान् बली ॥ ३३
पुनश्च वसुदेवस्य देवक्यां कृष्णरूपधृत् । जज्ञे विष्णुरमेयात्मा भृगुशापनियन्त्रितः ॥ ३४
तत्राभ्यर्च्य सुराधीशं शिवं शत्रून् जयन्पुनः । उपमन्युं समासाद्य विधिना तेन दीक्षितः ॥ ३५
शैवमुख्यतमोऽत्यर्थं भक्त्याऽऽराध्य च शङ्करम् । भूभारमपनीयाथ विष्णुलोकं जगाम ह ॥ ३६
पुनश्चापि कलेरन्ते कलिजा दुष्प्रजाः स्वयम् । संहरिष्यन् हयग्रीवो जातो विष्णुरधोक्षजः ॥ ३७
तत्र संपूज्य देवेशं लिङ्गमूर्तौ सदाशिवम् । कृपया तस्य निर्जित्य तिष्यजातानसज्जनान् ॥ ३८
विष्णुरूपं यथापूर्वं लब्ध्वाऽऽत्मपदमाप सः । एवं दशावतारेषु निगृहीतश्च पञ्चसु ॥ ३९
शिवेनानुगृहीतश्च शापान्मुक्तो भृगोरिति । एतेऽवतारा: कल्पेषु बहुधा वर्णिता द्विजैः ॥ ४०
वैष्णवेषु पुराणेषु निग्रहो नैव वर्णितः । देहत्यागेन तस्यैव सूचितोऽनुग्रहो (निग्रहो) द्विजाः ॥

வஸுதேவஸுதோ ஜஜ்ஞே ரோஹிண்யாம் ராமநாமக: ।
தத்ர ரக்ஷோகணம் ஹத்வா க்ருத்வா க்ருத்யம் மஹத்புந: ॥ 32
ஆராத்யச மஹாதேவமம்பிகாஸஹிதம் ப்ரபும் ।
யோகமார்கரதோ ராமோ வைகுண்டம் ப்ராப்தவான்பலீ ॥ 33
புனச்ச வஸுதேவஸ்ய தேவக்யாம் க்ருஷ்ணரூபத்ருத் ।
ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுரமேயாத்மா ப்ருகுசாபநியந்த்ரித: ॥ 34
தத்ராப்யர்ச்ய ஸுராதீசம்சிவம் சத்ரூன் ஜயந்புந: । உபமன்யும் ஸமாஸாத்ய விதிநா தேந தீக்ஷித: ॥ 35
சைவமுக்யதமோऽத்யர்தம் பக்த்யாऽऽராத்யச சங்கரம் । பூபாரமபநீயாத விஷ்ணுலோகம் ஜகாமஹ ॥ 36
புநச்சாபி கலேரந்தே கலிஜா துஷ்ப்ரஜா:ஸ்வயம் ।
ஸம்ஹரிஷ்யன் ஹயக்ரீவோ ஜாதோ விஷ்ணுரதோக்ஷஜ: ॥ 37
தத்ர ஸம்பூஜ்யதேவேசம் லிங்கமூர்தௌ ஸதாசிவம் ।
க்ருபயா தஸ்யநிர்ஜித்ய திஷ்யஜாதாநஸஜ்ஜனன் ॥ 38
விஷ்ணுரூபம் யதாபூர்வம்லப்த்வாத்மபதமாப ஸ: । ஏவம் தசாவதாரேஷு நிக்ருஹீதச்ச பஞ்சஸு ॥ 39
சிவேநாநுக்ருஹீதச்ச சாபாந்முக்தோ ப்ருகோரிதி ।
ஏதேऽவதாரா: கல்பேஷு பஹுதா வர்ணிதா த்விஜை: ॥ 40
வைஷ்ணவேஷு புராணேஷு நிக்ரஹோ நைவ வர்ணித: ।
தேஹத்யாகேந தஸ்யைவ ஸூசிதோऽனுக்ரஹோ (நிக்ரஹோ) த்விஜா: ॥ 41

த்வாபரயுகத்தில் அந்த விஷ்ணுவானவர் (31) ரோஹிணிதேவியினிடத்தில் வசுதேவருக்குப் பிள்ளையாக பிறந்து பலராமன் என்ற பெயரை அடைந்தவராகி அந்த அவதாரத்தில் அநேக ராக்ஷஸக் கூட்டங்களைக் கொன்று இன்னும் பல பெரிய கார்யங்களைச் செய்து, (32) முடிவில் ஸ்ரீ பலராமன் பார்வதி தேவியுடன் கூடிய மஹாபிரபுவான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பூஜை செய்து யோக மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டு வைகுண்டமடைந்தார். (33) பிறகு அளவிடமுடியாத மஹிமைவாய்ந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் பிருகு முனிவரின் சாபத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவராகி தேவகியிடத்தில் வசுதேவருக்குப் பிள்ளையாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்ற பெயருடன் பிறந்தார். (34) அந்த அவதாரத்தில் தேவேசரான ஸ்ரீ மஹேச்வரனை பூஜித்து அநேகம் சத்துருக்களை ஜயித்து பிறகு உபமன்யு முனிவரை அடைந்து அவரிடம் விதிப்படி தீக்ஷை பெற்று, (35) மிகச் சிறந்த ஓர் சிவபக்தராகி மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ சங்கரரை பூஜித்து பூ பாரத்தைக் குறைத்துவிட்டு முடிவில் விஷ்ணுலோகம் அடைந்தார். (36) பிறகு அந்த விஷ்ணுவானவர் கலியுகத்தின் முடிவில் கலியில் உண்டான துஷ்ட பிரஜைகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காக ஹயக்ரீவராக அவதரித்தார். (37) அந்த அவதாரத்தில் தேவேசரான ஸ்ரீ ஸதாசிவனை லிங்கமூர்த்தியில் பூஜை செய்து அவருடைய அருளால் கலியுகத்தில் உண்டான துஷ்டர்களை எல்லாம் கொன்று (38) பிறகு முன்போல் விஷ்ணுவின் உருவத்தை அடைந்து தனது இருப்பிடம் சென்றார். இவ்விதமாய் விஷ்ணுவானவர் பத்து அவதாரங்களை எடுத்து அவைகளில் ஐந்து அவதாரங்களில் (39) பரமேச்வரரால் தண்டிக்கப்பட்டும், ஐந்து அவதாரங்களில் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டவருமாகி பிருகு முனிவரின் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டார். இந்த அவதாரங்கள் எல்லாம் பெரியோர்களால் ஒவ்வொரு கல்பங்களிலும் பலவாறாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன. (40) ஓ முனிவர்களே, ஸ்ரீ மஹேச்வரரால் விஷ்ணு தண்டிக்கப்பட்டதானது விஷ்ணு புராணங்களில் சொல்லப்படவில்லை

निगृहीतः कुमारेण वीरभद्रादिभिर्गणैः । सूचितस्स तु मत्स्याक्षिकूर्मास्थिक्रोडश्रृङ्गकैः ॥ ४२
सिंहचर्मशिरोमुण्डत्रिविक्रममहास्थिभिः । शिवांगाकल्पमध्यस्थैः पुराणश्रुतिचोदितैः ॥ ४३
ततो देवा हरिब्रह्मप्रमुखाः परमेश्वरम् । दृष्ट्वा भीतेन मनसा त्यक्त्वाऽहंकारमात्मनः ॥ ४४
कर्मसु स्वेषु वर्तन्त इति वेदविदो विदुः । एकदा विष्णुभवनं पुरोपेन्द्रस्समाययौ ॥ ४५
स्वमेवमूर्तिभेदस्थं प्रद्युम्नादिवदच्युतः । मिथः संभाषणं कृत्वा कञ्चित्कालमवस्थितः ॥ ४६
एतस्मिन् समये कण्वः काश्यपस्य सुतो महान् । वैकुण्ठभवनं प्राप विष्णुसंभाषणोत्सुकः ॥ ४७
तं दृष्ट्वा तौ समायान्तं शिवभक्तं दृढव्रतम् । न व्यलोकयतामक्ष्णा नासनं ददतुश्च तौ ॥ ४८
नवाचञ्चाप्यवदतामासातां मौनमुद्रया । तौ तदा तादृशौदृष्ट्वा चुकोप मुनिसत्तमः ॥ ४९
शशापास्मान् शिवस्येष्टान्मत्वा तूर्ष्णीं बभूविथ । विष्णोऽतस्त्वमनेकानि जन्मानि भजमद्गिरा ॥ ५०

நிக்ருஹீத: குமாரேண வீரபத்ராதிபிர் கணை: ।
ஸூசிதஸ்ஸது மத்ஸ்யாக்ஷிகூர்மாஸ்திக்ரோடச்ருங்ககை: ॥ 42
ஸிம்ஹசர்மசிரோமுண்டத்ரிவிக்ரமமஹாஸ்திபி: ।
சிவாங்காகல்பமத்யஸ்தை: புராணச்ருதிசோதிதை: ॥ 43
ததோ தேவா ஹரிப்ரம்ஹப்ரமுகா: பரமேச்வரம் ।
த்ருஷ்ட்வா பீதேன மனஸா த்யக்த்வாऽஹங்காரமாத்மன: ॥ 44
கர்மஸு ஸ்வேஷு வர்தந்த இதிவேதவிதோ விது: ।
ஏகதா விஷ்ணுபவனம் புரோபேந்த்ரஸ்ஸமாயயௌ ॥ 45
ஸ்வமேவ மூர்திபேதஸ்தம் ப்ரத்யும்னாதிவதச்யுத: ।
மித: ஸம்பாஷணம் க்ருத்வா கஞ்சித்காலமவஸ்தித: ॥ 46
ஏதஸ்மின்ஸமயே கண்வ: காச்யபஸ்ய ஸுதோமஹான் ।
வைகுண்டபவனம் ப்ராப விஷ்ணுஸம்பாஷணோத்ஸுக: ॥ 47
தம் த்ருஷ்ட்வா தௌ ஸமாயாந்தம் சிவபக்தம் த்ருடவ்ரதம் ।
ந வ்யலோகயதாமக்ஷ்ணா நாஸனம் தததுச்ச தௌ ॥ 48
ந வாசஞ்சாப்யவததாமாஸாதாம் மௌனமுத்ரயா ।
தௌ ததா தாத்ருசௌ த்ருஷ்ட்வா சுகோபமுனிஸத்தம: ॥ 49
சசாபாஸ்மான் சிவஸ்யேஷ்டான் மத்வா தூஷ்ணீம் பபூவித ।
விஷ்ணோऽதஸ்த்வமனேகானி ஜன்மானி பஜமத்கிரா ॥ 50

என்றாலும், அந்த தண்டனையானது அவர் தேஹத்தைவிட்ட மாதிரியைக் கொண்டு ஊகிக்கத்தக்கதாய் இருக்கின்றது (41) இப்படி என்றால் ஸ்ரீ முருகனாலும், வீரபத்ரர் முதலிய கணாதிபர்களாலும் தண்டிக்கப் பட்டதானது வேதங்கள், புராணங்கள் இவைகளால் தெரிவிக்கப்படுகின்றவைகளும், ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் திருமேனியில் விளங்கும் ஆபரணங்களின் நடுவில் இருக்கும் மத்ஸ்யத்தின் விழிகள், ஆமையின் ஓடு, பன்றியின் தித்திப்பல், சிங்கத்தின் தோல், முண்டத்தலை, த்ரிவிக்ரம மூர்த்தியின் பெரிய எலும்பு இவை களால் தெளிவாக ஊஹிக்கப்படுகிறது. (43) பிறகு விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லாம் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பார்த்து மனதில் இருந்த பயத்தோடு தங்களுடைய கர்வத்தை விட்டவர்களாகி (44) அவரவர் தொழிலை சரிவர செய்து வருகிறார்கள் என்று வேதமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். ஒரு சமயம் உபேந்திரர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாகிய வைகுண்டத்திற்கு வந்தார். (45) அப்பொழுது விஷ்ணு வானவர் பிரத்யும்னர் முதலிய மூர்த்திகளைப்போல் தனது ஓர் மூர்த்தியான அந்த உபேந்திரருடன் ஒருவருக்கொருவர் கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். (46) இந்த சமயத்தில் காச்யப முனிவரின் புதல்வரும் மஹிமைவாய்ந்தவருமான கண்வ முனிவர் விஷ்ணுவோடுபேச விரும்பியவராகி வைகுண்டத் திற்கு வந்தார். (47) அப்பொழுது அவ்விருவர்களும் மிகுந்த சிவபக்தரும், உறுதியாய் விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவருமான கண்வ முனிவர் வருவதைக்கண்டு அவரை கண்ணால் பார்க்கவும் இல்லை, அவருக்கு ஆஸனம் கொடுக்கவுமில்லை, (48) அவரோடு பேசவுமில்லாமல் மௌனமாய் இருந்தார்கள். அப்பொழுது அச்சிறந்த முனிவர் அவர்கள் அவ்வாறு இருந்ததைப்பார்த்து கோபமடைந்தவராகி அவர்களை சபித்த தாவது (49) நான் ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு பிரியமுள்ளவன் என்பதை நீங்கள் அறிந்தும் பேசாமல் இருந்து விட்டீர்கள் அல்லவா? ஆகையால் ஓ விஷ்ணுவே, நீ எனது வார்த்தையின்படி அநேக ஜன்மங்களை

मूकश्च तत्र सर्वत्र दत्तश्शापो मयाऽत्रवै । इयञ्च लक्ष्मीस्त्वत्पार्श्वेस्थिता मृगवदत्रवै ॥ ५१
मच्छापाच्च मृगी भूयादुपेन्द्रोऽप्ययमीदृशः । कैरातीं योनिमासाद्य काननेवसतां चिरम् ॥ ५२
तव भक्ताश्च लोकेऽस्मिन् सन्तु ते शिवनिन्दकाः । भस्मरुद्राक्षनिन्दाञ्च कुर्वन्तु मतिमोहिताः ॥ ५३
इति शप्त्वा गते तस्मिन् कण्वे निजमथाश्रमम् । विष्णुश्शापभयात्तस्य कमलालयमेत्य च ॥ ५४
तत्राराध्य महादेवमप्रीणयदनन्यधीः । ततः प्रीतो महादेवः कण्वमाहूय तापसम् ॥ ५५
एकजन्मानुभोक्तारं चक्रे शापस्य माधवम् । महालक्ष्मीं मृगाकारामेकजन्मैव शङ्करः ॥ ५६
उपेन्द्रस्यापि जन्मैकं कैरातमकरोच्छिवः । तेन विष्णुश्शिवमुनिस्सञ्जातः कण्वशापतः ॥ ५७
लक्ष्मीश्चापि मृगी जाताकानने मुनिशापतः । उपेन्द्राद्याश्च कैरातीं योनिमापेदिरे तदा ॥ ५८
मृगी तं सा मुनिं मूकं दृष्ट्वा गर्भवती ह्यभूत् । सूत्वा सा कनकां हृद्यां मृगीत्यक्त्वा पलायत ॥ ५९
किरातोऽसौ वने कन्यामादायायाच्च पक्कणम् । कुमाराय ददौ कन्यां शबरोवल्लिनामकाम् ॥ ६०

மூகச்ச தத்ர ஸர்வத்ர தத்தச்சாபோ மயாऽத்ரவை |
இயஞ்ச லக்ஷ்மீஸ்த்வத்பார்ச்வேஸ்திதா ம்ருகவதத்ரவை || 51
மச்சாபாச்ச ம்ருகீ பூயாதுபேந்த்ரோऽப்யயமீத்ருச: | கைராதீம்யோநிமாஸாத்ய காநநேவஸதாம்சிரம் 52
தவ பக்தாச்ச லோகேऽஸ்மின் ஸந்து தே சிவநிந்தகா: |
பஸ்மருத்ராக்ஷநிந்தாஞ்ச குர்வந்து மதிமோஹிதா: || 53
இதிசப்த்வா கதேதஸ்மின் கண்வே நிஜமதாச்ரமம் | விஷ்ணுச்சாப பயாத்தஸ்ய கமலாலய மேத்ய ச || 54
தத்ராராத்ய மஹாதேவமப்ரீணயதனன்யதீ: | தத: ப்ரீதோ மஹாதேவ: கண்வமாஹூய தாபஸம் || 55
ஏகஜன்மாநுபோக்தாரம் சக்ரேசாபஸ்யமாதவம் | மஹாலக்ஷ்மீம் ம்ருகாகாராமேகஜன்மைவ சங்கர: || 56
உபேந்த்ரஸ்யாபி ஜன்மைகம் கைராதமகரோச்சிவ: |
தேந விஷ்ணுச்சிவமுனிஸ்ஸஞ்ஜாத: கண்வசாபத: || 57
லக்ஷ்மீச்சாபிம்ருகீஜாதா காநநேமுனிசாபத: | உபேந்த்ராத்யாச்ச கைராதீம்யோநிமாபேதிரே ததா || 58
ம்ருகீதம்ஸா முனிம் மூகம்த்ருஷ்ட்வாகர்பவதீஹ்யபூத் |
ஸூத்வாஸா கனகாம் ஹ்ருத்யாம் ம்ருகீத்யக்த்வா பலாயத || 59
கிராதோऽஸௌ வனே கன்யாமாதாயாயாச்ச பக்கணம் |
குமாராய ததௌ கன்யாம் சபரோ வல்லிநாமகாம் || 60

எடுத்து (50) அந்த எல்லா ஜன்மங்களிலும் ஊமையாக இருக்கக்கடவாய் என்று என்னால் உனக்கு சாபம் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் இதோ உன் பக்கத்தில் மிருகம்போல் உட்கார்ந்திருக்கின்ற இந்த லக்ஷ்மியும், (51) எனது சாபத்தால் பெண்மானாக ஆகக்கடவள். இந்த உபேந்திரனும் வேட ஜாதியில் பிறந்து வெகுகாலமளவும் காட்டில் வசிக்கக்கடவான். (52) இவ்வுலகில் உள்ள உனது பக்தர்கள் எல்லாம் புத்தி மயங்கியவர்களாகி ஸ்ரீ பரமேச்வரனை நிந்திப்பவர்களாகவும், விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை நிந்திப்பவர்களாகவும், ஆகக்கடவார்கள். (53) என்று சபித்துவிட்டு அந்த கண்வ முனிவர் தனது ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் அவருடைய சாபத்தினால் ஏற்பட்ட பயத்தினால் திருவாரூரை அடைந்து (54) அங்கு ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜித்தார். பிறகு ஸ்ரீ மஹாதேவர் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி கண்வ முனிவரை அழைத்து (55) அந்த சாபத்தின்படி விஷ்ணுவை ஒரு ஜன்மாவை மட்டிலும் அடைந்து அனுபவிக்கும்படியும், மஹாலக்ஷ்மியை ஒரு ஜன்மம்மட்டில் பெண் மானாகப் பிறக்கும்படியும் செய்வித்தார். (56) உபேந்திரனுக்கும் ஒரு ஜன்மம்மட்டில் வேடப் பிறப்பு உண்டாகும்படி ஸ்ரீ பரமசிவன் செய்தார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் கண்வ முனிவரின் சாபத்தின்படி சிவ முனிவராக பிறந்தார். (57) ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் அம்முனிவரின் சாபத்தினால் காட்டில் பெண் மானாக பிறந்தாள். உபேந்திரன் முதலியவர்களும் அப்பொழுது வேட ஜாதியில் பிறந்தார்கள். (58) பின்பு அந்தப் பெண் மானானது ஊமையான அந்த சிவ முனிவரை பார்த்த மாத்திரத்தில் கர்பிணியாக ஆகி தங்கநிறம் பொருந்தியவளும், மிக அழகுவாய்ந்தவளுமான ஓர் பெண்ணை பெற்றுவிட்டு ஓடிப்போயிற்று. (59) அப்பொழுது காட்டில் உள்ள அந்த வேடன் அப்பெண் குழந்தையை எடுத்து தன் சேரிக்குக் கொண்டு போய் வள்ளியென்னும் பெயருள்ள அந்தப் பெண்ணை ஸ்ரீ முருகனுக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுத்

ततश्शापाद्विनिर्मुक्तास्सर्वे जग्मुर्यथागतम् । कदाचित्कलहेवृत्ते सङ्गात्क्षुपदधीचयोः ॥ ६१
क्षुपस्यैव तु साहाय्यं कर्तुकामो जनार्दनः । दधीचाश्रममासाद्य ब्राह्मणच्छद्मसंवृतः ॥ ६२
ययाचे ब्राह्मणाच्छ्रेष्ठः क्षत्रियो मुनिसत्तमः । वदैवमेकदा विद्वन्मद्वाक्येन मतस्तव ॥ ६३
इति श्रुत्वा दधीचोऽपि सांत्वपूर्वं हरेर्वचः । नाहं वक्ताऽस्म्यसत्यस्य जाने त्वाञ्च जनार्दन ॥ ६४
न बिभेमि विशेषेण क्षत्रियादहमच्युत । ततः क्रुद्धोंबुजाभाक्षस्तस्मिन्नस्त्राण्यवासृजत् ॥ ६५
तत्सर्वं भक्षयमास त्रिशूलं दर्भसंभवम् । ततः क्रुद्धो महाविष्णुर्विश्वरूपमदर्शयत् ॥ ६६
तद्विश्वरूपं स मुनिस्संस्तभ्यात्मन्यदर्शयत् । ततश्चक्रं ससर्जास्मै विष्णुः कोपादमर्षितः ॥ ६७
चक्रं तदस्थिसंसृष्टं कुण्ठितारं बभूवह । देवानामपि सर्वेषां विष्णुसाहाय्यकारिणाम् ॥ ६८
आसन्विकुण्ठिताश्रीणि तस्मिन्नेव मुनीश्वरे । एतस्मिन्नन्तरे ब्रह्मा विष्णुं देवांश्च सायुधान् ॥ ६९

ததச்சாபாத்விநிர்முக்தாஸ்ஸர்வே ஜக்மூர்யதாகதம் ।
கதாசித்கலஹே வ்ருத்தே ஸங்காத்க்ஷுபததீசயோ: ।। 61
க்ஷுபஸ்யைவ து ஸாஹாய்யம் கர்துகாமோ ஜநார்தன: ।
ததீசாச்ரமமாஸாத்ய ப்ராம்ஹணச்சத்மஸம்வ்ருத: ।। 62
யயாசே ப்ராம்ஹணாச் ச்ரேஷ்ட: க்ஷத்ரியோ முனிஸத்தம: ।
வதைவமேகதா வித்வந்மத்வாக்யேந மதஸ்தவ ।। 63
இதி ச்ருத்வா ததீசோऽபி ஸாந்த்வபூர்வம் ஹரேர்வச: ।
நாஹம் வக்தாஸ்ம்யஸத்யஸ்ய ஜாநே த்வாஞ்ச ஜநார்தன ।। 64
ந பிபேமி விசேஷேண க்ஷத்ரியாதஹமச்யுத ।
தத: க்ருத்தோऽம்புஜாபாக்ஷஸ்தஸ்மிந்நஸ்த்ராண்யவாஸ்ருஜத் ।। 65
தத்ஸர்வம் பக்ஷயாமாஸ த்ரிசூலம் தர்பஸம்பவம் ।
தத: க்ருத்தோ மஹாவிஷ்ணுர் விச்வரூபமதர்சயத் ।। 66
தத்விச்வரூபம் ஸ முனிஸ்ஸம்ஸ்தப்யாத்மன்யதர்சயத் ।
ததச்சக்ரம் ஸஸர்ஜாஸ்மை விஷ்ணு: கோபாதமர்ஷித: ।। 67
சக்ரம் ததஸ்திஸம்ஸ்ருஷ்டம் குண்டிதாரம் பபூவஹ ।
தேவாநாமபி ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுஸாஹாய்யகாரிணாம் ।। 68
ஆஸந்விகுண்டிதாச்ரீணி தஸ்மிந்நேவ முனீச்வரே ।
ஏதஸ்மிந்நந்தரே ப்ரம்ஹா விஷ்ணும் தேவாம்ச ஸாயுதான் ।। 69

தான். (60) பிறகு அவர்கள் யாவரும் சாபத்தில் இருந்து விடுபட்டவர்களாகி வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றார்கள். பிறகு ஒரு சமயத்தில் க்ஷுபன் என்பவனும், ததீச முனிவரும் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் கலகம் நேர்ந்த பொழுது (61) ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் க்ஷுபனுக்கு உதவி செய்வதற்காக பிராம்மணனாய்க் கபட வேஷம் தரித்து, ததீசி முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்கு சென்று (62) யாசித்ததாவது. ஓ முனி சிரேஷ்டரே எனது வேண்டுகோளின்படி க்ஷத்ரியன் பிராம்மணனை காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது எனது அபிப்பிராயம் என்று தாங்கள் ஒருதடவை சொல்ல வேண்டும் என யாசித்தார். (63) இவ்வாறு விஷ்ணுவால் கெஞ்சி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டதை கேட்டு ததீசி முனிவரும் ஓ விஷ்ணுவே, நான் அவ்வாறு பொய் சொல்லுகிறவன் அல்ல, ஓ விஷ்ணுவே, நான் உன்னை அறிவேன். (64) எனக்கு க்ஷத்ரியனிடத்தில் கொஞ்சமேனும் பயமில்லை என்றார். அதை கேட்டு தாமரை கண்ணரான ஸ்ரீ விஷ்ணு வானவர் கோபமடைந்தவராகி அந்த முனிவரின்மீது அநேகம் அஸ்திரங்களை பிரயோகித்தார். (65) அவைகள் யாவும் தர்பங்களால் செய்யப்பட்ட அந்த முனிவரின் முச்சூலமானது சாப்பிட்டுவிட்டது பிறகு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் மிக கோபமடைந்தவராகி விச்வரூபத்தைக் காட்டினார். (66) அதை அம்முனிவர் அடக்கி, அந்த விச்வரூபத்தை தன்னிடத்தில் காண்பித்தார். பிறகு விஷ்ணுவானவர் பொறுமையின்றி மிக கோபமடைந்து அவர்மீது சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தார். (67) அந்த சக்ரமும் அந்த முனிவர் மீது விழுந்த மாத்திரத்தில், அவருடைய எலும்பில்பட்டு முனை முறிந்துபோயிற்று. பிறகு விஷ்ணுவுக்குத் துணையாகவந்த மற்ற எல்லா தேவர்களாலும், அவர்மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட எல்லா அஸ்திர சாஸ்திரங் களும் அவர்மேல் விழுந்தவுடன் முனை முறிந்தவைகளாக ஆயின. இதன் நடுவில் பிரும்மாவானவர் அங்கு வந்து ஆயுதங்களுடன் இருந்த இந்த விஷ்ணுவையும், மற்ற தேவர்களையும் (69) இது சரியல்ல -

न्यवारयदतो युद्धादसांप्रतमिति ब्रुवन् । तस्मिन्नुपरते युद्धे शशाप मुनिरच्युतम् ॥ ७०
देवांश्च सर्वं एवैते यूयं वीरेण मर्दिताः । रुद्रकोपसमुत्थेन विष्णुना सह माचिरम् ॥ ७१
विष्णुभक्ताश्च ये भूम्यां सन्तु पाषण्डमाश्रिताः । शिवनिन्दापरा नित्यं यतयश्च नराधमाः ॥ ७२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥

शिवपूजामहिमानु वर्णनम् ॥

सूतः — ततो विष्णुर्भयाविष्टः स्वात्मानं निन्दयन् हृदा । कथं किमर्थमेतेन कलहस्समपद्यत ॥ १
फलं वाऽत्र मयाऽऽप्तं किं शापस्त्वासोऽनिवारितः । तद्दोषपरिहाराय शरणं यामि शङ्करम् ॥ २
इति सञ्चिन्त्य मनसा चिदंबरमथासदत् । तत्राराध्य महादेवं श्रीमद्भ्रसभाङ्कणे ॥ ३

ந்யவாரயததோ யுத்தாதஸாம்ப்ரதமிதி ப்ருவன் । தஸ்மிந்துபரதே யுத்தே சசாப முனிரச்யுதம் ॥ 70
தேவாம்ச ஸர்வ ஏவைதே யூயம் வீரேண மர்திதா:। ருத்ரகோபஸமுத்தேன விஷ்ணுனு ஸஹஸா சிரம் 71
விஷ்ணுபக்தாச்ச யே பூம்யாம் ஸந்து பாஷண்டமாச்ரிதா:। சிவனிந்தாபரா நித்யம் யதயச்ச நராதமா: 72

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யக்ண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சஷஷ்டிதமோऽத்யாய:

॥ அத ஷட்ஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

சிவபூஜையின் மஹிமையை வர்ணித்தல்.

ஸூத: — ததோ விஷ்ணுர் பயாவிஷ்ட: ஸ்வாத்மானம் நிந்தயன் ஹ்ருதா ।
கதம் கிமர்தமேதேன கலஹஸ்ஸமபத்யத ॥ 1
பலம் வாऽத்ர மயாऽऽப்தம்கிம் சாபஸ்த்வாப்தோऽனிவாரித: ।
தத்தோஷபரிஹாராய சரணம் யாமி சங்கரம் ॥ 2
இதி ஸஞ்சித்ய மனஸா சிதம்பரமதாஸதத் । தத்ராராத்ய மஹாதேவம் ஸ்ரீமத்தப்ரஸபாங்கணே ॥ 3

வென்று சொல்லி அந்த யுத்தத்தில் இருந்து தடுத்தார். அந்த யுத்தம் முடிந்த உடன் ததிசி முனிவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவையும், மற்ற தேவர்களேயும் சபித்ததாவது. ஓ தேவர்களே, இப்படிப்பட்ட நீங்கள் யாவரும் அதி சீக்கிரத்தில் விஷ்ணுவோடுகூட ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கோபாக்னியில் இருந்து உண்டாகும் வீரபத்ரரால் அடிபடக்கடவீர்கள். (71) மேலும் இந்த பூமியில் உள்ள விஷ்ணுபக்தர்களாகிய ஸன்யாசிகளும், நராதமர்களும், பாஷண்டிகளும், என்றும் சிவ நிந்தை செய்கின்றவர்களுமாகவும் ஆகக்கடவார்கள் என சபித்தார். (72)

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் கூறுகிறுர் :— ஓ முனிவர்களே, பிறகு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் மிக பயமடைந்தவராகி தன்னே மனதால் நிந்தித்துக் கொண்டு எதற்காக இவரோடு வீண் கலகம் ஏற்பட்டதோ (1) நான் இதனுல் என்ன பயனே அடைந்தேன் தீர்க்க முடியாத சாபம் நேர்ந்துவிட்டதை, அந்த தோஷம் நீங்குவதற்காக ஸ்ரீ சங்கரனே சரணம் அடைகிறேன். (2) இவ்வாறு மனதில் ஆலோசித்துக் கொண்டு சிதம்பரத்திற்கு சென்று அங்கு ஸ்ரீ சித்ஸபையில் ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜித்து. (3) அவருடைய அருளால்

तत्प्रसादेन निर्मुक्तपापस्सद्योऽभ्यवर्तत । गन्धमादनमासाद्य कदाचिद्विष्णुरव्ययम् ॥ ४
समाराध्य महादेवं वरद्वयमयाचत । मामङ्गीकुरु देवेश वाहनत्वशरत्वयोः ॥ ५
अस्त्वित्युक्त्वाऽथ तं चक्रे दाहेतु त्रिसृणां पुराम् । वाहनत्वे शरत्वेच कल्पयामास माधवम् ॥ ६
वृषेन्द्रो भगवान्विष्णुस्तस्मादारभ्य हेतिराट् । मैनाकेच पुरा शैले विष्णुराराध्य शङ्करम् ॥ ७
प्रसन्नं प्रार्थयामास वरं वरसहस्रदम् । कृताञ्जलिपुटो भूत्वा प्रणम्य विनयान्वितः ॥ ८
उवाच देवदेवेशं नरकाख्यो महासुरः । तपसाऽऽराध्य लोकेशं वरं वव्रेऽसुराग्रणीः ॥ ९
यच्छिवाख्यं वस्तु परमवाङ्मनसगोचरम् । मायामयेन देवेन सहैकीभूय संयुगे ॥ १०
मया युद्धं परञ्चेत्स्यादस्तु तत्र वधो मम । जित्वा देवानहं सर्वलोकाध्यक्षो जगत्पते ॥ ११
भूयासमिति लब्ध्वैवं नरको भूमिसंभवः । त्रैलोक्यमनुभुङ्क्तेऽद्य देवान् सर्वान् विजित्य सः ॥ १२
अहं तेन विभो युद्धे नरकेन पराजितः । शम्भो बलेन महता वाराणामेकविंशतिम् ॥ १३
मध्येऽर्णवं द्वारकायां वसतिः क्रियते मया । तद्भीत्या पुत्रमित्राद्यैस्त्यक्त्वा तु मधुरां पुरीम् ॥ १४

தத்ப்ரஸாதேந நிர்முக்தபாபஸ்ஸத்யோऽப்யவர்தத । கந்தமாதனமாஸாத்ய கதாசித்விஷ்ணுரவ்யயம் ॥ 4
ஸமாராத்ய மஹாதேவம் வரத்வயமயாசத । மாமங்கீகுரு தேவேச வாஹனத்வசரத்வயோ: ॥ 5
அஸ்த்வித்யுக்த்வாऽத தம் சக்ரே தாஹேது திஸ்ருணாம்புராம் ।
வாஹனத்வே சரத்வேச கல்பயாமாஸ மாதவம் ॥ 6
வ்ருஷேந்த்ரோ பகவான் விஷ்ணுஸ்தஸ்மாதாரப்ய ஹேதிராட் ।
மைனாகேச புரா சைலே விஷ்ணுராராத்ய சங்கரம் ॥ 7
ப்ரஸன்னம் ப்ரார்தயாமாஸ வரம் வரஸஹஸ்ரதம் । க்ருதாஞ்ஜலிபுடோ பூத்வா ப்ரணம்ய விணயாந்வித: 8
உவாச தேவதேவசம் நரகாக்யோ மஹாஸுர: । தபஸாऽऽராத்ய லோகேசம் வரம் வவ்ரேऽஸுராக்ரணீ: 9
யச்சிவாக்யம் வஸ்து பரமவாங்மனஸகோசரம் । மாயாமயேன தேவேன ஸஹைகீபூய ஸம்யுகே ॥ 10
மயா யுத்தம் பரஞ்சேத்ஸ்யாதஸ்து தத்ர வதோ மம । ஜித்வா தேவானஹம் ஸர்வலோகாத்யக்ஷோ ஜகத்பதே
பூயாஸமிதி லப்த்வைவம் நரகோ பூமிஸம்பவ: ।
த்ரைலோக்யமனுபுங்க்தேऽத்ய தேவான் ஸர்வான் விஜித்ய ஸ: ॥ 12
அஹம் தேன விபோ யுத்தே நரகேண பராஜித: । சம்போ பலேன மஹதா வாராணமேகவிம்சதிம் ॥ 13
மத்யேऽர்ணவம் த்வாரகாயாம் வஸதி: க்ரியதே மயா ।
தத்பீத்யா புத்ரமித்ராத்யைஸ்த்யக்த்வாது மதுராம்புரீம் ॥ 14

உடன் பாபங்கள் நீங்கியவரானார். பிறகு ஓர் ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் கந்தமாதன மலைக்கு சென்று அழிவற்றவரான (4) ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜை செய்து இரண்டு வரன்களை கேட்டுக் கொண்டார். ஓ தேவாதி தேவா, தாங்கள் என்னை வாகனமாகவும், அம்பாகவும் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்றார். அப்பொழுது ஸ்ரீ சங்கரர் அப்படியே ஆகட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு திரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் அந்த மஹாவிஷ்ணுவை வாகனமாகவும் அம்பாகவும் செய்துகொண்டார். (6) அது முதற் கொண்டு ஸ்ரீபகவானான மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீமஹாதேவருக்கு விருஷப வாகனமாகவும், அம்பாகவும் ஆனார். பின்னும் விஷ்ணுவானவர் மைனாக பர்வதத்தில் ஸ்ரீ சங்கரரை ஆராதித்து (7) அதனால் ஆயிரம் வரன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய பிரஸன்னரான பகவானைப் பார்த்து ஓர் வரத்தைப் பெறுவதற்காக மிகுந்த வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு வேண்டிக்கொண்டதாவது (8) ஓ தேவாதிதேவா! நரகன் என்ற ஓர் அசுரன் தவத்தினால் பிரும்மாவை ஆராதித்து வரனைக் கேட்டுக் கொண்டதாவது (9) ஓ ஸ்வாமி! வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத சிவன் என்னும் அரும் பொருளானது எப்பொழுது சக்திரூபியான தேவனாகிய விஷ்ணுவோடு ஒன்றாகச் சேர்ந்து போரில் (10) என்னோடு கொடூரமாய் யுத்தம் செய்யுமோ அப்பொழுதுதான் எனக்கு மரணம் உண்டாக வேண்டும். மேலும் ஓ ஜகத்பதியே! நான் எல்லா தேவர்களையும் வென்று எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிபனாக ஆக வேண்டும் (11) என்று பூமி புத்ரனான நரகாசுரன் இவ்விதமான வரன்களை அடைந்து, எல்லா தேவர்களையும் ஜயித்து இப்பொழுது மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவருகிறான். (12) ஓ பிரபுவே! மிக பலசாலியான அந்த அசுரனோடு நான் இருபத்தி ஒன்று தடவை யுத்தம் செய்து தோல்வியடைந்துவிட்டேன். (13) அதனால் அவனிடத்தில் பயத்தை அடைந்து எனது புத்ர மித்ரர்கள் முதலியவர்களோடு

स मामन्वेष्यति सदा पर्वतानां गुहासु च । त्वं देवदेव सर्वेषामवाङ्मनसगोचरः ॥ १५
मयि स्थित्वैक्यभावेन माहेयं संहरासुरं । इति प्रणम्य देवेशं साञ्जलिः पुरतः स्थितः ॥ १६
प्रार्थितस्त्वेवमीशानः प्राह भूयो जनार्दनम् । अहं ते दक्षिणे पार्श्वे स्थास्यामि मधुसूदन ॥ १७
देवानामुपकाराय वीर्यं दास्यामि तेऽनघ । इति लब्ध्वा वरं शंभोः विष्णुः कृष्णवपुर्धरः ॥ १८
बलेन महता युक्तो युद्धाय नरकासुरम् । आजुहाव महाबाहुरावनेयमरिन्दमः ॥ १९
ततोऽभूद्युद्धमतुलमुभयोरपि सेनयोः । ततस्सर्वेश्वरो विष्णावाविवेशासुरान्तकृत् ॥ २०
दक्षिणश्चापि तत्पार्श्वमास्थितः परमेश्वरः । चक्रेणैव ततो विष्णुश्चिच्छेदास्य शिरस्तदा ॥ २१
सोऽपि देवेन महता विष्णुनिष्ठेन संहृतः । तस्मादवाप मुक्तिं वै तद्देहेच लयं गतः ॥ २२
गाणापत्यमसौ लेभे स्वान्ते दृष्ट्वा सदाशिवम् । सर्वेऽपि विस्मिता भूत्वा तस्थुर्युद्धदिदृक्षवः ॥ २३

ஸ மாமந்வேஷ்யதி ஸதா பர்வதானாம் குஹாஸு ச ।
த்வம் தேவதேவ ஸர்வேஷாமவாங்மனஸகோசர: ॥ 15
மயிஸ்தித்வைக்யபாவேன மாஹேயம் ஸம்ஹராஸுரம் ।
இதி ப்ரணம்ய தேவேசம் ஸாஞ்ஜலி: புரத: ஸ்தித: ॥ 16
ப்ரார்திதஸ்த்வேவமீசான: ப்ராஹ பூயோ ஜனார்தனம் ।
அஹம் தே தக்ஷிணே பார்ச்வே ஸ்தாஸ்யாமி மதுஸூதன ॥ 17
தேவானாமுபகாராய வீர்யம் தாஸ்யாமி தேऽனக ।
இதி லப்த்வா வரம் சம்போர்விஷ்ணு: க்ருஷ்ணவபுர்தர: ॥ 18
பலேன மஹதா யுக்தோ யுத்தாய நரகாஸுரம் । ஆஜுஹாவ மஹாபாஹுராவனேயமரிந்தம: ॥ 19
ததோऽபூத்யுத்தமதுலமுபயோரபி ஸேனயோ: ।
ததஸ்ஸர்வேச்வரோ விஷ்ணுவாவிவேசாஸுராந்தக்ருத் ॥ 20
தக்ஷிணஞ்சாபி தத்பார்ச்வமாஸ்தித: பரமேச்வர: ।
சக்ரேணைவ ததோ விஷ்ணுச்சிச்சேதாஸ்ய சிரஸ்ததா ॥ 21
ஸோऽபி தேவேன மஹதா விஷ்ணுநிஷ்டேன ஸம்ஹ்ருத: ।
தஸ்மாதவாப முக்திம் வை தத்தேஹேச லயம் கத: ॥ 22
காணாதிபத்யமஸௌ லேபே ஸ்வாந்தே த்ருஷ்ட்வா ஸதாசிவம் ।
ஸர்வேऽபி விஸ்மிதா பூத்வா தஸ்துர்யுத்ததித்ருக்ஷவ: ॥ 23

மதுரா பட்டணத்தை விட்டு இப்பொழுது ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் உள்ள துவாரகா பட்டிணத்தில் வஸித்து வருகிறேன். (14) அவன் எப்பொழுதும் மலைகளின் குகைகளில் எல்லாம் என்னைத் தேடி வருகிறான். ஓ தேவாதி தேவா! யாவருக்கும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்ட முடியாத (15) தாங்கள் என்மீது ஒன்றாக லயித்து இருந்துகொண்டு பூமிபுத்திரனான அந்த நரகாசுரனை ஸம்ஹரிக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் தேவேசரான மஹேச்வரனை நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு முன்னிலையில் நின்று (16) வேண்டிக்கொண்டார். அப்பொழுது அஷ்டைச்வரிய ஸம்பன்னரான ஸ்ரீ மஹேச்வரன் அந்த ஜனார்த்தனரைப் பார்த்துப் பின்னும் கூறியதாவது: குற்றமற்ற ஓ விஷ்ணுவே! நான் தேவர்களுக்கு உபகாரார்த்தமாய் உமது வலது பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு உமக்கு மிகுந்த வீர்யத்தைக் கொடுக்கிறேன் என்றார். இவ்வாறு ஸ்ரீ சம்புவிடமிருந்து வரனைப் பெற்று ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண உருவத்தை அடைந்து (18) மிகுந்த ஸைன்யங்களோடு கூடியவராகி பூமிதேவியின் புத்திரனான நரகாசுரனை சண்டைக்கு அழைத்தார். (19) பிறகு அவ்விரு ஸைன்யங்களுக்கும் கோரமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. பிறகு ஸர்வேச்வரன் அந்த அசுரனை நாசம் செய்வதற்காக விஷ்ணுவின் உடலுக்குள் பிரவேசித்து (20) பிறகு அவருடைய வலது பக்கத்தில் இருந்தார். பிறகு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் சக்ராயுதத்தினால் அவனுடைய சிரஸை துண்டித்தார். (21) அந்த அசுரனும் அப்பொழுது விஷ்ணுவுக்குள்ளிருக்கும் ஸ்ரீ மஹாதேவரால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டபடியால் அவருடைய சரீரத்தில் லயித்து (ஸாலோக்ய முக்தியை அடைந்து) (22) பிறகு கணாதிபதி தன்மையை அடைந்து ஸ்ரீ மஹேச்வரனை மனதில் த்யானம் செய்துகொண்டிருந்தான். அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்த யாவரும் மிக ஆச்சர்யமடைந்

ईश्वरोऽपि च कैलासं विष्णुं त्यक्त्वाप भूधरम् । कृष्णोऽपि तं प्रणम्येशं द्वारकामाप हृष्टधीः ॥ २४
भूत्वा सुरा निर्भयाश्च देवलोकमगुर्मुदा । पुनः कदाचिल्लक्ष्मीकान्तो न्यग्रोधवन ईश्वरम् ॥ २५
आराध्यास्माद्वरं वव्रे प्रसन्नात्पार्वतीपतेः । त्वया रन्तुमपेक्षेशाधुना भूत्वा रमण्यहम् ॥ २६
देयो वरो ममाधीश प्रसन्नो यदि शङ्कर । दत्त्वैवमीश्वरस्तस्मै वरमन्तर्धिमाययौ ॥ २७
ततस्तु कारणादेवममृतं क्षीरसागरात् । गृहीतमसुरैर्विष्णुर्मोहिन्याकारमास्थितः ॥ २८
तेनासुरान्मोहयित्वा पाययित्वामृतं सुरान् । ऊर्ध्वरेतसमीशानमपि मोहमुपानयत् ॥ २९
रममाणो महेशेन मोहिन्याकारमास्थितः । लेभेच पुत्रं शास्तारं कामरातेरपीश्वरात् ॥ ३०
कल्पान्तरे पुनः कस्मिन् ब्रह्मण्युपरते हरिः । परान्तकाले स्त्रीभूत्वा विष्णुरीशं वशं नयत् ॥ ३१
अरमच्च ततो ब्रह्मा विष्णावुदभवत्पुरा । तद्विष्णुश्शिवपूजायामाहात्म्यात्किल शूलिनः ॥ ३२
दयितेति श्रुतो लोके पूजा सर्वस्य कामधुक् । केदारमेकदाऽभ्येत्य दुर्वासा मुनिसत्तमः ॥ ३३
शिवपूजापरो भूत्वा तत्रोवास महातपाः । तदानीमीश्वरं द्रष्टुं केदारस्थाननायकम् ॥ ३४

ஈச்வரோऽபிச கைலாசம் விஷ்ணும் த்யக்த்வாப பூதரம் |
க்ருஷ்ணோऽபி தம் ப்ரணம்யேசம் த்வாரகாமாப ஹ்ருஷ்டதீ: || 24
பூத்வா ஸுரா நிர்பயாச்ச தேவலோகமகுர்முதா | புன: கதாசிச்ச்ரீகாந்தோ ந்யக்ரோதவன ஈச்வரம் || 25
ஆராத்யாஸ்மாத்வரம் வவ்ரே ப்ரஸன்னாத்பார்வதீபதே: |
த்வயா ரந்துமபேக்ஷேசாதுனா பூத்வா ரமண்யஹம் || 26
தேயோ வரோ மமாதீச ப்ரஸன்னோ யதி சங்கர | தத்வைவமீச்வரஸ்தஸ்மை வரமந்தர்திமாயயௌ || 27
ததஸ்து காரணாதேவமம்ருதம் க்ஷீரஸாகராத் | க்ருஹீதமஸுரைர்விஷ்ணுர்மோஹின்யாகாரமாஸ்தித: 28
தேனாஸுரான்மோஹயித்வா பாயயித்வாऽம்ருதம் ஸுரான் | ஊர்த்வரேதஸமீசானமபி மோஹமுபானயத்
ரமமாணோ மஹேசேன மோஹின்யாகாரமாஸ்தித:| லேபேச புத்ரம் சாஸ்தாரம் காமாராதேரபீச்வராத் 30
கல்பாந்தரே புன: கஸ்மின் ப்ரம்ஹண்யுபரதே ஹரி: |
பராந்தகாலே ஸ்த்ரீபூத்வா விஷ்ணுரீசம் வசம் நயத் || 31
அரமச்ச ததோ ப்ரம்ஹா விஷ்ணுவுதபவத்புரா | தத்விஷ்ணுச்சிவபூஜாயாமாஹாத்ம்யாத்கில சூலின: 32
தயிதேதி ச்ருதோ லோகே பூஜா ஸர்வஸ்ய காமதுக் | கேதாரமேகதாऽப்யேத்ய துர்வாஸா முனிஸத்தம:
சிவபூஜாபரோ பூத்வா தத்ரோவாஸ மஹாதபா: | ததானீமீச்வரம் த்ரஷ்டும் கேதாரஸ்தானனாயகம் || 34

தார்கள். (23) பிறகு ஸ்ரீ மஹேச்வரரும் மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு கைலாஸ மலைக்குச் சென்றார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் ஸ்ரீ மஹேச்வரரை நமஸ்கரித்து விட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் துவாரகைக்கு சென்றார். (24) தேவர்கள் எல்லாம் பயமற்றவர்களாக ஆகி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு தேவலோகம் சென்றார்கள். பிறகு ஓர் ஸமயத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபதியானவர் திருவாலங்காட்டில் ஸ்ரீ பகவானை (25) ஆராதித்து அதனால் ப்ரஸன்னரான பார்வதீபதியிடமிருந்து வரன் கேட்டதாவது ஓ சங்கரா தாங்கள் என்னிடம் அன்புள்ளவராயின் நான் ஓர் பெண்ணாகி தங்களோடு சேரவேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இருப்பதை தாங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும் என வேண்டினார். அவ்வாறே ஸ்ரீ பரமேச்வரர் அவருக்கு வரம் அளித்துவிட்டு மறைந்தார். (27) அதே காரணத்தால்தான் பாற்கடலில் இருந்து உண்டான அமிர்தத்தை அசுரர்கள் கைப்பற்றியபொழுது விஷ்ணுவானவர் மோஹினி உருவம் கொண்டார். (28) அதனால் அசுரர்களை மோஹிக்க செய்து அமிர்தத்தை தேவர்களை பானம் செய்யச் செய்து, இந்திரியங்களை அடக்கியவரான ஸ்ரீ மஹேச்வரனையும் மோஹிக்க செய்து (29) அந்த மோஹினி உருவத்துடன் காமனை ஜயித்த அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஜகதீசனோடு சேர்ந்து சாஸ்தா என்னும் பிள்ளையை அடைந்தார் (30) மற்றொரு கல்பத்தில் பரப்பிரும்மமானது ஓய்வு அடைந்திருக்கும் பிரளயகால மஹாராத்ரியின் முடிவில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஓர் பெண்ணுருவம்கொண்டவராகி ஸ்ரீ ஜகதீசனை வசப்படுத்திக் கொண்டு அவரோடு ரமித்தார். (31) அப்பொழுது விஷ்ணுவினிடத்தில் பிரும்மா உண்டானார். ஆகையால் விஷ்ணுவானவர் சிவபூஜை செய்ததின் மஹிமையால்தான் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுக்கு (32) மனைவியாகும் பெருமையை பெற்றார் என்று பிரஸித்தி பெற்று இருக்கிறார். ஆகையால் சிவபூஜையானது எல்லோருக்கும் வேண்டியதை கொடுக்க வல்லது. ஒரு ஸமயம் மஹா தபஸ்வியும் முனிச்ரேஷ்டருமாகிய துர்வாஸர் கேதாரக்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று (33) அங்கு சிவபூஜை செய்து கொண்டு வஸித்து வருகையில்

संप्रापारुह्य गरुडं वैकुण्ठाद्विष्टरश्रवाः । तत्राराध्य महादेवं पीत्वा तत्रोदकं हरिः ॥ ३५
यियासुः स्वं पुनर्लोकमारुह्य विनतासुतम् । तत्र पूजापरं दृष्ट्वा दूरे दुर्वाससं मुनिम् ॥ ३६
समीपं तस्य संप्राप समालोक्य च पूजनम् । जगाम च पुनर्लोकं नमस्कृत्य तु तं तदा ॥ ३७
अर्च्यमानञ्च देवेशमनमन् प्रययौ हरिः । स्वं लोकञ्च समासाद्य स्थिते तस्मिन्मधुद्विषि ॥ ३८
समाप्य पूजां दुर्वासास्समीपं प्राप चक्रिणः । अशपच्च महाविष्णुमतिमन्युर्मुनीश्वरः ॥ ३९
यन्मयार्चितमीशानं लिङ्गमूर्तिं जनार्दन । अप्रणम्य गतोऽसि त्वं केदारे स्मयदूषितः ॥ ४०
ततस्तस्यास्य पापस्य गरुडो वाहनं तव । गतजीवो भवत्वद्य श्रीश्च तेऽस्तु समुद्रगा ॥ ४१
तवाङ्गञ्च रुधिरं भैरवेण हृतं भवेत् । शूलाग्रेणच निर्भिण्णे ललाटे मधुसूदन ॥ ४२
भक्ताश्च ते शिवद्रोहपरा भूयासुरन्वहम् । इति शप्त्वा गते तस्मिन्दुर्वाससि मुनीश्वराः ॥ ४३
श्रीकाळहस्तिमासाद्य शिवमानर्च केशवः । तस्मै प्रसन्नो भगवानंबया सह शङ्करः ॥ ४४
तच्छापस्य प्रतीकारं प्राह देवः पिनाकधृक् । हृत्वातु भैरवो रक्तं त्वां पुनर्जीवयत्वयम् ॥ ४५

ஸம்ப்ராபாருஹ்ய கருடம் வைகுண்டாத்விஷ்டரச்ரவா: |
தத்ராராத்ய மஹாதேவம் பீத்வா தத்ரோதகம் ஹரி: || 35
யியாஸு: ஸ்வம் புனர்லோகமாருஹ்ய வினதாஸுதம் |
தத்ர பூஜாபரம் த்ருஷ்ட்வா தூரே துர்வாஸஸம் முனிம் || 36
ஸமீபம் தஸ்ய ஸம்ப்ராப ஸமாலோக்யச பூஜனம் | ஜகாமச புனர்லோகம் நமஸ்க்ருத்யது தம் ததா || 37
அர்ச்யமானஞ்ச தேவேசமனமன் ப்ரயயௌ ஹரி: |
ஸ்வம் லோகஞ்ச ஸமாஸாத்ய ஸ்திதே தஸ்மின்மதுத்விஷி || 38
ஸமாப்ய பூஜாம் துர்வாஸாஸ்ஸமீபம் ப்ராப சக்ரிண: |
அசபச்ச மஹாவிஷ்ணுமதிமன்யுர்முனீச்வர: || 39
யன்மயாऽர்சிதமீசானம் லிங்கமூர்திம் ஜனார்தன | அப்ரணம்ய கதோऽஸி த்வம் கேதாரே ஸ்மயதூஷித: 40
ததஸ்தஸ்யாஸ்ய பாபஸ்ய கருடோ வாஹனம் தவ |
கதஜீவோ பவத்வத்ய ஸ்ரீச்ச தேऽஸ்து ஸமுத்ரகா || 41
தவாங்கஞ்ச ருதிரம் பைரவேண ஹ்ருதம் பவேத் | சூலாக்ரேணச நிர்பிண்ணே லலாடே மதுஸூதன 42
பக்தாச்ச தே சிவத்ரோஹபரா பூயாஸுரன்வஹம் |
இதி சப்த்வா கதே தஸ்மின் துர்வாஸஸி முனீச்வரா: || 43
ஸ்ரீகாளஹஸ்திமாஸாத்ய சிவமானர்ச கேசவ: | தஸ்மை ப்ரஸன்னோ பகவானம்பயா ஸஹ சங்கர: || 44
தச்சாபஸ்ய . ப்ரதீகாரம் ப்ராஹ தேவ: பினாகத்ருக் |
ஹ்ருத்வாது பைரவோ ரக்தம் த்வாம் புனர்ஜீவயத்வயம் || 45

ஸ்ரீ கேதாரேச்வரரை தர்சிப்பதற்காக (34) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் வைகுண்டத்தில் இருந்து கருடன் மீது ஏறிக்கொண்டு அங்கு வந்து ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜித்து பூஜாதீர்த்தத்தை உட்கொண்டு (35) பிறகு தனது உலகத்திற்கு செல்வதற்காக கருடன்மீது ஏறிக்கொண்டு புறப்படும் ஸமயத்தில் அங்கு சற்று தூரத்தில் சிவ பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்த துர்வாஸரை கண்டு (36) அவர் அருகில் சென்று அவர் பூஜை செய்வதையும் பார்த்து விட்டு அவரை நமஸ்கரித்து விட்டு (37) அவரால் பூஜிக்கப்படும் ஸ்வாமியை நமஸ்கரிக்காமல் தன் உலகத்திற்கு சென்று ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவானவர் அங்கு இருந்து வருகையில் (38) துர்வாஸ முனிவர் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவின் ஸமீபம் சென்று மிகுந்த கோபத்தோடு அவரை சபித்ததாவது (39) ஓ ஜனார்த்தன நான் கேதாரத்தில் பூஜை செய்துவந்த லிங்கமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸதாசிவனை நீர் நமஸ்கரிக்காமல் கர்வத்தோடு அலக்ஷ்யமாய் சென்றுவிட்டபடியால் (40) அப்படிப் பட்ட பாபத்திற்காக உமது வாகனமாகிய கருடன் இப்பொழுதே இறந்து போகட்டும் ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியும் ஸமுத்ரத்தில் விழட்டும் (41) உமது உடலில் உள்ள ரத்தமெல்லாம் ஸ்ரீ பைரவமூர்த்தியின் சூலத்தின் நுனியால் குத்தப்பட்டு உமது நெற்றியின் வழியாக அபகரிக்கப்படட்டும். (42) மேலும் உமது பக்தர்கள் எல்லாம் இரவு பகலாய் சிவத்ரோகம் செய்வதிலேயே முயன்றவர்களாய் ஆகட்டும் இவ்வாறு துர்வாஸ முனிவர் சபித்து விட்டு சென்ற உடன், ஓ முனிவர்களே (43) அந்த கேசவர் ஸ்ரீ காளஹஸ்திக்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியை பூஜை செய்தார். பிறகு ஸ்ரீ பகவான் பார்வதி தேவியோடு பிரஸன்ன ராகி (44) அந்த சாபத்திற்கு பரிஹாரம் கூறியதாவது ஓ விஷ்ணுவே பைரவர் உமது ரத்தத்தை

लक्ष्मीश्च मथनेऽम्भोधेरुत्पत्स्यति तवानघ । गरुडोऽपि च संभूय पुनश्चामृतमाहरन् ॥ ४६
नियुध्य च चिरं युद्धे भूयाद्भूयोऽपि वाहनम् । तथैव भैरवो विष्णुरक्तमादाय शूलतः ॥ ४७
पुनरुज्जीवयामास भक्तं भक्तार्तिभञ्जनः । लक्ष्मीश्चांभोधिसंभूता गरुडः काश्यपात्पुनः ॥ ४८
लक्ष्मीर्विष्णुं पुनः प्राप नियुध्य गरुडोऽपि तम् । विष्णोः पूजाबलेनैव शापमुक्तिर्नचान्यथा ॥ ४९
तस्मात्पूजासमं भोगमोक्षदं नैव विद्यते । एकदा च सुरास्सर्वे पूर्वदेवैरुपद्रुताः ॥ ५०
विष्णुं शरणमभ्येत्य भीतभीता व्यजिज्ञपन् । भगवन्नसुराक्रान्तमाधिपत्यञ्च वैबुधम् ॥ ५१
त्वञ्चेश्वरेण चास्माकं रक्षणे विनियोजितः । दुष्टानां शिक्षणे शिष्टरक्षणे च विशेषतः ॥ ५२
अतस्त्वं शाधि देवानामवनायासुराधमान् । इति श्रुत्वा हरिस्तेषां पुनः प्राहावलोक्य तान् ॥ ५३
मया युद्धेन हन्तव्या असुरा आयुधञ्च नः । चक्रं दधीचिवज्रास्थि कुण्ठितारं बभूव तत् ॥ ५४
तमूचुरमरा भूयश्चक्रमीशेन निर्मितम् । जलन्धरवधार्थं यत्तदर्थं भव यत्नवान् ॥ ५५

லக்ஷ்மீச்ச மதநேऽம்போதேருத்பத்ஸ்யதி தவாநக ।
கருடோऽபி ச ஸம்பூய புநச்சாம்ருதமாஹரன் ॥ 46
நியுத்ய ச சிரம் யுத்தே பூயாத்பூயோऽபி வாஹநம் । ததைவ பைரவோ விஷ்ணுரக்தமாதாய சூலத: ॥ 47
புநருஜ்ஜீவயாமாஸ பக்தம் பக்தார்தி பஞ்ஜந: । லக்ஷ்மீச்சாம்போதி ஸம்பூதா கருட: காச்யபாத்புந: ॥ 48
லக்ஷ்மீர் விஷ்ணும் புந: ப்ராப நியுத்ய கருடோऽபிதம் ।
விஷ்ணோ: பூஜாபலேநைவ சாபமுக்திர் ந சான்யதா ॥ 49
தஸ்மாத் பூஜா ஸமம் போகமோக்ஷதம் நைவ வித்யதே ।
ஏகதா ச ஸுராஸ்ஸர்வே பூர்வதேவைருபத்ருதா: ॥ 50
விஷ்ணும் சரணமப்யேத்ய பீதபீதா வ்யஜிஜ்ஞபன் । பகவந்நஸுராக்ராந்தமாதிபத்யஞ்ச வைபுதம் ॥ 51
த்வஞ்சேச்வரேண சாஸ்மாகம் ரக்ஷணே விநியோஜித: ।
துஷ்டாநாம் சிக்ஷணே சிஷ்டரக்ஷணே ச விசேஷத: ॥ 52
அதஸ்த்வம் சாதி தேவாநாமவநாயாஸுராதமான் ।
இதி ச்ருத்வா ஹரிஸ்தேஷாம் புந: ப்ராஹாவலோக்ய தான் ॥ 53
மயா யுத்தேந ஹந்தவ்யா அஸுரா ஆயுதஞ்ச ந: । சக்ரம் ததீசி வஜ்ராஸ்திகுண்டிதாரம் பபூவ தத் ॥ 54
தமூசுரமரா பூயச்சக்ரமீசேந நிர்மிதம் । ஜலந்தரவதார்தம் யத் ததர்தம் பவ யத்னவான் ॥ 55

வாங்கிக் கொண்டு பிறகு தங்களை மறுபடியும் பிழைக்க செய்து விடுவார். (45) தங்களுடைய மஹாலக்ஷ்மியும் ஸமுத்ரத்தை கடையும் பொழுது மறுபடியும் உண்டாகக் கடவாள். கருடனும் மறுபடி உண்டாகி அமிர்தத்தை கொண்டு வருகையில் (46) தங்களுடன் வெகுகாலம் யுத்தம் செய்து விட்டு பிறகு உமக்கு வாகனமாகட்டும் என்று அனுக்ரஹித்தார். பிறகு பைரவர் அதே விதமாய் தனது சூலத்தினால் விஷ்ணுவின் ரக்தத்தை வாங்கிவிட்டு (47) பிறகு பக்தர்களின் துயரங்களைப் போக்க வல்ல அந்த பைரவர் மறுபடியும் அவரைப் பிழைக்கச் செய்துவிட்டார். ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் கடலில் இருந்து உண்டாகி, மறுபடியும் மஹாவிஷ்ணுவை அடைந்தாள். கருடனும் காச்யப முனிவரிடமிருந்து உண்டாகி விஷ்ணுவோடு யுத்தம் செய்து மறுபடியும் அவருக்கு வாகனமானார். இவ்வாறு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் சாபத்தில் இருந்து நீங்கியதெல்லாம் சிவ பூஜையின் மஹிமையால்தானே இன்றி வேறில்லை. (49) ஆகையால் உலகில் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதற்கு சிவ பூஜைக்கு ஈடானது வேறு ஒன்றுமில்லை. மற்றொரு ஸமயத்தில் தேவர்கள் எல்லாம் அசுரர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களாய் (50) மிகவும் நடுநடுங்கி விஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து தெரிவித்துக்கொண்டார்கள்: "ஓ பகவானே! அசுரர்களால் தேவர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவைகள் எல்லாம் பிடிக்கப்பட்டுவிட்டது. (51) தாங்கள் எங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் விசேஷமாய் துஷ்ட நிக்ரஹம் சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்வதற்காகவும் ஸ்ரீ மஹாதேவரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்கள். (52) ஆகையால் தேவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தாங்கள் அந்த அசுர அதர்மர்களை சிக்ஷிக்கவேண்டும் என வேண்டினார்கள். இவ்வாறு தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: (53) ஓ தேவர்களே! இப்பொழுது அசுரர்களை ஜயிக்க என்னால் முடியாது. ஏனெனில் எனது சக்ராயுதமானது ததீசி முனிவரின் வஜ்ரத்திற்கு ஒப்பான எலும்பில் பட்டு முனை முறிந்துபோயிற்று' என்றார். (54) அதைக் கேட்டு தேவர்கள் பின்னும் கூறியதாவது: 'ஓ ஸ்வாமி! ஜலந்தராசுரனைக் கொல்லுவதற்காக ஸ்ரீ பரமசிவனால்

विष्णुस्तत्साधु मन्वानः काञ्चीमासाद्य वाञ्छितम् । लब्धुकामोऽर्चयामास कमलैरन्वहं शिवम् ॥ ५६
सहस्रैस्तत्र चैकोने कदाचिन्नेत्रमात्मनः । पद्मप्रतिनिधिं चक्रे विष्णोस्तुष्टोऽस्य शङ्करः ॥ ५७
चक्रं सुदर्शनं प्रादात्सहस्रादित्यसन्निभम् । पुनश्च तं वरेणेशश्छन्दयामास तुष्टितः ॥ ५८
सोऽपि वव्रे वरं पद्मसदृशं नेत्रमात्मनः । पद्माक्ष इति विख्यातिः स्तुवताञ्च तथा च माम् ॥ ५९
त्वमेव सकलानिष्टान् प्रयच्छ परमेश्वर । इति सर्वेश्वरादिष्टानवाप्य पुरुषोत्तमः ॥ ६०
संहृत्य दितिजान् सर्वांश्चक्रेणारक्षदच्युतः । भूयोऽसुरार्दितान् देवानखिलञ्च जगत्त्रयम् ॥ ६१
तदाप्रभृति पद्माक्षं विदुस्सर्वे मुनीश्वराः । श्रीवाञ्छ्ये च पुरा विष्णुः कदाचित्पुत्रवाञ्छया ॥ ६२
समाराध्य भावेन शंभुमेकमनन्यधीः । दत्ते शिवेन पुत्रेऽस्मै कुपिताऽनर्चिता शिवा ॥ ६३
तव पुत्रो हरे रुद्रकोपाद्दग्धो भवेत् क्षणात् । मां विनेशं यदभ्यर्च्य लब्धवानसि पुत्रकम् ॥ ६४

விஷ்ணுஸ்தத்ஸாதுமன்வான: காஞ்சீமாஸாத்ய வாஞ்சிதம் |
லப்துகாமோऽர்சயாமாஸ கமலைரந்வஹம் சிவம் || 56
ஸஹஸ்ரைஸ்தத்ர சைகோநே கதாசிந்நேத்ரமாத்மன: |
பத்மப்ரதிநிதிம் சக்ரே விஷ்ணோஸ்துஷ்டோऽஸ்ய சங்கர: || 57
சக்ரம் ஸுதர்சனம் ப்ராதாத் ஸஹஸ்ராதித்யஸந்நிபம் |
புநச்ச தம் வரேணேசச்சந்தயாமாஸ துஷ்டித: || 58
ஸோऽபி வவ்ரே வரம் பத்மஸத்ருசம் நேத்ரமாத்மன: |
பத்மாக்ஷ இதி விக்யாதி: ஸ்துவதாஞ்ச ததாச மாம் || 59
த்வமேவ ஸகலாநிஷ்டான் ப்ரயச்ச பரமேச்வர | இதி ஸர்வேச்வராதிஷ்டாநவாப்ய புருஷோத்தம: || 60
ஸம்ஹ்ருத்ய திதிஜான் ஸர்வாம்ச்சக்ரேணாரக்ஷதச்யுத: |
பூயோऽஸுரார்திதான் தேவாநகிலஞ்ச ஜகத் த்ரயம் || 61
ததாப்ரப்ருதி பத்மாக்ஷம் விதுஸ்ஸர்வே முனீச்வரா: |
ஶ்ரீவாஞ்ச்யே ச புரா விஷ்ணு: கதாசித்புத்ரவாஞ்சயா || 62
ஸமாரராத பாவேன சம்புமேகமனன்யதீ: |
தத்தே சிவேன புத்ரேऽஸ்மை குபிதாऽனர்சிதா சிவா || 63
தவ புத்ரோ ஹரே ருத்ரகோபாத் தக்தோ பவேத் க்ஷணாத் |
மாம் விநேசம் யதப்யர்ச்ய லப்தவானஸி புத்ரகம் || 64

ஓர் சக்ரம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைத் தாங்கள் அடைவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும்' என வேண்டினார்கள். (55) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் அதை ஸரி என்று நினைத்து சக்ராயுதத்தை அடைய விரும்பியவராகி, காஞ்சீபுரத்திற்குச் சென்று, அங்கு ஸ்ரீ மஹேச்வரனை தினந்தோறும் ஆயிரம் தாமரைகளால் அர்ச்சித்து (56) வருகையில் ஒருநாள் ஒரு புஷ்பம் குறைந்தபொழுது அவர் தமது ஓர் கண்ணைப் பிடுங்கி அந்த புஷ்பத்திற்குப் பதிலாக அர்ச்சித்தார். உடன் ஸ்ரீ சங்கரர் அவரிடம் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி (57) ஆயிரம் சூர்யர்களுக்கு ஒப்பான ஸுதர்சனம் என்னும் சக்ரத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார். பிறகு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு அந்த விஷ்ணுவை மற்றும் ஓர் வரன் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சொன்னார். (58) அந்த விஷ்ணுவும் தனக்கு தாமரைப் புஷ்பத்தை ஒத்த நேத்திரத்தை வரமாக வேண்டினார். மேலும் ஓ பரமேச்வரா! எனக்கு உலகில் பத்மாக்ஷன் என்ற பிரஸித்தி ஏற்பட வேண்டும். அவ்வாறு (பத்மாக்ஷன்) என்னை துதிப்பவர்களுக்கு தாங்களே எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் வரன்களைப் பெற்று (60) அந்த சக்ரத்தினால் எல்லா அசுரர்களையும் ஸம்ஹரித்துவிட்டு மறுபடியும் அசுரர்களால் துன்புறுத்தப்படும் தேவர்களையும் மூன்று உலகங்களையும் ரக்ஷித்துவந்தார். (61) அது முதற்கொண்டு எல்லா ரிஷிச்வரர்களும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை பத்மாக்ஷர் என்று துதித்து வந்தார்கள். பூர்வத்தில் ஓர் ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் புத்ரனை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தோடு ஸ்ரீ வாஞ்சியத்திற்குச் சென்று (62) அங்கு ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ பகவானை ஆராதித்தார். ஸ்ரீ பரமேச்வரனால் அவருக்கு புத்ரபாக்யம் அருளப்பட்டது. அப்பொழுது விஷ்ணுவால் பூஜிக்கப்படாத பார்வதி தேவியானவள் கோபமடைந்தவளாகி (63) ஓ விஷ்ணுவே! தாங்கள் என்னை விட்டு ஸ்வாமியை மட்டில் பூஜித்து புத்ரனை அடைந்தபடியால் உமது புத்ரன் ருத்ரனுடைய கோபாக்னியால் ஓர் க்ஷணத்தில் எரிந்துபோகட்டும் (64)

शप्तो विष्णुरुमादेव्या पुनश्शंभुं सहोमया । स्कन्देन सहितं भक्त्या समाराध्याप्यतोषयत् ॥ ६५
उमा प्रसन्ना प्राहेदमीशानाक्षिप्रचोदिता । वरेण लब्धस्ते पुत्रो नष्टश्शापेन वै मम ॥ ६६
पुनश्चेशाज्ञया तेऽस्तु लब्धदेहान्तरोऽच्युत । दत्त्वैवं वरमीशेन देवी चान्तर्धिमाययौ ॥ ६७
तथाच विष्णुः प्राप्तो वै पुत्रं कामं रतिप्रियम् । निर्दग्धश्च पुनः कामश्शिवालीकाक्षिवह्निना ॥ ६८
उत्पादितस्तु देवेन देवानाञ्च प्रियेच्छया । तस्मात्पूजा पुत्रलाभहेतुश्चैवं समीरिता ॥
सर्वाभीष्टप्रदाचैव सत्यमुक्तं न संशयः ॥ ६९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥

சப்தோ விஷ்ணுருமாதேவ்யா புனச்சம்பும் ஸஹோமயா |
ஸ்கந்தேன ஸஹிதம் பக்த்யா ஸமாராத்யாப்யதோஷயத் || 65

உமா ப்ரஸன்னு ப்ராஹேதமீசானுக்ஷிப்ரசோதிதா |
வரேண லப்தஸ்தே புத்ரோ நஷ்டச்சாபேன வை மம || 66

புனச்சேசாக்ஞயா தேऽஸ்து லப்ததேஹாந்தரோऽச்யுத |
தத்வைவம் வரமீசேன தேவீ சாந்தர்திமாயயௌ || 67

ததாச விஷ்ணுः ப்ராப்தோ வை புத்ரம் காமம் ரதிப்ரியம் |
நிர்தக்தச்ச புனः காமச்சிவாளீகாக்ஷிவன்ஹினு || 68

உத்பாதிதஸ்து தேவேன தேவானுஞ்ச ப்ரியேச்சயா |
தஸ்மாத்பூஜா புத்ரலாபஹேதுச்சைவம் ஸமீரிதா ||
ஸர்வாபீஷ்டப்ரதா சைவ ஸத்யமுக்தம் ந ஸம்சயः || 69

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமோऽத்யாயः ||

என்று தேவியால் சபிக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணுவானவர் மறுபடியும் ஸ்ரீ முருகனுேடும் தேவியோடும் கூட ஸ்ரீ சம்புவை பூஜித்து ஸந்தோஷிக்கச் செய்தார். (65) அப்பொழுது பார்வதீ தேவியானவள் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுல் கண்ஜாடை காட்டப்பட்டவளாகி, ஸந்தோஷமடைந்து கூறியதாவது: ஓ விஷ்ணுவே! தாங்கள் வரத்தினுல் அடைந்த புத்திரன் எனது சாபத்தின்படி நஷ்டமாகி பிறகு ஸ்ரீசிவாக்ஞையால் வேறு சரீரத்தை அடையட்டும் என்று வரனேக் கொடுத்துவிட்டு ஸ்ரீதேவியானவள் ஸ்வாமியோடு கூட மறைந்தாள். (67) பிறகு அதேவிதமாய் விஷ்ணுவானவர் ரதிக்கு பிரியனுன மன்மதனே புத்திரனுக அடைந்து பிறகு அவன் ஸ்ரீமத் பரமேச்வரருடைய நெற்றிக் கண்ணில் இருந்து உண்டான அக்னியால் எரிக்கப்பட்டான். (68) பிறகு தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி அந்த மஹாதேவரால் பிழைப்பிக்கப்பட்டான். ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! சிவ பூஜையானது புத்திரனே அடைவதற்கும் முக்கிய காரணமாகக் கோரப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் சிவ பூஜையானது எல்லா அபீஷ்டங்களேயும் கொடுக்கக் கூடியது என்று ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன். (69)

அறுபத்து ஆருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तषष्टितमोऽध्यायः ॥

श्रीशिवंप्रति श्रीविष्णुनास्वीय अवतार लिङ्गधारण प्रार्थना ॥

सूतः — पुनः कदाचित्पद्माक्षो मायापुर्यां महेश्वरम् । संपूज्य निर्जितो दैत्यैरतिमायाविशारदैः ॥ १
प्रसन्नमीश्वरं तत्र प्रोवाच मधुसूदनः । कालनेमिमुखा देव दैत्या मायाविनो भृशम् ॥ २
तानशक्तोऽस्मि समरे विजेतुमतिमायिनः । तेषां मायाममेशान मायया निर्जिता भवेत् ॥ ३
प्रसीद तादृशं देहि वरं वरसहस्रद । इति लब्ध्वा वरं विष्णुर्मायी जातस्तदादि सः ॥ ४
बलञ्चात्यन्तमसुरावलेपक्षममात्मनः । सञ्जहारासुरान् सङ्ख्ये मुरारिरमरारिहा ॥ ५
एकदा च पुरा काश्यां कमलापतिरीश्वरम् । प्रीतञ्चक्रेऽर्चयाऽत्यर्थं वव्रे वरमनुत्तमम् ॥ ६
मदीयान्यङ्गजानीश धृतानि भवताङ्गके । ममाहङ्कारशान्त्यर्थं ब्रह्मादीनामपीश्वर ॥ ७
तथापि चाधिकारोत्थमदेन मम मानसम् । अहङ्कारसमाविष्टं कदाचिद्भवतीश्वर ॥ ८
(तथापि चाधिकारोत्थमदेन मम मादृशाम् । अहङ्कारसमावेशः कदाचिद्भवतीश्वरेत्यपि पाठः ॥)

॥ அத ஸப்தஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமசிவனிடம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் தனது அவதாரங்களின் சின்னங்களை தரிக்கும்படி வேண்டுதல்

ஸூத: — புன: கதாசித்பத்மாக்ஷோ மாயாபுர்யாம் மஹேச்வரம் ।
ஸம்பூஜ்ய நிர்ஜிதோ தைத்யைரதிமாயாவிசாரதை: ॥ 1
ப்ரசன்னமீச்வரம் தத்ர ப்ரோவாச மதுஸூதன: ।
காலனேமிமுகா தேவ தைத்யா மாயாவினோ ப்ருசம் ॥ 2
தானசக்தோऽஸ்மி ஸமரே விஜேதுமதிமாயின: । தேஷாம் மாயா மமேசான மாயயா நிர்ஜிதா பவேத் ॥ 3
ப்ரஸீத தாத்ருசம் தேஹி வரம் வரஸஹஸ்ரத । இதி லப்த்வா வரம் விஷ்ணுர்மாயீ ஜாதஸ்ததாதி ஸ: ॥ 4
பலஞ்சாத்யந்தமஸுராவலேபக்ஷமமாத்மன: । ஸஞ்ஜஹாராஸுரான் ஸங்க்யே முராரிரமராரிஹா ॥ 5
ஏகதா ச புரா காச்யாம் கமலாபதிரீச்வரம் । ப்ரீதஞ்சக்ரேऽர்சயாऽத்யர்தம் வவ்ரே வரமனுத்தமம் ॥ 6
மதீயான்யங்கஜானீச த்ருதானி பவதாங்ககே । மமாஹங்காரசாந்த்யர்தம் ப்ரம்ஹாதீநாமபீச்வர ॥ 7
ததாபி சாதிகாரோத்தமதேன மம மானஸம் । அஹங்காரஸமாவிஷ்டம் கதாசித்பவதீச்வர ॥ 8
(ததாபி சாதிகாரோத்தமதேன மம மாத்ருசாம்
அஹங்காரஸமாவேச: கதாசித்பவதீச்வரேத்யபிபாட:)

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸூத புராணிகர் கூறுகிறார் : ஓ முனிவர்களே ! பின்னும் ஓர் சமயத்தில் ஸ்ரீ பத்மாக்ஷர் மாயையில் மிகத் தேர்ச்சி அடைந்தவர்களான அசுரர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு மாயாபுரியில் ஸ்ரீ மஹேச்வரரை பூஜித்து (1) அதனால் பிரஸன்னரான ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பார்த்து சொன்னார் : ஓ தேவா ! காலநேமி முதலிய அசுரர்கள் எல்லாம் மிகவும் மாயாவிகளாய் இருக்கிறார்கள். (2) அந்த மாயாவிகளை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு நான் திறமையற்றவனாய் இருக்கிறேன். ஓ மஹேச்வரா! எனது மாயையினால் அவர்களுடைய மாயை ஜயிக்கப்படவேண்டும். (3) ஆயிரக்கணக்கான வரன்களைக் கொடுக்கவல்ல ஓ பிரபுவே! அதற்கு தக்கதான ஓர் வரனை எனக்கு தாங்கள் கொடுக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டபடியே அப்படிப்பட்ட வரனை அடைந்து அது முதற்கொண்டு மஹாவிஷ்ணுவானவர் மஹா மாயாவியானார். (4) மேலும் அஸுரர்களின் கர்வத்தை போக்கத்தக்க மிகுந்த பலத்தையும் அடைந்தார். பிறகு அசுரர்களை கொல்லக்கூடிய சக்திவாய்ந்த மஹாவிஷ்ணுவானவர் யுத்தத்தில் எல்லா அசுரர்களையும் ஸம்ஹரித்தார். (5) முன்பு ஓர் சமயத்தில் லக்ஷ்மீபதியானவர் காசி க்ஷேத்திரத்தில் சிறந்த பூஜையால் ஈசுவரனை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து உத்தமமான வரனை கேட்டுக் கொண்டார். (6) ஓ ஜகதீச்வரா, என்னுடையதும், பிரும்மா முதலியவர்களுடையதுமான அஹங்காரத்தை அடக்குவதற்காகவே, தாங்கள் சரீரத்தில் எனது தேஹத்தின் ஸம்பந்தமானவைகளை தரித்திருந்தாலும், எனது மனமானது அதிகார மதத்தினால் சில

इतः परं प्रसन्नोऽसि यस्य कस्यापि चेत् प्रभो । ममाङ्गास्थीनि संभाव्य भूषणत्वेन सन्ततम् ॥ ९
प्रसन्नो भव सर्वेषां गर्वशान्त्यै जगद्गुरो । नामानीमानि ते सन्तु विष्णुकन्धरपातनः ॥ १०
मत्स्याक्षिभृच्च कूर्मास्थिसमलंकृतविग्रहः । क्रोडशृङ्गधरो नारसिंहचर्माम्बरोऽपि च ॥ ११
त्रिविक्रमास्थिदण्डी च भव भूतपतेऽधुना । एभिर्नामभिरीश त्वां ये स्तुवन्ति नरोत्तमाः ॥ १२
तेषामिष्टप्रदो भूया भव मय्यनुकंपया । इति दत्वा वरं शंभुरुमयान्तर्हितोऽभवत् ॥ १३
तदादि च महादेवमेभिर्नामभिरीश्वरम् । स्तुवन्तोऽभीष्टमासाद्य मुक्तिभाजो भवन्ति ते ॥ १४
विष्णोरपि प्रियास्तेतु देवानामपि वल्लभाः । विष्णुश्च मुक्ताहङ्कारोऽभवद्भक्तेषु चास्य वै ॥ १५
भक्तियुक्तोऽधिकं लोके बभूवानन्दनिर्भरः । हरीश्वरे हरं विष्णुः कदाप्याराध्य भूसुराः ॥ १६
वरं लब्ध्वा महेशानात् प्रसन्नान्नटनेऽस्यतु । पटहं मद्दळं सम्यग्वादयित्वाप निर्वृतिम् ॥ १७
एकदा च पुरा विष्णुः श्वेतारण्येऽर्चयच्छिवम् । वरं वव्रे प्रभुं सांबं प्रणम्य परया मुदा ॥ १८

இத: பரம் ப்ரஸன்னோऽஸி யஸ்ய கஸ்யாபி சேத் ப்ரபோ ।
மமாங்காஸ்தீனி ஸம்பாவ்ய பூஷணத்வேன ஸந்ததம் ॥ 9
ப்ரஸன்னோ பவ ஸர்வேஷாம் கர்வசாந்த்யை ஜகத்குரோ ।
நாமானீமானி தே ஸந்து விஷ்ணுகந்தரபாதன: ॥ 10
மத்ஸ்யாக்ஷிப்ருச்ச கூர்மாஸ்திஸமலம்க்ருதவிக்ரஹ: ।
க்ரோடச்ருங்கதரோ நாரஸிம்ஹசர்மாம்பரோऽபி ச ॥ 11
த்ரிவிக்ரமாஸ்திதண்டீச பவ பூதபதேऽதுனா । ஏபிர்நாமபிரீச த்வாம் யே ஸ்துவந்தி நரோத்தமா: ॥ 12
தேஷாமிஷ்டப்ரதோ பூயா பவ மய்யனுகம்பயா । இதி தத்வா வரம் சம்புருமாயாऽந்தர்ஹிதோऽபவத் ॥ 13
ததாதி ச மஹாதேவமேபிர்நாமபிரீச்வரம் । ஸ்துவந்தோऽபீஷ்டமாஸாத்ய முக்திபாஜோ பவந்தி தே ॥ 14
விஷ்ணோரபி ப்ரியாஸ்தேது தேவானாமபி வல்லபா: ।
விஷ்ணுச்ச முக்தாஹங்காரோऽபவத்பக்தேஷு சாஸ்ய வை ॥ 15
பக்தியுக்தோऽதிகம் லோகே பபூவானந்த நிர்பர: । ஹரீச்வரே ஹரம் விஷ்ணு: கதாப்யாராத்ய பூஸுரா: 16
வரம் லப்த்வா மஹேசானாத் ப்ரஸன்னான்னடனேऽஸ்யது ।
படஹம் மத்தளம் ஸம்யக்வாதயித்வாப நிர்வ்ருதிம் ॥ 17
ஏகதாச புரா விஷ்ணு: ச்வேதாரண்யேऽர்ச்சயச்சிவம் ।
வரம் வவ்ரே ப்ரபும் ஸாம்பம் ப்ரணம்ய பரயா முதா ॥ 18

சமயத்தில் அஹங்காரத்தையும், கர்வத்தையும் அடைகின்றதே. (8) ஆகையால் ஓ பிரபுவே! இனி தாங்கள் எவருடைய முன்னிலையில் பிரஸன்னராயினும், எப்பொழுதும் எனது உடலில் உள்ள எலும்பு முதலியவைகளை எல்லோருடைய கர்வத்தை அடங்குவதற்காக தங்களுடைய சரீரத்தில் ஆபரணமாக தரித்துக்கொண்டே பிரஸன்னராகவேண்டும். மேலும் ஓ ஜகத்குருவே! தங்களுக்கு விஷ்ணுவின் தலையை வீழ்த்தினவர் என்றும், (10) மத்ஸ்ய விழிகளை ஆபரணமாக தரிப்பவர் என்றும், ஆமையோட்டினுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமேனியைக் கொண்டவர் என்றும், பன்றியின் தித்தி பல்லை தரிப்பவர் என்றும், நரஸிம்ஹத்தின் தோலை ஆடையாகக் கொண்டவர் என்றும், (11) திருவிக்ரமரின் எலும்பை தண்டமாக பிடிப்பவர் என்றும், இவ்வித திருநாமங்கள் எல்லாம் தங்களுக்கு உண்டாகவேண்டும். ஓ பரமேச்வரா! எந்த மனிதர்கள் தங்களை இந்த திருநாமங்களால் துதிக்கின்றுர்களோ (12) அவர்களுக்கு எல்லாம் தாங்கள் என்மீது கருணையால் வேண்டியவைகளை எப்பொழுதும் கொடுத்தருளவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டபடி அவருக்கு வரனை கொடுத்துவிட்டு ஸ்ரீசம்புவானவர் பார்வதியோடுகூட மறைந்தார். (13) ஆகையால் அது முதல் ஸ்ரீமஹாதேவரை இத்திருநாமங்களால் துதிப்பவர்கள் எல்லாம் ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அடைந்து முடிவில் மோக்ஷமடைவார்கள். (14) மேலும் அவர்கள் விஷ்ணுவுக்கு மிக பிரியமுள்ளவர்களாக ஆகின்றுர்கள். தவிரவும் உலகில் அப்படிப்பட்ட சிவ பக்தர்களிடத்தில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் அஹங்காரத்தை விட்டு மிக அன்பு கொண்டவராகி ஆனந்தமடைகிறுர். ஓ முனிவர்களே! மற்றும் ஓர் சமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஹரீச்வரம் என்ற க்ஷேத்திரத்தில் பகவானை ஆராதித்து (16) பிரஸன்னரான அந்த மஹேச்வரனிடமிருந்து வரனைப்பெற்று அவருடைய திருத்தாண்டவத்திற்கு படக வாத்யத்தையும், மத்தள வாத்தியத்தையும் நன்றாக வாசித்து சுகமடைந்தார். (17) முன் ஒரு சமயம் மஹாவிஷ்ணுவானவர் திருவெண்காட்டில் ஸ்ரீஸாம்பமூர்த்தியை பூஜை செய்து,

त्वया देव विनोदार्थं सृज्यते निखिलं जगत् । बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि परमेश्वर ॥ १९
इतः परं ममाधीश भूयान्मुक्तिः परा त्वयि । ततः प्रोवाच तं विष्णुं प्रसन्नः परमेश्वरः ॥ २०
प्रवृत्ते सर्वसंहारे प्राणिनां मधुसूदन । परान्तकाले संप्राप्ते त्वाञ्च संहृत्य लीलया ॥ २१
तवास्थिभस्मचर्मादिभूषितो मुक्तिदोऽस्म्यहम् । परानन्दञ्च नृत्तञ्च कृत्वा ते परया मुदा ॥ २२
सोढ्वा सर्वापराधांस्ते प्राप्ते सृष्ट्यन्तरे पुनः । सारूप्यं ते प्रदास्यामि ततस्सायुज्यमुत्तमम् ॥ २३
वरं दत्वैवमीशोऽस्मै प्रसन्नोऽन्तरधीयत । तथैवास्यास्थिभस्माद्यैरलंकृततनुश्शिवः ॥ २४
सर्वांश्चैवानुगृह्णाति सायुज्यमपि विष्णवे । तस्माल्लोके महेशस्य पूजया पुरुषोत्तमः ॥ २५
रक्षिताऽभूत्समृद्धात्मा मायावी पुत्रवान् हरिः । बली च सर्वदेवेभ्यस्सर्वस्मादधिकोऽपि सः ॥ २६
शापमुक्तिश्च तस्यैव पूजया परमेशितुः । एवं विष्णुकृतास्वीशपूजासु कतिचित् क्वचित् ॥ २७

த்வயா தேவ விநோதார்தம் ஸ்ருஜ்யதே நிகிலம் ஜகத் |
பஹூனி மே வ்யதீதானி ஜன்மானி பரமேச்வர || 19

இத: பரம் மமாதீச பூயான்முக்தி: பரா த்வயி | தத: ப்ரோவாச தம் விஷ்ணும் ப்ரஸன்ன: பரமேச்வர: || 20

ப்ரவ்ருத்தே ஸர்வஸம்ஹாரே ப்ராணிநாம் மதுஸூதன |
பராந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே த்வாஞ்ச ஸம்ஹ்ருத்ய லீலயா || 21

தவாஸ்திபஸ்மசர்மாதிபூஷிதோ முக்திதோऽஸ்ம்யஹம் |
பராநந்தஞ்ச ந்ருத்தஞ்ச க்ருத்வா தே பரயா முதா || 22

ஸோட்வா ஸர்வாபராதாம்ஸ்தே ப்ராப்தே ஸ்ருஷ்ட்யந்தரே புன:
ஸாரூப்யம் தே ப்ரதாஸ்யாமி ததஸ்ஸாயுஜ்யமுத்தமம் || 23

வரம் தத்வைவமீசோऽஸ்மை ப்ரஸன்னோऽந்தரதீயத |
ததைவாஸ்யாஸ்திபஸ்மாத்யைரலங்க்ருததனுச்சிவ: || 24

ஸர்வாம்ச்சைவானுக்ருண்ஹாதி ஸாயுஜ்யமபி விஷ்ணவே |
தஸ்மால்லோகே மஹேசஸ்ய பூஜயா புருஷோத்தம: || 25

ரக்ஷிதாऽபூத்ஸம்ருத்தாத்மா மாயாவீ புத்ரவான் ஹரி: |
பலீ ச ஸர்வதேவேப்யஸ்ஸர்வஸ்மாததிகோऽபி ஸ: || 26

சாபமுக்திச்ச தஸ்யைவ பூஜயா பரமேசிது: | ஏவம் விஷ்ணுக்ருதாஸ்வீசபூஜாஸு கதிசித் க்வசித் || 27

நமஸ்கரித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு வரன் கேட்டதாவது (18) ஓ பரமேச்வரா! தங்களால் விநோதார்த்தமாக (விளையாட்டுக்காக) இந்த ஸகல உலகங்களும் படைக்கப்பட்டு வருகையில் எனக்கு பல ஜன்மங்கள் கழிந்து விட்டன. (19) ஓ என் குலதெய்வமே! இனிமேல் எனக்கு தங்களிடத்தில் சிறந்த முக்தி உண்டாகவேண்டும் என்றார். பிறகு பிரஸன்னரான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அந்த மஹா விஷ்ணுவை பார்த்து கூறியதாவது. (20) ஓ விஷ்ணுவே! இனி மஹா பிரளயகாலம் நேரிடும்போது நான் எல்லா பிராணிகளையும் ஸம்ஹரித்து (21) தங்களுடைய எலும்பு சாம்பல், தோல் முதலியவைகளால் நான் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகி தங்களுக்காக மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஆனந்த திருநடனம் செய்து ஸாலோக்ய முக்தியை கொடுக்கிறேன். (22) பிறகு சிருஷ்டி காலம் வந்த பிறகு உமது எல்லா குற்றங்களையும் மன்னித்து, உமக்கு ஸாரூப்ய முக்தியை அளித்து பிறகு மிகச் சிறந்த ஸாயுஜ்யத்தையும் அளிக்கிறேன். (23) இவ்வாறு ஈசன் பிரஸன்னராகி அவருக்கு வரனை அளித்து விட்டு மறைந்தார். பிறகு அவ்வாறே ஸ்ரீ மஹேச்வரன் அவருடைய எலும்பு, சாம்பல் முதலியவைகளால் தனது சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு (24) விஷ்ணுவுக்கும் ஸாயுஜ்ய பதவியை கொடுத்து, மற்றும் யாவரையும் அனுக்ரஹிக்கின்றார் ஆகையால் புருஷோத்தமரான ஹரியானவர் சிவ பூஜையின் மஹிமையால்தான் உலகுக்கு (25) ரக்ஷகராகவும், அளவற்ற பாக்யமுள்ளவராகவும், மாயாவியாகவும், புத்ரவானகவும், எல்லா தேவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மை பொருந்தியவராகவும் ஆனார். (26) மேலும் அவர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பூஜித்ததால் தான், பல சாபங்களில் இருந்தும் நீங்கினார். ஓ முனிவர்களே, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவால் செய்யப்பட்ட அனேகம் சிவ பூஜைகளில் இப்பொழுது சிற்சில இடங்களில் செய்த சில பூஜைகளை மட்டிலும் என்னால்

प्रोक्ता मयाऽत्र सर्वत्र क ईष्टे वर्णितुं भुवि । शृण्वतामपि चैतासां सर्वाभीष्टाप्तिराशु वै ॥ २८
ब्रह्मणाच कृतास्वीशपूजासु कतिचिद्ब्रुवे । शृण्वन्तु मुनयस्सर्वे सावधानेन चेतसा ॥ २९
इति सूतस्समालोक्य महर्षीन् प्राह हृष्टधीः ॥ ३०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तषष्टितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टषष्टितमोऽध्यायः ॥

ब्रह्मणा श्रीमहेश्वरमाराध्य तस्मात्बहुविध वरप्राप्तिः ॥

सूतः — श्रीकाषानगरे पूर्वं ब्रह्मा देवं त्रियंबकम् । तोषयामास तपसा तीव्रेण परमेश्वरम् ॥ १
पूजया च प्रसन्नोऽस्य शङ्करश्चन्द्रशेखरः । वरंवरय भद्रं ते प्रयच्छामि तवेप्सितम ॥ २
इति शंभोर्वचः श्रुत्वा धाता प्रश्रयणान्वितः । स्वामिन्ममशिरः पूर्वं भैरवेण महात्मना ॥ ३

ப்ரோக்தா மயாऽத்ர க ஈஷ்டே வர்ணிதும் புவி ।
ச்ருண்வதாமபி சைதாஸாம் ஸர்வாபீஷ்டாப்திராசு வை ॥ 28
ப்ரம்ஹணாச க்ருதாஸ்வீசபூஜாஸு கதிசித்ப்ருவே ।
ச்ருண்வந்து முனயஸ்ஸர்வே ஸாவதானேன சேதஸா ॥ 29
இதி ஸூதஸ்ஸமாலோக்ய மஹர்ஷீன் ப்ராஹ ஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 30

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்தஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத அஷ்டஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ॥

பிரும்மதேவன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஆராதித்து அவரிடமிருந்து பல வரன்களை அடைதல்

ஸூத: — ஸ்ரீகாஷாநகரே பூர்வம் ப்ரம்ஹா தேவம் த்ரியம்பகம் ।
தோஷயாமாஸ தபஸா தீவ்ரேண பரமேச்வரம் ॥ 1
பூஜயா ச ப்ரஸன்னோஸ்ய சங்கரச்சந்த்ரசேகர: । வரம் வரய பத்ரம் தே ப்ரயச்சாமி தவேப்ஸிதம் ॥ 2
இதி சம்போர்வச: ச்ருத்வா தாதா ப்ரச்ரயணான்வித: । ஸ்வாமின் மம சிர: பூர்வம் பைரவேண மஹாத்மனா 3

சொல்லப்பட்டது. அவரால் எல்லா இடங்களிலும் செய்யப்பட்டிருக்கிற சிவ பூஜைகளைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்ல உலகில் யாரால் தான் முடியும். இவைகளைப் பற்றி கேட்பவர்களுக்கும் எல்லா அபீஷ்டங்களும் சீக்கிரம் கைகூடும் (28) மேலும் இப்பொழுது பிரும்மாவினால் செய்யப்பட்ட அனேகம் சிவ பூஜைகளில் சிலவற்றை கூறுகிறேன். அவற்றை எல்லா முனிவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ள மனதோடு கேட்பீர்களாக என்று ஸூத முனிவர் மிக ஸந்தோஷமுள்ள மனமுள்ளவராகி சௌனகாதி முனிவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். (30)

அறுபத்தி ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! பூர்வத்தில் ப்ரும்மதேவன் முக்கண்ணனான ஸ்ரீ பரமேச்வரனைச் சீர்காழியில் கடுந்தவத்தினால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தார். (1) அப்பொழுது அவரது பூஜையினால் சந்திர சேகரரான ஸ்ரீ சங்கரர் ப்ரஸன்னராகி, "ஓ ப்ரும்மதேவனே! உமக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். உமக்கு வேண்டிய வரன்களைக் கேட்டுக்கொள்ளும். நான் அவைகளைத் தருகிறேன்", என்றார். (2) இவ்வாறு ஸ்ரீ சம்புவின் வார்த்தையைக்கேட்டு ப்ரும்மதேவன் வணக்கத்துடன், "ஓ ஸ்வாமி, முன்பு அஹங்காரத்

महङ्कारान्धचित्तस्य निकृत्तं करजेन वै । महत्त्वयापि मां भीतिस्तत एव सदाप्रभो ॥ ४
नितरां चपलं चित्तं सर्वतः परिधावति । न शक्यते मया स्रष्टुं जगत्सर्वं यथापुरम् ॥ ५
प्रयच्छ तां महादेव शक्तिं स्रष्टौ जगत्प्रभो । इति धातृवचश्श्रुत्वा तथा दत्वा वरं प्रभुः ॥ ६
अन्तर्दधे महादेवस्तत्रैवांबिकया सह । लब्ध्वा वरममुं धाता भयं त्यक्त्वातिदुस्तरम् ॥ ७
स्थैर्यञ्च प्राप्य मनसा महादेवमनुस्मरन् । ससर्ज सकलं विश्वं यथापूर्वं निरन्तरम् ॥ ८
तुष्ट्या परमया युक्तस्तदा प्रभृति विश्वसृक् । एवं स्थिते विधिः पश्चात्ससर्जाप्सरसां गणान् ॥ ९
तिलोत्तमां विशालाक्षीं सर्वावयवपेशलाम् । सृष्ट्वाऽस्यां नितरां सक्तो बभूवाज्ञानमोहितः ॥ १०
तत्संभोगरतिस्तांच प्रार्थयामास भूरिशः । तदा सा त्वं पिता ब्रह्मन् जगतो मे विशेषतः ॥ ११
नयुक्ता तद्रतिस्स्वामिन्मया तव जगत्प्रभो । इत्युच्चैर्वचसा दूरं दुद्रावैषा भयान्विता ॥ १२
दृष्ट्वैनं शंभुगणपा द्रावयन्तं विधिं तदा । स्वयं तं द्रावयामासुः पलायन्तं सुदूरतः ॥ १३

அஹங்காராந்தசித்தஸ்ய நிக்ருத்தம் கரஜேன வை । மஹத்யத்யாபி மாம் பீதிஸ்தத ஏவ ஸதா ப்ரபோ ॥ 4
நிதராம் சபலம் சித்தம் ஸர்வத: பரிதாவதி । ந சக்யதே மயா ஸ்ரஷ்டும் ஜகத்ஸர்வம் யதாபுரம் ॥ 5
ப்ரயச்ச தாம் மஹாதேவ சக்திம் ஸ்ரஷ்டௌ ஜகத்ப்ரபோ ।
இதி தாத்ருவச: ச்ருத்வா ததா தத்வாவரம் ப்ரபு: ॥ 6
அந்தர்ததே மஹாதேவஸ்தத்ரைவாம்பிகயா ஸஹ ।
லப்த்வா வரமமும் தாதா பயம் த்யக்த்வாதிதுஸ்தரம் ॥ 7
ஸ்தைர்யஞ்ச ப்ராப்ய மனஸா மஹாதேவமனுஸ்மரன் ।
ஸஸர்ஜ ஸகலம் விச்வம் யதாபூர்வம் நிரந்தரம் ॥ 8
துஷ்ட்யா பரமயா யுக்தஸ்ததாப்ரப்ருதி விச்வஸ்ருக் ।
ஏவம் ஸ்திதே விதி: பச்சாத்ஸஸர்ஜாப்ஸரஸாம் கணான் ॥ 9
திலோத்தமாம் விசாலாக்ஷீம் ஸர்வாவயவபேசலாம் ।
ஸ்ருஷ்ட்வாऽஸ்யாம் நிதராம் ஸக்தோ பபூவாக்ஞானமோஹித: ॥ 10
தத்ஸம்போகரதிஸ்தாஞ்ச ப்ரார்தயாமாஸ பூரிச: ।
ததா ஸா த்வம் பிதா ப்ரம்ஹன் ஜகதோ மே விசேஷத: ॥ 11
நயுக்தா தத்ரதிஸ்ஸ்வாமின்மயா தவ ஜகத்ப்ரபோ ।
இத்யுச்சைர்வசஸா தூரம் துத்ராவைஷா பயான்விதா ॥ 12
த்ருஷ்ட்வைனம் சம்புகணபா த்ராவயந்தம் விதிம் ததா ।
ஸ்வயம் தம் த்ராவயாமாஸு: பலாயந்தம் ஸுதூரத: ॥ 13

தினால் புத்திகெட்ட எனது தலையானது மஹாத்மாவாகிய ஸ்ரீபைரவமூர்த்தியின் நகத்தால் கிள்ளப்பட்டது. ஓ பிரபுவே, இப்பொழுதுகூட அந்த பயமானது என்னை வாட்டுகின்றது. (4) என் மனமானது மிகச் சஞ்சலம் அடைந்து எங்கும் சுற்றுகின்றது. எல்லா உலகங்களையும் முன்போல் ஸிருஷ்டி செய்ய எனக்குத் திறமையில்லை. (5) ஓ ஜகத் ப்ரபுவே, எனக்கு ஸிருஷ்டி செய்யும் திறமையை அருளவேண்டும்'', என வேண்டினார். இவ்வாறு ப்ரும்ம தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்விதமே கொடுத்துவிட்டு ப்ரபுவாகிய (6) ஸ்ரீ மகாதேவர் அம்பிகையோடுகூட அங்கேயே மறைந்தார். ப்ரும்மதேவன் இவ்வாறு வரத்தைப் பெற்று மிகுந்த பீதியை விட்டு (7) தைரியமடைந்து மனதினால் ஸ்ரீ மகாதேவரைத் தியானித்துக்கொண்டே அதுமுதற்கொண்டு எல்லா உலகங்களையும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் முன்போல் இடைவிடாமல் படைத்து வந்தார். (8) பிறகு இவ்வாறு ப்ரும்மதேவன் படைத்து வருகையில் அப்ஸர ஸ்த்ரீகளின் கூட்டங்களை ஸிருஷ்டி செய்யும்பொழுது நீண்ட கண்களை உடையவளும், எல்லா அவயவங்களும் அழகாய் அமைந்தவளுமான திலோத்தமையை (9) ஸிருஷ்டி செய்து அக்ஞானத்தினால் மோஹம் அடைந்தவராகி அவளிடத்தில் மிகுந்த ஆசை கொண்டு அவளை போகம் செய்ய எண்ணம் கொண்டு பல முறை வேண்டினார். (10) அப்பொழுது அவளும், ''ஓ பிரும்மாவே! தாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தை. அதிலும் விசேஷமாய் எனக்கும் தந்தையாகின்றபடியால் ஓ ஜகத் பிரபுவாகிய ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னோடு சேருவது சரியல்ல' (11) என்று மிகுந்த பயமடைந்தவளாகி, உரக்கக் கத்திக் கொண்டே வெகுதூரம் ஓடினாள். அப்பொழுது பிரும்மதேவன் அவளைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடுவதைக் கண்ட சில சிவகணாதிபர்கள் (12) தூரத்தில் ஓடுகின்ற அந்த பிரும்மதேவனைப் பின் தொடர்ந்து துரத்

तदा प्राप गिरिं वेधास्सुपार्श्वाख्यं मनोहरम् । तत्रगूढं चकारायं शिवपूजां मनोरमाम् ॥ १४
पूजया तस्य देवेशः प्रादुरासीन्महेश्वरः । तं दृष्ट्वा देवमीशानं प्रणनाम पुनपुनः ॥ १५
सोऽब्रवीदुच्यतां वेधः कांक्षितं मनसि स्थितम् । इति शंभोर्वचः श्रुत्वा विधिः प्राह पुनश्शिवम् ॥ १६
त्वन्मायामोहितश्शंभो कामबाणेन पीडितः । तिलोत्तमामहं दृष्ट्वा तत्संभोगोत्सुको भृशम् ॥ १७
अद्रवं दूरतो दृष्ट्वा शिवदूतान्महौजसः । द्रुतगत्या गुहामस्य प्राप्तवानस्मि शंकर ॥ १८
तदुत्था भीतिरधुना वर्तते नितरां मयि । यदि प्रसन्नो भगवान्मह्यं भक्ताय भोः पितः ॥ १९
यदि देयो वरस्सत्यं स्त्रीमायैषा जहात्वलम् । विश्वाधिकोऽसि भगवन्नूर्ध्वरेता इति श्रुतः ॥ २०
ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं भगवन्तमुमापतिम् । भजन्ति ये महात्मानः कामस्तान्नहि बाधते ॥ २१
तस्मादितः परं शंभो मायैषा मां जहात्वलम् । सावित्रीया च गायत्री याचान्यापि सरस्वती ॥ २२
तिस्र एव स्त्रियो नित्यं ताभिरस्तु रतिर्मम । तदन्यासु प्रभो मास्तु प्रीतिर्मे त्वत्कृपाबलात् ॥ २३

தநா ப்ராப கிரிம் வேதாஸ்ஸுபார்ச்வாக்யம் மனோஹரம் । தத்ர கூடம் சகாராயம் சிவபூஜாம் மனோரமாம் 14
பூஜயா தஸ்ய தேவேச: ப்ராதுராஸீன் மஹேச்வர: ।
தம் த்ருஷ்ட்வா தேவமீசானம் ப்ரணநாம புன: புன: ॥ 15
ஸோऽப்ரவீதுச்யதாம் வேத: காம்க்ஷிதம் மனஸி ஸ்திதம் ।
இதி சம்போர்வச: ச்ருத்வா விதி: ப்ராஹ புனச்சிவம் ॥ 16
த்வன்மாயா மோஹிதச்சம்போ காமபாணேன பீடித: ।
திலோத்தமாமஹம் த்ருஷ்ட்வா தத்ஸம்போகோத்ஸுகோ ப்ருசம் 17
அத்ரவம் தூரதோ த்ருஷ்ட்வா சிவதூதான்மஹௌஜஸ: ।
த்ருதகத்யா குஹாமஸ்ய ப்ராப்தவானஸ்மி சங்கர ॥ 18
ததுத்தா பீதிரதுனா வர்ததே நிதராம் மயி । யதிப்ரஸந்நோ பகவான் மஹ்யம் பக்தாய போ: பித: ॥ 19
யதி தேயோ வரஸ்ஸத்யம் ஸ்த்ரீ மாயைஷா ஜஹாத்வலம் ।
விச்வாதிகோऽஸி பகவன்னூர்த்வரேதா இதி ச்ருத: ॥ 20
ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் பகவந்தமுமாபதிம் । பஜந்தி யே மஹாத்மான: காமஸ்தான்னஹி பாததே 21
தஸ்மாதித: பரம் சம்போ மாயைஷா மாம் ஜஹாத்வலம் ।
ஸாவித்ரீ யா ச காயத்ரீ யாசான்யாऽபி ஸரஸ்வதீ ॥ 22
திஸ்ர ஏவ ஸ்த்ரியோ நித்யம் தாபிரஸ்து ரதிர்மம ।
ததன்யாஸு ப்ரபோ மாஸ்து ப்ரீதிர்மே த்வத்க்ருபாபலாத் ॥ 23

தினார்கள். அப்பொழுது பிரும்மன் ஸுபார்சுவம் என்ற ஓர் அழகிய மலைக்குச் சென்று (13) அங்கு ஒளிந்துகொண்டு மிக அழகாய் சிவ பூஜை செய்தார். அந்தப் பூஜையினால் ஸ்ரீ மஹேச்வரர் அங்கு பிரஸன்னரானார். (14) பிரும்மதேவன் அவரை தரிசித்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது சம்புவும் "ஓ பிரும்மனே! உம் மனதிலிருக்கும் விருப்பத்தைச் சொல்லுவீர்" என்று கூறியதைக் கேட்டு பிரும்மன் பரமசிவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: "ஓ ஜகதீச! நான் தங்களது மாயையால் மோஹமடைந்தவனாகி, காம பாணத்தால் பீடிக்கப்பட்டு (15, 16) திலோத்தமையைக் கண்டு அவளோடு சேர ஆசை கொண்டவனாகி, அவளைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடுகையில், மிக பராக்கிரமசாலிகளான சிவ தூதர்களைக் கண்டவுடன் (17) சீக்கிரம் இந்த குகைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். ஓ சங்கரா! அதனால் உண்டான பயமானது எனக்கு இப்பொழுதும் இருந்து வருகின்றது. (18) ஆகையினால் தந்தையாகிய ஓ பகவானே! தாங்கள் இப்பொழுது எனக்கு பிரஸன்னராகி வரம் அளிப்பது உண்மையாகில் எனக்கு இப்படிப்பட்ட பெண்ணாசையானது முழுவதும் நீங்கவேண்டும் (19) தாங்கள் எல்லா உலகங்களைக் காட்டிலும் மேலானவரென்றும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவரென்றும், வேதங்களால் அறியப்படுகின்றீர். இந்திரியங்களை நிக்ரஹித்தவரும், நெற்றிக்கண்ணை உடையவரும், எல்லா குணங்களும் நிரம்பியவரும், உமாதேவியின் கணவருமான தங்களை (20) எந்த மஹாத்மாக்கள் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்களை மன்மதன் பிடிப்பதில்லையன்றோ! ஆகையால், ஓ சம்புவே! இனி இந்த மாயையானது என்னை விட்டு முழுவதும் நீங்கிவிடவேண்டும். (21) ஸாவித்ரி, காயத்ரி, ஸரஸ்வதி இந்த மூன்று பேர்களும் எனக்கு மனைவிகளாய் இருந்து எனக்கு தினந்தோறும் அவர்களிடத்தில் மட்டும் அன்பு உண்டாகட்டும் (22) ஓ பிரபுவே! தங்களுடைய கிருபையின் வலிமையால் அம்மூன்று பேர்களைத் தவிர மற்ற ஸ்திரீகளிடத்தில்

तिलोत्तमाभिद्रवणजन्यपापं विनश्यतु । इति ब्रह्मवचः श्रुत्वा तथेत्याह महेश्वरः ॥ २४
अन्तर्दधेच देवेशस्तत्रैवांबिकया सह । इति लब्ध्वा वरं शंभोर्ब्रह्मा प्राप निजं पदम् ॥ २५
तत्रावसज्जगत्सृष्ट्वा क्रीडयंस्ताभिरप्यलम् । त्यक्तान्यनारीमायोऽसौ शिवमेव हृदिस्मरन् ॥ २६
मुक्ताखिलाघसंघश्च शिवध्यानप्रभावतः । स कदाचित्सरस्वत्या क्रीडयन् बहुकालतः ॥ २७
ससर्ज दैत्यान् पापिष्ठान् जगद्द्रोहरतान् भृशम् । जघानतान् स्वयं कोपादात्मजातानपि प्रभुः ॥ २८
तद्दोषस्य विनाशाय पूजयामास शङ्करम् । श्रीकाळहस्तिनगरे सर्वपापनिकृन्तने ॥ २९
त्यक्त्वा ततः स्वकं दोषं सरस्वत्या समन्वितः । विशुद्धात्मा ययौ प्रीत्या ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥ ३०
स कदाचित्पुनश्शम्भुं प्रणम्य रजताचले । ब्रह्मलोकाभिगमने ययौ बद्धाञ्जलिर्विधिः ॥ ३१
क्रीडन्तं पुरतः स्कन्दं कुमारं पुष्करस्रजम् । जानन्नपि ययौ तूष्णीमजानन्निव गर्वतः ॥ ३२
तं दृष्ट्वा तादृशं स्कन्दस्समाहूय विधिं तदा । पप्रच्छ प्रणवस्यार्थः कोवेति निजलीलया ॥ ३३

திலோத்தமாபித்ரவணஜன்யபாபம் வினச்யது | இதி ப்ரம்ஹவச: ச்ருத்வா ததேத்யாஹ மகேச்வர: || 24
அந்தர்ததேச தேவேசஸ்தத்ரைவாம்பிகயா ஸஹ |
இதி லப்த்வா வரம் சம்போர்ப்ரம்ஹா ப்ராப நிஜம் பதம் || 25
தத்ராவஸஜ்ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்வா க்ரீடயம்ஸ்தாபிரப்யலம் |
த்யக்தான்யநாரீமாயோSஸௌ சிவமேவ ஹ்ருதிஸ்மரன் || 26
முக்தாகிலாகஸங்கச்ச சிவத்யான ப்ரபாவத: | ஸ கதாசித்ஸரஸ்வத்யா க்ரீடயன் பஹுகாலத: || 27
ஸஸர்ஜ தைத்யான் பாபிஷ்டான் ஜகத்ரோஹரதான் ப்ருசம் |
ஜகான தான் ஸ்வயம் கோபாதாத்மஜாதானபி ப்ரபு: || 28
தத்தோஷஸ்ய விநாசாய பூஜயாமாஸ சங்கரம் | ஸ்ரீகாளஹஸ்திநகரே ஸர்வபாபநிக்ருந்தனே || 29
த்யக்த்வா தத: ஸ்வகம் தோஷம் ஸரஸ்வத்யா ஸமன்வித: |
விசுத்தாத்மா யயௌ ப்ரீத்யா ப்ரம்ஹலோகம் ஸநாதனம் || 30
ஸ கதாசித்புனச்சம்பும் ப்ரணம்ய ரஜதாசலே | ப்ரம்ஹலோகாபிகமனே யயௌ பத்தாஞ்ஜலிர்விதி: || 31
க்ரீடந்தம் புரத: ஸ்கந்தம் குமாரம் புஷ்கரஸ்ரஜம் | ஜானன்னபி யயௌ தூஷ்ணீமஜானன்னிவ கர்வத: 32
தம் த்ருஷ்ட்வா தாத்ருசம் ஸ்கந்தஸ்ஸமாஹூய விதிம் ததா |
பப்ரச்ச ப்ரணவஸ்யார்த: கோவேதி நிஜலீலயா || 33

எனக்கு ஆசை உண்டாக வேண்டாம். மேலும் தான் திலோத்தமையைப் பின்தொடர்ந்து ஓடியதால் உண்டான பாவமும் நீங்கவேண்டும்" என வேண்டினார். (23) இவ்வாறு பிரும்மாவின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ மஹேச்வரன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, அம்பிகையோடு கூட அங்கேயே மறைந்தார். (24) பிறகு பிரும்மதேவன் இவ்வாறு ஸ்ரீசம்புவிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்று தன்னிருப்பிடம் சென்றார். அங்கு பிற ஸ்த்ரீகளிடம் ஆசையற்றவராகி தனது மூன்று மனைவிகளுடனும் வேண்டிய சுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ மஹேச்வரனை எப்பொழுதும் மனதில் தியானம் செய்துகொண்டு உலகங்களைப்படைத்து வந்தார். இவ்வாறு ஸ்ரீ பரமசிவனை தியானம் செய்துவந்த மஹிமையால் எல்லா பாபங்களும் விலகப்பெற்றவரானார் (25-26) பிறகு ஒரு சமயம் பிரும்மதேவன் வெகு காலம் ஸரஸ்வதியோடு கிரீடித்து விட்டு, மஹா பாபிகளும், உலகங்களுக்குக் கெடுதி செய்வதில் முயன்றவர்களுமான அனேக கொடிய அசுரர்களை ஸ்ருஷ்டிசெய்து (27) பிறகு கோபத்தினால் அவர்கள் தன்னிடத்திலிருந்து உண்டானவர்களாக இருந்த போதிலும் அவர்களைத்தானே கொன்றுவிட்டு, பிறகு அந்த தோஷம் நீங்குவதற்காக எல்லா பாபங்களையும் போக்கவல்ல ஸ்ரீகாளஹஸ்தி க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரரைப் பூஜை செய்து அதனால் தனது தோஷத்தை போக்கிக்கொண்டு மிகப்பரிசுத்தராகி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு ஸரஸ்வதி தேவியுடன் புராதனமான பிரும்மலோகமடைந்தார். (28-30) பிறகு ஓர் சமயத்தில் பிரும்மதேவன் கைலாஸ மலையில் ஸ்ரீ சம்புவை நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து திரும்பிச் செல்லுகையில் தாமரை மாலையை தரித்த ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் எதிரில் விளையாடிக்கொண்டிருந்ததை அறிந்தும் (31) கர்வத்தினால் அறியாதவர்போல் அசட்டையாகச் சென்றார். அப்பொழுது அந்த முருகன் அவ்வாறு செல்லுகின்ற அந்த ப்ரும்மதேவனைப் பார்த்து கூப்பிட்டு, (32) விளையாட்டாக அவரை, ப்ரணவத்தின் அர்த்தம் என்னவென்று கேட்டார். அதற்கு அவர் அதன் அர்த்தத்தை வேறுபாடாக சொன்னார். அப்பொழுது

वदन्तमर्थं तं कोपादन्यथा स विधिं तदा । मुष्ट्या सन्ताड्य शिरसि कारावेश्मन्यपातयत् ॥ ३४
स्वयं ससर्ज निखिलं जगत्पूर्ववदेव सः । विधातुस्त्वथ वृत्तान्तं श्रुत्वा शंभुः स्मयन्निव ॥ ३५
मोचयामास तं स्कन्दं प्रीणयित्वा महेश्वरः । ततः प्रणम्य स पुनः स्कन्दं साक्षाच्छिवप्रियम् ॥ ३६
विमुक्तस्तेन परया प्रीत्या काञ्चीपुरीं शुभाम् । संप्राप्य तत्र चैकाम्रनाथं साक्षात्कृपार्णवम् ॥ ३७
संपूज्य तत्र लिङ्गञ्च स्वनाम्ना स्थाप्य भक्तिमान् । मुक्तवान् स्वकृतं दोषं तत्प्रभावात्तदाऽऽत्मभूः ॥ ३८
चकार स्वाधिकारञ्च यथापूर्वं पदे स्थितः । पुनर्विचिन्तयन् किञ्चित्पूजयामास शङ्करम् ॥ ३९
नीलाद्रिं समनुप्राप्य भक्त्या परमया विधिः । तत्राविरासीद्भगवांस्तस्मै प्रीततरश्शिवः ॥ ४०
वरं वरय भद्रं ते यत्ते मनसि वर्तते । इति शम्भोर्वचः श्रुत्वा धाता बद्धाञ्जलिः पुरः ॥ ४१
भवन्नृत्तावलोकाय विष्णुनाऽऽराधितः पुरा । प्रसन्नो प्रददौ तस्मै पटहित्वं निजान्तिके ॥ ४२
भवांस्तदद्य भगवन्मां तु नृत्ताभिकांक्षिणम् । रक्ष नृत्तावलोकाय तालित्वं परिकल्पय ॥ ४३

வதந்தமர்தம் தம் கோபாதன்யதா ஸ விதிம் ததா ।
முஷ்ட்யா ஸந்தாட்ய சிரஸி காராவேச்மன்யபாதயத் ॥ 34
ஸ்வயம் ஸஸர்ஜ நிகிலம் ஜகத்பூர்வவதேவ ஸ: ।
விதாதுஸ்த்வத வ்ருத்தாந்தம் ச்ருத்வா சம்பு: ஸ்மயன்னிவ ॥ 35
மோசயாமாஸ தம் ஸ்கந்தம் ப்ரீணயித்வா மஹேச்வர: ।
தத: ப்ரணம்ய ஸ புன: ஸ்கந்தம் ஸாக்ஷாச்சிவப்ரியம் ॥ 36
விமுக்தஸ்தேன பரயா ப்ரீத்யா காஞ்சீபுரீம் சுபாம் ।
ஸம்ப்ராப்ய தத்ர சைகாம்ரநாதம் ஸாக்ஷாத்க்ருபார்ணவம் ॥ 37
ஸம்பூஜ்ய தத்ர லிங்கஞ்ச ஸ்வநாம்னு ஸ்தாப்ய பக்திமான் ।
முக்தவான் ஸ்வக்ருதம் தோஷம் தத்ப்ரபாவாத் ததாத்மபூ: ॥ 38
சகார ஸ்வாதிகாரஞ்ச யதாபூர்வம் பதே ஸ்தித: । புனர்விசிந்தயன் கிஞ்சித்பூஜயாமாஸ சங்கரம் ॥ 39
நீலாத்ரிம் ஸமனுப்ராப்ய பக்த்யா பரமயா விதி: । தத்ராவிராஸீத்பகவாம்ஸ்தஸ்மை ப்ரீததரச்சிவ: ॥ 40
வரம் வரய பத்ரம் தே யத்தே மனஸி வர்ததே । இதி சம்போர்வச: ச்ருத்வா தாதா பத்தாஞ்ஜலி: புர: 41
பவன்ந்ருத்தாவலோகாய விஷ்ணுனாSSராதித: புரா ।
ப்ரஸன்னோ ப்ரததௌ தஸ்மை படஹித்வம் நிஜாந்திகே ॥ 42
பவாம்ஸ்ததத்ய பகவன்மாம் து ந்ருத்தாபிகாம்க்ஷிணம் ।
ரக்ஷ ந்ருத்தாவலோகாய தாளித்வம் பரிகல்பய ॥ 43

ஸ்ரீ முருகன் மிகுந்த கோபத்தோடு அந்த பிரும்மனை (33) தலைமீது முஷ்டியால் குட்டி சிறையில் அடைத்துப் பிறகு எல்லா உலகங்களையும் முன்போல் தானே ஸ்ருஷ்டி செய்து வந்தார். 34) பிறகு ஸ்ரீ சம்புவானவர் பிரும்மதேவனின் அவ்வரலாற்றைக் கேட்டு, புன்னகைசெய்து, பின்பு ஸ்ரீ முருகனை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து, பிரும்மனை விடுவித்தார் (35) பிறகு பிரும்மதேவன் ஸ்ரீ மஹேச்வரரின் அன்புக்குரியவரான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு மங்களமான காஞ்சீ க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று (36) அங்கு கருணைக்கடலான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஏகாம்பரேச்வரரைப் பூஜித்து பக்தியுடன் அங்கு தன் பெயரால் ஓர் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து (37) பிறகு அதன் மஹிமையால் பிரும்மதேவன் தான் செய்த பாபத்தைப் போக்கி விட்டு தனதிருப்பிடத்தில் முன்போலிருந்துகொண்டு அதிகாரத்தை நடத்தி வந்தார். (38) மறுபடியும் பிரும்மதேவன் மனதில் சிலவற்றை நினைத்துக்கொண்டு நீலகிரிக்குச் சென்று அங்கு மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்ரீ சங்கரரைப் பூஜை செய்தார். (39) அப்பொழுது பகவான் அவரிடம் மிக சந்தோஷமடைந்தவராகி, அங்கு தோன்றி, "ஓ ப்ரும்மனே! உமக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். உமது மனதில் தோன்றிய வரத்தைக் கேட்கலாமென்றார். (40) இவ்வாறு ஸ்ரீ சம்புவின் வார்த்தையைக் கேட்டு பிரும்மதேவன் அவர் முன் நின்று அஞ்சலி செய்துகொண்டு "ஓ பிரபுவே! தங்களது திருநடனத்தைப் பார்ப்பதற்காக முன்பு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவால் தாங்கள் ஆராதிக்கப்பட்டபோது (41) அவருக்கு பிரஸன்னராகி, தன் அருகிலிருந்துகொண்டு படஹ வாத்யம் வாசித்தலை அருளினீரல்லவா? அகையால் ஓ பகவானே! தங்களது திருநடனத்தைப் பார்க்க மிக ஆசைகொண்ட எனக்கும் அந்த நடனத்தை தர்சிக்கவும், அதற்குத் தாளம்போடும் பணியைக் கொடுத்தும் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் இல்லாவிடில் தங்களது திருநடனத்தைப்

अन्यथा तावकं नृत्तं न शक्तोऽहं निरीक्षितुम् । गणेभ्यो वेत्रहस्तेभ्यो भयं भवति मे महत् ॥ ४४
इति धातृवचश्श्रुत्वा तथेति जगदीश्वरः । दत्वाऽस्य तालं सुमहत्तत्रैवान्तर्दधे स्वयम् ॥ ४५
तदाप्रभृति वेधाश्च वादयंस्तालवाद्यकम् । दृष्ट्वा नृत्तं नटेशस्य तस्थे प्रीत्या समन्वितः ॥ ४६
तथा ब्रह्मा ब्रह्मलोके पूजयामास शङ्करम् । तस्मै प्रसन्नो भगवान् गिरमूचे स्मिताननः ॥ ४७
तवेप्सितं प्रदास्यामि वद ब्रह्मन्निहाधुना । रथाधिरूढं देवेशं भगवन्तमुमासखम् ॥ ४८
सेवितुं मम भो शंभो वाञ्छाद्य हृदि वर्तते । नशक्यते च संबाधे सेवितुं त्वां महेश्वर ॥ ४९
ताडयन्ति च नन्दीशप्रमुखा वेत्रपाणयः । सारथ्यं तव देवेश रथस्य परिकल्पय ॥ ५०
इति ब्रह्मवचः श्रुत्वा वरं दत्वा महेश्वरः । अन्तर्दधे क्षणादेव तत्रैव परमेश्वरः ॥ ५१
तदाप्रभृति धाताऽपि रथसारथ्यमाप्तवान् । चोदयामास वेदाश्वान् प्रस्थानसमये प्रभोः ॥ ५२
पुरा कैलासशिखरे पूजयित्वा महेश्वरम् । प्रसन्ने च महादेवे प्रार्थयामास वै विधिः ॥ ५३

அன்யதா தாவகம் ந்ருத்தம் ந சக்தோऽஹம் நிரீக்ஷிதும் |
கணேப்யோ வேத்ரஹஸ்தேப்யோ பயம் பவதி மே மஹத் || 44
இதி தாத்ருவச: ச்ருத்வா ததேதி ஜகதீச்வர: | தத்வாऽஸ்ய தாளம் ஸுமஹத்தத்ரைவாந்தர்ததே ஸ்வயம்
ததாப்ரப்ருதி வேதாச்ச வாதயம்ஸ்தாளவாத்யகம் |
த்ருஷ்ட்வா ந்ருத்தம் நடேசஸ்ய தஸ்தே ப்ரீத்யா ஸமன்வித: || 46
ததா ப்ரம்ஹா ப்ரம்ஹலோகே பூஜயாமாஸ சங்கரம் |
தஸ்மை ப்ரஸன்னோ பகவான் கிரமூசே ஸ்மிதானன: || 47
தவேப்ஸிதம் ப்ரதாஸ்யாமி வத ப்ரம்ஹன்னிஹாதுனா | ரதாதிரூடம் தேவேசம் பகவந்தமுமாஸகம் || 48
ஸேவிதும் மம போ சம்போ வாஞ்சாத்ய ஹ்ருதி வர்ததே |
நசக்யதே ச ஸம்பாதே ஸேவிதும் த்வாம் மஹேச்வர || 49
தாடயந்திச நந்தீசப்ரமுகா வேத்ரபாணய: | ஸாரத்யம் தவ தேவேச ரதஸ்ய பரிகல்பய || 50
இதி ப்ரம்ஹவச: ச்ருத்வா வரம் தத்வா மஹேச்வர: | அந்தர்ததே க்ஷணாதேவ தத்ரைவ பரமேச்வர: 51
ததாப்ரப்ருதி தாதாऽபி ரதஸாரத்யமாப்தவான் |
சோதயாமாஸ வேதாச்வான் ப்ரஸ்தானஸமயே ப்ரபோ: || 52
புரா கைலாஸசிகரே பூஜயித்வா மஹேச்வரம் | ப்ரஸன்னே ச மஹாதேவே ப்ரார்த்தயாமாஸ வை விதி: 53

பார்க்க நான் சக்தியற்றவனாகின்றேன். (43) ஏனெனில் கையில் பிரம்பைக்கொண்ட தங்களுடைய கணங்களிடத்திலிருந்து எனக்கு பயமுண்டாகின்றது" என்றார். இவ்வாறு பிரம்மாவின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஜகதீச்வரன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று (44) அவருக்கு ஓர் தாளத்தைக் கொடுத்துவிட்டு மறைந்தார். அதுமுதற்கொண்டு பிரம்மனும் தாளம் போட்டுக்கொண்டே (45) ஸ்ரீ நடராஜருடைய திருநடனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்தித்து வந்தார். பிறகு அதே விதமாய் பிரம்மதேவன் பிரம்மலோகத்தில் ஸ்ரீ சங்கரரைப் பூஜை செய்தார். (46) ஸ்ரீ பகவான் அவருக்கு பிரஸன்னராகி மந்தஹாஸத்துடன் கூறியதாவது :- "ஓ பிரம்மாவே, உமக்கு வேண்டியதைக் கேளும். இப்பொழுது கொடுக்கின்றேன். அதைக் சொல்லும்" என்றார். (47) அதைக்கேட்டு பிரம்மதேவன், "ஓ ஸ்வாமி, தேவேசராகிய தாங்கள் உமாதேவியோடு ரதத்தின்மீது வீற்றிருப்பதை ஸேவிக்க எனக்கு மிகுந்த ஆசை இருக்கின்றது. (48) ஓ மஹேச்வர! கூட்டத்தில் தங்களை ஸேவிப்பதற்கு என்னால் முடியவில்லை. மேலும் நந்திகேச்வரர் முதலியவர்கள் கையில் பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு அடிக்கின்றார்கள். (49) ஆகையால் ஓ தேவேச! தங்களுடைய ரதத்திற்கு என்னை ஸாரதியாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்" என்றார். இவ்வாறு பிரும்மதேவன் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ மஹேச்வரர் அவ்வாறே வரம் கொடுத்துவிட்டு (50) ஓர் க்ஷணநேரத்திற்குள் அங்கேயே மறைந்தார். அதுமுதற்கொண்டு பிரும்மதேவனும் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய ரதத்திற்கு ஸாரதியாக இருந்துகொண்டு (51) ஸ்ரீ பிரபுவானவர் புறப்படும் சமயங்களில் வேதங்களாகிய குதிரைகளை ஓட்டி வந்தார். பின்பு ஓர் சமயத்தில் பிரும்மதேவன் கைலாஸமலையின் சிகரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து (52) அந்த மஹாதேவன் பிரஸன்னரானபொழுது அவரை வேண்டிக்கொண்டதாவது :- "ஓ மஹேச்வர! உங்களுடைய அருளால் விஷ்ணுவையும், எல்லா

विष्णुं लोकांश्च सकलांस्त्वत्प्रसादान्महेश्वर । विलेढुमस्य मे शक्तिर्बिभर्तुमुदरेऽपि च ॥ ५४
पुनश्चापानमार्गेण तथा निस्सारणाय च । इति प्रार्थ्य महादेवं प्राप्य तद्वरमुत्तमम् ॥ ५५
विरोध्य विष्णुं लोकैस्तं विलेहाशुपुरा विधिः । ततस्संप्रार्थितो लोकैर्मुमोचापानमार्गतः ॥ ५६
विष्णुं लोकान्यथापूर्वं ससर्जेश्वरशासनात् । ऊर्ध्वभागं महेशस्य महालिङ्गस्वरूपिणः ॥ ५७
दृष्टवानहमस्मीति यत्प्रोक्तं विष्णवे पुरा । तद्दोषपरिहाराय विधिर्विश्वेश्वरं शिवम् ॥ ५८
पुण्येऽरुणाचले पूर्वं पूजयामास भक्तितः । पूतात्मा पूजया शंभोस्तस्मात्पापाद्भयानकात् ॥ ५९
जगत्ससर्जनिखिलं यथापूर्वमतन्द्रितः । श्रीपर्वते पुरा धाता शिवपूजाञ्चकार हि ॥ ६०
तदा प्रसन्नं देवेशं शिवं परमकारणम् । प्रार्थयामास स विधिः प्रणम्य भुवि दण्डवत् ॥ ६१
स्वामिन्महासनं पद्मं वाहनं हंसमेवच । दक्षयागे पुरा दग्ध्वा वह्नौ महति तावकाः ॥ ६२
गणास्तार्क्ष्येण बुभुजुर्दग्धेनाग्नौ महेश्वर । तन्मह्यमासनं पद्मं हंसं वाहनमीश्वर ॥ ६३

விஷ்ணும் லோகாம்ச்ச ஸகலாம்ஸ்த்வத்ப்ரஸாதான்மஹேச்வர |
விலேடுமஸ்ய மே சக்திர்பிபர்துமுதரேSபிச || 54
புனச்சாபானமார்கேண ததா நிஸ்ஸாரணாய ச | இதி ப்ரார்த்ய மஹாதேவம் ப்ராப்ய தத்வரமுத்தமம் 55
விரோத்ய விஷ்ணும் லோகைஸ்தம் விலேஹாசுபுரா விதி: |
ததஸ்ஸம்ப்ரார்திதோ லோகைர்முமோசாபானமார்கத: || 56
விஷ்ணும் லோகான் யதாபூர்வம் ஸஸர்ஜேச்வரசாஸனாத் |
ஊர்த்வபாகம் மஹேசஸ்ய மஹாலிங்கஸ்வரூபிண: || 57
த்ருஷ்டவானஹமஸ்மீதி யத்ப்ரோக்தம் விஷ்ணவே புரா |
தத்தோஷபரிஹாராய விதிர்விச்வேச்வரம் சிவம் || 58
புண்யேSருணாசலே பூர்வம் பூஜயாமாஸ பக்தித: |
பூதாத்மா பூஜயா சம்போஸ்தஸ்மாத்பாபாத்பயானகாத் || 59
ஜகத்ஸஸர்ஜ நிகிலம்யதாபூர்வமதந்த்ரித: | ஸ்ரீபர்வதே புரா தாதா சிவபூஜாஞ்சகார ஹி || 60
ததா ப்ரஸன்னம் தேவேசம் சிவம் பரம காரணம் | ப்ரார்தயாமாஸ ஸ விதி: ப்ரணம்ய புவிதண்டவத் || 61
ஸ்வாமின்மஹாஸனம் பத்மம் வாஹனம் ஹம்ஸமேவச |
தக்ஷயாகே புரா தக்த்வா வன்ஹௌ மஹதி தாவகா: || 62
கணாஸ்தார்க்ஷ்யேண புபுஜுர்தக்தேனக்னௌ மஹேச்வர |
தன்மஹ்யமாஸனம் பத்மம் ஹம்ஸம் வாஹனமீச்வர || 63

உலகங்களையும் (53) நான் வாயினில் பெரட்டிக்கொண்டு விழுங்கவும், அவைகளை வயிற்றில் தரிக்கவும் பின்பு அபான த்வாரத்தின் வழியாய் வெளிப்படுத்தவும் எனக்குத் திறமை உண்டாகவேண்டும்'' *, 54) என்று ஸ்ரீ மஹாதேவரை வேண்டி, அவ்வாறே சிறந்த வரத்தைப் பெற்று பிரும்மன் முன்னொரு சமயம் விஷ்ணுவையும், எல்லா உலகங்களையும் சேர்த்து சீக்கிரம் விழுங்கி விட்டார். (55) பிறகு எல்லா உலகங்களாலும் வேண்டப்பட்டவராய் தனது அபானமார்க்கத்தின் வழியாக வெளிப்படுத்தி ஸ்ரீ மஹேச்வரரின் கட்டளைப்படி விஷ்ணுவையும், உலகங்களையும் மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டித்தார். (56) மேலும் பிரும்மதேவன் மஹாலிங்கத்தின் உருவம் கொண்ட ஸ்ரீ மஹேச்வரருடைய திருமுடியைக் கண்டேனென்று விஷ்ணுவினிடத்தில் பொய் சொல்லிய தோஷம் நீங்குவதற்காக திருவண்ணாமலையில் ஸ்ரீ மஹேச்வரரை பக்தியுடன் பூஜை செய்து, (58) அந்தப் பூஜையினால் மஹா பயங்கரமான, அப்படிப்பட்ட பாவத்திலிருந்து பரிசுத்தராகி, எல்லா உலகங்களையும் முன்போல் சோம்பலின்றி படைத்து வந்தார். (59) பின்னும் ஓர் சமயத்தில் பிரும்மதேவன் ஸ்ரீ சைலத்தில் சிவ பூஜை செய்து அதனால் பிரஸன்னரான, பரமகாரணராகிய ஸ்ரீ தேவேசனை (60) பூமியில் தண்டம்போல்நமஸ்கரித்து வேண்டிக்கொண்டதாவது :- '' ஓ ஸ்வாமி! பூர்வத்தில் தக்ஷ பிரஜாபதியின் யாகத்தில் தங்களுடைய கணங்களெல்லாம் விஷ்ணுவின் கருடனையும், எனது பத்மாஸனத்தையும் ஹம்ஸ வாஹனத்தையும் பெரும் தீயில்போட்டு சுட்டுத்தின்றுவிட்டார்கள் (62) ஆகையால், ஓ விச்வேச்வர! எனக்கு பத்மாஸனத்தையும், ஹம்ஸ வாஹனத்தையும் கொடுத்தருள

குறிப்பு :— * முன்பு பிரும்மாவிற்கும், விஷ்ணுவிற்கும் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டபொழுது விஷ்ணுவானவர் பிரும்மாவை தனது நாபியிலிருந்து பிறந்தவரென்று சிக்ஷித்தபடியால் அதற்காக இப்படிப்பட்ட வரத்தை கேட்டார் என்பது கருத்து.

परिकल्प्य विश्वेश प्रणतोऽस्मि तवाधुना । तथेति तद्वरं शंभुस्तस्मै दत्वा स्वयम्भुवे ॥ ६४
अन्तर्हितोऽभवत् क्षिप्रं विधिरप्यवसत्सुखी । ब्रह्मलोकमनुप्राप्य देवैस्सह पितामहः ॥ ६५
पुनश्च विधिराराध्य देवमध्यापकेश्वरम् । श्रुतिपुर्यां ततो लब्ध्वा वेदान् साङ्गान्महेश्वरात् ॥ ६६
तदुक्तं कर्म संभाव्य ससर्जच चराचरम् । पुरा कदाचित्सपुनर्ब्रह्मलोकपितामहः ॥ ६७
हेमकूटमनुप्राप्य तत्र लिङ्गे महेश्वरम् । अर्चयामास विधिवदंबिकापतिमव्ययम् ॥ ६८
ब्रह्मा प्रसन्नमालोक्य पितरं ब्रह्मणस्पतिम् । वव्रे वरमिमं ब्रह्मा जन्ममृत्युभयार्दितः ॥ ६९
परान्तकाले भगवन् जगदेतच्चराचरम् । संहृत्य विष्णुना सार्धं विष्णौ दृष्ट्वा दयाधिका ॥ ७०
तद्देहजास्थिभस्मानि कपालानि कचानपि । धृत्वा विभूषणत्वेन करोषि किल ताण्डवम् ॥ ७१
तद्वदस्मिन्ममापीश परान्ते समुपस्थिते । देहं चरममेनं त्वं संहृत्य पुरुलीलया ॥ ७२
मद्देहजास्थिभस्मानि कपालानि कचानपि । धृत्वैवाभरणं शंभो नृत्तं कुरु दयानिधे ॥ ७३
तेनैव च कृतार्थोऽस्मि न पुनर्जन्म मे ततः । महाश्मशानमभ्येत्य भवल्लोचनवह्निजम् ॥ ७४

பரிகல்பய விச்வேச ப்ரணதோऽஸ்மி தவாதுனா । ததேதி தத்வரம் சம்புஸ்தஸ்மை தத்வா ஸ்வயம்புவே 64
அந்தர்ஹிதோபவத் க்ஷிப்ரம் விதிரப்யவஸத்ஸுகீ । ப்ரம்ஹலோகமனுப்ராப்ய தேவைஸ்ஸஹ பிதாமஹ: 65
புனச்ச விதிராராத்ய தேவமத்யாபகேச்வரம்
ச்ருதிபுர்யாம் ததோ லப்த்வா வேதான் ஸாங்கான்மஹேச்வராத் 66
ததுக்தம் கர்ம ஸம்பாவ்ய ஸஸர்ஜச சராசரம் । புரா கதாசித்ஸபுனர்ப்ரம்ஹலோகபிதாமஹ: ॥ 67
ஹேமகூடமனுப்ராப்ய தத்ர லிங்கே மஹேச்வரம் । அர்சயாமாஸ விதிவதம்பிகாபதிமவ்யயம் ॥ 68
ப்ரம்ஹா ப்ரஸன்னமாலோக்ய பிதரம் ப்ரம்ஹணஸ்பதிம் ।
வவ்ரே வரமிமம் ப்ரம்ஹா ஜன்மம்ருத்யுபயார்தித: ॥ 69
பராந்தகாலே பகவன் ஜகதேதச்சராசரம் ।
ஸம்ஹ்ருத்ய விஷ்ணுனா ஸார்தம் விஷ்ணௌ த்ருஷ்ட்வா தயாதிகா
தத்தேஹஜாஸ்திபஸ்மானி கபாலானி கசானபி । த்ருத்வா விபூஷணத்வேன கரோஷி கில தாண்டவம் 71
தத்வதஸ்மின்மமாபீச பராந்தே ஸமுபஸ்திதே । தேஹம் சரமமேனம் த்வம் ஸம்ஹ்ருத்ய புருலீலயா ॥ 72
மத்தேஹஜாஸ்திபஸ்மானி கபாலானி கசானபி । த்ருத்வைவாபரணம் சம்போ ந்ருத்தம் குரு தயாநிதே 73
தேனைவ ச க்ருதார்தோऽஸ்மி ந புனர்ஜன்ம மே தத: ।
மஹாச்மாசானமப்யேத்ய பவல்லோசனவன்ஹிஜம் ॥ 74

வேண்டும். ஓ ஜகதீச! தங்களுக்கு இப்பொழுது வந்தனம் செய்கின்றேன்'', என்றார். (63) ஸ்ரீ சம்புவும் அவ்வாறே பிரும்மதேவனுக்கு அந்த வரத்தை கொடுத்துவிட்டு சீக்கிரம் மறைந்தார். பிரும்மதேவரும் தனது உலகத்தையடைந்து தேவர்களோடுகூட சுகமாய் வசித்து வந்தார். பின்பு ஓர் சமயம் பிரும்ம தேவன் வேதபுரியில் ஸ்ரீ அத்யாபகேச்வர ஸ்வாமியைப் பூஜைசெய்து பிறகு அந்த மஹேச்வரரிடமிருந்து எல்லா வேதங்களையும், வேதாந்தங்களையும் அடைந்து அவைகளில் சொல்லப்பட்ட கர்மாக்களை அனுஷ்டித்து ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்து வந்தார் (66) பின்பு ஓர் சமயத்தில் உலகங்களுக்கெல்லாம் பாட்டனான பிரும்மதேவன் ஹேமகூட மலைக்குச் சென்று அங்குள்ள மஹாலிங்கத்தில் அழிவற்றவரும், பார்வதி காந்தருமான ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜைசெய்து, அதனால் பிரஸன்னரான பிராம்மணாதிபதியான லோகபிதாவைப் பார்த்து (68) பிறப்பு, இறப்பு இவைகளால் உண்டான பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவராகி வரம் கேட்டதாவது :– ஓ பகவானே! மஹா பிரளயகாலத்தில் இந்த சராசர பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் (69) விஷ்ணுவோடுகூட ஸம்ஹரித்து, அவரிடத்திலுள்ள மிகுந்த கருணையால் அவரது உடலெலும்பு, சாம்பல், மண்டையோடு, மயிர் இவைகளை ஆபரணமாய் அணிந்துகொண்டு திருத்தாண்டவம் செய்கிறீர்களன்றோ? அதுபோலவே ஓ ஜகதீச! பிரளயகாலம் வந்தபொழுது கடைசியாக எனது உடலையும் தாங்கள் விளையாட்டாக ஸம்ஹரித்துவிட்டு பிறகு எனது உடலெலும்பு, சாம்பல், மண்டையோடு இவைகளையும் (72) ஆபரணங்களாக தரித்து, கருணைக்கடலாகிய ஓ சம்புவே! தாங்கள் நடனம் செய்து அருளவேண்டும். அதனால் நான் கிருதார்த்தனாகி மறுபிறப்பற்றவனாகி விடுவேன். (73) ஓ பரமேச்வரா! தங்களது நேத்ராக்னியிலிருந்து உண்டாகும் மஹா ச்மசானத்தை அடைந்து எவனுடைய

कस्य भूयोऽस्ति जन्मेश त्वदङ्गाकल्पभस्मनः । त्वज्जटास्पर्शलब्धायां गङ्गायामस्थि भस्मवा ॥ ७५
यस्य कस्यापि वा मुक्तिः किम्वस्ति तव देहगम् । विज्ञप्तिमयमस्यैवं तथास्त्विति तिरोदधे ॥ ७६
सन्तुष्टमानसो ब्रह्मा स्थितः कालं समीक्ष्य च । तथैव तस्य वै शंभुः परान्ते समुपस्थिते ॥ ७७
विधिं संहृत्य हरिणा तदस्थिस्रग्विभूषणः । ननर्त परमं भावं स्वातन्त्र्यञ्चात्मनः स्मरन् ॥ ७८
अनुगृह्यैवमीशानो ब्रह्माणं तं त्वमोचयत् । एवं ब्रह्मा समाराध्य यान्यानाप वरान् शिवात् ॥
सङ्ख्यामेषाञ्च को वेत्ति मया यत्किञ्चिदीरितम् ॥ ७९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टषष्टितमोऽध्यायः ॥

கஸ்ய பூயோऽஸ்தி ஜன்மேச த்வதங்காகல்பபஸ்மன: |
த்வஜ்ஜடாஸ்பர்சலப்தாயாம் கங்காயாமஸ்தி பஸ்மவா || 75
யஸ்ய கஸ்யாபி வா முக்தி: கிம்வஸ்தி தவ தேஹகம் |
விக்ஞப்திமயமஸ்யைவம் ததாஸ்த்விதி திரோததே || 76
ஸந்துஷ்டமானஸோ ப்ரம்ஹா ஸ்தித: காலம் ஸமீக்ஷ்ய ச |
ததைவ தஸ்ய வை சம்பு: பராந்தே ஸமுபஸ்திதே || 77
விதிம் ஸம்ஹ்ருத்ய ஹரிணா ததஸ்திஸ்ரக்விபூஷண: |
நனர்த பரமம் பாவம் ஸ்வாதந்த்ரியம் சாத்மன: ஸ்மரன் || 78
அனுக்ருஹ்யைவமீசானோ ப்ரம்ஹாணம் தம் த்வமோசயத் |
ஏவம் ப்ரம்ஹா ஸமாராத்ய யான்யாநாப வரான் சிவாத் ||
ஸங்க்யாமேஷாஞ்ச கோ வேத்தி மயா யத்கிஞ்சிதீரிதம் || 79

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டஷஷ்டிதமோऽத்யாய:

சாம்பல் தங்கள் உடலுக்கு அலங்காரமாய் தரிக்கப்படுகின்றதோ அப்படிப்பட்டவனுக்கு மறுபிறப்பு இல்லை. (74) ஏனெனில் தங்களுடைய ஜடையில் விழுந்து வந்து கங்கா நதியில் எப்படிப்பட்டவனுடைய எலும்பும், சாம்பலும், போடப்பட்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்கு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் கிடைக்கின்றது அப்படியிருக்க அந்த எலும்பும், சாம்பலும் தங்களுடைய சரீரத்திலேயே பட்டால் அவனைப்பற்றி என்ன சொல்லவேண்டும்'' என்றார். (75) இவ்வாறு கேட்டுக்கொண்டபடியே ஆகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீ மஹேச்வரன் மறைந்தார். பிறகு பிரும்மதேவனும் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவராகி அக்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், (76) மஹா பிரளயகாலம் வந்தவுடன் ஸ்ரீ சம்புவானவர் விஷ்ணுவோடு கூட பிரும்மாவையும் ஸம்ஹரித்து அவரது எலும்புகளையும் மாலையாக அலங்கரித்துக்கொண்டு (77) தனது சிறந்த தன்மையையும் ஸ்வாதீனத்தையும் மனதில் நினைத்துக்கொண்டே தாண்டவமாடினார். ஸ்ரீ மஹேச்வரன் இவ்வாறு பிரும்மாவுக்கு அனுக்ரஹம் செய்து அவரை ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷமடையச் செய்தார். (78) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! பிரும்மதேவன் இவ்வாறு ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து அவரிடமிருந்து அடைந்த வரன்களை யாரால்தான் கணக்கிட முடியும். நான் சொன்னதெல்லாம் அவைகளில் சிறியதேயாகும். (79)

அறுபத்தெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥

इन्द्रसूर्यचन्द्राणां श्रीमहेश्वराराधनेन पापनिवृत्तिद्वारा बहुविध अनुग्रह प्राप्तिः ॥

सूतः — अतः परं महेन्द्रेण शिवपूजा यदा यदा । कृता स्वाभीष्टमुद्दिश्य वर्ण्यन्ते तासु काश्चन ॥ १
वलं निहन्तुकामस्तु पुरा शक्रः प्रतापवान् । काळहस्तीशमाराध्य संप्राप्य वरमुत्तमम् ॥ २
संहत्यच वलं दैत्यं युद्धे तद्दोषशान्तये । तमाराध्य पुनस्तत्र कृतार्थोऽभूच्छचीपतिः ॥ ३
पुनः कदाचिच्छापेन दुर्वाससस्यैव वज्रिणः । ऐरावते हयश्रेष्ठे चिन्तितार्थप्रदे मणौ ॥ ४
कल्पवृक्षेषु सर्वेषु सुरभ्यांश्च च्युतेषु च । स्वर्गादंभोधिमध्येतु भीतभीतश्शचीपतिः ॥ ५
दारिद्र्यदुःखसन्तप्तः श्रीमद्वृद्धाचलेश्वरम् । समाराध्य ततः प्राप्य कृपया तस्य पूर्ववत् ॥ ६
पुनश्चैरावतञ्चाश्वमुच्चैःश्रवसमंबुधेः । कल्पकानपि वृक्षांश्च कामधेनुञ्च सर्वदा ॥ ७
चिन्तामणिं तथा देवश्रियं पूर्ववदाप सः । पुनः कदाचिदिन्द्रस्य गौतमस्यैव शापतः ॥ ८
सहस्रयोन्याञ्जातायां सर्वाङ्गेष्वपि लज्जया । काश्यां विश्वेशमाराध्य सहस्राक्षो बभूव सः ॥ ९

॥ அத ஏகோனஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

இந்திரன், ஸூர்யன், சந்திரன் இவர்கள் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை ஆராதித்து பாபங்கள் விலகி பலவித அநுக்கிரஹத்தைப் பெறுதல்.

ஸூத: — அத: பரம் மஹேந்த்ரேண சிவபூஜா யதா யதா ।
க்ருதாஸ்வாபீஷ்டமுத்திச்ய வர்ண்யந்தே தாஸு காச்சன ॥ 1
வலம் நிஹந்து காமஸ்து புரா சக்ர: ப்ரதாபவான் । காளஹஸ்தீசமாராத்ய ஸம்ப்ராப்ய வரமுத்தமம் ॥ 2
ஸம்ஹ்ருத்யச வலம் தைத்யம் யுத்தே தத்தோஷசாந்தயே ।
தமாராத்ய புனஸ்தத்ர க்ருதார்த்தோऽபூச்சசீபதி: ॥ 3
புன: கதாசிச்சாபேன துர்வாஸஸ்யைவ வஜ்ரிண: । ஐராவதே ஹயச்ரேஷ்டே சிந்திதார்தப்ரதே மணௌ 4
கல்பவ்ருக்ஷேஷு ஸர்வேஷு ஸுரப்யாஞ்ச ச்யுதேஷு ச । ஸ்வர்காதம்போதிமத்யேது பீதபீதச்சசீபதி: 5
தாரித்ரியது:கஸந்தப்த: ஸ்ரீமத்வ்ருத்தாசலேச்வரம் । ஸமாராத்ய தத: ப்ராப்ய க்ருபயா தஸ்ய பூர்வவத் ॥ 6
புனச்சைராவதஞ்சாச்வமுச்சை:ச்ரவஸமம்புதே: । கல்பகானபி வ்ருக்ஷாம்ச்ச காமதேனுஞ்ச ஸர்வதா ॥ 7
சிந்தாமணிம் ததா தேவச்ரியம் பூர்வவதாப ஸ: । புந: கதாசிதிந்த்ரஸ்ய கௌதமஸ்யைவ சாபத: ॥ 8
ஸஹஸ்ரயோன்யாம் ஜாதாயாம் ஸர்வாங்கேஷ்வபி லஜ்ஜயா ।
காச்யாம் விச்வேசமாராத்ய ஸஹஸ்ராக்ஷோ பபூவ ஸ: ॥ 9

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸூத முனிவர் கூறுகின்றார் :— ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இதன் பிறகு தேவேந்திரனால் தனது அபீஷ்டத்தைக் குறித்து எப்பொழுதெல்லாம் சிவபூஜை செய்யப்பட்டதோ அவைகளில் சிலவற்றை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். (1) பூர்வத்தில் பலசாலியான இந்திரன் பலாசுரனைக் கொல்லுவதற்காக ஸ்ரீ காளஹஸ்தீச்வரரைப் பூஜித்து சிறந்த வரத்தை அடைந்து (2) பலாசுரனை யுத்தத்தில் கொன்று பிறகு இந்திராணியின் கணவனான அந்த இந்திரன் அந்த தோஷம் நீங்குவதற்காக ஸ்ரீ பகவானை மறுபடியும் காளஹஸ்தீச்வர க்ஷேத்திரத்தில் பூஜை செய்து கிருதார்த்தனானான். (3) பிறகு மற்றொரு சமயத்தில் துர்வாஸ முனிவரின் சாபத்தால் அந்த இந்திரனுடைய ஐராவதம், உச்சைச்ரவஸ் என்ற சிறந்த குதிரை, நினைத்த பொருளைத் தரக்கூடிய சிந்தாமணி, கற்பக விருக்ஷம், காமதேனு இவைகள் யாவும் ஸ்வர்கத்திலிருந்து நடுக் கடலில் விழுந்துவிட்டபொழுது இந்திரன் மிகவும் பயந்து நடுநடுங்கியவனாகி (5) வறுமையின் துக்கத்தால் தவிக்கின்றவனாகி ஸ்ரீ விருத்தாசலேச்வரரை நன்கு பூஜித்து அவரது அருளால் முன்போல் மறுபடியும் (6) கடலிலிருந்து ஐராவதம், உச்சைசிரவஸ், கற்பக விருக்ஷம், காமதேனு, சிந்தாமணி இவைகளையும் மற்றுமுள்ள ஸகல தேவ ஸம்பத்துக்களையும் முன்போலவே அவன் அடைந்தான். பிறகு ஓர் சமயத்தில் கௌதம முனிவரின் சாபத்தினால் இந்திரன் தனது உடல் முழுவதும் ஆயிரம் யோனிகள் உண்டாகி, அதனால் மிக வெட்கமடைந்து, காசிக்குச் சென்று ஸ்ரீ விச்வேச்வரரைப் பூஜித்து,

एकदातु महेन्द्रस्य पादस्पर्शे मुनीश्वराः । अशपन् केचनामुं ते देहोऽस्यान्यो भवेदिति ॥ १०
तेन शापेन सोऽप्यन्यदेही भूत्वाऽतिदुःखितः । नीत्वाऽनेकं ततः कालं केदारे परमेश्वरम् ॥ ११
समाराध्य ततः प्राप्य पौर्विकं देहमात्मनः । स्वर्गाधिपत्यमपि तच्च्युतं शंभोरनुग्रहात् ॥ १२
पुत्रार्थञ्च पुरा शम्भुं काञ्च्यामाराध्य वृत्रहा । जयन्तं प्राप्य तनयं पुत्री हृष्टमनाह्यभूत् ॥ १३
कमलालयमभ्येत्य कदाचिन्मघवान् पुनः । समाराध्याप देवेशं मेघं वाहनमात्मनः ॥ १४
उच्चैः श्रवसमश्वञ्च कृपया परमेशितुः । पुण्डरीकपुरे पुण्ये पूजयित्वा महेश्वरम् ॥ १५
पुरा शतक्रतुः प्राप गाणापत्यमनुत्तमम् । श्रीमत्कैलासमन्तेऽपि प्राप्तवाञ्छङ्करप्रियः ॥ १६
तथा मरुत्वानपरः पूजयित्वा पुरद्रुहम् । पुण्येऽरुणाचलक्षेत्रे शचीमाप प्रियाम् पराम् ॥ १७
रंभादिदेवगणिकाक्रीडामाप मनोरमाम् । एवं संपूज्य देवेशं फलं बहु शतक्रतुः ॥ १८
प्राप्तवांस्तत्र कतिचिदीरिता न मयाऽखिलम् । एवं सुरैः कृतां पूजां वक्ष्येऽन्यैरपि शूलिनः ॥ १९

ஏகதாது மஹேந்த்ரஸ்ய பாதஸ்பர்சே முனீச்வரா: ।
அசபன் கேசனாமும் தே தேஹோऽஸ்யான்யோ பவேதிதி ॥ 10

தேன சாபேன ஸோऽப்யன்யதேஹீ பூத்வாऽதிது:கித: ।
நீத்வாऽநேகம் தத: காலம் கேதாரே பரமேச்வரம் ॥ 11

ஸமாராத்ய தத: ப்ராப்ய பௌர்விகம் தேஹமாத்மன: ।
ஸ்வர்காதிபத்யமபி தச்ச்யுதம் சம்போரனுக்ரஹாத் ॥ 12

புத்ரார்தஞ்ச புரா சம்பும் காஞ்ச்யாமாராத்ய வ்ருத்ரஹா ।
ஜயந்தம் ப்ராப்ய தனயம் புத்ரீ ஹ்ருஷ்டமனாஹ்யபூத் ॥ 13

கமலாலயமப்யேத்ய கதாசின்மகவான் புன: । ஸமாராத்யாப தேவேசம் மேகம் வாஹனமாத்மன: ॥ 14

உச்சை:ச்ரவஸமச்வஞ்ச க்ருபயா பரமேசிது: । புண்டரீகபுரே புண்யே பூஜயித்வா மஹேச்வரம் ॥ 15

புரா சதக்ரது: ப்ராப காணபத்யமனுத்தமம் । ஸ்ரீமத்கைலாஸமந்தேऽபி ப்ராப்தவான் சங்கரப்ரிய: ॥ 16

ததா மருத்வானபர: பூஜயித்வா புரத்ருஹம் ।
புண்யேऽருணாசலக்ஷேத்ரே சசீமாப ப்ரியாம் பராம் ॥ 17

ரம்பாதிதேவகணிகாக்ரீடாமாப மனோரமாம் । ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேவேசம் பலம் பஹு சதக்ரது: ॥ 18

ப்ராப்தவாம்ஸ்தத்ர கதிசிதீரிதா ந மயாऽகிலம் ।
ஏவம் ஸுரை: க்ருதாம் பூஜாம் வக்ஷ்யேऽன்யைரபி சூலின: ॥ 19

அவர் அருளால் ஆயிரம் கண்களை உடையவனாக ஆனான். (9) ஒரு சமயத்தில் இந்திரனுடைய காலானது சில முனிவர்களின்பேரில் பட்டபொழுது அவர்கள் அவனை வேறு சரீரம் உண்டாகவேண்டுமென்று சபித்தார்கள். (10) அந்த சாபத்தினால் அவன் உடனே வேறு தேகத்தை அடைந்து, மிகுந்த துக்கத்தோடு வெகு காலத்தைக் கழித்து பிறகு கேதார க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பூஜை செய்து (11) அவருடைய அருளால் முன்பு தானிழந்த சரீரத்தையும், ஸ்வர்க்கத்தின் ஆதிபத்யத்தையும் அடைந்தான் (12) பின்பு ஒரு சமயம் விருத்திராசுரனுக்குச் சத்ருவான இந்திரன் புத்திரனை அடைவதற்காக காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீ சம்புவை பூஜித்து ஜயந்தனைப் பிள்ளையாக அடைந்து, புத்ரவானாக ஆகி, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடனிருந்து வந்தான். (13) பிறகு ஒரு சமயம் இந்திரன் திருவாரூருக்குச் சென்று ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்து மேகத்தை வாஹனமாக அடைந்தான். (14) மேலும் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய கிருபையால் உச்சைச்ரவஸமென்ற குதிரையையும் அடைந்தான். மேலும் இந்திரன் முன்பு மஹா புண்யமான சிதம்பரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து முடிவில் கைலாஸமடைந்து ஸ்ரீ சங்கரருக்குப் பிரியமுள்ளவனாகி உத்தமமான கணாதிபதித் தன்மையை அடைந்தான். (16) அதே விதமாக மற்றொரு சமயம் இந்திரனும் மிகப் புண்யமான திருவண்ணாமலை க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து சிறந்த இந்திராணியை மனைவியாக அடைந்தான். (17) பின்னும் தேவதாஸிகளான ரம்பை முதலியவர்களோடு நேர்த்தியான க்ரீடைகளை அனுபவித்தான். இவ்விதமாக இந்திரன் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜை செய்து பலவிதப் பயன்களை அடைந்தான். (18) அவைகளில் சிலவற்றை மட்டிலும் சொன்னேன். எல்லாவற்றையும் உரைக்க என்னால் முடியாது. பின்னும் இதே விதமாக மற்ற தேவர்களாலும் சிவபூஜை

पुराऽर्कः कश्चिदीशानं शिवक्षेत्रेषु पूजयन् । झर्झरं स्वशरीरस्य वक्त्रं कुत्सितमप्यलम् ॥ २०
त्यक्त्वा प्राप परं रूपं दिव्यमीश्वरवल्लभः । प्रापान्यो भानुमान्नेत्रे भद्रेणोत्पाटिते पुरा ॥ २१
दक्षाध्वरे महादेवं पूजयित्वा पुरुष्टुतम् । तथाऽत्र यागे भग्नांश्च दन्तान् प्राप परो रविः ॥ २२
तत्याज दोषमपरस्सविता पूजयञ्छिवम् । रतिजन्त्वृषिपत्न्याश्च जारभावेन वै पुरा ॥ २३
छायासंभोगजाद्दोषान्मोक्षमापापरो रविः । आदित्या एवमपरे स्वस्वदोषान्व्यपोह्य च ॥ २४
प्रापिरे च निजं कामं रूपञ्च वपुषस्तथा । चन्द्रोऽपि सांबमीशानं समाराध्य पुरातनम् ॥ २५
दक्षस्य शापान्मोक्षञ्च संप्राप्य तदनन्तरम् । वीरभद्रपदाघातशरीरस्य रुजं जहौ ॥ २६
एवं बहूनि चन्द्रोऽपि दुरितानि जहौ मुदा । संप्राप ससुखं सर्वं पूजया शङ्करस्य वै ॥ २७
दिशामधीशास्सर्वेऽपि पूजया परमेशितुः । संप्राप्य पुत्रानैश्वर्यं वाञ्छितं सकलं तथा ॥ २८
संप्रापुस्त्यक्तदुरितास्सर्वेश्वरकृपाबलात् । तथाष्टौ वसवः पूजां देवदेवस्य शूलिनः ॥ २९

புரார்க: கச்சிதீசானம் சிவக்ஷேத்ரேஷு பூஜயன் | ஜர்ஜரம் ஸ்வசரீரஸ்ய வக்த்ரம் குத்ஸிதமப்யலம் || 20
த்யக்த்வா ப்ராப பரம் ரூபம் திவ்யமீச்வரவல்லப: |
ப்ராபான்யோ பானுமான்னேத்ரே பத்ரேணோத்பாடிதே புரா || 21
தக்ஷாத்வரே மஹாதேவம் பூஜயித்வா புருஷ்டுதம் |
ததாऽத்ர யாகே பக்னாம்ச்ச தந்தான் ப்ராப பரோ ரவி: || 22
தத்யாஜ தோஷமபரஸ்ஸவிதா பூஜயஞ்சிவம் | ரதிஜந்த்வ்ருஷிபத்ன்யாச்ச ஜாரபாவேன வை புரா || 23
சாயாஸம்போகஜாத்தோஷான்மோக்ஷமாபாபரோ ரவி: |
ஆதித்யா ஏவமபரே ஸ்வஸ்வதோஷான்வ்யபோஹ்யச || 24
ப்ராபிரேச நிஜம் காமம் ரூபஞ்ச வபுஷஸ்ததா | சந்த்ரோऽபி ஸாம்பமீசானம் ஸமாராத்ய புராதனம் || 25
தக்ஷஸ்ய சாபான்மோக்ஷஞ்ச ஸம்ப்ராப்ய ததனந்தரம் |
வீரபத்ரபதாகாதசரீரஸ்ய ருஜம் ஜஹௌ || 26
ஏவம் பஹூனி சந்த்ரோऽபி துரிதானி ஜஹௌ முதா |
ஸம்ப்ராப ஸஸுகம் ஸர்வம் பூஜயா சங்கரஸ்ய வை || 27
திசாமதீசாஸ்ஸர்வேऽபி பூஜயா பரமேசிது: | ஸம்ப்ராப்ய புத்ரானைச்வர்யம் வாஞ்சிதம் ஸகலம் ததா || 28
ஸம்ப்ராபுஸ்த்யக்ததுரிதாஸ்ஸர்வேச்வரக்ருபாபலாத் |
ததாऽஷ்டௌ வஸவ: பூஜாம் தேவதேவஸ்ய சூலின: || 29

செய்யப்பட்டிருப்பதைப்பற்றிக் கூறுகின்றேன் (19) முன்பு ஓர் சூரியன் அநேகம் சிவக்ஷேத்திரங்களில் ஸ்ரீ ஈசானனைப் பூஜை செய்து, தனது உடலின் மெலிந்த தன்மையையும், தனது முகத்திலிருந்த விகாரத் தன்மையையும் (20) விட்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு அன்புள்ளவனாகி, மிக அழகிய உருவத்தை அடைந்தான். மற்றொரு சூரியனும் முன்பு தக்ஷனுடைய யாகத்தில் வீரபத்ரரால் பிடுங்கப்பட்ட இரு கண்களையும் யாவராலும் பலவிதமாய் துதி செய்யப்படுகின்ற ஸ்ரீ மஹாதேவரை பூஜித்து மறுபடி அடைந்தான். மற்றொரு ஆதித்யனும் இந்த யாகத்தில் உடைக்கப்பட்டுப் போன பற்களைத் திரும்ப அடைந்தான். (22) மற்றொரு சூரியன் ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜித்து முன்பு ஓர் ரிஷிபத்னியோடு வியபிசாரத்தனமாய் புணர்ந்த தோஷத்தைப் போக்கிக் கொண்டான். (23) பின்னும் ஓர் ஆதித்யனும் சிவபூஜையால் சாயாதேவியோடு புணர்ந்த தோஷத்திலிருந்து நீங்கினான். மேலும் இதே விதமாக மற்றுமுள்ள ஆதித்யர்களும் அவரவர்களின் பாவங்களை சிவபூஜையால் போக்கடித்துக்கொண்டு (24) நல்ல உருவம், நல்ல சரீரம் இவைகளையும், தாங்கள் வேண்டிய இஷ்டங்களையும் பெற்றார்கள். சந்திரனும் புராதனமான ஸ்ரீ ஜகதீசனை பூஜை செய்து அதனால் (25) தக்ஷ பிரஜாபதியின் சாபத்திலிருந்து விடுபட்டு வீரபத்ரருடைய கால் உதையால் ஏற்பட்ட உடல் வலியிலிருந்து நீங்கப் பெற்றான். (26) இவ்விதம் சந்திரன் சிவபூஜையின் மஹிமையால் அநேகம் பாவங்களைப் போக்கிக்கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் எல்லா சுகங்களையும் அடைந்திருந்து வருகிறான். (27) மேலும் எல்லா திக்பாலர்களும் ஸ்ரீமஹாதேவரை பூஜை செய்து அவரது கிருபா பலத்தால் தங்களது எல்லா பாவங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டு ஸந்தானம், ஸம்பத் முதலிய எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்தார்கள். அவ்விதமே அஷ்டவஸுக்களும் தேவாதி தேவரான

कृत्वा स्वं स्वमवापुस्ते वाञ्छितं त्यक्तकिल्बिषाः । तथैव चाश्विनौ देवौ पूजयन्तौ महेश्वरम् ॥ ३०
विशुद्धौ सर्वपापेभ्यः प्रापतुर्निजमीप्सितम् । रुद्राश्चैकादश तथा महात्मानो महेश्वरम् ॥ ३१
पूजयन्तोऽखिलं प्रापुर्वाञ्छितं ध्वस्तकिल्बिषाः । ऋषयस्सप्तसङ्ख्याकास्समभ्यर्च्य महेश्वरम् ॥
संप्रापुस्सकलं कामं विशुद्धा वीतकिल्बिषाः ॥ ३२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्ततितमोऽध्यायः ॥

त्रिपुरासुरतपश्चरणं विष्णुनारदाभ्यां बुद्धवेषग्रहणञ्च ॥

सूतः — उत्तानपादसंभूतो ध्रुवो नाम नृपात्मजः । ग्रहाश्च नव सूर्याद्यास्सप्तविंशतितारकाः ॥ १
मेषाद्या राशयो योगा विष्कम्भाद्याश्च भूसुराः । करणानि च सप्तापि शकुनादिस्थिराण्यपि ॥ २

க்ருத்வா ஸ்வம் ஸ்வமவாபுஸ்தே வாஞ்சிதம் த்யக்தகில்பிஷா: ।
ததைவ சாச்விநௌ தேவௌ பூஜயந்தௌ மஹேச்வரம் ॥ 30
விசுத்தௌ ஸர்வ பாபேப்ய: ப்ராபதுர் நிஜமீப்ஸிதம் । ருத்ராச்சைகாதச ததா மஹாத்மானோ மஹேச்வரம் 31
பூஜயந்தோऽகிலம் ப்ராபுர்வாஞ்சிதம் த்வஸ்தகில்பிஷா: ।
ருஷயஸ்ஸப்த ஸங்க்யாதாஸ்ஸமப்யர்ச்ய மஹேச்வரம் ॥
ஸம்ப்ராபுஸ்ஸகலம் காமம் விசுத்தா வீதகில்பிஷா: ॥ 32

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோனஸப்ததிதமோऽத்யாய:

॥ அத ஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

த்ருபுராஸுரர்கள் தவம் செய்ததும், விஷ்ணு நாரதர்கள் புத்த வேஷத்தை தரித்ததும்.

ஸூத: — உத்தானபாத ஸம்பூதோ த்ருவோ நாம ந்ருபாத்மஜ: ।
க்ரஹாச்ச நவ ஸூர்யாத்யாஸ்ஸப்தவிம்சதிதாரகா: ॥ 1
மேஷாத்யா ராசயோ யோகா விஷ்கம்பாத்யாச்ச பூஸுரா: ।
கரணானி ச ஸப்தாபி சகுனாதிஸ்திராண்யபி ॥ 2

ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜித்து (29) தங்களது பாவங்களைப் போக்கி தங்கள் அபீஷ்டங்களை அடைந்திருக்கின்றார்கள். அவ்விதமே அச்வனீ தேவர்களும் ஸ்ரீ மஹேச்வரரை பூஜித்து (30) எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். மேலும் மஹாத்மாக்களான ஏகாதச ருத்ரர்களும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் (31) பூஜை செய்து எல்லா பாவங்களும் விலகி வேண்டிய பலனை அடைந்திருக்கின்றார்கள். ஸப்த ரிஷிகளும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பூஜை செய்து பாவங்களைப் போக்கிக்கொண்டு எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (32)

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபதாவது அத்தியாயம்

ஸூத முனிவர் கூறுகின்றார் :— ஓ முனிவர்களே! உத்தானபாதரின் புத்திரரான துருவனென்னும் ராஜகுமாரனும் சூரியன் முதலிய ஒன்பது கிரஹங்களும் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களும் (1) மேஷம் முதலிய ராசிகளும் விஷ்கம்பம் முதலிய யோகங்களும் கரணங்களும் சகுனம் முதலிய ஏழு ஸ்திரங்களும் (2)

विद्याधराश्च गन्धर्वा गरुडोरगराक्षसाः । यक्षास्सिद्धा गुह्यकाश्च तथा किंपुरुषादयः ॥ ३
किन्नराश्च पिशाचाश्च दैत्याः प्रह्लादपूर्वकाः । मनुष्याः पशवश्चैव पक्षिणो वृक्षपूर्वकाः ॥ ४
स्थावरा जङ्गमाश्चान्ये येचान्ये जीवजन्तवः । पर्वताश्च समुद्राश्च गङ्गाद्यास्सरितस्तथा ॥ ५
ब्रह्मर्षयो वसिष्ठाद्या नारदाद्यास्सुरर्षयः । ब्रह्माण्डानि च सर्वाणि सर्वैरावरणैस्सह ॥ ६
अभ्यर्च्य देवदेवेशं लिङ्गमूर्तिं सनातनम् । स्वं स्वं पदञ्च संप्राप्य स्वस्वाभीष्टमवाप्यच ॥ ७
दुरितानि च निर्धूय परां निर्वृतिमापिरे । प्रत्येकं देवमाराध्य प्राप्ताभीष्टा मयेरिताः ॥ ८
अतः परं प्रवक्ष्यामि संभूयाभ्यर्च्य शङ्करम् । येऽनिष्टानि च निर्धूय स्वाभीष्टानि च लेभिरे ॥ ९
तानहं संप्रवक्ष्यामि श्रूयतामवधानतः । पुरा पुराणि त्रीण्यासन्नयोरजतकाञ्चनैः ॥ १०
तानि भूमौ नभोमध्ये निवसन्ति त्रिविष्टपे । तेषु तारकसंभूतास्त्रयश्श्रेष्ठा महासुराः ॥ ११
विद्युन्माली तारकाक्षः कमलाक्षश्च वीर्यवान् । षट्षष्टिकोटिसङ्ख्याकैस्सुरैर्निवसन्ति ते ॥ १२
बाधयन्तश्च लोकांस्त्रीन् सुरान्निर्जित्य लीलया । तपश्चकुश्च ते पूर्वमुद्दिश्य चतुराननम् ॥ १३

வித்யாதராச்ச கந்தர்வா கருடோரகராக்ஷஸா: | யக்ஷாஸ்ஸித்தா குஹ்யகாச்ச ததா கிம்புருஷாதய: || 3
கின்னராச்ச பிசாசாச்ச தைத்யா: ப்ரஹ்லாதபூர்வகா: |
மனுஷ்யா: பசவச்சைவ பக்ஷிணோ வ்ருக்ஷபூர்வகா: || 4
ஸ்தாவரா ஜங்கமாச்சான்யே யேசான்யே ஜீவஜந்தவ: |
பர்வதாச்ச ஸமுத்ராச்ச கங்காத்யாஸ்ஸரிதஸ்ததா || 5
ப்ரம்ஹர்ஷயோ வஸிஷ்டாத்யா நாரதாத்யாஸ்ஸுரர்ஷய: |
ப்ரம்ஹாண்டானி ச ஸர்வாணி ஸர்வைராவரணைஸ்ஸஹ || 6.
அப்யர்ச்ய தேவதேவசம் லிங்கமூர்த்திம் ஸனாதனம் |
ஸ்வம் ஸ்வம் பதஞ்ச ஸம்ப்ராப்ய ஸ்வஸ்வாபீஷ்டமவாப்யச || 7
துரிதானி சனிர்தூய பராம் நிர்வ்ருதிமாபிரே | ப்ரத்யேகம் தேவமாராத்ய ப்ராப்தாபீஷ்டா மயேரிதா: || 8
அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸம்பூயாப்யர்ச்ய சங்கரம் | யேSனிஷ்டானிச நிர்தூய ஸ்வாபீஷ்டானிச லேபிரே 9
தானஹம் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ச்ரூயதாம வதானத: | புரா புராணி த்ரீண்யாஸன்னயோரஜதகாஞ்சனை: || 10
தானி பூமௌ நபோமத்யே நிவஸந்தி த்ரிவிஷ்டபே |
தேஷு தாரகஸம்பூதாஸ்த்ரயச்ச்ரேஷ்டா மஹாஸுரா: || 11
வித்யுன்மாலீ தாரகாக்ஷ: கமலாக்ஷச்ச வீர்யவான் |
ஷட்ஷஷ்டிகோடிஸங்க்யாகைரஸுரைர்நிவஸந்தி தே || 12
பாதயந்தச்ச லோகாம்ஸ்த்ரீன் ஸுரான்னிர்ஜித்ய லீலயா |
தபச்சக்ருச்ச தே பூர்வமுத்திச்ய சதுரானனம் || 13

வித்யாதரர், கந்தர்வர், கருடர், உரகர், ராக்ஷஸர்கள், யக்ஷர்கள், ஸித்தர்கள், குஹ்யகர்கள், கிம்புருஷர்கள் (3) கின்னரர்கள், பிசாசர்கள் முதலியவர்களும் பிரஹ்லாதன் முதலிய அசுரர்களும், மனுஷ்யர்களும், பசுக்களும், பறவைகளும், மரம் முதலியவைகளும் (4) மற்றும் ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான எல்லா ஜீவராசிகளும், மலைகள், ஸமுத்ரங்கள், கங்கை முதலிய நதிகளும் (5) வஸிஷ்டர் முதலிய பிரும்ம ரிஷிகளும், நாரதர் முதலிய தேவ ரிஷிகளும் எல்லா ஆவரணங்களோடு கூடிய எல்லா பிரும்மாண்டங்களும் (6) என்றும் அழிவற்றவரும் லிங்கமூர்த்தியுமான ஸ்ரீ தேவாதிதேவரை பூஜை செய்து தம் தம் பதவிகளையும் மற்றுமுள்ள அபீஷ்டங்களையும் அடைந்து (7) எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, பரம சுகத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! அவரவர் தனித்தனியாய் பூஜை செய்து வேண்டிய அபீஷ்டங்களை அடைந்திருப்பவர்களைப்பற்றிச் சொன்னேன். (8) இதற்குப் பிறகு பலர் சேர்ந்து ஸ்ரீசங்கரரை பூஜை செய்ததால் ஸகல பாபங்களும் விலகி தங்கள் தங்கள் அபீஷ்டங்களை அடைந்திருப்பவைகளைப்பற்றி இப்பொழுது நான் சொல்லுகிறேன். அதை கவனமாய்க் கேளுங்கள். பூர்வத்தில் இரும்பு, வெள்ளி, தங்கம் இவைகளாலான மூன்று பட்டணங்களிருந்தன. (9, 10) அவைகளில் பூமியில் ஒன்றும், நடுவானத்தில் ஒன்றும், ஸ்வர்கத்திலொன்றுமாயிருந்தன. அவைகளில் தாரகாசுரனின் பிள்ளைகளான வித்யுன்மாலி, தாரகாக்ஷன், பராக்கிரமசாலியான கமலாக்ஷனென்றவர்களாகிய பெருமை வாய்ந்த மூன்று பெரிய அசுரர்களும், அறுபத்தாறு கோடி அசுரர்களோடுகூட விளையாட்டாகவே தேவர்களையெல்

आस्थाय घोरन्नियममात्मनित्यत्वकाङ्क्षया । तपसैषाञ्च निर्दग्धं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥ १४
ततः प्रादुरभूद् ब्रह्मा तेषामग्रे सनातनः । हंसारूढोऽमरेन्द्राद्यैः परिवारितसन्निधिः ॥ १५
अर्चयित्वातु तं देवमसुरा वव्रिरे वरम् । अस्माकममराधीश देहि नित्यत्वमञ्जसा ॥ १६
कृपया देवदेव त्वं चतुर्मुख नमस्तव । तानुवाच ततो ब्रह्मा यदि नित्यत्वमस्ति नः ॥ १७
ततो दातुं वयं शक्ता असुरेन्द्रसुतोत्तमाः । नाविद्यमानं शक्तोऽस्मि दातुं दातापि दानवाः ॥ १८
अहञ्च नैव नित्योऽस्मि विष्णुश्चान्येऽपि सत्तमाः । अनित्या एव ये के च विबुधाश्च विना शिवम् ॥ १९
नित्य एको जगत्यस्मिन्मृत्युञ्जय उदाहृतः । तस्मादन्यं वरं यूयं वृणुध्वं मत्सुरेतराः ॥ २०
इति वाक्यं विधेः श्रुत्वा संमन्त्र्य च परस्परम् । वव्रिरे प्रणिपत्यैनं नित्यत्वसदृशं वरम् ॥ २१
अस्माकं त्रीणि देवेश भ्रातॄणां नगराणि च । भूम्यन्तरिक्षस्वर्गेषु स्वर्णदुर्वर्णलोहकैः ॥ २२

ஆஸ்தாய கோரன்னியமமாத்மனித்யத்வகாங்க்ஷயா |
தபஸைஷாஞ்ச நிர்தக்தம் த்ரைலோக்யம் ஸசராசரம் || 14

தத: ப்ராதுராபூத்ப்ரம்ஹா தேஷாமாக்ரே ஸனாதன: |
ஹம்ஸாரூடோऽமரேந்த்ராத்யை: பரிவாரிதஸன்னிதி: || 15

அர்சயித்வாது தம் தேவமஸுரா வவ்ரிரே வரம் | அஸ்மாகமமராதீச தேஹி நித்யத்வமஞ்ஜஸா || 16
க்ருபயா தேவதேவ த்வம் சதுர்முக நமஸ்தவ | தானுவாச ததோ ப்ரம்ஹா யதி நித்யத்வமஸ்தி ந: || 17

ததோ தாதும் வயம் சக்தா அஸுரேந்த்ரஸுதோத்தமா: |
நாவித்யமானம் சக்தோऽஸ்மி தாதும் தாதாபி தானவா: || 18

அஹஞ்ச நைவ நித்யோऽஸ்மி விஷ்ணுச்சான்யோऽபி ஸத்தமா:
அனித்யா ஏவ யே கே ச விபுதாச்ச வினா சிவம் || 19

நித்ய ஏகோ ஜகத்யஸ்மின்ம்ருத்யுஞ்ஜய உதாஹ்ருத: |
தஸ்மாதன்யம் வரம் யூயம் வ்ருணுத்வம் மத்ஸுரேதரா: || 20

இதி வாக்யம் விதே: ச்ருத்வா ஸம்மந்த்ரியச பரஸ்பரம் |
வவ்ரிரே ப்ரணிபத்யேனம் நித்யத்வஸத்ருசம் வரம் || 21

அஸ்மாகம் த்ரீணி தேவேச ப்ராத்ருணாம் நகராணி ச |
பூம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்கேஷு ஸ்வர்ண துர்வண லோஹகை: || 22

லாம் வென்று மூன்று உலகங்களுக்கும் கஷ்டத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு வசித்துவந்தார்கள். பூர்வத்தில் அவர்கள் தங்களுக்கு நித்யத் தன்மை வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு பிரும்மதேவரைக் குறித்துக் கொடிய நியமத்துடன் தவம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய தவத்தினால் சராசரங்களோடு கூடிய மூன்று உலகங்களும் கொளுத்தப்பட்டன. (11-14) பிறகு புராதனரான பிரும்மதேவன் தேவேந்திரன் முதலியவர்களால் சூழப்பட்டு ஹம்ஸ வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டு அவர்களுக்கு முன்னிலையில் தோன்றினார். (15) அசுரர்கள் அந்தப் பிரும்மதேவனை பூஜித்து வரம் கேட்டதாவது: "ஓ தேவேசரான நான்முகக் கடவுளே! தங்களை நமஸ்கரிக்கின்றோம். கருணையுடன் எங்களுக்கு நித்யத் தன்மையைக் கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று கேட்டனர். பிறகு அதைக் கேட்டு பிரும்மதேவன் அவர்களைப் பார்த்துக் கூறியதாவது: "ஓ அசுரராஜனின் புத்ரர்களான அசுரோத்தமர்களே! நித்யத் தன்மையானது எனக்கிருந்தாலல்லவோ அதை நான் உங்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். ஓ அசுரர்களே! நான் உங்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தும் என்னிடம் இல்லாததைக் கொடுக்க நான் சக்தனாயில்லை. (16-18) ஓ சிறந்த அசுரர்களே! நானும் நித்யனில்லை; விஷ்ணுவும் நித்யரில்லை; மற்றொருவரும் நித்யரில்லை. மேலும் சிவபிரானைத் தவிர மற்ற எல்லா தேவர்களும் அனித்யர்களே. (19) இவ்வுலகில் ம்ருத்யுவை வென்றவரான அவர் ஒருவர்தான் நித்யரென்று சொல்லப்படுகிறார். ஆகையால் நமது பிரியமுள்ள அசுரர்களே! நீங்கள் மற்றொரு வரனைக் கேளுங்கள்" என்றார். (20) இவ்வாறு பிரும்மதேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு அவரை நமஸ்கரித்து நித்யத் தன்மைக்கு நிகரான மற்றோர் வரனைக் கேட்டார்கள். (21) "ஓ தேவேச! மூன்று சகோதரர்களாகிய எங்களுக்கு முறையே பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் இவைகளில் தங்கம், வெள்ளி, இரும்பு

तान्येवाब्दसहस्रान्ते संयोगं प्राप्नुवन्तु च । क्षणमात्रं तदानीं यो न द्वितीयः श्रुतौ श्रुतः ॥ २३
तेनैकेन शरेणैव संहृतञ्चेत्पुरत्रयम् । ततो मृत्युरजास्माकं वरमस्त्वद्य देहि नः ॥ २४
ऐश्वर्यञ्चातिसुमहद्वीर्यञ्चासदृशं पुनः । असुराणाञ्च सर्वेषामावासास्सन्तु नः पुरीः ॥ २५
स्वेच्छानुरूपसञ्चाराः पुराणां सन्तु नः प्रभो । इति दत्वातु तत्सर्वं ब्रह्मलोकं गते विधौ ॥ २६
यत्र यत्रासुरा लीना देवभीत्या ततः क्षणात् । सर्वे ते श्रुतवृत्तान्तास्तारकेयान् समीडिरे ॥ २७
ददुस्तेभ्यश्च कन्याः स्वा नानोपायनपाणयः । स्वदुःखञ्च निवेद्यैभ्यस्सुखमापुस्सुरेतराः ॥ २८
ततस्तु मायानिपुणो मयस्तैस्तु स्मृतः क्षणात् । संभूय तैश्च संमन्त्र्य सन्तोषेण महीयसा ॥ २९
निर्ममे नगरीस्तेषामयोरजतकाञ्चनैः । गृहांस्तु नवरत्नाढ्यान् गोपुराणि महान्तिच ॥ ३०
वीथीश्च विविधास्तत्र मणितोरणमण्डिताः । ते समालोक्य नगरीस्तिस्रो देवेतरैस्सह ॥ ३१
शशंसुश्च मयं भूयस्सन्तोषमतुलं गताः । पप्रच्छुरात्मनश्चापि तमेवैते हिताहितम् ॥ ३२

தான்யேவாப்த ஸஹஸ்ராந்தே ஸம்யோகம் ப்ராப்னுவந்து ச ।
க்ஷணமாத்ரம் ததானீம் யோ ந த்விதீய: ச்ருதௌ ச்ருத: ॥ 23
தேனைகேன சரேணைவ ஸம்ஹ்ருதஞ்சேத்புரத்ரயம் ।
ததோ ம்ருத்யுரஜாஸ்மாகம் வரமஸ்த்வத்ய தேஹின: ॥ 24
ஐச்வர்யஞ்சாதிஸுமஹத்வீர்யஞ்சாஸத்ருசம் புன: ।
அஸுராணாஞ்ச ஸர்வேஷாமாவாஸாஸ்ஸந்து ந: புரீ: ॥ 25
ஸ்வேச்சானுரூபசஞ்சாரா: புராணாம் ஸந்து ந: ப்ரபோ ।
இதி தத்வாது தத்ஸர்வம் ப்ரம்ஹலோகம் கதே விதௌ ॥ 26
யத்ர யத்ராஸுரா லீனா தேவபீத்யா தத: க்ஷணாத் ।
ஸர்வே தே ச்ருதவ்ருத்தாந்தாஸ்தாரகேயான் ஸமீடிரே ॥ 27
ததுஸ்தேப்யச்ச கன்யா: ஸ்வா நானோபாயனபாணய: ।
ஸ்வதுக்கஞ்ச நிவேத்யைப்யஸ்ஸுகமாபுஸ்ஸுரேதரா: ॥ 28
ததஸ்து மாயாநிபுணோ மயஸ்தைஸ்து ஸ்ம்ருத: க்ஷணாத் ।
ஸம்பூய தைச்ச ஸம்மந்த்ர்ய ஸந்தோஷேண மஹீயஸா ॥ 29
நிர்மமே நகரீஸ்தேஷாமயோரஜதகாஞ்சனை: । க்ருஹாம்ஸ்து நவரத்னாட்யான் கோபுராணி மஹாந்திச 30
வீதீச்ச விவிதாஸ்தத்ர மணிதோரணமண்டிதா: । தே ஸமாலோக்ய நகரீஸ்திஸ்ரோ தேவேதரைஸ்ஸஹ 31
சசம்ஸுச்ச மயம் பூயஸ்ஸந்தோஷமதுலம் கதா: । பப்ரச்சுராத்மனச்சாபி தமேவைதே ஹிதாஹிதம் ॥ 32

இவைகளாலான மூன்று பட்டணங்கள் உண்டாகி (22) அவைகள் ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பின்பு ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டும். அப்பொழுது எவர் தன்னைத் தவிர வேறொன்றில்லாத அரும்பொருள் என்று வேதங்களில் கூறப்படுகின்றாரோ அப்படிப்பட்டவரால் ஒரே க்ஷணத்தில் ஒரே பாணத்தினால் இந்த முப்புரங்களும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டால் ஓ பிரும்மதேவ! அப்பொழுதுதான் எங்களுக்கு மரணமுண்டாக வேண்டும் என்று தாங்கள் எங்களுக்கு வரன் கொடுக்கவேண்டும். (23-24) மேலும் எங்களுக்கு அளவற்ற ஐச்வர்யமும், நிகரற்ற பராக்கிரமமும், அப்பட்டணங்களில் எல்லா அசுரர்களுக்குமிருக்க வசதிகளும் உண்டாக வேண்டும். (25) ஓ பிரபுவே! மேலும் எங்களுடைய மூன்று பட்டணங்களுக்கும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கும்படியான தன்மை உண்டாக வேண்டும்" என்று அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடியே அவற்றையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு பிரும்மதேவன் தனது உலகம் சென்றவுடன் (26) தேவர்களிடமிருந்து பயத்தினால் எந்த எந்த இடங்களிலெல்லாமோ பதுங்கிக்கொண்டிருந்த அசுரர்களெல்லாம் இந்த விஷயத்தைக் கேட்டு ஓர் க்ஷணத்திற்குள் வந்து தாரகாசுரனின் புத்ரர்களான அம் மூன்று பேர்களையும் புகழ்ந்து கொண்டாடி (27) அனேகம் காணிக்கைகளோடு தங்கள் பெண்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து தங்கள் துக்கங்களையும் அவர்களுக்கு அறிவித்து பிறகு அந்த அசுரர்கள் சுகமாய் இருந்து வந்தார்கள். (28) பிறகு அவர்கள் மாயையில் தேர்ச்சி பெற்றவனான மயனை நினைக்க, அவன் உடனே மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அங்கு வந்து அவர்களோடு சேர்ந்து ஆலோசித்து (29) பிறகு அவர்களுக்காக இரும்பு, வெள்ளி, தங்கம் இவைகளால் மூன்று நகரங்களையும், அவைகளில் நவரத்னங்களால் நிரம்பப்பெற்ற அனேகம் வீடுகள் பெரிய கோபுரங்கள் (30) ரத்னத் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பற்பல வீதிகள் இவைகளையும் உண்டாக்கினான். அப்பொழுது அந்த மூன்று பேர்களும் மற்ற அசுரர்களோடு கூட அப்பட்டணங்களைப் பார்த்து (31) மயனை பலமுறை மெச்சிக் கொண்டாடி மிகுந்த

स तानुवाच हृष्टात्मा विद्युन्मालिमुखानयम् । युष्माभिश्च वरो लब्धो नित्यत्वसदृशोऽसुराः ॥ ३३
एक एव सुरश्रेष्ठो बाणेनैकेन मृत्युदः । सहस्रवत्सरस्यान्ते इतीदं बुद्धिकौशलम् ॥ ३४
अस्मिन्नर्थेऽत्र शृण्वन्तु मयोक्तन्तु सुरेतराः । देवश्रेष्ठः स्मृतो लोके वेदेच परमेश्वरः ॥ ३५
क्षिप्रेषुः स्थिरधन्वेति स्वधामाच जगत्पतिः । अषाढस्सहमानश्च भक्तो भक्तजनेषु सः ॥ ३६
तिग्मायुधश्च वेदेषु सर्वत्र परिपठ्यते । तस्य पूजा सदा कार्या नियमेनाखिलात्मभिः ॥ ३७
उपसर्गाः क्षयं यान्ति शत्रवो व्याधयो ग्रहाः । मनः प्रसन्नतां याति पूज्यमाने महेश्वरे ॥ ३८
युष्माभिरर्चनीयोऽसौ रुद्रो बन्धुजनैस्सह । लिङ्गमूर्तौ सदाकालं त्र्यंबकः पुष्टिवर्धनः ॥ ३९
तस्मिन् संपूज्यमानेतु शङ्करे लोकशङ्करे । युष्माकं हिंसका येतु हिंसितास्स्युश्च तेन ते ॥ ४०
स शिवस्सर्वजन्तूनां भुक्तिमुक्तिफलप्रदः । तस्माद्यूयं तमेवैनमर्चयित्वा दिनेदिने ॥ ४१
लिङ्गमूर्तौ जगन्नाथं भक्तिभावेन सुव्रताः । ऐश्वर्यमसुरा नित्यं संप्राप्नुत सपर्यया ॥ ४२

ஸ தானுவாச ஹ்ருஷ்டாத்மா வித்யுன்மாலிமுகானயம் ।
யுஷ்மாபிச்ச வரோ லப்த்தோ நித்யத்வ ஸத்ருசோऽஸுரா: ॥ 33
ஏக ஏவ ஸுரச்ரேஷ்டோ பாணேனைகேன ம்ருத்யுத: ।
ஸஹஸ்ரவத்ஸரஸ்யாந்தே இதீதம் புத்திகௌசலம் ॥ 34
அஸ்மின்னர்தேऽத்ர ச்ருண்வந்து மயோக்தம் து ஸுரேதரா: ।
தேவச்ரேஷ்ட: ஸ்ம்ருதோ லோகே வேதேச பரமேச்வர: ॥ 35
க்ஷிப்ரேஷு: ஸ்திரதன்வேதி ஸ்வதாமாச ஜகத்பதி: ।
அஷாடஸ்ஸஹமானச்ச பக்தோ பக்தஜனேஷு ஸ: ॥ 36
திக்மாயுதச்ச வேதேஷு ஸர்வத்ர பரிபட்யதே । தஸ்ய பூஜா ஸதா கார்யா நியமேனாகிலாத்மபி: ॥ 37
உபஸர்கா: க்ஷயம் யாந்தி சத்ரவோ வ்யாதயோ க்ரஹா: ।
மன: ப்ரஸன்னதாம் யாதி பூஜ்யமானே மஹேச்வரே ॥ 38
யுஷ்மாபிரர்சனீயோऽஸௌ ருத்ரோ பந்துஜனைஸ்ஸஹ ।
லிங்கமூர்த்தௌ ஸதாகாலம் த்ரயம்பக: புஷ்டிவர்தன: ॥ 39
தஸ்மின் ஸம்பூஜ்யமானேது சங்கரே லோகசங்கரே ।
யுஷ்மாகம் ஹிம்ஸகா யேது ஹிம்ஸிதாஸ்ஸ்யுச்ச தேன தே ॥ 40
ஸ சிவஸ்ஸர்வஜந்தூனாம் புக்திமுக்திபலப்ரத: । தஸ்மாத்யூயம் தமேவைனமர்சயித்வா தினேதினே ॥ 41
லிங்கமூர்த்தௌ ஜகன்னாதம் பக்திபாவேன ஸுவ்ரதா: ।
ஐச்வர்யமஸுரா நித்யம் ஸம்ப்ராப்நுத ஸபர்யயா ॥ 42

சந்தோஷமடைந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் அந்த மயனையே தங்களுக்கு வேண்டிய நன்மை தீமைகளைக் கேட்டார்கள். (32) அப்பொழுது மிகச் சந்தோஷமடைந்தவனாகி, மயன் வித்யுன்மாலீ முதலிய அம்மூவரையும் பார்த்துக் கூறியதாவது :— ஓ அசுர ச்ரேஷ்டர்களே! ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு தேவாதி தேவரான ஒருவராலேயே ஒரே பாணத்தினால் மரணமுண்டாகட்டுமென்று நீங்கள் நித்யத் தன்மைக்கு ஒப்பான வரனை அடைந்தது மிக புத்திசாலித்தனம்தான். (34) இருந்தாலும் ஓ அசுரர்களே! இதுவிஷயத்தைப்பற்றி நான் கூறுவதைக் கேட்கவேண்டும். ஏனென்றால் தேவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் வேகமாய்ச் செல்லுகின்ற அம்புகளையும் உறுதியான வில்லையும் உடையவரென்றும் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நிதியாயிருப்பவரென்றும், உலகங்களுக்கெல்லாம் பதியாக இருப்பவரென்றும், சத்ருக்களிடத்தில் பொறுமையற்றவரென்றும், பக்த ஜனங்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரென்றும், அவர்கள் செய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பவரென்றும் (36) மிகக் கூர்மையான ஆயுதங்களை உடையவரென்றும் வேதங்களில் எங்கும் கூறப்படுகின்றது. ஆகையால் எல்லோராலும் அவரது பூஜை நியமத்துடன் செய்யவேண்டிய கடமையாகும். (37) அவ்வாறு அந்த மஹாதேவரை பூஜித்தால் உபத்ரவங்கள், சத்ருக்கள், வியாதிகள், துஷ்ட கிரஹங்கள் இவைகள் நீங்கி மனம் ஸந்துஷ்டி அடையும். (38) ஆகையால் நீங்கள் ஸகல பந்து ஜனங்களோடு கூட அப்படிப்பட்ட முக்கண்ணனும், புஷ்டியை விருத்தி செய்கின்றவருமான ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனை எந்த சமயத்திலும் லிங்க மூர்த்தியில் பூஜை செய்யவேண்டும். (39) உலகங்களுக்கு சுகத்தை அளிக்கின்ற ஸ்ரீ சங்கரர் இவ்வாறு பூஜிக்கப்பட்டால் உங்களை ஹிம்சிக்கின்றவர்களெல்லாம் அவரால் ஹிம்சையை அடைவார்கள். (40) அந்த பரமேச்வரனே எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் போக மோக்ஷ பலங்களைக் கொடுப்பவர். ஆகையால் நீங்கள் மிக

विजयश्च सदाकालं युष्मत्करतले स्थितः । तथैव ते प्रतिश्रुत्य वचनं तस्य चोमिति ॥ ४३
ययाचिरे च लिङ्गानि मयमैशानि तेऽसुराः । प्रत्येकं स च लिङ्गानि कल्पयामास वै क्षणात् ॥ ४४
गृहे गृहेऽर्चयन्तीशमसुरा भस्मभूषिताः । रुद्राक्षाभरणैर्युक्ताश्शान्ता दान्ता जितक्रुधः ॥ ४५
इति तस्य वचः श्रुत्वा चक्रुर्दैत्या गृहे गृहे । विद्युन्माली तारकाक्षः कमलाक्षश्च ते त्रयः ॥ ४६
लिङ्गानि प्रतिगृह्यास्मात् स्वोचितानि मुदा युताः । प्रत्येकमर्चयामासुर्महाविभवविस्तरम् ॥ ४७
सर्वे स्वाध्यायनिरतास्तपसा दग्धकिल्बिषाः । भस्मरुद्राक्षसंपन्नतनवो विजितेन्द्रियाः ॥ ४८
एवमर्चयतां तेषामासन्नैश्वर्यवृद्धयः । लोके वेदप्रसिद्धाश्च शिवपूजारतात्मनाम् ॥ ४९
तरवः कल्पवृक्षाश्च गृहारामभवाश्च ते । तेषां गोष्ठस्थिता गावो नन्दिन्यः कामधेनवः ॥ ५०
चिन्तामणिशिलास्तेषां प्राङ्कणेषु प्रतिष्ठिताः । एतत्प्रत्यर्थिनामेवमेतेषामर्चतां शिवम् ॥ ५१

விஜயச்ச ஸதாகாலம் யுஷ்மத்கரதலே ஸ்தித: |
ததைவ தே ப்ரதிச்ருத்ய வசனம் தஸ்ய சோமிதி || 43
யயாசிரே ச லிங்கானி மயமைசானி தேSஸுரா: |
ப்ரத்யேகம் ஸ ச லிங்கானி கல்பயாமாஸ வைக்ஷணாத் | 44
க்ருஹே க்ருஹேSர்சயந்தீசமஸுரா பஸ்மபூஷிதா: |
ருத்ராக்ஷாபரணைர்யுக்தாச்சாந்தா தாந்தா ஜிதக்ருத: || 45
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா சக்ருர்தைத்யா க்ருஹே க்ருஹே |
வித்யுந்மாலீ தாரகாக்ஷ: கமலாக்ஷச்ச தே த்ரய: || 46
லிங்காநி ப்ரதிக்ருஹ்யாஸ்மாத் ஸ்வோசிதாநி முதாSயுதா: |
ப்ரத்யேகமர்சயாமாஸுர்மஹாவிபவவிஸ்தரம் || 47
ஸர்வே ஸ்வாத்யாயநிரதாஸ்தபஸா தக்த கில்பிஷா: |
பஸ்மருத்ராக்ஷஸம்பன்னதநவோ விஜிதேந்த்ரியா: || 48
ஏவமர்சயதாம் தேஷாமாஸந்நைச்வர்யவ்ருத்தய: |
லோகே வேதப்ரஸித்தாச்ச சிவபூஜாரதாத்மனாம் || 49
தரவ: கல்பவ்ருக்ஷாச்ச க்ருஹாராமபவாச்ச தே |
தேஷாம் கோஷ்டஸ்திதா காவோ நந்தின்ய: காமதேனவ: || 50
சிந்தாமணிசிலாஸ்தேஷாம் ப்ராங்கணேஷு ப்ரதிஷ்டிதா: |
ஏதத்ப்ரத்யர்திநாமேவமேதேஷாமர்சதாம் சிவம் || 51

உறுதியுடையவர்களாகி, பக்தியுடன் ஸ்ரீ ஜகதீசனை தினந்தோறும் பூஜை செய்தால் ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் மிகுந்த ஐச்வர்யத்தை அடைவதோடு (42) எக்காலத்திலும் வெற்றி உங்கள் கைவசமாக இருக்கும்'' என்றான். இவ்வாறு மயனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி (43) அந்த அசுரர்கள் அந்த மயனிடம் சிவலிங்கங்களைக் கொடுக்கும்படி யாசித்தார்கள். அந்த மயனும் ஓர் க்ஷணத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் லிங்கங்களை வெவ்வேறாக அமைத்துக் கொடுத்தான். (44) பிறகு அசுரர்களெல்லாம் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை தரித்துக்கொண்டு அந்தரிந்திரியங்களையும் பஹிரிந்திரியங்களையும் அடக்கி போகத்தை ஜயித்து (45) அந்த மயன் சொன்னபடியே வீடுகள்தோறும் சிவபூஜை செய்து வந்தார்கள். மேலும் வித்யுன்மாலீ, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் இம்மூன்று பேர்களும் (46) மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு அவனிடமிருந்து தங்களுக்குத் தகுதியான லிங்கங்களைப் பெற்று, மிக விபவமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் தனித்தனியாய் பூஜித்து வந்தார்கள். (47) எல்லோரும் வேதாத்யயனத்தில் முயன்றவர்களாகவும், தவத்தினால் பாவங்களை எரிக்கின்றவர்களாகவும், விபூதி ருத்ராக்ஷங்களோடு கூடிய சரீரத்தை உடையவர்களாகவும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களாகவும் இருந்துவந்தார்கள். (48) இவ்விதம் பூஜை செய்து வந்த அந்த அசுரர்களுக்கு மேன்மேலும் ஐச்வர்யங்கள் விருத்தியடைந்தன. சிவபூஜை செய்வதிலேயே முயன்றவர்களான அந்த அசுரர்களுக்கு வேதத்தில் பிரஸித்தியாக இருக்கும் எல்லா உலக இன்பங்களும் ஏற்பட்டன. (49) கற்பக விருக்ஷங்களே அவர்கள் வீட்டுக் கொல்லைகளிலிருக்கும் மரங்களாகவும், காமதேனுக்களே அவர்கள் கொட்டில்களிலுள்ள பசுக்களாகவும், (50) சிந்தாமணி ரத்னங்களே அவர்கள் வீட்டுத் திண்ணைகளில் பதித்த கற்களாகவும் ஆயின. இவர்களுக்குச் சத்ருக்களான தேவர்களுடைய இந்த கற்பக விருக்ஷம் முதலியவைகளெல்லாம் இவ்விதமாய் சிவார்ச்சனம்

निधयश्चैव शङ्खाद्यास्सन्निधिं तत्र चक्रिरे । गायन्तश्च हसन्तश्च नृत्यन्तश्चासुरोत्तमाः ॥ ५२
नित्योत्सव अभूत्तेषां नित्यश्रीर्नित्यमङ्गळम् । रथनागतुरङ्गाद्यौ खेलन्तिस्मासुरेश्वराः ॥ ५३
आरामेषु विचित्रेषु वापीषु च सरस्वपि । नदीनदेषु सर्वत्र क्रीडन्तो निन्यिरे समाः ॥ ५४
अमृतान्धोभिरनिशमाहृतात्मक्रिया भृशम् । रमन्तेस्म सपत्नीकास्सुरबन्दीभिरादृताः ॥ ५५
तैः पुरैस्सह यत्रेच्छा तत्र तत्र च रेमिरे । मण्डले च सहस्रांशोश्शीतांशो ऋक्षमध्यमे ॥ ५६
ब्रह्मलोके विष्णुलोके भूलोके चान्तरिक्षके । सुरेन्द्रलोके दिक्पाललोके सर्वत्र रेमिरे ॥ ५७
य एतेषामधोभागे स्युर्जनाश्चरतां पुनः । प्रतिमार्गेच ते सर्वे विनेशुर्भयपीडिताः ॥ ५८
त्यक्तलोकास्तदा विष्णुब्रह्माद्या देवसत्तमाः । महामेरुगिरिं प्राप्य मन्त्रयित्वा परस्परम् ॥ ५९
कथमेतेऽत्र वध्यास्स्युरस्माभिर्वरगर्विताः । तानुवाच ततो विष्णुस्तेऽर्चयन्त्यसुराश्शिवम् ॥ ६०
लिङ्गार्चनपरालोके न शक्या जेतुमात्मभिः । पतिव्रताश्च वै तेषां स्त्रियश्च पतिदेवताः ॥ ६१

நிதயச்சைவ சங்காத்யாஸ்ஸந்நிதிம் தத்ர சக்ரிரே ।
காயந்தச்ச ஹஸந்தச்ச ந்ருத்யந்தச்சாஸுரோத்தமா: ॥ 52
நித்யோத்ஸவ அபூத்தேஷாம் நித்யஸ்ரீர்நித்யமங்களம் ।
ரதநாகதுரங்காதௌ கேலந்திஸ்மாஸுரேச்வரா: ॥ 53
ஆராமேஷு விசித்ரேஷு வாபீஷு ச ஸரஸ்வபி ।
நதீநதேஷு ஸர்வத்ர க்ரீடந்தோ நின்யிரே ஸமா: ॥ 54
அம்ருதாந்தோபிரநிசமாத்ருதாத்மக்ரியா ப்ருசம் । ரமந்தேஸ்ம ஸபத்னிகாஸ்ஸுரபந்தீபிராத்ருதா: ॥ 55
தை: புரைஸ்ஸஹ யத்ரேச்சா தத்ர தத்ரச ரேமிரே ।
மண்டலேச ஸஹஸ்ராம்சோச்சீதாம்சோ ருக்ஷமத்யமே ॥ 56
ப்ரம்ஹலோகே விஷ்ணுலோகே பூலோகே சாந்தரிக்ஷகே ।
ஸுரேந்த்ரலோகே திக்பாலலோகே ஸர்வத்ர ரேமிரே ॥ 57
ய ஏ தேஷாமதோபாகே ஸ்யுர்ஜனச்சரதாம் புந: । ப்ரதிமார்கேச தே ஸர்வே விநேசுர்பய பீடிதா: ॥ 58
த்யக்த லோகாஸ்ததா விஷ்ணு ப்ரம்ஹாத்யா தேவஸத்தமா: ।
மஹாமேருகிரிம் ப்ராப்ய மந்த்ரயித்வா பரஸ்பரம் ॥ 59
கதமேதேऽத்ர வத்யாஸ்ஸ்யுரஸ்மாபிர்வரகர்விதா: ।
தாநுவாச ததோ விஷ்ணுஸ்தேऽர்சயந்த்யஸுராச்சிவம் ॥ 60
லிங்கார்சனபரா லோகேந சக்யா ஜேதுமாத்மபி: ।
பதிவ்ரதாச்ச வை தேஷாம் ஸ்த்ரியச்ச பதிதேவதா: ॥ 61

செய்யும் அசுரர்களுக்கு வசமாகிவிட்டன (51) சங்கம் பத்மம் முதலிய நிதிகள் அங்கு எப்பொழுதும் ஸான்னித்யமாயிருந்தன. அந்த அசுரர்களெல்லாம் எப்பொழுதும் பாடிக் கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் கூத்தாடிக் கொண்டும் இருந்தனர். (52) அவர்களுக்கு நித்யோற்சவங்களும் நித்ய ஸம்பத்துக்களும் நித்ய மங்களங்களும் உண்டாயின. அந்த அசுரர்களெல்லாம் தேர், யானை, குதிரை இவைகளின்மீது ஏறிக்கொண்டும் கோலாகலமாய் விளையாடிக் கொண்டும் (53) வசித்திரமான நந்தவனங்கள், வாபிகள், குளங்கள், நதிகள், நதங்கள் இவைகளிலெல்லாம் விளையாடிக் கொண்டும் காலத்தைப்போக்கி வந்தார்கள். (54) மேலும் அவர்கள் அமிருதத்தை அன்னமாய்க் கொண்ட தேவர்களாலும் சிறையில் வைக்கப்பட்ட தேவ ஸ்திரீகளாலும் எப்பொழுதும் ஊழியம் செய்யப்பட்டவராகி தங்கள் மனைவிகளோடு கிரீடித்து வந்தார்கள். (55) அவர்கள் சூரிய மண்டலம், சந்திர மண்டலம், பிரும்மலோகம், விஷ்ணுலோகம், பூலோகம், ஆகாயம், இந்திரலோகம், திக்பாலலோகம் இந்த இடங்களில் இஷ்டப்பட்ட இடங்களுக்கெல்லாம் அப்பட்டணங்களோடுகூடச் சென்றுவருவார்கள் (57) அவர்கள் இவ்வாறு ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது அதற்குக் கீழேயுள்ள ஒவ்வொரு மார்க்கத்திலும் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஜனங்களெல்லாம் பயத்தினல் பிடிக்கப்பட்டு மடிந்தார்கள். (58) அந்தக்காலத்தில் விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய தேவச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் உலகத்தைவிட்டு மஹாமேருமலைக்குச் சென்று ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்து வரத்தினல் கர்வமடைந்திருக்கின்ற இந்த அசுரர்களை நாம் எவ்வாறு கொல்லுவோம் என்று ஆலோசிக்கையில் அவர்களைப் பார்த்து விஷ்ணு கூறியதாவது:— "ஓ தேவர்களே! அந்த அசுரர்கள் சிவபூஜை செய்கின்றனர்கள். (60) லிங்கார்ச்சனம் செய்கிறவர்களை யாரும் ஜயிக்க முடியாது. மேலும்

तस्मादजेयतां प्राप्ता असुरा बलवत्तराः । तमूचुरमरास्सर्वे भक्तिहीनास्सुरद्विषः ॥ ६२
मयस्य वचनात्तक्ष्णः कुर्वन्त्येते शिवार्चनम् । भक्तिहीनार्चनं शंभोरतिप्रीतिकरं नहि ॥ ६३
वयं देवं समाराध्य सर्वेचापि सदाशिवम् । तत्रेश्वराज्ञासंभूतैर्जेष्याम इति ताः पुनः ॥ ६४
तानुवाच हरिस्तेषां न जानीध्वे वरान् सुराः । एकेनैवेषुणा नाशो नान्यथा यागसंभवैः ॥ ६५
उपसद्भूतभूतैश्च जल्पध्वे किं वृथा सुराः । तमाहुस्तेतु चैवं तद्भूतैर्यागोद्भवैर्वयम् ॥ ६६
निरुध्य पीडयिष्यामः पुरेषु यदि शात्रवान् । स्वेषु स्वेषु च लोकेषु वयं स्थातुं क्षमास्ततः ॥ ६७
इति संमन्त्र्य ते सर्वे देवा विष्णुपुरोगमाः । वेदान् सर्वान् समाहूय देवैस्सार्धं जनार्दनः ॥ ६८
उपसद्भिस्तदाऽस्तौषीत् ध्यायन्नीशं जयप्रदम् । तदा भूतानि चोत्तस्थुर्महान्ति बलवन्ति च ॥ ६९
तानि चाज्ञापयामासुस्संभक्षयत ताः पुरः । असुरैस्सह भूतानि गच्छतेति तदा मुदा ॥ ७०

தஸ்மாதஜேயதாம் ப்ராப்தா அஸுரா பலவத்தரா: | தமூசுரமராஸ்ஸர்வே பக்திஹீநாஸ்ஸுரத்விஷ: || 62
மயஸ்ய வசனாத் தக்ஷ்ண: குர்வந்த்யேதே சிவார்சனம் |
பக்திஹீநார்சனம் சம்போரதிப்ரீதிகரம் ந ஹி || 63
வயம் தேவம் ஸமாராத்ய ஸர்வே சாபி ஸதாசிவம் |
தத்ரேச்வராஞ்ஞாஸம்பூதைர் ஜேஷ்யாம இதி தா: புந: || 64
தாநுவாச ஹரிஸ்தேஷாம் ந ஜாநீத்வே வரான் ஸுரா: |
ஏகேநைவேஷுணா நாசோ நான்யதா யாகஸம்பவை: || 65
உபஸத்பூதபூதைச்ச ஜல்பத்வே கிம் வ்ருதா ஸுரா: |
தமாஹுஸ்தேது சைவம் தத்பூதைர்யாகோத்பவைர்வயம் || 66
நிருத்ய பீடயிஷ்யாம: புரேஷு யதி சாத்ரவான் |
ஸ்வேஷு ஸ்வேஷு ச லோகேஷு வயம் ஸ்தாதும் க்ஷமாஸ்தத: 67
இதி ஸம்மந்த்ரிய தே ஸர்வே தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: |
வேதான் ஸர்வான் ஸமாஹூய தேவைஸ்ஸார்தம் ஜநார்தன: || 68
உபஸத்பிஸ்ததாऽஸ்தௌஷீத் த்யாயந்நீசம் ஜயப்ரதம் |
ததா பூதாநி சோத்தஸ்துர் மஹாந்தி பலவந்தி ச || 69
தாநி சாஞ்ஞாபயாமாஸுஸ்ஸம்பக்ஷய தத: புர: |
அஸுரைஸ்ஸஹ பூதாநி கச்சதேதி ததாமுதா || 70

அவர்களுடைய மனைவிகளும் கணவனையே தெய்வமாய்க் கொண்ட பதிவிரதைகளாக இருந்து வருகிறார்கள். (61) ஆகையால்தான் மிகுந்த பராக்கிரமத்தை உடைய அந்த அசுரர்கள் ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவர்களாய் இருந்து வருகிறார்கள்'' என்றார். அவரைப் பார்த்து தேவர்கள் சொல்லியதாவது :— ''அந்த அசுரர்கள் மிகவும் பக்தியற்றவர்கள் (62) மயனென்ற ஓர் தச்சனின் சொல்லைக் கேட்டு அவர்கள் சிவபூஜை செய்கின்றார்களேயன்றி வேறில்லை. பக்தியில்லாமல் அர்ச்சனம் செய்வது ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு அதிகப் ப்ரீதியை அளிக்கக்கூடியதல்ல. (63) ஆகையால் நாமெல்லோரும் இப்பொழுது ஸ்ரீ ஸதாசிவனை யாகத்தினால் ஆராதித்து அதிலிருந்து சிவாக்ஞையால் உண்டாகும் பூதங்களால் அப்பட்டணங்களை ஜயித்து விடுவோமென்றார்கள். (64) அவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் கூறியதாவது :— ''ஓ தேவர்களே! அவர்கள் அடைந்திருக்கும் வரன்களை நீங்கள் அறியவில்லை. ஒரே பாணத்தினால் அவர்களுக்கு நாசம் ஏற்படுமே அன்றி யாகத்திலிருந்து உண்டாகும் பூதம் முதலியவைகளால் அவர்களை கொல்ல முடியாது. (65) இப்படி இருக்கையில் ஓ தேவர்களே! உபஸத்தினால் (எல்லா யாகங்களிலும் அசுரர்களின் இடையூறை விலக்குவதற்காக செய்யப்படும் கர்மாவிற்கு உபஸத் எனப் பெயர்) உண்டாகும் பூதங்களைக் கொண்டு அவர்களை வெல்லுவது எவ்வாறு முடியும்? ஏன் வீணாய் பிதற்றுகிறீர்கள்'' என்றார். அப்பொழுது அவரைப் பார்த்து தேவர்கள் கூறியதாவது :— ''நாங்கள் யாகத்திலிருந்து உண்டாகும் பூதங்களால் (66) அப்பட்டணங்களை முற்றுகையிட்டு சத்ருக்களை ஹிம்சித்து வந்தால் அப்பொழுது நாங்கள் அவரவர்களின் உலகங்களில் சுகமாயிருக்கலாம். (67) என்று விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் ஆலோசித்து தேவர்களோடுகூட எல்லா வேதங்களையும் அழைத்து (68) அப்பொழுது உபஸத்துக்களால் ஜயத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்ரீ ஜகதீசனை தியானம் செய்துகொண்டு துதித்தார்கள். அப்பொழுது மிக பலசாலிகளான அநேக பெரும் பூதங்கள் உண்டாயின. (69) பிறகு தேவர்கள் அந்த பூதங்களைப் பார்த்து, ''ஓ பூதங்களே! நீங்கள்

तानि संप्रेत्य भूतानि पुरेषु पुरवासिनः । भूतिरुद्राक्षदीप्ताङ्गान् शिवपूजापरायणान् ॥ ७१
असुरानखिलान्दृष्ट्वा नासञ्जेतुं क्षमाण्यहो । केवलं पुनरुद्यानमभ्येत्य कपिसङ्घवत् ॥ ७२
फलानि भक्षयामासुः पनसाम्रभवानि ते । असुरास्तानि दृष्ट्वा ते जघ्नुर्लोष्टैश्च दण्डकैः ॥ ७३
ततश्चान्योन्यमभवद्युद्धं भूतसुरद्विषाम् । विनेशुस्तानि भूतानि महान्त्यपि शिवाज्ञया ॥ ७४
असुरास्ते पुनर्ज्ञात्वा देवचेष्टामितीदृशीम् । संप्राप्य देवलोकेषु लुण्ठनञ्चक्रिरे भृशम् ॥ ७५
तत्र तत्र स्थितान् देवान् समाजघ्नुर्बलाधिकाः । ततस्ते तत्र ये देवाः प्रहृता असुरैर्भृशम् ॥ ७६
शीघ्रं मेरुं समासाद्य चाचख्युर्देवसन्निधौ । ततश्च भृशदुःखार्ता विबुधा मेरुगह्वरे ॥ ७७
तस्थुरन्येऽसुराः प्रीत्या पुरेषु न्यवसंस्तदा । पुनश्च देवा वृत्तान्तं ब्रह्मविष्णुपुरोगमाः ॥ ७८
विज्ञापनं महेशाय कर्तुं कैलासमाययुः । प्रणम्य द्वारि देवस्य द्वारपालान् जनार्दनः ॥ ७९

தாநி ஸம்ப்ரேத்ய பூதாநி புரேஷு புரவாஸின: ।
பூதிருத்ராக்ஷதீப்தாங்கான் சிவபூஜாபராயணான் ॥ 71
அஸுராநகிலான் த்ருஷ்ட்வா நா ஸஞ்ஜேதும் க்ஷமாண்யஹோ ।
கேவலம் புனருத்யானமப்யேத்ய கபிஸங்கவத் ॥ 72
பலாநி பக்ஷயாமாஸு: பநஸாம்ரபவாநி தே ।
அஸுராஸ்தாநி த்ருஷ்ட்வா தே ஜக்நுர் லோஷ்டைச்ச தண்டகை:
ததச்சான்யோன்யமபவத் யுத்தம் பூதஸுரத்விஷாம் ।
விநேசுஸ்தாநி பூதாநி மஹாந்த்யபி சிவாஞ்ஞயா ॥ 74
அஸுராஸ்தே புநர்ஞாத்வா தேவசேஷ்டாமிதீத்ருசீம் ।
ஸம்ப்ராப்ய தேவலோகேஷு லுண்டநஞ்சக்ரிரே ப்ருசம் ॥ 75
தத்ர தத்ர ஸ்திதான் தேவான் ஸமாஜக்நுர் பலாதிகா: ।
ததஸ்தே தத்ர யே தேவா: ப்ரஹ்ருதா அஸுரைர் ப்ருசம் ॥ 76
சீக்ரம் மேரும் ஸமாஸாத்ய சாசக்யுர் தேவஸந்நிதௌ ।
ததச்ச ப்ருசது:கார்தா விபுதா மேருகஹ்வரே ॥ 77
தஸ்துரன்யேऽஸுரா: ப்ரீத்யா புரேஷு ந்யவஸம்ஸ்ததா ।
புநச்ச தேவா வ்ருத்தாந்தம் ப்ரம்ஹ விஷ்ணு புரோகமா: ॥ 78
விஞ்ஞாபனம் மஹேசாய கர்தும் கைலாஸமாயயு: ।
ப்ரணம்ய த்வாரி தேவஸ்ய த்வாரபாலான் ஜனார்தன: ॥ 79

போய் அப்பட்டணங்களையும் அங்குள்ள அசுரர்களையும் விழுங்கிவிடுங்கள் என்று சந்தோஷத்துடன் கட்டளையிட்டார்கள். (70) அவ்வாறே அந்த பூதங்கள் அப்பட்டணங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள அசுரர்களெல்லாம் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களால் விளங்குகின்ற சரீரத்தை உடையவர்களாயும், சிவ பூஜை செய்வதில் முயன்றவர்களாயுமிருப்பதைக் கண்டு அவர்களை ஜயிக்க சிறிதும் திறமையில்லாமல் வெறும் குரங்குக் கூட்டங்களைப்போல் தோப்புக்குச் சென்று (72) அங்குள்ள பலாப் பழங்களையும் மாம்பழங்களையும் பறித்துத் தின்றன அசுரர்கள் அந்த பூதங்களைப் பார்த்து மண்ணாங்கட்டிகளாலும் தடிகளாலும் அடித்தனர். (73) பிறகு அந்த பூதங்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தமேற்பட்டது. அந்த பூதங்கள் மிகப் பெரியவைகளாயினும் சிவனின் கட்டளையால் நாசமடைந்தன. (74) பிறகு அசுரர்கள் இது தேவர்கள் செய்த காரியமென்று அறிந்து தேவலோகத்திற்குச் சென்று மிகவும் நாசம் செய்தனர். (75) அங்கிருந்த தேவர்களையெல்லாம் மிகுந்த வலிமையுடன் அடித்தார்கள். அங்கிருந்த தேவர்களெல்லாம் அசுரர்களால் மிகவும் அடிக்கப்பட்டவர்களாகி (76) சீக்கிரம் மேரு மலைக்குச் சென்று அங்குள்ள தேவர்களிடத்தில் நடந்தவற்றைச் சொன்னார்கள். பிறகு தேவர்களெல்லாம் துக்கத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி மேரு மலையின் குகைக்குள் (77) ஒளிந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது மற்ற அசுரர்களோ வென்றால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு அப்பட்டணங்களில் வசித்துவந்தார்கள். பின்பு பிரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் (78) இந்த விஷயங்களை ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடம் அறிவிப்பதற்காக கைலாஸத்திற்குச் சென்றார்கள். பிறகு விஷ்ணுவானவர் மற்ற தேவர்களுடன் ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய வாசற்காப்

अपृच्छद्विबुधैस्सार्धं देवावसरमादरात् । नायं वोऽवसरो देवा गच्छतेतिच ते गणाः ॥ ८०
तदुपश्रुत्य विबुधा नास्माकं गतिरन्यथा । स्थास्यामोऽवसरं यावत्तावदत्रैव सन्निधौ ॥ ८१
मन्त्रयित्वेति चान्योन्यमुच्चैर्हर हर प्रभो । शङ्करेश महेशान शिवेति परमेश्वर ॥ ८२
चुक्रुशुस्ते तदोद्यम्य बाहू दीनस्वराक्षरम् । क्रोशतस्तान् हरिब्रह्मप्रमुखान् गणपुङ्गवाः ॥ ८३
अताडयन् भृशं दण्डैर्हसन्तो द्वाःस्थसंमताः । ते ताड्यमानास्त्रिदशा विलीनास्सर्वतो दिशम् ॥ ८४
शनैस्सरस्समासेदुर्मानसं महदच्छकम् । तत्र देवा हरिं प्रोचुः कथं कार्यं भविष्यति ॥ ८५
कथं विज्ञापनं कर्तुं शक्तास्मो देवसन्निधौ । स्थातुं नो न सहन्तेऽत्र द्वारपाला महौजसः ॥ ८६
तानुवाच हरिर्ब्रह्मप्रमुखानाकुलान् भृशम् । अस्मानत्र समासीनांस्तूष्णीं न प्रहरन्ति ते ॥ ८७
आक्रोशतोऽस्मानालोक्य प्रहरन्त्येव तादृशाः । आक्रोशतः प्रभुद्वारि द्वाःस्था नैव सहिष्णवः ॥ ८८
एतद्वचस्तु ते देवास्सत्यं संभाव्य वैष्णवम् । भर्त्सयन्तस्तदाऽन्योन्यं पप्रच्छुश्च पुनर्हरिम् ॥ ८९

அப்ருச்சத் விபுதைஸ்ஸார்தம் தேவாவஸரமாதராத் ।
நாயம் வோऽவஸரோ தேவா கச்சதேதிச தே கணா: ॥ 80
ததுபச்ருத்ய விபுதா நாஸ்மாகம் கதிரன்யதா ।
ஸ்தாஸ்யாமோऽவஸரம் யாவத்தாவதத்ரைவ ஸந்நிதௌ ॥ 81
மந்த்ரயித்வேதி சான்யோன்ய முச்சைர் ஹரஹர ப்ரபோ । சங்கரேச மஹேசான சிவேதி பரமேச்வர ॥ 82
சுக்ருசுஸ்தே ததோத்யம்ய பாஹூ தீனஸ்வராக்ஷரம் ।
க்ரோசதஸ்தான் ஹரிப்ரம்ஹப்ரமுகான் கணபுங்கவா: ॥ 83
அதாடயன் ப்ருசம் தண்டைர் ஹஸந்தோ த்வா:ஸ்தஸம்மதா: ।
தே தாட்யமானா ஸ்த்ரிதசா விலீநாஸ்ஸர்வதோ திசம் ॥ 84
சநைஸ்ஸரஸ்ஸமாஸேதுர்மானஸம் மஹதச்சகம் । தத்ர தேவா ஹரிம் ப்ரோசு: கதம் கார்யம் பவிஷ்யதி 85
கதம் விஞ்ஞாபனம் கர்தும் சக்தா:ஸ்மோ தேவஸந்நிதௌ ।
ஸ்தாதும் நோ நஸஹந்தேऽத்ர த்வாரபாலா மஹௌஜஸ: ॥ 86
தானுவாச ஹரிர்ப்ரம்ஹப்ரமுகாநாகுலான் ப்ருசம் ।
அஸ்மானத்ர ஸமாஸீனாம் ஸ்தூஷ்ணீம் ந ப்ரஹரந்தி தே ॥ 87
ஆக்ரோசதோऽஸ்மானாலோக்ய ப்ரஹரந்த்யேவ தாத்ருசா: ।
ஆக்ரோசத: ப்ரபுத்வாரி த்வா:ஸ்தா நைவ ஸஹிஷ்ணவ: ॥ 88
ஏதத்வசஸ்து தே தேவாஸ்ஸத்யம் ஸம்பாவ்ய வைஷ்ணவம் ।
பர்த்ஸயந்தஸ்ததாऽன்யோன்யம் பப்ரச்சுச்ச புநர்ஹரிம் ॥ 89

போர்களை நமஸ்கரித்து (79) மிக ஆதரவுடன் ஸ்ரீ தேவேசனுடைய ஸமயத்தை வினவினர். அதற்கு அவர்கள், "ஓ தேவர்களே! இப்பொழுது உங்களுக்கு ஸ்ரீ மஹாதேவரை தரிசிக்க ஸமயமில்லை. ஆகையால் சென்றுவிடுங்கள்" என்றனர்கள். (80) அதைக் கேட்டு தேவர்கள் "நமக்கு வேறு கதியில்லாத படியால் தக்க சமயம் வரும் வரையில் இங்கு ஸன்னிதியிலேயே காத்திருப்போம்" என்று ஒருவரோடு ஒருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு, ஹரஹர பிரபோ! சங்கர! மஹேச்வர! சிவா! பரமேச்வரா! (82) என்று இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கிக்கொண்டு தீனமான குரலில் முறையிட்டார்கள். அப்பொழுது துவாரபாலகர்களின் தலைவர்களான கணாதிபர்கள் அவ்வாறு கூச்சலிடுகின்ற பிரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைப் பரிஹஸித்துக்கொண்டு மிகுதியாய் அடித்தார்கள். அவ்வாறு அடிக்கப்பட்ட தேவர்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடிப் பதுங்கி (84) மெள்ள மெள்ள மிகவும் தெளிந்ததான மானஸ ஸரஸ்ஸை அடைந்தார்கள். அங்கு சென்றவுடன் தேவர்கள் விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சொல்லியதாவது: "ஓ ஸ்வாமி! இனிக் காரியம் எப்படி நடக்கும்? (85) எவ்வாறு ஸ்ரீ தேவேசனுடைய ஸன்னிதியில் நாம் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளத் தகுதியாவோம்? நாம் அங்கு நிற்பதைக்கூட பராக்கிரமசாலிகளான வாயிற்காப்போர்கள் பொறுக்கவில்லையே" என்றனர்கள். (86) அப்பொழுது மிகவும் வியாகூலமடைந்தவர்களான பிரும்மா முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, விஷ்ணு கூறியதாவது: "ஓ தேவர்களே! நாம் அங்கு சும்மாயிருந்தால் அவர்கள் அடிக்கமாட்டார்கள். (87) நாம் உரக்கக் கூவியதைப் பார்த்தே நம்மை அடிக்கின்றனர்கள். பிரபுவின் வாசலில் நாம் கூவியதை அவர்கள் பொறுக்கவே மாட்டார்கள்" என்றனர். (88) இவ்வாறு விஷ்ணுவால் உரைக்கப்பட்ட வார்த்தை சரிதானென்று தீர்மானித்து ஒருவரோடொருவர் "இனி

अतः परं कथं वा स्याद्धरेऽस्माकं मतिं वद । तानुवाच हरिर्यूयमेव सर्वे विचक्षणाः ॥ ९०
ब्रूत बुद्धिं न चेदानीं मम किञ्चन रोचते । ततश्चिरं ते प्रत्येकं स्वं स्वं संप्रोचिरे मतम् ॥ ९१
निश्चित्य च पुनः प्रोचुस्सदस्यच्युतमाशु ते । असुराश्शिवपूजायां निरता भूतिभूषणाः ॥ ९२
रुद्राक्षमालाभरणा लिङ्गार्चनपरायणाः । स्वाध्यायनिरतास्सर्वे वैतानाग्निसमिन्धकाः ॥ ९३
पतिव्रताः स्त्रियस्त्वेषां विशेषेण जनार्दन । नैव शक्या निहन्तुं ते येषां भार्याः पतिव्रताः ॥ ९४
शिवभक्ताश्च ये लोके भूतिरुद्राक्षभूषणाः । किन्तु विष्णो त्वया शक्त्या मायया दितिसंभवाः ॥ ९५
त्यक्तलिङ्गार्चनाश्चेत्स्युश्शिवस्तान् संहरिष्यति । नोचेन्मेरुगुहाऽस्माकं वासाय भवति ध्रुवम् ॥ ९६
इति ब्रुवत्सु देवेषु तानुवाच पुनर्हरिः । अहं यतिष्ये त्रिदशास्साधुयुक्तमिदं मम ॥ ९७
यूयञ्च मद्गिरा देवं यजध्वं तपसा शिवम् । संहरिष्यति तान् देवास्सर्वथा परमेश्वरः ॥ ९८
इति नारदमाहूय मायी त्रिपुरमाप सः । तत्र बुद्धः स्वयं जज्ञे विष्णुश्शिष्योऽस्य नारदः ॥ ९९

அத:பரம் கதம் வா ஸ்யாத்தரேऽஸ்மாகம் மதிம் வத |
தாநுவாச ஹரிர்யூயமேவ ஸர்வே விசக்ஷணா: || 90
ப்ரூத புத்திம் ந சேதாநீம் மம கிஞ்சந ரோசதே |
ததச்சிரம் தே ப்ரத்யேகம் ஸ்வம் ஸ்வம் ஸம்ப்ரோசிரே மதம் || 91
நிச்சித்யச புந:ப்ரோசுஸ்ஸதஸ்யச்யுதமாசு தே | அஸுராச்சிவபூஜாயாம் நிரதா பூதிபூஷணா: || 92
ருத்ராக்ஷமாலாபரணா லிங்கார்சன பராயணா: | ஸ்வாத்யாய நிரதாஸ்ஸர்வே வைதாநாக்னி ஸமிந்தகா: 93
பதிவ்ரதா: ஸ்த்ரியஸ்தேஷாம் விசேஷேண ஜநார்தந |
நைவ சக்யா நிஹந்தும் தே யேஷாம் பார்யா: பதிவ்ரதா: || 94
சிவபக்தாச்ச யே லோகே பூதிருத்ராக்ஷபூஷணா:| கிந்து விஷ்ணோ த்வயா சக்யா மாயயா திதிஸம்பவா: 95
த்யக்தலிங்கார்சனாச்சேத்ஸ்யுச்சிவஸ்தான் ஸம்ஹரிஷ்யதி |
நோசேந்மேருகுஹாऽஸ்மாகம் வாஸாய பவதி த்ருவம் || 96
இதி ப்ருவத்ஸு தேவேஷு தாநுவாச புநர்ஹரி: | அஹம் யதிஷ்யே த்ரிதசாஸ்ஸாது யுக்தமிதம் மம || 97
யூயஞ்ச மத்கிரா தேவம் யஜத்வம் தபஸா சிவம் | ஸம்ஹரிஷ்யதி தான் தேவாஸ்ஸர்வதா பரமேச்வர:|| 98
இதி நாரதமாஹூய மாயீ த்ரிபுரமாப ஸ:| தத்ர புத்த: ஸ்வயம் ஜஜ்ஞே விஷ்ணுச்சிஷ்யோऽஸ்ய நாரத: ||

நீ கூச்சலிடாதே" என்று அதட்டிக்கொண்டு விஷ்ணுவைப் பார்த்து, "ஓ ஸ்வாமி! இனி நமது கார்யம் எப்படி ஆகிறதென்பதைப் பற்றி தாங்கள்தான் யுக்தி சொல்லவேண்டும்" எனக் கேட்டார்கள். அதற்கு விஷ்ணுவானவர் அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்களே மிக சமர்த்தர்கள். (90) ஆதலால் நீங்களே யுக்தி சொல்லுங்கள். எனக்கொன்றும் தோன்றவில்லை" என்றார். பிறகு அவர்கள் வெகு நேரம் ஒருவரோடு ஒருவர் தம்தம் அபிப்பிராயத்தைப் பேசி (91) நிச்சயித்துக்கொண்டு பிறகு சபையில் ஸ்ரீ அச்யுதனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஓ விஷ்ணுவே! அசுரர்களெல்லாம் சிவ பூஜையில் முயன்றவர்களாயும், விபூதி ருத்ராக்ஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களாயும் (92) ருத்ராக்ஷ மாலைகளை ஆபரணமாய் தரித்தவர்களாயும், எப்பொழுதும் லிங்கார்ச்சனை செய்கின்றவர்களாயும், வேதமோதுவதில் முயன்றவர்களாயும், யாகம் செய்கின்றவர்களாயும் இருந்து வருகிறார்கள். (93) ஓ ஸ்வாமி! இதிலும் விசேஷமாய் அவர்களுடைய ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகவும் கற்புடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். உலகில் எவர்களுடைய மனைவிகள் கற்புடையவர்களாய் இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் ஒருவராலும் கொல்லத் தகாதவர்கள் (94) மேலும் எவர்கள் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணமாய் தரித்து சிவ பக்தர்களாய் இருக்கின்றார்களோ அவர்கள் ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவர்களாகின்றார்கள். ஆனால் ஓ விஷ்ணுவே! தாங்கள் உமது மாயையின் திறமையால் அந்த அசுரர்களை (95) சிவலிங்கார்ச்சனத்தை விட்டுவிடும்படி செய்வீராயின் அவர்களை ஸ்ரீ பரமேச்வரனே ஸம்ஹரித்துவிடுவார். இல்லாவிடில் நாம் வசிப்பதற்கு மேரு மலையின் குகை இருக்கவே இருக்கின்றது என்பது நிச்சயம்" (96) என்று தேவர்கள் சொன்னவுடன் விஷ்ணுவானவர் மறுபடியும் அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லியதாவது:— ஓ தேவர்களே! இது எனக்கு மிகவும் யுக்தமென்றே தோன்றுகிறது. நானும் அவ்வாறே முயற்சி செய்கிறேன். (97) ஆயினும் நீங்கள் என் சொற்படி அந்த ஜகதீசனைத் தவத்தினால் ஆராதித்தால் அவர் நிச்சயமாய் அவர்களை ஸம்ஹரித்துவிடுவார் (98) என்று சொல்லிவிட்டு மாயாவியான மஹாவிஷ்ணுவானவர் நாரதரை அழைத்துக்கொண்டு திரிபுரத்திற்குச் சென்று, அங்கு தான் ஓர் புத்தனும், நாரதர் அவருக்குச் சீடராகவுமாகி (99)

मोहयामासतुश्चोभावसुराणां कुलं क्षणात् । मायामयेन शास्त्रेण वाचा मधुरया च तौ ॥ १००
वेषेण च विचित्रेण भोजनाद्यैश्च तादृशैः । पतिव्रतानां स्त्रीणाञ्च नानामायाविचक्षणौ ॥ १०१
दर्शयित्वाच रत्नानि दिव्यान्याभरणानि च । पातिव्रत्यञ्च तासां तौ नाशयामासतुर्गिरा ॥ १०२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥

बुद्धवेषधारिभ्यां विष्णुनारदाभ्यां असुराणां प्रलोभः ॥

सूतः — तौ दृष्ट्वा तादृशौ पूर्वदेवा मायाविमोहिताः । तयोरत्यन्तसंप्रीता बभूवुर्गतचेतनाः ॥ १
अन्तेवासिनमस्यैते नारदं सुरशत्रवः । रहः पप्रच्छुराहूय कोऽसौ कस्मादिहागतः ॥ २
अस्मद्भाग्यवशादद्य किमागमनकारणम् । स तानुवाच दृष्टोऽयं (स्रष्टायं) लोकालोकोऽस्य (लोकस्य) वासभूः ३

மோஹயாமாஸதுச்சோபாவஸுராணாம் குலம் க்ஷணாத் ।
மாயாமயேந சாஸ்த்ரேண வாசா மதுரயா ச தௌ ॥ 100
வேஷேண ச விசித்ரேண போஜநாத்யைச்ச தாத்ருசை: ।
பதிவ்ரதாநாம் ஸ்த்ரீணாஞ்ச நாநாமாயாவிசக்ஷணௌ ॥ 101
தர்சயித்வாச ரத்நானி திவ்யாந்யாபரணாநி ச । பாதிவ்ரத்யஞ்ச தாஸாம் தௌ நாசயாமாஸ துர்கிரா ॥ 102

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

புத்த வேஷத்தை தரித்த விஷ்ணு நாரதர்கள் அசுரர்களை ஏமாற்றுதல்.

ஸூத:— தௌ த்ருஷ்ட்வா தாத்ருசௌ பூர்வதேவா மாயாவி மோஹிதா: ।
தயோரத்யந்தஸம்ப்ரீதா பபூவுர்கதசேதநா: ॥ 1
அந்தேவாஸிநமஸ்யைதே நாரதம் ஸுரசத்ரவ: । ரஹ: பப்ரச்சுராஹூய கோऽஸௌ கஸ்மாதிஹாகத: ॥ 2
அஸ்மத்பாக்யவசாதத்ய கிமாகமனகாரணம் ।
ஸ தாநுவாச த்ருஷ்டோऽயம் (ஸ்ரஷ்டாயம்) லோகாலோகோऽஸ்ய (லோகஸ்ய) வாஸபூ: ॥ 3

அவ்விருவர்களும் மாயாமயமான சாஸ்திரங்களாலும், இனிமையான வார்த்தைகளாலும், விசித்திரமான வேஷத்தினாலும், அதேவிதமான போஜனம் முதலியவைகளாலும் அந்த அசுர குலத்தை க்ஷண நேரத்தில் புத்தி கலங்கச் செய்துவிட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் பற்பல மாயைகளின் திறமையால் அங்குள்ள கற்புடைய ஸ்திரீகளுக்கு (101) அநேகம் ரத்னங்களையும் அழகிய ஆபரணங்களையும் காட்டி இனிமையான சொல்லாலும் அவர்களுடைய கற்பையும் அழித்துவிட்டார்கள். (102)

எழுபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

சூத முனிவர் கூறுகிறார் :— ஓ முனிவர்களே! அசுரர்கள் அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவையும் நாரதரையும் கண்டு அவர்களுடைய மாயையால் மோஹமடைந்தவர்களாகி, புத்தி கெட்டுப்போய் அவர்களிடத்தில் மிகவும் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். (1) பிறகு அசுரர்கள் விஷ்ணுவிற்குச் சிஷ்யராக இருந்த நாரதரை ரகஸ்யமாய் அழைத்து இவர் யார்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறார்? (2) எங்கள் பாக்ய வசத்தினால்தான் இவர் இப்பொழுது இங்கு வந்திருக்கிறார். அதற்கு என்ன காரணம்? — அதற்கு நாரதர் மிக ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது :— "ஓ அசுரர்களே! இவர் வஸிக்குமிடம்

भुवनालोकनप्रीत्या सञ्चरत्येकदा इति । यत्र स्वचित्तं रमते तत्र तिष्ठत्ययं वशी ॥ ४
तत्र स्थित्वात्मविद्याया माहात्म्यं दर्शयत्यसौ । उपदिष्टास्तु येऽनेन ते सर्वेऽभीष्टमाप्नुयुः ॥ ५
श्रुत्वा केचन तत्पार्श्वे परिवार्योपतस्थिरे । तेषाममीष्टजातञ्च मायी दत्वा व्यमोहयत् ॥ ६
विचित्रवस्त्राभरणधनधान्यवराङ्गनाः । तन्माहात्म्यसमुद्भूता वसून्यादाय गच्छतः ॥ ७
दृष्ट्वा दृष्ट्वा जनानन्ये स्वयञ्चावृत्य तस्थिरे । तेषामपि मनोऽभीष्टं बुद्धाचार्यो ददौ मुदा ॥ ८
पुनश्च नारदं दैत्या रहस्याहूय सादरम् । एतस्य शिष्यभूतानामेवं किं सिद्धयोऽद्भुताः ॥ ९
भवन्ति वा न वाथैवमिति पृच्छत्सु तेष्वसौ । नारदः प्रत्युवाचैनानहं शिष्येषु मूढधीः ॥ १०
ममापि सिद्धयस्सन्ति यास्ताः पश्यत तत्क्षणम् । कमण्डलोर्गृहीत्वांभस्सस्मार मनसा वशी ॥ ११
तत्र ब्रह्माच विष्णुश्च सर्वेचैव स्थितास्सुराः । संबभूवुस्तदाऽऽचार्यं प्रणेमुस्तेच सादरम् ॥ १२

புவனுலோகனப்ரீத்யா ஸஞ்சரத்யேகதா இதி ।
யத்ர ஸ்வசித்தம் ரமதே தத்ர திஷ்டத்யயம் வசீ ॥ 4
தத்ர ஸ்தித்வாSSத்மவித்யாயா மாஹாத்ம்யம் தர்சயத்யஸௌ ।
உபதிஷ்டாஸ்துயேSநேந தே ஸர்வேSபீஷ்டமாப்நுயு: ॥ 5
ச்ருத்வா கேசந தத்பார்ச்வே பரிவார்யோபதஸ்திரே ।
தேஷாமபீஷ்ட ஜாதஞ்ச மாயீ தத்வா வ்யமோஹயத் ॥ 6
விசித்ரவஸ்த்ராபரண தனதான்யவராங்கநா: ।
தந்மாஹாத்ம்யஸமுத்பூதா வஸூந்யாதாய கச்சத: ॥ 7
த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்ட்வா ஜனுநந்யே ஸ்வயஞ்சாவ்ருத்ய தஸ்திரே ।
தேஷாமபி மனேபீஷ்டம் புத்தாசார்யோ ததௌ முதா ॥ 8
புனச்ச நாரதம் தைத்யா ரஹஸ்யாஹூய ஸாதரம் ।
ஏதஸ்ய சிஷ்யபூதாநுமேவம் கிம் ஸித்தயோSத்புதா: ॥ 9
பவந்திவா நவாதைவமிதி ப்ருச்சத்ஸு தேஷ்வஸௌ ।
நாரத: ப்ரத்யுவாசைநாநஹம் சிஷ்யேஷு மூடதீ: ॥ 10
மமாபி ஸித்தயஸ்ஸந்தி யாஸ்தா: பச்யத தத்க்ஷணம் ।
கமண்டலோர் க்ருஹீத்வாம்பஸ்ஸஸ்மார மனஸா வசீ ॥ 11
தத்ர ப்ரம்ஹாச விஷ்ணுச்ச ஸர்வேசைவ ஸ்திதாஸ்ஸுரா: ।
ஸம்பபூவுஸ்ததாSSசார்யம் ப்ரணேமுஸ்தேச ஸாதரம் ॥ 12

சக்கிரவாளகிரி (3) இந்திரியத்தை ஜயித்தவரான இவர் உலகங்களைச் சுற்றிப் பார்க்க எண்ணங் கொண்டு புறப்பட்டு இங்கு வந்திருக்கிறார். தனக்கு எங்கு மனம் பிடிக்கின்றதோ அங்கு இருந்துகொண்டு தன் வித்தையின் மஹிமையை எல்லோருக்கும் காட்டுவார். இவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றவர்களெல்லாம் தங்கள் அபீஷ்டங்களை அடைவார்கள். (5) இதைக் கேட்டவுடன் சிலர் அந்த புத்தரின் பக்கத்தில் சூழ்ந்து நின்றார்கள். அந்த மாயாவியும் அவர்களுக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களைக் கொடுத்து மோஹிக்கச் செய்தார். (6) உடனே அவர்கள் அவரது மஹிமையாலுண்டான விசித்திரமான பற்பல வஸ்திரங்கள், ஆபரணங்கள், தனங்கள், தான்யங்கள், அழகிய பெண்கள் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு போகின்றவர்களை (7) மற்றவர்களும் பார்த்துப் பார்த்து அவர்களும் போய் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். அப்பொழுது அந்த புத்தாசார்யர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவர்களது மனேபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தார். (8) பிறகு அசுரர்கள் நாரதரை மறுபடியும் ஆதரவுடன் ரஹஸ்யமாயழைத்து ஓ ஸ்வாமி! இவருக்கு சிஷ்யர்களாயிருப்பவர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட அற்புதமான ஸித்திகள் (9) உண்டாகுமா? இல்லையா? என்று அவர்கள் கேட்கும்பொழுது அந்த நாரதரும் அவர்களுக்கு பதில் சொன்னதாவது :— ஓ அசுரர்களே! அவருடைய சீடர்களுக்குள் நான்தான் புத்தியில்லாத மூடன் (10) எனக்குங்கூட பல சித்திகளிருக்கின்றன. அவைகளை ஒரு நொடிக்குள் காட்டுகின்றேன், பாருங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு தனது கமண்டலுவிலிருந்து சிறிது ஜலமெடுத்து ஜிதேந்திரியரான அந்த நாரதர் மனதால் நினைத்தமாத்திரத்தில் (11) அங்கு பிரும்மாவும், விஷ்ணுவும் மற்றுமுள்ள ஸகல தேவர்களும் தோன்றினார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் அந்த ஆசிரியரை ஆதரவுடன் நமஸ்கரித்தார்கள். (12)

ब्रह्मादीन् क्षणमात्रेण कृत्वाचान्तर्हितान् सुरान् । असुरेभ्योऽमृतं भूरि ददौ स्वमहिमागतम् ॥ १३
पुनश्च यन्मनोऽभीष्टं ददौ शिष्योऽस्य नारदः । पुनश्च बुद्धिं दैत्यानां मोहयामास मायया ॥ १४
अप्रार्थयंस्तदा चास्य शिष्यभावं दितेस्सुताः । नारदस्सतु तत्सर्वं विज्ञाप्य गुरवे मुदा ॥ १५
शिष्यांस्तान् कारयामास बहुशः प्रार्थयन् गुरुम् । दीक्षयामास तानेनान् सद्यस्त्यक्तशिवार्चनान् ॥ १६
तेषामुपदिदेशासौ मामेव भजतासुराः । अहं बुद्धोऽस्मि वै नाम्ना मन्नाम्ना तु जपोऽस्तु वः ॥ १७
मदर्चनैव युष्माकमभीष्टफलसिद्धिदा । इह लोकेतु यत् दृष्टं तदेवामुत्र यन्मृषा ॥ १८
शिवपूजा न वै कार्या न धार्यास्तु विभूतयः । न च रुद्राक्षबीजानि मिथ्या वेदगिरोऽखिलाः ॥ १९
एतत्सर्वं परित्यक्तं यैस्ते शिष्या न चेतरे । तेषां नैवतु सिध्यन्ति सिद्धयस्सर्वथैहिकाः ॥ २०
इति तस्य गिरा सर्वे परित्यक्तशिवार्चनाः । तथा सन्त्यक्तरुद्राक्षविभूतिशिवशासनाः ॥ २१
पतिव्रताः स्त्रियस्ताश्च नारदेन विमोहिताः । बभूवुस्सततं मोहाज्जारासक्ता यथासुखम् ॥ २२

ப்ரம்ஹாதீன் க்ஷணமாத்ரேண க்ருத்வாசாந்தர்ஹிதான் ஸுரான்
அஸுரேப்யோऽம்ருதம் பூரி ததௌ ஸ்வமஹிமாகதம் ॥ 13
புநச்ச யந்மனோऽபீஷ்டம் ததௌ சிஷ்யோऽஸ்ய நாரத: ।
புநச்ச புத்திம் தைத்யாநாம் மோஹயாமாஸ மாயயா ॥ 14
அப்ரார்தயம்ஸ்ததாசாஸ்ய சிஷ்யபாவம் திதேஸ்ஸுதா: ।
நாரதஸ்ஸது தத்ஸர்வம் விஞ்ஞாப்ய குரவே முதா ॥ 15
சிஷ்யாம் ஸ்தான் காரயாமாஸ பஹுச: ப்ராந்தயன் குரும் ।
தீக்ஷயாமாஸ தாநேதான் ஸத்யஸ்த்யக்தசிவார்சனான் ॥ 16
தேஷாமுபதிதேசாஸௌ மாமேவ பஜதாஸுரா: ।
அஹம் புத்தோऽஸ்மி வை நாம்னா மந்நாம்னாது ஜபோऽஸ்துவ: ॥ 17
மதர்சனைவ யுஷ்மாகமபீஷ்டபலஸித்திதா । இஹ லோகேது யத்த்ருஷ்டம் ததேவாமுத்ரயன்ம்ருஷா ॥ 18
சிவபூஜா ந வை கார்யா ந தார்யாஸ்து விபூதய: । ந ச ருத்ராக்ஷபீஜானி மித்யா வேதகிரோऽகிலா: ॥ 19
ஏதத் ஸர்வம் பரித்யக்தம் யைஸ்தே சிஷ்யா ந சேதரே ।
தேஷாம் நைவது ஸித்யந்தி ஸித்தயஸ்ஸர்வதைஹிகா: ॥ 20
இதி தஸ்ய கிரா ஸர்வே பரித்யக்தசிவார்சனா: । ததா ஸந்த்யக்தருத்ராக்ஷவிபூதிசிவசாஸனா: ॥ 21
பதிவ்ரதா: ஸ்த்ரியஸ்தாச்ச நாரதேன விமோஹிதா: ।
பபூவுஸ்ஸததம் மோஹாஜ்ஜாராஸக்தா யதாஸுகம் ॥ 22

பிறகு சிஷ்யரான நாரதர், பிரும்மா முதலிய அந்த தேவர்களை ஓர் க்ஷணத்தில் மறைத்துவிட்டு தன் மஹிமையால் அமிருதத்தை வரவழைத்து அதை அசுரர்களுக்கு மிகுதியாய்க் கொடுத்தார். (13) மேலும் அந்த அசுரர்கள் விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுத்து தனது மாயையால் அவர்களுடைய புத்தியை மேன்மேலும் மோஹிக்கச் செய்தார் (14) அப்பொழுது அசுரர்களெல்லாம் தாங்களும் அவருக்கு சிஷ்யராக வேண்டுமென்பதைப் பிரார்த்தித்தார்கள். நாரதர் அந்த விஷயங்களையெல்லாம் தனது ஆசார்யனிடத்தில் ஸந்தோஷமாய் அறிவித்து (15) அவரைப் பன்முறை வேண்டி அந்த அசுரர்களையெல்லாம் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகச் செய்தார். பிறகு ஆசிரியரும் அவர்களுக்கு தீக்ஷை செய்வித்து உடன் சிவ பூஜைகளை விடும்படி செய்து (16) அவர்களுக்கு உபதேசித்ததாவது: “ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் என்னையே ஆராதிக்க வேண்டும். எனது பெயர் புத்தரெனப்படும். எனது பெயரையே நீங்கள் ஜபமாகச் செய்யவேண்டும். (17) என்னைப் பூஜிப்பதே உங்களுக்கு எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அளிக்கும். ஓ சீடர்களே! இவ்வுலகில் எது ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகின்றதோ அதுதான் உண்மையென்றி மறுமையிலுள்ளவைகளெல்லாம் வெறும் பொய்யாகும். (18) சிவ பூஜை செய்யவே கூடாது. விபூதி, ருத்ராக்ஷங்களை தரிக்கவே கூடாது. வேதத்தில் கூறியதெல்லாம் வெறும் பொய்யாகும். (19) இவைகளையெல்லாம் எவர் விடுகின்றார்களோ அவர்களே எனக்கு சிஷ்யர்கள். மற்றவர்கள் சிஷ்யர்களல்ல. எனது சிஷ்யரல்லாதவர்களுக்கு இவ்வுலகில் எவ்வித இன்பங்களும் கிடைக்கமாட்டாது” என உபதேசித்தார். (20) இவ்வாறு அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு எல்லா அசுரர்களும் சைவ மதத்திற்குரிய சிவ பூஜை, விபூதி, ருத்ராக்ஷம் இவைகளை விட்டுவிட்டார்கள். (21) தவிரவும் அங்குள்ள பதிவிரதா ஸ்த்ரீகளெல்லாம் மோஹிக்கப்பட்டவர்களாகி, எப்பொழுதும் மோஹத்தினால் தனதிஷ்டப்படி பிற புருஷர்

तस्य मायासमुद्भूतवस्त्राभरणभूषणाः । ताश्च त्यक्तशिवाचारा गृहकुड्याद्युपासकाः ॥ २३
संमार्जन्यर्चनानिष्ठाः पुंश्चल्योऽथ दिवानिशम् । तदानीं नारदं बुद्धरूपो विष्णुरपृच्छत ॥ २४
असुराणां कुलं कृत्स्नमस्मन्मायावशं नु किम् । नार्यश्च जारासक्ता नु मायया मोहितान्तराः ॥ २५
इति पृष्टस्तदा प्राह नारदः प्रणिपत्य तम् । मायया मोहिताः स्वामिन्नत्यर्थमसुराधमाः । २६
पुरत्रयेषु चैकैकं विनाऽद्य मधुसूदन । एकः परमयोग्यन्यस्त्वेकश्शीलपरः स्मृतः ॥ २७
विरक्ताख्यश्च योग्यन्यस्त्रयः पाशुपतोत्तमाः । उपमन्योर्भृगोश्चापि दधीचादपि च तेऽधिकाः ॥ २८
अगस्त्यादपि ते श्रेष्ठाश्शिवभक्तिपरायणाः । त्रयश्चैते महात्मानश्शिवानुग्रहभागिनः ॥ २९
अस्मन्माया न बध्नाति बिसतन्तुरिव द्विपम् । नारदोक्तवचः श्रुण्वन्नमस्कृत्य हरिर्हृदा ॥ ३०
तेभ्यस्तानपरान्प्राह न संभाष्यास्त्रयोऽप्यमी । युष्माभिर्मद्गिरा शिष्यैर्मत्प्रियैर्भूतिकांक्षिभिः ॥ ३१
तैस्साकं कलहो मास्तु शिवपूजारतैस्त्रिभिः । इति सर्वान्महाविष्णुर्मोहयित्वा स्वमायया ॥ ३२

தஸ்ய மாயாஸமுத்பூத வஸ்த்ராபரண பூஷணா: | தாச்ச த்யக்தசிவாசாரா க்ருஹகுட்யாத்யுபாஸகா: || 23
ஸம்மார்ஜன்யர்சனநிஷ்டா: பும்ச்சல்யோSத திவானிசம் |
ததானீம் நாரதம் புத்தரூபோ விஷ்ணுரப்ருச்சத || 24
அஸுராணும் குலம் க்ருத்ஸ்னமஸ்மன்மாயாவசம் நு கிம் |
நார்யச்ச ஜாராஸக்தா நு மாயயா மோஹிதாந்தரா: || 25
இதி ப்ருஷ்டஸ்ததா ப்ராஹ நாரத: ப்ரணிபத்ய தம் |
மாயயா மோஹிதா: ஸ்வாமின்நத்யர்தமஸுராதமா: || 26
புரத்ரயேஷு சைகைகம் விஞத்ய மதுஸூதன | ஏக: பரமயோக்யன்யஸ்த்வேகச்சீலபர: ஸ்ம்ருத: || 27
விரக்தாக்யச்ச யொக்யன்யஸ்த்ரய: பாசுபதோத்தமா: |
உபமன்யோர்ப்ருகோச்சாபி ததீசாதபிச தேSதிகா: || 28
அகஸ்த்யாதபி தே ச்ரேஷ்டாச்சிவபக்தி பராயணு:| த்ரயச்சைதே மஹாத்மானச்சிவானுக்ரஹபாகின: 29
அஸ்மன்மாயா ந பத்ஞதி பிஸதந்துரிவ த்விபம் |
நாரதோக்தவச: ச்ருண்வன்னமஸ்க்ருத்ய ஹரிர்ஹ்ருதா || 30
தேப்யஸ்தானபரான் ப்ராஹ ந ஸம்பாஷ்யாஸ்த்ரயோSப்யமீ |
யுஷ்மாபிர்மத்கிரா சிஷ்யைர்மத்ப்ரியைர்பூதிகாங்க்ஷிபி: || 31
தைஸ்ஸாகம் கலஹோ மாஸ்து சிவபூஜாரதைஸ்த்ரிபி: |
இதி ஸர்வான் மஹாவிஷ்ணுர்மோஹயித்வா ஸ்வமாயயா || 32

களிடத்தில் அன்புகொண்டார்கள். (22) மேலும் அந்த ஸ்திரீகள் சைவாசாரங்களை விட்டு அந்த நாரதரின் மாயையால் உண்டான வஸ்திரங்கள், ஆபரணங்கள் இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வீட்டுச் சுவர்களையும், துடைப்பங்களையும் பூஜை செய்துகொண்டு இரவும் பகலுமாய் வியபிசாரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பிறகு புத்த வேடம் தரித்த விஷ்ணுவானவர் நாரதரைப் பார்த்துக் கேட்டதாவது :— (24) ஓ முனிவரே! இப்பொழுது அசுரக் கூட்டங்கள் முழுவதும் நமது மாயையில் அகப்பட்டுவிட்டார்களா? மேலும் அவர்களுடைய மனைவிகளெல்லாம் நமது மாயையால் மோஹிக்கப்பட்ட மனமுடையவர்களாகி, வியபிசாரிகளாகிவிட்டார்களா? (25) இவ்வாறு விஷ்ணுவால் வினவப்பட்டபொழுது நாரதர் அவரை நமஸ்கரித்துச் சொன்னதாவது:— ''ஓ ஸ்வாமி! மூன்று பட்டணங்களிலும் பட்டணத்திற்கு ஒவ்வொருவர் நீங்கலாக அசுராதமர்களான மற்ற அசுரர்களெல்லாம் நமது மாயையால் மிகவும் மோஹிக்கப்பட்டவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள். பரமயோகி, சீலபார், விரக்தயோகி ஆகிய இம்மூன்று பேர்களும் மஹா சிவபக்தோத்தமர்கள். சிவபக்தி செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்களும், சிவானுக்ரஹத்தை அடைந்தவர்களுமான அம்மூன்று மஹாத்மாக்களும் உபமன்யு, பிருகு, ததீசி, அகஸ்தியர் இவர்களைக் காட்டிலும் அதிகப் பெருமை வாய்ந்தவர்கள். (26–29) தாமரைத்தண்டின் நூலினுல் யானையை எவ்வாறு கட்ட முடியாதோ அவ்விதமே நமது மாயையானது அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தாது'' என்றுர். இவ்வாறு நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு பிறகு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் அந்த அசுரர்களுக்கு மனதினுல் நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு (30) மற்ற அசுரர்களைப் பார்த்து சொன்னதாவது :— ஓ அசுரர்களே! நமது அன்புக்குரிய சிஷ்யர்களும் ஐச்வர்யத்தை விரும்புகின்றவர்களுமான நீங்கள் எனது வார்த்தையின்படி அம்மூன்று பேர்களுடனும் பேசக்கூடாது (31) மேலும் சிவ பூஜை செய்வதில் இயன்றவர்களான

स्वांशमन्यं प्रतिष्ठाप्य बुद्धं बुद्धिविमोहकम् । नारदञ्च समाहूय निर्जगाम पुरत्रयात् ॥ ३३
ततः कैलासमचलमारुरुक्षुस्समीपगः । न शशाक स देवर्षिर्दुष्प्रापमकृतात्मभिः ॥ ३४
आरोढुं तं गिरिश्रेष्ठमागस्वी गरुडध्वजः । अस्माभिस्सुरकार्यार्थमसुरास्सुरसंमताः ॥ ३५
विहीना भस्मरुद्राक्षशिवार्चाभिः कृता इमे । तेन दोषस्तु सुमहान् सञ्जातोऽत्र न संशयः ॥ ३६
सदोषैर्नैव शक्यश्श्रीकैलासः स्मर्तुमात्मभिः । इति तद्दोषशान्त्यर्थमीशमुद्दिश्य केशवः ॥ ३७
नारदेनातपत्तीव्रं तपोध्यायन् हृदीश्वरम् । ततः प्रसन्नो भगवाञ्छङ्करो लोकशङ्करः ॥ ३८
विष्णुं सनारदं प्राह मेघगंभीरया गिरा । अहो धिग्धिग्युवां मूढौ सुरकार्यार्थमव्ययम् ॥ ३९
मद्भक्तैर्मोचितो मार्गो भवद्भ्यामविशङ्कया । तस्मात्कैलासमारोढुं भवद्भ्यां नैव शक्यते ॥ ४०
अतस्त्वं सर आसाद्य मानसं विबुधैस्सह । कुरु कार्यं सुरेन्द्राणां ब्रुवन्नन्तर्हितश्शिवः ॥ ४१
तथेति तौ समासाद्य विबुधैस्सत्कृतौ भृशम् । ऊचतुस्सर्ववृत्तान्तमसुराणां पुरत्रये ॥ ४२

ஸ்வாம்சமன்யம் ப்ரதிஷ்டாப்ய புத்தம் புத்திவிமோஹகம் |
நாரதஞ்ச ஸமாஹூய நிர்ஜகாம புரத்ரயாத் || 33
தத: கைலாஸமசலமாருருக்ஷுஸ்ஸமீபக: | ந சசாக ஸ தேவர்ஷிர்துஷ்ப்ராபமக்ருதாத்மபி: || 34
ஆரோடும் தம் கிரிச்ரேஷ்டமாகஸ்வீ கருடத்வஜ: | அஸ்மாபிஸ்ஸுரகார்யார்தமஸுராஸ்ஸுரஸம்மதா: 35
விஹீனா பஸ்மருத்ராக்ஷசிவார்சாபி: க்ருதா இமே |
தேன தோஷஸ்து ஸுமஹான் ஸஞ்ஜாதோSத்ர ந ஸம்சய: || 36
ஸதோஷைர்னைவ சக்யச்ச்ரீகைலாஸ: ஸ்மர்துமாத்மபி:| இதி தத்தோஷசாந்த்யர்தமீசமுத்திச்ய கேசவ:37
நாரதேனாதபத்தீவ்ரம் தபோ த்யாயன் ஹ்ருதீச்வரம் |
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் சங்கரோ லோகசங்கர: || 38
விஷ்ணும் ஸநாரதம் ப்ராஹ மேககம்பீரயா கிரா |
அஹோ திக்திக்யுவாம் மூடௌ ஸுரகார்யார்தமவ்யயம் || 39
மத்பக்தைர்மோசிதோ மார்கோ பவத்ப்யாமவிசங்கயா |
தஸ்மாத்கைலாஸமாரோடும் பவத்ப்யாம் நைவ சக்யதே || 40
அதஸ்த்வம் ஸர ஆஸாத்ய மானஸம் விபுதைஸ்ஸஹ |
குரு கார்யம் ஸுரேந்த்ராணும் ப்ருவன்னந்தர்ஹிதச்சிவ: || 41
ததேதி தௌ ஸமாஸாத்ய விபுதைஸ்ஸத்க்ருதௌ ப்ருசம் |
ஊசதுஸ்ஸர்வவ்ருத்தாந்தமஸுராணும் புரத்ரயே || 42

அம்மூன்று பேர்களுடனும் கலகம் செய்யாதீர்கள் என்று ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் தனது மாயையால் எல்லோரையும் மோஹிக்கச் செய்துவிட்டு (32) தனது மற்றொரு அம்சத்தினுல் புத்தியை மோஹிக்கச் செய்யும் ஓர் புத்தனை அங்கு ஸ்தாபித்துவிட்டு நாரதரை அழைத்துக்கொண்டு முப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டார்கள். (33) பிறகு விஷ்ணுவானவர் தேவரிஷியான நாரதரோடுகூட கைலாஸ மலையில் ஏற எண்ணங் கொண்டு அதன் ஸமீபத்திற்குச் சென்றுர் பாவம் செய்தவர்களால் அணுக முடியாத அந்த மலையின்மீது பாவத்தைச் செய்தவனுன ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவால் ஏற முடியவில்லை. பிறகு விஷ்ணுவானவர், “சிவ பக்தர்களான இந்த அசுரர்கள் தேவகார்ய நிமித்தமாய் விபூதி, ருத்ராக்ஷம், சிவபூஜை முதலியவைகளை விட்டுவிடும்படி நம்மால் செய்யப்பட்டார்களல்லவா? அதனுல்தான் நமக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய தோஷம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதில் ஸந்தேகமில்லை (36) ஏனெனில் ஸ்ரீ கைலாஸமானது பாவமுள்ளவர்களால் நினைக்கக்கூட முடியாதல்லவா?” என எண்ணி ஸ்ரீ கேசவன் அந்த தோஷம் நீங்குவதற்காக ஸ்ரீ ஜகதீசனைக் குறித்து (37) ஸ்ரீ பகவானை மனதினுல் தியானம் செய்துகொண்டு நாரதருடன் கூட கடுமையான தவம் செய்தார். பிறகு உலகங்களுக்கெல்லாம் சுகத்தை அளிக்கும் ஸ்ரீ சங்கரர் பிரஸன்னராகி (38) நாரதரோடு கூடிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பார்த்து மேக கர்ஜனை போன்ற கம்பீரமான வாக்கினுல் கூறியதாவது :— ஓ மூடர்களே! சீ! சீ! நீங்கள் தேவ கார்ய நிமித்தமாய் சிறிதும் பயமின்றி (39) நமது பக்தர்களான அசுரர்களை சைவ ஸமயத்தை விட்டு விடும்படி செய்துவிட்டீர்களல்லவா? ஆகையால்தான் உங்களால் கைலாஸ மலைமீது ஏற முடியவில்லை. (40) ஆயினும் ஓ விஷ்ணுவே! நீர் மானஸஸரஸ்ஸுக்குச் சென்று தேவர்களோடு சேர்ந்து தேவர்களின் காரியத்தைச் செய்வீராக எனச் சொல்லிவிட்டு மறைந்தார். (41) பிறகு அவர்கள் அப்படியே அந்த மானஸஸரஸ்

त्यक्तवन्तश्शिवाचारमसुरा माययाऽऽवयोः । अस्माकमनुकूलेन विधिना मयभार्गवौ ॥ ४३
कृत्वा कलहमन्योन्यं कृतशापौ शिवाज्ञया । तच्छान्त्या ईशमुद्दिश्य कर्तुकामौ महत्तपः ॥ ४४
हिमवन्तं गिरिं प्राप्य कुरुतस्सुरसत्तमाः । तस्मान्मम महामायाजालबद्धास्सुरेतराः ॥ ४५
तदिदानीं वयं सर्वे संभूय श्रद्धयाऽत्र वै । प्रसादयामो देवेशं पार्वतीश्वरमव्ययम् ॥ ४६
इति सर्वाननुज्ञाप्य ब्रह्मादीन् गरुडध्वजः । निमग्नस्सलिले तस्मिन् सरसो मानसस्य सः ॥ ४७
जजाप स महारौद्रान्मन्त्रानन्तर्जले स्थितः । ब्रह्मादयोऽपि विबुधाः परिवार्य मधुद्विषम् ॥ ४८
तपस्तेपुर्महत्तीव्रमूर्ध्वहस्ता जलान्तरे । ततः प्रसन्नो भगवांश्चन्द्रखण्डशिरोमणिः ॥ ४९
प्रादुर्बभूव देवानां सहदेव्या गणेश्वरैः । तुष्टुवुश्च महादेवं सर्वे हृष्टतनूरुहाः ॥ ५०
तानालोक्य सुरश्रेष्ठानाह मुग्धेन्दुशेखरः । यूयं मां तपसा प्रीतं चक्रुद्वे संयतास्सुराः ॥ ५१
इतः परं पाशुपतव्रतं चरत माचिरम् । अचिराद्वो मनोऽभीष्टं भविष्यति न संशयः ॥ ५२

த்யக்தவந்தச்சிவாசாரமஸுரா மாயயாSSவயோ: ।
அஸ்மாகமனுகூலேன விதினாமயபார்கவௌ ॥ 43
க்ருத்வா கலஹமன்யோன்யம் க்ருதசாபௌ சிவாக்ஞயா ।
தச்சாந்த்யா ஈசமுத்திச்ய கர்துகாமௌ மஹத்தப: ॥ 44
ஹிமவந்தம் கிரிம் ப்ராப்ய குருதஸ்ஸுரஸத்தமா: । தஸ்மான் மம மஹாமாயாஜாலபத்தாஸ்ஸுரேதரா: 45
ததிதானீம் வயம் ஸர்வே ஸம்பூய ச்ரத்தயாSத்ர வை । ப்ரஸாதயாமோ தேவேசம் பார்வதீச்வரமவ்யயம் 46
இதி ஸர்வானனுக்ஞாப்ய ப்ரம்ஹாதீன் கருடத்வஜ: ।
நிமக்னஸ்ஸலிலே தஸ்மின் ஸரஸோ மானஸஸ்ய ஸ: ॥ 47
ஜஜாப ஸ மஹாரௌத்ரான் மந்த்ரானந்தர்ஜலே ஸ்தித: ।
ப்ரம்ஹாதயோSபி விபுதா: பரிவார்ய மதுத்விஷம் ॥ 48
தபஸ்தேபுர்மஹாதீவ்ரமூர்த்வஹஸ்தா ஜலாந்தரே ।
தத: ப்ரஸன்னோ பகவாம்ச்சந்த்ரகண்டசிரோமணி: ॥ 49
ப்ராதுர்பபூவ தேவானாம் ஸஹ தேவ்யா கணேச்வரை: ।
துஷ்டுவுச்ச மஹாதேவம் ஸர்வே ஹ்ருஷ்டதனூருஹா: ॥ 50
தானுலோக்ய ஸுரச்ரேஷ்டாநாஹ முக்தேந்துசேகர: ।
யூயம் மாம் தபஸா ப்ரீதம் சக்ருட்வே ஸம்யதாஸ்ஸுரா: ॥ 51
இத: பரம் பாசுபதவ்ரதம் சரத மாசிரம் । அசிராத்வோ மனோSபீஷ்டம் பவிஷ்யதி ந ஸம்சய: ॥ 52

ஸுக்குச் சென்று அங்குள்ள தேவர்களால் நன்கு உபசரிக்கப்பட்டு திரிபுரத்தில் நடந்த எல்லா வரலாறுகளையும் சொன்னதாவது: (42) ஓ தேவர்களே! அசுரர்கள் எங்களுடைய மாயையினுல் சைவ சமயாசாரங்களை விட்டுவிட்டார்கள். நமது நல்ல அதிருஷ்டத்தினுல் மயனும் சுக்ராசாரியரும் ஸ்ரீ பரமசிவனின் கட்டளையால் ஒருவரோடொருவர் சண்டை போட்டு சாபமிட்டுக்கொண்டு அந்த சாபம் தீருவதற்காக ஸ்ரீ பரமேச்வரனைக் குறித்து மிகுந்த தவம் செய்ய எண்ணியவர்களாகி (44) கேளீர்! தேவச்ரேஷ்டர்களே! இமயமலைக்குத் தவம் செய்யச் சென்றுவிட்டார்கள். அவ்வாறு அவ்விருவரும் திரிபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டதால்தான் அசுரர்கள் நமது மாயையாகிற வலைக்குள் அகப்பட்டார்கள். (45) ஆகையால் நாமெல்லோரும் சிரத்தையுடன் இப்பொழுது இங்கு ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து என்றும் அழிவற்றவரான ஸ்ரீதேவேசரான பார்வதீபதியை அருள் புரியச் செய்வோம். (46) என்று ஸ்ரீ நாராயணன் பிரும்மா முதலிய தேவர்களுக்கு உத்திரவிட்டு தான் அந்த மானஸ ஸரஸ்ஸின் ஜலத்தில் முழுகினுர். (47) அவர் ஜலத்திற்குள்ளிருந்தபடியே ஸ்ரீ ருத்ர மந்திரங்களை ஜபம் செய்தார். பிரும்மா முதலிய தேவர்களும் அந்த விஷ்ணுவைச் சூழ்ந்துகொண்டு (48) கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நடு ஜலத்திலிருந்து மிகக் கொடிய தவத்தைச் செய்தார்கள். பிறகு சந்திரகலையை சிரோபூஷணமாய் தரித்த ஸ்ரீ பகவான் (49) தேவியுடனும், கணதிபர்களுடனும் அந்த தேவர்களின் முன்னிலையில் தோன்றினுர். அப்பொழுது எல்லா தேவர்களும் ஸந்தோஷத்தினுல் மயிர் சிலிர்க்கப்பெற்றவர்களாகி, ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். (50) ஸ்ரீ சந்திரசேகரன் அந்த தேவச்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஓ தேவர்களே! நீங்கள் இந்திரிய நிக்ரஹத்தோடு தவத்தினுல் என்னை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துவிட்டீர்கள். (51) இனி நீங்கள் தாமதமின்றி பாசுபதமென்னும் விரதத்தை (விரஜா ஹோம முறைப்படி விபூதி உண்டாக்கி

इति ब्रुवति देवेशे चन्द्रखण्डशिरोमणौ । अकस्मादङ्कमासीनश्शरजन्मा ननर्तह ॥ ५३
तदानीं जगतां माता देवदेवं त्रियंबकम् । नीलांबुजेन सन्ताड्य भुजे देवस्य सस्मिता ॥ ५४
कुमारं नृत्तमानं तं पश्य पुत्रवतां वर । इति देवीगिराऽऽरोप्य नृत्यमानमुरः स्वकम् ॥ ५५
करताळरतश्शंभुर्नृत्य बालेत्युवाचह । ततो लीलालयो बालो ननर्तोरसि शूलिनः ॥ ५६
नृत्येति सर्वाधिपतेर्गिरा सर्वं ननर्त तत् । जगज्जगत्पतेराज्ञा केन लङ्घ्या जगत्त्रये ॥ ५७
देवाश्च विष्णुब्रह्माद्या नृत्यन्तिस्मावशान्तराः । तोषितौ पितरौ पुत्रं समालिङ्ग्य परस्परम् ॥ ५८
आघ्राय मूर्ध्नि हस्ताभ्यामादायात्मोरसा शिवः । पुत्रमन्तःपुरं देव्या विवेश परया मुदा ॥ ५९
ततस्सब्रह्मका देवास्सनारायणकास्तथा । खिन्नाः परस्परं प्रोचुरधुना कृतिनोऽसुराः ॥ ६०
दृष्ट्वापि सर्वलोकेशं नः कार्यं न समापितम् । वयं व्रतं पाशुपतं देवप्रोक्तञ्च कुर्महे ॥ ६१
इति चक्रुस्समाराध्य शिवं पाशुपतं व्रतम् । श्रद्धया परया देवा विरजाभस्मभूषिताः ॥ ६२

இதி ப்ருவதி தேவேசே சந்த்ரகண்ட சிரோமணௌ | அகஸ்மாதங்கமாஸீனச்சரஜன்மா நநர்தஹ || 53
ததானீம் ஜகதாம் மாதா தேவதேவம் த்ரியம்பகம் |
நீலாம்புஜேன ஸந்தாட்ய புஜே தேவஸ்ய ஸஸ்மிதா || 54
குமாரம் ந்ருத்தமானம் தம் பச்யபுத்ரவதாம் வர | இதி தேவீகிராSSரோப்ய ந்ருத்யமானமுர: ஸ்வகம் || 55
கரதாளரதச்சம்புர்ந்ருத்ய பாலேத்யுவாசஹ | ததோ லீலாலயோ பாலோ நனர்தோரஸி சூலின: || 56
ந்ருத்யேதி ஸர்வாதிபதேர்கிரா ஸர்வம் நனர்த தத் | ஜகஜ்ஜகத்பதேராக்ஞா கேன லங்க்யா ஜகத்ரயே 57
தேவாச்ச விஷ்ணுப்ரம்ஹாத்யா ந்ருத்யந்திஸ்மாவசாந்தரா: |
தோஷிதௌ பிதரௌ புத்ரம் ஸமாலிங்க்ய பரஸ்பரம் || 58
ஆக்ராய மூர்த்னி ஹஸ்தாப்யாமாதாயாத்மோரஸா சிவ: | புத்ரமந்த:புரம் தேவ்யா விவேச பரயா முதா 59
ததஸ்ஸப்ரம்ஹகா தேவாஸ்ஸநாராயணகாஸ்ததா .|
கின்னா: பரஸ்பரம் ப்ரோசுரதுனா க்ருதினோ ஸுரா: || 60
த்ருஷ்ட்வாSபி ஸர்வலோகேசம் ந: கார்யம் ந ஸமாபிதம் |
வயம் வ்ரதம் பாசுபதம் தேவப்ரோக்தஞ்ச குர்மஹே || 61
இதி சக்ருஸ்ஸமாராத்ய சிவம் பாசுபதம் வ்ரதம் | ச்ரத்தயா பரயா தேவா விரஜாபஸ்மபூஷிதா: || 62

தரித்துக்கொண்டு சிவாராதனம் செய்தல்) செய்யுங்கள். ஸந்தேகமின்றி வெகு சீக்கிரத்தில் உங்களது மனோபீஷ்டங்கள் நிறைவேறிவிடும். (52) என்று சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ மஹேச்வரர் சொன்னவுடன் எதிர்பாராமல் மடிமீது அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீ முருகன் நர்த்தனம் செய்தார். (53) அப்பொழுது லோக மாதாவான தேவியானவள் முக்கண்ணராகிய ஸ்ரீ தேவேசனை ஓர் நீலோத்பல புஷ்பத்தினுல் புன்னகையுடன் அவரது கையில் தட்டி (54) ''புத்ரனை அடைந்தவர்களில் சிறந்த ஓ மஹாதேவ! நமது குமரேசன் நர்த்தனம் செய்வதைப் பாரும்'' என்றுள். இவ்வாறு தேவியின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீசம்புவானவர் நர்த்தனம் செய்யும் அப்புத்திரனை தனது மார்பில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு (55) ''ஓ பாலக! நீ இப்பொழுது நர்த்தனம் செய்வாய்'' என்றுர். பிறகு விளையாட்டிற்கிருப்பிடமான அந்த பாலனுன முருகனும் ஸ்ரீ ஜகதீசனது மார்பின்மீது கூத்தாடினுர். (56) ஸர்வ லோகாதிபதியான ஸ்ரீமஹேச்வரர் ''நர்த்தனம் செய்'' என்று அனுக்ரஹித்தபடியால் அப்பொழுது எல்லா உலகங்களும் நர்த்தனம் செய்யத் துவங்கின. ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய கட்டளையானது மூன்று உலகங்களிலும் யாரால்தான் மீற முடியும்? (57) விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்களெல்லாம் மனம் பரவசமாகி கூத்தாடினுர்கள். பிறகு தாய் தந்தையர் இருவரும் மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களாகி, குழந்தையை ஒருவரோடொருவர் கட்டியணைத்து (58) உச்சியில் முத்தமிட்டு பிறகு ஸ்ரீ பரமசிவன் தனது இரு கைகளாலும் செல்வக் குழந்தையைத் தனது மார்பின்மீது அணைத்துக்கொண்டபடியே தேவியோடுகூட மறைந்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தனது அந்தப்புரம் சென்றுர். (59) பிறகு பிரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் துக்கமடைந்தவர்களாகி, ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது: ''இப்பொழுது அசுரர்களெல்லாம் மகா பாக்கியசாலிகளே. (60) ஏனெனில் ஸர்வ லோகேசனை கண்களால் கண்டும் நமது காரியம் முடியவில்லை. ஆகையால் நாமெல்லோரும் ஸ்ரீ தேவேசனுல் கட்டளையிட்டபடி பாசுபத விருதத்தை அனுஷ்டிப்போம்'' (61) என்று சொல்லி மிகுந்த சிரத்தையுடன் விரஜா ஹோமம் செய்யப்பட்ட விபூதியினுல் அலங்கரித்துக்கொண்டு சிவாராதனம்

ततश्चित्तेऽवधार्यैतत्परात्मा व्रततोषितः । नन्दिनं गणपश्रेष्ठमादिदेश जगद्गुरुः ॥ ६३
तिस्रः पुरोऽद्य संहर्तुं साधनं नैव विद्यते । देवेभ्यः कथयाशु त्वं रथं सशरकार्मुकम् ॥ ६४
संग्रामसाधनं यद्यत्सर्वं संपादयन्त्विति । तथेति निर्गतो नन्दी सर्वं शंभुवचोऽब्रवीत् ॥ ६५
सुरानाह्लादयन्वाचा पुनश्शुद्धान्तमासदत् । शैलादौ निर्गते देवाश्शंभोस्सङ्ग्राम साधनम् ॥ ६६
रथञ्च सारथिञ्चाश्वान् सशरञ्च धनुर्महत् । ध्यात्वा तु सुचिरं तत्र संमन्त्र्यच परस्परम् ॥ ६७
ईश्वरार्हो महांश्चापो मेरुरेवात्र काञ्चनः । सर्पराजोऽत्र मौर्वीत्वे वाय्वग्निशशिकेशवान् ॥ ६८
पत्रानीकफलाग्राणि चक्रुर्देवा महत्तरान् । अधिष्ठानञ्च विन्ध्याद्रिमाश्रयं केसराचलम् ॥ ६९
भूलोकमासनं तस्य रथस्य सुमहीयसः । आकाशोऽस्यावकाशोऽभूच्चक्रे च शशिभास्करौ ॥ ७०
रथ्या वेदा ऋग्यजुस्सामाथर्वादयोऽमलाः । वसिष्ठाद्या मुनिश्रेष्ठाः स्वस्तिवाचनतत्पराः ॥ ७१
वन्दिनः किन्नरा यक्षास्सिद्धाः किंपुरुषाः परे । गन्धर्वा गरुडाश्चान्ये चारणाद्याः कवीश्वराः ॥ ७२

ததச்சித்தே஽வதார்யைதத் பராத்மா வ்ரததோஷித: । நந்தினம் கணபச்ரேஷ்டமாதிதேச ஜகத்குரு: ॥ 63
திஸ்ர: புரோ஽த்ய ஸம்ஹர்தும் ஸாதனம் நைவ வித்யதே । தேவேப்ய: கதயாசு த்வம் ரதம் ஸசரகார்முகம்
ஸங்க்ராமஸாதனம் யத்யத்ஸர்வம் ஸம்பாதயந்த்விதி ।
ததேதி நிர்கதோ நந்தீ ஸர்வம் சம்புவசோ஽ப்ரவீத் ॥ 65
ஸுராநாஹ்லாதயன் வாசா புனச்சுத்தாந்தமாஸதத் ।
சைலாதௌ நிர்கதே தேவாச்சம்போஸ்ஸங்க்ராமஸாதனம் ॥ 66
ரதஞ்ச ஸாரதிஞ்சாச்வான் ஸசரஞ்ச தனுர்மஹத் । த்யாத்வா து ஸுசிரம் தத்ர ஸம்மந்த்ரிய ச பரஸ்பரம் 67
ஈச்வரார்ஹோ மஹாம்ச்சாபோ. மேருரேவாத்ர காஞ்சன: ।
ஸர்பராஜோ஽த்ர மௌர்வீத்வே வாய்வக்னிசசிகேசவான் ॥ 68
பத்ராநிகபலாக்ராணி சக்ருர்தேவா மஹத்தரான் । அதிஷ்டானஞ்ச விந்த்யாத்ரிமாச்ரயம் கேஸராசலம் 69
பூலோகமாஸனம் தஸ்ய ரதஸ்ய ஸுமஹீயஸ: । ஆகாசோ஽ஸ்யாவகாசோ஽பூச்சக்ரேச சசிபாஸ்கரௌ 70
ரத்யா வேதா ருக்யஜுஷஸாமாதர்வாதயோ஽மலா: ।
வஸிஷ்டாத்யா முனிச்ரேஷ்டா: ஸ்வஸ்திவாசனதத்பரா: ॥ 71
வந்தின: கின்னரா யக்ஷாஸ்ஸித்தா: கிம்புருஷா: பரே ।
கந்தர்வா கருடாச்சான்யே சாரணத்யா: கவீச்வரா: ॥ 72

செய்து மங்களமான பாசுபத விரதத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். (62) பிறகு பரமாத்மாவான ஸ்ரீ மஹேச்வரன் அதை மனதில் நினைந்து அவர்கள் செய்த பாசுபத விரதத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி, கணாதிபரான ஸ்ரீ நந்திகேச்வரரை ஸ்ரீ ஜகதீசன் கட்டளையிட்டதாவது :— (63) ஓ நந்திகேசரே! முப்புரங்களையும் ஸம்ஹரிப்பதற்கு வேண்டிய கருவிகள் ஒன்றுமில்லாதபடியால் நீர் போய் தேவர்களிடத்தில் ரதம், பாணம், தனுஸ் இவைகளையும் பின்னும் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவித ஸாதனங்களையும் தயார் செய்யும்படி சொல்லி வாரும்'' என உத்தரவிட்டார். நந்திதேவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டுச் சென்று, ஸ்ரீ மஹாதேவர் சொன்ன வார்த்தையை தேவர்களிடத்தில் சொல்லி அவர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து திரும்பி ஸ்ரீ மஹாதேவரிடம் வந்து சேர்ந்தார். நந்திகேசன் சென்றவுடன் தேவர்கள் ஸ்ரீ சம்புவின் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களான (66) தேர், ஸாரதி, குதிரைகள், அம்புகளோடு கூடிய பெரிய வில் இவைகளைப்பற்றி நினைத்து வெகுநேரம் ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்துப் பார்த்ததில் (67) ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்குத் தகுதியான பெரிய வில் தங்க மயமான மேரு மலைதானென்றும் அதற்குத் தக்க நாண் கயிறு ஆதிசேஷனே என்றும் தீர்மானித்து, வாயுதேவனை சரத்தின் இறக்கையாகவும் (68) அக்னியை பாணத்தின் பிடியாகவும், சந்திரனை உடலாகவும், விஷ்ணுவை பாணத்தின் முனையாகவும், அப்படிப்பட்ட மிக மகிமை வாய்ந்த நான்கு தேவர்களையும் சேர்த்து ஓர் பாணமாகவும், விந்திய மலையை அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவரின் மஹிமைவாய்ந்த ரதத்தின் அச்சாகவும், கேஸரகிரியை அந்த அச்சுக்கு மேல் பாகத்திலுள்ள விட்டமாகவும், பூமியை அந்த விட்டத்திற்கு மேல்பாகமான ஆஸனமாகவும் செய்தார்கள். ஆகாயமே அந்த ரதத்தின் இடை வெளியாக ஆயிற்று. சந்திர சூரியர்கள் அந்த ரதத்தின் சக்கரங்களானார்கள் (70) பரிசுத்தமான ரிக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணம் முதலிய வேதங்களே அதன் குதிரைகளாயின. வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷி ச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் ஸ்வஸ்திவாசனம் சொல்லுவதில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் (71) கின்னரர், யக்ஷர், ஸித்தர், கிம்புருஷர் இவர்களெல்லாம் கட்டியக்

शैला अष्टौ महानागास्समुद्रा मेघपङ्क्तयः । वितानञ्चापि रत्नानि भूषणान्यस्य तेऽभवन् ॥ ७३
मन्त्राः कला धेनवश्च निधयस्संपदोऽस्य तु । यज्ञाः कर्माणि धर्माश्च कालाः कल्पाश्च कीलकाः ॥ ७४
दिनानि मासर्त्वयना योगाश्च करणानि च । क्षणाः मुहूर्ताः काष्ठाश्च रथकीला महत्तराः ॥ ७५
निर्मितस्स्यन्दनस्त्वेवं तस्याभूत्सारथिर्विधिः । प्रणवोऽस्य कशा क्लृप्ता रथ्यवेदाश्वतोदका ॥ ७६
क्षीराब्धिनिलयो विष्णुश्शरस्यैव तु तेजनम् । वैकुण्ठनिलयश्शार्ङ्गी शिवस्यानुचरो महान् ॥ ७७
मेरौ मनोवतौ ब्रह्मा सारथिः प्रणवः कशा । सत्यलोकाधिपो ब्रह्मा शिवस्य परिचारकः ॥ ७८
देवाश्च सैनिकास्सर्वे शक्राद्याः पृतनाधिपाः । तपस्विनो योगिनश्च बभूवुः स्वस्तिवाचकाः ॥ ७९
तदा विष्णुरथासाद्य कैलासं नन्दिनोऽन्तिकम् । व्यजिज्ञपच्च वृत्तान्तमिममस्मै प्रणम्य च ॥ ८०
नन्दी च समये देवं प्रणम्योवाच साञ्जलिः । कृतविज्ञप्तिरीशोऽथ देव्या सह दयानिधिः ॥ ८१

சைலா அஷ்டௌ மஹாநாகாஸ்ஸமுத்ரா மேகபங்க்தய: ।
விதானஞ்சாபி ரத்னானி பூஷணான்யஸ்ய தேऽபவன் ॥ 73

மந்த்ரா: கலா தேனவச்ச நிதயஸ்ஸம்பதோऽஸ்ய து ।
யக்ஞா: கர்மாணி தர்மாச்ச காலா: கல்பாச்ச கீலகா: ॥ 74

தினானி மாஸர்த்வயனா யோகாச்ச கரணானி ச । க்ஷணா: முகூர்தா: காஷ்டாச்ச ரதகீலா மஹத்தரா: ॥ 75

நிர்மிதஸ்ஸ்யந்தனஸ்த்வேவம் தஸ்யாபூத் ஸாரதிர்விதி: ।
ப்ரணவோऽஸ்ய கசா க்லுப்தா ரத்யவேதாச்வதோதகா ॥ 76

க்ஷீராப்திநிலயோ விஷ்ணுச்சரஸ்யைவது தேஜனம் ।
வைகுண்டநிலயச்சார்ங்கீ சிவஸ்யானுசரோ மஹான் ॥ 77

மேரௌ மனோவதௌ ப்ரம்ஹா ஸாரதி: ப்ரணவ: கசா ।
ஸத்யலோகாதிபோ ப்ரம்ஹா சிவஸ்ய பரிசாரக: ॥ 78

தேவாச்ச ஸைனிகாஸ்ஸர்வே சக்ராத்யா: ப்ருதனாதிபா: ।
தபஸ்வினோ யோகினச்ச பபூவு: ஸ்வஸ்திவாசகா: ॥ 79

ததா விஷ்ணுரதாஸாத்ய கைலாஸம் நந்தினோऽந்திகம் ।
வ்யஜிக்ஞபச்ச வ்ருந்தாந்தமிமமஸ்மை ப்ரணம்ய ச ॥ 80

நந்தீச ஸமயே தேவம் ப்ரணம்யோவாச ஸாஞ்ஜலி: ।
க்ருதவிக்ஞப்திரீசோऽத தேவ்யா ஸஹ தயாநிதி: ॥ 81

காரர்களாகவும், மற்றுமுள்ள கந்தர்வர், கருடர், சாரணர் முதலியவர்கள் கவீச்வரர்களாகவும் (72) எட்டு குல பர்வதங்கள், எட்டு மகா நாகங்கள், ஸமுத்திரங்கள், மேகக் கூட்டங்கள் இவையெல்லாம் அந்த ரதத்தின் மேல் விமானம், ரத்தினம், ஆபரணம் இவைகளுமாய் ஆயின. (73) மேலும் மந்திரங்கள், அறுபத்து நான்கு கலைகள், காமதேனுக்கள், நிதிகள், இவைகள் அந்த ரதத்தின் ஸம்பத்துக்களாகவும், யாகங்கள், கர்மாக்கள், தர்மங்கள், காலங்கள், கல்பங்கள், இவைகள் சிறிய ஆணிகளாகவும் (74) தினங்கள், மாதங்கள், ருதுக்கள், அயனங்கள், யோகங்கள், கரணங்கள், க்ஷணங்கள், முகூர்த்தங்கள், காஷ்டைகள் இவைகள் ரதத்தின் பெரிய ஆணிகளாகவும் ஆயின. (75) இவ்விதமாய் ரதமானது அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு பிரும்மா ஸாரதியானார். பிரணவமானது ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட வேதங்களாகிற குதிரைகளை ஓட்டும் சாட்டையாக்கப்பட்டது (76) க்ஷீராப்தியை இருப்பிடமாய்க் கொண்ட விஷ்ணுவானவர் பாணத்தின் முனையாகவும், வைகுண்டத்தை வாஸஸ்தானமாகக் கொண்ட மஹிமை வாய்ந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு வேலைக்காரராகவும் (77) மேரு மலையின்மீதுள்ள மனோவதி பட்டணத்திலிருக்கும் பிரும்மாவானவர் ஸாரதியாகவும், பிரணவம் சாட்டையாகவும், ஸத்யலோகாதிபதியான பிரும்மாவானவர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு பரிசாரகராகவும், (78) தேவர்களெல்லாம் சைன்யங்களாகவும், இந்திரன் முதலிய தேவத்தலைவர்களெல்லாம் ஸேனாதிபதிகளாகவும், தபஸ்விகளும், யோகிகளும் ஸ்வஸ்திவாசனம் சொல்லுகின்றவர்களாகவும் ஆனார்கள். (79) பிறகு விஷ்ணுவானவர் கைலாஸத்தில் விளங்கும் நந்திகேச்வரரிடம் சென்று அவரை நமஸ்கரித்து இந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தார். (80) அப்பொழுது நந்தியும் சமயம் பார்த்து பகவானிடம் சென்று நமஸ்கரித்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டு அந்த விஷயங்களைத் தெரிவித்தார். பிறகு தயாநிதியான ஜகதீசன் அந்த விண்ணப்

वृषभारुह्य सुश्वेतं रथान्तिकमुपासदत् । दृष्ट्वा स्तुवंस्तदा सांबं देवा विष्णुपुरोगमाः ॥ ८२
तत्स्तोत्रमुदितो देवो वृषादुत्तीर्य सागजः । आदाय सशरञ्चापं स्यन्दने निदधे पदम् ॥ ८३
तस्मिन् कुर्वति देवेशे पदं लोकमधो रथः । भारासहः पपाताथ तदा पटपटध्वनिः ॥ ८४
बिभ्युस्सब्रह्मका देवास्सनारायणकास्तदा । नारायणो महायोगी वृषो भूत्वा दधौ रथम् ॥ ८५
सोऽतिभारभराक्रान्तश्छिन्ननेत्रः पपात ह । वमन्रुधिरमास्येन शिवं भीतोऽस्तुवद्धरिः ॥ ८६
ब्रह्मादयोऽपि देवेशमस्तुवन्नूर्ध्वबाहवः । ततः कृपानिधिश्शंभुर्वाताद्विष्णोर्बलं ददौ ॥ ८७
क्षणेन ककुदा देवरथं दध्रे वृषो महान् । यथापूर्वं रथस्त्वासीदाज्ञया परमेशितुः ॥ ८८
तस्थौ देव्या महादेवस्स्यन्दने विश्वशंभवे । तदा नारायणोऽस्तौषीदग्रे स्थित्वा सुरैस्समम् ॥ ८९
प्रीतः प्रोवाच तं विष्णुं शिवश्शीतांशुभूषणः । इष्टान्वृणु महाविष्णो मत्प्रसन्नाद्धृदि स्थितान् ॥ ९०

வ்ருஷமாருஹ்ய ஸுச்வேதம் ரதாந்திகமுபாஸதத் |
த்ருஷ்ட்வா ஸ்துவம்ஸ்ததா ஸாம்பம் தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: || 82
தத்ஸ்தோத்ரமுதிதோ தேவோ வ்ருஷாதுத்தீர்ய ஸாகஜ: |
ஆதாய ஸசரஞ்சாபம் ஸ்யந்தனே நிததே பதம் || 83
தஸ்மின் குர்வதி தேவேசே பதம் லோகமதோ ரத: | பாராஸஹ: பபாதாத ததா படபடத்வனி: || 84
பிப்யுஸ்ஸப்ரம்ஹகா தேவாஸ்ஸநாராயணகாஸ்ததா |
நாரரயணோ மஹாயோகீ வ்ருஷோ பூத்வா ததௌ ரதம் || 85
ஸோSதிபாரபராக்ராந்தச்சின்ன நேத்ர: பபாதஹ | வமன்ருதிரமாஸ்யேன சிவம் பீதோSஸ்துவத்தரி: || 86
ப்ரம்ஹாதயோSபி தேவேசமஸ்துவன்னூர்த்வபாஹவ: |
தத: க்ருபாநிதிச்சம்புர்வாதாத்விஷ்ணோர்பலம் ததௌ || 87
க்ஷணேன ககுதா தேவரதம் தத்ரே வ்ருஷோ மஹான் |
யதா பூர்வம் ரதஸ்த்வாஸீதாக்ஞயா பரமேசிது: || 88
தஸ்தௌ தேவ்யா மஹாதேவஸ்ஸ்யந்தனே விச்வசம்பவே |
ததா நாராயணோSஸ்தௌஷீதக்ரே ஸ்தித்வா ஸுரைஸ்ஸமம் || 89
ப்ரீத: ப்ரோவாச தம் விஷ்ணும் சிவச்சீதாம்சுபூஷண: |
இஷ்டான் வ்ருணு மஹாவிஷ்ணோ மத்ப்ரஸன்னாத்ஹ்ருதிஸ்திதான் 90

பத்தைக் கேட்டவுடன் பார்வதிதேவியோடுகூட (81) மிகுந்த வெண்மையான ரிஷபத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு தேரினருகில் வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அந்த ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியைக் கண்டு துதி செய்தார்கள். (82) ஸ்ரீ மஹாதேவன் அந்த ஸ்தோத்திரத்தால் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி பார்வதியோடு கூட ரிஷபத்திலிருந்து இறங்கி அம்பையும் வில்லையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ரதத்தின்மீது காலைத் தூக்கிவைத்தார். (83) ஸ்ரீதேவேசன் அவ்வாறு காலைத் தூக்கிவைத்தவுடன் அந்த ரதம் பாரம் தாங்காமல் பாதாள உலகத்திற்கு அழுந்திவிட ஆரம்பித்தது. அப்பொழுது படபடவென்று ஓர் சப்தமுண்டாயிற்று. (84) அப்பொழுது பிரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் பயமடைந்தார்கள். உடன் மகாயோகியான ஸ்ரீ நாராயணன் ஓர் வ்ருஷபமாகி அந்த ரதத்தை சுமந்து தாங்கினர். (85) அவரும் அந்தப் பெரிய பாரத்தைத் தாங்கமுடியாமல், விழிகள் பிதுங்கி, வாயினல் ரத்தந்தைக் கக்கிக்கொண்டு விழுந்து, மிகுந்த பயத்துடன் ஸ்ரீ பகவானைத் துதித்தார் (86) அப்பொழுது பிரும்மா முதலிய தேவர்களும் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு அவரைத் துதித்தார்கள். அதன் பிறகு கருணைக் கடலான ஸ்ரீ சம்புவானவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிற்கு காற்றிலும் அதிகமான பலத்தை கொடுத்தருளினர். (87) பிறகு மஹிமை வாய்ந்த அந்த விருஷபமானது க்ஷண நேரத்திற்குள் தேவேசனுடைய தேரை திமிழினல் தூக்கி எடுத்தது. உடன் தேரானது ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கட்டளையால் முன்போல் பூமியில் நிலைத்து நின்றது. (88) அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாதேவர் உலக க்ஷேமார்த்தமாய் தேவியோடுகூட இந்த ரதத்திலமர்ந்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ நாராயணர் மற்ற தேவர்களோடு எதிரில் நின்று ஸ்தோத்திரம் செய்தார். (89) அப்பொழுது ஸ்ரீ சந்திரசேகரர் தேவர்களிடம் அன்பு கொண்டவராகிக் கூறியதாவது :— ‘‘ஓ மஹாவிஷ்ணுவே! பிரஸன்னரான என்னிடமிருந்து நீர் மனதிலுள்ள அபீஷ்டங்களைத் தடையின்றி கேட்டுக்கொள்ளும். (90) நான் அவைகளை இப்பொழுது அதி சீக்கிரத்தில்

शीघ्रञ्च निर्विशङ्कोऽद्य ददाम्येव मदाज्ञया । महान्यज्ञो महाविष्णो मदर्थेऽनुष्ठितस्त्वया ॥ ९१
ब्रुवन्तमेवमीशानं वरमप्रार्थयद्धरिः । शक्तौ तु विद्यमानायां मूलशक्तिरहं यथा ॥ ९२
तथैव वृषभे देव वृषभस्स्याञ्जगत्पते । अयमेव वरः श्लाघ्यो मम नान्यो जगद्गुरो ॥ ९३
भक्तिस्त्वयि सदाकालं भक्तवत्सल मेऽस्तु सा । ददौ तदा वृषत्वञ्च सभक्तिं हरये शिवः ॥ ९४
तदालोक्य सुरास्सर्वे प्रहर्षमतुलं ययुः । अन्तरायोद्यतं देवास्तदाऽऽनर्चुर्गजाननम् ॥ ९५
भक्ष्यभोज्यफलैरन्यैरीश्वरोऽप्यात्मनन्दनम् । ब्रह्माणं सारथिं देवश्चोदयाश्वानितीश्वरः ॥ ९६
प्रोवाचास्याज्ञया ब्रह्मा चोदयामास वाजिनः । अताडयन् गणाध्यक्षा भेरीपटहडिण्डिमान् ॥
गोमुखाञ्छङ्खशृङ्गाणि तिमिलान् पणवादिकान् (तिमिलाकुणपादिकान्) ॥ ९७
काहळानि मनोज्ञानि चिह्नानि विविधानि च । प्रास्थानिको महानादो वाद्यान्न्यकृतार्णवः ॥ ९८
ककुभो बधिरीकुर्वञ्जजृंभे दिव्यनिर्गलः । देवो देवान् गणेन्द्रांश्च प्रमथान् पादचारिणः ॥ ९९

சீக்ரஞ்ச நிர்விசங்கோSத்ய ததாம்யேவ மதாக்ஞயா ।
மஹான்யக்ஞோ மஹாவிஷ்ணோ மதர்தேSனுஷ்டிதஸ்த்வயா ॥ 91
ப்ருவந்தமேவமீசானம் வரமப்ரார்தயத்தரி: । சக்தௌ து வித்யமானாயாம் மூலசக்திரஹம் யதா ॥ 92
ததைவ வ்ருஷபே தேவ வ்ருஷபஸ்ஸ்யாஞ்ஜகத்பதே ।
அயமேவ வர: ச்லாக்யோ மம நான்யோ ஜகத்குரோ ॥ 93
பக்திஸ்த்வயி ஸதாகாலம் பக்தவத்ஸல மேSஸ்து ஸா ।
ததௌ ததா வ்ருஷத்வஞ்ச ஸபக்திம் ஹரயே சிவ: ॥ 94
ததாலோக்ய ஸுரஸ்ஸர்வே ப்ரஹர்ஷமதுலம் யயு: ।
அந்தாாயோத்யதம் தேவாஸ்ததாSSனர்சுர்கஜானனம் ॥ 95
பக்ஷ்யபோஜ்யபலைரன்யைரீச்வரோSப்யாத்மநந்தனம் ।
ப்ரம்ஹாணம் ஸாரதிம் தேவச்சோதயாச்வானிதீச்வர: ॥ 96
ப்ரோவாசாஸ்யாக்ஞயா ப்ரம்ஹா சோதயாமாஸ வாஜின: ।
அதாடயன் கணாத்யக்ஷா பேரீபடஹடிண்டிமான் ॥
கோமுகாஞ்சங்கச்ருங்காணி திமிலான் பணவாதிகான் (திமிலாகுணபாதிகான்) ॥ 97
காஹளானி மனோக்ஞானி சின்ஹானி விவிதானி ச ।
ப்ராஸ்தானிகோ மஹாநாதோ வாத்யான் ந்யக்ருதார்ணவ: ॥ 98
ககுபோ பதரீகுர்வன் ஜஜ்ரும்பே திவ்யநிர்களா: ।
தேவோ தேவான் கணேந்த்ராம்ச்ச ப்ரமதான் பாதசாரிண: ॥ 99

கொடுக்கின்றேன். எனது கட்டளையின்படி என் நிமித்தமாய் மிகுந்த முயற்சி செய்தீரல்லவா?'' என்றார். (91) இவ்வாறு சொன்ன பகவானைப் பார்த்து விஷ்ணு வரன் கேட்டதாவது:— '' ஓ ஸ்வாமி! தங்களுக்கு ஓர் சக்தி இருந்தும் நான் எவ்வாறு மூல சக்தியாக இருக்கின்றேனோ (92) அதுபோலவே ஓ ஜகத்பதியே! தங்களுக்கு ஓர் ரிஷபமிருப்பினும் நானும் ஓர் ரிஷபமாக இருந்து வரவேண்டும். ஓ ஜகத் குருவே! எனக்கு இந்த வரன்தான் மிகச் சிறந்ததே தவிர மற்றொன்றுமில்லை. (93) ஓ பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரே! எனக்கு எப்பொழுதும் தங்களிடத்தில் மாறாத பக்தி இருந்துவரவேண்டும்'' என்றார். அப்பொழுது பிரபுவானவர் விஷ்ணுவிற்கு அவ்வாறே விருஷபமாயிருத்தலையும் மாறாத பக்தியையும் அருளினர். (94) அதைப் பார்த்து தேவர்களெல்லாம் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். பிறகு தேவர்கள் விக்னம் செய்ய யத்தனித்த ஸ்ரீ கணபதியை மிகுந்த பக்ஷ்ய போஜ்யங்கள், பழ வர்க்கங்கள், மற்றுமுள்ள பூஜைக்குரிய திரவியங்கள் இவைகளோடு கூட பூஜை செய்தார்கள். ஸ்ரீ ஜகதீசனும் தனது செல்வக்குமாரனாக இருந்தபோதிலும் அவரை அப்பொழுது பூஜை செய்தார். பிறகு பகவான் ஸாரதியான பிரும்மாவைப் பார்த்து குதிரைகளை ஓட்டும்படி கட்டளையிட்டார். (96) பிரும்மாவும் அவரது கட்டளையின்படி குதிரைகளை ஓட்டினார். அப்பொழுது கணாதிபர்களெல்லாம் பேரீ, படஹம், டிண்டிமம், கோமுகம், சங்கம், கொம்பு, திமிலம், மத்தளம் (97) காஹளம் முதலிய வாத்யங்களை முழக்கினார்கள். சிலர் நேர்த்தியான பற்பல எடுபிடிகளைப் பிடித்தார்கள். கடலோசையை அதிகரித்த பிரயாணத்திற்குரிய மங்கள வாத்யங்களின் பேரொலியானது (98) திக்குகளை செவிடாக்கிக்கொண்டு மிக இன்பமாய் மேலுக்கு மேல் விருத்தியாயிற்று. பிறகு தேவேசன் காலால் நடந்து வந்த தேவர்கள், கணாதிபர்கள்,

आज्ञापयन्मुदात्मीयवाहनारोहणाय तान् । आज्ञया ते हरिब्रह्ममुखा वाहनमाश्रयन् ॥ १००
गरुडं कैटभारातिरारुह्यानुचरैस्सह । सिषेवे हंसमारुह्य वेधा नागं शचीपतिः ॥ १०१
सिषेविरे दिशामीशाः स्वस्ववाहनमाश्रिताः । विघ्नेश्वरमहासेनौ विविधैर्गणपैस्सह ॥ १०२
मयूरमूषिकारूढौ दक्षिणोत्तरपार्श्वयोः । अग्रे नन्दीश्वरः श्रीमान्वेत्रमादाय काञ्चनम् ॥ १०३
सर्वानुत्सारयामास सन्निधौ मार्गरोधिनः । ययौ प्रीतमना देवस्स्यन्दनेनांबया सह ॥ १०४
पुराणि हन्तुं दैत्यानामुद्दिश्य त्रीणि शङ्करः । देवाश्च मुनयश्चान्ये सिद्धविद्याधरादयः ॥ १०५
रथारूढं प्रभुं सांबं रथमण्डनमण्डितम् । दृष्ट्वापुर्जन्म साफल्यं चक्षुष्मत्ताफलं महत् ॥ १०६
वयमेते कृतार्थास्स्मो महीरथगतं शिवम् । द्रष्टुं देव्याऽऽर्जितं पुण्यं पुरा किं वेति चोचिरे ॥ १०७
शृण्वन् कथयतामीशो वाचः श्रोत्रसुखा ययौ । पुराणि त्रीण्यरातीनां हन्तुं नाकसदां प्रभुः ॥ १०८

ஆக்ஞாபயன்முதாத்மீயவாஹநாரோஹணாய தான் ।
ஆக்ஞயா தே ஹரிப்ரம்ஹமுகா வாஹனமாச்ரயன் ॥ 100
கருடம் கைடபாராதிராருஹ்யானுசரைஸ்ஸஹ । ஸிஷேவே ஹம்ஸமாருஹ்ய வேதா நாகம் சசீபதி: ॥ 101
ஸிஷேவிரே திசாமீசா: ஸ்வஸ்வவாஹனமாச்ரிதா: ।
விக்னேச்வரமஹாஸேனௌ விவிதைர்கணபைஸ்ஸஹ ॥ 102
மயூரமூஷிகாரூடௌ தக்ஷிணோத்தரபார்ச்வயோ: ।
அக்ரே நந்தீச்வர: ஸ்ரீமான் வேத்ரமாதாய காஞ்சனம் ॥ 103
ஸர்வானுத்ஸாரயாமாஸ ஸன்னிதௌ மார்கரோதின: ।
யயௌ ப்ரீதமனா தேவஸ்ஸ்யந்தனேனாம்பயா ஸஹ ॥ 104
புராணி ஹந்தும் தைத்யானாமுத்திச்ய த்ரீணி சங்கர: ।
தேவாச்ச முனயச்சான்யே ஸித்தவித்யாதராதய: ॥ 105
ரதாரூடம் ப்ரபும் ஸாம்பம் ரதமண்டனமண்டிதம் ।
த்ருஷ்ட்வாபுர்ஜன்மஸாபல்யம் சக்ஷுஷ்மத்தாபலம் மஹத் ॥ 106
வயமேதே க்ருதார்தாஸ்ஸ்மோ மஹீரதகதம் சிவம் ।
த்ருஷ்டும் தேவ்யாSSர்ஜிதம் புண்யம் புரா கிம்வேதி சோசிரே ॥ 107
ச்ருண்வன் கதயதாமீசோ வாச: ச்ரோத்ரஸுகா யயௌ ।
புராணி த்ரீண்யராதீனாம் ஹந்தும் நாகஸதாம் ப்ரபு: ॥ 108

பிரமத கணங்கள் இவர்களையெல்லாம் (99) அவரவர்களின் வாஹனத்தில் ஏறிக்கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டார். அவரது கட்டளையின்படியே விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்களெல்லாம் அவரவர்களது வாஹனத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டார்கள். (100) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன்மீது ஏறிக்கொண்டு தன்னைச் சேர்ந்தவர்களோடுகூட தேவேசனை ஸேவித்தார். அவ்வாறே பிரும்மா ஹம்ஸத்தின்மீதும், இந்திரன் ஐராவதத்தின்மீதும், மற்ற திக்பாலகர்களெல்லாம் அவரவர்கள் வாஹனத்தின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஸேவித்தார்கள். விக்னேச்வரர் மூஞ்சூறுமீது ஏறிக்கொண்டு வலது பக்கத்திலும், ஸ்ரீ முருகன் மயில்மீது ஏறிக்கொண்டு இடது பக்கத்திலும் பற்பல கணாதிபர்களோடுகூடச் சென்றார்கள். முன் பக்கத்தில் தங்கப் பிரம்பை கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீமானான நந்திகேச்வரர் (103) ஸன்னிதியில் மார்க்கத்தை மறைக்கும் யாவரையும் விலக்கிக்கொண்டே சென்றார். அப்பொழுது ஸ்ரீ சங்கரர் அசுரர்களுடைய மூன்று பட்டணங்களையும் நாசம் செய்ய உத்தேசித்து, சந்தோஷமுற்ற மனமுடையவராகி, பார்வதியோடுகூட அந்த ரதத்தின்மீது ஏறி வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது தேவர்கள், முனிவர்கள் சித்தர்கள், வித்யாதரர்கள் முதலியவர்களும், மற்றவர்களும் (105) தேர்மீது வீற்றிருப்பதற்குரிய அலங்காரங்களோடு பார்வதியுடன்கூட ரதத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அந்தப் பிரபுவைப் பார்த்து, அவர்கள் ஜன்மமெடுத்ததற்குப் பயனையும், கண்களை அடைந்ததற்குத் தக்க பெரும் பயனையும் அடைந்தார்கள். (106) அப்பொழுது யாவரும் நாம் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம். ஸ்ரீ பார்வதீ தேவியோடுகூட ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பூமியால் அமைந்த மஹா ரதத்தில் விளங்குவதைப் பார்ப்பதற்கு நாம் முன்பு என்ன புண்யம் செய்தோமோ?" என்றார்கள். (107) ஸ்ரீ பிரபுவானவர் இவ்வாறு கூறப்படும் காதுகளுக்கு இனிமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டே தேவ சத்ருக்களின் முப்புரங்களை நாசம் செய்வதற்காக வந்து சேர்ந்தார். (108) அப்பொழுது தேவர்கள், முனிவர், யோகிகள், கணாதிபர்கள், தும்புரு, நாரதர்

देवं तदा देवमुनीन्द्रयोगिनो गणेश्वरास्तुम्बुरुनारदादयः ।
पत्न्यश्च तेषां परिकर्मलालसाः स्वस्तिब्रुवाणाश्च जगुश्च मङ्गलम् ॥ १०९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकसप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्री महेश्वरेण त्रिपुर संहारः ॥

अथ दैत्या महाविष्णुमायया मोहिता भृशम् । त्यक्त्वा विभूतिरुद्राक्षशिवपूजाश्रुतिस्मृतीः ॥ १
बुद्धाचाररता नित्यं दृष्टप्रत्यक्षकांक्षिणः । स्त्रियो दृष्टफलार्थिन्यो वर्धक्यो नारदोक्तिभिः ॥ २
एवमेतेषु सर्वेषु सस्त्रीकेषु पुरत्रये । बभूवुर्दुर्निमित्तानि तेषाञ्चैव गृहे गृहे ॥ ३
नेशुस्सुरभयश्चिन्तामणयः कल्पभूरुहाः । संयोगसमयश्चैषां सहस्राब्दान्तसंभवः ॥ ४

தேவம் ததா தேவமுனீந்த்ரயோகினோ கணேச்வராஸ்தும்புரு நாரதாதய: ।
பத்ந்யச்ச தேஷாம் பரிகர்மலாலஸா: ஸ்வஸ்திப்ருவாணாச்ச ஜகுச்ச மங்களம் ।। 109

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகஸப்ததிதமோऽத்யாய:

॥ அத த்விஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ மஹேச்வரன் த்ரிபுராசுரர்களை ஸம்ஹரித்தல்

அத தைத்யா மஹாவிஷ்ணுமாயயா மோஹிதா ப்ருசம் ।
த்யக்த்வா விபூதிருத்ராக்ஷசிவபூஜா ச்ருதிஸ்ம்ருதீ: ।। 1

புத்தாசாரரதா நித்யம் த்ருஷ்டப்ரத்யக்ஷகாங்க்ஷிண: ।
ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டபலார்தின்யோ வர்தக்யோ நாரதோக்திபி: ।। 2

ஏவமேதேஷு ஸர்வேஷு ஸஸ்த்ரீகேஷு புரத்ரயே ।
பபூவுர்துர்நிமித்தானி தேஷாஞ்சைவ க்ருஹே க்ருஹே ।। 3

நேசுஸ்ஸுரபயச்சிந்தாமணய: கல்பபூருஹா: । ஸம்யோக ஸமயச்சைஷாம் ஸஹஸ்ராப்தாந்த ஸம்பவ: 4

முதலிய யாவரும் ஸ்ரீ தேவேசனுக்கு ஸேவை செய்ய எண்ணியவர்களாகி ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய மனைவிகளெல்லாம் மங்களம் பாடினார்கள். (109)

எழுபத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

பிறகு, விஷ்ணுவின் மாயையால் மோஹிக்கப்பட்டவர்களான அந்த அசுரர்கள் விபூதி, ருத்ராக்ஷம், சிவபூஜை, வேதம், சாஸ்திரம் இவைகளையெல்லாம் விட்டு நேரில் கண்ணிற்குப் புலப்படும் சுகத்தையே விரும்புகின்றவர்களாகி நாள்தோறும் புத்த சமயத்தை அனுசரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் அவர்களுடைய ஸ்திரீகளும் நாரதருடைய வார்த்தையால் கண்ணிற்குப் புலப்படும் பலனையே வேண்டியவர்களாகி விபசாரிகளாகி விட்டார்கள். (2) இவ்வாறு அவர்களெல்லோரும் மனைவிகளோடு கூட புத்த சமயத்தைக் கொண்ட பொழுது அவர்களுடைய ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கெட்ட சகுனங்கள் ஏற்பட்டன. காமதேனுக்கள் சிந்தாமணிகள் கற்பக விருக்ஷங்கள் இவைகளெல்லாம் நாசமடைந்தன. ஆயிரம் வருஷங்களின் முடிவில் உண்டாக வேண்டிய அந்த மூன்று பட்டணங்களின்

समभूत् समये शंभौ प्रीते किंवात्र दुष्करम् । तासां पुरां समायोग दृष्ट्वा विष्णुमुखास्सुराः ॥ ५
सन्तुष्टमनसश्शीघ्रं शरमोक्षं तदाऽर्थयन् । आलोक्य तेषामाह्लादमाकुलत्वञ्च शूलभृत् ॥ ६
स्मितमीषच्चकाराशु विलोक्य गिरिजामुखम् । आन्दोळयन्महाविष्णुप्रमुखामरसायकम् ॥ ७
तिष्ठन्मेरुधनुष्कोटिसव्यपाणिरनादरः । पुरत्रयं तदा नेत्रत्रयापांगैर्व्यलोकयत् ॥ ८
तन्मन्दहाससंभूतकृशानुकणतेजसि । पतङ्गास्तत्पुरो ह्यासन्नेत्राग्नाविव मन्मथः ॥ ९
तदा देवकरान्दोळपालितास्सुरपुङ्गवाः । वाय्वग्निशशिगोविन्दा मनसा सुरयोधिनः ॥ १०
स्मितदग्धाः पुरो दृष्ट्वा प्रार्थयन् स्वात्ममोक्षणम् । तथेति मेरुकोदण्डं सज्यं कृत्वा त्वनादरम् ॥ ११
नादयञ्ज्यामहिमयीमङ्गुल्यग्रेण चामृशत् । शरासनेज्यामारोप्य शरमास सुरात्मकम् ॥ १२
तच्छराग्निः स्मिताग्निश्चादहतां त्रिपुरं क्षणात् । स्मिताग्निकणसंदग्धवपुषस्त्रिदशारयः ॥ १३
पूर्वं बुद्धगिरस्तेतु शिवपूजापरा यतः । गाणापत्यात्मयोगित्वं प्रापिरे सर्व एव ते ॥ १४

ஸமபூத் ஸமயே சம்பௌ ப்ரீதே கிம்வாத்ர துஷ்கரம் ।
தாஸாம் புராம் ஸமாயோகம் த்ருஷ்ட்வா விஷ்ணுமுகாஸ்ஸுரா: ॥ 5
ஸந்துஷ்டமனஸச்சீக்ரம் சரமோக்ஷம்ததார்தயன் ।
ஆலோக்ய தேஷாமாஹ்லாதமாகுலத்வஞ்ச சூலப்ருத் ॥ 6
ஸ்மிதமீஷச்சகாராசு விலோக்ய கிரிஜாமுகம் । ஆந்தோளயன் மஹாவிஷ்ணு ப்ரமுகாமரஸாயகம் ॥ 7
திஷ்டந்மேருதனுஷ்கோடி ஸவ்யபாணிரநாதர: । புரத்ரயம் ததா நேத்ரத்ரயாபாங்கைர்வ்யலோகயத் ॥ 8
தந்மந்தஹாஸ ஸம்பூதக்ருசானுகணதேஜஸி । பதங்காஸ்தத்புரோ ஹ்யாஸந்நேத்ராக்னாவிவ மன்மத: ॥ 9
ததா தேவகராந்தோளபாலிதாஸ்ஸுரபுங்கவா: । வாய்வக்னி சசிகோவிந்தா மனஸா ஸுரயோதி ந: ॥ 10
ஸ்மிததக்தா: புரோ த்ருஷ்ட்வா ப்ரார்தயன் ஸ்வாத்மமோக்ஷணம் ।
ததேதி மேருகோதண்டம் ஸஜ்யம் க்ருத்வா த்வநாரதம் ॥ 11
நாதயஞ்ஜ்யாமஹிமயீ மங்குல்யக்ரேண சாம்ருசத் । சராஸநேஜ்யாமாரோப்ய சரமாஸ ஸுராத்மகம் ॥ 12
தச்சராக்னி: ஸ்மிதாக்நிச்சாதஹதாம் த்ரிபுரம் க்ஷணாத் ।
ஸ்மிதாக்னிகணஸந்தக்தவபுஷஸ்த்ரிதசாரய: ॥ 13
பூர்வம் புத்தகிரஸ்தேது சிவபூஜாபரா யத: । காணபத்யாத்மயோகித்வம் ப்ராபிரே ஸர்வ ஏவ தே ॥ 14

சேரும் காலமும் நேர்ந்து விட்டது. (4) மேலும் ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனை சம்புவுக்கும் முப்புரங்களை எறிப்பதில் ப்ரீதி உண்டாகி விட்டது. இனி இவ்விஷயத்தில் ஆகக்கூடாதது என்ன இருக்கிறது? அந்த மூன்று பட்டணங்களும் சேர்ந்ததைக் கண்டு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் (5) மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவராகி அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவானைப் பார்த்து சீக்கிரம் திரிபுரர்கள் மீது பாணத்தைப் போடும்படி வேண்டினார்கள். இவ்வாறு தேவர்கள் சந்தோஷப்படுவதையும் கவலைப்படுவதையும் பார்த்து சூலபாணியானவர் மேருமலையாகிற வில்லின் நுனியை அனாயாஸமாய் இடது கையில் பிடித்துக் கொண்டும் மஹா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலான அந்த பாணத்தை கையால் சுற்றிக் கொண்டும் தேவியின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிறிது புன்னகை செய்துகொண்டும் தனது மூன்று கண்களின் கடை விழிகளாலும் அம் முப்புரத்தைப் பார்த்தார். (8) உடனே அவரது நேத்ராக்னியில் மன்மதன் எரிக்கப்பட்டது போல் அம் மூன்று பட்டணங்களும் புன்னகையிலிருந்துண்டான நெருப்பு பொரியின் ஒளியில் விளக்கு வெட்டுப் பூச்சிபோல் ஆகிவிட்டன. (9) அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாதேவர் கையை அசைத்ததினால் ரக்ஷிக்கப் பட்டவர்களும் மனதினால் அசுரர்களோடு யுத்தம் செய்ய எதிர்பார்த்திருந்த வாயு, அக்னி, சந்திரன், விஷ்ணு ஆகிய இந்நான்கு தேவோத்தமர்களும் (10) அப்பட்டணங்கள் புன்னகைப்பினால் எரிக்கப் பட்டதைக் கண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவரை தங்களால் அமைந்த அந்த பாணத்தை விடும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள். பின்பு பிரபுவும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மேருவினாலான வில்லில் அஸாதாரணமாய் நாணைப்பூட்டி (11) ஏரிட்டு நுனி விரலால் ஆதிசேஷனாகிய இந்த நாணை டங்காரம் செய்து விஷ்ணு முதலிய நான்கு தேவர்களாலமைந்த அந்தப் பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். (12) அந்த சராக்னியும் புன்சிரிப்பினாலுண்டான அக்னியும் அந்த முப்புரத்தை ஓர் க்ஷணத்தில் எரித்துவிட்டன. பின்பு புன்னகையிலிருந்துண்டான நெருப்பு பொறியினால் எரிக்கப்பட்ட சரீரத்தை உடைய அந்த அசுரர்கள் (13) புத்தாசார்யர் சொல்லைக் கேட்பதற்கு முன்பு அவர்கள் சிவபூஜையில் முயன்றிருந்ததால் அவர்களெல்

शंभोः पार्श्वे तदा तिष्ठन् प्रमथैश्चाभिनन्दिताः । ये मोहं नैव संप्रापुस्त्रयस्तेऽसुरसत्तमाः ॥ १५
अपरित्यक्तरुद्राक्षविभूतिशिवपूजनाः । पुरेषु दह्यमानेषु स्वगृहैरपि ते यथा (सदा) ॥ १६
अग्निमध्येऽर्णवस्यान्तरूषुश्शंसन्त ईश्वरम् । वयं भाग्यवशान्नाद्य बुद्धमायाविमोहिताः ॥ १७
यदि स्यामो यथैवैते भविष्यामो न संशयः । तं कालं निन्यिरे शंभो शिवेति परिकीर्त्य ते ॥ १८
ततस्तु शिवमभ्येत्य त्रयः प्राञ्जलयोऽस्तुवन् । सर्वेश्वरं नमन्तश्च सर्वे हृष्टतनूरुहाः ॥ १९
रथस्थश्शङ्करो भक्तांस्तानुवाच स्मयन् प्रभुः । अतीव यूयं मद्भक्ता आयुष्मन्तो यशस्विनः ॥ २०
असुराः किमु वोऽभीष्टं ब्रूत दाताऽस्म्यहञ्च तत् । वव्रिरे भुवतीशे ते एवं वरमनुत्तमम् ॥ २१
वयं कैलासशिखरे भवद्द्वारि दयानिधे । द्वारपाला भविष्यामश्शुद्धान्तस्यादिनायक (शुद्धान्ते द्वान्तनायक)
एवं प्रार्थयतस्तांस्तु द्वाःस्थानीशश्चकार ह । स दुर्लभस्त्वीदृशो हि वरो लोकेऽखिलात्मनाम् ॥ २३

சம்போ: பார்ச்வே ததா திஷ்டன் ப்ரமதைச்சாபிநந்திதா: ।
யே மோஹம் நைவ ஸம்ப்ராபுஸ்த்ரயஸ்தே஽ஸுரஸத்தமா: ॥ 15

அபரித்யக்தருத்ராக்ஷ விபூதி சிவபூஜனா: । புரேஷு தஹ்யமானேஷு ஸ்வக்ருஹைரபிதே யதா (ஸதா) 16

அக்னிமத்யே஽ர்ணவஸ்யாந்தருஷுச்சம்ஸந்த ஈச்வரம் ।
வயம் பாக்யவசான்னாத்ய புத்தமாயாவிமோஹிதா: ॥ 17

யதி ஸ்யாமோ யதைவைதே பவிஷ்யாமோ ந ஸம்சய: ।
தம் காலம் நின்யிரே சம்போ சிவேதி பரிகீர்த்ய தே ॥ 18

ததஸ்து சிவமப்யேத்ய த்ரய: ப்ராஞ்ஜலயோ஽ஸ்துவன் ।
ஸர்வேச்வரம் நமந்தச்ச ஸர்வே ஹ்ருஷ்டதநூருஹா: ॥ 19

ரதஸ்தச்சங்கரோ பக்தாம் ஸ்தானுவாச ஸ்மயன் ப்ரபு: ।
அதீவ யூயம் மத்பக்தா ஆயுஷ்மந்தோ யசஸ்வின: ॥ 20

அஸுரா: கிமுவோ஽பீஷ்டம் ப்ருத தாதா஽ஸ்ம்யஹஞ்ச தத் ।
வவ்ரிரே ப்ருவதீசே தே ஏவம் வரமனுத்தமம் ॥ 21

வயம் கைலாஸசிகரே பவத்த்வாரி தயாநிதே ।
த்வாரபாலா பவிஷ்யாமச் சுத்தாந்தஸ்யாதிநாயக (சுத்தாந்தே த்வாந்தநாயக) 22

ஏவம் ப்ரார்தயதஸ்தாம்ஸ்துத்வா:ஸ்தானீசச்சகார ஹ ।
ஸ துர்லபஸ்த்வீத்ருசோ ஹி வரோ லோகே஽கிலாத்மனாம் ॥ 23

லோரும் கணுதிபதிகளான யோகித்தன்மையை அடைந்து (14) அப்பொழுது பிரமத கணங்களால் கொண்டாடப்பட்டவர்களாகி ஸ்ரீ சம்புவின் பக்கத்தில் இருந்து வருகிறார்கள். முன்பு புத்தரின் மாயையால் மோஹமடையாத மற்ற மூன்று அசுரச்ரேஷ்டர்களும் (15) விபூதி, ருத்ராக்ஷம், சிவபூஜை இவைகளை விடாதிருந்தபடியால் அவர்கள் அந்த மூன்று பட்டணங்களும் எரியும்போது அந்த அக்னியின் மத்தியில் தன் வீடுகளோடுகூட நடுக்கடலில் வசிப்பது போல ஸ்ரீ ஜகதீசனைத் த்தியானம் செய்துகொண்டு, "நாம் ஏதோ பாக்யவசத்தால் அல்லவோ அப்பொழுது புத்தாசிரியரின் மாயையில் மோஹிக்கவில்லை. (17) நாம் அவ்வாறு மோஹித்திருந்தால் இவர்களடைந்த கதியையே சந்தேகமின்றி அடைந்திருப்போம்," என்று எண்ணி, "ஓ சம்போ! சிவ! மஹாதேவ"! என்று சொல்லிக்கொண்டே அக்காலத்தைப் போக்கினார்கள். (18) பிறகு அம்மூன்று பேர்களும் ஸர்வேச்வரனை ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடம் வந்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு துதித்து நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷத்தினால் ரோமாஞ்சமடைந்தவர்களாகி நின்றார்கள். (19) அப்பொழுது ரதத்தில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீ சங்கரர் மந்தஹாஸத்துடன் அந்த பக்தர்களைப் பார்த்துச் சொல்லியதாவது :— "தீர்காயுளுள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களுமான ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் எனது சிறந்த பக்தர்களாகையால் உங்களுக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களைச் சொல்லுங்கள். நான் அவைகளை உங்களுக்குக் கொடுக்கின்றேன்". இவ்வாறு ஈசனால் சொல்லப்பட்டவுடன் அவர்கள் சிறந்த வரத்தைக் கேட்டு அடைந்தார்கள். (21) "ஆதிநாயகரான ஓ தயாநிதியே! கைலாஸத்தின் கொடுமுடியிலுள்ள தங்களது அந்தப்புரத்தின் வாசற்படியில் நாங்கள் துவாரபாலகர்களாயிருக்க வேண்டும்"(22) என வேண்டினார்கள். ஈசன் அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டபடியே அவர்களை வாசற் காப்பவர்களாக செய்தார். உலகில் எல்லோராலும் இப்படிப்பட்ட வரத்தை அடைவது துர்லபமல்லவா? (23) பிறகு

देवानामथ दत्वेष्टमीशे त्वन्तर्हिते पुनः । तेच विष्णुमुखा देवास्समयञ्चक्रिरे तदा ॥ २४
अद्यप्रभृति लोकेस्मिन् सदेवासुरमानुषाः । लिङ्गार्चनं न कुर्वन्ति ये देवा मुनयोऽपिवा ॥ २५
मनुजास्सिद्धगन्धर्वा ये वा के वा नराधमाः । भस्मरुद्राक्षरहिताः पाषण्डसरणिं गताः ॥ २६
असंभाष्याश्च तेऽस्माभिरपि धर्मरता भृशम् । संभाषणंच संबन्धं श्रौतस्मार्तादि कर्मवा ॥ २७
एतैस्साकं प्रकुर्वन्ति तेषां नैवतु निष्कृतिः । सत्यमेव मृषा नैतदिति शप्त्वा तदा सुराः ॥ २८
तत्रैव सुचिरं कालं स्थित्वा लिङ्गार्चनं परम् । कृत्वा पुनश्शपन्तस्ते सर्वे जग्मुर्यथागतम् ॥ २९
स्वं स्वं लोकं समासाद्य चार्चयामासुरीश्वरम् । पूजयन्तोऽसुराः पूर्वं शिवञ्चाबुद्धिपूर्वकम् ॥ ३०
अवध्याश्च चिरं कालं पश्चात्त्यक्तशिवार्चनाः । शिवेनैव हताश्चान्त्ये गाणपत्यमवाप्नुवन् ॥ ३१
अत्यक्तशिवमार्गा ये भूयस्ते द्वारपालकाः । शङ्करस्यालये साक्षात्कैलासे तेऽभवन् द्विजाः ॥ ३२
एवं संभूय विबुधैर्विजयाय सुरद्विषाम् । अभ्यर्च्य विष्णुप्रमुखैररयो निर्जिताहि तैः ॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन पूजा कार्या शिवस्य तु ॥ ३३

தேவானுமத தத்வேஷ்டமீசே த்வந்தர்ஹிதே புந: । தே ச விஷ்ணுமுகா தேவாஸ்ஸமயஞ்சக்ரிரே ததா
அத்யப்ரப்ருதி லோகேऽஸ்மின் ஸதேவாஸுரமாநுஷா: ।
லிங்கார்சனம் ந குர்வந்தி யே தேவா முனயோऽபி வா ॥ 25
மனுஜாஸ்ஸித்தகந்தர்வா யே வா கேவா நராதமா: । பஸ்மருத்ராக்ஷரஹிதா: பாஷண்டஸரணிம் கதா: 26
அஸம்பாஷ்யாச்ச தேऽஸ்மாபிரபி தர்மரதா ப்ருசம் ।
ஸம்பாஷணஞ்ச ஸம்பந்தம் ச்ரௌதஸ்மார்தாதிகர்மச ॥ 27
ஏதைஸ்ஸாகம் ப்ரகுர்வந்தி தேஷாம் நைவது நிஷ்க்ருதி: ।
ஸத்யமேவ ம்ருஷா நைததிதி சப்த்வா ததா ஸுரா: ॥ 28
தத்ரைவ ஸுசிரம் காலம் ஸ்தித்வா லிங்கார்சனம் பரம் ।
க்ருத்வா புனச்சபந்தஸ்தே ஸர்வே ஜக்முர் யதாகதம் ॥ 29
ஸ்வம் ஸ்வம் லோகம் ஸமாஸாத்ய சார்சயாமாஸுரீச்வரம் ।
பூஜயந்தோऽஸுரா: பூர்வம் சிவஞ்சாபுத்திபூர்வகம் ॥ 30
அவத்யாச்ச சிரம் காலம் பச்சாத்த்யக்தசிவார்சனா: । சிவேனைவ ஹதாச்சாந்த்யே காணபத்யமவாப்னுவன்
அத்யக்தசிவமார்கா யே பூயஸ்தே த்வாரபாலகா: ।
சங்கரஸ்யாலயே ஸாக்ஷாத் கைலாஸே தேऽபவன் த்விஜா: ॥ 32
ஏவம் ஸம்பூய விபுதைர்விஜயாய ஸுரத்விஷாம் । அப்யர்ச்ய விஷ்ணுப்ரமுகைரரயோ நிர்ஜிதாஹி தை: ॥
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்னேன பூஜா கார்யா சிவஸ்யது ॥ 33

பகவான் தேவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து விட்டு மறைந்த பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அப்பொழுது சபதம் செய்து கொண்டதாவது (24) இப்பொழுது முதற் கொண்டு இவ்வுலகில் தேவ அஸுர மனுஷ்யர்கள், தேவர்கள் முனிவர்கள் மனிதர்கள் சித்தர்கள் கந்தர்வர்கள் இவர்களில் யாராயினும் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்காமல் பாஷண்ட மார்க்கத்தை அனுஸரித்து சிவலிங்கத்தை பூஜிக்காமலிருப்பார்களேயாகில் அந்த மனுஷ்யாதமர்கள் மிகுந்த புண்யசாலிகளாயினும் அவர்களோடு நாம் பேசக்கூடாது. மேலும் அப்படிப்பட்டவர்களோடு கூட எவர்கள் ஸம்பாஷணை ஸம்பந்தம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கர்மாக்கள் இவைகளைச் சேர்ந்து செய்கின்றார்களோ அவர்களுக்கும் கதி மோக்ஷமே இல்லாமல் போகக் கடவது. இவையெல்லாம் ஸத்யமேயன்றி பொய்யில்லை. என்று சபதம் செய்து விட்டு, பிறகு அந்த தேவர்கள் (28) அங்கேயே வெகுகாலமிருந்து சிறந்த லிங்கார்ச்சனத்தைச் செய்து பின்னும் முன்போலவே சபதம் செய்து விட்டு அவர்களெல்லோரும் வந்த வழியே சென்று (29) தம் தம் உலகத்திற்குப் போய் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜித்து வந்தார்கள். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! முன்பு அசுரர்கள் அறிவின்மையாலாயினும் ஸ்ரீ சிவபிரானை பூஜித்து வந்த வரையில் (30) வெகுகாலமளவும் அவர்களை ஒருவராலும் கொல்ல முடியவில்லை. பிறகு அவர்கள் சிவார்ச்சனத்தை விட்டதினால் அந்த சிவபிரானாலேயே கொல்லப்பட்டு முடிவில் கணாதிபதித்தன்மையை அடைந்தார்கள். (31) சைவ மார்க்கத்தை விடாதிருந்தவர்களோவெனில் கைலாஸ மலையில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரருடைய ஆலயத்தில் த்வார பாலகர்களாகிவிட்டார்கள். ஓ முனிவர்களே! (32) விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லாம்

इत्थं संभूय देवैः परमशिवपदाभ्यर्चनाल्लब्धसौख्यैर्वीर्यं सौख्यं जयः श्रीर्विविधमपि वरं भोगमोक्षौ च लब्धौ ।
तस्मान्मर्त्यैरमर्त्यैरसुरमुनिगणैस्सिद्धगन्धर्वमुख्यैर्भक्त्या लिङ्गेशिवार्चा विधिवदनुदिनं श्रद्धानैर्विधेया ॥ ३४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥

अन्धकासुर भयात् देवानां स्त्रीवेष धारणम् ॥

सूतः—पुनश्चाहं प्रवक्ष्यामि संभूयाभ्यर्च्यशूलिनम् । देवैरभीष्टं संप्राप्तं यद्यत्तत्कथयामि वः ॥ १
पुराऽभूदन्धको नाम्ना दैतेयो लोककण्टकः । तपसा महता प्राप्तबलवीर्यपराक्रमः ॥ २
त्रिजगत्पीडितं तेन विजिताश्च सुरा युधि । निर्जिता विबुधा ब्रह्मविष्ण्वाद्या रणमूर्धनि ॥ ३
स्त्रीवेषधारिणस्तेऽथ न तु पुंरूपमास्थिताः । धृतस्त्रीवेषभाषाश्च चेरुर्देवा दिशोदश ॥ ४

இத்தம் ஸம்பூய தேவை: பரமசிவபதாப்யர்சனால்லப்தஸௌக்யைர்
வீர்யம் ஸௌக்யம் ஜய: ஶ்ரீர் விவிதமபி வரம் போகமோக்ஷௌசலப்தௌ ।
தஸ்மாந்மர்த்யை ரமர்த்யை ரஸுரமுனிகணை ஸ்ஸித்தகந்தர்வமுக்யைர்
பக்த்யா லிங்கே சிவார்சா விதிவதனுதினம்ச்ரத்ததானைர் விதேயா ॥ 33

இதி ஶ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்விஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத த்ரிஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

அந்தகாஸுரனிடத்தில் பயத்தினுல் தேவர்கள் ஸ்திரீவேஷம் தரித்தல்

ஸூத:— புனச்சாஹம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸம்பூயாப்யர்ச்ய சூலிநம் ।
தேவைரபீஷ்டம் ஸம்ப்ராப்தம் யத்யத் தத்கதயாமி வ: ॥ 1
புராऽபூதந்தகோ நாம்னா தைதேயோ லோககண்டக: । தபஸா மஹதா ப்ராப்தபலவீர்யபராக்ரம: ॥ 2
த்ரிஜகத்பீடிதம் தேந விஜிதாச்ச ஸுரா யுதி । நிர்ஜிதா விபுதா ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாத்யா ரணமூர்தனி ॥ 3
ஸ்த்ரீவேஷதாரிணஸ்தேऽத ந து பும்ருபமாஸ்திதா: । த்ருதஸ்த்ரீவேஷபாஷாச்ச சேருர்தேவாதிசோதச 4

அசுரர்களை ஜயிப்பதற்காக இவ்விதம் எல்லோருமாய் ஒன்றுகூடி பகவானை பூஜித்து சத்ருக்களை வென்றிருக்கிறார்கள். ஆகையால் யாவரும் எல்லா முயற்சிகளோடும் ஸ்ரீ பரமசிவனைப் பூஜை செய்யவேண்டும் (33) இவ்விதமாய் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீ பரமசிவனின் பாதத்தை பூஜித்து அதனுல் ஸௌக்யமடைந்த தேவர்களால் பராக்கிரமம், இன்பம், வெற்றி, ஐச்வர்யம் முதலிய பற்பல வரன்களும் போக மோக்ஷங்களும் அடையப்பட்டன ஆகையால் மனிதர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், முனிகணங்கள், ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள் முதலிய யாவரும் மிகவும் சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் தினந்தோறும் முறைப்படி சிவலிங்கத்தில் சிவபூஜை செய்ய வேண்டும். (34).

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்திமூன்றுவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! பின்னும் ஒரு சமயம் தேவர்கள் ஒன்று கூடி சிவார்ச்சனம் செய்ததால் என்னென்ன அபீஷ்டங்களை அடைந்திருக்கின்ருர்களோ அவைகளை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் (1) பூர்வத்தில் அந்தகன் என்ற ஓர் அசுரன் மிகுந்த தவத்தினுல் வீரிய பல பராக்கிரமங்களை அடைந்து உலகங்களுக்கு கஷ்டங்களை அளித்துக் கொண்டிருந்தான். (2) அவனுல் தேவர்களெல்லாம் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டு மூன்று உலகங்களும் பீடிக்கப்பட்டு வந்தன. விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய தேவர்களெல்லாம் அவனுல் யுத்தமுனையில் வெல்லப்பட்டவர்களாகி (3) புருஷ உருவத்தை விட்டு பெண்களின் உருவத்

पुरुषाकारविबुधानहङ्कारागृहान्तरे । पुनश्च वनितारूपान् स हतेस्म न चासुरः ॥ ५
ते पीड्यमाना दैत्येन स्त्रीवेषा अपि सन्ततम् । मन्दरं प्राप्य ते सर्वे महादेवप्रियं गिरिम् ॥ ६
तत्र देवं नमस्कृत्य हरिब्रह्मादयस्सुराः । तदाज्ञया भवं देवीसखीनां परिचारकाः ॥ ७
तत्राप्यनुपदं देवानन्धको गिरिमासदत् । तं मन्दरगतं देवाः स्त्रीवेषा विष्णुपूर्वकाः ॥ ८
व्याजिज्ञपन्महेशाय दौरात्म्यञ्चास्य कृत्स्नशः । ततो देवो महादेवः करुणामृतवारिधिः ॥ ९
देवानां रक्षणायत्तो भैरवेशमचोदयत् । विनिग्रहाय दैत्यानां सगणो निर्जगाम सः ॥ १०
तयोर्युद्धमभूत्तत्र सेनयो रुद्रदैत्ययोः । विनाशमगमद्दैत्यसेना भैरवसेनया ॥ ११
ये ये दैत्या हता रौद्रैस्तांस्तान् भृगुसुतस्तदा । मृत्युञ्जयेन मन्त्रेण जप्तेन च पुनः पुनः ॥ १२
पुनरुज्जीवयामास तदद्भुतमिवाभवत् । शुक्रमाकृष्य सहसा भक्षयामास शङ्करः ॥ १३
ततो हताऽऽसुरी सेना गणपैर्भैरवः क्षणात् । भैरवोऽपि ततः क्रुद्धस्तमन्धकमहासुरम् ॥ १४

புருஷாகாரவிபுதானஹந்காராக்ருஹாந்தரே । புனச்ச வனிதாரூபான்ஸஹதேஸ்ம நசாஸுர: ॥ 5

தே பீட்யமானா தைத்யேந ஸ்த்ரீவேஷா அபி ஸந்ததம் ।
மந்தரம் ப்ராப்ய தே ஸர்வே மஹாதேவப்ரியம் கிரிம் ॥ 6

தத்ர தேவம் நமஸ்க்ருத்ய ஹரிப்ரும்ஹாதயஸ்ஸுரா: । ததாஞ்ஞயா பவம் தேவீஸகீனாம் பரிசாரகா: ॥ 7

தத்ராப்யனுபதம் தேவானந்தகோ கிரிமாஸதத் ।
தம் மந்தரகதம் தேவா: ஸ்த்ரீவேஷா விஷ்ணுபூர்வகா: ॥ 8

வ்யஜிஞ்ஞபன்மஹேசாய தௌராத்ம்யஞ்சாஸ்ய க்ருத்ஸ்னச: ।
ததோ தேவோ மஹாதேவ: கருணாம்ருதவாரிதி: ॥ 9

தேவானாம் ரக்ஷணாயத்தோ பைரவேசமசோதயத் । வினிக்ரஹாய தைத்யானாம் ஸகணோ நிர்ஜகாம ஸ: 10

தயோர்யுத்தமபூத்தத்ர ஸேனயோ ருத்ரதைத்யயோ: । வினாசமகமத்தைத்யஸேனா பைரவஸேனயா ॥ 11

யே யே தைத்யா ஹதா ரௌத்ரைஸ்தாம்ஸ்தான் ப்ருகுஸுதஸ் ததா ।
ம்ருத்யுஞ்ஜயேந மந்த்ரேண ஜப்தேநச புந: புந: ॥ 12

புநருஜ்ஜீவயாமாஸ ததத்புதமிவாபவத் । சுக்ரமாக்ருஷ்ய ஸஹஸா பக்ஷயாமாஸ சங்கர: ॥ 13

ததோ ஹதாऽऽஸுரீஸேநா கணபைர் பைரவை: க்ஷணாத் ।
பைரவோऽபி தத: க்ருத்தஸ்தமந்தகமஹாஸுரம் ॥ 14

தைத் தரித்து, பெண்களின் பாஷைகளையே பேசிக்கொண்டு பத்து திக்குகளிலும் திரிந்து வந்தார்கள். (4) ஏனெனில் அந்த அந்தகாஸுரன் ஆணுருவத்தோடிருந்த தேவர்களை யெல்லாம் சிறைக்குள்ளடைத்து வந்தான். பிறகு அவன் பெண்ணுருவத்தோடிருந்த தேவர்களையும் விடவில்லை. (5) ஆகையால் பெண்ணுருவத்தோடிருந்த தேவர்களும் அவனால் எப்பொழுதும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி அவர்கள் யாவரும் மஹாதேவருக்குப் பிரியமுள்ளதான மந்தரமலைக்குச் சென்று (6) அங்கு மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து அவருடைய கட்டளையின்படி விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய தேவர்களெல்லாம் தேவியின் தோழிகளுக்கு பணிப்பெண்களாக இருந்து வந்தார்கள். (7) அப்பொழுது அந்த அந்தகன் தேவர்களைப் பின் தொடர்ந்து அந்த மந்தர மலைக்கு வந்தான். பெண் வேஷம் தரித்த விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அவன் மந்தர மலைக்கு வந்திருப்பதையும் (8) அவனது கொடிய நடத்தைகளையும் ஸ்ரீ மஹாதேவரிடம் ஆதியோடந்தமாய் தெரிவித்தார்கள். பிறகு கருணாமிருதக்கடலான ஸ்ரீ மஹாதேவன் (9) தேவர்களை ரக்ஷிக்க ஸன்னத்தமடைந்தவராகி பைரவமூர்த்தியை அனுப்பினார். பைரவரும் உடனே அசுரர்களைக் கண்டிப்பதற்காக கணங்களோடு கூட வெளிக் கிளம்பினார். (10) அங்கு ருத்ர ஸேனைகளுக்கும் அசுர ஸேனைகளுக்கும் யுத்தமேற்பட்டது. அதில் பைரவ சேனையால் அசுரஸேனை நாசமடைந்தது (11) அப்பொழுது ருத்ர ஸேனையால் மடிந்தவர்களான அசுரர்களையெல்லாம் சுக்ராசாரியர் மிருத்யுஞ்சய மந்திரத்தை அடிக்கடி ஜபித்து (12) திரும்பவும் பிழைக்கச் செய்து வந்தார். அது மிக ஆச்சரியமாயிருந்து வந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ பைரவர் சுக்ராசாரியரை இழுத்து விழுங்கிவிட்டார். (13) அதற்கு மேல் மஹா பயங்கரர்களான கணாதிபர்களெல்லாம் அசுர சேனைகளை ஓர் நொடியில் நாசம் செய்தார்கள். பிறகு பைரவர் மிக கோபமடைந்தவராகி மஹாசுரனான அந்த அந்தகனை (14) சீக்கிரம்

शूलप्रोतं विधायाशु शिवसन्निधिमभ्यगात् । शिवेनालोकितो दैत्यश्शूलप्रोतोऽपि तत्क्षणम् ॥ १५
निवृत्तमस्य सकलं कर्मजातं तदाऽऽसुरम् । लम्बमानस्स शूलाग्रे देवं तुष्टाव हृष्टधीः ॥ १६
तत्स्तोत्रमुदितो देवस्तं वरेण समायुजत् । वव्रे सोऽपि वरं दैत्यो गाणापत्यमनुत्तमम् ॥ १७
ततो देवोऽपि दैत्याय गाणापत्यं प्रसन्नधीः । शुक्रञ्च ग्रस्तमीशोऽन्तरुत्ससर्जोदरान्तरात् ॥ १८
शुक्रोऽभ्यर्च्य तदेशानं स्वमण्डलमथाविशत् । ततोविष्णुमुखा देवास्समाराध्याम्बया शिवम् ॥ १९
स्त्रीरूपं संपरित्यज्य ययुः स्वं स्वं तदाऽऽस्पदम् । असुरोऽप्यन्धकः पापी विलोक्यान्ते त्रिशूलिनम् ॥
गाणापत्यममर्त्यानामपि दुर्लभमाप सः ॥ २०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥

சூலப்ரோதம் விதாயாசு சிவஸன்னிதிமப்யகாத் ।
சிவேனாலோகிதோ தைத்யச்சூலப்ரோதோऽபி தத்க்ஷணம் ॥ 15
நிவ்ருத்தமஸ்ய ஸகலம் கர்மஜாதம் ததாऽऽஸுரம் ।
லம்பமானஸ்ஸ சூலாக்ரே தேவம் துஷ்டாவ ஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 16
தத்ஸ்தோத்ரமுதிதோ தேவஸ்தம் வரேண ஸமாயுஜத் ।
வவ்ரே ஸோऽபி வரம் தைத்யோ காணபத்யமனுத்தமம் ॥ 17
ததோ தேவோऽபி தைத்யாய காணபத்யம் ப்ரஸன்னதீ: ।
சுக்ரஞ்ச க்ரஸ்தமீசோऽந்தருத்ஸஸர்ஜோதராந்தராத் ॥ 18
சுக்ரோऽப்யர்ச்ய ததேசானம் ஸ்வமண்டலமதாவிசத் ।
ததோ விஷ்ணுமுகா தேவாஸ்ஸமாராத்யாம்பயா சிவம் ॥ 19
ஸ்த்ரீரூபம் ஸம்பரித்யஜ்ய யயு: ஸ்வம் ஸ்வம் ததாஸ்பதம் ।
அஸுரோऽப்யந்தக: பாபீ விலோக்யாந்தே த்ரிசூலிநம் ॥
காணபத்யமமர்த்யானமபி துர்லபமாப ஸ: ॥ 20

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே திரிஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

சூலத்தினுல் குத்தி எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவரின் ஸன்னிதிக்குச் சென்ருர். அப்பொழுது அந்தகன் சூலத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருந்த போதிலும் ஸ்ரீ பகவானுல் பார்க்கப்பட்டவுடன் (15) அவனுக்கு கர்மவசத்தினுல் உண்டான அசுரர்களுக்குரிய எல்லா பாவங்களும் நீங்கி சூலத்தின் நுனியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தபடியே மிகுந்த மனக்களிப்போடு ஸ்ரீ மஹாதேவரைத் துதித்தான். (16) அந்த ஸ்தோத்திரத்தினுல் ஸ்ரீ பகவான் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி அவனை வரன் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சொன்னுர். அந்த அசுரனும் மிகச் சிறந்த கணுதிபதித் தன்மையை வரனுகக் கேட்டான். (17) பிறகு தேவனும் மனமகிழ்சி கொண்டு அந்த அசுரனுக்கு கணுதிபத்யத்தைக் கொடுத்தார். ஸ்ரீ பைரவரும் தான் விழுங்கியிருந்த சுக்கிராச்சாரியரை வயிற்றுக்குள்ளிருந்து வெளியில் கக்கினுர். (18) அப்பொழுது சுக்கிராசாரியரும் ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜை செய்துவிட்டு தனது மண்டலத்தில் பிரவேசித்தார். பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் தேவியோடு கூடிய பரமசிவனைப் பூஜித்து (19) பெண்ணுருவத்தைவிட்டு தங்களிருப்பிடம் சென்ருர்கள். பாவியான அந்தகாஸுரனும் முடிவில் சூலபாணியை தரிசித்ததினுல் தேவர்களுக்கும் கிட்டாத கணுதிபத்யத்தை அடைந்தான். (20).

எழுபத்திமூன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुस्सप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्री शिवेन सर्वसंहारयागः देव्या भण्डासुर वधश्च ॥

सूतः — एकदा पुनरीशानः प्रियया गिरिकन्यया । अन्तरङ्गगणेन्द्रैश्च शृङ्गारवनमाश्रितः ॥ १
तत्र शृङ्गारविपिने देव्या दत्तकरश्शिवः । गुल्मान् लताद्रुमांश्चान्यान् फुल्लपल्लवशोभिनः ॥ २
सार्धं ददर्श तान् देव्या शनैस्तद्दृष्टिसूचितान् । मध्ये तत्र वटं दृष्ट्वा महाविटपमद्भुतम् ॥ ३
तन्मूलवेदिकामध्यमाससाद सहोमया । अध्यासामासतुस्तत्र दिव्यास्तरणमासनम् ॥ ४
देवीन्यग्रोधमालोक्य देवदेवञ्च सस्मिता । प्राह वृक्षो महानेवं न दृष्टो यत्र कुत्रचित् ॥ ५
तामाह वदतीमेवमितोऽप्येष युगान्तिमे । ब्रह्मणः प्रळये प्राप्ते महानेतच्छताधिकः ॥ ६
भविष्यति तथा पर्णमेकमस्यार्णवांभसि । पतिष्यति महाविष्णुस्तत्र शेतेऽर्भकाकृतिः ॥ ७
ब्रह्मोत्पत्तिनिमित्तं मां स्मरिष्यति जनार्दनः । हिरण्यगर्भं तेनाहं जनयिष्यामि तन्मुखात् ॥ ८
अजस्य नाभावप्येकं समर्पितमिति श्रुतिः । जगत्सृष्टिरियं पश्चाद्यथापूर्वं प्रवर्तते ॥ ९

॥ அத சதுஸ்ஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ மஹாதேவர் ஸர்வஸம்ஹாரயாகம் செய்ததும் ஸ்ரீ தேவியானவள் பண்டாஸுரனை வதைத்ததும்

ஸூத:— ஏகதா புனரீசான: ப்ரியயா கிரிகன்யயா । அந்தரங்க கணேந்த்ரைச்ச ச்ருங்காரவனமாச்ரித: 1
தத்ர ச்ருங்காரவிபினே தேவ்யா தத்தகரச்சிவ: ।
குல்மான் லதாத்ருமாம்ச்சான்யான் புல்லபல்லவசோபின: ॥ 2
ஸார்தம் ததர்ச தான்தேவ்யா சனைஸ்தத்த்ருஷ்டிஸூசிதான் ।
மத்யே தத்ர வடம் த்ருஷ்ட்வா மஹாவிடபமத்புதம் ॥ 3
தன்மூலவேதிகாமத்ய மாஸஸாத ஸஹோமயா । அத்யாஸாமாஸதுஸ்தத்ர திவ்யாஸ்தரணமாஸனம் ॥ 4
தேவீ ந்யக்ரோதமாலோக்ய தேவதேவஞ்ச ஸஸ்மிதா ।
ப்ராஹ வ்ருக்ஷோ மஹானேவம் ந த்ருஷ்டோ யத்ர குத்ரசித் ॥ 5
தாமாஹ வததீமேவமிதோऽப்யேஷ யுகாந்திமே ।
ப்ரம்ஹண: ப்ரளயே ப்ராப்தே மஹானேதச்சதாதிக: ॥ 6
பவிஷ்யதி ததா பர்ணமேகமஸ்யார்ணவாம்பஸி । பதிஷ்யதி மஹாவிஷ்ணுஸ்தத்ர சேதேऽர்பகாக்ருதி: ॥ 7
ப்ரம்ஹோத்பத்திநிமித்தம் மாம் ஸ்மரிஷ்யதி ஜனார்தன: ।
ஹிரண்யகர்பம் தேனாஹம் ஜனயிஷ்யாமி தந்முகாத் ॥ 8
அஜஸ்ய நாபவத்யேகம் ஸமர்பிதமிதி ச்ருதி: । ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரியம் பச்சாத் யதாபூர்வம் ப்ரவர்ததே ॥ 9

எழுபத்திநான்காவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! பின்பு ஓர் சமயத்தில் ஸ்ரீஜகதீசன் அன்புள்ளவளான பார்வதீ தேவியுடனும் அந்தரங்கமுள்ள சில கணாதிபர்களுடனும் சிருங்காரவனத்தை அடைந்தார். (1) அந்தச் சிருங்கார வனத்தில் தேவியின் கையை பிடித்துக்கொண்டு தேவியின் கண்களால் காண்பிக்கப்பட்ட மலர்ந்த துளிர்களோடு விளங்குகின்ற செடிகள் கொடிகள் மரங்கள் இவைகளையும் மற்றவைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே உலாவுகையில் அங்கு நடுவில் பெரும் விழுதுகளைக் கொண்ட அற்புதமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டு (3) தேவியோடுகூட அதனடியிலுள்ள மேடையின் நடுவை அடைந்து அதில் சிறந்த ரத்ன கம்பளம் விரிக்கப்பெற்ற ஆஸனத்தில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள். (4) அப்பொழுது தேவியானவள் அந்த ஆலமரத்தைக் கண்டு புன்னகையுடன் தேவாதி தேவனைப் பார்த்து, ''ஓ நாதா! இந்த மரம் மிகப் பெரியதாயிருக்கின்றதே? இம்மாதிரி மற்றெங்கும் காணப்படவில்லையே!'' என்றாள். (5) இவ்வாறு உரைத்த தேவியைப் பார்த்து, ''ஓ பெண்ணே! இந்த மரம் யுகத்தின் கடைசியில் பிரும்மப் பிரளயம் ஏற்படும் போது இன்னும் நூறு மடங்கு அதிகமாய் பெரியதாகும். (6) அப்பொழுது இதிலிருந்து ஓர் இலை கடல் நீரில் விழும். அந்த இலையில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஓர் குழந்தையின் உருவாகி, பள்ளிகொண்டு (7) பிரும்மனுடைய உற்பத்திக்காக என்னை ஸ்ரீ ஜனார்த்தனர் தியானம் செய்வார். அதனால் நான் அவர் மூலமாய் பிரும்மாவை உண்டு பண்ணுவேன்,'' என்றார். (8) ஓ முனிவர்களே! விஷ்ணுவினுடைய நாபியில் ஓர் தாமரை என்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓ பார்வதி!

उद्यानपालकान् देवः स्त्रीभिस्सन्निहितान् सह । आहूय वापिकामध्यादानयिष्यथ पक्षिणौ ॥ १०
कौचिदित्याह मुग्धेन्दुशेखरस्तानुमासखः । ते हंसं शुकमेकञ्च गृहीत्वा जग्मुरञ्जसा ॥ ११
तौ पक्षिणौ प्रणम्येशं समातस्थतुरग्रतः । आलोक्य तौ तु विश्वात्मा पप्रच्छ श्रियया सह ॥ १२
क्व तिष्ठन्तौ द्विजौ कालं किं किं कृत्वा विनेष्यथः । सांबे पृच्छति तत्रैवं शुकः प्रोवाच हृष्टधीः ॥ १३
कृतमालतरोस्सेवां कुर्वता स्थीयते मया । अत्रैव भवदुद्याने सततं भाग्यशालिना ॥ १४
हंसोऽपि पुनराहेशं प्रणम्य स कृताञ्जलिः । ब्रह्मविष्ण्वोश्च लोकेषु दिक्पालानाञ्च सञ्चरन् ॥ १५
भूरिपुण्यवशाद्देव तवोद्यानमिहागतः । वापीमध्येऽत्र पीयूषसममंभः पिबन् सदा ॥ १६
पत्न्यास्तव जटाजूटनिलयायाश्च सांप्रतम् । प्रशंसन्नंभसो नित्यं माहात्म्यं निवसाम्यहम् ॥ १७
ब्रुवन्तमिति तं हंसं शुकञ्च जगतां पिता । गच्छतामिति चोक्त्वा तौ विससर्ज तदास्मयन् ॥ १८
ततो देवी भृशं क्रुद्धा समुत्थाय तदासनात् । ईशमुक्त्वा तवस्त्रीति हंसस्य वचनात्कथम् ॥ १९

உத்யானபாலகான் தேவ: ஸ்த்ரீபிஸ்ஸன்னிஹிதான் ஸஹ ।
ஆஹூய வாபிகாமத்யாதானயிஷ்யத பக்ஷிணௌ ॥ 10
கௌசிதித்யாஹ முக்தேந்துசேகரஸ்தானுமாஸக: ।
தே ஹம்ஸம் சுகமேகஞ்ச க்ருஹீத்வா ஜக்முரஞ்ஜஸா ॥ 11
தௌ பக்ஷிணௌ ப்ரணம்யேசம் ஸமாதஸ்ததுரக்ரத: ।
ஆலோக்ய தௌது விச்வாத்மா பப்ரச்ச ச்ரியயா ஸஹ ॥ 12
க்வ திஷ்டந்தௌ த்விஜௌகாலம் கிம் கிம் க்ருத்வா விநேஷ்யத:
ஸாம்பே ப்ருச்சதி தத்ரைவம் சுக: ப்ரோவாச ஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 13
க்ருதமாலதரோஸ்ஸேவாம் குர்வதா ஸ்தீயதே மயா । அத்ரைவ பவதுத்யானே ஸததம் பாக்யசாலினா 14
ஹம்ஸோऽபி புனராஹேசம் ப்ரணம்ய ஸ க்ருதாஞ்ஜலி: ।
ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வோச்ச லோகேஷு திக்பாலாநாஞ்ச ஸஞ்சரன் ॥ 15
பூரிபுண்யவசாத்தேவ தவோத்யானமிஹாகத: । வாபீமத்யேऽத்ர பீயூஷஸமம்ப: பிபன் ஸதா ॥ 16
பத்ந்யாஸ்தவ ஜடாஜூடநிலயாயாச்ச ஸாம்ப்ரதம் ।
ப்ரசம்ஸன்னம்பஸோ நித்யம் மாஹாத்ம்யம் நிவஸாம்யஹம் ॥ 17
ப்ருவந்தமிதி தம் ஹம்ஸம் சுகஞ்ச ஜகதாம் பிதா ।
கச்சதாமிதி சோக்த்வா தௌ விஸஸர்ஜ ததா ஸ்மயன் ॥ 18
ததோ தேவீ ப்ருசம் க்ருத்தா ஸமுத்தாய ததாஸநாத் ।
ஈசமுக்த்வா தவ ஸ்த்ரீதி ஹம்ஸஸ்ய வசாநுக்கதம் ॥ 19

அதன் பிறகு முன்போல் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியானது தொடங்குகிறது'' என்றார். பிறகு உமைக்குத் தோழரான ஸ்ரீ சந்திரசேகரர் மனைவிகளோடு கூடியிருந்த தோட்டக்காரர்களை அழைத்து அங்குள்ள சிறு ஓடையிலிருக்கும் பக்ஷிகளில் ஏதாவது இரண்டு பக்ஷிகளைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அப்படியே ஓர் ஹம்ஸத்தையும் ஓர் கிளியையும் கொண்டு வந்தார்கள். (11) அவ்விரு பக்ஷிகளும் ஸ்ரீ மஹாதேவரை நமஸ்கரித்து அவர் முன்னிலையில் நின்றன. அப்பொழுது ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியான ஸ்ரீபகவான் பார்வதியோடுகூட அப்பக்ஷிகளைப் பார்த்து (12) "ஓ பக்ஷிகளே! நீங்கள் எங்கிருக்கின்றவர்கள்? என்ன செய்துகொண்டு காலம் போக்கி வருகிறீர்கள்,'' என ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியானவர் கேட்கும்பொழுது, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கிளி சொன்னதாவது (13) "ஓ தேவ! நான் தங்களுடைய இந்த உத்யானவனத்திலேயே மஹா பாக்யசாலியாய் கொன்றை மரத்தை எப்பொழுதும் ஸேவை செய்துகொண்டு இருந்து வருகிறேன்.'' என்றது. பிறகு ஹம்ஸமானது ஈசனை நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு சொன்னதாவது:— "ஓ ஜகதீச! நான் பிரும்ம விஷ்ணுக்களின் லோகங்களிலும் திக்பாலகர்களின் உலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு (15) பிறகு மிகுந்த புண்ய வசத்தினால் தங்களுடைய இந்த சிருங்கார வனத்திற்கு வந்து இந்த ஸரஸ்ஸின் நடுவிலுள்ள அமிருதத்திற்கு ஒப்பான ஜலத்தை எப்பொழுதும் குடித்துக்கொண்டு (14) தங்களுடைய ஜடையில் விளங்கும் தங்களது மனைவியான கங்கையின் ஜலத்தின் மகிமையை எப்பொழுதும் கொண்டாடிக்கொண்டே வஸித்து வருகின்றேன்'' என்றது. (17) இவ்வாறு சொன்ன ஹம்சத்தையும் கிளியையும், உலகங்களுக்குத் தந்தையான பகவான் புன்னகையுடன், "நீங்கள் போகலாமென்று சொல்லி அவைகளை அனுப்பிவிட்டார். (18) பிறகு தேவியானவள் மிகுந்த கோபமடைந்தவளாகி

प्रीतिस्तव मुखे हासस्साधु साध्विति निर्गता । गत्वा दूरं क्वचिल्लीना भूमौ पांसून् समूह्य सा ॥ २०
चकार पुत्तलिं साच सजीवा पुनरुत्थिता । तदन्तरे महादेवः कुपितां जगदम्बिकाम् ॥ २१
सान्त्वयित्वा समानीय जगामान्तःपुरं प्रभुः । यैः पांसुभिरुमादेव्या कृता पुत्तलिका तदा ॥ २२
ते मन्मथस्य दग्धस्य देहभस्मचयास्ततः । दुर्गुणः पुरुषाकारो कैलासस्य समीपगः ॥ २३
तं गणेन्द्रास्समुद्वीक्ष्य त्वं भण्डो (पण्डो) नामतोऽसुरः । गच्छदुष्ट त्वया नात्र स्थातव्यं सुरशत्रुणा ॥ २४
निरासुरिति कोपेन स भण्डो निर्गतोऽसुरः । भण्डासुरस्तपस्तेपे प्रीतं कुर्वन् पशोःपतिम् ॥ २५
सुघोरमतिवैराग्यं वर्षाणामयुतायुतम् । शत्रवो मम देवेन्द्रहरिब्रह्मादयस्सुराः ॥ २६
संहरिष्ये ततस्तेषां वीर्याणि कृपयेशितुः । विन्देरंस्ते न मां वीर्यं भक्षयन्तं हृदिस्थितम् ॥ २७
ययाचे वरमित्येवं देवदेवं त्रियंबकम् । प्रीतस्तत्तपसा देवस्तदा सर्वं ददौ वरम् ॥ २८
भण्डासुरो लब्धवरो भक्षयन्वीर्यमात्मनाम् । ब्रह्मविष्णिवन्द्रमुख्यानां देवानामपि सर्वशः ॥ २९

ப்ரீதிஸ்தவ முகே ஹாஸஸ்ஸாது ஸாத்விதி நிர்கதா ।
கத்வா தூரம் க்வசில்லீனா பூமௌ பாம்ஸூன் ஸமூஹ்யஸா ॥ 20
சகார புத்தளிம் ஸாச ஸஜீவா புநருத்திதா । ததந்தரே மஹாதேவ: குபிதாம் ஜகதம்பிகாம் ॥ 21
ஸாந்த்வயித்வா ஸமாநீய ஜகாமாந்த:புரம் ப்ரபு: । யை: பாம்ஸுபிருமாதேவ்யா க்ருதா புத்தளிகா ததா 22
தே மன்மதஸ்ய தக்தஸ்ய தேஹபஸ்மசயாஸ்தத: । துர்குண: புருஷாகாரோ கைலாஸஸ்ய ஸமீபக: ॥ 23
தம் கணேந்த்ராஸ்ஸமுத்வீக்ஷ்ய த்வம்பண்டோ (பண்டோ) நாமதோऽஸுர: ।
கச்ச துஷ்டத்வயா நாத்ர ஸ்தாதவ்யம் ஸுரசத்ருணா ॥ 24
நிராஸுரிதி கோபேந ஸபண்டோ நிர்கதோऽஸுர: ।
பண்டாஸுரஸ்தபஸ்தேபே ப்ரீதம் குர்வன் பசோ: பதிம் ॥ 25
ஸுகோரமதிவைராக்யம் வர்ஷாணாமயுதாயுதம் । சத்ரவோ மம தேவேந்த்ரஹரிப்ரம்ஹாதயஸ்ஸுரா: 26
ஸம்ஹரிஷ்யே ததஸ்தேஷாம் வீர்யாணி க்ருபயேசிது: ।
விந்தேரம்ஸ்தே நமாம் வீர்யம் பக்ஷயந்தம் ஹ்ருதிஸ்திதம் ॥ 27
யயாசே வரமித்யேவம் தேவதேவம் த்ரியம்பகம் ।
ப்ரீதஸ்தத்தபஸா தேவஸ்ததா ஸர்வம் ததௌ வரம் ॥ 28
பண்டாஸுரோ லப்தவரோ பக்ஷயன் வீர்யமாத்மனாம் ।
ப்ரம்ஹவிஷ்ண்விந்த்ரமுக்யானாம் தேவானாமபிஸர்வச: ॥ 29

ஆஸனத்தை விட்டு எழுந்து ஸ்வாமியைப் பார்த்து, கங்கையை உமது மனைவி என்று உரைத்த ஹம்ஸத்தின் வார்த்தையினால் உமக்கு ஓர் பிரீதியும் முகத்திலோர் புன்சிரிப்பும் எவ்வாறு உண்டாகலாம். இது ரொம்ப நன்றாக இருக்கின்றது.'' என்று சொல்லிவிட்டு வெகுதூரம் சென்று ஓரிடத்தில் ஒளிந்துகொண்டு பூமியில் புழுதியைக் குவித்து (20) ஓர் பொம்மையாகச் செய்தாள். உடன் அது உயிருடன் எழுந்தது. இதற்கிடையில் ஸ்ரீ மஹாதேவன் கோபமடைந்த ஜகதம்பிகையை (21) சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு அந்தப்புரம் சென்றுவிட்டார். பார்வதி தேவியால் அப்பொழுது எந்தப் புழுதிகளால் பொம்மை செய்யப்பட்டதோ (22) அவை முன்பு எரிக்கப்பட்ட மன்மதனுடைய சாம்பல்களாகையால் அப்பதுமையானது ஓர் துர்குணமுடைய புருஷ உருவமாகி கைலாஸ மலையின் சமீபம் வந்தது. (23) அப்புருஷனை அங்குள்ள கணதிபர்கள் கண்டு, ''அட, துஷ்டா, நீ பண்டாஸுரனென்னும் பெயரைக் கொண்டவனாகி ஓடிப்போய்விடு. ஏனென்றால் தேவர்களுக்கு சத்ருவான நீ இங்கிருக்கக்கூடாது'' (24) என்று சொல்லி அவனைக் கோபத்தோடு துரத்திவிட்டார்கள். பிறகு பண்டாஸுரன் வெளிப்பட்டு நூறு கோடி வருஷ காலம் மிக வைராக்யத்துடன் கொடிய தவம் செய்து ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, ''ஓ ஸ்வாமி! தேவேந்திரன், விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்களெல்லாம் எனக்கு சத்ருக்கள் (26) அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்து கொண்டு நான் அவர்களது இந்திரியங்களையெல்லாம் ஜகதீசனாகிய தங்களுடைய கருணையால் நான் அபகரித்துவிட வேண்டும். அவ்வாறு நான் அவர்களது ஹிருதயத்திற்குள்ளிருந்து இந்திரியங்களைப் புசிக்கும் என்னை அவர்கள் கண்டு பிடிக்காமலிருக்க வேண்டும்.'' என்று வேண்டினான். (27) இவ்வாறு தேவாதி தேவரான முக்கண்ணனை அவன் வரம் கேட்டான். அப்பொழுது அந்த தேவன் அவனது தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி அவ்வாறே அவனுக்கு எல்லா வரங்களையும் கொடுத்தார். (28) அவ்வாறு வரத்தை அடைந்த பண்டாஸுரன்

नष्टवीर्यास्सुरास्सेन्द्राः स्वस्वपत्न्यां विरागिणः । किमेतदिति निर्विण्णा अज्ञिरे न तु तं सुराः ॥ ३०
इच्छन्तोऽस्य प्रतीकारमीशार्चानिरता भृशम् । ब्रह्मा हरिर्हरिश्चान्ये हरितामधिपाश्च ते ॥ ३१
लिङ्गे षोडशभिर्देवमुपचारैरुपाचरन् । कैलासगिरिमभ्येत्य पश्चादभ्यर्थयञ्छिवम् ॥ ३२
निर्वीर्या देव सञ्जाता न जानीमोऽस्य कारणम् । ईश्वरः — तानुवाच हरिब्रह्मप्रमुखानिति भाषिणः ३३
एवं भण्डासुरो युष्मद्वीर्यमादाच्छरीरगः । तदर्थं सर्वसंहारयागः कार्यो मया यदि ॥ ३४
अमराणामनुमतिस्त्वन्यथा नैव शक्यते । मदनुष्ठितयागाग्नौ हुतेष्वखिलदेहिषु ॥ ३५
आज्ञयाऽनन्तरं शक्तिर्मामकापि जनिष्यति । भण्डासुरञ्च संहृत्य युष्मांश्च जनयिष्यति ॥ ३६
यथापूर्वं क्षणेनैव सत्यमुक्तं सुरा मया । तदोमिति वचः प्रोचुः श्रुतदेवगिरस्सुराः ॥ ३७
निश्शक्तिहस्तपादास्स्मो नितरां विमुखाः स्त्रियाम् । इतीश्वरो विसृष्टेषु गतेषु विबुधेष्वथ ॥ ३८
स्वस्मिन्नेव महावह्नौ जुहाव समिधस्सुरान् । मुनीन् पितृगणानन्यान् गन्धर्वोरगराक्षसान् ॥ ३९

நஷ்டவீர்யாஸ்ஸுராஸ்ஸேந்த்ரா: ஸ்வஸ்வபத்ன்யாம்விராகிண: ।
க்மேதததி நிர்விண்ணு ஜஞ்ஞிரே நது தம் ஸுரா: ॥ 30
இச்சந்தோऽஸ்ய ப்ரதீகாரமீசார்சாநிரதா ப்ருசம் । ப்ரம்ஹா ஹரிர்ஹரிச்சான்யே ஹரிதாமதிபாச்ச தே 31
லிங்கே ஷோடசபிர்தேவமுபசாரைருபாசரன் । கைலாஸகிரிமப்யேத்ய பச்சாதப்யர்சயஞ்சிவம் ॥ 32
நிர்வீர்யா தேவ ஸஞ்ஜாதா ந ஜானீமோऽஸ்யகாரணம் ।
ஈச்வர: — தானுவாச ஹரிப்ரம்ஹப்ரமுகாநிதி பாஷிண: ॥ 33
ஏவம் பண்டாஸுரோ யுஷ்மத்வீர்யமாதாச்சரீரக: । ததர்தம் ஸர்வஸம்ஹாரயாக: கார்யோ மயாயதி ॥ 34
அமராணுமனுமதிஸ்த்வன்யதா நைவ சக்யதே । மதநுஷ்டிதயாகாக்னௌ ஹுதேஷ்வகிலதேஹிஷு 35
ஆஞ்ஞயாऽனந்தரம் சக்திர் மாமகாऽபி ஜனிஷ்யதி ।
பண்டாஸுரஞ்ச ஸம்ஹ்ருத்ய யுஷ்மாம்ச்ச ஜனயிஷ்யதி ॥ 36
யதாபூர்வம் க்ஷணேனைவ ஸத்யமுக்தம் ஸுரா மயா ।
ததோமிதிவச: ப்ரோசு: ச்ருததேவகிரஸ்ஸுரா: ॥ 37
நிச்சக்திஹஸ்தபாதாஸ்ஸ்மோனிதராம் விமுகா: ஸ்த்ரியாம் ।
இதீச்வரோ விஸ்ருஷ்டேஷு கதேஷு விபுதேஷ்வத ॥ 38
ஸ்வஸ்மின்னேவ மஹாவன்ஹௌ ஜுஹாவ ஸமிதஸ்ஸுரான் ।
முனீன் பித்ருகணனன்யான் கந்தர்வோரகராக்ஷஸான் ॥ 39

உடனே பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய ஸகல தேவர்களுடைய இந்திரியங்களை முழுவதும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தான். (29) இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் வீரியமிழந்தவர்களாகி தன் மனைவிகளிடத்தில் அன்பில்லாமல், இது அந்த அஸுரனால் வந்த கெடுதி என்பதை அறியாமல் இதற்கு என்ன காரணமென்று துக்கித்து (30) அதற்குத் தக்க பரிஹாரத்தை தேட விருப்பமுற்று பிரும்மா விஷ்ணு இந்திரன் இவர்களும் மற்றுமுள்ள திக்பாலர்களும் சிவபூஜை செய்வதில் மிகவும் முயன்றவர்களாகி (31) சிவலிங்கத்தில் ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஷோடச உபசாரங்களால் பூஜை செய்து பிறகு கைலாஸ மலைக்குச் சென்று ஸ்ரீ மஹாதேவரை பிரார்த்தித்ததாவது :— (32) ஓ தேவாதி தேவ! நாங்களெல்லோரும் இந்திரியமற்றவர்களாகிறோம். இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை'' என்றார்கள். இவ்வாறு வேண்டிய விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, ஸ்ரீ மஹாதேவர் சொன்னதாவது: (33) ''ஓ தேவர்களே! பண்டாஸுரனென்பவன் உங்களது சரீரத்திற்குள்ளிருந்துகொண்டே உங்களது இந்திரியங்களைச் சாப்பிட்டு வருகிறான். அதற்காக தேவர்களுக்கெல்லாம் ஸம்மதமாயின் நான் ஸர்வஸம்ஹாரயாகம் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் அவனைக் கொல்ல முடியாது. என்னால் செய்யப்படும் யாகாக்னியில் எல்லாப் பிராணிகளும் ஹோமம் செய்யப்பட்டு (35) பிறகு எனது கட்டளையின்படி ஓர் சக்தி உண்டாகி அவள் பண்டாஸுரனை ஸம்ஹரித்துப் பிறகு உங்களையும் ஓர் க்ஷணத்தில் முன்போல் ஸ்ருஷ்டித்து விடுவாள். (36) இதை நான் ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன்,'' என்றார். அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அப்படியே சரி என்று அங்கீகரித்து (37) ''ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் கொஞ்சமேனும் கால் கைகளில் பலமற்றவர்களாகவும் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசை அற்றவர்களாகவும் இருந்து வருகிறோம்.'' என்று முறையிட்டார்கள். பிறகு அவர்கள் பகவானிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்ற பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரர் (38) தேவர்கள், முனிவர்கள், பிதுருகணங்கள், கந்தர்வர்,

मनुष्यान् पक्षिणोगाश्च जगत्स्थावरजङ्गमम् । महाग्रासो ग्रसत्स्वाग्नौ दीक्षितः स्वयमंबया ॥ ४०
हुते निश्शेषमाखिले स्थावरेऽपिच जङ्गमे । तस्मिन्नग्नौ समुत्तस्थौ शक्तिरण्डैस्त्रिभिस्सह ॥ ४१
बिभ्राणा पुष्पविशिखानिक्षुचापं सृणिं स्रजम् । प्रणनाम महादेवं शक्तिस्संप्राप्य पादयोः ॥ ४२
व्यजिज्ञपच्च किं कार्यं शाधि मां सर्वभूतप । तामाह ब्रुवतीमेवं शक्तिमान् गिरिजापतिः ॥ ४३
भण्डासुरं महाघोरं भक्षकं शुक्लमात्मनाम् । संहराशु महाशक्ते रक्षार्थमखिलात्मनाम् ॥ ४४
विससर्ज तदा साऽपि तस्मिञ्छरमथैककम् । विमुञ्चन्ती सञ्जहार प्राणांस्तस्य तदाज्ञया ॥ ४५
बाणेनैकेन सहसा हते भण्डासुरे तथा । अनन्तरं दयासिन्धुश्शक्तिं तामादिदेश ह ॥ ४६
अण्डत्रये त्वया सृष्टे ब्रह्मविष्णुमहेश्वरान् । महालक्ष्मीमंबिकांच वाचां देवीं सरस्वतीम् ॥ ४७
तास्तैस्संयोज्य तत्पत्नीस्सृष्टिरक्षालयान् क्रमात् । कारयेति शिवाज्ञां तां वहन्ती शिरसेश्वरी ॥ ४८

மனுஷ்யான் பக்ஷிணோகாச்ச ஜகத்ஸ்தாவரஜங்கமம் |
மஹாக்ராஸோ க்ரஸத்ஸ்வாக்னௌ தீக்ஷித:ஸ்வயமம்பயா || 40
ஹுதே நிச்சேஷமகிலே ஸ்தாவரேऽபிச ஜங்கமே |
தஸ்மிந்நக்னௌ ஸமுத்தஸ்தௌ சக்திரண்டைஸ்த்ரிபிஸ்ஸஹ 41
பிப்ராணா புஷ்பவிசிகானிஷுசாபம் ஸ்ருணிம் ஸ்ரஜம் |
ப்ரணநாம மஹாதேவம் சக்திஸ்ஸம்ப்ராப்ய பாதயோ: || 42
வ்யஜிக்ஞபச்ச கிம் கார்யம் சாதி மாம் ஸர்வபூதப | தாமாஹ ப்ருவதீ மேவம் சக்திமான் கிரிஜாபதி: || 43
பண்டாஸுரம் மஹாகோரம் பக்ஷகம் சுக்லமாத்மனாம் |
ஸம்ஹராசு மஹாசக்தே ரக்ஷார்தமகிலாத்மனாம் || 44
விஸஸர்ஜ ததா ஸாऽபி தஸ்மிஞ்சரமதைககம் | விமுஞ்சந்தீ ஸஞ்ஜஹார ப்ராணாம்ஸ்தஸ்ய ததாக்ஞயா 45
பாணேனைகேன ஸஹஸா ஹதே பண்டாஸுரே தயா |
அனந்தரம் தயாஸிந்துச்சக்திம் தாமாதிதேச ஹ || 46
அண்டத்ரயே த்வயா ஸ்ருஷ்டே ப்ரம்ஹவிஷ்ணு மஹேச்வரான்
மஹாலக்ஷ்மீமம்பிகாஞ்ச வாசாம் தேவீம் ஸரஸ்வதீம் || 47
தாஸ்தைஸ்ஸம்யோஜ்ய தத்பத்னீஸ்ஸ்ருஷ்டிரக்ஷாலயான் க்ரமாத்
காரயேதி சிவாக்ஞாம் தாம் வஹந்தீ சிரஸேச்வரீ || 48

உரகர், ராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், பறவைகள், மற்றுமுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் இவைகளாகிற ஸமித்துக்களை தாமாகிய மஹாக்னியில் ஹோமம் செய்து பிறகு பார்வதீ தேவியோடுகூட தீக்ஷிதரான (யாகம் செய்பவர்) அந்த மஹாக்ராஸரானவர் (ஒரே கவளமாய் எல்லாவற்றையும் விழுங்குகிறவர்) தானே தனது அக்னியில் எல்லாவற்றையும் ஜீர்ணமாக்கிவிட்டார். (40) இவ்விதமாய் எல்லா ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் பாக்கியின்றி ஹோமம் செய்யப்பட்ட பிறகு அந்த அக்னியிலிருந்து சக்தியானவள் புஷ்ப பாணங்கள், நாமக் கரும்பினாலான வில், அங்குசம், பாசம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு மூன்று அண்டங்களோடுகூட புறப்பட்டு ஸ்ரீ மஹாதேவரின் சமீபம் வந்து அவருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து (42) "எல்லாப் பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கும் ஓ பகவானே! எனக்கு எந்த வேலையைக் கட்டளையிடுகின்றீர்கள்," என்று விக்ஞாபனம் செய்து கொண்டாள். இவ்வாறு உரைத்த அந்த சக்தியைப் பார்த்து சக்தி உடையவரான ஸ்ரீ பார்வதி காந்தன் சொன்னதாவது (43) "ஓ மஹா சக்தியே! பிராணிகளுடைய சுக்லத்தை பக்ஷிக்கின்றவனும் மிகக் கொடியவனுமான அந்தப் பண்டாஸுரனை எல்லாப் பிராணிகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக சீக்கிரம் ஸம்ஹாரம் செய்வாயாக என உத்திரவிட்டார். (44) அப்பொழுது அவளும் உடன் ஓர் அம்பை உண்டு பண்ணி அவன் மீது போட்டு சிவனின் கட்டளையின்படி அவனது உயிரை அபகரித்துவிட்டாள். (45) அவள் ஓர் அம்பினால் பண்டாஸுரனை வதம் செய்தவுடன் தயாஸமுத்திரமாகிய ஸ்ரீ மஹாதேவர் (46) "ஓ சக்தியே! உன்னால் படைக்கப்பட்ட மூன்று அண்டங்களிலும் பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்களையும் வாக்தேவியான ஸரஸ்வதி, மஹாலக்ஷ்மி, அம்பிகை இவர்களையும் படைத்து (47) அவர்களோடு இவர்களை மனைவிகளாகச் சேர்த்து முறையே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவைகளை செய்விப்பாயாக!! என அந்த சக்திக்கு உத்தரவிட்டார். பிறகு அந்த ஈச்வரியானவள் அந்த சிவனின் கட்டளையை சிரஸ்ஸினால் வஹித்து (48). அவ்வாறே அம்

तथैव त्रीन् समुत्पाद्य तच्छक्तीरपि तादृशीः । सृष्टिरक्षालयगुणान् कारयामास तै स्त्रिभिः ॥ ४९
देवदेवं समाराध्य स्वस्वाहङ्कारचोदिताः । सृष्ट्यादि सर्वकर्माणि कुर्वन्ति स्वाज्ञयैव ते ॥ ५०
रुद्रमूर्तेश्च तन्नाम तच्चिह्नं तस्य चेष्टितम् । सदाशिवस्य यन्नाम नानयोर्विद्यते भिदा ॥ ५१
अन्येषां तामधिष्ठाय ददातीष्टं स्वयं शिवः । आज्ञापयति चेशानस्सर्वानालोक्य सादरम् ॥ ५२
अहमेव हरस्सोऽहं नावयोर्विद्यते भिदा । अनुशास्येति देवस्तानन्तर्धानं ययौ शिवः ॥ ५३
तेऽपि तत्पूजया लब्धमहाभोगास्त्रयस्सुराः । कुर्वन्ति सततं सृष्टिस्थितिनाशान् पृथक् पृथक् ॥ ५४
तदादि शिवपूजाया महिम्ना संभृतश्रियः । भुञ्जन्तो विपुलान् भोगान् ब्राह्मानपि च वैष्णवान् ॥ ५५
रौद्रांश्च पदसंभूतानीश्वराज्ञासमुद्भवान् । शैवञ्च परमानन्दमन्वभूवंस्त्रयश्च ते ॥ ५६
भण्डासुरश्शिवस्याग्रे निहतश्शिवया पुनः । प्राप्य रुद्रगणेन्द्रत्वं दुष्प्रापममरैरपि ॥ ५७
आस्तेऽद्यापि गणैस्सार्धं सन्निधौ परमेशयोः । अग्निकुण्डसमुद्भूता येयमंबांशसंभवा ॥ ५८

ததைவ த்ரீன் ஸமுத்பாத்ய தச்சக்தீரபி தாத்ருசீ: ।
ஸ்ருஷ்டிரக்ஷாலயகுணான் காரயாமாஸ தைஸ்த்ரிபி: ॥ 49
தேவதேவம் ஸமாராத்ய ஸ்வஸ்வாஹங்காரசோதிதா: ।
ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸர்வகர்மாணி குர்வந்தி ஸ்வாக்ஞயைவ தே ॥ 50
ருத்ரமூர்த்தேச்ச தன்னும தச்சின்ஹம் தஸ்ய சேஷ்டிதம் ।
ஸதாசிவஸ்ய யன்னும நானயோர்வித்யதே பிதா ॥ 51
அன்யேஷாம் தாமதிஷ்டாய ததாதீஷ்டம் ஸ்வயம் சிவ: ।
ஆக்ஞாபயதி சேசானஸ்ஸர்வானுலோக்ய ஸாதரம் ॥ 52
அஹமேவ ஹரஸ்ஸோ஽ஹம் நாவயோர்வித்யதே பிதா ।
அனுசாஸ்யேதி தேவஸ்தானந்தர்தானம் யயௌ சிவ: ॥ 53
தே஽பி தத்பூஜயா லப்தமஹாபோகாஸ்த்ரயஸ்ஸுரா: ।
குர்வந்தி ஸததம் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிநாசான் ப்ருதக் ப்ருதக் ॥ 54
ததாதி சிவபூஜாயா மஹிம்னு ஸம்ப்ருதஸ்ரிய: ।
புஞ்ஜந்தோ விபுலான் போகான் ப்ராம்ஹானபிச வைஷ்ணவான் 55
ரௌத்ராம்ச்ச பதஸம்பூதானீச்வராஞ்ஞாஸமுத்பவான் ।
சைவஞ்ச பரமானந்தமன்வபூவம்ஸ்த்ரயச்சதே ॥ 56
பண்டாஸுரச்சிவஸ்யாக்ரே நிஹதச்சிவயா புந:। ப்ராப்ய ருத்ரகணேந்த்ரத்வம் துஷ்ப்ராபமமரைரபி॥ 57
ஆஸ்தே஽த்யாபி கணைஸ்ஸார்தம் ஸன்னிதௌ பரமேசயோ: ।
அக்னிகுண்டஸமுத்பூதா யேயமம்பாம்சஸம்பவா ॥ 58

மூவர்களையும் அவரவர்களுக்கு உரியவர்களான ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, ருத்ராணிகளையும் (அல்லது அப்பேர்ப்பட்ட வல்லமைகளையும்) கற்பித்து ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை அம்மூவர்களாலும் நடப்பித்தாள். (49) பிறகு அம்மூர்த்திகளும் ஸ்ரீ தேவாதி தேவனைப் பூஜித்து தான் தானென்ற அஹங்காரத்தைக் கொண்டவர்களாகி தங்களிஷ்டப்படி ஸ்ருஷ்டி முதலிய எல்லாத் தொழில்களையும் நடத்தி வருகின்றார்கள். (50) ஸ்ரீ ஸதாசிவனுக்குரிய பெயர், அடையாளம், செய்கை இவைகளே ருத்ரமூர்த்திக்குமிருக்கின்றன. அவ்விருவர்களுக்கும் பேதமில்லை. (51) ஆனால் ஸ்ரீ சிவபிரான் மற்றவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுள்ளவராயிருந்துகொண்டு தான் அவர்களுக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களைக் கொடுத்து வருகிறார். ஸ்ரீ ஜகதீசன், விஷ்ணு முதலிய அவ்வெல்லோரையும் பார்த்து ஆதரவுடன் (52) நானே ருத்ரன், ருத்ரனே நான். எங்களிருவருக்கும் பேதமேயில்லை என்று அவர்களுக்கு உபதேசித்துவிட்டு மறைந்தார். (53) பிறகு பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இம்மூன்று தேவர்களும் இம்மஹேச்வரனைப் பூஜித்து அநேகம் போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு வெவ்வேறாக ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவைகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். (54) அது முதற்கொண்டு அம்மூன்று தேவர்களும் சிவபூஜையின் மஹிமையால் ஐச்வர்யங்கள் நிறைந்தவர்களாகி ஸ்ரீ ஜகதீசனின் கட்டளையாலுண்டான பிரும்ம, விஷ்ணு, ருத்ர பதவிகளுக்குரிய ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து வருகிறார்கள். (56) பண்டாஸுரன் ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் ஸன்னதியில் பராசக்தியால் கொல்லப்பட்டபடியால் தேவர்களாலும் அடையமுடியாததான ருத்ர கணங்களுக்குள் சிறந்தவனாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்து (57) இப்பொழுதும்கூட ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்

त्रिपुरेति समाख्याता पुष्पबाणेक्षुकार्मुका । सेयमीशं समाराध्य शिवया सह सङ्गता ॥ ५९
इत्थं भण्डासुरार्थे जगदिदमखिलं ब्रह्मविष्ण्विन्द्रपूर्वान्
रौद्रे यागे शिवोऽयं समिध इव च तान् स्वांशवह्नौ च हुत्वा ।
शक्त्या भण्डासुरेन्द्रं त्रिपुरवनितया घातयित्वा महत्या
विश्वं देव्या तयान्यान् सकलमपि सुरान् कल्पयामासभूयः ॥ ६०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुस्सप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥

श्री केदारेश्वर प्रसादेन श्रीदुर्गया महिषासुर वधः ।

पुरा सुरा हरिब्रह्म प्रमुखा अधिपा दिशाम् । महिषेणासुरेन्द्रेण तथा व्याघ्रासुरेण च ॥ १
चिरं विप्रकृतास्त्यक्तस्वस्वलोकास्समेत्य ते । केदारे देवमीशानं पूजयामासुरञ्जसा ॥ २

த்ரிபுரேதி ஸமாக்யாதா புஷ்பபாணேக்ஷுகார்முகா | ஸேயமீசம் ஸமாராத்ய சிவயா ஸஹஸங்கதா || 59
இத்தம் பண்டாஸுரார்தே ஜகதிதமகிலம் ப்ரம்ஹவிஷ்ண்விந்த்ரபூர்வான்
ரௌத்ரேயாகே சிவோऽயம் ஸமித இவச தான் ஸ்வாம்ச வன்ஹௌ சஹுத்வா |
சக்த்யா பண்டாஸுரேந்த்ரம் த்ரிபுரவனிதயா காதயித்வா மஹத்யா
விச்வம் தேவ்யா தயான்யான் ஸகலமபி ஸுரான் கல்பயாமாஸபூய: || 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுஸப்ததிதமோऽத்யாய:

॥ அத பஞ்சஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ கேதாரேச்வரரின் அருளால் ஸ்ரீ துர்கா தேவியானவள் மஹிஷாஸுரனை வதைத்தல்

புரா ஸுரா ஹரிப்ரம்ஹப்ரமுகா அதிபா திசாம் |
மஹிஷேணாஸுரேந்த்ரேண ததா வ்யாக்ராஸுரேணச || 1
சிரம் விப்ரக்ருதாஸ்த்யக்தஸ்வஸ்வலோகாஸ்ஸமேத்யதே |
கேதாரே தேவமீசானம் பூஜயாமாஸுரஞ்ஜஸா || 2

களுடைய ஸன்னிதானத்தில் கணங்களோடு இருந்து வருகிறன். மேலும் அக்னி குண்டத்திலிருந்து பார்வதி தேவியினுடைய அம்சத்தினலுண்டானவரும் புஷ்ப பாணங்களையும் கரும்பு வில்லையும் தரித்தவளுமான அந்தப் பராசக்திக்கு திரிபுரை என்று பெயர். அவள் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜித்து பார்வதீ தேவியோடு ஐக்யமாகிவிட்டாள். (59) இவ்விதமாய் ஸ்ரீ மஹேச்வரன் பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய எல்லா தேவர்களையும் இந்த ஸகல உலகங்களையும் ருத்ரயாகத்தில் தனது அம்சமாகிய அக்னியில் ஸமித்துக்களைப் போல் ஹோமம் செய்து விட்டு, பிறகு பெருமை வாய்ந்த ஸ்ரீ பராசக்தியான திரிபுராதேவியால் பண்டாஸுரேந்திரனைக் கொன்று மறுபடியும் அந்தத் தேவியைக் கொண்டே எல்லா உலகங்களையும் ஸகல தேவர்களையும் உண்டு பண்ணினர். (60).

எழுபத்தி நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தி ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

பூர்வத்தில் விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்களும் திக்பாலர்களும் மஹிஷாஸுரனலும் வியாக்ராஸுரனலும் (1) துரத்தப்பட்டவர்களாகி தங்கள் தங்கள் உலகங்களை விட்டு வெகுகாலம் கஷ்டப்பட்டு பிறகு கேதார க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று ஜகதீசனைப் பூஜை செய்தார்கள். (2) ஸ்ரீ பக

ततः प्रसन्नो भगवांस्तेषामाविरभूच्छिवः । नमस्कृत्य तदा तस्मै प्रोवाच मधुसूदनः ॥ ३
शिरस्यञ्जलिमाधाय विनयेन समन्वितः । मम देव रजोमोहाद्ब्रह्मणश्च पुराऽऽवयोः ॥ ४
कलहेन महद्युद्धमभूद्वै रोमहर्षणम् । ब्रह्मा क्रोधान्मदुपरि ससर्ज महिषासुरम् ॥ ५
अहं व्याघ्रासुरं तस्मिन्नसृजं क्रोधमूर्छितः । आवाभ्यां यत्तपस्तप्तं त्वत्प्रीतिजनकं महत् ॥ ६
तेन पुण्येन महता तौ सृष्टौ बलवत्तरौ । तौ नियुध्य चिरं कालमन्योन्याशक्यनिग्रहौ ॥ ७
व्याघ्रोऽन्वधावद्ब्रह्माणं महिषो मां महेश्वर । ततश्च विबुधान् सर्वानसुरौ च न्यधावताम् ॥ ८
इदानीमधिकं ताभ्यां पीड्यते जगतां त्रयम् । वयं देव तयोरग्रे स्थातुमेव न शक्नुमः ॥ ९
तौ निगृह्यासुरौ दुष्टौ रक्षरक्ष दयानिधे । इति विज्ञापितो देवस्सर्वेशो मधुविद्विषा ॥ १०
सस्मितं गिरिजावक्त्रमवलोक्य जगत्पतिः । दुर्गामुत्पाद्य सहसा स्वाज्ञया परमेश्वरः ॥ ११
सिंहं तस्या ददौ यानमतिभीमपराक्रमम् । आयुधानि शितान्यस्या अष्टादश ददौ मुदा ॥ १२

தத: ப்ரஸன்னோ பகவாம்ஸ்தேஷாமாவிரபூச்சிவ:। நமஸ்க்ருத்ய ததா தஸ்மை ப்ரோவாச மதுஸூதன: 3
சிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய வினயேன ஸமன்வித:। மம தேவ ரஜோமோஹாத்ப்ரம்ஹணச்ச புராऽऽவயோ: || 4

கலஹேன மஹத்யுத்தமபூத்வை ரோமஹர்ஷணம் ।
ப்ரம்ஹா க்ரோதான்மதுபரி ஸஸர்ஜ மஹிஷாஸுரம் || 5

அஹம் வ்யாக்ராஸுரம் தஸ்மின்னஸ்ருஜம் க்ரோதமூர்ச்சித: ।
ஆவாப்யாம் யத்தபஸ்தப்தம் த்வத்ப்ரீதிஜனகம் மஹத் || 6

தேன புண்யேன மஹதா தௌ ஸ்ருஷ்டௌ பலவத்தரௌ ।
தௌ நியுத்ய சிரம் காலமன்யோன்யாசக்யநிக்ரஹௌ || 7

வ்யாக்ரோऽன்வதாவத் ப்ரம்ஹாணம் மஹிஷோமாம் மஹேச்வர ।
ததச்ச விபுதான் ஸர்வாநஸுரௌ ச ந்யதாவதாம் || 8

இதாநீமதிகம் தாப்யாம் பீட்யதே ஜகதாம் த்ரயம்। வயம் தேவ தயோரக்ரே ஸ்தாதுமேவ ந சக்னும: || 9

தௌ நிக்ருஹ்யாஸுரௌ துஷ்டௌ ரக்ஷரக்ஷ தயாநிதே ।
இதி விஞ்ஞாபிதோ தேவஸ்ஸர்வேசோ மதுவித்விஷா || 10

ஸஸ்மிதம் கிரிஜாவக்த்ரமவலோக்ய ஜகத்பதி:। துர்காமுத்பாத்ய ஸஹஸா ஸ்வாஞ்ஞயா பரமேச்வர: || 11
ஸிம்ஹம் தஸ்யா ததௌ யானமதிபீமபராக்ரமம்। ஆயுதானி சிதான்யஸ்யா அஷ்டாதச ததௌ முதா 12

வான் அவர்களுக்குப் பிரஸன்னராகி அங்கு தோன்றினர். அப்பொழுது விஷ்ணு அவரை நமஸ்கரித்து(3) தலையில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு வணக்கத்துடன் கூறியதாவது:— ஓ தேவாதி தேவ! ரஜோ குணத்தினால் மோஹம் கொண்டு முன்பு எனக்கும் பிரும்மாவுக்கும் (4) ஏற்பட்ட கலஹத்தினால் மயிர்க்கூச்சலெடுக்கும்படியான பெரிய யுத்தம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது பிரும்மாவானவர் கோபத்தினால் மஹிஷாஸுரனை ஸ்ருஷ்டித்து என்மீது ஏவிவிட்டார். பிறகு நானும் கோபாவேசமடைந்தவனாகி அவர் மீது வியாக்ராஸுரனை ஸ்ருஷ்டித்து ஏவிவிட்டேன். தங்களுக்குப் பிரியத்தை உண்டாக்கக்கூடிய எங்களால் செய்யப்பட்ட மிகுந்த தவத்தின் புண்யத்தினால் அவ்விரு அஸுரர்களும் மிக பலமுள்ளவர்களாய் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்களும் வெகுகாலம் யுத்தம் செய்து ஒருவனை ஒருவன் வெல்ல முடியாமல், ஓ மஹேச்வர! வியாக்ராசுரன் பிரும்மனையும் மஹிஷாசுரன் என்னையும் துரத்தமுற்பட்டதோடு, பிறகு அவ்விரு அசுரர்களும் எல்லா தேவர்களையுமே துறத்திவிட்டார்கள். (5-8) இப்பொழுது அவ்விருவர்களாலும் மூன்று உலகங்களும் மிகுதியாய் துன்புருத்தப்படுகின்றன. ஓ மஹாதேவ! நாங்கள் அவர்களின் முன்னிலையில் நிற்கக்கூடத் திறமையற்றவர்களாயிருக்கின்றோம். (9) ஆகையால் ஓ தயாநிதியே! தாங்கள் அவ்விரு துஷ்டர்களையும் அடக்கி எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்றார். இவ்வாறு விஷ்ணுவால் விக்ஞாபனம் செய்து கொள்ளப்பபட்டவுடன் ஸ்ரீ மஹேச்வரன் (10) புன்னகையுடன் ஸ்ரீ பார்வதீ தேவியின் முகத்தைப் பார்த்து தனது ஆக்ஞையால் சீக்கிரம் துர்காதேவியை ஸ்ருஷ்டித்து (11) பிறகு அவளுக்கு மஹா பயங்கரம் பராக்கிரமம் பொருந்திய ஓர் சிங்கத்தை வாஹனமாகவும் மிகக் கூர்மையான பதினெட்டு ஆயுதங்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் கொடுத்து (12) அவளைப்

76

अनुगृह्य च तामाशु कृपापूर्णेन चक्षुषा । आज्ञापयत्तयोरीशो निग्रहाय सुरद्रुहोः ॥ १३
साऽऽरूढा सिंहमतुलं सर्वायुधविशारदा । व्याघ्रं संहृत्य सहसा जगतामवनाय सा ॥ १४
महिषस्य शिरश्छेदं चकार विशिखैः पुनः । तच्छिरः पुरतस्तस्याः पुनः पुनरयुध्यत ॥ १५
तदाक्रम्य पदैकेन शूलाग्रेण जघान च । तत्पदस्पर्शमात्रेण ज्ञानीस महिषासुरः ॥ १६
तामस्तुवन्महामायां महिषासुरमर्दनीम् । प्रीताऽस्मै सा ददौ क्षिप्रं गाणापत्यं सुरद्रुहे ॥ १७
सन्निधौ परमेशस्य वासञ्च महिषाय सा । पुनश्च सन्निधिं प्राप्य शिवयोरसुरार्दिनी ॥ १८
तावाराध्य तदा लिङ्गे तयोरग्रेऽवसन्मुदा । देवाश्च ते निरातङ्का देवं देवीं प्रणम्य च ॥
दुर्गाञ्च स्वं स्वमचिरादापुस्सर्वे तदास्पदम् ॥ १९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः ॥

அனுக்ருஹ்ய ச தாமாசு க்ருபாபூர்ணேந சக்ஷுஷா ।
ஆக்ஞாபயத்தயோரீசோ நிக்ரஹாய ஸுரத்ருஹோ: ॥ 13
ஸாSSரூடா ஸிம்ஹமதுலம் ஸர்வாயுதவிசாரதா ।
வ்யாக்ரம் ஸம்ஹ்ருத்ய ஸஹஸா ஜகதாமவனாய ஸா ॥ 14
மஹிஷஸ்ய சிரச்சேதம் சகார விசிகை: புன: । தச்சிர: புரதஸ்தஸ்யா: புன: புனரயுத்யத ॥ 15
ததாக்ரம்ய பதைகேன சூலாக்ரேண ஜகான ச । தத்பதஸ்பர்சமாத்ரேண ஞானீ ஸ மஹிஷாஸுர: ॥ 16
தாமஸ்துவன் மஹாமாயாம் மஹிஷாஸுரமர்தனீம் ।
ப்ரீதாSஸ்மை ஸா ததௌ க்ஷிப்ரம் காணபத்யம் ஸுரத்ருஹே ॥ 17
ஸன்னிதௌ பரமேசஸ்ய வாஸஞ்ச மஹிஷாய ஸா ।
புனச்ச ஸன்னிதிம் ப்ராப்ய சிவயோரஸுரார்தினீ ॥ 18
தாவாராத்ய ததா லிங்கே தயோரக்ரேSவஸன்முதா ।
தேவாச்ச தே நிராதங்கா தேவம் தேவீம் ப்ரணம்ய ச ॥
துர்காஞ்ச ஸ்வம் ஸ்வமசிராதாபுஸ்ஸர்வே ததாஸ்பதம் ॥ 19

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே பஞ்சஸப்ததிமோSத்யாய: ॥

பரிபூர்ண கிருபாகடாக்ஷத்தினால் அனுக்ரஹித்து அவ்விரண்டு அசுரர்களையும் கொல்லும்படி அனுப்பினார் (13) பிறகு அந்த துர்கா தேவியானவள் நிகரற்றதான அந்தச் சிங்கத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு ஸகல ஆயுதப் பயிற்சிகளிலும் தேர்ச்சி அடைந்தவளாகி ஸகல உலகங்களின் க்ஷேம நிமித்தமாய் சீக்கிரம் வியாக்கிராஸுரனை ஸம்ஹரித்து விட்டு (14) பிறகு பாணங்களால் மஹிஷாஸுரனுடைய தலையையும் துண்டித்தாள். பிறகு அந்தத் தலையும் அவளுக்கு முன்னிலையிலிருந்துகொண்டு அடிக்கடி யுத்தம் செய்தது. (15) பிறகு துர்க்கையானவள் ஓர் காலால் அந்தத் தலையை மிதித்துக்கொண்டு சூலத்தின் நுனியால் குத்தினாள். அவளது திருவடி பட்டமாத்திரத்தில் அந்த மஹிஷாசுரன் ஞானமடைந்தவனாகி (16) மஹாமாயையாகிய அந்த மஹிஷாஸுரமர்த்தினியைத் துதித்தான். பிறகு துர்க்கையானவள் ஸந்தோஷம் கொண்டு தேவசத்ருவான அந்த மஹிஷாஸுரனுக்கு கணாதிபத்யத்தைக் கொடுத்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் ஸன்னிதியில் வஸித்து வரும்படியும் அனுக்ரஹித்தாள். பிறகு மஹிஷாஸுரமர்த்தினியும் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் ஸன்னிதிக்குச் சென்று (18) சிவலிங்கத்தில் அவர்களைப் பூஜை செய்து கொண்டு அவர்களது முன்னிலையிலேயே ஸந்தோஷமாய் வஸித்து வருகிறாள். தேவர்களும் பயமற்றவர்களாகி ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களையும் ஸ்ரீ துர்க்கா தேவியையும் நமஸ்கரித்து விட்டு எல்லோரும் தங்கள் தங்களிருப்பிடங்களுக்கு வேகமாய்ச் சென்றார்கள். (19)

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥

दुर्गया रक्तबीजादि वधः शिवेन काल्या सह नर्तनंच ॥

सूतः — स्वर्गे कदाचिद्देवेन्द्रो भोगान् भुञ्जन्निषेदिवान् । तं द्रष्टुं सप्तऋषयस्संप्रापुस्संशितव्रताः ॥ १
तानागतान् स सत्कृत्य महेन्द्रो मुनिसत्तमान् । अहं धन्योऽस्मि मुनयो यूयमत्र यदागताः ॥ २
आप्तकामो विशेषेण युष्मांस्तत्प्रार्थये वरान् । देवा मनुष्याः पितरस्ते वयं सख्यमाश्रिताः ॥ ३
असुरा राक्षसाश्चैव पिशाचाश्च तपोधनाः । सखायस्सन्निवृत्तास्तदस्माकं रिपवोऽसुराः ॥ ४
अस्मद्बाधारता नित्यं यूयं तच्छान्तये स्थिताः । तस्माद्दिक्ष्वमरावत्यां यूयं प्रत्येकमास्थिताः ॥ ५
अग्निं निधाय कुण्डेषु रक्षोघ्नेन मखेन वै । यजध्वं प्रत्यहं देवं नियमेन निरन्तरम् ॥ ६
मत्प्रीत्यर्थं मुनिश्रेष्ठास्सप्त यूयं महत्तराः । ब्रुवन्तमेवं देवेन्द्रं प्रत्यूचुस्सप्त ते द्विजाः ॥ ७
वयं स्वकर्मानुष्ठानं त्यक्त्वात्रैव निरन्तरम् । कथं वत्स्यामहे देव मघवन्निति तेऽब्रुवन् ॥ ८

॥ அத ஷட்ஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

துர்காதேவியிஞல் ரக்தபீஜாஸுரனின் வதமும் ஸ்ரீ பரமசிவன் காளியுடன் நர்தனம் செய்தலும்.

ஸூத: — ஸ்வர்கே கதாசித்தேவேந்த்ரோ போகான் புஞ்ஜன்னிஷேதிவான்
தம் த்ரஷ்டும் ஸப்தருஷயஸ்ஸம்ப்ராபுஸ்ஸம்சிதவ்ரதா: ॥ 1
தாஞகதான் ஸ ஸத்க்ருத்ய மஹேந்த்ரோ முனிஸத்தமான் ।
அஹம் தன்யோऽஸ்மி முனயோ யூயமத்ர யதாகதா: ॥ 2
ஆப்தகாமோ விசேஷேண யுஷ்மாம் ஸ்தத்ப்ரார்தயே வரான் ।
தேவா மனுஷ்யா: பிதாஸ்தே வயம் ஸக்யமாச்ரிதா: ॥ 3
அஸுரா ராக்ஷஸாச்சைவ பிசாசாச்ச தபோதஞ: ।
ஸகாயஸ்ஸன்னிவ்ருத்தாஸ்ததஸ்மாகம் ரிபவோऽஸுரா: ॥ 4
அஸ்மத்பாதாரதா நித்யம் யூயம் தச்சாந்தயே ஸ்திதா: ।
தஸ்மாத்திக்ஷ்வமராவத்யாம் யூயம் ப்ரத்யேகமாஸ்திதா: ॥ 5
அக்னிம் நிதாய குண்டேஷு ரக்ஷோக்னேன மகேன வை ।
யஜத்வம் ப்ரத்யஹம் தேவம் நியமேன நிரந்தரம் ॥ 6
மத்ப்ரீத்யர்தம் முனிச்ரேஷ்டாஸ்ஸப்த யூயம் மஹத்தரா: ।
ப்ருவந்தமேவம் தேவேந்த்ரம் ப்ரத்யூசுஸ்ஸப்த தே த்விஜா: ॥ 7
வயம் ஸ்வகர்மானுஷ்டானம் த்யக்த்வாऽத்ரைவ நிரந்தரம் ।
கதம் வத்ஸ்யாமஹே தேவ பகவன்னிதி தேऽப்ருவன் ॥ 8

எழுபத்தாருவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! தேவேந்திரன் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வஸித்து வருகையில் ஒரு சமயம் உறுதியாய் விரதத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களான ஸப்தரிஷிகள் அவனைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார்கள். (1) அப்பொழுது மஹேந்திரன் அவ்வாறு வந்த முனிச்ரேஷ்டர்களுக்குப் பூஜை செய்து, ''ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் இங்கு வந்ததால் நான் பாக்யசாலியானேன். (2) விசேஷமாய் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்தவனுனேன். ஆயினும் உங்களை ஓர் வரம் வேண்டுகிறேன். தேவர்கள் மனிதர்கள் பித்ருக்கள் ஆகிய நாங்களெல்லோரும் நட்புடனிருந்து வருகின்ருேம். (3) ஓ தபோதனர்களே! அஸுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசர்கள் இவர்களெல்லாம் ஒருவரோடொருவர் நேசர்களாயிருந்து வருகிருர்கள். ஆகையால் அஸுரர்கள் எங்களுக்குச் சத்ருக்களாயிருந்து கொண்டு (4) தினந்தோறும் எங்களுக்குக் கஷ்டத்தைச் செய்து வருகிருர்கள். அப்படிப்பட்ட துன்பத்தை நீக்குவதற்காகவே நீங்களிருந்து வருகிறீர்கள். ஆகையால் எனது பிரியத்திற்காக முனிச்ரேஷ்டர்களாகிய நீங்களேழுபேர்களும் அமராவதி பட்டணத்தில் வெவ்வேறு திக்குகளிலிருந்து கொண்டு குண்டங்களில் அக்னியை வளர்த்து ராக்ஷஸர்களை நாசமாக்கக்கூடிய யாகத்திஞல் தினந்தோறும் இடைவிடாமல் ஸ்ரீ மஹாதேவரை நியமத்துடன் ஆராதிக்கவேண்டும் என்ருன். இவ்வாறு சொன்ன தேவேந்திரனைப் பார்த்து அந்த ஏழு ரிஷிகளும் பதில் சொன்னதாவது: (7) ஓ இந்திரா, எங்களுடைய கர்மானுஷ்டானங்

ब्रुवतस्तानितीन्द्रोऽपि प्रणिपत्य कृताञ्जलिः । मदर्थे यूयमत्रैव यजध्वं ऋषिसत्तमाः ॥ ९
युष्माकं ज्ञानिनां किं वानुष्ठानं ब्रूत सत्तमाः । इत्यर्थितं महेन्द्रस्याशक्नुवन्तो निरासितुम् ॥ १०
चक्रुस्तथा ते दिक्ष्वग्निं प्रतिष्ठाप्य यथाविधि । राक्षोघ्नं यज्ञममला महेन्द्रप्रीतिमिच्छवः ॥ ११
नात्यर्थं प्रीतमनसो बहिस्सन्तोषलाञ्छनाः । कुर्वत्सु यज्ञं रक्षोघ्नं तेषु सप्तसु योगिषु ॥ १२
समुत्तस्थुर्महाघोरा असुरास्सप्त सप्तसु । रक्तासुरोऽत्र प्रथमो रक्तबीजाक्षकोऽपरः ॥ १३
अन्ये तु पञ्चविख्याता पञ्चरावणसंज्ञया । एते सप्त विनिर्गत्य कुण्डेभ्यो ऋषिसत्तमान् ॥ १४
दृष्ट्वाऽऽत्मनो धावमानानन्वधावन्महासुराः । पलायतस्तान् सन्त्यज्य सप्तर्षीन् सप्त चासुराः ॥ १५
इन्द्रलोकमनुप्राप्य चेन्द्रादीनपि धावतः । प्रसह्य जघ्निरे मूर्ध्नि लुण्ठयाञ्चक्रिरे पुरम् ॥ १६
ब्रह्मलोकमनुप्राप्य विष्णुलोकञ्च तेऽसुराः । तांस्तान् प्रहृत्य सहसाऽपजह्रुस्तत्पुराणि च ॥ १७
हिंसितुं समनुक्रान्ताः प्राणिनो निखिलानपि । सप्तर्षयो महेन्द्राद्या ब्रह्मा विष्णुश्च लोकपाः ॥ १८

ப்ருவதஸ்தானிதீந்த்ரோऽபி ப்ரணிபத்ய க்ருதாஞ்ஜலி: । மதர்த்தே யூயமத்ரைவ யஜத்வம் ருஷிஸத்தமா: ॥ 9
யுஷ்மாகம் ஞானினாம் கிம்வானுஷ்டானம் ப்ரூத ஸத்தமா: ।
இத்யர்திதம் மஹேந்த்ரஸ்யாசக்னுவந்தோ நிரஸிதும் ॥ 10
சக்ருஸ்ததா தே திக்ஷ்வக்னிம் ப்ரதிஷ்டாப்ய யதாவிதி ।
ராக்ஷோக்னம் யக்ஞமமலா மஹேந்த்ரப்ரீதிமிச்சவ: ॥ 11
நாத்யர்தம் ப்ரீதமனஸோ பஹிஸ்ஸந்தோஷலாஞ்சனா: ।
குர்வத்ஸு யக்ஞம் ரக்ஷோக்னம் தேஷு ஸப்தஸு யோகிஷு ॥ 12
ஸமுத்தஸ்துர் மஹாகோரா அஸுராஸ்ஸப்த ஸப்தஸு ।
ரக்தாஸுரோऽத்ர ப்ரதமோ ரக்தபீஜாக்ஷகோऽபர: ॥ 13
அன்யேது பஞ்சவிக்யாதா பஞ்சராவணஸம்ஞயா । ஏதே ஸப்த விநிர்கத்ய குண்டேப்யோ ருஷிஸத்தமான்
த்ருஷ்ட்வாऽऽத்மனோ தாவமானானன்வதாவன் மஹாஸுரா: ।
பலாயதஸ்தான் ஸந்த்யஜ்ய ஸப்தர்ஷீன் ஸப்தசாஸுரா: ॥ 15
இந்த்ரலோகமனுப்ராப்ய சேந்த்ராதீனபி தாவத: । ப்ரஸஹ்ய ஜக்னிரே மூர்த்னிலுண்டயாஞ்சக்ரிரே புரம்16
ப்ரம்ஹலோகமனுப்ராப்ய விஷ்ணுலோகஞ்ச தேऽஸுரா: ।
தாம்ஸ்தான் ப்ரஹ்ருத்ய ஸஹஸாऽபஜஹ்ருஸ்தத்புராணி ச ॥ 17
ஹிம்ஸிதும் ஸமனுக்ராந்தா: ப்ராணினோ நிகிலானபி ।
ஸப்தர்ஷயோ மஹேந்த்ராத்யா ப்ரம்ஹா விஷ்ணுச்ச லோகபா: 18

களை விட்டு நாங்கள் இடைவிடாமல் இங்கு எவ்வாறு இருக்கமுடியும்,'' எனச் சொன்னார்கள். (8) இவ்வாறு சொன்ன அந்த முனிவர்களை இந்திரன் நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! தாங்கள் எனக்காக இங்கேயே இருந்துகொண்டு பகவானை ஆராதிக்கவேண்டும். (9) ஓ உத்தமர்களே' ஞானிகளாகிய உங்களுக்கு அனுஷ்டானம் என்ன இருக்கின்றது? சொல்லுங்கள்.'' என்று வேண்டிக்கொண்ட இந்திரனது வார்த்தையை மறுக்க முடியாதவர்களாகி (10) அவ்வாறே அவர்கள் திக்குகள் தோறும் முறைப்படி அக்னியை வளர்த்து அதிகம் மனதிற்கு ஸந்தோஷமின்றி வெளிக்குமட்டில் ஸந்தோஷத்தைக் காட்டிக்கொண்டு தேவேந்திரனின் பிரீதியை விரும்பியவர்களாகி மிகப் பரிசுத்தர்களாய் ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்யக்கூடிய யாகத்தைச் செய்து வந்தார்கள். இவ்வாறு அந்த ஸப்தரிஷிகள் ராக்ஷஸர்களை நாசமாக்கக்கூடிய யாகத்தைச் செய்து வருகையில் (12) அந்த ஏழு யாக குண்டங்களிலிருந்தும் ரக்தாஸுரன், ரக்தபீஜாக்ஷகன், என்ற இருவர்களும் பஞ்ச ராவணர்களென்று பெயருள்ள ஐந்து பேர்களும் ஆக மிகக்கொடியவர்களான இந்த ஏழு அஸுரர்களும் உண்டானார்கள். இவ்வேழு மஹாஸுரர்களும் குண்டங்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்பியவுடன் (14) தங்களைக் கண்டு ஓடுகின்றவர்களான அந்த ஏழு முனிவர்களையும் துரத்தினார்கள். பிறகு அந்த ஏழு அஸுரர்களும் ஓட்டம் பிடித்த அந்த ஏழு முனிவர்களையும் விட்டு (15) இந்திரலோகம் சென்று ஓடுகின்ற இந்திரன் முதலியவர்களைப் பலவந்தமாய் பிடித்து தலையில் அடித்துப் பட்டணத்தையும் கொள்ளையடித்தார்கள். (16) பிறகு பிரும்மலோகத்தையும் விஷ்ணு லோகத்தையும் அடைந்து அவர்களையும் அடித்து அவர்களின் பட்டணங்களையும் சீக்கிரம் அபகரித்துக்கொண்டார்கள். (17) பின்னும் ஸகல பிராணிகளையும்

अपूजयन् महादेवं तेषां शान्तिमभीप्सवः । ततः कैलासशिखरं संप्राप्य जगदीश्वरम् ॥ १९
व्यजिज्ञपन् संप्रणम्य चेष्टितं तं त्रिदशद्विषाम् । तानाह च महादेवः स्मयन्निव दयानिधिः ॥ २०
इन्द्रः स्वात्मोपभोगार्थं महर्षीन्मदुपासकान् । बलात्कारेण रक्षोघ्नं यज्ञं कर्तुं न्ययुङ्क्त हि ॥ २१
विपरीतस्स वै यज्ञस्सुरघ्नस्समपद्यत । उपप्लवाय ब्रह्मेन्द्रविष्ण्वादीनामजायत ॥ २२
इति ब्रुवन्महादेवो जहास सकरध्वनिः । ततो देवीसमीपस्था दुर्गादेव्यसुरार्दिनी ॥ २३
तामाह महिषव्याघ्रघातिनीं जगतां पिता । अयि रक्तासुरं दुर्गे रक्तबीजाक्षमेव च ॥ २४
पञ्चापि रावणान् सङ्ख्ये जहि शीघ्रं मदाज्ञया । इति कुण्डोदरञ्चापि पञ्चरावणनिग्रहे ॥ २५
न्ययुङ्क्त तौ विनिर्गत्य दुर्गाकुण्डोदरावुभौ । जघान समरे रक्तं रक्तबीजाक्षमम्बिका ॥ २६
कालीमुत्पाद्य तज्जिह्वासमराङ्गणमास्थिता । रक्तासुरञ्च संहृत्य रक्तबीजाक्षमेव च ॥ २७
तयो रुधिरसंसिक्तपांसवोऽपि महत्तराः । समुत्तिष्ठेयुरेतस्मात्कारणात्कालिजिह्वया ॥ २८
रक्तानि संहृतान्येवमसुरौ संहृतौ तया । ततः कालीव तद्रक्तपानादेव मदाकुला ॥ २९

அபூஜயன் மஹாதேவம் தேஷாம் சாந்திமபீப்ஸவ: । தத: கைலாஸசிகரம் ஸம்ப்ராப்ய ஜகதீச்வரம் ॥ 19
வ்யஜிக்ஞபன் ஸம்ப்ரணம்ய சேஷ்டிதம் தம் த்ரிதசத்விஷாம் ।
தானாஹ ச மஹாதேவ: ஸ்மயன்னிவ தயாநிதி: ॥ 20
இந்த்ர: ஸ்வாத்மோபபோகார்தம் மஹர்ஷீன்மதுபாஸகான் ।
பலாத்கரரேண ரக்ஷோக்னம் யக்ஞம் கர்தும் ந்யயுங்க்த ஹி ॥ 21
விபரீதஸ்ஸவை யக்ஞஸ்ஸுரக்னஸ்ஸமபத்யத । உபப்லவாய ப்ரம்ஹேந்த்ர விஷ்ண்வாதீனாமஜாயத ॥ 22
இதி ப்ருவன் மஹாதேவோ ஜஹாஸ ஸகரத்வனி: । ததோ தேவஸமீபஸ்தா துர்காதேவ்யஸுரார்தினி 23
தாமாஹ மஹிஷவ்யாக்ரகாதினீம் ஜகதாம் பிதா । அயி ரக்தாஸுரம் துர்கே ரக்தபீஜாக்ஷமேவ ச ॥ 24
பஞ்சாபி ராவணான் ஸங்க்யே ஜஹி சீக்ரம் மதாக்ஞயா ।
இதி குண்டோதரஞ்சாபி பஞ்சராவணநிக்ரஹே ॥ 25
ந்யயுங்க்த தௌ வினிர்கத்ய துர்காகுண்டோதராவுபௌ । ஜகான ஸமரே ரக்தம் ரக்நபீஜாக்ஷமம்பிகா ॥ 26
காளிமுத்பாத்ய தஜ்ஜிஹ்வாஸமராங்கணமாஸ்திதா ।
ரக்தாஸுரஞ்ச ஸம்ஹ்ருத்ய ரக்தபீஜாக்ஷமேவ ச ॥ 27
தயோ ருதிரஸம்ஸிக்தபாம்ஸவோऽபி மஹத்தரா: ।
ஸமுத்திஷ்டேயுரேதஸ்மாத் காரணாத் காளிஜிஹ்வயா ॥ 28
ரக்தானி ஸம்ஹ்ருதான்யேவமஸுரௌ ஸம்ஹ்ருதௌ தயா । தத: காளீச தத்ரக்தபானாதேவ மதாகுலா 29

ஹிம்ஸிக்கத் தொடங்கினார்கள். பிறகு ஸப்தரிஷிகள் பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய திக்பாலர்கள் இவர்களெல்லாம் (18) அவர்களுடைய உபத்ரவம் நீங்குவதற்காக ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜை செய்து பிறகு கைலாஸ மலையின் சிகரத்தை அடைந்து ஸ்ரீ ஜகதீசனை நமஸ்கரித்து அஸுரர்களாலேற்பட்ட துன்பத்தை விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது தயாநிதியான மஹாதேவன் புன்சிரிப்புடன் அவர்களைப் பார்த்து (20) "ஓ தேவர்களே! இந்திரன் தனது நன்மைக்காக என்னை உபாஸிக்கின்றவர்களான ஸப்தரிஷிகளை, ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்யக்கூடிய யாகத்தைச் செய்யும்படி பலவந்தமாய் ஏவினானல்லவா? (21) அந்த யாகமானது விபரீதமாகி பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய யாவருக்கும் கெடுதியாய் தேவர்களையே கண்டிக்கும்படி முடிந்து விட்டது," (22) என்று சொல்லிக் கைதட்டி நகைத்தார். பிறகு எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையான ஸ்ரீ ஜகதீசன் தனதருகிலிருந்த மஹிஷவியாக்ர அஸுரர்களைக் கொன்றவளான துர்க்கா தேவியைப் பார்த்து, "ஓ தேவி! ரக்தாஸுரன் ரக்தபீஜாக்ஷன் பஞ்சராவணர்கள் இவர்களை எனது கட்டளையின்படி நீ சீக்கிரம் யுத்தத்தில் ஜயித்து வா" என்று கட்டளையிட்டு பஞ்சராவணர்களைக் கொல்லுவதற்காக குண்டோதரனையும் (25) அனுப்பினார். பிறகு துர்க்காதேவியும் குண்டோதரனும் புறப்பட்டுச் சென்று துர்க்கையானவள் ரக்தாஸுரனையும் ரக்தபீஜாக்ஷனையும் யுத்தத்தில் அடித்து (26) பிறகு ஓர் காளியை ஸ்ருஷ்டித்து அவளது நாக்காகிய யுத்தரங்கத்தில் தானிருந்துகொண்டு ரக்தாஸுரனையும் ரக்தபீஜாக்ஷனையும் கொன்றாள். (27) அப்பொழுது அவர்களுடைய ரத்தத்தினால் நனைந்த புழுதிகளெல்லாம் பெரிய அஸுரர்களாக ஆகிவிடுவார்கள் என்ற காரணத்திற்காக காளியின் நாக்கினால் (28) அந்த அஸுரர்களுடைய ரத்தங்களெல்லாம்

सर्वसंहरणे यत्ता चुकुशुः प्राणिनोऽखिलाः । ततः प्राण्युपकाराय तद्गर्वशमनाय च ॥ ३०
तया ननर्त देवेशस्तदद्भुतमिवाभवत् । निर्जिता ताण्डवे काळी देवेन विगतस्मया ॥ ३१
निर्जिता दुर्गया साकमाश्रिता सर्वमङ्गळा । कुण्डोदरोऽपि पञ्चापि रावणान्महतोऽसुरान् ॥ ३२
निर्जित्य भक्षयित्वा तान् सांबमीशं समाश्रितः । ब्रह्माच विष्णुर्देवेन्द्रस्सप्तापि ऋषयस्सुराः ॥ ३३
देवदेवाज्ञया प्राप्य स्वं लोकं मोदमाप्नुवन् । एवमेवासुराक्रान्तास्त्रिदशास्ते यदा यदा ॥ ३४
तदा तदेशमाराध्य संभूय सुखिनोऽभवन् । पृथक् पृथक्समाराध्य पदप्राप्तिः पुरोदिता ॥ ३५
संभूय चेशमाराध्य सिद्धिः प्रोक्ता मयाऽधुना । इतीदं सर्वमाख्यातं पूजामाहात्म्यमुत्तमम् ॥ ३६
य इदं शृणुयुर्नित्यं श्रावयन्ति पठन्ति च । विलिख्य पुस्तके नित्यमर्चयन्ति च सादरम् ॥ ३७
तेऽभीष्टमैहिकं सर्वमासाद्य विगताधयः । पुत्रपौत्रस्नुषाभ्रातृपितृमातृसुहृद्गणैः ॥ ३८

ஸர்வஸம்ஹரேண யத்தா சுக்ருசு: ப்ராணிநோऽகிலா: । தத: ப்ராண்யுபகாராய தத்கர்வசமநாயச ॥ 30
தயா நனர்த தேவேசஸ்ததத்புதமிவாபவத் । நிர்ஜிதா தாண்டவே காளீ தேவேன விகதஸ்மயா ॥ 31
நிர்ஜிதா துர்கயா ஸாகமாச்ரிதா ஸர்வமங்களா ।
குண்டோதரோऽபிபஞ்சாபி ராவணாந் மஹதோऽஸுரான் ॥ 32
நிர்ஜித்ய பக்ஷயித்வா தான் ஸாம்பமீசம் ஸமாச்ரித: ।
ப்ரம்ஹாச விஷ்ணுர்தேவேந்த்ரஸ்ஸப்தாபி ருஷயஸ்ஸுரா: ॥ 33
தேவதேவாஞ்ஞயா ப்ராப்ய ஸ்வம் லோகம் மோதமாப்னுவன் ।
ஏவமேவாஸுராக்ராந்தாஸ்த்ரிதசாஸ்தே யதா யதா ॥ 34
ததா ததேசமாராத்ய ஸம்பூய ஸுகிநோऽபவன் । ப்ருதக் ப்ருதக்ஸமாராத்ய பதப்ராப்தி: புரோதிதா ॥ 35
ஸம்பூய சேசமாராத்ய ஸித்தி: ப்ரோக்தா மயாऽதுநா ।
இதீதம் ஸர்வமாக்யாதம் பூஜாமாஹாத்ம்யமுத்தமம் ॥ 36
ய இதம் ச்ருணுயுர் நித்யம் ச்ராவயந்தி படந்தி ச । விலிக்ய புஸ்தகே நித்யமர்சயந்திச ஸாதரம் ॥ 37
தேऽபீஷ்டமைஹிகம் ஸர்வமாஸாத்ய விகதாதய: ।
புத்ரபௌத்ரஸ்னுஷாப்ராத்ருபித்ருமாத்ருஸுஹ்ருத்கணை: ॥ 38

ஏந்தி உறிஞ்சப்பட்டன. இவ்வாறு அந்த இரண்டு அஸுரர்களும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அந்தக் காளியானவள் ரத்தபானம் செய்ததினால் அதிக மதம் கொண்டவளாகி (29) எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹரிக்க முற்பட்டுவிட்டாள். அப்பொழுது ஸகல பிராணிகளும் கதறினார்கள். பிறகு ஸ்ரீ தேவேசன் பிராணிகளின் உதவிக்காகவும் காளியின் கர்வத்தை அடக்குவதற்காகவும் (30) அக்காளியோடுகூட நர்த்தனம் செய்ததானது மிக ஆச்சரியமாயிருந்தது. அப்பொழுது அந்தத் தாண்டவத்தில் காளியானவள் ஸ்ரீ தேவேசனால் ஜயிக்கப்பட்டவளாகி கர்வமிழந்தாள். (31) அவ்வாறு தோல்வியடைந்த காளியானவள் ஸர்வ மங்களங்களும் பொருந்தியவளாகி துர்க்காதேவியோடு சேர்ந்தாள். அப்பொழுது குண்டோதரனும் மஹாஸுரர்களான (ஐந்து) பஞ்ச ராவணர்களை (32) ஜெயித்துப் பக்ஷித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியிடம் வந்து சேர்ந்தான். பிறகு பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் ஸப்தரிஷிகளும் (33) தேவாதி தேவனது கட்டளையால் தங்களது உலகத்தை அடைந்து ஸந்தோஷமாயிருந்தார்கள். இவ்வாறாகவே தேவர்களுக்கு எப்பொழுதெல்லாம் அஸுரர்களால் துன்பம் நேரிட்டதோ (34) அப்பொழுதெல்லாம் அவர்களெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜித்து ஸுகமடைந்திருக்கிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! அவர்கள் தனித்தனியாக ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்து அவரவர்களின் பதவிகளை அடைந்திருப்பதைப்பற்றி முன்பே சொல்லியாகிவிட்டது. (35) எல்லோரும் சேர்ந்து ஸ்ரீ பகவானை ஆராதித்து ஸித்திபெற்றதைப் பற்றியும் இப்பொழுது கூறப்பட்டது. உத்தமமான சிவபூஜையின் மஹிமையைப் பற்றி இவ்விதமெல்லாம் கூறப்பட்டது. (36) இந்த மஹிமையை எவர் நாள்தோறும் கேட்கின்றார்களோ, கேட்கும்படி செய்கின்றார்களோ, படிக்கின்றார்களோ, அல்லது புஸ்தகத்தில் எழுதி தினந்தோறும் ஆதரவுடன் பூஜிக்கின்றார்களோ, (37) அவர்கள் மிகவும் மனக்கவலையற்றவர்களாயும், பிள்ளைகள், பேரன்கள், நாட்டுப் பெண்கள், சகோதரர்கள், தந்தை, தாய், சிநேகிதக் கூட்டங்கள், மாப்பிள்ளைகள், தௌஹித்ரர்கள், பந்துவர்க்கங்கள் இவர்களோடு

जामातृदुहितुः पुत्रबन्धुवर्गैश्च सन्ततम् । दृष्ट्वा दृश्यानि सर्वाणि चाचरित्वा मुदान्विताः ॥
तथैवाचरणीयानि चान्ते निर्वृतिमाप्नुयुः ॥ ३९
सकलमेतदिदं परमेशितुश्चरणपङ्कजयोः परिचर्यया ।
हरिपितामहवज्रिपदाप्तयो मुनिवराः प्रभवन्ति समृद्धयः ॥ ४०
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥

व्यासस्यापि शिवोत्कर्षपरिज्ञानं व्यासस्य विष्ण्वादिभिः शिवमहिम प्रबोधनम् ॥

पुरा ब्रह्मात्मजाः पुण्यास्सनकश्च सनन्दनः । सनातनश्च भगवान् सनत्पूर्वकुमारकः ॥ १
चत्वारो ऋषयश्शंभोः पूजां पुण्यां विधाय ते । प्रसन्नेन ततो वेदान् शिवेनाध्यापिताः खलु ॥ २
आगमांश्च पुराणानि सेतिहासानि सुव्रताः । शिवार्चनपरा नित्यं शिवयोगेन पावनाः ॥ ३
शिवज्ञानाग्निना दग्धमहापातकसञ्चयाः । जीवन्मुक्ता बभूवुस्ते परमानन्दनिर्भराः ॥ ४

ஜாமாத்ருதுஹிது: புத்ரபந்துவர்கைச்ச ஸந்ததம் ।
த்ருஷ்ட்வா த்ருச்யானி ஸர்வாணி சாசரித்வா முதான்விதா: ॥
ததைவாசரணீயானி சாந்தே நிர்வ்ருதிமாப்னுயு: ॥ 39
ஸகலமேததிதம் பரமேசிதுச்சரணபங்கஜயோ: பரிசர்யயா ।
ஹரிபிதாமஹவஜ்ரிபதாப்தயோ முனிவரா: ப்ரபவந்தி ஸம்ருத்தய: ॥ 40
இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஷட்ஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

வ்யாஸருக்கு ஸ்ரீ பரமசிவனின் மேன்மை அறிதலும், வ்யாஸருக்கு விஷ்ணு முதலியவர்கள் சிவமஹிமையை உபதேசித்தல்.

புரா ப்ரம்ஹாத்மஜா: புண்யாஸ்ஸனகச்ச ஸனந்தன: । ஸனாதனச்ச பகவான் ஸனத்பூர்வகுமாரக: ॥ 1
சத்வாரோ ருஷயச்சம்போ: பூஜாம் புண்யாம் விதாய தே ।
ப்ரஸன்னேன ததோ வேதான் சிவேனாத்யாபிதா: கலு ॥ 2
ஆகமாம்ச புராணானி ஸேதிஹாஸானி ஸுவ்ரதா: । சிவார்சனபரா நித்யம் சிவயோகேன பாவனா: ॥ 3
சிவஞானாக்னினா தக்தமஹாபாதகஸஞ்சயா: । ஜீவன்முக்தா பபூவுஸ்தே பரமானந்தனிர்பரா: ॥ 4

கூடியவர்களாய் இவ்வுலகில் எல்லா அபீஷ்டங்களையும் அடைந்து காணவேண்டிய காக்ஷிகளையெல்லாம் கண்டு செய்யவேண்டிய கார்யங்களையெல்லாம் செய்து முடிவில் மோக்ஷமடைவார்கள். (39) ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பூஜை செய்வதினால் விஷ்ணு, பிரும்மா, இந்திரன் இவர்களுடைய பதவிகளும் அளவற்ற ஐச்வர்யங்களும் உண்டாகும். (40)

எழுபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தேழாவது அத்யாயம்

பூர்வத்தில் பிரும்ம புத்திரர்களும் புண்யசாலிகளுமான ஸநகர், ஸநந்தனர், ஸனாதனர், பகவானாகிய ஸநத்குமாரர் (1) இந்த நான்கு ரிஷிச்வரர்களும் மஹாபுண்யமான சிவபூஜையைச் செய்து அதனால் பிரஸன்னரான பரமேச்வரனால் வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் புராணங்களையும் இதிஹாஸங்களையும் அத்யயனம் செய்விக்கப்பட்டார்கள். விரதங்களை நன்கு அனுஷ்டிக்கின்றவர்களும் எப்பொழுதும் சிவபூஜையில் முயன்றவர்களும் சிவயோகத்தினால் பரிசுத்தமானவர்களும் (3) சிவஞானமாகிய அக்னியால் எரிக்கப்பட்ட ஸகல மஹாபாபக் கூட்டங்களையும் உடையவர்களுமாக ஆகி ஜீவதசையிலேயே

व्यासः पुरा महादेवं विश्वरक्षाकरं परम् । पूजयित्वा ततो वेदान् पुराणानि मुनीश्वराः (चतुर्दश) ॥ ५
ज्ञात्वा सम्यग्जगादैनान् शिष्याणां च तपस्विनाम् । परतत्वं महादेवं ज्ञातवांस्तत्वतो बुधः ॥ ६
ऐश्वर्यमदमोहेन विद्यागर्वेण मायया । ईश्वरस्य तदा शिष्यानृषीनपि च वीक्ष्य सः ॥ ७
नारायणं परं तत्वं परं ब्रह्म सनातनम् । जगादाविद्यया शंभोर्मोहितः परमेशितुः ॥ ८
तदोचुस्तापसास्सर्वे शिष्यास्तस्य विचारिताः । इयन्तं कालमीशानं परं ब्रह्म सनातनम् ॥ ९
उक्तवानपि विप्रेन्द्र तद्विरुद्धमिहोच्यते । वेदान्तानां पुराणानां विरुद्धार्थं ब्रवीषि किम् ॥ १०
इति पृष्टोऽपि तैर्व्यासः पुनः प्राह द्विजानिमान् । विष्णुरेव परं ब्रह्म नान्यः कश्चन विद्यते ॥ ११
तूष्णीमुक्तं मया पूर्वं यत्किञ्चित्तत्तदा द्विजाः । तदिदानीं परं ब्रह्म ज्ञातुमर्हथ माधवम् ॥ १२
इति तस्य वचः श्रुत्वा विरुद्धार्थं द्विजोत्तमाः । संशयाविष्टमनसः पुनः प्रोचुस्तपोधनम् ॥ १३
वेदैः पुराणैर्विश्वेशो वेद्य एको महेश्वरः । इत्युक्तं भवता पूर्वममोहेनैव भूरिशः ॥ १४

வ்யாஸ: புரா மஹாதேவம் விச்வரக்ஷாகரம் பரம் ।
பூஜயித்வா ததோ வேதான் புராணானி முனீச்வரா: (சதுர்தச) ।। 5
ஞாத்வா ஸம்யக்ஜகாதைனான் சிஷ்யாணாஞ்ச தபஸ்வினாம் ।
பரதத்வம் மஹாதேவம் ஞாதவாம்ஸ்தத்வதோ புத: ।। 6
ஐச்வர்யமதமோஹேன வித்யாகர்வேண மாயயா । ஈச்வரஸ்ய ததா சிஷ்யான்ருஷீனபிச வீக்ஷ்ய ஸ: ।। 7
நாராயணம் பரம் தத்வம் பரம்ப்ரம்ஹ ஸனாதனம் । ஜகாதா வித்யயா சம்போர்மோஹித: பரமேசிது: ।। 8
ததோசுஸ்தாபஸாஸ்ஸர்வே சிஷ்யாஸ்தஸ்ய விசாரிதா: । இயந்தம் காலமீசானம் பரம்ப்ரம்ஹ ஸனாதனம் 9
உக்த்வானபி விப்ரேந்த்ர தத்விருத்தமிஹோச்யதே ।
வேதாந்தானாம் புராணானாம் விருத்தார்தம் ப்ரவீஷி கிம் ।। 10
இதி ப்ருஷ்டோऽபி தைர்வ்யாஸ: புன: ப்ராஹ த்விஜானிமான் ।
விஷ்ணுரேவ பரம் ப்ரம்ஹ நான்ய: கச்சன வித்யதே ।। 11
தூஷ்ணீமுக்தம் மயா பூர்வம் யத்கிஞ்சித்தத்ததா த்விஜா: ।
ததிதானீம் பரம் ப்ரம்ஹ ஞாதுமர்ஹத மாதவம் ।। 12
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா விருத்தார்தம் த்விஜோத்தமா: ।
ஸம்சயாவிஷ்டமனஸ: புன: ப்ரோசுஸ்தபோதனம் ।। 13
வேதை: புராணைர் விச்வேசோ வேத்ய ஏகோ மஹேச்வர: ।
இத்யுக்தம் பவதா பூர்வமமோஹேனைவ பூரிச: ।। 14

மோக்ஷத்தை யடைந்து பரமானந்தத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். (4) மேலும் ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! முன்பு வியாஸ முனிவர் ஸகல புவனங்களையும் ரக்ஷிப்பவரான மேன்மை வாய்ந்த ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜித்து பிறகு வேதங்களையும் புராணங்களையும் (5) அறிந்து அவைகளை தபஸ்விகளான சிஷ்யர்களுக்கு கற்பித்து வித்வானான வியாஸர் பரதத்வமான ஸ்ரீ மஹாதேவனை உண்மையாய் அறிந்தவரானார். (6) பிறகு ஐச்வர்யத்தின் மதத்தினாலுண்டான மோஹத்தாலும் வித்யா கர்வத்தாலும் ஸ்ரீ சம்புவின் மாயையாலும் தனது சிஷ்யர்களையும் மற்றுமுள்ள முனிவர்களையும் பார்த்து (7) ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் மாயையால் மோஹிக்கப்பட்டவராகி ஸ்ரீ நாராயணனையே பரதத்வமென்றும் நித்யமான பரபிரும்மமென்றும் சொன்னார். (8) அப்பொழுது அவரது சிஷ்யர்களெல்லோரும் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொன்னதாவது:— "ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! இதுவரை தாங்கள் ஸ்ரீ ஸதாசிவன்தான் நித்யமான பரபிரும்மம் என்று சொல்லி வந்தீர்கள். இப்பொழுது அதற்கு விரோதமாய் சொல்லுகின்றீர்களே! உபனிஷத்துக்களுக்கும் புராணங்களுக்கும் மாறுதலான அர்த்தத்தைத் தாங்கள் கூறக் காரணமென்ன?" (10) இவ்வாறு அவர்களால் கேட்கப்பட்டு அவர்களைப் பார்த்து வியாஸர் மேலும் கூறியதாவது:— "விஷ்ணுதான் பரபிரும்மமே அன்றி மற்றொருவருமில்லை. (11) ஓ முனிவர்களே! நான் முன்பு ஏதோ சும்மாச் சொன்னேன். ஆகையால் ஸ்ரீ மாதவனே பரபிரும்மமென்று இப்பொழுது நீங்கள் அறியவேண்டும்" (12) இவ்வாறு அவரது விரோதார்த்தமான வார்த்தையைக் கேட்டு பிராம்மணோத்தமர்கள் மனதில் ஸந்தேகமடைந்தவர்களாகி அம்முனிவரைப் பார்த்து மேலும் சொன்னதாவது:— (13) வேதங்களாலும் புராணங்களாலும் விச்வநாதனான ஸ்ரீ மஹேச்வரன் ஒருவரே ஸத்யப்பொருளென்று சொல்லப்படுவதாக தாங்கள் சிறிதும் மோஹமில்லாமல் பலமுறை கூறி இருக்கின்றீர்கள். அப்படி இருக்கையில் இப்பொழுது

तद्विरुद्धं वदस्यद्य मोहितो माययेशितुः । न प्रमाणमिदं तस्माद्वचनं तव सत्यतः ॥ १५
इति तेषां वचः श्रृण्वन् पुनर्व्यासस्तपोधनः । सत्यं ब्रवीमि विप्रेन्द्रा युष्माकं सन्निधावहम् ॥ १६
विष्णुरेव परं तत्वं परं ब्रह्म सनातनम् । ततस्ते ऋषयश्शिष्याः श्रृण्वन्तोऽस्य गिरं तदा ॥ १७
यदि सत्यं ब्रवीष्यद्य तर्हि काशीं परां पुरीम् । गत्वाऽत्र सत्यतो ब्रूहि भुजमुद्धृत्य तापस ॥ १८
तदा प्रमाणं वचनं भवेत्तव न संशयः । इति तेषां वचः श्रुत्वा तथेत्युक्त्वा स तापसः ॥ १९
काशीं प्राप्य महापापप्रशोधनपटीयसीम् । तत्र विश्वेशसविधे भुजमुद्धृत्य निर्भयः ॥ २०
नारायणः परंब्रह्म परमात्मा परात्परः । परं तत्वं परञ्ज्योतिरुद्धृत्य भुजमुच्यते ॥ २१
सत्यं सत्यं पुनस्सत्यं सम्यगत्रोच्यतेऽधुना । इति ब्रुवति मोहेन व्यासे तस्मिञ्छिवान्तिके ॥ २२
स्तब्धौ भुजौ तदा व्योम्नि न च जिह्वा चचाल ह । केवलं दारुवत्तस्थे निश्चेष्टस्स च तापसः ॥ २३
तद्दृष्ट्वा ऋषयस्सर्वे तच्छिष्याश्च भयान्विताः । अहो मोहस्य माहात्म्यं यदयं वदतां वरः ॥ २४

தத்விருத்தம் வதஸ்யத்ய மோஹிதோ மாயயேசிது: । ந ப்ரமாணமிதம் தஸ்மாத் வசனம் தவ ஸத்யத: 15
இதி தேஷாம் வச: ச்ருண்வன் புனர்வ்யாஸஸ்தபோதன: ।
ஸத்யம் ப்ரவீமி விப்ரேந்த்ரா யுஷ்மாகம் ஸந்நிதாவஹம் ॥ 16
விஷ்ணுரேவ பரம் தத்வம் பரம் ப்ரம்ஹ ஸனாதனம் ।
ததஸ்தே ருஷயச்சிஷ்யா: ச்ருண்வந்தோऽஸ்ய கிரம் ததா ॥ 17
யதி ஸத்யம் ப்ரவீஷ்யத்ய தர்ஹி காசீம் பராம் புரீம் ।
கத்வாऽத்ர ஸத்யதோ ப்ரூஹி புஜமுத்த்ருத்ய தாபஸ ॥ 18
ததா ப்ரமாணம் வசனம் பவேத்தவ ந ஸம்சய: ।
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ததேத்யுக்த்வா ஸதாபஸ: ॥ 19
காசீம் ப்ராப்ய மஹாபாபப்ரசோதனபடீயஸீம் । தத்ர விச்வேசஸவிதே புஜமுத்த்ருத்ய நிர்பய: ॥ 20
நாராயண: பரம் ப்ரம்ஹ பரமாத்மா பராத்பர: । பரம் தத்வம் பரஞ்ஜ்யோதிருத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே ॥ 21
ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யம் ஸம்யகத்ரோச்யதேऽதுனா ।
இதி ப்ருவதி மோஹேன வ்யாஸே தஸ்மிஞ்ச்சிவாந்திகே ॥ 22
ஸ்தப்தௌ புஜௌ ததா வ்யோம்னி நச ஜிஹ்வா சசாலஹ ।
கேவலம் தாருவத்தஸ்தே நிச்சேஷ்டஸ்ஸச தாபஸ: ॥ 23
தத் த்ருஷ்ட்வா ருஷயஸ்ஸர்வே தச்சிஷ்யாச்ச பயான்விதா: ।
அஹோ மோஹஸ்ய மாஹாத்ம்யம் யதயம் வததாம் வர: ॥ 24

ஈசனின் மாயையால் தாங்கள் மோஹமடைந்தவராகி அதற்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுகிறீர். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட உமது வார்த்தையானது ஸத்யமாய் பிரமாணமேயில்லை, என்றார்கள். (15) இவ்வாறு அவர்களது வார்த்தைகளைக் கேட்டு தபோதனரான வியாஸர் மேலும் சொன்னதாவது:— “ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! விஷ்ணுவேதான் பரதத்வம். அவரே நித்யமான பரபிரும்மம் என்று உங்கள் முன்னிலையில் ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன் என்றார். இவ்வாறு அவரது வார்த்தையைக் கேட்டு அதன் பிறகு அவரது சிஷ்யர்களும் மற்ற முனிவர்களும், (17) “ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்பொழுது சொல்லுவது ஸத்யமானால் மஹிமை வாய்ந்த காசி நகரத்திற்குச் சென்று தாங்கள் கையை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஸத்யமாய்ச் சொன்னால் (18) அப்பொழுது உமது வார்த்தையானது பிரமாணமென்பதில் சந்தேகமில்லை,” என்றார்கள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு வியாஸ முனிவரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி (19) மஹாபாதகங்களையெல்லாம் போக்கும் சக்தி வாய்ந்த காசி க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ விச்வநாத ஸ்வாமி ஸன்னதியில் சிறிதும் பயமற்றவராய் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு (20) ஸ்ரீ நாராயணனே பரப்பிரும்மமும் பரமாத்மாவும் பராபரமும் பரதத்வமும் பரஞ்ஜோதியுமான வஸ்துவென்று நான் கையைத் தூக்கிக்கொண்டு சொல்லுகிறேன். (21) இதே ஸத்யம்! இதே ஸத்யம்!! இதே ஸத்யம்!!! என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறேன்”, என்று வியாஸர் புத்தி மோஹத்தினால் சிவஸன்னதியில் சொன்னவுடன் (22) அவரது கைகள் ஆகாயத்தில் அசைவற்று நின்றன. அவரது நாக்கும் பேசமுடியாமலாகிவிட்டது. அந்த முனிவர் சிறிதும் அசைவின்றி வெறும் கட்டைபோல் நின்றார். (23) அதைப் பார்த்து அவரது சிஷ்யர்களும் மற்ற முனிவர்களும் பயமடைந்தவர்களாகி,

व्यस्तवान् सकलान् वेदान् पुराणानि च सर्वदा । तथाऽपि विपरीतार्थं वदत्यत्र भयं विना ॥ २५
तदस्य स्तंभितौ बाहू वाग्बन्धोऽपि बभूवहा । असत्यवादी व्यासोऽपि शिवमायाविमोहितः ॥ २६
तदस्य शिक्षा देवेन कृता खलु दुरत्यया । इति सर्वेऽपि तच्छिष्या ऋषयो भयकंपिताः ॥ २७
चक्रुः स्तोत्रं महेशस्य बद्धाञ्जलिकराः पुनः । तत्राविरासीद्भगवांस्तत्रैव मधुसूदनः ॥ २८
व्यासं स्तब्धकरं वीक्ष्य विस्मयाकुलितान्तरः । अहो तव मतिः कुत्र गता व्यासाधुना ऋषे ॥ २९
शिवं विश्वाधिकं शान्तं सच्चिदानन्दरूपिणम् । योगिध्येयमुमाकान्तं मम कर्तारमव्ययम् ॥ ३०
सर्ववेदान्तसर्वस्वं सर्वाधिकमनुत्तमम् । मुक्त्वा मां मायया तस्य प्रोक्तवानधिकं बत ॥ ३१
ततो न तव मात्रं हि द्रोहः किन्तु ममापि हि । सत्यं सत्यं पुनस्सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते ॥ ३२
शिव एव परं तत्त्वं विश्वस्मादधिकः परः । अहं सर्वजगत्कर्ता मम कर्ता महेश्वरः ॥ ३३
तस्य देवादिदेवस्य कर्ता कोऽपि न विद्यते । स एव सकलानीशश्शास्ति सर्वेश्वरेश्वरः ॥ ३४

வ்யஸ்தவான் ஸகலான் வேதான் புராணானிச ஸர்வதா । ததாऽபி விபரீதார்தம் வதத்யத்ர பயம் வினா 25
ததஸ்ய ஸ்தம்பிதௌ பாஹூ வாக்பந்தோऽபி பபூவஹா ।
அஸத்யவாதீ வ்யாஸோऽபி சிவமாயாவிமோஹித: ॥ 26
ததஸ்ய சிக்ஷா தேவேன க்ருதா கலு துரத்யயா । இதி ஸர்வேऽபி தச்சிஷ்யா ருஷயோ பயகம்பிதா: ॥ 27
சக்ரு: ஸ்தோத்ரம் மஹேசஸ்ய பத்தாஞ்ஜகரா: புன: । தத்ராவிராஸீத் பகவாம்ஸ்தத்ரைவ மதுஸூதன:
வ்யாஸம் ஸ்தப்தகரம் வீக்ஷ்ய விஸ்மயாகுலிதாந்தர: ।
அஹோ தவ மதி: குத்ர கதா வ்யாஸாதுனா ருஷே ॥ 29
சிவம் விச்வாதிகம் சாந்தம் ஸச்சிதானந்தரூபிணம் ।
யோகித்யேயமுமாகாந்தம் மம கர்தாரமவ்யயம் ॥ 30
ஸர்வவேதாந்தஸர்வஸ்வம் ஸர்வாதிகமனுத்தமம் ।
முக்த்வா மாம் மாயயா தஸ்ய ப்ரோக்தவானதிகம் பத ॥ 31
ததோ ந தவ மாத்ரம் ஹி த்ரோஹ: கிந்து மமாபி ஹி ।
ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே ॥ 32
சிவ ஏவ பரம் தத்வம் விச்வஸ்மாததிக: பர: । அஹம் ஸர்வஜகத்கர்தா மம கர்தா மஹேச்வர: ॥ 33
தஸ்ய தேவாதிதேவஸ்ய கர்தா கோऽபி ந வித்யதே ।
ஸ ஏவ ஸகலாநீசச்சாஸ்தி ஸர்வேச்வரேச்வர: ॥ 34

"ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! புத்தி மோஹத்தின் மஹிமையை என்ன என்று சொல்லுவோம். இவர் பேச்சாளர்களில் மிகச் சிறந்தவர். (24) மேலும் இவர் ஸகல வேதங்களையும் பிரித்திருக்கிறார். புராணங்களையும் செய்திருக்கிறார். அப்படியிருந்தும் இவர் சிறிதும் பயமின்றி விபரீதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். (25) ஆகையால்தான் இவரது கைகள் ஸ்தம்பித்து வாக்கும் பேசமுடியாமலாயிற்று. இப்படிப்பட்ட வியாஸ முனிவர்கூட சிவமாயையால் மோஹிக்கப்பட்டவராகி பொய் பேசுகின்றவராய் ஆனாரல்லவா? (26) ஆகையாலிவருக்கு ஸ்ரீ மஹாதேவனால் தீராத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது", என்று அவருடைய சிஷ்யர்களும் ஸகல முனிவர்களும் பயத்தினால் நடுங்கியவர்களாகி (27) கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஸ்ரீ மஹேச்வரனைத் துதித்தார்கள். அப்பொழுது அங்கு தானாகவே பகவானாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தோன்றி (28) ஸ்தம்பித்த கைகளை உடைய வியாஸரைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்த மனமுடையவராகி ஓ முனிவரே! இப்பொழுது உமக்கு புத்தி எங்கே போய்விட்டது. (29) உலகங்களை அதிகரித்தவரும், சாந்தரும், ஸச்சிதானந்தரூபியும், யோகிகளால் தியானிக்கத் தக்கவரும், உமாகாந்தரும், என்னைப் படைத்தவரும், என்றும் அழிவற்றவரும், (30) ஸகல உபனிஷத்துக்களில் கூறப்பட்ட அரும் பொருளும், எல்லோருக்கும் மேலானவரும் உத்தமர்களுக்கெல்லாம் உத்தமருமான ஸ்ரீ மஹேச்வரனை விட்டு அவரது மாயையால் மோஹமடைந்து என்னை அதிகமென்று உரைத்துவிட்டீரே! இது மிகவும் கஷ்டம். (31) ஏனென்றால் இதனால் ஏற்படும் சிவத்ரோகம் உமக்கு மாத்திரமில்லை, பின்னையெனில் எனக்கும் ஏற்பட்டு விட்டது. சிவனே பரதத்வமென்றும் ஸகல உலகங்களைக் காட்டிலும் அதிக மேன்மை பொருந்தியவரென்பதும் ஸத்யம்! ஸத்யம்!! பின்னும் ஸத்யமென்று கைகளை உயர தூக்கிக்கொண்டு முறையிடுகின்றேன். நான் ஸகல உலகங்களுங்கும் கர்த்தா. எனக்குக் கர்த்தா ஸ்ரீ மஹேச்வரனே. (33) அப்படிப்பட்ட தேவாதி தேவருக்குக் கர்த்தா வேறு ஒருவருமில்லை. ஸர்வேச்வரேச்வரரான அந்த

तत्प्रसादाद्विनिर्मोक्षस्सर्वेषां संसृतेर्ध्रुवम् । इत्युक्त्वा ऋषिभिस्साकं तुष्टाव परमेश्वरम् ॥ ३५
जय शंभो महादेव सच्चिदानन्दविग्रह । नमस्तेऽस्तु महादेव परात्परतरायच ॥ ३६
विश्वाधिकाय भवते नमो यज्ञेश्वराय ते । नमस्ते सर्वकर्तेऽस्तु पुनर्भूयो नमोनमः ॥ ३७
एवं स्तुवति देवेशं हरौ साकमृषीश्वरैः । गतमोहस्तदा व्यासो भयाकुलितमानसः ॥ ३८
विश्वाधिको महादेवः परतत्वं परात्परः । सर्वेषामपि लोकानां शास्ता सङ्कल्पमात्रतः ॥ ३९
तदाज्ञया जगत्सर्वं सृजते पूर्ववद्विधिः । नारायणोऽपि भगवानाज्ञया पालयत्यतः ॥ ४०
यस्य पूजाप्रभावेन ब्रह्मा ब्रह्मत्वमाप्तवान् । विष्णुश्च स्वपदं प्राप पूजया यस्य शूलिनः ॥ ४१
नमस्तस्मै महेशाय मायातीताय शम्भवे । इति तुष्टाव देवेशं व्यासश्शंभुं तपोधनः ॥ ४२
यदा प्रादुरभूत्तस्य सांबस्सगण ईश्वरः । तदानीं वीक्ष्य तं नन्दी व्यासं शङ्करवल्लभः ॥ ४३
त्वया कृतं महामोहात् परब्रह्मणि शङ्करे । नीलग्रीवे विरूपाक्षे सच्चिदानन्दविग्रहे ॥ ४४

தத்ப்ரஸாதாத் விநிர்மோக்ஷஸ்ஸர்வேஷாம் ஸம்ஸ்ருதேர் த்ருவம் |
இத்யுக்த்வா ருஷிபிஸ்ஸாகம் துஷ்டாவ பரமேச்வரம் || 35
ஜய சம்போ மஹாதேவ ஸச்சிதானந்தவிக்ரஹ | நமஸ்தேSஸ்து மஹாதேவ பராத்பரதராய ச || 36
விச்வாதிகாய பவதே நமோ யஞ்ஞேச்வராய தே |
நமஸ்தே ஸர்வ கர்தேSஸ்து புநர்பூயோ நமோ நம: || 37
ஏவம் ஸ்துவதி தேவேசம் ஹரௌ ஸாகம்ருஷீச்வரை: |
கதமோஹஸ்ததா வ்யாஸோ பயாகுலிதமானஸ: || 38
விச்வாதிகோ மஹாதேவ: பரதத்வம் பராத்பர: |
ஸர்வேஷாமபி லோகாநாம் சாஸ்தா ஸங்கல்பமாத்ரத: || 39
ததாஞ்ஞயா ஜகத்ஸர்வம் ஸ்ருஜதே பூர்வவத் விதி: | நாராயணோSபி பகவாநாஞ்ஞயா பாலயத்யத: || 40
யஸ்ய பூஜாப்ரபாவேந ப்ரம்ஹா ப்ரம்ஹத்வமாப்தவான் |
விஷ்ணுச்ச ஸ்வபதம் ப்ராப பூஜயா யஸ்ய சூலின: || 41
நமஸ்தஸ்மை மஹேசாய மாயாதீதாய சம்பவே |
இதி துஷ்டாவ தேவேசம் வ்யாஸச் சம்பும் தபோதன: || 42
யதா ப்ராதுரபூத்தஸ்ய ஸாம்பஸ்ஸகண ஈச்வர: |
ததாநீம் வீக்ஷ்ய தம் நந்தீ வ்யாஸம் சங்கர வல்லப: || 43
த்வயா க்ருதம் மஹாமோஹாத் பரப்ரம்மணி சங்கரே | நீலக்ரீவே விருபாக்ஷே ஸச்சிதானந்த விக்ரஹே 44

மஹாப்பிரபுவே எல்லா உலகங்களையும் ஆளுகிறார். (34) அவரது பிரஸாதத்தால்தான் யாவருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷமென்பது நிச்சயம்'', என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த மற்ற முனிவர்களோடு கூட ஸ்ரீ பரமேச்வரனைத் துதித்தார். (35) ஜய விஜயீபவ ஓ சம்போ! ஓ மஹாதேவ! ஓ ஸச்சிதானந்த ரூபியே! தங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். பராபரக் கடவுளும் (36) உலகங்களுக்கு அதிபரும், யாகங்களுக்கு அதிபருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். ஸகல பிரபஞ்சங்களையும் உண்டு பண்ணிய தங்களுக்கு நமஸ்காரம். மறுபடியும் தங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்'' (37) என்று விஷ்ணுவானவர் மற்ற முனிவர்களோடு ஸ்ரீ தேவேசனை ஸ்தோத்திரம் செய்யும்போது வியாஸ முனிவர் மோஹம் தெளிந்து எழுந்து மனதில் மிகுந்த பயமடைந்தவராகி (38) ''மஹாதேவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலானவர்; பரதத்வம்; பராபரர்; நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லா உலகங்களையும் ஆளுகின்றவர். (39) அவரது கட்டளையால்தான் பிரும்மதேவன் மறுபடி எல்லா உலகங்களையும் முன் போல் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். பகவானாகிய ஸ்ரீ நாராயணனும் அவரது கட்டளையால் உலகங்களைப் பாலனம் செய்கிறார். (40) எவரைப் பூஜை செய்த மஹிமையால் பிரும்மதேவன் பிரும்மத்தன்மையை அடைந்தாரோ, விஷ்ணுவானவர் எந்தப் பரமேச்வரனைப் பூஜித்து தனது ஸ்தானமான வைகுண்டத்தை அடைந்தாரோ, (41) மாயைக்கு அகப்படாதவரும் ஸுகத்தை அளிப்பவருமான அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ மஹேச்வரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்'', என்று வியாஸ முனிவர் துதித்தார். (42) அப்பொழுது ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியானவர் ஸகல கணங்களோடு அவருக்கு முன்னிலையில் தோன்றினார். ஸ்ரீ பரமசிவனின் அன்புக்குரியவரான நந்திகேச்வரர் வியாஸ முனிவரைப் பார்த்து, (43) ''ஓ புத்திகெட்ட வியாஸ முனிவரே! பரபிரும்மமும், ஸுகத்தை அளிப்பவரும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், ஸச்சிதானந்த

विश्वाधिके विश्वरूपे महाग्रासे महात्मनि । तिष्ठति ब्रह्मविष्ण्वादिदेवतैरभिवन्दिते ॥ ४५
वृथैव सत्यं दुर्बुद्धे विष्णुर्ब्रह्मेति भाषता । उत्थापितौ यतो बाहू निकृत्तव्यौ त्वया ततः ॥ ४६
पश्य शंभुं विरूपाक्षं प्रसन्नं तव चाग्रतः । अनेकब्रह्मविष्ण्वादिकपालालंकृताकृतिम् ॥ ४७
अप्रतर्क्यमनिर्देश्यमनन्तमहिमास्पदम् । दृष्ट्वा व्यासश्शिवं साक्षाच्चक्षुष्मत्तामवाप्तवान् ॥ ४८
प्रणम्य दण्डवद्भूमौ समुत्थाय कृताञ्जलिः । क्षन्तव्यो मेऽपराधोऽयमज्ञानेन विजृंभितः ॥ ४९
महादेव महादेव महादेव दयानिधे । भवानेव भवानेव भवानेव गतिर्मम ॥ ५०
एवं स्तुवति देवेशं व्यासे तस्मिन् कृताञ्जलौ । तत्रैवान्तरधाच्छंभुस्सर्वैश्च गणनायकैः ॥ ५१
ततो दृष्ट्वा महादेवं विष्णुस्सर्वेऽपि तापसाः । व्यासशिष्याश्च ते सर्वे हर्षकण्टकितत्वचः ॥ ५२
व्यासं तं वीक्ष्य नितरां भयकंपितविग्रहम् । इतः परं न कर्तव्यमीदृग्वाक्यं त्वयाऽनघ ॥ ५३
शिवमेव परं तत्वं ब्रूहि नित्यं विना मदम् । इत्युक्त्वाऽन्तर्दधे विष्णुर्बुद्धिं व्यासाय भूसुराः ॥ ५४

விச்வாதிகே விச்வரூபே மஹாக்ராஸே மஹாத்மனி ।
திஷ்டதி ப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாதிதேவதைரபிவந்திதே ॥ 45
வ்ருதைவ ஸத்யம் துர்புத்தே விஷ்ணுப்ரம்ஹேதி பாஷதா ।
உத்தாபிதௌ யதோ பாஹூ நிக்ருத்தவ்யௌ த்வயா தத: ॥ 46
பச்ய சம்பும் விருபாக்ஷம் ப்ரஸன்னம் தவ சாக்ரத: ।
அநேகப்ரம்ஹவிஷ்ண்வாதிகபாலாலங்க்ருதாக்ருதிம் ॥ 47
அப்ரதர்க்யமநிர்தேச்யமனந்தமஹிமாஸ்பதம் ।
த்ருஷ்ட்வா வ்யாஸச்சிவம் ஸாக்ஷாச்சக்ஷுஷ்மத்தாமவாப்தவான் 48
ப்ரணம்ய தண்டவத்பூமௌ ஸமுத்தாய க்ருதாஞ்ஜலி: ।
க்ஷந்தவ்யோ மேऽபராதோऽயமஞ்ஞானேன விஜ்ரும்பித: ॥ 49
மஹாதேவ மஹாதேவ மஹாதேவ தயாநிதே। பவாநேவ பவாநேவ பவாநேவ கதிர்மம ॥ 50
ஏவம் ஸ்துவதி தேவேசம் வ்யாஸே தஸ்மின் க்ருதாஞ்ஜலௌ ।
தத்ரைவாந்தரதாச்சம்புஸ்ஸர்வைச்ச கணநாயகை: ॥ 51
ததோ த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் விஷ்ணுஸ்ஸர்வேऽபி தாபஸா: ।
வ்யாஸசிஷ்யாச்ச தே ஸர்வே ஹர்ஷகண்டகிதத்வச: ॥ 52
வ்யாஸம் தம் வீக்ஷ்ய நிதராம் பயகம்பிதவிக்ரஹம்। இத: பரம் ந கர்தவ்ய மீத்ருக்வாக்யம் த்வயாऽனக ॥ 53
சிவமேவ பரம் தத்வம் ப்ரூஹி நித்யம் விநா மதம் ।
இத்யுக்த்வாந்தர்ததே விஷ்ணுர் புத்திம் வ்யாஸாய பூஸுரா: ॥ 54

மூர்த்தியும், விச்வாதிகரும், விச்வரூபியும், ஸகல பிரபஞ்சங்களையும் விழுங்குகிறவரும், பிரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்படுகின்றவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவன் இருக்கும் போது, விஷ்ணுதான் பிரும்மமென்று சொல்லி வீணாய் ஸத்யம் செய்து கைகளை உயரத் தூக்கியபடியால் அவைகளை வெட்டிவிட வேண்டும். (46) ஓ வியாஸரே இதோ தங்களுக்கு முன்னிலையில் பிரஸன்னராயிருப்பவரும், ஸுகத்தை கொடுக்கின்றவரும் முக்கண்ணரும் அநேக பிரும்ம விஷ்ணுக்கள் முதலியவர்களுடைய மண்டை ஓடுகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமேனியைக் கொண்டவரும், (47) ஊஹிக்க முடியாதவரும், குறிப்பிட முடியாதவரும், அளவற்ற மஹிமைகளுக்கு இருப்பிடமானவருமான அப்பிரபுவைப் பாரும்'', என்றார். அப்பொழுது வியாஸர் ஸ்ரீ பரமசிவனை பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டு கண்ணை அடைந்ததற்குத் தக்க பயனை அடைந்தார். (48) பிறகு பூமியில் தண்டனிட்டு அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்று, ''கருணைக்கடலான ஓ மஹாதேவா! ஓ மஹாதேவா!! ஓ மஹாதேவா!!! அறியாமையால் என்னால் செய்யப்பட்ட இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும். எனக்குத் தாங்களே கதி! தாங்களே கதி!! தாங்களே கதி!!! (50) என்று அஞ்சலி செய்துகொண்டு வியாஸர் துதி செய்கையில் ஸ்ரீ பகவான் அங்கேயே கணாதிபர்களுடன் மறைந்தார். (51) பிறகு விஷ்ணுவும் ஸகல முனிவர்களும், வியாஸருடைய எல்லா சிஷ்யர்களும் ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பார்த்து அதனால் ஏற்பட்ட ஸந்தோஷத்தினால் ரோமாஞ்சமடைந்தார்கள். (52) அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் பயத்தினால் மிகவும் உடல் நடுக்கமடைந்தவரான வியாஸ முனிவரைப் பார்த்து, ''பாபமற்றவரான ஓ வியாஸ முனிவரே! இனி தாங்கள் இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லக்கூடாது. (53) தாங்கள் எப்பொழுதும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனே பரபிரும்ம

ऋषयश्च ततस्सर्वे स्वस्वमाश्रममापिरे । विचिन्त्य मनसा पश्चान्निष्कृतिं स च तापसः ॥ ५५
काञ्चीं प्राप स्वशिष्यैश्च कलिदोषविवर्जिताम् । तत्र संपूज्य विधिना प्रतिष्ठाप्य महेश्वरम् ॥ ५६
मुक्त्वाऽशेषञ्च दुरितं मोहं शंभोः कृपाबलात् । निर्मलं प्राप सन्तोषं शिवज्ञानप्रभावतः ॥ ५७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्तसप्ततितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टसप्ततितमोऽध्यायः ॥

उपमन्युप्रभृतीनां क्षीराब्धिदानाद्यनुग्रहः ॥

पुरा वसिष्ठः पुण्यात्मा पूजयित्वा पुरद्रुहम् । अरुन्धतीमवाप्यायं गाञ्च कामप्रदायिनीम् ॥ १
सर्वविद्यापरिज्ञानं प्राप्यानन्यसमस्सुधीः । सप्तर्षिष्वपि चैकत्वं प्राप्तवान् पूजया प्रभोः ॥ २
पराशरश्शक्तिसुतो वसिष्ठस्य च पौत्रकः । शिवपूजारतो नित्यं दिने कस्मिन् स्वमातरम् ॥ ३

ருஷயச்ச ததஸ்ஸர்வே ஸ்வஸ்வமாச்ரமமாபிரே ।
விசிந்த்ய மனஸா பச்சாந்நிஷ்க்ருதிம் ஸ ச தாபஸ: ॥ 55
காஞ்சீம் ப்ராப ஸ்வசிஷ்யைச்ச கலிதோஷவிவர்ஜிதாம் ।
தத்ர ஸம்பூஜ்ய விதிஞ ப்ரதிஷ்டாப்ய மஹேச்வரம் ॥ 56
முக்த்வாऽசேஷஞ்ச துரிதம் மோஹம் சம்போ: க்ருபாபலாத் ।
நிர்மலம் ப்ராப ஸந்தோஷம் சிவஞானப்ரபாவத: ॥ 57

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யக்கண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்தஸப்ததிதமோऽத்யாய:

॥ அத அஷ்டஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

உபமன்யு முதலிய மஹரிஷிகளுக்கு க்ஷீராப்தி தானம் முதலியவற்ருல் அனுகிரஹித்தல்

புரா வஸிஷ்ட: புண்யாத்மா பூஜயித்வா புரத்ருஹம் । அருந்ததீமவாப்யாயம் காஞ்ச காமப்ரதாயினீம் ॥ 1
ஸர்வவித்யாபரிஞானம் ப்ராப்யானன்யஸமஸ்ஸுதீ: ।
ஸப்தர்ஷிஷ்வபிசைகத்வம் ப்ராப்தவான் பூஜயா ப்ரபோ: ॥ 2
பராசரச்சத்திஸுதோ வஸிஷ்டஸ்ய ச பௌத்ரக: ।
சிவபூஜாரதோ நித்யம் தினே கஸ்மின் ஸ்வமாதரம் ॥ 3

மென்று மதத்தை விட்டு சொல்லி வரவேண்டும். என்று மஹாவிஷ்ணுவானவர் வியாஸருக்கு புத்தி கற்பித்து விட்டு மறைந்தார். (54) பிறகு எல்லா முனிவர்களும் தங்கள் தங்கள் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்ருர்கள். அதற்குப் பிறகு வியாஸ முனிவர் இத்தோஷத்திற்கு தக்க பரிஹாரத்தை செய்ய மனதிஞல் ஆலோசித்துக் கொண்டு (55) தனது சிஷ்யர்களோடுகூட கலிதோஷமற்றதான காஞ்சீ புரத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸ்ரீ மஹேச்வரனை முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து (56) ஸ்ரீ சம்புவின் கிருபா பலத்தால் எல்லா பாபங்களையும் மோஹத்தையும் போக்கிக்கொண்டு சிவக்ஞானத்தின் மஹிமையால் நிர்மலமான ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். (57).

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

ஓ பிராம்மணேத்தமர்களே! பூர்வத்தில் புண்யாத்மாவாகிய வஸிஷ்ட முனிவர் திரிபுரர்களுக்குச் சத்ருவான ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜித்து அதஞல் அருந்ததியை மனைவியாக அடைந்து இஷ்டங்களை அளிக்கக்கூடிய காமதேனுவையும், (1) ஸகலவித வித்யைகளிலும் விசேஷ தேர்ச்சியையும் பெற்று நிகரற்ற புத்திசாலியாகி மேலும் பிரபுவான மஹேச்வரரைப் பூஜித்து அந்த மஹிமையால் ஸப்தரிஷிகளில் ஒருவராயிருக்கும் பெருமையையும் அடைந்தார். (2) அந்த வஸிஷ்டருக்கு பௌத்ரரும் சக்தி

विधवां वीक्ष्य दुःखेन पप्रच्छ पितरं तदा । मातः पिता मम गतः कुत्रेति रहसि स्वयम् ॥ ४
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तन्माता दुःखितान्तरा । निहतस्ते पिता पुत्र राक्षसेन दुरात्मना ॥ ५
तत एव हि संप्राप्तं वैधव्यमधुना मम । तदत्र निष्कृतिः कार्या त्वया यत्नेन पुत्रक ॥ ६
इति तस्या वचः श्रुत्वा दुःखाकुलितमानसः । राक्षसं हन्तुकामोऽयं शिवपूजाञ्चकारह ॥ ७
ततः प्रसन्नो भगवान् पूजया तुष्टमानसः । तस्मै वरांश्च दत्वाऽशु तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ॥ ८
ततो ददर्श पितरं मृतमप्यस्य चाज्ञया । चकार च ततो यागं विनाशाय च रक्षसाम् ॥ ९
ततश्शिवाज्ञया पेतुः वह्निकुण्डेऽत्र राक्षसाः । मम्रुः केचन दग्धाश्च शिवमन्त्रप्रभावतः ॥ १०
दृष्ट्वैतत्तापसास्सर्वे वसिष्ठश्च महामतिः । शक्तिं संप्रीणयामासुस्तत्कोपप्रशमाय वै ॥ ११
मुक्त्वा कोपं ततश्शक्तिर्वेदांश्चैवागमानपि । पुराणानि च सर्वाणि ज्ञात्वाऽयं तत्वतो द्विजाः ॥ १२
शास्त्रञ्च कल्पयित्वाऽयं किञ्चित्सन्तोषसंयुतः । नित्यत्वं प्राप कृपया शंभोस्सोऽयं महीसुराः ॥ १३

விதவாம் வீக்ஷ்ய து:கேந பப்ரச்ச பிதரம் ததா ।
மாத: பிதா மம கத: குத்ரேதி ரஹஸி ஸ்வயம் ॥ 4
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா தன்மாதா து:கிதாந்தரா ।
நிஹதஸ்தே பிதா புத்ர ராக்ஷஸேன துராத்மனா ॥ 5
தத ஏவ ஹி ஸம்ப்ராப்தம் வைதவ்யமதுநா மம ।
ததத்ர நிஷ்க்ருதி: கார்யா த்வயா யத்நேந புத்ரக ॥ 6
இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா து:காகுலிதமானஸ: ।
ராக்ஷஸம் ஹந்துகாமோऽயம் சிவபூஜாஞ்சகார ஹி ॥ 7
தத: ப்ரஸந்நோ பகவான் பூஜயா துஷ்டமானஸ: ।
தஸ்மை வராம்ச்ச தத்வாசு தத்ரைவாந்தர்ததே ப்ரபு: ॥ 8
ததோ ததர்ச பிதரம் ம்ருதமப்யஸ்ய சாஞ்ஞயா । சகார ச ததோ யாகம் விநாசாய ச ரக்ஷஸாம் ॥ 9
ததச்சிவாஞ்ஞயா பேது: வன்ஹிகுண்டேऽத்ர ராக்ஷஸா: । மம்ரு: கேசந தக்தாச்ச சிவமந்த்ரப்ரபாவத: 10
த்ருஷ்ட்வைதத் தாபஸாஸ்ஸர்வே வஸிஷ்டச்ச மஹாமதி: ।
சக்திம் ஸம்ப்ரீணயாமாஸுஸ்தத்கோபப்ரசமாய வை ॥ 11
முக்த்வா கோபம் ததச்சக்திர்வேதாம்ச்சைவாகமானபி ।
புராணாநிச ஸர்வாணி ஞாத்வாऽயம் தத்வதோ த்விஜா: ॥ 12
சாஸ்த்ரஞ்ச கல்பயித்வாऽயம் கிஞ்சித் ஸந்தோஷஸம்யுத: ।
நித்யத்வம் ப்ராப்ய க்ருபயா சம்போஸ்ஸோऽயம் மஹீஸுரா: ॥ 13

மஹரிஷிக்கு புத்ரருமான பராசர முனிவர் தினந்தோறும் சிவபூஜையில் முயன்றவருயிருந்தார். அவர் ஒரு நாள் விதவையான தன் தாயைப் பார்த்து மிகுந்த துக்கத்துடன், "ஓ தாயே! எனது தந்தை எங்கே சென்றூர்", என்று ரகஸ்யமாய்க் கேட்டார். (4) அவரது வார்த்தையைக் கேட்டு தாயானவள் மனதில் மிக துக்கமடைந்தவளாகி, "ஓ மைந்தா! உனது தந்தை துராத்மாவாகிய ஓர் ராக்ஷஸனுல் கொல்லப்பட்டார். (5) ஆகையால் தான் நான் இப்பொழுது விதவையாக ஆனேன். ஓ புத்ர! ஆகையால் நீ இப்பொழுது முயற்சியுடன் அதற்குப் பரிஹாரம் செய்ய வேண்டும்". (6) என்ற தாயின் வார்த்தையைக் கேட்டு துக்கத்தினுல் கலங்கிய மனமுடையவராகி அந்த ராக்ஷஸனைக் கொல்ல எண்ணங் கொண்டு சிவபூஜை செய்தார். (7) ஸ்ரீ பகவான் அந்தப் பூஜையினுல் ஸந்தோஷமடைந்த மனமுடைய வனுகி அவருக்கு சீக்கிரம் வரத்தை கொடுத்துவிட்டு அங்கேயே மறைந்தார் (8) பிறகு பராசர முனிவர் ஸ்ரீ மஹேச்வரரின் கட்டளையால் இறந்து போன தனது தந்தையை தரிசித்தார். பிறகு ராக்ஷஸர்கள் நாசமடைவதற்காக ஓர் யாகத்தைச் செய்தார். (9) அப்பொழுது ராக்ஷஸர்களெல்லாம் சிவமந்திரத்தின் மஹிமையால் சிவனின் கட்டளையின்படி அந்த அக்னி குண்டத்தில் விழுந்து சிலர் பொசுக்கப்பட்டார்கள். (10) அதைப் பார்த்து மஹா புத்திசாலியான வஸிஷ்ட முனிவரும், மற்றுமுள்ள ஸகல ரிஷிகளும், பராசரமுனிவரின் கோபம் தணியும்படி சக்தி முனிவரை ஸந்தோஷிக்கச் செய்தார்கள். (11) ஓ முனிவர்களே! பிறகு அவர் கோபத்தைவிட்டு ஸகல வேதாகம புராணங்களையும் உண்மையாய்க் கற்று, (12) ஸகல சாஸ்திரங்களையும் இயற்றி ஸந்தோஷமடைந்து, பிறகு

पूजयित्वा पुरा शम्भुं विश्वामित्रोऽपि तापसः । सृष्टिञ्चकार मतिमांस्त्रिशङ्कुञ्च ररक्षहि ॥ १४
लब्ध्वा वरान् महादेवात्सप्तर्षिष्वेकतामगात् । व्याघ्रपादोऽपि पुण्यात्मा महर्षिरयमीश्वरम् ॥ १५
पूजयित्वा पुरारातिं तत्प्रसादात्सुतं परम् । लब्धवान् देवदेवस्य ददर्श नटनं महत् ॥ १६
नित्यत्वं प्राप देवेशकृपया स मुनीश्वरः । व्याघ्रपादात्मजः पूर्वमुपमन्युर्महामतिः ॥ १७
क्षीरं ययाचे बाल्येऽसौ मातरं स्वगृहे स्थिताम् । सा ददौ कृत्रिमं क्षीरं पिष्टमिश्रजलेन वै ॥ १८
तत्पीत्वा विरसत्वाच्च रुरोद भृशदुःखितः । नेदं क्षीरं जलं मातरित्युक्त्वा बाधयन्मुहुः ॥ १९
ततस्सा दुःखदुःखेन रुदन्तं वीक्ष्य चात्मजम् । नास्ति पुत्र गृहेऽस्माकं क्षीरं स्वादु मनोहरम् ॥ २०
वसिष्ठस्तव पुण्यात्मा मातुलश्शङ्करप्रियः । शिवपूजारतो नित्यं वेदवेदान्तपारगः ॥ २१
लब्धवान् पूजया शंभोः कामधेनुं पयस्विनीम् । पीत्वा त्वं तद्गृहे क्षीरं कामधेनुसमुद्भवम् ॥ २२
वाञ्छस्यत्रापि बालत्वात्क्षीरं व्यर्थतयाऽऽत्मज । अप्रसन्ने विरूपाक्षे कुतः क्षीरेण भोजनम् ॥ २३

பூஜயித்வா புரா சம்பும் விச்வாமித்ரோऽபி தாபஸ:। ஸ்ருஷ்டிஞ்சகார மதிமாம்ஸ்த்ரிசங்குஞ்ச ரரக்ஷஹி 14
லப்த்வா வரான் மஹாதேவாத் ஸப்தர்ஷிஷ்வேகதாமகாத் ।
வ்யாக்ரபாதோऽபி புண்யாத்மா மஹர்ஷிரயமீச்வரம் ॥ 15
பூஜயித்வா புராராதிம் தத்ப்ரஸாதாத்ஸுதம் பரம்। லப்தவான் தேவதேவஸ்யததர்ச நடனம் மஹத்॥ 16
நித்யத்வம் ப்ராப தேவேசக்ருபயா ஸமுனீச்வர:। வ்யாக்ரபாதாத்மஜ: பூர்வமுபமன்யுர்மஹாமதி: ॥ 17
க்ஷீரம் யயாசே பால்யேऽஸௌ மாதரம் ஸ்வக்ருஹேஸ்திதாம் ।
ஸா ததௌ க்ருத்ரிமம் க்ஷீரம் பிஷ்டமிச்ரஜலேந வை ॥ 18
தத்பீத்வா விரஸத்வாச்ச ருரோத ப்ருசது:கித: ।
நேதம் க்ஷீரம் ஜலம் மாதரித்யுக்த்வா பாதயன்முஹு: ॥ 19
ததஸ்ஸா து:கது:கேந ருதந்தம் வீக்ஷ்ய சாத்மஜம் ।
நாஸ்தி புத்ர க்ருஹேऽஸ்மாகம் க்ஷீரம் ஸ்வாது மனோஹரம் ॥ 20
வஸிஷ்டஸ்தவ புண்யாத்மா மாதுலச்சங்கரப்ரிய:। சிவபூஜாரதோ நித்யம் வேதவேதாந்தபாரக: ॥ 21
லப்தவான் பூஜயா சம்போ: காமதேனும் பயஸ்வினீம் ।
பீத்வா த்வம் தத்க்ருஹே க்ஷீரம் காமதேனுஸமுத்பவம் ॥ 22
வாஞ்சஸ்யத்ராபி பாலத்வாத் க்ஷீரம் வ்யர்ததயாऽऽத்மஜ ।
அப்ரஸந்நே விரூபாக்ஷே குத: க்ஷீரேண போஜனம் ॥ 23

ஸ்ரீ சம்புவின் கிருபையால் நித்யத்தன்மையை அடைந்தார். (13) பூர்வத்தில் விச்வாமித்ர மஹரிஷியும் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்து அதனால் மஹா புத்திசாலியாகி மற்றொரு ஸ்வர்கத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார். த்ரிசங்கு என்னும் அரசனையும் ரக்ஷித்தார். (14) மேலும் அவர் ஸ்ரீ மஹாதேவனிடமிருந்து பல வரங்களைப் பெற்று ஸப்த ரிஷிகளில் ஒருவராயிருக்கும் தன்மையையும் அடைந்தார். மேலும் மஹா புண்யாத்மாவாகிய வியாக்ரபாத முனிவர் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜித்து, (15) அவரது பிரஸாதத்தால் உபமன்யு என்னும் சிறந்த பிள்ளையை அடைந்தார். ஸ்ரீ தேவாதி தேவரான மஹாதேவருடைய மஹிமை வாய்ந்த திருத்தாண்டவத்தையும் தரிசித்தார். (16) மேலும் அவரது கிருபையினால் அந்த முனிவர் நித்யத்தன்மையை அடைந்தார். முன்பு அந்த வியாக்ரபாத முனிவரின் புத்ரரும், மஹா புத்திசாலியுமான உபமன்யுவானவர், (17) பால்யத்தில் தனது வீட்டிலிருந்த தாயைப் பார்த்து பால் கேட்டார். அவள் மாவைக் கரைத்து பொய்ப் பாலைக் கொடுத்தாள். (18) அவர் அதைக் குடித்து அதில் ருசியில்லாததால் மிகவும் துக்கித்து அழுதார். "ஓ தாயே! இது ஜலமே அன்றி பாலல்ல", என்று சொல்லி அடிக்கடி தாயைத் துன்புறுத்தினர். (19) பிறகு அவள் மிகவும் துக்கமடைந்தவளாகி அழுகின்ற தன் குழந்தையைப் பார்த்து "ஓ குழந்தாய்! சுவையுள்ள நல்ல பால் நமது வீட்டிலில்லையே. (20) ஆனால் உனது மாமனும், மஹா புண்யாத்மாவும், சிவப்ரியரும், எப்பொழுதும் சிவபூஜையில் முயன்றவரும், வேத வேதாந்தங்களின் கரையைக் கண்டவருமான வஸிஷ்ட முனிவர் சிவபூஜையின் மஹிமையால் மிகுந்த பாலைக் கொடுக்கும் காமதேனுவை அடைந்திருக்கிறார். நீ அவர் வீட்டில் காமதேனுவிலிருந்து உண்டான பாலைக் குடித்துவிட்டு, (22) ஓ குழந்தாய்! நீ சிறுவனாதலால் இங்கும் வீணாய்ப் பால் கேட்கிறாய். முக்கண்ணனின் அருளில்லாவிட்டால் பாலோடு போஜனம் செய்வது எப்படி முடியும். (23)

विशेषेण दरिद्रस्य तव क्षीरं कुतो भवेत् । तदत्र पूजा कर्तव्या त्वया क्षीरार्थिनाऽऽत्मज ॥ २४
विश्वाधिकस्य सततं योगिध्येयस्य शूलिनः । पूजया लभ्यते सर्वं वाञ्छितं मनुजैः प्रभोः ॥ २५
इति मातृवचश्श्रुत्वा तथेति मुनिपोतकः । किञ्चिद्दूरमयं गत्वा रहःस्थानं सुशोभनम् ॥ २६
भूतिभूषितसर्वाङ्गो रुद्राक्षवरभूषणः । ध्यायन्नेकमनाश्शंभुं कृतिनिश्चितमानसः ॥ २७
पूजयामास देवेशं पुराणं पुरुषं प्रभुम् । ततः प्रसन्नो भगवानस्मै मघवदाकृतिः ॥ २८
तं दृष्ट्वा मघवन्तं स कोपाकुलितमानसः । त्वं गच्छ पुरतो मेऽद्य यत्र कुत्रापि वृत्रहन् ॥ २९
न स्मर्यते भवानद्य मया पूजारतेन वै । पूजाविघ्नं यदि भवेन्महादेवस्य शूलिनः ॥ ३०
शपेऽहं त्वामिति तदा चुकोप शपितुं सुरम् । तस्य तद्वीक्ष्य चित्तस्य स्थैर्यं शक्तिमपीश्वरः ॥ ३१
प्रादुरासीत्क्षणेनैव वृषोपरि सहोमया । तं दृष्ट्वा सांबमीशानं प्रणम्य भुवि दण्डवत् ॥ ३२
उत्थाय सहसा भक्त्या ननर्तानन्दनिर्भरः । मान्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि चाहमद्य महेश्वर ॥ ३३

விசேஷேண தரித்ரஸ்ய தவ க்ஷீரம் குதோ பவேத் ।
ததத்ர பூஜா கர்தவ்யா த்வயா க்ஷீரார்திநாSSத்மஜ ॥ 24
விச்வாதிகஸ்ய ஸததம் யோகித்யேயஸ்ய சூலின: ।
பூஜயா லப்யதே ஸர்வம் வாஞ்சிதம் மனுஜை: ப்ரபோ: ॥ 25
இதி மாத்ருவச: ச்ருத்வா ததேதி முனிபோதக: ।
கிஞ்சித்தூரமயம் கத்வா ரஹ: ஸ்தானம் ஸுசோபனம் ॥ 26
பூதிபூஷிதஸர்வாங்கோ ருத்ராக்ஷவரபூஷண: । த்யாயந்நேகமனுச்சம்பும் க்ருதிநிச்சிதமானஸ: ॥ 27
பூஜயாமாஸ தேவேசம் புராணம் புருஷம் ப்ரபும் । தத: ப்ரஸந்நோ பகவானஸ்மை மகவதாக்ருதி: ॥ 28
தம் த்ருஷ்ட்வா மகவந்தம் ஸ கோபாகுலிதமானஸ: ।
த்வம் கச்ச புரதோ மேSத்ய யத்ர குத்ராபி வ்ருத்ரஹன் ॥ 29
ந ஸ்மர்யதே பவாநத்ய மயா பூஜாரதேன வை । பூஜாவிக்னம் யதி பவேந் மஹாதேவஸ்ய சூலின: ॥ 30
சபேSஹம் த்வாமிதி ததா சுகோப சபிதும் ஸுரம் ।
தஸ்ய தத்வீக்ஷ்ய சித்தஸ்ய ஸ்தைர்யம் சக்திமபீச்வர: ॥ 31
ப்ராதுராஸீத் க்ஷணேநைவ வ்ருஷோபரி ஸஹோமயா ।
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸாம்பமீசானம் ப்ரணம்ய புவிதண்டவத் ॥ 32
உத்தாய ஸஹஸா பக்த்யா நநர்தானந்தநிர்பர: ।
மான்யோSஸ்ம்யநுக்ருஹீதோSஸ்மி சாஹமத்ய மஹேச்வர ॥ 33

மஹா தரித்திரனுகிய உனக்கு பால் எவ்வாறு கிடைக்கும்? ஆகையால் பாலை விரும்புகின்ற நீ சிவபூஜை செய்யவேண்டும். (24) ஏனெனில் ஸகல பிரபஞ்சங்களிலும் அதிகப் பெருமை வாய்ந்தவரும், யோகிகளால் எப்பொழுதும் தியானிக்கப்படுகிறவரும், சூலபாணியுமான ஸ்ரீ மஹா பிரபுவைப் பூஜிப்பதால் மனிதர்களுக்கு எல்லா அபீஷ்டங்களும் கிடைக்கின்றன. (25) இவ்வாறு தாயின் வார்த்தையைக் கேட்டு அப்படியே சரியென்று சொல்லி அந்த ரிஷி பாலகன் சிறிது தூரம் சென்று நேர்த்தியான ஓர் தனிமையான இடத்தை அடைந்து, உடல் முழுவதும் விபூதியினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டவராயும், சிறந்த ருத்திராக்ஷங்களை ஆபரணமாய் தரித்தவராயும், கார்யத்தில் உறுதியுள்ள மனதைக்கொண்டவருமாகி, தேவேசனும், ஆதிபுருஷருமான மஹாப் பிரபுவைத் தியானித்து பூஜை செய்கையில் ஸ்ரீ பகவான் அவர் முன்னிலையில் இந்திரனின் உருவத்தோடு பிரஸன்னரானுர். (28) அப்படிப்பட்ட இந்திரனை அந்த முனிவர் கண்டு மனதில் கோபமடைந்தவராகி, "ஓ இந்திர! நீ இப்பொழுது என் முன் நிற்காமல் எங்கேயாயினும் போய்விடு. (29) பூஜையில் முயன்றிருக்கும் நான் இப்பொழுது உன்னை நினைக்கவில்லை. சிவபூஜைக்கு இடையூறு நேரிட்டால் (30) உன்னை சபித்து விடுவேன்", என்று அப்பொழுதே அந்த இந்திரனை சபிப்பவர்போல் கோபித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது ஜகதீசன் அவரது மன உறுதியையும் திறமையும் கண்டு, (31) கண நேரத்திற்குள் பார்வதீ தேவியோடு வ்ருஷபத்தின் மீது தோன்றினுர் அப்படிப்பட்ட ஸாம்ப மூர்த்தியைக் கண்டவுடன் பூமியில் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து (32) எழுந்து ஆனந்தத்தினுல் பரவசமடைந்தவராகி, பக்தியுடன் நர்த்தனம் செய்து, 'ஓ மஹேச்வர! நான் இப்பொழுது பெருமையை அடைந்தவனுக ஆனேன். அனுக்ரஹிக்கப்பட்டவனுகவும் ஆனேன். (33)

त्वद्दर्शनेन देवेश काङ्क्षितं फलितं मम । इति तस्य वचः श्रुत्वा महेशस्तापसप्रियः ॥ ३४
क्षीरार्थिने ददौ तस्मै क्षीरसागरमीश्वरः । सर्ववेदान्तविज्ञानं पुराणानां तथैव च ॥ ३५
शास्त्राणामपि सर्वेषां तव तत्त्वं स्फुरत्वलम् । अविनश्वरता भूयात्तव तापसपुत्रक ॥ ३६
इति दत्वा वरानन्यानीश्वरोऽन्तरदधात्क्षणात् । लब्ध्वा वरं तथा शंभोरुपमन्युश्शिवप्रियः ॥ ३७
पूजयित्वा महादेवं गौतमोऽपि महामुनिः । शिवव्रतानि सर्वाणि चरञ्छङ्करवल्लभः ॥ ३८
सर्वविद्यापरिज्ञानं सम्यक्प्राप्य प्रभोर्वशी । नित्यत्वं प्राप्य परया प्रीत्या तस्थे शिवप्रियः ॥ ३९
सदा (शता) नन्दोऽपि योगीन्द्रस्सच्चिदानन्दविग्रहम् । संपूज्य परया भक्त्या साक्षात्सांबं महेश्वरम् ॥ ४०
सञ्चरन् सर्वलोकेषु भुवनेष्वपि सन्ततम् । तत्र तत्रच वृत्तान्तं सम्यग्ज्ञात्वा तपोधनः ॥ ४१
शंभवेऽनुदिनं सर्वं विज्ञाप्य (सपर्यां) परया मुदा । कैलासवासिने कृत्वा प्रणामञ्च यथाविधि ॥ ४२
परमानन्दकल्लोलपारावारो बभूव सः । मृकण्डुरपि संपूज्य महादेवं महामुनिः ॥ ४३
सर्वविद्यासु निपुणं मार्कण्डेयमवाप्तवान् । प्रसिद्धिं तेन नितरां संपाद्य भुवनेष्वपि ॥ ४४

த்வத்தர்சனேன தேவேச காங்க்ஷிதம் பலிதம் மம। இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா மஹேசஸ்தாபஸப்ரிய: 34
க்ஷீரார்தினே ததௌ தஸ்மை க்ஷீரஸாகரமீச்வர:। ஸர்வ வேதாந்த விக்ஞானம் புராணானாம் ததைவ ச 35
சாஸ்த்ராணாமபி ஸர்வேஷாம் தவ தத்வம் ஸ்புரத்வலம்। அவினச்வரதா பூயாத்தவ தாபஸபுத்ரக ॥ 36
இதி தத்வா வரானன்யானீச்வரோऽந்தர்த்ததாத்க்ஷணாத் ।
லப்த்வா வரம் ததா சம்போருபமன்யுச்சிவப்ரிய: ॥ 37
பூஜயித்வா மஹாதேவம் கௌதமோऽபி மஹாமுனி:। சிவவ்ரதானி ஸர்வாணி சரஞ்சங்கர வல்லப: ॥ 38
ஸர்வவித்யாபரிக்ஞானம் ஸம்யக்ப்ராப்ய ப்ரபோர்வசீ..।
நித்யத்வம் ப்ராப்ய பரயா ப்ரீத்யா தஸ்தே சிவப்ரிய: ॥ 39
ஸதா(சதா)னந்தோऽபி யோகீந்த்ரஸ்ஸச்சிதானந்த விக்ரஹம் ।
ஸம்பூஜ்ய பரயா பக்த்யா ஸாக்ஷாத் ஸாம்பம் மஹேச்வரம் ॥ 40
ஸஞ்சரன் ஸர்வலோகேஷு புவனேஷ்வபி ஸந்ததம் ।
தத்ர தத்ரச வ்ருத்தாந்தம் ஸம்யக்ஞாத்வா தபோதன: ॥ 41
சம்பவேऽனுதினம் ஸர்வம் விக்ஞாப்ய (ஸபர்யாம்) பரயா முதா ।
கைலாஸவாஸினே க்ருத்வா ப்ரணாமஞ்ச யதாவிதி ॥ 42
பரமானந்தகல்லோலபாராவாரோ பபூவ ஸ:। ம்ருகண்டுரபி ஸம்பூஜ்ய மஹாதேவம் மஹாமுனி: ॥ 43
ஸர்வவித்யாஸு நிபுணம் மார்கண்டேயமவாப்தவான் ।
ப்ரஸித்தம் தேன நிதராம் ஸம்பாத்ய புவனேஷ்வபி ॥ 44

தங்களைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் எனது விருப்பமெல்லாம் கைகூடிவிட்டது'', என்றார். இவ்வாறு அவரது வார்த்தையைக் கேட்டு தபஸ்விகளிடம் அன்புகொண்டவரான ஸ்ரீ மஹேச்வரன், (34) பாலை விரும்பிய அந்த முனிவருக்கு பாற்கடலையே கொடுத்து அருளினார். ஓ ரிஷிகுமார! உனக்கு ஸகல வேத வேதாந்தங்களின் ஞானமும் ஸகல புராண சாஸ்திரங்களின் தத்வங்களும் (35) நன்கு விளங்கக்கடவது. அதோடு உனக்கு என்றும் அழிவில்லாமையும் உண்டாகக்கடவது (36) என்றும் பின்னும் சில வரங்களையும் கொடுத்துவிட்டு ஓர் க்ஷணத்தில் மறைந்தார். சிவப்ரியரான அந்த உபமன்யுவும் ஸ்ரீ சம்புவிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்று ஸௌக்யமாய் வாழ்ந்து வந்தார். (37) சிவப்ரியரான கௌதம முனிவரும் ஸகல சிவ விரதங்களையும் அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜித்து, (38) ஸகல வித்யைகளிலும் நன்றாகத் தேர்ச்சிபெற்று இந்திரிய நிக்ரஹமுடையவராகி ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடமிருந்து நித்யத்தன்மையை அடைந்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இருந்து வந்தார். (39) ஸதானந்தரென்ற யோகீச்வரரும் ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியுமான ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியை மிகுந்த பக்தியோடு பூஜித்து, (40) அவரது அருளால் என்றும் ஸகல உலகங்களிலும் சுற்றிவந்து அங்குள்ள விஷயங்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு (41) தினந்தோறும் அவைகளை யெல்லாம் கைலாஸவாஸியான ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடம் ஸந்தோஷத்துடன் அறிவித்து முறைப்படி நமஸ்கரித்து, (42) பரமானந்தமாகிய அலைகளைக்கொண்ட ஸமுத்திரமாய் விளங்குகிறார். மிருகண்டு முனிவரும் ஸ்ரீ மஹாதேவரைப் பூஜித்து (43) அதனால் ஸகல வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி அடைந்தவரான மார்க்கண்டேயரைப் பிள்ளையாக அடைந்து அவரால் எல்லா

सत्यलोके निवसति सदा परमया मुदा । मृकण्डोश्च सुतो धीमान्मार्कण्डेयो महामुनिः ॥ ४५
मृकण्डुनायं देवेशाद्यदा लब्धो महातपाः । तदा षोडशवर्षोऽयं कल्पितश्शंभुना मुनिः ॥ ४६
तस्य षोडशवर्षाणि व्यतीयुरनुपूर्वशः । दिनद्वयावशिष्टानि मार्कण्डेयस्य भूसुराः ॥ ४७
पितरौ मृत्युमालोक्य तदा रुरुदतुर्भृशम् । श्रुत्वा तयोश्च वचनं स्वनिमित्तं मृकण्डुजः ॥ ४८
मृत्युञ्जयं विरूपाक्षं क्षयद्वीरं पिनाकिनम् । पूजयामास पुण्यात्मा तदैकाग्रमना भृशम् ॥ ४९
तदानीमन्तकश्शीघ्रं तत्रागत्य मृकण्डुजम् । आजुहाव प्रियैर्वाक्यैर्निजलोकाय भूसुराः ॥ ५०
शिवपूजारतस्तस्थे चागणय्य यमं यदा । तदा तं स महाटोपाद्भीषयन् भीषणाकृतिः ॥ ५१
आश्लिष्य भीत्या देवेशं लिङ्गरूपस्थितं मुनिः । आचकर्षच पाशेन बध्वा वैवस्वतो यदा ॥ ५२
तदाविरासीद्भगवांस्तस्माल्लिङ्गान्महेश्वरः । ददर्शच महादेवं कालकालं पिनाकिनम् ॥ ५३
नीलकण्ठं विरूपाक्षं जटामकुटमण्डितम् । तुष्टाव परया प्रीत्या मार्कण्डेयो महामुनिः ॥ ५४
नमस्ते कालकालाय विरूपाक्षाय शूलिने । विश्वाधिकाय विश्वाय परात्परतराय ते ॥ ५५

ஸத்யலோகே நிவஸதி ஸதா பரமயாமுதா ।
ம்ருகண்டோச்ச ஸுதோ தீமான் மார்கண்டேயோ மஹாமுனி: ।। 45
ம்ருகண்டுனாயம் தேவசாத்யதா லப்தோ மஹாதபா: ।
ததா ஷோடசவர்ஷோऽயம் கல்பிதச்சம்புனா முனி: ।। 46
தஸ்ய ஷோடசவர்ஷாணி வ்யதீயுரனுபூர்வச: । தினத்வயாவசிஷ்டானி மார்கண்டேயஸ்ய பூஸுரா: ।। 47
பிதரௌ ம்ருத்யுமாலோக்ய ததா ருருதுர்ப்ருசம் । ச்ருத்வா தயோச்ச வசனம் ஸ்வநிமித்தம் ம்ருகண்டுஜ: 48
ம்ருத்யுஞ்ஜயம் விருபாக்ஷம் க்ஷயத்வீரம் பினாகினம் ।
பூஜயாமாஸ புண்யாத்மா ததைகாக்ரமனா ப்ருசம் ।। 49
ததானிமந்தகச்சீக்ரம் தத்ராகத்ய ம்ருகண்டுஜம் । ஆஜுஹாவ ப்ரியைர்வாக்யைர் நிஜலோகாய பூஸுரா: 50
சிவபூஜாரதஸ்தஸ்தே சாகணய்ய யமம் யதா । ததா தம் ஸ மஹாடோபாத்பீஷயன் பீஷணாக்ருதி: ।। 51
ஆச்லிஷ்ய பீத்யா தேவேசம் லிங்கரூபஸ்திதம் முனி: । ஆசகர்ஷச பாசேன பத்வா வைவஸ்வதோ யதா 52
ததாவிராஸீத்பகவாம்ஸ்தஸ்மால்லிங்கான் மஹேச்வர: । ததர்சச மஹாதேவம் காலகாலம் பினாகினம் 53
நீலகண்டம் விருபாக்ஷம் ஜடாமகுடமண்டிதம் । துஷ்டாவ பரயா ப்ரீத்யா மார்கண்டேயோ மஹாமுனி: 54
நமஸ்தே காலகாலாய விருபாக்ஷாய சூலினே । விச்வாதிகாய விச்வாய பராத்பரதராய தே ।। 55

உலகங்களிலும் மிகுந்த ப்ரஸித்தி பெற்று (44) ஸத்ய லோகத்தில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு வஸித்து வருகிறார். அந்த மிருகண்டு முனிவரின் புத்திரரும் மஹா புத்திசாலியுமான மார்க்கண்டேய மஹரிஷியானவர் (45) மிருகண்டு முனிவரால் ஸ்ரீ தேவேசனிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்ற காலத்தில் பதினாறு வயதுள்ளவனாகத் தான் ஸ்ரீ சம்புவால் அருள் செய்யப்பட்டார். (46) பிறகு நாளடைவில் அப்பதினாறு வருஷங்களும் முடிவதற்கு இரண்டு நாள் பாக்கி இருக்கும் பொழுது ஓ பூமி தேவர்களே! அவரது (47) பெற்றோர்கள் மிருத்யு வருவதைக் கண்டு அப்பொழுது மிகவும் அழுதார்கள். மார்க்கண்டேயரோ தனது பெற்றோர்கள் தன்னைப்பற்றிச் சொல்லி அழுவதைக் கேட்டு, பிறகு (48) மிருத்யுவைக் கொன்றவரும், முக்கண்ணரும், தனது பக்தர்களை விரோதிக்கும் வீரர்களைக் கொல்லுகின்றவரும், பினாகம் என்ற வில்லை தரித்தவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவரை அந்த புண்யாத்மாவானவர் மிகவும் ஒருமைப்பட்ட மனமுடையவராகிப் பூஜித்தார். (49) ஓ பூமிதேவர்களே! அப்பொழுது அந்தகன் சீக்கிரம் அங்கு வந்து மார்க்கண்டேயரை நல்ல வார்த்தைகள் சொல்லி தனது லோகத்திற்கு அழைத்தான். (50) அவர் அந்த யமனைச் சிறிதும் மதிக்காமல் சிவ பூஜையில் முயன்றிருந்தார். அப்பொழுது அந்தகன் மஹா பயங்கரமான உருவத்தைக் கொண்டவனாகி, மிகுந்த அட்டஹாஸத்தோடு அதட்டி பயமுறுத்தினான். (51) அப்பொழுது அந்த முனிவர் மிகுந்த பயத்தோடு லிங்கரூபியான ஸ்ரீதேவாதிதேவனைக் கட்டிக்கொண்டார். அப்பொழுது யமன் பாசத்தினால் அவரைக் கட்டி இழுத்தான். (52) அப்பொழுது பகவானாகிய ஸ்ரீ மஹேச்வரன் லிங்கத்திலிருந்து ஆவிர்ப்பவித்தார். மார்கண்டேய முனிவர் காலகாலரும், பினாகபாணியும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், ஜடையாகிற கிரீடத்தால் விளங்குகின்றவருமான ஸ்ரீமஹாதேவரைத் தரிசித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் துதித்தார். (54) காலனுக்குக் காலனும், முக்கண்ணனும், சூல

कपर्दिने करालाय कालीनृत्तप्रियाय ते । उग्राय सर्वभक्षाय भीमाय महते नमः ॥ ५६

क्षिप्रेषवे नमस्तुभ्यं क्षयद्वीराय ते नमः । इति स्तुतिं महादेवश्श्रुत्वा तस्य महात्मनः ॥ ५७

प्रसन्नः प्राह विश्वात्मा मार्कण्डेयं महामुनिम् । पूजया ते प्रसन्नोऽहं मार्कण्डेय महामुने ॥ ५८

भूयास्तुस्तव वर्षाणि षोडशैव सदा मुने । काङ्क्षितान्यपि सर्वाणि तव सिध्यन्ति माचिरम् ॥ ५९

इति दत्वा वरं तस्मै तत्रैवान्तरधात्प्रभुः । सोऽपि संप्राप्य नित्यत्वं मार्कण्डेयो महामुनिः ॥ ६०

स्वगृहं प्राप्य परया प्रीत्या पित्रोस्सदाऽवसत् । अनन्यसदृशो लोके शिवशास्त्रविशारदः ॥
शिवागमार्थविज्ञानसंपन्नोऽद्यापि वर्तते । ६१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टसप्ततितमोऽध्यायः ॥

கபர்தினே கராளாய காளிந்ருத்தப்ரியாய தே । உக்ராய ஸர்வபக்ஷாய பீமாய மஹதே நம: ॥ 56

க்ஷிப்ரேஷவே நமஸ்துப்பயம் க்ஷயத்வீராய தே நம: ।
இதி ஸ்துதிம் மஹாதேவ:ச்ருத்வா தஸ்ய மஹாத்மன: ॥ 57

ப்ரஸன்ன: ப்ராஹ விச்வாத்மா மார்கண்டேயம் மஹாமுனிம் ।
பூஜயா தே ப்ரஸன்னோऽஹம் மார்கண்டேய மஹாமுனே ॥ 58

பூயாஸுஸ்தவ வர்ஷாணி ஷோடசைவ ஸதாமுனே ।
காங்க்ஷிதான்யபி ஸர்வாணி தவ ஸித்யந்தி மாசிரம் ॥ 59

இதி தத்வா வரம் தஸ்மை தத்ரைவாந்தரதாத்ப்ரபு: ।
ஸோऽபி ஸம்ப்ராப்ய நித்யத்வம் மார்கண்டேயோ மஹாமுனி: ॥ 60

ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய பரயா ப்ரீத்யா பித்ரோஸ்ஸதாऽவஸத் ।
அனன்யஸத்ருசோ லோகே சிவசாஸ்த்ரவிசாரத: ॥
சிவாகமார்தவிக்ஞானஸம்பன்னோऽத்யாபி வர்ததே ॥ 61

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே அஷ்டஸப்ததிதமோऽத்யாய: ॥

பாணியும், விச்வாதிகரும், விச்வனும், பராத்பரரும், (55) ஜடையை தரித்தவரும், துஷ்டர்களுக்கு பயங்கரமானவரும், காளியின் நர்த்தனத்தில் பிரியமுள்ளவரும், உக்கிரமானவரும், பிரளய காலத்தில் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவரும், பயங்கரமானவரும், மிக்க மஹிமை வாய்ந்தவரும், (56) வேகமாய்ச் செல்லும் பாணங்களை உடையவரும், பக்தர்களைப் பகைக்கும் வீரர்களை நாசம் செய்கின்றவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம்". இவ்வாறு அந்த மஹாத்மா செய்த துதியைக் கேட்டு, பிரஸன்னரான அகில ப்ரபஞ்சரூபியாகிய ஸ்ரீ மஹாதேவர் அந்த மார்க்கண்டேய முனிவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது : "ஓ மார்க்கண்டேய மஹாமுனிவரே! உமது பூஜையால் நான் பிரஸன்னராகிவிட்டேன், (58) நீ என்றும் பதினறு வயதுள்ளவனுகவே இருக்கக் கடவாய். மேலும் உனக்கு வேண்டிய ஸகல அபீஷ்டங்களும் அதிசீக்கிரத்தில் ஸித்திக்கட்டும் (59) என்னும் வரத்தை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டு அங்கேயே மறைந்தார். பிறகு மார்க்கண்டேய முனிவரும் நித்யத்தன்மையை அடைந்து, பிறகு (60) தனது வீடு சேர்ந்து, பெற்றோர்களோடுகூட என்றும் ஸந்தோஷமாய் வஸித்துக்கொண்டு, உலகில் வேறு நிகரற்றவராகி, சைவ ஸமய நூல்களில் தேர்ச்சி பெற்று, சிவாகமங்களின் கருத்துக்களை நன்கு அறிந்தவராகி இப்பொழுதும் விளங்கி வருகிறார். (61)

எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥

क्षुपराजं प्रतिदधीचि महर्षिणा शिवोत्कर्ष प्रदर्शनम् ॥

अगस्त्यः पूजया शम्भोस्तापसानामधीश्वराः । जहार दर्पं विन्ध्यस्य महाद्रेस्तापसेश्वरः ॥ १
प्राशयामास चांभोधिं महदूर्मिसमाकुलम् । तथाचेल्वलवातापी दुरात्मानावशिक्षयत् ॥ २
द्राविडाख्यां तथा भाषां निर्ममे कृपया प्रभोः । सर्वशास्त्रपरिज्ञानं सम्यक्प्राप तपोधनः ॥ ३
ताण्डवं देवदेवस्य ददर्श परमं द्विजाः । ददर्श शंभोः कल्याणं पार्वत्या सह पावनम् ॥ ४
सर्वलोकाभिगमनं स्वेच्छया प्राप दुष्करम् । शिवयोगं तदा स्कन्दादुपदेशमवाप्तवान् ॥ ५
सर्वलोकसुपूज्यत्वं जगत्ख्यातिमवाप्तवान् । दधीचिरपि पुण्यात्मा क्षुपेन सह भूभुजा ॥ ६
तेन सख्यमवापायं बाल्य एव तपोधनः । कदाचिदेतौ कलहञ्चक्रतुर्विप्रभूभुजौ ॥ ७
राजा राजबलं श्रेष्ठमाह विप्रः स्वकं बलम् । एवं बहुप्रकारेण प्राप्ते वादे तयोर्द्विजाः ॥ ८
ताडयामास राजानमाधिक्यवादिनं क्रुधा । तदानीं स महीपालो वज्रमादाय भीषणम् ॥ ९

॥ அத ஏகோநாசீதிதமோऽத்யாய: ॥

ததீசி முனிவர் க்ஷுபராஜனிடம் சிவோத்கர்ஷத்தை நிரூபித்தல்.

அகஸ்த்ய: பூஜயா சம்போஸ்தாபஸாநாமதீச்வரா: ।
ஜஹார தர்பம் விந்த்யஸ்ய மஹாத்ரேஸ்தாபஸேச்வர: ॥ 1
ப்ராசயாமாஸ சாம்போதிம் மஹதூர்மிஸமாகுலம் । ததா சேல்வலவாதாபீ துராத்மாநாவசிக்ஷயத் ॥ 2
த்ராவிடாக்யாம் ததா பாஷாம் நிர்மமே க்ருபயா ப்ரபோ: ।
ஸர்வசாஸ்த்ரபரிக்ஞானம் ஸம்யக்ப்ராப தபோதன: ॥ 3
தாண்டவம் தேவதேவஸ்ய ததர்ச பரமம் த்விஜா: ।
ததர்ச சம்போ: கல்யாணம் பார்வத்யா ஸஹ பாவனம் ॥ 4
ஸர்வலோகாபிகமனம் ஸ்வேச்சயா ப்ராப துஷ்கரம் ।
சிவயோகம் ததா ஸ்கந்தாதுபதேசமவாப்தபான் ॥ 5
ஸர்வலோகஸுபூஜ்யத்வம் ஜகத்க்யாதிமவாப்தவான் । ததீசிரபி புண்யாத்மா க்ஷுபேன ஸஹ பூபுஜா ॥ 6
தேன ஸக்யமவாபாயம் பால்ய ஏவ தபோதன: । கதாசிதேதௌ கலஹஞ்சக்ரதுர்விப்ரபூபுஜௌ ॥ 7
ராஜா ராஜபலம் ச்ரேஷ்டமாஹ விப்ர: ஸ்வகம் பலம் ।
ஏவம் பஹுப்ரகாரேண ப்ராப்தே வாதே தயோர்த்விஜா: ॥ 8
தாடயாமாஸ ராஜானமாதிக்யவாதினம் க்ருதா । ததானீம் ஸ மஹீபாலோ வஜ்ரமாதாய பீஷணம் ॥ 9

எழுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஓ தவச்ரேஷ்டர்களே! அகஸ்திய முனிவர் சிவ பூஜையின் மஹிமையால் விந்திய மலையின் கர்வத்தை அடக்கினார். (1) மிகுந்த பெரிய அலைகளோடு கூடிய ஸமுத்திரத்தைக் குடித்தார். துராத்மாக்களாகிய இல்வல வாதாபிகளை சிக்ஷித்தார். (2) மேலும் ஸ்ரீ பிரபுவின் கிருபையினால் தமிழ் என்னும் பாஷையை உண்டுபண்ணி ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் நன்கு தேர்ச்சி அடைந்தார். (3) பின்னும் ஓ முனிவர்களே! அவர் தேவாதிதேவனுடைய திருத்தாண்டவத்தையும் பார்வதி தேவியோடு ஸ்ரீபரமேச்வரனுடைய பரிசுத்தமான திருக்கல்யாண கோலத்தையும் தரிசித்தார். (4) மேலும் கிடைப்பதற்கரிதாகிய தனதிஷ்டப்படி எல்லா உலகங்களுக்கும் செல்லும் தன்மையையும் அடைந்து, அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகனிடமிருந்து சிவயோகத்தை உபதேசம் பெற்றார். (5) மேலும் எல்லா உலகங்களிலும் பூஜிக்கும் தன்மையையும், உலகெங்கும் பரவிய கீர்த்தியையும் அடைந்தார். ஓ முனிவர்களே! புண்யாத்மாவாகிய ததீசி முனிவர் பால்யம் முதல் க்ஷுபன் என்னும் அரசனோடு நேசமாய் இருந்துவந்தார். அப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் அந்த முனிவருக்கும் அரசருக்கும் கலகமுண்டாயிற்று (7) அரசன் க்ஷத்திரியரின் பலம் பெரிதென்றும், அந்த வேதியர் தனது பலம் பெரிதென்றும் சொல்லிக்கொண்டு அவ்விருவர்களுக்கும் பலவாறாக வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. (8) பிறகு முனிவர் கோபத்தினால் தன்னை உயர்த்திச் சொல்லிக்கொண்ட

जघान विप्रं कोपेन दुष्टात्मा दुष्टचेतनः । तदा तत्याज स प्राणान्वज्राघातेन तापसः ॥ १०
हाहाकारो महानासीत्तत्रत्यानां भयावहः । तदा समागतश्शीघ्रं शुक्रस्तस्य पितामहः ॥ ११
तच्छरीरं द्विधाभूतमेकीकृत्य स भार्गवः । जीवयामास मतिमान्विद्यया स्वस्य भूसुराः ॥ १२
तं वीक्ष्य जीवितं शुक्रः पौत्रं प्राह हितं वचः । अद्यप्रभृति पूजा च त्वया कार्या महेशितुः ॥ १३
पूजया देवदेवस्य तव सर्वं भविष्यति । पूजा पुण्यप्रदा पुंसां पूजा मोक्षप्रदा प्रभोः ॥ १४
पूजया स्वपदं प्राप ब्रह्मा विष्णुश्च वैष्णवम् । इन्द्रो यमस्तथेशानः कुबेराद्यासुरेश्वराः ॥ १५
तदर्चय महेशानं मृत्युञ्जयमुमासखम् । उपसर्गाः क्षयं यान्ति शत्रवो व्याधयो ग्रहाः ॥ १६
मनः प्रसन्नतां याति पूज्यमाने महेश्वरे । इत्युक्त्वा भार्गवस्तस्मा उपदिश्य बहून्मनून् ॥ १७
निर्ययौ स्वेच्छया शीघ्रं ब्राह्मणानामधीश्वराः । ततो दधीचिः पुण्यात्मा पूजयञ्छङ्करं शिवम् ॥ १८
वज्रास्थित्वमवध्यत्वमौदार्यमभयं तथा । प्रसन्नाद्देवदेवेशादवाप मुनिपुङ्गवः ॥ १९

ஜகான விப்ரம் கோபேன துஷ்டாத்மா துஷ்டசேதன: ।
ததா தத்யாஜ ஸ ப்ராணான்வஜ்ரகாதேன தாபஸ: ॥ 10
ஹாஹாகாரோ மஹானாஸீத்தத்ரத்யானாம் பயாவஹ: ।
ததா ஸமாகதச்சீக்ரம் சுக்ரஸ்தஸ்ய பிதாமஹ: ॥ 11
தச்சரீரம் த்விதாபூதமேகீக்ருத்ய ஸ பார்கவ: । ஜீவயாமாஸ மதிமான் வித்யயா ஸ்வஸ்ய பூஸுரா: ॥ 12
தம் வீக்ஷ்ய ஜீவிதம் சுக்ர: பௌத்ரம் ப்ராஹ ஹிதம் வச: ।
அத்யப்ரப்ருதி பூஜாச த்வயா கார்யா மஹேசிது: ॥ 13
பூஜயா தேவதேவஸ்ய தவ ஸர்வம் பவிஷ்யதி । பூஜா புண்யப்ரதா பும்ஸாம் பூஜா மோக்ஷப்ரதா விபோ:14
பூஜயா ஸ்வபதம் ப்ராப ப்ரம்ஹா விஷ்ணுச்ச வைஷ்ணவம் ।
இந்த்ரோ யமஸ்ததேசான: குபேராத்யாஸ்ஸுரேச்வரா: ॥ 15
ததர்சய மஹேசானம் ம்ருத்யுஞ்ஜயமுமாஸகம் । உபஸர்கா: க்ஷயம் யாந்தி சத்ரவோ வ்யாதயோ க்ரஹா:16
மன: ப்ரஸன்னதாம் யாதி பூஜ்யமானே மஹேச்வரே ।
இத்யுக்த்வா பார்கவஸ்தஸ்மா உபதிச்ய பஹூன்மனூன் ॥ 17
நிர்யயௌ ஸ்வேச்சயா சீக்ரம் ப்ராம்ஹணாநாமதீச்வரா: ।
ததோ ததீசி: புண்யாத்மா பூஜயஞ்சங்கரம் சிவம் ॥ 18
வஜ்ராஸ்தித்வமவத்யத்வ மௌதார்யமபயம் ததா । ப்ரஸன்னாத்தேவதேவேசாதவாப முனிபுங்கவ: ॥ 19

அரசனைக் கோபத்துடன் அடித்தார். பிறகு துராத்மாவாகிய அரசன் கோபத்தினால் துர்ப்புத்தி கொண்டவனாகி, மஹா பயங்கரமான வஜ்ராயுதத்தினால் அந்த முனிவரை அடித்தான். அப்பொழுது அந்த முனிவர் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டதால் உயிரை இழந்தார். (10) அப்பொழுது அங்குள்ளவர்கள் பயங்கரமாய் மிகுந்த ஹாஹாகாரம் செய்தனர். அப்பொழுது அந்த முனிவரின் பாட்டனாரான சுக்கிராசாரியர் சீக்கிரம் அங்கு வந்து (11) இரு துண்டாகிக் கிடந்த அவரது சரீரத்தை ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து, ஓ முனிவர்களே! புத்திசாலியான அந்த சுக்கிராசாரியர் தனது ஸஞ்சீவினி வித்தையால் அவரைப் பிழைக்கச் செய்தார். (12) பிறகு சுக்கிராசாரியர் பிழைத்தெழுந்த தனது பேரனைப் பார்த்து, ஹிதமான வசனத்தைக் கூறியதாவது :— நீ இன்று முதல் சிவ பூஜையை பக்தியுடன் செய்து வரவேண்டும். (13) ஸ்ரீ தேவாதி தேவரை பூஜிப்பதினால் உனக்கு ஸகல அபீஷ்டங்களும் உண்டாகும். ஏனெனில் அந்தப் பிரபுவை பூஜிப்பதானது புண்யத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அளிக்கக்கூடியது. (14) அந்தப் பூஜையால் தான் பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், யமன், ஈசானன் முதலிய தேவ ச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் அவரவர்களின் பதவியை அடைந்திருக்கிறார்கள். (15) ஆகையால் ஓ ததீசி முனிவரே! மிருத்யுவை ஜயித்தவரும், உமையின் பிரியருமான ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்தால் சத்ருக்கள், வியாதிகள், துஷ்ட கிரஹங்கள், மற்றுமுள்ள உபத்ரவங்கள் இவை யாவும் நாசமடையும். (16) மேலும் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்தமாத்திரத்தில் மனம் தெளிவாகும் என்று சொல்லி சுக்கிராசாரியர் அவருக்குப் பல மந்திரங்களை உபதேசித்துவிட்டு, (17) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அவர் சீக்கிரம் தனதிஷ்டப்படி போய்ச் சேர்ந்தார். அதன் பிறகு புண்யாத்மாவான ததீசி முனிவர் ஸ்ரீ பரமசிவனை பூஜித்து (18) வஜ்ஜிரம் போன்ற எலும்பை உடையவராயிருக்கும் தன்மையையும், கொல்லப்படாமலிருத்தலையும், உதாரத் தன்மையையும், பயம் இல்லாமையையும், பிரஸன்னரான தேவாதி தேவரிடமிருந்து பெற்று, பின்னும் அச்சிறந்த முனிவர் (19)

पुनरन्यान्वरान् लब्ध्वा क्षुपस्यान्तिकमेत्य सः । ताडयामास पादेन क्षुपं तं दुष्टचेतनम् ॥ २०
तदा कोपाकुलो राजा वज्रमादाय भीषणम् । वक्षोमध्ये जघानास्य दधीचेश्च महाबलः ॥ २१
धूळीबभूव तत्क्षिप्रं तत्रैव पतनाद् द्विजाः । विहस्य तं क्षुपं प्राह दधीचिस्तुमहातपाः ॥ २२
न बिभेमि महीपाल तव वज्रायुधादपि । गणयामि न चेशानं तवकर्तारमप्यलम् ॥ २३
दधीचेर्वचनं श्रुत्वा पुनः कोपाकुलो भृशम् । विष्णुमुद्दिश्य सुमहत्तपश्चक्रे दुरासदम् ॥ २४
तस्य चैवन्तपस्तीव्रं प्रादुरासीद्धरिस्स्वयम् । तं प्रणम्याशु वृत्तान्तं तस्मै प्रोवाच भूमिपः ॥ २५
तच्छ्रुत्वा स हरिस्तेन दधीचेराश्रमं ययौ । तत्र दृष्ट्वा ऋषिवरं संप्राप्य परया मुदा ॥ २६
मदर्थं तापसश्रेष्ठ राज्ञां बलमनुत्तमम् । एवं ब्रूह्यत्र यो दोषस्सञ्जायेत ममास्तु सः ॥ २७
इत्युक्तिं माधवस्यायं नाङ्गीचक्रे यदा तदा । हरिः कोपाकुलस्तस्मिंश्चक्रं तत्याज भीषणम् ॥ २८
तस्मिन्निपातनाच्चक्रं क्षणाद्धूळी बभूवह । तस्मिन्मायी हरिश्चक्रे मायिमायामनेकधा ॥ २९

புனரன்யான் வரான் லப்த்வா க்ஷுபஸ்யாந்திகமேத்ய ஸ: |
தாடயாமாஸ பாதேன க்ஷுபம் தம் துஷ்டசேதனம் || 20

ததா கோபாகுலோ ராஜா வஜ்ரமாதாய பீஷணம் |
வக்ஷோமத்யே ஜகாநாஸ்ய ததீசேச்ச மஹாபல: || 21

தூளீபபூவ தத்க்ஷிப்ரம் தத்ரைவ பதநாத்விஜா: | விஹஸ்ய தம் க்ஷுபம் ப்ராஹ ததீசிஸ்ஸுமஹாதபா: 22
ந பிபேமி மஹீபால தவ வஜ்ராயுதாதபி | கணயாமி ந சேசானம் தவ கர்தாரமப்யலம் || 23
ததீசேர்வசனம் ச்ருத்வா புன: கோபாகுலோப்ருசம் | விஷ்ணுமுத்திச்ய ஸுமஹத்தபச்சக்ரே துராஸதம் 24

தஸ்ய சைவம் தபஸ்தீவ்ரம் ப்ராதுராஸீத்தரிஸ்ஸ்வயம் |
தம் ப்ரணம்யாசு வ்ருத்தாந்தம் தஸ்மை ப்ரோவாச பூமிப: || 25

தச்ச்ருத்வா ஸ ஹரிஸ்தேன ததீசேராச்ரமம் யயௌ |
தத்ர த்ருஷ்ட்வா ருஷிவரம் ஸம்ப்ராப்ய பரயாமுதா || 26

மதர்தம் தாபஸச்ரேஷ்ட ராக்ஞாம் பலமனுத்தமம் |
ஏவம் ப்ருஹ்யத்ர யோ தோஷஸ்ஸஞ்ஜாயேத மமாஸ்து ஸ: || 27

இத்யுக்திம் மாதவஸ்யாயம் நாங்கீசக்ரே யதா ததா |
ஹரி: கோபாகுலஸ்தஸ்மிம்ச்சக்ரம் தத்யாஜ பீஷணம் || 28

தஸ்மின்னிபாதனாச்சக்ரம் க்ஷணாத்தூளீ பபூவ ஹ | தஸ்மின்மாயீ ஹரிச்சக்ரே மாயிமாயாமனேகதா || 29

மற்றும் அநேக வரங்களையும் பெற்று, அதன்மேல் க்ஷுபராஜனிடம் சென்று, துர்புத்திக்காரனான அந்த அரசனைத் தனது காலால் உதைத்தார். (20) அப்பொழுது மிக்க பலம் வாய்ந்த அரசன் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி, பயங்கரமான வஜ்ஜிராயுதத்தை எடுத்து முனிவரின் நடு மார்பில் அடித்தான். (21) ஓ முனிவர்களே! அந்த வஜ்ஜிராயுதமானது அங்கேயே விழுந்து சீக்கிரம் தூளாகிவிட்டது. பிறகு மஹா தபஸ்வியான ததீசி முனிவர் நகைத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷுபனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது :— (22) "ஓ அரசனே! உனது வஜ்ஜிராயுதத்திற்கு நான் பயப்படமாட்டேன். உன்னைப் படைத்த தெய்வத்தையும் நான் மதிக்கமாட்டேன் என்றார். (23) இவ்வாறு முனிவரின் வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன் மறுபடியும் மிகுந்த கோபாவேசம் அடைந்தவனாகி, விஷ்ணுவைக் குறித்துச் செய்ய முடியாத கடும் தவத்தைச் செய்தான். (24) இவ்வாறு கடும் தவத்தைச் செய்கின்ற அரசனுக்கு முன்னிலையில் விஷ்ணு ஆவிர்ப்பவித்தார். அப்பொழுது அரசன் அவரை சீக்கிரம் நமஸ்கரித்து ஸங்கதிகளைச் சொன்னான். (25) அதைக் கேட்டு விஷ்ணுவும் அவனோடு கூட ததீசி முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று, அங்கு அம்முனிவரைக் கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சொன்னதாவது : (26) ஓ தவச்ரேஷ்டரே! தாங்கள் என்னிமித்தமாய் அரசர்களின் பலம் மிக மேன்மைவாய்ந்தது என்று சொல்லவேண்டும். இவ்வாறு சொல்லுவதாலுண்டாகும் தோஷமானது என்னையே சேரட்டும் என்றார். (27) இவ்வாறு சொன்ன விஷ்ணுவின் வார்த்தையை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் கோபாவேசமடைந்தவராகி, பயங்கரமான சக்ராயுதத்தை அவர்மீது பிரயோகித்தார். (28) அந்த சக்கிரமானது அவர்மீது பட்ட மாத்திரத்தில் தூள் தூளாகிவிட்டது. பிறகு மஹாமாயாவியான மஹாவிஷ்ணுவானவர், மாயாவிகளுக்கு

दूरीचकार तां सर्वां मायया स्वस्य भूसुरः । पुनश्च मायामेतस्मिन् सोऽपि चक्रे ऋषीश्वरे ॥ ३०
पुनर्दर्भं समादाय तस्मिंश्च प्रैरयदृषिः । तत्क्षणान्मारयामास सेनास्तस्य मधुद्विषः ॥ ३१
एकाकी स स्वयं तस्थे तदानीं हरिरप्यहो । तदा समाययौ तत्र ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ॥ ३२
दधीचिं तपसां श्रेष्ठं तुष्टाव परया मुदा । दधीचिरपि कोपेन विष्णुं वीक्ष्य पुरःस्थितम् ॥ ३३
छिन्द्यात्तव शिरो विष्णो वीरभद्रो महाबलः । भक्तास्तव महामौर्ख्यात्परमेश्वरदूषकाः ॥ ३४
पतन्तु निरये घोरे पाञ्चरात्रावलंबिनः । शपत्येवं मुनौ विष्णुं ब्रह्मा प्रोवाच मन्युमान् ॥ ३५
भक्तैश्शिवस्य कलहः पतिष्यत्यात्मनोपरि । विजयश्च न ते भूयादपराधी परं हरे ॥ ३६
तमाहूयेति सहसा परमेष्ठी जनार्दनम् । प्रणम्य च्यावनिं ब्रह्मा सान्त्वयित्वा जगाम ह ॥ ३७
गतवत्यब्जजे लोकं सनारायणके तदा । क्षुपस्तदा तदालोक्य दधीचस्यास्य विस्मितः ॥ ३८
तमेव शरणं प्राप क्षमस्वेति पुनः पुनः । सखा त्वं ब्राह्मणश्रेष्ठ पूर्वमद्य पिता मम ॥ ३९

தூரீசகார தாம் ஸர்வாம் மாயயா ஸ்வஸ்ய பூஸுர: ।
புனச்ச மாயாமேதஸ்மின் ஸோऽபி சக்ரே ருஷீச்வரே ॥ 30
புனர்தர்பம் ஸமாதாய தஸ்மிம்ச ப்ரைரயத்ருஷி: ।
தத்க்ஷணான்மாரயாமாஸ ஸேனாஸ்தஸ்ய மதுத்விஷ: ॥ 31
ஏகாகீ ஸ ஸ்வயம் தஸ்தே ததானீம் ஹரிரப்யஹோ ।
ததா ஸமாயயௌ தத்ர ப்ரம்ஹா ப்ரம்ஹவிதாம் வர: ॥ 32
ததீசிம் தபஸாம் ச்ரேஷ்டம் துஷ்டாவ பரயா முதா ।
ததீசிரபி கோபேன விஷ்ணும் வீக்ஷ்ய புர:ஸ்திதம் ॥ 33
சிந்த்யாத்தவ சிரோ விஷ்ணோ வீரபத்ரோ மஹாபல: ।
பக்தாஸ்தவ மஹாமௌர்க்யாத்பரமேச்வரதூஷகா: ॥ 34
பதந்து நிரயே கோரே பாஞ்சராத்ராவலம்பின: ।
சபத்யேவம் முனௌ விஷ்ணும் ப்ரம்ஹா ப்ரோவாச மன்யுமான் ॥ 35
பக்தைச்சிவஸ்ய கலஹ: பதிஷ்யத்யாத்மனோபரி । விஜயச்ச ந தே பூயாதபராதீ பரம் ஹரே ॥ 36
தமாஹூயேதி ஸஹஸா பரமேஷ்டீ ஜனார்தனம் ।
ப்ரணம்ய ச்யாவனிம் ப்ரம்ஹா ஸாந்த்வயித்வா ஜகாமஹ ॥ 37
கதவத்யப்ஜஜே லோகம் ஸநாராயணகே ததா । க்ஷுபஸ்ததா ததாலோக்ய ததீசஸ்யாஸ்ய விஸ்மித: 38
தமேவ சரணம் ப்ராப க்ஷமஸ்வேதி புன: புன: । ஸகா த்வம் ப்ராம்ஹணச்ரேஷ்ட பூர்வமத்ய பிதா மம 39

உரிய மாயையை அவர்மீது பலவிதமாய் ஏவினார். (29) ஓ முனிவர்களே! ததீசி முனிவர் தனது மாயையால் அவற்றையெல்லாம் பறக்கச் செய்தார். பின்னும் மஹாவிஷ்ணுவானவர் அவர்மீது மாயையை ஏவும்போது (30) முனிவர் ஓர் தர்ப்பையை எடுத்து அவர்மீது பிரயோகித்தார். அதே க்ஷணத்தில் அவரது சேனைகளெல்லாம் மடிந்தன. (31) அப்பொழுது விஷ்ணு தனியாக நின்றார். இது மிக ஆச்சரியம். அப்பொழுது பிரும்மத்தை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவரான பிரும்மதேவன் அங்கு தோன்றி (32) தவச்ரேஷ்டரான ததீசி முனிவரை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் துதித்தார். அப்பொழுது ததீசி முனிவர் மிகுந்த கோபத்தோடு முன்னால் நின்ற விஷ்ணுவைப் பார்த்து, "ஓ விஷ்ணுவே! உமது சிரஸ்ஸானது மிக்க பலம் வாய்ந்த வீரபத்ரரால் வெட்டுப்படக் கடவது. மேலும் உமது பக்தர்களெல்லாம் மூடத் தன்மையால் பாஞ்சராத்ர ஸமயத்தை அனுஸரிப்பவர்களாகி ஸ்ரீ பரமேச்வரனைத் தூஷித்து கொடிய நரகத்தில் விழக் கடவார்கள்" என்று அந்த முனிவர் விஷ்ணுவை சபிக்கும்போது பிரும்மதேவன் கோபம்கொண்டு சொன்னதாவது: (35) ஓ விஷ்ணுவே! சிவபக்தர்களோடு செய்யும் கலகமானது தனக்கே கெடுதியை விளைவிக்கும். நீர் மிகுந்த அபராதியானீரே அன்றி உமக்கு ஜெயமுண்டாகாது" (36) என்று சொல்லி பிரும்மதேவன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை சீக்கிரமாய் அழைத்துக்கொண்டு ச்யவன முனிவரின் புத்ரரான ததீசி முனிவரை நமஸ்கரித்து ஸமாதானப்படுத்திவிட்டுச் சென்றார். (37) இவ்விதமாய் பிரும்மதேவன் விஷ்ணுவோடு கூட சென்றபிறகு க்ஷுப அரசனும் அப்பொழுது ததீசி முனிவரின் அப்படிப்பட்ட மஹிமையைக் கண்டு மிக ஆச்சரியமடைந்தவனாகி (38) மன்னிக்க வேண்டுமென்று அவரையே சரணமாக அடைந்தார். ஓ பிராம்மணோத்தமரே! தாங்கள் எனக்கு முன்பு நண்பராக இருந்தீர். இப்பொழுது

माता च महितो भ्राता त्वं सर्वमसि भो द्विज । अपराधं क्षमस्वेति याचमानमुवाच सः ॥ ४०
क्षान्तं मयाऽधुना राजन् क्षमासारा हि साधवः । कोपस्य मादृशानां हि प्रणिपातः प्रतिक्रिया ॥ ४१
ब्राह्मणा बलिनो राजन्यदस्माकं कुलप्रभुः । महाब्राह्मण ईशानो विष्णुः क्षत्राधिपः स्मृतः ॥ ४२
विशामधिपतिर्ब्रह्मा तस्मात् त्रीन् ब्राह्मणादयः । यजन्ते यद्यतिक्रम्य पापिनः पतिताश्च ते ॥ ४३
आराधय हरिं तस्माद्भव त्वं ब्रह्मवत्सलः । ब्रह्मतेजोबलं राजन्नक्षात्रं वैश्यसंभवम् ॥ ४४
सर्वेषामधिको यस्माद्भगवान् ब्राह्मणश्शिवः । स यस्य देवता सोऽपि ब्राह्मणो महतो महान् ॥ ४५
तस्माद्दिवेदिवे कुर्याद्ब्राह्मणेभ्यो नमस्सदा । न कीर्तयेत्सदा तेषामश्लीलं यदि बुद्धिमान् ॥ ४६
न्यायेन पृथिवीं शाधि क्षुप त्वं राजसत्तम । अनुशास्य दधीचिस्तमित्येवं पृथिवीपतिम् ॥ ४७
पुनश्च शिवपूजायां निरतो विस्मयं गतः । ध्यायन्नेव महादेवं निनायानेहसां शतम् ॥ ४८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥

மாதா ச மஹிதோ ப்ராதா த்வம் ஸர்வமஸி போ த்விஜ । அபராதம் க்ஷமஸ்வேதி யாசமானமுவாச ஸ: 40
க்ஷாந்தம் மயாSதுனா ராஜன் க்ஷமாஸாரா ஹி ஸாதவ: । கோபஸ்ய மாத்ருசானாம் ஹி ப்ரணிபாத: ப்ரதிக்ரியா
ப்ராம்ஹணா பலினோ ராஜந்யதஸ்மாகம் குலப்ரபு: । மஹாப்ராம்ஹண ஈசானோ விஷ்ணு: க்ஷத்ராதிப: ஸ்ம்ருத:
விசாமதிபதிர்ப்ரம்ஹா தஸ்மாத் த்ரீன் ப்ராம்ஹணாதய: । யஜந்தே யத்யதிக்ரம்ய பாபின: பதிதாச்ச தே 43

ஆராதய ஹரிம் தஸ்மாத்பவ த்வம் ப்ரம்ஹவத்ஸல: ।
ப்ரம்ஹதேஜோபலம் ராஜன்னக்ஷாத்ரம் வைச்யஸம்பவம் ॥ 44
ஸர்வேஷாமதிகோயஸ்மாத்பகவான் ப்ராம்ஹணச்சிவ: ।
ஸ யஸ்ய தேவதா ஸோSபி ப்ராம்ஹணோ மஹதோ மஹான் ॥ 45
தஸ்மாத்திவேதிவே குர்யாத்ப்ராம்ஹணேப்யோ நமஸ்ஸதா ।
ந கீர்தயேத்ஸதா தேஷாமச்லீலம் யதி புத்திமான் ॥ 46

ந்யாயேன ப்ருதிவீம் சாதி க்ஷுப த்வம் ராஜஸத்தம । அனுசாஸ்ய ததீசிஸ்தமித்யேவம் ப்ருதிவீபதிம் ॥ 47
புனச்ச சிவபூஜாயாம் நிரதோ விஸ்மயம் கத: । த்யாயன்னேவ மஹாதேவம் நினயானேஹஸாம்சதம் ॥ 48

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஏகோனசீதிதமோSத்யாய: ॥

எனது தந்தையும் நீர்தான். (39) தாய், பெருமை வாய்ந்த ஸஹோதரர் ஆகிய எல்லோரும் நீர்தான். ஆகையால் எனது குற்றத்தை மன்னித்தருள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்ட அரசனைப் பார்த்து முனிவர் சொன்னதாவது, (40) ஓ ராஜனே! நான் இப்பொழுது உன்னை மன்னித்து விட்டேன். ஸாதுக்கள் பொறுமையையே பெரிதாகக்கொண்டவர்களல்லவா? என்னைப் போன்றவர்களுடைய கோபத்திற்கு நமஸ்காரமே பரிகாரம். (41) ஓ ராஜனே! எங்கள் குலப்பிரபுவான ஸ்ரீ ஜகதீசன் பிராம்மணராகையால் பிராம்மணர்களே சிறந்தவர்கள். விஷ்ணுவானவர் க்ஷத்திரியர்களுக்கு அதிபரென்றும், பிரும்மாவானவர் வைச்யர்களுக்கு அதிபரென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் பிராம்மணர் முதலிய மூன்று வர்ணத்தார்களில் எவர்கள் மீறி நடக்கின்றார்களோ அவர்கள் மஹாபாபிகளாக ஆகி அதோகதியில் விழுகின்றார்கள். (43) ஆகையால் நீ ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதித்துக்கொண்டு பிராம்மணர்களிடத்தில் பக்தி விச்வாஸமுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும். பிராம்மணர்களுடைய மஹிமை தான் பெரிதே அன்றி க்ஷத்திரிய வைச்யர்களுடையதல்ல. (44) பிராம்மணராகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனே எல்லோரைக் காட்டிலும் மேன்மை வாய்ந்தவராகையால் அந்தப் பிரபுவையே தெய்வமாய்க்கொண்ட பிராம்மணரும் மிக்க மேன்மை பொருந்தியவர். (45) ஆகையால் எப்பொழுதும் பிராம்மணர்களை நாள் தோறும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். புத்திசாலியானவன் பிராம்மணர்களின் குற்றத்தை எப்பொழுதும் சொல்லக்கூடாது. (46) ஓ ராஜச்ரேஷ்டனே! நீ நீதியுடன் பூமியை ஆண்டு வருவாயாக, ததீசிமுனிவர் அரசனை கட்டளையிட்டு (47) மறுபடியும் சிவபூஜையில் முயன்று ஆனந்தமடைந்தவராகி ஸ்ரீ மஹா தேவனையே தியானம் செய்துகொண்டு வெகுநாட்களை கழித்தார். (48)

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अशीतितमोऽध्यायः ॥

बाणासुरस्य पूर्वजन्म कथनम् ॥

सुदर्शनः पुरा विप्रश्शिवपूजाबलेन वै । आतिथ्येनाजयन्मृत्युं नित्यत्वमपि लब्धवान् ॥ १
कैलासे चान्यलोकेषु कामचारोऽस्य वै मुनेः । भृगुश्चापि ऋषिः पूर्वं दुर्वासाः कण्व एव च ॥ २
आपस्तंबो जैमिनिश्च सौभरिस्तपतां वरः । तृणबिन्दुर्वामदेवो ऋषभो योगिसत्तमः ॥ ३
शुक्रोऽत्रिश्च पुलस्त्यश्च बहवोऽन्येऽपि तापसाः । समाराध्य महादेवं लिङ्गमूर्तिं सनातनम् ॥ ४
भक्त्या परमया युक्ता मृत्युन्निर्जित्य कालजम् । नित्यत्वमपि संप्राप्य बभूवुः कामचारिणः ॥ ५
तत्र तत्र च लोकेषु सत्कृताश्च तदीश्वरैः । भुञ्जानास्तैर्महाभोगानमृतत्वञ्च लेभिरे ॥ ६
स्वेच्छयैवाप्तकामास्ते सुरासुरनमस्कृताः । विहरन्ति यथाकामं विरिञ्चादिपदेषु ते ॥ ७
मनुष्येष्वप्यनेके हि महादेवार्चनापराः । संप्राप्य महदैश्वर्यं सिद्धीरपि च सर्वशः ॥ ८
अवाप्ताखिलकामास्ते कामचारा जगत्त्रये । अनन्तरञ्च ते मुक्तिमाप्नुवन्महितौजसः ॥ ९

॥ அத அஶீதிதமோऽத்யாய: ॥

பாணாஸுரனின் முந்தின ஜன்மத்தைக் கூறுதல்

ஸுதர்சன: புரா விப்ரச்சிவபூஜாபலேன வை। ஆதித்யேனாஜயன்ம்ருத்யும் நித்யத்வமபிலப்தவான் ॥ 1
கைலாஸே சான்யலோகேஷு காமசாரோऽஸ்ய வை முனே: ।
ப்ருகுச்சாபி ருஷி: பூர்வம் துர்வாஸா: கண்வ ஏவ ச ॥ 2
ஆபஸ்தம்போ ஜைமினிச்ச ஸௌபரிஸ்தபதாம் வர: ।
த்ருணபிந்துர்வாமதேவோ ருஷபோ யோகிஸத்தம: ॥ 3
சுக்ரோऽத்ரிச்ச புலஸ்த்யச்ச பஹவோऽன்யேபி தாபஸா: ।
ஸமாராத்ய மஹாதேவம் லிங்கமூர்திம் ஸனாதனம் ॥ 4
பக்த்யா பரமயா யுக்தா ம்ருத்யுன்னிர்ஜித்ய காலஜம்। நித்யத்வமபி ஸம்ப்ராப்ய பபூவு: காமசாரிண: ॥ 5
தத்ர தத்ர ச லோகேஷு ஸத்க்ருதாச்ச ததீச்வரை: ।
புஞ்ஜானாஸ்தைர்மஹாபோகானம்ருதத்வஞ்ச லேபிரே ॥ 6
ஸ்வேச்சயைவாப்தகாமாஸ்தே ஸுராஸுரநமஸ்க்ருதா: ।
விஹரந்தி யதாகாமம் விரிஞ்சாதிபதேஷு தே ॥ 7
மனுஷ்யேஷ்வப்யனேகே ஹி மஹாதேவார்சனபரா: ।
ஸம்ப்ராப்ய மஹதைச்வர்யம் ஸித்திரபி ச ஸர்வச: ॥ 8
அவாப்தாகிலகாமாஸ்தே காமசாரா ஜகத்ரயே। அனந்தரஞ்ச தே முக்திமாப்னுவன்மஹிதௌஜஸ: ॥ 9

எண்பதாவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! பூர்வத்தில் சுதர்சனர் என்னும் பிராம்மணர் சிவபூஜையின் மஹிமையாலும் அதிதி பூஜையாலும் ம்ருத்யுவை ஜயித்து நித்யத் தன்மையை அடைந்திருக்கிறார். (1) மேலும் அந்த முனிவர் கைலாஸத்திற்கும் மற்ற உலகங்களுக்கும் தன்னிஷ்டப்படி போய்வந்து கொண்டிருந்தார். தவிரவும் முன்பு பிருகுமுனிவர், துர்வாஸ முனிவர், கண்வர், (2) ஆபஸ்தம்பர், ஜைமினி, தவச்ரேஷ்டரான ஸௌபரி, திருணபிந்து, வாமதேவர், ரிஷபயோகீச்வரர், (3) சுக்கிராசார்யர், அத்ரி, புலஸ்த்யர் முதலியவர்களும் மற்றும் பல தபஸ்விகளும், என்றும் அழிவற்ற லிங்கமூர்த்தியான ஸ்ரீ மஹாதேவனை மிகுந்த பக்தியோடு ஆராதித்து காலத்தினால் நேர்ந்த மிருத்யுவை ஜயித்து நித்யத்தன்மையை அடைந்து தங்களிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு (5) அந்த அந்த உலகங்களில் அந்த அந்த அதிபர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு அவர்களுடன்கூட அநேகம் போகங்களை அனுபவித்து மரணமில்லாதிருத்தலையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (6) மேலும் அவர்கள் தங்களிஷ்டப்படி வேண்டிய அபீஷ்டங்களை அடைந்து தேவாஸுரர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களாகி, பிரும்மா முதலியவர்களுடைய ஸ்தானங்களில் தங்களிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்து வருகிறார்கள். (7) ஓ முனிவர்களே! மனிதர்களிலும் அநேகம் பேர்கள் சிவபூஜையில் முயன்றவர்களாகி மிகுந்த ஐச்வர்யத்தையும் பற்பல ஸித்திகளையும் பெற்று (8) ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அடைந்து மூன்று உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்து பிரஸித்தி பெற்ற

पिपीलिकादिहस्त्यन्तजीवेष्वपि सहस्रशः । तिर्यक्ष्वपि शिवं सांबमभ्यर्च्य बहवो भुवि ॥ १०
सद्गतिं प्रापिरे पूर्वमिति सर्वत्र विश्रुतम् । तस्माद्विवेकिनामेतद्वक्तव्यं पृथिवीभुजाम् । ११
ब्राह्मणानां विशेषेण विष्यजानां विशेषतः । सूतः — इतीदं सर्वमाख्यातं भक्त्या संपूज्य शङ्करम् ॥ १२
संप्राप्तसिद्धयो योवै मया ते वर्णिता द्विजाः । अबुद्धिपूर्वमभ्यर्च्य शिवं त्रिदशनायकम् ॥ १३
यैराप्तं फलमेतेषु वर्ण्यन्ते केचनाधुना । देशोऽस्ति मागधे विप्रा माधवाख्यं पुरं महत् ॥ १४
तत्र चक्राङ्कितो नाम ब्राह्मणो विषयोन्मुखः । तस्याभूद्धृतराष्ट्राख्यस्तनयो विनयोज्झितः ॥ १५
स तु वेश्यापरो नित्यं ब्रह्मबन्धुरहर्निशम् । मद्यविक्रयिणीसक्तः कदाचिदयमुत्पथः ॥ १६
तया सह दिवारात्रं रेमे मधुपहृद्य (मुद्र) या । कदाचित्स तया सार्धं राज्ञः शृङ्गारकानने ॥ १७
अपचित्य सुपुष्पाणि दधौ मूर्ध्नि तया सह । इत्येवं प्रत्यहं मूर्खश्चौर्येण सुमनो हरन् ॥ १८
उद्यानपालकैर्दृष्टः प्रहृतश्च तया स तैः । अतःपरं नाहरिष्य इति चोक्त्वा निरासितः ॥ १९

பிபீலிகாதிஹஸ்த்யந்த ஜீவேஷ்வபி ஸஹஸ்ர ச: । திர்யக்ஷ்வபி சிவம் ஸாம்பமப்யர்ச்ய பஹவோ புவி ॥ 10
ஸத்கதிம் ப்ராபிரே பூர்வமிதி ஸர்வத்ர விச்ருதம் । தஸ்மாத்விவேகிநாமேதத்வக்தவ்யம் ப்ருதிவீபுஜாம் 11
ப்ராம்ஹணாநாம் விசேஷேண திஷ்யஜாநாம் விசேஷத: ।
ஸூத:— இதீதம் ஸர்வமாக்யாதம் பக்த்யா ஸம்பூஜ்ய சங்கரம் ॥ 12
ஸம்ப்ராப்தஸித்தயோ யோ வை மயா தே வர்ணிதா த்விஜா: ।
அபுத்திபூர்வமப்யர்ச்ய சிவம் த்ரிதசநாயகம் ॥ 13
யைராப்தம் பலமேதேஷு வர்ண்யந்தே கேசநாதுநா ।
தேசேSஸ்தி மாகதே விப்ரா மாதவாக்யம் புரம் மஹத் ॥ 14
தத்ர சக்ராங்கிதோ நாம ப்ராம்ஹணோ விஷயோன்முக: ।
தஸ்யாபூத்த்ருதராஷ்ட்ராக்யஸ்தனயோ விநயோஜ்ஜித: ॥ 15
ஸ து வேச்யாபரோ நித்யம் ப்ரம்ஹபந்துரஹர்நிசம் । மத்யவிக்ரயிணீஸக்த: கதாசிதயமுத்பத: ॥ 16
தயா ஸஹ திவாராத்ரம் ரேமே மதுபஹ்ருத்ய(முத்ர)யா ।
கதாசித்ஸ தயா ஸார்தம் ராக்ஞ: ச்ருங்காரகாநநே ॥ 17
அபசித்ய ஸுபுஷ்பாணி ததௌ மூர்த்நி தயா ஸஹ ।
இத்யேவம் ப்ரத்யஹம் மூர்கச்சௌர்யேண ஸுமநோ ஹரன் ॥ 18
உத்யாநபாலகைர்த்ருஷ்ட: ப்ரஹ்ருதச்ச தயா ஸ தை: ।
அத:பரம் நாஹரிஷ்ய இதி சோக்த்யா நிராஸித: ॥ 19

பராக்கிரமத்தை உடையவர்களாகி பிறகு மோக்ஷத்தையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். (9) மேலும் முன்பு எறும்பு முதல் யானை வரைக்கும் உள்ள விலங்குகளில்கூட அனேக விலங்குகள் ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியைப் பூஜை செய்து நற்கதி அடைந்திருக்கின்றனர் என்று எங்கும் அறியப்பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் பகுத்தறிவுள்ள அரசர்கள், பிராம்மணர்கள், வைச்யர்கள் ஆகியவர்கள் சிவபூஜை செய்து நற்கதி அடைந்திருப்பதைப் பற்றி யாது விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டும்? ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்விதமாய் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைப் பக்தியுடன் பூஜித்து கார்யஸித்தி பெற்றவர்களைப் பற்றியெல்லாம் விவரித்துக் கூறப்பட்டது. இனி அறிவின்றியே ஸ்ரீ தேவாதி தேவரைப் பூஜித்து (10-13) அதனால் பயனடைந்திருப்பவர்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! மகத தேசத்தில் மாதவபுரமென்ற ஓர் பெரிய பட்டணமிருக்கின்றது. (14) அதில் சக்கிராங்கதனென்ற சிற்றின்பத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டவனான ஓர் பிராம்மணனிருந்தான். அவனுக்கு திருதராஷ்டிரனென்னும் வணக்கமற்ற ஓர் பிள்ளையிருந்தான். (15) பெயரளவில் பிராம்மணனான அவன் நாள் தோறும் இரவும் பகலுமாய் வேசிகளிடத்தில் பற்றுள்ளவனாயிருந்தான். இப்படி இருக்கையில் அந்தத் துன்மார்கன் ஒரு சமயத்தில் கள் விற்பவள் மீது ஆசைகொண்டவனாகி (16) குடிகாரர்களிடத்தில் அன்புள்ளவளான பெண்ணோடு கூட இரவும் பகலுமாய் ரமித்து வந்தான். ஒரு நாள் அவளோடுகூட அரசனுடைய உத்யானவனத்திற்குச் சென்று (17) நல்ல புஷ்பங்களை பறித்து அவளும் தானும் தலையில் சூட்டிக்கொண்டார்கள். இவ்விதமாகவே அந்த மூடன் நாள்தோறும் அழகான புஷ்பங்களை அபகரித்து வருகையில், (18) ஒரு நாள் தோட்டக் காவலர்கள் கண்டு அவனையும் அவளையும் அடித்தார்கள். ‘‘இனி நான் பரித்துப் போவ

पुनश्चैवैकदा रात्रौ रेमे तत्र तया सह । अचूचुरत्सपुष्पाणि मद्यभाण्डे निधाय च ॥ २०
रेमे रात्रौ तया साकं पुष्पारण्ये द्विजाधमः । निद्रातिस्म तया तत्र रात्र्यन्ते रतिलालसः ॥ २१
रतिश्रमवशात्ताभ्यां विवशाभ्यां वनान्तरे । प्रभातमपि न ज्ञातमुदितेऽपि विवस्वति ॥ २२
तदानीं तत्र राजापि प्रापोद्यानदिदृक्षया । उद्यानपालकाश्चापि पूर्वमेव समागताः ॥ २३
ददृशुस्तं द्विजं धूर्तं निद्रापरवशं तया । मद्यभाण्डगतान्यत्र पुष्पाणि सुरभीणि च ॥ २४
राजानमागतं ज्ञात्वा भीत्या ते सुमनोभरम् । तौ च निद्रावशौ बध्वा हस्तपादौ बहिर्वनम् ॥ २५
विक्षिप्य सविधं राज्ञः प्रापुस्तेऽरण्यरक्षकाः । राजा सर्वं समालोक्य शृङ्गारवनमात्मनः ॥ २६
दृष्ट्वा लिङ्गञ्च पप्रच्छ पुष्पच्छन्नं समृण्मयम् । किमिदं केन वै क्लृप्तं सुमनांस्यपचिन्वता ॥ २७
अरण्यमेतत्सर्वत्र हृतपुष्पं विलोकितम् । तदिदं सर्वमत्रैव निक्षिप्तं केन सांप्रतम् ॥ २८
इति कोपेन पृच्छन्तं प्रोचुरुद्यानपालकाः । अस्मदन्यस्य कस्यापि न प्रवेशोऽस्ति वै वने ॥ २९

புனச்சைவைகதா ராத்ரௌ ரேமே தத்ர தயா ஸஹ ।
அசூசுரத்ஸபுஷ்பாணி மத்யபாண்டே நிதாய ச ॥ 20
ரேமே ராத்ரௌ தயா ஸாகம் புஷ்பாரண்யே த்விஜாதம: ।
நித்ராதிஸ்ம தயா தத்ர ராத்ரியந்தே ரதிலாலஸ: ॥ 21
ரதிச்ரமவசாத்தாப்யாம் விவசாப்யாம் வநாந்தரே । ப்ரபாதமபி ந ஞாதமுதிதேऽபி விவஸ்வதி ॥ 22
ததானீம் தத்ர ராஜாபி ப்ராபோத்யான தித்ருக்ஷயா । உத்யானபாலகாச்சாபி பூர்வமேவ ஸமாகதா: ॥ 23
தத்ருசுஸ்தம் த்விஜம் தூர்தம் நித்ராபரவசம் தயா ।
மத்யபாண்டகதான்யத்ர புஷ்பாணி ஸுரபீணி ச ॥ 24
ராஜானமாகதம் ஞாத்வா பீத்யா தே ஸுமனோபரம் ।
தௌசநித்ராவசௌ பத்வா ஹஸ்தபாதௌ பஹிர்வனம் ॥ 25
விக்ஷிப்ய ஸவிதம் ராஜ்ஞ: ப்ராபுஸ்தேऽரண்யரக்ஷகா: ।
ராஜா ஸர்வம் ஸமாலோக்ய ச்ருங்காரவனமாத்மன: ॥ 26
த்ருஷ்ட்வா லிங்கஞ்ச பப்ரச்ச புஷ்பச்சன்னம் ஸம்ருண்மயம் ।
கிமிதம் கேந வை க்லுப்தம் ஸுமநாம்ஸ்யபசின்வதா ॥ 27
அரண்யமேதத் ஸர்வத்ர ஹ்ருதபுஷ்பம் விலோகிதம் ।
தகிதம் ஸர்வமத்ரைவ நிக்ஷிப்தம் கேந ஸாம்ப்ரதம் ॥ 28
இதி கோபேந ப்ருச்சந்தம் ப்ரோசுருத்யானபாலகா: ।
அஸ்மதன்யஸ்ய கஸ்யாபி ந ப்ரவேசோऽஸ்திவை வநே ॥ 29

தில்லை ", என்று சொன்ன பிறகு அவர்களால் துரத்திவிடப்பட்டான். (19) பிறகு ஓர் இரவில் அவன் அத்தோட்டத்திற்குச் சென்று அவளோடு ரமித்துவிட்டு, மலர்களைப் பறித்து கள் குடத்தில் வைத்து (20) ஸ்திரீ போகத்தில் மிக விருப்பமுடையவனை அந்த பிராம்மணாதமன் பின்னும் அந்த இரவில் அவளோடு புணர்ந்துவிட்டு தோட்டத்திலேயே அவளோடு தூங்கிவிட்டான். (21) அவ்விருவர்களும் சுரதத்தினலேற்பட்ட சிரமத்தினல் நடுத் தோட்டத்தில் அயர்ந்து தூங்கிப் பரவசர்களாகி விட்டபடியால் ஸூரியன் உதித்ததும், பொழுது விடிந்ததும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. (22) அப்பொழுது அரசனும் தோட்டத்தைப் பார்க்க விருப்பத்தோடு அங்கு வந்தான். அதற்கு முந்தியே அங்கு வந்த தோட்டக்காரர்கள் (23) கள் விற்பவளோடுகூட பரவசமாய் தூங்குகின்ற அந்த துராத்மாவான பிராம்மணனையும் கள் குடத்திலிருந்த நல்ல வாசனையுள்ள புஷ்பங்களையும் கண்டு (24) அவர்கள் அரசன் வரவை அறிந்து பயத்தினல் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்விருவர்களின் கால்களையும் கைகளையும் கட்டி, அவர்களையும் புஷ்பங்களையும் எடுத்துத் தோட்டத்திற்கு வெளியில் போட்டுவிட்டு, தோட்டக்காரர்கள் அரசன் ஸமீபம் வந்தார்கள். அப்பொழுது அரசன் தனது சிங்காரத் தோட்டம் முழுவதையும் நன்ருகப் பார்த்து வருகையில், (26) அங்கு ஓர் மண்ணினலான லிங்கமானது மலர்களால் மூடப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அவர்களைப் பார்த்து வினவியதாவது :— ஓ தோட்டக்காரர்களே ! இதென்ன யாரால் இவ்வாறு மலர்கள் பறித்து போடப்பட்டது ? (27) இத்தோட்டம் முழுவதும் மலர்களெல்லாம் பரிக்கப்பட்டிருப்பதாய்க் காணப்படுகிறதே ! அந்த மலர்களெல்லாம் யாரால் இங்கு போடப்பட்டது. (28) என்று கோபத்தோடு அரசன் கேட்டதற்கு, தோட்டக்காரர்கள் அரசனைப் பார்த்து பதில் சொன்னதாவது :— " ஓ ராஜனே !

मनुष्यस्य निशामध्ये न वयं विद्म चेष्टितम् । केनापि देवतांशेन पुष्पाणि परिचिन्वता ॥ ३०
आराधितश्शिवो लिङ्गे न वयं देव विद्महे । राजा प्रोवाच तानित्थं प्रत्यहं वाद्य एववा ॥ ३१
सत्यं वदत नोचेद्वश्छेत्स्यामि चरणौ करौ । त ऊचुरद्य दृष्टोऽयं न कदाचिदपीदृशः ॥ ३२
शपामहे पदे देव विस्मयोऽयं महत्तरः । तदानीं सविधे राज्ञो ये केचन महत्तराः ॥ ३३
त ऊचुर्योगिनो यत्र सुपुष्पाणि महीतले । तत्र ते स्वैरगतयः कुर्वन्ति शिवपूजनम् ॥ ३४
तस्मादस्माकमेवेदं श्रेयो लिङ्गार्चनं महत् । इति तेषां वचः श्रुत्वा जगाम पृथिवीपतिः ॥ ३५
तेचापि चाद्य जाताःस्म इति मत्वा वनं गताः । तदानीमेव तौ धूर्तावन्योन्यं मुक्तबन्धनौ ॥ ३६
स्वगृहं प्राप्य भूयोऽपि पीत्वा मद्यं तदागळम् । मदेन जग्मतुर्मूढौ वनं पुनरनर्गळम् ॥ ३७
अचिन्वाताञ्च पुष्पाणि तौ दृष्ट्वोद्यानपालकाः । बध्वा दृढतरं कोपात्तौ निन्यू राजसन्निधिम् ॥ ३८
क्रोधेन महता राजा तयोर्वै धूर्तवर्ययोः । हस्तपादौ तदैकस्य चान्यस्या नासिकाकुचौ ॥ ३९

மனுஷ்யஸ்ய நிசாமத்யே ந வயம் வித்ம சேஷ்டிதம் | கேநாபிதேவதாம்சேன புஷ்பாணி பரிசின்வதா || 30
ஆராதிதச்சிவோ லிங்கே ந வயம் தேவ வித்மஹே | ராஜா ப்ரோவாச தாநித்தம் ப்ரத்யஹம்வாத்ய ஏவ வா
ஸத்யம் வதத நோசேத்வச்சேத்ஸ்யாமி சரணௌ கரௌ |
த ஊசுரத்ய த்ருஷ்டோऽயம் ந கதாசிதபீத்ருச: || 32
சபாமஹே பதே தேவ விஸ்மயோऽயம் மஹத்தர: |
ததானீம் ஸவிதே ராஜ்ஞோ யேகேசன மஹத்தரா: || 33
தஊசுர் யோகிநோ யத்ர ஸுபுஷ்பாணி மஹீதலே | தத்ர தே ஸ்வைரகதய: குர்வந்தி சிவபூஜநம் || 34
தஸ்மாதஸ்மாகமேவேதம் ச்ரேயோ லிங்கார்சனம் மஹத் | இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ஜகாம ப்ருதிவீபதி:
தேசாபி சாத்ய ஜாதா:ஸ்ம இதி மத்வா வனம் கதா: |
ததாநீமேவ தௌ தூர்தாவன்யோன்யம் முக்தபந்தனௌ || 36
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய பூயோऽபி பீத்வா மத்யம் ததாகளம் |
மதேன ஜக்மதுர்மூடௌ வனம் புனரனர்களம் || 37
அசின்வாதாஞ்ச புஷ்பாணி தௌ த்ருஷ்ட்வோத்யாந பாலகா: |
பத்வா த்ருடதரம் கோபாத்தௌ நின்யூ ராஜஸந்நிதிம் || 38
க்ரோதேன மஹதா ராஜா தயோர்வை தூர்தவர்யயோ: |
ஹஸ்தபாதௌ ததைகஸ்ய சான்யஸ்யா நாஸிகா குசௌ || 39

எங்களைத் தவிர வேறு யாரும் இத்தோட்டத்திற்குள் வந்ததில்லை.. (29) ஆனால் நடுநிசியில் இது யாரால் செய்யப்பட்டதோ நாங்களறியோம். ஒருக்கால் தேவாம்சம் பொருந்திய யாராகிலும் இங்கு வந்து புஷ்பங்களைப் பறித்து (30) இந்த லிங்கத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை பூஜித்திருப்பாரோ என்னவோ! நாங்கள் அறியோம்'', என்றார்கள். அதைக் கேட்டு அரசன் அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது :— ''ஓ தோட்டக்காரர்களே! தினந்தோறும் இப்படித்தானோ? அல்லது இன்றைக்குமட்டிலா? (31) என்பதை ஸத்யமாய்ச் சொல்லுங்கள். இல்லாவிடில் உங்கள் கால்களையும் கைகளையும் வெட்டி விடுவேன்'', என்றான். அதற்கு அவர்கள், ''ஓ ஸ்வாமி! இப்பொழுதுதான் இவ்வாறு கண்டோமே அன்றி இதுவரை இவ்வாறு காணப்பட்டதே இல்லை (32) என்று தங்களது திருவடிகளில் ஆணையிடுகிறோம். இது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது'' என்றார்கள் அப்பொழுது அரசன் பக்கத்தில் நின்ற சில பெரியோர்கள் (33) ஓ ஸ்வாமி! தங்களிஷ்டப்படிச் செல்லும் சக்தி வாய்ந்தவர்களான யோகீச்வரர்கள் பூதலத்தில் எங்கு நல்ல புஷ்பங்கள் காணப்படுகின்றனவோ அங்கு வந்து சிவ பூஜை செய்வார்கள். (34) இப்படிப்பட்ட மஹிமை பொருந்திய லிங்க பூஜையால் நமக்கு மிகவும் க்ஷேமமே'' என்றார்கள். இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுவிட்டு அரசன் சென்றான். (35) பிறகு தோட்டக்காரர்கள், ''நாம் இப்பொழுது மறு பிறப்பை அடைந்தவர்களாக ஆனோம்'' என்று நினைத்து தோட்டத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். அப்பொழுதே அவ்விரு துராத்மாக்களும் ஒருவருக்கொருவர் கட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு (36) தங்கள் வீடு சென்று மறுபடி கழுத்து மட்டில் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு மயக்கத்தினால் அந்த மூடர்கள் ஆலோசனையின்றி அந்தத் தோட்டத்திற்குப் போய் (37) மலர்களைப் பறித்தார்கள். அப்பொழுது தோட்டக்காரர்கள் கண்டு கோபத்தோடு அவர்களை இறுக்கிக்கட்டி அரசன் முன்னிலையில் கொண்டுபோனார்கள். (38) அப்பொழுது அரசன் மிகுந்த கோபத்தினால் அந்த துன்

सञ्छेद्य प्रेषयामास निर्विशङ्कं महीपतिः । पर्यटित्वा ततश्चैतौ कालेन निधनं गतौ ॥ ४०
शिवलिङ्गे यदेताभ्यां मृण्मयेभ्युद्धृतानि वै । अर्चितानि सुपुष्पाणि मद्यभाण्डस्थितान्यपि ॥ ४१
निष्पापौ तेन सञ्जातौ सोऽयं बाणासुरोऽभवत् । तत्पत्नी सैव सञ्जाता सुप्रतीका मनोरमा ॥ ४२
प्रत्यहं नर्मदातीरे पूर्ववासनयाऽसुरः । शिवपूजां चकारायं शिवलिङ्गानि साधयन् ॥ ४३
सद्यस्ततः प्रसन्नोऽस्मै शिवश्शीतांशुभूषणः । ददावधिकमैश्वर्यं बलं राज्यं तदासुरम् ॥ ४४
स पुनः प्रत्यहं गत्वा कैलासे शिवमन्दिरम् । तत्र देवं समाराध्य स्वगृहं याति नित्यशः ॥ ४५
कदाचिदसुरो बाणो न दृष्ट्वाऽवसरं विभोः । प्रविवेश ततो द्वाःस्थः कोपेन महताऽन्वितः ॥ ४६
उत्थाय भूतपश्शीघ्रं तमुद्धृत्यच लीलया । चिक्षेप चक्रवाळान्ते पपातच महासुरः ॥ ४७
पुनश्चोत्थाय मूर्छान्ते स्वगृहं प्राप्य विस्मितः । शिवमभ्यर्च्य विधिवत् प्रार्थयामास सर्वदम् ॥ ४८
प्रादुर्भूतश्च तं प्राह भगवान् किमपेक्षसे । वरं वरय तत्सर्वं ददामीत्यवदच्छिवः ॥ ४९

ஸஞ்சேத்ய ப்ரேஷயாமாஸ நிர்விசங்கம் மஹீபதி: ।
பர்யடித்வா ததச்சைதௌ காலேந நிதனம் கதௌ ॥ 40
சிவலிங்கே யதேதாப்யாம் ம்ருண்மயேப்யுத்ருதாநி வை ।
அர்சிதாநி ஸுபுஷ்பாணி மத்யபாண்டஸ்திதாந்யபி ॥ 41
நிஷ்பாபௌதேந ஸஞ்ஜாதௌ ஸோऽயம் பாணாஸுரோऽபவத் ।
தத்பத்னீ ஸைவ ஸஞ்ஜாதா ஸுப்ரதீகா மனோரமா ॥ 42
ப்ரத்யஹம் நர்மதாதீரே பூர்வவாஸநயாऽஸுர: ।
சிவபூஜாம் சகாராயம் சிவலிங்காநி ஸாதயன் ॥ 43
ஸத்யஸ்தத: ப்ரஸந்நோऽஸ்மை சிவச்சீதாம்சுபூஷண: ।
ததாவதிகமைச்வர்யம் பலம் ராஜ்யம் ததாஸுரம் ॥ 44
ஸபுந: ப்ரத்யஹம் கத்வா கைலாஸே சிவமந்திரம் ।
தத்ர தேவம் ஸமாராத்ய ஸ்வக்ருஹம் யாதி நித்யச: ॥ 45
கதாசிதஸுரோ பாணோ ந த்ருஷ்ட்வாऽவஸரம் விபோ: ।
ப்ரவிவேச ததோ த்வா:ஸ்த: கோபேந மஹதான்வித: ॥ 46
உத்தாய பூதபச்சீக்ரம் தமுத்ருத்ய ச லீலயா । சிக்ஷேப சக்ரவாளாந்தே பபாதச மஹாஸுர: ॥ 47
புனச்சோத்தாய மூர்ச்சாந்தே ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய விஸ்மித: ।
சிவமப்யர்ச்ய விதிவத் ப்ரார்தயாமாஸ ஸர்வதம் ॥ 48
ப்ராதுர்பூதச்ச தம் ப்ராஹ பகவான் கிமபேக்ஷஸே । வரம் வரய தத்ஸர்வம் ததாமீத்யவதச்சிவ: ॥ 49

மார்க்கர்களில் புருஷனுடைய கைகால்களையும் ஸ்திரீயின் மூக்கையும் ஸ்தனங்களையும் (39) ஆலோசனையின்றி சேதிக்கச்செய்து அனுப்பிவிட்டான். பிறகு அவர்கள் சிலகாலம் திரிந்து நாளடைவில் மரணமடைந்தார்கள். (40) இவர்கள் நல்ல மலர்களை எடுத்து கள் குடத்தில் வைத்திருந்த போதிலும் அவைகளை சிவலிங்கத்தில் அர்ச்சித்தபடியால் (41) அவ்விருவர்களும் பாவமற்றவர்களாகி அவன் பாணாஸுரனாகவும் அவள் மிக அழகுவாய்ந்த ஸுப்ரதீகையென்னும் அவனது மனைவியாகவும் பிறந்தார்கள். (42) பிறகு அந்த அஸுரன் பூர்வஜன்ம வாசனையால் நாள்தோறும் சிவலிங்கங்களைச் செய்து நர்மதா நதிக்கரையில் சிவபூஜை செய்து வந்தான். (43) உடனே ஸ்ரீ சந்திரசேகரர் அவன் முன்னிலையில் பிரஸன்னராகி அப்பொழுது அவனுக்கு மிகுந்த ஐச்வர்யத்தையும் பலத்தையும் அஸுர ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தார். (44) அதன் பிறகு அவன் கைலாஸத்தில் விளங்கும் சிவாலயத்திற்குச் சென்று தினந்தோறும் ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜித்து வீட்டிற்குச் செல்லுவான். (45) இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் அந்த பாணாசுரன் ஸ்ரீ பிரபுவினுடைய சமயத்தைப் பார்க்காமல் உள்ளே பிரவேசிக்கும் போது துவாரபாலகனாகிய ஓர் பூதகணாதிபன் மிகுந்த கோபம்கொண்டு (46) சீக்கிரம் எழுந்து அவனை உயரத் தூக்கி விளையாட்டாக எறிந்தான் அப்பொழுது அந்த மஹாஸுரன் சக்கிரவாளகிரிக்கு அப்பால் போய் விழுந்தான் (47) பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து ஆச்சரியத்துடன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்து ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அளிக்கின்றவரான ஸ்ரீ பகவானை முறைப்படி பூஜித்து வேண்டிக்கொண்டான். (48) அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹேச்வரன் பிரத்யக்ஷமாகி அவனைப் பார்த்து, “ஓ அஸுர! நீ என்ன வேண்டுகிறாய்?

सोऽपि वव्रे वरं देवं मया हर हरीश्वर । तव सेवा सदा कार्या सकुटुंबस्य विश्वप ॥ ५०
प्रवेशसमये द्वाःस्था न सहन्ते महाबलाः । तस्मान्मम महादेव द्वारि सांबसपुत्रकः ॥ ५१
सगणो निवसेरित्थं शक्यते सेवितुं मया । अयमेव वरो देव देहीमं जगतां पितः ॥ ५२
ददावितीदृशमपि वरं देवः स्मयन्निव । सोऽपि लब्धवरो द्वारि निर्माय भवनं महत् ॥ ५३
देवस्यापि च देव्याश्च सुतयोरपि चोभयोः । तत्र सांबं सहसुतं संस्थाप्य श्रद्धया सह ॥ ५४
प्रत्यहं परिचर्यायां निरतोऽसुरसत्तमः । निर्जित्य विबुधान् सेन्द्रान् सनारायणकान् बली ॥ ५५
त्रैलोक्यं वशमानिन्ये निरप्रतिरथो बली । कदाचिदुद्वहन् बाहू रणकण्डूपरौ बली ॥ ५६
शिवं प्रणम्य प्रोवाच भगवन्नमया युधि । योद्धुमस्ति बली विष्णुस्त्रिंशद्वारं विनिर्जितः ॥ ५७
षष्टिवारं महेन्द्रोऽपि न कोऽपि युधि मत्समः । रणकण्डूपरवशौ बाहू मे त्रिपुरान्तक ॥ ५८
तस्माद्युध्यस्व देवेश पाण्डवेन यथा पुरा । मया सह महादेव तेन तृप्तिश्च नान्यथा ॥ ५९

ஸோऽபி வவ்ரே வரம் தேவம் மயா ஹரஹரீச்வர । தவ ஸேவா ஸதா கார்யா ஸகுடும்பஸ்ய விச்வப ॥ 50
ப்ரவேசஸமயே த்வா:ஸ்தா ந ஸஹந்தே மஹாபலா: ।
தஸ்மான் மம மஹாதேவ த்வாரி ஸாம்பஸ்ஸபுத்ரக: ॥ 51
ஸகணோ நிவஸேரித்தம் சக்யதே ஸேவிதும் மயா । அயமேவ வரோ தேவ தேஹீமம் ஜகதாம் பித: ॥ 52
ததா விதீத்ருசமபி வரம் தேவ: ஸ்மயந்நிவ । ஸோऽபி லப்தவரோ த்வாரி நிர்மாய பவனம் மஹத் ॥ 53
தேவஸ்யாபிச தேவ்யாச்ச ஸுதயோரபி சோபயோ: ।
தத்ர ஸாம்பம் ஸஹஸுதம் ஸம்ஸ்தாப்ய ச்ரத்தயா ஸஹ ॥ 54
ப்ரத்யஹம் பரிசர்யாயாம் நிரதோऽஸுரஸத்தம: ।
நிர்ஜித்ய விபுதான் ஸேந்த்ரான் ஸநாராயணகான் பலீ ॥ 55
த்ரைலோக்யம் வசமாநின்யே நிரப்ரதிரதோ பலீ । கதாசிதுத்வஹன் பாஹூ ரணகண்டுபரௌ பலீ ॥ 56
சிவம் ப்ரணம்ய ப்ரோவாச பகவந் நமயா யுதி ।
யோத்துமஸ்தி பலீ விஷ்ணுஸ்த்ரிம்சத்வாரம் விநிர்ஜித: ॥ 57
ஷஷ்டிவாரம் மஹேந்த்ரோऽபி ந கோऽபி யுதி மத்ஸம: ।
ரணகண்டுபரவசௌ பாஹூமே த்ரிபுராந்தக ॥ 58
தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ தேவேச பாண்டவேந யதாபுரா ।
மயா ஸஹ மஹாதேவ தேந த்ருப்திச்ச நான்யதா ॥ 59

வேண்டிய வரனை கேட்டுக்கொள். அவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கிறேனென்றார்". (49) அப்பொழுது அஸுரன் வரம் கேட்டுக்கொண்டதாவது:— "விஷ்ணுவுக்கும் ஈசரான ஓ மஹேச்வர, நான் என் குடும்பத்துடன் தங்களை எப்பொழுதும் ஸேவிக்கவேண்டும். (50) நான் கைலாஸத்தில் தங்கள் மாளிகையில் பிரவேசிப்பதை மிக பலிஷ்டர்களான துவாரபாலகர்கள் பொறுக்காதபடியால் தாங்கள் அம்பாளுடனும் குமாரர்கள் கணங்கள் ஆகிய இவர்களுடன்கூட (51) எனது மாளிகையின் வாசலில் எப்பொழுதும் வஸிக்கவேண்டும். இவ்விதமாக தாங்கள் வஸிப்பீர்களானால் நான் தங்களை எப்பொழுதும் ஸேவிக்கக்கூடும். ஸகல உலகங்களுக்கும் தந்தையான ஓ தேவாதிதேவ! நான் வேண்டிய வரன் இது தான் இதைத் தாங்கள் கொடுத்தருள வேண்டும்" என்றான். அப்பொழுது பகவான் புன்னகை செய்து அப்படிப்பட்ட வரத்தையும் கொடுத்தருளினார். பிறகு அவனும் அவ்வரத்தைப் பெற்றுத் தனதரண்மனையின் வாசலில் ஸ்வாமி அம்மன் இரு குமாரர்கள் இவர்களுக்காக ஓர் பெரிய ஆலயத்தைக் கட்டி அதில் குமாரர்களோடுகூட ஸ்வாமியையும் அம்மனையும் ஸ்தாபித்து ச்ரத்தையுடன் (54) அந்த அஸுரோத்தமன் நாள்தோறும் பூஜை செய்துவந்து விஷ்ணு, பிரும்ம, இந்திரன் முதலிய ஸகல தேவர்களையும் வென்று, (55) வேறு நிகரற்ற மஹாபலசாலியாய் மூன்று உலகங்களையும் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டான். இப்படி இருக்கையில் அந்த பலவான் தனது இரு கைகளிலும் யுத்தத்திற்காக தினவு ஏற்படும் பொழுது (56) அவன் ஸ்வாமியை நமஸ்கரித்து சொன்னதாவது; "ஓ பகவானே! இப்பொழுது என்னோடு யுத்தம் செய்யத்தக்க பலிஷ்டன் ஒருவருமில்லை. விஷ்ணு முப்பது தடவைகளிலும், (57) தேவேந்திரன் அறுபது தடவைகளிலும் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஓ திரிபுராந்தக! எனக்கீடானவர் ஒருவருமில்லாததினால் எனது கைகளில் தினவு ஏற்படுகின்றது. (58) ஓ தேவேச! தாங்கள் முன்பு அர்ஜுனனோடு யுத்தம் செய்ததுபோல் என்னுடனும் யுத்தம் செய்யவேண்டும். இதில்

इति श्रुत्वाऽस्य विज्ञप्तिं विहस्योवाच चेश्वरः । अवतीर्णो हरिर्वृष्णिकुले मद्भक्तिभावितः ॥ ६०
स तु दर्पं तवैवाशु हरिष्यति न संशयः । वदत्येवं शिवे प्राह स तु बाणासुरो मदी ॥ ६१
सोऽयं वृष्णिवरोऽपीश जितोऽष्टादशधा युधि । न वायुरपि मेऽनेन सोढुं शक्यो महेश्वर ॥ ६२
तमाह पूर्ववन्नैष जेतुं शक्यस्त्वयाऽसुर । इदानीं मम भक्ताग्र्यादुपमन्योर्महात्मनः ॥ ६३
शिवदीक्षाऽस्य निर्वृत्ता शिवागमविशारदात् । भस्मधारी च सततं वीर्यवान् भस्मसंयुतः ॥ ६४
अतोऽचिरात्तवमदं हरिष्यति न संशयः । इतीश्वरवचश्श्रुत्वा तूष्णीमास्त महासुरः ॥ ६५
ततः कदाचित्कृष्णस्य पौत्रं बाणासुरात्मजा । अनिरुद्धमुषा निन्ये स्वप्नदृष्टं स्वमन्दिरम् ॥ ६६
अन्विष्यता तं कृष्णेन प्रापि बाणपुरी शुभा । अग्निप्राकारसंवीता मनसाऽपि सुदुर्गमा ॥ ६७
तस्मिन्नासेदुषि पुरीं ससैन्ये दैत्यभूभुजः । विघ्नेशो युद्धसन्नद्धो भक्ष्यभोज्यैस्सुपूजितः ॥ ६८
सुब्रह्मण्यश्च देवीच कृष्णेनाक्लिष्टकर्मणा । निवृत्तयुद्धसन्नाहाः कृतास्ते सहसासत ॥ ६९

இதி ச்ருத்வாऽஸ்ய விஞ்ஞப்திம் விஹஸ்யோவாச சேச்வர: ।
அவதீர்ணோ ஹரிர்வ்ருஷ்ணிகுலே மத்பக்திபாவித: ॥ 60
ஸ து தர்பம் தவைவாசு ஹரிஷ்யதி ந ஸம்சய: । வதத்யேவம் சிவே ப்ராஹ ஸது பாணாஸுரோ மதீ ॥ 61
ஸோऽயம் வ்ருஷ்ணிவரோऽபீச ஜிதோऽஷ்டாதசதாயுதி ।
நவாயுரபி மேऽநேந ஸோடும் சக்யோ மஹேச்வர ॥ 62
தமாஹ பூர்வவந்நைஷ ஜேதும் சக்யஸ்த்வயாऽஸுர । இதாநீம் மம பக்தாக்ர்யாதுபமன்யோர்மஹாத்மன:
சிவதீக்ஷாऽஸ்ய நிர்வ்ருத்தா சிவாகம விசாரதாத் । பஸ்மதாரீச ஸததம் வீர்யவான் பஸ்மஸம்யுத: ॥ 64
அதோऽசிராத்தவமதம் ஹரிஷ்யதி ந ஸம்சய: । இதீச்வரவச: ச்ருத்வா தூஷ்ணீமாஸ்த மஹாஸுர: ॥ 65
தத: கதாசித் க்ருஷ்ணஸ்ய பௌத்ரம் பாணாஸுராத்மஜா ।
அநிருத்தமுஷா நின்யே ஸ்வப்னத்ருஷ்டம் ஸ்வமந்திரம் ॥ 66
அன்விஷ்யதா தம் க்ருஷ்ணேநப்ராபி பாணபுரீ சுபா । அக்னிப்ராகார ஸம்வீதா மனஸாऽபி ஸுதுர்கமா 67
தஸ்மிந்நாஸேதுஷி புரீம் ஸஸைன்யே தைத்யபூபுஜ: ।
விக்னேசோ யுத்தஸந்நத்தோ பக்ஷ்யபோஜ்யைஸ் ஸுபூஜித: ॥ 68
ஸுப்ரம்ஹண்யச்ச தேவீச க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா ।
நிவ்ருத்தயுத்தஸந்நாஹா: க்ருதாஸ்தே ஸஹஸாஸத ॥ 69

எனக்குத் திருப்தியிருப்பது போல் மற்றொன்றினாலுமில்லை.'' (59) என்ற அவனுடைய விக்ஞாபனத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீ ஜகதீசன் நகைத்துக் கொண்டு சொன்னதாவது:— ''ஓ அஸுர! விஷ்ணுவானவர் யாதவ குலத்தில் அவதரித்து என்மீது மிகுந்த பக்தியுடனிருந்து வருகிறார். (60) அவர் உனது கர்வத்தை அதிசீக்கிரத்தில் அடக்கிவிடுவார். அதில் சந்தேகமில்லை'', என்று பகவான் இவ்விதமாய் சொன்னவுடன், மதங்கொண்ட அந்த பாணாஸுரனும், (61) ''ஓ மஹேச்வர! அப்படிப்பட்ட யாதவவீரனும்கூட என்னால் பதினெட்டுத் தடவை தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவன் எனது உடம்பின் காற்றைக்கூட ஸஹிக்க முடியாதவன்'', என்றான். (62) அதைக்கேட்டு ஸ்ரீ பகவான், ''ஓ அஸுர! அவர் இப்பொழுது முன்போலில்லை உன்னை ஜயிப்பதற்கு தகுதியுள்ளவரே. ஏனெனில் இப்பொழுது அவர் எனது சிறந்த பக்தரும், சிவாகமங்களில் தேர்ச்சிபெற்றவரும், மஹாத்மாவுமாகிய உபமன்யு முனிவரிடமிருந்து சிவதீக்ஷைபெற்று எப்பொழுதும் பஸ்மருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு மஹா பராக்கிரமசாலியாயிருந்து வருகிறார். (64) ஆகையால் அவர் அதிசீக்கிரத்தில் உனது கர்வத்தை அபகரித்துவிடுவார் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை'', என்றார். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த மஹாஸுரன் பேசாமலிருந்து விட்டான். (65) பிறகு ஒரு சமயம் பாணாசுரன் பெண்ணான உஷை என்பவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரானின் பௌத்திரனான அனிருத்தனை கனவில் கண்டு அவனை தன் அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துவரச் செய்தாள். (66) பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு அக்னிக்கோட்டையால் சூழப்பட்டதும், மனதாலும் பிரவேசிக்க முடியாததும், மங்களகரம் பொருந்தியதுமான பாணாஸுரனுடைய பட்டணத்திற்கு வந்து, (67) அந்த அஸுரராஜனின் பட்டணத்தைச் சைன்யத்துடன் முற்றுகை இட்டபோது, யுத்தத்திற்கு ஸன்னத்தமாக வந்த ஸ்ரீ விக்னேச்வரர், ஸுப்பிரமண்யர், பார்வதீதேவி இவர்களை சிரமமின்றி கார்யத்தை முடிப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பக்ஷ்யம், போஜ்யம் முதலியவைகளால் நன்றாய் பூஜித்தார். அப்பொழுது அவர்கள் யுத்த ஸன்னாகத்தை

ईशे युद्धसमायत्ते तञ्चानर्च जनार्दनः । तमाह स्वार्चनायत्तं बाणदौवारिकश्शिवः ॥ ७०
मया युध्यस्व वार्ष्णेय बाणद्वाःस्थेन सांप्रतम् । इति ब्रुवन्तमीशानं प्रत्युवाच यदूद्वहः ॥ ७१
त्वं पतिर्जगतामीश जगदस्म्यहमव्यय । विश्वं विश्वाधिकस्त्वं हि यज्ञोऽहं यज्ञराडसि ॥ ७२
मायी भवानहं माया क्षयद्वीरोऽसि च श्रुतः । अहं धनुश्च सशरं बिभर्षीदं जगत्प्रभो ॥ ७३
ओजीयांस्त्वन्नचैवास्ति सर्वभूतविमर्दकात् । योत्स्यमानस्त्वया युद्धे भस्मैवस्यां यथा स्मरः ॥ ७४
मयि ते नानुकंपाऽस्ति यदिचैवं (वदस्येवं) गणेश माम् । पुनस्तमाह भूतेशो मयाऽनुज्ञात एव हि ॥ ७५
युध्यस्व निर्विशङ्कस्त्वं नारायण नरोयथा । मया नियुध्य मत्प्रीत्या लब्धपाशुपतो ययौ ॥ ७६
त्वमपीह मम प्रीत्यै युधि क्रीडस्व माधव । ब्रुवन्निति धनुस्सज्जं पिनाकं प्रमथाधिपः ॥ ७७
नादयञ्ज्यां महाधीरो विव्याध निशितैश्शरैः । ईशाज्ञयाच यदुराडपि शार्ङ्गं धनुः स्वकम् ॥ ७८
सज्जं कृत्वा शरैरीशं ववर्ष समराङ्गणे । तत्कार्मुकसमुत्सृष्टाः पुष्पिताग्राश्शराश्शिताः ॥ ७९

ஈசேயுத்தஸமாயத்தே தஞ்சானர்ச ஜனார்தன: । தமாஹ ஸ்வார்சனாயத்தம் பாணதெளவாரிகச்சிவ: ॥ 70
மயாயுத்யஸ்வ வார்ஷ்ணேய பாணத்வா: ஸ்தேந ஸாம்ப்ரதம் ।
இதிப்ருவந்தமீசானம் ப்ரத்யுவாச யதூத்வஹ: ॥ 71
த்வம் பதிர்ஜகதாமீச ஜகதஸ்ம்யஹமவ்யய । விச்வம்விச்வாதிகஸ்த்வம்ஹி யஞ்ஞோSஹம் யஞ்ஞராடஸி 72
மாயீ பவாநஹம் மாயா க்ஷயத்வீரோSஸிச ச்ருத: । அஹம் தனுச்ச ஸசரம்பிபர்ஷிதஞ்ஜகத்ப்ரபோ ॥ 73
ஓஜீயாம்ஸ்த்வந்நசைவாஸ்தி ஸர்வபூதவிமர்தகாத் ।
யோத்ஸ்யமானஸ்த்வயா யுத்தே பஸ்மைவஸ்யாம் யதாஸ்மர: ॥ 74
மயி தே நாநு கம்பாஸ்தி யதிசைவம் (வதஸ்யேவம்) கணேசமாம் ।
புநஸ்தமாஹ பூதேசோ மயாSநுஞ்ஞாத ஏவஹ ॥ 75
யுத்யஸ்வ நிர்விசங்கஸ்த்வம் நாராயண நரோயதா । மயா நியுத்ய மத்ப்ரீத்யா லப்தபாசுபதோ யதா ॥ 76
த்வமபீஹ மம ப்ரீத்யை யுதி க்ரீடஸ்வ மாதவ । ப்ருவந்நிதி தனுஸ்ஸஜ்ஜம் பினாகம் ப்ரமதாதிப: ॥ 77
நாதயஞ்ஜ்யாம் மஹாதீரோ விவ்யாத நிசிதைச்சரை: । ஈசாஞ்ஞயா ச யதுராடபி சார்ங்கம் தனு: ஸ்வகம்
ஸஜ்ஜம் க்ருத்வா சரைரீசம் வவர்ஷ ஸமராங்கணே ।
தத்கார்முகஸமுத்ஸ்ருஷ்டா: புஷ்பிதாக்ராச்சராச்சிதா: ॥ 79

விட்டுச் சும்மா இருந்து விட்டார்கள். (69 பிறகு ஸ்ரீ ஜகதீசன் யுத்தத்திற்கு ஸன்னத்தமாகப் புறப்படுகையில் அவரையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பூஜிக்கமுற்பட்டார். அவ்வாறு பூஜை செய்ய யத்தனித்த அந்த கிருஷ்ணனைப் பார்த்து பாணாஸுரனின் வாசற்காப்போரான ஸ்ரீ பரமசிவன், (70) "ஓ யதுகுல வீரனே! நீ இப்பொழுது பாணாஸுரனின் துவாரபாலகனை என்னுடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்று சொன்ன ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பார்த்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பதில் சொன்னதாவது :— (71) "எங்கும் அழிவற்ற ஓ ஜகதீச! நான் ஜகத்ஸ்வரூபியாக இருக்கின்றேன். தாங்களோ அந்த உலகங்களுக்குப் பதியாக இருக்கின்றீர். நான் விச்வனாக இருக்கின்றேன். தாங்கள் விச்வாதிகராக இருக்கின்றீர். நான் யக்ஞரூபியாக இருக்கின்றேன். தாங்கள் யக்ஞங்களுக்கு அரசராக இருக்கின்றீர். (72) நான் மாயா ஸ்வரூபி. தாங்கள் மாயைக்கு அதிபர். தாங்கள் பக்தர்களைப் பகைக்கின்ற வீரர்களை நாசம் செய்கின்றவர். நான் ஓர் வில்லையும் அம்பையும் தரிக்கின்றேன். தாங்கள் எல்லா உலகங்களையும் தரிக்கின்றீர். தாங்கள் ஊர்த்துவரேதஸ்ஸை உடையவர். பிரளய காலத்தில் ஸர்வ பூதங்களையும் நாசம் செய்கின்ற தங்களோடு நான் யுத்தம் செய்வேனாகில் மன்மதனைப்போல் சாம்பலாகி விடுவேன். (74) ஓ பிரதமகணாதிபரே! தங்களுக்கு என்மீது கருணையிருக்குமே யாகில் என்னை இவ்வாறு கூறுவது தகுமா? " என்றார். இவ்வாறு சொன்ன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூதங்களுக்கு அதிபரான ஸ்ரீ மஹேச்வரன் மறுபடியும் சொன்னதாவது :— ஓ கிருஷ்ணா! நீ எனது கட்டளையின்படியே (75) சிறிதும் ஆலோசனையின்றி என்னுடன் யுத்தம் செய்து அர்ஜுனன் எவ்வாறு என்னுடன் யுத்தம் செய்து எனது சந்தோஷத்தினால் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெற்றுச் சென்றானோ (76) அது போலவே, ஓ மாதவ! நீயும் எனது ஸந்தோஷத்திற்காக யுத்தத்தில் என்னுடன் விளையாடலாவாய்", என்று சொல்லிவிட்டு மஹாதீரரான பிரமதகணாதிபர் பினாகமென்னும் தனுஸை நாண் பூட்டி டங்காரம் செய்து கூர்மையான அம்புகளால் அடித்தார். யதுராஜனான கிருஷ்ணனும் தனது சார்ங்கமென்னும் தனுஸை (78) நாணேற்றி யுத்தத்தில் அம்புகளை ஸ்ரீ சம்புவின் மீது

पेतुः पादांबुजद्वंद्वे परमेशस्य तत्क्षणम् । युध्यतोरिति चान्योऽन्यं विश्वविश्वेशयोस्सतोः ॥ ८०
बाणासुरस्ससैन्यो द्राग्यदुसैन्यममारयत् । कृष्णोऽपीशं नमस्कृत्य तदा बाणमयोधयत् ॥ ८१
तयोस्समभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । ततो बाणं विनिर्जित्य कृष्णो वृष्णिकुलोद्भवः ॥ ८२
तस्य बाहुसहस्रञ्च कदलीकाण्डलाघवम् । चिच्छेद चक्रमादाय तदद्भुतमभूत्किल ॥ ८३
तदन्तरे वृषारूढो महादेवस्सहोमया । प्रादुरासीन्नभोमध्ये तयोः कलहशान्तये ॥ ८४
आलोक्य चेममीशानो मुञ्च बाहुचतुष्टयम् । त्वमिवासावपि मम परिचर्यारतोऽन्वहम् ॥ ८५
तस्मात्सख्यमनेनास्तु तव कृष्ण महीपते । बाणञ्च परमेशानः प्रहसन्नाह विश्वपः ॥ ८६
तवासुर करे कण्डूरधुना विनिवारिता । समूलमपि बाहूनां सहस्रमपि छेदितुम् ॥ ८७
चत्वारि दोंषि मुक्तानि मद्वाक्येन मुरारिणा । ईश्वरस्यैव वचसा पुत्रीं पौत्राय च क्षणात् ॥ ८८
प्रादाद्बाणस्स सत्कृत्य कल्याणमकरोन्महत् । उद्वाह्य पुत्रीं पौत्राय कृष्णो बाणस्य सेनया ॥ ८९

பேது: பாதாம்புஜத்வந்த்வே பரமேசஸ்ய தத்க்ஷணம் ।
யுத்யதோரிதி சான்யோன்யம் விச்வ விச்வேச யோஸ்ஸதோ: ॥ 80
பாணாஸுரஸ்ஸ ஸைன்யோ த்ராக்யதுஸைன்யமமாரயத் ।
க்ருஷ்ணோऽபீசம் நமஸ்க்ருத்ய ததா பாணமயோதயத் ॥ 81
தயோஸ்ஸமபவத்யுத்தம் துமுலம் ரோமஹர்ஷணம் ।
ததோ பாணம் விநிர்ஜித்ய க்ருஷ்ணோ வ்ருஷ்ணிகுலோத்பவ: ॥ 82
தஸ்ய பாஹுஸஹஸ்ரஞ்ச கதளீகாண்டலாகவம் । சிச்சேத சக்ரமாதாய ததத்புதமபூத்கில ॥ 83
ததந்தரே வ்ருஷாரூடோ மஹாதேவஸ்ஸஹோமயா ।
ப்ராதுராஸீன்னபோமத்யே தயோ: கலஹசாந்தயே ॥ 84
ஆலோக்ய சேமமீசானோ முஞ்ச பாஹுச துஷ்டயம் । த்வமேவாஸாவபி மம பரிசர்யாரதோऽன்வஹம் 85
தஸ்மாத்ஸக்யமனேனாஸ்து தவக்ருஷ்ண மஹீபதே । பாணஞ்ச பரமேசான: ப்ரஹஸந்நாஹ விச்வப: 86
தவாஸுர கரே கண்டூரதுனா வினிவாரிதா । ஸமூலமபி பாஹூனும் ஸஹஸ்ரமபி சேதிதும் ॥ 87
சத்வாரிதோம்ஷி முக்தானி மத்வாக்யேன முராரிணா ।
ஈச்வரஸ்யைவ வசஸா புத்ரீம் பௌத்ராயச க்ஷணாத் ॥ 88
ப்ராதாத்பாணஸ்ஸ ஸத்க்ருத்ய கல்யாணமகரோன்மஹத் ।
உத்வாஹ்ய புத்ரீம் பௌத்ராய க்ருஷ்ணோபாணஸ்ய ஸேனயா ॥ 89

வர்ஷித்தார். ஆனால் அவரது வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட கூர்மையான அம்புகளெல்லாம் புஷ்பித்த நுனியைக் கொண்டவைகளாகி (79) அதே க்ஷணத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் பாதார விந்தங்களில் விழுந்தன. மிக்க மஹிமை வாய்ந்தவர்களான விச்வமூர்த்தியும், விச்வேச்வரமூர்த்தியும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு யுத்தம் செய்கையில் (80) பாணாஸுரன் தனது சைன்யங்களுடன் வந்து சீக்கிரம் யது சைன்யங்களை கொன்றான். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் உடன் ஸ்ரீ ஜகதீசனை நமஸ்கரித்து விட்டு பாணாஸுரனுடன் யுத்தம் செய்தார். (81) அவ்விருவர்களுக்கும் மஹா பயங்கரமாயும், மயிர்சிலிர்க்கும்படியாகவும் யுத்தம் ஏற்பட்டது. பிறகு விருஷ்ணி குலத்தில் அவதரித்தவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாணாஸுரனை வென்று (82) தனது சக்கிராயுதத்தினால் அவனுடைய ஆயிரம் கைகளையும் வாழைத்தண்டை லாகவமாய் வெட்டுவதுபோல் வெட்டியதானது மிக ஆச்சரியமாயிருந்தது. (83) இதற்கு நடுவில் ஸ்ரீ மஹாதேவன் பார்வதியோடுகூட விருஷபத்தில் ஏறிக்கொண்டு அவர்களது சண்டையை அடக்குவதற்காக ஆகாசத்தின் நடுவில் தோன்றி (84) ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, “ஓ கிருஷ்ணா! தாங்கள் பாணாஸுரனது நான்கு கைகளை மாத்திரம் விட்டுவிடு. ஏனெனில் தங்களைப்போல் அவனும் நாள்தோறும் என்னைப் பூஜிப்பதில் முயன்றவன். (85) ஆகையால் ஓ யதுராஜனான கிருஷ்ணா! உனக்கு இவனோடு சினேகமிருக்கட்டும்”, என்று சொல்லிவிட்டு பின்னும் ஸ்ரீ மஹேச்வரன் நகைத்துக்கொண்டு பாணாஸுரனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது :— “ஓ அஸுர! உனது கைதினவானது இப்பொழுது தீர்ந்ததல்லவா? உனது ஆயிரம் கைகளையும் அடியோடு வெட்டுகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் (87) எனது கட்டளையின்படி நான்கு கைகளை மிஞ்சவிட்டான்”, என்றார். பிறகு பாணாஸுரனும் ஸ்ரீ ஜகதீசனின் கட்டளையின்படி தனது பெண்ணை, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் பௌத்ரனை அநிருத்தனுக்கு மிகுந்த வெகுமதியுடன் கொடுத்து, மஹாஸம்பிரமமாய் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தான்.

पौत्रेणच तदा प्रीत्या प्रस्थितो द्वारकां प्रति । बाणासुरः परिभवं महान्तमपि तं तदा ॥ ९०
स्वापराधभयं ज्ञात्वा मन्दाक्षानतकन्धरः । पुनश्च नर्मदामेत्य पूजयामास शूलिनम् ॥ ९१
पूजया तस्य सन्तुष्टः पुनश्शीतांशुभूषणः । वरेण च्छन्दयामास वव्रे सोऽपि महद्वरम् ॥ ९२
अहमेको गणेन्द्राणां मध्ये भूत्वा गणः प्रभो । नृत्तारंभे जगन्नाथ मड्डुवादनतत्परः ॥ ९३
द्रष्टुमिच्छामि देवेश देहीमं वरमुत्तमम् । लिङ्गानि नर्मदानद्यां यानि संपूजितानि च ॥ ९४
ममैव नाम्ना लोके स्युर्बाणलिङ्गानि भो विभो । बाणलिङ्गार्चकानां तु नैवचास्तु पुनर्भवः ॥ ९५
तेषां त्वं देव सद्यैव सर्वाभीष्टप्रदो भव । तथैवास्त्विति तं देवस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ९६
बाणासुरो घटरवं कुर्वन्नृत्यस्य शूलिनः । गाणापत्यपदं प्राप्य सशरीरः प्रमोदते ॥ ९७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अशीतितमोऽध्यायः ॥

பௌத்ரேண ச ததாப்ரீத்யா ப்ரஸ்திதோ த்வாரகாம் ப்ரதி ।
பாணாஸுர: பரிபவம் மஹாந்தமபி தம் ததா ॥ 90
ஸ்வாபராதபயம் ஞாத்வா மந்தாக்ஷாநதகந்தர: । புநச்ச நர்மதாமேத்ய பூஜயாமாஸ சூலினம் ॥ 81
பூஜயா தஸ்ய ஸந்துஷ்ட: புநச்சீதாம்சுபூஷண: । வரேண சந்தயாமாஸ வவ்ரே ஸோऽபி மஹத்வரம் 92
அஹமேகோ கணேந்த்ராணாம் மத்யே பூத்வா கண: ப்ரபோ ।
ந்ருத்தாரம்பே ஜகந்நாத மட்டுவாதனதத்பர: ॥ 93
த்ருஷ்டுமிச்சாமி தேவேச தேஹீமம் வரமுத்தமம் ।
லிங்கானி நர்மதாநத்யாம் யானி ஸம்பூஜிதானி ச ॥ 94
மமைவ நாம்னா லோகேஸ்யுர்பாணலிங்கானி போ விபோ ।
பாணலிங்கார்சகாநாந்து நைவசாஸ்து புனர்பவ: ॥ 95
தேஷாம் த்வம் தேவ ஸத்யைவ ஸர்வாபீஷ்டப்ரதோ பவ ।
ததைவாஸ்த்விதி தம் தேவஸ்தத்ரைவாந்தரதீயத ॥ 96
பாணாஸுரோ கடரவம் குர்வன் ந்ருத்யஸ்ய சூலின: ।
காணாபத்யபதம் ப்ராப்ய ஸசரீர: ப்ரமோததே ॥ 97

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே அசீதிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் பாணாசுரனின் பெண்ணை தன் பௌத்திரனுக்கு விவாஹம் செய்து கொண்டு, ஸைன்யங்களுடனும், (89) பேரனுடனும் வெகு ஸந்தோஷமாய்ப் புறப்பட்டு துவாரகை சென்றார். அப்பொழுது பாணாசுரன் அப்படிப்பட்ட பெரிய அவமானத்தை அடைந்த போதிலும் (90) தான் செய்த அபராதத்தால் ஏற்பட்ட பயத்தை அறிந்து வெட்கத்தினால் தலை குனிந்தவனாகி மறுபடியும் நர்மதாதீரம் சென்று ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்தான். (91) அவ்வாறு அவனது பூஜையினால் ஸ்ரீ சந்திரசேகரன் ஸந்தோஷமடைந்தவராகி அவனை வரம் கேட்டுக்கொள்ளும்படி சொன்னார். அவனும் சிறந்த வரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டதாவது :— (92) "ஓ பிரபுவே! தங்களது கணாதிபர்களின் நடுவில் நானும் ஓர் கணமாயிருந்து கொண்டு, ஓ ஜகன்னாத! தாங்கள் திரு நடனம் செய்யத் தொடங்கும் போது நான் 'மட்டு' வாத்யம் வாசித்துக்கொண்டே அந்த நடனத்தைப் (93) பார்க்க விரும்புகிறேன். ஓ தேவேச! இப்படிப்பட்ட சிறந்த வரத்தை எனக்குத் தாங்கள் கொடுப்பதோடு நர்மதா நதியில் என்னால் பூஜை செய்யப்பட்ட லிங்கங்களெல்லாம் (94) உலகில் "பாணலிங்கங்கள்" என எனது பெயரால் விளங்கி வரவேண்டும். மேலும் ஓ பிரபுவே! அப்படிப்பட்ட பாணலிங்கங்களைப் பூஜிப்பவர்களுக்கு மறு பிறப்பு ஏற்படக்கூடாது (95) தவிரவும் தாங்கள் அவர்களுக்கு உடனே ஸகல அபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தருள வேண்டும்", என்றான். ஸ்ரீ மஹாதேவனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி விட்டு அங்கேயே மறைந்தார். (96) பிறகு பாணாஸுரனும் சரீரத்தோடு கணாதிபத்தன்மையை அடைந்து ஸ்ரீ ஜகதீசனின் திரு நடனத்திற்கு கடவாத்யம் வாசித்துக் கொண்டு ஆனந்தத்துடன் இருந்து வந்தான். (97)

எண்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकाशीतितमोऽध्यायः ॥

शिवाराधनेन मन्मथत्व प्राप्तिः ॥

पुरा पर्परवे देशे विप्रो भगवतीपुरे । सुपर्णस्तस्य पुत्रोऽभूदसितो नाम नामतः ॥ १
स तु दुर्मार्गनिरतस्सर्वस्त्रीरतिलालसः । यत्र यत्र च वै जाता या या रूपगुणान्विता ॥ २
तां तां रेमे धनं दत्वा तस्यै तस्यै यथेप्सितम् । चौर्येणापि दुरात्माऽसौ संपादयति वै धनम् ॥ ३
कदाचित्तार्किकपुरे गृहे सङ्कर्षणस्य सः । अचूचुरद्धनं रात्रौ तं वै सङ्कर्षणो द्विजः ॥ ४
पप्रच्छ च गृहीत्वा तं किमेवं कृतवानसि । पृच्छन्तमिति तं प्राह सङ्कर्षणमसितकः ॥ ५
मयैवं धनमासाद्य या या लोके वराङ्गना । तस्यै दत्वा धनं सर्वं रम्यते द्विज सन्ततम् ॥ ६
इति तस्य वचः श्रुत्वा सत्यं सङ्कर्षणो द्विजः । प्रोवाच चैवं किमिति भ्रष्टो भवसि दुर्मते ॥ ७
हतोऽसि किं महापापी ब्राह्मणोऽसि सुदुर्मते । ब्राह्मण्यमीदृशो भूयः कुतस्ते पापिनो भवेत् ॥ ८

॥ அத ஏகாஶீதிதமோऽத்யாய: ॥

சிவாராதனத்தால் மன்மதனுக ஆனது

புரா பர்பரவே தேசே விப்ரோ பகவதீ புரே । ஸுபர்ணஸ்தஸ்ய புத்ரோऽபூதஸித்தோ நாம நாமத: ॥ 1
ஸ து துன்மார்கநிரதஸ்ஸர்வஸ்த்ரீரதிலாலஸ: । யத்ர யத்ர ச வை ஜாதா யா யா ரூபகுணன்விதா ॥ 2
தாம் தாம் ரேமே தனம் தத்வா தஸ்யை தஸ்யை யதேப்ஸிதம் ।
சௌர்யேணாபி துராத்மாऽஸௌ ஸம்பாதயதி வை தனம் ॥ 3
கதாசித்தார்கிகபுரே க்ருஹே ஸங்கர்ஷணஸ்ய ஸ: ।
அசூசுரத்தனம் ராத்ரௌ தம் வை ஸங்கர்ஷணோ த்விஜ: ॥ 4
பப்ரச்ச ச க்ருஹீத்வா தம் கிமேவம் க்ருதவானஸி ।
ப்ருச்சந்தமிதி தம் ப்ராஹ ஸங்கர்ஷணமசித்தக: ॥ 5
மயைவம் தனமாஸாத்ய யா யா லோகே வராங்கனா ।
தஸ்யை தத்வா தனம் ஸர்வம் ரம்யதே த்விஜ ஸந்ததம் ॥ 6
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஸத்யம் ஸர்கர்ஷணோ த்விஜ: ।
ப்ரோவாச சைவம் கிமிதி ப்ரஷ்டோ பவஸி துர்மதே ॥ 7
ஹதோऽஸிகிம் மஹாபாபீ ப்ராம்ஹணோऽஸி ஸுதுர்மதே ।
ப்ராம்ஹண்யமீத்ருசோபூய: குதஸ்தே பாபினோ பவேத் ॥ 8

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்

பூர்வத்தில் பர்பர தேசத்திலுள்ள பகவதீபுரத்தில் ஸுபர்ணனென்ற ஓர் பிராம்மணனிருந்தான். அவனுக்கு அசித்தனென்னும் ஓர் பிள்ளை இருந்தான். (1) அவன் மஹா துன்மார்கனும் ஸகல ஸ்திரீகளுடனும் போகம் செய்ய இச்சை கொண்டவனுயுமிருந்தான். எந்த குலத்தில் பிறந்தவளாயினும், எவளெவள் அழகாயும் குணமுள்ளவளாயுமிருந்தாளோ (2) அவளவளோடெல்லாம் வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்து புணர்ந்து வந்தான். அந்த துராத்மா திருட்டினுலும் பணத்தை ஸம்பாதித்து வந்தான். (3) ஒரு நாளிரவில் அவன் தார்க்கிக புரமென்னும் பட்டணத்திலுள்ள ஸங்கர்ஷணனென்பவருடைய வீட்டில் பணத்தைத் திருடும் போது, அந்த ஸங்கர்ஷணனென்னும் பிராம்மணன் (4) அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஏனடா இப்படிச் செய்கின்ருய்", என்று கேட்க, அவ்வாறு வினவிய ஸங்கர்ஷணனைப் பார்த்து அந்த அசித்தன் சொன்னதாவது :— (5) "ஓ அந்தணரே! நான் இம்மாதிரியாய் பணத்தை ஸம்பாதித்து உலகத்திலுள்ள சிறந்த மாதர்களுக்கெல்லாம் அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து அவர்களோடு எப்பொழுதும் புணர்ந்து வருகிறேன்", என்ருன். (6) இவ்வாறு அவன் சொன்ன ஸத்யமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸங்கர்ஷணன் சொன்னதாவது :— "ஓ துர்புத்தியுள்ளவனே! நீ ஓர் பிராம்மணனுயிருந்தும் ஏன் இவ்வாறு மஹாபாபியாயும் பதிதனுமாகி கெட்டுப் போகின்ருய்? இப்படிப்பட்ட மஹாபாபியான உனக்கு இனி பிராம்மணத்தன்மை எவ்வாறு இருக்கப்

आराधय महादेवं सर्वपापनिवृत्तये । तस्मिन् संपूजिते कामः क्रोधो मोहश्च ते ध्रुवम् ॥ ९
एतादृशरतौ वाञ्छा विलयं याति ते क्षणात् । तेनाह शिक्षितस्त्वेवं क्व शिवः क्वाहमीदृशः ॥ १०
यब्धिरेव ममेशार्चा सास्तु जन्मनि जन्मनि । साचेदुक्ता त्वया श्रोष्ये तथैवोपदिश द्विज ॥ ११
श्रुत्वा विप्रस्य तद्वाक्यं तदा सङ्कर्षणो द्विजः । तथाकुरु तदानीं त्वं तासां कुचयुगं त्यज ॥ १२
अचित्तार्चय लिङ्गं तत्संभाव्य समये हृदा । शिवञ्च ध्यायमानस्त्वमुक्त्वेति विससर्ज तम् ॥ १३
तथेति तद्विसृष्टोऽसौ तस्यां रात्र्यां द्विजाधमः । एकां विप्रस्त्रियं लेभे कुलटां स्वैरिणीमसौ ॥ १४
रममाणस्स तां रात्र्यां तस्याः पीनौ पयोधरौ । दृष्ट्वा हृष्टमना भूत्वा सङ्कर्षणवचः स्मरन् ॥ १५
संभाव्य शिवलिङ्गं तौ समये रमयंश्च ताम् । रत्यर्थं संभृतेनैव चन्दनेन विलिप्य तौ ॥ १६
सुमनांसि च सर्वाणि तयोश्चिक्षेप लीलया । भक्ष्याणिच सभोज्यानि फलानि विविधानि च ॥ १७
नैवेद्यं कल्पयामास स्तनयोर्लिङ्गरूपिणोः । संभोगसमये तस्मिन् मूर्ध्नि कृत्वाऽञ्जलिं मुदा ॥ १८

ஆராதய மஹாதேவம் ஸர்வபாபநிவ்ருத்தயே ।
தஸ்மின் ஸம்பூஜிதே காம:க்ரோதோ மோஹச்ச தேத்ருவம் ॥ 9
ஏதாத்ருசரதௌ வாஞ்சா விலயம் யாதிதே க்ஷணாத் ।
தேனாஹ சிக்ஷிதஸ்த்வேவம் க்வ சிவ: க்வாஹமீத்ருச: ॥ 10
யப்திரேவ மமேசார்சா ஸாஸ்து ஜன்மனி ஜன்மனி ।
ஸாசேதுக்தா த்வயா ச்ரோஷ்யே ததைவோபதிச த்விஜ ॥ 11
ச்ருத்வா விப்ரஸ்ய தத்வாக்யம் ததா ஸங்கர்ஷணோ த்விஜ: ।
ததாகுரு ததாநீம் த்வம் தாஸாம் குசயுகம் த்யஜ ॥ 12
அசித்தார்சய லிங்கம் தத்ஸம்பாவ்ய ஸமயே ஹ்ருதா ।
சிவஞ்ச த்யாயமானஸ்த்வமுக்த்வேதி விஸஸர்ஜ தம் ॥ 13
ததேதி தத்விஸ்ருஷ்டோ஽ஸௌ தஸ்யாம் ராத்ரியாம் த்விஜாதம:
ஏகாம் விப்ரஸ்த்ரியம் லேபே குலடாம் ஸ்வைரிணீமஸௌ ॥ 14
ரமமாணஸ்ஸதாம் ராத்ரியாம் தஸ்யா: பீனௌ பயோதரௌ ।
த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமனா பூத்வா ஸங்கர்ஷணவச: ஸ்மரன் ॥ 15
ஸம்பாவ்ய சிவலிங்கம் தௌஸமயே ரமயம்ச்சதாம் । ரத்யர்தம் ஸம்ப்ருதேனைவ சந்தனேன விலிப்யதௌ 16
ஸுமனாம்ஸிச ஸர்வாணி தயோச்சிக்ஷேப லீலயா । பக்ஷ்யாணி ச ஸபோஜ்யானி பலானி விவிதானிச ॥ 17
நைவேத்யம் கல்பயாமாஸ ஸ்தனயோர்லிங்கரூபிணோ: ।
ஸம்போகஸமயே தஸ்மின் மூர்த்னி க்ருத்வாஞ்ஜலிம்முதா ॥ 18

போகின்றது ? (8) ஆகையால் நீ ஸகல பாபங்களும் நீங்குவதற்காக ஸ்ரீ மஹாதேவனை ஆராதித்துவா. அவ்வாறு நீ அவரை பூஜித்தால் உனது காமம், குரோதம், மோஹம் இவைகளும், இப்படிப்பட்ட புணர்ச்சியிலுள்ள ஆசையும் ஓர் க்ஷணத்தில் நாசமாகி விடும்'', என்றார். இவ்வாறு ஸங்கர்ஷணனால் புத்தி சொல்லப்பட்ட அவன், "ஓ அந்தணரே! சிவனெங்கே இப்படிப்பட்ட நானெங்கே. (10) எனக்கு மைதுனம்தான் சிவபூஜை. எனக்கு ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் அதுதான் வேண்டும். ஓ பிராம்மணா! நீர் அதைச் சொன்னால் நான் கேட்கிறேன். ஆகையால் நீர் அங்ஙனமே உபதேசம் செய்ய வேண்டு''மென்றான். (11) இவ்வாறு அவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஸங்கர்ஷணன் சொன்னதாவது :— "ஓ அசித்த! நீ அப்படியே செய். ஆனால் நீ அந்த ஸமயத்தில் அந்த மாதர்களின் இரு ஸ்தனங்களையும் மனதினால் லிங்கமாக பாவித்து, ஸ்ரீ மஹேச்வரனைத் தியானித்துக் கொண்டே அவைகளை பூஜை செய்வாய். என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டான். (13) அவனால் விடப்பட்ட அந்த பிராம்மணாதமன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி, அன்றிரவு மஹா வியபிசாரியான ஓர் பிராம்மண ஸ்திரீயினிடம் போய் அவளோடு கிரீடை செய்யும்போது அவளது பெருத்த ஸ்தனங்களைப் பார்த்து மிக சந்தோஷமடைந்தவனாகி, அந்த ஸங்கர்ஷணன் சொன்ன வார்த்தையை நினைத்துக் கொண்டு (15) அந்த சமயத்தில் அவளோடு ரமித்துக்கொண்டே அவ்விரு ஸ்தனங்களையும் லிங்கமாக பாவித்து, ஸுரதலீலைக்காக வைத்திருந்த சந்தனத்தை அவைகளில் பூசி (16) புஷ்பங்களை யெல்லாம் அவைகள் மீது விளையாட்டாக எறிந்து, பற்பல பக்ஷ்ய போஜ்யங்களையும், கனிவர்க்கங்களையும், (17) லிங்க ரூபிகளான ஸ்தனங்களுக்கு நைவேத்யம் செய்து அந்த ஸம்போக சமயத்தில் சந்தோஷமாய்த்

प्रार्थयामास धूर्तोऽयं महादेव स्तनेश्वर । प्रत्यहं रमणी रम्या रूपलावण्यपेशला ॥ १९
लेभे तस्याः स्तनौ च त्वामर्चयामि दिनेदिने । संप्रार्थ्यैव तया सोऽयं भक्षयामास तान्यपि ॥ २०
भक्ष्याणिच फलान्याशु यमन्नेव द्विजाधमः । तांबूलानि च साऽपृच्छद्विस्मिता स्वैरिणी च तम् ॥ २१
रे रे धूर्त दुराचार किमिदं तव चेष्टितम् । लिङ्गं कृत्वा स्तनौ मेऽद्य समभ्यर्च्यं च सादरम् ॥ २२
प्रार्थसे प्रत्यहं त्वेवमथवाऽद्येति वा वद । ब्रुवन्तीमिति तामाह धूर्तोऽसौ शृणु सुन्दरि ॥ २३
इमावत्यन्तपीनौ ते स्तनौ वृत्तौ समुन्नतौ । एतादृशावहरहर्लभेयमिति वाञ्छया ॥ २४
शिवमर्चितवानस्मि भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् । ब्रुवतोरिति चान्योऽन्यं रमतोः क्षणदा क्षणात् ॥ २५
ययौ समुदितस्सूर्यो जग्मतुस्तौ यथासुखम् । स पुनर्विपिनं प्राप पान्थानां धनमाहरन् ॥ २६
दवाग्निनाच संवीतो ममार च वनान्तरे । स्तनलिङ्गार्चनेनास्य सर्वपापं विनाशितम् ॥ २७
पुण्यराशिश्च संपन्नस्तेन पुण्येन स द्विजः । विष्णोश्चित्ते समुत्पन्नश्चित्तजस्तेन विश्रुतः ॥ २८

ப்ரார்தயாமாஸ தூர்தோऽயம் மஹாதேவ ஸ்தனேச்வர ।
ப்ரத்யஹம் ரமணீ ரம்யா ரூபலாவண்யபேசலா ॥ 19
லேபே தஸ்யா: ஸ்தனௌச த்வாமர்சயாமி தினேதினே ।
ஸம்ப்ரார்த்யச தயா ஸோऽயம் பக்ஷயாமாஸ தான்யபி ॥ 20
பக்ஷ்யாணிச பலான்யாசு யபன்னேவ த்விஜாதம: । தாம்பூலானிச ஸாऽப்ருச்சத்விஸ்மிதாஸ்வைரிணீச தம்
ரே ரே தூர்த துராசார கிமிதம் தவ சேஷ்டிதம் ।
லிங்கம் க்ருத்வா ஸ்தனௌ மேऽத்ய ஸமப்யர்ச்யச ஸாதரம் ॥ 22
ப்ரார்தஸே ப்ரத்யஹம் த்வேவமதவாऽத்யேதி வா வத ।
ப்ருவந்தீமிதி தாமாஹ தூர்தோऽஸௌ ச்ருணு ஸுந்தரி ॥ 23
இமாவத்யந்தபீனௌ தே ஸ்தனௌ வ்ருத்தௌ ஸமுன்னதௌ ।
ஏதாத்ருசாவஹரஹர்லபேயமிதி வாஞ்சயா ॥ 24
சிவமர்சிதவானஸ்மி புக்திமுக்திபலப்ரதம் । ப்ருவதோரிதி சான்யோன்யாம் ரமதோ: க்ஷணதா க்ஷணாத் 25
யயௌ ஸமுதிதஸ்ஸூர்யோ ஜக்மதுஸ்தௌ யதாஸுகம் ।
ஸபுனர்விபினம் ப்ராப பாந்தானாம் தனமாஹரன் ॥ 26
தவாக்னினாச ஸம்வீதோ மமாரச வனாந்தரே । ஸ்தனலிங்கார்சனேனாஸ்ய ஸர்வபாபம் வினாசிதம் ॥ 27
புண்யராசிச்ச ஸம்பன்னஸ்தேன புண்யேன ஸ த்விஜ: ।
விஷ்ணோச்சித்தே ஸமுத்பன்னச்சித்தஜஸ்தேன விச்ருத: ॥ 28

தலைமீது அஞ்சலி செய்துகொண்டு (18) அந்த விடன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதாவது:- ''ஸ்தனேச்வரரான ஓ மஹாதேவ! தினந்தோறும் எனக்கு மிக அழகுள்ளவளும், ரூபலாவண்யமுமுள்ள மாதர் (19) கிடைத்தால், அவளது ஸ்தனங்களாகிய உம்மை தினந்தோறும் பூஜை செய்வேன்'', என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, 'பிறகு அவளுடன்கூட அந்த பிராம்மணாதமன் மைதுனம் செய்து விட்டு, பக்ஷயங்களையும், கனிவர்க்கங்களையும் சாப்பிட்டுவிட்டு தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது அந்த வியபிசாரியானவள் நகைத்துக்கொண்டே அவனைக் கேட்டதாவது:- (21) ''அடே கேடுகெட்ட துன்மார்க்கனே! என்ன காரியமிது. எனது ஸ்தனங்களை லிங்கமாகச் செய்து இப்பொழுது மிகுந்த ஆதரவுடன் பூஜித்து (22) வேண்டுகிறாய். தினந்தோறும் இப்படித்தானா? அல்லது இன்றைக்கு மட்டிலும் இவ்வாறு செய்கின்றாயா?'' என்றாள். இவ்வாறு கேட்ட அவளைப் பார்த்து அப்பதிதன் பதில் கூறியதாவது:- ''ஓ சுந்தரி! (23) உனது இவ்விரு ஸ்தனங்களும் பெருத்தவைகளாயும், வட்டமுள்ளவைகளாயும், மிக உன்னதமாயுமிருக்கின்றன. தினந்தோறும் இப்படிப்பட்ட ஸ்தனங்களாகவே கிடைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் (24) போக மோக்ஷங்களை அளிக்கக்கூடிய ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்தேன்'', என்று அவ்விருவர்களும் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு ஸுரதம் செய்கையில் ஓர் க்ஷண நேரத்திற்குள் அந்த இரவானது (25) முடிந்து, சூரியனும் உதித்த பிறகு அவ்விருவர்களும் அவரவர்கள் ஸௌகர்யப்படி சென்று விட்டார்கள். பிறகு அவன் வழிப்போக்கர்களின் தனத்தை அபகரித்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்றான். (26) அங்கு காட்டுத் தீயினால் சூழப்பட்டு நடுக்காட்டில் இறந்தான். அந்த பிராம்மணன் ஸ்தனலிங்கத்தை பூஜை செய்ததினால் அவனுடைய ஸகல பாபங்களும் விலகி, (27) புண்யக்கூட்டத்துடன் கூடியவனாகி அந்தப் புண்யத்தினால் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின்

विष्णुनाचाभ्यनुज्ञातः पूर्ववासनयाऽपि च । शिवपूजामसौ कर्तुं काशीमाशु जगाम सः ॥ २९
तत्र लिङ्गं प्रतिष्ठाप्य स्वनाम्ना चित्तजोमहत् । श्रद्धयाऽऽराध्य देवेशं प्रार्थयामास शूलिनम् ॥ ३०
ततः प्रसन्नो भगवान् प्रादुर्भूय दयानिधिः । स तं मदनराजाख्यमभिषिच्य चकार सः ॥ ३१
शुकमश्वञ्चकारास्य दक्षिणं मारुतं रथम् । चन्द्रं छत्रं वरं शंभुस्सर्वं राजपरिच्छदम् ॥ ३२
कान्तिमच्चातुलं रूपं रतीमपि सुमध्यमाम् । बह्वीश्चापिच चार्वङ्गीः कार्मुकञ्चेक्षुसंभवम् ॥ ३३
पुष्पाणि पञ्चबाणांश्च संभाव्यैवं दयानिधिः । अन्तर्धानं ययौ शंभुरद्भुतं पश्यत द्विजाः ॥ ३४
एवं लब्धवरः कामराजोऽसौ रतिसंयुतः । भूम्यन्तरिक्षस्वर्गेषु चचार बहुलीलया ॥ ३५
मोहयामास सकलान् जन्तून् लोकमनोहरः । त्रैलोक्यं निर्जितं तेन पुष्पैः पञ्चभिराशुगैः ॥ ३६
अहो पश्यतु विप्रेन्द्राः शिवपूजाफलं महत् । अनादरेण विधिनाप्याराध्यैवमवाप सः ॥ ३७
कामराजपदं लोके किं पुनर्विधिनार्चताम् । स कामराजो देवेशं देवसङ्घप्रचोदितः ॥ ३८

விஷ்ணுநாசாப்யனுக்ஞாத: பூர்வவாஸனயாऽபிச | சிவபூஜாமஸௌ கர்தும் காசீமாசுஜகாம ஸ: || 29
தத்ர லிங்கம் ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்வ நாம்னா சித்தஜோ மஹத் |
ச்ரத்தயாऽऽராத்ய தேவேசம் ப்ரார்தயாமாஸ சூலினம் || 30
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் ப்ராதுர்பூய தயாநிதி: | ஸ தம் மதனராஜாக்ய மபிஷிச்ய சகார ஸ: || 31
சுகமச்வஞ்சகாராஸ்ய தக்ஷிணம் மாருதம் ரதம் | சந்த்ரம் சத்ரம் வரம் சம்புஸ்ஸர்வம் ராஜபரிச்சதம் || 32
காந்திமச்சாதுலம் ரூபம் ரதீமபி ஸுமத்யமாம் | பஹ்வீச்சாபிச சார்வங்கீ: கார்முகஞ்சேக்ஷு ஸம்பவம் 33
புஷ்பாணி பஞ்சபாணாம்ச்ச ஸம்பாவ்யைவம் தயாநிதி: |
அந்தர்தானம் யயௌ சம்புரத்புதம் பச்யத த்விஜா: || 34
ஏவம் லப்தவர: காமராஜோऽஸௌ ரதிஸம்யுத: | பூம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்கேஷு சசார பஹுலீலயா || 35
மோஹயாமாஸ ஸகலான் ஜந்தூன் லோகமனோஹர: |
த்ரைலோக்யம் நிர்ஜிதம் தேன புஷ்பை: பஞ்சபிராசுகை: || 36
அஹோ பச்யது விப்ரேந்த்ரா: சிவபூஜாபலம் மஹத் |
அனாதரேண விதிநாப்யாராத்யைவமவாப ஸ: || 37
காமராஜபதம் லோகே கிம் புனர்விதினார்சதாம் | ஸ காமராஜோ தேவேசம் தேவஸங்கப்ரசோதித: || 38

சித்தத்திலிருந்து பிறந்து, அதனால் சித்தஜன் (மனஸிஜன்) என பிரஸித்தி அடைந்தான். (28) பிறகு அவன் விஷ்ணுவினால் கட்டளை இடப்பட்டதோடு அவனுக்கு முந்திய பிறப்பின் வாஸனையும் இருந்த படியால் அவன் சிவபூஜை செய்வதற்காக சீக்கிரம் காசிக்குச் சென்றான். (29) அங்கு மனஸிஜன் தனது பெயரால் ஓர் பெரிய லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து ச்ரத்தையுடன் பூஜித்து ஸ்ரீ தேவேசனை பிரார்த்தித்தான். (30) பிறகு கருணைக்கடலான பகவான் அங்கு பிரஸன்னராகி அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து மதனராஜன் என்ற பெயரையும் அருளினார். (31) மேலும் அப்பிரபுவானவர் கிளியை குதிரையாகவும், தென்றல் காற்றை ரதமாகவும், சந்திரனை ஓர் சிறந்த குடையாகவும் மற்றும் எல்லா ராஜஸம்பிரமங்களையும் கொடுத்தருளினார். (32) சிறந்த காந்தியையும், நிகரற்ற உருவத்தையும், அற்புதமான இடையோடு விளங்கும் ரதிதேவியையும், பின்னும் மிக அழகிய மேனியைக் கொண்ட பல பெண்களையும், கரும்பு வில்லையும், (33) ஐந்து மலரம்புகளையும் அவனுக்குக் கொடுத்து அனுக்ரஹித்துவிட்டு தயாநிதியான ஸ்ரீ பிரபுவானவர் அந்தர்த்தியானமடைந்தார். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இந்த அற்புதத்தைப் பார்த்தீர்களா? (34) அந்த காமராஜன் இவ்வாறு வரத்தைப் பெற்று ரதிதேவியோடு கூடினவனாய் பலவித லீலாவினோதங்களுடன் பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் இவைகளில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு (35) ஸகல உலகங்களுடைய மனதையும் அபகரிப்பவனாகி, ஸகலப் பிராணிகளையும் மோஹிக்கச் செய்தான். அவனுடைய ஐந்து புஷ்ப பாணங்களைக் கொண்டு மூன்று உலகங்களும் அவனால் ஜயிக்கப்பட்டன. (36) சிவபூஜையின் சிறந்த பயனைப் பார்த்தீர்களா? அவன் ஆதரவற்ற முறையோடு இவ்வாறு பூஜை செய்து காமராஜ பதவியை அடைந்தானல்லவா? இப்படி இருக்கையில் உலகில் முறைப்படி சிவபூஜை செய்கிறவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல வேண்டும். ஆனால் பிறகு அந்தக் காமராஜன் தேவக் கூட்டங்களால்

सुरेतरसमं पश्यञ्छूलपाणिं त्रिलोचनम् । युयोध कुसुमैर्बाणै रत्या सह महेश्वरम् ॥ ३९
निरीक्षितश्च देवेन भस्मसादभवत्क्षणात् । रतिर्बहुविलप्याथ समाराध्य च शङ्करम् ॥ ४०
लेभे पतिं तमेवेह पूर्ववद् द्विजसत्तमाः । इदानीमपि ये लोके देवदेवं त्र्यंबकम् ॥ ४१
अन्यत्रिदशसामान्यं पश्यन्ति मनसा सकृत् । तेऽपि नश्यन्ति सहसा यथा रतिपतिस्तथा ॥ ४२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकाशीतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्व्यशीतितमोऽध्यायः ॥

चोरस्य शिवार्पणोच्चारणेन कैलासप्राप्तिः ॥

सूतः — अस्ति माळवदेशेषु वैणवं पुरमाख्यया । क्रतुरूपाह्वयः कश्चित् ब्राह्मणश्शीलवर्जितः ॥ १
दुरात्मा सर्वभक्षोऽसौ सर्वस्त्रीरतिलालसः । पक्कणेषु च कस्मिंश्चिच्चण्डाळीरतिलालसः ॥ २
स तया सह चण्डाळ्या दिवारात्रमविश्रमम् । वर्तते निर्भयो नित्यं चौर्यार्जितधनाशनः ॥ ३

ஸுரேதரஸமம் பச்யன் சூலபாணிம் த்ரிலோசனம் ।
யுயோத குஸுமைர்பாணை ரத்யா ஸஹ மஹேச்வரம் ॥ 39
நிரீக்ஷிதச்ச தேவேன பஸ்மஸாதபவத் க்ஷணாத் । ரதிர்பஹு விலப்யாத ஸமாராத்ய ச சங்கரம் ॥ 40
லேபே பதிம் தமேவேஹ பூர்வவத் த்விஜஸத்தமா: । இதானீமபி யே லோகே தேவதேவம் த்ரியம்பகம் 41
அன்யத் த்ரிதசஸாமான்யம் பச்யந்தி மனஸா ஸக்ருத் । தேऽபி நச்யந்தி ஸஹஸா யதா ரதி பதிஸ்ததா 42

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகாசீதிதமோऽத்யாய:

॥ அத த்வயசீதிதமோऽத்யாய: ॥

திருடனுக்கும் சிவார்ப்பணம் எனக் கூறியதால் கைலாஸபிராப்தி

ஸூத:— அஸ்திமாளவதேசேஷு வைணவம் புரமாக்யயா ।
க்ரதுருபாஹ்வய: கச்சித் ப்ராம்ஹணச்சீலவர்ஜித: ॥ 1
துராத்மா ஸர்வபக்ஷோऽஸௌ ஸர்வஸ்த்ரீரதிலாலஸ: ।
பக்கணேஷு ச கஸ்மிம்ச்சிச் சண்டாளீரதிலாலஸ: ॥ 2
ஸ தயா ஸஹ சண்டாள்யா திவாராத்ரமவிச்ரமம் । வர்ததே நிர்பயோ நித்யம் சௌர்யார்ஜிததனாசன: ॥ 3

ஏவப்பட்டவனாகி, ஸ்ரீ தேவேசனை (38) ஓர் அசுரனுக்குச் சரியாக எண்ணி சூலபாணியான அந்த முக்கண்ணனோடு தான் ரதியுடன்கூட இருந்துகொண்டு மலரம்புகளால் யுத்தம் செய்தான். (39) அந்த மஹாதேவரால் பார்க்கப்பட்டவுடன் ஓர் க்ஷணத்தில் சாம்பலாகி விட்டான். பிறகு ரதிதேவி பலவாறாகப் புலம்பி ஸ்ரீ சங்கரனைப் பூஜித்து (40) முனிவர்களே! அவனையே முன்போல் கணவனாக அடைந்தாள். உலகில் இப்பொழுதும் எந்த மனிதர்கள் தேவாதிதேவரான ஸ்ரீ முக்கண்ணனை மனதில் ஓர் தடவை மற்ற தேவர்களுக்கு ஒப்பாக நினைக்கின்றார்களோ அவர்கள் மன்மதன் மாண்டது போல் சீக்கிரம் மடிவார்கள். (42)

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

மாளவம் என்னும் தேசத்திலுள்ள வைணவபுரம் என்ற பட்டணத்தில் கிரதுருபனென்ற ஓர் கெட்ட நடத்தையுள்ள பிராம்மணனிருந்தான். அந்த துராத்மாவானவன் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா வற்றையும் சாப்படுகின்றவனாயும், கண்ட ஸ்திரீகளிடத்திலெல்லாம் புணர விருப்பமுள்ளவனாயும் இருந்து வந்தான். அவன் ஒரு சண்டாள ஸ்திரீயோடு இரவும் பகலுமாய் இடைவிடாமல் கிரீடித்துக்கொண்டும், தினந்தோறும் திருடிக் கிடைத்த பணத்தினால் ஜீவித்துக் கொண்டும், பயமின்றி அச்சண்டாள ஸ்திரீ

एकदा स तु वै राज्ञे कुसुमं पुरुषाहृतम् । जहार पेटिकान्तस्थं तया पेटिकया सह ॥ ४
प्रहृत्य पुरुषं राज्ञो ब्रह्मबन्धुर्बली तथा । आदाय पुष्पं चण्डाल्या तरसा प्राप्तवान् गृहम् ॥ ५
मध्येमार्गं पेटिकायाः पतितं भूतले क्वचित् । आलोक्य पुष्पमेकं तच्छिवायेति गिरा वदन् ॥ ६
स तया रमयामास पुष्पालंकृतकेशया । तदेतन्नृपतिश्श्रुत्वा पुरुषादतिकोपनः ॥ ७
भटैरानीय बध्वा तं पतितं ब्राह्मणाधमम् । प्रहृत्य काराभवने निगळाङ्घ्रिं न्यवेशयत् ॥ ८
स तु तत्रैव कालेन गतासुर्ब्राह्मणाधमः । यमदूता महाघोरा निन्युरेनं यमान्तिकम् ॥ ९
तदन्तरे गणाधीशा यमदूतान् प्रहृत्य च । विमानमेनमारोप्य निन्युश्शिवपुरं महत् ॥ १०
यमदूतास्समभ्येत्य यमायास्य न्यवेदयन् । वृत्तान्तमेतदखिलं यमोऽपि परया रुषा ॥ ११
चित्रगुप्तं सभामध्ये पप्रच्छास्यैव कारणम् । जगाद चित्रगुप्तोऽपि सभामध्ये विमृश्य सः ॥ १२
अनेन च कृतं पापं मया वक्तुं न शक्यते । ब्रह्मणा विष्णुना वापि वर्षकोटिशतैरपि ॥ १३
किं त्वनेनैकदा पुष्पं राजभृत्यात्सपेटिकम् । गृहीत्वा धावतोऽत्रैकं पतितं भूमिदूषितम् ॥ १४

ஏகதா ஸதுவை ராஞ்ஞோ குஸுமம் புருஷாஹ்ருதம் | ஜஹார பேடிகாந்தஸ்தம் தயா பேடிகயா ஸஹ || 4
ப்ரஹ்ருத்ய புருஷம் ராஞ்ஞோ ப்ரம்ஹபந்துர் பலீததா |
ஆதாய புஷ்பம் சண்டாள்யா தரஸர ப்ராப்தவான் க்ருஹம் || 5
மத்யே மார்கம் பேடிகாயா: பதிதம் பூதலேக்வசித் | ஆலோக்ய புஷ்பமேகம் தச்சிவாயேதி கிரா வதன் || 6
ஸதயா ரமயாமாஸ புஷ்பாலங்க்ருதகேசயா | ததேதந் ந்ருபதிச் ச்ருத்வா புருஷாததிகோபன: || 7
படைராநிய பத்வா தம் பதிதம் ப்ராம்ஹணதமம் | ப்ரஹ்ருத்ய காராபவனே நிகளாங்க்ரிம் ந்யவேசயத் || 8
ஸது தத்ரைவ காலேன கதாஸுர் ப்ராம்ஹணதம: | யமதூதா மஹாகோரா நின்யுரேனம் யமாந்திகம் || 9
ததந்தரே கணதீசா யமதூதான் ப்ரஹ்ருத்யச | விமானமேனமாரோப்ய நின்யுச்சிவபுரம் மஹத் || 10
யமதூதாஸ்ஸமப்யேத்ய யமாயாஸ்ய ந்யவேதயன் | வ்ருத்தாந்தமேததகிலம் யமோ௷பி பரயா ருஷா || 11
சித்ரகுப்தம் ஸபாமத்யே பப்ரச்சாஸ்யைவ காரணம் |
ஜகாத சித்ரகுப்தோ௷பி ஸபாமத்யே விம்ருச்ய ஸ: || 12
அனேனச க்ருதம் பாபம் மயா வக்தும் நசக்யதே | ப்ரம்ஹணா விஷ்ணுனா வாபி வர்ஷகோடிசதைரபி 13
கிந்த்வனேனைகதா புஷ்பம் ராஜப்ருத்யாத்ஸபேடிகம் |
க்ருஹீத்வா தாவதோ௷த்ரைகம் பதிதம் பூமிதூஷிதம் || 14

யோடு சேரிகளில் வஸித்தும் வந்தான். (1-3) ஒரு நாள் அவன் அரசனுக்காக ஓர் மனிதனால் குடலையில் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட புஷ்பத்தை அக்குடலையோடு பிடுங்கிக் கொண்டதோடு (4) பலசாலியான அக்கேடுகெட்ட பிராம்மணன் அரசனுடைய வேலைக்காரனையும் அடித்து அப்பூவை எடுத்துக்கொண்டு சண்டாளியோடுகூட சீக்கிரம் தன் வீடு செல்லுகையில், (5) நடுவழியில் குடலையிலிருந்து பூமியில் ஓரிடத்தில் தவறி விழுந்த புஷ்பத்தைப் பார்த்து, இது சிவார்ப்பணமென்று வாக்கினால் கூறிவிட்டு வீடு சென்று (6) மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கேசத்தையுடைய அவளோடு கலவி செய்தான். பிறகு அரசன் அந்த விஷயத்தை அந்த சேவகனிடமிருந்து கேட்டு மிகுந்த கோபமடைந்தவனாகி, (7) பிராம்மணாதமனான அப்பதிதனை தூதர்களால் அழைத்து வரச்செய்து கட்டி அடித்து கால்களில் விலங்கிட்டு சிறையில் அடைத்து விட்டான். (8) பிறகு அந்த பிராம்மணாதமன் சில காலம் சென்ற பிறகு அச்சிறையிலேயே இறந்தான். அப்பொழுது மிகக் கொடியவர்களான யமதூதர்கள் அவனை யமனது சமீபத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுகையில், (9) அதற்கிடையில் சிவகணாதிபர்கள் அங்கு வந்து யமதூதர்களை அடித்து அவனை விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு மிக்க மஹிமை வாய்ந்த கைலாஸத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். (10) பின்பு அந்த யமதூதர்கள் யமனிடம் வந்து அந்த விஷயம் யாவற்றையும் அறிவிக்க உடன் யமனும் மிகுந்த கோபத்தோடு, (11) ஸபையின் நடுவில் சித்ரகுப்தனைப் பார்த்து அதன் காரணத்தைக் கேட்டான். சித்ரகுப்தனும் அதை நன்கு ஆராய்ந்து ஸபையின் நடுவில் சொன்னதாவது :— (12) "ஓ ஸ்வாமி! இவனால் செய்யப்பட்ட பாபங்களெல்லாம் என்னாலும் பிரும்ம விஷ்ணுக்களாலும்கூட நூறு கோடி வருஷங்கள் உரைத்திடினும் சொல்லி முடியாது. (13) ஆனால் இவன் ஓர் சமயம் அரசன் வேலைக்காரனிடமிருந்து புஷ்பத்தைக் குடலையோடு பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடும்

शिवायार्पितमित्येवं प्राप्य चाशु वदन् गतः । तदस्ति पुण्यं सुमहदस्य मूर्खस्य भो विभो ॥ १५
तेनास्य सुकृतेनैव नाशितो पापसञ्चयः । नीतश्च गणपैरेवं शैवं लोकमनामयम् ॥ १६
सर्वैस्संपूज्यमानोऽसौ यत्र गत्वा न शोचति । श्रुत्वेति धर्मराजोऽयं चित्रगुप्तं पुनः पुनः ॥ १७
प्रशशंस मुदा तस्मिन् सभामध्ये प्रसन्नधीः । ईशपूजा जगत्यस्मिन् दुःखहन्त्री न कस्य वा ॥ १८
शिवपूजां प्रकुर्वन्ति ये नरा भुवनत्रये । तेषां महात्मनां केन महिमा वर्णितुं क्षमः ॥ १९
बहुधैवं गिरा शंसन् दूतान् प्रोवाच तान्पुनः । दृष्ट्वा शिवार्चकान्यूयं तेषामपि सखीनपि ॥ २०
तेषां शुश्रूषणपरानपि दूरे प्रणम्य च । गच्छताशु तरां दूता यद्यस्माकं सुखार्थिनः ॥ २१
सूतः — तस्मात्पूजा सदा कार्या शंभोर्मोक्षफलप्रदा । भोगप्रदा च सर्वेषां पुरुषार्थसुधानिधिः ॥ २२
देव्याश्चापि मुनिश्रेष्ठा या सर्वार्तिहरा विभोः । सवेदिकेऽर्चिते लिङ्गे तावुभौ सम्यगर्चितौ ॥ २३

சிவாயார்ப்பிதமித்யேவம் ப்ராப்ய சாசு வதன் கத: |
ததஸ்தி புண்யம் ஸுமஹதஸ்ய மூர்கஸ்ய போ விபோ || 15
தேநாஸ்ய ஸுக்ருதேநைவ நாசிதோ பாபஸஞ்சய: | நீதச்ச கணபைரேவம் சைவம் லோகமநாமயம் || 16
ஸர்வைஸ்ஸம்பூஜ்யமாநோऽஸௌ யத்ர கத்வா ந சோசதி |
ச்ருத்வேதி தர்மராஜோऽயம் சித்ரகுப்தம்புன: புன: || 17
ப்ரசசம்ஸ முதா தஸ்மின் ஸபாமத்யே ப்ரஸன்னதீ: | ஈசபூஜா ஜகத்யஸ்மின் து:கஹந்த்ரீ ந கஸ்ய வா || 18
சிவபூஜாம் ப்ரகுர்வந்தி யே நரா புவனத்ரயே |
தேஷாம் மஹாத்மநாம் கேன மஹிமா வர்ணிதும் க்ஷம: || 19
பஹுதைவம் கிரா சம்ஸன் தூதான் ப்ரோவாச தான் புந: |
த்ருஷ்ட்வா சிவார்சகான்யூயம் தேஷாமபி ஸகீனபி || 20
தேஷாம் சுச்ருஷணபரானபி தூரே ப்ரணம்ய ச | கச்சதாசு தராம் தூதா யத்யஸ்மாகம் ஸுகார்தின: || 21
ஸூத:— தஸ்மாத்பூஜா ஸதா கார்யா சம்போர்மோக்ஷபலப்ரதா |
போகப்ரதாச ஸர்வேஷாம் புருஷார்தஸுதாநிதி: || 22
தேவ்யாச்சாபி முனிச்ரேஷ்டா யா ஸர்வார்திஹராவிபோ: |
ஸவேதிகேऽர்சிதே லிங்கே தாவுபௌ ஸம்யகர்சிதௌ || 23

போது, அங்கு ஓர் மலர் தவறி விழுந்து மண்ணோடு கலந்து அழுக்கானதை (14) அவன் சிவார்ப்பணமென்று சொல்லிவிட்டு சீக்கிரம் ஓடிப்போனான். ஆகையால் ஓ பிரபுவே! இந்த மூடனுக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய புண்யமானது ஒன்றிருக்கிறது (15) அந்தப் புண்யத்தினால் அவனது பாபக் கூட்டங்களெல்லாம் நாசமடைந்து, அவன் கணாதிபர்களால் நோயற்றதான கைலாஸத்திற்கு இவ்விதமாகக் கொண்டுபோகப் பட்டான். (16) அங்கு எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டு துக்கமற்றவனாய் இருந்து வருகிறான்'', என்றான். அதைக்கேட்டு தர்மராஜனும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தவனாகி அந்த ஸபையின் நடுவில் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு அடிக்கடி சித்ரகுப்தனைக் கொண்டாடினான். ''ஓ சித்ரகுப்தா! இவ்வுலகில் சிவபூஜையானது யாருடைய துக்கத்தைத் தான் போக்காது. (17-18) மூன்று உலகிலும் எந்த மனிதர்கள் சிவபூஜை செய்கின்றார்களோ அந்த மஹாத்மாக்களுடைய மஹிமையை யாரால்தான் வர்ணிக்க முடியும்''. (19) என்று இவ்வாறு பலவிதமாய்க் கொண்டாடிவிட்டு பின்னும் அந்த தூதர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:— ''ஓ தூதர்களே! நீங்கள் நமது நன்மையை கோருவீர்களானால், சிவபூஜை செய்கின்றவர்களைக் கண்டாலும் அல்லது அவர்களுடைய தோழர்களையும், அவர்களுக்கு பணிவிடை செய்கின்றவர்களையும் கண்டாலும் தூரத்திலிருந்தபடியே அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு ஓடிப் போய் விடுங்கள்'' என்றான். (20-21) ஸூதபுராணிகர் கூறுகிறார்:— ஓ முனிவர்களே! ஆகையால் ஸகல பிராணிகளுக்கும் போக மோக்ஷபலங்களைக் கொடுக்கின்றதும் அறம், பொருள், இன்பம், மோக்ஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களாகிய அமிருதத்திற்கு நிதியும், எல்லா துக்கங்களையும் நாசம் செய்ய வல்லதுமான ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களுடைய பூஜையை எப்பொழுதும் செய்யவேண்டும். ஆவடையோடு கூடிய லிங்கத்தைப் பூஜிப்பதால் அவ்விருவருமே நன்றாக பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகின்றார்கள். (22-23)

देवी साऽपि सदाकालं करोति शिवपूजनम् । तत्सुतौ स्कन्दविघ्नेशौ शिवपूजापरौ सदा ॥ २४
भैरवोऽपि महाशास्ता महाकाळोऽपि तत्सुतः । शिवपूजापरास्तेऽपि सदाकालमतन्द्रिताः ॥ २५
नन्दीश्वरोऽपि शैलादिस्सोमनन्दी शिवप्रियः । गणनाथाश्च ते सर्वे शिवपूजापरायणाः ॥ २६
वीरभद्रो महातेजास्सर्वे रुद्रगणा अपि । अर्चयन्ति सदाकालं लिङ्गमूर्तिं सनातनम् ॥ २७
तस्मात्सर्वैरनुष्ठेया शिवपूजाऽखिलेष्टदा । शिवपूजाहि पापानां निष्कृतिः परमा मता ॥ २८
ब्रह्महत्यासहस्राणि भ्रूणहत्यायुतान्यपि । नाशमायान्ति सर्वाणि पापानि सुबहून्यपि ॥ २९
अभीष्टानाञ्च सर्वेषां पूजा हेतुर्महत्तरा । सुपुत्रकामा ये मर्त्याः पत्नीपशुधनेच्छवः ॥ ३०
तेऽर्चयन्तु सदाकालं लिङ्गमूर्तिं महेश्वरम् । पूजया भुक्तिमाप्नोति पूजया मुक्तिमाप्नुयात् ॥ ३१
पूजया योगसिद्धिश्च पूजया सकलं द्विजाः । पूजा ज्ञानप्रदा शैवी पूजा सर्वप्रदा मता ॥ ३२
पूजाया महिमास्माभिर्नैवशक्यस्तु वर्णितुम् । इति सूते वदत्यत्र ऋषयश्शौनकादयः ॥ ३३

தேவீ ஸாऽபிஸதாகாலம் கரோதி சிவபூஜனம் |
தத்ஸுதௌ ஸ்கந்தவிக்னேசௌ சிவபூஜாபரௌ ஸதா || 24

பைரவோऽபி மஹாசாஸ்தா மஹாகாளோऽபி தத்ஸுத: |
சிவபூஜாபராஸ்தேऽபி ஸதாகாலமதந்த்ரிதா: || 25

நந்தீச்வரோऽபி சைலாதிஸ்ஸோமனந்தீ சிவப்ரிய: | கணநாதாச்ச தேஸர்வே சிவபூஜாபராயணா: || 26
வீரபத்ரோ மஹாதேஜாஸ்ஸர்வே ருத்ரகணா அபி | அர்சயந்தி ஸதாகாலம் லிங்கமூர்திம் ஸநாதனம் || 27
தஸ்மாத்ஸர்வைரனுஷ்டேயா சிவபூஜாऽகிலேஷ்டதா | சிவபூஜாஹி பாபானாம் நிஷ்க்ருதி: பரமா மதா 28

ப்ரம்மஹத்யாஸஹஸ்ராணி ப்ரூணஹத்யாயுதான்யபி |
நாசமாயாந்தி ஸர்வாணி பாபானி ஸுபஹூன்யபி || 29

அபீஷ்டானாஞ்ச ஸர்வேஷாம் பூஜா ஹேதுர்மஹத்தரா |
ஸுபுத்ரகாமாயே மர்த்யா: பத்னீபசுதனேச்சவ: || 30

தேऽர்சயந்து ஸதாகாலம் லிங்கமூர்திம் மஹேச்வரம் | பூஜயா புக்திமாப்னோதி பூஜயா முக்திமாப்னுயாத் 31
பூஜயா யோகஸித்திச்ச பூஜயா ஸகலம் த்விஜா: | பூஜா ஞானப்ரதா சைவீ பூஜா ஸர்வப்ரதா மதா || 32
பூஜாயா மஹிமாஸ்மாபிர்னைவ சக்யஸ்து வர்ணிதும் | இதி ஸூதே வதத்யத்ர ருஷயச்சௌனகாதய: || 33

அப்படிப்பட்ட பார்வதீதேவியும் கூட எப்பொழுதும் சிவபூஜை செய்து வருகின்றாள். மேலும் பரமேச்வரனின் குமாரர்களான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரும் ஸ்ரீ விக்னேச்வரரும் கூட எப்பொழுதும் சிவபூஜையை முயற்சியுடன் செய்து வருகிறார்கள். (24) மேலும் அவரது மற்ற குமாரர்களான பைரவர், மஹாசாஸ்தா, மஹாகாளர் இவர்கள் எப்பொழுதும் சோம்பலின்றி சிவபூஜையைச் செய்து வருகின்றார்கள். (25) மேலும் சிவப்பிரியர்களான நந்திகேச்வரன், ஸோமநந்தி இவர்களும் மற்றுமுள்ள கணாதிபர்கள் யாவரும் சிவபூஜையில் முயன்றவர்களாய் இருந்து வருகின்றார்கள். (26) மேலும் மஹாபராக்கிரமசாலியான வீரபத்திரரும், ஸகல ருத்ரகணங்களும் ஆதி அந்தமற்ற லிங்கமூர்த்தியை எப்பொழுதும் பூஜிக்கின்றார்கள். (27) ஆகையால் ஸகல அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கூடியதான சிவபூஜையானது யாவராலும் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது. சிவபூஜையானது ஸகல பாபங்களுக்கும் பரிஹாரமென்பது ஸர்வசாஸ்திர ஸம்மதமானது. (28) ஆயிரம் பிரும்மஹத்தியாயினும், பதினாயிரம் கர்ப்பஹத்தியாயினும் மற்றும் ஸகல பாவங்களும் சிவபூஜையினால் நாசமடைகின்றன. (29) ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அடைவதற்கு சிவபூஜையே மிகப்பெரிய முக்ய காரணம். ஆகையால் எந்த மனிதர்கள் நல்ல புத்ரர்களையும், மனைவி, பசுக்கள், தனம் இவைகளையும் விரும்புகின்றார்களோ, (30) அவர்கள் எக்காலத்திலும் லிங்கமூர்த்தியான ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜிக்கவேண்டும். சிவபூஜையினால் போகம், மோக்ஷம், யோகஸித்தி முதலியவை மற்றும் யாவும் கிடைக்கும். ஓ முனிவர்களே! ஞானத்தைக் கொடுப்பதும் சிவபூஜைதான். சிவபூஜையே எல்லாவற்றையும் அளிக்கவல்லது எனக் கூறப்படுகின்றது. (31-32) ஆகையால் சிவபூஜையின் மஹிமையானது நம்மால் முற்றிலும் எடுத்துக் கூறுவது ஸாத்யம் என்று ஸூதமுனிவர் சொல்லும்பொழுது

अपृच्छन्मुनयस्सूतं विनयेनच सादरम् । येन संपूजितो देवश्शीघ्रमेव प्रसीदति ॥ ३४
तद्वदाद्य महाभाग सर्वज्ञोऽसि मतश्च नः । इति पृष्टश्चिरं ध्यात्वा सूतः प्रोवाच हृष्टधीः ॥ ३५
आराधितश्शिवो नाम्नां सहस्रेण मुनीश्वराः । शीघ्रमेवातिसन्तुष्टो ददाति फलमीप्सितम् ॥ ३६
श्रुत्वेति ते तमवदंस्तानि नामानि नो वद । यैरर्चितो महादेवश्शीघ्रमेव प्रसीदति ॥ ३७
इति मुनिगणमध्ये सूतपुत्रोऽभिनन्द्य त्रिपुररिपुपदाब्जं सादरं संप्रणम्य ।
स्वगुरुमपि मुनीन्द्रं सत्यवत्यास्तनूजं हृदि शिवमभिचिन्त्य प्राह नाम्नां सहस्रम् ॥ ३८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे द्व्यशीतितमोऽध्यायः ॥

அப்ருச்சன்முனயஸ்ஸூதம் விநயேன ச ஸாதரம் । யேன ஸம்பூஜிதோ தேவ ச்சீக்ரமேவ ப்ரஸீததி ॥ 34
தத்வதாத்ய மஹாபாக ஸர்வஜ்ஞோऽஸி மதச்ச நঃ ।
இதி ப்ருஷ்டச்சிரம் த்யாத்வா ஸூதঃ ப்ரோவாச ஹ்ருஷ்டதீঃ ॥ 35
ஆராதிதச்சிவோ நாம்நாம் ஸஹஸ்ரேண முநீச்வராঃ । சீக்ரமே வாதிஸந்துஷ்டோ ததாதி பலமீப்ஸிதம் 36
ச்ருத்வேதிதே தமவதம் ஸ்தாநிநாமாநி நோவத । யைரர்சிதோமஹாதேவச்சீக்ரமேவ ப்ரஸீததி ॥ 37
இதிமுநிகணமத்யே ஸூதபுத்ரோऽபிநந்த்ய த்ரிபுரரிபுபதாப்ஜம் ஸாதரம் ஸம்ப்ரணம்ய ।
ஸ்வகுருமபி முநீந்த்ரம் ஸத்யவத்யாஸ்தநூஜம் ஹ்ருதிசிவமபிசிந்த்ய ப்ராஹநாம்நாம் ஸஹஸ்ரம் ॥ 38

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே த்வ்யசீதிதமோऽத்யாயঃ ॥

சௌனகாதி முனிவர்கள் (33) அந்த ஸூதரைப் பார்த்து மிகுந்த வணக்கத்துடனும் ஆதரவுடனும் வினவினார்கள், "மகா பாக்யசாலியான ஓ சூதமுனிவரே! தாங்கள் எங்களுக்கு ஸம்மதமானவரும், ஸர்வஞ்ஞருமாகையால் ஸ்ரீ பகவானை எதனால் பூஜை செய்தால் அவர் சீக்கிரம் அருள்புரிவார் என்பதை இப்பொழுது எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்", என மிக வணக்கத்துடனும் ஆதரவுடனும் கேட்டார்கள். இவ்வாறு வினவப்பட்டதின் பேரில் ஸூதமுனிவர் வெகுநேரம் தியானம் செய்துவிட்டு மிகுந்த மனக்களிப்புடன், (34-35) "ஓ முனீச்வரர்களே! ஸ்ரீ மஹேச்வரனை ஆயிரம் நாமாக்களால் பூஜை செய்தால் அவர் மிக ஸந்தோஷமடைந்தவராகி அதிசீக்கிரத்தில் வேண்டிய பலன்களைக் கொடுப்பார்" என்று சொன்னார். (36) அதைக் கேட்டு அவர்கள் ஓ முனிவரே! யாதொரு ஸஹஸ்ர நாமங்களால் ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜை செய்தால் அவர் வெகு சீக்கிரத்தில் அருள் புரிவாரோ, அப்படிப் பட்ட நாமாக்களை எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்றார். (37) இவ்வாறு முனிவர்களால் வினவப்பட்டதன்பேரில் ஸூதமுனிவர், முனிவர்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்து கொண்டு ஸ்ரீ திரிபுராரியின் பாதாரவிந்தத்தை ஆதரவுடன் நமஸ்கரித்துக் கொண்டாடிவிட்டு, பிறகு தனது குருவும் சத்தியவதியின் புத்ரருமான ஸ்ரீ வியாஸ முனிவரையும், ஸ்ரீ மஹேச்வரனையும் தியானம் செய்து கொண்டு ஸஹஸ்ர நாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (38)

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இந்த சிவஸஹஸ்ர நாமத்தைப் படிப்பதால் சிவாபசாரம் நீங்கும். ஐப்பசி, தை, மாசி இந்த மாதங்களில் பிறந்தவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் சிவாபசாரத்தால் தலைவலி, மயக்கம், தலை சுற்றல், நரம்புத் தளர்ச்சி இவைகள் இருக்கக்கூடும். ப்ரேத சாபம், பித்ரு சாபம், கருடன் கூடு கட்டிய மரத்தை வெட்டிய தோஷம் இவைகளும் இருக்கக்கூடும். இதை பாராயணம் செய்வதால் இவைகளெல்லாம் விலகி ஸகல க்ஷேமங்களும் உண்டாகும். மஹா பிரதோஷம், மாத சிவராத்ரி, சோமவாரம் (திங்கள் கிழமை) இவைகளிலும், பிரதி தினமும் மாலை பிரதோஷ காலத்தில் இதைப் படிப்பதும் மிக விசேஷம். புத்ர லாபம் முதலிய க்ஷேமங்களும் உண்டாகும்.

॥ अथ त्र्यशीतितमोऽध्यायः ॥

त्र्यशीतितमाध्यायमारभ्य षडशीतितमाध्यायपर्यन्तं पञ्चानामध्यायानां एकस्मिन्नेव पुस्तके दर्शनात् पुस्तकान्तरेष्वनुपलंभात् यथामतिपरिशोध्य मुद्रितत्वेऽपि विशेषतोऽस्य सर्वसारसहस्रनामाध्यायस्य अपपाठभूयिष्ठत्वेन दुरूहतया साकल्येन अपभ्रंशमपनोत्तुमशक्नुवन्तो महद्भिः परिशीलनीयमिति प्रार्थयामहे ॥

हरश्शम्भुर्महादेवो नीलकण्ठस्सदाशिवः । भर्तावरः पाण्डराङ्ग आनन्दश्शान्तविग्रहः ॥ १
एकोऽनन्तो मृगधरश्शूलपाणिर्भवश्शिवः । वह्निमध्यनटो मुक्तः स्वयंभूर्निशिनर्तनः ॥ २
नन्दी परशुपाणिश्च ज्योतिर्भस्माङ्गरागभृत् । गजोत्पादीकपालीच नित्यश्शुद्धोऽग्निधारकः ॥ ३
शंकरो भूरथो मेरुचापो वृषभवाहनः । उत्पत्तिशून्यो भूतेशो नागाभरणधारणः ॥ ४
उमार्धदेही हिमवज्जामाता भर्ग उत्तमः । उमापतिर्वह्निपाणिश्छेत्ता प्रळयनिर्भयः ॥ ५
एकरुद्रः पार्थबाणप्रदो रुद्रोऽतिवीर्यवान् । रविचक्ररथस्तद्वत्सोमचक्ररथः स्मृतः ॥ ६
दिगंबरस्सर्वनेता विष्णुमत्स्यनिबर्हकः । मत्स्यनेत्रापहारीच मत्स्यनेत्रविभूषणः ॥ ७
मत्स्यपूजितपादश्च तथैव कमलासनः । वेदवेद्यः स्मृतस्तद्वद्वेदाश्वरथ ईरितः ॥ ८
वेदश्च वेदकौपीनो वेदनूपुरकस्तथा । वेदवाक्यो वेदमूर्तिर्वेदान्तो वेदपूजितः ॥ ९
सर्वेश्वरो नादवाच्यो ब्रह्ममूर्धनिकृन्तनः । ताण्डवश्चामृतस्तद्वदूर्ध्वताण्डवपण्डितः ॥ १०

॥ அத த்ர்யசீதிதமோऽத்யாய: ॥

த்வ்யசீதிதமாத்யாயமாரப்ய ஷடசீதிதமாத்யாயபர்யந்தம் பஞ்சானுமத்யாயானும் ஏகஸ்மின்னேவ புஸ்தகே தர்சனுத் புஸ்தகாந்தரேஷ்வனுபலம்பாத் யதாமதிபரிசோத்ய மூத்ரி தத்வேऽபி விசேஷதோऽஸ்ய ஸர்வஸாரஸஹஸ்ரனுமாத்யாயஸ்ய அபபாட பூயிஷ்டத்வேண துருஹதயா ஸாகல்யேன அபப்ரம்சமபநோத்துமசக்னுவந்தோ மஹத்பி: பரிசீலநீயமிதி ப்ரார்தயாமஹே ॥

ஹரச்சம்புர்மஹாதேவோ நீலகண்டஸ்ஸதாசிவ: । பர்தா வர: பாண்டராங்க ஆனந்தச்சாந்தவிக்ரஹ: ॥ 1
ஏகோऽனந்தோ ம்ருகதரச்சூலபாணிர் பவச்சிவ: । வன்ஹிமத்யநடோ முக்த: ஸ்வயம்பூர்னிசினர்தன: ॥ 2
நந்தீ பரசுபாணிச்ச ஜ்யோதிர் பஸ்மாங்காாகப்ருத் । கஜோத்பாதீ கபாலீச நித்யச்சுத்தோऽக்னிதாரக: ॥ 3
சங்கரோ பூரதோ மேருசாபோ வ்ருஷபவாஹன: । உத்பத்திசூன்யோ பூதேசோ நாகாபரணதாரண: ॥ 4
உமார்ததேஹி ஹிமவஜ்ஜாமாதா பர்க உத்தம: । உமாபதிர் வன்ஹிபாணிச்சேத்தா ப்ரளயனிர்பய: ॥ 5
ஏகருத்ர: பார்தபாணப்ரதோ ருத்ரோऽதிவீர்யவான் । ரவிசக்ரரதஸ்தத்வத் ஸோமசக்ரரத: ஸ்ம்ருத: ॥ 6
திகம்பரஸ்ஸர்வனேதா விஷ்ணுமத்ஸ்யனிபர்ஹக: । மத்ஸ்யனேத்ராபஹாரீச மத்ஸ்யனேத்ரவிபூஷண: 7
மத்ஸ்யபூஜிதபாதச்ச ததைவ கமலாஸன: । வேதவேத்ய: ஸ்ம்ருதஸ்தத்வத்வேதாச்வரதஈரித: ॥ 8
வேதச்ச வேதகௌபீனோ வேதனூபுரகஸ்ததா । வேதவாக்யோ வேதமூர்திர் வேதாந்தோ வேதபூஜித: 9
ஸர்வேச்வரோ நாதவாச்யோ ப்ரும்ஹமூர்தனிக்ருந்தன: ।
தாண்டவச்சாம்ருதஸ்தத்வதூர்த்வதாண்டவ பண்டித: ॥ 10

आनन्दचण्ड आनन्दताण्डवः पूषदन्तभित् । भगनेत्रहरस्तद्वद्गजचर्माम्बरप्रियः ॥ ११
कामान्तको व्याघ्रभेदी मृगी चैकांगकस्तथा । निर्विकारः पशुपतिस्सर्वात्मागोचरस्तथा ॥ १२
अग्निनेत्रो भानुनेत्रश्चन्द्रनेत्रोऽपिकथ्यते । कूर्मनिग्राहकः कूर्मकपालाहारकस्तथा ॥ १३
कूर्मपूज्यस्तथा कूर्मकपालाभरणस्तथा । व्याघ्रचर्माम्बरः स्वामी तथा पाशविमोचकः ॥ १४
ओंकारेभेनतत्त्वंद्वभञ्जकज्ञानमूर्तयः । विष्णुबाणो गणपतिः पूतोयन्तु पुरातनः ॥ १५
भूतनुश्च कृपामूर्तिः विष्णूत्पादकपादवान् । सुब्रह्मण्यापिता ब्रह्मपिता स्थाणुरथ स्मृतः ॥ १६
अर्भकक्षीरजलधिप्रदो पोत्रिविभेदकः । पोत्रिदन्तापहारीच पोत्रिदन्तविभूषणः ॥ १७
पोत्रिपूजितपादश्च चन्द्रपुष्पेषुकस्तथा । सर्वोपादानकस्तद्वदार्द्रभोऽग्निसमाकृतिः ॥ १८
मातापितृविहीनश्च धर्माधर्मावुभावपि । नियुक्तरथसारथ्यब्रह्मपूजितपादवान् ॥ १९
रक्तपिङ्गजटो विष्णुरभयो भानुदीपवान् । भूतसेनो महायोगी योगी काळीयनर्तनः ॥ २०
गीतप्रियो नारसिंहनिग्रहीताऽपि कथ्यते । नारसिंहशिरोभूषो नारसिंहत्वगंबरः । २१
नारसिंहत्वगुत्पाटी नारसिंहसुपूजितः । अणुरूपी महारूपी अतिसुन्दरविग्रहः ॥ २२
आचार्यश्च पुष्पगिरीराचार्योऽपिच कथ्यते । भिक्षामर्दनगोळानां गिरिश्वाचार्य ईरितः ॥ २३
तथैवाष्टमहासिद्धिरन्तकान्तक ईरितः । घोरस्तथैव गिरिशः कृतमालविभूषणः ॥ २४
वृषध्वजो डमरुकधरो विष्णवक्षिधारकः । रक्ताङ्गश्च ब्रह्मसृष्टिप्रदश्चाभयरूपवान् ॥ २५
विष्णुरक्षाप्रदस्तद्वदष्टैश्वर्यसमन्वितः । तथैवाष्टगुणेशोवै चाष्टमङ्गळकेश्वरः ॥ २६
बकासुरस्य हर्ताच बकपक्षधरोऽपि सः । तथा मन्मथनाथोऽपि वासुदेवसुतप्रदः ॥ २७
महाव्रतोऽध्वनित्यश्च त्यक्तकेतक ईरितः । महाव्रतो बिल्वमालाधारीपाशुपतः स्मृतः ॥ २८

ஆனந்தச்சண்ட ஆனந்ததாண்டவ: பூஷதந்தபித் | பகனேத்ரஹரஸ்தத்வத் கஜசர்மாம்பரப்ரிய: || 11
காமாந்தகோ வ்யாக்ரபேதீ ம்ருகீ சைகாங்ககஸ்ததா | நிர்விகார: பசுபதிஸ்ஸர்வாத்மாகோசர ஸ்ததா 12
அக்னினேத்ரோ பானுனேத்ரச்சந்த்ர நேத்ரோऽபி கத்யதே |
கூர்மனிக்ராஹக: கூர்மகபாலாஹாரகஸ்ததா || 13
கூர்மபூஜ்யஸ்ததா கூர்மகபாலாபரணஸ்ததா | வ்யாக்ரசர்மாம்பர: ஸ்வாமீ ததா பாசவிமோசக: || 14
ஓங்காராபேனதத் த்வந்த்வபஞ்ஜகஞானமூர்தய: | விஷ்ணுபாணோ கணபதி: பூதோऽயந்து புராதன: 15
பூதனுச்ச க்ருபாமூர்தி: விஷ்ணூத்பாதகபாதவான் |
ஸுப்ரம்ஹண்யபிதா ப்ரம்ஹபிதா ஸ்தாணுரத ஸ்ம்ருத: || 16
அர்பகக்ஷீரஜலதிப்ரதோ போத்ரிவிபேதக: | போத்ரிதந்தாபஹாரீச போத்ரிதந்தவிபூஷண: || 17
போத்ரிபூஜிதபாதச்ச சந்த்ரபுஷ்பேஷுகஸ்ததா |
ஸர்வோபாதானகஸ்தத்வதார்த்ரபோऽக்னிஸமாக்ருதி: || 18
மாதாபித்ருவிஹீனச்ச தர்மாதர்மாவுபாவபி | நியுக்தரதஸாரத்யப்ரம்ஹபூஜிதபாதவான் || 19
ரக்தபிங்கஜடோ விஷ்ணுரபயோ பானுதீபவான் | பூதஸேனோ மஹாயோகீ யோகீ காளியநர்தன: || 20
கீதப்ரியோ நாரஸிம்ஹனிக்ரஹீதாऽபி கத்யதே | நாரஸிம்ஹசிரோபூஷோ நாரஸிம்ஹத்வகம்பர: || 21
நாரஸிம்ஹத்வகுத்பாடீ நாரஸிம்ஹஸுபூஜித: | அணுரூபீ மஹாரூபீ அதிஸுந்தரவிக்ரஹ: || 22
ஆசார்யச்ச புஷ்பகிரிராசார்யோऽபிச கத்யதே | பிக்ஷாமர்தனகோளானும் கிரிஷ்வாசார்ய ஈரித: || 23
ததைவாஷ்டமஹாசித்திரந்தகாந்தக ஈரித: | கோரஸ்ததைவ கிரிச: க்ருதமாலவிபூஷண: || 24
வ்ருஷத்வஜோ டமருகதரோ விஷ்ணவக்ஷிதாரக: | ரக்தாங்கச்ச ப்ரும்ஹஸ்ருஷ்டிப்ரதச்சாபய ரூபவான் 25
விஷ்ணுரக்ஷாப்ரதஸ்தத்வதஷ்டைச்வர்யஸமன்வித: |
ததைவாஷ்டகுணேசோ வை சாஷ்டமங்களகேச்வர: || 26
பகாஸுரஸ்ய ஹர்தாச பகபக்ஷதரோऽபி ஸ: | ததா மன்மதனாதோऽபி வாஸுதேவஸுதப்ரத: || 27
மஹாவ்ரதோऽத்வனித்யச்ச த்யக்தகேதக ஈரித: | மஹாவ்ரதோ பில்வமாலாதாரீ பாசுபத: ஸ்ம்ருத: || 28

त्रिधामाख्य परञ्ज्योतिर्द्विसहस्रद्विजो भवान् । त्रिविक्रमनिहन्ताच त्रिविक्रमसुपूजितः ॥ २९
त्रिविक्रमत्वगुत्पाटी तथा तच्चर्मकञ्चुकः । त्रिविक्रमास्थिदण्डीच सर्वो मध्यस्थकोऽपि सः ॥ ३०
वटमूलो वेणिजटस्तथा विष्ण्वस्थिभूषणः । विकृतो विजयश्चैव तथा भक्तकृपाकरः ॥ ३१
स्तोत्रपूजाप्रियो रामवरदो हृदयांबुजः । तथा परशुरामैनोहारकस्तेन पूजितः ॥ ३२
रुद्राक्षमाली भोगीच महाभोगीच संस्मृतः । भोगातीतश्च सर्वेशो योगातीतो हरिप्रियः ॥ ३३
वेदवेदान्तकर्ताच त्रियंबकमनोहरौ । विनायको वितरणो विचित्रो व्रत इत्यपि ॥ ३४
परमेशो विरूपाक्षो देवदेवस्त्रिलोचनः । वैणिको विष्टरस्थोऽयं तथा क्षीरसमाकृतिः । ३५
आरणः काठकश्चैव सुमुखोऽमृतवागपि । धुस्तूरपुष्पधारीच ऋग्यजुर्वेदिनावुभौ ॥ ३६
सामवेदी तथाऽथर्ववेदी कामिककारणौ । विमलो मकुटश्चैव वातुलोऽचिन्त्ययोगजौ ॥ ३७
दीप्तस्सूक्ष्मस्तथैवायं वीरश्च किरणोऽपि च । अजितश्च सहस्रश्च अंशुमान् सुप्रभेदकः ॥ ३८
तथा विजयनिश्वासौ नाम्ना स्वायंभुवोऽप्ययम् । अनलो रौरवश्चन्द्रज्ञानो बिंब उदीरितः ॥ ३९
प्रोद्गीतो ललितस्सिद्धस्तथा सन्ताननामवान् । शर्वोत्तरस्तथाचायं पारमेश्वर ईरितः ॥ ४०
उपागमसमाख्योऽपि तथा शिवपुराणकः । भविष्यश्च तथैवायं मार्कण्डेयोऽपि लैङ्गकः ॥ ४१
स्कान्दो वराहोऽपि तथा वामनो मत्स्यकूर्मकौ । ब्रह्माण्डो ब्राह्मपाद्मौ च गारुडो विष्णुनारदौ ॥ ४२
तथा भागवताग्नेयौ ब्रह्मकैवर्तकोऽप्ययम् । तथैवोपपुराणोऽपि रामस्यास्त्रप्रदोऽपि सः ॥ ४३
रामस्य चापहारी च रामपूजितपादवान् । मायी च शुद्धमायी च वैखरी मध्यमा परा ॥ ४४
पश्यन्ती च तथा सूक्ष्मा तथा प्रणवचापवान् । ज्ञानास्त्रस्सकलश्चैव निष्कलस्सकलश्च वै ॥ ४५

த்ரிதாபாச்ச பரஞ்ஜ்யோதிர் த்விஸஹஸ்ர த்விஜோ பவான் | த்ரிவிக்ரமனிஹந்தாச த்ரிவிக்ரமஸுபூஜித: 29
த்ரிவிக்ரமத்வகுத்பாடீ ததா தச்சர்மகஞ்சுக: | த்ரிவிக்ரமாஸ்திதண்டீச ஸர்வோ மத்யஸ்தகோऽபி ஸ: || 30
வடமூலோ வேணிஜடஸ்ததா விஷ்ண்வஸ்திபூஷண: | விக்ருதோ விஜயச்சைவததா பக்த க்ருபாகர: || 31
ஸ்தோத்ரபூஜாப்ரியோ ராமவரதோ ஹ்ருதயாம்புஜ: | ததா பரசுராமைனோ ஹாரகஸ்தேன பூஜித: || 32
ருத்ராக்ஷமாலீ போகீச மஹாபோகீச ஸம்ஸ்ம்ருத: |
போகாதீதச்ச ஸர்வேசோ யோகாதீதோ ஹரிப்ரிய: || 33
வேதவேதாந்தகர்தாச த்ரியம்பக மனோஹரௌ | விநயகோ விதரணோ விசித்ரோ வ்ரத இத்யபி || 34
பரமேசோ விரூபாக்ஷோ தேவதேவஸ்த்ரிலோசன: |
வைணிகோ விஷ்டரஸ்தோऽயம் ததா க்ஷீரஸமாக்ருதி: || 35
ஆரண: காடகச்சைவ ஸுமுகோऽம்ருதவாகபி | துஸ்தூரபுஷ்பதாரீச ருக்யஜுர்வேதினாவுபௌ || 36
ஸாமவேதீ ததாऽதர்வவேதி காமிககாரணௌ | விமலோ மகுடச்சைவ வாதுலோऽசிந்த்யயோகஜௌ 37
தீப்தஸ்ஸூக்ஷ்மஸ்ததைவாயம் வீரச்ச கிரணோऽபிச |
அஜிதச்ச ஸஹஸ்ரச்ச அம்சுமான் ஸுப்ரபேதக: || 38
ததா விஜயனிச்வாஸௌ நாம்னா ஸ்வாயம்புவோऽப்யயம் |
அனலோ ரௌரவச்சந்த்ரஞானோ பிம்ப உதீரித: || 39
ப்ரோத்கீதோ லளிதஸ்ஸித்தஸ்ததா ஸந்தானநாமவான் | சர்வோத்தரஸ்ததாசாயம் பாரமேச்வர ஈரித: 40
உபாகம ஸமாக்யோऽபி ததா சிவபுராணக: | பவிஷ்யச்ச ததைவாயம் மார்கண்டேயோऽபி லைங்கக: || 41
ஸ்காந்தோ வராஹோऽபி ததா வாமனோ மத்ஸ்யகூர்மகௌ |
ப்ரம்ஹாண்டோ ப்ராம்ஹபாத்மௌ ச காருடோ விஷ்ணுநாரதௌ || 42
ததா பாகவதாக்னேயௌ ப்ரம்ஹகைவர்தகோऽப்யயம் |
ததைவோபபுராணோऽபி ராமஸ்யாஸ்த்ரப்ரதோऽபி ஸ: || 43
ராமஸ்ய சாபஹாரீ ச ராமபூஜிதபாதவான் | மாயீச சுத்தமாயீ ச வைகரீ மத்யமா பரா || 44
பச்யந்தீச ததா ஸூக்ஷ்மா ததா ப்ரணவசாபவான் | ஞானாஸ்த்ரஸ்ஸகளச்சைவ நிஷ்களஸ்ஸகளச்சவை

विष्णोः पतिरयं तद्वद्बलभद्रबलप्रदः । बलचापापहर्ताच बलपूजितपादवान् ॥ ४६
दण्डायुधो वाङ्मनसोरगोचरस्सुगन्धिनौ । श्रीकण्ठोऽप्ययमाचारः खट्वाङ्गः पाशभृत्तथा ॥ ४७
स्वर्णरूपी स्वर्णवीर्यस्सकलात्माऽधिपः स्मृतः । प्रलयः कालनाथोऽपि विज्ञानं कालनायकः ॥ ४८
पिनाकपाणिस्सुकृतो विष्कारो विष्णुरक्तपः । विष्णोः क्षारकरस्तद्वत्कृष्णज्ञानप्रदोहि सः ॥ ४९
कृष्णाय पुत्रदः कृष्णयुद्धदः कृष्णपापहा । कृष्णपूजितपादश्च कर्किविष्वक्श्वभञ्जनः ॥ ५०
कर्किपूजितपादश्च वह्निजिह्वातिकृन्तनः । भारतीनासिकाच्छेत्ता पापनाशो जितेन्द्रियः ॥ ५१
शिष्टो विशिष्टः कर्ताच भीमेभ्योपिच चोच्यते । शिवतत्वं तथा विद्यातत्वं पञ्चाक्षरोऽपि सः ॥ ५२
पञ्चवक्त्रः स्मितशिरोधारी ब्रह्मास्थिभूषणः । आत्मतत्वं तथा दृश्यसहायो रसवीर्यवान् ॥ ५३
अदृश्यद्रष्टा मेनायाजामातोग्रष्षडङ्गवान् । तथा दक्षशिरश्छेत्ता तत्पुरुषो ब्राह्मणाशिखी ॥ ५४
अष्टमूर्तिश्चाष्टभुजष्षडक्षरसमाह्वयः । पञ्चकृत्यः पञ्चधेनुः पञ्चवृक्षोऽग्निकश्चिवान् ॥ ५५
शङ्खवर्णस्सर्पकटिस्सूत्रोऽहंकार ईरितः । स्वाहाकारः स्वधाकारः फट्कारस्सुमुखः स्मृतः ॥ ५६
दीनान्धककृपालुश्च वामदेवोपि कथ्यते । धीरः कल्पो युगो वर्षमासावृतुसमाह्वयः ॥ ५७
राशिवासरनक्षत्रयोगाः करण ईरितः । घटी काष्ठा विनाडीच प्राणो गुरुनिमेषकौ ॥ ५८
श्रवणर्क्षो मेघवाहो ब्रह्माण्डस्गुरुदीरितः । जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिश्च तुर्योयमतितुर्यवान् ॥ ५९
तथैव केवलावस्थस्सकलावस्थ इत्यपि । शुद्धावस्थोत्तमाङ्गौ च सृष्टिरक्षाविधायिनौ ॥ ६०

விஷ்ணோ: பதிரயம் தத்வத்பலபத்ரபலப்ரத:। பலசாபாபஹர்தாச பலபூஜிதபாதவான் ॥ 46
தண்டாயுதோ வாங்மனஸோரகோசரஸுகந்தினௌ ।
ஸ்ரீகண்டோऽப்யயமசார: கட்வாங்க: பாசப்ருத்ததா ॥ 47
ஸ்வர்ணரூபீ ஸ்வர்ணவீர்யஸ்ஸகலாத்மாதிப: ஸ்ம்ருத: ।
ப்ரளய: காலனாதோऽபி விஞ்ஞானம் காலனாயக: ॥ 48
பினாகபாணிஸ்ஸுக்ருதோ விஷ்காரோ விஷ்ணுரக்தப: ।
விஷ்ணோ: க்ஷாரகரஸ்தத்வத் க்ருஷ்ணஞானப்ரதோஹி ஸ: ॥ 49
க்ருஷ்ணாய புத்ரத: க்ருஷ்ணயுத்தத: க்ருஷ்ணபாபஹா ।
க்ருஷ்ணபூஜிதபாதச்ச கர்கிவிஷ்வக்ஷ்வபஞ்ஜன: ॥ 50
கர்கிபூஜிதபாதச்ச வன்ஹிஜிஹ்வாதிக்ருந்தன:। பாரதீனாஸிகாச்சேத்தா பாபனாசோ ஜிதேந்த்ரிய: ॥ 51
சிஷ்டோ விசிஷ்ட: கர்தாச பீமேப்யோऽபிச சோச்யதே ।
சிவதத்வம் ததா வித்யாதத்வம் பஞ்சாக்ஷரோऽபி ச ॥ 52
பஞ்சவக்த்ர: ஸ்மிதசிரோதாரீ ப்ரம்ஹாஸ்திபூஷண: ।
ஆத்மதத்வம் ததா த்ருச்யஸஹாயோ ரஸவீர்யவான் ॥ 53
அத்ருச்யத்ருஷ்டா மேனயா ஜாமாதோக்ரஷ்ஷடங்கவான் ।
ததா தக்ஷசிரச்சேத்தா தத்புருஷோ ப்ராம்ஹணச்சிகீ ॥ 54
அஷ்டமூர்திச்சாஷ்டபுஜஷ்ஷடக்ஷரஸமாஹ்வய: ।
பஞ்சக்ருத்ய: பஞ்சதேனு: பஞ்சவ்ருக்ஷோऽக்னிகச்சிவான் ॥ 55
சங்கவர்ணஸ்ஸர்பகடிஸ்ஸூத்ரோऽஹங்கார ஈரித: ।
ஸ்வாஹாகார: ஸ்வதாகார: பட்காரஸ்ஸுமுக: ஸ்ம்ருத: ॥ 56
தீனாந்தகக்ருபாளுச்ச வாமதேவோऽபி கத்யதே ।
தீர: கல்போ யுகோ வர்ஷ மாஸாவ்ருதுஸமாஹ்வய: ॥ 57
ராசிவாஸரநக்ஷத்ரயோகா: கரண ஈரித:। கடீகாஷ்டா விநாடீச ப்ராணோ குருநிமேஷகௌ ॥ 58
ச்ரவணர்க்ஷோ மேகவாஹோ ப்ரம்ஹாண்டஸ்ரகுரீரித: ।
ஜாக்ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்திச்ச துர்யோऽயமதிதுர்யவான் ॥ 59
ததைவ கேவலாவஸ்தஸ்ஸகலாவஸ்த இத்யபி ।
சுத்தாவஸ்தோத்தமாங்கௌ ச ஸ்ருஷ்டிரக்ஷாவிதாயினௌ ॥ 60

संहर्ता च तिरोभूत अनुग्रहकरस्तथा । स्वतन्त्रः परतन्त्रश्च षण्मुखः काल ईरितः ॥ ६१
अकालश्च तथा पाशुपतास्त्रकर ईश्वरः । अघोरक्षुरिकास्त्रौ च प्रत्यङ्गास्त्रोऽपि कथ्यते ॥ ६२
पादोत्सृष्टमहाचक्रो विष्णुवेश्याभुजङ्गकः । नागयज्ञोपवीती च पञ्चवर्णोऽपि मोक्षदः ॥ ६३
वाय्वागीशौ सर्पकच्छः पञ्चमूर्तिश्च भोगदः । तथा विष्णुशिरश्छेत्ता शेषज्यो बिन्दुनादकः ॥ ६४
सर्वज्ञो विष्णुनिगळमोक्षको बीजवर्णकः । बिल्वपत्रधरो बिन्दुनादपीठस्तु शक्तिदः ॥ ६५
तथा रावणनिष्पेष्टा भैरवोत्पादकोऽप्ययम् । दक्षयज्ञविनाशी च त्रिपुरत्रयशिक्षकः ॥ ६६
सिन्दूरपत्रधारी च मन्दारस्रगलंकृतः । निर्वीर्यो भावनातीतस्तथा भूतगणेश्वरः ॥ ६७
विष्णुभ्रूमध्यपादी च सर्वोपादानकारणम् । निमित्तकारणं सर्वसहकार्यपि कथ्यते ॥ ६८
तत्सव्यासकरच्छेत्ता शूलप्रोतहरिस्तथा । भेदाभेदौ वेदवल्लीकण्ठच्छेत्ताहि कथ्यते ॥ ६९
पञ्चब्रह्मस्वरूपी च भेदाभेदोभयात्मवान् । अच्छस्फटिकसंकाशो ब्रह्मभस्मावलेपनः ॥ ७०
निर्दग्धविष्णुभस्माङ्गरागो पिङ्गजटाधरः । चण्डार्पितप्रसादश्च धाता धातृविवर्जितः ॥ ७१
कल्पातीतः कल्पभस्म चागस्त्यकुसुमप्रियः । अनुकल्पोपकल्पौ च संकल्पश्छेदद्दुन्दभिः ॥ ७२
विकल्पो विष्णुदुर्ज्ञेयपादो मृत्युञ्जयः स्मृतः । विष्णुश्मशाननटनो विष्णुकेशोपवीतवान् ॥ ७३
ब्रह्मश्मशाननटनः पञ्चरावणघातकः । सर्पाधीशान्तरस्तद्वदनलासुरघातकः ॥ ७४
महिषासुरसंहर्ता नाळीदूर्वावतंसकः । देवर्षिनरदैत्येशो राक्षसेशो घनेश्वरः ॥ ७५
चराचरेशोऽनुपदो मूर्तिच्छन्दस्वरूपिणौ । एकद्वित्रिचतुःपञ्चज्ञानिनो विक्रमाश्रमः ॥ ७६
ब्रह्मविष्णुकपालाप्तजयकिंकिणिकांघ्रिकः । संहारकाट्टहासोऽपि सर्वसंहारकः स्मृतः ॥ ७७

ஸம்ஹர்தா ச திரோபூத அனுக்ரஹகரஸ்ததா | ஸ்வதந்த்ர: பரதந்த்ரச்ச ஷண்முக: கால ஈரித: || 61
அகாலச்ச ததா பாசுபதாஸ்த்ரகர . ஈச்வர: |
அகோரக்ஷுரிகாஸ்த்ரௌ ச ப்ரத்யங்காஸ்த்ரோऽபி கத்யதே || 62
பாதோத்ஸ்ருஷ்டமஹாசக்ரோ விஷ்ணுவேச்யாபுஜங்கக: |
நாகயஞ்ஞோபவீதீச பஞ்சவர்ணோऽபி மோக்ஷத: || 63
வாய்வாகீசௌ ஸர்பகச்ச: பஞ்சமூர்திச்ச போகத: |
ததா விஷ்ணுசிரச்சேத்தா சேஷஜ்யோ பிந்துநாதக: || 64
ஸர்வஞ்ஞோ விஷ்ணுனிகளமோக்ஷகோ பீஜவர்ணக: | பில்வபத்ரதரோ பிந்துநாதபீடஸ்து சக்தித: || 65
ததா ராவணநிஷ்பேஷ்டா பைரவோத்பாதகோऽப்யயம் | தக்ஷயஞ்ஞவிநாசீச த்ரிபுரத்ரயசிக்ஷக: || 66
ஸிந்தூரபத்ரதாரீச மந்தாரஸ்ரகலங்க்ருத: | நிர்வீர்யோ பாவனாதீதஸ்ததா பூதகணேச்வர: || 67
விஷ்ணுப்ரூமத்யபாதீச ஸர்வோபாதான காரணம் | நிமித்தகாரணம் ஸர்வ ஸஹகார்யபி கத்யதே || 68
தத்ஸத்வ்யாஸகரச்சேத்தா சூலப்ரோதஹரிஸ்ததா |
பேதாபேதௌ வேதவல்லீகண்டச்சேத்தாஹி கத்யதே || 69
பஞ்சப்ரம்ஹஸ்வரூபீச பேதாபேதோபயாத்மவான் | அச்சஸ்படிகஸங்காசோ ப்ரம்ஹபஸ்மாவ லேபன: 70
நிர்தக்தவிஷ்ணுபஸ்மாங்கராகோ பிங்கஜடாதர: | சண்டார்பிதப்ரஸாதச்ச தாதா தாத்ருவிவர்ஜித: || 71
கல்பாதீத: கல்பபஸ்ம சாகஸ்த்யகுஸுமப்ரிய: | அனுகல்போபகல்பௌச ஸங்கல்பச்சேத துந்துபி: || 72
விகல்போ விஷ்ணுதுர்ஞேயபாதோ ம்ருத்யுஞ்ஜய: ஸ்ம்ருத: |
விஷ்ணுச்மசான நடனோ விஷ்ணுகேசோபவீதவான் || 73
ப்ரம்ஹச்மசான நடன: பஞ்சராவண காதக: | ஸர்பாதீசாந்தரஸ்தத்வதனலாஸுரகாதக: || 74
மஹிஷாஸுரஸம்ஹர்தா நாளீதூர்வாவதம்ஸக: |
தேவர்ஷிநரதைத்யேசோராக்ஷஸேசோ கனேச்வர: || 75
சராசரேசோऽனுபதோ மூர்திச்சந்தஸ்வரூபிணௌ | ஏகத்வித்ரிசது: பஞ்சஜ்ஞானினோ விக்ரமாச்ரம: || 76
ப்ரம்ஹவிஷ்ணுகபாலாப்த ஜயகிங்கிணிகாங்க்ரிக: | ஸம்ஹாரகாட்டஹாஸோऽபிஸர்வஸம்ஹாரக: ஸ்ம்ருத:

सर्वसंहारनेत्राग्निसृष्टिकृद्वाङ्मनोयुतः । संहारकृत् त्रिशूलोऽपि रक्षाकृत्पाणिपादवान् ॥ ७८
भृङ्गिनाट्यप्रियश्शङ्खपद्मनिध्योरधीश्वरः । सर्वान्तरो भक्तचिन्तितार्थदो भक्तवत्सलः ॥ ७९
भक्तापराधसोढाच विकीर्णजट ईरितः । जटामकुटधारीच विशदास्त्रोऽपि कथ्यते ॥ ८०
अपस्मारीकृताविद्यापृष्ठांघ्रिः स्थौल्यवर्जितः । युवा नित्ययुवा वृद्धो नित्यवृद्धोऽपि कथ्यते ॥ ८१
शक्त्युत्पाटी शक्तियुक्तस्सत्यात्सत्योऽपि कथ्यते । विष्णूत्पादक अद्वन्द्वस्सत्यासत्यश्च ईरितः ॥ ८२
मूलाधारस्तथा स्वाधिष्ठानश्च मणिपूरकः । अनाहतो विशुद्ध्याज्ञा तथा ब्रह्मबिलं स्मृतः ॥ ८३
वराभयकरश्शास्तृपिता तारकमारकः । सालोक्यदश्च सामीप्यदायी सारूप्यदः स्मृतः ॥ ८४
सायुज्यमुक्तिदस्तद्वद्धरिकन्धरपादुकः । निकृत्तब्रह्ममूर्धाच शाकिनीडाकिनीश्वरः ॥ ८५
योगिनीमोहिनीनाथो दुर्गानाथोऽपि कथ्यते । यज्ञो यज्ञेश्वरो यज्ञहविर्भुग्यज्वनां प्रियः ॥ ८६
विष्णुशापापहर्ताच चन्द्रशापापहारकः । इन्द्रशापापहर्ताच वेदागमपुराणकृत् ॥ ८७
विष्णुब्रह्मोपदेष्टाच स्कन्दोमादेशिकोऽप्ययम् । विघ्नेशस्योपदेष्टाच नन्दिकेशगुरुस्तथा ॥ ८८
तथा ऋषिगुरुस्सर्वगुरुर्दशदिगीश्वरः । दशायुधदशाङ्गौच ज्ञानयज्ञोपवीतवान् ॥ ८९
ब्रह्मविष्णुशिरोमुण्डकन्तुकः परमेश्वरः । ज्ञानक्रियायोगचर्यानिरतोरगकुण्डलौ ॥ ९०
ब्रह्मतालप्रियो विष्णुपटहप्रीतिरप्ययम् । भण्डासुरापहर्ताच कङ्कपत्रधरोऽप्ययम् ॥ ९१
तन्त्रवाद्यरतस्तद्वदर्कपुष्पप्रियोऽप्ययम् । विष्ण्वास्यमुक्तवीर्योऽपि देव्यग्रकृतताण्डवः ॥ ९२
ज्ञानांबरो ज्ञानभूषो विष्णुशङ्खप्रियोऽप्ययम् । विष्णूदरविमुक्तात्मवीर्यश्चैव परात्परः ॥ ९३
महेश्वरश्चेश्वरोऽपि लिङ्गोद्भवसुखासनौ । उमासखश्चन्द्रचूडश्चार्धनारीश्वरः स्मृतः ॥ ९४

ஸர்வஸம்ஹாரனேத்ராக்னிஸ்ருஷ்டிக்ருத்வாங்மனோயுத: ।
ஸம்ஹாரக்ருத் த்ரிசூலோऽபி ரக்ஷாக்ருத்பாணிபாதவான் ॥ 78
ப்ருங்கிநாட்யப்ரியச்சங்கபத்மனித்யோரதீச்வர: । ஸர்வாந்தரோ பக்தசிந்திதார்ததோ பக்தவத்ஸல: ॥ 79
பக்தாபராதஸோடாச விகீர்ணஜட ஈரித: । ஜடாமகுடதாரீச விசதாஸ்த்ரோऽபி கத்யதே ॥ 80
அபஸ்மாரீக்ருதாவித்யாப்ருஷ்டாங்க்ரி: ஸ்தௌல்யவர்ஜித: ।
யுவா நித்யயுவா வ்ருத்தோ நித்யவ்ருத்தோऽபி கத்யதே ॥ 81
சக்த்யுத்பாடீ சக்தியுக்தஸ்ஸத்யாத்ஸத்யோऽபி கத்யதே ।
விஷ்ணூத்பாதக அத்வந்த்வஸ்ஸத்யாத்ஸத்யச்ச ஈரித: ॥ 82
மூலாதாரஸ்ததா ஸ்வாதிஷ்டானச்ச மணிபூரக: । அனாஹதோ விசுத்யாக்ஞா ததா ப்ரம்ஹபிலம் ஸ்ம்ருத:
வராபயகரச்சாஸ்த்ருபிதா தாரகமாரக: । ஸாலோக்யதச்ச ஸாமீப்யதாயீ ஸாரூப்யத: ஸ்ம்ருத: ॥ 84
ஸாயுஜ்யமுக்திதஸ்தத்வத்தரிகந்தரபாதுக: । நிக்ருத்தப்ரம்ஹமூர்தாச சாகினீடாகினீச்வர: ॥ 85
யோகினீமோஹினீனாதோ துர்காநாதோऽபி கத்யதே ।
யக்ஞோ யக்ஞேச்வரோ யக்ஞஹவிர்புக்யஜ்வனாம் ப்ரிய: ॥ 86
விஷ்ணுசாபாபஹர்தாச சந்த்ரசாபாபஹாரக: । இந்த்ரசாபாபஹர்தாச வேதாகமபுராணக்ருத் ॥ 87
விஷ்ணுப்ரம்ஹோபதேஷ்டாச ஸ்கந்தோமாதேசிகோऽப்யயம் ।
விக்னேசஸ்யோபதேஷ்டாச நந்திகேசகுருஸ்ததா ॥ 88
ததா ருஷிகுருஸ்ஸர்வகுருர்தசதிகீச்வர: । தசாயுததசாங்கௌச ஞானயக்ஞோபவீதவான் ॥ 89
ப்ரம்ஹவிஷ்ணுசிரோமுண்ட கந்துக: பரமேச்வர: । ஞானக்ரியாயோகசர்யானிரதோரக குண்டலௌ 90
ப்ரம்ஹதாலப்ரியோ விஷ்ணு படஹப்ரீதிரப்யயம் । பண்டாஸுராபஹர்தா ச கங்கபத்ரதரோऽப்யயம் 91
தந்த்ரவாத்யரதஸ்தத்வதர்கபுஷ்பப்ரியோப்யயம் ।
விஷ்ண்வாஸ்யமுக்தவீர்யோऽபி தேவ்யக்ரக்ருததாண்டவ: ॥ 92
ஞானம்பரோ ஞானபூஷோ விஷ்ணுசங்கப்ரியோऽப்யயம் । விஷ்ணூதரவிமுக்தாத்மவீர்யச்சைவ பராத்பர:
மஹேச்வரச்சேச்வரோऽபி லிங்கோத்பவஸுகாஸனௌ ।
உமாஸகச்சந்த்ரசூடச்சார்தநாரீச்வர: ஸ்ம்ருத: ॥ 94

सोमास्कन्दस्तथा चक्रप्रसादीच त्रिमूर्तिकः । अर्धाङ्गविष्णुश्च तथा दक्षिणामूर्तिरव्ययः ॥ ९५
भिक्षाटनश्च कङ्काळः कामारिः कालशासनः । जलन्धरारिस्त्रिपुरहन्ताच विषभक्षणः ॥ ९६
कल्याणसुन्दरशरभमूर्तीच त्रिपादपि । एकपादो भैरवश्च वृषारूढस्सदानटः ॥ ९७
गङ्गाधरष्षण्णवतितत्त्वमप्ययमीरितः । तथा साष्टशतं भेदमूर्तिरष्टशताह्वयः ॥ ९८
अष्टोत्तरशतं ताळरागनृत्तैकपण्डितः । सहस्राख्यस्सहस्राक्षस्सहस्रमुख ईरितः ॥ ९९
सहस्रबाहुस्तन्मूर्तिरनन्तमुख ईरितः । अनन्तनामापि तथा चानन्तश्रुतिरप्ययम् ॥ १००
अनन्तनयनस्तद्वदनन्तघ्राणमण्डितः । अनन्तरूप्ययं तद्वदनन्तैश्वर्यवान् स्मृतः ॥ १०१
अनन्तशक्तिकृत्यावाननन्तज्ञानवानयम् । अनन्तानन्दसन्दोह अनन्तौदार्यवानयम् ॥ १०२
तथैव पृथिवीमूर्तिः पृथिवीशोऽपि कथ्यते । पृथिवीधारकस्तद्वत्पृथिव्यान्तर ईरितः ॥ १०३
पृथिव्यतीतश्च तथा पार्थिवाण्डाभिमान्ययम् । तदण्डपुरुषहृदयकमलोऽपि निगद्यते ॥ १०४
तदण्डभुवनेशानः तच्छक्तिधरणात्मकः । आधारशक्त्यधिष्ठानानन्ताः कालाग्निरप्ययम् ॥ १०५
कालाग्निरुद्रभुवनपतिरप्ययमीरितः । अनन्तश्च तथेशश्च शङ्करः पद्मपिङ्गळौ ॥ १०६
कालश्च जलजश्चैव क्रोधोऽतिबल ईरितः । धनदश्चातिकूश्माण्डभुवनेशोऽपि कथ्यते ॥ १०७
कूश्माण्डस्सप्तपाताळनायकोऽपि निगद्यते । पाताळान्तोऽपि चेशानो बलातिबलनावुभौ ॥ १०८
बलविकरणश्चायं बलेशोऽपि बलेश्वरः । बलाध्यक्षश्च बलवान्हाटकेशोऽपि कथ्यते ॥ १०९
तथा तद्भुवनेशानस्तथैवाष्टगजेश्वरः । अष्टनागेश्वरस्तद्वद्भूलोकेशोऽपि कथ्यते ॥ ११०
मेर्वीशो मेरुशिखरराजोऽवनिपतिस्तथा । त्रियंबकश्चाष्टकुलपर्वतेशोऽपि कथ्यते ॥ १११

ஸோமாஸ்கந்தஸ்ததா சக்ரப்ரஸாதீச த்ரிமூர்திக: । அர்தாங்கவிஷ்ணுச்ச ததா தக்ஷிணாமூர்திரவ்யய: 95
பிக்ஷாடனச்ச கங்காள: காமாரி: காலசாஸன: । ஜலந்தராரிஸ்த்ரிபுரஹந்தாச விஷபக்ஷண: ॥ 96
கல்யாணஸுந்தரசரபமூர்திச த்ரிபாதபி । ஏகபாதோ பைரவச்ச வ்ருஷாரூடஸ்ஸதானட: ॥ 97
கங்காதரஷ்ஷண்ணவதிதத்வமப்யயமீரித: । ததா ஸாஷ்டசதம் பேதமூர்திரஷ்டாசதாஹ்வய: ॥ 98
அஷ்டோத்தரசதம் தாளராகந்ருத்தைகபண்டித: । ஸஹஸ்ராக்யஸ்ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ஸஹஸ்ரமுக ஈரித: 99
ஸஹஸ்ரபாஹுஸ்தன்மூர்திரனந்தமுக ஈரித: । அனந்தநாமாபி ததா சானந்தச்ருதிரப்யயம் ॥ 100
அனந்தநயனஸ்தத்வதனந்தக்ராணமண்டித: ।
அனந்தரூப்யயம் தத்வதனந்தைச்வர்யவான் ஸ்ம்ருத: ॥ 101
அனந்தசக்திக்ருத்யாவானனந்தஞானவானயம் ।
அனந்தானந்தஸந்தோஹ அனந்தௌதார்யவானயம் ॥ 102
ததைவ ப்ருதிவீமூர்தி: ப்ருதிவீசோऽபி கத்யதே । ப்ருதிவீதாரகஸ்தத்வத் ப்ருதிவ்யாந்தர ஈரித: ॥ 103
ப்ருதிவ்யதீதச்ச ததா பார்திவாண்டாபிமான்யயம் ।
ததண்டபுருஷஹ்ருதயகமலோऽபி நிகத்யதே ॥ 104
ததண்டபுவனேசான: தச்சக்திதரணாத்மக: । ஆதார சக்த்யதிஷ்டானானந்தா: காலாக்னிரப்யயம் ॥ 105
காலாக்னிருத்ரபுவனபதிரப்யயமீரித: । அனந்தச்ச ததேசச்ச சங்கர: பத்மபிங்களௌ ॥ 106
காலச்ச ஜலஜச்சைவ க்ரோதோऽதிபல ஈரித: । தனதச்சாதி கூச்மாண்ட புவனேசோऽபி கத்யதே ॥ 107
கூச்மாண்டஸ்ஸப்தபாதாளநாயகோऽபி நிகத்யதே ।
பாதாளாந்தோऽபிசேசானோ பலாதிபலனாவுபௌ ॥ 108
பலவிகரணச்சாயம் பலேசோऽபி பலேச்வர: । பலாத்யக்ஷச்ச பலவான் ஹாடகேசோऽபி கத்யதே ॥ 109
ததா தத்புவனேசானஸ்ததைவாஷ்டகஜேச்வர: ।
அஷ்டநாகேச்வரஸ்தத்வத் பூலோகேசோऽபி கத்யதே ॥ 110
மேர்வீசோ மேருசிகரராஜோऽவனிபதிஸ்ததா ।
த்ரியம்பகச்சாஷ்டகுலபர்வதேசோऽபி கத்யதே ॥ 111

मानसोत्तरगिरिस्तद्वद्विश्वेशोऽपि निगद्यते । स्वर्णलोकश्चक्रवाळगिरिवासविरामकः ॥ ११२
धर्मो विविधधामाच शङ्कुपालश्च कथ्यते । तथा कनकरोमाच पर्जन्यः केतुमानपि ॥ ११३
विरोचनो हरिच्छायो रक्तच्छायश्च कथ्यते । महान्धकारनाथोऽपि अण्डभित्तीश्वरोऽप्ययम् ॥ ११४
प्राचीवज्रीश्वरौ दक्षिणप्राचीशोऽपि गद्यते । अग्नीश्वरो दक्षिणश्च दिगीशो यमराडपि ॥ ११५
दक्षिणाशापतिस्तद्वन्निर्ऋतीशोऽपि कथ्यते । पश्चिमाशापतिस्तद्वद्वरुणेशोऽपि कथ्यते ॥ ११६
तथोदक्पश्चिमेशोऽपि वाय्वीशोऽपि तथोच्यते । तथैवोत्तरदिङ्नाथः कुबेरेशोऽपि चोच्यते ॥ ११७
तथैवोत्तरपूर्वेश ईशानेशोऽपि कथ्यते । कैलासशिखरीनाथः श्रीकण्ठपरमेश्वरः ॥ ११८
महाकैलासनाथोऽपि महासदाशिवः स्मृतः । भुवर्लोकेश शंभुग्रासस्सूर्यमण्डलनायकः ॥ ११९
प्रकाशरुद्रो यश्चन्द्रमण्डलेशोऽपि कथ्यते । तथा चन्द्रमहादेवो नक्षत्राणामधीश्वरः ॥ १२०
ग्रहलोकेश गन्धर्वगान्धर्वेशावुभावपि । सिद्धविद्याधरेशोऽयं किन्नरेशोऽपि कथ्यते ॥ १२१
यक्षचारणनाथोऽपि स्वर्लोकेशोऽपि स स्मृतः । भीमश्चैव महर्लोकनाथश्चैव महाभवः ॥ १२२
जनलोकेश्वरो ज्ञानपादो जननवर्जितः । अतिपिङ्गळ आश्चर्यो भौतिकश्च श्रुतोऽप्ययम् ॥ १२३
तपोलोकेश्वरस्ततो महादेवोऽपि स स्मृतः । सत्यलोकेश्वरस्तद्वत् ब्रह्मेशानोऽपि चोच्यते ॥ १२४
विष्णुलोकेशविष्ण्वीशौ शिवलोकः परश्शिवः । अण्डान्तेशो दण्डपाणिरण्डपृष्ठेश्वरोऽप्ययम् ॥ १२५
श्वेतश्च वायुवेगोऽपि सुपात्रश्च स्मृतोऽप्ययम् । विद्याह्वयामकस्तद्वत्कालाग्निश्च स्मृतोऽप्ययम् ॥ १२६

மானஸோத்தரகிரிஸ்தத்வத் விச்வசோऽபிநிகத்யதே ।
ஸ்வர்ணலோகச்சக்ரவாளகிரிவாஸவிராமக: ॥ 112

ர்மோ விவிததாமாச சங்கபாலச்ச கத்யதே । ததா கனகரோமாச பர்ஜன்ய: கேதுமாநபி ॥ 113

விரோசனோ ஹரிச்சாயோ ரக்தச்சாயச்ச கத்யதே ।
மஹாந்தகாரனாதோऽபி அண்டபித்தீச்வரோऽப்யயம் ॥ 114

ப்ராசீவஜ்ரீச்வரௌ தக்ஷிணப்ராசீசோऽபி கத்யதே । அக்னீச்வரோ தக்ஷிணச்ச திகீசோ யமராடபி ॥ 115

க்ஷிணாசாபதிஸ்தத்வந்நிர்ருதீசோऽபி கத்யதே । பச்சிமாசாபதிஸ்தத்வத்வருணேசோऽபி கத்யதே ॥ 116

ததோதக்பச்சிமேசோऽபி வாய்வீசோऽபி ததோச்யதே ।
ததைவோத்தராதிங்நாத: குபேரேசோऽபி சோச்யதே ॥ 117

ததைவோத்தரபூர்வேச ஈசானேசோऽபி கத்யதே ।
கைலாஸசிகரீநாத: ஸ்ரீகண்டபரமேச்வர: ॥ 118

மஹாகைலாஸநாதோऽபி மஹாஸதாசிவ: ஸ்ம்ருத: ।
புவர்லோகேசசம்பூக்ராஸ்ஸூர்யமண்டலநாயக: ॥ 119

ப்ரகாசருத்ரோ யச்சந்த்ரமண்டலேசோऽபி கத்யதே ।
ததா சந்த்ரமஹாதேவோ நக்ஷத்ராணமதீச்வர: ॥ 120

க்ரஹலோகேச கந்தர்வகாந்தர்வேசாவுபாவபி ।
ஸித்தவித்யாதரேசோऽயம் கின்னரேசோऽபி கத்யதே ॥ 121

யக்ஷசாரணநாதோऽபி ஸ்வர்லோகேசோऽபிஸ ஸ்ம்ருத: ।
பீமச்சைவ மஹர்லோகநாதச்சைவ மஹாபவ: ॥ 122

ஜனலோகேச்வரோ ஞானபாதோ ஜனனவர்ஜித: ।
அதிபிங்கள ஆச்சர்யோ பௌதிகச்ச ச்ருதோऽப்யயம் ॥ 123

தபோலோகேச்வரஸ்தப்தோ மஹாதேவோऽபி ஸ ஸ்ம்ருத: ।
ஸத்யலோகேச்வர ஸ்தத்வத் ப்ரம்ஹேசானோऽபி சோச்யதே ॥ 124

விஷ்ணுலோகேசவிஷ்ண்வீசௌ சிவலோக: பரச்சிவ: ।
அண்டாந்தேசோ தண்டபாணிரண்டப்ருஷ்டேச்வரோऽப்யயம் ॥ 125

ச்வேதச்ச வாயுவேகோऽபி ஸுபாத்ரச்ச ஸ்ம்ருதோऽப்யயம் ।
வித்யாஹ்வயாமகஸ்தத்வத் காலாக்னிச்ச ஸ்ம்ருதோऽப்யயம் ॥ 126

महासंहारकस्तद्वन्महाकाळोऽपि कथ्यते । महानिर्ऋतिरप्येव महावरुण इत्यपि ॥ १२७
वीरभद्रो महांस्तद्वच्छतरुद्रोऽपि कथ्यते । भद्रकाळीवीरभद्रौ कमण्डलुधरोऽप्ययम् ॥ १२८
अप्भुवनेशोऽपि तथा लक्ष्मीनाथोऽपि कथ्यते । सरस्वतीशो देवेशः प्रभावेशोऽपि कथ्यते ॥ १२९
तथैव डिण्डीवल्मीकनाथौ पुष्करनायकः । मण्डीशभारभूतेशौ विकाळकमहेश्वरः ॥ १३०
तेजोमण्डलनाथोऽपि तेजोमण्डलमूर्तिपः । तेजोमण्डलविश्वेशश्शिवाग्निरपि कथ्यते ॥ १३१
वायुमण्डलमूर्तिश्च वायुमण्डलधारकः । वायुमण्डलनाथश्च वायुमण्डलरक्षकः ॥ १३२
महावायुस्सुवेगोऽयमाकाशमण्डलेश्वरः । आकाशमण्डलधरस्तन्मूर्तिरपि संस्मृतः ॥ १३३
आकाशमण्डलातीतस्तन्मण्डलभुवनपः । महारुद्रश्च तन्मात्रमण्डलेशश्च संस्मृतः ॥ १३४
तन्मात्रमण्डलपतिर्महाशर्वमहाभवौ । महापशुपतिश्चापि महाभीमो महाहरः ॥ १३५
कर्मेन्द्रियमण्डलेशस्तन्मण्डलभुवः पतिः । क्रियासरस्वतीनाथः क्रिया (श्रिया) लक्ष्मीपतिस्तथा ॥ १३६
क्रियेन्द्रियः क्रियामित्रः क्रियाब्रह्मपतिः पतौ । ज्ञानेन्द्रियमण्डलेशो तन्मण्डलभुवनपः ॥ १३७
भूमिदेवश्शिवेशश्च वरुणोऽपि च वह्निपः । वातेशो विविधाविष्टमण्डलेशावुभावपि ॥ १३८
विषयमण्डलभुवनेशो गन्धर्वेशश्शिवेश्वरः । प्रासादबलभद्रश्च सूक्ष्मेशो मानवेश्वरः ॥ १३९
अन्तःकरणमण्डलेशो बुद्धिश्चित्तमनःपतिः । अहङ्कारेश्वरश्चापि गुणमण्डलनायकः ॥ १४०
संवर्तस्तामसगुणपतिस्तद्भुवनाधिपः । एकवीरः कृतान्तश्च सन्यासी सर्वशङ्करः ॥ १४१
पुरुषमृग्यानुग्रहदस्सन्साक्षीकगुणाधिपः । काक्षिकश्च भुवनेशः कृतश्च कृतभैरवः ॥ १४२

மஹாஸம்ஹாரகஸ்தத்வத் மஹாகாளோऽபி கத்யதே ।
மஹா நிர்ருதிரப்யேவ மஹாவருண இத்யபி ॥ 127
வீரபத்ரோமஹாம்ஸ்தத்வச்சதருத்ரோऽபி கத்யதே ।
பத்ரகாளீவீரபத்ரௌ கமண்டலுதரோऽப்யயம் ॥ 128
அப்புவனேசோऽபி ததா லக்ஷ்மீநாதோऽபி கத்யதே ।
ஸரஸ்வதீசோ தேவேச: ப்ராபவேசோऽபி கத்யதே ॥ 129
ததைவ டிண்டிவல்மீகநாதௌ புஷ்கரநாயக: । மண்டீசபாரபூதேசௌ பிகாளகமஹேச்வர: ॥ 130
தேஜோமண்டலநாதோऽபி தேஜோமண்டலமூர்திப: ।
தேஜோமண்டலவிச்வேசச்சிவாக்னிரபி கத்யதே ॥ 131
வாயுமண்டலமூர்திச்ச வாயுமண்டலதாரக: । வாயுமண்டலநாதச்ச வாயுமண்டலரக்ஷக: ॥ 132
மஹாவாயுஸுவேகோऽய மாகாசமண்டலேச்வர: । ஆகாசமண்டலதரஸ்தன்மூர்திரபி ஸம்ஸ்ம்ருத: ॥ 133
ஆகாசமண்டலாதீதஸ்தன்மண்டல புவனப: । மஹாருத்ரச்ச தன்மாத்ரமண்டலேசச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத: ॥ 134
தன்மாத்ரமண்டலபதிர்மஹாசர்வமஹாபவௌ । மஹாபசுபதிச்சாபி மஹாபீமோ மஹாஹர: ॥ 135
கர்மேந்த்ரியமண்டலேசஸ்தன்மண்டலபுவ:பதி: ।
க்ரியாஸரஸ்வதிநாத: க்ரியாலக்ஷ்மீபதிஸ்ததா ॥ 136
க்ரியேந்த்ரிய: க்ரியாமித்ர: க்ரியாப்ரம்ஹபதி: பதௌ ।
ஞானேந்த்ரியமண்டலேசோ தன்மண்டலபுவனப: ॥ 137
பூமிதேவச்சிவேசச்ச வருணோऽபிச வன்ஹிப: । வாதேசோ விவிதாவிஷ்ட மண்டலேசாவுபாவபி ॥ 138
விஷயமண்டலபுவனேசோ கந்தர்வேசச்சிவேச்வர: ।
ப்ராஸாதபலபத்ரச்ச ஸூக்ஷ்மேசோ மானவேச்வர: ॥ 139
அந்த:கரணமண்டலேசோ புத்திசித்தமன:பதி: ।
அஹங்காரேச்வரச்சாபி குணமண்டலநாயக: ॥ 140
ஸம்வர்தஸ்தாமஸகுணபதிஸ்தத்புவனாதிப: । ஏகவீர: க்ருதாந்தச்ச ஸன்யாஸீ ஸர்வசங்கர: ॥ 141
புருஷம்ருக்யானுக்ரஹதஸ்ஸ ஸாக்ஷீககுணாதிப: । காக்ஷிகச்ச புவனேச: க்ருதச்ச க்ருதபைரவ: ॥ 142

ब्रह्मा श्रीकण्ठदेवोऽयं सराजसगुणेश्वरः । राजसगुणभुवनेशो बलाध्यक्षश्च कथ्यते ॥ १४३
गुणाध्यक्षो महाशान्तो महात्रिपुरघातकः । सर्वरूपी निमेषश्च उन्मेष इति कथ्यते ॥ १४४
प्रकृतीमण्डलेशोऽयं तन्मण्डलभुवनपः । शुभरामशुभभीमशुद्धोग्रशुद्धभवशुद्धशर्वशुद्धैकवीराः ॥ १४५
प्रचण्डपुरुषशुभगन्धजनिरहितहरीशनागमण्डलेशाः । नागमण्डलभुवनेश अप्रतिष्ठप्रतिष्ठकः ॥ १४६
रूपाङ्कमनोन्मनमहावीरस्वरूपकाः । कल्याणबहुवीरश्च बलमेघादिचेतनः ॥ १४७
दक्षो नियतिमण्डलेशो नियतिमण्डलभुवनपः । वासुदेवश्च वज्रीच विधाताद्रमणिः स्मृतः ॥ १४८
कलविकरणश्चैव बलविकरणस्तथा । बलप्रमथनश्चैव सर्वभूतदमश्च सः ॥ १४९
विद्यामण्डलेशो विद्यामण्डलभुवनपः । महादेवो महाज्योतिर्महादेवेश इत्यपि ॥ १५०
कलामण्डलेशश्च कलामण्डलभुवनपः । विशुद्धश्च प्रबुद्धश्च शुद्धश्चैव स्मृतश्च सः ॥ १५१
शुचिवर्णप्रकाशश्च महोक्षोक्षाच कीर्तितः । मायातन्वीश्वरो मायाभुवनेशस्सुशक्तिमान् ॥ १५२
विद्यातनो विश्वबीजो ज्योतीरूपश्च गोपतिः । त्रिकालब्रह्मकर्ता च अनन्तेशश्च संस्मृतः ॥ १५३
शुद्धविद्येशशुद्धश्च विद्याभुवननायकः । वामेशसर्वज्येष्ठेशौ रौद्रीकालेश्वरावुभौ ॥ १५४
कलविकरणीकश्च बलविकरणीश्वरः । बलप्रमथिनीशोऽपि सर्वभूतदमेश्वरः ॥ १५५
मनोन्मनेशस्तत्वेशस्तथैव भुवनेश्वरः । महामहेश्वरस्सदाशिवतत्वेश्वरावुभौ ॥ १५६
सदाशिवभुवनेशो ज्ञानवैराग्यनायकः । ऐश्वर्येशश्च धर्मेशस्सदाशिव इति स्मृतः ॥ १५७
अणुसदाशिवोऽप्येष अष्टविद्येश्वरोऽप्ययम् । शक्तितत्वेश्वरश्शक्तिभुवनेशोऽपि कथ्यते ॥ १५८
बिन्दुमूर्तिस्सप्तकोटिमहामन्त्रेश्वरोऽप्ययम् । निवृत्तीशः प्रतिष्ठेशो विद्येशश्शान्तिनायकः ॥ १५९

ப்ரம்ஹா ஸ்ரீகண்டதேவோSயம் ஸராஜஸ குணேச்வர:। ராஜஸகுணபுவனேசோ பலாத்யக்ஷச்ச கத்யதே
குணாத்யக்ஷோ மஹாசாந்தோ மஹாத்ரிபுர காதக:। ஸர்வரூபீ நிமேஷச்ச உன்மேஷ இதி கத்யதே 144
ப்ரக்ருதீமண்டலேசோSயம் தன்மண்டலபுவனப: ।
சுபராம சுபபீம சுத்தோக்ரசுத்தபவசுத்த சர்வசுத்தைக வீரா: ॥ 145
ப்ரசண்டபுருஷசுபகந்த ஜனிரஹிதஹரீச நாகமண்டலேசா: ।
நாகமண்டலபுவனேச அப்ரதிஷ்டப்ரதிஷ்டக: ॥ 146
ரூபாங்கமனோன்மனமஹாவீரஸ்வரூபகா: । கல்யாணபஹு்வீரச்ச பலமேதாதிசேதன: ॥ 147
தக்ஷோ நியதிமண்டலேசோ நியதிமண்டலபுவனப: ।
வாஸு்தேவச்ச வஜ்ரீச விதாதாத்ரமணி: ஸ்ம்ருத: ॥ 148
கலவிகரணச்சைவ பலவிகரணஸ்ததா । பலப்ரமதனச்சைவ ஸர்வபூததமச்ச ஸ: ॥ 149
வித்யாமண்டலேசோ வித்யாமண்டல புவனப: । மஹாதேவோ மஹாஜ்யோதிர்மஹாதேவேச இத்யபி 150
கலாமண்டலேசச்ச கலாமண்டல புவனப: । விசுத்தச்ச ப்ரபுத்தச்ச சுத்தச்சைவ ஸ்ம்ருதச்ச ஸ: ॥ 151
சுசிவர்ணப்ரகாசச்ச மஹோக்ஷாக்ஷாச கீர்தித: । மாயாதன்வீச்வரோ மாயாபுவனேசஸ்ஸு்சக்திமான்
வித்யாதனோ விச்வபீஜோ ஜ்யோதீரூபச்ச கோபதி: ।
த்ரிகாலப்ரம்ஹகர்தாச அனந்தேசச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத: ॥ 153
சுத்தவித்யேச சுத்தச்ச வித்யாபுவன நாயக: । வாமேச ஸர்வஜ்யேஷ்டேசௌ ரௌத்ரீகாலேச்வராவுபௌ
கலவிகரணீகச்ச பலவிகரணீச்வர: । பலப்ரமதினிசோSபி ஸர்வபூததமேச்வர: ॥ 155
மனோன்மனேசஸ்தத்வேசஸ்ததைவ புவனேச்வர: ।
மஹாமஹேச்வரஸ்ஸதாசிவதத்வேச்வராவுபௌ ॥ 156
ஸதாசிவ புவனேசோ ஞானவைராக்ய நாயக: । ஐச்வர்யேசச்ச தர்மேசஸ்ஸதாசிவ இதி ஸ்ம்ருத: ॥ 157
அணுஸதாசிவோSப்யேஷ அஷ்டவித்யேச்வரோSப்யயம் ।
சக்திதத்வேச்வரச்சக்திபுவனேசோSபி கத்யதே ॥ 158
பிந்துமூர்திஸ்ஸப்தகோடிமஹாமந்த்ரேச்வரோSப்யயம் ।
நிவ்ருத்தீச: ப்ரதிஷ்டேசோ வித்யேசச்சாந்திநாயக: ॥ 159

शान्त्यतीतेश्वरस्तद्वदर्धचन्द्रेश्वरोऽव्ययम् । सुशान्तीशश्च तथा शिवाश्रयसमाह्वयः ॥ १६०
योजनीयश्च तथा योजनातीतनायकः । सुप्रभेदनिरोधीशौ इन्धनीरोचकेश्वरः ॥ १६१
रौद्रीशज्ञानबोधेशौ तमोपह इति स्मृतः । नादतत्वेश्वरस्तद्वन्नादाख्यभुवनेश्वरः ॥ १६२
इन्धिकेशो दीपिकेशो मोचिकेशश्च संस्मृतः । ऊर्ध्वगामिनीशोऽपि इडानाथोऽपि कथ्यते ॥ १६३
सुषुम्नेशः पिङ्गळेशो ब्रह्मरन्ध्रेश्वरोऽव्ययम् । ब्रह्मरन्ध्रस्वरूपीशः पञ्चबीजेश्वरोऽव्ययम् ॥ १६४
अमृतेशश्च शक्तीशस्सूक्ष्मेशश्च सुसूक्ष्मपः । मृतेशश्च मृतेशोऽपि व्यापिनीशोऽपि कथ्यते ॥ १६५
परनादेश्वरो व्योम व्योमरूपीच कथ्यते । अनाश्रितोऽप्यनन्तश्च अनादश्च मुनीश्वरः ॥ १६६
उन्मनीशो मन्त्रमूर्तिर्मन्त्रेशो मन्त्रधारकः । मन्त्रातीतः पदामूर्तिः पदेशः पदधारकः ॥ १६७
पदातीतोऽक्षरात्माच अक्षरेशोऽक्षराश्रयः । कलातीतश्च तथा ओङ्कारात्माच कथ्यते ॥ १६८
ओङ्कारेशश्च तथा ओङ्कारासन ईरितः । पराशक्तिपतिस्तद्वदादिशक्तिपतिश्च सः ॥ १६९
इच्छाशक्तिपतिश्चैव ज्ञानशक्तिपतिश्च सः । क्रियाशक्तिपतिस्तद्वच्छिवसादाख्य ईरितः ॥ १७०
अमूर्तिसादाख्यश्चैव मूर्तिसादाख्य ईरितः । कर्तृसादाख्यश्च तथा कर्मसादाख्य ईरितः ॥ १७१
सर्वस्रष्टा सर्वरक्षाकारकस्सर्वहारकः । तिरोभावकृदप्येष सर्वानुग्राहकस्तथा ॥ १७२
निरञ्जनो चञ्चलश्च विमलोनल ईरितः । सच्चिदानन्दरूपीच विष्णुचक्रप्रसादकृत् ॥ १७३
सर्वव्यापी तथाद्वैतविशिष्टाद्वैतकावुभौ । परिपूर्णो लिङ्गरूपी महालिङ्गस्वरूपवान् ॥ १७४
श्रीसूतः — एवमाख्यानमधुना युष्माकं ब्राह्मणोत्तमाः । अष्टोत्तरसहस्राणि नामानि गिरिजापतेः ॥ १७५
यः पठेच्छंभुनामानि पवित्राणि महामतिः । शृणुयाद्वापि भक्त्या स रुद्र एव न संशयः ॥ १७६

சாந்த்யதீதேச்வரஸ்தத்வதர்தசந்த்ரேச்வரோப்யயம் । ஸுசாந்தீசச்ச ததா சிவாச்ரயஸமாஹ்வய: ॥ 160
யோஜனீயச்சததா யோஜனாதீதநாயக: । ஸுப்ரபேதனிரோதீசௌ இந்தனீரோசகேச்வர: ॥ 161
ரௌத்ரீச ஞானபோதேசௌ தமோபஹ இதி ஸ்ம்ருத: ।
நாததத்வேச்வரஸ்தத்வன்நாதாக்யபுவனேச்வர: ॥ 162
இந்திகேசோ தீபிகேசோ மோசிகேசச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத: ।
ஊர்த்வகாமினீசோऽபி இடாநாதோऽபி கத்யதே ॥ 163
ஸுஷும்னேச: பிங்களேசோ ப்ரம்ஹரந்த்ரேச்வரோऽப்யயம் ।
ப்ரம்ஹரந்த்ரஸ்வரூபீச: பஞ்சபீஜேச்வரோऽப்யயம் ॥ 164
அம்ருதேசச்ச சக்தீசஸ்ஸூக்ஷ்மேசச்ச ஸுஸூக்ஷ்மப: ।
ம்ருதேசச்ச ம்ருதேசோऽபி வ்யாபிநீசோபி கத்யதே ॥ 165
பரநாதேச்வரோ வ்யோம வ்யோமரூபீச கத்யதே । அனாச்ரிதோऽப்யனந்தச்ச அனாதச்ச முனீச்வர: 166
உன்மனீசோ மந்த்ரமூர்திர்மந்த்ரேசோ மந்த்ரதாரக: । மந்த்ராதீத: பதாமூர்தி: பதேச: பததாரக: ॥ 167
பதாதீதோऽக்ஷராத்மாச அக்ஷரேசோऽக்ஷராச்ரய: । கலாதீதச்ச ததா ஓங்காராத்மாச கத்யதே ॥ 168
ஓங்காரேசச்ச ததா ஓங்காராஸன ஈரித: । பராசக்திபதிஸ்தத்வதாதிசக்திபதிச்ச ஸ: ॥ 169
இச்சாசக்திபதிச்சைவ ஞானசக்திபதிச்ச ஸ: । க்ரியாசக்திபதிஸ்தத்வச்சிவஸாதாக்ய ஈரித: ॥ 170
அமூர்திஸாதாக்யச்சைவ மூர்திஸாதாக்ய ஈரித: । கர்த்ருஸாதாக்யச்ச ததா கர்மஸாதாக்ய ஈரித: ॥ 171
ஸர்வஸ்ரஷ்டா ஸர்வரக்ஷாகாரகஸ்ஸர்வஹாரக: ।
திரோபாவக்ருதப்யேஷ ஸர்வானுக்ராஹகஸ்ததா ॥ 172
நிரஞ்ஜனோ சஞ்சலச்ச விமலோனல ஈரித: । ஸச்சிதானந்தரூபீச விஷ்ணுசக்ரப்ரஸாதக்ருத் ॥ 173
ஸர்வவ்யாபீ ததாத்வைதவிசிஷ்டாத்வைதகாவுபௌ ।
பரிபூர்ணோ லிங்கரூபீ மஹாலிங்கஸ்வரூபவான் ॥ 174
ஸ்ரீஸூத: — ஏவமாக்யானமதுனா யுஷ்மாகம் ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ராணி நாமானி கிரிஜாபதே: ॥ 175
ய:படேச்சம்புநாமானி பவித்ராணி மஹாமதி: । ச்ருணுயாத்வாऽபி பக்த்யாஸ ருத்ர ஏவ ந ஸம்சய: ॥ 176

सधन्यस्सकुलीनश्च सपूज्यस्स महत्तरः । तस्यैवच महालक्ष्मीस्तस्यैवच सरस्वती ॥ १७७
स शक्रानपि संग्रामे विभीषयति रुद्रवत् । पुत्रार्थी पुत्रमाप्नोति धनार्थीच महद्धनम् ॥ १७८
आरोग्यकामस्त्वारोग्यमव्याधिदृढगात्रताम् । शिखायां धारयेद्योऽसौ लिखित्वा पुस्तकेसदा ॥ १७९
राजद्वारेच सदसि स वशीकुरुते जनान् । नच हिंसन्ति सर्पाद्या राक्षसा न पिशाचकाः ॥
किंपुनर्ब्राह्मणश्रेष्ठास्सर्वान्कामान् लभेद्‌यम् ॥ १८०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे ऽष्टाशीतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुरशीतितमोऽध्यायः ॥

विष्ण्वादि देवानामपि शिव सहस्रनामार्चनेन बहुविध फलप्राप्तिः ॥

सहस्रनामभिर्देवं समाराध्यांबिकापतिम् । सद्यः प्राप्तफलानांतु मध्ये कांश्चिद्वदामिवः ॥ १
पुरा नारायणस्साक्षात् श्रीभूमिरमणोऽच्युतः । वृन्दायां मोहितोऽत्यर्थं पत्न्यां कामशरार्दितः ॥ २
जलन्धरासुरस्यासौ जारमार्गेण तां चिरम् । अरमच्चासुरस्तस्मिन काले देवेन शूलिना ॥ ३
निहतश्च तदा तस्यां प्रविष्टायां हुताशनम् । दुःखेन महताऽत्यर्थं संभ्रान्त हृदयो हरिः ॥ ४

ஸதன்யஸ்ஸகுலீனச்ச ஸபூஜ்யஸ்ஸ மஹத்தர: । தஸ்யைவ ச மஹாலக்ஷ்மீஸ்தஸ்யைவச ஸரஸ்வதீ 177
ஸ சக்ரானபி ஸங்க்ராமே விபீஷயதி ருத்ரவத் । புத்ரார்த்தீ புத்ரமாப்னோதி தனார்த்தீச மஹத்தனம் ॥ 178
ஆரோக்யகாமஸ்த்வாரோக்யமவ்யாதித்ருடகாத்ரதாம் ।
சிகாயாம் தாரயேத்யோऽஸௌ லிகித்வா புஸ்தகே ஸதா ॥ 179
ராஜத்வாரேச ஸதஸி ஸ வசீகுருதே ஜனான் ।
ந ச ஹிம்ஸந்தி ஸர்பாத்யா ராக்ஷஸா ந பிசாசகா: ॥
கிம் புனர்ப்ராம்ஹண ச்ரேஷ்டாஸ்ஸர்வான் காமான் லபேதயம் ॥ 180

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ऽஷ்டாசீதிதமோऽத்யாய:

॥ அத சதுரசீதிதமோऽத்யாய: ॥

விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கும் சிவ ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை செய்ததால் பல நன்மைகள் ஏற்பட்டது

ஸஹஸ்ரநாமபிர்தேவம் ஸமாராத்யாம்பிகாபதிம் । ஸத்ய: ப்ராப்தபலானாம் து மத்யே காம்ச்சித்வதாமிவ: 1
புரா நாராயணஸ்ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீபூமிரமணோऽச்யுத: ।
ப்ருந்தாயம் மோஹிதோऽத்யர்தம் பத்ன்யாம் காமசரார்தித: ॥ 2
ஜலந்தராஸுரஸ்யாஸௌ ஜாரமார்கேண தாம் சிரம் । அரமச்சாஸுரஸ்தஸ்மின் காலே தேவேன சூலினா 3
நிஹதச்ச ததா தஸ்யாம் ப்ரவிஷ்டாயாம் ஹுதாசனம் ।
து:கேன மஹதாऽத்யர்தம் ஸம்ப்ராந்தஹ்ருதயோ ஹரி: ॥ 4

எண்பத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! பார்வதிகாந்தரான ஸ்ரீ மஹேச்வரனை ஸஹஸ்ர நாமங்களால் பூஜித்து உடன் பயனடைந்தவர்களில் சிலரைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். (1) பூர்வத்தில் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி இவர்களின் பதியான ஸ்ரீ நாராயணன் மன்மத பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டவராகி ஜலந்தராஸுரன் மனைவியான ப்ருந்தையினிடத்தில் மிகுந்த மோஹமடைந்தவராகி, திருட்டுத்தனமாய் வெகு காலம் கிரீடித்து வந்தார். அக்காலத்தில் அந்த அஸுரன் சூலபாணியான ஸ்ரீ மஹாதேவனால் (2-3) கொல்லப்பட்டார். அப்பொழுது அவன் மனைவியான ப்ருந்தையும் அக்னியில் ப்ரவேசித்து விட்டாள்.

तद्दुःखधूसरोऽत्यर्थं नितरां चिरमास्थितः । उत्पन्ना तत्र तुळसी ललनारूपधारिणी ॥ ५
तां चैव रमयामास तद्बुध्याऽधोक्षजोऽनिशम् । तदानीं वैष्णवे लोके शुद्धान्तनिलये शुभे ॥ ६
श्रीभूमिदयिते तस्य कोपमूहतुरञ्जसा । ऊचतुश्च जगद्योनिमावां देव्यौ विहाय च ॥ ७
परस्त्रीसक्तहृदयः कथमासीत्परःपुमान् । अथवाऽस्य स्वभावोऽयमतीव रतिलालसः ॥ ८
द्वापरान्तावतारेऽसावाभीरवनितारतः । चतुर्दशसहस्रेषु राजस्त्रीणाञ्च सत्स्वपि ॥ ९
पुनश्च स्त्रियमप्यन्यां तुळसीं रमतेऽधुना । एतया सह संप्राप्तस्समीपञ्चावयोरयम् ॥ १०
इत्यन्तःपुरमुत्सृज्य कमलालयमापतुः । सहस्रनामभिश्शंभुं सहस्रकमलैरुभे ॥ ११
प्रार्थयामासतुः प्रीतमर्चनाभिरनेकशः । ततः प्रसन्नो भगवांस्तयोः प्रादुरभूत्पुरः ॥ १२
वृण्वाथाञ्च वरं भद्रं युवामस्मत्तु भूश्रियौ । श्रुत्वेति गिरमीशस्य वव्राते ते महीरमे ॥ १३
विष्णुर्वृन्दागतप्राणस्तुळसीसङ्गमप्रियः । आवयोरेतु सविधममरारिनिषूदनः ॥ १४
इति प्रणम्य ते देव्यौ स्तुत्वा तस्थतुरग्रतः । तथेति ते समादिश्य सोमोऽन्तर्धानमाप सः ॥ १५

தத்பஸ்மதூஸரோSத்யர்தம் நிதராம் சிரமாஸ்தித:। உத்பன்னு தத்ர துளஸீ லலனுரூபதாரிணீ ॥ 5
தாஞ்சைஷ ரமயாமாஸ தத்புத்யாSதோக்ஷஜோனிசம் ।
ததானீம் வைஷ்ணவே லோகே சுந்தாந்தநிலயே சுபே ॥ 6
ஸ்ரீபூமிதயிதே தஸ்ய கோபமூஹது ரஞ்ஜஸா । ஊசதுச்ச ஜகத்யோனிமாவாம் தேவ்யௌ விஹாய ச ॥ 7
பரஸ்த்ரீஸக்தஹ்ருதய: கதமாஸீத்பர: புமான் । அதவாSஸ்ய ஸ்வபாவோSயமதீவரதிலாலஸ: ॥ 8
த்வாபராந்தாவதாரேSஸா வாபீரவனிதாரத:। சதுர்தசஸஹஸ்ரேஷு ராஜஸ்த்ரீணஞ்ச ஸத்ஸ்வபி ॥ 9
புனச்ச ஸ்த்ரியமப்யன்யாம் துளஸீம் ரமதேSதுனு । ஏதயா ஸஹ ஸம்ப்ராப்தஸ்ஸமீபஞ்சாவயோரயம் ॥ 10
இத்யந்த:புரமுத்ருஜ்ய கமலாலயமாபது:। ஸஹஸ்ரநாமபிச்சம்பும் ஸஹஸ்ரகமலைருபே ॥ 11
ப்ரார்தயாமாஸது: ப்ரீதமர்சனுபிரனேகச:। தத: ப்ரஸன்னோ பகவாம்ஸ்தயோ: ப்ராதுரபூத்புர: ॥ 12
வ்ருண்வாதாஞ்ச வரம் பத்ரம் யுவாமஸ்மத்து பூச்ரியௌ। ச்ருத்வேதி கிரமீசஸ்ய வவ்ராதே தே மஹீரமே 13
விஷ்ணுர்ப்ருந்தாகதப்ராணஸ்துளஸீஸங்கமப்ரிய:। ஆவயோரேது ஸவிதமமாராரிநிஷூதன: ॥ 14
இதி ப்ரணம்ய தே தேவ்யௌ ஸ்துத்வா தஸ்ததுரக்ரத: ।
ததேதி தே ஸமாதிச்ய ஸோமோSந்தர்தானமாப ஸ: ॥ 15

அப்பொழுது மஹாவிஷ்ணுவானவர் மிகுந்த துக்கத்தோடு அவளது சாம்பலைத் தனது உடம்பில் மிகுதியாய் பூசிக்கொண்டு வெகு காலம் மனக்கலக்கமுடையவராக இருந்தார். அங்கு துளஸீ தேவியானவள் ஓர் பெண் உருவத்தோடு ஆவிர்பவித்தாள். அப்பொழுது அதோக்ஷஜரானவர் அவளை பிருந்தையென நினைத்துக்கொண்டு அவளுடன் ரமித்து வந்தார். அப்பொழுது வைகுண்டத்தில் மங்களமான அந்தப்புரத்திலுள்ள (4-6) அவரது மனைவிகளான ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தேவியும், ஸ்ரீபூமி தேவியும் கோபமடைந்து, ஜகத்திற்குக் காரணபூதரான ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:—"பரம புருஷரான இவருக்கு, மனைவிகளான நம்மை விட்டு எவ்வாறுதான் அன்ய ஸ்த்ரீயுடன் சேர மனமுண்டாயிற்ருே? இது அவருக்கு புதிதல்ல. எப்பொழுதுமே இவருக்கு புணர்ச்சியில் சாபல்யமேற்பட்டிருப்பது ஸ்வபாவம்தான். (7-8) துவாபர யுகத்தின் கடைசியில் செய்த கிருஷ்ணுவதாரத்தில் பதினுன்காயிரம் ராஜஸ்த்ரீகளிருந்தும் அநேகம் இடைச்சிகளோடும் புணர்ந்தாரல்லவா? (9) பின்னும் இப்பொழுது துளஸி என்ற மற்ருெரு ஸ்த்ரீயினிடம் கிரீடித்து வருவதுமின்றி, அவளோடு கூடவே இவர் நமது சமீபத்திற்கும் வந்துவிட்டாரல்லவா?" (10) என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தப்புரத்தை விட்டு திருவாரூருக்குச் சென்று அவ்விருவரும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு ஸஹஸ்ர நாமங்களால் பலமுறை அர்ச்சனை செய்து பிரார்த்தித்தார்கள். அதனுல் ஸந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ பகவான் அவர்களுக்கு முன்னிலையில் ஆவிர்பவித்து (12) "ஓ பூதேவி, ஸ்ரீதேவிகளே! உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். நீங்கள் என்னிடம் வேண்டிய வரன்களை கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்" என்ருர். இவ்வாறு ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஸ்ரீ பூமி தேவியும், லக்ஷ்மீ தேவியும் வரம் கேட்டுக்கொண்டார்கள். (13) "ஓ ஸ்வாமி! அஸுரர்களை நாசம் செய்கின்றவரான ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவானவர் பிருந்தையினிடம் உயிரை வைத்துக்கொண்டே துளஸியோடு ரமித்துக்கொண்டிருக்கிருர். ஆகையால் அவர் எங்களின் சமீபத்திற்கே வரவேண்டும். (14) என்று சொல்லி நமஸ்கரித்துத் துதி செய்து அவ்விரு தேவிகளும்

तयोरेकाऽऽप दुग्धाब्धिमन्या कल्याणभूधरम् । लक्ष्मी स्वपितरं प्राप्य तत्रैवास गृहान्तरे ॥ १६
भूधरे भूर्महामेरौ गृहान्तरगृहान्तरे । सेव्यमाने परिजनैस्ते नारायणवल्लभे ॥ १७
अदृष्ट्वाऽन्तःपुरे ते द्राग् ज्ञात्वा सर्वञ्च केशवः । एतयोस्सविधं प्राप्य सविधं स्वमथाह्वयत् ॥ १८
सान्त्वयन् बहुधा पत्न्यौ चाटुवाक्यविशारदः । तथापि ते वशं नास्य प्राप्ते प्रणयविग्रहात् ॥ १९
प्रत्याख्यानञ्च चक्राते प्रार्थितस्य मधुद्विषः । एवं व्यवसितं वां चेन्मानिन्यौ युवयोरहम् ॥ २०
नैव मोक्ष्यामि सविधमिति काशीमथासदत् । तत्राराध्य महादेवं सहस्रैरेव नामभिः ॥ २१
लेभे वरं ततः प्रीतान्मेरुक्षीरार्णवान्तरे । उभयत्रात्मनो वस्तुं पुरद्वयमरिन्दमः ॥ २२
तयोरात्मनि चात्यन्तः प्रीतिरस्तु रमाभुवोः । इति लब्धवरो लक्ष्म्यास्सविधे कृतपट्टणः ॥ २३
तया चिरमुषित्वाऽब्धौ रमया मुक्तकोपया । ततस्सुरालयस्यैव शृङ्गे वैकुण्ठमित्ययम् ॥ २४
पुरं विधाय भूदेव्या सह प्रीतिमवाप्य सः । श्रीभूमिचक्रिणामेवं सहस्राख्यार्चनाबलात् ॥ २५

தயோரேகாSSப துக்தாப்திமன்யா கல்யாணபூதரம் |
லக்ஷ்மீ ஸ்வபிதரம் ப்ராப்ய தத்ரைவாஸ க்ருஹாந்தரே || 16
பூதரேபூர்மஹாமேரௌ க்ருஹாந்தரக்ருஹாந்தரே |
ஸேவ்யமானே பரிஜனைஸ்தே நாராயணவல்லபே || 17
அத்ருஷ்ட்வாSந்த:புரே தே த்ராக்ஞாத்வா ஸர்வஞ்ச கேசவ: |
ஏதயோஸ்ஸவிதம் ப்ராப்ய ஸவிதம் ஸ்வமதாஹ்வயத் || 18
ஸாந்த்வயன் பகுதா பத்ன்யௌ சாடுவாக்யவிசாரத: |
ததாபி தே வசம் நாஸ்ய ப்ராப்தே ப்ரணயவிக்ரஹாத் || 19
ப்ரத்யாக்யானஞ்ச சக்ராதே ப்ரார்திதஸ்ய மதுத்விஷ: |
ஏவம் வ்யவஸிதம் வாம் சேன்மானின்யௌ யுவயோரஹம் || 20
நைவ மோக்ஷ்யாமி ஸவிதமிதி காசீமதாஸதத்! தத்ராராத்ய மஹாதேவம் ஸஹஸ்ரைரேவ நாமபி: || 21
லேபே வரம் தத: ப்ரீதான் மேருக்ஷீரார்ணவாந்தரே | உபயத்ராத்மனோ வஸ்தும் புரத்வயமரிந்தம: || 22
தயோராத்மனி சாத்யந்த: ப்ரீதிரஸ்து ரமாபுவோ: |
இதி லப்தவரோ லக்ஷ்ம்யாஸ்ஸவிதே க்ருதபட்டண: || 23
தயா சிரமுஷித்வாSப்தௌ ரமயா முக்தகோபயா |
ததஸ்ஸுராலயஸ்யைஷ ச்ருங்கே வைகுண்டமித்யயம் || 24
புரம் விதாய பூதேவ்யா ஸஹ ப்ரீதிமவாப்ய ஸ: | ஸ்ரீபூமிசக்ரிணாமேவம் ஸஹஸ்ராக்யார்சனபலாத் || 25

அவர் முன்னிலையில் நின்றார்கள். ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவர்களுக்கு அனுக்ரஹித்துவிட்டு அந்தர்த்தியானமடைந்தார். (15) பிறகு அவர்களில் ஒருவள் பாற்கடலுக்கும் மற்றவள் மேருமலைக்கும் சென்றார்கள். அதாவது ஸ்ரீ லக்ஷ்மி தேவியானவள் தன் தந்தையான பாற்கடலுக்குச் சென்று அங்கேயே அந்தப்புரத்தில் வஸித்து வந்தாள். (16) பூமி தேவியும் மேருகிரியின் நடுவிலுள்ள திருமாளிகையின் அந்தப்புரத்தில் வஸித்து வந்தாள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் மனைவிகளான அவ்விருவர்களும் அநேகம் வேலைக்காரிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டு இவ்வாறாக இருந்து வருகையில், (17) அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் அவர்களைத் தனது அந்தப்புரத்தில் காணாமல் எல்லாவற்றையும் சீக்கிரம் அறிந்து, அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று அவ்விருதேவிகளையும் திறமையோடுகூடிய இன்ப வார்த்தைகளால் பலவிதமாய் ஸமாதானப்படுத்தி தனது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்தும் அவர்கள் பிரணய கலஹத்தினால் அவருக்கு வசப்படாமல் (19) அவ்வாறு பிரார்த்தித்த விஷ்ணுவை மறுத்துவிட்டார்கள். அதற்கு விஷ்ணுவும், ‘‘திறமைவாய்ந்த ஓ தேவிகளே! நீங்கள் இவ்வாறு தீர்மானித்திருக்கின்றபடியால் (20) நான் உங்களது ஸமீபத்தைவிட்டு போவதில்லை’’, என்று சொல்லி காசி க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று அங்கு ஸஹஸ்ரநாமத்தால் ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜை செய்து, (21) அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ பகவானிடமிருந்து மேருமலை, பாற்கடல் இவைகளின் நடுவில் தான் வசிப்பதற்காக இரு பட்டணங்களை அருள வேண்டுமென்றும், லக்ஷ்மி, பூமி ஆகிய இரு தேவிகளுக்கும் தன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்பு உண்டாக வேண்டுமென்றும் (23) வரங்களைப் பெற்று, பிறகு ஸ்ரீ லக்ஷ்மியிடம் சென்று அங்கு ஓர் பட்டணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கோபத்தை விட்டவளான ஸ்ரீ லக்ஷ்மிதேவியோடு கூட பாற்கடலில் வெகுகாலம் வஸித்துவிட்டு, (24) பிறகு விஷ்ணுவானவர் மேருமலையின் கொடுமுடியில் வைகுண்ட

क्षीरार्णवे महामेरौ पुरद्वयमभून्महत् । वैकुण्ठाख्ये मेरुशृङ्गे विष्णुलोके महत्तरे ॥ २६
श्वेतद्वीपे क्षीरसिन्धौ त्रिधात्मानं विधाय सः । श्रीभूमिसहितः श्रीमानुवास परया मुदा ॥ २७
पुनः कदाचिद्वैकुण्ठे चक्रार्थी चन्द्रशेखरम् । सहस्रनामभिर्देवं संपूज्य कमलैर्हरम् ॥ २८
सहस्रादित्यसंकाशं चक्रमाप सुदुर्लभम् । मधुञ्च कैटभं पूर्वं स्वकर्णविवरोद्भवौ ॥ २९
नियुध्य कैतवेनैतौ निहन्तिस्मात्मसंभवौ । तद्दोषपरिहारार्थं सहस्रैर्नामभिश्शिवम् ॥ ३०
काञ्चीसमीपे संपूज्य सद्यो मुक्ताघसञ्चयः । तत्र तीर्थञ्च संभाव्य तत्तीरे शेषशाय्यभूत् ॥ ३१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे चतुरशीतितमोऽध्यायः ॥

க்ஷீரார்ணவே மஹாமேரௌ புரத்வயமபூன்மஹத் ।
வைகுண்டாக்யே மேருச்ருங்கே விஷ்ணுலோகே மஹத்தரே ॥ 26
ச்வேதத்வீபே க்ஷீரஸிந்தௌ த்ரிதாத்மானம் விதாய ஸ: । ஸ்ரீபூமி ஸஹித: ஸ்ரீமானுவாஸ பரயா முதா ॥ 27
புன: கதாசித்வைகுண்டே சக்ரார்தீ சந்த்ரசேகரம் ।
ஸஹஸ்ரநாமபிர்தேவம் ஸம்பூஜ்ய கமலைர்ஹரம் ॥ 28
ஸஹஸ்ராதித்ய ஸங்காசம் சக்ரமாப ஸுதுர்லபம் । மதுஞ்ச கைடபம் பூர்வம் ஸ்வகர்ணவிவரோத்பவௌ
நியுத்ய கைதவேனைதௌ நிஹந்திஸ்மாத்மஸம்பவௌ ।
தத்தோஷபரிஹாரார்தம் ஸஹஸ்ரைர்நாமபிச்சிவம் ॥ 30
காஞ்சிஸமீபே ஸம்பூஜ்ய ஸத்யோ முக்தாகஸஞ்சய: ।
தத்ர தீர்தஞ்ச ஸம்பாவ்ய தத்தீரே சேஷசாய்யபூத் ॥ 31

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே சதுரசீதிதமோऽத்யாய: ॥

மென்ற பட்டணத்தை ஏற்படுத்தி அங்கு பூமிதேவியுடன் கூட மிகுந்த ஸுகத்தை அனுபவித்தார். (25) இவ்விதமாய் லக்ஷ்மிதேவி, பூமிதேவி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு இவர்களுக்கு ஸஹஸ்ர நாமார்ச்சனை செய்ததின் பயனாக பாற்கடலிலும், மேருமலையிலும் இரண்டு பட்டணங்கள் உண்டாயின (26) பிறகு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் தன்னை மூன்று உருவமாகச் செய்து கொண்டு வைகுண்டமென்னும் மேருமலையின் கொடுமுடியிலும் மிக மஹிமை வாய்ந்த விஷ்ணுலோகத்திலும், பாற்கடலிலுள்ள ச்வேத த்வீபத்திலும் ஆகிய இம்மூன்று இடங்களிலும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி, ஸ்ரீ பூமிதேவிகளுடன் கூட மிகுந்த சந்தோஷமாய் வஸித்து வருகிறார். பிறகு ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் சக்கிராயுதத்தை விரும்பியவராகி வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ சந்திரசேகரரான ஸ்ரீ மஹாதேவரை (27-28) ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் ஸஹஸ்ர நாமார்ச்சனை செய்து, ஆயிரம் ஸூரியனுக்கு ஒப்பானதும் கிடைப்பதற்கு அரிதுமான சக்கிரத்தை அடைந்து, முன்பு தனது காதுகளின் மலத்திலிருந்து உண்டானவர்களும், தன்னிடத்தில் பிறந்தவர்களுமாகிய மதுகைடபா ஸுரர்களோடு கபடமாய் யுத்தம் செய்து அவர்களைக் கொன்றார். (29-30) பிறகு அவர் அந்த தோஷம் நீங்குவதற்காக காஞ்சீபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை ஸஹஸ்ர நாமங்களால் பூஜை செய்து, ஸகல பாபக்கூட்டங்களும் நீங்கப்பெற்றவராகி அங்கு ஓர் தீர்த்தத்தை உண்டு பண்ணி அதன் கரையில் ஆதிசேஷன் மீது பள்ளி கொண்டிருந்தார். (31)

எண்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चाशीतितमोऽध्यायः ॥

स्वयम्भु प्रभृतिलिङ्ग चतुष्टयानां महिमानु वर्णनम् ॥

गोकर्णे चार्णवाभ्याशे पुरा पद्मसमुद्भवः । सहस्रनामार्चनया सारूप्यं प्राप शूलिनः ॥ १
सहस्राक्षः पुरा देवं सहस्रकमलैर्हरम् । सहस्रनामभिश्शंभुं समाराध्य शचीसखः ॥ २
सर्वां मघवतीं प्राप संपदं स्वपदञ्च सः । एवमन्ये समाराध्य सहस्रैर्नामभिश्शिवम् ॥ ३
शीघ्रमिष्टं समासाद्य सुखिनश्च सदाऽभवन् । तस्मादष्टसहस्रेण नाम्नामष्टशतेन वा ॥ ४
चतुर्विंशतिभिर्नाम्ना तथा द्वादशभिस्तु वा । पत्रैरपि च पुष्पैर्वा तण्डुलैः परमेश्वरम् ॥ ५
श्रद्धाभक्तियुतैः पुंभिस्समाराध्योऽन्वहं प्रभुः । प्रयच्छति च सर्वेषां सर्वाभीष्टं दयानिधिः ॥ ६
अन्तर्यागरतैर्वापि कार्यो यागो महत्तरः । आवश्यको बहिर्यागो धर्मकामार्थमुक्तये ॥ ७
बाह्यपूजोपकरणं यथा देवस्य साधितम् । तथैव मनसा सर्वं कल्प्यमान्तरकर्मणि ॥ ८
इच्छाविहारनैवेद्यमिच्छालिङ्गे समर्पितम् । इच्छया साधितञ्चापि शिष्टमिष्टं प्रयच्छति ॥ ९

॥ அத பஞ்சாசீதிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்வயம்பு முதலிய நான்கு லிங்கங்களின் மஹிமையை வர்ணித்தல்

கோகர்ணே சார்ணவாப்யாசே புரா பத்மஸமுத்பவ: ।
ஸஹஸ்ரநாமார்சனயா ஸாரூப்யம் ப்ராப சூலின: ॥ 1
ஸஹஸ்ராக்ஷ: புரா தேவம் ஸஹஸ்ரகமலைர்ஹரம் । ஸஹஸ்ரநாமபிச்சம்பும் ஸமாராத்ய சசீஸக: ॥ 2
ஸர்வாம் மகவதீம் ப்ராப ஸம்பதம் ஸ்வபதஞ்ச ஸ: । ஏவமான்யே ஸமாராத்ய ஸஹஸ்ரைர்நாமபிச்சிவம் 3
சீக்ரமிஷ்டம் ஸமாஸாத்ய ஸுகினச்ச ஸதாऽபவன் ।
தஸ்மாதஷ்டஸஹஸ்ரேண நாம்னாமஷ்டசதேன வா ॥ 4
சதுர்விம்சதிபிர்நாம்னா ததா த்வாதசபிஸ்து வா । பத்ரைரபிச புஷ்பைர்வா தண்டுலை: பரமேச்வரம் ॥ 5
ச்ரத்தாபக்தியுதை: பும்பிஸ்ஸமாராத்யோऽன்வஹம் ப்ரபு: ।
ப்ரயச்சதி ச ஸர்வேஷாம் ஸர்வாபீஷ்டம் தயாநிதி: ॥ 6
அந்தர்யாகரதைர்வாபி கார்யோ யாகோ மஹத்தர: ।
ஆவச்யகோ பஹிர்யாகோ தர்மகாமார்தமுக்தயே ॥ 7
பாஹ்யபூஜோபகரணம் யதா தேவஸ்ய ஸாதிதம் । ததைவ மனஸா ஸர்வம் கல்ப்யமாந்தரகர்மணி ॥ 8
இச்சாவிஹாரநைவேத்யமிச்சாலிங்கே ஸமர்பிதம் । இச்சயா ஸாதிதஞ்சாபி சிஷ்டமிஷ்டம் ப்ரயச்சதி ॥ 9

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

பூர்வத்தில் பிரும்மதேவன் ஸமுத்திரத்திற்கு அருகிலுள்ள கோகர்ண க்ஷேத்திரத்தில் ஸஹஸ்ர நாமத்தால் ஸ்ரீ மஹேச்வரனைப் பூஜித்து அதனால் ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய ஸாரூப்யத்தை அடைந்தார். (1) இந்திராணியின் பதியான இந்திரன் முன்பு ஸ்ரீ சந்திரசேகரனை ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் ஸஹஸ்ர நாமார்ச்சனம் செய்து அதனால் (2) இந்திரனுக்குரிய ஸகல ஸம்பத்துக்களையும், இந்திர பதவியையும் அடைந்தான். மேலும் இவ்விதமாய் இன்னும் மற்றவர்களும் ஸ்ரீ மஹாதேவனை ஸஹஸ்ர நாமத்தினால் பூஜை செய்து (3) சீக்கிரத்தில் வேண்டிய அபீஷ்டங்களை அடைந்து எப்பொழுதும் மிகுந்த சுகத்தை அனுபவித்து வருகிறார்கள். ஆகையால் மனிதர்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஆயிரத்தெட்டு நாமாக்களினாலாவது அல்லது நூற்றெட்டு, இருபத்து நான்கு, பன்னிரண்டு இந்த நாமாக்களாலாவது இலைகள் புஷ்பங்கள் அல்லது அக்ஷதங்கள் இவைகளால் தினந்தோறும் சிரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் கூடியவர்களாய் பூஜை செய்தால், தயாநிதியான ஸ்ரீ பகவான் யாவருக்கும் ஸகல அபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தருளுகின்றார். (4-6) மனிதர்கள் மனதினாலாவது மிக மஹிமை வாய்ந்த சிவபூஜையைச் செய்யவேண்டும். ஆனால் அறம், பொருள், இன்பம் இவைகளை விரும்பியவர்கள் அவசியம் பாஹ்ய பூஜையைச் செய்யவேண்டும். (7) ஸ்வாமிக்கு பாஹ்ய பூஜைக்கு வேண்டிய பூஜாதிரவ்யங்களைச் சேகரிப்பது போலவே மானஸிக பூஜையிலும் ஸகல பூஜாதிரவ்யங்களையும் மனதினால் பாவித்துக்கொள்ள வேண்டும். (8) தனது இஷ்டத்திற்கு

सर्वस्यापि च पूजेयं मानसी फलदा मता । न कालनियमस्तत्र न देशस्य स्थलस्य वा ॥ १०
स्वचित्तैकाग्रता यत्र तत्रान्तर्यजनं भवेत् । एवमाराध्य देवेशं स्वान्तरेऽम्बिकया शिवम् ॥ ११
बहवस्सिद्धिमासाद्य विमुक्ता भवबन्धनात् । एवं द्वेधा जगत्यस्मिन् पूजितान्यखिलात्मभिः ॥ १२
लिङ्गानि बहुधा लोके सन्ति शंभोर्जगद्गुरोः । स्वयंभूतानि लिङ्गानि देवतास्थापितानि च ॥ १३
प्रतिष्ठितानि मुनिभिर्मनुष्यैरपि सत्तमैः । दैत्यैरपि महाभागैर्गन्धर्वोरगराक्षसैः ॥ १४
पर्वताग्रे नदीतीरे काननेषु सरित्स्वपि । समुद्रतीरे लिङ्गानि सन्ति पूर्णस्य धूर्जटेः ॥ १५
तेषु लिङ्गेषु सान्निध्यं विशेषोऽस्ति जगद्गुरोः । स्वयमेव समुद्भूतं स्वायम्भुवमुदाहृतम् ॥ १६
दिव्यानि विष्णुब्रह्मादिदेववृन्दार्चितानि च । ब्रह्मर्षिभिर्वसिष्ठाद्यैर्नारदाद्यैस्सुरर्षिभिः ॥ १७
आर्षाणि चार्चितानीह लिङ्गानि गुरुयोगिभिः । मनुष्यस्थापितानि स्युर्मानुषाणि चतुर्ष्वपि ॥ १८
देव्या सह महादेवस्सान्निध्यं कुरुते सदा । ईशो वृक्ष इव स्थाणुर्दिवि तिष्ठति यद्यपि ॥ १९

ஸர்வஸ்யாபி ச பூஜேயம் மானஸீ பலதா மதா। ந காலநியமஸ்தத்ர ந தேசஸ்ய ஸ்தலஸ்ய வா ॥ 10
ஸ்வசித்தைகாக்ரதா யத்ர தத்ராந்தர்யஜனம் பவேத் ।
ஏவமாராத்ய தேவேசம் ஸ்வாந்தரேऽம்பிகயா சிவம் ॥ 11
பஹவஸ்ஸித்திமாஸாத்ய விமுக்தா பவபந்தனாத்। ஏவம் த்வேதா ஜகத்யஸ்மின் பூஜிதான்யகிலாத்மபி:12
லிங்கானி பஹுதா லோகே ஸந்தி சம்போர்ஜகத்குரோ: ।
ஸ்வயம் பூதானி லிங்கானி தேவதாஸ்தாபிதானி ச ॥ 13
ப்ரதிஷ்டிதானி முனிபிர்மனுஷ்யைரபி ஸத்தமை:। தைத்யைரபி மஹாபாகைர்கந்தர்வோரக ராக்ஷஸை:
பர்வதாக்ரே நதீதீரே கானனேஷு ஸரித்ஸ்வபி। ஸமுத்ரதீரே லிங்கானி ஸந்தி பூர்ணஸ்ய தூர்ஜடே: 15
தேஷு லிங்கேஷு ஸாந்நித்யம் விசேஷோऽஸ்தி ஜகத்குரோ: ।
ஸ்வயமேவ ஸமுத்பூதம் ஸ்வாயம்புவமுதாஹ்ருதம் ॥ 16
திவ்யானி விஷ்ணுப்ரம்ஹாதிதேவப்ருந்தார்சிதானி ச ।
ப்ரம்ஹர்ஷிபிர்வஸிஷ்டாத்யைர் நாரதாத்யைஸ்ஸுரர்ஷிபி: ॥ 17
ஆர்ஷாணி சார்சிதானீஹ லிங்கானி குருயோகிபி: ।
மனுஷ்யஸ்தாபிதானிஸ்யுர்மானுஷாணி சதுர்ஷ்வபி ॥ 18
தேவ்யா ஸஹ மஹாதேவஸ்ஸான்னித்யம் குருதே ஸதா ।
ஈசோ வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தாணுர்திவி திஷ்டதி யத்யபி ॥ 19

ஏற்ற நைவேத்யங்களாலும், இஷ்டப்படி அமைத்த பூஜாதிரவ்யங்களாலும், தனது இச்சையால் கற்பிக்கப்பட்ட ஓர் லிங்கத்தில் பூஜை செய்தால் ஸ்ரீ பகவான் ஸகல அபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பார். (9) ஸகல பூஜைகளைக்காட்டிலும் இப்படிப்பட்ட மானஸிக பூஜையானது ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அளிக்கக்கூடியது இதற்கு காலநியமமோ, தேச நியமமோ, ஸ்தலநியமமோ இல்லை. (10) தன் மனதானது ஒரே நிலையாய் எங்கு நிலைத்திருக்குமோ அங்கு மானஸிக பூஜை செய்யவேண்டும். இவ்விதமாய் தேவேசரான ஸ்ரீ ஸாம்ப மூர்த்தியை மனதினால் பூஜித்து (11) பலர் ஸித்திகளை அடைந்து ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டிருக்கிறார்கள். பூஜையானது இவ்விதமாய் இருவகைப்பட்டது. உலகில் எல்லா பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட (12) ஜகத்குருவான ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய லிங்கங்கள் பலவாறாக இருக்கின்றன. மலையின் சிகரங்கள், நதிக்கரைகள், காடுகள், நதிகள், கடற்கரை இவை முதலிய இடங்களில் ஸ்வயம்புவான (தானாக உண்டானவைகள்) சிவலிங்கங்களும், தேவர்கள், முனிவர்கள், சிறந்த மனிதர்கள், மஹாபாக்யசாலிகளான அசுரர்கள், கந்தர்வர், உரகர், ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட அநேகம் சிவலிங்கங்களும் இருக்கின்றன. (15) ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய ஸான்னித்யமானது இந்த எல்லா லிங்கங்களிலும் விசேஷமாயிருக்கின்றன. தானாகவே உண்டானது ஸ்வயம்புலிங்கம் எனப்படும். (16) விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவைகள் திவ்யலிங்கமெனவும் வஸிஷ்டர் முதலிய பிரும்ம ரிஷிகளாலும், நாரதர் முதலிய தேவரிஷிகளாலும், (17) மஹிமை வாய்ந்த யோகீச்வரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவைகள் ஆர்ஷலிங்கமெனவும், மனிதர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவைகள் மானிட லிங்கங்களெனவும் சொல்லப்படும். இந்த நான்கு லிங்கங்களிலும் (18) ஸ்ரீ மஹாதேவன் தேவியுடன் கூட எப்பொழுதும் ஸான்னித்யமாய் இருந்து வருகிறார். ஸ்ரீ ஜகதீசன் ஓர் கட்டையைப் போல் ஆகாயத்தில் அசைவின்றி இருந்து வருகிறார். ஆயினும் (19) இந்த ஸகல

तेन पूर्णमिदं सर्वं पुरुषेण महात्मना । तथापि लिङ्गभेदेषु सान्निध्यञ्च विशेषतः ॥ २०
विभोर्विलाससञ्चारो मनुष्यस्थापितेष्वपि । आर्षेष्वपिच लिङ्गेषु पद्भ्यां तिष्ठति लीलया ॥ २१
आसीन इव लिङ्गेषु देवतास्थापितेषु च । स्वायंभुवेषु लिङ्गेषु शयान इव शंकरः ॥ २२
अन्येष्वपि च लिङ्गेषु यथेच्छं क्रीडति प्रभुः । चतुर्ष्वपि च लिङ्गेषु शंभुः स्वायंभुवादिषु ॥ २३
उक्तप्रकारं देवेशः क्रीडतीवोपचर्यते । शेत आस्ते तिष्ठतीशस्सञ्चरत्यपि लीलया ॥ २४
यदुक्तमिह तस्यैवमुपमानं ब्रवीमि वः । यत्र राजा स्वभवने कुत्रचित्सञ्चरञ्जनान् ॥ २५
कांश्चित्तत्सत्करोतीह विनिगृह्णातिकांश्चन । पुनश्च तिष्ठन् सैवेह कुत्रचिद्भवनान्तरे ॥ २६
संभावयति कांश्चेह नसंभावयतीह सः । आसीनः कुत्रचित्स्थाने स एव जगतीपतिः ॥ २७
इष्टानिष्टानि केषांचित्करोति विकरोति च । शयानः कुत्रचिद्वापि राज्ञां सञ्चारभूमयः ॥ २८
अलंकृता विराजन्ते ततोऽपि समलंकृताः । यत्र तिष्ठति पादाभ्यामासीनो यत्र वा पुनः ॥ २९

தேன பூர்ணமிதம் ஸர்வம் புருஷேண மஹாத்மனு ।
ததாபி லிங்கபேதேஷு ஸாந்நித்யஞ்ச விசேஷத: ॥ 20
விபோர்விலாஸஸஞ்சாரோ மனுஷ்யஸ்தாபிதேஷ்வபி ।
ஆர்ஷேஷ்வபிச லிங்கேஷு பத்ப்யாம் திஷ்டதி லீலயா ॥ 21
ஆஸீன இவ லிங்கேஷு தேவதாஸ்தாபிதேஷு ச ।
ஸ்வாயம்புவேஷு லிங்கேஷு சயான இவ சங்கர: ॥ 22
அன்யேஷ்வபிச லிங்கேஷு யதேச்சம் க்ரீடதி ப்ரபு: ।
சதுர்ஷ்வபிச லிங்கேஷு சம்பு: ஸ்வாயம்புவாதிஷு ॥ 23
உக்தப்ரகாரம் தேவேச: க்ரீடதீவோபசர்யதே । சேத ஆஸ்தே திஷ்டதீசஸ்ஸஞ்சரத்யபி லீலயா ॥ 24
யதுக்தமிஹ தஸ்யைவமுபமானம் ப்ரவீமி வ: । யத்ர ராஜா ஸ்வபவனே குத்ரசித்ஸஞ்சரன் ஜனுன் ॥ 25
காம்சித்தத்ஸத்கரோதீஹ விநிக்ருண்ஹாதிகாம்ச்சன ।
புனச்ச திஷ்டன் ஸைவேஹ குத்ரசித்பவனுந்தரே ॥ 26
ஸம்பாவயதி காம்ச்சேஹ ந ஸம்பாவயதீஹ ஸ: । ஆஸீன: குத்ரசித்ஸ்தானே ஸ ஏவ ஜகதீபதி: ॥ 27
இஷ்டாநிஷ்டானி கேஷாம்சித்கரோதி விகரோதி ச ।
சயான: குத்ரசித்வாபி ராக்ஞாம் ஸஞ்சாரபூமய: ॥ 28
அலங்க்ருதா விராஜந்தே ததோऽபி ஸமலங்க்ருதா: ।
யத்ர திஷ்டதி பாதாப்யாமாஸீனே யத்ர வா புன: ॥ 29

உலகங்களும் மஹாத்மாவான அந்த பரமபுருஷரால் நிறைந்திருக்கிறது என்றாலும் இந்த லிங்கங்கள் தோறும் அவரது ஸான்னித்யமானது ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸமாய் இருந்து வருகிறது. (20) எப்படி என்றால் மனுஷ்ய லிங்கங்களில் ஸ்ரீ பிரபுவானவர் உல்லாஸமாய் உலாவுகின்றவராகவும், ஆர்ஷ லிங்கங்களில் அவர் தனது கால்களால் விளையாட்டாக நிற்கின்றவராகவும், (21) திவ்ய லிங்கங்களில் அவர் உட்கார்ந்திருப்பவராகவும், ஸ்வயம்புலிங்கங்களில் ஸ்ரீ சங்கரர் சயனித்திருப்பவராகவும் இருந்து வருகின்றார். (22) மேலும் மற்ற லிங்கங்களிலும் பிரபுவானவர் தன்னிஷ்டப்படி விளையாடுகின்றார். ஸ்வயம்பு முதலிய நான்கு லிங்கங்களிலும் ஸ்ரீ மஹாதேவன் (23) முன் கூறியபடி லீலை செய்வதாகக் கூறப்படுகின்றார். ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ பகவான் சயனித்தும், உட்கார்ந்தும், நின்றும், உலாவியும் விளையாடுகின்றார். (24) என்று கீழே சொல்லப்பட்டதை பற்றி இப்பொழுது உங்களுக்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறேன். எப்படி என்றால், ஓர் அரசன் தனது மாளிகையில் ஓரிடத்தில் உலாவிக் கொண்டிருக்கையில் சில ஜனங்களுக்கு வெகுமதியும், சிலருக்கு தண்டனையும் செய்கின்றான். பிறகு அவனே மற்றோர் மாளிகையில் நின்று கொண்டே (26) சிலருக்கு மரியாதையும், சிலருக்கு தண்டனையும் கொடுக்கின்றான். பின்பு அந்த அரசனே ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு சிலருக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்கின்றான். சிலருக்கு வேண்டாதவைகளையும் செய்கின்றான் மேலும் அவன் ஓரிடத்தில் படுத்துக்கொண்டுமிருக்கின்றான் தவிரவும் அந்த அரசன் உலாவிச் செல்லும் மார்க்கங்களும் (27-28) சிறப்பாய் அலங்கரித்து விளங்கும். அவன் காலினால் நிற்குமிடத்திலும் மிகுதியாக அலங்கரிக்கப்

ततोऽप्यलंकृता भान्ति यत्र शेते ततोऽधिकम् । एवमेवास्य लिङ्गेषु शंभोः स्वायंभुवादिषु ॥ ३०
अलङ्कारविशेषोऽस्ति सान्निध्यन्तु विशेषतः । सद्यः स्वायंभुवे लिङ्गे सर्वानुग्रह आत्मनाम् ॥ ३१
सर्वेष्वपि च लिङ्गेषु तारतम्यक्रमेण च । एकेन राजदृष्टान्तमुक्तमस्माभिरीश्वरे ॥ ३२
नन्दीश्वरस्य शयनमासनञ्च स्थितिर्गतिः । औपचारिकमेवास्य कल्प्यते लिङ्गभेदतः ॥ ३३
भक्त्या तस्मान्महादेवं यस्मिन् कस्मिंश्च शांकरे । स्वायंभुवेच दैवेच मौनीन्द्रे मानुषेऽपि वा ॥ ३४
पुष्पैर्वाप्यथवा पत्रैः पूजयेदिष्टसिद्धये । भक्त्या यत् श्रद्धया साकं यजतामीश्वरेश्वरम् ॥ ३५
प्रयच्छत्यखिलानिष्टानेतत्सम्यङ्मयेरितम् । वेदागमोक्तविधिना गुर्वनुग्रहचोदनात् ॥ ३६
अर्चनीयश्शिवो लिङ्गे स्वात्मनो हितमिच्छता । इति ब्रुवन्तं मुनयस्सूतं पप्रच्छुरञ्जसा ॥ ३७
गुरुरेव हरिर्ब्रह्मा गुरुरेव हरश्च सः । गुरुरेव पिता माता भ्राता च गुरुरीश्वरः ॥ ३८
इति ब्रुवन्ति वै सर्वे त्वञ्चेदानीं ब्रवीष्यहो । आज्ञयाच गुरोः कार्या शिवपूजागमादृता ॥ ३९

ததோப்யலங்க்ருதா பாந்தி யத்ர சேதே ததோऽதிகம் ।
ஏவமேவாஸ்ய லிங்கேஷு சம்போ: ஸ்வாயம்புவாதிஷு ॥ 30
அலங்காரவிசேஷோऽஸ்தி ஸான்னித்யந்து விசேஷத: ।
ஸத்ய: ஸ்வாயம்புவே லிங்கே ஸர்வானுக்ரஹ ஆத்மனாம் ॥ 31
ஸர்வேஷ்வபிச லிங்கேஷு தாரதம்யக்ரமேண ச । ஏகேன ராஜத்ருஷ்டாந்தமுக்தமஸ்மாபிரீச்வரே ॥ 32
நந்தீச்வரஸ்ய சயனமாஸனஞ்ச ஸ்திதிர்கதி: । ஔபசாரிகமேவாஸ்ய கல்ப்யதே லிங்கபேதத: ॥ 33
பக்த்யா தஸ்மான் மஹாதேவம் யஸ்மின் கஸ்மிம்ச்ச சாங்கரே ।
ஸ்வாயம்புவேச தைவேச மௌனீந்த்ரே மானுஷேऽபி வா ॥ 34
புஷ்பைர்வாப்யத வா பத்ரை: பூஜயேதிஷ்டஸித்தயே ।
பக்த்யா யத் ச்ரத்தயா ஸாகம் யஜதாமீச்வரேச்வரம் ॥ 35
ப்ரயச்சத்யகிலானிஷ்டானேதத் ஸம்யங்மயேரிதம் । வேதாகமோக்தவிதினா குர்வனுக்ரஹசோதனாத் ॥ 36
அர்சனீயச்சிவோ லிங்கே ஸ்வாத்மனோ ஹிதமிச்சதா ।
இதி ப்ருவந்தம் முனயஸ்ஸூதம் பப்ரச்சுரஞ்ஜஸா ॥ 37
குருரேவ ஹரிர்ப்ரும்ஹா குருரேவ ஹரச்ச ஸ: । குருரேவ பிதா மாதா ப்ராதாச குருரீச்வர: ॥ 38
இதி ப்ருவந்தி வை ஸர்வே த்வஞ்சேதானீம் ப்ரவீஷ்யஹோ ।
ஆக்ஞயாச குரோ: கார்யா சிவபூஜாகமாத்ருதா ॥ 39

பட்டிருக்கும். தான் உட்காருமிடம் (29) அதிலும் நேர்த்தியாக சிருங்காரித்து விளங்கும். அவன் சயனித்திருக்குமிடமோ அதிலும் மிக நேர்த்தியாக விளங்கும். இதேபோல் ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனது ஸ்வயம்பு முதலிய லிங்கங்களில் அலங்கார பேத விசேஷமும், ஸான்னித்ய பேதமும் ஏற்படுகின்றன. ஸ்வயம்பு லிங்கத்தில் பிராணிகளுக்கு ஸகல அனுக்ரகமும் உடனே ஸித்திக்கும். (30-31) ''ஓ முனிவர்களே! ஸகல லிங்கங்களிலுமுள்ள தாரதம்யமானது முறையே ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்கு உவமையாக ஓர் அரசனை எடுத்துச் சொன்னேன். (32) மேலும் லிங்க வித்யாஸத்திற்குத் தக்கப்படியே ஸ்ரீ நந்திகேச்வரருக்கும் சயனித்தல், நிற்குதல், உட்காருதல், நடத்தல் இவைகளை பாவிக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸ்யம்பு திவ்யம், ஆர்ஷம், மானுஷம் இந்த லிங்கங்களில் இஷ்ட ஸித்தியைப் பெருவதற்காக புஷ்பங்களாலாவது இலைகளாலாவது ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பக்தியுடன் பூஜிப்பவர்களுக்கு அவர் (35) ஸகல அபீஷ்டங்களையும் கொடுத்தருளுகின்றார். என்பதை நான் உங்களுக்கு நன்ருய் கூறிவிட்டேன். ஆகையால் தனது நன்மையைக் கோருகின்றவர் வேதாகமங்களில் கூறிய முறைப்படி குருவினிடமிருந்து அனுக்ரஹத்துடன் உபதேசம் பெற்று ஸ்ரீ மஹாதேவனை லிங்கத்தில் பூஜிக்க வேண்டும்'', என்ருர். இவ்வாறு சொன்ன ஸூதமுனிவரைப் பார்த்து, ஸ்ரீ முனிவர்கள் உடன் வினவியதாவது:— ''ஓ முனிவரே! குருவே விஷ்ணு, குருவே பிரும்மா, குருவே ருத்திரன், குருவே தந்தை தாய் சகோதரனென்றும், குருவே ஜகதீசனென்றும், (88) எல்லோரும் கூறுகின்ருர்கள். தாங்களும் இப்பொழுது குருவின் கட்டளையின்படிதான் ஆகமங்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட சிவபூஜையைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகின்றீர்கள். ஓ ஸ்வாமி! குருவென்று

गुरवः के समाख्यातास्तान् ब्रूहीमान् हितान् गुरून् । केषां चिद्गुरवस्सन्ति ते के गुरुसमुद्भवाः ॥ ४०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे पञ्चाशीतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षडशीतितमोऽध्यायः ॥

श्रीशिवेन आचार्य चतुष्टय रूपग्रहणम् ॥

हन्त वः कथयिष्यामि गुरून् भुवनपावनान् । देवानां गुरवस्सन्ति गन्धर्वोरगरक्षसाम् ॥ १
महात्मनां गणेन्द्राणां वीराणामपि योगिनाम् । मनुष्याणां विशेषेण ऋषीणाञ्च महात्मनाम् ॥ २
ब्राह्मणानां विशेषेण क्षत्रियाणां विशामपि । शूद्राणामपि सर्वेषां संकराणांच सर्वशः ॥ ३
तस्माल्लब्ध्वा गुरोराज्ञां पूजा कार्याऽम्बिकापतेः । पुरा देवं समासीनं कैलासे पर्वतोत्तमे ॥ ४
देवी गिरीन्द्रजानन्दी ब्रह्मा च भगवान् हरिः । ऋषयश्च महात्मानः सत्यव्रत परायणाः ॥
प्रणम्य परया भक्त्या प्रार्थयन्तिस्म सादरम् ॥ ५

குரவ: கே ஸமாக்யாதாஸ்தான் ப்ரூஹீமான் ஹிதான் குரூன் ।
கேஷாஞ்சித்குரவஸ்ஸந்தி தே கே குரு ஸமுத்பவா: ॥ 40

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே பஞ்சாசீதிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஷடசீதிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீபரமசிவன் நான்கு ஆசார்யர்களின் உருவத்தை தரித்தல்

ஹந்தவ: கதயிஷ்யாமி குரூன் புவனபாவனான் । தேவானாம் குரவஸ்ஸந்தி கந்தர்வோரகரக்ஷஸாம் ॥ 1
மஹாத்மனாம் கணேந்த்ராணாம் வீராணாமபி யோகினாம் ।
மனுஷ்யாணாம் விசேஷேண ருஷீணாஞ்ச மஹாத்மனாம் ॥ 2
ப்ராம்ஹணானாம் விசேஷேண க்ஷத்ரியாணாம் விசாமபி ।
சூத்ராணாமபி ஸர்வேஷாம் ஸங்கராணாஞ்ச ஸர்வச: ॥ 3
தஸ்மால்லப்த்வா குரோராக்ஞாம் பூஜா கார்யாம்பிகாபதே: ।
புரா தேவம் ஸமாஸீனம் கைலாஸே பர்வதோத்தமே ॥ 4
தேவீ கிரீந்த்ரஜா நந்தீ ப்ரம்ஹா ச பகவான் ஹரி: । ருஷயச்ச மஹாத்மான: ஸத்யவ்ரதபராயணா: ॥
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ப்ரார்தயந்திஸ்ம ஸாதரம் ॥ 5

சொல்லப்படுகின்றவர் யார்? மேலும் இப்பொழுது சிலருக்கு குருக்கள் இருக்கின்றார்களே! அவர்கள் எந்த குருக்களுடைய வம்சத்திலுண்டானவர்கள்? தாங்கள் அவர்களைப் பற்றி சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். (40)

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்தாறுவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! உலகங்களைப் பரிசுத்தமாக்குகின்றவர்களான குருக்களைப் பற்றி இப்பொழுது உங்களுக்கு சொல்லுகிறேன். தேவர்களுக்கும் குருக்களிருக்கின்றார்கள். மற்றும் கந்தர்வர், உரகர், ராக்ஷஸர்கள், (1) மஹாத்மாக்களும் வீரர்களுமான கணேந்திரர்கள், யோகிகள், மனிதர்கள், மஹாத்மாக்களான முனிவர்கள், (2) பிராம்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைச்யர்கள், சூத்ரர்கள் இவர்களுக்கும் ஸகல ஸங்கரஜாதியர்களுக்கும் குருக்கள் இருக்கின்றார்கள். (3) ஆகையால் குருவின் உத்தரவைப் பெற்று ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தியைப் பூஜிக்க வேண்டும். பூர்வத்தில் மலைகளுக்குள் சிறந்ததான கைலாஸத்தில் ஸ்ரீ பகவான் ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது ஸ்ரீ பார்வதீதேவி, ஸ்ரீ நந்திகேச்வரர், ஸ்ரீ பிரும்மதேவன், ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான், ஸத்யத்தையே விரதமாகக் கொண்ட மஹாத்மாக்களான

प्रतिसर्गं प्रसूतानां ब्रह्मणां शास्त्रविस्तरम् । उपदेष्टा त्वमेवेश कालावच्छेदवर्तिनाम् ॥ ६
कालावच्छेदयुक्तानां गुरूणां त्वं गुरुश्शिव: । आगमार्थानिहास्मभ्यमुपदेष्टुं त्वमर्हसि ॥ ७
भवाम: कृपया देव कृतार्था जगतीपते । इति संप्रार्थितश्शम्भुरुमानन्दीशपूर्वकै: ॥ ८
उत्थाय च तदा शंभुरासनात्तत्र पर्वते । पुष्पगिर्याख्यशृङ्गेऽस्ति गृहं सर्वमनोहरम् ॥ ९
तत्रास्थाय वपुश्शंभुराचार्यस्यातिपेशलम् । देवीद्वैमातुरस्कन्दशास्तृभैरवभूतपान् ॥ १०
वीरभद्रादिगणपान् वेदागमशिरांसि च । अध्यापयामास विभु: परमाचार्यमूर्तिमान् ॥ ११
आमर्दनगिरिरिति शृङ्गमन्यन्महत्तरम् । तत्राचार्यवपुर्धृत्वा नन्दिकेश्वरपूर्वकान् ॥ १२
महाकाळं तथा सोमनन्दिनं प्रमथान् गणान् । वेदागमार्थानखिलान्विभुराचार्यमूर्तिमान् ॥ १३
अन्यच्छृङ्गं महत्कोळगिरिनामच विश्रुतम् । आश्रित्य गौरवीं मूर्तिं हरिब्रह्मसुरेश्वरान् ॥ १४
अध्यापयामास विभुश्चागमार्थाननेकश: । भिक्षाचार्यकेशृङ्गे श्रुत आचार्यविग्रह: ॥ १५

ப்ரதி ஸர்கம் ப்ரஸூதானும் ப்ரம்ஹணும் சாஸ்த்ரவிஸ்தரம் ।
உபதேஷ்டா த்வமேவேச காலாவச்சேதவர்திஞம் ॥ 6
காலாவச்சேதயுக்தாஞம் குருஞம் த்வம் குருச்சிவ: ।
ஆகமார்தானிஹாஸ்மப்யமுபதேஷ்டும் த்வமர்ஹஸி ॥ 7
பவாம க்ருபயா தேவ க்ருதார்தா ஜகதீபதே । இதி ஸம்ப்ரார்திதச்சம்புருமாநந்தீசபூர்வகை: ॥ 8
உத்தாய ச ததா சம்புராஸஞத்தத்ர பர்வதே ।
புஷ்பகிர்யாக்யச்ருங்கேऽஸ்தி க்ருஹம் ஸர்வமஞேஹரம் ॥ 9
தத்ராஸ்தாய வபுச்சம்புராசார்யஸ்யாதிபேசலம் ।
தேவீத்வைமாதுரஸ்கந்தசாஸ்த்ருபைரவபூதபான் ॥ 10
வீரபத்ராதிகணபான் வேதாகமசிராம்ஸி ச । அத்யாபயாமாஸ விபு: பரமாசார்யமூர்திமான் ॥ 11
ஆமர்தனகிரிரிதி ச்ருங்கமன்யன்மஹத்தரம் । தத்ராசார்யவபுர்த்ருத்வா நந்திகேச்வரபூர்வகான் ॥ 12
மஹாகாளம் ததா ஸோமநந்தினம் ப்ரமதான் கஞன் ।
வேதாகமார்தானகிலான் விபுராசார்யமூர்திமான் ॥ 13
அன்யச்ச்ருங்கம் மஹத்கோளகிரிநாமச விச்ருதம் ।
ஆச்ரித்ய கௌரவீம் மூர்திம் ஹரிப்ரம்ஹஸுரேச்வரான் ॥ 14
அத்யாபயாமாஸ விபுச்சாகமார்தானனேக ச: । பிக்ஷாசார்யகே ச்ருங்கே ச்ருத ஆசார்யவிக்ரஹ: ॥ 15

முனிவர்கள் ஆகிய இவர்கள் மிகுந்த பக்தியுடன் அவரை நமஸ்கரித்து வேண்டிக்கொண்டதாவது: (4-5) ஓ ஜகதீச! ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டியிலும் உண்டானவர்களும் காலவரம்புக்கு உட்பட்டவர்களுமான பிரும்மாக்களுக்கெல்லாம் தாங்களே சாஸ்திரங்களின் விரிவை உபதேசிப்பவராகையால் (6) கால வரைக்கு உட்பட்டவர்களாகிய ஸகல குருக்களுக்கும் பரமகுருவான தாங்கள் எங்களுக்கு ஆகமங்களின் அர்த்தங்களை உபதேசிக்க வேண்டும். (7) ஓ மஹாதேவ! அதனால் நாங்கள் தங்களுடைய அருளால் கிருதார்த்தர்களாகிவிடுவோம் என்று ஸ்ரீ பார்வதீதேவி, நந்திகேச்வரன் முதலியவர்களால் பிரார்த்திக்கப் பட்டவரான ஸ்ரீ சம்புவானவர் (8) அப்பொழுது தனது ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து, அந்த மலைமீதிருக்கும் புஷ்பகிரி என்ற கொடுமுடியில் விளங்கும் மிக அழகிய கிருஹத்திற்குச் சென்று, (9) அங்கு மிக ஸௌந்தர்யம் பொருந்திய ஓர் ஆசாரியனின் உருவத்தை தரித்தவராகி, ஸ்ரீ பார்வதீதேவி, ஸ்ரீ விஞயகர், ஸ்ரீ ஸ்கந்தர், ஸ்ரீ சாஸ்தா, ஸ்ரீ பைரவர் மற்றுமுள்ள பூதகணதிபர்கள் இவர்களுக்கும் (10) வீரபத்ரர் முதலிய கணதிபர்களுக்கும் தானே பரமாசார்ய மூர்த்தியைத் தரித்தவராகி வேதாகம உபனிஷத்துக்களைக் கற்பித்தார். (11) மேலும் அந்த பிரபுவானவர் மிகவும் பெரிதான ஆமர்த்தனகிரி என்ற மற்றொரு கொடுமுடிக்குச் சென்று அங்கும் ஓர் ஆசாரியனின் உருவத்தை தரித்தவராகி, நந்திகேச்வரர் முதலியவர்களுக்கும், (12) மஹாகாளர் ஸோமநந்தி மற்றுமுள்ள பிரமத கணங்கள் இவர்களுக்கும் தானே பிரபுவானவர் ஆசார்ய மூர்த்தியாக இருந்துகொண்டு ஸகல வேதாகமங்களின் அர்த்தங்களையும் உபதேசித்தார். (13) இன்னும் மஹிமைவாய்ந்த கோளகிரி என்னும் பெரிய கொடுமுடியில் பரமாசார்ய மூர்த்தியை தரித்தவராகி, விஷ்ணு, முதலிய தேவச்ரேஷ்டர்களுக்கு (14) ஸகல ஆகமார்த்தங்களையும் பலவாராக உபதேசித்தார். மேலும் அவர் பிக்ஷாசார்யகிரி என்ற கொடுமுடியில் ஓர் ஆசாரியரின்

सनकादिमुनीन्द्रेभ्यो वेदान्तार्थागमानदात् । चतुर्ष्वपि च शृङ्गेषु चतस्रो मूर्तयः श्रुताः ॥ १६
ताभ्यः पश्चान्मुनिश्रेष्ठा बहवोनुचकम्पिरे । पुनः कालेषु गच्छत्सु द्वापरान्तेषु च क्वचित् ॥ १७
उत्सन्नेष्वागमार्थेषु वैदिकेष्वपि कृत्स्नशः । शिवानुमत्या शिष्यास्ते चतुर्गिरिनिवासिनः ॥ १८
आचार्यस्याथ यच्छिष्यः पुष्पगिर्याश्रयस्य च । आमर्दनगिरेश्शिष्यस्तथा गोळगिरिप्रभोः ॥ १९
भिक्षाचार्याश्रयस्यान्तेवासी च सह शिष्यकैः । अवतीर्य भुवं सर्वे तत्तत्सन्तानसंज्ञिताः ॥ २०
सदात्मनोऽनुगृह्णन्ति कांश्च यांश्च (येचा) श्चैव ते । सत्कृत्य दीक्षया तांश्च वेदागमसमर्थया ॥ २१
चर्या क्रिया योगज्ञानैरनुगृह्यात्मनोखिलान् । उत्पाद्य तत्तत्सन्तानगुरून् स्वांशैरनेकशः ॥ २२
सम्यग्वेदागमार्थज्ञान् कृत्वा स्वात्मसमानिमान् । आचार्यत्वेऽभिषिच्यैतांस्तत्तत्सन्ताननामतः ॥ २३
पुनः कैलासमचलं गन्तारस्ते च देशिकाः । तत्सन्ततीया गुरवः पारंपर्यक्रमेण ते ॥ २४
अस्मिन् लोकेऽनुगृह्णन्ति सर्वान् पक्वानतात्मनः । तस्माद्गुरुश्शिवो ज्ञेयो मूर्तिमानागमार्थवित् ॥ २५

ஸனகாதி முனீந்த்ரேப்யோ வேதாந்தார்தாகமானதாத் ।
சதுர்ஷ்வபிச ச்ருங்கேஷு சதஸ்ரோ மூர்தய: ச்ருதா: ॥ 16
தாப்ய: பச்சான்முனிச்ரேஷ்டா பஹவோனுசகம்பிரே ।
புன: காலேஷு கச்சத்ஸு த்வாபராந்தேஷு ச க்வசித் ॥ 17
உத்ஸன்னேஷ்வாகமார்தேஷு வைதிகேஷ்வபி க்ருத்ஸ்னச: ।
சிவானுமத்யா சிஷ்யாஸ்தே சதுர்கிரி நிவாஸின: ॥ 18
ஆசார்யஸ்யாத யச்சிஷ்ய: புஷ்பகிர்யாச்ரயஸய ச ।
ஆமர்தனகிரேச்சிஷ்யஸ்ததா கோளகிரி ப்ரபோ: ॥ 19
பிக்ஷாசார்யாச்ரயஸ்யாந்தேவாஸீச ஸஹ சிஷ்யகை: ।
அவதிர்ய புவம் ஸர்வே தத்தத்ஸந்தான ஸம்ஞிதா: ॥ 20
ஸதாத்மனோऽனுக்ருண்ஹந்தி காம்ச்சயாம்ச்சா(யேசா)க்ஞைவதே
ஸத்க்ருத்ய தீக்ஷயா தாம்ச்ச வேதாகம ஸமர்தயா ॥ 21.
சர்யா க்ரியா யோகஞானைரனுக்ருஹ்யாத்மனோऽகிலான் ।
உத்பாத்ய தத்தத்ஸந்தான குருன் ஸ்வாம்சைரனேகச: ॥ 22
ஸம்யக்வேதாகமார்தக்ஞான் க்ருத்வா ஸ்வாத்மஸமானிமான் ।
ஆசார்யத்வேऽபிஷிச்யைதாம் ஸ்தத்தத்ஸந்தான நாமத: ॥ 23
புன: கைலாஸமசலம் கந்தாரஸ்தேச தேசிகா: । தத்ஸந்ததீயா குரவ: பாரம்பர்யக்ரமேண தே ॥ 24
அஸ்மின் லோகேऽனுக்ருண்ஹந்தி ஸர்வான் பக்வாநதாத்மன: ।
தஸ்மாத் குருச்சிவோ க்ஞேயோ மூர்த்திமானாகமார்தவித் ॥ 25

மூர்த்தியை தரித்தவராகி (15) ஸனகர் முதலிய முனிச்ரேஷ்டர்களுக்கு உபனிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தையும் ஆகமங்களின் கருத்துக்களையும் உபதேசித்தார். ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! இந்த நான்கு கொடுமுடிகளிலும் நான்கு குருமூர்த்திகளிருந்தார்கள். (16) பின்பு அப்படிப்பட்ட குருமூர்த்திகளால் பலர் சிஷ்யர்களாக அனுக்ரஹிக்கப்பட்டார்கள். அதன் பிறகு வெகுகாலம் சென்றபின் துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் எங்கும் (17) வேதம், ஆகமம் இவைகளின் அர்த்தங்களெல்லாம் முற்றிலும் மறைந்தபோது புஷ்பகிரி, ஆமர்தனகிரி, கோளகிரி, பிக்ஷாசார்யகிரி ஆகிய இந்த நான்கு கிரிகளிலுமுள்ள ஆசார்யர்களும் ஸ்ரீ பரமசிவனின் கட்டளையின்படி அவரவர்களுடைய சிஷ்யர்களோடு அந்த அந்த மலையின் வம்சஸ்தர்கள் என்ற பெயரோடு பூமியில் அவதரித்து, (18-20) புண்யாத்மாக்களுக்கெல்லாம் வேதாகமங்களில் கூறப்பட்ட சைவதீக்ஷையாலும், சரியை, க்ரியை, யோகம், ஞானம் இவைகளாலும் எல்லாப் பிராணிகளையும் அனுக்ரஹித்துவிட்டுப் பிறகு தங்கள் தங்கள் அம்சங்களைக்கொண்டே, அந்த அந்த மலையின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஆசார்யர்கள் அனேகம் பேர்களை உண்டு பண்ணிவைத்து, (21-22) அவர்களைத் தங்களுக்கு ஸமானமாய் வேதாகமங்களின் அர்த்தங்களை அறியும்படி செய்து, அந்த அந்த வம்சத்தின் பெயரோடு அவர்களுக்கு ஆசார்ய பீடத்தில் அபிஷேகம் செய்துவிட்டு (23) பிறகு அந்த ஆசாரியர்கள் கைலாஸத்திற்குச் சென்று விட்டார்கள். அதன் பிறகு பரம்பரையாக அந்த வம்சத்திலுண்டான ஆசார்யர்களெல்லாம் (24) இவ்வுலகிலுள்ள ஞானத்தினால் முதிர்ந்த ஸகல புண்யாத்மாக்களையும் அனுக்ரஹித்து வருகிறார்கள். ஆகையால், ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ பரமேச்வரனே ஆகமார்த்தங்களை

तदनुग्रहतः पूजा शंभोस्सद्यःफलप्रदा । तदनुग्रहतो विद्यास्सर्वास्सिध्यन्ति नान्यथा ॥ २६
तदनुग्रहहीनानां विद्यास्सर्वा विनिष्फलाः । अध्येतव्या गुरोरेव सर्वविद्याश्च सर्वशः ॥ २७
पुरा शेषो विनाऽऽचार्यं विद्यासु कुशलोऽभवत् । अवदद्विष्णुना सार्धमत्यन्तकुशलो मुदा ॥ २८
तत्रस्था मुनयो देवाश्शशंसुश्शेषभोगिनम् । अगस्त्यस्तु तदाऽभ्येत्य प्राह विष्णुं सभान्तरे ॥ २९
अयं गुरुमुखान्नैव विद्याः प्राप भुजङ्गमः । अयं नैवतु संभाष्यो विद्याचोरो महात्मभिः । ३०
पुनश्च शेषमालोक्य प्राहागस्त्यो मुनीश्वरः । भवानधीतेन गुरोर्विद्याचोरोऽहिपुङ्गव ॥ ३१
असंभाष्यो हि विदुषां समुज्झितगुरुर्जनः । विद्याच फलदा न स्यादस्य नास्ति गुरोर्गुरुः ३२
उक्त्वेति शेषमाहेत्थं पुनश्चागस्त्य आत्मवान् । असौ तेऽस्तु गुरुर्विष्णुर्जगत्त्रयगुरुर्महान् ॥ ३३
अस्माल्लब्धोपदेशस्त्वमत ऊर्ध्वं कृतीभव । ततस्त्वं गुरुणाऽनेन प्रसङ्गं कुरु नान्यथा ॥ ३४

ததனுக்ரஹத: பூஜா சம்போ: ஸத்ய: பலப்ரதா |
ததனுக்ரஹதோ வித்யாஸ்ஸர்வாஸ்ஸித்யந்தி நான்யதா || 26
ததனுக்ரஹஹீனானம் வித்யாஸ்ஸர்வா வினிஷ்பலா: |
அத்யேதவ்யா குரோரேவ ஸர்வவித்யாச்ச ஸர்வச: || 27
புரா சேஷோ வினாSSசார்யம் வித்யாஸு குசலோSபவத் |
அவதத்விஷ்ணுனா ஸார்தமத்யந்தகுசலோ முதா || 28
தத்ரஸ்தா முனயோ தேவாச்சசம்ஸுச்சேஷபோகினம் |
அகஸ்த்யஸ்து ததாப்யேத்ய ப்ராஹ விஷ்ணும் ஸபாந்தரே || 29
அயம் குருமுகான்னைவ வித்யா: ப்ராப புஜங்கம: |
அயம் நைவது ஸம்பாஷ்யோ வித்யாசோரோ மஹாத்மபி: || 30
புனச்ச சேஷமாலோக்ய ப்ராஹாகஸ்த்யோ முனீச்வர: |
பவானதீதேந குரோர்வித்யாசோரோSஹி புங்கவ || 31
அஸம்பாஷ்யோஹி விதுஷாம் ஸமுஜ்ஜிதகுருர் ஜன: |
வித்யாச பலதானஸ்யாத்யஸ்ய நாஸ்தி குரோர்குரு: || 32
உக்த்வேதி சேஷமாஹேத்தம் புனச்சாகஸ்த்ய ஆத்மவான் |
அஸௌ தேSஸ்து குருர்விஷ்ணுர்ஜகத்ரய குருர்மஹான் || 33
அஸ்மால்லப்தோபதேசஸ்த்வமத ஊர்த்வம் க்ருதீபவ |
ததஸ்த்வம் குருணாSனேன ப்ரஸங்கம் குரு நான்யதா || 34

அறிந்த குருவின் உருவம் தரித்திருப்பவராக அறியவேண்டும். சிவபூஜையானது குருவின் அனுக்ரஹத்தினால் தான் உடனே பயனைக் கொடுக்கும் குருவின் அருளால்தான் ஸகல வித்தைகளும் ஸித்திக்குமேயன்றி வேறில்லை. (26) குருவின் அனுக்ரஹமில்லாதவர்களுக்கு ஸகல வித்தைகளும் பயனளிக்காது. ஸகல வித்தைகளையும் முழுவதும் குருவினிடமிருந்துதான் கற்கவேண்டும். (27) ஏனெனில் பூர்வத்தில் ஆதிசேஷன் ஸகல வித்தைகளிலும் குருபதேசமின்றியே தேர்ச்சி பெற்று மிக ஸாமர்த்யமுடையவருகி மிகுந்த உத்ஸாகத்தோடு விஷ்ணுவிடம் வாதாடினுர். (28) அப்பொழுது அங்கிருந்த முனிவர்களும் தேவர்களும் ஸர்பராஜனுன ஆதிசேஷனை மெச்சி கொண்டாடினுர்கள். அப்பொழுது அகஸ்திய முனிவர் அங்கு வந்து அந்த ஸபையின் நடுவில் விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:— (29) ஓ விஷ்ணுவே! இந்த ஸர்ப்பராஜன் குருமுகமாய் வித்தைகளைக் கற்கவில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட கல்வித் திருடனேடு மஹாத்மாக்கள் பேசக்கூடாதென்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு அந்த முனிவர் ஆதிசேஷனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:— ஓ ஸர்ப்பச்ரேஷ்டனே! நீ குருவினிடமிருந்து வித்தைகளை உபதேசம் பெருதபடியால் நீ ஓர் கல்வித் திருடனுகின்றுய். (31) மேலும் வித்வான்கள் குருவை விலக்கியவர்களோடு பேசுவது தகுதியில்லை. குருவில்லாதவனுடைய கல்வியானது பயனை அளிக்காது (32) என்று சொல்லிவிட்டு பின்னும் மஹிமைவாய்ந்தவரான அகஸ்தியமுனிவர் ஆதிசேஷனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:— “ஓ சேஷனே! மூன்று உலகங்களுக்கும் குருவான மஹிமைவாய்ந்த இந்த விஷ்ணுவானவர் உனக்கு குருவாயிருக்கட்டும். (33) நீ இவரிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று இதன் பிறகாவது க்ருதார்த்தனுகிவிடு. அதன் பிறகு நீ இந்த குருவோடு பேசுவதற்குத் தகுதியாவாய், இல்லாவிடில் இல்லை”

अगस्त्यवचनं श्रुत्वा तमाह भुजगोत्तमः । स्पर्धमानस्त्वहं येन स्यां शिष्यस्तस्य वै कथम् ॥ ३५
परिहास्यं मुनेर्वाक्यमिदं तव न संशयः । मम मास्तु गुरुर्लोके विद्याहेतोर्मुनीश्वर ॥ ३६
यत्स्वयं लब्धविद्योऽहं पूर्ववासनया मुने । ब्रुवन्तमेवं शेषाहिं पुनराह मुनीश्वरः ॥ ३७
अशास्त्रियमिदं वाक्यं ब्रूषे शेष महामते । तस्मात्त्वमस्य वै विष्णोर्भव त्वं शयनासनम् ॥ ३८
त्वया याऽधिगता विद्या सा न रोचतु तेऽधुना । वदन्तमेवं स मुनिं भीतभीतः प्रणम्य तम् ॥ ३९
प्राञ्जलिः प्रश्रयेणामुं प्रार्थयामास भूरिशः । मयाऽज्ञानकृतं सर्वं सोढुमर्हसि वै मुने ॥ ४०
माभून्मम च शापोऽयं तव कोप समुद्भवः । शापमुक्तिं ममाशु त्वं कुम्भयोने वदाधुना ॥ ४१
वदेति भाषमाणं तं पुनराह मुनीश्वरः । त्वमस्य विष्णोरशेषाहे शयानस्य कटाक्षताम् ॥ ४२
चिरं प्राप्यैवमेव त्वं ध्यायमानो दिवानिशम् । अस्माल्लब्धोपदेशस्त्वं प्रसन्नाद्गरुडध्वजात् ॥ ४३
समाराध्य महादेवं सुप्रसन्नं विधाय तम् । पश्चात् श्रेयानि सर्वाणि काद्रवेय गमिष्यसि ॥ ४४

அகஸ்த்ய வசனம் ச்ருத்வா தமாஹ புஜகோத்தம: |
ஸ்பர்தமானஸ்த்வஹம் யே ந ஸ்யாம் சிஷ்யஸ்தஸ்ய வை கதம் || 35
பரிஹாஸ்யம் முனேர்வாக்யமிதம் தவ ந ஸம்சய: | மம மாஸ்து குருர்லோகே வித்யாஹேதோர்முனீச்வர 36
யத்ஸ்வயம் லப்தவித்யோऽஹம் பூர்வவாஸனயா முனே |
ப்ருவந்தமேவம் சேஷாஹிம் புனராஹ முனீச்வர: || 37
அசாஸ்த்ரீயமிதம் வாக்யம் ப்ரூஷே சேஷ மஹாமதே |
தஸ்மாத் த்வமஸ்ய வை விஷ்ணோர்பவத்வம் சயனாஸனம் || 38
த்வயா யாऽதிகதா வித்யா ஸா ந ரோசது தேऽதுனா | வதந்தமேவம் ஸ முனிம் பீதபீத: ப்ரணம்ய தம் || 39
ப்ராஞ்ஜலி: ப்ரச்ரயேணாமும் ப்ரார்தயாமாஸ பூரிச: |
மயாऽக்ஞானக்ருதம் ஸர்வம் ஸோடுமர்ஹஸி வை முனே || 40
மாபூன்மம ச சாபோऽயம் தவ கோப ஸமுத்பவ: | சாபமுக்திம் மமாசு த்வம் கும்பயோனே வதாதுனா || 41
வதேதி பாஷமாணம் தம் புனராஹ முனீச்வர: |
த்வமஸ்ய விஷ்ணோச்சேஷாஹே சயானஸ்ய கடாக்ஷதாம் || 42
சிரம் ப்ராப்யைவமேவ த்வம் த்யாயமானோ திவானிசம் |
அஸ்மால்லப்தோபதேசஸ்த்வம் ப்ரஸன்னாத்கருடத்வஜாத் || 43
ஸமாராத்ய மஹாதேவம் ஸுப்ரஸன்னம் விதாய தம் |
பச்சாத் ச்ரேயானி ஸர்வாணி காத்ரவேய கமிஷ்யஸி || 44

என்றார். (34) இவ்வாறு அகஸ்திய முனிவரின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஆதிசேஷன் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது :— " ஓ முனிவரே! நான் யாரோடு வாதாடுவதற்கு வந்தேனே அவருக்கு நான் எப்படி சிஷ்யனாகக்கூடும். (35) முனிச்ரேஷ்டராகிய தங்களுடைய இந்த வார்த்தையானது பரிஹாஸமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஓ ரிஷிச்ரேஷ்டரே! ஜன்மாந்தரவாஸனையால் நானே ஸகல வித்யைகளையும் கற்றுக்கொண்டுவிட்டபடியால் எனக்கு வித்யையின் நிமித்தமாக உலகில் குரு தேவையில்லை" என்றார். இவ்வாறு சொன்ன ஸர்ப்பராஜனை ஆதிசேஷனைப் பார்த்து அகஸ்திய முனிவர் பின்னும் கூறியதாவது :— (37) " மஹா புத்திசாலியான ஓ சேஷனே! நீ சாஸ்திர விரோதமான இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைச் சொன்னபடியால் இந்த விஷ்ணுவுக்குப் படுக்கையாகக்கடவாய். (38) மேலும் முன்னால் அப்யஸிக்கப்பட்ட வித்யையெல்லாம் உனக்குத் தோன்றாமல் போகக்கடவது" என்றார். அதைக் கேட்டு ஆதிசேஷன் பயந்து மிக நடுங்கியவராகி அவ்வாறு சொன்ன முனிவரை நமஸ்கரித்து (39) அஞ்சலி செய்து கொண்டு வணக்கத்துடன் அவரைப் பல தடவை வேண்டிக்கொண்டதாவது :— " ஓ முனிவரே! அறியாமையால் என்னால் செய்யப்பட்ட குற்றம் யாவையும் தாங்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். (40) தங்களது கோபத்தினாலுண்டான இப்படிப்பட்ட சாபமானது என்னைப் பாதிக்காமலிருக்க வேண்டும். எப்பொழுது அந்த சாபம் விலகும் என்பதை ஓ முனிவரே! தாங்கள் சீக்கிரம் எனக்கு சொல்லவேண்டும்". (41) இவ்வாறு சொன்ன ஆதிசேஷனைப் பார்த்து முனிவர் பின்னும் சொன்னதாவது :— " ஓ சேஷனே! நீ வெகுகாலம் இரவும் பகலுமாக ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைத் தியானம் செய்து கொண்டு உன்மீது சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் கடாக்ஷத்தை வெகுகாலம் பெற்று, பின்பு பிரஸன்னரான மஹாவிஷ்ணுவினிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று, (43) பிறகு ஸ்ரீ மஹாதேவனைப்

तस्माद्गुरुकटाक्षेण श्रेयस्सर्वात्मनां ध्रुवम् । पूजया शूलिनस्सिध्येन्नान्यथा मुनिसत्तमाः ॥ ४५
एतद्वच्छिवपूजाया माहात्म्यमपि वर्णितम् । यथाशक्ति यथाचोक्तं व्यासेन गुरुणा मम ॥ ४६
इयत्तया परिच्छेत्तुं ब्रह्मणापि न शक्यते । अतःपरन्तु योगस्य स्वरूपमनुवर्ण्यते ॥ ४७
ज्ञानस्य च मया सम्यक् शृणुध्वं श्रद्धया सह । इतीशपूजामाहात्म्यं भक्त्या यश्शृणुते नरः ॥ ४८
न पीड्यते महापापैरुपपापैरनेकशः । ब्रह्महा गुरुहाचैव स्तेयीच गुरुतल्पगः ॥ ४९
दुष्टः पापसमाचारो मातृहा पितृहाऽपि वा । माहात्म्य श्रवणादेव मुच्यते नात्र संशयः ॥ ५०
विद्याकामो लभेद्विद्यां धनकामो लभेद्धनम् । पुत्रकामो लभेत्पुत्रान् पशुकामः पशून् बहून् ॥ ५१
स्त्रीकामः स्त्रियमाप्नोति भूकामो भुवमुत्तमाम् । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन श्रोतव्यमिदमादरात् ॥ ५२

தஸ்மாத்குரு கடாக்ஷேண ச்ரேயஸ்ஸர்வாத்மனும் த்ருவம் ।
பூஜயா சூலினஸ்ஸித்யேன்னன்யதா முனிஸத்தமா: ॥ 45
ஏதத்வச்சிவபூஜாயா மாஹாத்ம்யமபி வர்ணிதம் ।
யதாசக்தி யதாசோக்தம் வ்யாஸேன குருணு மம ॥ 46
இயத்தயா பரிச்சேத்தும் ப்ரம்ஹணுபி ந சக்யதே ।
அத:பரந்து யோகஸ்ய ஸ்வரூபமனுவர்ண்யதே ॥ 47
ஞானஸ்ய ச மயா ஸம்யக் ச்ருணுத்வம் ச்ரத்தயா ஸஹ ।
இதீசபூஜா மாஹாத்ம்யம் பக்த்யா யச்ச்ருணுதே நர: ॥ 48
ந பீட்யதே மஹாபாபைருபபாபைரனேகச: ।
ப்ரம்மஹா குருஹாசைவ ஸ்தேயீச குருதல்பக: ॥ 49
துஷ்ட: பாபஸமாசாரோ மாத்ருஹா பித்ருஹாऽபிவா ।
மாஹாத்ம்யச்ரவணுதேவ மூச்யதே நாத்ர ஸம்சய: ॥ 50
வித்யாகாமோ லபேத்வித்யாம் தனகாமோ லபேத்தனம் ।
புத்ரகாமோ லபேத்புத்ரான் பசுகாம: பசூன் பஹூன் ॥ 51
ஸ்த்ரீகாம: ஸ்த்ரியமாப்னுேதி பூகாமோ புவமுத்தமாம் ।
தஸ்மாத்ஸர்வ ப்ரயத்னேன ச்ரோதவ்யமிதமாதராத் ॥ 52

பூஜித்து அவரை பிரஸன்னராகச் செய்து பின்பு ஸகல வித்யைகளும் உனக்கு விளங்குமென்றுர். (44) ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! ஸகல பிராணிகளுக்கும் குரு கடாக்ஷத்தினுலும், ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜிப்பதினுலும் தான் ஸகல மேன்மைகளும் கைகூடுமே அன்றி வேறுவிதத்தினுவில்லை என்பது நிச்சயம். (45) சிவபூஜையின் மஹிமையைப் பற்றி எனது ஆசார்யரான வியாஸ முனிவரால் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டபடி ஏதோ முடிந்தவரை சிறிது உங்களுக்குச் சொன்னேன். (46) அதன் மஹிமையை உள்ளபடி முழுவதும் இவ்வளவென்று அளவிட்டுச் சொல்லுவதற்கு பிரும்மாவினுலும் முடியாது. ஓ முனிவர்களே! இதற்குமேல் யோகம், ஞானம் இவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நன்றய் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். (47) அதை நீங்கள் ச்ரத்தையுடன் கேட்க வேண்டும். இவ்விதமாக சிவபூஜையின் மஹிமையை எந்த மனிதன் பக்தியுடன் கேட்கிருனே (48) அவன் பல விதங்களான மஹாபாதகங்கள் உபபாதகங்கள் இவைகளால் பாதிக்கப்படமாட்டான். மேலும் பிரும்ம ஹத்தி, குருஹத்தி இவைகளைச் செய்தவன் தங்கத்தைத் திருடியவன், குருவின் மனேவியை புணர்ந்தவன், (49) தாய் தந்தைகளைக் கொன்றவன், இப்படிப்பட்ட மஹாபாதகர்களான கொடியவர்களும் இந்த சிவபூஜையின் மஹிமையை கேட்டமாத்திரத்தில் அப்படிப்பட்ட மஹாபாதகங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்ருர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (50) மேலும் வித்யைகளை வேண்டியவன் வித்யைகளையும், பணத்தை வேண்டியவன் பணத்தையும், பிள்ளையை வேண்டியவன் பிள்ளைகளையும், பசுக்களை வேண்டியவன் நிரம்பப் பசுக்களையும், (51) மனேவியை வேண்டியவன் அழகிய மனேவியையும், பூமியை வேண்டியவன் செழிப்பான பூமியையும் அடைவான். ஆகையால் இந்த சிவபூஜையின் மஹிமையை

इत्थं मुनीन्द्राः परमेश्वरस्य लिङ्गानि पूजां गुरुदक्षिणाञ्च ।
विद्यास्वरूपं कथितं च भक्त्या श्रुतंच युष्माभिरहीनभाग्याः ॥ ५३
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे षडशीतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्ताशीतितमोऽध्यायः ॥
अष्टाङ्गयोग निरूपणम् ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि शिवयोगमनुत्तमम् । अनुष्ठितायाञ्चर्यायां क्रियायां विधिना द्विजाः ॥ १
चर्या तु प्रातरुत्थाय शौचाचमनपूर्वकम् । स्नात्वा विभूतिरुद्राक्षं धृत्वा देवानृषीनपि ॥ २
सन्तर्प्य पुष्पाण्यारामात्समानीयातिनिर्मलः । अभिषेक जलं तद्वदनुलेपन पूर्वकम् ॥ ३
आनीय तत्तत्कृत्यानि निर्वृत्यच यथाक्रमात् । दीपैर्देवालयं सर्वमलंकुर्याद्विचक्षणः ॥ ४
शिवभक्तवचश्शृण्वन् शिवसेवापरायणः । आचरेदेवमनिशं चर्यां पापप्रणाशिनीम् ॥ ५

இத்தம் முனீந்த்ரா: பரமேச்வரஸ்ய லிங்கானி பூஜாம் குருதக்ஷிணாஞ்ச ।
வித்யாஸ்வரூபம் கதிதஞ்ச பக்த்யா ச்ருதஞ்சயுஷ்மாபிரஹீனபாக்யா: ॥ 53
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஷடசீதிதமோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தசீதிதமோऽத்யாய: ॥

எட்டு விதமான அங்கங்களைக்கொண்ட யோகத்தைப்பற்றி கூறுதல்

அத: பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி சிவயோகமனுத்தமம் ।
அனுஷ்டிதாயாஞ்சர்யாயாம் க்ரியாயாம் விதினா த்விஜா: ॥ 1
சர்யா து ப்ராதருத்தாய சௌசாசமனபூர்வகம் । ஸ்னாத்வா விபூதிருத்ராக்ஷம்த்ருத்வா தேவான்ருஷீனபி ॥ 2
ஸந்தர்ப்ய புஷ்பாண்யாராமாத்ஸமானீயாதி நிர்மல: । அபிஷேகஜலம் தத்வதனுலேபன பூர்வகம் ॥ 3
ஆனீய தத்தத்க்ருத்யானி நிர்வ்ருத்யச யதாக்ரமாத் ।
தீபைர்தேவாலயம் ஸர்வமலங்குர்யாத்விசக்ஷண: ॥ 4
சிவபக்தவசச்ச்ருண்வன் சிவஸேவாபராயண: । ஆசரேதேவமனிசம் சர்யாம் பாபப்ரணாசினீம் ॥ 5

முயற்சியுடனும் ஆதரவுடனும் கேட்க வேண்டும். (52) குறைவற்ற பாக்யமுடைய ஓ முனிவர்களே! இவ்விதமாக ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய லிங்கங்கள், சிவபூஜை, குருதக்ஷிணை, வித்யை இவைகளின் விவரமானது என்னால் கூறப்பட்டதை நீங்கள் பக்தியுடன் கேட்டீர்கள். (53)

எண்பத்தாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! இதற்கு மேல் சரியை, கிரியை இவைகளை முறைப்படி அனுஷ்டித்து அதற்கு மேல் செய்யவேண்டிய மிகச் சிறந்த சிவயோகத்தைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். (1) இவற்றுள் சரியை என்றால் காலையிலெழுந்து சௌசம், ஆசமனம், இவைகளைச் செய்து விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரித்து, தேவரிஷி பித்ருதர்ப்பணங்களைச் செய்து, (2) பிறகு மிகப் பரிசுத்தனாகி, நந்தவனத்திலிருந்து புஷ்பங்களை எடுத்து வந்து, அவ்விதமே அபிஷேக ஜலத்தையும், சந்தனம் முதலிய பூச்சு திரவ்யங்களையும் (3) கொண்டு வந்து, பிறகு முறைப்படி அந்த அந்த கர்மாக்களை முடித்துக்கொண்டு, தேவாலயம் முழுவதும் தீபங்களால் அலங்கரித்து, (4) சிவபக்தர்களின் சொற்படி நடந்து

इयञ्चर्येति विख्याता क्रियातु समनन्तरा । पञ्चशुद्धिं विधायाग्रे चान्तर्यजनपूर्वकम् ॥ ६
शिवञ्च पूजयेत्पश्चादग्निकार्यं समापयेत् । क्रियामप्येवमखिलां निर्वृत्यच यथाक्रमम् ॥ ७
योगे युञ्ज्यान्मनः पश्चाच्छैवे सकलपापहे । अष्टावङ्गानि चैतस्य कथितानि महात्मभिः ॥ ८
प्रथमस्तु यमः प्रोक्तो नियमस्तदनन्तरः । आसनञ्च ततः पश्चात् प्राणायामोऽपि कीर्तितः ॥ ९
प्रत्याहारो धारणा च ध्यानञ्चैव समाधिना । अहिंसासत्यमस्तेयं परद्रव्यानपेक्षता ॥ १०
ब्रह्मचर्यममात्सर्यं यमः प्रोक्तो मनीषिभिः । अक्रोधो लब्धसन्तुष्टिः स्नानतर्पणमेव च ॥ ११
आचार्यशिवभक्तानां वाक्यश्रवणमादरात् । शिवपूजासहत्वञ्च दया च नियमः स्मृतः ॥ १२
कृष्णाजिनं वा वैयाघ्रमजिनं वा विशेषतः । अधिष्ठायासनं पद्मं कृत्वाऽन्यद्वा यथेच्छया ॥ १३
स्वशरीरानुकूल्येन प्रागास्यो वो दगाननः । समधिष्ठेत मतिमान्योगसिद्धिं विचारयन् ॥ १४
पूरयन्वायुमिड(ळ)या मात्रा षोडशिकं द्विजाः । कुंभयंश्च चतुष्षष्टिमात्राकालं विशेषतः ॥ १५

இயஞ்சர்யேதி விக்யாதா க்ரியாது ஸமனந்தரா । பஞ்சசுத்திம் விதாயாக்ரே சாந்தர்யஜனபூர்வகம் ॥ 6
சிவஞ்ச பூஜயேத்பச்சாதக்னிகார்யம் ஸமாபயேத் । க்ரியாமப்யேவமகிலாம் நிர்வ்ருத்யச யதாக்ரமம் ॥ 7
யோகே யுஞ்ஜ்யான்மன: பச்சாச்சைவே ஸகலபாபஹே ।
அஷ்டாவங்கானி சைதஸ்ய கதிதானி மஹாத்மபி: ॥ 8
ப்ரதமஸ்து யம: ப்ரோக்தோ நியமஸ்ததனந்தர: ।
ஆஸனஞ்ச தத: பச்சாத் ப்ராணாயாமோऽபி கீர்தித: ॥ 9
ப்ரத்யாஹாரோ தாரணா ச த்யானஞ்சைவ ஸமாதினா ।
அஹிம்ஸா ஸத்யமஸ்தேயம் பரத்ரவ்யானபேக்ஷதா ॥ 10
ப்ரம்ஹசர்யமமாத்ஸர்யம் யம: ப்ரோக்தோ மனீஷிபி: ।
அக்ரோதோ லப்தஸந்துஷ்டி: ஸ்னானதர்பணமேவ ச ॥ 11
ஆசார்யசிவபக்தானாம் வாக்யச்ரவணமாதராத் । சிவபூஜாஸஹத்வஞ்ச தயா ச நியம: ஸ்ம்ருத: ॥ 12
க்ருஷ்ணாஜினம் வா வையாக்ரமஜினம் வா விசேஷத: ।
அதிஷ்டாஸனம் பத்மம் க்ருத்வாऽன்யத்வா யதேச்சயா ॥ 13
ஸ்வசரீரானுகூல்யேன ப்ராகாஸ்யோவோதகானன: ।
ஸமதிஷ்டேத மதிமான் யோகஸித்திம் விசாரயன் ॥ 14
பூரயன்வாயுமிட(ள)யா மாத்ராஷோடசிகம் த்விஜா: । கும்பயம்ச்ச சதுஷ்ஷஷ்டிமாத்ராகாலம் விசேஷத: 15

ஸ்ரீ பரமேச்வரனை ஸேவிப்பதில் முயன்றவனாகி, ஸகல பாபங்களையும் நாசம் செய்யக்கூடிய சரியையை எப்பொழுதும் புத்திமான் அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். (5) இதுதான் சரியை எனப்படும். இதற்குப் பிறகு செய்யவேண்டிய க்ரியையோவென்றால் முதலில் பஞ்சசுத்தியை (இரு கால்களையும், இரு கைகளையும் கழுவிக்கொண்டு ஆசமனம் செய்தல்) செய்துகொண்டு பிறகு மானஸிகமாய்ப் பூஜை செய்துவிட்டு (6) பிறகு பாஹ்யமாய் சிவபூஜை செய்து, சிவபூஜையின் அங்கமாக ஹோமத்தைச் செய்து, இவ்விதமாக க்ரியையாவையும் முறைப்படி முடித்துவிட்டு (7) பிறகு ஸகல பாபங்களையும் போக்கவல்ல சிவயோகத்தில் மனதைச் செலுத்த வேண்டும். இப்படிப்பட்ட யோகத்திற்கு எட்டு அங்கங்களுள்ளன என்று மஹாத்மாக்களால் சொல்லப்படுகின்றது. (8) அவைகளோவென்றால், யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், தாரணம், த்யானம், ஸமாதி என்பவைகள். இவற்றில் யமம் என்பது பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாதிருத்தல், ஸத்யம் பேசுதல், பிறர் பொருளை அபகரிக்காமலிருத்தல், பிறர் பொருளை விரும்பாமலிருத்தல், (10) எட்டுவித மைதுனமில்லாமலிருத்தல், பகையாமை ஆகிய இந்த எட்டும் யமம் என்று வித்வான்கள் கூறுவார்கள். நியமமாவது :— கோபமில்லாமை, கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷமடைதல், ஸ்நானம், தர்ப்பணம், (11) இவைகளை அனுஷ்டித்தல், ஆசார்யன், சிவபக்தர்கள் இவர்களுடைய வார்த்தைகளை ஆதரவுடன் கேட்பது, சிவபூஜை, ஸஹனசக்தி, பிராணிகளிடத்தில் தயவு, இவைகள் நியமம் எனப்படும். (12) ஆஸனமாவது :— மாந்தோல் அல்லது புலித்தோல் மீது உட்கார்ந்து பத்மாஸனத்தையாவது அல்லது தனக்கு இஷ்டமானதும் தன் சரீரத்திற்கு ஏற்றதுமான வேறு ஆஸனத்தையாவது அமைத்துக்கொண்டு (13) கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாக இருந்துகொண்டு புத்திமான் யோகஸித்தியை சிந்திப்பது ஆஸனமெனப்படும். ஓ முனிவர்களே! பிராணாயாமமாவது :— இடது மூக்கினால் பதினாறு மாத்திரை காலம் சுவாஸத்தை

मात्रा द्वात्रिंशता वायुं दक्षिणेन विरेचयेत् । एवं दक्षिणमार्गेण पूरयन् कुम्भयंस्तथा ॥ १६
वामतो निस्सरेद्वायुं क्रमेण विधिपूर्वकम् । प्राणायामोऽयमुद्दिष्टस्स द्विधा भिद्यते द्विजाः ॥ १७
सगर्भः प्रथमः ख्यातस्तथाऽगर्भोऽपि चापरः । जपध्यानसमायुक्तस्सगर्भ इति कथ्यते ॥ १८
अगर्भः केवलः ख्यातः प्राणायामो महीसुराः । जप्या पञ्चाक्षरी ब्रह्मक्षत्रविड्भिस्सतारका ॥ १९
शूद्रैः प्रणवनिर्मुक्ता जप्या खलु महीसुराः । तिक्ताम्लमधुरद्रव्याण्यलाबूकमपि त्यजेत् ॥ २०
भुञ्जीयान्मितमेवान्नं क्षीरवर्जं यथाविधि । पिपासुश्च पिबेद्वारि सोष्णं किञ्चिद्यथासुखम् ॥ २१
पञ्चेन्द्रियाणां विजयं प्रत्याहारं वदन्ति हि । धारणा शिवपादाब्जयुगळे चित्तधारणम् ॥ २२
ध्यानं शिवैकविज्ञानं द्विजा हृत्कमले सदा । समाधिश्शङ्करे सम्यक्सत्यानन्दस्वरूपिणि ॥ २३
तादात्म्यभावनं स्वस्य विस्मृत्य विषयान् बहून् । अष्टाङ्गिनं योगमेवमभ्यसेद्यस्तु पण्डितः ॥ २४
सिध्यन्ति सिद्धयस्तस्य चाष्टावपि महात्मनः । अरूपिणमपीशानं सूर्यकोटि समप्रभम् ॥ २५

மாத்ராத்வாத்ரிம்சதா வாயும் தக்ஷிணேன விரேசயேத் ।
ஏவம் தக்ஷிணமார்கேண பூரயன் கும்பயம் ஸ்ததா ॥ 16
வாமதோ நிஸ்ஸரேத்வாயும் க்ரமேண விதிபூர்வகம் ।
ப்ராணாயாமோऽய முத்திஷ்டஸ்ஸ த்விதா பித்யதே த்விஜா: ॥ 17
ஸகர்ப: ப்ரதம: க்யாதஸ்ததாऽகர்போऽபிசாபர: । ஜபத்யானஸமாயுக்தஸ்ஸகர்ப இதி கத்யதே ॥ 18
அகர்ப: கேவல: க்யாத: ப்ராணாயாமோ மஹீஸுரா: ।
ஜப்யா பஞ்சாக்ஷரீ ப்ரம்ஹக்ஷத்ரவிட்பிஸ்ஸதாரகா ॥ 19
சூத்ரை: ப்ரணவநிர்முக்தா ஜப்யா கலு மஹீஸுரா: ।
திக்தாம்ல மதுர த்ரவ்யாண்யலாபூகமபி த்யஜேத் ॥ 20
புஞ்ஜீயாந்மிதமேவான்னம் க்ஷீரவர்ஜம் யதாவிதி ।
பிபாஸுச்ச பிபேத்வாரி ஸோஷ்ணம் கிஞ்சித் யதாஸுகம் ॥ 21.
பஞ்சேந்த்ரியாணாம் விஜயம் ப்ரத்யாஹாரம் வதந்திஹி । தாரணா சிவபாதாப்ஜயுகளே சித்ததாரணம் ॥ 22
த்யானம் சிவைகவிக்ஞானம் த்விஜா ஹ்ருத்கமலே ஸதா ।
ஸமாதிச்சங்கரே ஸம்யக் ஸத்யானந்த ஸ்வரூபிணி ॥ 23
தாதாத்ம்ய பாவனம் ஸ்வஸ்ய விஸ்ம்ருத்யவிஷயான் பஹூன் ।
அஷ்டாங்கினம் யோகமேவமப்யஸேத்யஸ்து பண்டித: ॥ 24
ஸித்யந்தி ஸித்தயஸ்தஸ்ய சாஷ்டாவபி மஹாத்மன: । அரூபிணமபீசானம் ஸூர்யகோடி ஸமப்ரபம் ॥ 25

இழுத்து அறுபத்து நான்கு மாத்திரை காலமளவும் ஸ்தம்பிக்கவைத்து (15) பிறகு வலது மூக்கின் த்வாரத்தினால் முப்பத்திரண்டு மாத்திரை காலமளவும் சுவாஸத்தை வெளியில் விடவேண்டும். மறுபடியும் இதே விதமாக வலது மூக்கினால் வாயுவை நிரப்பி ஸ்தம்பிக்கவைத்து (16) பிறகு முறைப்படி இடது நாஸியின் வழியாக மூச்சை வெளியில் விடுவதே பிராணாயாமம் என்று சொல்லப்படும். மேலும் இந்த பிராணாயாமமானது ஸகர்ப்பம், அகர்ப்பம் என இருவகைப்படும். ஜபம், தியானம் இவைகளோடு செய்யப் படுவது ஸகர்பமென்றும், (18) வெறும் பிராணாயாமத்தை மட்டிலும் செய்வது அகர்ப்பமென்றும் சொல்லப்படும். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை பிராம்மணர், க்ஷத்திரியர், வைச்யர் இவர்கள் பிரணவத் தோடு சேர்த்தும், (19) சூத்திரர்கள் பிரணவமில்லாமலும் ஜபம் செய்ய வேண்டும். கசப்பு, புளிப்பு, தித்திப்பு இவைகளையும், சுரைக்காயையும் விலக்கவேண்டும். (20) விதிப்படி அன்னத்தை பாலில்லாமல் சாப்பிடவேண்டும். தாகம் ஏற்பட்டால் தன் ஸுகத்திற்கேற்றபடி சூடாகச் சிறிது ஜலத்தைக் குடிக்க வேண்டும். (இவைகள் பிராணாயாமத்திற்கு அனுகூலமான ஸாதனங்களாக சொல்லப்பட்டது) (21) ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஜயிப்பது ப்ரத்யாஹாரம் எனப்படும். ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய பாதகமலங்களில் மனதைத் திடமாக நிறுத்திவைப்பது தாரணையெனப்படும். (22) ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஒருவரையே எப்பொழுதும் ஹிருதயகமலத்தில் தியானம் செய்வது தியானம் எனப்படும். மற்ற எல்லா விஷயங்களையும் மறந்து ஸத்யாநந்த ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ சங்கரரிடத்தில் அவர் தன்னைக் காட்டிலும் வேறில்லாதவரென்ற பாவனையைச் செய்வது ஸமாதி எனப்படும். இவ்விதமாக எட்டு அங்கங்களை உடைய யோகத்தை எந்த பண்டிதன் அப்யாஸம் செய்கின்றானோ (24) அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவுக்கு எட்டு வித ஸித்திகளும் கை கூடும். மேலும் அவன் ஸ்ரீ ஜகதீசன் கேவலம் ரூபமற்றவராயினும் அவரைக் கோடி ஸூரியர்களுக்கு

हृन्मध्ये पश्यति क्षिप्रं सर्वालङ्कारसंयुतम् । मूर्तानेतान्महेशस्य पञ्चविंशतिकानपि ॥ २६
सदाशिवञ्च हृदये साक्षात्पश्यति भूसुराः । स्थितश्शयानश्च तथा सञ्चरन्नासनान्वितः ॥ २७
सर्वदा सर्वकार्येषु शिवमेव हृदि स्मरन् । एवञ्चरन्ति ये योगं शिवस्य परमात्मनः ॥ २८
ते वै निर्दग्धसकलपापौघाश्शङ्करप्रियाः । लभन्ते वाञ्छितं सर्वं देहान्ते च शिवाज्ञया ॥ २९
सारूप्यं यान्ति देवस्य परमानन्दनिर्भरम् । एवं वः कथितं सम्यग्योगमार्गो मया द्विजाः ॥ ३०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शङ्करसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे सप्ताशीतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टाशीतितमोऽध्यायः ॥
पशुपाशपतीनां निरूपणम् ॥

सूतः — अथातस्संप्रवक्ष्यामि शिवज्ञानमनुत्तमम् । यच्छ्रुत्वा मुच्यते पापान्नरस्संसार संभवात् ॥ १

ஹ்ருன்மத்யே பச்யதி க்ஷிப்ரம் ஸர்வாலங்கார ஸம்யுதம் |
மூர்தாநேதான் மஹேசஸ்ய பஞ்சவிம்சதிகாநபி || 26
ஸதாசிவஞ்ச ஹ்ருதயே ஸாக்ஷாத் பச்யதி பூஸுரா: |
ஸ்திதச்சயானச்ச ததா ஸஞ்சரந்நாஸனான்வித: || 27
ஸர்வதா ஸர்வகார்யேஷு சிவமேவ ஹ்ருதி ஸ்மரன் |
ஏவம் சரந்தியே யோகம் சிவஸ்ய பரமாத்மன: || 28
தேவை நிர்தக்த ஸகல பாபௌகாச்சங்கரப்ரியா: |
லபந்தே வாஞ்சிதம் ஸர்வம் தேஹாந்தே ச சிவாக்ஞயா || 29
ஸாரூப்யம் யாந்தி தேவஸ்ய பரமானந்த நிர்பரம் |
ஏவம் வ: கதிதம் ஸம்யக் யோகமார்கோ மயா த்விஜா: || 30

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஸப்தாசீதிதமோऽத்யாய:

॥ அத அஷ்டாசீதிதமோऽத்யாய: ॥
பசு பாசம் பதி இவைகளை நிருபித்தல்

ஸூத: — அதாதஸ்ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி சிவக்ஞான மனுத்தமம் |
யச்ச்ருத்வா முச்யதே பாபாந்நரஸ்ஸம்ஸார ஸம்பவாத் || 1

ஒப்பான காந்தியை உடையவராகவும், (25) ஸகல அலங்காரங்களோடு கூடியவராகவும், வெகு சீக்கிரத்தில் தனது ஹிருதயகமலத்தில் காண்பான். மேலும் அவன் நிற்கையிலும், படுக்கும்பொழுதும், நடக்கும்பொழுதும், உட்காரும்பொழுதும் எப்பொழுதும் எல்லா கார்யங்களிலும் ஸ்ரீ மஹேச்வரனையே மனதில் தியானித்துக்கொண்டு அவரது இருபத்தைந்து மூர்த்திகளையும் ஸச்சிதானந்த ரூபியான ஸ்ரீ சதாசிவனையும் பிரத்யக்ஷமாக தனது ஹிருதயகமலத்தில் காண்பான். எவர்கள் ஸ்ரீ பரமாத்மாவான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய யோகத்தை இவ்வாறு அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ (26–28) அவர்கள் பொசுக்கப்பட்ட ஸகல பாபக்கூட்டங்களை உடையவர்களாகவும் ஸ்ரீ சங்கரருக்கு மிகப்பிரியமுள்ளவர்களாகவும் ஆகி ஸகல அபீஷ்டங்களையும் அடைந்து ஸ்ரீ சிவனின் கட்டளையால் தேஹத்தின் முடிவில் (29) பரமானந்தம் நிறைந்ததான ஸ்ரீ தேவாதி தேவருடைய ஸாரூப்ய பதவியை அடைகிறார்கள். ஓ முனிவர்களே! நான் உங்களுக்கு இவ்விதமாக யோகமார்க்கத்தைப்பற்றி நன்கு சொன்னேன். (30)

எண்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

ஸூத முனிவர் கூறுகிறார்:— ஓ முனிவர்களே! இதன் பிறகு எதைக் கேட்டவுடன் மனிதன் ஸம்ஸாரத்தினுலுண்டாகும் பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகின்றானோ அப்படிப்பட்ட மிகச் சிறந்த சிவ

ऋषयः — किं तत् ज्ञानमिति प्रोक्तं ज्ञेयज्ञानेन किं वद । ज्ञात्वा वा किं फलं तस्य भवेत्सूत महामते ॥ २
सूतः — पशुपाशपतिज्ञानं यत्तत् ज्ञानमितीरितम् । एतदेव मुनिश्रेष्ठैस्संज्ञाभेदेन वर्ण्यते ॥ ३
अज्ञानसंभवं दुःखं ज्ञानेनैव निवर्त्यते । ज्ञानं ज्ञेयपरिच्छित्तिर्ज्ञेयंच त्रिविधं मतम् ॥ ४
अजडश्च जडश्चैव नियन्ता च तयोर्द्वयोः । पशुः पाशः पतिश्चेमे वर्ण्यन्ते ब्रह्मवादिभिः ॥ ५
अजडो यः पशुः प्रोक्तस्सोऽक्षरः परिकीर्तितः । पाशः प्रोक्तो जडो योऽयं सक्षरः परिकीर्तितः ॥ ६
क्षराक्षरपरश्शंभुस्त्रयोऽप्येतेह्यनादयः । योऽक्षरः पशुरित्युक्तः स एव पुरुषः स्मृतः ॥ ७
क्षरात्मकस्तु यः पाशः प्रकृतिस्सा निगद्यते । क्षराक्षरपरो यस्तु तयोः प्रेरकईश्वरः ॥ ८
मुनयः — एतांश्चैव वयं विद्मः पृथक्पृथगसङ्करम् । ब्रूहि सूत महाबुद्धे यथैतान्विद्महे वयम् ॥ ९
स्वरूपञ्चापि चैतेषां क्रियाश्च वद तत्त्वतः । सूतः – माया प्रकृतिरुद्दिष्टा शक्तिर्माहेश्वरी जडा ॥ १०

ருஷய: — கிம் தத்ஞானமிதி ப்ரோக்தம் ஜ்ஞேயஞ்சானேந கிம்வத |
ஞாத்வா வா கிம் பலம் தஸ்ய பவேத் ஸூத மஹாமதே || 2
ஸூத: — பசுபாசபதி ஞானம் யத்தத் ஞானமிதீரிதம் |
ஏததேவ முனிச்ரேஷ்டைஸ்ஸம்ஞாபேதேந வர்ண்யதே || 3
அஞ்ஞான ஸம்பவம் து:கம் ஞானேனைவ நிவர்த்யதே |
ஞானம் ஜ்ஞேயபரிச்சித்திர் ஜ்ஞேயஞ்ச த்ரிவிதம் மதம் || 4
அஜடஞ்ச ஜடஞ்சைவ நியந்தா ச தயோர் த்வயோ: |
பசு: பாச: பதிச்சேமே வர்ண்யந்தே ப்ரும்ஹவாதிபி: || 5
அஜடோ ய: பசு: ப்ரோக்தஸ்ஸோSக்ஷர: பரிகீர்தித: |
பாச: ப்ரோக்தோ ஜடோ யோSயம் ஸ க்ஷர: பரிகீர்தித: || 6
க்ஷராக்ஷர பரச்சம்புஸ்த்ரயோ ப்யேதே ஹ்யனாதய: |
யோSக்ஷர: பசுரித்யுக்த: ஸ ஏவ புருஷ: ஸ்ம்ருத: || 7
க்ஷராத்மகஸ்துய: பாச: ப்ரக்ருதிஸ்ஸா நிகத்ய தே |
க்ஷராக்ஷரபரோ யஸ்து தயோ: ப்ரேரக ஈச்வர: || 8
முனய: — ஏதாந்நைவ வயம் வித்ம: ப்ருதக் ப்ருதகஸங்கரம் |
ப்ருஹிஸூத மஹாபுத்தே யதைதான்வித்மஹே வயம் || 9
ஸ்வரூபஞ்சாபி சைதேஷாம் க்ரியாச்ச வத தத்வத: |
ஸூத: — மாயா ப்ரக்ருதிருத்திஷ்டா சக்திர்மாஹேச்வரீ ஜடா || 10

ஞானத்தைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் என்றார். (1) முனிவர்கள் கேட்டதாவது:— மஹா புத்திசாலியான ஓ ஸூத முனிவரே! அப்படிப்பட்ட ஞானமென்பது என்ன? அதை அறிந்ததினால் என்னபயன் ஏற்படும் என்பதை எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். (2) அதற்கு ஸூத முனிவர் கூறியதாவது:— ஓ முனிவர்களே! பசு, பாசம், பதி என்பவைகளின் பகுத்தறிவே ஞானம் எனப்படும். இதையே சில முனி ச்ரேஷ்டர்கள் வெவ்வேறு பெயர்களால் கூறுகின்றார்கள். (3) அக்ஞானத்தினாலுண்டாகும் துக்கம் ஞானத்தினால்தான் விலகும். ஞானமென்றால் அறியத்தகும் பொருளை குறிப்பிடும் தன்மையே ஆகும். அந்த ஜ்ஞேயமானது (அறியத்தகும் பொருளானது) (4) அஜடம், ஜடம் இவ்விரண்டிற்கும் நியந்தா (ஆட்டிவைப்பவன்) என மூன்று வகைப்படும். பிரம்மஞானிகள் பசு, பாசம், பதி இவைகளையே இவ்விதமாய் கூறுகின்றார்கள். (5) மேலும் அஜடம் என்று சொல்லப்பட்ட பசு அக்ஷரமென்றும், ஜடமென்றும், பாசம் க்ஷரமென்றும், நியந்தாவென்னும் பதியாகிய ஸ்ரீ சம்புவானவர் க்ஷரம், அக்ஷரம் இரண்டிற்கும் மேலானவர் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இம் மூன்றுக்கும் ஆதி இல்லை. (6) மேலும் அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்ட பசுவே புருஷன் என்றும், (7) க்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்ட பாசம் பிரகிருதி என்றும் சொல்லப்படும். க்ஷரம், அக்ஷரம் இவ்விரண்டிற்கும் வேறாகியதோ வென்றால் அவ்விரண்டிற்கும் பிரேரகரான (ஆட்டிவைப்பவரான) ஈச்வரன் எனப்படுவார் என்றார். (8) அப்பொழுது முனிவர்கள் ஸூதரைப் பார்த்து வினவியதாவது:— மஹா புத்திசாலியான ஓ ஸூத முனிவரே! இவை எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்படி வெவ்வேறாகப் பிரித்துத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும். இன்னும் அவைகளுடைய ஸ்வரூபம், கார்யம் இவைகளை எங்களுக்கு உண்மையாக எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் எனக் கேட்டார்கள். (9) அதற்கு ஸூத முனிவர் பதில் கூறியதாவது:— ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ மஹேச்வரனது சக்தியாகிய மாயையானது

नचित्सापरमाकाशे विलसन्ती शिवाश्रया । पुरुषस्त्वावृतो जीवो मायया जडरूपया ॥ ११
स्वरूपावरणं प्रोक्तं मलशब्देन सूरिभिः । आवृतोऽसौ मलेनैव भुङ्क्ते कर्मफलं स्वकम् ॥ १२
कर्मैव हेतुर्भोगार्थं निवृत्तिस्तु मलक्षयात् । पुण्यपापात्मकं कर्म सुखदुःखफलञ्च तत् ॥ १३
तदीयानुभवो भोगश्शरीरं भोगसाधनम् । बाह्यान्तः करणद्वारा भोक्ता पशुरुदाहृतः ॥ १४
नैवास्य भविता कश्चिन्नासौ भवति कस्यचित् । पथिसङ्गम एवायं दारैरन्यैश्च बन्धुभिः ॥ १५
छादितश्च विविक्तश्च शरीरैरेव लक्ष्यते । चन्द्रबिंबवदाकाशे तरळैरभ्रसञ्चयैः ॥ १६
अनागता अतीताश्च तनवोऽस्य सहस्रशः । यथा वासांसि जीर्णानि विहाय दधते जनाः ॥ १७
एवं शरीराण्यप्यात्मा चादत्ते नूतनं पुनः । आमोक्षं संसरत्येव मत्स्यः कूलद्वयं यथा ॥ १८
स्वर्गपाताळभूलोकेष्वात्मकर्मवशादसौ । असौ बद्धः पशुः पाशैस्सुखदुःखाशनः पशुः ॥ १९
ईशलीलाविनोदार्थमिति शास्त्रस्य निर्णयः । पिपीलिकान्ता ब्रह्माद्याः पशवः परिकीर्तिताः ॥ २०

நசித்ஸாபரமாகாசே விலஸந்தீ சிவாச்ரயா । புருஷஸ்த்வாவ்ருதோ ஜீவோ மாயயா ஜடரூபயா ।। 11
ஸ்வரூபாவரணம் ப்ரோக்தம் மலசப்தேன ஸூரிபி: ।
ஆவ்ருதோऽஸௌ மலேனைவ புங்க்தே கர்மபலம் ஸ்வகம் ।। 12
கர்மைவ ஹேதுர்போகார்தம் நிவ்ருத்திஸ்துமலக்ஷயாத் । புண்யபாபாத்மகம் கர்ம ஸுகது:கபலஞ்ச தத் 13
ததியானுபவோ போகச்சரீரம் போகஸாதனம் । பாஹ்யாந்த: கரணத்வாரா போக்தா பசுருதாஹ்ருத: ।।14
நைவாஸ்ய பவிதா கச்சின்னாஸௌ பவதி கஸ்யசித் ।
பதிஸங்கம ஏவாயம் தாரைரன்யைச்ச பந்துபி: ।। 15
சாதிதச்ச விவிக்தச்ச சரீரைரேவ லக்ஷ்யதே । சந்த்ரபிம்பவதாகாசே தரளைரப்ரஸஞ்சயை: ।। 16
அனாகதா அதீதாச்ச தனவோऽஸ்ய ஸஹஸ்ரச: । யதா வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி விஹாய தததே ஜனா: ।। 17
ஏவம் சரீராண்யப்யாத்மா சாதத்தே நூதனம் புன: ।
ஆமோக்ஷம் ஸம்ஸரத்யேவ மத்ஸ்ய: கூலத்வயம் யதா ।। 18
ஸ்வர்கபாதாளபூலோகேஷ்வாத்மகர்மவசாதஸௌ ।
அஸௌ பத்த: பசு: பாசைஸ்ஸுகது:காசன: பசு: ।। 19
ஈசலீலாவினோதார்தமிதி சாஸ்த்ரஸ்ய நிர்ணய: । பிபீலிகாந்தா: ப்ரம்ஹாத்யா: பசவ: பரிகீர்திதா: ।। 20

பிரகிருதி எனவும், ஜடம் எனவும் சொல்லப்படும். (10) பதி சேதனம் அன்று. பின்னோவெனில் ஸ்ரீ சிவபிரானை அண்டி பரமாகாசத்தில் விளங்கிவருகிறது. புருஷன் என்னும் ஜீவனோவென்றால் ஜட ரூபமான மாயையால் ஆபரணமாய்ச் சூழப்பட்டிருக்கிறது. (11) ஜீவனுடைய அப்படிப்பட்ட ஆபரணத்தை வித்வான்கள் மலமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்த ஜீவனானது அவ்விதம் மலத்தினால் சூழப்பட்டதாகி தனது கர்மத்துக்கு ஏற்ற பலனை அனுபவிக்கின்றது. (12) போகத்திற்குக் காரணம் கர்மமேயாகும். மலம் தொலைந்தால்தான் போகம் தொலையும். புண்ய, பாப ரூபமான கர்மத்திற்கு (நல்வினை, தீவினைகளுக்கு) ஸுக துக்கங்கள் பயனாகின்றன. (13) அந்த ஸுக துக்கங்களின் அனுபவமே போகம் எனப்படும். போகத்திற்கு ஸாதனமாக உள்ளது சரீரமாகும். அந்தரிந்திரியம், பஹிரிந்திரியம் (உள் இந்திரியம், வெளி இந்திரியம்) இவைகளின் மூலமாக பசுவானது போகங்களை அனுபவிப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. (14) பசுவுக்கு மற்றதனால் ஆவது ஒன்றும் இல்லை, இப்பசுவினாலும் மற்றதற்கு ஒன்றும் ஆவதில்லை. பசுவுக்கு மனைவி, பிள்ளைகள், மற்றவர்களோடும் நேரும் சேர்க்கையெல்லாம் நடு வழியில் நேர்ந்ததேயாகும். (15) மேகக் கூட்டங்கள் ஸஞ்சரிக்கும்போது ஆகாயத்திலுள்ள சந்திர பிம்பமானது மூடி மூடி திறக்கப்படுவதுபோல் அந்தப் பசுவானது சரீரத்தினால் மட்டும் மூடப்பட்டதாகவும் திறக்கப்பட்டதாகவும் தோன்றுகிறது. (16) இந்தப் பசுவுக்கு சென்ற சரீரங்களும் அநேகம். வரப் போகின்றவைகளும் அநேகம். மேலும் ஜனங்கள் கிழிந்த வஸ்திரங்களை எறிந்துவிட்டு புதியவைகளை எடுத்துக்கொள்வதுபோல் (17) ஜீவனானது உள்ள சரீரங்களை விட்டு மறுபடியும் மறுபடியும் புதிய சரீரத்தை அடைந்துகொண்டே மோட்சத்தை அடையும் வரையில் மீன்கள் அக்கரைக்கும் இக்கரைக்கும் போய்வருவதுபோல் சம்சாரத்தில் அலைந்து வருகின்றது. (18) மேலும் ஜீவனாகிய இந்தப் பசுவானது, பதியாகிய ஈசனுடைய லீலா விநோதார்த்தமாக தனது கர்ம வசத்தினால் மாயையாகிற கயிறுகளால் கட்டுப்பட்டதாகி, ஸ்வர்க்கம், பாதாளம், பூலோகம் இவைகளில் அலைந்து ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றது என்பது சாஸ்திரத்தின் நிர்ணயமாகும். பிரம்மா முதலாக எறும்பு வரையில் உள்ளவைகளெல்

पशूनामेव सर्वेषां प्रोक्तमेतन्निदर्शनम् । ऋषयः — या सा प्रकृतिरुद्दिष्टा त्वया मायेति चाधुना ॥ २१
तस्या वद स्वरूपं नस्तत्कार्यञ्च महामते । सूतः — यैषा प्रकृतिराख्याता सा महेशाश्रया पुनः ॥ २२
पशूनामपि सर्वेषां मायाशब्देन शब्द्यते । साऽव्यक्तं प्रकृतिर्माया प्रधानमिति नामभिः ॥ २३
कथिता सा ह्युपादानं कारणञ्चाखिलात्मनाम् । कालतस्तदभिव्यक्तमनभिव्यक्तलक्षणम् ॥ २४
सुखदुःखविमोहात्मा भिद्यतेच गुणस्त्रिधा । सत्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ॥ २५
तन्मात्रापञ्चकञ्चैव भूतपञ्चकमेव च । ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्च कर्मेन्द्रियाणिच ॥ २६
मनोबुद्धिरहङ्कारश्चित्तञ्चेति चतुष्टयम् । समासादेवमव्यक्तं सविकारमुदाहृतम् ॥ २७
तत्कारणदशापन्नमव्यक्तमिति कथ्यते । व्यक्तं कार्यदशापन्नं शरीरादि घटादिच ॥ २८
व्यक्तमेतच्छरीरादि नाव्यक्तादतिरिच्यते । तस्मादव्यक्तमेवैकं कारणं करणानि च ॥ २९
शरीरञ्च तदाधारं तद्भोग्यञ्चापि नेतरत् । एभिरावृतमात्मानं मायया मोहिता बुधाः ॥ ३०

பசூனாமேவ ஸர்வேஷாம் ப்ரோக்தமேதன்னிதர்சனம் ।
ருஷய: — யா ஸா ப்ரக்ருதிருத்திஷ்டா த்வயா மாயேதி சாதுனா ॥ 21
தஸ்யா வத ஸ்வரூபம் நஸ்தத்கார்யஞ்ச மஹாமதே ।
ஸூத: — யைஷா ப்ரக்ருதிராக்யாதா ஸா மஹேசாச்ரயா புன: ॥ 22
பசூனாமபி ஸர்வேஷாம் மாயாசப்தேன சப்த்யதே ।
ஸாऽவ்யக்தம் ப்ரக்ருதிர்மாயா ப்ரதானமிதி நாமபி: ॥ 23
கதிதா ஸா ஹ்யுபாதானம் காரணஞ்சாகிலாத்மனாம் ।
காலதஸ்ததபிவ்யக்த மனபிவ்யக்தலக்ஷணம் ॥ 24
ஸுகது:கவிமோஹாத்மா பித்யதேச குணஸ்த்ரிதா । ஸத்வம் ரஜஸ்தம இதி குணா: ப்ரக்ருதிஸம்பவா: 25
தன்மாத்ராபஞ்சகஞ்சைவ பூதபஞ்சகமேவச । ஞானேந்த்ரியாணி பஞ்சைவ பஞ்சகர்மேந்த்ரியாணிச 26
மனோபுத்திரஹங்காரச்சித்தஞ்சேதி சதுஷ்டயம் । ஸமாஸாதேவமவ்யக்தம் ஸவிகாரமுதாஹ்ருதம் ॥ 27
தத்காரணதசாபன்ன மவ்யக்தமிதி கத்யதே । வ்யக்தம் கார்யதசாபன்னம் சரீராதி கடாதிச ॥ 28
வ்யக்தமேதச்சரீராதி நாவ்யக்தாததிரிச்யதே । தஸ்மாதவ்யக்தமேவைகம் காரணம் கரணானி ச ॥ 29
சரீரஞ்ச ததாதாரம் தத்போக்யஞ்சாபி நேதரத் । ஏபிராவ்ருத்மாத்மானம் மாயயா மோஹிதா புதா: ॥ 30

லாம் பசுக்கள் எனப்படும். (20) ஓ முனிவர்களே! இது எல்லா பசுக்களுக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டது என்றார். அதற்கு முனிவர்கள் வினவியதாவது :— மகா புத்திசாலியான ஸூத முனிவரே! எதைப் பிரகிருதி என்று சொன்னீரோ அதை இப்பொழுது மாயை என்றும் சொல்லுகின்றீர். ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபத்தையும், கார்யத்தையும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் எனக் கேட்டார்கள். ஸூத முனிவர் பதில் கூறுகின்றார் :— ஓ முனிவர்களே! யாதொன்றானது ஸ்ரீ மஹேச்வரனை அண்டி இருக்கின்ற பிரகிருதி என்று சொல்லப்படுகிறதோ (22) அதாவது ஸகல பசுக்களுக்கும் மாயை என்று சொல்லப் படும். மேலும் அது அவ்யக்தம், பிரகிருதி, மாயை, ப்ரதானம் இப்பெயர்களால் கூறப்படுகின்றது. (23) அது ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் பரிணாமி காரணமென்றும், உபாதான காரணம் என்றும் சொல்லப்படும். பிரளய காலத்தில் வியக்தம் இன்றி ஸூட்சும ரூபமாய் இருக்கும் அந்த பிரகிருதியானது ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி வியக்த ரூபமான பிரபஞ்சங்களாக ஆகின்றன. (24) ஸுகம், துக்கம், மோகம் இவைகளின் ஸ்வரூபமான குணமானது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என மூன்று வகைப்படும். அந்த குணங்கள் பிரகிருதி யிலிருந்து உண்டானவைகளே. (25) ஓ முனிவர்களே! முன் கூறிய பிரகிருதியே ஐந்து தன்மாத் திரைகள், ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனஸ், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இவைகளாக ஆகின்றன. அவ்யக்தமானது இவ்வாறாக விகாரங்களுடன் (மாறு ரூபங்களுடன்) உங்களுக்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. (27) அது காரணாவஸ்தையில் இருக்கும் போது அவ்யக்தம் என்றும், சரீரம், குடம் முதலிய கார்யாவஸ்தையில் இருக்கும்போது வ்யக்தம் என்றும் சொல்லப்படும். (28) என்றாலும், இவ்வாறாக வ்யக்தமாகிய சரீரம் முதலியவைகள் அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. ஆகையால் அவ்யக்தம் ஒன்றுதான் பரிணாமி காரணமாகவும், உபாதான காரண மாகவும் ஆகின்றது. மேலும் இந்திரியங்கள் (29) சரீரம் அனுபவத்துக்குரிய பதார்த்தங்கள் இவைக ளும் அதுவேயன்றி வேறில்லை. ஜீவனானது இப்படிப்பட்டவைகளால் மூடப்பட்டிருக்கையில் புலவர்கள் மாயையால் மோஹிக்கப்பட்டவர்களாகி, இந்த ஜடவர்க்கங்களையே நானே பிரம்மன், நானே பிராமணன்,

एतान्येव प्रशंसन्ति पशून् ब्रह्मादिकानपि । ब्रह्माऽहं ब्राह्मणश्चाहं काणश्च बधिरः कविः ॥ ३१
श्यामोऽहमपि रक्तोऽहं कृशोऽहं मूक एव च । एभ्यो विलक्षणोह्यात्मा पश्यन्नेतान् स्वलीलया ॥ ३२
अस्मदीयं शरीरं हि शरीरं नाहमित्यपि । जडान्येतानि सर्वाणि न पश्यन्ति शरीरिणम् ॥ ३३
तञ्च तानिच देवेशः पश्यत्येव न तं पुनः । तानि जीवोऽपि सर्वत्र परिपूर्णमपीश्वरम् ॥ ३४
यदा पश्यति देवेशं नियन्तारं हिरण्मयम् । विधूय पुण्यं पापञ्च तदैवैति तदैक्यताम् ॥ ३५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे अष्टाशीतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोननवतितमोऽध्यायः ॥

श्रीपरमेश्वरस्य पतित्वनिरूपणम् ॥

सूतः — य एव जीव आख्यातः परतन्त्रः पशुः स्मृतः । स तु देहे स्थितो देही शिवेन समधिष्ठितः ॥ १
अवस्थापञ्चकं तस्य कथितं वेदवादिभिः । अनन्तावैत आत्मानस्संसारवशवर्तिनः ॥ २

ஏதான்யேவ ப்ரசம்ஸந்தி பசூன் ப்ரம்ஹாதிகானபி ।
ப்ரம்ஹாऽஹம் ப்ராம்ஹணச்சாஹம் காணச்ச பதிர: கவி: ॥ 31
ச்யாமோऽஹமபி ரக்தோऽஹம் க்ருசோऽஹம் மூக ஏவ ச ।
ஏப்யோ விலக்ஷணோஹ்யாத்மா பச்யன்னேதான் ஸ்வலீலயா ॥ 32
அஸ்மதீயம் சரீரம்ஹி சரீரம் நாஹமித்யபி । ஜடான்யேதானி ஸர்வாணி ந பச்யந்தி சரீரிணம் ॥ 33
தஞ்ச தானிச தேவேச: பச்யத்யேவ ந தம் புன: । தானி ஜீவோऽபி ஸர்வத்ர பரிபூர்ணமபீச்வரம் ॥ 34
யதா பச்யதி தேவேசம் நியந்தாரம் ஹிரண்மயம் । விதூய புண்யம் பாபஞ்ச ததைவைதி ததைக்யதாம் 35

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே அஷ்டாசீதிதமோऽத்யாய:॥

॥ அத ஏகோனநவதிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமேச்வரன் யாவருக்கும் பதியாக இருத்தலை நிரூபித்தல்.

ஸூத: — ய ஏவ ஜீவ ஆக்யாத: பரதந்த்ர: பசு: ஸ்ம்ருத: ।
ஸ து தேஹே ஸ்திதோ தேஹீ சிவேன ஸமதிஷ்டித: ॥ 1
அவஸ்தாபஞ்சகம் தஸ்ய கதிதம் வேதவாதிபி: । அனந்தா வைத ஆத்மானஸ்ஸம்ஸாரவசவர்தின: ॥ 2

நான் கண்ணில்லாதவன், நான் செவிடன், நான் கவனம் செய்கின்றவன் (31) நான் கறுத்தவன், நான் சிவந்தவன், நான் மெலிந்தவன், நான் ஊமையன் என்று பிரம்மா முதலிய பசுக்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஜீவனோவென்றால் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறாகி, இவைகளைத் தன் லீலையால் சரீரமானது நம்முடையதேயன்றி, நாம் சரீரம் அல்ல என்றும் பார்த்து வருகிறதேயன்றி இந்த ஜடங்களெல்லாம் ஜீவனைப் பார்ப்பதில்லை. (33) ஆனால் ஜீவனையும், அந்த ஜடங்களையும் பதியாகிய ஸ்ரீ தேவேசன் பார்த்து அருளுகின்றார். ஸ்ரீ ஜகதீசன் எங்கும் பரிபூர்ணமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்தபோதிலும் (34) இவ்விரண்டும் அவரைப் பார்ப்பதில்லை. எல்லா உலகங்களுக்கும் நியாமகரும் (நடத்துகின்றவரும்) பரஞ்ஜோதிப் பொருளுமான அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ தேவேசனை ஜீவன் எப்பொழுது ஞானக்கண்ணினால் பார்க்கின்றானோ, அப்பொழுதே அவன் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும், புண்யங்களிலிருந்தும் விலகி, அவருடன் ஐக்கியத்தை (ஒன்றாயிருத்தலை) அடைகிறான். (35)

எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! ஜீவனென்பது பரதந்த்ரனான பசுவெனக் கூறப்படுகிறான். அந்த ஜீவன் சரீரத்துக்குள் இருந்துகொண்டு, ஸ்ரீ சிவபிரானால் ஆளப்பட்டு வருகிறான். (1) வேதம் அறிந்தவர்கள்

केवलाख्यास्ततः केचित्सकलाश्शुद्धसंज्ञिताः । तेषु स्यात्परमेशोऽयमुन्निनीषुः कृपावशात् ॥ ३
तस्मिञ्छक्तिर्निपतति साधुकर्म करोति सः । तद्वशात्स तु निष्ठावाञ्छिवशास्त्रोक्तवर्त्मसु ॥ ४
तन्निष्ठस्तत्परो भूत्वा शिवे लीनमनास्सदा । मध्ये मध्ये यदा चित्तं शिवात्पृथगसौ तदा ॥ ५
शिवालयदिदृक्षार्थं विहरत्येष नैष्ठिकः । करोतिच महेशस्य कैङ्कर्यादिकमप्यसौ ॥ ६
लिङ्गार्चामपि देवस्य करोति बहुविस्तराम् । शिवभक्तान् संयतात्मा तर्पयत्येव भूरिशः ॥ ७
सततं भस्मरुद्राक्षमालालङ्कृतविग्रहः । पञ्चाक्षरीजपासक्तस्सर्वप्राण्यभयप्रदः ॥ ८
विहरत्येव निष्ठावाञ्जीवन्मुक्तस्स ईरितः । एष ज्ञानी विरक्तश्च मतिमान् लोकपूजितः ॥ ९
नानेन सदृशः कश्चित् त्रिषु लोकेषु विद्यते । एतस्य पूजनादेव पूजितः परमेश्वरः ॥ १०
अस्यावज्ञा शिवावज्ञा सत्यमेव न संशयः । अस्य जिह्वाग्रमास्थाय भुङ्क्ते देवः स्वयं शिवः ॥ ११
अस्य दृष्टिं गतास्सर्वे मुक्तपाप्मान एव ते । तस्मात् ज्ञानेन वै मुक्तिस्सत्यं सत्यं मुनीश्वराः ॥ १२

கேவலாக்யாஸ்தத: கேசித்ஸகளாச்சுத்தஸம்ஜ்ஞிதா: ।
தேஷு ஸ்யாத்பரமேசோऽயமுன்னினீஷு: க்ருபாவசாத் ॥ 3
தஸ்மிஞ்சக்திர்நபததி ஸாதுகர்ம கரோதி ஸ: ।
தத்வசாத்ஸது நிஷ்டாவாஞ்சிவசாஸ்த்ரோக்தவர்த்மஸு ॥ 4
தன்னிஷ்டஸ்தத்பரோ பூத்வா சிவே லீனமனாஸ்ஸதா ।
மத்யே மத்யே யதா சித்தம் சிவாத்ப்ருதகஸௌ ததா ॥ 5
சிவாலய தித்ருக்ஷார்தம் விஹரத்யேஷ நைஷ்டிக: । கரோதிச மஹேசஸ்ய கைங்கர்யாதிகமப்யஸௌ ॥ 6
லிங்கார்சாமபி தேவஸ்ய கரோதி பஹுவிஸ்தராம் । சிவபக்தான் ஸம்யதாத்மா தர்பயத்யேவ பூரிச: ॥ 7
ஸததம் பஸ்மருத்ராக்ஷமாலாலங்க்ருதவிக்ரஹ: । பஞ்சாக்ஷரீஜபாஸக்தஸ்ஸர்வப்ராண்யபயப்ரத: ॥ 8
விஹரத்யேவ நிஷ்டாவான் ஜீவன்முக்தஸ்ஸ ஈரித: । ஏஷ ஜ்ஞானீ விரக்தச்ச மதிமான் லோகபூஜித: ॥ 9
நானேன ஸத்ருச: கச்சித் த்ரிஷு லோகேஷு வித்யதே । ஏதஸ்ய பூஜனாதேவ பூஜித: பரமேச்வர: ॥ 10
அஸ்யாவக்ஞா சிவாவக்ஞா ஸத்யமேவ ந ஸம்சய: ।
அஸ்ய ஜிஹ்வாக்ரமாஸ்தாய புங்க்தே தேவ: ஸ்வயம் சிவ: ॥ 11
அஸ்ய த்ருஷ்டிம் கதாஸ்ஸர்வே முக்தபாப்மான ஏவ தே ।
தஸ்மாத் க்ஞானேன வை முக்திஸ்ஸத்யம் ஸத்யம் முனீச்வரா: ॥ 12

அந்த ஜீவனுக்கு ஐந்து அவஸ்தைகள் உண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஜீவன்களோ கணக்கற்றவைகள். அவைகள் ஸம்ஸாரத்தின் வசமாயிருந்து வருகின்றன. (2) அவைகளில் சில ஜீவன்கள் கேவலமென்றும், சில ஸகளமென்றும், சில சுத்தமென்றும் சொல்லப்படும். அவைகளில் எந்த ஜீவனை ஸ்ரீ பரமேச்வரன் கிருபையினால் கைதூக்கிவிட விரும்புகிறாரோ (3) அவனிடத்தில் மாயை அணுகுவதில்லை. அவன் நல்ல காரியங்களையே செய்வான். அதனால் அவன் சைவ சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட மார்க்கங்களில் நிலை பெற்றவனாகி, (4) எப்பொழுதும் அந்த பரமேச்வரனிடத்தில் நிஷ்டை உள்ளவனாகவும், அவரிடத்திலேயே பற்றிய மனமுடையவனாயும், அவரிடத்திலேயே பற்றுதல் உடையவனாயும் ஆகின்றான். மேலும் அவனுக்கு எப்பொழுதெல்லாம் ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடமிருந்து மனம் வேறுபடுகின்றதோ, அப்பொழுதெல்லாம் (5) அந்த நிஷ்டை உடையவன் சிவாலய தரிசனத்துக்குச் சென்று, சிவ கைங்கர்யம் முதலியவைகளைச் செய்து (6) சிவலிங்கார்ச்சனத்தையும் மிக விஸ்தாரமாகச் செய்வான். பிறகு மனதை அடக்கியவனாய் சிவ பக்தர்களை விசேஷமாகத் திருப்தி செய்விப்பான். (7) எப்பொழுதும் விபூதி, ருத்திராக்ஷங்களால் தனது உடலை அலங்கரித்துக்கொண்டும், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர மஹாமந்த்ரத்தை எப்பொழுதும் ஜபிக்கின்றவனாயும், ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அபயம் அளிப்பவனாயும் இருப்பான். (8) இவ்வாறு எவன் நிஷ்டையுடன் நடக்கின்றானோ அவனே ஜீவன் முக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். இப்படிப்பட்டவனே ஞானி. இவனே வைராக்கியம் உடையவன். இவனே புத்திசாலி. இவனே உலகங்களால் பூஜிக்கப்படுகிறான். (9) மூன்று உலகங்களிலும் இவனுக்கு நிகராக ஒருவரும் இல்லை. இவனைப் பூஜித்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனே பூஜிக்கப்பட்டவராக ஆகின்றார். (10) இவனை அவமதித்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீசிவபிரானே அவமதிக்கப்பட்டவராகின்றார் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவனது நாக்கின் நுனியிலிருந்துகொண்டு ஸ்ரீசிவபிரான் தானே நேரில் சாப்பிடுகின்றார். (11) இவனது கண் பார்வையில் அகப்பட்டவர்களெல்லாம் தங்கள் பாபம் நீங்கியவர்களே. ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! ஞானத்தினால்

त्रिलोक्यां ज्ञाननिष्ठस्य दुर्लभञ्च न विद्यते । ऋषयः — पशुपाशौ श्रुतौ विद्वन् पतिं नो वद सांप्रतम् ॥ १३
यत् ज्ञात्वा न पुनर्जन्म लभते मानवो भुवि । सूतः — हन्त वस्संप्रवक्ष्यामि देवदेवस्य वैभवम् ॥ १४
यस्य श्रवणमात्रेण कृतार्थः पुरुषो भवेत् । अस्ति कश्चिन्मुनिश्रेष्ठा भुवि विश्वाधिकश्शिवः ॥ १५
अनन्तमहिमाधारः कल्याणगुणसागरः । संसृज्य विश्वमादौ तद्गोपान्ते सञ्चुकोच सः ॥ १६
विश्वतश्चक्षुरेवायमुतायं विश्वतोमुखः । तथैव विश्वतो हस्तो विश्वतः पादसंयुतः ॥ १७
सर्वज्ञः सर्वकर्ता च सच्चिदानन्दविग्रहः । परिपूर्णः परञ्ज्योतिः पशुपाशविमोचकः ॥ १८
अनादिमलनिर्मुक्तो विभुर्व्यापी सनातनः । निष्कलस्सकलश्चायं सकलङ्क इतीरितः ॥ १९
स क्रियोपाधिभेदेन भिद्यतेऽनेकधा विभुः । शिवोऽमूर्तिश्च मूर्तिश्च कर्ता कर्माह्वयोऽपरः ॥ २०
त इमे पञ्चसादाख्याः परमेश्वरसंभवाः । स पुनर्विद्यते पञ्चब्रह्मात्मा च षडङ्गवान् ॥ २१
सदाशिवोऽयमपरो महानपि सदाशिवः । पञ्चविंशति सङ्ख्याका मूर्तयोऽस्य प्रकीर्तिताः ॥ २२

த்ரிலோக்யாம் க்ஞானநிஷ்டஸ்ய துர்லபஞ்ச ந வித்யதே ।
ருஷய: — பசுபாசௌ ச்ருதௌ வித்வன் பதிம் நோ வத ஸாம்ப்ரதம் ॥ 13
யத் க்ஞாத்வா ந புனர்ஜன்ம லபதே மானவோ புவி ।
ஸூத: — ஹந்த வஸ்ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி தேவதேவஸ்ய வைபவம் ॥ 14
யஸ்ய ச்ரவணமாத்ரேண க்ருதார்த: புருஷோ பவேத் ।
அஸ்தி கச்சின்முனிச்ரேஷ்டா புவி விச்வாதிக: சிவ: ॥ 15
அனந்தமஹிமாதார: கல்யாணகுணஸாகர: ।
ஸம்ஸ்ருஜ்ய விச்வமாதௌ தத்கோப்தாந்தே ஸஞ்சுகோச ஸ: ॥ 16
விச்வதச்சக்ஷுரேவாயமுதாயம் விச்வதோமுக: । தத்தைவ விச்வதோ ஹஸ்தோ விச்வத: பாதஸம்யுத: ॥ 17
ஸர்வக்ஞ: ஸர்வகர்தாச ஸச்சிதானந்த விக்ரஹ: । பரிபூர்ண: பரஞ்ஜ்யோதி: பசுபாசவிமோசக: ॥ 18
அனாதிமலநிர்முக்தோ விபுர்வ்யாபீ ஸனாதன: । நிஷ்களஸ்ஸகளச்சாயம் ஸகளங்க இதீரித: ॥ 19
ஸ க்ரியோபாதிபேதேன பித்யதேऽனேகதா விபு: ।
சிவோऽமூர்திச்ச மூர்திச்ச கர்தா கர்மாஹ்வயோऽபர: ॥ 20
த இமே பஞ்சஸாதாக்யா: பரமேச்வரஸம்பவா: । ஸ புனர்வித்யதே பஞ்சப்ரம்ஹாத்மாச ஷடங்கவான் 21
ஸதாசிவோऽயமபரோ மஹானபி ஸதாசிவ: । பஞ்சவிம்சதி ஸங்க்யாகா மூர்தயோऽஸ்ய ப்ரகீர்திதா: ॥ 22

தான் மோக்ஷம் உண்டாகுமென்பது சத்தியம். (12) ஞான நிஷ்டனுக்கு இம்மூன்று உலகிலும் அடைய முடியாதது ஒன்றுமில்லை என்றார். இவ்வாறு சொன்ன ஸூத முனிவரைப் பார்த்து சௌனகாதி முனிவர்கள் வினவினார்கள். வித்வானான ஓ ஸூத முனிவரே! பசு, பாசம் இவைகளைப்பற்றி தாங்கள் சொல்லக் கேட்டோம். இப்பொழுது எதை அறிந்ததால் இப்பூமியில் மனிதர்கள் மறு பிறவியை அடையமாட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட பதியைப்பற்றி எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்றார்கள். ஸூத முனிவர் கூறுகின்றார் :— ஓ முனிவர்களே! எந்த மஹாதேவரின் மஹிமையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனிதர்கள் க்ருதார்த்தர்களாவார்களோ, அப்படிப்பட்ட பதியைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். (13, 14) ஓ முனிவர்களே! அளவற்ற மஹிமைகளுக்கு ஆதாரமாக இருப்பவரும், கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாக இருப்பவரும், விச்வங்களை அதிகரித்தவருமான ஸ்ரீ சிவபிரான் ஒருவர் இருக்கின்றார். (15) அவர் ஆதியில் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து காப்பாற்றி பிறகு தனக்குள்ளேயே அடக்கிக்கொள்கிறார். (16) அவர் அனேகம் கண்கள், முகங்கள், கைகள், கால்கள் இவைகளை உடையவர். (17) மேலும் அவர் ஸர்வக்ஞரும், ஸர்வ கர்த்தரும், ஸச்சிதானந்த ரூபியும், பரிபூர்ணரும், பரஞ்ஜோதியும், பசு, பாசங்களை தீர்ப்பவரும், (18) அநாதியாகிய மாயையால் ஸம்மந்தப்படாதவரும், ப்ரபுவும், எங்கும் வியாபித்தவரும், நித்யராகவும் ஆனவர். மேலும் அப்பிரபுவானவர் உபாதி பேதத்தினால் ஸகளர் என்றும், நிஷ்களர் என்றும், நிஷ்களங்கர் என்றும், ஸக்ரியர் (க்ரியையோடு கூடியவர்) என்றும், பற்பல பேதமாக சொல்லப்படுகிறார். மேலும் சிவம், அமூர்த்தி, மூர்த்தி, கர்த்தா, கர்மா, (20) ஆகிய இந்த ஐந்து ஸாதாக்ய மூர்த்திகளும், ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடமிருந்து உண்டானவைகளே. தவிரவும் அவர், ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், தத்புருஷம், அகோரம், ஈசானம் ஆகிய பஞ்ச (ஐந்து) ப்ரும்ம மூர்த்தியும், ஸர்வக்ஞ சக்தி, நித்ய த்ருப்த சக்தி, அநாதிபோத சக்தி, ஸ்வதந்த்ர சக்தி, அலுப்த சக்தி, அனந்த சக்தி, ஆகிய ஷடங்க சக்தி மூர்த்தியும், ஸதாசிவ மூர்த்தியும், மஹா ஸதாசிவ மூர்த்தியுமாக இருக்கின்றார்.

करोति पञ्चकृत्यानि सर्वदाऽयं महेश्वरः । सृष्ट्याख्यं प्रथमं कृत्यं द्वितीयं तस्य रक्षणम् ॥ २३
तृतीयं तस्य संहारस्तिरोभावश्चतुर्थकः । पञ्चमोऽनुग्रहः प्रोक्तः पञ्चकृत्यानि धूर्जटेः ॥ २४
स एवैकः परं ब्रह्म तदन्ये पशवः स्मृताः । बध्वा सर्वानिमान् पाशैः शरीरकरणादिभिः ॥ २५
क्रीडत्येव सदा शंभुस्सर्वज्ञत्वादिशक्तिमान् । लीलासाधनभूतास्ते ब्रह्माद्याः पशवः प्रभोः ॥ २६
सर्वज्ञोऽयमतश्शंभुस्सृजत्यवति हन्ति च । तृप्तो यतस्सदादेवस्सर्वानुग्राहकः स्मृतः ॥ २७
बोधोऽनादिः परोऽस्येति मोहकस्सकलात्मनाम् । स्वतन्त्रशक्तिर्देवेशः पक्वान्मोचयति प्रभुः ॥ २८
अलुप्तशक्तिमान्यस्मात्पञ्चकृत्यपरस्सदा । अनन्ताश्शक्तयोऽस्येति निमित्तमखिलात्मनाम् ॥ २९
एवं षडङ्गवान् पञ्चब्रह्मरूपी सदाशिवः । ज्ञेयः पशुपतिः सर्वैः ; पशुपाशविलक्षणः ॥ ३०
अस्य ज्ञानेन सर्वेषां बन्धमुक्तिर्नचान्यथा । अमुं ज्ञात्वा शिवं शान्तिमेति शोकं तरत्यपि ॥ ३१
चर्या क्रिया च योगश्च ज्ञानंचेति चतुर्विधम् । आत्मनां बन्धमुक्त्यर्थं कल्पितानि शिवेन वै ॥ ३२

கரோதி பஞ்சக்ருத்யானி ஸர்வதாSயம் மஹேச்வர: ।
ஸ்ருஷ்ட்யாக்யம் ப்ரதமம் க்ருத்யம் த்விதீயம் தஸ்ய ரக்ஷணம் ॥ 23
த்ருதீயம் தஸ்ய ஸம்ஹாரஸ்திரோபாவச்சதுர்தக: ।
பஞ்சமோSனுக்ரஹ: ப்ரோக்த: பஞ்சக்ருத்யானி தூர்ஜடே: ॥ 24
ஸ ஏவைக: பரம் ப்ரம்ஹ ததன்யே பசவ: ஸ்ம்ருதா: । பத்வா ஸர்வானிமான் பாசை: சரீரகரணாதிபி: ॥ 25
க்ரீடத்யேவ ஸதா சம்புஸ்ஸர்வக்ஞத்வாதி சக்திமான் ।
லீலாஸாதனபூதாஸ்தே ப்ரம்ஹாத்யா: பசவ: ப்ரபோ: ॥ 26
ஸர்வக்ஞோSயமதச்சம்புஸ்ஸ்ருஜத்யவதி ஹந்தி ச ।
த்ருப்தோ யதஸ்ஸதா தேவஸ்ஸர்வானுக்ராஹக: ஸ்ம்ருத: ॥ 27
போதோSநாதி: பரோSஸ்யேதி மோஹகஸ்ஸகலாத்மனாம் ।
ஸ்வதந்த்ரசக்திர்தேவேச: பக்வான்மோசயதி ப்ரபு: ॥ 28
அலுப்தசக்திமான் யஸ்மாத் பஞ்சக்ருத்ய பரஸ்ஸதா ।
அனந்தாச்சக்தயோSஸ்யேதி நிமித்தமகிலாத்மனாம் ॥ 29
ஏவம் ஷடங்கவான் பஞ்சப்ரம்ஹரூபீ ஸதாசிவ: । க்ஞேய: பசுபதி: ஸர்வை: பசுபாசவிலக்ஷண: ॥ 30
அஸ்ய க்ஞானேன ஸர்வேஷாம் பந்தமுக்திர் நசான்யதா ।
அமும் க்ஞாத்வா சிவம் சாந்திமேதி சோகம் தரத்யபி ॥ 31
சர்யா க்ரியாச யோகச்ச க்ஞானஞ்சேதி சதுர்விதம் ।
ஆத்மனாம் பந்தமுக்த்யர்தம் கல்பிதானி சிவேன வை ॥ 32

இவ்வாறு அவருக்கு இருபத்தைந்து மூர்த்திகளும் உண்டென்று சொல்லப்படுகின்றது. (22) அந்த மஹேச்வரர் எப்பொழுதும் பஞ்ச க்ருத்யங்களை செய்து வருகின்றார். அதாவது ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி (23) ஸம்ஹாரம், திரோபாவம், அனுக்ரஹம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய பஞ்ச க்ருத்யங்கள் எனப்படும். (24) அவர் ஒருவரே பரப்ரும்மம் என்றும், மற்றவர்களெல்லாம் பசுக்கள் என்றும் சொல்லப் படுகின்றது. சர்வக்ஞத்துவம் முதலிய சக்திகளை உடைய சம்புவானவர் சரீரம், இந்திரியங்கள் முதலிய பாசங்களால் (கயிறுகளால்) அந்த எல்லா பசுக்களையும் கட்டி எப்பொழுதும் விளையாடுகின்றார். பிரம்மா முதலிய பசுக்களெல்லாம் ஸ்ரீ பிரபுவினுடைய அவ்வாறான திருவிளையாடலுக்குரிய கருவிகளாக ஆகின்றார்கள். (26) அவர் சர்வக்ஞராகியதால் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களை செய்கின்றவராகவும், நித்ய திருப்தராகியதால் சகல அனுக்கிரஹங்களையும் செய்கின்றவராகவும், அனாதிபோதராகியதால் சகல பிராணிகளையும் மோகிக்கச் செய்கின்றவரும், ஸர்வ ஸ்வதந்தரம் உள்ளவராகியதால் பக்குவம் அடைந்தவருக்கு (ஞானிகளுக்கு) மோக்ஷமளிக்கின்றவரும் (28) அலுப்த சக்தி உடையவராகியதால் எப்பொழுதும் பஞ்ச கிருத்தியங்களை செய்கின்றவராகவும், அனந்த சக்தியை உடையவராதலால் சகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் காரணராகவும் இருக்கின்றார். (29) ஆகையால் இவ்விதமாக ஆறு அங்க சக்திகளை உடையவரும், பஞ்ச பிரம்ம ஸ்வரூபியுமான ஸ்ரீ ஸதாசிவன் பசுபாசங்களிலிருந்து வேறான பசுபதி என்றே யாவராலும் அறியத்தக்கவர். (30) இப்படிப்பட்ட பரமசிவனை இவ்வாறாக அறிவதால்தான் யாவருக்கும் மோக்ஷமுண்டாகுமே அன்றி வேறு விதத்தால் இல்லை. இந்த சிவபிரானை அறிவதினால் துக்கங்களைக் கடந்து க்ஷேமத்தை அடைகின்றான். (31) பிராணிகள் ஸம்சாரத்திலிருந்து மோக்ஷமடைவதற்காக

चर्यानुष्ठानतो मर्त्याश्शिवसालोक्यमेत्यच । सायुज्यं कालतो यान्ति तस्माच्चर्या च मुक्तिदा ॥ ३३
क्रियापादपरो मर्त्यश्शिवसामीप्यमेत्य च । आप्नोति शिवसायुज्यं ज्ञानेनैवतु केवलम् ॥ ३४
योगाभ्यासरतो यस्तु योगपादोक्तवर्त्मना । संप्राप्य शिवसारूप्यं पश्चात्सायुज्यमेत्यसौ ॥ ३५
ज्ञानाभ्यासपरो यस्तु ज्ञानपादोक्तवर्त्मना । अविलंबेन सायुज्यमाप्नोत्यस्य प्रभावतः ॥ ३६
तस्मात् ज्ञानेन वै मुक्तिर्ज्ञानं त्रैलोक्यदुर्लभम् । विज्ञानेनच सर्वेषां बन्धमुक्तिर्नसंसृतेः ॥ ३७
लब्धज्ञानो नरो लोके जीवन्मुक्तो न संशयः । यं यं कामयते ज्ञानी तं तमाप्नोत्यसंशयः ॥ ३८
तस्मात्सर्वेषु लोकेषु ज्ञानिनां नास्ति दुर्लभम् । योऽधीत्य चतुरो वेदान् सषडङ्गपदक्रमान् ॥ ३९
पुराणन्यायमीमांसा धर्मशास्त्रपुरस्सरान् । सर्वागमार्थतत्वज्ञस्समयान्तरतत्ववित् ॥ ४०
पतिं पाशान् पशूंश्चैव तत्तल्लक्षणलक्षितान् । ज्ञात्वा ज्ञानेन तेनैव ज्ञाताऽहं ज्ञेय ईश्वरः ॥ ४१
ज्ञानञ्च स्वात्मनिष्ठं तच्छिवैकविषयं मतम् । ज्ञात्वैतत् त्रितयं विद्वांस्तन्निष्ठो नियतेन्द्रियः ॥ ४२

சர்யானுஷ்டானதோ மர்த்யாச்சிவஸாலோக்யமேத்யச ।
ஸாயுஜ்யம் காலதோ யாந்தி தஸ்மாச்சர்யாச முக்திதா ॥ 33
க்ரியாபாதபரோ மர்த்யச்சிவஸாமீப்யமேத்யச । ஆப்னோதி சிவஸாயுஜ்யம் க்ஞானேனைவது கேவலம் ॥ 34
யோகாப்யாஸரதோ யஸ்து யோகபாதோக்தவர்த்மனா ।
ஸம்ப்ராப்ய சிவஸாரூப்யம் பச்சாத்ஸாயுஜ்யமேத்யஸௌ ॥ 35
க்ஞானாப்யாஸபரோ யஸ்து க்ஞானபாதோக்தவர்த்மனா ।
அவிளம்பேன ஸாயுஜ்யமாப்னோத்யஸ்ய ப்ரபாவத: ॥ 36
தஸ்மாத் க்ஞானேன வை முக்திர்க்ஞானம் த்ரைலோக்யதுர்லபம்
விக்ஞானேன ச ஸர்வேஷாம் பந்தமுக்திர் ந ஸம்ஸ்ருதே: ॥ 37
லப்தக்ஞானோ நரோ லோகே ஜீவன் முக்தோ ந ஸம்சய: ।
யம் யம் காமயதே க்ஞானீ தம் தமாப்னோத்ய ஸம்சய: ॥ 38
தஸ்மாத்ஸர்வேஷு லோகேஷு க்ஞானினாம் நாஸ்தி துர்லபம் ।
யோऽதீத்ய சதுரோவேதான் ஸஷடங்கபதக்ரமான் ॥ 39
புராணன்யாயமீமாம்ஸா தர்மசாஸ்த்ரபுரஸ்ஸரான் । ஸர்வாகமார்த தத்வக்ஞஸ்ஸமயாந்தரதத்வவித் ॥ 40
பதிம் பாசான் பசூம்ச்சைவ தத்தல்லக்ஷண லக்ஷிதான் ।
க்ஞாத்வா க்ஞானேன தேனைவ க்ஞாதாஹம் க்ஞேய ஈச்வர: ॥ 41
க்ஞானஞ்ச ஸ்வாத்மனிஷ்டம் தச்சிவைகவிஷயம் மதம் ।
க்ஞாத்வைதத் த்ரிதயம் வித்வாம்ஸ்தந்நிஷ்டோ நியதேந்த்ரிய: ॥ 42

ஸ்ரீ பரமேச்வரனுல் சரியை, கிரியை, யோகம், க்ஞானம் என்று நான்கு பாதங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. (32) மனிதர்கள் சரியை என்னும் பாதத்தை அனுஷ்டிப்பதினுல் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸாலோக்ய பதவியை அடைந்து பிறகு நாளடைவில் ஸாயுஜ்ய முக்தியை அடைகின்றுர்கள். ஆகையால் சரியை என்பதும் மோக்ஷத்தை அளிக்கக் கூடியது. (33) கிரியை என்னும் பாதத்தை அனுஷ்டிப்பதினுல் ஸ்ரீ சிவபிரானுடைய ஸாமீப்யத்தை அடைந்து, பிறகு ஞானத்தினுல் மோக்ஷமடைகின்றுன். (34) ஞானம் என்னும் பாதத்திற்கு கூறிய முறைப்படி ஞானத்தை அப்பியசிப்பவன் என்றுல் அதன் மகிமையால் சிறிதும் தாமதமின்றி ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிருன். (36) ஆகையால் மோக்ஷமடைவது ஞானத்தினுல்தான். மூன்று உலகில் உள்ளவர்களுக்கும் க்ஞானம் வெகு துர்லபம். விக்ஞானத்தினுல் (சிற்ப சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றுல்) ஒருவருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷம் கிடைப்பதில்லை. (37) உலகில் க்ஞானம் அடைந்தவன் ஜீவதசையிலேயே ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷமடைந்தவன் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. (38) ஆகையால் ஞானிகளுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் ஒன்றும் துர்லபம் இல்லை. எவனொருவன் ஆறு அங்கங்கள் பதம், கிரமம் இவைகளோடு கூடிய நான்கு வேதங்களையும் (39) புராணம், தர்க்கம், மீமாம்சை, தர்ம சாஸ்திரம் முதலிய யாவற்றையும் கற்று சகல ஆகம பொருட்களின் தத்துவங்களையும், மதாந்தரங்களின் தத்துவங்களையும் அறிந்தவனுகி, (40) பசு, பாசம், பதி இவைகளை அந்தந்த லக்ஷணங்களால் குறிக்கப்பட்டபடி அறிந்து அப்படிப்பட்ட க்ஞானத்தினுல் க்ஞாதா (அறிகிறவன்) நானே என்றும் க்ஞேயர் (அறியத்தக்கவர் ஸ்ரீ ஜகதீசனே என்றும், (41) ஞானமோவெனில் ஸ்ரீ சிவபிரானை விட்டு அகலாமல் தனக்குள் இருக்கும் அறிவே என்றும், இம்மூன்றையும் நன்றுக அறிந்து,

स जीवन्नेव मुक्तश्च मोचकश्शिवसंमतः । पतिश्शिवः समाख्यातः परिपूर्णः स्वभावतः ॥ ४३
पञ्चसादाख्यरूपेण पञ्चब्रह्म षडङ्गवान् । सदाशिवस्वरूपेण महांश्चैव सदाशिवः ॥ ४४
पञ्चविंशतिमूर्त्यात्मा परापरविभागशः । अनादिरेव देवेशस्सर्वानुग्राहकश्शिवः ॥ ४५
पञ्चकृत्यपरो नित्यमात्मनामर्थसिद्धये । एवं परशिवश्शक्त्या करोति सकलं प्रभुः ॥ ४६
वेत्तीति तत्वतो यस्तु स वै ज्ञानी मुनीश्वराः । इति श्रुत्वा मुनिश्रेष्ठात्सर्वे ज्ञानं शिवात्मकम् ॥
अपृच्छन् सूतमनघं संशयाविष्टमानसाः ॥ ४७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे एकोननवतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ नवतितमोऽध्यायः ॥

श्रीपरमेश्वरस्य पञ्चविंशतिमूर्तीनां कृत्यानि ॥

मुनयः — परस्य ब्रह्मणस्सूत पञ्चविंशतिविग्रहाः । अनादय इति प्रोक्तास्त्वयेदानीं पुरा श्रुतम् ॥ १

ஸ ஜீவன்னேவ முக்தச்ச மோசகச்சிவஸம்மத:। பதி: சிவ: ஸமாக்யாத: பரிபூர்ண: ஸ்வபாவத: ।। 43
பஞ்சஸாதாக்யரூபேண பஞ்சப்ரம்ஹ ஷடங்கவான் । ஸதாசிவஸ்வரூபேண மஹாம்ச்சைவ ஸதாசிவ: 44
பஞ்சவிம்சதிமூர்த்யாத்மா பராபரவிபாகச:। அனாதிரேவ தேவேசஸ்ஸர்வானுக்ராஹகச்சிவ: ।। 45
பஞ்சக்ருத்யபரோ நித்யமாத்மனாமர்தஸித்தயே। ஏவம் பரசிவச்சக்த்யா கரோதி ஸகலம் ப்ரபு: ।। 46
வேத்தீதி தத்வதோ யஸ்து ஸ வை க்ஞானீ முனீச்வரா: ।
இதி ச்ருத்வா முனிச்ரேஷ்டாத் ஸர்வே க்ஞானம் சிவாத்மகம் ।।
அப்ருச்சன்ஸூதமனகம் ஸம்சயாவிஷ்டமானஸா: ।। 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே ஏகோனநவதிதமோऽத்யாய:

॥ அத நவதிதமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமசிவனின் இருபத்தைந்து மூர்த்திகளும், அதன் கார்யங்களும்.

முனிய: — பரஸ்ய ப்ரம்ஹணஸ்ஸூத பஞ்சவிம்சதி விக்ரஹா: ।
அனாதய இதி ப்ரோக்தா ஸ்த்வயேதானீம் புரா ச்ருதம் ।। 1

இந்திரிய அடக்கமுள்ளவனாகி, அதே நிஷ்டையில் இருக்கின்றானோ (42) அப்படிப்பட்டவன் ஸம்சாரத்திலிருந்து விடுபட்டவனாகி, ஸ்ரீ சிவபிரானுக்கு ஸம்மதனாகி ஜீவதசையிலேயே மோக்ஷமடைகிறான். ஸ்ரீ சிவபிரான் பரிபூர்ணராகிய ஸ்வபாவத்தை உடையவராதலால் பதியும் (43) பஞ்ச சாதாக்கிய உருவங்களைக் கொண்டவராகையால் பஞ்ச பிரம்ம ஸ்வரூபத்தையும், ஷடங்க சக்திகளையும் கொண்டவரும், ஸதாசிவ ஸ்வரூபியுமானதால் ஸ்ரீ மகாஸதாசிவனும் (44) பரம், அபரமென்னும் பிரிவைக்கொண்டிருப்பதால் இருபத்தைந்து திருமூர்த்திகளைக்கொண்டவருமாகின்றார். அனாதியும் எல்லோருக்கும் அனுக்ரஹம் செய்கின்றவருமான அந்த தேவாதி தேவர்தான் (45) பிராணிகளுக்கு ஸகல புருஷார்தங்களும் சித்திப்பதற்காக என்றும் பஞ்ச கிருத்யங்களைச் செய்கின்றார். இவ்விதமாக ஸ்ரீ பிரபுவானவர் எல்லாவற்றையும் சக்தியினால் செய்தருளுகின்றார். (46) ஓ முனிவர்களே! இவ்வாறாக எவன் உண்மையாய் அறிகிறானோ அவனே ஞானியெனப்படுவான் என்றார். அப்பொழுது சௌனகாதி முனிவர்களெல்லாம் சிவஸ்வரூப ஞானத்தை இவ்விதமாய் சூதமுனிவரிடமிருந்து கேட்டு மனதினால் சந்தேகமடைந்தவர்களாகி பரிசுத்தரான சூத முனிவரைக் கேட்டார்கள். (47)

எண்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

தொண்ணூறாவது அத்தியாயம்

ஓ ஸூத முனிவரே! பரப்பிரும்மத்தின் இருபத்தைந்து மூர்த்திகளும் கைலாஸம் சிவலோகம் முதலிய இடங்களில் காரியார்த்தமாய் அனாதியாக உள்ளன என்று கேள்விப்பட்டு இருப்பதாக எங்களுக்கு

कैलासशिवलोकादौ कार्यार्थमिति नः श्रुतम् । एतन्नस्संशयं छिन्धि न त्वदन्योऽस्ति तत्ववित् ॥ २
सूतः — पञ्चविंशतिमूर्तीनामनादित्वं मुनीश्वराः । यथा व्यक्तं तथा वच्मि ब्रुवतो मन्निबोधत ॥ ३
शिवस्य नित्यतृप्तस्य पञ्चविंशतिमूर्तयः । अनाद्या एव देवस्य सन्ति नित्या महेशितुः ॥ ४
शुद्धे माहेश्वरे तत्वे कार्यार्थं विभुना धृताः । किमर्थमिति चेद्विप्राश्शृणुध्वं ब्रुवतो मम ॥ ५
आत्मनामुद्भवार्थं तु लिङ्गोद्भव उदाहृतः । सर्वात्मना महेशेन यादृशी मूर्तिराहृता ॥ ६
आत्मानश्चापि ते सर्वे तादृशाश्च भवन्ति वै । सुखासनात्मिका मूर्तिर्निर्विकारा द्वितीयका ॥ ७
आत्मानश्चापि ते बाल्ये निर्विकारा भवन्ति वै । उवाह देवः स्वां शक्तिमुमारूपां यतः प्रभुः ॥ ८
ततस्सर्वेऽपि चात्मानः पाणिग्रहणकांक्षिणः । तृतीया सा ततो मूर्तिरुमापरिणयोन्मुखी ॥ ९
कल्याणसुन्दरा मूर्तिः कृतकल्याणरूपिणी । अर्धनारीश्वरीमूर्तिरात्मनां मोहकारिणी ॥ १०
तस्मात्ते कृतकल्याणा रमन्ते स्त्रीभिरन्वहम् । मोहेन महता युक्ताः कृतशास्त्रपरिश्रमाः ॥ ११

கைலாஸசிவலோகாதௌ கார்யார்தமிதி நः ச்ருதம் ।
ஏதந்நஸ்ஸம்சயம் சிந்தி ந த்வதன்யோऽஸ்தி தத்வவித் ॥ 2
ஸூத: — பஞ்சவிம்சதிமூர்தீனாமனாதித்வம் முனீச்வரா: ।
யதா வ்யக்தம் ததா வச்மி ப்ருவதோ மந்நிபோதத ॥ 3
சிவஸ்ய நித்யத்ருப்தஸ்ய பஞ்சவிம்சதிமூர்தய: । அனாத்யா ஏவ தேவஸ்ய ஸந்தி நித்யா மஹேசிது: ॥ 4
சுத்தே மாஹேச்வரே தத்வே கார்யார்தம் விபுனா த்ருதா: ।
கிமர்தமிதி சேத்விப்ராச்ச்ருணுத்வம் ப்ருவதோ மம ॥ 5
ஆத்மனாமுத்பவார்தம் து லிங்கோத்பவ உதாஹ்ருத: ।
ஸர்வாத்மனா மஹேசேன யாத்ருசீ மூர்திராத்ருதா ॥ 6
ஆத்மானச்சாபி தே ஸர்வே தாத்ருசாச்ச பவந்தி வை ।
ஸுகாஸனாத்மிகா மூர்திர்நிர்விகாரா த்விதீயகா ॥ 7
ஆத்மானச்சாபி தே பால்யே நிர்விகாரா பவந்தி வை ।
உவாஹ தேவ: ஸ்வாம் சக்திமுமாரூபாம் யத: ப்ரபு: ॥ 8
ததஸ்ஸர்வேऽபி சாத்மான: பாணிக்ரஹணகாங்க்ஷிண: ।
த்ருதியா ஸா ததோ மூர்திருமாபரிணயோன்முகீ ॥ 9
கல்யாணஸுந்தரா மூர்தி: க்ருதகல்யாணரூபிணீ । அர்தநாரீச்வரீ மூர்திராத்மனாம் மோஹகாரிணீ ॥ 10
தஸ்மாத்தே க்ருதகல்யாணா ரமந்தே ஸ்த்ரீபிரன்வஹம் ।
மோஹேன மஹதா யுக்தா க்ருதசாஸ்த்ரபரிச்ரமா: ॥ 11

தங்களால் இப்பொழுது கூறப்பட்டதல்லவா? தங்களைக் காட்டிலும் தத்துவம் அறிந்தவர் மற்றொருவரும் இல்லாதபடியால் அதில் எங்களுக்கு ஏற்படும் ஸந்தேகத்தைப் போக்க வேண்டும் என்றார்கள். (2) ஸூத முனிவர் கூறுகின்றார் :— ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! இருபத்தைந்து மூர்த்திகளுக்குள்ள அனாதித் தன்மையை கூடியமட்டில் தெளிவாக நான் கூறுவதை நீங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள். (3) என்றும் திருப்தி உள்ளவரான ஸ்ரீ மஹாதேவருடைய இருபத்தைந்து மூர்த்திகளும் அனாதியாகவும், நித்தியமுமாகவே உள்ளன. (4) அம்மூர்த்திகளெல்லாம் ஸ்ரீ பிரபுவினால் தனது சுத்த தத்துவத்தில் காரியார்த்தமாய் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ முனிவர்களே! அது எதற்காகவென்றால் நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். (5) லிங்கோத்பவ மூர்த்தியானது பிராணிகளின் உற்பத்திக்காக ஏற்பட்டிருப்பதாய்ச் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ரீ மஹேச்வரனால் பூரணமான அம்சத்துடன் எவ்வாறு அம்மூர்த்தியானது தரிக்கப்பட்டதோ (6) அவ்வாறே ஸகல பிராணிகளும் ஆகின்றார்கள். இரண்டாவதான நிர்விகாரமாகிய ஸுகாஸன மூர்த்தியினால் (7) எல்லாப் பிராணிகளும் பால்யத்தில் விகாரமற்றவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். பிரபுவானவர் தனது சக்தியாகிய உமாதேவியை மணம் புரிந்துகொள்ள விரும்பியபடியால் (8) எல்லாப் பிராணிகளும் விவாஹம் செய்துகொள்ள விருப்பமடைகின்றார்கள். மூன்றாவதாகிய "உமாசகர்" என்னும் மூர்த்தியால் (9) பிராணிகள் கல்யாணம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். திருமணம் செய்துகொண்ட கல்யாணஸுந்தரமூர்த்தியால் அவர்கள் தினந்தோறும் மனைவிகளோடு சேருகிறார்கள். பிராணிகளுக்கு மோகத்தை அளிக்கின்ற அர்த்தநாரீச்வர மூர்த்தியால் அவர்கள் மோகத்தோடு கூடியவர்களாயும், சாஸ்திரங்களைக் கற்பதில் பிரயாசைப் படுகின்றவர்களாயும் ஆகின்றார்கள். (11) ஸ்வாமியானவர்

सोमास्कन्दो यतः स्वामी मूर्तिमानभवच्छिवः । आत्मानोहि ततो लब्धपुत्राहि स्युर्नचान्यथा ॥ १२
प्रससाद यतश्चक्रं विष्णवे विश्वयोनये । तत एवात्मवर्गोऽपि लब्धभोगो नचान्यथा ॥ १३
त्रिमूर्तिमूर्तिमादत्ते भगवानीश्वरो यतः । आत्मानोऽपि ततो मूर्तित्रयं विन्दन्त्ययत्नतः ॥ १४
पुण्यपापे समीकृत्य चात्मनामीश्वरेश्वरः । प्रयच्छति स्वात्मशक्तिपातं हरिहरात्मना ॥ १५
परमेशः कृपासिन्धुः परात्परतरः प्रभुः । भक्तानामुपदेशार्थं दक्षिणामूर्तिमाश्रितः ॥ १६
अजातमिममेवैकं ज्ञात्वा जन्मनि भीरवः । प्रपद्यन्तेऽस्य देवस्य मोक्षार्थं दक्षिणामुखम् ॥ १७
तस्मात्सर्वात्मनां मुक्तिर्दक्षिणामूर्तिसेवया । आश्रित्यान्यानपि सुरान्नमुक्तिस्संसृतेर्नृणाम् ॥ १८
भिक्षामटति या मूर्तिश्शंभोः परमशोभना । आत्मभ्यस्सातु पक्वेभ्यस्तनुते भोगसंग्रहम् ॥ १९
अत एव तु यो वेद परे व्योम्नि प्रतिष्ठितम् । गुहायां स्वात्मनः सत्यं ज्ञानमानन्दमद्वयम् ॥ २०
सोऽश्नुते ब्रह्मणा तेन कामान् सर्वान् विपश्चिता । कङ्कालाख्यापि या मूर्तिर्देवेन समलंकृता ॥ २१
तया पक्वात्मनामीशो विदधाति विरागताम् । विषयेभ्यस्समस्तेभ्यस्तस्मादेते विरागिणः ॥ २२

ஸோமாஸ்கந்தோ யத: ஸ்வாமீ மூர்திமானபவச்சிவ: ।
ஆத்மானோஹி ததோ லப்தபுத்ராஹி ஸ்யுர்நசான்யதா ॥ 12
ப்ரஸஸாத யதச்சக்ரம் விஷ்ணவே விச்வயோனயே । தத ஏவாத்மவர்கோऽபி லப்தபோகோ நசான்யதா
த்ரிமூர்திமூர்திமாதத்தே பகவானீச்வரோ யத: । ஆத்மானோऽபி ததோ மூர்தித்ரயம் விந்தந்த்யயத்னத:14
புண்யபாபே ஸமீக்ருத்ய சாத்மனாமீச்வரேச்வர: । ப்ரயச்சதி ஸ்வாத்மசக்திபாதம் ஹரிஹராத்மனா ॥ 15
பரமேச: க்ருபாஸிந்து: பராத்பரதர: ப்ரபு: । பக்தாநாமுபதேசார்தம் தக்ஷிணாமூர்திமாச்ரித: ॥ 16
அஜாதமிமமேவைகம் க்ஞாத்வா ஜன்மனி பீரவ: । ப்ரபத்யந்தேऽஸ்ய தேவஸ்ய மோக்ஷார்தம் தக்ஷிணாமுகம்
தஸ்மாத் ஸர்வாத்மனாம் முக்திர் தக்ஷிணாமூர்திஸேவயா ।
ஆச்ரித்யான்யானபி ஸுராந்நமுக்திஸ்ஸம்ஸ்ருதேர் ந்ருணாம் 18
பிக்ஷாமடதி யா மூர்திச்சம்போ: பரமசோபனா । ஆத்மப்யஸ்ஸாது பக்வேப்யஸ்தனுதே போகஸங்க்ரஹம்19
அத ஏவ து யோ வேத பரே வ்யோம்னி ப்ரதிஷ்டிதம் ।
குஹாயாம் ஸ்வாத்மனஸ்ஸத்யம் க்ஞானமானந்தமத்வயம் ॥ 20
ஸோऽச்னுதே ப்ரம்ஹணா தேன காமான் ஸர்வான் விபச்சிதா ।
கங்காளாக்யாபி யா மூர்திர்தேவேன ஸமலங்க்ருதா ॥ 21
தயா பக்வாத்மனாமீசோ விததாதி விராகதாம் । விஷயேப்யஸ்ஸமஸ்தேப்யஸ்தஸ்மாதேதே விராகிண: 22

“ஸோமாஸ்கந்தர்” என்னும் மூர்த்தியைக் கொண்டிருக்கின்றபடியால்தான் பிராணிகள் பிள்ளைகளைப் பெறுகின்றார்களேயன்றி வேறில்லை. (12) ஸ்ரீபரமேச்வரன் பிரபஞ்சங்களுக்குக் காரணபூதரான விஷ்ணுவுக்கு சக்ராயுதத்தை அருளிய “சக்ரப் பிரதான” மூர்த்தியைக் கொண்டபடியால்தான் பிராணிகள் போகங்களை அடைகின்றார்களேயன்றி வேறில்லை. (13) ஸ்ரீஜகதீசன் “திருமூர்த்தி” என்னும் மூர்த்தியைக் கொண்டபடியால் பிராணிகள் முயற்சியின்றி ஜாக்கிரத், ஸ்வப்பனம், ஸுஷுப்தி என்றும் மூன்று அவஸ்தைகளிலும் மூன்று உருவங்களை அடைகின்றார்கள். (14) ஸ்ரீ பரமசிவன் “ஹரிஹரர்” என்னும் உருவத்தைக் கொண்டதனால் பிராணிகளுடைய புண்ணிய பாவங்களை சமமாகச் செய்து அவர்களுக்குத் தனது சக்தியைக் கொடுக்கின்றார். (15) கருணைக் கடலும் பராபரக் கடவுளுமான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பக்தர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதற்காக தக்ஷிணாமூர்த்தி என்னும் உருவத்தை தரிக்கின்றபடியால் (16) பிறவியில் பயமுள்ளவர்களான ஜீவாத்மாக்கள் அவர் ஒருவரையே பிறப்பற்ற பராபர வஸ்து என்று அறிந்து மோக்ஷமடைவதற்காக அந்த தேவாதி தேவருடைய தக்ஷிணாமூர்த்தி உருவத்தை சரணமடைகின்றார்கள். (17) ஆகையால் தக்ஷிணாமூர்த்தியை ஸேவிப்பதினால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நிச்சயம் முக்தியே கிட்டும். மற்ற தேவர்களை அண்டுவதினால் மனிதர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷம் கிடைக்காது. (18) ஸ்ரீ சம்புவினுடைய மிக மங்களகரமான “பிக்ஷாடன” மூர்த்தியானது ஞானத்தினால் முதிர்ந்தவர்களுக்கு ஸுக துக்கம் முதலிய போகங்களை குறைக்கப்படுகின்றது. ஆகையால்தான் அவரை எவர்கள் தனது ஹ்ருதய குகையில் உள்ள பரமாகாசத்தில் சச்சிதானந்த ரூபியாகவும், இரண்டாவதற்றவராகவும் நிலை நிறுத்தி அறிகின்றார்களோ (20) அப்படிப்பட்டவர்கள் மகா வித்வானான பரப்பிரும்மத்தோடு நித்ய திருப்தியை அடைகின்றார்கள். ஸ்ரீ மஹாதேவரால் தரிக்கப்பட்ட “கங்காள” மூர்த்தியாய் (21) ஸ்ரீ ஜகதீசன் ஞானத்தினால் முதிர்ந்த ஜீவாத்துமாக்களுக்கு வைராக்யத்தை அளிக்

संहृत्य काममीशानो ललाटनयनाग्निना । निवार्य कामजां पीडां पक्वेभ्यः प्रददौ सुखम् ॥ २३
सा मूर्तिः कामसंहारनिरता परिकीर्तिता । कालं संहृत्य देवेशः कालकालस्त्रियंबकः ॥ २४
पक्वानाञ्च भयं कालात्सजह्रे दयया यतः । कालसंहारिणी मूर्तिः कथिता सा मुनीश्वरैः ॥ २५
निहन्त्री या जलंध्रस्य मूर्तिं दध्रे जगद्गुरुः । निगृहीतस्तया कोपो योगिनाममलात्मनाम् ॥ २६
तिसृणाञ्च पुरीणाञ्च मूर्तिस्संहारकारिणी । तया गुणत्रयं शंभुस्सञ्जहारामलात्मनाम् ॥ २७
या मूर्तिश्शरभाकारा नारसिंहहरा परा । तया पक्वात्मनां कर्ममाये ते संहृते उभे ॥ २८
कालकूटहरा मूर्तिर्नीलकण्ठाह्वया परा । तयाऽणवमलं घोरमनादिभवमाहृतम् ॥ २९
या त्रिपादा चतुश्शृङ्गा द्विशीर्ष्णी सप्तबाहुका । तया पक्वात्मनां चर्याक्रियायोगाश्च कारिताः ॥ ३०
अजैकपाच्च या मूर्तिरनन्तमहिमास्पदा । तया पक्वात्मनो ज्ञानपादानुष्ठानशीलता ॥ ३१
या शम्भोर्भैरवी मूर्तिस्सर्वबन्धविवर्जिता । तयाऽऽत्मानोऽपि पक्वास्ते सर्वसङ्गविवर्जिताः ॥ ३२
आरूढा या वृषं धर्ममद्रिराजाकृतिं परम् । सा मूर्तिस्सर्वपक्वानां प्रसादं कर्तुमुद्यता ॥ ३३

ஸம்ஹ்ருத்ய காமமீசானோ லலாடநயனாக்னினா । நிவார்ய காமஜாம் பீடாம் பக்வேப்ய: ப்ரததௌ ஸுகம் 23
ஸா மூர்தி: காமஸம்ஹார நிரதா பரிகீர்திதா । காலம் ஸம்ஹ்ருத்ய தேவேச: காலகால ஸ்த்ரியம்பக: ॥ 24
பக்வானாஞ்ச பயம் காலாத் ஸஜஹ்ரே தயயா யத: । காலஸம்ஹாரிணீ மூர்தி: கதிதா ஸா முனீச்வரை: 25
நிஹந்த்ரீ யா ஜலந்த்ரஸ்ய மூர்திம் தத்ரே ஜகத்குரு: । நிக்ருஹீதஸ்தயா கோபோ யோகினாமமலாத்மனாம்
திஸ்ருணாஞ்ச புரீணாஞ்ச மூர்திஸ்ஸம்ஹாரகாரிணீ । தயா குணத்ரயம் சம்புஸ்ஸஞ்ஜஹாராமலாத்மனாம் 27
யா மூர்திச்சரபாகாரா நாரஸிம்ஹஹரா பரா । தயா பக்வாத்மனாம் கர்மமாயே தே ஸம்ஹ்ருதே உபே ॥ 28
காளகூடஹரா மூர்திர்நீலகண்டாஹ்வயா பரா । தயாSSணவமலம் கோரமனாதிபவமாஹ்ருதம் ॥ 29

யா த்ரிபாதா சதுர்ச்ச்ருங்கா த்விசீர்ஷ்ணீ ஸப்தபாஹுகா ।
தயா பக்வாத்மனாம் சர்யா க்ரியா யோகாச்ச காரிதா: ॥ 30

அஜைகபாச்ச யா மூர்திரனந்தமஹிமாஸ்பதா । தயா பக்வாத்மனோ ஞானபாதானுஷ்டானசீலதா ॥ 31

யா சம்போர்ப்பைரவீ மூர்திஸ்ஸர்வபந்த விவர்ஜிதா ।
தயாSSத்மானோSபி பக்வாஸ்தே ஸர்வஸங்கவிவர்ஜிதா: ॥ 32

ஆரூடா யா வ்ருஷம் தர்மமத்ரிராஜாக்ருதிம் பரம் । ஸா மூர்திஸ்ஸர்வபக்வானாம் ப்ரஸாதம் கர்துமுத்யதா 33

கின்றனர். ஆகையால் அவர்கள் ஸகல விஷயங்களிலிருந்தும் விருப்பமில்லாதவர்களாகின்றார்கள். (22) பிரபுவானவர் நேத்ராக்னியினால் மன்மதனை எரித்த மூர்த்தியினால் காமனால் உண்டாகும் துன்பங்களைப் போக்கி ஞானிகளுக்கு சுகத்தை அளிக்கின்றார். (23) அப்படிப்பட்ட மூர்த்திக்கு "காம ஸம்ஹார மூர்த்தி" எனப் பெயர். காலனுக்குக் காலனான ஸ்ரீ முக்கண்ணன் "கால ஸம்ஹார" மூர்த்தியினால் (24) ஞானிகளுக்குக் காலனிடத்திலிருக்கும் பயத்தைத் தயவால் போக்கிவிடுகின்றார். மஹரிஷிகள் அப்படிப்பட்ட மூர்த்தியை "கால ஸம்ஹார" மூர்த்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். (25) ஸ்ரீ ஜகத்குருவானவர் ஜலந்தராசுரனைக் கொல்லுவதற்காக தரித்த "ஜலந்தர ஸம்ஹார" மூர்த்தியினால் பரிசுத்தமான மனமுடைய யோகீச்வரருடைய கோபமானது போக்கப்படுகின்றது. (26) ஸ்ரீ சம்புவானவர் முப்புரங்களை ஸம்ஹரிக்கலான "திரிபுர ஸம்ஹார" மூர்த்தியினால் பரிசுத்தமான ஆத்மாக்களுடைய ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களையும் போக்கிவிடுகின்றார். (27) நரஸிம்ஹமூர்த்தியை கண்டித்தவரான மேன்மை வாய்ந்த "சரப" மூர்த்தியால் பக்குவமடைந்த ஆத்மாக்களுடைய கர்மம், மாயை என்னும் இரு மலங்களும் நாசம் செய்யப்படுகின்றன. (28) காலகூட விஷத்தை உண்டவரான மிகச் சிறந்த "நீலகண்ட" மூர்த்தியால் அனாதியாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஆணவம் என்னும் மலமானது போக்கடிக்கப்படுகின்றது. (29) நான்கு கொம்புகளையும், இரண்டு கழுத்துகளையும், ஏழு கைகளையும் கொண்ட "திரிபாத" மூர்த்தியால் பக்குவமடைந்தவர்களுக்கு சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகிய மூன்று பாதங்களும் அளிக்கப்படுகின்றன. (30) அளவற்ற மஹிமைகளுக்கு இருப்பிடமான "ஏகபாத" மூர்த்தியினால் பக்குவமடைந்தவர்களுக்கு ஞானமென்னும் பாதத்தை அனுஷ்டிக்கும்படியான தன்மையானது அளிக்கப்படுகின்றது (31) ஸகல பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதான "பைரவ" மூர்த்தியால் பக்குவமடைந்த ஆத்மாக்கள் ஸர்வ ஸங்கங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றார்கள். (32) வெள்ளி மலையின் ஆகிருதியைக் கொண்டதும், தர்மத்தின் உருவம் கொண்டதுமான மேன்மை வாய்ந்த காளைமீது ஏறுகின்ற "விருஷபாரூட" மூர்த்தியானது

चन्द्रशेखररिणि मूर्तिश्चन्द्रखण्डशिरोमणेः । तया तीर्णास्त आत्मानो जन्ममृत्यू महाबलौ ॥ ३४
या मूर्तिः परमानन्दभरा देव्यैकसाक्षिणी । नृत्यस्यानन्दमास्थाय पादेनैकेन लीलया ॥ ३५
तयैवानन्दिनस्सर्वे रसं लब्ध्वैव हि श्रुतिः । गङ्गाधराह्वया मूर्तिः कृपासिन्धोरुमापतेः ॥ ३६
आनन्दांबुनिधौ मग्नानात्मनः कुरुते भृशम् । तस्मादेता महेशस्य मूर्तयः पञ्चविंशतिः ॥ ३७
आदावेवात्ममोक्षार्थं स्वीकृता विभुना द्विजाः । कृपयैव महेशेन तत्तत्कालोचितं ध्रुवम् ॥ ३८
स्थिराश्चैताः स्थिरस्यास्य स्थिरैभिरिति हि श्रुतिः । स्वतन्त्रशक्तिमत्यस्मिन् हेतुस्सावधिवादकः ॥ ३९
न तिष्ठत्यप्रतिष्ठानात्तर्कस्य च विशेषतः । अतोऽन्यथाहि वेदान्तैर्वीर्याणाञ्चस्मृतिः (संहृतिः) कथम् ॥ ४०
कुतोपहतपाप्मत्वाद्यष्टधर्मा अनाकृतेः । अन्यच्चापि महेशेन नित्यमङ्गीकृतञ्च यत् ॥ ४१

சந்த்ரசேகரணி மூர்திச்சந்த்ரகண்ட சிரோமணே: ।
தயா தீர்ணாஸ்த ஆத்மானோ ஜன்மம்ருத்யூ மஹாபலௌ ॥ 34
யா மூர்தி: பரமானந்த பரா தேவ்யைகஸாக்ஷிணீ ।
ந்ருத்யத்யானந்தமாஸ்தாய பாதேனைகேன லீலயா ॥ 35
தயைவானந்தினஸ்ஸர்வே ரஸம் லப்த்வைவ ஹி ச்ருதி: ।
கங்காதராஹ்வயா மூர்தி: க்ருபாஸிந்தோருமாபதே: ॥ 36
ஆனந்தாம்புநிதௌ மக்னாத்மன: குருதே ப்ருசம் । தஸ்மாதேதா மஹேசஸ்ய மூர்தய: பஞ்சவிம்சதி: ॥ 37
ஆதாவேதாத்மமோக்ஷார்தம் ஸ்வீக்ருதா விபுனா த்விஜா: ।
க்ருபயைவ மஹேசேன தத்தத்காலோசிதம் த்ருவம் ॥ 38
ஸ்திராச்சைதா: ஸ்திரஸ்யாஸ்ய ஸ்திரேபிரிதிஹி ச்ருதி: ।
ஸ்வதந்த்ரசக்திமத்யஸ்மின் ஹேதுஸ்ஸாவதிவாதக: ॥ 39
ந திஷ்டத்யப்ரதிஷ்டானாத்தர்கஸ்ய ச விசேஷத: ।
அதோன்யதாஹி வேதாந்தைர்வீர்யாணாஞ்ச ஸ்ம்ருதி: (ஸம்ஹ்ருதி:) கதம் ॥ 40
குதோபஹதபாப்மத்வாத்யஷ்டதர்மா அனாக்ருதே: ।
அன்யச்சாபி மஹேசேன நித்யமங்கீக்ருதஞ்ச யத் ॥ 41

ஸகல பக்குவமடைந்தவர்களுக்கும் பிரஸாதம் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கின்றது. (33) சந்திரகலையை தலையில் ஆபரணமாய் தரித்த பிரபுவினுடைய "சந்திரசேகர" மூர்த்தியினால் பிராணிகள் மிக வலிமை வாய்ந்த ஜன்மம், ம்ருத்யு இவ்விரண்டையும் தாண்டுகிறார்கள். (34) மிக ஆனந்தத்துடன் விளையாட்டாக ஒரு காலால் திரு நடனம் செய்கின்றதும், ஸ்ரீ பார்வதீ தேவி ஒருவளையே சாக்ஷியாகக் கொண்டதும், பரமானந்தத்தால் நிறைந்ததுமான "ஸ்ரீநடராஜ" மூர்த்தியால் (35) எல்லா ஞானிகளும் ஆனந்தம் அடைகின்றார்கள். ரஸ ரூபியான ப்ரம்மத்தை அறிந்ததாலல்லவோ ஆனந்தமடைகின்றான் என்பது வேத வாக்கியம். கருணைக் கடலாகிய ஸ்ரீ பார்வதீபதியினுடைய "கங்காதர" மூர்த்தியானது (36) புண்ணியாத்மாக்களை ஆனந்தக் கடலில் மிகவும் ஆழ்த்துகின்றது. ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய அப்படிப்பட்ட இருபத்தைந்து மூர்த்திகளும் (37) அந்தப் பிரபுவினால் அந்தந்த காலத்திற்குத் தக்கபடி பிராணிகளை ரக்ஷிப்பதற்காக (மோக்ஷத்தை அளிப்பதற்காக) ஆதியிலேயே தயவுடன் தரிக்கப்பட்டன என்பது நிச்சயம். (38) அவர் ஸ்திரர் (நித்தியர்). ஆகையால் அவரது இப்படிப்பட்ட மூர்த்திகளும் ஸ்திரம் உள்ளவைகளே என்பது வேத வாக்கியம். இப்படிப்பட்ட ஸ்வதந்திர சக்தியை உடைய ஸ்ரீ பரமசிவனிடத்தில் அவர் ஓர் காலவரைக்கு உள்ளடங்கியவர் என்று சொல்லும் தர்க்கமானது (39) முக்கியமாக அனுமானத்திற்கு நிற்காதது பற்றி அது ஸித்திக்காது. இல்லாவிடில் உபநிஷத்துக்களால் அவர் சர்வ வல்லமை உள்ளவர் என்றும், உருவமில்லாத அப்பொருளுக்கு பரிசுத்தத் தன்மை முதலிய எட்டு தர்மங்களும் உள்ளனவென்றும் சொல்லப்படுவதற்கு இடமேது? மேலும் அந்த இருபத்தைந்து மூர்த்திகளும் அந்த மஹேச்வரனால் என்றும் நித்யமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற

குறிப்பு :— இருபத்தைந்து மூர்த்திகளின் விவரத்தைப்பற்றி இதே விதமாய் சில ஆகமங்களில் கூறப்பட்டிருந்த போதிலும், வாதுலாகமும், சிவாகன்யம் முதலியவைகளில் இதில் கண்ட அர்த்தாங்க விஷ்ணுமூர்த்தி, திரிமூர்த்தி, மூர்த்தி, சரபமூர்த்தி, திரிபாதமூர்த்தி, பைரவமூர்த்தி இவ்வைந்துக்கும் பதிலாக கஜாரிமூர்த்தி, வீரபத்ரமூர்த்தி, கிராதமூர்த்தி, சண்டேசானுக்கிரஹமூர்த்தி, விக்னேசானுக்கிரஹமூர்த்தி இவைகள் காணப்படுகின்றன.

तस्मादीशाहतास्वासु हेतुवादो विपश्चिता । न कार्योऽत्र द्विजश्रेष्ठाः कुर्वन्नाशु विनश्यति ॥ ४२
आसु श्रद्धावतां पुंसां पञ्चविंशतिमूर्तिषु । कल्याणानि भविष्यन्ति श्रेयांस्यप्यमिताः श्रियः ॥ ४३
सूतः — उपदेशाख्यमेतद्धि काण्डमुक्तं मयाऽधुना । खण्डं शिवरहस्याख्यं सप्तकाण्डसमन्वितम् ॥
भवद्भिश्च श्रुतं सर्वं भाग्यवद्भिर्मुनीश्वराः ॥ ४४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
उपदेशकाण्डे नवतितमोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकनवतितमोऽध्यायः ॥

स्कान्दपुराण श्रोतॄणां मुनीनां पुरतः सपरिवारस्य श्रीपरमेश्वरस्य आविर्भावः ॥

ऋषयः — अद्यप्रभृति भो सूत त्वमाचार्यः पिता च नः । शरीरमात्रजनकौ पितरौ सर्वदेहिनाम् ॥ १
ब्रह्मदो ज्ञानदश्चासि तारिताश्च त्वया वयम् । षण्णाञ्च पितॄणां मध्ये गरीयान् ब्रह्मदः पिता ॥ २

தஸ்மாதீசாத்ருதாஸ்வாஸு ஹேதுவாதோ விபச்சிதா ।
ந கார்யோSத்ர த்விஜச்ரேஷ்டா: குர்வன்னாசு வினச்யதி ॥ 42
ஆஸு ச்ரத்தாவதாம் பும்ஸாம் பஞ்சவிம்சதிமூர்திஷு ।
கல்யாணானி பவிஷ்யந்தி ச்ரேயாம்ஸ்யப்யமிதா: ச்ரிய: ॥ 43
ஸூத: — உபதேசாக்யமேதத் ஹி காண்டமுக்தம் மயாSதுனா ।
கண்டம் சிவரஹஸ்யாக்யம் ஸப்தகாண்டஸமன்விதம் ॥
பவத்பிச்ச ச்ருதம் ஸர்வம் பாக்யவத்பிர்முனீச்வரா: ॥ 44

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேசகாண்டே நவதிதமோSத்யாய: ॥

॥ அத ஏகநவதிதமோSத்யாய: ॥

ஸ்காந்த புராணத்தை சிரவணம் செய்த ஸ்ரீ சௌனகாதி முனிவர்களுக்கு முன்னிலையில்
ஸ்ரீ பரமேச்வரன் பரிவாரங்களுடன் ஆவிர்பவித்தல்.

ருஷய: — அத்யப்ரப்ருதி போ ஸூத த்வமாசார்ய: பிதா ச ந: ।
சரீரமாத்ரஜனகௌ பிதரௌ ஸர்வதேஹினாம் ॥ 1
ப்ரம்ஹதோ க்ஞானதச்சாஸி தாரிதாச்ச த்வயா வயம் ।
ஷண்ணாஞ்ச பித்ருணாம் மத்யே கரீயான் ப்ரம்ஹத: பிதா ॥ 2

படியால் (41) வித்துவான்கள் அப்படிப்பட்ட ஜகதீசனால் ஆதரிக்கப்பட்ட இந்த மூர்த்திகள்மீது அவ்வாறு தர்க்கவாதம் செய்வது கூடாது. ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்வாறு வாதம் செய்தால் அவன் சீக்கிரம் நாசமடைவான். (42) இந்த இருபத்தைந்து மூர்த்திகள்மீதும் பக்தி, சிரத்தை உள்ளவர்களுக்கோவெனில் நித்ய கல்யாணங்களும், க்ஷேமங்களும் அளவற்ற பாக்கியங்களும் உண்டாகும். (43) ஓ முனீச்வரர்களே! இப்பொழுது உங்களுக்கு இந்த உபதேச காண்டம் சொல்லி முடிந்தாகிவிட்டது. மகாபாக்கியசாலிகளாகிய நீங்கள் ஏழு காண்டங்கள் அடங்கிய சிவரகஸ்ய கண்டம் முழுவதும் கேட்டுவிட்டீர்கள். (44)

தொண்ணூறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றோராவது அத்தியாயம்

முனிவர்கள் வினவுகின்றார்கள்:— ஓ ஸூத முனிவரே! தாங்கள் எங்களுக்கு இன்று முதல் ஆசிரியராகவும், தந்தையாகவும் ஆகின்றீர். ஸகல பிராணிகளுக்கும் உள்ள தாய், தந்தைகள் சரீரத்தை மட்டில் உண்டுபண்ணுகின்றவர்களாக ஆகின்றார்கள். (1) தாங்களோவெனில் ப்ரும்மத்தையும்,

येनात्रापारसंसारवारिधिर्गोष्पदीकृतः । शरीरमर्थं प्राणञ्च सद्गुरुभ्यो निवेदयेत् ॥ ३
इति वेदविदो लोके पठन्ति विबुधेश्वराः । तस्माद्धनानि नस्सूत शरीराणि महामते ॥ ४
समर्पितानि प्राणाश्च तुभ्यं सूत जगद्गुरो । अस्माकमीश्वरः प्रोक्तः कृतार्थाः कृपया तव ॥ ५
सर्वं निवेदयेदर्थमाचार्यायेति हि श्रुतिः । इत्युक्त्वा तं नमश्चक्रुस्सोऽपि तान्मुनिसत्तमान् ॥ ६
पुनश्च सूतस्तानाह किं मां ब्रूथैवमीश्वराः । साम्बं सर्वजगन्नाथं स्तोष्यामस्तत्फलं गिराम् ॥ ७
इति सूतवचश्श्रुत्वा सर्वे ते देवमीश्वरम् । दध्युर्ध्येयं सुरैस्सर्वैरस्तुवञ्छ्रुतिभिः स्तुतम् ॥ ८
एतस्मिन्नन्तरे देवस्तेषां मध्ये दयानिधिः । आविरासीदुमादेव्या स्कन्दविघ्नेश्वरादिभिः ॥ ९
आरुह्य वृषभं शुभ्रं कैलासगिरिसन्निभम् । आखण्डलमुखाशेषलेखलोकसमावृतः ॥ १०
सर्वे देवास्सगन्धर्वास्सयक्षोरगराक्षसाः । मुमुचुः पुष्पवर्षाणि देवास्थाने दिवौकसः ॥ ११
देवदुन्दुभयो नेदुर्दिवि सागरसन्निभाः । निस्साणडिण्डिमानेकसहस्राणि नभस्सदः ॥ १२

யேனத்ராபாரஸம்ஸார வாரிதிர்கோஷ்பதீக்ருத: | சரீரமர்தம் ப்ராணஞ்சஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் || 3
இதி வேதவிதோ லோகே படந்தி விபுதேச்வரா: | தஸ்மாத்தனானி நஸ்ஸூத சரீராணி மஹாமதே || 4
ஸமர்பிதானி ப்ராணாச்ச துப்யம் ஸூத ஜகத்குரோ |
அஸ்மாகமீச்வர: ப்ரோக்த: க்ருதார்தா: க்ருபயா தவ || 5
ஸர்வம் நிவேதயேதர்தமாசார்யாயேதி ஹி ச்ருதி: |
இத்யுக்த்வா தம் நமச்சக்ருஸ்ஸோऽபி தான்முனிஸத்தமான் || 6
புனச்ச ஸூதஸ்தானாஹ கிம் மாம் ப்ருதைவமீச்வரா: |
ஸாம்பம் ஸர்வ ஜகன்னாதம் ஸ்தோஷ்யாமஸ்தத்பலம் கிராம் || 7
இதி ஸூத வச: ச்ருத்வா ஸர்வே தே தேவமீச்வரம் |
தத்யுர்த்யேயம் ஸுரைஸ்ஸர்வைரஸ்துவன் ச்ருதிபி: ஸ்துதம் || 8
ஏதஸ்மின்னந்தரே தேவஸ்தேஷாம் மத்யே தயாநிதி: | ஆவிராஸீதுமாதேவ்யா ஸ்கந்தவிக்னேச்வராதிபி:
ஆருஹ்ய வ்ருஷபம் சுப்ரம் கைலாஸகிரிஸன்னிபம் | ஆகண்டலமுகாசேஷலேகலோக ஸமாவ்ருத: || 10
ஸர்வே தேவாஸ்ஸகந்தர்வாஸ்ஸயக்ஷோரக ராக்ஷஸா: |
முமுசு: புஷ்பவர்ஷாணி தேவாஸ்தானே திவௌகஸ: || 11
தேவதுந்துபயோ நேதுர்திவி ஸாகரஸந்நிபா: | நிஸ்ஸாண டிண்டிமாநேக ஸஹஸ்ராணி நபஸ்ஸத: || 12

ஞானத்தையும் அளித்தவராக ஆகின்றீர்கள் நாங்கள் தங்களால் கரையேறிவிட்டோம். ஆறு வகையான தந்தைகளில் ப்ரும்மத்தை அளித்த தந்தையே பெரியவராவார். (2) ஏனெனில் அவரால் கரையில்லாத ஸம்ஸாரக் கடலானது ஓர் மாட்டின் குளம்படிபோல் செய்யப்படுகின்றது. நல்ல ஆசிரியர்களுக்கு சரீரம், பொருள், உயிர் இவைகளை அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்று (3) உலகில் வேதமறிந்த ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஆகையால் மிக புத்திசாலியும், ஜகத்குருவுமாகிய ஓ ஸூத முனிவரே! எங்களுக்குத் தாங்கள் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப்பற்றி கூறியதால் நாங்கள் தங்களது தயவினால் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம். ஆகையால் நாங்கள் எங்களது தனங்கள், சரீரம், உயிர் இவைகளையெல்லாம் தங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டோம். (5) மேலும் ஆசாரியனுக்கு எல்லாப் பொருள்களையும் அர்ப்பணித்துவிடவேண்டுமென்பது வேதவாக்கியமன்றோ! என்று சொல்லி அவர்கள் அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். அவரும் அம்முனிவர்களை நமஸ்கரித்தார். (6) பிறகு ஸூத முனிவர் அவரைப் பார்த்து, ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் என்னை இவ்வாறு சொல்லுகின்றீர்கள். நாம் யாவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும் நாயகராகிய ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை துதி செய்வோம். அதல்லவோ வாக்கை அடைந்ததற்குப் பயன் என்றார். (7) இவ்வாறு ஸூத முனிவர் கூறியதைக் கேட்டு அந்த மகரிஷிகள் யாவரும் ஸகல தேவர்களாலும் த்யானிக்கப்படுகின்றவரும், உபநிஷத்துக்களால் துதிக்கப்படுகின்றவருமான ஸ்ரீ ஜகதீசனை த்யானம் செய்தார்கள். (8) இந்த ஸமயத்தில் கருணாநிதியாகிய ஸ்ரீ மஹாதேவர் பார்வதீ தேவியோடு கூட கைலாச மலைக்கு நிகரானதும், மிக வெண்மையானதுமான ரிஷபத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு ஸ்கந்தர், விக்னேச்வரர்களோடு கூட இந்திரன் முதலிய எல்லா தேவகணங்களாலும் சூழப் பெற்றவராகி, அம்முனிவர்களுக்கு நடுவில் தோன்றினார். (10) அப்பொழுது தேவர்களெல்லாம் கந்தர்வர், யக்ஷர், உரகர், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களோடு கூட ஸ்ரீ தேவேசன் ஆவிர்ப்பவித்த (தோன்றிய) இடத்தில் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். (11) தேவ துந்துபி வாத்தியங்கள் ஆகாயத்தில் கடல் ஓசைக்கு ஒப்பாக முழங்கின.

तिमिलागोमुखानाञ्च कोटिकोटीरवादयन् । दध्मुश्शङ्खांश्च शङ्खानां शृङ्गाणां पद्ममर्बुदम् ॥ १३
काहळीनाञ्च चिह्नानां महापद्मानि सस्वनुः । मृदङ्गताळपटह कोटिकोटीरवादयन् ॥ १४
तिरश्चकार तान् शब्दांस्तुमुलो दुन्दुभिस्वनः । जितार्णवमहारावो गणेश्वरकराहतः ॥ १५
ननृतुर्मुनयस्सर्वे दण्डानुत्क्षिप्य सर्वशः । जगुश्च सामभिः केचित्सामगानविशारदाः ॥ १६
हाहाहूहूश्चित्रसेनो महाचित्ररथश्च सः । तुंबुरुर्नारदश्चापि गान्धर्वश्रुतिपारगाः ॥ १७
किन्नराश्च सपत्नीकास्तथा किं पुरुषोत्तमाः । उपवीणयितुं प्राप्ता गोत्राधीश्वरकार्मुकम् ॥ १८
तत्र साक्षान्महाविष्णुः स्वाभिर्मूर्तिभिरावृतः । छन्दोमयेन वयसां राज्ञः स्कन्धेन संवृतः ॥ १९
देवदेवं महादेवं सिषेवे वामपार्श्वगः । जपन्नेकमना रौद्राञ्जगत्सञ्जनतापतिम् ॥ २०
पद्मा च पद्मिनी स्त्रीणां परिवारसमावृता । पशूनां पतिमीशानं प्रार्थयामास वै गिरा ॥ २१
सौभाग्यमतुलं रूपं सौमङ्गल्यञ्च शाश्वतम् । देवीञ्च गिरिसंभूतां देववामाङ्गसंस्थिताम् ॥ २२

திமிலா கோமுகானாஞ்ச கோடி கோடீரவாதயன் |
தத்முச்சங்காம்ச்ச சங்கானாம் ச்ருங்கானாம் பத்மமர்புதம் || 13

காஹளீனாஞ்ச சின்ஹானாம் மஹாபத்மானி ஸஸ்வநு: | ம்ருதங்கதாள படஹ கோடிகோடீரவாதயன் || 14
திரச்சகார தான் சப்தாம்ஸ்துமுலோ துந்துபிஸ்வந: | ஜிதார்ணவமஹாராவோ கணேச்வரகராஹத: || 15
நந்ருதுர் முனயஸ்ஸர்வே தண்டாநுத்க்ஷிப்ய ஸர்வச: | ஜகுச்ச ஸாமபி: கேசித் ஸாமகான விசாரதா: 16
ஹாஹா ஹூஹூச்சித்ரஸேனோ மஹாசித்ரரதச்ச ஸ: | தும்புருர் நாரதச்சாபி காந்தர்வ ச்ருதிபாரகா: 17

கின்னராச்ச ஸபத்னீகாஸ்ததா கிம் புருஷோத்தமா: |
உபவீணயிதும் ப்ராப்தா கோத்ராதீச்வர கார்முகம் || 18

தத்ர ஸாக்ஷாந் மஹாவிஷ்ணு: ஸ்வாபிர்மூர்திபிராவ்ருத: |
சந்தோமயேந வயஸாம் ராக்ஞ: ஸ்கந்தேந ஸம்வ்ருத: || 19

தேவதேவம் மஹாதேவம் ஸிஷேவே வாமபார்ச்வக: |
ஜபந்நேகமனா ரௌத்ராஞ்ஜகத் ஸஞ்ஜனதா பதிம் || 20

பத்மா ச பத்மினீ ஸ்த்ரீணாம் பரிவாரஸமாவ்ருதா | பசூநாம் பதிமீசானம் ப்ரார்தயாமாஸ வை கிரா || 21

ஸௌபாக்யமதுலம் ரூபம் ஸௌமங்கல்யஞ்ச சாச்வதம் |
தேவீஞ்ச கிரிஸம்பூதாம் தேவவாமாங்க ஸம்ஸ்திதாம் || 22

மேலும் தேவர் முதலியவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்துகொண்டு ஆயிரக் கணக்கான நிஸ்ஸானம், டிண்டிமம் முதலிய வாத்தியங்களையும் (12) கோடிக்கணக்கான திமிலம், கோமுகம் இந்த வாத்தியங்களையும், சங்கம் என்ற எண்ணிக்கையுள்ள சங்க வாத்தியங்களையும், பத்மம், அற்புதம் என்னும் கணக்குள்ள கொம்பு வாத்தியங்களையும் (13) மஹாபத்மம் என்ற கணக்குள்ள காஹளீ வாத்தியம் சின்ன வாத்தியங்களையும், கோடி கோடிகளான மிருதங்க, தாள, படக வாத்தியங்களையும் முழக்கினர்கள். (14) ஆனால் இப்படிப்பட்ட சப்தங்களையெல்லாம் கணாதிபர்களின் கைகளால் அடிக்கப்பட்டதும், சமுத்திரத்தை ஜெயிக்கும் பேரொளியைக் கொண்ட அதி முழக்கமுள்ள துந்துபி வாத்யங்களின் சப்தமானது அதிகரித்தது. (15) முனிவர்களெல்லாம் தனது தண்டங்களை உயரே எறிந்து பிடித்து, நான்கு பக்கங்களிலும் கூத்தாடினர்கள். சாமகானத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற சில முனிவர்கள் சாமங்களால் கானம் செய்தார்கள் (16) காந்தருவ வேதத்தில் (சங்கீதத்தில்) கரை கடந்தவர்களாகிய ஹா, ஹா, ஹூ, ஹூ, சித்திரசேனன், மஹா சித்ரரதன், தும்புரு, நாரதர் இவர்களும் (17) தன் மனைவிகளோடு கூடிய கின்னரர்கள், சிறந்த கிம்புருஷர்கள் இவர்களும், மஹா மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்ட ஸ்ரீ மஹேச்வரனின் சன்னிதானத்திற்கு வீணை வாசிப்பதற்காக வந்தார்கள். (18) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் வேத ரூபமான கருடன் மீது அமர்ந்தவராகி, தனது நான்கு மூர்த்திகளாலும் சூழப்பட்டு அந்த மஹாதேவரது சன்னதியில் வந்து அவரது (19) இடது பக்கத்தில் நின்று ஸ்ரீ ருத்திர மந்திரங்களை ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஜெபம் செய்துகொண்டு உலகிலுள்ள சாதுக்களை ரக்ஷிப்பவரான ஸ்ரீ மஹாதேவரை ஸேவித்தார். (20) பத்மினியாகிய லக்ஷ்மிதேவியும் அநேகம் பரிவார ஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவளாகி தனக்கு அளவற்ற பாக்கியமும், இணையில்லாத அழகும், நிலைபெற்ற மாங்கல்யத்தையும் அடைய விரும்பியவளாகி, பசுபதியான ஸ்ரீ பரமசிவனையும் அவரது இடது மடிமீது விளங்குகின்ற பர்வத ராஜகுமாரியையும் வாக்கினல் வேண்டிக்கொண்

वैष्णवाश्च गणश्रेष्ठा विष्णुचिह्नविराजिताः । सिषेविरे महादेवं सांबं तत्पार्श्वसंस्थिताः ॥ २३
पद्मासनोऽपि भगवान् भारत्या सह हंसकः । भगवन्तमुमाकान्तं भावपूतेन चेतसा ॥ २४
ध्यायन्नेकमना रौद्रसूक्तमन्त्रपरायणः । प्रार्थयामास देवेशं भक्तिमेवांघ्रिपङ्कजे ॥ २५
ब्राह्मणाश्च गणास्सर्वे प्रजानां पतयो नव । प्रार्थयामासुरीशानं सनकाद्यैश्च योगिभिः ॥ २६
ब्रह्मर्षयो महाभागास्तथा देवर्षयोऽमलाः । योगिनः कपिलाद्याश्च देवं सर्वेऽस्तुवन्मुदा ॥ २७
अथ दिव्यं महच्चारु नानामणिविराजितम् । काञ्चनाद्रिनिभं तप्तकाञ्चनाक्लृप्तमद्भुतम् ॥ २८
सिंहासनं सदस्येकमीश्वरार्हं समुद्बभौ । अनुजग्राह तं देवो देवीस्कन्दविनायकैः ॥ २९
चामराणि विचित्राणि व्यजनानि च कोटिशः । वीज्यन्तेस्म महार्हाणि रुद्रकन्याभिरादरात् ॥ ३०
धूपायन्तिस्म गणपाः कालागरुरजोद्भवैः । ते धूपैश्च निपीड्यन्ते देवस्थानं मनोहरम् ॥ ३१
दृष्ट्वा तदीदृशं शंभोरास्थानं शौनकादयः । देवं देव्या समासीनं दिव्ये सिंहासनोत्तमे ॥ ३२

வைஷ்ணவாச்ச கணச்ரேஷ்டா விஷ்ணுசின்ஹவிராஜிதா: |
ஸிஷேவிரே மஹாதேவம் ஸாம்பம் தத்பார்ச்வ ஸம்ஸ்திதா: || 23

பத்மாஸனோ்ऽபி பகவான் பாரத்யா ஸஹஹம்ஸக: | பகவந்தமுமாகாந்தம் பாவபூதேந சேதஸா || 24

த்யாயந்நேகமநா ரௌத்ர ஸூக்தமந்த்ர பராயண: |
ப்ரார்தயாமாஸ தேவேசம் பக்திமேவாங்க்ரிபங்கஜே || 25

ப்ராம்ஹணாச்ச கணாஸ்ஸர்வே ப்ரஜானாம் பதயோ நவ |
ப்ரார்தயாமாஸு ரீசானம் ஸனகாத்யைச்ச யோகிபி: || 26

ப்ரம்ஹர்ஷயோ மஹாபாகாஸ்ததா தேவர்ஷயோऽமலா: |
யோகின: கபிலாத்யாச்ச தேவம் ஸர்வேऽஸ்துவன்முதா || 27

அத திவ்யம் மஹச்சாரு நானாமணிவிராஜிதம் | காஞ்சனாத்ரிநிபம் தப்தகாஞ்சனக்லுப்தமத்புதம் || 28

ஸிம்ஹாஸனம் ஸதஸ்யேகமீச்வரார்ஹம் ஸமுத்பபௌ |
அனுஜக்ராஹ தம் தேவோ தேவீஸ்கந்தவிநாயகை: || 29

சாமராணி விசித்ராணி வ்யஜனானி ச கோடிச: | வீஜ்யந்தேஸ்ம மஹார்ஹாணி ருத்ரகன்யாபிராதராத் 30

தூபாயந்திஸ்ம கணபா: காளாகருரஜோத்பவை: |
தே தூபைச்ச நிபீட்யந்தே தேவஸ்தானம் மனோஹரம் || 31

த்ருஷ்ட்வா ததீத்ருசம் சம்போராஸ்தானம் சௌனகாதய: |
தேவம் தேவ்யா ஸமாஸீனம் திவ்யே ஸிம்ஹாஸனோத்தமே || 32

டாள். (22) விஷ்ணுவின் அடையாளங்களான சங்கம், சக்ரம் முதலியவைகளால் விளங்குகின்ற விஷ்ணு கணங்கள் ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தியை அவரது ஸமீபத்தில் நின்றுகொண்டு ஸேவித்தார்கள். (23) மஹிமை வாய்ந்த ப்ரும்மதேவனும் சரஸ்வதி தேவியோடுகூட ஹம்ஸ வாகனத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு அங்கு வந்து பகவானாகிய ஸ்ரீ பார்வதீகாந்தனை மிக மன உருக்கத்துடன் (24) த்யானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஸ்ரீ ருத்ர ஸூக்த மந்திரங்களை ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் பாராயணம் செய்துகொண்டும் அவரது திருவடித் தாமரைகளில் நிலைத்த பக்தி உண்டாக வேண்டுமென்று அந்த தேவேசனை வேண்டினார். (25) ப்ரும்ம தேவனுடைய கணங்களும் ஒன்பது பிரஜாபதிகளும் சனகாதி யோகீச்வரர்களோடுகூட ஸ்ரீ ஜகதீசனை இவ்வாறே ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டார்கள். மிக மஹிமை வாய்ந்தவர்களான ப்ரும்ம ரிஷிகள் பரிசுத்தர்களான தேவ ரிஷிகள், கபிலர் முதலிய யோகீச்வரர்கள் இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ மஹாதேவரை சந்தோஷமாய் துதி செய்தார்கள். (27) அப்பொழுது அந்த சபையில் மிக அழகானதும், பல ரத்னங்களால் விளங்குகின்றதும், மேரு மலைக்கு (தங்க மலைக்கு) ஒப்பானதும், சுத்த தங்கத்தினாலானதும், மிக அற்புதமானதும், ஸ்ரீ ஜகதீசனுக்குத் தகுதியானதுமான ஓர் திவ்ய சிம்ஹாஸனம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாதேவன், ஸ்ரீபார்வதிதேவி, ஸ்ரீமுருகன், ஸ்ரீவிக்னேச்வரர் இவர்களோடுகூட அந்த சிம்ஹாஸனத்தில் அமர்ந்தார். (29) விசித்திரமானதுகளும், விலை மதிக்கத் தகாததுகளுமான கோடிக்கணக்கான சாமரங்களும், விசிறிகளும், ருத்திர கன்னிகைகளால் ஆதரவுடன் விசிறப்பட்டன. (30) கணாதிபர்கள் கரும்பு அகிற்கட்டைப் பொடிகளால் தூவப்பட்ட தூபங்களால் ஸ்ரீ தேவேசன் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த இடத்தை மிக அழகாய் நிரம்பச் செய்தார்கள். (31) இப்படிப்பட்டதான ஸ்ரீ சம்புவின் அந்த இருப்பிடத்தையும் சிறந்த சிம்ஹாஸனத்தில் ஸ்ரீ பார்வதியோடுகூட அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ மஹேச்வரனையும்,

दृष्ट्वाऽमितमहानन्दभराक्रान्तात्ममानसाः । विविदुः स्वांस्तथा नान्यानिमं लोकममुञ्च ते ॥ ३३
ननृतुः केचन परे रुरुदुर्विवशा भृशम् । व्यलुठंश्चावनौ केचिज्जहसुश्च परे द्विजाः ॥ ३४
गायन्तश्च नदन्तश्च विवशेनान्तरात्मना । आनन्दाश्रुजलापूर्णलोचना मुनयः परे ॥ ३५
कुर्वन्तिस्म महोच्छ्वासनिश्वासं केचनावशाः । केचिज्जयजयेत्यूचुः प्रीतिकण्टकितत्वचः ॥ ३६
एवं देवसभामध्ये विवशान्मुनिपुङ्गवान् । ब्रह्मर्षयो वसिष्ठाद्या नारदाद्यास्सुरर्षयः ॥ ३७
वसिष्ठः काश्यपः कण्वो विश्वामित्रः पराशरः । हरितोऽत्रिर्भृगुः कुत्सस्त्रसदस्युश्च तत्सुतः ॥ ३८
पौरुकुत्सः पौरुशिष्टिस्तपोनित्यो महातपाः । राथीतरस्सत्यवचा नाको मौद्गल्य एव च ॥ ३९
वाजश्रवा उशन्योगी नाचिकेतश्च तत्सुतः । आद्गारश्चापि कक्षीवानौशिजश्च महातपाः ॥ ४०
वीतहव्यः श्रायसश्च सत्यनिष्ठो महातपाः ॥ ४१
अङ्गिराश्शङ्खलिखितौ दक्षश्च क्रतुरेव च । देवलो मुनिशार्दूलश्शुकः कण्वः पराशरः ॥ ४२
मरीचिः काश्यपश्चैव रोमशो दाल्भ्य एव च । एते चान्येच मुनयो जनलोकनिवासिनः ॥ ४३
शौनकादिमुनिश्रेष्ठान्नैमिशारण्यवासिनः । आलिङ्ग्यच मुदाऽन्योन्यं शशंसुर्गीर्भिरादरात् ॥ ४४

த்ருஷ்ட்வாமிதமஹானந்தபாராக்ராந்தாத்மமானஸா: |
விவிது: ஸ்வாம்ஸ்ததா நான்யாநிமம் லோகமமுஞ்ச தே || 33
நந்ருது: கேசன பரே ருருதுர்விவசா ப்ருசம் | வ்யலுடம்ச்சாவனௌ கேசிஜ்ஜஹஸுச்ச பரே த்விஜா: 34
காயந்தச்ச நதந்தச்ச விவசேனாந்தராத்மனா | ஆனந்தாச்ருஜலாபூர்ணலோசனா முனய: பரே || 35
குர்வந்திஸ்ம மஹோச்வாஸ நிச்வாஸம் கேசனாவசா: | கேசிஜ்ஜயஜயேத்யூசு: ப்ரீதிகண்டகிதத்வச: || 36
ஏவம் தேவஸபாமத்யே விவசான்முனிபுங்கவான் |
ப்ரம்ஹர்ஷயோ வஸிஷ்டாத்யா நாரதாத்யாஸ்ஸுரர்ஷய: || 37
வஸிஷ்ட: காச்யப: கண்வோ விச்வாமித்ர: பராசர: |
ஹரிதோऽத்ரிர்ப்ருகு: குத்ஸஸ்த்ரஸதஸ்யுச்ச தத்ஸுத: || 38
பௌருகுத்ஸ: பௌருசிஷ்டிஸ்தபோநித்யோ மஹாதபா: |
ராதீதரஸ்ஸத்யவசா நாகோ மௌத்கல்ய ஏவச || 39
வாஜச்ரவா உசன்யோகீ நாசிகேதச்ச தத்ஸுத: | ஆட்ஞரச்சாபி கக்ஷீவானௌசிஜச்ச மஹாதபா: || 40
வீதஹவ்ய: ச்ராயஸச்ச ஸத்யநிஷ்டோ மஹாதபா: || 41
அங்கிராச்சங்கலிகிதௌ தக்ஷச்ச க்ரதுரேவ ச | தேவலோ முனிசார்தூலச்சுக: கண்வ: பராசர: || 42
மரீசி: காச்யபச்சைவ ரோமசோ தால்ப்ய ஏவச | ஏதே சான்யேச முனயோ ஜனலோகநிவாஸின: || 43
சௌனகாதிமுனிச்ரேஷ்டான் நைமிசாரண்ய வாஸின: |
ஆலிங்க்யச முதாऽன்யோன்யம் சசம்ஸுர்கீர்பிராதராத் || 44

சௌனகாதி முனிவர்கள் பார்த்தவுடன் அளவிடத் தகாத பரமானந்த பாரத்தினுல் நிரம்பிய மனமுடையவர்களாகி தன்னையும் அறியவில்லை, பிறரையும் அறியவில்லை. இவ்வுலகம், மறு உலகம் இவைகளையும் அறியவில்லை. (33) சிலர் கூத்தாடினுர்கள்; சிலர் மிகவும் பரவசம் கொண்டு அழுதார்கள்; சிலர் பூமியில் புரண்டு அழுதார்கள்; சிலர் சிரித்தார்கள்; (34) சிலர் பரவசமடைந்த மனமுடையவர்களாகி பாட்டுப் பாடினுர்கள்; கத்தினுர்கள்; சிலர் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் நிரம்பியவர்களானுர்கள். (35) சிலர் பரவசர்களாகி உள்மூச்சு, வெளிமூச்சுகளை மிகுதியாய் அடைந்தார்கள். சிலர் சந்தோஷத்தினுல் புளகாங்கிதர்களாகி ''ஜயா விஜயீபவ'' என்று கூறினுர்கள். (36) இவ்விதமாக ஸ்ரீ தேவேசனுடைய சபையின் நடுவில் பரவசமடைந்த அம்முனிவர்களைக் கண்டு பிரும்மரிஷிகளான வசிஷ்டர் முதலியவர்களும், தேவ ரிஷிகளான நாரதர் முதலியவர்களும் (37) வசிஷ்டர், காச்யபர், கண்வர், விசுவாமித்திரர், பராசரர், ஹரிதர், அத்ரி, பிருகு, குத்சர், த்ரஸதஸ்யு, அவரது புத்திரர் (38), பௌருகுத்சர், பௌருசிஷ்டி, சத்யமான வாக்கை உடைய ராதீதரர், நாகர், மௌத்கலியர் (39) வாஜசிரவஸ், யோகியாகிய உசனஸ், அவரது புத்திரரான நாசிகேதர், ஆட்ஞரர், கக்ஷிவான் மகாதவசியான கௌசிஜர் (40) வீதஹவ்யர், சத்யசந்தரும், மஹாதபஸ்வியுமான ச்ராயஸர், (41) அங்கிரஸ், சங்கர், லிகிதர், தக்ஷர், கிரது, முனி ச்ரேஷ்டரான தேவலர், சுகர், கண்வர், பராசரர் (42) மரீசி, காச்யபர், ரோமசர், தால்பியர் இவர்களும், ஜனலோக வாசிகளான மற்றுமுள்ள முனிவர்களும் (43) நைமிசாரண்யவாசிகளான

मुनयो ये महाभागा यूयं हि कृतिनां वराः । वानप्रस्थाश्रमं रम्यं नैमिशारण्यमाश्रिताः ॥ ४५
ब्रह्मणो हि गिरात्रैवाचेरुश्च सुकृतैस्तराम् । तत्प्रसङ्गेन ते यूयं सूतवक्त्रनिशाकरात् ॥ ४६
परामृतमतिस्वादु पानीयञ्चरितं महत् । पीतवन्तोऽत्र पुण्येन प्रसन्नो वोऽद्य शङ्करः ॥ ४७
सह देवैर्गणवरैर्देव्या स्कन्देन नन्दिना । गजवक्त्रेण देवेन महेशो वो कृतार्थयत् ॥ ४८
युष्माभिरीशमालोक्य कृतार्थाः स्म जगद्गुरुम् । अस्तुवन्मुनयो दिव्या मुनीन्वैखानसोत्तमान् ॥ ४९
मनस्संस्तभ्यते चामी महादेवमुमापतिम् । सिंहासने समासीनमस्तुवन् सर्व एवते ॥ ५०
मुनयः — जयदेव परानन्द जयदेव जगद्गुरो । जय शंभो जयाधीश जय कान्तार्धविग्रह ॥ ५१
जय कल्याणनिलय जय प्रकृतिसुन्दर । सत्यचिद्घन सर्वज्ञ जय वाचामगोचर ॥ ५२
जय विद्यामयेशान जय विद्याप्रदामल । जय दुस्तरसंसारतारणार्तिहर प्रभो ॥ ५३
जयामोघमहासत्व शुद्धबुद्धिविजृंभण । त्वं सर्वमङ्गळाकान्त उतपभुस्सुमङ्गळः ॥ ५४

முனயோ யே மஹாபாகா யூயம் ஹி க்ருதிநும் வரா: |
வானப்ரஸ்தாச்ரமம் ரம்யம் நைமிசாரண்யமாச்ரிதா: || 45
ப்ரம்ஹணே ஹி கிராSத்ரைவாசேருச்ச ஸுக்ருதைஸ்தராம் |
தத்ப்ரஸங்கேன தே யூயம் ஸூதவக்த்ர நிசாகராத் || 46
பராம்ருதமதிஸ்வாது பானீயஞ்சரிதம் மஹத் | பீதவந்தோSத்ர புண்யேன ப்ரஸன்னே வோSத்ய சங்கர: ||
ஸஹ தேவைர்கணவரைர்தேவ்யா ஸ்கந்தேன நந்தினு |
கஜவக்த்ரேண தேவேன ஸஹேசோ வோ க்ருதார்தயத் || 48
யுஷ்மாபிரீசமாலோக்ய க்ருதார்தா: ஸ்ம ஜகத்குரும் |
அஸ்துவன்முனயோ திவ்யா முனீன்வைகானஸோத்தமான் || 49
மனஸ்ஸம்ஸ்தப்யதே சாமீ மஹாதேவமுமாபதிம் | ஸிம்ஹாஸனே ஸமாஸீனமஸ்துவன் ஸர்வ ஏவதே 50
முனய: — ஜயதேவ பரானந்த ஜயதேவ ஜகத்குரோ | ஜய சம்போ ஜயாதீச ஜய காந்தார்தவிக்ரஹ 51
ஜய கல்யாணநிலய ஜய ப்ரக்ருதி ஸுந்தர | ஸத்யஜித்கன ஸர்வக்ஞ ஜய வாசாமகோசர || 52
ஜய வித்யாமயேசான ஜய வித்யாப்ரதாமல | ஜய துஸ்தரஸம்ஸாரதாரணுர்திஹர ப்ரபோ || 53
ஜயாமோகமஹாஸத்வ சுத்தபுத்தி விஜ்ரும்பண | த்வம் ஸர்வமங்களாகாந்த உதபப்ருஸ்ஸுமங்கள: || 54

சௌனகாதி முனிவர்களை சந்தோஷத்தினுல் ஒருவரோடொருவர் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, மிக ஆதரவோடு வாக்கினுல் கொண்டாடி (44) மகாபாக்யசாலிகளான ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் புண்ணியவான்களில் மிகச் சிறந்தவர்களன்றே! ஏனெனில் நீங்கள் ப்ரம்மதேவனின் திருவாக்கின்படி இங்கு நைமிசாரண்யத்திலேயே இருந்து கொண்டு மிகப் புண்ணியத்தினுல் சிறந்த வானப்பிரஸ்தாச்ரமத்தை அனுஷ்டித்து வந்து, பிறகு அதன் மூலமாகவே நீங்கள் ஸூத முனிவரின் முகமாகிய சந்திரனிடத்திலிருந்து (46) மிக ருசியுள்ளதும், குடிப்பதற்குத் தகுதி உள்ளதுமான சிறந்த பகவத் கதையாகிற அமிர்தத்தை நீங்கள் இங்கு பானம் செய்த அப்படிப்பட்ட சிறந்த புண்ணியத்தினுல் இப்பொழுது ஸ்ரீ சங்கரர் ஸகல தேவர்களுடனும் கணுதிபர்கள், பார்வதீதேவி, ஸ்ரீ முருகன், ஸ்ரீ கணபதி இவர்களுடனும்கூட உங்களுக்குப் பிரசன்னராகி உங்களை கிருதார்த்தர்களாக செய்துவிட்டாரன்றே! (48) உங்கள் மூலமாய் நாங்களும் ஜகத்குருவாகிய ஸ்ரீ ஜகதீசனைக் கண்டு கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம் என்று அந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் வானப்பிரஸ்த ஆச்ரமிகளான அந்த முனிச்ரேஷ்டர்களைக் கொண்டாடினுர்கள். பிறகு அந்த எல்லா முனிவர்களும் மனதை அடக்கிக்கொண்டு சிம்ஹாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ பார்வதீகாந்தனைத் துதித்தார்கள். (50) முனிவர்கள் துதி செய்கிறுர்கள் : ''ஜயா விஜயீபவ'' ஓ மஹாதேவனே போற்றி! ஸ்ரீ பரமானந்தனே போற்றி! ஜகத்குருவே போற்றி! சம்புவே போற்றி! அர்த்தநாரீச்வரரே போற்றி! (51) கல்யாண நிலேயனே (கல்யாணங்களுக்கு இருப்பிடமானவரே) போற்றி! பிரகிருதி சுந்தரனே போற்றி! ஸத்யக்ஞாஞனந்தனே போற்றி! ஸர்வக்ஞனே (எல்லாம் அறிந்தவரே) போற்றி! வாசாமகோசரா (வாக்குக்கு எட்டாதவரே) போற்றி! (52) வித்யாமயனே! (வித்தையின் உருவானவரே) போற்றி! ஓ ஈசானரே போற்றி! வித்தைகளை அளிப்பவரே போற்றி! நிர்மலனே போற்றி! தாண்டமுடியாத ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்றுகிறவனே போற்றி! துக்கத்தைப் போக்குகிறவனே போற்றி! பிரபுவே போற்றி! (53) அமோகனே போற்றி! மகாசத்துவனே போற்றி! சுத்தனே போற்றி! சிறந்த புத்தியை உடையவரே போற்றி! போற்றி!! ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் சர்வ

अतोऽत्र ये नमन्ति त्वां ते वै मङ्गळभागिनः । स्तुवन्तो मुनयोऽधीशं प्रणेमुश्च पुनः पुनः ॥ ५५
तानुवाच पुनश्शम्भुः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । प्रीतोऽस्मि वोऽनया स्तुत्या मुनीन्द्रा ब्रह्मवादिनः ॥ ५६
यूयं प्रियतमा लोके ममात्यर्थं यदास्तिकाः । इदं शिवरहस्याख्यखण्डं युष्माभिरादरात् ॥ ५७
श्रुतं तेन प्रसन्नोऽहमाविर्भूतोऽद्रिजासखः । विशेषादनया स्तुत्या प्रीतोऽस्मि मुनिसत्तमाः ॥ ५८
नाहं तपोभिरत्युग्रैर्यज्ञैश्च बहुदक्षिणैः । महादानैरनेकैर्वा नैवं प्रीतोऽस्मि कस्यचित् ॥ ५९
तस्मान्मुक्ता महाभागा वृणीध्वं वरमुत्तमम् । इति वादिनि देवेशे सांबे सर्वेश्वरेश्वरे ॥ ६०
प्रणम्य मुनयो हृष्टा वव्रिरे वरमुत्तमम् । इदं शिवरहस्याख्यखण्डं शृण्वन्ति ये जनाः ॥ ६१
तेषामेव प्रसन्नस्त्वं कृपया देहि वाञ्छितम् । देहि पुत्रार्थिनां पुत्रान्धनं देहि धनार्थिनाम् ॥ ६२
विद्यार्थिनाञ्च विद्यास्त्वं विजयञ्च जयार्थिनाम् । क्षेत्रार्थिनां तथा क्षेत्रं ग्रामं ग्रामार्थिनामपि ॥ ६३

அதோऽத்ர யே நமந்தி த்வாம் தே வை மங்களபாகின: ।
ஸ்துவந்தோ முனயோऽதீசம் ப்ரணேமுச்ச புன: புன: ॥ 55
தானுவாச புனச்சம்பு: ப்ரஹ்ருஷ்டேநாந்தராத்மனா ।
ப்ரீதோऽஸ்மி வோऽனயா ஸ்துத்யா முனீந்த்ரா ப்ரம்ஹவாதின: ॥ 56
யூயம் ப்ரியதமா லோகே மமாத்யர்தம் யதாஸ்திகா: । இதம் சிவரஹஸ்யாக்யகண்டம் யுஷ்மாபிராதராத் 57
ச்ருதம் தேன ப்ரஸன்னோऽஹமாவிர்பூதோத்ரிஜாஸக: ।
விசேஷாதனயா ஸ்துத்யா ப்ரீதோஸ்மி முனிஸத்தமா: ॥ 58
நாஹம் தபோபிரத்யுக்ரைர்யக்ஞைச்ச பஹுதக்ஷிணை: ।
மஹாதானரனேகைர்வா நைவம் ப்ரீதோऽஸ்மி கஸ்யசித் ॥ 59
தஸ்மான்முக்தா மஹாபாகா வ்ருணீத்வம் வரமுத்தமம் ।
இதி வாதினி தேவேசே ஸாம்பே ஸர்வேச்வரேச்வரே ॥ 60
ப்ரணம்ய முனயோ ஹ்ருஷ்டா வவ்ரிரே வரமுத்தமம் ।
இதம் சிவரஹஸ்யாக்யகண்டம் ச்ருண்வந்தி யே ஜனா: ॥ 61
தேஷாமேவ ப்ரஸன்னஸ்த்வம் க்ருபயா தேஹி வாஞ்சிதம் ।
தேஹி புத்ரார்தினாம் புத்ரான்தனம் தேஹி தனார்தினாம் ॥ 62
வித்யார்தினாஞ்ச வித்யாஸ்த்வம் விஜயஞ்ச ஜயார்தினாம் ।
க்ஷேத்ரார்தினாம் ததா க்ஷேத்ரம் க்ராமம் க்ரமார்தினாமபி ॥ 63

மங்களையான பார்வதீ தேவிக்குப் பதியும், பொன்னிறம் உடையவரும், சோபன மங்கள மூர்த்தியை உடையவர்களுமான தங்களை இங்கு யார் நமஸ்கரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் மங்களத்தை அடைந்தவர்களாகவே ஆவார்களென்று முனிவர்கள் ஸ்ரீ ஜகதீசனைத் துதித்துவிட்டு அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார்கள். (55) பிறகு ஸ்ரீசம்புவானவர் மனதில் சந்தோஷமடைந்தவராகி அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: ப்ரும்மத்தை அறிந்த ஆஸ்திகர்களான ஓ முனிவர்களே! உங்களுடைய அப்படிப்பட்ட துதியினால் நான் சந்தோஷமடைந்துவிட்டேன். ஆகையால் உலகில் எனக்கு நீங்கள் மிகவும் அன்புள்ளவர்களாகிவிட்டீர்கள். மேலும் இந்த சிவரகஸ்ய கண்டமானது உங்களால் ஆதரவுடன் கேட்கப்பட்டது. (57) அதனால் நான் சந்தோஷமடைந்தவனாகி, பார்வதீயோடுகூட இங்கு தோன்றினேன். ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! விசேஷமாக இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்துவிட்டேன். (58) கடும் தவத்தினாலாவது மிகுந்த தக்ஷிணைகளைக்கொண்ட யாகங்களாலாவது, அநேகம் மஹாதானங்களாலாவது நான் ஒருவரிடத்திலும் இவ்வாறு சந்தோஷமடையமாட்டேன். (59) ஆகையால் முக்தர்களும், மஹாபாக்கியசாலிகளுமான ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் உத்தமமான வரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்று சர்வேச்வரரான ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தி சொன்னவுடன் (60) முனிவர்கள் சந்தோஷமடைந்தவர்களாகி நமஸ்கரித்து, சிறந்த வரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஓ ஸ்வாமி! எந்த மனிதர்கள் இந்த சிவரகஸ்ய கண்டத்தைக் கேட்கின்றார்களோ அவர்களுக்குத் தாங்கள் பிரஸன்னராகி, தயவோடு வேண்டியவைகளை அளிக்க வேண்டும். புத்திரர்களை வேண்டுவோர்க்கு புத்திரர்களையும், தனத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு மிகுந்த தனங்களையும் (62) வித்யையை வேண்டுவோர்க்கு வித்யைகளையும், ஜெயத்தை வேண்டுபவர்களுக்கு விஜயத்தையும், பூமியை வேண்டுபவர்களுக்கு பூமியையும், கிராமத்தை வேண்டுபவர்களுக்கு கிராமங்க

यं यमिष्टमभिध्याय ये शृण्वन्तीदमुत्तमम् । तेषां तं तमभीष्टं त्वमचिरादेव देहि भो ॥ ६४
अस्माकमचला भक्तिरंघ्रिपद्मेऽस्तु शङ्कर । अंबिकासहितस्येश तव सर्ववरप्रद ॥ ६५
अर्थितो मुनिशार्दूलैरिति देवोऽम्बया सह । दत्वाऽर्थितान्वरान् सर्वानन्तर्धिमगमद्विभुः ॥ ६६
अथ ते शौनकप्रष्ठास्सूतेन मुनिसत्तमाः । चक्रुः प्रणामं देवाय कैलासशिखरं प्रति ॥ ६७
हर्षगद्गदया वाचा जगदुश्च परस्परम् । वयं सर्वे कृतार्थाः स्मो वैखानससमाश्रयात् ॥ ६८
ब्रह्मणो वचनादेव सूतस्यास्यैव दर्शनात् । ब्रुवतस्तानिति मुनीनवोचद्रोमहर्षणः ॥ ६९
अहमद्य कृतार्थोऽस्मि संपर्काद्भवतां सताम् । सति श्रोतरि वक्तास्याद्धर्माधर्मस्य भूतले ॥ ७०
सद्यो युष्मभ्यमेवाद्य मयेदं पठितं मुदा । स्कन्दस्य चरितं ह्येतच्छ्रोतॄणां मङ्गळायनम् ॥ ७१
यत्र यत्रेदमाख्यानं पठ्यते ब्राह्मणोत्तमाः । तत्र तत्रोमया देवस्सान्निध्यं कुरुते गणैः ॥ ७२
इदं पुराणं पठतां श्रोतृभिश्च महत्तरैः । अभ्यर्च्य भारतीपीठे वस्त्रपुष्पाक्षतादिभिः ॥ ७३

யம் யமிஷ்டமபித்யாய யே ச்ருண்வந்தீதமுத்தமம் | தேஷாம் தம் தமபீஷ்டம் த்வமசிராதேவ தேஹி போ
அஸ்மாகமசலா பக்திரங்க்ரிபத்மேऽஸ்து சங்கர | அம்பிகாஸஹிதஸ்யேச தவ ஸர்வவரப்ரத || 65
அர்திதோ முனிசார்தூலைரிதி தேவோऽம்பயா ஸஹ | தத்வாऽர்திதான்வரான் ஸர்வானந்தர்திமகமத்விபு: 66
அத தே சௌனகப்ரஷ்டாஸ்ஸூதேன முனிஸத்தமா: |
சக்ரு: ப்ரணாமம் தேவாய கைலாஸசிகரம் ப்ரதி || 67
ஹர்ஷகத்கதயா வாசா ஜகதுச்ச பரஸ்பரம் | வயம் ஸர்வே க்ருதார்தா: ஸ்மோ வைகாணஸஸமாச்ரயாத் 68
ப்ரம்ஹணோ வசனாதேவ ஸூதஸ்யாஸ்யைவ தர்சனாத் |
ப்ருவதஸ்தாநிதி முனீனவோசத்ரோமஹர்ஷண: || 69
அஹமத்ய க்ருதார்தோऽஸ்மி ஸம்பர்காத்பவதாம் ஸதாம் |
ஸதி ச்ரோதரி வக்தாஸ்யாத்தர்மாதர்மஸ்ய பூதலே || 70
ஸத்யோ யுஷ்மப்யமேவாத்ய மயேதம் படிதம் முதா |
ஸ்கந்தஸ்ய சரிதம் ஹ்யேதச்ச்ரோத்ருணாம் மங்களாயனம் || 71
யத்ர யத்ரேதமாக்யானம் பட்யதே ப்ராம்ஹணோத்தமா: |
தத்ர தத்ரோமயா தேவஸ்ஸாந்நித்யம் குருதே கணை: || 72
இதம் புராணம் படதாம் ச்ரோத்ருபிச்ச மஹத்தரை: |
அப்யர்ச்ய பாரதீபீடே வஸ்த்ரபுஷ்பாக்ஷதாதிபி: || 73

ளையும் கொடுத்தருளவேண்டும். (63) ஓ பிரபுவே! எவரெவர் எந்தெந்த அபீஷ்டங்களை கருதியவர்களாகி, இச்சிறந்த கதையைக் கேட்கின்றார்களோ அவரவர்களுக்கு அந்தந்த அபீஷ்டங்களையெல்லாம் தாங்கள் தாமதமின்றி கொடுத்தருள வேண்டும். (64) மேலும் ஸகல வரங்களையும் தந்தருளுகின்ற ஓ சங்கரா! அம்பிகையோடு கூடிய தங்களுடைய பாதகமலங்களில் எங்களுக்கு நீங்காத பக்தி உண்டாக வேண்டும். (65) அந்த முனிச்ரேஷ்டர்களால் இவ்வாறு வரம் கேட்கப்பட்டவுடன் பிரபுவானவர் இவ்வாறே அவர்கள் கேட்ட வரங்களையெல்லாம் கொடுத்தருளிவிட்டு, பார்வதியோடுகூட அந்தர்த்தானம் அடைந்தார். (66) பிறகு சௌனகாதி முனிச்ரேஷ்டர்கள் ஸூத முனிவரோடு கூட கைலாச மலையின் கொடுமுடியை நோக்கி, ஸ்ரீமஹாதேவருக்கு நமஸ்கரித்தார்கள். (67) பிறகு மிகுந்த ஆனந்தத்தினால் தழுதழுத்த வார்த்தைகளால் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது: நாம் எல்லோரும் பிரம்மதேவனின் வார்த்தையின்படி வானப்ரஸ்தாச்ரமத்தை அனுஷ்டித்து வருகையில் இந்த ஸூத முனிவரைத் தரிசித்த மாத்திரத்தில் கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டோம் என்றார்கள். இவ்வாறு சொன்ன முனிவர்களைப் பார்த்து ஸூத முனிவர் கூறியதாவது: (69) ஓ முனிவர்களே! ஸாதுக்களாகிய தங்களது சேர்க்கையால் நானும் இப்பொழுது கிருதார்த்தனாகிவிட்டேன். ஏனெனில் உலகில் தர்மாதர்மங்களை கேட்பவர்கள் இருந்தாலல்லவோ சொல்லுகிறவர்கள் உண்டாவார்கள். (70) கேட்பவர்களுக்கு மங்களத்தை அளிக்கக் கூடிய ஸ்ரீ முருகனுடைய இந்த சரித்திரத்தை நான் இப்பொழுது உங்களுக்காகத்தான் சந்தோஷமாகக் கூறும்படி (படிக்கும்படி) நேரிட்டது. (71) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! எவ்விடங்களிலெல்லாம் இந்த சரித்திரமானது பழக்கப்படுகின்றதோ அவ்விடங்களெல்லாம் ஸ்ரீ மஹாதேவன் ஸ்ரீ பார்வதி தேவியுடனும், ஸகல கணங்களுடனும் ஸாந்நித்தியமாய் இருந்து வருகிறார். (72) பெருமை வாய்ந்தவர்களான ச்ரோதாக்கள் (கேட்பவர்கள்) இப்புராணம் படிப்பவரை ஸரஸ்வதி பீடத்தில் உட்கார வைத்து வஸ்திரம்,

व्याख्यानमण्डपं सर्वमलंकृत्य वितानकैः । चामरैर्दर्पणैश्चित्रैः कुसुमैर्विविधैश्शुभैः ॥ ७४
गव्येन शकृता लिप्य सर्वं व्याख्यानमण्टपम् । देवं धूपैर्धूपयित्वा कालागरुभवैरपि ॥ ७५
प्राधान्येन च यश्श्रोता प्रभुर्वा पृथिवीपतिः । नियमेन परेणासावहरहर्ब्राह्मणैस्सह ॥ ७६
अन्यैश्च बहुभिर्मन्त्री पृतनापतिभिस्समम् । सभ्यानभ्यर्च्य विधिवच्चन्दनाद्यैरनेकधा ॥ ७७
तांबूलैश्च सकर्पूरैस्सचूर्णैरतिकोमळैः । तैरनुज्ञापितो नित्यं प्रीतैः प्रीतेन चेतसा ॥ ७८
सम्यग्भुक्त्वाऽथवाऽभुक्त्वा श्रावयेच्छ्रद्धया सह । फलपुष्पैर्निवेद्याथ गुहस्वामिततेजसम् ॥ ७९
वक्तारमपि विद्वांसं पुराणस्यास्य शीलिनम् । जितेन्द्रियं जितक्रोधं स्कन्देशेशाम्युपासकम् ॥ ८०
वेदवेदान्तनिष्णातं वेदान्तार्थविचारिणम् । कुटुंबिनं कुलीनं तं पुत्रपौत्रकळत्रिणम् ॥ ८१
ब्रह्माञ्जलिकरो विद्वान् ब्रह्मविद्यामिमां क्रमात् । उपक्रम्य शुभे काले चन्द्रताराबलान्विते ॥ ८२
दशाहरहरध्यायान् शृणुयात्स समाहितः । सप्ताष्टपञ्चचतुरो द्वितयंवाथ चैककम् ॥ ८३

வ்யாக்யானமண்டபம் ஸர்வமலங்க்ருத்ய விதானகை: ।
சாமரைர் தர்பணைச்சித்ரை: குஸுமைர்விவிதைச்சுபை: ॥ 74
கவ்யேன சக்ருதா லிப்ய ஸர்வம் வ்யாக்யானமண்டபம் । தேவம் தூபைர்தூபயித்வா காளாகருபவைரபி 75
ப்ராதான்யேன ச யச்ச்ரோதா ப்ரபுர்வா ப்ருதிவீபதி: ।
நியமேன பரேணஸாவஹரஹர்ப்ராம்ஹணைஸ்ஸஹ ॥ 76
அன்யைச்ச பஹுபிர்மந்த்ரீ ப்ருதனுபதிபிஸ்ஸமம் । ஸப்யானப்யர்ச்ய விதிவச்சந்தனுத்யைரனேகதா 77
தாம்பூலைச்ச ஸகர்பூரைஸ்ஸசூர்ணைரதிகோமளை: ।
தைரனுக்ஞாபிதோ நித்யம் ப்ரீதை: ப்ரீதேன சேதஸா ॥ 78
ஸம்யக்புக்த்வாऽதவாऽபுக்த்வா ச்ராவயேச்ச்ரத்தயா ஸஹ ।
பலபுஷ்பைர்நிவேத்யாத குஹஸ்வாமிததேஜஸம் ॥ 79
வக்தாரமபி வித்வாம்ஸம் புராணஸ்யாஸ்ய சீலினம் ।
ஜிதேந்த்ரியம் ஜிதக்ரோதம் ஸ்கந்தேசேசான்யுபாஸகம் ॥ 80
வேதவேதாந்தநிஷ்ணுதம் வேதாந்தார்தவிசாரிணம் । குடும்பினம் குலீனம் தம் புத்ரபௌத்ரகளத்ரிணம் 81
ப்ரம்ஹாஞ்ஜலிகரோ வித்வான் ப்ரம்ஹவித்யாமிமாம் க்ரமாத் ।
உபக்ரம்ய சுபே காலே சந்த்ரதாராபலான்விதே ॥ 82
தசாஹரஹரத்யாயான் ச்ருணுயாத்ஸ ஸமாஹித: ।
ஸப்தாஷ்டபஞ்சசதுரோ த்விதயம்வாத சைககம் ॥ 83

புஷ்பம், அக்ஷதை முதலியவைகளால் பூஜித்து (73) புராணம் படிக்கும் மண்டபம் முழுவதும் அஸ்மானகிரிகள், சாமரங்கள், விசித்திரமான கண்ணுடிகள், மங்களமான பலவித புஷ்பங்கள் இவைகளால் நன்கு அலங்கரித்து (74) புராண மண்டபம் முழுவதும் பசுவின் சாணத்தினுல் மெழுகவும் வேண்டும். ஸ்ரீ தேவேசனுக்கு கருப்பு அகிற்கட்டை பொடிகளால் தூபம் போடவேண்டும். (75) கேட்கிறவர்களில் பிரதானமாகிய பிரபுவானவன் (அரசனுனவன்) பிராம்மணர்களுடனும், மற்றுமுள்ள மந்திரிகள், சேனுதிபதிகள் முதலிய அநேகர்களுடனும் கூட வெகு நியமத்தோடு இருந்துகொண்டு சந்தணம் முதலியவைகளாலும் பச்சைக் கற்பூரம், மிக நேர்த்தியான தாம்பூலம், சுண்ணும்பு இவைகளாலும் சபையோர்களை முறைப்படி பூஜித்து, பிறகு அவ்வாறு திருப்தியடைந்த சபையோர்களால் களிப்புற்ற மனதுடன் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டதின்பேரில் (78) நன்ருக போஜனம் செய்துவிட்டோ அல்லது செய்யாமலோ மிகுந்த சிரத்தையுடன் புராணம் கேட்கவேண்டும். மேலும் வித்துவான்கள் அளவற்ற பராக்கிரமத்தைக்கொண்ட ஸ்ரீ முருகனை பழவர்க்கங்களாலும், புஷ்பங்களாலும் பூஜித்துவிட்டு (79) ஒழுக்கமுள்ளவரும், இந்திரியங்களையும் கோபத்தையும் ஜெயித்தவரும், ஸ்ரீ முருகன், ஸ்ரீ பரமேச்வரன், ஸ்ரீ பார்வதி இவர்களை பூஜிக்கின்றவரும், வேதம், உபநிஷத்து இவைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவரும், உபநிஷத்தின் பொருட்களை ஆராய்கின்றவரும், குடும்பியும், நற்குலத்தில் பிறந்தவரும், பிள்ளை, பேரன், மனைவி இவர்களுடன் கூடியவரும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட புராண வக்தாவை (புராணம் சொல்லுகின்ற வித்வானை)ப் பூஜிக்கவேண்டும். (81) பிறகு பிரம்ம வித்தையாகிற இந்த புராணத்தை சந்திர பலம், நக்ஷத்திர பலம் இவைகளோடு கூடிய சுபமான காலத்தில் முறையாக கைகளை பிரம்மாஞ்சலி செய்துகொண்டு (82) தினந்தோறும் பத்து அத்யாயங்களை பக்தியுடன் கேட்க வேண்டும். இல்லாவிடில் நாளொன்றுக்கு எட்டு (8), ஏழு (7), ஐந்து (5),

श्लोकानां दश वाथैकं तदर्धमपिवाऽऽदरात् । स्कन्दस्य प्रियमन्विच्छन् स्वाभीष्टफलदायिनः ॥ ८४
काण्डे काण्डे समाप्ते तु ब्राह्मणान् भोजयेच्छुभान् । अष्टोत्तरसहस्रं वा शतमष्टोत्तरं तु वा ॥ ८५
पञ्चाशदपि वा तेषां चतुर्विंशतिकानपि । द्वादशापिच विप्राणां भोजयेत् प्रीतयेशितुः ॥ ८६
कल्याणसमये शंभोः स्कन्दपट्टाभिषेचने । तस्यापिच विवाहेच भार्ययोरुभयोरपि ॥ ८७
समाप्तावपि काण्डस्य वक्तारं संप्रपूजयेत् । वस्त्रोर्मिकाविभूषाद्यैः केयूराद्यैस्सदक्षिणैः ॥ ८८
संपूज्यच समाप्तौ तु पुराणस्यास्य कृत्स्नशः । महाविभवविस्तारं ब्राह्मणान् भोजयेत्सुधीः ॥ ८९
सुब्रह्मण्यप्रसादार्थं स्वाभीष्टफलसिद्धये । वक्तारमपि विद्वांसं बहुसत्कृत्य वाञ्छितैः ॥ ९०
धनैरन्यैश्च गोवाजिगजस्यन्दनयानकैः । ग्रामक्षेत्रगृहैरन्यैस्तृप्तिः कार्येशतृप्तये ॥ ९१
लोभान्मोहाद्भयाद्वापि यदि सर्वं न कारयेत् । स्वामिनाथोऽपि तस्यैव फलं सर्वं न दास्यति ॥ ९२
यानमारोप्य वक्तारं वाद्यमङ्गळगायकैः । ग्रामप्रदक्षिणं कृत्वा स्वगृहं प्रापयेत्सुधीः ॥ ९३

ச்லோகாநும் தச வாதைகம் ததர்தமபிவாSSதராத் । ஸ்கந்தஸ்ய ப்ரியமன்விச்சன் ஸ்வாபீஷ்டபலதாயின:
காண்டே காண்டே ஸமாப்தே து ப்ராம்ஹணான் போஜயேச்சுபான் ।
அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வா சதமஷ்டோத்தரம்து வா ॥ 85
பஞ்சாசதபி வா தேஷாம் சதுர்விம்சதிகானபி । த்வாதசாபிச விப்ராணும் போஜயேத் ப்ரீதயேசிது: ॥ 86
கல்யாணஸமயே சம்போ: ஸ்கந்தபட்டாபிஷேசனே । தஸ்யாபிச விவாஹேச பார்யயோருபயோரபி ॥ 87
ஸமாப்தாவபி காண்டஸ்ய வக்தாரம் ஸம்ப்ரபூஜயேத் ।
வஸ்த்ரோர்மிகாவிபூஷாத்யை: கேயூராத்யைஸ்ஸதக்ஷிணை: ॥ 88
ஸம்பூஜ்யச ஸமாப்தௌ து புராணஸ்யாஸ்ய க்ருத்ஸ்னச: ।
மஹாவிபவவிஸ்தாரம் ப்ராம்ஹணுன் போஜயேத்ஸுதி: ॥ 89
ஸுப்ரம்ஹண்யப்ரஸாதார்தம் ஸ்வாபீஷ்டபலஸித்தயே ।
வக்தாரமபி வித்வாம்ஸம் பஹுஸத்க்ருத்ய வாஞ்சிதை: ॥ 90
தனைரன்யைச்ச கோவாஜிகஜஸ்யந்தனயானகை: ।
க்ராமக்ஷேத்ரக்ருஹைரன்யைஸ்த்ருப்தி: கார்யேசத்ருப்தயே ॥ 91
லோபான்மோஹாத்பயாத்வாபி யதி ஸர்வம் ந காரயேத் ।
ஸ்வாமிநாதோSபி தஸ்யைவ பலம் ஸர்வம் ந தாஸ்யதி ॥ 92
யானமாரோப்ய வக்தாரம் வாத்யமங்களகாயகை: । க்ராமப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஸ்வக்ருஹம் ப்ராபயேத்ஸுதி:

நான்கு (4), இரண்டு (2) அல்லது ஒரே (1) அத்யாயத்தையாவது (83) பத்து (10), ஒன்று (1), அல்லது அரை (½) ஸ்லோகத்தையாவது தான் விரும்பிய பயனைக் கொடுக்கவல்ல ஸ்ரீமுருகனுடைய அருளை விரும்பியவனுய் ஆதரவுடன் கேட்க வேண்டும். (84) ஒவ்வொரு காண்டத்தின் முடிவு தினத்திலும் நல்ல சிவ பக்தர்களான ஆயிரத்தெட்டு, அல்லது நூற்றெட்டு, ஐம்பது, இருபத்து நான்கு, அல்லது பனிரெண்டு பிராம்மணர்களுக்காவது ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய திருப்திக்காக போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். (86) மேலும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண ஸமயத்திலும், ஸ்ரீ முருகனுடைய பட்டாபிஷேகம், ஸ்ரீ வல்லீ தேவயானை இவர்களின் கல்யாண ஸமயங்களிலும் (87) ஒவ்வொரு காண்டத்தின் முடிவு ஸமயத்திலும், புராணம் சொல்லுகின்ற வரை வஸ்திரங்களாலும், மோதிரம் முதலிய ஆபரணங்களாலும், கேயூரம் (தோள்வளை) முதலியவைகளாலும், தக்ஷிணைகளோடு பூஜிக்க வேண்டும். (88) வித்துவான் இவ்வாருக புராணம் முடிவாகும் ஸமயத்தில் பூஜித்துவிட்டு தான் கோரிய பயன் கைகூடுவதற்காகவும், ஸ்ரீ முருகனுடைய அருளை அடைவதற்காகவும், மிகுந்த ஸம்பிரமத்தோடு விஸ்தாரமாக பிராம்மணர்களுக்கு போஜனம் அளிக்கவேண்டும். மேலும் புராண வக்தாவான வித்துவானை அவர் வேண்டியவைகளைக் கொடுத்து மிகவும் ஸம்மானம் செய்து, பின்னும் ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய திருப்திக்காக அப்புராணிகருக்கு மிகுந்த தனங்களாலும், பசுக்கள், குதிரை, யானை, ரதம் முதலிய வாகனங்களாலும், கிராமம், பூமி, வீடு முதலிய மற்றவைகளாலும் திருப்தி செய்விக்க வேண்டும் (91) ஓ முனிவர்களே! கார்ப்பண்ணியத்தினுலாவது, மோகத்தினுலாவது, பயத்தினுலாவது இவைகளையெல்லாம் செய்யாவிடில் ஸ்ரீஸ்வாமிநாதரும் அவனுக்கு எல்லாப் பயன்களையும் கொடுக்கமாட்டார். (92) பிறகு புராணிகரை வாகனத்தின்மீச ஏற்றி (பல்லக்கில்) மங்கள வாத்யங்களுடனும், சங்கீதங்களுடனும் ஊர்வலமாக கிராமப் பிரதக்ஷிண

एवं कृतश्चेत् स्कन्दोऽपि सर्वाभीष्टप्रदो भवेत् । एवं श्रुते पुराणेऽस्मिन् श्लोकं श्लोकार्धमेव वा ॥ ९४
चतुर्णामपि वेदानां सषडङ्गपदक्रमैः । जपतो यत्फलं लोके श्रद्धया कोटिसंख्यया ॥ ९५
तत्फलं कोटिगुणितं श्रद्धावान् लभते फलम् । शतानामपि यज्ञानामश्वमेधाभिधावताम् ॥ ९६
षोडशानाञ्च दानानां फलं कोटिगुणं भवेत् । पुत्रमित्रकलत्राद्यैर्भुक्त्वा भोगाननेकधा ॥ ९७
इहलोके परत्रापि स्कन्दसायुज्यमाप्नुयात् । पुत्रकामो लभेत्पुत्रान् धनकामो लभेद्धनम् ॥ ९८
अन्ते च शिवसायुज्यं मोक्षं विन्दन्ति मानवाः । तस्मादहरहर्नित्यं श्रोतव्यमभिवृद्धये ॥ ९९
सूतात्मजस्य वचसेति मुनीन्द्रवर्याः सन्तोषवार्धिलहरीततिमग्नचित्ताः ।
संभाव्य सूतमपि स्वं स्वममी विसृज्य प्रापुस्तदाश्रमपदं परितोषभाजः (तदिमानपि श्रीः) ॥ १००

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे उपदेशकाण्डे एकनवतितमोऽध्यायः ॥

उपदेशकाण्डस्समाप्तः ॥ शिवरहस्यखण्डस्समाप्तः ॥

ஏவம் க்ருதஞ்சேத் ஸ்கந்தோऽபி ஸர்வாபீஷ்டப்ரதோ பவேத் ।
ஏவம் ச்ருதே புராணேऽஸ்மின் ச்லோகம் ச்லோகார்தமேவவா ॥ 94
சதுர்ணாமபி வேதானாம் ஸஷடங்கபதக்ரமை: । ஜபதோ யத்பலம் லோகே ச்ரத்தயா கோடிஸங்க்யயா 95
தத்பலம் கோடி குணிதம் ச்ரத்தாவான் லபதே பலம் । சதானாமபி யக்ஞானமச்வமேதாபிதாவதாம் ॥ 96
ஷோடசானாஞ்சதானாம் பலம் கோடிகுணம் பவேத் ।
புத்ரமித்ரகளத்ராத்யைர்புக்த்வா போகானனேகதா ॥ 97
இஹலோகே பரத்ராபி ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமாப்னுயாத் ।
புத்ரகாமோ லபேத்புத்ரான் தனகாமோ லபேத்தனம் ॥ 98
அந்தே ச சிவஸாயுஜ்யம் மோக்ஷம் விந்தந்தி மானவா: ।
தஸ்மாதஹரஹர்நித்யம் ச்ரோதவ்யமபிவ்ருத்தயே ॥ 99
ஸூதாத்மஜஸ்ய வசஸேதி முனீந்த்ரவர்யா: ஸந்தோஷவார்திலஹரீததிமக்னசித்தா: ।
ஸம்பாவ்ய ஸூதமபிஸ்வம் ஸ்வமமீ விஸ்ருஜ்ய ப்ராபுஸ்ததாச்ரமபதம் பரிதோஷபாஜ: (ததிமானபி ஸ்ரீ:)100

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
உபதேச காண்டே ஏகநவதிதமோऽத்யாய: ॥

உபதேஶகாண்டஸ்ஸமாப்த: ॥ ஶிவரஹஸ்யகண்டஸ்ஸமாப்த: ॥

செய்து அவரை அவரது விடுதியில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும் (93) இவ்வாறு செய்தால் ஸ்ரீ முருகனும் எல்லாப் பயன்களையும் கொடுத்தருள்வார். இவ்விதமாக இப் புராணத்தில் ஒரு ஸ்லோகத்தையாவது அல்லது அரை சுலோகத்தையாவது கேட்டாலும் (94) நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களுடனும் பதக்ரமங்களுடனும் சிரத்தையுடன் கோடி முறை ஜபித்தால் என்ன பயன் கிட்டுமோ (95) அதைக் காட்டிலும் கோடிமடங்கான பயனை சிரத்தையுடையவன் பெறுவான். மேலும் அவனுக்கு நூறு அசுவமேத யாகங்களுக்கும் (96) ஷோடச (பதினாறு) மஹாதானங்களுக்குமுள்ள பயனைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு அதிகமான பயன் ஸித்திக்கும். (97) மேலும் அவன் இவ்வுலகில் பிள்ளைகள், சிநேகிதர்கள், மனைவி முதலியவர்களுடன் அநேகம் போகங்களை அனுபவித்து விட்டு, பரத்திலும் ஸ்ரீ முருகனுடைய சாயுஜ்ய பதவியை அடைவான். புத்திரர்களை விரும்புகின்றவன் புத்திரர்களையும், தனத்தை விரும்புகிறவன் மிகுந்த ஐச்வரியத்தையும் அடைந்து, (98) முடிவில் மனிதர்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸாயுஜ்ய பதவியாகிய மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை அடைவார்கள். ஆகையால் மேன்மேலும் நன்மையையே (க்ஷேமத்தை) அடைவதின் பொருட்டு தினந்தோறும் இப் புராணத்தைக் கேட்க வேண்டும் என்றார். பிறகு ஸூத முனிவருடைய இவ்வாறான வார்த்தையால் முனிச்ரேஷ்டர்கள் ஸந்தோஷக் கடலின் மிகுந்த அலைக் கூட்டங்களில் மூழ்கிய மனமுடையவர்களாகி, ஸ்ரீ ஸூத முனிவரைக் கொண்டாடி பூஜித்துவிட்டுத் தங்களது ஆச்ரமத்திற்குச் சந்தோஷத்துடன் சென்றார்கள். (100)

தொண்ணூற்றோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உபதேசகாண்டம் முற்றிற்று. சிவரஹஸ்யகண்டம் முற்றிற்று.

சுபம்.